ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீரங்கநாயகீதிவ்யமணிபாதுகாப்யாம் நம: ॥

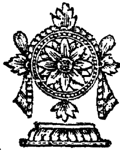
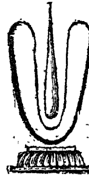


ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜ
மஹாதேசிகாய நம: ॥







ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ।

ஸ்ரீ ரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ர

ஸடிப்பணீ ப்ரதிபதார்த்தாநுவாதஸஹித: ॥



(ச்லோக) உதித்விஷஸ்தே ரங்கேந்த்ரபாதாவநி பஹிர்மணீந் । அந்தர்மணிரவம் ச்ருத்வா மந்யே ரோமாஞ்சிதாக்ருதீந் ॥

ஹே ரங்கேந்த்ரபாதாவநி-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! உத்-நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற, த்விஷ:-காந்தியையுடைத்தாயிருக்கிற, தே-உன்னுடைய, பஹிர்மணீந்-வெளியிலிருக்கிறரத்னங்களை, அந்தர்மணி-உள்ளேயிருக்கிறரத்நங்களுடைய, ரவம்-சப்தத்தை, ச்ருத்வா-கேட்டு, ரோமாஞ்சித-மயிர்க்கூச்சலடைந்த, ஆக்ருதீந்-சரீரத்தையுடையனவாக, மந்யே-எண்ணுகின்றேன்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்மேலிழைத்திருக்கிற ரத்தினங்களுடைய காந்தியானது கம்பிகம்பியாகத்தெரிகிறது. அதைப்பார்த்தால், உன் குமிழிற்குள் சிலரத்னங்கள் போட்டிருக்கிறது அதின் சப்தத்தைக்கேட்டு மேல்ரத்நங்களுக்கு மயிர்க்கூச்சல் உண்டாயிருக்கின்றனபோலிருக்கிறதென்று நான்நினைக்கிறேன். பாதுகையென்று ஆழ்வாரையும் ரத்னமென்பது அவர் பாசுரத்தையும், காந்தியென்பது அதின் தாத்பரியத்தையும் ஸாதிக்கிறார். ஆழ்வார் பாசுரங்களை அநுஸந்திக்கிறகாலத்தில் மயிர்க்கூச்சலடைகிறார். (1)

(சஅஉ) விஜயஸ்வ மணிபாதுகே த்வம் விபதி
காலே மயி ரஸ்மிஜாலை: | ஸமீபதாஸ்தக கிங்
கராணாம் விஹ்வலநாத்யுச்ச்ரிதாவிசேஷாந் ||

மணிபாதுகே-பெருமாளுடைய, மணிபாதுகே-வாராய் கல்வி
ழைத்த பாதுகையே! த்வம்-நீ, மயி-நான், விபதி காலே-ஆபத்தை
யடைந்தபொழுது, (அதாவது-செத்துப்போகிறகாலத்தில்) ஸமீ
பதாம்-கிட்டவந்திருக்கிற, கிங்கராணாம்-யமனுடையவேலைக்
காரர்களுக்கு, விஹ்வலநாத்-பயமுறுத்துகின்ற, உச்ச்ரிதாவி
சேஷாந்-உயர்ந்தகொடிப்பிரம்புகளை, ரஸ்மிஜாலை:-ரத்னகிரண
ங்களுடைய கூட்டங்களாலே, விஜயஸ்வ-உண்டுபண்ணவேண்டும்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! நான்மரணமாகுங்காலத்தில் யமதூ
தர்கள் என்னிடம் வருவார்கள். அச்சமயத்தில் நீ எழுந்தருளி
ஸேவை ஸாதிக்கவேண்டும், உன்னுடைய ரத்னகிரணங்களைப்பார்
த்து பிரம்புகள் என்று நினைத்து அவர்கள் ஓடிப்போகவேண்டும்.
கடைசிகாலத்தில் ஆசாரியர்களும் பெருமாளும் எனக்கு ஸேவை
ஸாதிக்கவேண்டும். (2)

(சஅரு) ரங்கபதிபாதாவநி மத்யநாட்யா மூர்த்தந்யயா நி
ஷ்க்ரமதோ முமுக்ஷோ: | ஸூர்யஸ்தலோகாக்ரமண
ப்ரலம்பம் ரத்நாநி தே ரஸ்மிகணம் ஸ்ருஜந்தி ||

ஹே ரங்கபதிபாதாவநி-பெருமாளுடைய திருவடியைக்
காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தே-உன்னுடைய, ரத்நாநி-இரத்னங்
கள், மூர்த்தந்யயா-தலையிலிருக்கிற, மத்யநாட்யா-நடுநாடியினு
லே, நிஷ்க்ரமத:-வெளிக்கிளம்பாநின்றிருக்கிற, முமுக்ஷோ:-கர்
மத்தை அடியோடு தொலைக்கவேணுமென்று எண்ணமுடையவனுக்கு
(பரமபதத்தை அடையவேணுமென்று ஆசையுள்ளவனுக்கு) ஸூ
ர்யஸ்தலோகாக்ர-ப்ரம்மலோகம்வரைக்கும், அவலம்பநாய-
பிடிப்புக்காக, ரஸ்மி-கிரணங்களாகிற, ரஸ்மி-கயிறுகளினுடைய,
கணம்-கூட்டத்தை, ஸ்ருஜந்தி-உண்டுபண்ணுகின்றன.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற ரத்
தினங்களுடைய காந்திகள் சூரியமண்டலம்வரையில் கம்பியாகப்

போகின்றன. அவைகளைப்பார்த்தால் மனுஷியனுடைய ஹிருதயத்தில் அனேகநரம்புகள் இருக்கின்றனவாம். நாலுபக்கத்திலும் சில இருக்கின்றனவாம். ஹிருதயத்தின் அடியில் சில தொங்குகின்றனவாம். ஹிருதயத்தின் நடுவிலிருந்து உச்சந்தலைக்கு ஒருநரம்பு போகின்றதாம்; அதனால்போனால்தான் பரமபதத்துக்குப் போகலாமாம். அதினால் போகிறவனுக்கு பிர்ம்மலோகம்வரையில் பிடிப்பதற்குக் கயிறுமாதிரி இருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களில் ஸாதித்திருக்கிற அர்த்தங்களை நம்பினவர்கள் பரமபதத்திற்குப் போகிறார்கள். (3)

(சஅச) அஸூர்யபேத்யாம் ரஜநீம் ப்ரஜாநாம் ரத்நரோசிஷைவ
நிவாரயந்தீ । அநாவிலவ்ருத்திர் மணிபாத
ரக்ஷே முரத்விஷோ மூர்த்திமதீ தயா த்வம் ॥

மணிபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! அஸூர்யபேத்யாம்-சூரியனால் போக்கடிக்கமுடியாமலிருக்கிற, (நம்முடைய ஆசாரியர்களைத்தவிர வேறு ஒருவரால் போக்கடிக்கமுடியாமலிருக்கிற) ப்ரஜாநாம்-ஜனங்களுடைய, ரஜநீம்-அஞ்ஞானமாகிற ராத்திரியை, ரத்நரோசிஷைவ-ரத்னங்களின்காந்தியினாலேயே, (உன்னையவர்கள் பார்த்தமாத்திரத்தினாலேயே, நீ அவர்களைப்பார்த்தமாத்திரத்தினாலேயே) நிவாரயந்தீ-போக்கடியாநின்றிருக்கிற, அநாவில-வீண் இல்லாமலிருக்கிற, வ்ருத்தி:-வியாபாரத்தைஉடைய, த்வம்-நீ, முரத்விஷ:-முரன்என்கிற அஸுரனுக்குச்சத்துருவான பெருமாளுடைய, மூர்த்திமதீ-சரீரமுள்ளதான, தயா-தயையாக, அஸி-ஆகிறாய்.

(கருத்து) வபாதுகையே! ஜனங்களுக்கு இந்தஉடம்பில் நித்யமாய் ஜீவன் என்று ஒன்றிருக்கிறது என்றும் அதற்கு யஜமானனாக பெருமாள் இருக்கிறார் என்றும் இவைமுதலான ஸங்கதிகள் தெரியவில்லை. இவைகள் சூரியன் புறப்பட்டமாத்திரத்தினால் தெரியாது. நல்ல ஆசாரியர்களுடைய அனுக்கிரஹத்தாலும் உபதேசத்தாலும்தான் தெரியும். அப்படிப்பட்ட அஞ்ஞானம் உன்னை அவர்கள் பார்த்தாலும் ஸரி அவர்களை நீ கடாக்ஷித்தாலும் ஸரி (உன்னுடைய ரத்னகாந்தி அவர்களின்மேல் பட்டாலும் ஸரி) அதி

னால் போய்விடுகிறது. அப்படிப்பட்ட உன்னைப்பார்த்தால் ஸகல காரியத்தையும் ஸாதிக்கக்கூடிய தடங்கல் இல்லாத பெருமாளுடைய தயையே சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறதுபோலிருக்கிறது. ஆழ்வார் ஆசாரியர்கள் பெருமாளுடைய தயையின் அவதாரம். அவர்களை ப்ரீதியோடு நினைத்தமாத்திரத்தில் ஸகல அஞ்ஞானமும் போய்விடும். (4)

(சஅரு) ரத்நபாதாவநி தாவகாநாம் ரத்நாவளீநாம்
ப்ரபாதயஃ பாந்தி । ச்ரேயஃபலாநாம் ச்ருதிவ
ல்லரீணாம் ப்ரவாளபாஜ இவ நிஷ்ப்ரத்யூஹாயாஃ ॥

ரத்நபாதாவநி-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதாவநி-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தாவகாநாம்-உன்னுடைய, ரத்நாவளீநாம்-ரத்னக்கற்களினுடைய, ப்ரபாதயஃ-காந்திகள், ச்ரேயஃ-ஸகலக்ஷேமங்களையும், பலாநாம்-பழமாக உடைத்தாயிருக்கிற, ச்ருதி-வேதமாகிற, வல்லரீணாம்-கொடிகளுக்கு, நிஷ்ப்ரத்யூஹாயாஃ-அழிவில்லாமலிருக்கிற, ப்ரவாளபாஜ இவ-கொழுகொம்புகள்போல, பாந்தி-விளங்குகின்றன.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்னுடைய ரத்னகாந்திகள் நீட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளைப்பார்த்தால் தர்ம்மார்த்தகாமமோக்ஷம் என்கிற நான்குபலன்களையும் கொடுக்கிற வேதமாகிற கொடிகளுக்கு கொழுகொம்புகள்மாதிரி இருக்கின்றன. லோகத்தில் அவரை, புடல்முதலிய பயிர் கொடிகள் பந்தலில் ஏறுவதற்கு ஒரு கம்பு சொருகுவதுவழக்கம். அதற்குக் கொழுகொம்பு என்று பெயர். ஆழ்வார் ஸாதித்த திருவாய்மொழியாலே வேதங்களின் அர்த்தங்கள் தெரிகின்றன. (5)

(சஅசு) கலாவி பாம்ஸஃ கநகாபகாயாஃ
பாவநே ஸைகத பாந்திநே ஸமாஜேஃ ।
ஸவைபவத்வத்ருஷ்ணிபாதுகே தவம்
ஸம்பாதயத்யேவ பதம் கவேரஃ வேஷஃ ॥

சௌரிபாதுகே-வாராய்பாதுகையே! கநகாபகாயாஃ-காவேரியினுடைய, பாவநே-பரிசுத்தமான, பாஸிநே-மணல்

ர்ன்றிலே அதாவது ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில், ஸலீலம்-விளையாட்டாடு, ஶயாநே:-படுத்துக்கொண்டிருக்கிற, கஸ்யாபி-இன்னார் என்று சொல்லமுடியாத, பும்ஸ:-புருஷனை ரங்கனாதனுடைய, ஸமீபவர்த்தி:-ஸமீபத்தில் இருப்பை உடைத்தாயிருக்கிற, த்வம்-நீ, ஸ்வஸ:-தன்னுடைய, கரை:-கிரணங்களாகிற கைகளாலே, பதம்-திருவடியை, ஸம்வாஹயந்தீவ-பிடிக்கிறவள்போல, அஸி-இருக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் பெருமாள் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் திருவடிவாரத்தில் நீ இருக்கிறாய். உன்னுடைய ரத்னகாந்தி அடிக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் அந்த கிரணங்களாகிற கைகளாலே அவர் திருவடியைப் பிடிக்கிறாய்போலிருக்கிறது. (6)

(௬அஎ) தித்ருக்ஷமாணஸ்ய பரம் நிதாநம் ஸ்நேஹாந்விதே
யோகத்ஶாவிஶேஷே। ஸம்வித்ப்ரதீபம் மணிபாது
ரக்ஷ ஸம்துக்ஷயந்தீவ மரீசயஸ்தே ॥

மணிபாதுரக்ஷே-வாராய் கல்விழைத்தபாதுகையே! ஸ்நேஹாந்விதே-ப்ரீதியோடுகூடிக்கொண்டிருக்கிற, யோகதஶாவிஶேஷே-உயர்ந்ததான த்யானம்பண்ணுகிறஸமயத்தில், பரம்-ரொம்ப உயர்ந்ததான, நிதானம்-பெருமாளாகிறபுதையலே, தித்ருக்ஷமாணஸ்ய-பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுடைய, ஸம்வித்-ஞ்ஜானமாகிற, ப்ரதீபம்-நல்லவிளக்கை, தே-உன்னுடைய, மரீசய:-காந்திகள், ஸந்துக்ஷயந்தீவ-தூண்டிவிடுகின்றனபோல.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! ஒருவன் மிகுந்தஆசையோடு பெருமாளை த்யானம் பண்ணிப்பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய பார்ப்பதற்கு உதவியான ஞ்ஜானமாகிறவிளக்கைதூண்டிக்கொண்டிருக்கிற உன்னுடையரத்னகாந்திகள் தூண்டிவிடுகின்றனபோலிருக்கிறது. பகவானைப்பார்க்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கு ஆழ்வார் ஸாதித்த திருவாய்மொழியாலே நல்ல ஞ்ஜானமுண்டாகி சீக்கிரத்தில் ஸேவை உண்டாகிறது. (7)

(௬அஅ) ஸமாயிஸாஜாம் தநுதே கஷீயா ரங்கேஶபாதா வநி ரத்நபங்க்திः । ஸ்தாநம் ப்ரயாதும் தமஸः பரம் தத்தீபக்ருத்யம் ப்ரபயா மஹத்யா ॥

ரங்கேஶ-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதாவநி-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, த்வதீயா-உன்னுடையதான, ரத்நபங்க்திः-ரத்னங்களுடைய வரிசையானது, மஹத்யா-ரொம்பஉயர்ந்ததான, ப்ரபயா-காந்தியாலே, ஸமாயிஸாஜாம்-த்யாநத்தை அடைந்தவர்களுக்கு, தமஸः பரம்-ப்ரகிருதிக்கு அப்புறமிருக்கிற, தத்-ப்ரஸித்தமான, ஸ்தாநம்-பரமபதத்தை, ப்ரயாதும்-அடைவதற்கு, தீபக்ருத்யம்-தீவட்டியினுடைய காரியத்தை, தநுதே-பண்ணுகிறது.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்மேலிழைத்திருக்கிற ரத்னங்களினுடைய காந்தி பெரியவெளிச்சம்மாதிரி இருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் த்யாநம்பண்ணி பரமபதத்தை அடையவேணுமென்றிருக்கிறவர்களுக்கு ப்ரகிருதிமண்டலம்இருட்டாகஇருப்பதாலே நீ பெரியவெளிச்சம் காண்பிக்கிருய்போலிருக்கிறது. இருள்தருமாஞாலம் என்கிறபடி இந்த ப்ரகிருதிமண்டலம் ஸகலஜனங்களுக்கும் வித்வான் முட்டாள்முதலான தாரதம்மியமில்லாமல் நல்லது பொல்லாது தெரியாமல் பண்ணுகிறபடியாலே ஆழ்வாராசாரியர்கள் பாசுரங்களைக்கொண்டு அவர்களனுக்ரஹத்தினாலே நல்லது பொல்லாததுகளை அறிந்து ஒருஜீவன் பகவானுடைய நித்யமான இடத்தை அடைகிறான். (8)

(௬அக)பத்ராவலி ரங்கேஶ்வரபாதரக்ஷே மணிப்ரயாஹம் மணிரஶ்மிஜாலைः । ஸேவாநதாநாம் த்ரிதஶேஶ்வராணாம் ஶேஷாபடீம் ஶேகரஸங்க்ருஷ்டாம் ॥

ரங்கேஶ்வர-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதரக்ஷே-வாராய்பாதுகையே, த்வம்-நீ, மணி-ரத்னங்களுடைய, ரஶ்மி-கிரணங்களுடைய, ஜாலைः-கூட்டங்களாலே, ஸேவாநதாநாம்-ஸேவிக்கிறதற்காக வணங்கியிருக்கிற, த்ரிதஶேஶ்வராணாம்-தேவஸ்ரேஷ்டர்களுடைய ஶேகரஸங்க்ருஷ்டாம்-கிரீடங்களுக்கு கிட்டியிருக்கிற, ஶேஷா

படீம்-பெருமாள் சாத்திக்களைந்தவஸ்திரத்தை, (அதாவது பரியட்டத்தை) யதார்ஹம்-தகுந்தபடி, பத்நாஸி-கட்டுகிறாய், (இதி-என்று) தர்கயே-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னிடத்தில் ரத்னகாந்தி வீசுகிறது. அதைப்பார்த்தால் உன்னை தலையில் ஸாதித்துக்கொள்வதற்காக கிட்டவருகிற தேவதைகள் தலையில் பரிபட்டம் கட்டுகிறாப்போலிருக்கிறது. எல்லாரும் பகவானிடத்தில் போகவேணுமென்று ஆழ்வார் திருவாய்மொழியை ஸாதித்தார். அந்தந்த ஜீவர்களுடைய ஸுக்ருதத்துக்குத் தகுந்தபடி அவரவர்களுக்கு அதின் அர்த்தம் தெரிகிறது.

(9)

(௪௯௦) ஸஜந்தி ரங்கேஶ்வர பாதரக்ஷே ப்ரஸுவந்தோ விவிதாந் புமர்த்தாந் । உதக்ரத்விஷஸ்த்வஞ்சிந்தயதாம் ஜநாநாம் சிந்தாமணித்வம் மணயஸ்த்வதீயா: ॥

ரங்கேஶ்வர-ஸ்ரீரங்கநாதருடைய, பாதரக்ஷே-வாராய் பாதுகையே! விவிதாந்-அனேகவிதமான, புமர்த்தாந்-புருஷார்த்தங்களை, (அதாவது தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களை) ப்ரஸுவந்த:-உண்டுபண்ணுகின்றிருக்கிற, உதக்ர-நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற, த்விஷ:-காந்தியைஉடைத்தாயிருக்கிற, த்வதீயா:-உன்னுடைய, மணய:-ரத்னங்கள், விசிந்தயதாம்-நினைக்கிற, ஜநாநாம்-ஜனங்களுக்கு, சிந்தாமணித்வம்-சிந்தாமணிஎன்கிற ரத்னமாயிருக்கையை, ஸஜந்தி-அடைகின்றன.

(கருத்து) சிந்தாமணி என்று ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஒருரத்னமிருக்கிறதாம். அது நினைத்ததைக்கொடுக்கிறதாம். அதேமாதிரி உன் ரத்னங்கள் த்யாநம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு கேட்டதைக்கொடுக்கின்றன, ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களை மகான்களுடைய அனுக்ரஹத்தை முன்னிட்டு அவர்கள் உபதேசத்தினால் ஸரியான அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவர்களுக்கு ஸகலபலன்களும் கிடைக்கின்றன.

(10)

(௪௯௧) நாதஸ்ய தத்தே நகராஜகந்யா பாதம் ஸமாஹாத்ய பாதநவேத்ராஸ்ரிது । மணிப்ரபாபி: ப்ரதிபந்நவர்ணாம் பக்ஷாம் ஶ்யாமா சகோரீவ பாதுகே த்வாம் ॥

பாதுகே-பாதாய் பாதுகையே! நதீராஜகந்யா-ஆறுகளுக்கு ராஜாவான ஸமுத்திரத்தினுடைய பெண்ணான மகாலக்ஷ்மியானவள், நாதஸ்ய-பெருமாளுடைய, மநோஹர-இன்பமான, பாத-திருவடியினுடைய, நக-நகங்களாகிற, இந்து-சந்திரனுடைய, ரஶ்மி-கிரணங்களை, பாதும்-சாப்பிடுவதற்கு, மணி-ரத்னங்களுடைய, ப்ரபாபிஃ-காந்திகளாலே, ப்ரதித-உடையப்பட்டிருக்கிற பக்ஷாம்-சிறகைஉடைத்தாயிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, லீலா சகோரீமிவ-விளையாட்டுக்காக இருக்கிற பெண்சகோரபக்ஷியைப் போல, ததாதி-கொடுக்கிறாள்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! மஹாலக்ஷ்மி உன்னை பெருமாள் திருவடியில் ஸமர்ப்பிக்கிறாள். உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற ரத்ன காந்திகள் இரண்டுபக்கத்தில் பரவுவதைப்பார்த்தால் சிறகுமாதிரி இருக்கிறது. பெருமாளுடைய திருவடிநகங்களாகிற சந்திரனுடைய நிலாவை சாப்பிடுவதற்கு பெண்சகோரபக்ஷியைக்கொடுப்பதுபோலிருக்கிறது. ஒருஜீவனுக்கு தாயாருடைய அனுக்கிரஹத்தினாலே பெருமாளுடைய திருவடித்யாநம் உண்டாகிறது. (11)

(சகூ) ஜநஸ்ய ரங்கேஶ்வரபாதுகே த்வம் ஜாதாநுகம்பா ஜநயஸ்ய யத்நாத் । ஆக்ருஷ்ய தூராந்மணி ரஶ்மிஜாலைரநந்யலக்ஷாணி விலோசநாநி ॥

ரங்கேஶ்வர-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதுகே-பாதாய் பாதுகையே! த்வம்-நீ, ஜாதா-உண்டாயிருக்கிற, அநுகம்பா-தயையை உடையவளாய்க்கொண்டு, ஜநஸ்ய-லோகங்களுடைய, விலோசநாநி-கண்களை, மணி-ரத்னங்களுடைய, ரஶ்மி-கிரணங்களாகிற கயிறுகளாலே செய்யப்பட்ட, ஜாலைஃ-கூட்டங்களால், (வலைகளால்) அயத்நாத்-பிரயாசமில்லாமல், தூராத்-ரொம்பதூரத்திலிருந்து, ஆக்ருஷ்ய-இழுத்து, அநந்யலக்ஷாணி-வேறொருஇடத்தில் பார்வையில்லாதவைகளாக, ஜநயஸி-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! ஜனங்களிடத்தில் நீ ரொம்பதயவு செய்து உன்னுடையரத்னகாந்திகளாலே ஜனங்களுடையகண்ணை ரொம்பதூரத்திலிருந்து இழுத்து உன்னையே (அல்லது பெருமா

ளையே) பார்க்கும்படி செய்கிறாய். ஸகலமான ஜனங்களும் பெருமாளை நினைக்கவேண்டுமென்று ஆழ்வார் தயையினால் மிகப்பிரயாசைப்பட்டிருக்கிறார். நல்ல ஆசாரியாளுடைய அனுக்கிரஹத்தாலும் உபதேசத்தாலும் திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தையறிந்தவன் பெருமாளையும் ஆழ்வாரையும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பான்.

(௧௩) ரங்கேஶபாதாவநி தாவகீநை: ஸ்ப்ருஷ்டா: கதா
சிந்மணிரஶ்மிபாதை:। காலஸ்ய கோரம் நபஜ
ந்தி பூய: காராக்ருஹாஶ்லேஷகஶாபிகாதம்॥

ரங்கேஶ-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதாவநி-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிறபாதுகையே! தாவகீநை:-உன்னுடையதான, மணி-ரத்னங்களுடைய, ரஶ்மி-காந்திகளாகிற, பாதை:-கிரணங்களாலே, கதாசித்-ஒருக்கால், ஸ்ப்ருஷ்டா:-தொடப்பட்டவர்கள், பூய:-மறுபடியும், கோரம்-பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறதாயிருக்கிற, காலஸ்ய-யமனுடைய, காராக்ருஹ-சிறைச்சாலையினுடைய, ஆஶ்லேஷ-ஸமீபங்களில், கஶா-சாட்டையினுடைய, அபிகாதம்-அடியை, நபஜந்தி-அடைகிறதில்லை.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னுடைய ரத்நகாந்தி எப்பொழுதாவது ஒருகால் ஒருவர் மேல்பட்டால் அவர்கள் மறுபடியும் யமனுடைய சிறைச்சாலையில் சாட்டைப்பால் அடிபடுகிறதில்லை. அதாவது அவர்களுக்கு யமலோகமுமில்லை, நரகமுமில்லை. திருவாய் மொழியின் தாத்பரியத்தை ஒருவர் ஒருக்கால் கவனித்தாலும் அவர்கள் பெருமாளைத்தியானித்தோ சரணாகதிபண்ணியோ பெருமாளுடைய பரமபதத்துக்குப் போய் விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நரகமில்லை, (13)

(௧௪) ரத்நாநி ரங்கேஶ்வரபாதரக்ஷே த்வதாஶ்ரிதாநி
ப்ராப்தாநி வைஶிஷ்ட்யமவை: ஸ்வைஶ்வர்யஷீணாம் ஶ்ரு
திஸர்வஷீணாம் விதந்வதே வர்ணநிவேஶமுக்ஷ்மீ:॥

ரங்கேஶ்வர-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! த்வதாஶ்ரிதாநி-உன்னை

டைந்திருக்கிற, ரத்நநிரத்னங்கள், ஸமுத்கதைஃ-தடங்கலில் லாமலிருக்கிற, பிரபைஃ-காந்திகளால், ஸமேஷிணாம்-ஸமீபத்தில்வந்திருக்கிற, ச்ருதி-வேதங்களாகிற, ஸுந்தரீணாம்-ஸ்திரீகளுக்கு, வர்ண-அனேகவர்ணங்களோடுகூடிய, நிசோளம்-ரவிக்கையினுடைய, லக்ஷ்மீம்-சோபையை (அழகை), விதந்வதே-செய்கின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் பேரில் அனேக ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கிறது உன்னேஸேவிப்பதற்கு வேதமாகிற ஸ்திரீகள் சமீபத்தில் வருகிறார்கள் அப்போதுஅவர்கள்உடம்பில்இந்த காந்திபடுகிறபோதுஅனேகவர்ணங்களால்செய்தரவிக்கைப்போட்டாப்போலிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள் தான் வேதங்களாகிற பொம்மனாட்டிக்கு துணி உடுத்தி அவமானத்தைப்போக்கின, வேதங்களுக்குப் பெருமை கிடைத்தது. (14)

(சகரு) நித்ராரஸக்ருணயிநோ மணிபாதரக்ஷே
ரங்கேச்வரஸ்ய ஸவிதம் ஸ்ருதிவத்யஸி த்வம் ।
சய்யாஸநம் சுசிதோ பவதீ விதத்தே
ரத்நாம்சுபிர்யவநிகாமிவ பார்ச்வயோஸ் தே ॥

மணிபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! நித்ரா-தூக்கத்தினுலுண்டான, ரஸ-ஸந்தோஷத்திலே, ப்ரணயிநஃ-ஆசையுள்ளவரான, ரங்கேச்வரஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஸவிதம்-ஸமீபத்தை, ஸ்ருதிவத்யஸி-அடையாளனின்றிருக்கிற, பவதீ-நீயானவள், ரத்நரத்னங்களுடைய, அம்சுபிஃ-காந்திகளாலே, சய்யாஸநம் சுசிதஃ-படுக்கையான ஆதிசேஷனுக்கு நாலு பக்கத்திலும், பார்ச்வயோஃ-பார்க்கத்தகுந்ததாயிருக்கிற, யவநிகாம்-திரையை, விதத்தே இவ-செய்கிறாய்போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் சயனித்துக்கொள்ளுகிறபோது திருவடிவாரத்தில் நீ இருக்கிறாய். உன்னுடைய நாநாவர்ணங்களான ரத்ன காந்திகள் நாலுபக்கத்திலும் திரைபோட்டாப் போலிருக்கின்றன. ஆழ்வாருடைய அனேக வித்யமான

பாசுரங்களுடைய அர்த்தத்தை நினைத்துக்கொண்டு பெருமாள் பரம ஸந்தோஷத்தை அனுபவிக்கிறார். (15)

([illegible]) [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! [illegible]-நீ, [illegible]-தன்காந்தியாலே, [illegible]-உன்னுடைய, [illegible]-எடுக்கிறஸமயத்திலே, [illegible]-வணக்கப்பட்டிருக்கிற, [illegible]-உடம்பைஉடைத்தாயிருக்கிற, [illegible]-மஹாலக்ஷ்மிக்குத் துணையான பெருமாளுடைய, [illegible]-வேலைக்காரஸ்திரீகளுடைய, [illegible]-நழுவியிருக்கிற, [illegible]-வஸ்திரத்தைஉடைத்தாயிருக்கிற, [illegible]-ஸ்தனத்தை, [illegible]-பட்டுவஸ்திரங்களாலே, [illegible]-மறைக்கிறாய்போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னை எழுந்தருளப்பண்ணுவதற்குப்பெருமாளுடைய வேலைக்கார ஸ்திரீகள் அவசரப்பட்டு குனிகிறார்கள். அந்த சமயத்தில் மார்பு வஸ்திரங்கள் விலகி விடுகிறது. அப்போது உன்னுடைய காந்தி மார்பில் அடிக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் பட்டு வஸ்திரங்களாலே மார்பை மறைக்கிறாப் போலிருக்கிறது. லோகத்தில் ஜனங்கள் பெருமாளிடத்தில் பக்தியாக இருக்கிறார்கள். ஒரு சமயத்தில் கலங்கிப்போகிறார்கள். அதை ஆழ்வார்களுடைய ஸூக்திகளை ஸேவித்து அதைத் தெளிவித்துக்கொள்ளுகிறார். (16)

([illegible]) [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

மணிபாதுகே-வாராய் பாதுகையே, ரங்கபதே:-ரங்கவி மானத்தை இருப்பிடமாகவுடைய, தைவஸ்ய-பெருமாளுடைய, புரத:-முன்னே, ப்ரஸ்ருதை:-பரவியிருக்கிற, மணி-ரத்னங் களுடைய, ரஸ்மி-கிரணங்களுடைய, ஜாலை:-கூட்டங்களாலே, உத்ஸ்ருஷ்ட-போக்கடிக்கப்பட்டிருக்கிற, விஸ்வ - எல்லாவுலகத்தினு டைய, திமிரம்- அஜ்ஞாநமாகிற இருளையுடையவளான, த்வாம்- உன்னை, மதீய-என்னுடையதான, ஹ்ருதய-மனதாகிற, நூதந- வீட்டிலே, ப்ரவேஸ-உள்புகுவதாகிற, மங்கலஸ்ய-மங்களத்துக்கான, தீபகணிகாம்-சிறியவிளக்காக, மந்யே-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே ! உன்னைப் பெருமாள் சாத்திக் கொண்டு எழுந்தருளுகிறார். உன்பேரில் இருக்கிற ரத்னங்களின் காந்திகளாலே எதிரில்இருட்டெல்லாம்போகிறது. அப்பேர்ப்பட் உன்னைப் பார்த்தால் பெருமாள் என் மனஸில் புதியதாக எழுந் தருளுகிறார். அந்தக்கல்யாணத்துக்கு விளக்குமாதிரி இருக்கிறது. புதிதாக வீடுகட்டி நல்ல வேளை பார்த்து குடிபோனால் அந்த வீடுகளிலே விளக்கேத்தி வைப்பார்கள். ஆழ்வார்ஸாதித்த திரு வாய்மொழியை நல்ல மஹான்களிடத்தில் அர்த்தத்தோடுகேட்ட வர்களுக்கு மனஸிலிருக்கிற அழுக்கெல்லாம் போய்விடுகிறது. அப்போது அந்த பெருமாள் மனஸில் எழுந்தருளிவிடுவர். (17)

(சகூஅ) ஸ்தீர்ணப்ரரத்ந நிகராம் மணிபாதுகே த்வாம்
ரங்கேஸ்வரஸ்ய ருசிராம் விபணிம் ப்ரதீம: ।
யத்ஸம்ஸ்ரயேண லபதே ஸ்திரபக்திமூல்யம்
கைவல்யமத்ர ஜநதாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹம் ॥

ஹே மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஸ்தீர்ண-பரப்பப்பட்டிருக்கிற, ப்ரரத்ந-ரத்னங்களுடைய, நிகரம்- கூட்டத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ரங்கேஸ்வரஸ்ய- ரங்கநாதனுடைய, ருசிராம்-நிரம்ப அழகான, விபணிம்-கடைத் தெருவாக, ப்ரதீம:-நினைக்கிறோம். யத்-யாதொரு உன்னுடைய, ஸம்ஸ்ரயேண-அடைந்ததினாலே, அத்ர-இந்தலோகத்திலே, ஜந தாம்-ஜனங்களுக்கு, ஸ்திர-நிலையான, பக்தி-பக்தியாகிற, மூல்யம்-

விலையை உடைத்தாயிருக்கிற, கைவல்யம்-மோக்ஷமானது, க்ரயவி க்ரயார்ஹம்-விற்கவும் வாங்கவும் தகுந்ததாக, ஸம்வ்ருத்தம்-ஆகிறதோ.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! அனேகரத்னங்களாலே நிரம்பியிருக்கிற உன்னைப்பெருமாள் ஏற்படுத்தியிருக்கிற ஒரு கடைத்தெருவாக நினைக்கிறேன். பெருமாளை அதிக நாள் தியானம் பண்ணி அடைய வேண்டியதான மோக்ஷத்தை ஜனங்கள் இந்தக் கடைத்தெருவில் வந்து விற்கிறார்கள் வாங்குகிறார்கள். பெருமாள் ஆழ்வாரை பூமியில் அவதரிக்கும்படி செய்தார். எதற்காக வென்றால் இவரை ஆச்ரயித்தவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைவதற்காகவும் அன்னியர்களை மோக்ஷத்தை அடைவிப்பதற்காகவும்.

(சகூக)வ்யஞ்ஜகம் க்ஷமம் ஭கவதோ ஜகதீஸ்வரத்வம்
வஜ்ராங்குசத்வஜஸரோருஹசக்ரசிஹ்நம் ।
ஆஸ்லிஷ்ய நிர்பரருசிம் மணிபாதுகே த்வா
மாஸீதநாகலிதநர்தநமம்புஜம் தத் ॥

மணிபாதுகே-ரத்னங்கள் இழைத்தபாதுகையே! ஜகதீஸ்வரத்வம்-லோகங்களுக்கெல்லாம்ராஜாவாகஇருக்குகையை, வ்யஞ்ஜகம்-பிரகாசப்படுத்துவதற்கு, க்ஷமம்-தகுந்ததாயிக்கிற, வஜ்ர-வஜ்ராயுதமென்ன, த்வஜ-கொடிஎன்ன, ஸரோருஹ-தாமரைப்பூவென்ன, சக்ர-சக்கிராயுதமென்ன இவைகளை, சிஹ்நம்-அடையாளமாக உடைத்தாயிருக்கிற, ஭கவத:-பெருமாளுடைய, அம்புஜம்-தாமரைப்பூப்போலிருக்கிறதிருவடியானது, நிர்பர-பூர்ணமாயிருக்கிற,ருசிம்-காந்தியைஉடைத்தாயிருக்கிற, ஆசையைஉடைத்தாயிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ஆஸ்லிஷ்ய-அடைந்து, அநாகலிதநர்தநம்-ஒருவிதநகைபோட்டுக்கொள்ளாமல் அழகாக, ஆஸீத்-இருந்தது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாளுடைய திருவடிகளில் அனேகவிதமான கோடுகள் இருக்கின்றன. அந்த மாதிரியான கோடுகள் இருந்தால் லோகத்துக்கெல்லாம் ராஜாவாகயிருப்பன் என்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்பேர்பட்ட பெருமாளுடைய திருவடியில் அனேகரத்னங்கள் இழைத்த உன்னைச்சாத்தினால்அந்

தத்திருவடிக்கு ஒரு நகையும் சாத்தாமல் போனாலும் அழகாக இருக்கிறது. பெருமாள் பக்தர்களைத்தான் நகையாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆழ்வாருக்குச் சமானமான பக்தர்கள் ஜகத்தில் கிடையாது. அவர் பெருமாளை அனுபவிக்கிறபோது பெருமாளுக்கு வேறு ஒருவரையும் பிடிக்கவில்லை. (19)

(௨௦) रत्नप्रभापटलवृत्तमनोहरा त्वं
पद्मारुणं पदमिदं त्वयि रङ्गभर्तुः ।
मन्ये तदेतदुभयं मणिपादरक्षे
चक्राब्जमण्डलमकिञ्चनरक्षणार्हम् ॥

हे मणिपादरक्षे - வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! त्वं-நீ, रत्न-ரத்னங்களுடைய, भा-காந்தியினுடைய, वृत्त-வட்டமாயிருக்கிற, पटल-கூட்டத்தினாலே, मनोहरा-அழகாக இருக்கிறாய். त्वयि-உன்னிடத்திலிருக்கிற, रङ्गभर्तुः-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, इदं-இந்த, पदं-திருவடியானது, पद्मा-செந்தாமரைபோல, अरुणं-சிவந்ததாகஇருக்கிறது. तत्-இந்த उभयं-இரண்டையும், अकिञ्चन-பெருமாளை ஆராதிக்க தத்காலத்தில் தகாதவர்களுடைய, रक्षणार्हं-காப்பாத்தனுக்குத்தகுந்ததான, चक्राब्जमण्डलं-சக்ரமான கோட்டுக்குநடுவில் தாமரைப் பூப்போட்ட ஒருஸன்னிவேசமாக, मन्ये-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் ரத்தினங்கள் இழைத்திருக்கிறது, அதன் காந்தி உன்னைச்சுற்றி வர்த்துளமாய் இருக்கிறது. உன்பேரிலிருக்கிற பெருமாளுடைய திருவடி செந்தாமரைபோலிருக்கிறது, இவ்விரண்டையும் பார்த்தால் அர்ச்சக ஜாதியில் பிறந்தவர்கள் பெருமாளை ஆராதிப்பதற்கு யோக்யதைக்காக சக்கிரமாக ஒருகோடுபோட்டு அதில் தாமரைப்பூ எழுதி சில காரியங்கள் செய்கிறார்கள், அதுமாதிரியாக இருக்கிறது. எம்பெருமானை எப்போதும் தியானித்துக்கொண்டிருக்கிற ரத்னம்போன்ற பாசுரங்களோடுகூடிய ஆழ்வாரை ஸேவித்தமாத்திரத்தாலேயும் நினைத்தமாத்திரத்தாலேயும் ஜனங்களுக்குப்பெருமாளை அனுபவிக்கத் தகுதியுண்டாகிறது. (20)

(௫௦௧) த்ராஸாத் ஸ்வயம் ப்ரணமதாம் தநுஜேஶ்வராணாம்
ஸம்க்யே விக்ருத்தஶிரஸாம் ச கிரீடரத்நை: ।
ஆயோஜயத்யநுகலம் மணிபாதுகே த்வாம்
ஶௌரே: ப்ரஸாதிகேவ முரவைரிக்ருபாணதாரா ॥

ஹேமணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! முர வைரி-முரன் என்கிற அஸுரனுக்குச் சத்துருவானபெருமாளுடைய, க்ருபாண-கத்தியினுடைய, தாரா-நுனியானது, ப்ரஸாதிகேவ - அலங்காரம்பண்ணுகிறவள்போல், த்வாம் - உன்னை, த்ராஸாத்-பயத்தினாலே, ஸ்வயம்-தானே, ப்ரணமதாம்-வணங்காநின்றிருக்கிற, தநுஜேஶ்வராணாம்-அஸுரசிரேஷ்டர்களுடையவும், ஸம்க்யே-சண்டையிலே, விக்ருத்த-அறுக்கப்பட்டிருக்கிற, ஶிரஸாம்-தலையைஉடைத்தாயிருக்கிற அஸுரர்களுடையவும், கிரீட-கிரீடத்திலிருக்கிற, ரத்நை:-ரத்னங்களோடு, அநுகலம்-அடிக்கடி, ஆயோஜயதி-சேர்க்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே ! பெருமாள் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் கிளம்புகிறார். சில அஸுரர்கள் பயந்து கிரீடங்களை பாதுகையில் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள். சில பேரை யுத்தம்பண்ணி தலையை அறுத்து அந்தக் கிரீடங்களைப் பாதுகையில் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடுகிறார். ஸாத்விகப்ரக்ருதியாக இருக்கிறவர்கள் பாபங்களுக்குப் பயந்து பெருமாளை ஆசிரயிக்கிறார்கள். முரட்டுப் பிரக்ருதிகளைப் பெருமாள் சிக்ஷித்து திருவடியில் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடுகிறார். (21)

(௫௦௨) ஸ்ப்ருஷ்டாநி விபுதேந்த்ரஶிகாமணீநாம்
த்வாமாஶ்ரிதாந்யஸுரஸூதநபாதரக்ஷே ।
ரத்நாநி தே ஸ்துதிஸுவர்ணபரீக்ஷணாய
நூநம் பஜந்தி நிகஷோபலதாம் கவீநாம் ॥

அஸுரஸூதந - அஸுரர்களைக்கொல்லுகிற பெருமாளுடைய, பாதரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக் காப்பாத்துகிறபாதுகையே! விபுதேந்த்ர-தேவச்ரேஷ்டர்களுடைய, ஶிகா-தலையிலி

ருக்கிற, மணீநாம்-ரத்னங்களை, க்ருஹ்ணாதி-இழுக்கிறதாயிருக்கிற, ஸ்வாம்-உன்னை, ச்ரிதாநி-அடைந்திருக்கிற, ரத்நாநி-ரத்னங்கள், கவீநாம்-கவனம்பண்ணுகிறவாளுடைய, தே-உன்னுடைய, ஸூக்தி-ஸ்தோத்திரமாகிற, ஸுவர்ண-நல்லஎழுத்தினுடைய (தங்கத்தினுடைய) பரீக்ஷணாய-நல்லது பொல்லாது பார்க்கிறவிஷயத்திலே, நிகஷோபலதாம்-உரைகல்லாயிருக்குகையை, பஜந்தி-அடைகின்றன. நூநம்-நிச்சயம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரிலிருக்கிற ரத்தினங்கள் தேவதைகளுடைய கிரீடத்து ரத்தினத்தையெல்லாம் இழுக்கின்றன (அதாவது அவர்கள் வந்து ஸேவிக்கிறார்கள்.) அவைகள் கவிகள் பண்ணுகிற ஸ்தோத்திரம் நல்லதா பொல்லாததா? என்று பார்க்கிறதற்கு உரைகல்லாக இருக்கிறது. அதாவது—பாதுகையின் ரத்தினத்தைப் பற்றிய ஸ்தோத்திரம் நல்ல எழுத்து. பெருமாளைப்பற்றியும் ஆசாரியாளைப்பற்றியும் இவர்கள் ஸாதித்த கிரந்தங்களைப்பற்றியும் ஸ்தோத்திரம்பண்ணினால் அந்த ஸ்தோத்திரம் எல்லாருக்கும் ஸகல க்ஷேமத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது. மற்ற ஸ்தோத்திரங்களைப் பண்ணினவனுக்கும் கேட்டவனுக்கும் ஸௌக்கியமில்லை. (22)

(௨௰௩) பாதாவநி ப்ரணயிநாம் ப்ரதிபாதநாய
க்ரீடாஸரோஜமிவ பாஸி பவத்ஸமக்ஷம் ।
ப்ரத்யக்ஷயந்தி கமலப்ரதிபந்நஸாரம்
பஞ்சாத்மரோஹணமிரோபயிதேவதாம் ஸ்வாம் ॥

ஹே பாதாவநி-வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ப்ரணயிநாம்-பாசிக்கிறவர்களுக்கு, பக்தியுள்ளவர்களுக்கு, ப்ரதிபாதித-கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற, சதுர்ணாம்-பணத்யுடையவளாயும், நான்கு புருஷார்த்தங்களையுடையவளாயும், ப்ரதிபாதித-தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிற, சதுர்ணாம்-இந்து அர்த்தங்களையுடையவளாயும், அதாவது ஜீவன், பெருமாள், பெருமாளையடைவதற்கு உபாயம், அடைவதற்கு விரோதி, (இடைஞ்சல்) அடைவதற்குப் பலம்) க்ரீடா-விளையாட்டுக்காக இருக்கிற, ஸரோஜமிவ

தாமரைப்பூபோல, ஶௌரிபதம்-பெருமாளுடைய திருவடியை, வஹந்தீம்-தரித்திருக்கின்றவளாயும், வ்யதிஷக்த-இழைக்கப்பட்ட, ரத்நநிகர-இரத்தின ஸமூஹங்களாலே, ப்ருதிபஸௌபாகாம். அடையப்பட்டிருக்கிற பளபளப்பையுடையவளாயுமிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ரோஹணகிரே:-ரத்தின மலைக்கு, அதிதைவதாம்-அதிஷ்டான தேவதையாக, மந்யே-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! கேட்கிறவர்களுக்கு வேண்டிய பணங்களைக் கொடுக்கிறவளும், பெருமாள் திருவடியாகிற தாமரைப்பூவைக் கையிலே விளையாட்டுக்கு வைத்துக்கொண்டும் எல்லையில்லாத ரத்னங்களாலே இழைக்கப்பட்டும், நிரம்ப பளபளப்பாயிருக்கிறவளுமான உன்னைப் பார்த்தால், ரத்நமலைக்கு அதிஷ்டான தேவதை போலிருக்கிறாய் என்று நினைக்கிறேன். வெள்ளிமலை கைலாஸம், தங்கமலை மேரு, ரத்நமலைக்கு ரோஹணமென்று பெயர். நல்ல ஆசார்யர்களிடத்தில் மனப்பூர்வமாகபக்தி பண்ணினால் இந்த உலகத்தில் ஒன்றும் குறைவில்லை. பெருமாளையடைய வேண்டிய ஜ்ஞானங்களும் செய்கைகளும் பூர்ணமாகவருகிறது. நல்ல ஆசார்யர்களுக்குப் பெருமாள் சொன்னபடி கேட்பார். அவர்களிடத்தில் தயை, பொறுமை, ஸத்யம், வணக்கம், நல்லறிவு, தன்னை மிகத் தாழ்த்தி நினைப்பது, கர்வம், கோபம்முதலிய கெட்ட குணங்களில்லாமை இவை முதலிய உயர்ந்த ஸங்கதிகள் தவாமலிருக்கும். அவர்கள் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு உபதேசித்தாலும் தங்கள் கவலையாலும் கீழ்ச்சொன்ன நற்குணங்களை உண்டாக்குகிறார்கள். (23)

(௨௪) யாசேவ ரத்நகிரணைஸ் தவ பாதரக்ஷே
ஸந்த்யாவதே ஜநஹ்ருதாம் ஸவதீர் விதத்தே ।
ஸங்க்ராந்திதைவதபிவாமணிரஜ்ஞாவபி
ஸ்தாசேவ தேவ கடயந்தி விதேஸஹிவ்யாம் ॥

ஹே மணிபாதரக்ஷே-அரங்கல் இழைத்த பாதுகையே! ஸீ-நீயானவள், ரத்நகிரணை:-ரத்தினங்களுடைய காந்திகளால், ஜநஹ்ருதாம்-எந்தப் பிராணிகளுடைய, ஸந்த்யாவதே-கலையிலே, யாசேவ-எந்த அழுகையே, விதத்தே-உண்டுபண்ணுகி

ஞ்யோ, தே-அவர்கள், மஹேந்த்ராதி-இந்திரன் முதலான, தைவத-தேவதைகளுடைய, ஶிரோ-தலையிலிருக்கிற, ரத்னங்களா லே, ரஞ்ஜிதா: பத:-விளங்கப்பண்ணப்பட்டிருக்கிற, பதை:-திரு வடிகளாலே, தாம் தவைவ-அந்த உன்னையே, ப்ரகாஶ யந்தி- பிரகாசப் படுத்துகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! எந்தப் பிராணிகள், உன்னைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு, உன்னுடையரத்னங்களால் பளபளப் பையடைந்தார்களோ, இந்திரன் முதலான தேவர்களால் அந்தப் பிராணிகள் ஸேவிக்கப்படும்போது, இந்திராதிதேவர்களுடைய தலையிலுள்ள கிரீடங்களாலே, அந்தப் பிராணிகளுடைய திருவடி யில் அந்தப்பளபளப்பு உண்டாகிறது. பாதுகையை ஸேவித்தவர் கள் தேவதைகளுக்கும் ஸேவிக்கத் தகுந்தவர்களாக ஆகின்றன ரென்படி. ஒருவன் நல்ல ஆசாரியனையடைந்து உயர்ந்த அறிவு செய்கை முதலிய நல்ல ஸங்கதிகளையறிந்தால் ஸகலதேவதைக ளும் அவன் காலில் விழுகிறார்கள். ஆனால் நல்ல ஆசார்யர்க ளும், அவர்களால் நன்கு திருத்தப்பட்ட சிஷ்யர்களும் அகப்படு வது அதி துர்லபம். (24)

(உரு) ரத்நாங்குரைர் நிரவிராம் மணிபாதரக்ஷே
ஸ்ரீரங்கநாதத்வயசத்த ரப்ரகாஷோகரக்ஷகா மருகஷகா ||
தை வைந ரங்கபதிநா ஜகதாம் விபூத்யை
கேதாரிகேவ ரசிதா பவிகல்பிதா த்வம் ||

ஹே மணிபாதரக்ஷே-ரத்னம் இழைத்த பாதுகையே! ரத்ந-ரத்ந காந்திகளாகிற, அங்குரை:-முளைகளாலே, நிரந்தரா- நெருங்கியிருக்கிற, த்வம்-நீ, ரங்கபதிநா-ஸ்ரீரங்கநாதனுகிற, தை வேந-பிரபுவினாலே, ஜகதாம்-உலகங்களுடைய, விபூத்யை- ஐசுவர்யத்தின் பொருட்டு, ஆகோர்த்வை:-சீக்கிரத்தில் பலிக் கப் போகின்ற, புருஷார்த்த-தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களா கிற நான்கு பிரயோஜநங்களாகிற, ஸஸ்யை:-பயிர்களாலே, ஸமி த்தா-நிரம்பப்பட்டிருக்கிற, கேதாரிகேவ-வயல் போல, க்ருப யா-கயையினால், பரிகல்பிதா-ஏற்படுத்தப்பட்டாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னிடத்தில் அனேக ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் நீண்டிருக்கிற காந்திகளைப் பார்த்தால் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் எல்லாலோகங்களும் எல்லா க்ஷேமங்களையும் அடைவதற்காகத் தயையினாலே எல்லாபுருஷார்த்தங்களும் சீக்கிரத்தில் ஒருவித இடஞ்சலன்றி விளைகிற பயிர்களோடுகூடிய ஒரு வயலை ஏற்படுத்தியிருக்கிறாரென்று தோன்றுகிறது. எல்லா ஜீவர்களும் பெருமாளுடைய குழந்தைகள். இவர்கள் படும் எல்லையற்ற கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்காக தயையினால் பெருமாள் ஸ்ரீ ஆழ்வார் முதலான உயர்ந்தஆசார்யர்களைப் பூமியில் அவதரிப்பித்தார். அவர்களை முறைப்படி அடைந்தால் ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் கிடைக்கும். (25)

(௨௰௬) நிர்தூ₄தமோஹதிமிராஸ்தவ ரத்நதீ₃பை-
நிர்விஶ்யமாநவிப₄வம் நத₃ராஜபுத்ர்யா ।
த்₃ரக்ஷ்யந்தி நிக₃மஶிரநிகூ₃ட₄மர்த₂ம்
பாதா₃வநி த்வயி நிவேஶிதபா₄வப₃ந்தா₄: ॥

ஹே பாதா₃வநி-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! த்வயி-உன்னிடத்தில், நிவேஶித-வைக்கப்பட்டிருக்கிற, பா₄வப₃ந்தா₄:-கெட்டியானபக்தியையுடைவர்கள், தவ-உன்னுடைய ரத்ந-ரத்தினங்களாகிற, (அதாவது) நல்ல வார்த்தைகளாகிற, தீ₃பை:-விளக்குகளாலே, நிர்தூ₄த-நன்றாக போக்கடிக்கப்பட்டிருக்கிற, மோஹ-அஜ்ஞானமாகிற, திமிரா:-இருட்டையுடைத்தானவர்களாய்க் கொண்டு, நத₃ராஜபுத்ர்யா-க்ஷீரஸமுத்திரத்தின் பெண்ணான மஹாலக்ஷ்மியினாலே, நிர்விஶ்யமாந-அநுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற, விப₄வம்-ஸகல ஸம்பத்துக்களையுமுடைத்தாயிருக்கிற, நிக₃மஶிர-உபநிஷத்துக்களில், நிகூ₃ட₄ம்-மறைந்திருக்கிற, அர்த₂ம்-பொருளான பெருமாளை, த்₃ரக்ஷ்யந்தி-கண்ணாலே பார்க்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னிடத்தில் பூர்ணமாகப் பக்திபண்ணுகிறவர்கள், உன்னுடைய ரத்னங்களாகிறகோடிஸூரிய பிரகாசமான விளக்குகளாலே அஜ்ஞானமாகிற இருளனைத்தும் போக்கப்பட்டவர்களாய், மஹாலெக்ஷ்மியினால் அனுபவிக்

கப்பட்ட உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட பெருமாளை கண்ணாலே பார்க்கிறார்கள். லோகத்தில் நல்ல ஆசாரியர்கள் எப்பொழுதும் மனதால் பெருமாளை நினைத்து வாக்கினால் அவர் குணங்களைச் சொல்லியும் சரீரத்தினால் அவர் காரியத்தைச்செய்து கொண்டு வேறு ஒரு காரியமுமில்லாமல் இதே காரியமாயிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை ஒருவன் ஆச்ரயித்து நல்லபக்தி உண்டாகி அதேமாதிரியான நல்ல ஸங்கதிகளை அடைந்தால் உபநிஷத்துக்களாலே கண்டுபிடிக்க முடியாத பெருமாள் தாயாருடன் கண்ணுக்கு எதிராக ஸேவைஸாதிக்கிறார். ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும் சிஷ்யன் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும் சரியாய் அறிந்துச் சரியாய் நடத்துவது இக்காலத்தில் மிக துர்லபமாயிருக்கிறது. ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷார்த்தம் இந்த மூன்றும் தெளிந்தவன் தான் ஆசாரியன். இவை தெரிந்தால் சில ஸங்கதிகள் உண்டாகுமென்று ஸ்ரீ தேசிகன் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாதித்திருக்கிறார். அந்த ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞானம் தமக்கில்லையேயென்று நினைக்கிறவர்கள் கூட இல்லை.

(௫௦௭) ரத்நாவளீப்ரகரஸம்பவ ஏஷ தூரக:
ரங்காதிராஜசரணாவநி தாவகீந: ।
ஆர்த்ராபராதபரிகேததியாம் ப்ரஜாநாம்
ஆச்வாஸநாயஇவ பாதி கரப்ரஸார: ॥

ஹே ரங்காதிராஜசரணாவநி-வாராய் ரங்கநாதனுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ரத்நாவளீ-ரத்நக்கல்லுகளுடைய, ப்ரகர-கூட்டத்தினின்றும், ஸம்பவ:-உண்டாயிருக்கிற, தூரக:-வெகு தூரம் போயிருக்கிற, ஏஷ:-இந்த, தாவகீந:-உன்னுடையதான, கரப்ரஸார:-கிரணங்களுடைய, பரம்புதலானது, ஆர்த்ர-ஈரமாயிருக்கிற, அப்போது பண்ணப்பட்டதான, அபராத-குற்றங்களாலே, பரிகேத-வருத்தத்தையடைந்திருக்கிற, தியாம்-புத்தியையுடைத்தாயிருக்கிற, ப்ரஜாநாம்-ஜனங்களுடைய, ஆச்வாஸநாய-ஸமாதானத்துக்காக இருக்கிற, கரப்ரஸாரஇவ-கையை நீட்டுகிறது போல, பாதி-விளங்குகின்றது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரிலிழைத்த ரத்னங்களின் காந்தி வெகுதூரம் பரவுகிறது. அதைப்பார்த்தால் அனேக தப்பிதங்களைச் செய்து உடனே மிகவருத்தப்படும் ஜனங்களைகையை நீட்டிச் சமாதானம் பண்ணுவது போலிருக்கிறது. ஜனங்கள் தாங்கள் பண்ணின தப்பிதங்களை நினைத்து நல்ல ஆசாரியரிடத்தில் அதைச் சொல்லி வருத்தப்பட்டால் அவர்கள் நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஸமாதானம் பண்ணுவார்கள். (27)

(உஅ) வ்யாகூர்ணதோ விஷயிபாலஹரிணாந் மதீயாந்
ஸம்ஸாரவஹ்நிஜநிதாஸு மரீசிகாஸு ।
பாதாவநி ப்ரசுரரத்நமயூகஜாலை-
ராக்ருஷ்ய விந்யஸ கேசவகாந்திஸிந்தௌ ॥

ஹே பாதாவநி-வாராய் பாதுகையே! த்வம்-நீ, ஸம்ஸார-பிறப்பது இறப்பது என்கிற ஸம்ஸாரமாகிற, வஹ்நி-கோடையினாலே, ஜநிதாஸு-உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிற, மரீசிகாஸு-கானல் ஆறுகளில், வ்யாகூர்ணத:-மயங்கியிருக்கிற, மதீயாந்-என்னுடையதான, விஷயி-இந்திரியங்களாகிற, பாலஹரிணாந்-குட்டிமான்களை, ப்ரசுர-ரொம்ப உயர்ந்தவைகளான, ரத்ந-ரத்தினங்களுடைய, மயூக-காந்திகளுடைய, ஜாலை:-கூட்டங்களாலே வலைகளாலே, ஆக்ருஷ்ய-இழுத்து, கேசவ-பெருமாளுடைய, காந்தி-காந்தியாகிற, ஸிந்தௌ-ஸமுத்திரத்தில், விந்யஸ-இவைப் பாத்தி வைக்கவேண்டும்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! என்னுடைய கண் முதலிய இந்திரியங்கள், பிள்ளை பெண்டாட்டி பணம் முதலிய சங்கதிகளையே நினைத்து மயங்கி அனுபவிக்கிற கஷ்டங்களுக்கு எல்லையில்லை. அந்த இந்திரியங்களாகிற மான் குட்டிகளை உன்னுடைய ரத்னங்களாகிற வலையினாலிழுத்து பெருமாளுடைய அழகாகிற ஸமுத்திரத்தில் சேர்த்து ஸுகத்தையுண்டுபண்ணவேண்டும். ஆழ்வார் ஸாதித்திருக்கிற பாசுரங்களின் அர்த்தங்கள் மனதில் பட்டால் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான ஸுகங்கள் மனதில் ருசிக்காது. திருவாய்மொழி அர்த்தங்களையெல்லாம்நாம் வாயாலே சொல்லுகிறோமே யொழிய துளியாவது மனதில் படவில்லை. அதற்காக

அந்த ஸங்கதிகள் மனதில் படும்படி ஆழ்வாரைப் பிரார்த்திக்கும்படி ஸாதிக்கிறார். (28)

(ருOகூ) அந்தர்நியம்ய முநிபி: பரிரக்ஷ்யமாணா
மாத்மீயரஶ்மிஸந்திதாம் அங்க்ரிரக்ஷே |
ரங்கேஶபாதகமலப்ரதிபந்நமுத்ராம்
மௌலிமவைமி பவதீம் நிகமாந்தரத்நாம் ||

அங்க்ரிரக்ஷே-வாராய் பாதுகையே! முநிபி:-பெருமானைத்தியானம் பண்ணுகிறவர்களாலே, அந்த:-மனதில், நியம்ய-வைத்து, பரிரக்ஷ்யமாணாம்-காப்பாற்றப்பட்டவளாயும், ஆத்மீய-தன்னுடையதான, ரஶ்மி-காந்திகளாகிற கயிறுகளாலே, ஸந்திதாம்-கட்டப்பட்டவளாயும், ரங்கேஶ-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாத-திருவடியாகிற, கமல-தாமரைப்பூவினாலே, ப்ரதிபந்ந-அடையப்பட்டிருக்கிற, முத்ராம்-அடையாளத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, பவதீம்-உன்னை, நிகமாந்தரத்நாம்-உபநிஷத்துக்களாகிற ரத்னங்களுடைய, மௌலிம்-முடிச்சாக, அவைமி-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னை ருஷிகள் தவறாமல் மனதிலேயே வைத்துக்காப்பாற்றுகிறார்கள். உன்பேரிலிழைத்த ரத்னங்களின் காந்திகள் உன்னைக் கட்டுகிற கயிறுபோலிருக்கிறது. உன்பேரிலிருக்கிற பெருமாள் திருவடிகளைப் பார்த்தால் முத்திரை வைத்திருக்கிறது போலிருக்கிறது. ஆகையால் உன்னைப் பார்த்தால் உபநிஷத்துக்களாகிற ரத்னங்களினுடைய முடிச்சு போலிருக்கிறது. நல்ல ஆசாரியர்கள், உபநிஷத்துக்களில் ரொம்ப ஸாரமான திருமந்திரம் முதலியவைகளில் உயர்ந்த அர்த்தங்களுடன் தியானிக்கிறார்கள். ஸ்ரீ பெருமாள் ஆசாரியாளிடத்தில் பக்தியாகிற கயிற்றால் கட்டப்பட்டுப் பெருமாளைவிட்டு நகரமுடியாமல் இருக்கிறார்கள். பெருமாள் அவரிடத்திலேயே எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவர்களை ரொம்ப பெரியவர்கள் எல்லாம் எப்போதும் தியானிக்கிறார்கள். (29)

(ருகo) ராகவ்யராஜ்யவஸதௌ ப்ரணதாநுஶாஸ
காஷ்டாம் கதாம் ஸ்வபவ நபாவநதாம் ப்ரயாதா |
பாதாவநி ப்ரதிமாஹ்ருதயோநிவேஶா
ஸம்ஸாரஸந்தரணஸேதுரஸி ப்ரஜாநாம் ||

ஸேவாஸவநீ-வாராய் பாதுகையே! ரகுவம்சேசர்ஸ்ய மானத்தை இருப்பிடமாயுடைத்தாயிருக்கிற, ராமஸ்ய-ஸ்ரீராம னுடைய, சரண-திருவடியினுடைய, ஸம்பர்க்க-ஸம்பந்தத்தினு லே, காஷ்டாம் பதாம்-உயர்த்தியை, பதாம்-அடைந்திருக்கிற, ஜகத்பாவநதாம்-உலகங்களைப்பரிசுத்தம் பண்ணுகிறதென்கிற ஸங்கதியை, ஆயாதா-தரியாநின்றிருக்கிற, த்வம்-நீ, ப்ரவர-மிக அதிகமான, ரத்நசிலா ரத்நக்கல்லுகளாலே, நிபத்தா-கட்டப்பட் டிருக்கிற, ப்ரஜாநாம்-ஜனங்களுடைய, ஸம்ஸாரஸாகர-சாவது பிறப்பதாகிற ஸமுத்திரத்தினுடைய, ஸந்தரண-தாண்டுவதற்கு, ஸேது: கஸி-அணையாக ஆகிருய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஸ்ரீராமன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட அணைகட்டினர். அது ஜனங்கள் ஸம்ஸார ஸமுத்திரத் தைத்தாண்ட உதவுகிறது. அதைக் காட்டிலும் நீ மேல்பட்டிருக் கிருய். என்னவென்றால், எப்போதும் உன்னிடத்தில் பெரு மாள் திருவடியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிருர். உன்னைப்போல உலகத்தைப் பரிசுத்தி பண்ணுகிற வஸ்து கிடையாது. உன்னை ரத்னங்களால் இழைத்திருக்கிறது. உன்னை நினைப்பதாலும் தலை யில் சாதித்துக் கொள்வதினாலும் ஸகல ஜனங்களுக்கும் ஸம்ஸாரம் போய்விடுகிறது. நல்ல ஆசாரியர்கள் எப்பொழுதும் பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டுப் பெருமாளை ஸ்வாதீனம் பண்ணியிருக் கிறபடியால் தன்னையடைந்தவர்களுக்கு அநுக்கிரஹத்தினாலும் நல்ல ஸங்கதிகளை உபதேசிப்பதினாலும் ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி விடுகிருர்கள். (30)

(௩௧) விபுதகிரீடகோடிஸஞ்சரஸ்யோ: ப்ரசுரதேஜ
ஜணிவாதிகெ ப்ரகாசா: । விபி ரகுபதேஃபதோ
ஸ்வாயம்பு விததா வதநாந்நிகேவ ஹாதி ॥

ஸேமணிவாடிகே-வாராய்கல்லிழைத்தபாதுகையே! விபு தக-தேவதைகளுடைய, கோடீ-கிரீடங்களில், ஸஞ்சர ஜ்யா:-ஸஞ்சரியாநின்றிருக்கிற, தே-உன்னுடைய, ப்ரசுரா:-ரொம்ப அதிகமாயிருக்கிற, ப்ரகாசா:-ரத்ந காந்தியானது, ரகு பதே:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஸேஹாஸ்வாயம்பும்-பெரியஉத்ஸவத்

திற்காக, திவி-ஆகாயத்தில், விததா-பரப்பப்பட்டிருக்கிற, வந்தநமாலிகேவ-தோரணம்போல, பாதி-விளங்குகிறது.

(கருத்து) கருப்பு சிகப்பு முதலிய அனேக ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்ட உன்னை தேவதைகள் தங்கள் கிரீடங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்தில்போகிறார்கள். அப்போது பரவுகின்ற உனது காந்திகளைப் பார்த்தால், ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய உத்ஸவத்திற்காக பச்சை சிகப்பு முதலிய அனேகவர்ணங்களோடு கூடிய தோரணம் கட்டியிருக்கிறாப்போலிருக்கிறது. ஸ்ரீ பெருமாள் வீதியில்எழுந்தருளுகிறபோது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திவ்ய பிரபந்தங்களை அநுஸந்திக்கிறார்கள். அந்தப் பாசுரங்கள் ஸ்தோத்திரமும் வெசவும், அழுகையும் சிரிப்புமிவைமுதலிய அனேகவிதங்களான சப்தங்களோடு கூடியதாக இருப்பதால் அலங்காரங்களான தோரணங்கள் போலிருக்கின்றன. தோரணம் கண்ணுக்கு இன்பமாக இருக்கிறது. சப்தங்கள் காதுக்கும், அர்த்தங்கள் மனதிற்கும் இன்பமாக இருக்கின்றன. (31)

(௩௨) ப்ரபவந்தி தவீயஸாம் ஸ்வபாவாத்தவ ரத்நாநி
முகுந்தபாதரக்ஷே | அயஸாமிவ ஹந்த லோஹ
காந்தா: கடிநாநாம் மநஸாம் விகர்ஷணாய ||

ஹே முகுந்தபாதரக்ஷே-வாராய் பெருமாளுடைய பாதுகையே! தவ-உன்னுடைய, ரத்நாநி-ரத்தினங்கள், ஸ்வபாவாத்-ஸ்வபாவமாகவே, லோஹகாந்தா:-அயக்காந்தங்கள், அயஸாமிவ-இரும்புகளுடைய போல, தவீயஸாம்-ரொம்பதூரத்திலிருக்கிற, கடிநாநாம்-கெட்டியான, மநஸாம்-மனஸ்ஸுக்களுடைய, விகர்ஷணாய-இழுப்பதின்பொருட்டு, ப்ரபவந்தி-ஸமர்த்தமாகின்றன ஹந்த-ஆச்சர்யம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் உயர்ந்த இரத்தினங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அயக்காந்தங்கள் இரும்பை எத்தனை தூரத்திலிருந்தாலும் இழுப்பதுபோல் அந்த ரத்தினங்களுக்கு ரொம்ப கெட்டியான மனஸுக்களை இழுப்பதே ஸ்வபாவமாயிருக்கின்றது. உலகில் ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களை சில ஸ்ரீ

வைஷ்ணவ ஜாதியாரும் இதர மதக்காரர்களும் பரிஹாஸம் பண்ணுகிறார்கள். மிகத்தெரிந்தவர்களான பக்தர்கள் முகமாக ஒரு பாசுரத்தை ஒருகால் கேட்டார்களேயானால் எவ்வளவு கடுமையாயிருந்தாலும் மனது உருகிப்போகும். இப்படி உருக்குவது அந்தப் பாசுரங்களுக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்கிறது. (32)

(௫௩௩) பரிபஶ்யதி தேவி ரங்கநாதே ரஹஸி த்வம்
ஸவிதே நிவிஶ்ய லக்ஷ்ம்யா: । பரிவர்ஷஸி ரத்ந
தாமபி: ஸ்வைரருணஸந்த்யேவ ஸுகோஷ்ணம் சந்தநம் ॥

ஹே தேவி-விளங்காநின்றிருக்கிற பாதுகையே! த்வம்-நீ, ஸ்வை:-தன்னுடைய, ரத்நதாமபி:-ரத்னகாந்திகளாலே, ரஹஸி ஏகாந்தத்திலே, லக்ஷ்ம்யா:-இலக்ஷ்மியினுடைய, ஸவிதே-ஸமீபத்தில், நிவிஶ்ய-இருந்து, ரங்கநாதே-ஸ்ரீரங்கநாதனானவர், பரிபஶ்யதி-கடாக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது, அருணஸந்த்யேவ-அருணஸந்த்யையைபோல, ஸுகோஷ்ணம்-மிக இன்பமான, சந்தநம்-சந்தனத்தை, பரிவர்ஷஸி-சாத்துகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே உன்பேரில் அனேகவித ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. பெருமாளும் தாயாரும் ஏகாந்தமாக எழுந்தருளியிருக்கும் காலத்தில் தாயார் பேரில் அந்த ரத்னகாந்திகள் அடிக்கிறபோது அருணஸந்த்யை சீதைக்குச் சந்தனம் பூசினது போலிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களைப் பெருமாளும் தாயாரும் திருச்செவி சாத்தும்போது ஒருவருக்கொருவர் அபாரமான ப்ரீதி உண்டாகிறது. (33)

(௫௩௪) தவ ரத்நகராவகுண்டிதம் நவீநம் பரிக்ருஹ்ய ஸ்திர
ஸுகோஷ்ணம் । ஜரதம்ஸுககல்பமேவ தேஹம்
க்ருதிந: கேஶவபாதுகே த்யஜந்தி ॥

ஹே கேஶவபாதுகே-பெருமாளுடைய பாதுகையே! க்ருதிந:-புண்ணியம் பண்ணினவர்கள், தவ-உன்னுடைய, ரத்ந-ரத்தினங்களுடைய, கர-கிரணங்களாகிற கைகளாலே, அவகுண்டிதம்-கொடுக்கப் பட்டிருக்கிற, நவீநம்-புதிதாயிருக்கிற, ஸுகோஷ்ணம்-ரொம்ப இன்பமாயிருக்கிற, ஸ்திரம்-நிலையாயிருக்

கிற, ஸம்வ்யாநம்-வஸ்த்ரத்தை, பரிதத்ய-உடுத்திக்கொண்டு, தேஹம்-சரீரத்தை, ஸாவேதந-ப்ரயாஸமில்லாமல் (ஸந்தோஷமாக) ஜரத்ஸம்வ்யாநவத்-கிழிந்த துணியைப் போல, த்யஜந்தி-விடுகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் காந்தி எவர்மேல் படுகிறதோ, அவர்களுக்கு தேஹம் போகும் ஸமயத்தில் ஒரு தொந்திரவு இல்லாமல் சரீரம் போகிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களின் அபிப்பிராய மறிந்தவர்கள், பகவானை பக்தியோ சரணாகதியோ செய்து இத்தேஹத்தை விடுகிறகாலத்தில் அதாவது பரமபதத்திற்குப் போகிற ஸமயத்தில்,ஒருவன் பழைய துணியை அவிழ்த்து எறிந்து புதுத்துணியை ஸந்தோஷத்துடன் கட்டிக்கொள்வது போல பிரயாஸமில்லாமல் பரமஸந்தோஷத்துடன் போகிறார்கள். மூட ஜனங்கள் 'ஐயோ! போகிறேனே, எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுப் போகிறேனே' என்று சொல்வார்கள். இந்த ச்லோகத்தை நித்யமாக அநுஸந்தித்து வந்தால் கஷ்டமில்லாமல் தேஹத்தை விடலாம். (34)

(௩௫) ஸமந்ததோ மணிபாதுகே நிபத்தை꞉
க்ருதஸம்ஸ்காரவிசேஷமாத்மரத்னை꞉ ।
கரோஷி ஸதீ பதம் முராரே꞉
கடினேঽஸ்மிந் ஹ்ருதி மே நிவேசயோக்யம் ॥

ஹே மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஸதீ-நீயானவள், ஸமந்தத꞉-நான்கு பக்கத்திலும், நிபத்தை꞉-இழைக்கப்பட்டிருக்கிற, ஆத்மரத்னை꞉-தன்னுடைய ரத்னங்களாலே, க்ருத-செய்யப்பட்டிருக்கிற, ஸம்ஸ்காரவிசேஷம்-உயர்ந்த பழக்கத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற, முராரே꞉-பெருமாளுடைய, பதம்-திருவடியை, கடினே-மிகவும் கெட்டியான, அஸ்மின்-இந்த, மே-என்னுடைய, ஹ்ருதி-மனதில், நிவேசயோக்யம்-வைக்கத் தகுந்ததாக, கரோஷி-பண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேல் அனேகவித ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. மிகவும் கடினமான அந்த ரத்னங்களில் பெருமாள் திருவடியை வைத்துப் பழக்கம் பண்ணியிருக்கிறபடி

யால், மிகக்கடினமான என் மனதில் திருவடியை வைக்கிறார். நம்முடைய மனதில் இருக்கிற ஆசை கோபம் பொறாமை த்வேஷம் இவை முதலிய கெட்ட குணங்களுக்கு எல்லையில்லை. நாம் ஒருகாலும் பெருமாளை நினைக்கமாட்டோம். ஆசாரியாள் தவித்து தவித்துப் பெருமாளைப் பிரார்த்திக்கிறபடியாலே அவர்களுடைய கிருபையாலே பெருமாளை நினைக்கிறோம். (35)

(௫௩௬) நிஜரத்நகராங்குரைர்மதீயா
நபராதாநபநீய தத்தஸாம்யா ।
ரமயா ஸஹிதஸ்ய ரங்கபர்த்து:
பதயோரர்பய பாதுகே ஸ்வயம் மாம் ॥

ஹே பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! ஸ்வயம்-தானே, நிஜ-தன்னுடையதான, ரத்ந-இரத்தினங்களுடைய, கர-கிரணங்களுடைய, அங்குரை:-நுனிகளாலே, மதீயாந்-என்னுடையதான, அபராதாந்-குற்றங்களை, அபநீய-போக்கடித்து, தத்த-கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற, ஸாம்யா-தன்னைப்போலிருக்குமையையுடையவளாய்க்கொண்டு, ரமயா-மஹாலக்ஷ்மியோடு, ஸஹிதஸ்ய-கூடிக்கொண்டிருக்கிற, ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பதயோ:-திருவடிகளிலே, மாம்-என்னை, அர்பய-சேர்ப்பிக்க வேண்டும்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்த ரத்னங்களின் காந்திகளை என்பேரில் படும்படி செய்து என்னுடைய குற்றங்களைப்போக்கி உன்மாதிரி பண்ணித்தாயார் பெருமாள் திருவடிகளிலே என்னை நீயே சேர்ப்பிக்கவேண்டும். நல்ல ஆசாரியர்கள் தன்னையடைந்தவர்களைத் தங்கள் மனக்கவலைகளாலும் நல்ல ஸங்கதிகளைப் பலதடவைச்சொல்லிக்கொடுப்பதாலும் அவர்களுடைய கெட்ட குணங்களைப் போக்கி பெருமாள் திருவடியில் சேர்ப்பிக்கிறார்கள். (36)

(௫௩௭) ரஶ்மிஜாலபரிவேஷவத்தயா
ரங்கப்ருத்விபதிரத்நபாதுகே ।
விஶ்வமோஹநவிஹாரஹாரிணீ
வாகுரேவ விததா விராஜஸே ॥

ஹே ரஙகஸம்ருத்தித பாதுகே-வாராய் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய கல்லிழைத்த பாதுகையே! ரச்மி-கிரணங்களுடைய, ஜாலவர்ஷ-வர்த்துளமாக இருக்கிற கூட்டங்களாலே, ஸாந்த்ர-இன்பமாக இருக்கிற, த்வம்-நீ, விச்வஜனந-எல்லா லோகங்களுடைய கண்ணாகிற, விஹங்கமாலினீ-பக்ஷிகளைப் பிடிக்கிறதாயும், விததா-விரிக்கப்பட்டதாயு மிருக்கிற, வாகுரேவ-வலைபோல, விராஜஸே-விளங்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரிலிழைத்த உயர்ந்த காந்தி உன்னைச்சுற்றிச் சக்கிரமாக இருக்கிறது. அதைப்பார்க்கிறபோது உலகங்களுடைய கண்களாகிற குருவிகளைப் பிடிப்பதற்கு வலை வீசியிருப்பதுபோலிருக்கிறது. நல்ல ஆசாரியர்கள் முகத்தில் பிரும்ம தேஜஸ்ஸு, வாக்கில் இனிமையான சப்தம், தயை, பொறுமை, பக்தி முதலிய உயர்ந்த குணங்கள் இவைகளால் நிரம்பியிருக்கிறார்கள். அவர்களை எந்த ஜனங்கள் பார்த்தாலும் ராம கிருஷ்ணாதிகளை ஸேவித்தாப்போல மிகுந்த ஆச்சரியத்தை யடைகிறார்கள். (37)

(ருஅ) ஸநஸாம் ஸ்வஜவிகாஸஹேதுபி:
ஸேவிதா மணிமயூகைர் ஹாஸகைர் ஸ்வேத: ।
பாதுகே பஜஸி ஸத்பிராச்ரிதாம்
தேவி விஷ்ணுபதஸம்பதம் நவாம் ॥

ஹே தேவி பாதுகே-விளங்காநின்றிருக்கிற வாராய் பாதுகையே! மநஸ-மனஸ்ஸுக்களாகிற, ஸ்வஜ-தாமரைப்பூக்களுடைய, விகாஸஹேதுபி:-மலர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருக்கிற, மணிமயூகை:-ரத்தினக் கூட்டங்களாகிற, ஹாஸகைர்:-சூரியர்களாலே, ஸேவிதா-அடையப்பட்டும், ஸத்பி:-பெரியோர்களாலே, நக்ஷத்திரங்களாலே, ஆச்ரிதா-அடையப்பட்டிருக்கிற, த்வம்-நீ, நவாம்-புதிதாயிருக்கிற, விஷ்ணு-பெருமாளுடைய, பத-திருவடியினுடைய, ஆகாசத்தினுடைய, ஸம்பதம்-சோபையை, பஜஸி-அடைகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரிலிழைத்திருக்கிற ரத்னங்களை ஸேவித்தால் சூரியனைக்கண்ட தாமரைப்பூபோலே மனது மலர்ந்து விடுகிறது. எத்தனையோ பெரியவர்கள் உன்னை க்ஷேமத்துக்காக அடைந்திருக்கிறார்கள். உன்னால் பெருமாளுடைய திருவடிக்கு அழகு முதலிய அனேக சம்பத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன. பிரபாகரன் என்று சூரியனுக்குப் பெயர். காந்தியுள்ளது என்றும் அர்த்தம். ஸத் என்றால் நக்ஷத்திரத்திற்கும் பெயர். சூரியனும் நக்ஷத்ரமும் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்த ஆகாசம் போலிருக்கிறாயென்று ஒரு அர்த்தமாகிறது. ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசாரியர்களுடைய ரத்னம்போன்ற பாசுரங்களையும் நல்ல குணங்களையும் அநுபவித்தால் எவ்வளவு கெட்ட மனதை யுடையவர்களாயிருந்தாலும் மஹாலக்ஷ்மி விளங்கும்படியான தாமரைப்பூப்போலாய்விடும். ஆகையால் அவர்களை எல்லோரும் வந்து ஆச்ரயிக்கிறார்கள். ஆகாயத்தில் சூரியன் புறப்பட்டு உலகத்துக்கு இருட்டைப் போக்குவதுபோல ஆசாரியர்கள் பூமியில் அவதரித்து எல்லாருடைய அக்ஞானமாகிற இருட்டைப்போக்கடிக்கிறார்கள்.

(௫௧௧) ஶயிதரி ஃபணீஶ்வரதல்பே ஶௌரே:
ஸ்வயம் ஶ்ரிதபதோபதாநபார்ஶ்வா।
மணிசயஜுஷா கரேண ஶநை:
ஸ்ப்ருஶஸி பதாவநி பதயோர்யுக்மம் தத்॥

ஹே பதாவநி–வாராய் பாதுகையே! ஶயிதரி–படுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற, ஃபணீஶ்வரதல்பே–ஆதிசேஷனையுடைத்தாயிருக்கிற, ஶௌரே:–பெருமாளுடைய, ஶ்ரித–ஏறப்பட்டிருக்கிற, பதோபதாந–திருவடித்தலையணையினுடைய, பார்ஶ்வா–பக்கத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, த்வம்–நீ, ஸ்வயம்–தானாகவே, மணிசயஜுஷா–ரத்னங்களுடையகூட்டத்தையடைந்திருக்கிற, கரேண–கிரணமாகிற ரத்னங்களை யடைந்திருக்கிற கையினாலே, தத்–அந்த, பதயோ:–திருவடிகளுடைய, யுக்மம்–இரண்டை, ஶநை:–மெள்ள, ஸ்ப்ருஶஸி–தொடுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஆதி சேஷன் மேல் சயனித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நீ திருவடித்தலையணை

யின் பக்கத்திலிருக்கிறாய். உன் பேரிலிருக்கிற ரத்னகாந்திகள் திருவடியில் படுகிறது. அதைப்பார்த்தால் கைகளால் திருவடியைப் பிடிப்பது போலிருக்கிறது. நல்ல ஆசாரியர்களுடைய மனோவாக்கியங்களுடைய வியாபாரமெல்லாம் ஸ்வபாவமாகவே எப்பொழுதும் பெருமாளைப்பற்றினதாகவே இருக்கிறது. (39)

(௪௰) பவத்யந்தே த்வாம் ப்ரணதஸ்ய ஜந்தோ
ததோகோऽக்ரஜ்வலனம் த்வத்ரத்னபாஸா: |
யதோ நாட்யா மத்யமயா விநிர்யந்
கதிம் விந்தேத் கேசவபாதரக்ஷே ||

ஹே கேசவபாதரக்ஷே-வாராய் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! அந்தே-கடைசிகாலத்தில், த்வாம்-உன்னை, ப்ரணதஸ்ய-வணங்கியிருக்கிற, பக்தியாவது, சரணாகதியாவது பண்ணியிருக்கிற, ஜந்தோ:-பிராணியினுடைய, தத்-பிரஸித்தமாயிருக்கிற, ஓக:-ஹ்ருதயமென்கிற இடமானது, த்வத்ரத்னபாஸா:-உன்னுடைய ரத்னகாந்திகளாலே, அக்ரஜ்வலனம்-நுனியில் வெளிச்சத்தையுடையதாக, பவதி-ஆகிறது. யத:-யாதொரு வெளிச்சத்தினாலே, மத்யமயா-நடுவிலிருக்கிற, நாட்யா-நாம்பினால், விநிர்யந்-வெளிக்கிளம்புகிறவன், கதிம்-அடையவேண்டிய இடமான பெருமாளை, விந்தேத்-அடைவானே.

(கருத்து) பெருமாளிடத்தில் பக்தி பண்ணுகிறவனும் சரணாகதி பண்ணுகிறவனும் கடைசிகாலத்தில் இச்சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பும் போது, ஹ்ருதயத்திலிருந்துத் தலைக்குப்போகிற நாடியால் கிளம்பினால் பரமபதத்துக்குப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. உன் பேரிலிருக்கிற ரத்னகாந்தியாகிற வெளிச்சத்தினால் நடு நாம்பு ஜீவனுக்குத்தெரிந்து அவ்வழியாகப் பரமபதத்துக்குப் போகிறான். ஆசாரியாளுடைய அநுக்கிரஹத்தினால் தான் பகவானாலே வெளிச்சம் காட்டப்பட்டு ஜீவன் முக்தியை அடைகிறான். (40)

(௫௰௧) அஶிதிலகுணபத்தா ரஶ்மிஜாலைர்மணீநாம்
துரதிகமதடம் ந: பாரமாரோபயந்தீ ।
கமலநயநநாதம் கர்ணதாரம் ததாநா
பவஸி பவபயோதௌ பாதுகே போதபாத்ரீ ॥

ஹே பாதுகே-வாராய் பாதுகையே, மணீநாம்-ரத்னங்களுடைய, ரஶ்மி-கிரணங்களுடைய, ஜாலை:-கூட்டமாகிற கயிற்றின் கூட்டங்களாலே, அஶிதில-தளராமல், பத்தா-கட்டப்பட்டும், துரதிகமதடம்- ஒருவராலும் கஷ்டப்பட்டும் அடையமுடியாமலிருக்கிற, பாரம்-ஸம்ஸாரத்திற்கு அக்கரையான பரமபதத்தை, ஆரோபயந்தீ-ஏற்றிவைக்கிறவளாக இருக்கிற, ஆத்யம்-எல்லாவுலகத்திற்கு முன்புள்ளவரான, கமலநயநம்-தாமரைப்பூபோன்ற திருக்கண்களையுடைய பெருமாளாகிற, கர்ணதாரம்-ஓடக்காரனை, ததாநா-தரியாநின்றிருக்கிற, த்வம்-நீ, ந:-எங்களுக்கு, பவ-ஸம்ஸாரமாகிற, பயோதே:-ஸமுத்திரத்திற்கு, போதபாத்ரீ-ஓடமாக, பவஸி-ஆகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைப்பார்த்தால் நாங்கள் ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ஒரு ஓடம் மாதிரியிருக்கிறது. உன்பேரிலிருக்கிற ரத்நகாந்தி கயிறுபோலவும் உன்பேரில் எப்பொழுதுமிருக்கிற ஸ்ரீ ரங்கநாதனைப்பார்த்தால் ஓடக்காரனாகவுமிருக்கிறது. பெருமாள் உயர்ந்த குணமுள்ளவர்களாயும் தன்னை ஸ்வாதீநப் படுத்திக்கொண்டவர்களாயுமிருக்கிற ஆசாரியர்களைக் கொண்டு இஜ்ஜீவர்களைப்பரமபதத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். (41)

(௫௰௨) மணிகிரணகணைஸ்தே கல்பிதே கர்பகேஹே
ஶ்ரமயரிவ கர்ஜ்ஞசவாம் பார்க்ஷ்ரஸ்ய ஸௌரி:
பரதி சரணரக்ஷே பக்திபாஶாவபத்தம்
ஹ்ருதயஹரிணயூதம் ப்ராணிநாம் ரங்கநாத: ॥

ஹே சரணரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிறபாதுகையே! ரங்கநாத:-ஸ்ரீ ரங்கநாதனானவர், தே-உன்னுடைய, மணி-ரத்தினங்களுடைய, கிரண-காந்திகளுடைய, கணை:-

கூட்டங்களால், க்லுப்தே-ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற, முஞ்ஜகுல்மே-ஒருவிதமான புதரிலே, ம்ருகயு:-வேடனானவன், ஸத்ரம்-தகுந்ததான, ஸாரங்கீவ-பெண்மானைப்போல, ஸத்ரம்-க்ஷேமத்தைப் பண்ணுகிறவளான, த்வாம்-உன்னை, புரஸ்க்ருத்ய-முன்னிட்டு, பக்தி-பக்தியாகிற, பாஶ-கயிற்றினாலே, ஸம்பத்தம்-கட்டப்பட்டிருக்கிற, ப்ராணிநாம்-ஜனங்களுடைய, ஹ்ருதய-மனஸ்ஸுக்களாகிற, ஹரிணயூதம்-மான்களுடையகூட்டத்தை, ஹரதி-பிடிக்கிறார்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஒரு வேடன் புதரில் உட்கார்ந்து அங்கே ஒரு பெண்மானை அங்கே காட்டி மற்றமானைப்பிடிப்பதுபோல, அனேக வர்ணமுள்ள உன் காந்தியாகிற புதரிலே பெருமாள் இருந்துகொண்டு பக்தியாகிற வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட ஜனங்களுடைய மனதாகிற மான்களைப் பிடிக்கிறார். பெருமாள் இந்தப் பிரகிருதி மண்டலத்தில் பிள்ளை பெண்டாட்டி பணம் இவை முதலிய விஷயசங்கதிகளைக் கண்டு மயங்கிக்கிடக்கிற ஜீவர்களை ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசாரியர்களைக் கொண்டு ஜீவன், பெருமாள் ஸம்ஸாரம் இவர்களின் ஸங்கதிகளைத் தெரிவித்துத்தன்னிடத்தில் பக்தியுண்டு பண்ணிப் பரமபதத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போகிறார். (42)

(௫௨௩) பரிசிதபதபத்மா பாதுகே ஶௌரேஸ்த்வம்
வஸதி புஜமத்யே கௌஸ்துபோயம் ததாபி|
ஸ்வபதி ஸ்ப்ருஹயஸ்த்ராத்தேஜஸா ஸ்வைரஸாந்த்ர
ஶலபிததுரிதாநாம் தாவகாநாம் மணீநாம் ||

ஶௌரேர்-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய, பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! த்வம்-நீ, பரிசித-பரிசயம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற, பத-திருவடியினுடைய, பத்மா-அடியையுடைத்தாயிருக்கிறாய், அயம்-இந்த, கௌஸ்துப:-கௌஸ்துப ரத்னமானது, புஜமத்யே-திருக்கைக்கு நடுவான திருமார்பிலே, வஸதி-இருக்கிறது. ததாபி-அப்படியிருந்தாலும், ஶலபித-விளக்கு வெட்டுப்பூச்சியாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற, துரிதாநாம்-பாபத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, தாவகாநாம்-உன்னுடையதான, மணீநாம்-ரத்னங்களு

டைய, ஸவ்ய-ரொம்ப அதிகமான, ஸம்ருத்தி-பெருமையையுடைய, தேஜஸா-காந்தியினாலே, ஸூப்ரம்-மிகவும், சயஸ்தா-கீழே, ஸவதி-இருக்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ பெருமாளுடைய திருவடியிலிருக்கிறாய். கௌஸ்துப ரத்நம் திருமார்பிலிருக்கிறது. இருந்தாலும் ஸகல பாபத்தையும் போக்குவதான உனது ரத்ன காந்தியினால் நீ அதற்கு மேல் பட்டிருக்கிறாய். ஆழ்வார் என்பவர் சூத்திர ஜாதியில் அவதரித்தாலும் ஜ்ஞானபக்திவைராக்கியம் முதலான உயர்ந்த குணங்களாலே நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் மேலானவராக இருக்கிறார். (43)

(ருஉச) கஷ்யேண பூரிநகவயிணதளெ ஜனதுஜாநெ
ஹவஸதெஷ விஷ்வகநெஷ ஜகதி தமஸா பாதுகெ
தாஹுஸெட | ஸ்தாநாநொகெஷு ஸணிமணெ
வனுாவஸெஹயஹீவாஸ்வஷ்ணெ ஸஹகுமயா
ஜாமரவிகஸ்ய யதிநஃ ॥

ஹெ பாதுகெ-ஹராய் பாதுகையே! கஷ்யேண-பிரும்மாவின் நாள்களுடைய கூட்டமாகிற, பூரிந-பகலினுடைய, வயிணதளெ-முடிவிலே, (அதாவது ஸாயங்காலத்திலே) ஜனது-பிராணிகளுடைய, ஜாதெ-கூட்டமானது, ஹவஸதெ-பெருந் துக்கத்தை அடைந்தபோது, தாஹுஸெட-அப்பேர்ப்பட்டதான, (அதாவது பெரியதான) தமஸா-இருளாலே, ஜகதி-லோகமானது, விஷ்வக்-நாலுபக்கத்திலும், வ்யாப்தெ-வியாபிக்கப்பட்டபோது, ஸஹயாஸஹ-மஹாலக்ஷ்மியுடன்கூட, ஜாமரவிகஸ்ய-விழித்துக்கொண்டிருக்கிற, யதிநஃ-பதினெட்டு வயதுள்ளவனான ரங்கநாதனுடைய, வாஸவெஹ-இருப்பிடத்தினுடைய, ஹீவாஃ-விளக்குகள், ஸ்தாந-பரித்த, ஷோணெகெஃ-பிரகாசத்தையுடைய, தவ-உன்னுடைய, ஸணிமணெஃ-ரத்நக்கூட்டங்களாலே, ஸம்வக்ஷ்ணெ-ஏற்படுகின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! இப்போது நடக்கிற யுகங்களில் ஆயிரம் சதுர்யுகம் பிரும்மாவுக்கு ஒரு பகல். அதே மாதிரி ராத்திரியும். பிரும்மாவின் அஸ்தமயகாலத்தில் இந்த உலகமும்

இவ்வுலகத்திலுள்ளவை அனைத்தும் போய் விடுகின்றது. ஒரே இருள் மூடிவிடுகிறது. அந்த சமயத்தில் மஹா லெக்ஷ்மியுடன் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவருக்கு உன்னுடைய பிரகாசமான ரத்தினங்கள் விளக்குகளாக இருக்கின்றன. கலிகாலத்தில் பெருமாளுக்குச்சரியாக ஆராதனம் நடைபெறவில்லை. எல்லாரும் மிகக்கெடுதலுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். இராக் காலங்களில் பெருமாளை தேவதைகள் ஆராதனம் பண்ணுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு வருஷத்தில் ஒரு நாள் ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் ஆராதனம் பண்ணுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதேமாதிரி உலகில் பெருமாளைக் கொண்டாடுவதற்குக் கலி தோஷத்தினால் ஜனங்களுக்கு யோக்யதை இல்லாதபோது ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த பாசுரங்களைக் கேட்டுத் தாயாரும் பெருமாளும் ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். கலியுகத்தில் நல்ல ஸங்கதிகள் ஒன்றும் தெரியாமலிருக்கிறபோது ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தியில்லாதபோனால் பெருமாளிருக்கிற இடமே தெரியாது. (44)

(௫௨) ஸ்ரீரங்கேந்தோ³ஶ்சரணகமலத்³வந்த்³வஸேவாஸக³ர்வ
பாதா³ரூடா⁴யாம் த்வயி ஸுரஜாநாநதாநு கிரீட
ஸீமாஸு ! தேஷாம் மௌளிமணிபி⁴ரநகை⁴ஸ்தாவ
காநாம் மணீநாம் லேஶாலேஶோபி ஸம்ப⁴வதி விஶ்லேஷா
ஸம்ஸர்க³தோ³ஷோஜ்ஜி²தாநாம் ॥

ஹே பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! த்வயி-நீயானவள், ஸ்ரீரங்கேந்தோ:-ஸ்ரீரங்கவிமானத்துக்கு சந்திரன்போன்ற ரங்கநாதனுடைய, சரணகமல-தாமரைப்பூப்போன்ற திருவடிகளுடைய த்³வந்த்³வ-இரண்டினுடைய, ஸேவா-ஸேவிக்கிறத்தினாலே உண்டான, ஸகர்வா-கர்வத்தினாலே, ஆநதாநு-வணங்கியிருக்கிற, ஸுரஜாநாம்-தேவதைகளுடைய, கிரீடஸீமாஸு-கிரீடப்பிரதேசங்களை, ஆரூடா⁴யாம்-ஏறினபோது, தேஷாம்-அந்த தேவதைகளுடைய, அநகை⁴:-குற்றமில்லாமலிருக்கிற, மௌளிமணிபி⁴:-தலையிலிருக்கிற ரத்நங்களோடு, ஸம்ஸர்க³-பயத்தினுடைய, (ரத்ந தோஷத்தினுடைய) லேஶ-கொஞ்சத்தினாலே, உஜ்ஜி²தாநாம்-விடப்பட்டிருக்கிற, தாவகாநாம்-உன்னுடையதான, மணீநாம்-

ரத்நங்களுக்கு, மிடிஃ-ஒன்றுக்கொன்று, கெஶாகெஶி-மயிர்பிடிச் சண்டையானது, ஸூலவதி-உண்டாகிறது.

(கருத்து) பாதுகையே! நீ பெருமாள் திருவடியில் இருக்கி ரேனென்கிற கர்வத்தினாலே வணங்கின தேவதைகள் கிரீடத்தில் ஏறினபோது உனது ரத்னங்களுக்கும் அந்தக் கிரீடங்களின் ரத் னங்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று பயமில்லாமல் சண்டையுண்டா கிறது ஆழ்வார், பெருமாளுடைய பரிபூர்ண கடாக்ஷத்தினாலே ஸகல விஷயங்களையுமுள்ளபடி நேர அறிந்தவராகையாலே அவ ருடைய பாசுரங்கள் வேதம் முதலியவைகளோடு தைர்யமாக சண்டை போடுகிறது. வேதம்போல்கொண்டாடப்படுகிறது.(45)

(௪௬) ஸவத்ரு ஶ்ரூவஶுரஶ்ரிவஹ்ஜுரதநாதூணம் ஷிரம் விஹுதொ ஊதமஹாயவவாஃகெ நதாவா நஹுவெஷூஷாஶாதகவெெஃ । உரொக்ஷூ உராஜூஜிஹஙவிஷ ஆஃவாருகொவாநயஜாஶ ஷிதூகமொரவெதூஷதிகாஷ்த்ராஷுவஜும் வவாஃ ॥

ஊதஃ-தாயாரான, ஊயவவாஃகெ-பெருமாளுடைய பாது கையே! ஷிரம்-நிலையாயிருக்கிற, வஹ்ஜுர-கூடுபோலிருக்கிற, ஸவக-உன்னுடைய, ரத்நவஶ-ரத்நக்கல்லுக்களுடைய, ரஶ்மி- காந்தியாகிற, தநாதூணம்-கவசத்தை,(சட்டையை) விஹுதஃ- போட்டுக்கொண்டவர்கள், உரொ-நிரம்ப அதிகமாக, உக்ஷூ-கர்வ த்தையடைந்திருக்கிற, உராஜு-கெட்டப் பணக்காரர்களாகிற, ஜிஹஙு-பாம்பினுடைய, விஷ-புத்தினுடைய, ஜாஶுதி-ஜ்வாலைக் குத் தோழனுகயிருக்கிற, அதுபோலிருக்கிற, கமொர-கெட்டி யாக இருக்கிற, வெதூஷதிகா-கொடிப்பிரம்பினாலே, உத்த-கொடுக் கப்பட்டிருக்கிற, கஷுவம் உரு-சந்திரகலைபோல கழுத்தில் வைக் கிற ஒரு விதமானகையினுடைய ஸன்னிவேசத்தை உடைத்தா யிருக்கிற, வவாஃ-சரீரத்தை, ஆகாவெெஃ-பாபரப்புள்ளதான, ஹஙெஷஃ-கைகளாலே, வாநஃ-மறுபடி, நதாஷூஶஷி-தொடு கிறார்களில்லே.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உனது ரத்னகாந்திகளை சட்டை மாதிரி த்ருடமாய்ப் போட்டுக்கொண்டவர்கள், கர்வம் முதலிய

கெட்டகுணங்கள் நிறைந்திருக்கிற கெட்ட பணக்காரர்களுடைய வீடு வாசல்களில் போய் வாசற்காப்பான் அதிக கோபத்தோடு பிரம்பைக் கழுத்தில் வைத்துத் தள்ளப்பட்டவர்களுடைய உடம்பைத் தொடுகிறதில்லை. ஆழ்வாருடைய பாசுரத்தின் தாத்பரியத்தை நன்ருய் அறிந்து அந்தப்படி அனுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு அதிக கெட்டகுணங்களோடு கூடிய கெட்ட பணக்காரன் வீட்டு வாசல்களில் போய் அவமானப்பட்டவனைத் தொடுவதற்குப் பிடிக்கிறதில்லை அதற்கு முன் தொட்டிருக்கலாம். அவனைப் பற்றி இப்போது கவலைப்படுகிருர்கள். விவேகிகளுக்குப் பணமே வேண்டாம். வேண்டுமானல் இருந்தவிடத்திலேயே வரும். பணத்துக்குப் போவதாக இருந்தாலும் எத்தனையோ நல்ல பணக்காரனிருக்கிருன். மிகுந்த கெட்டவனிடத்தில் போய் அவமானப்படுவது மகாசபலத்தின் கொடுமை. (46)

(௪௭) ஸம்வர்தோதித ஸூர்ய கோடி ஸத்ருசீம் ரங்கேசபாதாவநி வ்யக்தம் வக்ஷி வத த்யதந்தர நிகர ஜ்யோதிஷ்டடோத்தாம் ஸ்பு டாம் । தந்நோ தத்பர நாரதாதி பரிஷந் மத்யே நிவேசாய ந: ஸர்வோர்த்வாஸ்பதஸீம ஸந்மதி ஸஹிஷ்ணும் த்வதீயம் ஸ்வகம் தம: ॥

ரங்கேசபாதாவநி-ரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! த்வம்-நீ, ஸம்வர்த-பிரளயகாலத்தில், உதித-உண்டாயிருக்கிற, ஸூர்ய கோடி-கோடி ஸூர்யர்களுக்கு, ஸத்ருசீம்-ஸமானமாயிருக்கிற, உத்தாம்-நிரம்ப அதிகமாக இருக்கிற, வ்யக்த-அலங்காரமாக இருக்கிற, ரத்ந-ரத்நங்களுடைய, நிகர-கூட்டங்களுடைய, ஜ்யோதி:-காந்தியினுடைய, படாம்-கூட்டத்தை, வஹஸி-உண்டுபண்ணுகிருய், யத்-என்பது யாதொன்றுண்டோ, தத்-அதை, தத்பர-அந்தப் பெருமாளைத் தவிர வேறு ஒருவரை நினைக்காமலிருக்கிற, ஸூரி-அநந்தன், கருடன் முதலானவர்களுடைய, பரிஷத்-கூட்டத்தினுடைய, மத்யே-நடுவில், ந:-எங்களுடைய, நிவேசாய-வைப்பதற்காக, தாத்ருக்-அப்பேர்ப்பட்டிருக்கிற, (மிக உயர்ந்ததான) ஸ்தாந-பரமபதத்திலிருக்கிறத் திருவேயுண்டான, ஸந்மதி-ஸந்தோஷத்தில்கூட, ஸம்யம்-ஒன்றும் தெரியாமல் பண்ணுகிற, ஸ்வகம்-எங்களுடைய, தம:-

அஜ்ஞானத்தை, த்வாந்தம்-போக்கடிப்பதற்கு என்று, உத்ப்ரே-க்ஷிக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேல் உயர்ந்த ரத்னங்களிழைத்திருக்கின்றன. அதன் காந்தி பிரளயகாலத்தில் உதிக்கும் கோடி ஸூர்யர்களின் காந்திபோலிருக்கிறது. நீ அவ்வளவு காந்தியை யுண்டுபண்ணுகிறது எதற்காகவென்றால் இங்கப் பிரகிருதி மண்டலத்தில் எல்லையில்லாத யாதனையை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜனங்களை "ஒருவித கஷ்டமில்லாமல் பரம ஸுகத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய பரமபதமென்று ஒரு இடமிருக்கிறது. அவ்விடத்துக்கு உங்களை யழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்" என்று பெருமாளும் அவர்கள் பக்தர்களும் எவ்வளவு சொன்னாலும் அது மனதிற்குப் படமாட்டேனென்கிறது. அவ்வளவு பெரிய இருட்டைப் போக்கடிப்பதற்காகவென்று நினைக்கிறேன். ஆழ்வார் ஜீவர்களுக்கிந்த உலகில் வெறுப்பையும், பரமபதத்தில் ஆசையையுமுண்டுபண்ணுவதற்காக நான்குப் பிரபந்தங்களிலும் பலவிதமாக எல்லையில்லாமல் ஸாதிக்கிறார். (47)

(௩௨அ) ஸலீலம் விந்யஸ்ய த்வயி சரணரக்ஷே நிஜபதம்
யத்ருச்சாநிக்ஷிப்தே விஹரதி ஹரௌ ரங்கரஸிகே ।
திசாமஷ்டௌ ஸௌதாந் ஜநயஸி ததா நிஸ்துலருசி
மணிச்சாயாச்சாயாஸமதிகஸமித்கேதுவ்ருதிகாந் ॥

ஹே சரணரக்ஷே-காராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ரங்கரஸிகே-ரங்கவிமானத்தில் ஆசையுள்ள, ஹரௌ-பெருமாள், த்வயி-உன்னிடத்தில், நிஜபதம்-தன் திருவடியை, ஸலீலம்-விளையாட்டுடன், விந்யஸ்ய-வைத்து, யத்ருச்சாநிக்ஷிப்தே திடீரென்று கிளம்பி, விஹரதி-விளையாடுகிறபோது, த்வம்-நீ, ததா-அந்த ஸமயத்தில், அஷ்டௌ-எட்டான, திசாம்-திக்குகளுடைய ஸௌதாந்-உப்பரிக்கைகளை, நிஸ்துல-பூர்ணமாக, ருசி-சேர்ந்திருக்கிற, மணி-ரத்நங்களுடைய, சாயா-காந்திகளுடைய, சாயா-வியாஜத்தினாலே, ஸம-அதிகமாக, ஸமித-சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற, கேது-த்வஜங்களுடைய, வ்ருதிகாந்-சம்பந்தத்தையுடைத்தானதாக, ஜநயஸி-பண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உயர்ந்த ரத்தினங்களிழைத்த உன்னைச் சாற்றிக் கொண்டுப் பெருமாள் வீதியில் எழுந்தருளுகிறார். உனது ரத்ன காந்திகள் ஆகாசமெல்லாம் பாவியிருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால் அநேக வர்ணங்களோடு கூடிய த்வஜங்களை ஆகாசத்தில் நாட்டியிருக்கிறாப் போலிருக்கின்றன. ஒரு ஜீவனுக்கு அஜ்ஞாத ஸுக்ருதம் முதலியவைகளை முன்னிட்டு நல்ல ஆசாரிய கடாக்ஷமும் பகவத் கடாக்ஷமும் வந்தால் அவனுடைய நற்குணங்களும் நல்வார்த்தைகளும் நற்செய்கைகளும் ஸகல திக்குக்களிலும் விசேஷ கீர்த்தியை யுண்டுபண்ணிக் கொண்டு பரவுகின்றன. (48)

(௪௯) மஹார்கை4ராச்லிஷ்டாம் மணிபி4ரவதூ4தத்3யு
மணிபி4: ப்ரயத்நாத் க்ஷேத்ரஜ்ஞைரதி4க3தபதா3ம் அம்ப
ப4வதீம் | முகுந்தே3ந த்ராதும் பத3கமலயோ: பதே3 வி
நிஹிதாம் நிராபாயாம் மந்யே நிதி4மநவத்3யாநாம்
நிரவதி4ம் ||

அம்ப-தாயாரான, பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! மஹார்கை4:-அதிக விலைபெற்றதான, (அதாவது விலையே இல்லாமலிருக்கிற) அவதூ4த-அவமானம்பண்ணப்பட்டிருக்கிற, த்3யுமணி-சூரியர்களையுடைத்தாயிருக்கிற, மணிபி4: - ரத்நங்களாலே, ஆச்லிஷ்டாம்-இழைக்கப்பட்டும், க்ஷேத்ரஜ்ஞை: - ஜீவர்களாலே, ப்ரயத்நாத்-மிகவும் பிரயாஸப்பட்டு, அதி4க3த-அறியப்பட்டிருக்கிற, பதா3ம்-ஸ்வரூபத்தையுடைத்தாயிருக்கிறதும், முகுந்தே3ந-பெருமாளாலே, த்ராதும்-லோகங்களைக்காப்பாற்றுவதற்கு, பத3கமல-தாமரைப்பூபோன்ற திருவடியினுடைய, பதே3-அடியில், விநிஹிதாம்-வைக்கப்பட்டிருக்கிறதும், நிராபாயாம்-ஒருவித உபத்திரவமுமில்லாமலிருக்கிற, ப4வதீம்-உன்னை, அநவத்3யாநாம்-குற்றமில்லாத வாக்குக்களுக்கு, நிரவதி4ம்-எல்லையில்லாமலிருக்கிற, நிதி4ம்-இருப்பிடமாக, மந்யே-நினைக்கிறேன். (க்ஷேத்ரஜ்ஞை:-புதையல் இருக்கிற இடம் தெரிந்தவர்களாலே, முகுந்தே3ந-முகுந்தம் என்கிறபுதையலோடுகூட, பத3கமல-தாமரைப்பூவினுடைய, பதே3-அடியில் என்று ஒரு அர்த்தம்.)

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! சூரியனைக் காட்டிலும் அதிக காந்தியுள்ளதான விலையற்ற ரத்னங்களாலிழைக்கப்பட்ட உன்னைப் பெருமாள் திருவடியில் சாத்திக்கொண்டிருக்கிறார். அதைப் பார்த்தால் உலகங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஒரு பெரிய புதையலை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாப் போலிருக்கிறது. ஆழ்வாரிடத்திலிருக்கிற உயர்ந்த குணங்களுக்கும் பாசுரங்களுக்கும் விலை மதிக்கமுடியாது. சூரியன் வெளியிருட்டைச் சிலவிடங்களில் போக்கினான். இவைகள் நெடுநாளாய் வந்த அஜ்ஞான இருட்டைப் போக்குகின்றன. ஜனங்களாலே இவர் போன்ற நல்ல ஆசாரியாளைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஸ்ரீ பெருமாள் ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காக நல்ல ஆசார்யர்களைப் பூமியில் அவதரிப்பிக்கிறார். எப்பொழுதுமிவர்களிடத்திலேயே திருவடியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். வேதம் ஸ்மிருதி இதிஹாஸம் புராணம் இவைபோன்ற வாசகுக்களுக்கு எல்லையில்லாத இருப்பிடமாக இருக்கிறார். (49)

(௫௰) தாபத்ரயம் நிரஸ்யதி ஶமயதி கஷாயாந் விஶோஷயதி பங்கம்। தேஜஸ்த்ரிதயமத இதம் தே மந்யே ரங்கராஜபாதுகே தேஜ: ॥

இதி ஶ்ரீ கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீ ரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே
ரத்நஸாமாந்யபத்ததி: ஸம்பூர்ணா ॥

ரங்கராஜபாதுகே-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! தே-உன்னுடைய, தேஜ:-காந்தியானது, தாபத்ரயம்-தன்னாலேயும் தன் பெண்டாட்டிகளாலும், காற்று வெயில் மழை முதலியவைகளாலும் வருகிற மூன்று தாபத்தையும், நிரஸ்யதி-போக்கடிக்கிறது. கஷாயாந்-பாபங்களை, ஶமயதி-சமைக்கிறது, (அதாவது போக்கடிக்கிறது) பங்கம்-பாபத்தை, (சேற்றை) விஶோஷயதி-உலர்த்துகிறது. அத:-ஆகையாலே, இதம்-இதை, தேஜஸ்த்ரிதயம்-சந்திரன் அக்னி சூரியன் என்கிற மூன்று தேஜஸ்ஸுக்களாக, மந்யே-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பிரகிருதி மண்டலத்தில் ஜீவன்களுக்குண்டாகிற மூன்று தாபத்தையும் உன் தேஜஸ்ஸுப்போக்கடிக்கிறது. பாபங்களையும் சமைக்கிறது. பாபத்தை உலர்த்துகிறது. அதனால் சூரியன் சந்திரன் அக்னி என்கிற மூன்று தேஜஸ்ஸுக்களாக நினைக்கிறேன். ஆசாரியர்கள் ஒரு சமயம் அதட்டுவார்கள். ஒரு சமயம் குளுமையாகப்பேசுவார்கள். அவர்களை ஸர்வவிதபந்துவாக சாஸ்திரங்கள் சொல்லியிருக்கிறது. (50)

பதினைந்தாவதான ரத்நஸாமான்ய பத்ததி முற்றிற்று.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீ ரங்கநாயபாதுகாஸஹஸ்ரே

ஷோடஶீ பஹுரத்நபத்ததி: ॥

(௫௧௧) ஆஸ்யபாஹூருபாதேப்ய: வர்ணாந்
ஸ்ருஷ்டவத: ப்ரபோ: । ப்ரபத்யே பாதுகாம்
ரத்நை: ஸ்ருஷ்டவர்ணவ்யவஸ்திதிம் ॥

ஆஸ்ய-முகமென்ன, பாஹு-திருக்கைகளென்ன, ஊரு-திருத்தொடைகளென்ன, பாத-திருவடிகளென்ன இவைகளிலிருந்து, வர்ணாந்-பிராம்மணன் முதலிய ஜாதிகளை, ஸ்ருஷ்டவத:-உண்டுபண்ணிநின்றிருக்கிற, ப்ரபோ:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ரத்நை:-கருப்பு சிகப்பு முதலான ரத்நங்களாலே, ஸ்ருஷ்ட-பிரகாசியாநின்றிருக்கிற, வர்ண-கருப்பு சிகப்பு முதலியவைகளுடைய, வ்யவஸ்திதிம்-கட்டுப்பாட்டையுடைத்தாயிருக்கிற, பாதுகாம்-பாதுகையை, ப்ரபத்யே-உபாயமாக நம்புகிறேன்.

(கருத்து) கீழ்பத்ததியில் பாதுகையில் இழைத்திருக்கிற ரத்னங்களைப்பற்றிப் பொதுவாக ஸாதித்தார். இந்தப் பத்ததியால் வெளுப்பு, சிகப்பு கருப்பு முதலிய ரத்னங்களுடைய காந்தியினுடைய சேர்க்கையைப்பற்றி ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார். பெருமாளுடைய திருமேனியில் ஒவ்வொரு அவயவங்களிலிருந்து

ஒவ்வொரு ஜாதியை யுண்டுபண்ணி அதற்கு ஆசாரம் முதலியவை களைத் தனித்தனியாக ஏற்படுத்தியது போல் உன்னிடத்தில் அநேக ரத்னங்களிருந்தாலும் அந்தந்த இடத்தில் அதததன் காந் திகள் ஒன்றோடொன்று கலக்காமல் விளங்குகின்றது. அப்போப் பட்ட பாதுகையை உபாயமாக நம்புகிறேன். வேதம் ஸ்மிருதி முதலியவைகளால் ஏற்பட்ட பிராம்மணுதி ஜாதிவ்யவஸ்தைகளை ஆழ்வார் முதலான பூர்வாசாரியர்கள் அவதரித்து வ்யவஸ்தை யைப் பண்ணிவருகிறார்கள். (1)

(௫௧௨) ஸிதரக்தபீதக்ருஷ்ணை: ஸவதீ கா
ஞ்சநபாதுகே விசித்ரா । யுகபேதவிகல்பிதம்
முராரேர்யுகபதுபதர்ஶயதீவ வர்ணபேதம் ॥

காஞ்சநபாதுகே-தங்கபாதுகையே! ஸவதீ-நீ, ஸித-வெளுப்பு ரத்நமென்ன, ரக்த-சிகப்புரத்நமென்ன, பீத-மஞ்சளான தங்கமென்ன, க்ருஷ்ண-கருப்பு ரத்நமென்ன இவைகளாலே, விசித்ரா-அநேக வர்ணமுள்ளவளாய்க்கொண்டு, யுகபேத-கிருதயுகம் முதலான பிரிவுகளாலே, விகல்பிதம்-மாற்றலான அநேக வர்ணங்களை, யுகபத்-ஒரேகாலத்தில், உபதர்ஶயதீவ-காண்பிக்கிறாய்போல.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் கருப்பு சிகப்புமுதலான அநேகரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன, அதினுலே அநேகவர் ணமுடையவளாக இருக்கிறாய். அதைப்பார்த்தால் பெருமாளை ஒவ்வொரு யுகத்தில் ஒவ்வொரு வர்ணமுள்ளவராக சொல்லியிருக் கிறது, அதை எல்லாம் ஒரே காலத்தில் நீ காண்பிக்கிறாய்போலி ருக்கிறது. பெருமாள் கிருதயுகத்தில் வெளுப்பாம். திரேதாயு கத்தில் சிகப்பாம். துவாபரயுகத்தில் மஞ்சளாம். கலியுகத்தில் கருப்பாம். என்று சொல்லியிருக்கிறது. (2)

(௫௧௩) நவரத்நவிசித்ரிதா முராரே: பதயோஸ்த்வம்
மணிபாதுகே விபாஸி । நவகண்டவதீ வஸுந்த
ரேவ ப்ரணயாந்நமிதா ஸமாஶ்ரயந்தீ ॥

மணிபாதுகே-வாராய் கல்விழைத்த பாதுகையே! நவ ரத்ந-ஒன்பது ரத்நங்களாலே (அதாவது முத்து சிவப்பு பச்சை

நீலம் வைடூரியம் கோமேதகம் வைரம் பவழம் தங்கம்) விவிதா-அனேக வர்ணமுள்ளவளாக இருக்கிற, த்வம்-நீ, ஶௌரே:-பெருமாளுடைய, பதயோ:-திருவடிகளில், த்ருஷ்ணயா-ஆசையாலே, ஜநநஸத்ம-பிறந்தகத்தை, ஸமாஶ்ரயந்தீ-அடைந்திருக்கிற, நவவர்ஷவதீ-ஒன்பது பாகமுள்ள, (அதாவது பாரத கிம்புருஷ ஹரிவர்ஷ இளாவிருத பத்ராச்வ கேதுமால ரம்ய ஹிரண்மய குரு) வஸுந்தரேவ-பூமிபோல, விபாஸி-விளங்குகிறாய்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்பேரில் ஒன்பது ரத்னம் இழைத்திருக்கிறது அதனால் ஒன்பதுவிதமாக இருக்கிறாய், அதைப்பார்க்கிறபோது ஒன்பதுவிதமுள்ள பூமி தன்னுடைய பிறந்தகமான பெருமாள் திருவடியில் ஆசையாகவந்திருக்கிறாப்போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் பகவதவதாரமாகையாலே ஸகலலோகவிருத்தாந்தங்களும் தெரிந்தவராக இருக்கிறார். பூமிக்குள்ள குணங்களிருக்கிறது. பெருமாள் திருவடியையே நம்பியிருக்கிறார். (3)

(௫௧௪) ஸஹஸா விநிவேத்ய ஸாபராதாம்ஸ்த்வதயீந
ஸ்வவநே முகுந்தபாதே । அருணோபலஸக்தமௌ
க்திகஶ்ரீ: ஸ்மயமாநேவ விபாஸி பாதுகே த்வம் ॥

ஹே பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! அருணோபல-சிகப்பு கல்லுக்களிலே, ஸக்த-ஸம்பந்தித்திருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, ஶ்ரீ:-சோபையையுடைத்தாயிருக்கிற, த்வம்-நீ, த்வதயீந-உன்னதீனமாயிருக்கிற, ஸ்வவநே-தன் காப்பாற்றலை உடைத்தாயிருக்கிற, முகுந்த-பெருமாளுடைய, பாதே-திருவடிகளில், ஸஹஸா-சீக்கிரமாக, விநிவேத்ய-ஸமர்ப்பித்து, ஸ்மயமாநேவ-சிரிப்பவள்போல, விபாஸி-விளங்குகிறாய்.

(கருத்து) பாதுகையே உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற சிகப்புரத்னத்தில்முத்துக்களின்காந்தி அடிக்கிறது, அதைப்பார்த்தால் சிகப்பான உதட்டில் பல்லுகாந்தி அடிக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் குற்றம்பண்ணுகிறவர்களை பெருமாள் திருவடியில் காப்பாற்றவேணுமென்று ஸமர்ப்பித்து சிரிப்பதுபோலிருக்கிறது. ஆசாரியாள் தோஷமுள்ள ஜீவர்களைப் பெருமாள் திருவடியில் ஸமர்ப்பித்துப்

பகவானை பிரார்த்திக்கிறபோது மிக சந்தோஷப்படுகிறார்கள். ஆ
சையைசிகப்புக்கல்லாகச்சொல்லுகிறது. பெருமாள்ஸ்வபாவத்தை
சொல்லுகிற வார்த்தையை வெளுப்புக்கல்லாகவும் சொல்லுகிறது.
பெருமாளிடத்தில் ஒருஸங்கதியை ஆசைப்படுவதற்கு முன்பும்
பின்பும் பெருமாள் ஸ்வபாவத்தை நினைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

(ருகரு) வஹுரத்நஸமுத்பவம் உயதுவா தவஉதுணி
வாஉகெ உராரெ: । வரணொவமதம் உயரா
விஜும்உகடாரொஹணஸாஹஸாவஹுஉாஷடூ ॥

உணிவாஉகெ-வாராய் பாதுகையே! தவ-உன்னுடைய,
வஹுரத்நஸமுத்பவம் - அனேகம்ரத்னங்களாலுண்டாயிருக்கிற,
உயதுவம்-காந்தியை, உராரெ:-பெருமாளுடைய, உகடாரொ
ஹண-கிரீடத்தில் ஏறினதாகிற, ஸாஹஸம்- யோசிக்காமல்செய்த
தப்புகாரியத்தை, வஹுஉாஷடூம்-மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொள்வதற்கு
வரணொவமதம்-திருவடியை அடைந்திருக்கிற, உயரவிஜும்-
மயில்தோகையாக, உதுணி-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் அனேகரத்னம் இழை
த்திருக்கிறது, அதினால் அனேகவர்ணமுள்ளவளாக இருக்கிறாய்,
அதைப்பார்த்தால் மயில் தோகைபோலிருக்கிறது. கிருஷ்ணாவ
தாரத்தில் மயில்தோகை தலையில் ஏறிவிட்டது, அந்தக்குற்றத்தை
மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொள்ள பெருமாள் திருவடியில் மயில்தோ
கை வந்திருக்கிறாப்போலிருக்கிறது. (5)

(ருகா) வஹுஸயா ஹரிநீலஉளக்திகாநாம் விகஸதா
திரஸீவ வாஉகெ கவடு । உயாஹிதுரணாரவிநூ
கஷாஃ ஸஜவிதீவரவாணரீகவதா ॥

வாஉகெ-வாராய்பாதுகையே! கவம்-நீ, விகஸதா-பரவு
கின்ற, ஹரிநீல-இந்திரநீலக்கல் என்ன, உளக்திகாநாம்-முத்துக்
களென்ன இவைகளுடைய, வஹுஸயா-காந்தியாலே, உயாஹிக-
மதுஎன்கிற அஸுரனைக்கொன்ற பெருமாளுடைய, வரண-திரு
வடியாகிற, ஊரவிநூ-தாமரைப்பூவிலிருக்கிற, ஸகூஷாஃ-அழகாகிற

லக்ஷ்மிக்கு, இந்தீவர-கருநெய்தல்புஷ்பம் என்ன, புண்டரீக-வெண்தாமரைப்புஷ்பம் என்ன இவைகளாலே, ஸங்க்ரதித-தொடுக்கப்பட்ட, ஸ்ரஜம்-மாலையை, பிப்ரதீவ-கொடுக்கிறாய்போல.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலம் முத்து இரண்டும் இழைத்துஇருக்கிறது, அதனுடைய காந்தி ஒன்றோடொன்று கலக்கிறபோது பெருமாள் திருவடியிலிருக்கிற அழகாகிற லக்ஷ்மிக்கு வெண்தாமரை புஷ்பமும் கருநெய்தல்புஷ்பமும் சேர்த்து தொடுக்க மாலைபோட்டாப்போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் பெருமாளைப்பற்றி ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறகாலத்தில் சிலசமயம் ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது, சிலசமயம் துக்கமாகஇருக்கிறது, சிலசமயம் ஆசையாக இருக்கிறது, உம்மைப்பார்க்கவேணும் வரவேணும் என்கிற வார்த்தைகளை சிகப்பு ரத்னமாக வைத்துக்கொள்ளுகிறது. குணங்களைப்பற்றி ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற காலத்தில் வயிரமாக வைத்துக்கொள்ளுகிறது. இப்படி வருத்தப்படுகிறேன் உன்பாட்டுக்கு இருக்கிறாயே என்பதை கருப்புக்கல்லாகவைத்துக்கொள்ளுகிறது. இந்தப்பாசுரங்கள் பூர்ணமான ஜ்ஞானபக்தியால் வந்தபடியால் அவை பூக்கள்போலிருக்கின்றன, அதை பெருமாள் மாலைமாதிரியாகக் கொண்டாடுகிறார். (6)

(௫௯) தவ ரங்கபதிபாதுகே மணிநாம் ருசா ஸ்புரதி
ஸிதாஸிதாருணாநாம் | ஸமேதி கிரிசஸ்ய
மௌளிகங்கா குமுதேந்தீவரபத்மகாநநாநி ||

ஸ்புரதி-விளங்காநின்றிருக்கிற, ரங்கபதிபாதுகே-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! தவ-உன்னுடைய, ஸித-வெளுப்பாயும், அஸித-கருப்பாயும், அருணாநாம்-சிகப்பாயுமிருக்கிற, மணீநாம்-ரத்னங்களுடைய, ருசா-காந்தியினாலே, கிரிசஸ்ய-சிவனுடைய, மௌளி-தலையிலிருக்கிற, கங்கா-கங்கையானது, குமுத-ஆம்பல்புஷ்பமென்ன, இந்தீவர-கருநெய்தல்புஷ்பமென்ன, பத்ம-செந்தாமரைபுஷ்பமென்ன இவைகளுடைய, காநநாநி-காடுகளை, ஸமேதி-அடைகிறது.

(கருத்து)பாதுகையே! உன்பேரில் வெளுப்பு சிகப்பு கருப்பு ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன, சிவன் வந்து உன்னை ஸேவிக்

கிறார், அவருடைய தலையிலிருக்கிற கங்கையில் அந்த ரத்னகாந்தி அடிக்கிறது, அதைப்பார்த்தால் அந்த கங்கையில் ஆம்பல் கருநெய்தல் செந்தாமரைப்பூக்கள் நிரம்ப பூத்திருக்கிறாப்போலிருக்கிறது. (7)

(நுக ஆ) வ்யாமிஶ்ரியாநாம் த்யுதிபி: மணீநாம்
த்வாம் பாதுகே லோஹித ஶுக்ல க்ருஷ்ணாம் ।
விஹாரஹேதோ: இஹ ரங்கபர்த்து:
பாதார்பிதாம் ப்ரக்ருதிம் ப்ரதீம: ॥

ஹே பாதுகே-பாதுகையே! வ்யாமிஶ்ரியாநாம்-வெவ்வேறுவிதமாக இருக்கிற, மணீநாம்-ரத்னங்களுடைய, த்யுதிபி:-காந்திகளாலே, லோஹித-சிகப்பாயும், ஶுக்ல-வெளுப்பாயும், க்ருஷ்ணாம்-கருப்பாயுமிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, இஹ-இந்த லோகத்திலே, ரங்கபர்த்து:-ரங்கநாதனுடைய, விஹாரஹேதோ:-விளையாட்டுக்காக, பாத-திருவடியில், அர்பிதாம்-சேர்ந்திருக்கிற, ப்ரக்ருதிம்-பிரகிருதி என்கிற வஸ்துவாக, ப்ரதீம:-நினைக்கிறோம்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் அனேகவிதமான ரத்னங்கள் இழைத்திருப்பதினால் நீ சிகப்பு வெளுப்பு கருப்பு என்கிற மூன்றுவிதமாக இருக்கிறாய். அதைப்பார்த்தால் பெருமாள் விளையாடுவதற்காக பிரகிருதி என்பது திருவடியில் சேர்ந்திருக்கிறாப்போலிருக்கிறது. நாம் இருக்கிற லோகத்துக்கு பிரும்மலோகம் வரையில் லீலாவிபூதி என்று பெயர், இது பிரகிருதியால் செய்யப்பட்டது, அந்த பிருகிருதிக்கு ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்று மூன்று குணமுண்டு. ஸத்வம் வெளுப்பு, ரஜஸ் சிகப்பு, தமஸ் கருப்பு என்று சொல்வது வழக்கம். இந்த மூன்று குணங்களால் எல்லா ஜீவன்களும் திண்டாடுகிறது. ஸத்வகுணம் தெளிவை உண்டுபண்ணுகிறது. ரஜோகுணம் ஆசையை உண்டுபண்ணுகிறது. தமோகுணம் தூக்கத்தைக்கொடுக்கிறது. ஆழ்வாருக்கு ஜீவன்தெய்வம்முதலான ஸகலஸங்கதிகளும் மிக நன்றாய் தெரிகிறது. தெய்வத்தினிடத்தில் பூர்ணமான ஆசை உண்டாகிறது. தெய்வத்தின் உயர்ந்த குணங்களை நினைக்கிறபோதும் தெய்வம் அகப்படாதபோதும் மயக்கம் உண்டாகிறது. அந்த பிரகிருதியானது ஸம்ஸாரம்

மோக்ஷம் இரண்டுக்கும் உதவுகிறது ஆழ்வார் மோக்ஷத்துக்கு மாத்திரம் உதவுகிறார். (8)

(ரு௬ க) தமாலநீலத்யுதிபிஃ ஸநேத்ரைஃ முக்தாந்விதாம் ரத்நவிசேஷைஃ । ஸத்வேந ரங்கேச்வரகாந்திஸிந்தோஃ வேலாம் அவிச்ராந்த கதாகதாம் த்வாம் ॥

ரத்நவிசேஷைஃ-பாதுகையே! இந்த்ரநீலைஃ-நீலரத்னங்களாலே, தமால-பச்சிலைமரங்களா லே பச்சிலைமரங்கள் போல், நீல-கருப்பாக இருக்கிற, த்யுதிம்-காந்தியை உடைத்தா யிருக்கிற, முக்தா-முத்துக்களோடு, ஸமந்விதாம்-சேர்க்கப்பட்டி ருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ரங்கேச்வர-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, காந்தி-அழகாகிற, ஸிந்தோஃ-ஸமுத்திரத்தினுடைய, அவிச்ராந்த-ஓச்ச லில்லாமல், கதாகதாம்-போக்குவரத்துக்குத் தகுந்ததாக இருக்கிற, வேலாம்-கரையாக, ஸத்வேந-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல் இழைத் திருக்கிறது. முத்துக்களிருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் மரங்க ளோடும் முத்துக்களோடும் சேர்ந்த எப்போதுபார்த்தாலும் போ க்குவருத்துக்கு தகுந்த ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அழகாகிற ஸமுத்தி ரத்தினுடைய கரைமாதிரியாக இருக்கிறது. பெருமாளுடைய அழ குமுதலான குணங்களுடைய அனுபவம் ஆழ்வாரிடத்தில் தங்கி இருக்கிறது. பெருமாள் அப்பால்போனால் வியஸநப்படுகிறார். கிட்ட வந்தால் ஸந்தோஷப்படுகிறார். ஆழ்வாருடைய தயை முத லான குணங்களை மரங்களாக சொல்லியிருக்கிறது. (9)

(ரு௬ ௦) ஸத்வேந ரங்கேச்வரபாதுகாஸ்த்வம் அகாலகால்யம் விபவம் விதாதும் । வஜ்ரேந்த்ரநீலவ்யபதேசத்ருச்யம் ஸதீக்ஷ்ணதம் கஞ்சந ஸம்ச்ரிதாநாம் ॥

ரங்கேச்வர-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதுகாஃ-பாதுகை களாலே, அகாலகால்யம்-காலத்துக்கு அதீனமில்லாமலிருக்கிற, அதாவது அழிவில்லாமலிருக்கிற, விபவம்-மோக்ஷமாகிறஸம்பத்தை விதாதும்-உண்டுபண்ணுவதற்கு, வஜ்ர-வயிரமென்ன, இந்த்ர நீல-இந்திரநீலக்கல்லுகளென்ன இவைகளுடைய, வ்யபதேச-

வியாஜத்தினாலே, த்ருஸ்யம்-காணத்தகுந்ததாயிருக்கிற, அஹஸ்த்ரியாமம்-பகல்என்ன ராத்திரிஎன்ன இவைகள், பந்தீக்ருதம்-சிறைச் சாலையில் போடப்பட்டது. நூநம்-நிச்சயம்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னிடத்தில் வயிரமும் இந்திர நீலக்கல்லும் இழைத்திருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் பகலும் இராத்திரியுமாக இருக்கிறது. தன்னை ஆசிரியித்தவர்களுக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பதற்காக பகலையும் இரவையும் விலங்கில் போட்டிருக்கிறாப்போலிருக்கிறது. நல்ல ஆசாரியானை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு புண்ணியம் பாபம் இரண்டும் போய் நித்யமான பெருமானுடைய லோகம் கிடைக்கிறது. (10)

(ருசக) பதபத்மரக்ஷீ பவதீ முராரேர்மணிபந்துரா மௌக்திகரத்நபாஸா । அந்தர்த்ருசம் ஸாநுநயா முநீநாமநக்தி கர்ப்பூரசலாகயேவ ॥

[பாதுகே-வாராய் பாதுகையே!] முராரே:-பெருமானுடைய, பதபத்ம-திருவடியை, ரக்ஷீ-காப்பாற்றுகிறவளாயிருக்கிற, பவதீ-நீயானவள், மணிபந்துரா-இந்திரநீலக்கல்லைதொட்டுக் கொண்டிருக்கிற, மௌக்திகரத்ந-முத்து என்கிற ரத்னங்களுடைய, பாஸா-காந்தியினாலே, ஸாநுநயா-மெய்போலேகூடிக்கொண்டிருக்கிற, கர்ப்பூரசலாகயா-பச்சைக்கற்பூரக்குச்சியினாலே, முநீநாம்-ரிஷிகளுடைய, அந்தர்த்ருசம்-உட்கண்ணை, (அதாவது ஞானமாகிற கண்ணை) அநக்தி-மெய்யிடுகிறாய்போல.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்னிடத்தில் இந்திரநீலக்கல்லிழைத்திருக்கிறது. அதில் முத்தின் காந்தி அடிக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் உன்னைத்தியானம்பண்ணுகிறவாளுடைய ஞானமாகிறகண்ணுக்கு வெளுப்பான பச்சைக்கற்பூரக்குச்சியில் மெய்யைதோய்த்துக்கொண்டு மெய்யிடுகிறாப்போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் பெருமானைவிட்டு பிரிந்தகாலத்தில் ரொம்பதுக்கப்பட்டு சொல்லுகிற பாசுரங்களை இந்திரநீலமென்கிறது. பெருமாள் ஸேவைஸாதிக்கிறபோது ஸந்தோஷத்தினால் உண்டாகிற பாசுரங்களை முத்துஎன்கிறது. இந்த இரண்டின் தாத்பரியங்களை கவனிக்கிறவாகளுக்கு பெருமா

ளுடைய தியாகம் குறைவு இல்லாமல் இருக்கிறது விருத்தியடைகிறது. (11)

(௪௨) முக்தாமயூகநிவஹை: ஸுமங்களா க்ருஷ்ணா ச
மஹேந்த்ரமணிரச்மிஜாலை: | காந்தா முராரே: மணி
பாதுகே த்வம் விஹாரயாத்ரா விஜயம் வ்ருணோஷி ||

மஹேந்த்ரமணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! முக்தா-முத்துக்களுடைய, மயூக-காந்திகளுடைய, நிவஹை:-கூட்டங்களாலே, ஸுமங்களா-நல்லக்ஷேமத்தை பண்ணுகிறவளாயும், (கிருஷ்ணன்கூடப்பிறந்தவளாயும்) மஹேந்த்ரமணி-இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய, ரச்மி-கிரணங்களுடைய, ஜாலை:-கூட்டங்களாலே, க்ருஷ்ணா-கருப்பாயும், திரௌபதியாயும், முராரே:-பெருமாளுக்கு, காந்தா-கொண்டாடத்தகுந்தவளாயுமிருக்கிற, த்வம்-நீ, விஹார-ஸஞ்சாரத்தோடே விளையாட்டோடே, யாத்ரா-கூடினவளாய்க்கொண்டு, விஜயம்-ஜயத்தை, வ்ருணோஷி-அடைகிறாய். அர்ஜுநனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறாய்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்பேரில் முத்து இழைத்திருக்கிறது, அதனால் எல்லாருக்கும் எல்லாக்ஷேமங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறாய். இந்தரநீலக்கல் இழைத்திருக்கிறது, அதினால்கருப்பாக இருக்கிறாய். உன்னிடத்தில் பெருமாளுக்கு ரொம்பப்ரீதி, உன்னைசாத்திக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகிறார். எங்கேபோனாலும் ஜயம். ஸுபத்திரையாய் இருக்கிறாய். திரௌபதியாய்இருக்கிறாய். உல்லாஸத்துடன் அர்ஜுனனைக்கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறாய் என்று ஒரு அர்த்தம் தோன்றுகிறது. நல்ல ஆசாரியாளுடைய அனுக்ரஹத்தாலே ஜீவன் பெருமாள்முதலான சங்கதிகளை உள்ளபடி அறிந்து பெருமாளிடத்தில் ரொம்ப ஆசையுள்ளவர்களாய் அவரைப்பிரிந்தால் ரொம்ப வருத்தத்தை அடைந்துகொண்டிருக்கிற நல்ல ஆசாரியாளுக்கு இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஒருவிதமான குறைவும்கிடையாது. இந்தக்காலத்தில் அப்பேர்பட்ட ஆசாரியாள் அகப்படுவது கஷ்டம், இல்லை என்றும் இல்லை. (12)

(௫௪) விசித்ரவர்ணாம் மணிபாதுகே த்வாம் ஸஹ்ருதயாம் ஸாதுநிபத்தவ்ருத்திம் । யதீந்த்ரஜுஷ்டாம் த்விபதாம் முராரே: ப்ரத்யாயிகாம் காஞ்சிதிவர்சம் ப்ரதீம: ॥

மணிபாதுகே-வாராய்கல்லிழைத்தபாதுகையே! விசித்ரவர்ணாம்-வெளுப்புசிகப்பு முதலான அனேகரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கிற, ஸஹ்ருதயாம்-பெருமாள் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கிறவளாயும், ஸாது-நல்லவார்த்தை சொல்லுகிறவிஷயத்தில், நிபத்த-பண்ணப்பட்டிருக்கிற, வ்ருத்திம்-பாட்டைஉடைத்தாயும், யதீந்த்ர-உயர்ந்த யோகிகளாலே, ஜுஷ்டாம்-ஸேவிக்கப்பட்டும், த்விபதாம்-இரண்டுதிருவடியைஉடைத்தானவளாயுமிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, முராரே:-பெருமானை, ப்ரத்யாயிகாம்-வரவழைக்கிறதாயிருக்கிற, காஞ்சித்-ஒரு, ருசம்-ருக்என்கிற மந்த்ரமாக, ப்ரதீம:-நினைக்கிறோம். (விசித்ரவர்ணாம்-அனேகவிதமான எழுத்தைஉடைத்தாயும், ஸஹ்ருதயாம்-அநுஷ்டுப் த்ருஷ்டுப் என்கிறமுதலான சந்தஸ்ஸுகளோடுகூடினதாயும், ஸாது-ஒருவிதஸ்வரத்தாலே, நிபத்த-சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற, வ்ருத்திம்-பாட்டைஉடைத்தாயும், யதீந்த்ர-வஸிஷ்டர்முதலான ரிஷிகளாலே, ஜுஷ்டாம்-கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாயும், த்விபதாம்-இரண்டுவாக்கியத்தைஉடைத்தானதாயும்,)

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்னிடத்தில் அனேகரத்னங்களிழைத்திருக்கிறபடியாலே அனேகரூபமுள்ளவளாகஇருக்கிறாய். பெருமாள் உன்னைச்சாத்திக்கொண்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கிறார். உன்னைப்பற்றி வெகுபேர் ஸ்தோத்திரமாகப்பாடி இருக்கிறார்கள். எவ்வளவோ பெரியவாள் உன்னை ஸேவிக்கிறார்கள். பெருமாளுடைய இரண்டு திருவடிகளிலுமிருந்து நினைத்தவிடத்துக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவருகிறாய். உன்னைப்பார்த்தால் ருக்கு என்கிற மந்திரம்மாதிரியாக இருக்கிறது. மந்திரத்தில் அனேக எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன, அநுஷ்டுப்முதலான சந்தஸ் இருக்கிறது. ருக்கைப்பாடும்போது ஸாமம் என்று பெயர். வஸிஷ்டர்முதலான ரிஷிகளாலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு வாக்கியம் ஒரு ருக்கு. பெருமாளைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது. நல்லஆசாரியர்கள் ஸர்வகாலத்திலும் பெருமாளுடைய திருவடியையே நி

ளைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கங்கே எழுந்தருளி உபதேசத்தினாலும் அனுக்கிரஹத்தினாலும் அனேகஜனக்களை பெருமாளை நினைக்கும்படி பண்ணுகிறார்கள். ஸகலர்களும் அவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறார்கள், மிகப்பெரியவர்களெல்லாரும் அவர்களை ஸேவிக்கிறார்கள். (13)

(௧௨௪) ப்ரஸத்தீ கோத்ரபிதஃ ப்ரணாமைஃ பு-
ஷ்ணாஸி ரங்கந்ருபபாதுகே த்வம் । மணிப்ரபாஸம்-
பேதவ்யபதேஶாத் ததர்ஹாணி ஶராஸநாநி ॥

ஹே ரங்கந்ருபபாதுகே-ஸ்ரீரங்கநாதன் பாதுகையே! த்வம்-நீ, கோத்ரபிதஃ-மலைகளைப்பிளந்த இந்திரனுடைய, ப்ரணாமைஃ-நமஸ்காரங்களாலே, ப்ரஸத்தீ-ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவளாய்க்கொண்டு, மணி-அநேகரத்னங்களுடைய, ப்ரபா-காந்தியினுடைய, ஸம்பேத-சேர்க்கையினுடைய, வ்யபதேஶாத்-வியாஜத்தினாலே, ததர்ஹாணி-அந்த இந்திரனுக்குத் தகுந்த, ஶராஸநாநி-வில்லுக்களை, புஷ்ணாஸி ப்ராய:-உண்டுபண்ணுகிறாய் போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னிடத்தில் அனேகரத்னங்களிழைத்திருக்கின்றன, அதனால் அனேகரூபமுள்ளவளாக இருக்கிறாய். அதைப்பார்த்தால் இந்திரன் வணங்கிக் கேட்டுக்கொண்டதின்பேரில் அவனுக்குச்சத்துருக்களைஜெயிக்க அனேகம் வில்லுக்களைக்கொடுப்பதுபோலிருக்கிறது. ஆகாசத்தில் ஒருகாலத்தில் அனேகம் வர்ணங்களோடுகூட வளைவாய் இந்திரன் வில்லு என்று ஒன்று கண்ணுக்குப்படுகிறது. அது எல்லாருக்கும் தெரியும். நல்ல ஆசாரியாளை வணங்கினவர்கள் நிரம்பவும் நல்லதான பிரமாணங்களாலும் யுக்திகளாலும் அனுபவங்களாலும் தப்புமதங்களை கண்டிக்கிறார்கள். (14)

(௧௨௫) ஶோணாஶ்மநாம் தவ ஹரிந்மணிபங்க்திபாஜாம்
பாஸாம் ததம் பஹுவிதம் ஹரிபாதுகே த்வம் ।
ப்ராசீநதம் ப்ரகடயந்தி ஜநவ்யபோஹாத்
ஸித்தாம் க்ஷிதௌ ஶாஸ்த்ரவதாம் விபக்ஷே ॥

பலிவிமதந-மஹாபலியை அடக்கின பெருமாளுடைய, பாதரக்ஷே-வராய் பாதுகையே, தவ-உன்னுடைய, ஹரிமணி-பச்சைரத்னங்களுடைய, ருசி-காந்திகளோடே, மிச்ரம்-சேர்ந்திருக்கிற, சோணாச்மநாம்-சிகப்புரத்னங்களுடைய, பாலாதபம்-இளம்வெயில்போல் சிகப்பான காந்தியை, சுக-கிளிஎன்கிற சகுந்தபக்ஷியினுடைய, கண-கூட்டங்களுடைய, ஆவேசாத்-இருப்பதினாலே, ச்யாமீக்ருதம்-பச்சையாகப்பண்ணப்பட்டிருக்கிற, விபக்வம்-நன்றாக கதிராகி முதிர்ந்திருக்கிற, கிமபி - இன்னதென்று சொல்லமுடியாமலிருக்கிற, ஸதாம்-நல்லவாளுக்கு உபயோகப்படுகிறதான, சாலிவநம்-நெல்லுவிளையுகிறவயலாக சங்கே-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்னிடத்தில் சிகப்பு பச்சை இரண்டும் இழைத்திருக்கிறது. அதின் காந்திகள் ஒன்றோடொன்று கலந்திருக்கிறது அதைப்பார்த்தால் கதிராகி முற்றியிருக்கிறவயலில் கிளிகள்வந்து உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறாப்போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் ஸாதித்திருக்கிற பாசுரங்கள் ரொம்ப ஆச்சர்யமாகஇருக்கிறது. அந்த பாசுரங்களுடைய உண்மையான அபிப்பிராயத்தை நல்ல ஆசாரியர்கள் அனுக்கிரஹம்பெற்றவர்கள் அறிந்து ஸகல ஸௌக்கியத்தையும் அடைகிறார்கள். ஸ்ரீதேசிகன்முதலான நல்ல ஆசாரியாளுடைய கிரந்தங்கள் இப்போது இருக்கிறது. ஆசை, கோபம், கர்வம் இவைமுதலியகெட்டகுணங்களை அடக்கின நல்ல ஆசாரியர்கள் இப்போது அகப்படுவது கஷ்டமாகயிருக்கிறது. அதினாலே அந்த கிரந்தங்களுடைய உண்மையான அர்த்தம் அறிவது ரொம்பசிரமமாக இருக்கிறது. ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில், முட்டாள்களுக்குச்சண்டை பிரியமாகஇருக்கிறது. ரொம்பதெரிந்தவர்களுக்கு ஸ்நேஹத்திலே மிகுந்த ஆசையாயிருக்கிறதென்று ஸாதித்திருக்கிறார்—‘‘[illegible] ஸாதவ:’’ இந்தநாளில்வித்வான்கள்வசைவுகடிதாசிமூலமாய் ஒருவர்க்கொருவர் பார்த்துக்கொள்ளுகிறார்களே ஒழிய ஒருவர்க்கொருவர் கண்ணால்கூட பார்ப்பதில்லை. கோபம்போனால் நல்லபுஸ்தகங்களுடைய உண்மை தெரியும். உண்மை தெரிந்தால் கோபம்போகும்.　　(15)

(ருசசு) ஸம்மிஶ்ரிதேந்த்ரமணிவித்ருமமௌக்திகஶ்ரீ:
ஸைரந்த்ரிகேவ பவதீ மணிபாதரக்ஷே |
வ்யாதநோதி ரங்கந்ருபதேஶ்சரணாரவிந்தே
கஸ்தூரிகாகுஸ்ருணசந்தநபங்கவாஸம் ||

மணிபாதரக்ஷே-ரத்னப்பாதுகையே! ஸம்மிஶ்ரிதே-ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற, மணி-இந்திரநீலக்கல்லென்ன, வித்ரும-பவழங்களென்ன, மௌக்திக-முத்துக்களென்ன இவைகளுடைய, ஶ்ரீ:-காந்தியை உடைத்தாயிருக்கிற, பவதீ-நீயானவள், ஸைரந்த்ரிகேவ-அலங்காரம்பண்ணுகிறவள்போல, ரங்கந்ருபதே:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, சரணாரவிந்தே-தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடியில், கஸ்தூரிகா-கஸ்தூரியென்ன, குஸ்ருண-குங்குமமென்ன, சந்தந-சந்தனமென்ன இவைகளுடைய, பங்க-குழம்புகளுடைய, வாஸம்-பூசுதலை, வ்யாதநோதி-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்னிடத்தில் இந்திரநீலக்கல், பவழம், முத்து இவைகளிழைத்திருக்கின்றன. அதின் காந்தி பெருமாள் திருவடியில் அடிக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் கஸ்தூரி குங்குமம் சந்தநம் இவைகளைக் குழைத்து அலங்காரம்பண்ணுகிறவள் பூசுவதுபோலிருக்கிறது. ஆழ்வார் ஸாதிக்கிற பாசுரங்கள் பெருமாள் திருவடிகளுக்கு இன்பமாயும் அழியாததுமான உயர்ந்த அலங்காரங்களாக இருக்கின்றன. (16)

(ருசஎ) ஹந்த த்வமஸுரதமநஸ்ய பாதரக்ஷே
ஶார்ங்காயுதஸ்ய த்ருதஶார்ங்கதநுர்ஜாதம் |
வைஹாரிகீம் விவிதரத்நருசிவ்யாஜாத்
த்வம் நஸ்ய ஸாயுதவதீ ஶோபநவிஞ்ஞிகாம் த்வம் ||

அஸுரதமந-அஸுரர்களைக்கொல்லுகிறபெருமாளுடைய, பாதரக்ஷே-பாதப்பாதுகையே, த்வம்-நீ, விவித-அநேகவிதமாக இருக்கிற, ரத்ந-ரத்னங்களுடைய, ருசி-காந்தியினுடைய, வ்யாஜ-வியாஜத்திநாலே, ஶார்ங்காயுதஸ்ய-பெருமாளு

டைய அந்தப்புரஸ்திரீகளுக்கு, மதனம்-மன்மதனாலேசெய்யப்பட்ட, இந்த்ரஜாலம்-ஆச்சர்யமான தோற்றத்தை, க்ருதவதீம்-உண்டுபண் ணிநின்றிருக்கிற, லீலாசிகீம்-விளையாட்டுக்காக இருக்கிற, மோஹநவிஸ்மயம்-மயக்கிறதான மயில்தோகையை, ஸமீக்ஷ மஹி-வஹிக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்னிடத்தில் அனேகரத்னங்களி ழைத்திருக்கின்றன. அதைப்பார்த்தால் மஹாலக்ஷ்மி முதலானவர் களுக்கு மன்மதன் இந்திரஜாலம் பண்ணுவதற்கு ஒருமயில் தோ கை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாப்போலிருக்கிறது. பெருமாளிடத் தில் பக்திஉள்ளவர்கள் ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களை நல்ல ஆசாரி யாளிடமிருந்து சரியான அர்த்தங்களோடு கேட்டால் அவர்களு க்குப் பெருமாளிடத்தில் உண்டாகிற ஆசைக்கு எல்லைஇல்லை (17)

(௫௮) ரத்நை வ்யவஸ்தித ஸிதாஸித ஶோணவ
ர்ணை: ப்ராகாஶ்ய ஶ்ருதி ஸமீப பதை: ஸுவர்ணை: ।
த்ரஷ்டும் பதம் முரஜித: ப்ரணவப்ரபாவா
ஸந்த்ருஶ்யஸே ஜனநி ஸந்தத நேத்ர பங்க்தி: ॥

ஜநநி-தாயாரானபாதுகையே! வ்யவஸ்தித-ஒன்றோடொன்று கலக்காமலிருக்கிற, ஸித-வெளுப்பென்ன, அஸித-கருப்பென்ன, ஶோண-சிகப்பென்ன இவைமுதலான, வர்ணை:-வர்ணங்களை உடைத்தானதாயும், ப்ரகாஶ:-பிரகாசங்களை உடைத்தானதா யும், (பார்வையையுடையதாயும்) அஜஸ்ர-விடாமலிருக்கிற, ஶ்ருதி-வேதத்தினுடைய, (காதினுடைய) ஸமீப:-ஸமீபத் தைஉடைத்தாயிருக்கிற, ரத்நை:-ரத்னங்களாலே, அநிமேஷ த்ருஶ-இமைக்கொட்டாமல் பார்க்கத்தகுந்தவைகளாயிருக்கிற, முர ஜித்பதம்-பெருமாளுடைய திருவடிகளை, த்ரஷ்டும்-பார்க் கிறதற்கு, ஸம்ஹ்ருத-ஸம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற, நேத்ர-கண்களு டைய, பங்க்தி:-வரிசையைஉடையவளாக, ஸந்த்ருஶ்யஸே-காண ப்படுகிறாய்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்மேலிருக்கிற ரத்னங்களும் ப்ர காசமுள்ள வேதங்களாலே சொல்லப்பட்ட வெளுப்பு கருப்பு சி

கப்பு இந்த ரத்னங்களைப்பார்த்தால் இமைக்கொட்டாமல் பார்க்கக்கூடிய பெருமாளுடைய திருவடியை ஸேவிப்பதற்கு கண்போலிருக்கிறது. கண்ணில் கருப்பு சிகப்பு வெளுப்பு மூன்று வர்ணமிருக்கிறது. பிரகிருதியில் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்என்றுமூன்று குணமிருக்கிறது. வெளுப்பு சிகப்பு கருப்பு. அதுவும் பெருமாள் ஸ்வரூபத்தைமறைக்கிறது. ஆழ்வார்பாசுரத்தில் ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸ் மூன்றுமிருக்கிறது. பெருமாளை உள்ளபடி அறிந்து பெருமாள் வேணுமென்றுஆசைப்பட்டுப் பெருமாள் அகப்படவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டவர்களுக்கு ஒவ்வொருபாசுரமும் பெருமாளைப்பார்ப்பதற்கு ஒருக்காலும் அணையாத ரத்னதீபமாயும் கண்ணுமிருக்கிறது. ஒவ்வொருபாசுரமும் வேததாத்பர்யம். (18)

(ருசக) மரகதஸுகடிதஸௌக்திகபங்க்திவ்யக்த்யா
தூர்வாமதூகரசிதம் துரிதாபநோதாய |
மாதஃஸ்வயம் வஹஸி அலக்ஷ்யாணாம் ப்ரஜாநாம்
மாங்கல்யஸாமக்ர்யமிவ சௌரிபாதுகே த்வம் ||

மாதஃ-தாயாரான, சௌரிபாதுகே-வாராய் பெருமாள் பாதுகையே! த்வம்-நீ, மரகத-பச்சைரத்னங்களாலே, ஸுகடித-நடுவில்சேர்க்கப்பட்ட, சௌக்திக-முத்துக்களுடைய, பங்க்தி-வரிசையினுடைய, வ்யக்த்யா-வியாஜத்தினாலே, அலக்ஷ்யாணாம்-ஒன்றும் தெரியாமலிருக்கிற, ப்ரஜாநாம்-ஜனங்களுடைய, துரிதாபநோதாய-பாபங்களைப் போக்கடிக்கிறதற்காக, தூர்வா-அருகம்பில்என்ன, மதூக-இலுப்பைப்பூவென்ன இவைகளாலே, ரசிதம்-பண்ணப்பட்டிருக்கிற, மாங்கல்யஸாமக்ர்யம்-கலியாணத்துக்காக, இருக்கிறமாலையை, ஸ்வயம்-தானாகவே, வஹஸீவ, வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாப்போல.

(கருத்து)ஏபாதுகையே! உன்னிடத்தில் பச்சை ரத்னமும் முத்தும் இழைத்திருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் ராஜகுமாரிகளுக்கு கலியாணத்துக்கு ஸ்வயம்வரம் என்று செய்வது வழக்கம். (அதாவது அனேகராஜாக்களை வரவழைத்து அந்தப்பெண்ணுக்கு யார் பிடிக்கிறதோ அவன்கழுத்தில் அருகம்புல் இலுப்பப்பூ இரண்டினாலும் செய்யப்பட்ட மாலையைப்போட்டுஅவனை நாயகனாக சேர்

த்துக்கொள்வது) அந்தமாதிரி லோகத்திலிருக்கிற முட்டாள்களு க்கு பெருமாளை கலியாணம்பண்ணிக்கொள்ள தெரியவில்லை. அத ற்காக அந்த மாலையை நீகையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறப்போ லிருக்கிறது. பெருமாள் இந்தலோகத்தில் ஜனங்களை உண்டுபண் ணினது அழிவில்லாத மிக்க சுகமான தன்னுடைய லோகத்துக்கு கூப்பிட்டுக்கொள்வதற்காக. அதற்கு இந்த ஜனங்களைப்பெருமாளை தியானம்பண்ணச்சொல்லியிருக்கிறார். நிரம்பத்தெரிந்தவனும் கெ ஞ்சலாம், அறிவு கொஞ்சம் குறைவாக இருந்தாலும் ஸம்ஸாரவெ றுப்பும் பெருமாளிடத்தில் ஆசையும் இருந்தால் அவனும் கேழ்க் கலாம், அப்படியும் கேழ்க்கத்தெரியாத முட்டாள்கள் நல்ல ஆசா ரியர்களை ஆச்ரயித்தால் இந்த ஜனங்களுக்காக இந்த ஜனங்கள் கேட்டுக்கொண்டோ இவர்கள் கேழ்க்காமல் அவர்கள் தயையி னாலேயோ பெருமாளிடத்தில் பிரார்த்திக்கிறார்கள். அதுக்கு ஆசார்யாபிமாநமென்றும் ஆசார்யநிஷ்டையென்றும் பெயர்.

(௫௦) ரங்காதிராஜபதரக்ஷிணி ராஜதே தே
வஜ்ரோபஸங்கடிதமௌக்திகவித்ருமஶ்ரீ: ।
ஸக்தா சிரம் மநஸி ஸம்யமிநாம் நிவாஸாத்
ஸூர்யேந்துவஹ்நிமயதஹராவகாஶ இவ ॥

ஹே ரங்காதிராஜபதரக்ஷிணி-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தே-உன்னுடைய, வஜ்ர-வைரத்தோடு, உபஸங்கடித-ஸமீபத்திலே சேர்க்கப்பட்டிருக் கிற, மௌக்திக-முத்துக்களென்ன, வித்ரும-பவழமென்ன இவைக ளுடைய, ஶ்ரீ:-சோபையானது, ஸம்யமிநாம்-யோகிகளுடைய, மநஸி-மனதிலே, சிரம்-வெகுகாலம், நிவாஸாத்-வஸித்தபடி யாலே, ஸக்தா-சேர்ந்திருக்கிற, ஸூர்யேந்துவஹ்நிமயே-ஸூர்யன் சந்திரன்நெருப்புஇவைபோன்ற, தஹர-ஹ்ருதயபாகத்தினுடைய, அவகாஶ இவ-கொஞ்சம்இடம்போலே, ராஜதே-விளங்குகிறது.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் வைரங்களும் முத்துக் களும் பவழங்களும் சேர்த்து இழைத்திருக்கிறது. அதைப்பார்த் தால் ஜனங்களுடைய உடம்பின் உள்ளே ஹ்ருதயமென்கிறஇட த்திலே ஸூரியன் சந்திரன் நெருப்பு இந்தமூன்றும்போன்றதான ஒருஇடம் இருக்கிறதாம், உன்னைத்தியானம் பண்ணுகிறவர்களு

டைய அந்த இடத்திலே நீ வெகுநாள் இருந்தபடியால் அந்த இடத்தினுடைய சிறிது சிறிது பாகம் உன்மேல் ஒட்டினதுபோலிருக்கிறது. ஒருஜீவன் ஆசார்யாளைத் தியானிக்கிறபோது இவன் மனதும் அவர்களும் சேர்ந்து போகிறதுபோலே பிரீதியினாலே ஒன்றாக இருக்கவேண்டும். ஆழ்வாருக்கு பெருமாள் பிரிவினாலே வந்த தாபமும் பெருமாள் குணங்களுடைய தோற்றமும் அதனாலுண்டான ஸந்தோஷமும் ஆகிய இவை மூன்றும் ஒரு ஸமயத்திலிருக்கின்றன. (20)

(௫௫௧) ஆஸந்நவாஸவஶிலாஶகலா: ஸ்வகீயா: பத்மாக்ஷ
ஸ்ய பதரக்ஷிணி பத்மராகா: | வ்யக்தயந்தி
கமபி ப்ருங்கஸமிளிதம் பாதாரவிந்தமகரந்தப்ரவாஹம் ||

பத்மாக்ஷஸ்ய-தாமரைப்பூப்போல் திருக்கண்ணையுடைய பெருமாளுடைய, பதரக்ஷிணி-திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஆஸந்ந-கிட்ட இருக்கிற, வாஸவஶிலா-இந்திரநீலக் கற்களுடைய, ஶகல-துணுக்குகளை உடைய, ஸ்வீயா:-உன்னுடையதான, பத்மராகா:-சிவப்புக்கற்கள், ப்ருங்கை:-வண்டுகளோடு, ஸமிளிதம்-நன்றாகச்சேர்ந்திருக்கிற, கமபி-இன்னதென்று சொல்லமுடியாதபடி உயர்ந்ததான, பாத-திருவடியாகிற, அரவிந்த-தாமரைப் பூக்களுடைய, மகரந்த-தேனுடைய, ப்ரவாஹம்-வெள்ளத்தை வ்யக்தயந்தி-கண்ணுக்குத்தோன்றச் செய்கின்றன.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் சிவப்புக்கல்லும் அதன் பக்கத்தில் இந்திரநீலக்கல்லும் இழைத்திருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் பெருமாள் திருவடியாகிற தாமரைப்பூவிலிருந்து தேன் உன்னிடத்தில் தேங்கி அதில் வண்டு வந்து மயங்கி அசைவன்று உட்கார்ந்திருப்பதுபோலிருக்கிறது. ஆழ்வார் எம்பெருமானை மிகுந்த ஆசையுடன் அநுபவிக்கிறகாலத்தில் தேனைச்சாப்பிடும் வண்டுபோல் மயங்கி தன்னை மறந்து எழுந்தருளியிருக்கிறார். (21)

(௫௫௨) [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஸௌவர்ணவதீவாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாது கையே! த்வம்-நீ, ஏகா-வேறு ஒருவருமில்லாமல் பெருமாளோடு நீ தனியாக இருந்துகொண்டு, ஸமயேஷு-அந்தந்தகாலங்களிலே, கஞ்சுகிவாராணீ-தாயார் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸந்நிதிகளை, அதி மதநம்-அடைகிறதற்கு, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, கம்ஸா-காந் திகளுடைய, ஜால-கூட்டத்தினுடைய, விடநாக-சேர்க்கையினு லே, ரமணீய:-அழகாயிருக்கிற, ப்ரவாளை:-பவழங்களாலே, ரங்கேஶிது:-ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு, ஸ்மிதவிஶேஷயுதம்-ஒருவித மான சிரிப்போடுகூடிய, ப்ரியாணாம்-பத்னிகளுடைய, பிம்பா தரம்-கோவைப்பழம்போலுள்ள உதட்டை, ஸ்மாரயஸீவ-நினைவு மூட்டுகிறாய்போலே.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே ! உன்மேரில் முத்தும் பவழமும் சேர்த்து இழைத்திருக்கிறது. முத்துக்களின் காந்தி பவழத்தில் படும்போது, பெருமாளைத்தாயார்ஸந்நிதிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டியதற்காக சிரிப்போடு கூடின தாயார்களுடைய உதட்டினழகை நினைவு மூட்டுவது போலிருக்கிறது. ஆழ்வார், மிகுந்த ஆசையுடன் பெருமாளுடைய ஸ்வரூபம் குணங்கள் முதலியவைகளை வர்ணிக்கும்போது உடனேபெருமாளுக்கு ஆழ் வாரை அநுபவிக்கவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாகிறது. (22)

(௫௩) ரங்கேஶ்வரஸ்ய ம்ருகயாரஸசரணாவஸக்தாம்
ரக்ஷ:கபீந்த்ரகடிதேஷு கிரீடேஷு போத்ரு ।
ஸௌவர்ணவதீ நிவஹவிசித்ர ரத்னாம்
சாயாம்ருகஸ்ய ஸவிதாமிவ ஶாஸனாக்ஷாம் ॥

ஸௌவர்ணவதீ-வாராய் பாதுகையே! நிவஹ-இழைக்கப்பட் டிருக்கிற, விசித்ரரத்நாம்-ஆச்சரியமான அனேகவித ரத்னங்களை யுடையவளும், ரங்கேஶ்வரஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுகிற, ம்ருகயா:-மான் களைப்பிடிக்கிற வேடனுடைய, சரணாவஸக்தாம்-திருவடியோடு சேர்ந்தவளாயுமிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ரக்ஷ:கபீந்த்ரகடி தேஷு-ராக்ஷஸர்களுக்குத்தலைவனான விபீஷணனுடையவும், குரங் குகளுக்குத்தலைவனான ஸுக்ரீவனுடையவும், கிரீடங்களிலே,

நிவேஶயோஶ்ரம்-வைக்கத்தகுந்ததாயிருக்கிற, சாயாதீப்ரஸ்ரு- வெள்ளி, தங்கம், இரத்தினம் இவைகள் ரூபமான, புள்ளிகளுடன் கூடிய ஆச்சரியமான மான் வேஷங்கொண்ட மாரீசனுடைய, வர்ணா-தோலினாலே, ரசிதாம்-செய்யப்பட்ட பாதரக்ஷைபோல, மந்யே-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே ! உன்பேரில் கருப்பு சிவப்பு முதலிய அனேக வர்ணங்களான இரத்தினங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அதைப்பார்த்தால் அனேக வர்ணங்களோடு கூடின மான் வேஷத்தோடு வந்த மாரீசனுடைய தோலினால் செய்யப்பட்டதும், ஸுக்ரீவன் விபீஷணன் முதலானோர் தலையிலே ஸாதிக்கப்பட்டதுமான பாதரக்ஷைபோலிருக்கிறது. சித்ரகூடத்தில் பரதாழ்வான் ஸ்ரீ பாதுகையை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு போய் விட்டபடியினால், வேறு ஒரு பாதரக்ஷை தைத்தது. பெருமாளுக்கு இந்தப்பிரகிருதி மண்டலத்தில் கஷ்டப்படுகிற ஜீவன்களை நித்தியமான ஸுகத்தைக்கொடுக்கிற தன் உலகத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்கிற ஆசையினாலே, தன்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்த ஆசார்யர்களை அழைத்துக் கொண்டு பூமிக்கு எழுந்தருளுகிறார். அவர்கள், நவரசங்களும் பொருந்திய வார்த்தைகள் காரியங்கள் இவை முதலிய அனேக உபாயங்களாலே, மிருகங்கள் போலொன்றும் தெரியாதவர்களாயும், ராக்ஷஸர்களைப்போல் வெகு பொல்லாதவர்களாயுமிருக்கிற இந்தஜீவன்களை பகவான் திருவடிகளிலே சேர்க்கிறார்கள். (23)

(௫௪) ஶயநாவஸி ரங்கபதிரிஹ பாதுகே த்வம்
சாயாகிராதகஸூதே நவரத்நசாஶ்யா ।
ஆக்ருஷ்ட வாஸவத நுர்குணகோடிரேகா
ஸம்யோஜிதா ஸம்வலிதகபர்வரிஷதேஷு நீவைः ॥

ஹே ரங்கபதிவிஹ பாதுகே-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய ஸஞ்சாரத்துக்காக இருக்கிற, வாயாய் பாதுகையே ! த்வம்-நீ, ஆக்ருஷ்ட-இழுக்கப்பட்டிருக்கிற, வாஸவத நு:-இந்திரனுடைய வில்லினுடைய, குணகோடி:-நுனுக்குகளையுடையனவும், ஏகைகா-ஒன்றுக்கொன்று, ஸம்வலித-சேர்க்கையினாலே, கபர்வரிதே:-

அனேக வர்ணமுள்ளதாகப் பண்ணப்பட்டனவுமான, மணிநாகயோ- ரத்னங்களுடைய காந்திகளால், கிராதவேஷ-வேட வேஷம் பூண்ட சிவனுடைய, கோடீரே-கிரீடத்திலே, நவபர்ஹாபீடம்-புதிதான மயில் தோகையினாலே செய்யப்பட்ட மாலையை, வ்யாதநோஷி-உண்டு பண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் பேரில் அனேகவிதமான ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளுடைய காந்தியைப் பார்த்தால் மேகத்தில் போடும் வில்லைப்போலிருக்கிறது. உன்னை சிவன் தலையில் வைத்துக்கொள்ளுகிறார். புதிதான மயில் தோகையினால் செய்த மாலையை வைத்துக்கொண்டது போலிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய ஆச்சரியமான திவ்ய ஸூக்தியைப் பெருமாளுக்குப் பரமபக்தனான ஸர்வஜ்ஞன் என்று பேர் பெற்ற சிவன் தலையால் கொண்டாடுகிறான். (24)

(௫௫) அந்யோந்யஸங்கதஹரிந்மணிபத்மராக
ரங்கேச்வரஸ்ய சரணாவநி ராஜஸே த்வம் ।
ஸந்த்யாவிநோதஸுபகாத்ருதயோகபீடம்
சைலாத்மஜாகிரிசயோரிவ தேஹமேகம் ॥

ரங்கேச்வரஸ்ய-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய, ஹே சரணாவநி-வாராய் பாதுகையே! அந்யோந்ய-ஒன்றுக்கொன்று, ஸங்கத-அழகாயிருக்கிற, ஹரிந்மணி-பச்சை ரத்னமென்ன, பத்மராக:-சிகப்புக்கற்களென்ன, இவைகளையுடைய, த்வம்-நீ, சைலாத்மஜா-ஹிமவத்பர்வதத்தின் பெண்ணான பார்வதி என்ன, கிரிச-சிவனென்ன, இவர்களுடைய, ஏகம் தேஹம்-ஒன்றான சரீரத்தை, அதாவது அர்த்தநாரீச்வரனென்ற ஒரு பாதி சிவன் ஒருபாதி பார்வதியான சரீரத்தை, ஸந்த்யாவிநோதஸுபகாம்-தனக்கு திருஷ்டாந்தமாயிருக்கிற பெருமையினாலே, த்ருதயோகபீடம்-பிரயோஜனமுள்ளதாகப் பண்ணுகிறவள் போலே, ராஜஸே-விளங்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் சிகப்பு ரத்னமும் பச்சைக்கல்லும் சேர்ந்தாப்போலே இழைத்திருக்கிறது. இந்த

இரண்டு வர்ணங்களும் ஒன்றோடொன்று சேருவது மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட உன்னைப் பார்த்தால் பார்வதி பாதியும் சிவன் பாதியுங் கூடின அர்த்தநாரீச்வரன் சரீரம் போலிருக்கிறது. அந்த சரீரத்தை உனக்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஆக்கி அதுக்கு ஒரு பெருமையைக் கொடுக்க இந்தமாதிரி இருக்கிறதுபோலிருக்கிறது. ஆசார்யர்களிடத்தில் கடுமையும் தயையும் சேர்ந்திருக்கிறது. (25)

(௨௬) தாபத்ரயப்ரசமநாய ஸமாச்ரிதாநாம்
ஸந்தர்சிதாருணஸிதாஸிதரத்நபங்க்தி: |
பாதாவநி ரங்கந்ருபதே ஸ்த்வமணிவாபகே ஸம்
ஸ்ருஷ்டவ்யஸி ஸரோஜகல்ஹாரகோத்பலகாநநாநி ||

ரங்கந்ருபதே:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஹே மணிபாதுகே-வாராய்க்கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஸந்தர்சித-காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, அருணஸிதாஸிதரத்ந-சிகப்பு, வைரம், இந்திரநீலம்என்றரத்தினங்களுடைய, பங்க்தி:-வரிசையையுடைய, த்வம்-நீ, ஸமாச்ரிதாநாம்-தன்னை யடைந்தவர்களுடைய, தாபத்ரய-மூன்று தாபங்களுடைய, (அதாவது தன்னால் வருவது, பிள்ளை பெண்டாட்டிகளால் வருவது, மழை முதலியவற்றால் வருவது, இவைகளை) ப்ரசமநாய-போக்கடிப்பதன்பொருட்டு, ஸரோஜ-செந்தாமரைப்பூவென்ன, கல்ஹார-ஆம்பலென்ன, உத்பல-கருநெய்தல் புஷ்பமென்ன இவைகளுடைய, காநநாநி-காடுகளை, ஸ்ருஷ்டவ்யஸி:-உண்டுபண்ணுகிறாய் போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் சிகப்பு, வைரம், இந்திர நீலம் இந்த மூன்றும் அதிகமாக இழைந்திருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் உன்னையடைந்தவர்களுடைய தாபத்தைப் போக்குவதற்காக தாமரை, ஆம்பல், கருநெய்தல் இந்த புஷ்பங்களை ஏராளமாக உண்டுபண்ணியிருக்கிறது போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் அனேகவித பாசுரங்களை ஸாதித்திருக்கிறார். அவைகளுள் சில பெருமாளையாசைப்படுவதாயும், சில பெருமாள்ஸங்கதிகளைத் தெளிவாய் எடுத்துச் சொல்வதாகவும், சில பெருமாள் அகப்படவில்லையேயென்று வருத்தப்படுவதாகவும் இருக்கின்றன. அவைகளை வரிசையாய் சிகப்பு, வெளுப்பு, கருப்பு என்று வைத்துக்

கொள்ளவும். இந்தப் பாசுரங்களை நல்ல ஆசாரியர்களின் அநுக்கிரஹத்தாலும் உபதேசத்தாலும், ஸுக்ருதத்தாலும் ஐந்து அர்த்தங்களை நன்றாயறிந்துப்பெருமாளையநுபவித்தால், ஸம்ஸாரத்தில் இருந்தபோதும் தாபமிருக்காது. பிறகும் பெருமாளுடைய நித்தியமான உலகத்தையடைகிறபடியால் தாபமில்லை. இப்போது பெரும்பாலும் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம், ஸ்ரீமத்பகவத் விஷயம் (அதாவது திருவாய்மொழி வியாக்கியானம்) இவைகளை ஸேவிக்கிறார்கள், சொல்லவும் சொல்கிறார்கள், ஸங்கதியொன்றும் அகப்படவில்லை. ஸங்கதி அகப்பட்டால் ஒருவரிடத்திலும் கோபம் வராது என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்போதுள்ள வித்வான்களாலே எவ்வளவு சண்டையுண்டாகிறதோ, அவ்வளவு அறிவு ஏற்படவில்லை. ஆனால் இவர்களிஷ்டப்படி தெய்வம் சண்டையுண்டுபண்ண விடுகிறதில்லை. ஸங்கதி தெரிந்து பெருமாளை யநுபவிக்கிறவர்கள் இல்லையென்பதுமில்லை. மிகவும் அபூர்வமாக இருக்கிறார்கள். அதிகப்படிப்பில்லாமல் பக்தர்களானவர்கள் தேவலை. சில ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் மிகவும் நல்லபடியாயிருக்கிறார்கள். ஐந்து அர்த்தமாவது— (1.) ஜீவன், பெருமாள் கோபத்தை, (2.) சமாதானம் பண்ணி (3.) பெருமாளு(4) இடம்போய் இஷ்டமான (5.) வேலைகளைச்செய்கிறது. இப்போது பெரிய வித்வான்களோ சுத்த முட்டாளோ எவருக்குமே இந்த உடம்பில் ஜீவன் ஒன்றிருக்கிறதென்றும், தெய்வமொன்றிருக்கிறதென்றும், அதனிடத்துப் போகவேண்டுமென்றும், இவை முதலிய நினைவு பெரும்பாலுமில்லை. உபந்யாஸம் பண்ணுகிற பேர்கள் இல்லை. யாராவது லக்ஷத்தில் ஒருவன் இந்த ஸங்கதிகள் நமக்கு தெரியவில்லையேயென்றால் முட்டாளாயிருப்பவர்கள் கேட்பார்கள். வித்வான் கிரந்தமெழுதி அச்சுப்போடுவார். அவருக்கும் ஒன்றுந்தெரியாது. அவர் கிரந்தத்தால் வேறு ஒருவருக்கும் ஒன்றுந்தெரியாது. வேறொருவர் சொன்னாலும் அவர் கேட்கமாட்டார். ஏனெனில் அவர் வேறொருவரையும் தெரிந்தவராக நினைப்பதில்லை. ஆகையால் க்ஷேமத்தையடைய வேண்டுமானால் நம்முடைய கெடுதல் நமக்குத் தோன்றல் வேண்டும். (26)

(௫௫௭) [illegible]
[illegible]

அந்யோந்யமப்யுபகதஶபலதயா ஏஷாம்
பாதி காந்திரபரா மணிபாதுகேஷு ||

ஹே மணிபாதுகே-வாராய்க்கல்லிழைத்த பாதுகையே! தவ-உன்னுடைய; இந்த்ரநீலா:-இந்திர நீலக்கற்கள், ஶௌரே:-பெருமாளுடைய, தேஹத்யுதிம்-திருமேனியினுடையகாந்தியை, வ்யஞ்ஜயந்தி-பிரகாசப்படுத்துகின்றன, பத்மராகா:-சிகப்புக்கற்கள், பாதாப்ஜ-செந்தாமரைப்பூப் போலிருக்கிற திருவடியினுடைய, ராகம்-காந்தியை, வ்யஞ்ஜயந்தி-பிரகாசப்படுத்துகின்றன, ஏஷாம்-இந்தஇரண்டுரத்தினங்களுடைய, காந்திஸ்து-காந்தியோவென்றால், அந்யோந்ய-ஒன்றுக்கொன்று, அப்யுபகத-அடையப்பட்டிருக்கிற, ஶபலதயா-உயர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கையினாலே, (ஶபலம்-என்றால், ஒரு ரூபத்துக்கு விரோதியான வேறொரு ரூபத்தினுடைய சேர்க்கையினாலேயுண்டான அழகு) அபரா-வேறாக, அதாவது மிகவுமுயர்ந்ததாக, பாதி-விளங்குகிறது.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் இந்திர நீலக்கற்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அதைப் பார்த்தால் பெருமாள் திருவடி போலிருக்கிறது. சிகப்பு கல்லிழைத்திருக்கிறது. அது பெருமாளுடைய உள்ளங்கால் மாதிரியிருக்கிறது. இந்த இரண்டு ரத்னங்களுடைய காந்தி ஒன்றோடொன்று சேரும்போது மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களில் சில பெருமாளை ஆசைப்படுவதாகவும், சில பெருமாள் அகப்படவில்லையேயென்று வருத்தப்படுவதாகவுமிருக்கின்றன. இவைகள் தனித்தனியே நன்றாயிருக்கின்றன. சேர்த்து ஸேவித்தாலும் இன்னும் அதிகமாக நன்றாய் இருக்கின்றன. (27)

(௫௫௮) ரக்ஷணசக்திஸஹரிந்மணிபத்மராகா
ஸரோஜராஜீவநயநபதாவநி பாவயே த்வாம் |
தத்பாதவிஸ்ருதஜுஷாம் ஶ்ருதிஸாரவீணாம்
ஸணொபாவயா நவிவ மஹிநிவேஶயோக்யா ||

ஸரோஜ-செந்தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற, ராஜீவந-திருக்கண்களையுடைய பெருமாளுடைய, பதாவநி-திருவடியைக் காப்

பாற்றுகிற, பாதுகையே! ஶ்ரேணீ-இழைக்கப்பட்டிருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களென்ன, ஹரிந்மணி-பச்சைக்கற்களென்ன, பத்மராகம்-சிகப்புக்கற்களென்ன இவைகளையுடைய, த்வாம்-உன்னை, தத்பாத-அந்தப் பெருமாளுடைய திருவடியிலே, விஶ்ரம்ப-ஶயனம்-சிரமபரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, அதாவது படுத்துக்கொண்டிருக்கிற, ஶ்ருதி-வேதமாகிற, ஸுந்தரீணாம்-பெண்களுடைய, மௌலிநிவேஶயோக்யம்-வைத்துக்கொள்ளத்தகுந்ததான, பஹுவர்ண-அனேக வர்ணங்களோடு கூடின தலையணையைப்போல, பாவயே-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்து, பச்சைக்கல், சிகப்புக்கல், இவைகளெல்லாம் இழைத்திருக்கின்றன. அதனாலே அனேக வர்ணமுள்ளவளாக இருக்கிறாய். அப்படிப்பட்ட உன்னைப்பார்த்தால் பெருமாளுடைய திருவடியில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிற வேதங்களாகிற பெண்களுக்குத் தலைக்கு வைத்துக்கொள்ள அனேக வர்ணமுடையப் பட்டுத்தலையணைபோலிருக்கிறது. ஜீவன்களுக்கு நல்ல ஸங்கதிகள் தெரியவேண்டுமேயென்று வேதத்திற்கு விசாரமாயிருக்கிறது. அவனவன் தோன்றினபடி அர்த்தம் சொல்லுகிறான். அந்த வேதங்களோ பெருமாள் திருவடியில் படுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆழ்வார் அவதரித்துப் பிரபந்தம் ஸாதித்தபிறகு அந்தக்கவலையில்லாமல் ஸ்வஸ்தமாகப்படுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. படுத்துக்கொள்ளத்தலையணை ஆகப்பட்டது. ஆழ்வார் அவதரித்த பிறகு வேதத்தினர்த்தம் வைஷ்ணவர்களுக்குத்தெரிந்தது. (28)

(௬௨௯) ஆஸந்நவாஸவஶிலாருசிராஸ்த்வதீயா:
ஸரோஜாக்ஷஸ்ய ஸஞ்சாரக்ஷிணி ஸுபத்மராகா: ।
ஸம்பாவயந்தி ஸததம் த்வதுபாஸ்ரிதாநா:
ஸத்ய:ப்ரஸூததநயாஸ்ஸமாந வஸ்தா ॥

ஸரோஜாக்ஷஸ்ய-தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண்களையுடைய பெருமாளுடைய, பதரக்ஷிணி-வாரர்ப்பாதுகையே! ஆஸந்ந-ஸமீபத்திலிருக்கிற, வாஸவஶிலா-இந்திர நீலக்கற்களாலே, ருசிரா:-அழகாயிருக்கிற, த்வதீயா:-உன்னுடையதான, பத்மரா

ரா:-சிவப்புக்கற்கள், க்வசித்-ஒரு ஸமயத்தில், உஷ்ண பானோ:-ஸூரியனுடைய, ஸத்ருʼசம்-ஸமம். யமுனையென்ற ஆற்றினாலே, ஸ்ரீமதா-அழகாயிருக்கிற, ஸ்வரூபம்-இருப்பை, ஸம்பாவயந்தி-தோன்றச் செய்கின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் சிகப்பும், இந்திரநீலமும் சேர்ந்திழைத்திருக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் கருப்பான யமுனை என்ற நதியையுண்டுபண்ணி மடியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஸூரியனைப்போலிருக்கிறது. ஆழ்வார், பெருமாளுடைய திருமேனியழகையும், அவரது குணங்களையும், ஆச்சரியமாக அநுபவிக்கும்போது உடனே அவரைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் போலிருந்து கையை எடுத்துப்போடப் போகிறார். அவர் கைகளுக்கு அகப்படவில்லை. அப்போது கண்ணுக்குப்பட்டது போலிருந்ததும் தவரிப்போய்துக்கப்படுகிறார். ஆழ்வாருடைய மிகுந்த தெளிவான அநுபவத்தை வைரமாகவும் ஆசைப்படும்பாசுரத்தை சிவப்பாகவும், கைக்கு அகப்படவில்லையே என்று வருத்தப்படும் பாசுரத்தைக் கருப்பாகவும் சொல்லுகிறது. (29)

(ருகூ0) முக்தேந்த்ரநீலமணிபி: க்ரதிதா ஸ்தவார்த்தா:
பங்க்தீ: த்ருʼடா: பரிசராமி பதாவநி த்வம் ।
மந்யே ஸமாச்ரித ஜநஸ்ய தவாநுபாவாத்
உந்மோசிதே ஸுக்ருʼத துஷ்க்ருʼத ச்ருʼங்கலே த்வே ॥

ஹே பரிசராமி பதாவநி-வாரிசாய் பெருமாளுடைய பாதுகையே! முக்த-முத்துக்களென்ன, இந்த்ர நீலமணிபி:-இந்திர நீலக்கற்களென்ன, இவைகளாலே, பண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஸ்தவார்த்தா:-உன்னுடைய, த்ருʼடா:-கெட்டியான, பங்க்தீ:-வரிசைகளை, தவ-உன்னுடைய, அநுபாவாத்-பெருமையினாலே, உந்மோசிதே-விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிற, ஸமாச்ரித ஜநஸ்ய-உன்னை யடைந்தவர்களுடைய, த்வே-இரண்டுகளான, ஸுக்ருʼத-புண்ணியமென்ன, துஷ்க்ருʼத-பாபமென்ன, இவைகளான, ச்ருʼங்கலே-விலங்குகளாக, மந்யே-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்தும் இந்திர நீலக்கல்லும் இழைத்திருக்கிறது. அந்த இரண்டு வரிசைகளையும் பார்க்கும்போது உன்மஹிமையால் நீ அவிழ்த்துவிட்ட உன்னடியார்களுடைய புண்ணிய பாவங்களாகிய விலங்குகள் போலிருக்கின்றன. ஆசார்யர்களைக்கொண்டு ஒருவன்பெருமாளையாசிரயத்தால், பெருமாள் அவனுடைய புண்ணியம் பாபமென்கிறஇரண்டு விலங்குகளையும் போக்கித் தன்னுடைய லோகத்துக்கு அவனை யழைத்துக் கொள்ளுகிறார் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. புண்ணியத்தை வெளுப்பாகவும், பாபத்தைக்கருப்பாகவும், சொல்லுகிற வழக்கம். புண்ணியமென்பதுபெருமாளை நினைப்பதற்கு இடஞ்சலான இந்த உலகத்திலேயோ ஸ்வர்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட லோகம் முதலான லோகங்களிலேயோ ஸுகங்களைக் கொடுக்கிறது. பாபமென்பது இங்கும் நரகத்திலும் துக்கங்களைக்கொடுக்கிறது. ஒருவனுக்கு ஸுகம் வந்தால்பெருமாளை நினைக்கிறதேயில்லை. கஷ்டம் நேர்ந்தாலும் வைத்தியனைக்கூப்பிடுகிறான். அந்த மருந்தை இந்த மருந்தைக் கொண்டுவா என்கிறான். பாபத்தினாலே பெருமாளை நினைக்கிறதில்லை. பெருமாளைத் தவிர மற்ற ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும் வெறுத்தவன் தான் பெருமாளிடத்தில் போகிறான். 'சிந்தயந்தீ' என்றகோபஸ்திரீக்குப் பெருமாளை யநுபவித்ததால் புண்ணியம் போய், பெருமாளை யடையமுடியவில்லையே என்ற துக்கத்தாலே பாபமும் போய் மோக்ஷத்தை அடைந்தாளென்று சொல்லியிருக்கிறது. அது மாதிரி ஆழ்வார் பெருமாளையநுபவிக்கிறேனென்று சில பாசுரங்களில் ஸந்தோஷப்படுகிறார். அது ஸுக்ருத பலம், அது முத்து. அடையவில்லையேயென்று வருத்தப்படுகிறார். அது பாப பலம், அது இந்திர நீலம். (30)

(௫௯௧) உத்கீர்ணமாயதகனைர் ஹரிநீலஜாலை:
ஸ்தூலா விசேஷருசிராணி ச மௌக்திகானி ।
த்வத்ஸ்தாஸ் ஸரஸிஜேக்ஷண பாதரக்ஷே
ஸம்யோஜயந்தி நியதா பவஸந்திபந்தம் ॥

ஸரஸிஜேக்ஷண-தாமரைப்பூப் போலிருக்கிற கண்ணை யுடையபெருமானுடைய, பாதரக்ஷே-வாராய்திருவடியைக்காப்பாற்றுகிறபாதுகையே! உத்கீர்ண-கக்கப்பட்டிருக்கிற, ஸ்தூல-ரொம்ப

அதிகமான, தமஸ:-இருட்டை உடைத்தாயிருக்கிற, ஹரிநீல-இந்திரநீலக்கற்களுடைய, ஸஞ்சா:-துணுக்குகளும், தாராவிஶேஷ-உயர்ந்த நக்ஷத்திரங்கள்போல், ருசிராணி-இன்பமாயிருக்கிற, மௌக்திகாநிச-முத்துக்களும், தவ-உன்னுடைய, ஸம்பர்கே-சேர்க்கையினாலே, பவ-சிவனுடைய, மௌலி-தலையிலிருக்கிற, இந்தும்-சந்திரனை, நிஶயா-ராத்ரியோடே, ஸம்யோஜயந்தி-சேர்க்கின்றன.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன் பேரில் இந்திரநீலக் கல்லிழைத்திருக்கிறது. அதனுடைய கருப்புவர்ணத்தைப்பார்க்கும் போது வெய்யிலால்கூட போகாத இருட்டுப்போல் இருக்கிறது. உன்பேரில் முத்தும் இழைத்திருக்கிறது. அதனுடைய காந்தி உயர்ந்த நிலவு போலிருக்கிறது. உன்னை சிவன் தலையில் எடுத்து வைத்துக் கொள்ளுகிறார். அவர் தலையிலுள்ள சந்திரன், இந்த இரண்டு ரத்னங்களுடைய காந்தியோடு சேருகிறதினாலே ராத்திரியோடு சேர்ந்தது போலிருக்கிறது. பரமபதத்தில் துக்கமே இல்லாதபடியினாலே ஒரே பகலாக இருக்கிறது. பிரகிருதியிலே எவ்வளவு பெருமாளை அனுபவித்தாலும் பூர்ணமான அனுபவம் இல்லாத்தாலே துக்கம் இருப்பதாலே பிரகிருதி ராத்திரி போலிருக்கிறது. மஹான்களுடைய கிரந்தத்தின் தாத்பரியத்தை அறிகிறது ரொம்பசிரமம். என்னுடைய கெடுதலுக்கு எல்லையில்லை. ஏதோ தோன்றுகிறதைச் சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், பகவத்விஷயம், இது முதலான கிரந்தங்களை நாம் ஸேவிக்கிறோம். அர்த்தமும் சொல்லுகிறோம். அதிலே இன்னது சொல்லியிருக்கிறதென்று நமக்குத் தெரியவில்லை. தெரிந்தாலும் செய்கையில் வரவில்லை. நல்ல ஆசாரியாளுடைய அனுக்கிரகம், உபதேசங்கள் பெற்று அவர்களாலே பழக்கி வைக்கப்பட்டு மனது தெளிந்தவர்களுக்கு அதில் சொல்லியிருக்கிற ஸங்கதிகள் தெரிந்து அதனாலே ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். முத்தென்றால் சந்தோஷமாக ஸாதிக்கிற பாசுரங்களுக்குப் பேர். இந்திர நீலமென்றால் துக்கத்தோடு சொல்லுகிற பாசுரங்களுக்குப் பேர். (31)

(௩௨) விஷ்ணோ: பதேந ஸஹிதா மணிபாதுகே த்வம்
வ்யக்தம் ப்ரதீருசிராஜ்ஜ்வலமௌக்திகஶ்ரீ: ।
தாமேஷு தீவ்யஸி தமஸ்விஹரிந்மணீயஜாணா
தாரங்கிணீவ ஸரிதஶ் ஶ்வேதபாரிஷிதா: ॥

ஹே மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! விஷ்ணோ:-பெருமானுடைய, பதே-திருவடியோடே, (ஆகாசத்தோடே) பதி-சேர்க்கப்பட்டும், வ்யக்த-பிரகாசிக்கிற, இந்த்ரநீல-கருப்புரத்னங்களுடைய, ருசி:-காந்தியை உடையவளாயும், உஜ்ஜ்வல-விளங்காநின்றிருக்கிற, மௌக்திகஸ்ரீ: - முத்துக்களுடைய சோபையை உடையவளாயும் இருக்கிற, த்வம்-நீ, காலேஷு-அந்தந்த காலங்களிலே, மருத்பி:-காற்றுகளாலே, (தேவதைகளாலே) உபாஸ்யமானா-ஏவப்பட்டிருக்கிற, (ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற) வஹதி:-நாலுபக்கத்திலும், ஸ்வச்ச-பிரகாசிக்கிற, வாரிபிந்து:-ஜலத்திவலைகளையுடைய, காதம்பினீ-மேகங்களுடைய வரிசைபோல, தீவ்யஸி-விளங்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல்லும் முத்தும் இழைத்திருக்கிறது. இந்த இரண்டையும் பார்த்தால் வெளுப்பான ஜலத்தோடு கூடிய (அதாவது மழைபெய்கிற) மேகங்கள்போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் பகவானுடைய குணங்களை நினைத்த ஸந்தோஷத்தோடும் கண்ணுக்கும் கைக்கும் அகப்படவில்லையே என்றவருத்தத்தோடு அழுதுகொண்டிருக்கிறார். (23)

(ஸ்லோ) பாஸா ஸ்வயா ஸமவதோ மணிபாதுகே தே
முக்தாந்விதா மரதகோபலபங்க்திரேஷா ।
நித்யாவகாஹநஸஹம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ
கங்காந்விதம் ஜநயதீவ ஸமுத்ரமந்யம் ॥

ஸமவத:-பெருமானுடைய, ஹே மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! முக்தாந்விதா-முத்துக்களோடுகூடிக்கொண்டிருக்கிற, தே-உன்னுடைய, மரதகோபல-பச்சைரத்னங்களுடைய, பங்க்தி:-வரிசையானது, ஸ்வயா-தன்னுடையதாயிருக்கிற, பாஸா-காந்தியினாலே, ஸகலஸ்ய ஜந்தோ:-எல்லாப்பிராணிகளுக்கும், நித்யாவகாஹநஸஹம்-எப்போதும் இறங்கக்கூடியதாகயிருக்கிற, கங்காந்விதம்-கங்கையோடு சேர்ந்திருக்கிற, அந்யம்-வேறான, ஸமுத்ரம்-ஸமுத்ரத்தை, ஜநயதீவ-உண்டுபண்ணுகிறது போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அதனைப் பார்த்தால் கங்கைபோலிருக்கிறது. பச்சை ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளுடைய காந்தி ஸமுத்ரம் போலிருக்கிறது. இந்த இரண்டையும் பார்க்கும்போது இப்போதிருக்கிற இந்த லோகத்திலுள்ள ஸமுத்ரம் ஏதோ ஒரு இடத்தில் கங்கையோடு சேர்ந்திருக்கிறது. ஸேது என்கிற இடம் தவிரமற்றஇடங்களில் ஸமுத்திரத்திலே அமாவாஸ்யைபௌர்ணமி தவிர மற்ற காலங்களிலே தீர்த்தமாடகூடாது. அந்த காலங்களிலும் தீட்டுக்காரர் முதலானவர்கள் தீர்த்தமாடகூடாது. அதற்காக எல்லாரும் எப்போதும் ஸ்நாநம் பண்ணக்கூடியதாய் எந்த இடத்திலும் கங்கையுடன் சேர்ந்ததான புதுஸமுத்ரத்தை உண்டு பண்ணுகிறது போலிருக்கிறது. பூமியிலே பிறந்த அறிவுள்ளவன் ஜன்மாந்தர மஹாஸுக்ருதத்தாலே நல்ல ஆசார்யனை அடைந்து ஆழ்வார் பாசுரங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தால் கங்கை ஸமுத்ரம் முதலியவைகளின் அபேக்ஷையில்லை. அந்த ஸ்நானங்களாலேவரும் ஸுகத்தைக்காட்டிலும் விசேஷமான ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான். அவைகளும் இந்த அறிவுக்காகத்தான். (33)

(௩௪) ஸூர்யாத்மஜா ஹரிமணிப்ரதிபத்தராகா
த்வாம் நித்யமாச்ரிதவதீ மணிபாதரக்ஷே ।
பதா ஜநார்த்தநபதே க்ஷணஸாந்த்ரஸங்கா
மாஸந்நமௌக்திகருசா ஹஸதீவ கங்காம் ॥

மணிபாதரக்ஷே-வாரரய்கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஹரிமணி-இந்திரநீலக்கல்லுகளுடைய, ப்ரதிபத்தராகா-வரிசைஎன்கிற வியாஜத்தினாலே, ஸூர்யாத்மஜா-ஸூர்யனுடைய பெண்ணையமுனையானது, த்வாம்-உன்னை, நித்யம்-எப்போதும், ஆச்ரிதவதீ-அடைந்தாய்க்கொண்டு, ஆஸந்ந-கிட்ட இருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, ருசா-காந்தியினாலே, பதா-திருவிக்கிரமாவதாரம்பண்ணினகாலத்திலே, ஜநார்த்தநபதே-பெருமாளுடைய திருவடியிலே, க்ஷணஸாந்த்ரஸங்காம்-சற்றுநாழிமட்டும்சேர்ந்ததான, கங்காம்-கங்காநதியை, ஹஸதீவ-சிரிக்கிறதுபோல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திர நீலக்கல் இழைத்திருக்கிறது. அதனுடைய காந்தி யமுனை போலிருக்கி

றது. அதன் பக்கத்தில் முத்து இழைத்திருக்கிறது. அதனுடைய காந்தியைப் பார்த்தால் சிரிப்பது போலிருக்கிறது. "ஏ கங்கையே, நீ திருவக்ரமாவதாரத்தில் சற்று நாழிகை தான் திருவடியில் இருந்தாய். நான் எப்போதும் இருக்கிறேன் பார்த்தாயா?" என்று யமுனை சிரிக்கிறது போலிருக்கிறது. எவ்வளவோ பேர்கள் பெருமாளுக்கு பக்தர்கள் இருக்கிறார்கள். நம்மாழ்வார் மாதிரி ஒரு துளிகாலம்கூட பெருமாளை விடாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. (34)

(௫௯௫) பர்யந்தஸங்க்ரதிதபா₄ஸுரபத்₃மராகா₃:
பத்₃மோத₃ரப்₄ரமரகாந்திமுஷஸ்த்வதீ₃யா: ।
த்வத்ஸம்ஶ்ரயேண ஶரணாவநி ஶக்ரநீலா:
பீதாம்ப₃ரேண புருஷேண ஸாம்யம் ப₄ஜந்தே ॥

ஶரணாவநி-வாராய் பாதுகையே! பர்யந்த-ஸமீபத்திலே, ஸங்க்ரதித-இழைக்கப்பட்டிருக்கிற, பா₄ஸுர-விளங்காநின்றிருக்கிற, பத்₃மராகா₃:-சிவப்புக்கற்களை உடைத்தாயும், பத்₃ம-செந்தாமரைப்பூவினுடைய, உத₃ர-நடுவிலேஇருக்கிற, ப்₄ரமர-வண்டுகளுடைய, காந்திமுஷ:-அழகை அடைந்ததாயுமிருக்கிற த்வதீ₃யா:-உன்னுடையதான, ஶக்ரநீலா:-இந்திரநீலக்கற்கள், த்வத்ஸம்ஶ்ரயேண-உன்னை அடைந்திருக்கிற, பீதாம்ப₃ரேண-பொன்வர்ணமான உயர்ந்த வஸ்திரத்தைச்சாத்திக்கொண்டிருக்கிற, புருஷேண-பெருமாளோடு, ஸாம்யம்-ஸமானமாயிருக்குகையை, ப₄ஜந்தே-அடைகின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேலே இந்திரநீலக் கற்கள் இழைத்திருக்கின்றன. பக்கத்திலே உயர்ந்த சிகப்புக் கற்கள் இழைத்திருக்கின்றன. இந்த இரண்டையும் பார்க்கும்போது செந்தாமரைப் பூவின் நடுவில் வண்டு உட்கார்ந்தது போலும், உயர்ந்த தங்கஜரிகை துப்பட்டா சாத்திக்கொண்டிருக்கிற நீருண்ட மேகம்போல் கருத்திருக்கிற பெருமாளைப் போலும் இருக்கிறது. ரொம்ப முட்டாளாக இருந்த ஒருவன் ஆழ்வாருடைய பூர்ண அனுக்கிரஹத்தாலே, நல்ல ஆசார்யனை அடைந்து பெருமாள் தாயார் முதலானவர்களுடைய குணங்களைப் பூர்ணமாக அறிந்து கொஞ்சகாலத்தில் பெருமாள் போலேயே ஆகிவிடுகிறான். (35)

(௫௬) மந்யே பதாவநி ஸதா பரிசிந்வதீ த்வம்
ரங்கேஶிதுஶ்சரணபங்கஜஸௌகுமார்யம் ।
அக்ரே ஶோபாபிரருணோபலமௌக்திகாநாம்
ப்ராஜ்யாம் விகிரஸி ஶஷ்பபுஷ்பபங்க்திம் ॥

பாதாவநி - திருவடியைக்காப்பாற்றுகிறபாதுகையே! ஸதா - எப்போதும், ரங்கேஶிது: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, சரணபங்கஜ - தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடியினுடைய, ஸௌகுமார்யம் - ரொம்பமெதுவாயிருக்குகையை, பரிசிந்வதீ - பழகாநின்றிருக்கிற த்வம் - நீ, அக்ரே - முன்பிரதேசத்திலே, அருணோபல - சிகப்புக்கல்லென்ன, மௌக்திகாநாம் - முத்தென்ன, இவைகளுடைய, ஶோபாபி: - காந்தியினாலே, ஶஷ்ப - துளிரென்ன, புஷ்ப - பூக்களென்ன இவைகளுடைய, பங்க்திம் - வரிசையை, விகிரஸி - வைக்கிறாய், மந்யே - (என்று) நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் சிகப்புக் கல்லும் முத்தும் இழைத்திருக்கிறது. பெருமாள் உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு போகிறபோது அவைகளுடைய காந்தி எதிரில் அடிக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் நீ எப்போதும் பெருமாளுடைய திருவடியோடு பழகுகிறபடியினாலே "ரொம்பமெதுவாக இருக்கிறதே. தரையில் என்னமாக நடக்கமுடியும்" என்று தளிரையும் பூவையும் வாரி இரைப்பது போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் எல்லா ஜனங்களுடைய ஹிருதயமும் கட்டியாக இருப்பதால் அவைகளில் பெருமாள் வரமுடியாதென்பதற்காகப் பெருமாளுடைய குணங்களை எடுத்துச் சொல்லிப் பெருமாளிடத்திலே ஆசையை உண்டுபண்ணி மனதை நல்லதாகச் செய்கிறார். பாதுகையைச் சாத்திக்கொண்டு கல் மேலே நடக்கிறது மிகவும் கஷ்டம். ஆசார்யாள் உபதேசம் அநுக்ரஹம் இவைகளாலே மனது நல்லதானால் பெருமாளை நினைக்கலாம்.

(௫௭) நிர்முக்தா சரணரக்ஷிணி நீயமாநா
ரங்கேஶ்வரேண பவதீ ரணதீக்ஷிதேந ।
ஸம்பத்யதே ப்ரதிபடீநயநாம்புஜாநாம்
ஜ்யௌத்ஸ்நீம் நிஶாமிவ ஸிதாஸிதரத்நபாஸா ॥

ஹே சரணரக்ஷிணி-வாராய் திருவடியைக் காப்பாத்துகிற பாதுகையே! ரணக்ஷிதௌ-சண்டைசெய்யவேணுமென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டிருக்கிற, நிர்யாஸ்யதா-வெளிக்கிளம்புகிற, ரங்கேச்வரேண, ஸ்ரீரங்கநாதனாலே, நீயமாநா-அழைத்துக்கொண்டுபோகப்பட்டிருக்கிற, பவதீ-நீ, ஸித-வெளுப்பாயும், அஸித-கருப்பாயுமிருக்கிற, ரத்ந-ரத்னங்களுடைய, பாஸா-காந்தியினாலே, ஸுராரி-அஸுரர்களுடைய, ஸம்யதி-சண்டைசெய்கிறபெண்களுடைய, நயந-கண்களாகிற, அம்போஜாநாம்-தாமரைப்பூக்களுக்கு, ஜ்யோத்ஸ்நீம்-நிலாவுடன்கூடின, நிசாம்-இரவை, ஸமுசிதம் இவ-உண்டுபண்ணுகிறாய்போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் அஸுரர்களைத் தொலைப்பதற்காக உன்னைச்சாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளுகிறார், உன்மேலிழைத்திருக்கிற வைரம் இந்திரநீலம் இவைகளுடையகாந்தி அடிக்கிறது. ஒன்று நிலவு போலும் மற்றொன்று இருட்டுமாதிரியும் இருக்கிறது. அதனால் இவைகளைப் பார்த்தால் நிலவுடன் கூடிய இரவு போலிருக்கிறது. அதனால் சண்டைக்கு வந்த அஸுரப் பெண்களுடைய கண்கள் (தாமரைப்பூக்கள்) மூடிப்போகின்றன. அதாவது அஸுரர்கள் இறந்து விடுகிறார்கள். அதனால் அவர்களுடைய மனைவிகள் ரொம்ப வருத்தப்படுகிறார்கள். ஆழ்வார், பெருமாள் இருக்கிறார் என்றும், அவர் குணங்கள் இப்படிப்பட்டன வென்றும் அவரை அடையாமல் நாம் ரொம்ப கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறோமே என்றும், நல்ல பிரமாணங்களை எடுத்து ஸாதிக்கிற போது கேட்கிற ஜனங்களுடைய காமம் (கெட்ட ஸங்கதிகளை அனுபவிக்கவேணுமென்று ஆசை) கோபம், த்வேஷம், கர்வம் இவை முதலிய கெட்ட குணங்கள் போய்விடுகின்றன. (37)

(௩௮) மரகதஹரிதாங்கீ சேஷபூஷா பதாப்ஜே
ரவிதநயஜலௌகவ்யக்தஸங்காஹ்வயச்ரீ: ।
கமயஸி பதரக்ஷே க்ருஷ்ணசைவ வாராசு
கநகஸரிதநந்தே பாம்ஸுபிம் ஸம்ஸ்க்ருதா கோவலம் ॥

ஹே பதரக்ஷே-வாராய் பாதுகையே! மரகத-பச்சைரத்னங்களாலே, ஹரித-பச்சையாயிருக்கிற, அங்கீ-திருமேனியையுடையவ

ளும், பத்மராகைஃ-சிகப்புரத்னங்களாலே, தோரா-பருத்தவைளாயும், ஈஷிநவ-புதிதாயிருக்கிற, ஜலபிந்து-ஜலத்திவலைகள் போல, வ்யக்த-பிரகாசிக்கிற, முக்தாபல-முத்துக்களுடைய, ஸ்ரீ:-சோபையையும் உடைத்தாயிருக்கிற, த்வம்-நீ, க்ருஷ்ண-பெருமாளாகிற, தேவ-மேகத்தினுடைய, ப்ரவாஸ-ஸஞ்சாரத்தினாலே, கநகஸரித்-காவேரியினுடைய, கூலே-கரைதரையிலே, ஸேந்த்ரகோபம்-பட்டுப்பூச்சியோடுகூடிக்கொண்டிருக்கிற, சாத்வலம்-பச்சைப்புல்லை, கலயஸி-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச்சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகிறார். உன்மேலே பச்சை, சிகப்பு, முத்து இவைகள் இழைத்திருக்கின்றன. இவைகளுடைய காந்தி எதிரே அடிக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் மழைகாலத்தில் பட்டுப்பூச்சியுடன் கூடின புல் தரையிலே முத்துமுத்தாக மழை பெய்திருக்கிறது போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் பகவானுடைய குணங்களை அனுபவித்து அதனால் ஒருஸந்தோஷமும்இன்னும்அவனைஅடைய வேணுமென்கிற ஆசையுடனும் எழுந்தருளியிருக்கிறார். (38)

(ருகூ) விரசிதஸரஸிஜாவிஷ்ணுபாதாரவிந்தா
ஸதிகமநபாவம் பாதுகே தர்சயந்தீ ।
ஸமஹிதமுக்தாபத்மராகப்ரகாசை:
வஹஸி நியதம் ப்ராப்தசோணம் ப்ரயாகம் ॥

ஹேபாதுகே-வாராய்பாதுகையே! விரசித-உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஸரஸிஜா: - கங்கையைஉடைத்தாயிருக்கிற, விஷ்ணு-பெருமாளுடைய, பாதாரவிந்த-தாமரைப்பூபோலிருக்கிற, திருவடியைக்காட்டிலும், ஸதிகம்-ரொம்பஅதிகமாக இருக்கிற, மநபாவம்-பெருமையை, தர்சயந்தீ-காண்பித்துக்கொண்டு, ஸமஹிதபம-இந்திரநீலக்கல்லென்ன, முக்தா-முத்துக்களென்ன, பத்மராக-சிகப்புக்கல்லென்ன இவைகளுடைய, ப்ரகாசை: - காந்திகளாலே, ப்ராப்த - அடையப்பட்டிருக்கிற, சோணம்-சோணமென்ற சிகப்பான ஆற்றைஉடைத்தாயிருக்கிற, ப்ரயாகம்-கங்கை யமுனையினுடையசேர்க்கையை, வஹஸி-உண்டுபண்ணுகிறாய். நியதம்-நிச்சயம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாளுடையதிருவடி ஒருகாலத்தில் கங்கையை மாத்திரம் உண்டுபண்ணிற்று. நீ,திருவடியைக் காட்டிலும் உனக்குள்ள பெருமையை காட்டுவதற்காக இந்திரநீலக்கல், முத்து சிகப்புஇவைகளாலே வெளுப்பானகங்கை கருப்பான யமுனை சிகப்பான சோணைஆகிற மூன்றுநதிகளையும் உண்டு பண்ணுகிறாய். ஆழ்வார், பெருமாளைக்காட்டிலும் அதிகமாக லோகங்களுக்கு உபகாரம் செய்தருளினார். பகவானை அனுபவித்து ஸந்தோஷமடைந்து அவரை அடையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு அடையமுடியாமல் துக்கத்தை அனுபவித்தார். (39)

(ருஎ०) விவிதமணிமயூகைர்வ்யக்தபக்ஷாம் விசித்ரை:
ஜலநிதிதுஹிதுஸ்த்வாம் வேத்மி லீலாசகோரீம் |
ஸததமவிகலாநாம் பாதுகே ரங்கபர்த்து:
சரணநகமணீநாம் சந்த்ரிகாசாந்திபந்தீம் ||

ஹேபாதுகே-வாராய்பாதுகையே! த்வாம்-உன்னை, விசித்ரை:-ஆச்சரியமாயிருக்கிற, விவித-அநேகவிதமாக இருக்கிற, மணி-ரத்னங்களுடைய, மயூகை:-காந்திகளாலே, வ்யக்த-பிரகாசிக்கிற, பக்ஷாம்-சிறகுகளைஉடைத்தாயும் ஸததம்-எப்போதும், அவிகலாநாம்-குறைவில்லாமலிருக்கிற, ரங்கபர்த்து:-ரங்கநாதனுடைய, சரண-திருவடிகளுடைய, நக-நகங்களாகிற, மணீநாம்-முத்துக்களுடைய, சந்த்ரிகாம்-நிலவை, ஆபிபந்தீம்-சாப்பிடாநின்றிருக்கிற, ஜலநிதிதுஹிது:-ஸமுத்திரத்தின் பெண்ணான மகாலக்ஷ்மியினுடைய, லீலா-விளையாட்டுக்காக இருக்கிற, சகோரீம்-பெண்சகோரபக்ஷியாக, வேத்மி-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைப்பார்த்தால் மகாலக்ஷ்மி விளையாட்டுக்காக வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஒரு பெண்சகோரப் பக்ஷிபோல் இருக்கிறது. உன்பேரில் அனேகவிதமான வெளுப்பு, சிகப்பு,கருப்பு முதலானரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளுடைய காந்தியைப் பார்த்தால் சிறகுகளைப் போலிருக்கிறது. பெருமாளுடைய திருவடி நகமாகிற சந்திரனுடைய காந்தியாகிற நிலவை சாப்பிடுகிறாய். ஆழ்வாராசார்யர்கள் எப்போதும் பகவானையே அனுபவித்துக்கொண்டும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களோடு

கூடியும், தாயார் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவும் உகந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். (40)

(௭௧) பதாரவிந்தஸவிதார்த்திநாம் ரங்கபர்த்து:
விநயபரிஸராணாம் ஸமுஜ்ஜிதைஸாதபத்ரை: |
ததபி வஸுமதீ வசநக்ஷேமே த்வம் ஸுராணாம்
பஹுவிதமணிகாந்த்யா பர்ஹிசித்ராதபத்ரம் ||

ஹே பதரக்ஷே-பாதுகையே! ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பதாரவிந்தஸவிதார்த்திநாம்-தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடிகளுடையஸேவிப்பதில் ஆசையுள்ளவர்களாயும், விநயபரிஸராணாம் - ரொம்பவணக்கத்தை அடைந்தவர்களாயும், ஸமுஜ்ஜிதை:-தள்ளப்பட்டிருக்கிற, ஸாதபத்ரை:-குடையோடு கூடினவர்களாயும்இருக்கிற, ஸுராணாம்-தேவதைகளுக்கு, த்வம்-நீ, வசநக்ஷேமே-மறுபடியும், பஹுவித-அநேகவிதமான, மணி-ரத்னங்களுடைய, காந்த்யா-பிரகாசத்தினாலே, பர்ஹிசித்ராதபத்ரம்-மயில்தோகையினாலே செய்யப்பட்டகுடையை, வஸுமதீ-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! பெருமாளை ஸேவிக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு தேவதைகள் ரொம்பவணக்கத்துடன் குடை பிடித்துக்கொள்ளாமல் பெருமாளோடே வந்தாலும் அவர்களுடைய தலையில் உன்னை ஸாதிக்கும் போது உன்மேலே அநேகவிதமான ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கிறபடியாலே அவைகளுடைய காந்தி அவர்கள் மேலே படும்போது மயில் தோகையால் செய்த குடையைப் பிடித்திருக்கிறதுபொலிருக்கிறது. பெருமாளிடத்திலும் ஆசார்யாளிடத்திலும் பக்தியுள்ளவர்கள் ரொம்ப வணக்கமுள்ளவர்களாய் ஒரு மரியாதையையும் அவர்கள் அபேக்ஷிக்காத போதிலும் ஆசார்யாளுடைய அனுக்கிரஹத்தினாலே அவர்களுக்கு விசேஷமான பெருமை ஏற்படுகிறது. (41)

(௭௨) ஶரதுபவிபத்ரா ஶாக்திகஸ்வரபக்ஷ்மா
ஸ்ரீபதிஸம்யஸோஹா ஹாஸபேசை: பத்ராஸை: |
ஹரிசரணஶோபா ரங்கநாதஸ்ய பாதே
கமயஸி பவதீ ந: கல்பவல்லீவ காமிந் ||

பாதுகே-வாராய்பாதுகையே! மரகத-பச்சைரத்னங்களுடைய, ருசி-காந்தியாகிற, பத்ர-இலைகளை உடைத்தாயும், மௌக்திக-முத்துக்களாகிற, ஸ்மேர-மலர்ந்திருக்கிற, ப்ரஸூந-பூவை உடைத்தாயும், பாஸ்வரை:-விளங்காநின்றுக்கிற, பத்மராகை:-சிகப்புக்கற்களாலே, ஸந்த்ருஷ்ட-பிரகாசிக்கிற, கிஸலய-துளிர்களுடைய, ஶோபா-அழகை உடைத்தாயும் இருக்கிற, ரங்கநாதஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாத-திருவடியிலிருக்கிற, உதாரா-ரொம்பகொடுக்கிறவளான, பவதீ-நீயானவள், காசித்-ஒரு, கல்பவல்லீவ-கல்பகக்கொடிபோலே, ந:-எங்களுக்கு, ஸர்வம்பலம்-எல்லாப்பிரயோஜனங்களையும், ஜநயதி-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே ! உன்னைப் பார்த்தால் பெருமாள் திருவடியிலிருக்கிற கற்பகக்கொடிபோலிருக்கிறது. நீ எங்களுக்கு ஸகல பலன்களையும் கொடுக்கிறாய். உன்பேரிலிழைத்திருக்கிற பச்சை ரத்னங்கள் இலைமாதிரி இருக்கின்றன. உன் முத்துக்கள் பூப்போலே இருக்கின்றன. உன் சிகப்பு ரத்னங்களைப் பார்த்தால் தளிர்மாதிரி இருக்கிறது. நல்ல ஆசார்யாளை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு ஒருவிதமான குறைவும் கிடையாது. (42)

(ருஎ௩) பஹுமணிருசிராங்கீம் ரங்கநாதஸ்ய பாதாத்
நிஜஶிரஸி கிரீஶோ நிக்ஷிபந் பாதுகே த்வாம் ।
ஸ்மரதி லலிதமுச்சை: லாலநீயம் பவாந்யா:
தரலகநகலாபம் ஷண்முகஸ்யைவ பர்ஹம் ॥

பாதுகே-வாராய்பாதுகையே ! பஹுமணி-அநேகவிதமான ரத்னங்களாலே, ருசிர-அழகாயிருக்கிற, அங்கீம்-திருமேனியைஉடைத்தாயிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ரங்கநாதஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதாத்-திருவடியிலிருந்து, நிஜஶிரஸி-தன்னுடைய தலையில், நிக்ஷிபந்-ஸாதித்துக்கொள்ளாநிற்கிற, கிரீஶ:-சிவனானவர், பவாந்யா:-பார்வதியினாலே, லாலநீயம்-கொண்டாடத்தகுந்ததாயும், தரல-அசங்கிக்கொண்டிருக்கிற, கந-நெருக்கமாயிருக்கிற, கலாபம்-தோகையைஉடைத்தானதாயும், லலிதம்-ரொம்பவும் அழகாயுமிருக்கிற, ஷண்முகஸ்ய-ஸுப்ரம

ணியனுடைய, ஔபவாஹ்யம்-வாஹனமான மயிலே, சேத:-மனஸ்ஸிலே, ஸ்மரதி-நினைக்கிறார்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேல் வெளுப்பும் சிகப்பும் கருப்புமாய் அநேகவிதமான ரெத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட உன்னைப்பார்த்தால் அநேகவர்ணங்களுடன் கூடிய மயில் மாதிரி இருக்கிறது. சிவன் பெருமாளுடைய திருவடியிலிருந்து உன்னை எடுத்து தன் தலையில் ஸாதித்துக்கொள்கிறார். அப்போது பார்வதிக்கு ரொம்ப (இஷ்டமான) பிடித்தமான ஸுப்ரமண்யவாஹனமான மயிலேமனஸில் நினைத்துக்கொள்கிறார். மயில் என்கிறது அனேக வர்ணங்களுடன் கூடினதாய் கிருஷ்ண மேகத்தைக்கண்டு தோகையை விரித்து ஆடும்போது எப்படி பார்க்கிற ஸகல ஜனங்களுக்கும் இன்பமாயிருக்கிறதோ அதே மாதிரி பெருமாளுடைய பக்தர்கள் கிருஷ்ணனை அனுபவித்துப் பலவிதமான செய்கைகளைச்செய்கிறபோது ஸகலஜனங்களுக்கும் இன்பமாயிருக்கிறது. பக்தர்களுக்கு எல்லையில்லாத இன்பமாயிருக்கிறது. (42)

(௪௩) விவிதமணிஸமுத்தைர்வ்யக்தமாததாநாம்
திவஸரஜநிஸந்த்யாயௌகபத்யம் த்யுதிபி: ।
உபநிஷதுபகீதாம் பாதுகே ரங்கிணஸ்த்வா
மகடிதகடநார்ஹாம் ஶக்திமேவாவயாம: ॥

ரங்கிண:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஹேபாதுகே-வாராய்பாதுகையே! விவிதமணி-அநேகவிதமானரத்னங்களாலே, ஸமுத்தை:-உண்டாயிருக்கிற, த்யுதிபி:-காந்திகளாலே, திவஸ-பகலென்ன, ரஜநி-ராத்திரிஎன்ன, ஸந்த்யா-ஸந்த்யாகாலமென்ன இவைகளுடைய, யௌகபத்யம்-ஒரேகாலத்தில் சேர்க்கையை, வ்யக்தம்-எல்லாருக்கும் தெரியும்படியாக, ஆததாநாம்-உண்டுபண்ணுகிற, த்வாம்-உன்னை, உபநிஷதுபகீதாம்-உபநிஷத்துகளாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற, அகடிதகடநார்ஹாம்-இன்னொருவராலே சேர்க்கமுடியாத வஸ்துக்களை சேர்க்கத்தகுந்ததாயிருக்கிற, ரங்கிண:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஶக்திம்-சக்திஎன்கிறகுணமாக, அதாவது ஸாமர்த்தியமாக, ஏவாவயாம:-நினைக்கிறோம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் வைரம், இந்திரநீலம், சிகப்பு இந்தமாதிரி இரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. வைரத்தின் காந்தியைப் பார்த்தால் பகல் போலிருக்கிறது. இந்திரநீலத்தின் காந்தியைப் பார்த்தால் ராத்திரி போலிருக்கிறது. சிகப்பு ரத்னத்தின் காந்தியைப் பார்த்தால் ஸந்தியாகாலம்போலிருக்கிறது. ஒன்றோடொன்று சேராத இந்த மூன்றுகளையும் ஒரே காலத்தில் சேர்க்கிற உன்னைப் பார்த்தால் உபநிஷத்துக்களில் பெருமாளுக்கு மற்றொருவராலும் செய்யமுடியாத காரியங்களையெல்லாம் செய்கிற சக்தி உண்டென்று சொல்லியிருக்கிறது. அந்த சக்தி போலிருக்கிறது. இருக்கிற நரகம் போராது, இவனுடைய பாபத்துக்கு புதிதானநரகம் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணுமென்று சொல்லக்கூடிய மகாபாபியான ஒருவனுக்கு ஏதோ ஒரு ஸுகிருத வசத்தினாலே நல்ல ஆசாரியனுடைய கடாக்ஷம் கிடைத்தால் அவன் நித்யஸூரிகளோடு சேருகிறான். ஆசார்யாள் தான் பகவானுடைய சக்தி. (43)

(ருஎரு) ஸகலமிதமவந்த்யம் சாஸநே ஸ்தாபயந்தீ
சரணநளிநஸங்கா மௌக்திகாதிப்ரகாரா ।
ப்ரகடயஸி ஸிதச்யாமரக்தாதிருசிமாந்
ஸமவிஷமவிபாகாந் ப்ராணிநாம் பாதுகே த்வம் ॥

பாதுகே-வாராய்பாதுகையே! இதம்ஸகலம்-இந்த ஸகலமானலோகத்தையும், அவந்த்யம்-தவரமுடியாமலிருக்கிற, சாஸநே-பெருமாளுடைய உத்திரவிலே, ஸ்தாபயந்தீ-நிறுத்துகிறவளாயும், சரணநளிநஸங்கா-பெருமாளுடைய திருவடியிலிருக்கிறவளாயும், மௌக்திகாதிப்ரகாரா-முத்துமுதலான அநேகரத்னங்களோடுகூடியவளாயுமிருக்கிற, த்வம்-நீ, ஸித-வெளுப்பாயும், ச்யாம-கருப்பாயும், ரக்தாதி-சிகப்புமுதலானதாயும் இருக்கிற, ருசிமாந்-வர்ணங்களை உடைத்தாயிருக்கிற, ப்ராணிநாம்-ஜநங்களுடைய, ஸமவிஷமவிபாகாந்-அநேகவிதமாகஏற்படுகிறகர்மத்தின்பலன்களை, ப்ரகடயஸி-பிரகாசப்படுத்துகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகே! உன்பேரில் அநேகவிதமான ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அதனால் உன்னிடத்தில் கருப்பு

சிகப்பு முதலான அநேக ரூபமிருக்கிறது. ஸகலமான லோக கும்பகவானுடைய உத்திரவை மீறாமல் நடத்துகிறாய், அப்பேர்ப் பட்ட உன்னைப் பார்க்கும்போது வெளுப்பாயும் கருப்பாயும் ஏற் படுகிற பிராணிகளுடைய புண்ணியபாபத்தின் பலன்களை ஜனங் களுக்கு காட்டுகிறாய்போல புண்யபலத்தை வெளுப்பாகவும் பாபபலத்தைக் கருப்பாகவும் சில கர்மபலத்தைக் சிகப்பாகவும் சொல்லுகிற வழக்கம். பெருமாள் பூமியில் அவதாரம் பண்ணு கிற காலத்திலே நல்லது பொல்லாததுகளான அனேக காரியங்க ளைச் செய்து ஸுகம் துக்கம் என்கிற அதன் பலன்களையும்காட்டி ஜனங்களுக்கு இப்படிச்செய்யவேணும் இப்படிச்செய்யக்கூடாது என்பதைக் காட்டுகிறார். அதேமாதிரிதான் ஆசார்யாளும் காட்டு கிறார். பாதுகை தன்னிடத்தில் இருக்கிற வெளுப்பு ரூபத்தி னாலே புண்யபலத்தையும் கருப்பு ரூபத்தாலே பாபபலத்தையும் காட்டுகிறது. (44)

(ருஎகூ) திஶதி முதமக்ஷ்ணாம் பாதுகே தேஹபாஜாம்
ஶதமகமணிபங்க்தி: ஶார்ங்கிணஸ்துல்யரூபா ।
பரிஸரநிஹிதைஸ்தே பத்மராகப்ரதீபை:
ப்ரததபரிசயா கஜ்ஜலஶ்ரீரிவைஷா ॥

ஹேபாதுகே-வாராய்பாதுகையே! ஶார்ங்கிண:-பெருமா ளுக்கு, துல்யரூபா-ஸமானமான ரூபத்தைஉடைய, தே-உன் னுடைய, ஶதமகமணி-இந்திரநீலக்கல்லுடைய, பங்க்தி:-வரி சையானது, பரிஸர-ஸமீபத்திலே, நிஹிதை:-வைக்கப்பட் டிருக்கிற, பத்மராக-சிகப்புரத்னங்களாகிற, ப்ரதீபை:-விளக்கு களாலே, ப்ரதத-ரொம்பகெட்டியாக, பரிசயா-உண்டுபண்ணப் பட்டிருக்கிற, கஜ்ஜல-மையினுடைய, ஶ்ரீரிவ-கருப்புப்போலே, தேஹபாஜாம் - உடம்பை அடைந்தவர்களுடைய, அக்ஷ்ணாம்-கண்க ளுக்கு, முதம்-ஸந்தோஷத்தை, திஶதி-கொடுக்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேலே இந்திரநீலக்கல்லி ழைத்திருக்கிறது. அதன்பக்கத்தில் சிகப்பு ரத்னமிழைத்திருக் கிறது. அந்த சிகப்பு ரத்னத்தைப்பார்த்தால் விளக்குபோலே இருக்கிறது. இந்திரநீலத்தைப்பார்த்தால் அந்த விளக்கினாலே

உண்டான மைய்யின் கருப்புப் போலிருக்கிறது. ஆழ்வாருக்கு பெருமாள் குணங்களை அனுபவித்து எல்லையில்லாத ஆசை உண்டாகிறது. அதனாலே துக்கமும் அதிகமாக உண்டாகிறது. (45)

(௲௭௭) கஷாயாவலி ஸாந்த்ரஸிக்தேஷு ஸதா தவ மௌக்திகேஷு பரிதஃப்ரதயதே | உபராகஸதீமஸ்ருணா க்ஷதா ஹரிபாதுகே ஹரிசிலா மஹஸா ||

ஹேஹரிபாதுகே-வாராய் பெருமாளுடைய பாதுகையே! கஷாயாவலி-கொஞ்சம்கூட, ஸாந்த்ரஸிக்தேஷு-குறைவில்லாமலி ருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, மௌக்திகேஷு-முத்துக்களிலே, ஹரி சிலா-இந்திரநீலக்கல்லினுடைய, மஹஸா-காந்தியினாலே, ஸதா-எப்போதும், பரிதஃ-நாலுபக்கங்களிலும், உபராகஸதீ-கிரஹணத்தை அடைந்த, ஸ்ருணாக்ஷ-சந்திரனுடைய, தசா-ஸாதிருச்யமானது, அதாவது சந்திரனைப்போலிருக்கையானது, ப்ரதயதே-எல்லாருக்கும் தெரிகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேலே இந்திரநீலமும் முத்தும் இழைத்திருக்கின்றன. எப்போது பார்த்தாலும் முத்தின் பேரில் இந்திர நீலத்தின் காந்தி அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதைப்பார்க்கும்போது எப்போதும் சந்திரனை கிரஹணம் பிடித்திருக்கிறது போலிருக்கிறது. முத்து சந்திரன் போலே இருக்கிறது. பெருமாளை அனுபவித்து மஹான்களுக்கு உண்டாகிற ஸந்தோஷமானது, எப்போதும் பெருமாளிடத்தில் போய்ச்சேரவில்லையே என்கிற துக்கத்தோடு கூடவே இருக்கிறது. (46)

(௲௭௮) மரதகவதூஸ ரூசிரவித்ருமவல்லபிதா வ்யாயதரமௌக்திகஸ்தபகிதா நிமேஷஸம்பஹி: | உபவநசோபிதேவ சரணாவநி ரங்கபதே ரதிருசிதோ விஹாரமதிமர்ஹ வரம் ஸ்ப்ருசதி ||

ஹேசரணாவநி-வாராய்பாதுகையே! மரதக-பச்சைரத்னங்களாலே, வதூஸா-இலைஉள்ளவளாயும், ருசிர-அழகாயிருக்கிற, வித்ரும-பவழங்களாலே, வல்லபிதா-துளிருள்ளவளாகவும், வ்யாயதர-ரொம்பபெரிதாயிருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களாலே,

ஸஸ்யகிதா-கொத்துக்கொத்தாக பூஉள்ளவளாகவும், நிகமை:-வேதங்களாலே, ஸாரஸி:-வாஸனைஉள்ளவளாயும், உபவநதேவதேவ-ஒருநல்லதோட்டத்திற்கு அதிஷ்டானதேவதைபோலிருக்கிற, த்வம்-நீ, விஹாரம்-விளையாட்டை (சஞ்சாரத்தை) அபிலஷத:-ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற, ரங்கபதே: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பதம்-திருவடியை, அபிமத்ய-வந்து, ஸ்ப்ருசஸி-தொடுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பூமி, மலை, காடு, ஆறு இவைகளுக்கெல்லாம் அதிஷ்டான தேவதையென்று ஒன்றிருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறார்கள். உன்னைப்பார்த்தால் ஒரு உயர்ந்ததோட்டத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதை போலிருக்கிறது. உன் மேலே இழைத்திருக்கிற பச்சை ரத்னங்கள் இலைகள் போலே இருக்கின்றன. பவழம் தளிர்போலிருக்கிறது. முத்து பூவை ஒத்திருக்கிறது. உன்னிடத்தில் வேதம் வாஸிக்கிறது. நீ தோட்டத்தில் விளையாடவேணுமென்ற ஆசையுள்ள பெருமாள் திருவடியை வந்து தொடுகிறாய். பெருமாளுக்கு எல்லாரிடத்திலும் இருக்கவேணுமென்ற ஆசை இருக்கிறது. அதாவது எல்லாரும் தன்னை நினைக்கவேணுமென்ற ஆசை இருக்கிறது. ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்கள் தங்களுடைய உபதேசத்தாலும அனுக்கிரஹத்தாலும் அநேகவித கிரந்தங்களை ஸாதிப்பதாலும் எல்லாரும் பெருமாளை நினைக்கும்படி செய்கிறார்கள். (48)

(௪௯) ஸதோத்துங்கை ரங்கக்ஷிதிரமணபாதவ்யஸநிநி
ஸ்வபாவாதேகைஸ் தத்தத்மணிகிரணஸம்ஸ்பர்சகலுஷை: ।
வ்யதிஸ்பஷ்டாதாவ்யஸ்த்ராவ் யிதாரா விஸ்பர்சம் நமஸ்ய
நமாம்ஸுர்ஸ்வாத்ய்ம் நமதமரகோடீரமகரா: ॥ [தே

ஹேரங்கக்ஷிதிரமண-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதவ்யஸநிநி-வாராய் திருவடியிலாசையுள்ள பாதுகையே! நமத்-வணங்குகிற, அமர-தேவதைகளுடைய, கோடீர-கிரீடத்திலிருக்கிற, மகரா:-நகைரூபமாயிருக்கிற மகரமென்கிற மீனானது, ஸதா-எப்போதும், உத்துங்கை-உயர்ந்ததாயும், தத்மணி-அந்தந்தரத்னங்களுடைய, கிரண-காந்திகளுடைய, ஸம்ஸ்பர்ச-சேர்க்கையினாலே, கலுஷை-கலங்கியிருக்கிற (அனேக ரத்னமுள்ளதாயுமிருக்கிற) ஸ்வது-

உன்னுடைய, ருசிஜாலகே-காந்தியாகிற வெள்ளத்திலே, ப்ரதிஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா-வெள்ளத்தில் எதிர்த்துப்போகிறதென்றவழக்கத்தினாலே, வ்யக்த-எல்லாருக்கும் தெரிகிறதாயிருக்கிற, ராகிஜஷம்-விசேஷமான காந்தியை (ஆசையை) உடைத்தாயிருக்கும்படி, நவாம்பஸ:-புதுஜலத்தினுடைய, (பிரவாஹத்தினுடைய) ஸ்வாச்சந்த்யம்-இஷ்டப்படிபோகிறதை, நஸஹதே-பொறுக்கிறதில்லை.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேலே அநேக ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளுடைய காந்தியைப் பார்க்கும்போது ஒரு பெரிய கலங்கின வெள்ளம் போலிருக்கிறது. பாதுகையை ஸேவிக்க தேவதைகள் வருகிறார்கள். அவர்கள் தலையிலிருக்கிற கல்லிழைத்த கிரீடத்திலே அநேகவிதமான ரத்னங்களாலிழைத்து மீன் வைத்திருக்கிறார்கள். அதனுடைய காந்தி இதின் மேலே வீசுகிறது. அதைப்பார்த்தால் ஆறுகளில் வெள்ளம்வருகிறபோது மீன்கள் எதிர்த்துப் போவது வழக்கம். அந்தமாதிரி போகிறதுபோலிருககிறது. ஆழ்வார் போன்ற மஹான்களை பிரும்மா ருத்ரன் முதலான எல்லா தேவதைகளும், வந்து ஸேவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தில் ஒழிவும், பெருமாள் தான் வேணுமென்கிற ஆசையும் உண்டாகவில்லை. (49)

(௫௰) ஜயதி பதாவநி த்வம் மௌக்திகஶோணமணிஶ
க்ரநீலருசா । நவருசிஸந்ததிருசிராம் நக
நிஸ்த்ரிம்ஶஸம்பதம் ஶௌரே: ॥

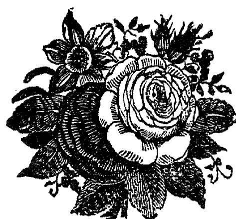
இதி ஸ்ரீ கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீ ரங்க நாத பாதுகா ஸஹஸ்ரே
பஹுரத்நபத்ததிஷ்ஷோடஶீ ॥

ஹேபதாவநி-வாராய்பாதுகையே! த்வம்-நீ, மௌக்திக-முத்துக்களென்ன, ஶோணமணி-சிகப்புரத்னங்களென்ன, ஶக்ரநீல-இந்திரநீலக்கற்களென்ன, இவைகளுடைய ருசா-காந்தியினாலே, நவ-நகங்களுடைய, ருசி-காந்திகளுடைய, ஸந்ததி-வரிசை

யினாலே, ராகிராகம்-அழகாயிருக்கிற, ஸௌரே:-பெருமாளுடைய, நந்தகநிஸ்த்ரிம்சஸ்ய-நந்தகமென்கிற கத்தியினுடைய, ஸௌபகம்-அழகை, ஜநயஸி-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே ! உன்மேலே சிகப்பு, முத்து, இந்திரநீலம் மூன்றும் இழைத்திருக்கின்றன. அதைப்பார்த்தால் பெருமாள் கையிலே நந்தகமென்ற கத்தியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது போலிருக்கிறது. உள்ளங்கை சிகப்பாக இருக்கிறது. நகம் வெளுப்பாகவும் கத்தி கருப்பாகவும் இருக்கின்றன. ஆழ்வாரைப்போன்ற மஹான்களை ஸேவிக்கும்போது பெருமாள் கையிலே கத்தியை எடுத்தால் எவ்வளவு பயமாக இருககுமோ அவ்வளவு பயமாக இருக்கிறது. முத்து பகவானுடைய ஸந்நிதிகளிலுண்டானதெளிவு, சிகப்புக்கல் பகவானை அடையவேணுமென்ற ஆசை. இந்திரநீலம் நினைத்தபடி நினைத்தபோது அகப்படாததான துக்கம். இப்பேர்ப்பட்ட மஹான்கள் இப்படி இருக்கிறார்களே, ஒரு ஸங்கதியுமில்லாத நாம் இப்படியிருக்கிறோமே என்று நினைக்கிறவர்கள் ரொம்ப நடுங்குகிறார்கள். அப்படி பயந்து பகவானை சாஸ்திரமுறைப்படி அறிந்து மஹத்தான க்ஷேமத்தை அடைகிறார்கள். (48)

பதினாறாவதான பஹுரத்னபத்ததி முற்றிற்று.





ஸ்ரீ: ।

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

ஸ்ரீ ரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே

ஸப்தத³ஶீ பத்³மராக³பத்³ததி: ॥

(ருஅக) ஸம்பத்ஸ்யே ரங்கநாதஸ்ய பாதுகாம் பத்³மரா
கி³ணீம் । பதை³கநியதாம் தஸ்ய பத்³மவா
ஸாமிவாபராம் ॥

தஸ்ய-அந்த ரங்கநாதனுடைய, பதை³கநியதாம்-திருவடி மாத்திரத்தை விட்டுப்பிரியாமலிருக்கிற, அபராம்-வேறாகயிருக்கிற, பத்³மவாஸாமிவ-மஹாலக்ஷ்மி போலிருப்பதும், பத்³மராகி³ணீம்-சிகப்புரத்நங்களையுடைத்தாயிருப்பதுமான, ரங்கநாதஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதுகாம்-பாதுகையை, ஸம்பத்ஸ்யே-மோக்ஷம் வரையிலுள்ள எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கும் என்று நம்புகிறேன். பத்³மராகி³ணீம்-என்பதற்கு தாமரைப்பூவில் ஆசையுடையவள் என்று மஹாலக்ஷ்மிபக்ஷத்தில் அர்த்தம்.

(கருத்து) இந்த பத்ததியில் பாதுகையிலே சிகப்புரத்நங்கள் இழைத்திருப்பதைப்பற்றி வர்ணிக்கிறார். இந்தப் பாதுகையைப் பார்த்தால் பெருமாளுடைய திருவடியிலே மாத்திரம் இருக்கிற இன்னுமொரு மஹாலக்ஷ்மியைப் போலிருக்கிறது. மஹாலக்ஷ்மி திருமார்பிலேமாத்திரம் இருக்கிறாள். ஆழ்வார் தன்னை (பிராட்டியாக) பெருமாளுடைய நாயகியாக ஸாதிக்கிறார். ஆசார்யாள் தாயார்போல் இருக்கிறார்கள். (1)

(ருஅஉ) அதிவாங்மநஸம் பி³பி⁴த்ஸு ஶௌரே: பத³ரக்ஷே
பத³பத்³மஸங்க³மாய । பரிவர்ஷஸி பத்³மராக³
பா⁴ஸா பத³வீமாஹிதபல்லவாமிவ த்வம் ॥

ஹே பத³ரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! த்வம்-நீ, அதிவாங்மநஸம்-வாயினாலே சொல்லமுடியாததாகவும் மனஸ்ஸினாலே நினைக்கமுடியாததாகவும் இருக்கிற, ஶௌரே:-

பெருமாளுடைய, பத பத்ம-திருவடியாகிறதாமரைப்பூவினுடைய, ஸௌகுமார்யம்-மெதுவாக இருக்குகையை, விவிச்ய-யோசித்து, பத்மராக-சிகப்புரத்நங்களுடைய, ஸாஸா-காந்தியினாலே, பதவீம்-பெருமாள் எழுந்தருளுகிற வழியை, ஆஹித-பரப்பப்பட்டிருக்கிற, பல்லவம்-துளிரையுடைத்தானதாக, பரிகல்பயஸீவ-செய்கிறாய்போல.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னைப்பெருமாள் சாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளும்போது உன்பேரில் இழைத்து இருக்கிற சிகப்புரத்நங்களுடைய காந்தி வழியில் பரவுகிறது. அதைப்பார்த்தால் நீ பெருமாள் திருவடியினுடைய எல்லையில்லாமலிருக்கிற மெதுவாயிருப்பதை அறிந்திருக்கிறபடியால் வழியிலே எழுந்தருளுவது சிரமமாகஇருக்குமே என்று யோசித்து நீ துளிரைப்பரப்பினதுபோலிருக்கிறது. லோகத்திலே ரொம்ப அழகான குழந்தைகளுடைய கைகால்கள் ரொம்பமெதுவாகஇருக்கிறது, உப்பு புளியினாலே வளர்கிற இவைகளே இப்படி இருந்தால் பெருமாள் திருவடி மெதுவாக இருக்க கேழ்க்கவேணுமா? ஆழ்வார் பெருமாள் திருவடி அழகைக்கண்டு ரொம்பவும் மயங்குகிறார். (2)

(ருஅரு) பதபல்லவஸங்கிபி: ப்ரதீப்தைரயி கோமல

ஸ்திரஸ் த்வ பத்மராகை: । அநலே ஶயநம் க்வசி

த்ராமசரஸ்ய ஸம்பாதயஸீவ பாதுகே த்வம் ॥

மைதிலீம்பத-தாயாராயிருக்கிற, பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! த்வம்-நீ, பத-திருவடிகளாகிற, பல்லவ-துளிர்களிலே, ஸங்கிபி:-சேர்ந்திருக்கிற, ப்ரதீப்தை:-பளபளப்பாயிருக்கிற, அயி கோமல:-மிகவும் விளங்காநின்றிருக்கிற, பத்மராகை:-சிவப்புரத்நங்களாலே, ராமசரஸ:-பெருமாளுடைய, க்வசித்-ஒரு இடத்திலே, அநலே-நெருப்பிலே, ஶயநம்-படுக்கையை, ஸம்பாதயஸீவ-ஸத்யம் என்று காண்பிக்கிறாய்போல.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்பேரில் சிவப்பு ரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. அது ஏற்கனவே பளபளப்பாக இருக்கிறது. பெருமாள் உள்ளங்கால் துளிர்போலே அதிக சிவப்பாகயிருக்கிறது. இதுவும் சேரும்போது அந்த ரத்நம் அதிகப்பளபளப்பாக இருக்

கிறது. அதைப்பார்த்தால் அதிகமான நெருப்பு ஜ்வலிக்கிறது போல் இருக்கிறது அதைப்பார்த்தால் பாஞ்சராத்ரசாஸ்திரத்தில் பெருமாள் நெருப்பிலே படுத்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறதை ஸத்தியம்தான் என்று காட்டுவதுபோலிருக்கிறது. ஆழ்வார் பூமியிலே அவதரித்து நடத்தின உயர்ந்த கார்யங்களாலே புராணங்களில் சொல்லியிருக்கிற பெருமாள் செய்த காரியங்கள் எல்லாம் சரியென்று ஜனங்களுக்குப்படுகிறது. (3)

(ருஅச) விபாதி ரங்கபதிபாதுகே த்வயி
பத்மராகமணிபங்க்திருஷ்ணா । நிபிடோருஸம்ஹநந-
பீடநக்ஷரந்மதுகைடபக்ஷதஜபங்கவாஸநா ॥

ரங்கபதி-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பாதுகே-வாராய் கல் இழைத்தபாதுகையே! த்வயி-உன்மேலிருக்கிற, ருஷா-க்ஷேமத்தைப்பண்ணுவதான, பத்மராக-சிவப்புக்கல்லினுடைய, பங்க்தி:-வரிசையானது, நிபிட-கெட்டியாக, ஊரு-துடைகளிலே, ஸம்ஹநந-சேர்க்கையாகிற, பீடந-உபத்திரவத்தினாலே, க்ஷரத்-பெருகுகிற, மதுகைடப-மது, கைடபன் என்ற அஸுரர்களுடைய, க்ஷதஜ-ரக்தத்தினுடைய, பங்க-சேற்றினுடைய, வாஸநா-இருப்பை, விபாதி-ப்ரகாசப்படுத்துகிறது.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் சிவப்பு ரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அதைப்பார்த்தால்முன்னொருஸமயத்திலே மது கைடபன் என்ற அஸுரர்களைப் பெருமாள் துடையிலே வைத்து நெறித்தாராம். அந்த ஸமயத்திலே ரக்தம்பெருகி பாதுகையிலே இன்னம் இருப்பதுபோலத்தோன்றுகிறது. பாதுகையிலுள்ள ரத்நங்களை ஆழ்வார் பாசுரங்களாகச் சொல்லுகிறது. சிகப்புரத்நம் பகவானிடத்தில் ஆசையினாலே சொல்லும் பாசுரத்துக்குப்பெயர். ஆழ்வார் பெருமாளைப்பற்றி ஆசைப்பட்டுச்சொல்லும் பாசுரங்களைக் கேட்கும்போது பெருமாள் ஜனங்களுக்கு ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் உண்டாகிற கெட்ட புத்தியைப் போக்கித் தன்னிடத்திலே விசேஷமான ஆசையை உண்டுபண்ணுகிறார் என்று ஏற்படுகிறது. (4)

(நூஅரு) ப்ரதியந்தி ரங்கபதிபாதுகே ஜநாஸ்த்வ
பத்மராகமணிரஸ்மிஸந்ததிம் । ஆஸ்ரிதாகஷாம் அக
நாஸநவிகர்த்திதாகவலயாஸ்ரிதாகஸ்ருக்ச்சடாம் ॥

ரங்கபதிபாதுகே-வாராய் ஸ்ரீரங்கநாதனுடையபாது கையே! ஜநா:-ஜனங்கள், தவ-உன்னுடைய, பத்மராகமணி-சிவப்புரத்நங்களுடைய, ரஸ்மி-கிரணங்களுடைய, ஸந்ததிம்-வரிசையை, தவ-உன்னுடைய, அநகஸாக-பெருமையினாலே, விகர்த்திதா-வெட்டப்பட்டிருக்கிற-அதாவது போக்கடிக்கப்பட்டிருக்கிற, ஆஸ்ரிதாநாம்-உன்னை அடைந்தவர்களுடைய, அக-பாபங்களுடைய, வலயாத்-கூட்டத்தினின்றும், விகலிதாம்-பெருகாநின்றிருக்கிற, அஸ்ருக்ச்சடாம்-ரத்நத்திலுடைய பிரவாஹமாக, ப்ரதியந்தி-நினைக்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஹேபாதுகையே! உன்பேரில் சிவப்புரத்நங்கள் இழைத்திருக்கிறது. அதினுடைய காந்திகள் எல்லையில்லாமலி ருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் உன்னையடைந்தவர்களுடையபாபங்களை நீ வெட்டுகிறபடியால் அந்த பாபங்களுடைய இரத்தம் போலிருக்கிறது. நல்ல ஆசாரியர்களை ஆச்ரயித்தால் இவர்களுடைய ஸகலபாபங்களும் போய்விடும். (5)

(நூஅகூ) பஸ்யந்தி ரங்கேஸ்வரபாதுகே த்வாம் பௌரா
ங்கநா: விஸ்ரம்பிதராகபந்தாம் । ஸ்மரஜ்வரஸ்யோபநதாம்
ஸ்ஃபுலிங்கை: ஸங்காரஜாலைரிவ பத்மராகை: ॥

ரங்கேஸ்வரபாதுகே-வாராய் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! பௌராங்கநா:-ஸ்ரீரங்கம் என்கிற பட்டணத்திலிருக்கிற ஸ்திரீகள், விஸ்ரம்பித-கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற, ராக-ஆசையினுடைய, பந்தாம்-சேர்க்கையையுடைத்தாயிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, பத்மராகை:-சிவப்புரத்நங்களாலே, ஸ்மரஜ்வரஸ்ய-மன்மதனுகிற, ஜ்வலநஸ்ய-அக்னியினுடைய, ஸ்ஃபுலிங்கை:-நிரம்பவும்பளபளப்பாயிருக்கிற, அங்கார-தணல்களுடைய, ஜாலைரிவ-கூட்டங்களோடே சேர்ந்தவள்போல, பஸ்யந்தி-பார்க்கிறார்கள்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னை ஸேவித்தவுடனே ஜனங்கள் எல்லாருக்கும் எல்லையில்லாத ஆசையுண்டாகிறது. அதனால் உன்

னிடத்து இழைத்திருக்கிற சிவப்புரத்னங்களை மன்மதனாகிற அக்னியினுடைய தணல்களாக நினைக்கிறார்கள். ஆழ்வாருடையபாசுரங்களை ஸேவிக்கின்றவர்களுக்கு பெருமாளிடத்தில் எல்லையில்லாத ஆசையுண்டாகிறது. (6)

(ருஅஎ) அவைமி தோஷாபகமஸ்ய ஹேதும் தமோ
பஹாம் ஸம்ஹ்ருதபத்மராகாம் । அசேஷஸேவ்யாம்மணி
பாதுகே த்வாம் ரங்கேசஸூர்யோதயபூர்வஸந்த்யாம் ॥

ஹே மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! தோஷாபகமஸ்ய-ஸகலபாபங்களும் போகிறதற்கு (ராத்திரியைப் போக்குவதற்கு) ஹேதும்-காரணமாயும், தமோபஹாம்-தமோ குணத்தை போக்குவதாயும்,(இருளைப்போக்குவதாயும்)ஸம்ஹ்ருத-சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற, பத்மராகாம்-சிவப்புரத்நங்களை உடைத்தானதாயும், (பத்ம-தாமரைப்பூக்களுடைய, ராகாம்-சிகப்பையுடைத்தானதாயும்) அசேஷஸேவ்யாம்-எல்லாராலும் ஸேவிக்கத்தகுந்த, த்வாம்-உன்னை, ரங்கேச-ஸ்ரீரங்கநாதனாகிற, ஸூர்ய-ஸூர்யனுடைய, உதய-ப்ரகாசிப்பதற்கு, பூர்வஸந்த்யாம்-காலைவேளையாக, அவைமி-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஹேபாதுகையே! உன்னைப்பார்த்தால் ரங்கநாதனாகிற ஸூர்யன் உதிப்பதற்கு காலைவேளைபோல் இருக்கிறது. நீ ஸகலபாபங்களையும் தமோகுணங்களையும் போக்குகிறாய். உன் பேரில் உயர்ந்த சிவப்புரத்நங்கள் இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உன்னை எல்லாரும் ஸேவிக்கிறார்கள். காலைவேளை ராத்திரியையும் இருளையும் போக்குகிறது. தாமரைப்புஷ்பங்களுக்கு சிவப்பை உண்டுபண்ணுகிறது. எல்லாராலேயும் ஸேவிக்கப்படுகிறது. ஸூர்யோதயத்தைக் கொடுக்குகிறது. ஆழ்வார் ஆசார்யர்களை ஸேவித்தவர்களுக்கும் அவர்களுடைய பாசுரங்களையுங்கேட்பவர்களுக்கும் ஸகலபாபங்களும் தமோகுணமும் போய் ரொம்பதெளிவாக எல்லாசங்கதிகளும்தோன்றி ஸ்ரீபெருமாளிடத்தில் எல்லையில்லாத பக்தியுண்டாகிறது. (7)

(ருஅஅ) அபாஸ்ய பாதாவநி ரங்கநாத: பாதாப்
ஜே பத்மவஸம்ஸ்பர்தயா । ஸ்வத்பாதபத்மோதயயோ
ஸஜ்ஜே காருண்யகவம் கஷாம்பூயே நநு: ॥

ஹே பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! தவ-உன்னுடைய, பத்மராக-சிவப்புரத்னங்களுடைய, த்யுதய:-காந்திகள், ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதாரவிந்த-தாமரைப்பூபோலிருக்கிற திருவடிகளிலே, பல்லவஸம்வ்யூஹ-தளிரினாலேசெய்யப்பட்ட மெத்தையினுடைய, ஸ்ரியம்-அழகை, உபாதாய-அடைந்து, ந:-எங்களுடைய, கல்மஷாரவிந்த யோ:-பாபமாகிறஸமுத்திரத்துக்கு, காலாநலத்வம்-பிரளயகாலத்து அக்னியாகஇருக்கையை, பஜந்தே-அடைகின்றன.

(கருத்து) பாதுகே! உன்பேரிலே சிகப்பு ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன, அவைகளுடைய காந்தியைப்பார்த்தால் பெருமாளுடைய திருவடிகளுக்கு தளிர்களாலே தைத்த மெத்தைமாதிரியாக இருக்கிறது. எங்களுடைய பாபமாகிற ஸமுத்திரத்தை வற்றும்படி செய்யத்தகுந்தபிரளயகாலத்து அக்னியாகவுமிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களுடைய பாவம் மனத்திற்குப்பட்டால் நம்முடைய பெரியபெரிய பாபங்களெல்லாம் போய்விடும் ஆழ்வார் ஆசார்யாள் ஸூக்திகளை நாம் பெரும்பாலும் ஸேவிக்கிறதேயில்லை, அப்படி ஸேவித்தாலும் அவைகளின் கருத்துக்கள் மனதில் படுவது ரொம்ப துர்லபம். (8)

(ரு௮௯) நிஸர்கஸித்தம் மணிபாதரக்ஷே தைவஸ்ய ரங்காயதநம் ப்ரியஸ்ய । பாலார்கவர்ணா: பதபத்மராகம் கரோதி பத்மராகா: ஸபத்நயந்தி ॥

ஹேமணிபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! நிஸர்கஸித்தம்-ஸ்வபாவமாக ஏற்பட்டிருக்கிற, ரங்காயதநம்- ஸ்ரீரங்கவிமானமென்கிற இருப்பிடத்தை, ப்ரிய-இஷ்டமாக உடைத்தாயிருக்கிற, தைவஸ்ய-பெருமாளுடைய, பத-திருவடியாகிற, பத்ம-தாமரைப்பூவினுடைய, ராகம்-சிவப்பை, பாலார்க-இளம் சூரியனுடைய, வர்ண:-ரூபம்போலிருக்கிற ரூபத்தைஉடைத்தாயிருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, பத்மராகா:-சிவப்பு ரத்நங்கள், ஸபத்நயந்தி-இரண்டுபங்காகப் பண்ணுகின்றன.

(கருத்து)பாதுகையே! உன்பேரிலே சிவப்புரத்னங்கள்இழைத்திருக்கின்றன. அதைப்பார்த்தால் உதயகாலத்து ஸூரியனைப்

போலிருக்கிறது. பெருமாளுடைய உள்ளங்கால் ரொம்பவும் ஸ்வ பாவமாக சிகப்பாக இருக்கிறது. இதுவும் சேருகிறபோது அந்த சிவப்புக்கு எல்லேயேயில்லை. பெருமாளுக்கு ஜனங்களிடத்திலே ஏற்கனவே ஆசையிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களாலே இன்னவும் ரொம்ப அதிகமாக உண்டாகிறது. (9)

(ரு௧௦) ஸஹைவ விஶ்வம் மணிபாதரக்ஷே ஸபத்ந்யா ஸமம் பாலயதோ முராரே: । யஶ:பயோதௌ ஸமிக ப்ரயந்தி ப்ரவாலஶோபாம் தவ பத்மராகா: ॥

ஹே மணிபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! தவ-உன்னுடைய, பத்மராகா:-சிவப்புக்கற்கள், ஸபத்ந்யாஸமம்-மஹாலக்ஷ்மியோடுகூட, ஸஹைவ-திருவடியினுலே, விஶ்வம்-உலகத்தை, பாலயத:-காப்பாற்றுபவராயிருக்கிற, முராரே:-பெருமாளுடைய, யஶ:-கீர்த்தியாகிற, பயோதௌ-ஸமுத்திரத்திலே, ப்ரவால-பவழத்தினுடைய, ஶோபாம்-அழகை, ஸமிக ப்ரயந்தி-உண்டுபண்ணுகின்றன.

(கருத்து) பாதுகையே உன்மீது இழைத்திருக்கிற சிவப்பு ரத்நங்கள் எல்லாலோகத்தையுந்தாயாரோடேகூட காப்பாற்று கிற பெருமாளுடைய கீர்த்தியாகிற ஸமுத்திரத்திற்கு பவழம் போல் இருக்கிறது. ஸ்ரீதாயாரும் பெருமாளுமாக ஸர்வப்பிரகா ரத்தாலும் இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதைப்பற்றி ஆழ்வார் ரொம்பவிசேஷமாக ஸாதிக்கிறர் (10)

(ரு௧௧) ஜ்வலிஷ்ணுபி: காஞ்சநபாதரக்ஷே ப்ரஸூநயந்தி தே பாடலரத்நபங்க்தி: । ரேகாரதாங்கஸ்ய மஹ: ப்ரஸூதம் ரங்கேஶபாதாம்புஜகர்ணிகாஜ: ॥

ஹேகாஞ்சநபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஜ்வலிஷ்ணுபி:-ஜ்வாலையுள்ளதாயிருக்கிற (காந்தியுள்ளதாயிருக்கிற) தே-உன்னுடைய, பாடலரத்ந-சிவப்புரத்நங்களுடைய, பங்க்தி: வரிசையானது, ரங்கேஶ-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதாம்புஜ-தாமரைப்பூபோலிருக்கிற திருவடியினுடைய, கர்ணிகாஜ:-நடுவையுடைந்திருக்கிற, ரேகாரதாங்கஸ்ய-கோடுரூபமான சக்கரத்தினு

டைய, தேஜஸ:-தேஜஸ்ஸினுடைய, ப்ரஸரம்-விஸ்தாரத்தை, ப்ரஸ்தௌதி-ப்ரஸ்தாபிக்கிறது, அதாவது சொல்லுகிறது, நினைக்கப் பண்ணுகிறது.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலே சிவப்புரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. அதினுடைய காந்தியைப்பார்த்தால் பெருமாளுடையதிருவடியிலே இருக்கிற கோடுரூபமான சக்கரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸோ என்று தோன்றுகிறது. பெருமாள் திருக்கையிலே சக்கரமிருக்கின்றன. உள்ளங்கையிலே கோடுரூபமான சக்கரமும் திருவடியிலே ஒரு சக்கரமுமிருக்கிறது. (11)

(௫௯௨) த்வய்யேவ பாதாவநி சோணரத்நைர்பாலா
தபம் நந்வநுதீரயந்த்யா | ரங்கபதே: பாததல
ஸ்திரம் ஸரோஜம் நித்யம் ஸம்வ்ருத்தமநித்ரம் ||

ஹே பாதாவநி-வாராய் பாதுகையே! சோணரத்நை:-சிவப்புரத்நங்களாலே, பாலாதபம்-இளம்வெய்யிலை, உதீரயந்த்யா-உண்டுபண்ணுகிற, த்வய்யேவ-உன்னுமேலேதான், ரங்கபதே:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாத-திருவடியினுடைய, தலே-அடியிலே அதாவது உள்ளங்காலிலே, ஸ்திரம்-உண்டாயிருக்கிற அதாவது எப்போதுமிருக்கிற, ஸரோஜம்-கோடுரூபமான தாமரைப் பூவானது, நித்யம்-எப்போதும், அநித்ரம்-தூக்கமில்லாததாக அதாவது மலர்ந்ததாக, ஸம்வ்ருத்தம்-ஆயிற்று.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற சிவப்புரத்நங்களைப்பார்த்தால் ஸூர்யோதயமானதுபோலிருக்கிறது; அதனாலே பெருமாளுடைய உள்ளங்காலிலேயிருக்கிற கோடுரூபமான தாமரைப்பூவானது எப்போதுபார்த்தாலும் மலர்ந்ததாக இருக்கிறது. லோகத்திலே தாமரைப்பூ பொழுதுவிடிந்தால் மலரும் அஸ்தமனத்தில் மூடிப்போய்விடும். இது அப்படியில்லை. ஆழ்வார் எப்பொழுதும் திருவடியைப்பற்றி ஸாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

(௫௯௩) நித்யம் நிஜாலோகவசம் கதாநாம் ச்ரேயோ
விதாத்ரீம் ச்ரிதவத்ஸலாம் த்வாம் | ஸஹாயவந்தம் ஜயபாது
ரக்ஷ ஸந்த்யாஸமே ஸஜ்ஜநசேவதாம் த்வாம் ||

ஹே ஸ்ரீரங்கவராத்ரிஸேவிதரக்ஷே-வாராய் பெருமாளுடைய பாதுகையே! நித்யம்-எப்பொழுதும், நிஜாலோகஸ்தானம்-தன்னுடைய பிரகாசமார்க்கத்தை (தன்பார்வைவிழும்படியான இடத்தை) முதாநாம்-அடைந்தவர்களுக்கு, ஸ்ரேயஸ:-ஸகலக்ஷேமங்களையும், விஸ்ருஜந்தீம்-கொடுக்கிறவளாயும், ஸ்ரித-அடையப்பட்டிருக்கிற, ஸஹஸ்ராராம்-சிவப்புரத்நங்களையும் (தாமரைப்பூவிலே ஆசையையும்) உடைத்தானவளாயும், ஈஹீயஸீம்-ரொம்பஉயர்ந்தவளாயுமிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ஈஷ்ஸதேவதாம்-ஸகலக்ஷேமங்களுக்கும் அதிஷ்டானதேவதையாக (மஹாலக்ஷ்மியாக) ஈக்ஷ்யாமஹே-நினைக்கிறோம்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னுடைய பிரகாசம் யார்பேரில் படுகிறதோ அவர்கள் எல்லாருக்கும் நீ ஸகலக்ஷேமத்தையும் கொடுக்கிறாய். உன்பேரில் உயர்ந்த சிவப்புரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. உன்னுடைய பெருமையைச்சொல்லிமுடியாது. ஸகலக்ஷேமங்களையும் கொடுக்கக்கூடிய (ஸகலக்ஷேமங்களுக்கும் யஜமானியான) தேவதையாக நினைக்கிறேன். உன்னை மஹாலக்ஷ்மியாக நினைக்கிறேன். நல்ல ஆசாரியாளுடைய கடாக்ஷம் பெற்றவர்களுக்கு இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஒருவிதமான குறைவும் கிடையாது. ஆசார்யாள் தாயாருடைய அவதாரம்தான். இந்தக் கலியிலே நல்ல ஆசார்யாள் அகப்படுகிறது சிரமம். கலியினுடைய கொடுமையாலே எந்த வஸ்துவும் நல்லதாகவில்லை. இருந்தாலும் கிடைத்தவரையில் லாபம். (13)

(கசு) தைவஸ்ய ரங்கரஸிகஸ்ய விஹாரஹேதோ

ராத்தாநநம் கமலே விநிவேஸ்ய பத்ம்யாம் ।

ஸ்தாயே நிவேஸயஸி ஸௌரணம் ஸ்தாநலோஸ:

ஸ்த்ரீபுஷ்பஹங்காம ஸாஸ்ரக்ஷிணி சுயம் ॥

ஹே ஸாரக்ஷிணி-வாராய் பாதுகையே! த்வம்-நீ, ரங்கரஸிகஸ்ய-ரங்கவிமானத்திலே ஆசையுள்ளவராயிருக்கிற, கூத்தாடுகிற இடத்திலேஆசையுள்ளவனுமுள்ள, தைவஸ்ய-பெருமாளுடைய, விஹாரஹேதோ:-ஸஞ்சாரத்திற்காக (விளையாட்டுக்காக) பத்ம்யாம்-முதலிலே, ஆத்தாநம்-தன்னை, கமலே-தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடியிலே, விநிவேஸ்ய-ஸபர்ப்பிவித்து, ஸௌரண

மணீ-சிவப்புரத்னங்களுடைய, ப்ரகாசை:-காந்திகளாலே, ப்ரத்யூஷ-காலவேளையிலிருக்கிற, பத்மகோசம்-தாமரைமொட்டை, (மலர்ந்தபூவை) ப்ராய:-அநேகமாய், நிவேதயஸி-கொடுக்கிறாய் (பூவை வாரி இறைக்கிறாய்).

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேலே சிவப்பு ரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தி அடிக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் பெருமாள் வீதியிலே எழுந்தருளுவதற்காக நீ உன்னைத் திருவடியிலே ஸமர்ப்பித்து பிறகு செந்தாமரைப்புஷ்பங்களையும் ஸமர்ப்பிக்கிறதுபோலிருக்கிறது. ஒரு கூத்தாடுகிற பெண் ஒரு ஸபையிலே தலைவனை ஸேவித்து புஷ்பத்தைவாரி இறைக்கிறவழக்கமாம் என்று ஒரு அர்த்தம் தோன்றுகிறது. நல்ல ஆசாரியர்கள் பரமபதத்தை அடைவதற்காக எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்துவிட்டு இங்கே இருக்கிற காலத்திலே பெருமாள் திருவடிகளில் புஷ்பங்களைச்சாத்துகிறதுமுதலான நல்ல கைங்கரியங்களைப் பண்ணுகிறார்கள். (14)

(ருகூ) ப்ரத்யக்ம்யஸ்ய ஹவிஷ: ப்ரணவேந தீப்தே
ப்ரக்ஷேபணாய பரமார்த்தவிதாம் முநீநாம் ।
ப்ராஜ்யாம் ஸ்ரீரங்கநாதசரணாவநி பத்மராகை:
அத்வர்யுபாவகசிகாம் இவ ஸதீம் ப்ரதீம: ॥

ஸதீப்தே-வாராய் விளங்குகிற, ஸ்ரீரங்கநாதசரணாவநி-பெருமானுடைய திருவடியைக்காப்பாற்றுகிறபாதுகையே! பத்மராகை:-சிவப்புரத்னங்களுடன்கூடின, ஸதீம்-உன்னை, பரமார்த்தவிதாம்-ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்களின் உண்மையை அறிந்திருக்கிற, முநீநாம்-ருஷிகளுடைய, அதாவது ரொம்பபெரியோர்களுடைய, ப்ரத்யக்ம்யஸ்ய-ஜீவாத்மஸ்வரூபமான, ஹவிஷ:-தேவதைக்குக்கொடுக்கவேண்டிய த்ரவ்யத்தினுடைய, ப்ரணவேந-ஓம்என்கிற மந்திரத்தினாலே, ப்ரக்ஷேபணாய-கொடுக்கிறதற்கு, ப்ராஜ்யாம்-பெருத்ததான (நெய்யோடுகூடின) அத்வர்யுபாவகசிகாம்-ஒருவிதமான அக்நிஜ்வாலையாக, ப்ரதீம:-நினைக்கிறோம்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் சிவப்புக்கற்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைற்றின் காந்தி அக்னிஜ்வாலைபோலே இருக்

கிறது. அதைப்பார்த்தால் உபநிஷத்துக்களின் உண்மையான அபிப்ராயத்தை அறிந்தவர்கள் இந்த ஜீவாத்மா நிலையான பெருமாளுடைய லோகத்தை அடைவதற்காக இந்த ஜீவாத்மாவைத் தாயார் பெருமாளிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள், அதற்கு அக்னி ஜ்வாலைபோலே இருக்கிறது. லோகத்தில் ஒருதேவதைக்கு நெய் முதலான திரவியத்தைக்கொடுக்கும்போது ஒருமந்திரத்தைச்சொல்லி அக்னியிலே போடுகிறதுவழக்கம். சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி அக்னியிலே போட்ட த்ரவ்யமானது அந்த தேவதைகளுக்குப்போய் சேருவதுபோல் நல்ல ஆசாரியாளிடத்தில் இந்த ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்தால் அதுபெருமாளிடத்தில்சேருவதைப்பற்றி ஸந்தேகமேயில்லை. ஆசாரியாள் நல்லவர்களாகஇருக்கவேண்டும்.

(ரு௯௪) ஸம்வத்ஸ்யதே தவ ஸஹாவநி ஸத்நராகை:
ப்ரஸ்தாநஸாஜநிகஹோமஹுதாஸநஸ்ரீ: ।
க்ஷீரஹுதிஸ்ஸவதி யத்ர விகல்பகங்கா
ரங்கேஸ்வரஸ்ய ருசிரா நகரஸ்மியாரா ॥

ஹேஸஹாவநி-வாராய் பாதுகையே! தவ-உன்னுடைய, ஸத்நராகை:-சிவப்புரத்நங்களாலே, ரங்கேஸ்வரஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ப்ரஸ்தாநஸாஜநிகஹோம-பிரயாணமாகிற கல்யாணத்திற்காகச் செய்கிற ஹோமத்தினுடைய, ஹுதாஸந-அக்னியினுடைய, ஸ்ரீ:-சோபையானது, ஸம்வத்ஸ்யதே-ஏற்படுகிறது. யத்ர-யாதொரு அக்னியிலே, விகல்பகங்கா-கங்கைபோலிருக்கிற, ருசிரா-திரம்ப இன்பமாயிருக்கிற, ரங்கேஸ்வரஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, நக-நகங்களுடைய, ரஸ்மி-காந்திகளுடைய, யாரா-பிரவாஹமானது, க்ஷீரஹுதி:-பாலாலே பண்ணுகிற ஹோமமாக, ஸவதி-இருக்கிறதோ.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்பேரில் சிவப்புரத்னம் இழைத்திருக்கிறது உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகிறார். அப்போது வெளுப்பான பெருமாளுடைய நகத்தின் காந்தியும் இந்தச்சிவப்பு ரத்னத்தின் காந்தியும் கலக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் பெருமாளுடைய பிரயாணமாகிற கல்யாணத்தில் உன்னுடைய சிவப்புரத்நகாந்தியாகிற அக்னிஜ்வாலையிலே பெரு

மாள் நககாந்தியாகிற பாலே ஹோமம் பண்ணுவதுபோலிருக்கிறது. ஆழ்வாருக்கு பகவானிடத்திலே ஆசை எல்லையில்லாமலிருக்கிறபடியாலே ஆழ்வார்ஸமீபத்தில் பெருமாள் ரொம்ப உத்ஸாஹத்துடனே எழுந்தருளுகிறார். (16)

(௫௯௭) ஆசாமதாமருணயாவகபங்கலக்ஷ்மீம்
ஶோணாஶ்மநாம் தவ பதாவநி காந்தியோகாத் ।
பத்மாஸஹாயபதபத்மநகாஃ ஶ்ரயந்தே
ஸந்த்யாநுரஞ்ஜிதஸுதாகரபிம்பஶோபாம் ॥

ஹே பதாவநி-வாராய் பாதுகையே! பத்மாஸஹாய-மஹாலக்ஷ்மிக்குத் துணையான பெருமாளுடைய, பதபத்ம-தாமரைப்பூ போலிருக்கிற திருவடியினுடைய, நகாஃ-நகங்கள், அருண-சிவப்பாயிருக்கிற, யாவகபங்க-செம்பஞ்சுக்குழம்பினுடைய, லக்ஷ்மீம்-அழகை, ஆசாமதாம்-உண்டுபண்ணுகிற, தவ-உன்னுடைய, ஶோணாஶ்மநாம்-சிவப்புரத்நங்களுடைய, காந்தியோகாத்-காந்தியின் ஸம்பந்தத்தாலே, ஸந்த்யா-ஸந்தியாகாலத்தாலே, அநுரஞ்ஜித-சிவப்பாகப்பண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஸுதாகரபிம்ப-சந்திரமண்டலத்தினுடைய, ஶோபாம்-அழகை, ஶ்ரயந்தே-அடைகின்றன.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலிழைத்திருக்கிற சிவப்பு ரத்நகாந்தியைப்பார்த்தால் செம்பஞ்சுக்குழம்புமாதிரியிருக்கிறது. அது பெருமாளுடைய வெளுப்பான திருவடி நகங்களில் படும்போது சிவந்த ஸந்தியாகாலத்தோடு சேர்ந்த வெளுத்த சந்திரமண்டலம்போலிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள் எம்பெருமானுடைய திருவடிக்கு ரொம்ப அலங்காரமாகஇருக்கிறது(17)

(௫௯௮) ஸ்தாநே தவ ஸம்வ்ருத பதாவநி பத்மராகா
தேஜோமயாஃ ப்ரஶமயந்தி தமோ மதீயம் ।
சித்ரம் ததேததிஹ யந்நயந்தி நித்யம்
ராமாநுஜேந ஸஹஸா ரஜஸோ நிவ்ருத்திம் ॥

ஹே ஸம்வ்ருத பதாவநி-வாராய் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! தேஜோமயாஃ-ரொம்பவும் பிரகாசமுள்ளவைகளாயிருக்

கிற, தவ-உன்னுடைய, பத்மராகா:-சிவப்புரத்நங்கள், ஸ்வீயம்-என்னுடைய, தம:-அஜ்ஞானமாகிற இருட்டை, வ்யபோஹயந்தி-போக்கடிக்கின்றன. ஸ்தாநே-இது நியாயம். ராகாத்மகேந-சிவப்பு ஸ்வரூபமாயிருக்கிற (ஆசைஸ்வரூபமாயிருக்கிற) தேஜஸா-தேஜஸ்ஸினாலே, ரஜஸ:-ரஜோகுணத்தினுடைய, நிவ்ருத்திம்-இல்லாமையை, ஜநயந்தி-உண்டுபண்ணுகின்றன. இதியத்-என்கிறயாதொன்டோ, ததேதத்-அந்த இது, இஹ-இந்தலோகத்திலே, சித்ரம்-ஆச்சரியம்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலே இழைத்திருக்கிற சிவப்புரத்நங்கள் எல்லையில்லாதப் பிரகாசத்தாலே என்னுடைய அஜ்ஞானமாகிற இருட்டைப் போக்கடிக்கிறது. இது நியாயம். வெளிச்சத்தாலே இருட்டுப்போகிறது என்பது வழக்கம். வெளிச்சம் ராகமாயிருக்கிறது. அதாவது சிவப்பாய் ஆசையாயிருக்கிறது. அது ரஜோகுணத்தைப் போக்கடிக்கிறது ஆசை என்கிற ராகம் ரஜோகுணத்தாலே உண்டாகிறது. ஆசையினாலே ரஜோகுணம் போகிறது என்பது ரொம்ப ஆச்சரியம். ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களாலே நம்முடைய அஜ்ஞாநம் போகிறது. பூர்வாசாரியர்கள் வேண்டிய கிரந்தம் ஸாதித்திருக்கிறார்கள். 'ஒரொன்றுதானே' என்கிறபடி ஒருவாக்கியமே நம்முடைய கெடுதலைப் போக்கப்போதுமானது. லோகத்திலே பெரும்பாலும் வித்வான் என்றிருக்கிறவர்கள் இந்தக்கிரந்தங்களை ஸேவிக்கிறார்கள். ஆனால் அவைகளினுடையவிஷயம் மனதில் படுகிறது ரொம்பக்கஷ்டமாயிருக்கிறது. அது பட்டால் கோபம், கர்வம்முதலான கெட்டகுணங்கள் இருக்காது; இருக்கிறதாகவாவதுதெரியும். இப்போது கோபம் இருக்கிறது என்றே தெரியவில்லை. என்னமோ ஏதாவது ஒருவியாஜத்தாலே ஸ்ரீ ஆசாரியாளும் பெருமாளும் காப்பாற்றவேணும். ஏதோ கொஞ்சம் என்னை நினைத்து இந்த வார்த்தையை எழுதினேன்(18)

(௫௬௬) பத்மாகராநுரவிகாஸிநி ரஜ்ஜயந்த்ய:
ஸீக்ஷா பதாவநி மயாபி பதாரவிந்தே ।
ஶோணாயமாநருசிபி: ஸஹஸா ப்ரவாளம்
மந்யே விஹஸ்ய மஹதீம் பத்மராகஶோபாம் ॥

ஹே பதா³வநி-வாராய் பாதுகையே! ஸம்பூ⁴ர்ணே, பத்³மா-மஹா லக்ஷ்மியினுடைய, கர-திருக்கைகளுடைய, அந்தர-நடுவிலே, விகாஸிநி-விளங்குகிற, (பத்³மாகர-தாமரைக்குளத்தினுடைய, அந்தர-நடுவிலே, விகாஸிநி-மலர்ந்திருக்கிற) ரங்க³பதே:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பத³-திருவடியாகிற, அரவிந்தே³-தாமரைப்பூவிலேஇருக்கிற, மகரந்த³-தேன்போலிருக்கிற குணங்களை (கள்ளுக்களை) பீத்வா-அனுபவித்து, (சாப்பிட்டு) ஶோணோபல-சிவப்பு ரத்நங்களுடைய, த்³யுதிமயம்-காந்திஸ்வரூபமாயிருக்கிற, ஸாமோத³-இன்பமான, ப்ரசாரம்-ஸஞ்சாரத்தையுடைய, அமந்த³ம்-ரொம்ப அதிகமாயிருக்கிற, மத³-கொழுப்பினாலே உண்டான, ராக³-சிவப்பினுடைய, ஶோபா⁴ம்-அழகை, பி³ப⁴ர்ஷி-வஹிக்கிறாய்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலில் சிவப்புரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. உன்னைச்சாற்றிக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது நீயும் கூடப்போகிறாய் உன்னுடைய சிவப்புக்காந்தியையும் உன் ஸஞ்சாரத்தையும் பார்க்கிறபோது பெருமாள் திருவடியாகிற தாமரைப்பூவிலிருக்கிற தேனை (கள்ளை) வேண்டியபடிசாப்பிட்டுவிட்டு உடம்பெல்லாம் சிவந்து ஆடிவிழுந்துகொண்டு நடக்கிறதுபோலிருக்கிறது. கள்ளுக்குடித்தவன் முகமெல்லாம் சிவந்து ஆடிவிழுந்துகொண்டு நடப்பன். ஆழ்வார் பெருமாள் திருவடியின் குணங்களை அனுபவித்து மயங்கிப்போகிறார். (19)

(க00) பாதா³வநி ப்ரஸ்ருமரஸ்ய கலேர்யுக³ஸ்ய
ப்ராயேண ஸம்ப்ரதி நிவாரயிதும் ப்ரவேஶம் ।
ஶ்ரீரங்க³பூ⁴மி தவ ஶோணமணிப்ரஸூத:
ப்ராகாரமக்³நிமயமாரப⁴தே ப்ரகாஶ: ॥

ஹே பாதா³வநி-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தவ-உன்னுடைய, ஶோணமணி-சிவப்புரத்நங்களாலே, ப்ரஸூத:-உண்டாயிருக்கிற, ப்ரகாஶ:-வெளிச்சமானது, ப்ரஸ்ருமரஸ்ய-எங்கும் பரவுகிற, கலேர்யுக³ஸ்ய-கலியுகத்திற்கு, ஶ்ரீரங்க³பூ⁴மி-ஸ்ரீரங்கப்ரதேசத்திலே, ப்ரவேஶம்-நுழைகிறதை, ஸம்ப்ரதி-இப்போது, நிவாரயிதும்-தடுக்கிறதற்கு, அக்³நிமயம்-

நெருப்பினுல் உண்டுபண்ணப்பட்ட, ப்ராகாரம்-கோட்டையை, ப்ராயேண-அநேகமாக, ஸூரஹிதை-உண்டுபண்ணுகிறது.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலே சிவப்புரத்நம் இழைத்திருக்கிறது. அதனுடைய காந்தியைப்பார்த்தால் அக்னிஜ்வாலை போலே இருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் எங்குபார்த்தாலும் நுழைகிற கலியுகம் ஸ்ரீரங்கத்திற்குள் வாராமலிருப்பதற்கு ஸ்ரீரங்கத்துக்கு நெருப்பாலே ஒருகோட்டை போடுவதுபோலிருக்கிறது. உன்னைச்சாற்றிக்கொண்டு பெருமாள் ப்ரதக்ஷணமாக எழுந்தருளுகிறானன்றோ. ஆழ்வார் பாசுரங்களின் அபிப்ராயம் மனதிற் பட்டால் கெட்ட சங்கதிகளில் ஆசை, கோபம், கர்வம், பொறாமை இவைமுதலிய கெட்டகுணங்கள்வராது, இவைகள்தான்கலி. கலி என்று சண்டைக்குப்பெயர். பாசுரங்களுக்கு அர்த்தங்களை சொல்லுகிறோமே ஒழிய பெரும்பாலும் மனதிலே படவில்லை. அர்த்தபஞ்சகம் என்றால் ஐந்துஅர்த்தங்கள் என்று பெயர். ஒரு வித்வானை அது தெரியுமா என்று கேட்டால் 'ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்' என்று சுலோகத்தையும்சொல்லி அர்த்தமும் சொல்லுகிறார். அப்படியன்று அது. (1)ஜீவன்பெருமாள் (2)கோபத்தை (3)ஸமாதானம்பண்ணி (4)பெருமாள்கிட்டப்போய் (5) வேலை செய்யவேணும் என்று ஐந்து அர்த்தம். "நாம் இங்கே வந்திருக்கிறோம், பெருமாள்கிட்டப்போகவேணும்" என்ற நினைவே வெகு ஜனங்களுக்கு இல்லை. (20)

(கூ௦க) க்ரீடாக்ருஹாங்கண விஹாரிணி ரங்கநாதே
ஶோணாச்மரச்மி ஜனித ப்ரதிமாநகாஷ்டா: ।
ப்ராயேண ரஞ்ஜயதி பாதுகயோர்யுகம் தே
மௌஷ்டிக்ய ஸூசகவ வதீ மணிபாதுகே த்வம் ॥

மணிபாதுகே-மணியாய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! பவதீ-நீ, ரங்கநாதே-ஸ்ரீரங்கநாதன், க்ரீடாக்ருஹ-விளையாட்டுக்காகஇருக்கிற வீட்டினுடைய, அங்கணே-நடுவிலே, விஹாரிணி ஸதி-எழுந்தருளுகிறபோது, சோணாச்ம-சிவப்புரத்நங்களுடைய, ரச்மி-காந்தியென்கிற, லாக்ஷா-லாக்ஷையுடைய, ப்ரதிமா-செம்பஞ்சுக்குழம்புகளாலே, மௌஷ்டிக்ய-அலங்

காரம் பண்ணுகிறவள்போலே, பாதஸரோஜ-தாமரைப்பூபோ லிருக்கிற திருவடிகளுடைய, யுக்மம்-இரண்டை, பூயிஷ்டம்-மிகவும், ரஞ்ஜயஸி-சிவப்பாகப்பண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலே சிவப்புரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. அது ரொம்ப காந்தியுள்ளதாகஇருக்கிறது. பெருமாள் உன்னைச்சாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளும்போது திருவடியிலெல்லாம் படுகிறது. அதைப்பார்த்தால் செம்பஞ்சுக்குழம்பாலே திருவடியைப்பூசுகிறதுபோலிருக்கிறது. செம்பருத்தியென்கிறதை ஜலத்தில்போட்டால் சிவப்பாக இருக்கும். அதை மருதாணிபோலே அழகுக்காக காலில் தடவுகிறது வழக்கம். ஆழ்வார் திருவடிகளை மிகவும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். (21)

(௯௨) ரங்கேசிதுர்விஹரதோ மணிபாதரக்ஷே
ரத்யாஸு லாஜஸுமனஸ: பரிகீர்யமாணா: ।
த்வத்பத்மராகக்ரிணைர்விபரிணதாஸ்தே
ஸந்த்யாதபாஞ்சிததாரகபங்க்திலக்ஷ்மீம் ॥

ஹேமணிபாதரக்ஷே-ரத்னம் இழைத்த பாதுகையே! விஹரத:-ஸஞ்சரியாநின்றிருக்கிற, ரங்கேசிது:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ரத்யாஸு-நடுவீதியிலே, பரிகீர்யமாணா:-ஜனங்களாலே வாரிஇறைக்கப்பட்டிருக்கிற, லாஜஸுமனஸ:-புஷ்பங்கள், த்வத்-உன்னுடைய, பத்மராக-சிவப்புரத்னங்களுடைய, க்ரிண-காந்திகளுடைய, விபரிணாத்-விபரிப்பதாலே, ஸந்த்யாதப-மஞ்சள் வெய்யிலாலே, அஞ்சித-வியாபரிக்கப்பெற்றிருக்கிற, தாரக-நக்ஷத்ரங்களுடைய, பங்க்தி-வரிசையினுடைய, லக்ஷ்மீம்-அழகை, பஜந்தே-அடைகின்றன.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலே சிவப்புரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளுடைய சிவப்புக் காந்திகள் பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது வீதியிலே ஜனங்களால் வாரியிறைக்கப்பட்ட மல்லிகைப்புஷ்பங்களின்மேலேபரவுகின்றன. அதைப்பார்த்தால் மஞ்சள் வெய்யிலோடுகூடிய நக்ஷத்ரங்கள்மாதிரி இருக்கிறது. ஒழிந்திருக்கிற உயர்ந்த யோகிகளின் மனதுகூட ஆழ்வார் பெருமாளைப்பற்றி ஆசைப்படுகிற பாசுரங்களைக்கேழ்க்கும்

போது பெருமாளிடத்திலே ஆசையினாலேகலங்கிப்போகின்றன. யோகிகளெல்லாம் கண்ணனை ஸேவிக்கும்போது தாங்கள்பெண்களாகப்போகவேணுமென்று ஆசைப்பட்டார்களாம். (22)

(கூ०௩) ரஙா்ாயிராஜவதூ³ரக்ஷிணி விஹ்ருதஸ்த்வாம்
மஹாதரஜ்ஜவிரஹெ மிரிஶஸ்ய ஶஷ்ஜை ।
ஸம்வஜ்யதி ஶஹவா தவ வத்³மராகா³
ஶைஹூஜாத்மஜாவரணயாவகவஜ்ஜவக்ஷ்ஷீம் ॥

ஹெரஙாயிராஜ-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, வதூ³ரக்ஷிணி-வாராய் பாதுகையே! தவ-உன்னுடைய, வத்³மராகா³:-சிவப்புரத்னங்கள், ஶஹவா-காந்தியாலே, ஸ்வாம்-உன்னை, விஹ்ருதஃ-தூக்குகிற, மிரிஶஸ்ய-சிவனுடைய, மஹா-கங்கையினுடைய, தரஜ்ஜ-அலையினாலே, விரஹெ-அழுக்கில்லாமலிருக்கிற, ஶஷ்ஜை-தலையிலே, ஶைஹூஜாத்மஜா-ஹிமவத்பர்வதத்தின்பெண்ணான பார்வதியினுடைய வரண-கால்களுடைய, யாவகவஜ்ஜ-செம்பஞ்சுக்குழம்பினுடைய, லக்ஷ்மீம்-சோபையை, ஸம்வஜ்யதி-விருத்திபண்ணுகின்றன.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்மேலே சிவப்புரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. அதனுடைய சிவப்புகாந்திகள், பாதுகையை சிவன் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளுகிறபோது கங்கையினாலே அலம்பப்பட்ட அவர் தலையிலே பரவுகிறது. அதைப்பார்த்தால் பார்வதியினுடைய கோபத்தை ஸமாதானம்பண்ண சிவன் பார்வதியை ஸேவிக்கிறபோது அவள் காலிலே இருக்கிற செம்பஞ்சுக்குழம்பு பட்டதுபோலே இருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களை பெருமாளுக்கு பக்தரான சிவன் தலையிலே தூக்கிவைத்துக்கொள்ளுகிறார். (23)

(கூ०௪) ஶரணாமதாநாம் ஶஸ்ருஶீம் ஶொஹரஸாம்
ஶமயிதும்மயஸ்தூதநுமஹெ வாறஸஸ்யாநு ।
வமஸரவிஜயொமாதூஜநாயகஸ்ய ஸஸ்யஃ
வரிணமநாணீநஃ வாஜகெ வத்³மராகா³நு ॥

ஹெவாஜகெ-வாராய்பாதுகையே! ரஙாநாயகஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, வத-திருவடிகளாகிற, ஸரவிஜ-செந்தாமரைப்

பூக்களுடைய, யோகாத்-ஸம்பந்தத்தினாலே, பூய:-ரொம்ப, பரிணதா:-உண்டாகியிருக்கிற, ராகிண:-சிவப்பைஉடைத்தாயிருக்கிற, பத்மராகாந்-சிவப்புரத்னங்களை, ஶரணம்-மோக்ஷோபாயமாக, உபகதாநாம்-நம்பினவர்களுடைய, [illegible]-நல்லஸங்கதிகளுடைய அறிவில்லாமையாகிற, ஶர்வரீம்-இரவை, ஶமயிதும்-போக்கடிக்கிறதற்கு, உதயஸ்தாந்-பிரகாசிக்கிற (உதய பர்வதத்திலிருக்கிற) பாலஸூர்யாந்-இளம் ஸூரியர்களாக, மந்யே-நினைக்கிறோம்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்மேலே சிவப்புரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. அது ஏற்கனவே நல்ல சிவப்பாக இருக்கிறது. சிவப்பாயிருக்கிறபெருமாள் உள்ளங்காலினுடையசேர்க்கையினால்இன்னும் அதிகசிவப்பாக இருக்கிறது. அந்த ரத்னத்தைப்பார்த்தால், ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கவேண்டுமென்று பாதுகையை அடைந்தவர்களுடைய அஞ்ஞானமாகிற இரவைப்போக்குவதற்கு ஸூரியன் உதித்தாப்போலிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களை நல்ல ஆசார்யாளுடைய அனுக்ரஹத்தை முன்னிட்டு அவர்களிடத்தில் கேட்கிறபேர்களுக்கு அஞ்ஞானமெல்லாம் போய்விடுகிறது. (24)

(௯௦௫) ஹரிபதராகிணாம் பாதுகே தாவகாநாம்
அருணமணிகணாநாம் சந்த்ரசூடமௌளி: ।
ப்ரணதிஸமயஸங்காத் பாஸநாமேவ தத்தே
கலமகணிஶகாந்திஸ்பர்த்திநீபிர்ஜடாபி: ॥

ஹே பாதுகே-வாராய்பாதுகையே! சந்த்ரசூடமௌளி:-சந்த்ரகலையைத்தலையிலுடைய சிவன், கலமகணிஶ-செம்பாப்பயிரின் கதிரினுடைய, காந்தி-அழகோடு, ஸ்பர்த்திநீபி:-சண்டைப்படுகிற அதாவது அதுபோலே இருக்கிற, ஜடாபி:-சடைகளாலே, ஹரி-பெருமாளுடைய, பத-உள்ளங்கால்போலே, ராகிணாம்-அழகாயிருக்கிற, தாவகாநாம்-உன்னுடையதாயிருக்கிற, அருணமணி-சிவப்புரத்னங்களுடைய, கணாநாம்-கூட்டங்களுடைய, ப்ரணதிஸமய-பாதுகையை சிவன்ஸேவிக்கிறஸமயத்திலே, ஸங்காத்-ஸம்பந்தித்திருக்கிற, பாஸநாமேவ-காந்தியினுடைய சேர்க்கையைத்தான், தத்தே-தரிக்கிறான்.

(கருத்து) பாதுகையே! சிவனுடைய தலையிலே செம்பரப்பயி ரின் கதிர்போலே பொன்வர்ணமாக சடைகள் அதிகமாக இருக்கி ன்றன. அவைகளுக்கு அந்தவர்ணம்ஏதென்றுகேட்டால், உன்னை வந்து சிவன் ஸேவிக்கிறபோது பெருமாளுடைய உள்ளங்காலின் சிவப்பாலே எல்லையில்லாத சிவப்பை அடைந்த சிவப்பு ரத்னங்களு டைய காந்தி பட்டதினாலே உண்டாயிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களைச் சிவன் தலையிலே வைத்துக்கொண்டாடுகிறார். (25)

(௬௦௬) ப்ரதிவிஹரணமேதே பாதுகே ரங்கபர்த்து:
பதகமலஸமாநா: பத்மராகாஸ்த்வதீயா: ।
தருணதபநஸௌஹ்ருத்யம் உத்வஹத்பிர்மயூகை:
ஸ்தலகமலவிபூதிம் ஸ்தாபயந்த்யவ்யவஸ்தாம் ॥

ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! ப்ரதிவிஹரணம்-ஸஞ்சாரங்கள்தோறும், பதகமலை-தாமரைப்பூபோலிருக்கிறதிருவடியோடே, ஸமாநா:-ஸமானமாயி ருக்கிற, த்வதீயா:-உன்னுடையதாயிருக்கிற, ஏதே-இந்த, பத்மரா கா:-சிவப்புரெத்தினங்கள், தருணதபந-இளம்ஸூர்யனுடை ய, ஸௌஹ்ருத்யம்-ஸ்நேஹத்தை, உத்வஹத்பி:-அடையாநின்றிருக்கிற, மயூகை:-காந்திகளாலே, அவ்யவஸ்தாம்-கட்டுப்பாடு இல்லாமலி ருக்கிற, ஸ்தலகமல-நிலத்தாமரைப்பூக்களுடைய, விபூதிம்-ஸம்ரு த்தியை, ஸ்தாபயந்தி-ஏற்படுத்துகின்றன.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் சிவப்பு ரெத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன, அவைகள் பெருமாளுடைய சிவப்பான உள்ளங்கால்போலிருக்கின்றன. பெருமாள் உன்னைச் சாற்றிக் கொண்டு எழுந்தருளுகிறபோது அந்த ரத்தினத்தினுடைய காந் திகள் உதயகாலத்து ஸூர்யனுடைய காந்திகள்போல் கொஞ்சம் சிவந்து எங்கும் பரவுகின்றன, அதைப்பார்த்தால் எல்லா இடங்க ளிலும் தாமரைப் புஷ்பங்கள் இருக்கின்றனபோலிருக்கின்றன. பெருமாளிடத்தில் மிகுந்த ஆசையுடன் ஆழ்வார் ஸாதித்த பாசு ரங்களின் தாத்பரியங்கள் பெரியவர்கள் அனுக்ரஹத்தால் மன தில்பட்டால், சூரியோதயகாலத்தில் தாமரைமொட்டுகள் மலருகின் றனபோல் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்கிற தாரதம்மியம் இல்

லாமல் எல்லாருடைய மனது மலருகிறது. அதாவது எல்லாருக்கும் பெருமாளிடத்தில் பக்தி, தயை, பொறுமை இவைமுதலிய நல்ல குணங்கள் வருகின்றன. (26)

(௧0௭) அயமநிதரஸுகாந் ரஞ்ஜயந் வீதராகா
நருணமணிகணாநாம் தாவகாநாம் ப்ரகாஸ: |
மதுரிபுபதரக்ஷே த்ராக் ஜாஜ்வல்யமாந
ஶ்ஶலபயதி ஜநாநாம் ஸாஸ்வதம் பாபராஸிம் ||

மதுரிபோ-மதுவென்கிற அஸுரனுக்குச் சத்துருவான பெருமாளுடைய, பதரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! வீத-போயிருக்கிற, ராகாந்-பெருமாளைத் தவிர மற்றவைகளில் ஆசையை உடைத்தாயிருக்கிற, அநிதரஸுகாந்-பெருமாளுடைய அநுபவம் தவிர வேறு ஸுகமில்லாதவர்களை, ரஞ்ஜயந்-ஸந்தோஷப்படுத்துகிறதாயும் (சிவப்பாகப்பண்ணுகிறதாயும்) ஜாஜ்வல்யமாந:-மிகவும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறதாயும், தாவகாநாம்-உன்னுடையவைகளாயிருக்கிற, அருணமணி-சிகப்புரத்நங்களுடைய, கணாநாம்-கூட்டங்களுடைய, அயம்-இந்த, ப்ரகாஸ:-காந்தியானது, த்ராக்-சீக்கிரமாக, ஜநாநாம்-ஜநங்களுடைய, ஸாஸ்வதம்-ரொம்பக்காலமாயுள்ள, பாபராஸிம்-பாபங்களுடைய கூட்டத்தை, ஸலபயதி-விளக்குவெட்டுப்பூச்சிபோல்பண்ணுகிறது.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்பேரில் சிகப்புரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் எல்லையில்லாத ப்ரகாசமானது மற்ற ஒன்றையும் நினையாமல் பெருமாளையே நினைத்து ஸுகப்படுகிறவர்களை நிரம்பஸந்தோஷப்படுத்துகிறது. ஜனங்களுடைய நெடுநாளாக வந்த பாபக்கூட்டங்களை விளக்கில் வந்து விழுகிற பூச்சிகளைப்போல் பொசுக்கிறது. அதாவது போக்கடிக்கிறது. சிகப்பு இல்லாதவர்களை சிகப்பாகப்பண்ணுகிறது. ஆசையில்லாதவர்களுக்கு ஆசையையுண்டுபண்ணுகிறது என்றும் ஒரு அர்த்தம். பெருமாளிடத்தில் நிரம்ப ஆசையோடு ஆழ்வார்பாடின பாட்டுகளை சிகப்புரத்நமென்று சொல்லுகிறது. அந்தப் பாசுரங்களின் கருத்து பெருமாளிடத்தில் ரொம்ப பக்தர்களை எல்லையில்லாமல் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறது. ஜநங்களுடைய நெடுநாளாய்வந்த எல்லையில்

லாத பாபங்களை அறிந்தவுடனேயே போக்குகிறது. விளக்கில் வந்து விழுகிற பூச்சி என்று சொன்னதால் பாபிகள்கூட ஆழ்வார் பாசுரத்தின் கருத்தை மிகுந்த ஆசையுடன் கேட்கிறார்கள் என்று ஏற்படுகிறது. (27)

(௨௮) ப்ரசுரநிக³மக³ந்தா⁴: பாது³கே ரங்க³ப⁴ர்த்து:
பத³கமலஸம்ருத்³தி⁴ம் ப்ரத்யஹம் ஸாத⁴யந்த: ।
த³த⁴தி ஶமயந்தோ கா³ட⁴மந்தஸ்தமிஸ்ரம்
ஸமுசிதமாருண்யம் தாவகா: பத்³மராகா³: ॥

ஹே பாது³கே-வாராய்பாதுகையே! ப்ரசுர-அதிகமாயிருக்கிற, நிக³மக³ந்தா⁴:-வேதவாஸனைகளையுடைத்தானவைகளாயும், ரங்க³ப⁴ர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பத³-திருவடியாகிற, கமல-தாமரைப்பூவினுடைய, ஸம்ருத்³தி⁴ம்-நிரம்புதலை, ப்ரத்யஹம்-தினம்தோறும் ஸாத⁴யந்த:-உண்டுபண்ணுகிறவைகளாயும், கா³ட⁴ம்-கெட்டியாக இருக்கிற, அந்த:-உள்ளேயிருக்கிற, தமிஸ்ரம்- அக்ஞானமாகிற இருட்டை, ஶமயந்த:-போக்கடிக்கிறவைகளாயுமிருக்கிற, தாவகா:-உன்னுடையவைகளாயிருக்கிற, பத்³மராகா³:-சிகப்புரத்னங்கள், ஆருண்யம் சிகப்பாகவிருக்குகையை (ஸூரிபனாகவிருக்குகையை) த³த⁴தி-அடைந்திருகின்றன. ஸமுசிதம்-மிகவும் தகுந்தது.

(கருத்து) ஓபாதுகையே! உன்பேரில் சிவப்புரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகள் உயர்ந்த ஸூர்யனை இருக்கின்றன. எல்லாகாலத்திலும் எல்லா வேதங்களுடைய வாசனைகளையும் அடைந்து இருக்கின்றன. பெருமாளுடைய திருவடியாகிற தாமரைப்பூவை ஸம்ருத்தமாகப் பண்ணுகின்றன. உள்ளிருக்குமிருட்டைப்போக்குகின்றன; ஆழ்வார் பாசுரங்கள் எல்லாவேதங்களின் கருத்தாக இருக்கின்றன, பெருமாள் திருவுள்ளத்திற்கு மிகுந்த உகப்பாக இருக்கின்றன; கேட்கிறவர்களுக்கு எல்லா நல்ல ஸங்கதிகளையும் தெரிவித்து அக்ஞானத்தையும் போக்குகின்றன, (28)

(௨௯) ப்ராக்ஷாஶக்ஷ்யப்ரப⁴வதி ரங்கி³ண: பாது³கே ஶேஷ
வக்த்ரோத்³யோதே ஸ்தவபரிணதிம் பத்³மராகா³ந்விதஸ்தே ।
க்ஷோணீந்த்³ரோபாஸ்யமஸ்யப்ரதிவிதி ஸேவமாநாம்
ஸீமந்தஸ்த்ரீயமக்ஷாப்யஸ்யஸந்திவிந்துஸ்த்வராஸாம் ॥

தேவீ - விளங்குகிற, ரங்கிண: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதரக்ஷே - வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தே - உன்னுடைய, பத்மராக - சிவப்புரத்நங்களுடைய, த்யுதி: - காந்தியானது, ஸேவாநதாநாம் - ஸேவிப்பதற்காக வணங்கியிருக்கிற, த்ரிதஶஸுந்தரீணாம் - தேவஸ்திரீகளுடைய, அதரப்ரவாலே - தங்கத்தால்செய்யப்பட்ட ஒருவிதஆபரணம்போலிருக்கிற உதட்டிலே, லாக்ஷா - செம்பஞ்சுக்குழம்பினுடைய, லக்ஷ்மீம் - சோபையையும், வக்த்ரஸரோஜே - தாமரைப்பூபோலிருக்கிறமுகத்திலே, மதபீநதாம் - கொழுப்பினாலுண்டான அழகையும், கர்ண - காதினுடைய, உபாந்தே - ஸமீபத்திலே, கிஸலய - துளிர்களுடைய, ருசிம் - அழகையும், ஸீமந்தே - வகுடுப்ரதேசத்திலே, ஸிந்தூரஶோபாம் ச - ஸிந்தூரத்தினுடைய அழகையும், ஸூதே - உண்டுபண்ணுகிறது.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற சிவப்புரத்நங்களுடைய காந்தியானது உன்னைச்சேவிப்பதற்காக குனிந்திருக்கிற தேவஸ்திரீகளுடைய உதட்டில் படும்போது செம்பஞ்சுக்குழம்பு தடவின அழகையும், முகத்தில் படும்போது கள்ளுக்குடியினாலுண்டான கொழுப்பினால் உண்டானஅழகையும், காதில் துளிர்களுடைய அழகையும், வகுட்டில் ஸிந்தூரத்தினுடைய அழகையும் உண்டுபண்ணுகிறது. ஆழ்வார் பாசுரங்களின் அபிப்ராயம் மனதில்பட்டால் அதினால் ஒருவனுக்கு எல்லாவிதமான அழகும் ஸுகமும் வரும்.

(௪௧௦) ஶோணமணயஸ்த்வதீயே ஹரிபதராகேண
உத்யதஹிமாம்ஶவ: | நயந்தி சரணரக்ஷே த்யு
மணிமணிம் ஜ்யோதிரிங்கணதாம் ॥

இதி ஸ்ரீ கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே
பத்மராகபத்ததி: ஸப்ததஶீ ॥

சரணரக்ஷே-வாராய்த் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஹரி-பெருமாளுடைய, பத-திருவடியினுடைய, ராகேண-சிகப்பினாலே, ஸ்ப்ருஷ்ட-அடையப்பட்டிருக்கிற, மஹிமாந:-பெருமையையுடைத்தாயிருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, ஏதே-இந்த, ஶோணமணய:-சிவப்புரத்நங்கள், த்யுமணி-சூரியர்களுடைய, கணம்-கூட்டத்தை, ஜ்யோதிரிங்கணதாம்-மினிமினிப் பூச்சியாயிருக்குகையை, நயந்தி-அடைவிப்பிக்கின்றன.

(கருத்து)ஏபாதுகையே! உன்பேரில் சிவப்புரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன, அவைகளின்சிகப்புகாந்தியானதுபெருமாளுடைய உள்ளங்காலின் சிகப்புப்பட்டு கோடிபங்கு அதிகமாய்விட்டது. அதைப் பார்க்கும்போது கோடிஸூர்யர்கள் சேர்ந்தாலும் மினிமினிப்பூச்சிபோலிருக்கிறது. ஆழ்வார் ஆசாரியர்களுடைய உபதேசங்களாலே வரப்பட்ட ஞானங்களைப்பார்த்தால், இந்த உபதேசமில்லாதவர்களுக்குப் பதினாயிரம் சாஸ்திரஞானமிருந்தாலும் கொஞ்சம்கூட உபயோகப்படாது என்று தோன்றுகிறது.

பதினேழாவதான பத்மராகபத்ததி முற்றிற்று.

ஸ்ரீரங்கநாயகபாதுகாஸஹஸ்ரே

அஷ்டாதசீ முக்தாபத்ததி: ॥

(சுகக) பத்தாநாம் யத்ர நித்யாநாம் முக்தாநாமீஶ்வரஸ்ய
ச । த்ருஶ்யதே ஶேஷஶேஷித்வம் ஸா
மே ஸித்த்யது பாதுகா ॥

யத்ர-யாதொருபாதுகையிலே, பத்தாநாம்-இழைக்கப்பட்டிருக்கிற, நித்யாநாம்-அழிவில்லாமலிருக்கிற, முக்தாநாம்-முத்துக்களுக்கும், ஈஶ்வரஸ்ய-பெருமாளுக்கும், ஶேஷஶேஷித்வம்-பெருமைப்படுத்துகிறது, பெருமை அடைகிறது என்கிற ஸங்கதியானது, த்ருஶ்யதே-கண்ணாலே பார்க்கப்படுகிறதோ, ஸா-அந்த பாதுகையானது, மே-எனக்கு, ஸித்த்யது-ஸித்திக்கவேணும். அதாவது-ஸ்வாதீனமாகவேணும். யத்ர-யாதொருபாதுகையிலே,

பத்தா:-கர்மத்தாலே கட்டுப்பட்ட ஸம்ஸாரிகளுக்கும், முக்தா:-கர்மத்தாலே விடப்பட்டவர்களுக்கும், நித்யா:-கர்மஸம்பந்தம் ஒருகாலுமில்லாதவர்களுக்கும், ரங்கேஶ்வரஸ்ய-பெருமாளுக்கும், ஶேஷஶேஷித்வம்-முன்போலவே.

(கருத்து) சேஷமென்றால் பெருமைப்படுத்துகிறது. சேஷி என்றால் பெருமை அடைகிறது. பாதுகையில் முத்து இழைத்திருக்கிறது. அது பெருமாளுக்கு விசேஷமான பெருமையை உண்டுபண்ணுகிறது. இந்தப் பெருமாள்பாதுகையை ஸம்ஸாரிகளும் நித்யஸூரிகளும் முக்தர்களும தலையில்சாத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். அதனால் பெருமாள் உயர்ந்தவரென்றும் இவர்கள் பெருமாளுக்குக்கீழ்ப்பட்டவர்களென்றும் எல்லாருக்கும் நன்றாய் தெரியகிறது. அந்தப்பாதுகை எனக்கு ஸ்வாதீனமாகவேணும். அதாவது அந்தப்பாதுகையினிடத்தில் பொய்யில்லாத எல்லை இல்லாமல் எனக்கு பக்தி உண்டாகவேணும். ஸ்ரீபெருமாளும் ஆசார்யாளும் நிஜமாக பக்திபண்ணுகிறவனுக்கு ஸ்வாதீனமாவார்கள். ஆழ்வாருக்கு மூன்றுவிதஜீவர்களும், ஈச்வரனும் சேஷமாக இருக்கிறார்கள் என்கிறது ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. முத்து என்று சொல்லப்படுகிற ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களுக்குப் பெருமாள் சேஷபூதராயிருக்கிறார், அதாவது சுவாதீநராயிருக்கிறார். வாஎன்றால் வருகிறார் என்பது ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. (27)

(௯௨) தவ ரங்கதுரீணபாதரக்ஷே விஶதா மௌக்திக
பங்க்திர்விபாதி । ஸாந்த்ரீ த்வயி ஸாயிதா ப
வமோக்ஷஸமயே ஸங்க்ராந்திதேவ ஸாயுஜ்யக்ருத்யா ॥

ரங்கதுரீண-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! விஶதா-வெளுப்பாயிருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, பங்க்தி:-வரிசையானது, ஸாயிதா-ஸம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற, பவமோக்ஷ:-மோக்ஷத்தைஉடைத்தானவர்களாலே, ஸமயே-மோக்ஷத்திற்குப் போகிறஸமயத்திலே, ஸாந்த்ரீ-ஆரம்பப்ரீதியுள்ளவளாகஇருக்கிற, த்வயி-உன்னிடத்திலே, ஸங்க்ராந்த-சேர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, ஸாயுஜ்யக்ருத்யேவ-புண்யகர்மம்போலே, விபாதி-விளங்குகிறது.

(கருத்து.) மோக்ஷத்திற்குப் போகிறவர்களுடைய-முன்செய்த-பலம் கொடுக்காமல் மீதியான-புண்ணிய கர்மங்களை அவர்கள் மோக்ஷத்திற்குப்போகிறஸமயத்தில்,பெருமாள் அவர்களை விட்டுப் பிரித்து, அவர்களிடத்தில் ரொம்ப ப்ரீதியாய் இருக்கிறவர்களிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறான் என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் நல்ல வெளுப்பானமுத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால், மோக்ஷத்தை அடைகிறவர்களிடத்தில் ரொம்ப ப்ரீதி உள்ள உன்னிடத்தில் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட புண்ய கர்மங்கள்போல் இருக்கின்றன. முத்துக்கள் என்று ஆழ்வார் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்தப் பாசுரங்கள் மஹா ஸுக்ருதங்களாலே உண்டாகின்றன. அதாவது எல்லை இல்லாத பகவத் பாகவத ஆசார்யர்கள் அநுக்கிரஹத்தாலே உண்டாகின்றன என்று தோன்றுகிறது. ஒருவர் தெய்வம் இருக்கிறது என்று அறிந்து, சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பக்தியாவது, பிரபத்தியாவது செய்தால், அவன் மோக்ஷத்திற்குப் போகிற ஸமயத்திலே அவனிடம் ப்ரீதியாய் இருந்தவனிடத்தில் அவன் பண்ணின எல்லா புண்ணிய கர்மங்களுடைய பலன்களையும் பெருமாள் கொடுக்கிறார் என்றும், த்வேஷம் பண்ணினவனிடத்தில் அவனுடைய ஸகல பாப பலன்களையும் கொடுக்கிறார் என்றும் சொல்லி இருக்கிறது. (2)

(கூகந) ஶரணாகதஸஸ்யஶாலிநீயம் தவ மௌக்திகஶ்ரேணி
ருசிநிர்ஜரவீசிபி: । ரங்கதுரீணபாதரக்ஷே ஜகதீ நித்யமதைவமாத்ருகாஸீத் ॥

ரங்கது-வாராய், ரங்கதுரீண-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதரக்ஷே-திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, ஶரணாகத-பெருமாளைக் கெஞ்சுகிறவர்களாகிற, ஸஸ்ய-பயிர்களுடைய, ஶாலிநீ-வரிசையை உடைத்தாயிருக்கிற, இயம்-இந்த, ஜகதீ-பூமியானது, தவ-உன்னுடைய, மௌக்திகஶ்ரேணி-உயர்ந்த முத்துக்களுடைய, ருசி-காந்திகளாகிற, நிர்ஜர-மலைபருவிகளுடைய, வீசிபி:-வெள்ளங்களாலே, நித்யம்-எப்பொழுதும், அதைவமா

த்ருகா-மானம் பார்த்த சீமை இல்லாததாக, அதாவது ஆற்றுப் பாச்சல் உள்ளதாக, ஸம்ருத்தம்-ஆயிற்று.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளினுடைய காந்தி அழிவில்லாமலிருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால், கோடை காலத்திலும் நிற்காத பெரிய வெள்ளம் போலிருக்கிறது. அந்த வெள்ளத்தினால் பூமி முதலான எல்லா லோகங்களிலும் சரணாகதர்களாகிற நெல்லுகள் விருத்தி அடைந்து கொண்டே இருக்கின்றன. ஆழ்வார் அவதரித்த பிறகு பூமி முதலான லோகங்களில் ஸகலமான பேரும் பெருமானை ஆச்ரயித்து, பெருமானை அடைந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். (3)

(௧௧௪) அயி விஷ்ணுபதம் பரிஸ்ஃபுரந்தீ நவமௌக்திக
மணிநிர்மலப்ரகாசா | பரிபுஷ்யஸி க்ஷேமாணி
ஸத்த்வாநாம் ப்ரதிபச்சந்த்ரகலேவ பாதுகே த்வம் ||

பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! விஷ்ணுபதம்-ஆகாசத்திலே, பெருமானுடைய திருவடியிலே, பரிஸ்ஃபுரந்தீ-விளங்காநின்றும், நவ-புதியதாயிருக்கிற, மௌக்திகமணி-உயர்ந்த முத்துக்களாலே, (முத்துக்கள் போலே) நிர்மல-வெளுப்பாயிருக்கிற, ப்ரகாசா-காந்தியை உடைத்தாயிருக்கிற, த்வம்-நீ, ப்ரதிபத்-ப்ரதமையிலிருக்கிற, சந்த்ரகலா இவ-சந்திரகலைபோல, அதாவது-பிறைபோல, ஸத்த்வாநாம்-பிராணிகளுக்கு, க்ஷேமாணி-க்ஷேமங்களை, பரிபுஷ்யஸி-உண்டு பண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்துக்கள்நிறைய இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளால்நல்ல வெளுப்புகாந்தியை உடையநீ, களங்கமில்லாத பிரதமை சந்திரன்போல் ஸகலமான லோகங்களுக்கும் க்ஷேமங்களை உண்டு பண்ணுகிறாய். ஆழ்வார் அவதரித்து ரொம்ப உயர்ந்த முத்துக்கள் போன்ற பாசுரங்களைப் பாடினபடியால், ஸகல லோகங்களுக்கும் ஸகல க்ஷேமங்களும் இன்றைக்கும் உண்டாகின்றன. சந்திரன் பிறையைப் பார்த்தால் ரொம்ப

நல்லது என்று சொல்லியிருக்கிறது. விஷ்ணுபதமென்று ஆகாசத்திற்கும் பெயர். (4)

(கoரு) நிஹிதா நவமௌக்திகாவலிர்வ: ஸ்தலேஷு காஞ்சந பாதுகே முராரே: | நகசந்த்ரமஸாம் பதாச்ரிதாநாம் ப்ரதிபிம்பப்ரகரச்ரியம் பிபர்தி ||

காஞ்சநபாதுகே-ஹே பாதுகையே! தங்கமயமான பாதுகையே! ஸ்தலேஷு-உன்னுடைய நாலுபக்கங்களிலும், நிஹிதா-இழைக்கப்பட்டிருக்கிற, நவ-புதிதாயிருக்கிற, மௌக்திகாவலி:-முத்துக்களுடைய வரிசையானது, முராரே:-பெருமாளுடைய, பதாச்ரிதாநாம்-திருவடியை அடைந்திருக்கிற, நக-நகங்களாகிற, சந்த்ரமஸாம்-சந்திரன்களுடைய, ப்ரதிபிம்ப-ப்ரதிபிம்ப சந்திரன்களுடைய, ப்ரகரச்ரியம்-வரிசைபோல, பிபர்தி-விளங்குகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேரில் முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால் பெருமாள் திருவடியிலிருக்கிற நகங்களாகிற சந்திரன்களுடைய ப்ரதிபிம்பங்கள் போலிருக்கின்றன. நகங்கள் பெருமாள் திருவடியை விட்டுப் பிரியாததுபோல் ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களும் பெருமாளுடைய திருவடியை விட்டுப் பிரியாமலிருந்து, திருவடிக்கு அலங்காரமாக இருக்கின்றன. பாசுரங்களுக்கும் திருவடி அலங்காரம். நகங்களுக்கு திருவடியால் அழகு. திருவடிக்கு நகங்களால் அழகு. (5)

(கoசு) ஸதாதநோதி பவதீ ஸதா ஸ்வகீயமௌக்திகதயுதிஸ்புரிதா | ஹரிபாதுகே ஹரிபதோத்பவா கநகாபகா ஸரபஸாபகா ||

ஹரிபாதுகே-ஹே பெருமாளுடைய பாதுகையே, ஸதா-எப்பொழுதும், ஸ்வகீய-உன்னுடையவைகளாயிருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, த்யுதி-காந்தியினாலே, ஸ்புரித-பூசப்பட்டிருக்கிற, அதாவது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிற, கநகாபகா-பொன்னி என்று சொல்லப்பட்ட காவேரியானது, ஹரிபதோத்பவா-பெருமாள் திருவடியிலிருந்து உண்டாயிருக்கிற, ஸுர

ஸுராபகயா-கங்கையோடே, வபுஷாபி-சரீரத்தினாலும், ஸமதாம்-ஸமமாய் இருக்குந்தன்மையை, உபைதி-அடைகிறது.

(கருத்து) கங்கை என்கிறது பெருமாள் திருவடியிலிருந்து உண்டான ஓர் ஆறு. காவேரி என்று ஓர் ஆறு. இந்த இரண்டும் லோகங்களுடைய பாபத்தைப் போக்குவது முதலான விஷயங்களில் ஒரேமாதிரி தான். ஆனால் காவேரியைப் பொன்னியென்று சொல்லுகிறது. காவேரி சிகப்பு. கங்கை வெளுப்பு. ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்த வெளுப்பான உயர்ந்த முத்துக்களின் காந்திகள் பெருமாள் காவேரியின் நடுவில் எழுந்தருளியிருப்பதால்,காவேரியின் பேரில்எப்போதும்படுகிறது. ஆதலால் அது வெளுப்பாகஆகி வெளுப்பு நிறத்தாலும் கங்கையோடு ஸமானமாக ஆய்விட்டது. ஆழ்வாரின் பாசுரத்தின் அபிப்ராயத்தை நல்ல ஆசாரியர்களின் அநுக்கிரஹத்தினால் உள்ளபடி அறிந்தவர்கள் கங்கை போல்ஸகலலோகங்களுக்கும் ஸகலகஷ்டங்களையும் போக்கி,எல்லா க்ஷேமங்களையும் உண்டு பண்ணுவார்கள். ரஜோகுணம், தமோகுணம் உள்ளவர்களும் ஆழ்வார் பாசுரங்களுடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்தால், ரஜஸ் தமஸ் இல்லாத ஸத்வகுணத்தை அடைந்து விடுவார்கள். (6)

(௬௧௭) தவ ரங்கசந்த்ர தபநீயபாதுகே விசதா ஸதா
வஹதி மௌக்திகாவலி꞉ | சரணாரவிந்த நகசந்த்ர
மண்டல ப்ரணயோபயாத நவதாரகாருசிம் ||

ரங்கசந்த்ர-ஸ்ரீரங்க விமானத்திற்கு சந்திரன் போன்ற ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய; தபநீயபாதுகே-வாராய் தங்கமயமான பாதுகையே! விசதா-வெளுப்பாயிருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, ஆவலி꞉-வரிசையானது, சரணாரவிந்த-தாமரைப்பூப்போன்ற திருவடிகளுடைய, நக-நகங்களாகிற; சந்த்ரமண்டல-சந்திரமண்டலத்திலே, ப்ரணய-ஸ்நேஹத்தினாலே, உபயாத-வந்திருக்கிற, நவ-புதிதான, தாரகா-நக்ஷத்திரங்களுடைய, ருசிம்-அழகை, ஸதா வஹதி-அடைகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் வெளுப்பாய் முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால்—பெருமாள் திருவடியில் இருக்கிற நகங்கள் சந்திரன் போலிருக்கின்றன. சந்திரனுக்கு நக்ஷத்திரங்களை அகமுடையாளாகச் சொல்லி இருக்கிறது. அதனால் சந்திரனிடத்தில் வந்திருக்கிற நக்ஷத்திரம் மாதிரி இருக்கிறது. பெருமாள் திருவடியோடு சேர்ந்த அதாவது திருவடியைப்பற்றிச்சொல்லப்பட்ட ஆழ்வார் பாசுரங்களைஸேவிக்கும் போது, சந்திரனும் நக்ஷத்திரமும் சேர்ந்தது போலிருக்கிறது. இந்த பூமியில் நல்ல ஸங்கதிகளைத்தோன்ற விடாமல் பண்ணுகிற அக்ஞானமாகிற இருட்டை நிலாவானதுபோல் போக்கடிக்கிறது. அந்த பாசுரங்கள் நக்ஷத்திரங்கள் போலிருக்கின்றன. (7)

(௧௧௮) ஹரஸ்யகோடீர லாலிதா சாருமௌக்தி
கருசிபி: பாண்டுரா | ரங்கநாதபதாம்போஜஸம்ஶ்ரிதா த்வம் ல
க்ஷ்யஸே ஸ்வர்ணதீவ பாதுகே ||

பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! ஹரஸ்ய-சிவனுடைய கோடீர-கிரீடத்தாலே, லாலிதா-கொண்டாடப்பட்டவளாயும், சாரு-அழகாயிருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, ருசிபி-காந்திகளாலே, (காந்திகள்போலே) பாண்டுரா-வெளுப்பாயும், ரங்கநாத-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பதாம்போஜ-தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடியோடு, ஸம்ஶ்ரிதா-சேர்ந்திருக்கிற, த்வம்-நீ, ஸ்வர்ணதீவ-கங்கைபோலே, லக்ஷ்யஸே-காணப்படுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச் சிவன் ஸந்தோஷத்தோடு தலையில் ஸாதித்துக்கொள்ளுகிறார். உன்பேரில் முத்துக்கள் இழைத்து இருப்பதால் அதின் காந்தியால் வெளுப்பாய் இருக்கிறாய். நீ பெருமாளுடைய திருவடியாகிற தாமரைப் பூவோடு சேர்ந்திருக்கிறாய், இப்படிப்பட்ட உன்னைப் பார்த்தால் கங்கை போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் நல்ல கருத்துள்ள பாசுரங்களால் கங்கைபோல் ஸகல லோகத்தையும் தோஷமில்லாமல்பண்ணி, ஸகல க்ஷேமத்தையும் அடையும்படி பண்ணுகிறார். (8)

(கூகக) யே ஸஜந்தி ஸவதீம் தவ தே ஶிகாக்ர
த்ருத்யசிகந்த்ரமுக்தயா வ்ருத்தயந்தி யோகி முகரிபாதுகே ஶிகஸ்தித பாலசந்த்ர சந்த்ரிகாம் ||

முரமதந-முரு என்கிற அஸுரனுக்குச்சத்ருவான பெருமாளுடைய, பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! யே-எவர்கள், ஸவதீம்-உன்னை, ஸஜந்தி-தியானிக்கிறார்களோ, (அதாவது வேறு நினைவு இல்லாமல் விடாமல் நினைக்கிறார்களோ) தே-அவர்கள், தவ-உன்னுடைய, ஶாந்திகத்ருத்விகல்ப முக்தயைவ-கங்கைபோலிருக்கிற முத்துக்களின் காந்தியினாலேயே, ஶிகஸ்தி-தலையிலிருக்கிற, பாலசந்த்ரஸ்ய-சின்ன சந்திரனுடைய, சந்த்ரிகாம்-நிலாவை, வ்ருத்தயந்தி-வ்ருத்திபண்ணுகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னை யார் தியானிக்கிறார்களோ. அவர்கள் உன்பேரில் இழைத்திருக்கும் முத்துக்களுடைய கங்கைபோலிருக்கும் வெளுப்பு காந்திகளாலே தலையிலிருக்கிற சின்னசந்திரனுடையநிலாவை வ்ருத்திபண்ணுகிறார்கள். அதாவது உன்னைத் தியானிக்கிறவர்களுக்கு சிவன்பட்டம் வருகிறது. ஆழ்வாரிடத்திலும் அவர் பக்தர்களிடத்திலும் பக்தி பண்ணி, ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களை அர்த்தத்தோடு அறிந்தால், அவர்களுக்கு நல்ல அறிவு விருத்தி அடைகிறது. ஆழ்வார்களுடைய பக்தர்களுக்குக் கிடைக்காத ஐசுவரிய மில்லை. (9)

(கூஉ௦) முக்தாமயூகைர் நியதம் த்வதீயைர் ஆவிஷ்க்ருதம் ஸம்நதிமத் பவாநி ரங்கேஶபாதாவநி பிந்து ஸம்ஸ்க்ருதசந்த்ரம் ஹரோ தர்ஶிதஸம்நதிஸ்தாம் ||

ரங்கேஶ-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதாவநே-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தர்ஶித-காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, ஸம்நதிம்-வணக்கத்தை உடைத்தாயிருக்கிற, ஹரோ தேவ:-சிவன், த்வதீயை:-உன்னுடையவைகளாயிருக்கிற, முக்தா-முத்துக்களுடைய, மயூகை:-காந்திகளாலே, அவதம்ஸம் சந்த்ரம்-தலைக்கு அலங்காரமான சந்திரனை, ஆவிஷ்க்ருது-நிரப்பப்

போகிறவராய்க் கொண்டு, ஸாநந்-உன்னை, விபர்த்தி-தூக்குகிறார்; நியதம்-நிச்சயம்

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! சிவன் வணக்கத்துடன் உன்னைத் தலையில் வைத்துக்கொள்ளுகிறார். எதற்காக என்றால், உன்னிடத்திலிருக்கும் முத்துக்களின் காந்தியால் தலையிலிருக்கும் சந்திரனை பெரிதாகப் பண்ணுவதற்காக. பெருமாள், நித்ய ஸூரிகள் இவர்களாலேகூட தலையில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய ஆழ்வார் பாசுரங்களை சிவன் பிரும்மா இவர்கள் வைத்துக்கொள்ளக்கேட்பானேன்? ரஜோகுணத்துக்கும் தமோகுணத்துக்கும் சுவாதீனப்பட்டு ஐச்வர்யத்தையே பெரியதாக நினைக்கிற பிரும்மா சிவன் முதலானவர்கள், ப்ரும்ம பட்டம் முதலானவைகளையும் திருணமாகவும், தொந்தரவாகவும் நினைத்த ஆழ்வார்களின் ஸூக்தியை—தங்களுக்கு நல்ல ஞானமும், ஸம்ஸாரத்தில் ஒழிவும், பெருமாளிடத்தில் ஆசையும்வரவேணுமென்று தலையால் வஹித்து ஸேவிக்கிறார்கள்.

(௩௨௧) பரிஷ்க்ருதா மௌக்திகரஶ்மிஜாலை꞉ பதா³ப்³ஜ-
ரக்ஷீ ப⁴வதீ முராரே꞉। ப⁴வத்யனந்தோர்மிப⁴ஜாம்
ஶரீரிணாம் ஸம்ஸார ஸாக³ரபோதவதீ ‖

பதா³ப்³ஜம்-பாதுகையே! மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, ரஶ்மி-கிரணங்களாகிற, ரஶ்மி-கயிறுகளுடைய, ஜாலை꞉-கூட்டங்களாலே, பரிஷ்க்ருதா-அலங்கரிக்கப்பட்டும், கட்டப்பட்டும், முராரே꞉-பெருமாளுடைய, பதா³ப்³ஜ-திருவடியை, ரக்ஷீ காப்பாற்றுகிறவளாயுமிருக்கிற, ப⁴வதீ-நீ யானவள், அனந்தோர்மி-எல்லை இல்லாத அலைகளாலே (அதாவது ஸமுத்திரத்தில் அலைகள்போல் ஓச்சலில்லாத பசி, தாகம், துக்கம், நல்ல ஸங்கதிகளை அறியாமை, கிழத்தனம், சாவு என்கிற ஆறு உபத்திரவங்களாலே) ப⁴ஜாம்-தவித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஶரீரிணாம்-பிராணிகளுக்கு, ஸம்ஸார-ப்ரகிருதியாகிற, ஸாக³ர-ஸமுத்திரத்திற்கு போதவதீ-ஓடமாக, ப⁴வதி-ஆகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ப்ராணிகள் ப்ரகிருதியின் ஸம்பந்தத்தினாலே உடம்பையும் அதைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனையும்,

அதற்கு யஜமானனுன தெய்வத்தையும் அறியாமல், அநேக பாபங்களைச்செய்து அந்தப்பழக்கம் எல்லையில்லாமல் வ்ருத்தியாகி, மறுபடியும் அந்த பாபத்திலே ஆசை உண்டாகி, மறுபடியும் சரீரம் இந்திரியம் முதலான ப்ரக்ருதியை அடைந்து, மறுபடியும் அறியாமை முதலான சுழலில் அகப்பட்டு திண்டாடுகிறுர்கள். உயர்ந்த முத்துக்களாலே இழைக்கப்பட்ட உன்னைத்தலையில் சாத்திக்கொண்டும் உன் திருமஞ்சன தீர்த்தத்தை சாப்பிடுவது முதலானவைகளாலேயும் இந்தக் கஷ்டத்தைப் போக்குகிறுர்கள். ஆகையால் ஜனங்களுடைய கஷ்டமாகிற ஸமுத்திரத்திற்கு நீ ஓடமாக இருக்கிறுய். உன்பேரில் இழைத்து இருக்கிற கம்பிபோன்ற முத்துக்களின் காந்தியைப் பார்த்தால் ஓடத்தைக்கட்டுகிற கயிறுபோலிருக்கிறது. பிளாச்சு முதலானவைகளை வைத்துக் கொண்டு கயிறுகளால் ஓடம் கட்டுவது வழக்கம். ஆழ்வார் அவதரித்து, ரொம்பவும் இன்பமான-ஜீவன் தைவம் முதலான நல்ல ஸங்கதியைக் காண்பிக்கிற -முத்துக்கள் போன்ற பாசுரங்களை ஸாதித்ததால் வெகு பேர்கள் நல்ல ஸுக்ருதங்களால் நல்ல ஆசாரியாளை அடைந்து நல்ல ஸங்கதிகளைத் தெரிந்து மோக்ஷத்தை (அதாவது பெருமாளுடைய அழிவில்லாத இடத்தை) முன்னேயும் அடைந்தார்கள். இப்பவும் அடைகிறுர்கள். நாளைக்கும் அடையப்போகிறுர்கள். (11)

(கஉஉ) ரங்கேஶபாதப்ரதிபந்தஸோகாம் ரத்நாந்விதை꞉
ஶ்லாகிதாம் ஶிரோபி꞉ | முக்தாவதாதாம் மணி
பாதுகே த்வாம் மந்தும் ஸர்பராஜாயிதவத꞉ ப்ரதீத꞉ ||

மணிபாதுகே-ரத்னம் இழைத்த பாதுகையே! ஸ்ரீரங்கேஶ-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய, பத-திருவடியிலே, ப்ரதிபந்த-அடையப்பட்டிருக்கிற, ஸோகாம்-ஸுகத்தை உடைத்தானவளாயும், உடலை யுடைத்தானதாயும், ரத்ந-ரத்தினங்களோடு, அந்விதை꞉-சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற, ஶிரோபி꞉-தலைகளாலே, ஶ்லாகிதாம்-கொண்டாடப்பட்டவளாயும், முக்தா-முத்துக்களாலே, முத்துக்கள் போலே, அவதாதாம்-வெளுப்பாயுமிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ஸர்பராஜாயிதவத꞉-பாம்புகளுக்கெல்லாம் ராஜாவாயிருக்

கிற. ஆதிசேஷனுடைய, ஸம்ஸ்தாநம்-திருமேனியாக, வ்யாதீநக்ஷி னேக்கிறோம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ உயர்ந்த முத்துக்களால் இழைக்கப்பட்டு, நல்ல வெளுப்பாயிருக்கிறாய், பெருமாள் உன்மேபேரில் திருவடியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். உயர்ந்த கிரீடங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற பிரும்மா முதலான தேவதைகளுடைய தலைகளால் கொண்டாடப்படுகிறாய், ஆனதால் நீ ஆதிசேஷன் திருமேனிபோலிருக்கிறாய். ஆதிசேஷன் வெளுப்பு. அவர் திருமேனியில் பெருமாள் எழுந்தருளி யிருக்கிறார். அவருடைய ஆயிரம் தலைகளிலும் ரத்நங்களிருக்கின்றன. ஆழ்வார்எழுந்தருளியிருந்தஇருப்பைப்பார்த்தால்திருவனந்தாழ்வானாகவேசொல்லலாம்.

(௬௨௫) ஸ்ரீரங்கநாதபாதாவநி மௌக்திகைஸ்தே ஜ்யோத்ஸ்நாவ்யாப்தம்
ஜகதிதம் திவாபி । தேவாநாம் ந ஜஹதி யேந ஹஸ்தராஜீவகோஶா: ‖

ஸ்ரீரங்கநாத-பெருமாளுடைய, பாதாவநி-திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, தே-உன்னுடைய, மௌக்திகை:-முத்துக்களாலே, இதம்-இந்த, ஜகத்-லோகமானது, திவாபி-பகலில்கூட ஜ்யோத்ஸ்நாவ்யாப்தம்-நிலாவினால் ரொம்பியிருக்கிறது, யேந-யாதொரு காரணத்தினால், தேவாநாம்-தேவதைகளுடைய, ஹஸ்தராஜீவகோஶா:-கைகூப்பலாகிற, தாமரை மொட்டுகள், ..., ந ஜஹதி-அடையவில்லையோ.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்த வெளுப்பான முத்துக்களுடைய காந்தியால், இந்த லோகம் பகலில் கூட நிலாவாக இருக்கிறது. அது எதினால் தெரிகிறது என்றால், தேவதைகளுடைய கைகூப்பலாகிற தாமரை மொட்டுக்கள் பகலில் கூட மலருவது இல்லை. அதாவது பாதுகையை ஸேவிக்கிறபோது தேவதைகள் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். தன்னால் வருகிறது ஒன்று, பிள்ளை பெண்டாட்டிகளால் வருகிறது ஒன்று, தைவத்தினால் அதாவது மழை காற்றுகளினால் வருவது ஒன்று—ஆக மூன்று விதங்களான வருத்தங்களாகிற மிகவும் கடு

மையான நெருப்பில் அகப்பட்டுக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்திலே தபிக்கிற பிராணிகள் ஆழ்வாருடைய முத்துக்கள் போன்ற பாசுரங்களின் கருத்தை அறிகிறபோது, பூர்ண சந்திரனுடைய நிலவினால் போல் குளிர்ந்து போகின்றனர். அப்போது எல்லையில்லாத பக்தியினால் கையைப் பிரிக்காமல் கூப்பிக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள். ஸகலதேவதைகளுமுள்பட அப்படி யிருக்கிறார்கள். (13)

(கூஉச) ஸம்ஶ்ரிதாநாமநவாம் விஶுத்திம் த்ராஸவ்ய
பாயம் ச விதந்வதீ த்வம் । ஸாயுஜ்யஸௌபாக்யவதீ
ஸ்வகீயைர்மௌக்திகைஶ்ஶௌரிபதபாதுகே ந: ॥

ஶௌரே-பெருமாளுடைய, பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! ஸம்ஶ்ரிதாநாம்-உன்னை அடைந்திருக்கிற, ந:-எங்களுக்கு, அநவாம்-குற்றமில்லாத, விஶுத்திம், தோஷமில்லாமையை, வெளுப்பை, த்ராஸ-பயத்தினுடைய, (ரத்னங்களுக்கு ஏற்பட்ட தோஷங்களுடைய) வ்யபாயம் ச-இல்லாமையையும், விதந்வதீ-உண்டு பண்ணுகிற, த்வம்-நீ, ஸ்வகீயை:-தன்னுடையவைகளான, மௌக்திகை:-முத்துக்களோடே, ஸாயுஜ்யம்-ஒரேமாதிரியான ஸௌகாநுபவத்தை, ஸௌபாக்யவதீ-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பக்தியோடு உன்னை அடைந்தவர்களை உன்னிடத்தில் இருக்கும் முத்துக்கள் போல் சுத்தங்களாகவும், த்ராஸமில்லாமலும் பண்ணிவிடுகிறாய். அதாவது ஒருவிதமான தோஷமில்லாதவர்களாகவும், அதினால் ஒருவிதமான பயமும் இல்லாதவர்களாகவும் பண்ணுகிறாய். சுத்தி என்றால் வெளுப்புக்கும் பெயர். த்ராஸமென்றால் ரத்நங்களுக்கு ஏற்பட்ட தோஷங்களுக்கும் பெயர். பெருமாள் தன்னை அடைந்தவர்களைத் தன்னைப்போல் பண்ணுகிறார். ஆசார்யர்களும் தன்னை அடைந்தவர்களைத் தன்னைப்போல் பண்ணுகிறார்கள். முத்துக்கள் என்றால் பாசுரங்கள். அவைகள் குற்றமில்லாமலும் பயமில்லாமலும் இருக்கின்றன. தன்னை யறிந்தால் எல்லாருக்கும் எல்லா ஸுகங்களையும் கொடுக்கின்றன. அதுபோல், ஆழ்வார்களுடைய பக்தர்களுமிருக்கிறார்கள். (14)

(௩௨௫) ஸம்வேத்மி பாதுகே மௌக்திகானாம்
கீர்ணாம் ப்ரஸ்ருதை: கிரணப்ரரோஹை: |
யாத்ரோத்ஸவார்த்தம் விஹிதாம் முராரே:
ஸம்பூர்ணஸாங்குரபாலிகாம் த்வாம் ||

பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! மௌக்திகாநாம்-முத்துக் களுடைய, ப்ரஸ்ருதை:-நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற, கிரண-காந்தி களாகிற, ப்ரரோஹை:-முளைகளாலே, கீர்ணாம்-வ்யாபிக்கப் பட்டிருக்கிற அதாவது ரொம்பி இருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, முராரே:-பெருமாளுடைய, யாத்ரா-வெளியில்எழுந்தருளுகிறதாகிற, உத்ஸவார்த்தம்-கல்யாணத்திற்காக, விஹிதாம்-ஏற்படுத்தப்பட்டி ருக்கிற, ஸம்பூர்ணாம்-குறைவில்லாமலிருக்கிற, ஸாங்குரபாலி காம்-முளைகளோடுகூடின பாலிகை என்கிற பாத்திரமாக, ஸம்வே த்மி-அறிகிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேல் முத்துக்கள் இழை த்திருக்கின்றன. நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற அவைகளுடைய வெ ளுப்பான காந்தியைப் பார்க்கும்பொழுது, பெருமாள் வெளியில் எழுந்தருளுகிறதாகிற கல்யாணத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட நிறைந்த முளைகளோடு கூடின பாலிகைமாதிரி இருக்கிறது. லோகத்தில் ஸம்ஸாரிகள் வீடுகளில்|கல்யாணம் பண்ண ஆரம்பிக் கும் போது ஒருபாத்திரத்தில் நெல் உளுந்து பயிறு முதலான திரவியங்களை விதைக்கிறார்கள். அது நாலுநாளில் முளைத்து பயி ராகஆகிறது வழக்கம். நல்ல ஆசாரியாளுடைய அனுக்கிரஹமும், கடாக்ஷமும் ஒருவனிடத்தில் இருந்தால், அவர்களுக்கு பெருமா ள் ப்ரத்யக்ஷமாகி விடுகிறார். (15)

(௩௨௬) ரிசஸ்வஹேதும் ஸகுஹஸ்ய ஜந்தோ:
ஸ்வாதோஸ்மிதஸ்யாத்மஸமஸ்ததோஷ: |
முக்தாமயூகைர் வ்யவஹாரலக்ஷ்யாம்
பாஷாம் ரங்கேஶ்வர பாதுகே த்வம் ||

ரங்கேஶ்வர-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதுகே-வாராய் பாது கையே! த்வம்-நீ, முக்தா-முத்துக்களுடைய, மயூகை:-காந்தி

களாலே, ஸர்வஸ்ய-எல்லா, ஜந்தோ:-ப்ராணிகளுக்கும், ஶிவங்க ஹேதும்-மங்களத்துக்குக் காரணமாயும், (சிவனாய் இருக்குமை யை உண்டு பண்ணுகிறதாயும்) அஸங்க்யேய:-கணக்கில்லாமலி ருக்கிற, ஹரிநீலரத்னப்ரகாஶ:-உயர்ந்த வெள்ளங்களாலே, ப்ரவாஹம்-ப்ரேம்பி இன்பமாக இருக்கிற, அந்யாம் ஸ்ரவந்தீம்-இப்போது இருக்கிற கங்கையைக் காட்டிலும் வேறு கங் கையை, ப்ரஸூஷே-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்துக்கள் இழைத் திருக்கின்றன. அவைகளினுடைய காந்திகளைப்பார்த்தால், அளவு இல்லாத கங்காப்ரவாஹம்போல் இருக்கிறது. அவைகளைப்பார் த்தால் நீ அநேக கங்கைகளை உண்டுபண்ணுகிறாய் போல் இருக்கி றது. முன்னே ஒருஸமயத்தில் பெருமாள் த்ரிவிக்கிரமாவதாரம் பண்ணினபோது பூமியை எல்லாம் ஒருஅடியால் அளந்து ஆகா சத்தை எல்லாம் ஒருஅடியால் அளக்கும்போது, திருவடி பிரும் மலோகத்திற்குப் போயிற்றாம். அப்போது பிரும்மா திருவடியில் தீர்த்தம் சேர்த்தாராம். அதுகங்கை என்கிற ஆறாக ஆய்விட்ட தாம். அதைச்சிவன் தலையில் வைத்துக்கொண்டாராம். அதினால் அவர் சிவனாக ஆனாராம்.(அதாவது விசேஷ க்ஷேமங்களை அடைந் தாராம்.) அப்போது ஒருவர் சிவனானார். அந்த கங்கை ஏழாகப் பிரி ந்தது. இப்போது நீ-எல்லாரையும் சிவனாகப் பண்ணுகிறதாயும், எல்லையில்லாத பிரிவுள்ளதாயும், அந்தகங்கையைக் காட்டிலும் அநேக விதத்தினால் உயர்ந்ததுமான கங்கையை உண்டு பண்ணுகி றாய்போல. ஆழ்வாருடைய ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் கருத்து கங்காப்ரவாஹம் போல் இருக்கிறது. ஸகலபாபத்தையும் போக்கி ஸகலக்ஷேமத்தையும் கொடுக்கிறது. (16)

(௧௨௭) ரங்கே ஶயாநஸ்ய பதாவநி த்வாம் நாராயணஸ்ய
விந்யாஸவிஶேஷவிருத்தாம் । பரிஶ்ரமநிவர்த்திக
ஜாமதக்ந்யஸ்யாம் த்ருதிஸம்விந்நாம் த்ருதியந்தி பரார்த்தாம்॥

பதாவநி-பாதுகையே, ரங்கேஶயாநஸ்ய-ரங்கவிமா நத்தில், சயனித்துக்கொண்டிருக்கிற, நாராயணஸ்ய-பெருமா

ளாகிற அழகு ஸமுத்திரத்தினுடைய, ஸவிதே-ஸமீபத்திலே, நிஷண்ணா-இருக்கிறவளாயும், வரிஷ்ட-விளங்காநின்றிருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, ஜால-கூட்டத்தினாலே, ஸ்ப்ருஶ்யா-பார்க்கத்தகுந்தவளாயுமிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, புதாஃ-கவிகள் ... முத்து உண்டாகிற காலத்தில் பிளந்திருக்கிற, முக்தா-முத்துச் சிப்பியாக, ப்ரதியந்தி-நினைக்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் நிரைய முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. நீங்கள் இரண்டுபேரும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கிறீர்கள். உங்களைப் பார்த்தால் முத்து பக்குவமான காலத்தில் வெடித்தமுத்துச் சிப்பிபோல் இருக்கிறது. குளங்களில் ஒரேமாதிரி இரண்டுபாகமுள்ள நத்தான் கூடு என்று ஒன்றிருக்கும். அதற்குள் பூச்சி இருக்கும். ஏதோ ஒருகாரணத்தால் அந்தப் பூச்சி செத்துப்போய்விட்டால் அது இரண்டாய் பிளந்து போய் விடும். இதேமாதிரி ஸமுத்திரத்தில் இருக்கிறது. அவைகளுக்கு சிப்பி என்றுபெயர். அவைகள் நடுவில் முத்துக்கள் உண்டாகின்றன. முத்து முத்தின ஸமயத்தில் வெடிக்கிறது. நீ அந்த முத்துச்சிப்பிபோல் இருக்கிறாய். அது ஸமுத்திரத்தில் இருக்கும். நீ பெருமாளாகிற அழகு ஸமுத்திரத்தின் கிட்ட இருக்கிறாய். பெருமாளை உள்ளபடி பார்த்ததால் அவரிடத்தில் எல்லை இல்லாத பக்தி உள்ள ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களைப் பார்த்தால், உயர்ந்த முத்துக்கள் போலிருக்கின்றன. (17)

(௬௨௮) அவைமி ரங்கப்ருத்வபாதரக்ஷே முக்தாமயானி
த்வயி நிஸ்துலானி | ததேவ கல்பாந்தர தாரகாணாம் உத்பாதி பீஜாநி ஜகத்யாதா ||

ரங்கப்ருத-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதரக்ஷே-வாராய் பாதுகையே! த்வயி-உன்னிடத்திலிருக்கிற, நிஸ்துலானி-ஸமானமில்லாமலிருக்கிற, முக்தாமயானி-முத்துக்களை, ஜகத்யாதா-லோகங்களை உண்டுபண்ணுகிறவராகஇருக்கிற, ததேவ-அந்தஸ்ரீரங்கநாதனாலேயே, உத்பாதி-விரைக்கப்பட்டிருக்கிற, கல்பாந்தர-அடுத்த கல்பத்தில் வரப்போகிற, தாரகாணாம்-நக்ஷத்திரங்களுக்கு, பீஜாநி-விரைகளாக, அவைமி-அறிகிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேரில் இழைத்து இருக்கின்ற உயர்ந்த முத்துக்களைப்பார்த்தால், லோகத்தை எல்லாம் உண்டு பண்ணுகிற பெருமாளால்அடுத்த கல்பத்திற்கு வேண்டிய நக்ஷத்திரங்களுக்காக நாத்துவிடப்பட்டிருக்கிறதுபோலிருக்கிறது. அதாவது முத்துக்கள் நக்ஷத்திரங்கள் போலிருக்கின்றன. ரொம்பதூரம் கீழே இருக்கிற ஜனங்களுக்குக்கூட நக்ஷத்திரங்கள் நன்றாய் ப்ரகாசிப்பதுபோல் ரொம்ப மட்டமான ஜனங்களுக்குக்கூட முத்துக்கள் போன்ற ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களின்கருத்து நன்றாகத்தெரிகிறது. (18)

(கூஉக) விக்ராந்தமாஸீத் க்ஷணமந்தரிக்ஷம்
மாயாவிநா ஸமவதா மணிபாதரக்ஷே ।
வ்யோமாபகாவிபுலபல்வலதர்சநீயை
முக்தாபலைஸ்தவ ஸௌம்யை: த்வைதீக்ருததாரம் ॥

மணிபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே, மாயாவிநா-ஆச்சரியமான காரியங்களைச் செய்கிற, அதாவது சின்ன குழைந்தையாக இருந்து லோகங்கள் எல்லாம் ரொம்பும்படி வளர்ந்தவராக இருக்கிற, அதாவது வாமனனாக இருந்து த்ரிவிக்கிரமாவதாரம் பண்ணி இருக்கிற, ஸமவதா-பெருமாளாலே, விக்ராந்தம்-அளக்கப்பட்டிருக்கிற, அந்தரிக்ஷம்-ஆகாசமானது, க்ஷணம்-கொஞ்சகாலம், வ்யோமாபகா-ஆகாசகங்கையினுடைய, விபுல-பெரியதாக இருக்கிற, பல்வல-தண்ணிக் கொப்பளங்கள்போல், தர்சநீயை:-பார்க்கத்தக்கவைகளாயிருக்கிற, ஸௌம்யை:-க்ஷேமத்தைப்பண்ணுகிறவைகளான—தவ-உன்னுடைய, முக்தாபலை: முத்துக்களாலே, த்வைதீக்ருத-இரண்டு பங்காகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற, தாரம்-நக்ஷத்திரத்தை உடைத்தானதாக, ஆஸீத்-ஆயிற்று.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் ஒரு ஸமயத்தில் த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணி பூமியை ஒரு திருவடியால் அளந்து ஆகாசத்தை ஒரு திருவடியால் அளக்கும்போது திருவடியோடு நீயும் ஆகாசத்திற்குப்போனாய். அப்போது ஆகாசத்தில் நக்ஷத்

ரங்கள் அபாரமாக இருந்தன. உன் பேரில் இழைத்திருக்கிற ரொம்ப பெரிதானமுத்துக்கள் நக்ஷத்திரங்கள்போல் விளங்கிற்று. அந்த காலத்தில் உண்டான கங்கையினுடைய கொப்பளங்கள் நக்ஷத்திரங்கள்போல் இருந்தன. ஆகாசத்தில் பெருமாள் திருவடி இருக்கிற சற்று நாழிவரையில் ஒன்றுக்கு மூன்று பங்கு நக்ஷத்திரங்கள் இருக்கின்றன போலிருந்தது. (19)

(கஉ0) ஸ்ரீவிஹாரரஸிகேந ஸௌரேஸ்த்வம்
ரக்ஷாவிதௌ ஸமதயா ஜகதாம் நியுக்தா ।
ஸத்வம் ததர்ஹமிவ தர்சயஸி ப்ரபூதம்
முக்தாமயூக நிகரேண விஸ்ருமரேண ॥

ஸௌரே-வாராய் பாதுகையே, ஸ்ரீ-மஹாலெக்ஷ்மியோடே, விஹார-விளையாட்டிலே, ரஸிகேந-ஆசைஉள்ளவராயிருக்கிற, ஸமதா-பெருமாளாலே, ஜகதாம்-லோகத்தினுடைய, ரக்ஷாவிதௌ-காப்பாற்றுகிற வியாபாரத்திலே, நியுக்தா-ஏவப்பட்டிருக்கிற, த்வம்-நீ, விஸ்ருமரேண-நாலுபக்கமும் பரவுகிற, முக்தாமயூக-முத்துக்களின் காந்தியினுடைய, நிகரேண-கூட்டத்திலே, ததர்ஹம்-அந்தக்காப்பாற்றுவதற்குத் தகுந்ததாக இருக்கிற, ப்ரபூதம்-ரொம்ப பெரியதாக இருக்கிற, ஸத்வம்-ஸத்வ குணத்தை, தர்சயஸீவ-காண்பிக்கிறாய்போலே,

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்திகள் அபாரமாய் நாலுபக்கங்களிலும் பரவுகின்றன. அவைகளைப்பார்த்தால், லோகத்தை எல்லாம் காப்பாற்றத்தகுந்ததான எல்லையில்லாத ஸத்வகுணத்தை எல்லா லோகத்திற்கும் காண்பிக்கிறாய் போலிருக்கிறது. எதற்கென்றால் பெருமாள் லக்ஷ்மியோடு விளையாடவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு ஸகல லோகத்தினுடைய காப்பாற்றுதலை உன்னிடத்தில் வைத்துவிட்டார். லோகத்தைஎல்லாம் காப்பாற்றுவதற்கு உயர்ந்த ஸத்வகுணம் வேணுமே. அது பாதுகையிடமிருக்கிறதா என்று;ஜனங்களுக்கு உண்டாகும் ஸந்தேஹத்தைப் போக்குவதற்காக, உயர்ந்த ஸத்வகுணமுடைய

ஆழ்வாரை உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்படுத்தி, பெருமாள் கவலையற்றிருக்கிறார். ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களை ஸேவிக்கும்போது, அவரிடத்திலிருக்கும் ஸத்வ குணத்திற்கு எல்லை இல்லை என்று தோன்றுகிறது. லோகங்களைக்காப்பாற்றுவதற்கு தயை, பொறுமை, ஒழிவு, வணக்கம், ஒரு ஸங்கதியைப் பற்றின தீர்மானம், தெய்வபக்தி இவை முதலான நல்ல குணங்கள் வேணும். இந்த குணங்களெல்லாம் ஸத்வகுணத்தினால்தான் உண்டாகும். ஒருவரைப் பார்த்தாலும், அவர் வார்த்தையைக் கேட்டாலும் அவரை நல்லவரென்று தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களை ஸேவிக்கும்போதே அவர் நல்லவரென்று எல்லாருக்கும் தோன்றுகிறது.

(கஉ௧) பாதாவனீம் ஸபதீம் ப்ரதிபத்யமாநே
ஸ்ரீரங்கசந்த்ரமஸி ஸம்ஹ்ருதமௌக்திகஸ்ரீ: ।
அங்கீகரோஷி வரணாவநி காந்திமுக்ராம்
உந்நித்ரகைரவவதீ கைரவதீ கவ்யும் ॥

வரணாவநி-வாராய் பாதுகையே, ஸம்ஹ்ருத-அடையப்பட்டிருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களாலே, ஸ்ரீ:-அழகை உடைத்தாயிருக்கிற,ஸா-நீ, ஸ்ரீரங்கசந்த்ரமஸி-ஸ்ரீரங்கவிமாநத்திற்குச் சந்திரன் போலிருக்கிற பெருமாளானவர், பாத-திருவடியினுடைய, அவநீம்-வைக்கிறதாலே, (பாதாவநீம்-கிரணங்களைக் கொடுக்கிறதாலே,) ஸபதீம்-உன்னை, ப்ரதிபத்யமாநே-அடைகிற போது, உந்நித்ர-மலர்ந்திருக்கிற, கைரவா-ஆம்பல்புஷ்பத்தை உடைத்தாயிருக்கிற, கைரவதீவ-ஆம்பல் ஓடைபோல, உக்ராம்-உயர்ந்ததாக இருக்கிற, காந்திம்-அழகை, அங்கீகரோஷி-அடைகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளினால் மிகவும் பளபளப்பாக இருக்கிறாய் பெருமாள் உன்னைத் திருவடியில் சாத்திக்கொள்ளும்போது நிலா புறப்பட்ட காலத்தில் மலர்ந்த ஆம்பல் பூக்கள் நிறைந்த ஆம்பல் ஓடைபோலிருக்கிறாய், ஆழ்வார் எம்பெருமானைப்பற்றி பாசுரங்

கள் பாடும்போது பெருமாள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து அவருக்கு ஸேவை ஸாதிக்கிறார். அப்போது ஆழ்வாருடைய உடம்பு இந்திரியங்கள் எல்லாம் மலர்ந்த புஷ்பங்கள்போலிருக்கின்றன. ஆம்பல் புஷ்பம் நிலா இல்லாவிட்டால் மூடுகிறது. நிலா பட்டால் மலருகிறது. அதுபோல பெருமாளை அனுபவிக்காமல் போனால், ஆழ்வார் வருத்தப்படுகிறார். அனுபவித்தால் எல்லையில்லாத ஸந்தோஷத்தை அடைகிறார். அறிவில்லாத பூக்கள் தன்னடையாக மலருவதுபோல், ஜீவன் பெருமாளை அனுபவிக்கும்போது ஸந்தோஷப்பட வேணும். நம்போன்றவர்கள் "நாராயணா, கிருஷ்ணா" என்று சொன்னாலே பெரிது. (21)

(௬௱௨) த்ரய்யந்த ஸௌத தவள ஸுதாயிதேந
ஜ்யோத்ஸ்நா விகல்பித ருசா மணிபாதரக்ஷே |
முக்தாமயீ முரபித: பதஸரோஜபாஜாம்
வர்ணேந தே ஹரஸீவ ஸதாமவர்ணம் ||

மணிபாதரக்ஷே-வராராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே, முக்தாமயீ-முத்துக்களால் ரொம்பி இருக்கிற, த்வம்-நீ, த்ரய்யந்த-உபநிஷத்துக்களாகிற, ஸௌத-உப்பரிகைக்கு, தவள ஸுதாயிதேந-வெள்ளைச்சுண்ணும்புபோலிருக்கிற, ஜ்யோத்ஸ்நா விகல்பித-நிலாப் போல் இருக்கிற, ருசா-காந்தியை உடைத்தாயிருக்கிற, தே-உன்னுடைய, வர்ணேந-வெள்ளை வர்ணத்தினாலே, முரபித:-பெருமானுடைய, பத ஸரோஜபாஜாம்-தாமரைப்பூப் போலிருக்கிற திருவடியை அடைந்தவர்களுடைய (அதாவது பெருமாளிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுடைய) அவர்ணம்-அழுக்கை, (கெட்டபெயரை) ஹரஸீவ-போக்கடிக்கிறாய்போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கும் நல்லமுத்துக்களுடைய காந்தி நிலாவைப்போலிருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால், உபநிஷத்துக்களாகிற உப்பரிகைகளுக்கு வெள்ளை வைக்கத்தகுந்த சுண்ணும்பு போலிருக்கிறது. அந்தக்காந்தி பெருமாளை ஸேவிக்கிறவர்கள் மேலே படுகிறது. அப்போது

அவர்களுடைய எல்லாக்கெடுதல்களையும் போக்குகிறது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழியைப் பாடாவிட்டால் ஒருவருக்கும் உபநிஷத்தினுடைய உண்மையான அர்த்தம் தெரியாது. அதனால் உபநிஷத்துக்கள் இருக்கிற இடம் தெரியாமல் போய்விடும். ஆகையால் ஆழ்வார் பாசுரங்கள் உபநிஷத்துக்களாகிற மாடிக்கு வெள்ளை வைக்கத்தகுந்த சங்கு வெள்ளை போலிருக்கிறது. அவைகள் ஜனங்களுக்கு நிலவு போல் குளிர்ந்து எல்லாஸங்கதிகளையும் தெரியப்படுத்துகிறது. பெருமாளுடைய பக்தர்களுக்கு அந்தப்பாசுரங்களை ஸேவிப்பதால் எல்லா துக்கங்களும் அடியோடு போகிறது. இந்தலோகத்திலும் ஒருவிதக் குறைவுமில்லை. மோக்ஷமும் கிடைக்கிறது. ஆனால் உண்மையான கருத்தை அறிவது வருத்தம். எப்படிச்சொன்னாலும் நல்லதுதான் வீண்போகாது. நல்ல சொல்லினால் கெட்டசொல்லைப்போக்கடிக்கிறாய் என்று ஒரு பொருள் ஏற்படுகிறது.

(கூகூ) வைகுண்டபாத நகவாஸநயேவ நித்யம்
பாதாவநி ஸ்ருஜதி தவ மௌக்திகாநி ।
ஸந்துஷ்டதாபஶமநாய ஸமாஶ்ரிதாநாம்
ஶ்லோகஸம்ஜ்ஞவிஷயாம் ஸுதயா ப்ரவாஹம் ॥

பாதாவநி-பாதுகையே, தவ-உன்னுடைய, மௌக்திகாநி-முத்துக்கள், வைகுண்ட-பெருமாளுடைய, பாத-திருவடிகளுடைய, நக-நகங்களுடைய, வாஸநயேவ-பழக்கத்தினாலே போல, ஸமாஶ்ரிதாநாம்-தன்னை அடைந்தவர்களுடைய, ஸந்துஷ்ட-ஒருவராலும் போக்கப்படாமலிருக்கிற, தாபஶமநாய-தாபத்தைப் போக்குவதற்காக, ஶ்லோக-பிரகாசத்தினுடைய, ஸம்ஜ்ஞவிஷயா-கூட்டமென்கிற வியாஜத்தினாலே, நித்யம்-எப்பொழுதும், ஸுதயா ப்ரவாஹம்-அமிருத வெள்ளத்தை, ஸ்ருஜதி-உண்டு பண்ணுகின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் பேரில் உயர்ந்த முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தியைப் பார்த்தால், உன்னை வந்தடைந்தவர்களுடைய எல்லை இல்லாத தாபத்தை ப்போக்

குவதற்காக உன் யஜமானனான பெருமாளுடைய திருவடியானது கங்கை முதலான அமிருத வெள்ளத்தை உண்டு பண்ணினது போல், அந்தத்திருவடியின் பழக்கத்தினால் உன் முத்துக்களும் எப்போதும் உயர்ந்த அமுதவெள்ளத்தை உண்டுபண்ணுவது போலிருக்கின்றன. ஆழ்வாராசாரியர்கள் திருவாய்மொழி முதலான ஆச்சரியமான கிரந்தங்களை ஸாதித்திருக்கிறார்கள். 'ஒவ்வொன்று தானே யமையாதோ' என்கிறபடி அவைகளின் ஒவ்வொரு வார்த்தையே எல்லையில்லாத ஸம்ஸார தாபங்களைப் போக்கக்கூடியது. ஸ்ரீபெருமாளும் ஆசாரியர்களும் அமிருதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, எல்லாரையும் காப்பாற்றுகிறார்கள். ஆழ்வார் பாசுரத்தின் கருத்துக்கள் அமிருதமாக இருக்கின்றன. முத்து என்றால் பாசுரம். காந்தி என்பது கருத்து. (23)

(௨௪) ராமாநுவ்ருத்த்யா ஜடிலஸ்ய பரதஸ்ய மௌலௌ
ரங்காதிராஜபதபத்மரக்ஷிணி த்வம் ।
ஏகாதபத்ரஜகதீத்ரயா த்விதீயம்
முக்தாமயூகை: க்ருதவதீ நவமாதபத்ரம் ॥

ரங்காதிராஜ-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பதபத்மரக்ஷிணி-தாமரைப் பூபோலிருக்கிற திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, ஏகாதபத்ர-ஒற்றைக் குடையுள்ளதாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஜகத்த்ரயா-மூன்று உலகங்களை யுடைய, த்வம்-நீ, ராமாநுவ்ருத்தி-ராமனைப்போலிருப்பதாலே, ஜடிலஸ்ய-ஜடையுள்ளதாக இருக்கிற, பரதஸ்ய-பரதனுடைய, மௌலௌ-தலையிலே, முக்தாமயூகை:-முத்துக்களுடைய காந்திகளாலே, நவம்-புதிதாயிருக்கிற, த்விதீயம்-இரண்டாவதாகஇருக்கிற, ஆதபத்ரம்-வெள்ளைக்குடையை, க்ருதவதீ-பண்ணினாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பரதர் ஸ்ரீராமன் காட்டுக்கு எழுந்தருளினதைக் கேட்டு, மிகவும் வருத்தப் பட்டு, ஸ்ரீராமனைத் திரும்பவும் எழுந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது ஸ்ரீராமன் அவருக்கு உன்னைக் கொடுத்தார். பரதர் உன்

லேச் சிரஸில் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு, ஸ்ரீராமனுக்குப் பிடிக்கிற வெள்ளைக் குடையை உனக்குப் பிடித்து, உன்னை எழுந்தருளப் பண்ணினார். உன்பேரில் ஏராளமான உயர்ந்த முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளினுடைய சக்கிரமான அந்தக் காந்திகளைப் பார்க்கும்போது, பரதருக்கு ஏற்கனவே பிடித்த வெள்ளைக் குடை ஒன்று. காந்தி ஒரு குடை. ஆக இரண்டு குடைகள் பிடித்தது போலிருந்தது. ஆழ்வார் பாசுரத்தின் கருத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு உலகத்தார் பண்ணுகிற மரியாதை பெரிதல்ல. அந்த அறிவே அவர்களுக்குப் பெரிய மரியாதை. (24)

(௱௨௫) பாதாவநி ஸ்புடருசிர்மதுபூரஹாரா
சாரு: விஸ்புரதி மௌக்திகபங்க்திரேஷா |
ரூடஸ்ய ரங்கபதிபாதஸரோஜமத்யே
ஸேவாத்நஸ்ஸந்தாநஶாகிந இவ புஷ்பபங்க்தி: ||

பாதாவநி-வாராய் பாதுகையே, ஸ்புட-விளங்குகிற, ருசி-காந்திகளாகிற, மதுபூரஹா-தேன் வெள்ளத்தை உடைத்தாயும், சாரு-அழகாயுமிருக்கிற, தே-உன்னுடைய, மௌக்திகபங்க்தி:-முத்துக்களின் வரிசையானது, ரங்கபதி-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய, பாதஸரோஜ-தாமரைப் பூப்போலிருக்கிற திருவடியினுடைய, மத்யே-நடுவிலே, ரூடஸ்ய-முளைத்திருக்கிற, ஸேவாதநோ:-ஸேவாரூபமாயிருக்கிற, ஸந்தாநஶாகிந:-கல்பக விருக்ஷத்தினுடைய, புஷ்பபங்க்திரிவ-புஷ்பவரிசைபோல, விஸ்புரதி-விளங்குகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் பேரில் முத்துக்கள் இழைத்திருக்கிறதைப் பார்த்தால், பெருமாளுடைய உள்ளங்காலிலே கோடு ரூபமாக கல்பகமரம் இருக்கிறது. அதினுடைய பூக்களைப் போலிருக்கின்றன. முத்துக்களின் காந்தியைப் பார்த்தால், பூவிலிருக்கிற தேன் வெள்ளமாகப் பெருகுவதுபோலிருக்கிறது. ஆழ்வார் பாசுரங்கள் எப்பொழுதும் வாடாமல் தேனைப்பெருக்கிக்கொ

ண்டு, எல்லா பலன்களையும் கொடுக்கின்ற பூக்கள் போலிருக்கின்றன. பெருமாளுடைய திருவடிக் கோடு போலே ஆழ்வார். பாசுரங்கள் அதன் புஷ்பம் போலே. (25)

(௯௫௬) அதிசயிதை: பதநகேந்துபாஸா அதிமநோ
ஜ்ஞை: முக்தாம்ஶுபிர்முரஜிதோ மணிபாது
கே த்வம் | ஸ்வாபாவிகீம் ஸகலஜந்துஷு ஸார்வ
பௌமீம் ப்ராய: ப்ரஸத்திமநகாம் ப்ரகடீகரோஷி ॥

மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே, த்வம்-நீ, முரஜித:-முரன் என்ற அஸுரனைக் கொன்ற பெருமாளுடைய, பத-திருவடிகளின் நக-நகங்களாகிற, இந்து-சந்திரன்களுடைய, பாஸா-காந்தியினாலே, அதிசயிதை:-அதிகமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற, அதிமநோஜ்ஞை:-மிகவும் இன்பமாயிருக்கிற, முக்தாம்ஶுபி:-முத்துக்களுடைய காந்திகளாலே, ஸ்வாபாவிகீம்-ஸ்வபாவமாக ஏற்பட்டிருக்கிற, ஸார்வபௌமீம்-மிகவுமுயர்ந்ததாக இருக்கிற, அநகாம்-ஒருவிதக்குற்றமும் இல்லாமலிருக்கிற, ஸகலஜந்துஷு-எல்லா ப்ராணிகள் விஷயத்திலுமிருக்கிற, ப்ரஸத்திம்-அநுக்ரஹத்தை (அதாவது நன்றாக இருக்க வேணும் என்கிற நினைவை) ப்ரகடீகரோஷி-ப்ரகாசப் படுத்துகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் மேலே உயர்ந்த முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்திகளுக்கு எல்லை இல்லை. அதோடு பெருமாள் திருவடியினுடைய நகத்தினுடைய காந்தியும் சேர்ந்து இன்னும் அதிகமாக இருக்கிறது. இதைப் பார்த்தால் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் உனக்கு ஸ்வபாவமாக ஏற்பட்டிருக்கிற உயர்ந்த அனுக்ரஹம் போல் இருக்கிறது. ஸ்ரீபெருமாளும் ஆசாரியாளும் எல்லாப் பிராணிகளும் ஸௌக்கியத்தை அடையவேணுமே என்று மிகவும் கவலைப் படுகிறார்கள். ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களாலே ஆழ்வாருடைய கவலை தெரிகின்றது. (26)

(௯௫௭) நிஸ்ஸீமவ்ருஜிநம் ஹ்ருதயம் மதீயம்
நாத்யஸ்ய ரத்நஸமதாயிரோபவிஷ்ணு: |

ஜாதஸ்ப்ருஹேவ ஸஹஸா மணிபாதரக்ஷே
முக்தாம்ஶவஸ் ஸ்படிகஸௌதஸாம்யம் நயந்தி ॥

ஜாத: மணிபாதரக்ஷே-தாயாராக இருக்கிற கல்லிழைத்த பாதுகையே, தவ-உன்னுடைய, முக்தாம்ஶவ:-முத்துக்களுடைய காந்திகள், நிஸ்ஸீம-எல்லையில்லாமலிருக்கிற, மஹ:-தேஜஸ்ஸினாலே, ஶுப்ரம்-அழுக்கற்ற, மதீயம்-என்னுடைய, ஹ்ருதயம்-மனதை, ஶயிதோ:-படுத்துக்கொண்டிருக்கிற, ரங்கபதே:-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுக்கு, ஸ்படிகஸௌத-ஸ்படிகத்தாலே செய்த உப்பரிகைக்கு ஸாம்யமானதாக இருப்பதை, ஸஹஸா-உடனே, நயந்தி-பண்ணுகின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் மேல் இழைத்திருக்கின்ற முத்துக்களுடைய காந்திகள் எல்லையில்லாத அழுக்குள்ள என்னுடைய மனதைஸ்படிகத்தாலே செய்த உப்பரிகையைப்போலேபண்ணுகின்றன. எதற்காக வென்றால், பெருமாளுக்கு என் மனதிலிருக்க வேணுமென்று மிகுந்த ஆவல் இருக்கிறது. அதற்காக. மனது எவ்வளவு கெட்டதாக இருந்தாலும் ஆழ்வார் பாசுரத்தின் கருத்தை உண்மையாக நல்ல ஆசாரியர்களைக் கொண்டு அறிந்தால், நன்றாய்த் தெளிந்து விடும். பிறகு அவர்கள் பகவானை நினைப்பார்கள். (27)

(கூஅ) ஶ்யாமா தநுஸ்ஸமவத: ஶ்ருதிவம்ஶதாரா
த்வம் ஸம்ஶ்ரிதா விமலமௌக்திகதர்ஶநீயா ।
ஸ்தாநே ததேததுசிதம் மணிபாதரக்ஷே
தோஷாம் க்ஷணதயதி வாஸிகசந்த்ரதீம் ந: ॥

மணிபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே, ஶ்ருதிவம்ஶ-அடையப்பட்ட, தாரா-முத்துக்களை உடைத்தாயிருக்கிற (ப்ரணவத்தை உடைய) ஸமவத:-பெருமாளுடைய, தநு:-சரீரமானது, ஶ்யாமா-கருப்பாக இருக்கிறது, (ராத்திரியாக இருக்கிறது) விமல-அழுக்கில்லாமலிருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களாலே, தர்ஶநீயா-பார்க்கத் தகுந்தவளாயிருக்கிற, த்வம்-நீ, சந்த்ரிகா-நிலாவாக

இருக்கிறாய், தவேதத் - அந்த இந்த, உபயம் - இரண்டானது, ந: - எங்களுடைய, போதம் - அறிவாகிற, கைரவஷண்டம் - ஆம்பல் ஓடையை, க்ஷணாத் க்ஷணத்திற்குள், விகாஸம் - மலர்த்தியை, நயதி - அடையும்படி பண்ணுகிறது. ஸாதே - நியாயம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் மேலே முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்திகளோடுகூடிய உன்னைப்பார்த்தால்நிலாவைப் போலிருக்கிறது. நீர்கொண்டமேகம் போல் கருப்பான பெருமாள் ராத்திரி போலிருக்கிறார். பெருமாள் உன்னை சாத்திக் கொள்ளும்போது சந்திரனுடன் கூடிய ராத்திரி போலிருக்கிறது. நிலாவும் இராத்திரியும் சேர்ந்து என்னுடைய எண்ணமாகிற ஆம்பலோடையை நன்றாக மலர்த்தியது. ராத்திரியில் ஆம்பல் பூ மலருகிறது நியாயம் தானே. ஸ்ரீ ஆசாரியாளும் பெருமாளும் சேர்ந்து ஜீவன்களுக்கு நல்ல அறிவை உண்டு பண்ணுகிறார்கள். (28)

(௨௯) உதாரவ்ருத்தைர் மணிபாதரக்ஷே
முக்தாமயூகைர் ரகுநாதஸக்தை: ।
த்ரிதசாதிபேஷு நிஹிதா த்ரிதசேஸ்வராணாம்
தீர்த்தோதகை: ஸ்வயமிவ ஸ்ராபிதநவாந் ॥

மணிபாதரக்ஷே - ரத்னம் கல்லிழைத்த பாதுகையே, த்ரிதச - தேவதைகளுக்கு, ஈச்வராணாம் - ராஜாக்களான இந்திரன் முதலானவர்களுடைய, அபிஷேக - தலைகளிலே, நிஹித - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, த்வம் - நீ, உதார - அதிகம் கெட்டியாக இருக்கிற, வ்ருத்தை: - பாபங்களை (சேற்றை)ப்போக்கடிக்கிற, முரஹித: - முரன் என்ற அஸுரனைக் கொன்ற பெருமாளுடைய, நக - நகங்களுடைய, ரச்மிபி: - காந்திகளோடுகூடிக்கொண்டு இருக்கிற, முக்தா - முத்துக்களுடைய, அம்சுபி: - காந்திகளாகிற, தீர்த்த - புண்ணிய தீர்த்தங்களுடைய, உதகை: - ஜலங்களினாலே, ஸ்ராபித: - அந்தந்தப் பட்டங்களை அபிஷேகிக்கிறவர்களாயிருக்கிற, தான் - அந்த இந்திரன் முதலானவர்களை, ஸ்வயம் - பட்டாபிஷேகம் பண்ணி வைக்கிறாய் போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் பேரிலிருக்கின்ற முத்துக்களுடைய காந்திகளைப் பார்த்தால், ஜலம் மாதிரி இருக்கிறது. பிரும்மபட்டம் முதலான உயர்ந்த பட்டம் வேண்டுமென்று உன்னை ஜீவன்கள் தலையில் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். எல்லாப் பாபங்களையும் அழுக்குகளையும் போக்கடிக்கக் கூடிய— பெருமாளுடைய நக காந்தியோடு கலந்த-தெளிந்த வெள்ளம் போலிருக்கிற உன்னுடைய முத்துக் காந்திகளைப் பார்த்தால் உயர்ந்த புண்ணிய தீர்த்தத்தின் ஜலத்தைக் கொண்டு வந்து அவர்களுக்கு நீ பட்டாபிஷேகம் பண்ணி வைப்பது போலிருக்கிறது.

ஆழ்வாராசாரியர்களை ஒருவன் மிகுந்த பக்தியுடன் வணங்கினால் அவர்கள் ஸாதித்த பாசுரங்களின் உண்மையான கருத்து மனதில் பட்டு, எல்லாப் பாபங்களும் போய், நித்திய ஸூரிகள் பதவியை அடைவார்கள். (29)

(௩௰) ரங்கேசபாத நகசந்த்ர ஸுதா நிஷேகம்
ஸம்ப்ராப்ய ஸித்தகுளிகா இவ தாவகீநா:|
ஸம்ஸாரஸஜ்வர ஜுஷாம் மணிபாதரக்ஷே
ஸஞ்ஜீவநாய ஜகதாம் ப்ரபவந்தி முக்தா: ||

மணிபாதரக்ஷே-வைரங்கல்லிழைத்த பாதுகையே, தாவகீநா:-உன்னுடையதான, முக்தா:-முத்துக்கள், ஸித்தகுளிகா இவ தபஸினாலே உயர்ந்த பதவியை அடைந்தவர்களாலே செய்யப்பட்ட மாத்திரைகள்போல, ரங்கேச-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாத-திருவடியினுடைய, நக-நகங்களாகிற, சந்த்ர-சந்திரன்களுடைய-ஸுதா-அமிருதத்தாலே, நிஷேகம்-பூச்சை, ஸம்ப்ராப்ய, அடைந்து, ஸம்ஸார-பிறக்கிறது செத்துப் போகிறதாகிற, ஸஜ்வர ஜுஷாம்-ஜ்வரத்தை அடைந்திருக்கிற, ஜகதாம்-உலகங்களுடைய, ஸஞ்ஜீவநாய-பிழைப்பு மூட்டுவதின் பொருட்டு, ப்ரபவந்தி-ஸமர்த்தமாகுகின்றன.

(கருத்து) உலகத்தில் ஸித்தபுருஷர்கள் உயர்ந்த மாத்திரைகளைப்பண்ணி, அவற்றைத்தேன் முதலியவைகளில் ஊரப் போட்டு

வைத்திருப்பார்கள். ஜ்வரம் முதலான வியாதி உள்ளவர்களுக்கு அவைகளைக்கொடுத்தால், அவர்கள் வியாதி நீங்கி, அதிகஸௌக்யத்தை அடைவார்கள். ஏ பாதுகையே! அது போல, உன் மேலிழைத்திருக்கும் முத்துக்கள் பெருமாளுடைய திருவடி நகங்களாகிற சந்திரனுடைய அமிருதத்தில் மூழ்கி, பிறப்பு சாவு என்கிற தீராததான ஜ்வரத்திலகப்பட்டு, தபித்துக்கொண்டிருக்கிறஜனங்களுக்குஎல்லா துக்கங்களையும் போக்கி, அளவில்லாதஸௌக்யத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆழ்வார் பெருமாளுடைய திருவடிகளில் உண்மையான பக்தியுடன், அவைகளைப்பற்றி எவ்வளவோ பாசுரங்களைப்பாடி இருக்கிறார். ஒருவன் அவைகளில் ஒரு பாசுரத்தின் கருத்தை உண்மையாக அறிந்தாலும், அவன் இது முதல் என்றில்லாத நெடுநாளாக வந்த பிறப்பு சாவு முதலான அநேக துக்கங்களைப்போக்கி அளவு இல்லாத மோக்ஷ ஸௌக்யத்தை யடைவன். ஆழ்வாருடைய ஒவ்வொரு பாசுரமும் உயர்ந்த ஸித்தர்களாலேசெய்யப்பட்ட மாத்திரை போலிருக்கிறது. (30)

(௩௰௧) ஸாவேகரஸிகைர்மஹிதா பரதாத்யை:
த்ருப்தா மௌக்திகமிஷேண விகீர்ணபுஷ்பா
ரங்கேச்வரஸ்ய நியதம் த்வயி லாஸ்யபாஜோ
ரங்கஸ்தலீவ ருசிதா மணிபாதரக்ஷே த்வம் ||

மணிபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஸாவேகரஸிகை:-மிகுந்த பக்தி உள்ளவர்களாயிருக்கிற, (அபிநயத்திலே மிகவும் கெட்டிக்காரர்களாய் இருக்கிற) பரதாத்யை:-பரதர் முதலானவர்களாலே (பரதசாஸ்திரம் தெரிந்தவர்களாலே, கூத்திலே கெட்டிக்காரர்களாலே) மஹிதா-அடையப்பட்டவளும், த்ருப்தா-இழைக்கப்பட்டிருக்கிற, மௌக்திகமிஷேண-முத்து என்கிற வியாஜத்தினாலே, விகீர்ண-இறைக்கப்பட்டிருக்கிற, புஷ்பா-பூக்களை உடையவளுமான, த்வம்-நீ, த்வயி-உன்னிடத்திலே, லாஸ்யபாஜ:-கூத்தை அடைந்திருக்கிற, அதாவது உன்னிடமிருந்து கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கிற, ரங்கேச்வரஸ்ய-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுக்கு, (கூத்திற்குத் தலைவனாயிருக்கிறவனு

க்கு) ஸ்தித-இன்பமாயிருக்கிற, ரஜஸ்வீவ-கூத்தாடுகிற இடம் போல, அஸி-ஆகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது கூத்தாடிக் கொண்டுபோவதுபோலிருக்கிறது. அதாவது மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் எழுந்தருளுகிறார். ஆகையால் உன்னைப் பார்த்தால் கூத்தை நடத்த ஏற்பட்ட இடம் போலிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் அபிநய சாஸ்திரங்களில் மிகுந்த கெட்டிக்காரர்கள் இருப்பார்கள். கூத்து என்பது உயர்ந்த புத்தியினால் அறியத் தகுந்த சாஸ்திரம். அந்த இடத்தில் பூக்களை வாரி இறைத்திருப்பார்கள். அது போல் உன்னையும் மிகுந்த பக்தியுள்ள பரதர் முதலானவர்கள் அடைந்திருக்கிறார்கள். உன்மேல் இழைத்திருக்கும் முத்துக்களைப் பார்த்தால், பூக்களைப் போலிருக்கின்றன. ஸ்ரீ ரங்கநாதன் உன் பேரில் கூத்தாடுகிறார். பகவான் நல்லவர்களிடத்தில்தான் இருப்பன். மிகுந்த நல்லவர்களிடத்தில்தான் கூத்தாடுவன். அதாவது—மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைவன். பகவானுக்கு இருப்பதற்கே இடமில்லை. ஸந்தோஷம் எப்படிவரும்? அப்படியிருக்க, ஆழ்வார் முதலான ஆசாரியர்கள் அகப்பட்டார்கள். பகவான் அவர்களிடத்தில் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் வந்து கூத்தாடுகிறான். அவர்கள் அருளிச்செய்த—ஆச்சரியங்களான பாசுரங்களைப் பார்த்தால், அளவில்லாத உயர்ந்த வாஸனை முதலிய குணங்களுள்ள பூக்கள் போலிருக்கின்றன. அவர்களிடத்தில் மிகவும் பக்தியுள்ள நாதமுனிகள் முதலான சிஷ்யர்கள் அவர்களிட மிருந்துகொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைகிறார்கள். (31)

(௱௩௨) மந்யே முகுந்தசரணாவநி மௌலிதேஶே
விந்யஸ்ய தேவி பவதீம் விநதஸ்ய ஶம்போ:।
ஆபாதயந்த்யபிக்ருதா: ப்ரதிபத்ததாரம்
பஶ்சாத் துஷாரகிரணம் தவ மௌக்திகௌகை:॥

முகுந்தசரணாவநி-பாதுகாய் பெருமானுடைய பாதுகையே! அபிக்ருதா:-அர்ச்சகர்கள், விநதஸ்ய-வணங்கியிருக்கிற, ஶம்போ:-சிவனுடைய, மௌலிதேஶே-தலையிலே, பவதீம்-

உன்னை, வித்யஸ்ய-வைத்து, மூர்த்நா-அவர் தலையிலிருக்கிற, தாராகிரணம்-சந்திரனை, தவ-உன்னுடைய, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, ஓகை:-கூட்டங்களாலே, வ்யாப்தம்-அடையப்பட்ட, தாரம்-நக்ஷத்திரங்களை உடைத்தானவனாக, ப்ரதிபாதயந்தி-செய்கிறார்கள், (என்று நினைக்கிறேன்.)

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் மேலே உயர்ந்த முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. ஸ்ரீ ரங்கநாதனை ஸேவிக்கிறதற்குச் சிலன் வருகிறபோது, அவர் தலையில் உன்னை அர்ச்சகர்கள் ஸாதிக்கிறார்கள். அப்போது உன்னிடத்திலிருக்கின்ற முத்துக்கள் அவர் தலையிலிருக்கிற சந்திரனுக்கு பக்கத்தில் இருக்கிற நக்ஷத்திரங்கள்போல் தோன்றுகின்றன. எல்லா சாஸ்திரங்களும், ஒருவனுக்கு வந்தாலும், அவைகள் ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள் சேர்ந்தால் தான், விளங்குகின்றன. ஆகையால், ஒருவன் எல்லாசாஸ்திரங்களை அறிந்திருந்தாலும், அவன் ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களின் உண்மையான கருத்தை அறிந்து, மற்ற பலன்களில் ஒழிந்து பகவானிடத்தில் அதிகமான ஆசையுள்ள ஒரு பெரியவரிடம் போகவேணும். அவர் ஆழ்வார் பாசுரங்களின் கருத்தை அவனுக்கு உபதேசிப்பார். அதனால், அவனுடைய ஏற்கனவே யிருந்த அறிவு அளவில்லாமல் விருத்தியடைந்து மோக்ஷம் வரையிலுள்ள ஸுகத்தைக் கொடுக்கும். (32)

(௩௩) லக்ஷ்மீபதேர் விஹரத: ப்ரியமாசரந்தீ
முக்தாமயூகநிவஹை: புரதோ விகீர்ணை: |
காந்தாநி காஞ்சநமயி ஸதி நீதமந்தம்
ஸௌத்யே விநிக்ஷிபஸி ஸாந்த்ரஸுதாவஸாநி ||

காஞ்சநமயி-வாராய் தங்கமயமான பாதுகையே! விஹரத:-விளையாடுகிற, லக்ஷ்மீபதே:-மஹாலக்ஷ்மிக்கு ப்பர்த்தாவான ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு, ப்ரியம்-இஷ்டத்தை; ஆசரந்தீ-செய்கிறவளாயிருக்கிற, த்வம்-நீ, புரத:-முன்னே, விகீர்ணை:-பரப்பப்பட்டிருக்கிற, முக்தா-முத்துக்களுடைய, மயூக-காந்திகளுடைய, நிவஹை:-கூட்டங்களாலே, ஸௌத்ய-கோவிலிலிருக்கிற,

தீர்க்கி-க்ரோஸா-ஓடைகளிலே, வஹநீநாம-தாமரைக் கொடிகளுடைய, கந்தாநி-கிழங்குகளை, விநிக்ஷிபஸி-போடுகிறாய், இதி-என்று நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன் பேரில் முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் தாயாருடன் சந்திரபுஷ்கரணி முதலான ஓடைகளில் எழுந்தருளுகிற போது, முத்துக்காந்திகள் அவைகளில் பரவுகின்றன. அதைப் பார்த்தால், பெருமாளுடன் தாயார் விளையாடுவதற்காக ஓடைகளில் தாமரைக் கொடிகளை நீ கொண்டுவந்து போட்டிருப்பது போலிருக்கிறது. எம்பெருமானுக்கு எல்லா ஜனங்களுடைய ஹ்ருதயங்களாகிற தாமரைப்பூக்களில் தாயாருடன் இருப்பதனால் வரும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஜீவன் பெருமாள் முதலான ஸங்கதிகளை ஆழ்வார் உபதேசிக்கிறார். (33)

(௧௩௪) ஆஶாஸ்ய நூநமநகாம் மணிபாதரக்ஷே
ஸம்ஸ்ருஜ்ய வாரிதிஸுதாஸஹஜஸ்ய வ்ருத்திம் |
யாதீம் ரங்கபதயோரநபாயிநீம் த்வாம்
ஜ்யோத்ஸ்நா ஸமாஶ்ரயதி மௌக்திகபங்க்திலக்ஷ்யாத் ||

மணிபாதரக்ஷே-ரத்னம் இழைத்த பாதுகையே! ஜ்யோத்ஸ்நா-நிலாவானது, வாரிதிஸுதா-க்ஷீரஸமுத்ரத்தில் பிறந்திருக்கிற மஹாலக்ஷ்மியினுடைய, ஸஹஜஸ்ய-உடன் பிறந்தவனான சந்திரனுக்கு, அநகாம்-குற்றமில்லாமலிருக்கிற, வ்ருத்திம்-வளர்த்தியை, ஆஶாஸ்ய-அபேக்ஷித்து, ரங்கபதயோ:-பெருமாளுடைய திருவடிகளுக்கு, அநபாயிநீம்-சற்று நேரம் கூட விடாமல், யாதீம்-தாங்குகிறவளாயும், (காப்பாற்றுகிறவளாயுமிருக்கிற) த்வாம்-உன்னை, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, பங்க்தி-வரிசையினுடைய, லக்ஷ்யாத்-வியாஜத்தினாலே, ஸமாஶ்ரயதி-அடைகிறது.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலே முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தியைப்பார்த்தால் நிலாவைப்போ

லிருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால், மஹாலெக்ஷ்மியின் உடன் பிறந்தவனான சந்திரன் கிருஷ்ணபக்ஷத்திலே குறைந்துபோகிறான். அந்த குறைவு அவனுக்கு இல்லாமலிருக்கவேணுமென்கிற ஆசையினால் நிலாவானது—எப்போதும் பெருமாள் திருவடியை விடாமல் தூக்கிக்கொண்டு காப்பாற்றுகிறஉன்னிடத்தில் முத்து என்கிற வியாஜத்தினாலே வந்து கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுவதுபோலிருக்கிறது. பெருமாளுடைய திருவடிகளில் உண்மையான பக்தியுள்ளவர்களை ஒருவன் வணக்கத்துடன் கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டால், எல்லாப் பலன்களும் கிடைக்கும், கிடைக்காதது ஒன்றுமில்லை. உயர்ந்த நிலாப்போன்ற ஞானம், பக்தி, தயை, பொறுமை முதலான குணங்கள் ஆழ்வாரிடத்தில் இருக்கின்றன. எதற்காக என்றால், மஹாலக்ஷ்மியோடுகூடப்பிறந்த—கௌஸ்துபாம்சர்களான—ஜீவன்களுக்குள் சிலருக்கு அறிவேகிடையாது. கொஞ்சம் வந்தாலும் பகவானிடத்தில் கொஞ்சம் பிரீதியுமாயிருக்கிறது. ஜீவன்களாகிற சந்திரன்களுக்கு பிரளயகாலம் அமாவாசை போலிருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிகாலம் சுக்லபக்ஷம் போலிருக்கிறது. ஜீவன்களுக்கு இருக்கும் ஞானக்குறைவைப்போக்கி, மிகுந்த ஞானத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக முன் சொன்னகுணங்கள் ஆழ்வார் பாசுரங்களாக ஆயின. அதாவது—சந்திரன்போன்ற எல்லா ஜீவன்களும், ஆழ்வார் பாசுரங்களால் அதிகமான ஞானத்தை அடைகிறார்கள். மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். (34)

(கூசரு) யே நாம கேசித் பவதீம் விநயாவநம்ரை:
ருத்தம்வஹந்தி க்ருதிந: க்ஷணமுத்தமாங்கை: ।
த்வந்தி ரங்கந்ருபதே: மணிபாதரக்ஷே
ஸ்வச்சந்தபோக்யநியதாமிஹ தே விபூதிம் ॥

ரங்கந்ருபதே:—ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, மணிபாதரக்ஷே—வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! யே நாம கேசித்—எந்த சில, க்ருதிந:—புண்ணியசாலிகள், விநய—வணக்கத்தினாலே, அவநம்ரை:—வணங்கியிருக்கிற, உத்தமாங்கை:—தலைகளாலே, பவதீம்—உன்னை, க்ஷணம்—கொஞ்சகாலம், உத்வஹந்தி—தலையால் தூக்குகிறார்களோ, தே—அவர்கள், இஹ—இந்த லோகத்திலே, ஸ்வச்ச—உன்னு

டைய, ஜாத்ருஶ-முத்துக்களுடைய, ஒவ-கூட்டங்களுக்கு, நித்யம்-தவராமலிருக்கிற, ஜஹதீம்-மிகவும் பெரிதாயிருக்கிற, விஶேஷம்-தோஷமில்லாமையை, ஐஹந்தி-ஆசைப்படுகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னிடத்தில் இழைத்திருக்கின்ற-பெரிய குணங்களுள்ள-ஒருவிதமான கெடுதியுமில்லாத-முத்துக்களைப்போல்ஆகுவதற்காக,உன்னைச்சில புண்ணியசாலிகள் மிகுந்த வணக்கத்துடன் தலையில்வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பக்தியுடன் ஆழ்வாரை ஆச்ரயித்தவர்கள் எல்லா பாபங்களும் நீங்கி, எல்லா உயர்த்தியையும் அடைந்து, ஆழ்வாரையும் பெருமாள்திருவடியையும் விட்டு க்ஷணம்கூடப் பிரியமாட்டார்கள். ஆழ்வார்முதலான நல்ல ஆசாரியர்களை ஒருவன் ஒருதரம் ஸேவித்தால், அவர்களை ஒருக்காலும் விடாமலிருக்கவேணுமென்றும்,உயர்ந்த பதவியை அடையவேணுமென்றும் ஆசையுண்டாகிறது. (35)

(௩௪௩) அநாரதம் நஸதாநாம் ஸதவுரம்
ஜநிதமோக்ஷஸௌந்தர்யை விமுக்தாபலைஸ்த்வம்
ப்ரகடயஸி ஜநாநாம் பாதுகே ரங்கபர்த்து:
பதஸரஸிஜஸேவாவாஸநாப்ரஸூதிம் ॥

தேவி-விளங்காநின்றிருக்கிற, பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! த்வம்-நீ, அநாரதம்-எப்போதும் (தினந்தோறும்) ஸதாநாம்-இன்பமாயிருக்கிற, நாமானாம்-விரல்களாகிற, ஸதவுராம் துளிர்களுக்கு, ஜநித-உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிற, மோக்ஷ-மொட்டுகளுடைய,ஸௌந்தர்யை:-அழகைஉடைத்தாயிருக்கிற, முக்தாபலை:-முத்துக்களாலே,ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பதஸரஸிஜ-தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடியினுடைய,ஸேவாவாஸநா-கோடுரூபமான சங்கிலையே ப்ரஸூதிம்-முத்து உண்டாகிறதை, ஜநாநாம்-ஜனங்களுக்கு, ப்ரகடயஸி-தெரியப்படுத்துகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேலில் உயர்ந்த முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன.பெருமாளுடைய விரல்களைப் பார்த்தால்

எப்போதும் வாடாத-நிலையாயிருக்கிற- துளிர் போலிருக்கிறது. முத்துக்கள் இந்தத்துளிர்களுக்கு மொட்டுப்போலிருக்கின்றன. மேலும், பெருமாளுடைய திருவடியிலே சங்குமாதிரி ரேகை இருக்கிறது. சங்கிலிருந்து முத்து உண்டாகிறது என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதனால் உன்னுடைய முத்துக்களைப்பார்த்தால் சங்கிலிருந்து முத்து உண்டாகிறதென்பதை ஜனங்களுக்குத் தெரிவிப்பது போலிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய முத்துப் போன்ற பாசுரங்கள் நிலையான துளிர்போன்ற திருவடிகளுக்கு அலங்காரமாயிருக்கின்றன. அந்தத்திருவடிகளுக்கு அந்தப் பாசுரங்கள்தான் தகும். இந்தப்பாசுரங்களுக்கு அந்த திருவடி தான் தகும். இந்தப்பாசுரங்கள் அந்தத்திருவடியின் நினைவினால்தான் உண்டாயின. அந்த திருவடியை ஒருவன் இன்பமாக நினைத்தால், அதேமாதிரி பாசுரங்கள் உண்டாகும். (36)

(௩௭) பலிநியமநவேலாவர்த்திநஸ்தஸ்ய விஷ்ணோ:
பதஸரஸிஜமாத்வீ பாவநீ தேவி நூநம் |
ஜநநஸமயஸக்தா ஜாஹ்நவீ தாவகாநாம்
வஹதி சரணரக்ஷே வாஸநாம் மௌக்திகாநாம் ||

தேவி சரணரக்ஷே-விளங்குகிறதிருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! பலிநியமநவேலா-மஹாபலிசக்ரவர்த்தியை அடக்குகிற ஸமயத்திலே, வர்த்திந:-வளர்ந்திருக்கிற, தஸ்ய விஷ்ணோ:-த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணின அந்தப்பெருமாளுடைய, பத-திருவடியாகிற, ஸரஸிஜ-தாமரைப்பூவினுடைய, மாத்வீ-தேனாக இருக்கிற, பாவநீ-எல்லா உலகத்தின் பாபங்களைப் போக்குவதான, ஜாஹ்நவீ-கங்கையானது, ஜநநஸமய-உண்டாகிறஸமயத்திலே, ஸக்தா-சேர்ந்திருக்கிற, தாவகாநாம்-உன்னுடையவைகளாயிருக்கிற, மௌக்திகாநாம்-முத்துக்களுடைய, வாஸநாம்-கொஞ்ச பாகத்தினுடைய சேர்க்கையை, வஹதி-அடைகிறது, நூநம்-நிச்சய

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள்மஹாபலியை அடக்குவதற்காகத்திரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணினகாலத்திலே, உலகத்தின் பாபங்களைப் போக்கடிக்கிற கங்கை என்ற நதி திருவடியிலிருந்து

உண்டாயிற்று. அதாவது திருவடிப் பிரும்மலோகத்திற்குப் போனபோது பிரும்மா திருவடியிலே தீர்த்தத்தை சேர்த்தார். அதைத்தான் கங்கை என்று சொல்லுகிறது. அது வெளுப்பாக இருக்கிறது. உன் மேலிழைத்திருக்கிற வெளுப்பான முத்துக்களுடன் சேர்ந்தபடியால்தான், அதுவெளுப்பாயும்தோஷத்தைப்போக்கும் சக்தியுள்ளதாயும்இருக்கிறது. பெருமாள் திருவடியாகிற தாமரைப் பூவிற்குத் தேன்போலிருக்கிறது. கங்கை எல்லாஜனங்களுடைய பாபத்தையும் போக்கடிக்கிறது ஆனாலும் ஆழ்வாருடைய பாசுரத்திற்கு ஏகதேசத்திற்குவராது. பாசுரம்ஸங்கதிகளைத் தெரிவிப்பதுபோல் கங்கை தெரிவிக்கிறதோ. திருவடியோடு கங்கை ஒருகால் சேர்ந்தது.பாசுரங்கள் திருவடியோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்கின்றன. (37)

(௩௮) ஶௌரேர்பதச்சிதெ வைரமிந்தோஸ்ஸ
ரோஜை: ஶமயிதுமிவ தாரா ஸேவமானாஶ்சிரம்
த்வாம் । பூயிஷ்டகிரணவாரி: பாதுகே ஸம்
ச்ரிதாநாம் கலிகல்மஷமஶேஷம் க்ஷாலயந்தீவ
முக்தா: ||

பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! ஶௌரே:-பெருமாளுடைய, பதச்சிதே:-திருவடிக்குத்தோழனாயிருக்கிற, ஸரோஜை:-தாமரைப்பூக்களோடு, இந்தோ:-சந்திரனுக்கு உள்ள, வைரம்-சண்டையை, ஶமயிதும்-போக்கடிக்க, சிரம்-வெகுகாலம், த்வாம்-உன்னை, ஸேவமானா:-ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கிற, தாரா இவ-நக்ஷத்திரங்கள்போல, பூயிஷ்ட-அதிகமாக இருக்கிற, கிரணவாரி:-காந்தி வெள்ளத்தை உடைத்தாயிருக்கிற, முக்தா:-முத்துக்கள், ஸம்ச்ரிதாநாம்-தன்னை அடைந்தவர்களுடைய, கலிகல்மஷம்-கலிகாலத்தாலே உண்டான பாபத்தைச் சேற்றை, அஶேஷம்-மீதியில்லாமல், க்ஷாலயந்தீவ-அலம்புகின்றன போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் நல்ல முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தி-வெள்ளம் போலிருக்கி

றது. மேலும் நக்ஷத்திரங்கள் மாதிரியிருக்கிறது. ஆகாசத்தில் இருக்கிறஅவை இங்கேவருவானேனென்றால், சந்திரனுக்கும் தாமரைப் பூவிற்கும் நெடுநாளாய்ச் சண்டை. பொதுவாக ஒருவருக்கொருவரே சண்டை உதவாது. தாமரைப்பூ பெருமாள் திருவடிக்கு மிகவும் ஸ்நேஹமுள்ளது. பெரியவர்களுக்கு வேண்டியவனோடு சண்டை கூடுமா. அந்தச் சண்டையைத் தீர்ப்பதற்காக திருவடிக்கு மிகவும் வேண்டியவளான உன்னிடத்தில் சந்திரனுடைய மனைவிகளான நக்ஷத்திரங்கள் வெகுகாலமாக வந்திருப்பது போலிருக்கிறது. அந்த முத்துக்கள் பாதுகையை அடைந்தவர்களுக்கு கலியுகத்தாலுண்டான எல்லா பாபங்களையும் அலம்புவது போலிருக்கின்றன. ஆழ்வாருடைய பாசுரத்தின் உண்மையான கருத்து நல்ல பெரியோர்களுடைய அநுக்கிரஹத்தினாலே ஒருவன் மனதில்பட்டால், அவன் ஒருவரோடும் சண்டைசெய்யமாட்டான். பெருமாளிடத்தில் உண்மையான பக்தி உள்ளவர்களோடு சண்டைப்படமாட்டான் என்று சொல்லவேணுமா? அவனுக்கு எல்லா பாபங்களும் போய்விடும். எல்லா ஜீவன்களுடைய ஹ்ருதயகமலங்களிலும் பகவான் எழுந்தருளி யிருக்கிறான். அந்தக்கமலத்தையும், அதில் பகவானிருப்பதையும் ஜீவன்கள் கொஞ்சமேனும் கவனிக்காமல், அந்தக்கமலத்தைக் கொஞ்சமேனும் மலர்த்தவுமில்லை. மலர்த்தவேணுமென்று நினைக்கவுமில்லை. அதற்காக வேலையும் செய்யவில்லை. அதற்காக முத்துக்கள் போன்ற பாசுரங்கள் இந்தஸங்கதிகளை ஜீவனுக்குத் தெரிவிக்கின்றன. (38)

(௯௪௧) உபகல்பிதபரிதாபாம் ப்ராணிநாம் மௌ
க்திகௌகை: ஸ்வருசிஜநித ஶோபாஸந்த்ரே யவா
பாதுகே த்வம் | விஷயவநவிஹாரஶ்ராந்த
ஸந்த்ருப்தஸந்தாபஶாந்த்யை ஸரஸிஜநயநஸ்ய ப்ராபா: ||

பாதுகே-ஏ பாதுகையே! ஸ்வருசிஜநிதசோபையாயிருக்கிற, மௌக்திகௌகை:-முத்துக்களால், ப்ராணிநாம்-ப்ராணிகளுடைய உபகல்பித-ஏற்பட்டிருக்கிற, (சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற,) பரிதாபம்-வருத்தங்களை (அதாவது தன்னால் வருகிறது, பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவர்களால் வருகிறது, தெய்வத்தால் வருகி

ரதா- இவைகளை) உடைத்தாயும் ஸர்வ-உயர்ந்த ஸுகத்தை கொடுக்கக்கூடிய வஸ்துவை, ஸந்தானரோவி-கரக்கிறவள் போலி ருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ஸ்துதியே-கொண்டாடுகிறேன். யதீய-வைபவாதொரு உன் சக்தியாலே(பெருமையாலே,), விஷயாரகாளியன் என்ற பாம்பினுடைய, பணாவஹ்நி-படங்களுடைய வரிசையானது, சௌரேஃ-பெருமாளுக்கு, அஜஸ்ரம்-மிகவுமின்பமாயிருக்கிற, நடந-கூத்துக்கு, யோக்யம்-தகுந்ததான, ரங்கம்-கூத்தாடுகிற இடமாக, அபவத்-ஆயிற்றோ.

(கருத்து) வாராய் பாதுகையே! உன்பேரில் உயர்ந்த நல்ல முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகள் ப்ராணிகளுக்கு எல்லா தாபத்தையும் போக்கி, அமிருதவெள்ளத்தைப்பெருக்குகின்றன. அதனாலேதான் கிருஷ்ணாவதாரம் பண்ணின பெருமாள் மிகவும் கடுமையான விஷமுள்ள காளியன் படங்களில் கொஞ்சங்கூட வருத்தமில்லாமல் மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் கூத்தாடினார். அளவில்லாத பாபங்களைப் பண்ணி கொடிய நரகத்தை அநுபவிக்கக் கூடியவர்களும் பெரியோர்களுடைய அநுக்ரஹத்தாலே ஜன்மாந்தர ஸுக்ருதத்தாலே ஆழ்வார் பாசுரங்களை ஸேவித்தால், அவர்களுக்கு எல்லா துக்கங்களும் போய்,மோக்ஷமும் கிடைக்கும். அவர்களிடத்தில் பெருமாள் நிலையாகக் கூத்தாடுவர். அவர்களுக்கு முன்பு கணக்கில்லாத கெட்ட குணங்கள் இருந்தாலும், ஆழ்வார் பாசுரங்களின் கருத்தை நன்றாய் அறிந்தமாத்திரத்திலே அந்த கெட்டகுணங்கள் போய், எல்லா நல்லகுணங்களுமுண்டாகி, பகவான் எப்பொழுதும் அவர்களிடத்தில் கூத்தாடும்படியாகிறது. (39)

(௪௦)　ஸக்ருதபி விநதாநாம் த்வாம் ஸம்ஹருஷயந்தீம்
த்ரிபுவநஜநநீயாம் ஸாரவாஸ்ரிதாந் நந்தீ:
ஜயதி நிஜகாந்திம் பாதுகே ரஜஸத்ர
ப்ரணநவஸணீநாம் ஸந்திவேஸ மௌக்திகாநி ॥

பாதுகே-வாராய் பாதுகையே, மௌக்திகாநி-முத்துக்கள், ஸக்ருதபி-ஒருதரமாவது, விநதாநாம்-வணங்கினவர்களுக்கு,

த்ராஸம்-எல்லாவிதமான பயத்தையும், (பத்தங்களுக்கு ஏற்பட்ட குற்றத்தையும்,) உந்மூலயந்தீம்-அடியோடுபோக்குகிறவளாயும், த்ரிபுவநஸ்லாகநீயாம்-மூன்றுலகங்களாலும்கொண்டாடக்கூடிய வளுமான, த்வாம்-உன்னை, உபாச்ரித்ய-கிட்டி அடைந்து, ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, சரண-திருவடிகளுடைய, நக-நகங்களாகிய, மணீநாம்-ரத்னங்களுடைய, ஸமீபே-ஸமீபத்திலே, நிஜ்காந்திம்-தங்களுடைய பளபளப்பை, ந ஜஹதி-விடுகிறதில்லை. ந்நூநம்-நிச்சயம்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னிடத்தில் இழைத்திருக்கிற உயர்ந்த முத்துக்கள் பெருமாள் திருவடி நகங்களுக்கு பயப்படுகிறதில்லை. அதாவது அவைகளுக்கு மேலே பளபளப்பாயிருக்கின்றன. ஏனென்றால், ஒருகால் வணங்குகிறவர்களுக்குஎல்லா பயத்தையும் போக்குகிறவளும்எல்லாலோகத்தாலும் கொண்டாடக் கூடிய குணங்களுள்ளவளாயுமிருக்கிற உன்னை அந்த முத்துக்கள் அடைந்தபடியால். ஆழ்வாருடைய திருவடிகள் நித்திய ஸூரிகளிடத்திலும் பயப்படவேண்டாம்.நித்தியஸூரிகளுக்கு மேற்பட்டவர்கள் அவர்கள்.ஆழ்வார் பாசுரங்கள் தமிழாக இருந்தபோதிலும் வேதத்திற்குப் பயப்படுவதில்லை. வேதத்திற்கு மேலே என்றும் சொல்லலாம். திருவடியைப் பற்றி ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறவர்களிடத்தில் பாதுகையை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறவர்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. பெருமாளுக்கு கைங்கரியம் பண்ணுவதைக்காட்டிலும் பாகவதர்களுக்குக்கைங்கர்யம் பண்ணுகிறது மிகவும் உயர்ந்தது. (40)

(சுகு) ஸர்வமிதமசேஷம் விஹிதகோ ரங்கபர்த்து:
பதகமலமிதம் தே பாதுகே யாதயந்த்ர: ।
நிரவதிஹரண வேதாந்தஸூக்தாநாம் ஸஜ்ஜீ
ஸ்ரீதேஜஉதகணிகாநாம் ஸம்பதம் ஸௌக்திகாநி ॥

பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! இதம்-இந்த, ஸர்வம்-உலகத்தை, அசேஷம்-மீதியில்லாமல், விஹிதக:-தாக்குகிற, ரங்கபர்த்து:-ரங்கநாதனுடைய, இதம்-இந்த, பதகமலம்-திருவடி

ரைப்பூப்போலிருக்கிற திரவங்களை, யாமயஶ்யாநு-தாங்குகிற, தே-உன்னுடைய, மௌக்திகாநி-முத்துக்கள், விரவிஹரண-வெகு காலம் நடந்ததால் உண்டான, வ்யாயாஸ-வருத்தத்தினாலே, ஸம்ஜாதாநாம்-உண்டாயிருக்கிற, ஶ்ரமஜல-வேர்வையி னுடைய, கணிகாநாம்-திவலைகளுடைய, ஸம்வேஶம்-சோபையை, பஜந்தி-அடைகின்றன.

(கருத்து) பாதுகையே! உன் மேலே முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால், பெருமாள் எல்லா உலகத்தையும் தாங்குகிறார். அந்தப் பெருமாளை நீ தூக்கிக்கொண்டு வெகு காலம் நடக்கிறபடியாலே உன் திருமேனியிலுண்டான வேர்வை ஜலம்போலிருக்கிறது. உலகத்திலே முத்து முத்தாக வேர்த்திருக்கிறது என்று சொல்லுவது வழக்கம். ஆழ்வார் ரொம்பகாலம் உள்ளபடி பெருமாளை அனுபவித்துத் திருவாய் மொழி ஸாதித்தார். நம்மைப்போலே அஸங்கதி ஒன்றும் புரியாமல் சொல்லவில்லை. அநுபவத்தின் மேலே வந்த வார்த்தைகள். ஆசாரியர்கள் ஸாதித்தபடி நாம் நடக்கவேண்டாம். அவர்கள் சொன்ன ஸங்கதி தெரிந்தால் போதும். அது நமக்காகவும் தெரியவில்லை சொன்னாலும் தெரியவில்லை. (41)

(ருஉ) ப்ரகடிதயஶஸாம் த்வத்பாதுகே ரங்கபர்த்து:
த்விகுணிதநவ ரத்நஜ்யோதிஷாம் மௌக்திகாநாம் |
கணமிவ அவதாதம் தாரகாணாம் ஜநஸ்தா
ரயதி வரிதவம் ப்ரஸ்ருதீ ஸந்த்ர கேயம் ||

ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதுகே-ஓ பாதுகையே! ப்ரகடித-ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற, யஶஸாம்-கீர்த்தியை உடையவைகளாயும், த்விகுணித-இரண்டு பங்காகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற, நவ-நவங்களாகிற, ஸந்த்ர-சந்திரன்களுடைய, ஜ்யோதிஷாம்-காந்தியை உடையவைகளாயுமிருக்கிற, தே-உனது, மௌக்திகாநாம்-முத்துக்களுடைய, ப்ரஸ்ருதீ-அழகிவ்வாயுள்ளிருக்கிற ஜடிலஜலக்ஞ் ஸங்க்ரகரகாந்தியாகிற நிலா

வானது, கர்ணவிஷயதேசா-இந்த்ரியங்கள் போகிறஸமயத்திலே, காதரஸ்ய-பயத்தை அடைந்திருக்கிற, ஸஸ்ய-இந்த, ஜநஸ்ய-பிராணியினுடைய (அநாதனான என்னுடைய) வஹ்நிதாபம்-வருத்தத்தை, ஶமயது-போக்கடிக்கவேணும், (ஶமயதா-போக்கடிக்கிறது

(கருத்து,) பாதுகையே! உன்மேலில் நல்லமுத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்க்கும்போது, அவைகளையும் உன்னையும் பெருமாளையும் எல்லாரையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள். முத்துக்களுடைய பளப்பினாலே ஏற்கனவே பிரகாசமாயிருக்கிற பெருமானுடைய நகங்களின் காந்தி ஆயிரமடங்கு பளப்பளப்பாகிறது. முத்துக்களின் அழிவில்லாத காந்தி நிலவுபோலிருக்கிறது. செத்துப்போகிற காலத்தில் ரொம்ப உளரிக்கொள்ளுவேன், இப்போது நினைக்கவே பயமாக இருக்கிறது. அப்போது கேட்பானேன்? அப்போது என்னுடைய அளவில்லாத வருத்தத்தை (தாபத்தை) ப்போக்கடிக்க வேணும். அதாவது—செத்துப்போகும் ஸமயத்திலே பாதுகையைச் சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுவதுபோலத் தோன்றவேணும். ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள்எல்லையில்லாத கீர்த்தியுள்ளவைகளாயும், கீர்த்தியைக்கொடுப்பவையுமாக இருக்கின்றன. வேதத்தைக்காட்டிலும் உயர்த்தியுள்ளவைகளாயுமிருக்கின்றன. பாசுரத்தினுடைய உண்மையான கருத்து இப்போது மனதில்பட்டால், ஒருவன் செத்துப்போகிறோமே என்று பயப்படமாட்டான். அந்த ஸமயத்திலே நினைவுக்கு வந்தால், கேட்பானேன். (42)

(௪௩) த்ருவம் ப்ரஸ்ரவ்யஸீயதாம் தேவி பாதுகே
நாம் ஸம்ஸ்கர்ஷம் ப்ரதிவதி ஶ்யாமஜித்பாதரக்ஷிகே தாவகா
நாஃ । ஸத்த்வம் நித்யம் நிஜஸ்தானஸம்வ்ருத்திஷு
தோஷவத்ஸ்வாஸாத்ஸ்வப்ரத்யுஷித தத்வஸாம் யோமி
நாஸஞ்சராத் ||

ஶ்யாமஜித்-மது என்ற அசுரனைக்கொன்ற பெருமானுடைய, பாதரக்ஷிகே-வாராய் பாதுகையே! ஸத்த்வம்-உன்னிடத்திலே,

ரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவரையை, தாரயத:-தூக்குகிற, தே-உன்னுடைய, மௌக்திகாநி-முத்துக்கள், விரவிஹரண-வெகு காலம் நடந்ததால் உண்டான, வேதாக-வருத்தத்தினாலே, ஸம் ஸ்தாநம்-படிந்திருப்பதைப்போலிருக்கிற, ஶ்ரமஜல-வேர்வையி னுடைய, கணிகாநாம்-திவலைகளுடைய, ஸம்பதம்-சோபையை, பஜந்தி-அடைகின்றன.

(கருத்து) பாதுகையே! உன் மேலே முத்துக்கள் இழைத்தி ருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால், பெருமாள் எல்லா உலகத் தையும் தூக்குகிறார். அந்தப் பெருமாளை நீ தூக்கிக்கொண்டு வெகு காலம் நடக்கிறபடியாலே உன் திருமேனியிலுண்டான வேர்வை ஜலம்போலிருக்கிறது உலகத்திலே முத்து முத்தாக வேர்த்திருக்கிறது என்று சொல்லுவது வழக்கம். ஆழ்வார் ரொம்பகாலம் உள்ளபடி பெருமாளை அனுபவித்துத் திருவாய் மொழி ஸாதித்தார். நம்மைப்போலே ஸங்கதி ஒன்றும் புரியாமல் சொல்லவில்லை. ஞானத்தின் மேலே வந்தவார்த்தைகள். ஆசாரி யர்கள் ஸாதித்தபடி நாம் நடக்கவேண்டாம். அவர்கள் சொன்ன ஸங்கதி தெரிந்தால் போதும். அது நமக்காகவும் தெரியவில்லை. சொன்னாலும் தெரியவில்லை. (41)

(சுகஉ) ப்ரகடிதயஶஸாம் தே பாதுகே ரங்கபர்த்து:
விஹ்ருணிதநவஶஶிஜ்யோதிஷாம் மௌக்திகாநாம் ।
கிரணவிலுலிதேஷ்வாகாரதாரஸ்ய ஜலதா
ஸ்ருஜயதி வஸிதாபம் ஶாரதீ ஶர்வரீ தே ॥

ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! ப்ரகடித-ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற, யஶ ஸாம்-கீர்த்தியை உடையவைகளாகவும், விஹ்ருணித-இரண்டு பங்காகப்பண்ணப்பட்டிருக்கிற, நவ-நகங்களாகிற, ஶஶி-சந்தி ரன்களுடைய, ஜ்யோதிஷாம்-காந்தியை உடையவைகளாயுமிருக் கிற, தே-உனது, மௌக்திகாநாம்-முத்துக்களுடைய, ஶாரதீ- அழிவில்லாதுனிருக்கிற [illegible] காந்தியாகிற நில

வானது, கரணவிஷயவெஷா-இந்திரியங்கள் ....
காதரவஸ்-பயத்தை அடைந்திருக்கிற, ஜவஸ்-இந்த, ஜநஸ்ய-பிராணியினுடைய (அதாவது-என்னுடைய) பரிதாபம்-வருத்தத்தை, ஶமயதி-போக்கடிக்கவேணும், (ஶமயதா-போக்கடிக்கிறது

(கருத்து,) பாதுகையே! உன்மேலில் நல்லமுத்துக்கள் இழைந்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்க்கும்போது, அவைகளையும் உன்னையும் பெருமாளையும் எல்லாரையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள். முத்துக்களுடைய வெளுப்பினாலே ஏற்கனவே பிரகாசமாயிருக்கிற பெருமாளுடைய நகங்களின் காந்தி ஆயிரமடங்கு பளப்பளப்பாகிறது. முத்துக்களின் அழிவில்லாத காந்தி நிலவுபோலிருக்கிறது. செத்துப்போகிற காலத்தில் ரொம்ப உளரிக்கொள்ளுவேன், இப்போது நினைக்கவே பயமாக இருக்கிறது. அப்போது கேட்பானேன்? அப்போது என்னுடைய அளவில்லாத வருத்தத்தை (தாபத்தை)ப்போக்கடிக்க வேணும். அதாவது—செத்துப்போகும் ஸமயத்திலே பாதுகையைச் சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுவதுபோலத் தோன்றவேணும். ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள்எல்லையில்லாத கீர்த்தியுள்ளவைகளாயும்,கீர்த்தியைக்கொடுப்பவையுமாக இருக்கின்றன. வேதத்தைக்காட்டிலும் உயர்த்தியுள்ளவைகளாயுமிருக்கின்றன. பாசுரத்தினுடைய உண்மையான கருத்து இப்போது மனதில்பட்டால், ஒருவன் செத்துப்போகிறோமே என்று பயப்படமாட்டான். அந்த ஸமயத்திலே நினைவுக்கு வந்தால், கேட்பானேன். (42)

(சுருக) ஸ்திரும் யாஸ வஸ்மிரஸஹித்தாம் தேவி ஸாதுகாஸணீ
நாம ஸமெஸ்ரு கஷயிஷுவதி ஸயாராஜித்தாஷ்ராமகெ தாவகா
நாழ | நமூஷொ நித்யம் நிஜமரண மணவஸ்திஷொ
தொலவகஸ்ராஸரஞ்செஸ்ரா திஸ்ஸிததஸவஸாம் யொகி
நாஸஷாராத்ஃ ||

ஸயாராஜிகூ-மது என்ற அசுரனைக்கொன்ற பெருமாளுடைய, வாதூஷ்ஜெவாராம் பாதுகையே! ஸவத்ரம்-உன்னிடத்திலே,

நிஜ-தன்னுடையதாயிருக்கிற, ப்ரணய-வெளுப்பு முதலான குணங்களுடைய(அபஹததாபாப்மத்வம் முதலான குணங்களுடைய) மணி-கூட்டத்தினுடைய, வ்யக்தி-ப்ரகாசத்திற்காக, ந்யஸ்த:-இழைக்கப்பட்டிருக்கிற,(கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற,) ஆத்மஜ்யோதி:, தன்னையும் பரமாத்மாவையும் உள்ளபடி அறிவதினாலே மார்ஜித-போக்கடிக்கப் பட்டிருக்கிற, தம:-தமோகுணத்தை உடைய, (இருட்டை உடைய) மோக்ஷ-மோக்ஷத்தை ஆசைப் படுகிறவர்களுடைய, ஜீவாத்மா-ஜீவஸ்வரூபமானது, திவ்யம்-அப்ராக்ருதமாக இருக்கிற, (உயர்ந்ததாயிருக்கிற) ஸ்திரம்-நிலையாயிருக்கிற, பதம்-பரமபதத்தை(தேஜஸ்ஸை) ச்ரிதம்-அடைந்திருக்கிற, தாவகானாம்-உன்னுடைய, முக்தாமணீநாம்-முத்துக்களுடைய (மோக்ஷத்தை அடைந்தவர்களுடைய) மத்யே-நடுவிலே, ஸத்ருக்ஷ-ஒருவனாக (ஒன்றாக,) பவதி-ஆகிறான். (ஆகிறது.)

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னிடத்திலே ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்வபாவமான குணங்கள் ப்ரகாசிப்பதற்காக ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்தால், அந்த ஆத்மா உன்னிடத்தில் இழைத்திருக்கிற நிலையான காந்தியோடு கூடிய முத்துக்களில் ஒன்றாக ஆகிறான். இந்த உடம்பில் ஆத்மா என்று அழிவில்லாததாக ஒன்று இருக்கிறது. அது இந்த உடம்புபோல் அழிகிறதில்லை. இன்னொரு உடம்பைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறது. அதற்கு யஜமானனாய் பெருமாள் என்று ஒருவர் இருக்கிறார். இந்த ஆத்மா இப்போது பிறவி, சாவு, பசி, தாஹம், வியாதி முதலிய பல தொந்தரவுகளை யனுபவிக்கிறது. பெருமாளிடம் போய்ச் சேர்ந்தால், இந்த ஆத்மாவிற்கு எல்லா தொந்தரவும் நீங்கி, உயர்ந்த ஸௌகம் கிடைக்கும். நமக்கு அந்த மாதிரி ஸௌகத்தை கொடுப்பதற்காகத்தான் பெருமாள் இந்த ஆத்மாவிற்கு, உடம்பு, கண் முதலான இந்திரியங்கள், நல்ல அறிவு, சாஸ்திரம், ஆசாரியர்கள் இவை எல்லாவற்றையும் கொடுத்தார். நாம் இந்த ஸங்கதிகளை நல்ல ஆசாரியர்கள் அநுக்கிரஹத்தால் அறிந்து, பெருமாளைத் தியானம் பண்ணினாலும், அல்லது கெஞ்சிக் கேட்டாலும் (பிரபத்தி பண்ணினாலும்), அல்லது நமக்காக இன்னொரு

பெரியவர் செஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டாலும், நம்மை அவர் நிலையான தம்மிடத்திற்கு அழைத்துக் கொள்ளுவர். நமக்காக இன்னொருவர் கேட்டுக் கொள்ள-நாம் பூமியிலிருப்பதும், நாம் அவரை வேண்டாம் என்று சொல்லாமலிருப்பதே போதும். ஆகையால் ஒருவனுக்கு இப்படி உயர்ந்த மதத்தில் பிறப்பு வந்த உடனேயே அந்தஜீவனுக்காக ஒருவர் கைவத்தைக்கேட்டுக் கொள்ளலாம். உடம்பு நிலையில்லாமையால், பிறந்த உடனேயே கட்டாயம் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு ஆத்மாவிற்கு இன்னொருவர் கேட்டுக் கொண்டால், அந்த ஆத்மாவிற்கு ஸௌகரிய முண்டென்று சாஸ்திரமிருந்தால், அதைத் தாமதிப்பதற்கு ஆத்மாவின் க்ஷேமத்தில் ஆசைக்குறைவைத்தவிர வேறு என்ன காரணம் சொல்லமுடியும். ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனுக்கு அநேகம் குழந்தைகள் பிறந்து செத்துப் போகின்றனவே. அந்தக் குழந்தைகளுடைய மோக்ஷத்தை அடையக்கூடிய ஜன்மத்தை அவைகளுடைய தகப்பன் வீணாகத்தானே அடித்தான். ஆகையால் ஆசாரியர்களிடத்திலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆத்மா மோக்ஷத்தை அடைகிறான். (43)

(கருச) ஸத்த்வம் நித்யம் ஸ்ப்ருஶரஜஸாம் தீப்யதி-
ஷோ: பிப்ரதி ஸ்வாகாரஸாம்யம் தாம் ஶ்ரிதவிஹ்வாம் வா
ர்ணிகே த்வத்ரயாஸி | ஸ்ரோதோபி: ஸ்வைஸ்ஸர்வ-
ஜகதிதம் தீபவத்வ்யாப்ய காமம் முக்தாஸ்ஸ்தாஸ்ம் யத்பத
ஸநாதாஸ்ஸ்திதா த்யக்தஸங்கா: ||

தீப்யமானே-வாராய் விளங்காநின்ற பாதுகையே! ஶுக்தா:-முத்துக்கள், யத்பதஸநாதா:-யாதொரு பாதுகையை (ஸபையை) அடைந்ததினாலே, த்யக்தஸங்கா:-ரத்ன தோஷமில்லாதவைகளாய்க்கொண்டு, ஸ்வை:-தன்னுடையவைகளான, ஸ்ரோதோபி:-காந்திகளாலே, ஸர்வம் ஜகத்-எல்லா உலகத்தையும், தீபவத்-விளக்குப்போலே, காமம்-வேண்டியபடி, வ்யாப்ய-வியாபித்து, ஸத்த்வம்-தோஷமில்லாமையை (வெளுப்பை) பிப்ரதி-அடைகின்றனவோ, தாம்-அப்படிப்பட்ட, த்வாம்-உன்னை, நித்யம்-எப்போதும், ஸத்த்வ-ரஜோகுணம் தமோகுணமில்லாமலிருக்

கிற, விதுஷாம்ஸதி-பெருமாளுடைய நித்யமான ஸ்தானமான பரமபதத்திலே, ஸூரிவரிண தாம்-நித்யஸூரிகளிருக்கிற, அமித,-அளவில்லாமலிருக்கிற, விபவாம்-ஸம்பத்தை (பெருமையை) உடைய, தாம்-அந்த, ஸூரிநீம்-ஸபையாக, தர்கயாமி-நினைக்கிறேன். (உபஸ்ருதா:-மோக்ஷத்தையடைந்தவர்கள், நிராபாதா:-ஒருவித பயமுமில்லாதவர்கள். ஸுமேதஸ:-அறிவுகளாலே)

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னைப் பார்த்தால், பரமபதத்திலே நித்திய முக்தர்களாலே நிறைந்திருக்கிற ஸபையாக நினைக்கிறேன். ஜீவன்கள் பக்தியையோ, பிரபத்தியையோ செய்து அந்த ஸபைக்குப் போனால், எல்லா பாபங்களும் போய் ஒருவித பயமுமில்லாமல், ஸூரியன் தன் வெளிச்சத்தினால் எல்லா உலகத்திலும் பரவுவது போல், தங்களுடைய அறிவாலே எல்லா உலகங்களையும் அறிந்து, உயர்ந்த எல்லா ஸுகங்களையும் அநுபவிக்கிறார்கள். உன்னிடத்தில் இழைத்திருக்கும் முத்துக்கள் முக்தர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு குற்றமுமில்லாமல், நல்ல வெளுப்பாய் இருக்கின்றன. அதின் காந்தி உலகமெல்லாம் பரவுகிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களுக்கு ஒருவிதமான குற்றமுமில்லை. அதனால், அவைகளைப்பற்றி ஒருவருக்கும் பயமில்லை. அவைகளுடைய கருத்தை அறிவதால், எல்லா உலகங்களுக்கும் இப்போது ஸந்தோஷமும், பிறகு மோக்ஷமும் கிடைக்கும். நல்ல ஆசாரியனை அடைந்தவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைந்தவர்களைப்போலவே எல்லா ஸுகங்களையும் அநுபவிக்கிறார்கள். அதை இப்போதே காணலாம். ஆனால் அப்படிப் பட்ட ஆசாரியர்கள் அகப்படுகிறது கஷ்டம். இல்லையென்று சொல்லமுடியாது. இருக்கவும் இருக்கிறார்கள். அகப்பட்டவரை யில் லாபமாக நினைக்க வேண்டும். தன் ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அறிந்தால் கோபமில்லாமை முதலிய அடையாளங்கள் கட்டாயம் உண்டாகுமென்று ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதிக்கிறார். (44)

(௪௫) ஶ்ருத்வா பௌரை: புராணை: கவிபிரபி பாதுகே
ஸக்திபாஜாம் ஶ்ருத்யாதீநாம் நிஸர்காத் விவ்ருஜிநம் ஶ்ரா-
விதா ஸம்ஹிதாஸு | தேவேந த்வாம் ப்ரபந்ந
ஸா ப்ரதிராஜஸ்ய யஸ்ய ...
... ஸூக்திகாநாம் ஶ்ரோதவ்யா ||

வாஹிகே-வாராய் பாதுகையே, ஶௌரேஃ-பெருமாளுடைய, வாரணகமலம்-தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடியை, ப்ராப்தா-அடைந்தவளாயும், கிமபி-இன்னதென்று சொல்ல முடியாத மிகவும் கடுமையான, வ்ருஜினம்-பாபத்தை, வ்யுதஸிது-போக்கடிக்கிறதற்கு, ஸக்திபாஜாம்-பக்தியை அடைந்தவர்களுடைய, மௌளிஷு-தலைப்பிரதேசத்தை, ப்ராபிதா-அடையும்படி செய்யப்பட்டிருக்கிற, அதாவது-தலையில் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிற, த்வம்-நீ, ஸஹஸ்ராக்ஷணா-ஆயிரம் கண்களை உடைய, தேவேந-இந்திரனாலே, உன்னதபூஷ்ய-உயர்ந்த யானையான ஐராவதத்தினுடைய, மூர்த்நி-தலையிலே, ந்யஸ்தா-வைக்கப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, மௌக்திகாநாம்-முத்துக்களுடைய, ப்ரபாபிஃ-காந்திகளாலே, முகபட-முகத்திற்கு அலங்காரமாகப்போடும் வஸ்திரத்தினுடைய, ஶ்ரியம்-காந்தியை, யாஸி-அடைகிறாய்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னைப் பெருமாள் திருவடியிலே சாத்திக்கொண்டிருக்கிறார். அதனால் பெருமாளுடைய பக்தர்கள் தங்களுடைய அளவில்லாத கடுமையான பாபங்களைப் போக்குவதற்காகத் தலையில் ஸாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். உன்னை இந்திரன் ஐராவதத்தின் தலையில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோகிறான். அப்போது உன்மேலிழைத்திருக்கும் உயர்ந்த முத்துக்களுடைய காந்தி அதனுடைய முகத்தில் பரவுகிறது. அதைப் பார்த்தால் யானைகளுடைய முகங்களுக்கு அலங்காரமாக வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட சில வஸ்துக்களை துணியில் தைத்து முகபட்டமென்று போடுவது வழக்கம். அதுபோலிருக்கிறது. பெருமாள் திருவடிகளில் உண்மையாகப்பக்தியுள்ளவர்களைஜனங்கள் தங்களுடைய பாபம் போவதற்காக வந்து அடைகிறார்கள். பிரும்மலோகம் வரையிலுள்ள ஸம்பத்தை உதாஸீநம் பண்ணி, மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசைப்படுகிற நல்ல ஆசாரியர்களை இந்திரன் முதலான தேவதைகளும் கொண்டாடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த மாதிரி ஒழிவு வரவில்லையாதலால். (45)

(கருக) தவ ஹரிவாஹநகே வ்யாயதமௌக்திகரந்த்ர
ஸம்பவ: ப்லவமாநஜஹ்நுதநயாஸலிலஸஹசரா:| பதமஜராமரம் விதததே கதம் ஸதாம் ப்ரண
தஸாரேந்த்ரமௌலிவலிதங்கரணா: கிரணா: ||

ஹரிவாஹநிகே-வாராய் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! :-உன்னுடைய, வ்யாயத-மிகவும் பெரியதாயிருக்கிற, மௌக்திகரந்த்ரஸம்பவ:-உயர்ந்த முத்துக்களிலிருந்து உண்டானதும், ப்லவமாந-அலையடித்துக் கொண்டிருக்கிற, ஜஹ்நுதநயாஸலிலஸஹசரா:-கங்கையின் வெள்ளம்போலிருப்பதும், ப்ரணத-வணங்கியிருக்கிற, ஸாரேந்த்ர-உயர்ந்த தேவதைகளுடைய, மௌலிவலிதங்கரணா:-தலையை நிரைக்கப் பண்ணுகிறனவாயுமிருக்கிற, கிரணா:-காந்திகள், ஸதாம்-பெரியோர்களுக்கு, அஜராமரம்-கிழத்தனமும் சாவுமில்லாமலிருக்கிற, பதம்-பட்டத்தை, கதம்-எப்படி, விதததே-உண்டுபண்ணுகின்றன

(கருத்து) பாதுகையே! உன் மேலே உயர்ந்த முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தி ஜில் ஜில் என்று கங்கை வெள்ளம் அலையடிப்பது போலிருக்கிறது. தேவதைகள் தலையிலே உன்னை ஸாதிக்கிறபோது அந்த காந்தியினுலே தலையெல்லாம் நிரைத்ததுபோலாய் விடுகிறது. அந்த காந்தி பெருமாளிடத்தில் பக்தி யுள்ளவர்களுக்குக் கிழத்தனம் சாவு இல்லாத பரமபதத்தை எப்படிக் கொடுக்கிறது? அதாவது பாதுகையின் முத்துக் காந்தி மேலே பட்டவர்களுக்கு மோக்ஷம் வருகிறது என்று கருத்து. நிரைச்சலை உண்டு பண்ணுகிற பாதுகை கிழத்தனமில்லாத பதவியை எப்படிக் கொடுக்கும் என்று வேடிக்கையாக ஸாதிக்கிறுர். ஆழ்வார் பாசுரத்தின் கருத்துக்கள் கங்கையின் வெள்ளம் போலிருக்கிறது. தேவதைகளெல்லாம் தலையாலே கொண்டாடுகிறுர்கள். அவைகளை உண்மையாக அறிந்தவர்களுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கும். (46)

(௩௫௭) கபர்தே காபாலே: க்ஷிதிதரபதத்ராயிணி
ததா (ஸ்புடஸ்ரா: ஸ்வச்சம் ஹரிபதயோர் ஹாட-
கமயோ) முஹுர்கங்காமந்யாம் க்ஷரதி தவ முக்தா
மணிமஹ: | ப்ரயத்ந: கூர்த்ஸ்யம் முஹுரநேகம் ஸி
ஞ்சதி யதா நிராலம்போ லம்போதரகலபஶுண்டா
புஷ்கர: ‖

க்ஷிதிதர-பூமியைத் தூக்குகிற பெருமானுடைய, பதத்ரா யிணி-எராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, காபா லி-ஒருவருடைய, (அதாவது சிவனுடைய) கபர்தே-சடைமு டியிலே, தவ-உன்னுடைய, முக்தாமணி-முத்துக்களுடைய, மஹ:- காந்தியானது, முஹு:-அடிக்கடி, அந்யாம்-இப்போதுள்ள கங் கையைக் காட்டிலும் வேறாகஇருக்கிற, கங்காம்-கங்கையை, ததா- அப்படி, க்ஷரதி-பெருக்குகிறது, (உண்டு பண்ணுகிறது) யதா- எப்படிப்பெருக்கினதாலே, லம்போதர-பிள்ளையாராகிற, கலப -முப்பதுவருஷத்துயானையினுடைய, ஶுண்டா - துதிக்கை யினுடைய, புஷ்கர: - சிரங்காய்போலிருக்கிற நுனியானது, நிராலம்ப:-கைக்கு அகப்படாததாலே ஒன்றையும் பிடிக்காத தாய்க் கொண்டு, ப்ரயத்ந:-மீண்ட ப்ரயத்னமுடையதாய்க் கொண்டு, கூர்த்ஸ்யம்-தலைப்பிரதேசத்தை, அநேகம்-அடிக்கடி, ஸிஞ்சதி-நனைக்கிறதோ.

(கருத்து) பாதுகையே! உன் மேலே உயர்ந்த முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்திகள் கங்கை மாதிரி இருக்கின்றன. சிவன் உன்னைத் தலையின்மேலே ஸ்ரீதித்துக் கொள்ளும் போது அவர் தலையின்மேலே ஏற்கனவே இருக்கிற கங்கையைக்காட் டிலும் வேறாக இன்னொரு கங்கை பெருகுவது போலிருக்கிறது. பிள்ளையார் அதைப்பார்த்து ஜலம் தான் பெருகுகிறது என்று நி னைத்து தும்பிக்கையை அடிக்கடி போட்டு தன் தலையின்மேலே கொ ண்டு வைக்கிறார். அதில் ஒன்றும் அகப்படவில்லை. அதில் ஜலம் இருந்தாலல்லவோ கைக்கு அகப்படும். ஆழ்வாருடைய பா

சாரங்களைச் சிவன் மிகவும் கொண்டாடுகிறார். சிவனைப் பெருமாளு டைய பக்தராகச் சொல்லியிருக்கிறது. (47)

(௪௰௮) முகுந்தபதரக்ஷிணி பூர்ணத்யுதயஸ்தா
வகா: க்ஷரந்த்யம்ருதநிர்ஜரம் கமபி மௌக்திகஶ்ரே
ணய:| மநாகபி மநீஷிணோ யதநுஷங்கிணஸ்தத்க்ஷ
ணாஜ்ஜராமரணமேதுரம் ஜஹதி தாபத்ரயம்॥

முகுந்தபதரக்ஷிணி-வாராய் பெருமாளுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, பூர்ணா-அதிகமாக இருக்கிற, த்யுதய:-காந்திகளை யுடைத்தாயிருக்கிற, தாவகா:-உன்னுடையவைகளாயிருக்கிற, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, ஶ்ரேணய:-வரிசைகள், கமபி-இன்னதென்று சொல்ல முடியாமலிருக்கிற, அம்ருதநிர்ஜரம்-அமிருத வெள்ளத்தை, க்ஷரந்தி-பெருக்குகின்றன, மநீஷிண:-நல்ல புத்தியுள்ளவர்கள், மநாகபி-கொஞ்சமாவது, யதநுஷங்கிண:-யாதொரு வெள்ளத்தைச் சேர்ந்து, ஜரா-கிழத்தனமென்ன, மரண-சாவென்ன, இவைகளாலே, மேதுரம்-நிறைந்திருக்கிற, தாபத்ரயம்-மூன்று தாபத்தை, (தன்னால், பிறரால், தைவத்தால் வருபவை) ஜஹதி-விடுகிறார்களோ.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலில் உயர்ந்த முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தி அமிருத வெள்ளம் போலிருக்கிறது. அந்தக் காந்தி யார் மேலிலாவது சற்று நாழிகை பட்டதானால், அவனுக்குப் பல தொந்தரவுகளுடன் கூடிய ஸம்ஸாரம் போய் விடுகிறது. ஆழ்வார் பாசுரங்களுடைய கருத்து வெகு ஆச்சரியமாக இன்பமாக இருக்கிறது. அதை யாராவது ஒருவன் கொஞ்சம் கேட்டாலும், அவனுக்கு நல்ல அறிவு உண்டாகி, அதனால் ஸம்ஸாரம் போய்விடும். (48)

(௪௰௯) தேவ: ஶ்ரீபதநாக்ஷயா திஶதி தத்விஷ்டம்ப
பயேவ தே மௌளீபாதஸரோஜயாவகயுதீ
தச்ரேவ ஸதாநக்ஷந்தே। ஜகதாம் ஜநத்தி பாதஸூதா

இத்தம் ரமாபரிஜநைரபிஜல்பமாநே ப்ராயஸ்த்வம் மணி
பாதுகே ப்ரஹஸிதா முக்தாருசிவ்யாஜாத் ||

மணிபாதுகே-மாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஸ்ரீ மஹாலெக்ஷ்மியினுடைய, பத-திருவடியினுடைய, லாக்ஷா-செம்பஞ்சுக் கொழம்பினாலே, அங்கித:-பொட்டு உள்ளவராக இருக்கிற, தேவ:-ஸ்ரீரங்கநாதனவர், தே-உன்னுடைய, உபரி-மேலேயே, ஸந்த்ருஶ்யதே-காணப்படுகிறார், கௌரீ-பார்வதியினுடைய, பாதஸரோஜ-தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற காலி னுடைய, யாவக-செம்பஞ்சுக் கொழம்பை, பணீ-பணமாக உடைய சிவன், தலே-பாதுகையினுடைய அடியிலே, ஸந்த்ருஶ்யதே-காணப்படுகிறார், இத்தம்-இந்த மாதிரி, ரமாபரிஜநே-மஹாலெக்ஷ்மியினுடைய வேலைக்காரஸ்திரீகள், ஈத்ருஶகர்வத்தினாலே, ஜல்பதி-சொல்லுகிறபோது, த்வம்-நீ, முக்தா-முத்துக்களுடைய, ருசி-காந்திகளுடைய, வ்யாஜ-வியாஜத்தினாலே, ப்ரஹஸிதாப்ராய:-சிரிக்கிறாப்போல,

(கருத்து) பாதுகையே! உன் மேலே முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளுடைய காந்தியைப் பார்த்தால்—"உன்னைப் பார்த்து மஹாலெக்ஷ்மியினுடைய வேலைக்காரிகள் லெக்ஷ்மியாலே உதைபட்டவன் உன்மேலிருக்கிறான். பார்வதியின் காலைப் பிடிக்கிறவன் கீழே இருக்கிறான். உனக்கென்ன குறைவம்மா? உன்னிடத்தில் எத்தனையோ புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள்" என்று பரிஹாஸம் பண்ணுகிறார்களாம். அதாவது பெருமாள் உன்னைத் திருவடியிலே சாத்திக் கொண்டிருக்கிறார். சிவன் உன்னைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்று அபிப்ராயம். இது ஸ்தோத்ரம் தான். அதைப்பரிஹாஸமாகச் சொல்லுகிறார்கள், அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு நீ சிறிக்கிறது போலிருக்கிறது. (49)

(௫௰) ரஜோபவாரணரக்ஷா ஸா தே விதயாதுபா
பாதீம் பாஹி | யந்நளக்தகவ்யூஹாஹி: ஶ்வேதஶீவதி
வ ஸஹஸ்ரஜாஶீவழி ||

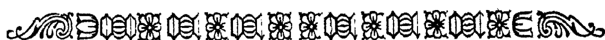
இதி ஸ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீ ரங்கநாத பாதுகாஸஹஸ்ரே முக்தாபத்ததிரஷ்டாதசீ

———o———

ஸா-அந்த, ரங்கேசஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, சரணரக்ஷா-திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையானது, மே-எனக்கு, ஸநாதநீம்-அழிவில்லாத, ஸாத்த்வீம்-வெளுப்பை, (பாபங்களில்லாமையை) விதத்யாத்-உண்டு பண்ணவேண்டும். யஸ்யா:-யாதொரு பாதுகையினுடைய, மௌக்திக-முத்துக்களுடைய, ப்ரபாபி:-காந்திகளாலே, ஸஹ்யஜா-காவேரியினுடைய, த்வீபம்-திட்டானது, ஸ்ரீரங்கமானது, ஸ்வேதத்வீபவத்-ஒரே வெளுப்பான சுவேத த்வீபமென்று சொல்லப்படுகிற இடம் போலிருக்கிறதோ.

(கருத்து) சுவேதத்வீபம் என்று ஒரு இடம் இருக்கிறதாம். அங்கே யிருப்பவர்களெல்லாரும் பெருமாளைக் கண்ணாலே காண்கிறார்களாம். சுவேதமென்றால் வெளுப்பு என்று அர்த்தம். அதனால் இந்த இடம் வெளுப்பாக இருக்கிறது என்று ஏற்படுகிறது. பாதுகையிலே முத்துக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளினுடைய காந்தியினாலே ஸ்ரீரங்கம் வெளுப்பாய் இருக்கிறது. அதனால் சுவேதத்வீபம் போலிருக்கிறது. இரண்டு காவேரிக்கும் நடுவிலிருப்பதாலே ஸ்ரீரங்கத்தைத்திட்டு என்று சொல்லுகிறது. அப்பேர்ப்பட்ட பாதுகை என்னுடைய எல்லா பாபங்களையும் போக்கடிக்கவேணும். ஆழ்வார் பாசுரங்கள் சொல்லுகிற இடமாக இருப்பதாலே தமிழ் தேசமெல்லாமே சுவேதத்வீபம் மாதிரி என்று சொல்லலாம். (50)

பதினெட்டாவதான முக்தாபத்ததி முற்றிற்று.



ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

ஸ்ரீ ரங்கநாயகபாதுகாஸஹஸ்ரே

ஏகோநவிம்ஶ: மரகதபத்ததி: ||.



(௬௬௧) வந்தே காருத்மதீம் வ்ருத்த்யா மணிஶ்ரேணீபி:
பாதுகாம் | யயா நித்யம் துலஸ்யேவ ஹரித
த்வம் ப்ரகாஶ்யதே ||.

வ்ருத்த்யா-வேலையினாலும், மணி-ரத்னங்களுடைய, ஶ்ரேணீபி:-கூட்டங்களாலும், காருத்மதீம்-கருடனைச் சேர்ந்ததாக இருக்கிற, பாதுகாம்-பாதுகையை, வந்தே-ஸேவிக்கிறேன். யயா-யாதொரு பாதுகையினாலே, துலஸ்யேவ-துளஸியினாலே போல, நித்யம்-எப்பொழுதும், ஹரிதத்வம்-பெருமாளாகிற உண்மையான பொருளானது, பச்சையாக இருக்குகையானது, ப்ரகாஶ்யதே-நன்றாய்க் காட்டப்படுகிறதோ.

(கருத்து) இப்போது பாதுகையில் பச்சை ரத்னங்கள் இழைத்திருப்பதைப்பற்றி 20 சுலோகங்களாலே சொல்லுகிறார். பாதுகை கருடனுடைய வேலையைச் செய்கிறது. கருடனுடைய வேலை பெருமாளை எழுந்தருளப் பண்ணுகிறது. பாதுகையில் கருடனுடைய ரத்னமும் இழைத்திருக்கிறது. பச்சை ரத்னத்தை கருடப்பச்சை என்று சொல்லுகிறார்கள். பாதுகை பெருமாளை வீதியில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கோவிலுக்குள் வரத்தகாத மனிதர்களுக்கும் ஜந்துக்களுக்கும் காட்டுகிறது. பெருமாள் கருடன் மேலேறி ஆகாசத்தில் எழுந்தருளினால் பூமியிலிருக்கிற நம்மைப்போலொத்தவர்களுக்கு ஸேவைஸாதிக்கிறது ரொம்ப கஷ்டம். பாதுகையில் எழுந்தருளினால் ஸுகமாக ஸேவையாகும். பாதுகைகள் துளஸிமாதிரி பச்சையாகவும், மிகவும் பரிசுத்தமாயும், எல்லா பாபங்களையும் போக்கி எல்லா ஸுகங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டும் பெருமாளுக்கு மிகவும் இஷ்டமாகவும் இருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட பாதுகையை ஸேவிக்கிறேன். கரு

டன் என்றால் வேதம். ஆழ்வார் வேதம்போல் திருவாய்மொழியைக்கொண்டு எல்லாருக்கும் பெருமாளை நன்றாய்ஸுலபமாகத்தெரியப்படுத்தி யிருக்கிறார். நாம் வேதங்களைக்கொண்டு பெருமாளை தெரிந்துகொள்ளுவது கஷ்டம். அவர் வேதத்திலிருக்கிற ரத்னம் போன்ற ஸாரமான அர்த்தத்தை அறிந்திருக்கிறார். (1)

(௧௫௨) ஸவிலாஸகதேஷு ரங்கபர்த்து:
த்வதயீநேஷு பஹிஷ்க்ருதோ கருத்மாந் ।
அயி விந்ததி நிர்வ்ருதிம் கதஞ்சித்
நிஜரத்நைஸ்த்வயி பாதுகே நிவிஷ்டை: ॥

ஹே பாதுகே-வாராய் பாதுகையே, ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, த்வதயீநேஷு-உன் அதீனமாயிருக்கிற, ஸவிலாஸ-விளையாட்டோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற, கதேஷு-ஸஞ்சாரங்களிலே, பஹிஷ்க்ருத:-தள்ளப்பட்டிருக்கிற, கருத்மாந்-கருடன், த்வயி-உன்னிடத்திலே, நிவிஷ்டை:-இழைக்கப்பட்டிருக்கிற, நிஜரத்நை:-தன்னுடைய ரத்னங்களாலே, (அதாவது பச்சைக்கற்களாலே) கதஞ்சித்-கஷ்டப்பட்டு, நிர்வ்ருதிம்-ஸந்தோஷத்தை, விந்ததி-அடைகிறான்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச் சாத்திக் கொண்டு பெருமாள் உல்லாஸமாக எழுந்தருளும்போது கருடனுக்குத் தன் பேரில் எழுந்தருளவில்லையே என்று வருத்தமாயிருக்கிறது. அப்போது 'நம்முடைய ரத்னம்தானே பாதுகையிலே இழைத்திருக்கிறது. அதன் மேலேதான் பெருமாள் எழுந்தருளுகிறார். பாதகமில்லை' என்று மிகவும் சிரமப்பட்டு ஸமாதானம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறார். வாஹனங்களில்லாமல் திருச்செவியிலே (அதாவது தோளுக்கினியானில்) எழுந்தருளும்போது பாதுகையில் எழுந்தருளுவதாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவாய் மொழியைச் சொல்லும்போது வேதம் தன்னைச் சொல்லவில்லையே என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டு, பிறகு "தன் அர்த்தத்தைத் தானே திருவாய்மொழி சொல்லுகிறதே" என்று நினைத்து ஸந்தோ

தும் ஸம்ஸ்க்ருதமாயில்லாதபோனாலும் அர்த்தம் தன்னுடையது தானே என்று நினைக்கிறது. (2)

(கூகூந) ஸதயே மணிபாதுகே முராரே: ஶுத்தாந்தபரிசாரிகா முஹுஸ்தே | ஹரிதாந் ஹரிதஶ்மனாம் மயூகாந் துளஸீபல்லவஶங்கயா க்ஷிபந்தி ||

ஸதயே மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! முராரே:-பெருமாளுடைய, ஶுத்தாந்தபரிசாரிகா:-தாயார் ஸன்னிதியிலிருக்கிற அசடான வேலைக்காரிகள், தே-உன்னுடைய, ஹரிதஶ்மனாம்-பச்சை ரத்னங்களுடைய, ஹரிதாந்-பச்சையாயிருக்கிற, மயூகாந்-காந்திகளை, துளஸீபல்லவஶங்கயா-துளஸிக் கொழுந்தோ என்கிற சங்கையினாலே, முஹு:-அடிக்கடி, க்ஷிபந்தி-தள்ளுகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் பச்சை ரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. உன்னைச் சாத்திக் கொண்டு பெருமாள் தாயார் ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருளுகிறார். தாயாருக்கு வேலைக்காரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அசடாக இருக்கிறார்கள். அங்கே பச்சை ரத்னக் காந்தி பரவுகிறதானது துளஸிபோலிருக்கிறது. ஐயோ! துளஸிமாதிரி இருக்கிறதே, காலில் படப்போகிறதே என்று அந்தக் காந்தியை தள்ளப் போகிறார்கள். இது காந்தி என்று தெரியவில்லை. தள்ளியும் போகவில்லையே என்று விழிக்கிறார்கள். பணக்காரர் வீட்டிலே பச்சைக் கண்ணாடிகள் சிகப்புக் கண்ணாடிகள் கூடத்துச் சுவர்களிலே வைத்திருப்பார்கள். பட்டிக்காட்டான் உள்ளே போனால், வெய்யில் உள்ளேபோது மேலே சிவப்பாக அடிக்கும். காவியா என்று அடிக்கடி தள்ளிக் கொள்ளுவன். ஆழ்வார் ஒரு ஸமயம் பெருமாளை அதட்டுகிறார். தெரியாதவர்களுக்கு ஐயோ இப்படி அதட்டுகிறாரே என்று தோன்றும். ரஸிகர்கள் ஸந்தோஷப்படுவர்கள். ஸ்ரீராமன் ஸீதையைக் காட்டிற்கு அழைத்துப் போகமாட்டேன் என்றார். ஸீதை பலதடவை சொன்னாள். அப்பவும் கேட்கவில்லை. "நீ புருஷனோ? உடம்பிலே புருஷனை ஒழிய வேலையிலே பொம்மனாட்டிதான்,'

என்று சொன்னாள். அது பெருமாளுக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருந்தது. அதைப்போல ஆழ்வாரும் ஸாதிக்கிறார். [3]

(கூகூச) ஹரிதஸ்ஸஹஸா ஹரிந்மணீநாம் ப்ரபயா
ரங்கநரேந்த்ரபாதரக்ஷே | துளஸீவநஸம்பதம்
ததாதி க்வசி ஸத்பிர் நிஹித: ப்ரஸூநராஶி: ||

ஹே ரங்கநரேந்த்ரபாதரக்ஷே-வாராய் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஹரிந்மணீநாம்-பச்சை ரத்னங்களுடைய, ப்ரபயா-காந்தியினாலே, ஸஹஸா-உடனே, ஹரித:-பச்சையாயிருப்பதும், ஸத்பி:-பக்தர்களாலே, நிஹித:-சாத்தப்பட்டிருக்கிறதுமான, ப்ரஸூந-மல்லிகை முதலான பூக்களுடைய, ராஶி:-கூட்டமானது, துளஸீ-துளஸிகளுடைய, ஸம்பதம்-சோலையை, ததாதி-தரிக்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் மேலே பச்சை ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. உன்மேலேமல்லிகை முல்லைமுதலானவெள்ளைப் புஷ்பங்களைக் கொண்டுவந்துஸமர்ப்பிக்கிறார்கள். அந்தப்பூக்களில்இந்தபச்சைரத்னத்தின்காந்திஅடித்தது அவைகளெல்லாம்பார்க்கிறவர்களுக்குத்துளஸியைப்போலிருக்கிறது. இப்போதுகூட இராஜாக்களிடத்தில் அந்தமாதிரி பச்சை இருக்கிறதாம். எண்ணத்தினுடைய வித்தியாஸத்தினாலே கோபத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வார்த்தை ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. [4]

(கூகூரு) ப்ரஸாதயஸீ மணிபாதுகே த்வம் விக்ஷேப
யோகேந விஹாரவேலாம் | ஹரிந்மநோஜ்ஞா ஹ
ரிகாந்திபிர்நாஸ்ய ஸமுத்ரஸ்ய ஸைவமுக்தாஜநீவ ||

ஹேமணிபாதுகே! வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஹரிபி:-பச்சை ரத்னங்களாலே, மநோஜ்ஞா-இன்பமாயும், விஹாரவேலாம்-பெருமாள்எழுந்தருளுகிறஸமயத்தை, (ஸமுத்திரத்தினுடைய கலக்கத்தை), விக்ஷேபயோகேந-திருவடியை உன்னிடத்தில் வைக்கிறதினாலே, ப்ரஸாதயஸீ-ஸந்தோஷப்படுத்துகிற

வளாயும் (தெளியப்பண்ணுகிறவளாயுமிருக்கிற) த்வம்-நீ, ஹரிகாந்திஸிந்தோ:-பெருமாளாகிற அழகு ஸமுத்ரத்திற்கு, சைவலமஞ்ஜரீவ-வேலம்பாசிக்கொத்துபோல, ஸம்த்ருச்யஸே, காணப்படுகிறாய்.

கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச் சாத்துக்கொண்டு பெருமாள் வெளியிலே எழுந்தருளுகிறார். அப்போது அவரை நீ மிகவும் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறாய். நல்ல உயர்ந்த செருப்பாக இருந்தால் அதைப் போட்டுக்கொண்டு நடக்க மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கும். உன் மேலே பச்சை ரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. பெருமாள் அழகுக்குஒருஸமுத்திரமாக இருக்கிறார். அந்தஸமுத்திரத்திற்கு நீ ஒருபாசிக் கொத்து போலிருக்கிறாய். வேலம் பாசிஉள்ள ஒரு குளத்திலே ஜலம் தெளிந்திருக்கும். ப்ரஸாதயந்தீ என்பதற்கு ஜலத்தைத் தெளியப் பண்ணுகிறதென்று அர்த்தம். ஜனங்கள் எல்லையில்லாத தப்புகளைப் பண்ணும்போது பெருமாளுக்கு அவர்களிடத்தில் மிகவும் கோபம் வந்து விடுகிறது. அப்போது ஜனங்களைத் தொந்தரவு பண்ணி விளையாட ஆரம்பிக்கிறார். ஆழ்வார் முதலான ஆசாரியார் அப்போது நல்லவார்த்தை சொல்லி பெருமாளுடைய கோபத்தைப் போக்கி ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். [௫]

(௱௫௩) வ்யதாஸி ரங்கதுர்யபாதரக்ஷே ஹரின்மணீ
நாம் ப்ரபயா ஸமக்ரயா | ஶிகாப்ரதேசேஷு ச்ருதி
ஸீமந்தினீநாம் மங்கல்யதூர்வாங்குரதாமபங்க்திம் ||

ரங்கதுர்யபாதரக்ஷே-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! த்வம்-நீ, ஹரின்மணீநாம்-பச்சை ரத்னங்களுடைய, ஸமக்ரயா-விளங்காநின்றிருக்கிற, ப்ரபயா-காந்தியினாலே, ச்ருதிஸீமந்தினீநாம்-வேதங்களாகிற பெண்களுடைய, ஶிகாப்ரதேசேஷு-தலைகளிலே, மங்கல்ய-கல்யாணத்தைக் காட்டுகிற, தூர்வாங்குர-அருகம்பில் கொழுந்துகளாலே செய்யப்பட்ட, தாம-மாலையினுடைய, பங்க்திம்-வரிசையை, வ்யதாஸி-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் மேலே பச்சை ரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. அதனாலே நீ பச்சையாக இருக்கிறாய். வேதமாகிற பெண் உன்னைத் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளுகிறது. கல்யாண காலத்தில் பெண்கள் அருகம்புல்லைத் தலையிலே வைத்துக் கொள்ளுவார்கள். வேதங்களாகிற ஸ்திரீகளுக்கு நீ அருகம்புல்லு போலிருக்கிறாய். வேதங்கள் பெருமாளைச் சொல்லுகிறது. அதினாலே வேதங்களுக்குப் பெருமாள் புருஷன். இப்போது இருக்கிற அறியாத ஜனங்கள் வேதத்திற்குக் கோணலாக அர்த்தம் சொல்லுகிறபோது வேதங்களுக்குப் புருஷனைப் பிரிக்கிறது போலிருக்கிறது. வேதங்களுக்கு அந்த ஜனங்களைப் பார்த்தால், ஸீதைக்கு ராவணனைப் பார்க்கிறது போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் தன் பாசுரங்களுக்குப் பெருமாள் தானென்று அர்த்தம் சொல்லும்போது, வேதங்களுக்கு ஆழ்வாரைப் பார்க்கும்போது, ஸீதைக்கு ஹநுமாரைக் கண்டாப்போலிருக்கிறது. ஸந்தோஷமடைகிறது. வேதங்கள் ஆழ்வார் பாசுரங்களைப் பூப்போலே சூட்டிக்கொள்ளுகின்றன. [6]

(௬௬௭) அவிச்சேதரஶ்மிநியதைர்யுதா ஹரித்பி:
ஸத்பதேந கதிமதீ மணிபாதுகே |
ஸந்த்ருஶ்யஸே ஸவித்ருமண்டலமத்யபாஜோ
ரங்கேஶ்வரஸ்ய ரதஸம்பதிவாபரா த்வம் ||

ஹரிந்மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே, அவிச்சேத-நடுவில் விட்டுப்போகாமலிருக்கிற, (1) ரஶ்மி-கிரணங்களாலே, நியதை:-தவராமலிருக்கிற, (2) ஹரித்பி:-பச்சை ரத்னங்களோடு, யுதா-சேர்க்கப்பட்டும், (3) ஸத்பதேந-நல்ல வழியினாலே, கதிமதீ-நடையை யுடைத்தாயிருக்கிற, த்வம்-நீ, ஸவித்ருமண்டலமத்யபாஜ:-ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவை அடைந்திருக்கிற, ரங்கேஶ்வரஸ்ய-ரங்கநாதனுக்கு, அபரா-ஸூரியனுடைய தேரைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற, ரத-தேராகிற, ஸம்பதிவ-சொத்துப்போல, ஸந்த்ருஶ்யஸே-காணப்படுகிறாய்.

(1) கயிறாலே கட்டப்பட்டிருக்கிற, (2) பச்சைக் குதிரைகளோடு, (3) ஆகாசமார்க்கத்தினாலே, என்று வேறு அர்த்தம்.

(கருத்து) ஓ பாதுகையே! உன் மேலே உயர்ந்த காந்தியுள்ள பச்சைரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் நல்லவழியிலே எழுந்தருளுகிறார். உன்னைப் பார்த்தால், ஸூரியனுடைய தேர் மாதிரி இருக்கிறது. சூரியமண்டலத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஹரித் என்றால் பச்சைக்கல்லுக்கும் குதிரைக்கும் பெயர். 𑌸𑌤𑍍𑌪𑌥 என்று நல்லவழிக்கும் ஆகாசத்திற்கும் பெயர். ஆசாரியர்களைப் பெருமாளுக்குத் தேராகச் சொல்லுகிறது. ஆசாரியர்கள் வழியாகத்தான் பெருமாள் ஒருவரிடம் வருகிறார். அதாவது ஆசாரியர்களாலேதான் பெருமாளை ஜீவன் அறிகிறான்; நினைக்கிறான்; அடைகிறான். [7]

(௬௬௮) 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍋𑌪𑌕𑌣𑍍𑌠𑌾𑌃
𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌪𑌦𑌾𑌵𑌨𑌿 𑌹𑌰𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌯𑌾𑌃 ।
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌲𑌵𑌤𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂
𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍁𑌚𑌿𑌰𑌾𑌂 𑌨𑌖𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌂 ॥

𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑌨𑌿-வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨-கருப்பாயிருக்கிற, 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤-உபநிஷத்துக்களாகிற, 𑌵𑌨-காடுகளுடைய, 𑌉𑌪𑌕𑌣𑍍𑌠𑌾𑌃-ஸமீபத்தையுடைய, 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌯𑌾𑌃-உன்னுடையவைகளான, 𑌹𑌰𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑌯𑌃-பச்சை ரத்னங்கள், 𑌰𑍁𑌚𑌿𑌰𑌾𑌂-இன்பமாயிருக்கிற, 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌯-பெருமாளுடைய, 𑌨𑌖-நகங்களுடைய, 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿-காந்தியாகிற, 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌂-கங்கையை, 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂-எப்போதும், 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤-ஸமீபத்திலே, 𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌲𑌵𑌤𑍀𑌂-பச்சைப்புல்லோடுகூடிய இடமுள்ளதாக, 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-காண்பிக்கின்றன, பிரகாசப்படுத்துகின்றன.

(கருத்து) ஓ பாதுகையே! உன் மேலே பச்சை ரத்னங்கள் ழைத்திருக்கின்றன. அவைகள் தங்களுடைய பச்சைக் காந்தியினாலே, உபநிஷத்துக்களாகிற காடுகளைக் கருப்பாகப் பண்ணுகின்றன. பாதுகையைப்பெருமாள் திருவடியில் சாத்திக்கொள்ளுகிறார். திருவடி நகங்களுடைய காந்தி கங்கையைப்போலே இருக்

கிறது. பச்சை ரத்னங்களின் காந்தியைப் பார்க்கும்போது கங்கைக் கரையிலே ஏராளமான புல் முளைத்திருக்கிறது போலி ௫௭
ருக்கிறது.

(௬௬௬) உத்திஸ்ய காமபி மதிம் மணிபாதரக்ஷே
ரங்கேஸ்வரஸ்ய சரணே விநிவேஸிதாத்மா।
ப்ராயோ ஹரிந்மணிருசா ப்ருஸஸக்தபங்க்தா
ப்ராதுஷ்கரோதி பவதீ துளஸீவநாநி ॥

மணிபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே, காமபி-இன்னதென்று சொல்லமுடியாத அதாவது மிகவும் உயர்ந்ததான, மதிம்-அடைய வேண்டிய இடத்தை, உத்திஸ்ய-உத்தேசித்து, ரங்கேஸ்வரஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, சரணே-திருவடியிலே, விநிவேஸித-வைக்கப்பட்டிருக்கிற, ஆத்மா-தன்னை உடைத்தாயிருக்கிற, (ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜீவாத்மாவை உடைத்தாயிருக்கிற,) ப்ருஸ-கெட்டியாயிருக்கிற, ஸக்த-ரத்னவரிசைகளுடைய, பங்க்தா-சேர்க்கையை உடைத்தாயிருக்கிற, (ஸக்திபங்க்தா-பிரீதியினுடைய சேர்க்கையை யுடைத்தாயிருக்கிற,) பவதீ-நீ, ஹரிந்மணி-பச்சை ரத்னங்களுடைய, ருசா-காந்தியினாலே, ப்ராயஃ-அநேகமாய், துளஸீவநாநி-துளஸித் தோட்டங்களை, ப்ராதுஷ்கரோதி-பிரகாசப்படுத்துகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் மேலே பச்சை ரத்னமிழைத்திருக்கிறது. உன்னைப் பெருமாள் சாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளுகிறபோது, சுற்றிலும் பச்சையாகப் போகிறது. அதைப் பார்த்தால், ஒருவன் பெருமாளுடைய நிலையான இடத்தை அடைவதற்காக, பெருமாளிடத்தில் சரணாகதி பண்ணி பூமியிலிருக்கும் காலத்தில் துளஸித்தோட்டம் போட்டிருக்கிறது போலிருக்கிறது. உலகத்திலிருக்கிறவர்களுக்கு நல்ல காரியங்களைச் செய்யவேணுமென்று காட்டிக்கொடுப்பதற்காக பெருமாளும் நித்யஸூரிகளும் பூமியிலவதரித்து நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்

(௧௭௦) ஸேவாஸமாகதவதாம் த்ரிதசேச்வராணாம்
பூஷாமணிப்ரகரசாலிஷு மௌலிஷு த்வம் ।
ஸம்வர்த்தயஸ்யஸுரமர்தந பாதரக்ஷே
ஸ்வாநாச்மகர்பருசிபி: சுகபங்க்திசோபாம் ॥

அஸுரமர்தந-அஸுரர்களைக் கொல்லுகிற பெருமானுடைய, பாதரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, த்வம்-நீ, ஸேவாய-பெருமானை ஸேவிப்பதற்காக, ஸமாகதவதாம்-வந்திருக்கிற, த்ரிதசேச்வராணாம்-தேவதைகளுக்கு ராஜாவான இந்திரன் முதலானவர்களுடைய, பூஷாமணி-அலங்காரமான ரத்னங்களுடைய, ப்ரகரசாலிஷு-கூட்டங்களை அடைந்திருக்கிற, (முத்தின பழுத்த நெற்கதிர்கள் உள்ளதான,) மௌலிஷு-கிரீடங்களிலே, ஸ்வாந-தன்னுடையதாயிருக்கிற, அச்மகர்ப-பச்சை ரத்நங்களுடைய, ருசிபி:-காந்தியினாலே, சுக-கிளிகளினுடைய, பங்க்தி-வரிசையினுடைய, சோபாம்-அழகை, ஸம்வர்த்தயஸி-இருக்கும்படி செய்கிறாய்.

(கருத்து) ஓ பாதுகையே! உன் பேரில் பச்சை ரத்னமிழைத்திருக்கிறது. உன்னை இந்திரன் முதலான தேவதைகள் ஸேவிக்க வருகிறார்கள். அவர்கள் தலைகளில் சிவப்பு ரத்னங்கள் இழைத்த கிரீடங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் உன் பச்சை ரத்னகாந்தியடிக்கிறபோது, விளைந்துபழுத்தபயிர்களில் கிளிகள் வந்துஉட்கார்ந்திருக்கிறதுபோலிருக்கிறது. நல்ல ஆசாரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு நல்ல ஸங்கதியை சொல்லிக்கொடுக்கிறபோது, அவர்கள் நல்ல ஸங்கதிகளை அறிவதையே உயர்ந்தப் பிரயோஜனமாக நினைக்கிறார்கள்.

(௧௭௧) ப்ரவாலிணா தநுபவாஸவ்ருதீ நிவிஷ்டசேஷே
ஸம்ப்ருதகஸுகரூதாநாம் ஸாம்ஸேஜாதம்ஸூஜாதை: ।
பஸ்வதிவிபூதா த்வம் தஸ்ய பாணே நிஷண்ணம்
மதுரிபுபதரக்ஷே பத்மயோநிர்மணாபாத் ॥

மதுரிபு-மது என்கிற அஸுரனுக்குச்சத்ருவான பெருமானுடைய, பதரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற

பாதுகையே, பசுபதி-சிவனாலே, விப்ரு ப்படிருக கிற, கூடம்-நீ, உரவரிண த, அப்போதுதான் உண்டாயிருக்கிற, உருவ-நாவஜூரீ-அருகம்புல் கொடியைக்காட்டிலும், நிவி-சேஷ-பேதமில்லாமலிருக்கிற, ஸாம்ஸம்ஜஸ-பருத்திருக்கிற, ஸாதகமரகதாநாம்-பச்சைத் துணுக்குகளுடைய, ஜாலைஃ-கூட்டங்களாலே, தஸ்ய-அந்த சிவனுடைய, பாணௌ-கையிலே, நிஷண்ணம்-இருக்கிற, ஹரிணஶாவம்-மான்குட்டியை, வஞ்சயஸி-ஏமாத்துகிறாய் (இழுக்குகிறாய்.)

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் மேலே பச்சை ரத்னம் இழைத்திருக்கிறது. அதனுடைய காந்தியைப் பார்த்தால் அருகம்புல் மாதிரி இருக்கிறது. சிவன் உன்னைத் தலையிலே சாத்திக் கொள்ளும்போது கையிலே மான் குட்டியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அது இந்தக் காந்தியைப் பார்த்து புல்லென்று நினைத்து நாக்கை நீட்டுகிறது. நாக்குக்கு ஒன்றும் அகப்படவில்லை. அதை நீ ஏமாத்துகிறாய். நல்ல ஆசாரியர்கள் ஸாதிக்கிற உயர்ந்த ஸங்கதிகளை அறிவதே கஷ்டம். அந்தப்படி நடக்கிறதென்றால் ரொம்ப புண்ணியத்தாலே வரக்கூடியது. [11]

(கஎஉ) ஹரிசரணஸரோஜந்யாஸயோக்யம் ஸவத்யாஃ
ப்ரகுணமபிலஷந்த்ய: வர்ணமுத்ராஸம் துளஸ்யஃ ।
ப்ரதிதிநமுபஹாரை: பாதுகே தாவகாநாம்
ஶரதகமரகதாநாமாஶ்ரயந்தே மயூகாந் ॥

பாதுகே-பாராய் பாதுகையே, துளஸ்யஃ-துளஸிகள், ஹரி-பெருமாளுடைய, சரணஸரோஜ-தாமரைப்பூப்போன்ற திருவடியினுடைய, ந்யாஸயோக்யம்-வைக்கத்தகுந்ததாயிருக்கிற, ப்ரகுணம்-மிகவும் உயர்ந்ததான, ஸவத்யாஃ-உன்னுடைய, வர்ண-பச்சை ரூபத்தினுடைய, ஸாம்யம்-அடைவதை, அபிலஷந்த்யஃ ஆசைப்பட்டவைகளாய்க்கொண்டு, ப்ரதிதிநம்-தினந்தோறும், உபஹாரைஃ-தங்களுடைய தளங்களாகிற காணிக்கையை ஸமர்ப்பித்து, தாவகாநாம்-உன்னுடையவைகளாயிருக்கிற, ஶரதக-

பச்சை ரத்னங்களுடைய, மயூகாநாம்-துணுக்குகளுடைய, மயூக வாநு-கிரணங்களை, க்ஷுர்யதே-அடைகின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் மேலிழைத்திருக்கிற பச்சை ரத்தின காந்திகள் ரொம்பஆச்சரியமாக இருக்கின்றன. துளஸிகள் அந்த காந்தியைப்பார்த்து, "காந்தி மிகவும் உயர்ந்ததாயிருப்பதால் தான், அந்தப்பாதுகையை பெருமாள் தன் திருவடியிலே சாத்திக் கொள்ளுகிறார். அந்தமாதிரி காந்திநமக்கும்வேணுமெ"ன்று ஆசைப்பட்டுத்துளஸிகள் தினந்தோறும் தங்களுடையதளங்களைகாணிக்கையாக ஸமர்ப்பித்து,உன்னுடைய பச்சைரத்னங்களைஸேவிக்கின்றன. உலகத்தில்ஆசாரியர்கள்-தயை, பொறுமை,ஒழுங்கு, வணக்கம், தைவம், அதைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் நிஜமானப்ரீதி, தனக்குஇருக்கிற கெடுதிகளை நினைத்து-எந்தவேலையில் என்னகெடுதி வருமோஎன்று நினைத்து–பயம், ஒருஸங்கதியைப்பற்றி யோசனை, எப்போதும் தெய்வத்தினுடைய ஸேவை—இவை முதலிய நல்ல குணங்களால் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அதனால் பெருமாள் அவர்களுக்குச் சொன்னபடி கேட்கிறார். இந்த ஸங்கதியை நல்ல புண்ணியம் பண்ணின ஜனங்கள் கவனித்து நாமும் அந்தமாதிரி ஆகவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, அவர்களிடத்தில்தங்களிடமிருக்கும் பதார்த்தங்களைப்பக்தியுடன்ஸமர்ப்பித்து,தினந்தோறும்அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். (12)

(௯௭௩) ஹரிதமணிமயூகைர் கலிதாம்நாயகந்தை:
விஹரஸி சரணரக்ஷே ஜாதகௌதூஹலா த்வம் ।
தநுஜதமநலீலாதாரிகாணாம் ஸுதாராம்
ததநகதுலஸீவத்ஸிக்தம் பாஸி மௌலௌ ஶ்ருதீநாம் ॥

பாஸி-விளங்காநின்றிருக்கிற, சரணரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, த்வம்-நீ, ஜாத-உண்டாயிருக்கிற, கௌதூஹலா-ஸந்தோஷத்தை உடையவளாய்க்கொண்டு, கலித-அடையப்பட்டிருக்கிற, ஆம்நாய-உபநிஷத்துக்களுடைய கந்த-வாஸனையை உடையதான, ஹரிதமணி-பச்சைரத்னங்களுடைய, மயூகை:-காந்திகளாலே, தநுஜதமந-அஸுரர்களைக்

சொல்லுகிற பெருமாளுடைய, க்ரீடாஶாரிகாணாம்-விளையாடுவதற்குக் குழந்தைகளாயிருக்கிற, ஶ்ருதீநாம்-வேதமாகிற பெண்களுடைய, உத்தம்ஸே-தலையிலே, அலககலிகாநாம்-மயிர்க்கொழுந்துகளுடைய, பங்க்திம்-வரிசையை, திஶஸி கொடுக்கிறாய்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன் மேலே பச்சை ரத்னங்களிழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தி எப்போதும் பெருமாளுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற வேதமாகிற பெண்கள் தலையில்படுகிறது. அதைப்பார்த்தால் நீ மருக்கொழுந்தைச் சூட்டினாப்போலிருக்கிறது. அந்தக் காந்திகளில் உபநிஷத்து வாஸிக்கிறது. அதாவது அந்த காந்தியை உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. வேதம் பெருமாளைச் சொல்லுகிறது என்கிற ஸங்கதி, வேதத்திற்குப் பலர் பலவிதமாக அர்த்தம் சொல்லுகிறபடியினாலே ஜனங்களாலறிய முடியவில்லை. அதை அறிந்தால்தான் ஜீவன்களுக்குஸுகம். ஜீவன்களுடைய ஸுகத்திற்காகத்தான் வேதங்களைப்பெருமாள் ஏற்படுத்தினார். அதினாலே அறியாததைபற்றிப் பெருமாளும் வேதங்களும் வருத்தப்படுகின்றன. ஆழ்வார் உபநிஷத்தின் அர்த்தங்களைத் தமிழ்பாஷையில் எல்லாருக்கும் தெளிவாகஸாதித்தபிறகு எல்லாரும் ஸௌக்கியத்தை அடைகிறார்கள். அதனால் வேதங்கள் ஆழ்வார் பாசுரங்களைத் தலையிலே தூக்கிக் கொண்டாடுகின்றன. (13)

(கூஎச) அயிதபஹுஶாகைர் மரகதப்ரஸூதை:
த்வதுபரி ஶௌரே: பதாக்ரே ஶ்யாமலைரம்ஶு
ஜாலை: | அநிதரஶரணாநாம் அந்தரங்கோதஶாலாம்
காநநம் கிம் ஜநயஸி த்வம் கிம் காரணம் பாதுகே ||

ஶௌரே:-பெருமாளுடைய, பதாக்ரே-திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! த்வம்-நீ, அயித-அடையப்பட்டிருக்கிற, பஹு-அநேகமான, ஶாகை:-வேதபாகத்தையுடையதாயும் (கிளைகளையுடைதாயும்), ஶ்யாமலை:-கருப்பாக இருக்கிற, மரகத-பச்சைக் கற்களாலே, ப்ரஸூதை:-உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற, அம்ஶு-கிரணங்களுடைய, ஜாலை:-கூட்டங்களாலே, அநிதரஶரணாநாம்-வேறு காப்பாற்றுகிறவர்கள் இல்லாமலிருக்

கிற, (வேறுப்பிட்டியில்லாமலிருக்கிற,) ஆரண்யகாநாம்-காட்டில் சொல்லவேண்டிய வேதங்களுக்கு, காட்டிலேயே இருக்கிறவர்களுக்கு, கிமபி-இன்னதென்று சொல்லமுடியாத, (அதாவது மிகவும் உயர்ந்ததான) கீசகாரண்ய-மூங்கில் காடாகிற, உபதுர்கம்-கோட்டையை, ஜநயஸி-உண்டுபண்ணுகிறாய். நூநம்-நிச்சயம்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன் மேலே பச்சை ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. வேதங்களாலே சொல்லப்பட்ட அவைகளின் காந்தியைப் பார்த்தால், வேறு காப்பாற்றுகிறவர்களில்லாத வேதங்களுக்கு மூங்கில் காட்டினாலே ஒரு கோட்டை போட்டதுபோலிருக்கிறது. வேதங்களுக்குப் பலவிதமான இடைஞ்சல்கள். அவைகளைப் போக்கிப் பெருமாள் காப்பாற்றவேணும். ஆழ்வார் பாசுரங்களை ஸாதித்ததாலே, வேதங்கள் உண்மையான அர்த்தங்களை ஒருவிதத் தொந்தரவில்லாமல் தெரியப்படுத்துகிறது. ஆழ்வார் பாசுரங்கள் இல்லாதவரையில் நமக்கு வேதத்தினுடைய உண்மையான அர்த்தம் தெரியாது. அந்த பாசுரங்களின் பலத்தினாலே தான் மதத்தின் உண்மையான அர்த்தம் கெடாமலிருக்கிறது. (௧௭௪)

(௧௭௫) பஹுலநிகமஶாகாம் பாதுகே ரங்கநாத-
சரணநகமயூகைஶ்சாருபுஷ்பானுபந்தாம் |
மரகததலரம்யாம் மந்யே ஸம்ரூடாம்
கநகஸரிதுகண்டே காபி தூர்வாடவீம் த்வாம் ||

பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! பஹுல-அதிகமாயிருக்கிற, நிகமஶாகாம்-வேதபாகத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, (கிளைகளையுடைய) ரங்கநாத-ரங்கநாதனுடைய, சரண-திருவடிகளுடைய, நக-நகங்களுடைய, மயூகை:-காந்திகளாலே, சாரு-அழகாயிருக்கிற, புஷ்பானுபந்தாம்-புஷ்பங்களுடைய சேர்க்கையை உடைத்தாயிருக்கிற, மரகத-பச்சை ரத்னங்களாகிற, தல-இலைகளாலே, ரம்யாம்-அழகாயிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, கநகஸரித்-காவிரியினுடைய, கண்டே-கரைவுத்தரையிலே, ஸம்ரூடாம்-நடமாகிற, காபி-இன்னதென்று சொல்லமுடியாமலிருக்கிற

(உயர்ந்ததான) உத்யாநலக்ஷ்மீ-தோட்டத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையாக, உந்நயே-நினைக்கிறோம்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னைப் பார்த்தால் காவிரிக்கரையிலிருக்கிற-பெருமாள் விளையாடத்தகுந்த-ஒரு தோட்டத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதைபோலே, அதாவது—தோட்டம்போலே இருக்கிறது. உன்னைப்பற்றிச் சொல்லுகிற வேதங்கள் கிளைகளாயிருக்கின்றன. பெருமாளுடைய திருவடி நகங்கள் புஷ்பம்போலிருக்கின்றன. உன்மேலிழைத்திருக்கிற பச்சை ரத்னங்கள் இலைபோல் இருக்கின்றன. ஒரு பெரிய மனுஷ்யன் அழகான தோட்டத்தில் விளையாடுவதுபோலே பெருமாள் ஆழ்வாரிடத்திலே விளையாடுகிறார். (15)

(எசுசு) நவகிரண நிகாயை ர்நித்ய ஸம்ஸ்விகஸ்யந்மூணாள
ஸ்ரீ: ஸ்துதரஸவிசேஷை: ஸீவலே: கரம்சேஷி
விசு வரிசுமயபவி ரம்யம் பாதுகெ ரங்கபர்த்து:
பதகமல ஸமீபே பத்ரவத்யா: ப்ரவ்ருத்திம் ||

பாதுகெ-வாராய் பாதுகையே! த்வம்-நீ, ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய, நவ-நகங்களுடைய, கிரண-காந்திகளுடைய, நிகாயை:-கூட்டங்களாலே, நித்யம்-எப்போதும், ஸ்ம்ஸ்விக:-பிரகாசியாநின்றிருக்கிற, மூணாள-தாமரைத் தண்டை உடையதாயும், ஸ்துத-கொண்டாடப்பட்டிருக்கிற, ரஸவிசேஷை:-உயர்ந்த ஸந்தோஷத்தையுடைத்தாயிருக்கிற(ஜலத்தையுடைத்தாயிருக்கிற,) ரங்கபர்த்து:-ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய, பத-திருவடியாகிற, கமல-தாமரைப்பூவினுடைய, ஸமீபே-ஸமீபத்திலே, தே-உன்னுடைய, ஸீவலே:-பச்சையாயிருக்கிற, கரம்சேஷி:-காந்திகளாலே, ரம்யம்-இன்பமாயிருக்கிற, பத்ரவத்யா:-தாமரை இலைகளுடைய, ப்ரவ்ருத்திம்-வரிசையை, வரிசுமயபவி-உண்டாக்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாளுடைய திருவடியைப் பார்த்தால் தாமரைப் பூப்போலிருக்கிறது. பெருமாளுடைய திருவடி நககாந்தியைப் பார்த்தால், வெளுப்பான தாமரைத் தண்டு

போலிருக்கிறது. திருவடியின் ஸமீபத்திலிருக்கிற உன்னுடைய பச்சை ரத்னத்தின் காந்தி தாமரை இலைபோலிருக்கிறது. திருவடியிலிருக்கிற பிரீதியே ஜலமாக இருக்கிறது. ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு இல்லாத ஸத்வகுணத்தாலே பெருமாளிடத்திலே பிரீதிமேலிட்டு ஆழ்வார் பெருமாளைப்பற்றி பெருமாள் திருவடியை நினைத்துக் கொண்டே பாடுகிறார். (16)

(கஎஎ) த்ரிதஶயுவதீநாம் து:க நிர்வாபணார்தே
த்வயி விநிஹிதபாதே லீலயா ரங்கநாதே |
தததி மரணரக்ஷே தைத்யஸௌதாநி நூநம்
மரதகருசிபிஸ்தே ஸத்யதூர்வாங்குராணி ||

மரணரக்ஷே-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, ரங்கநாதே-ஸ்ரீரங்கநாதனைவர், த்ரிதஶயுவதீநாம்-தேவஸ்திரீகளுடைய, து:கநிர்வாபணார்தே-வருத்தத்தோடு கூடியசப்தத்தைப் போக்கடிப்பதற்காக, த்வயி-உன்னிடத்திலே, லீலயா-விளையாட்டாக, விநிஹித-வைக்கப்பட்டிருக்கிற, பாதே-திருவடியை உடைத்தானபோது, ஸத்ய-உடனே, தைத்ய-அஸுரர்களுடைய, ஸௌதாநி-உப்பரிகைகள், தே-உன்னுடைய, மரதக-பச்சை ரத்நங்களுடைய, ருசிபி:-காந்திகளாலே, தூர்வாங்குராணி-புல் முளைகளை, தததி-தரிக்கிறன. நூநம்-நிச்சயம்.

(கருத்து) பாதுகையே! தேவதைகளை அஸுரர்கள் தொந்தரவு பண்ணுகிறார்கள். அதனாலே தேவஸ்திரீகள் அழுகிறார்கள். அதைப் போக்குவதற்காகப் பெருமாள் உன்னைத் திருவடியிலே சாத்திக்கொண்டு அஸுரர்களைக் கொல்ல எழுந்தருளுகிறார். அப்போது உன்மேலிருக்கிற பச்சை ரத்னங்களுடைய காந்தி அவர்களுடைய வீட்டிலடிக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் வீடுகளிலெல்லாம் புல் முளைத்திருப்பதுபோலிருக்கிறது. அதாவது அவர்கள் அடியோடுபோய், வீட்டில் ஒருவரும் குடியில்லாமல் மாடிகளிலெல்லாம் புல்முளைத்திருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களின் உண்மையான கருத்தை யறிவதால் காமம், கோபம், தாபம், டம்பம், மோஹம், இவை முதலான அஸுரர்கள் அடியோடு செத்துப்

போகிறார்கள். சாந்தி, விரக்தி, பக்தி, தயை, க்ஷமை-இவை முதலான நல்ல குணங்கள் குறைவில்லாமல் விருத்தி அடைகின்றன.

(கஎஅ) விவர்த்ததஸஹோபிர்வீததோஷாநுஷங்கம்
விலஸதுபரி நைல்யம் ஜ்வலி விஷ்ணோ: பதம் தத் |
ப்ருதுமரதகத்ருச்யம் ப்ராப்ய பாதாவநி த்வாம்
ப்ரகடயதி ஸமந்தாத் ஸம்ப்ரயோகம் ஹரித்பி: ||

ஜ்வலி-விளங்காநின்றிருக்கிற, பாதாவநி-திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! விவர்த்தத-மிகவும் அதிகமாயிருக்கிற, ஸஹோபி:-காந்திகளாலே, வீத-போயிருக்கிற, தோஷ-குற்றங்களுடைய (பாபங்களுடைய,) அநுஷங்கம்-ஸம்பந்தத்தை உடைய, விலஸத்-விளங்காநின்றிருக்கிற, உபரி-மேல் பாகத்திலே, நைல்யம்-கருப்பை உடைய, தத்-அந்த, விஷ்ணோ:-பெருமாளுடைய, பதம்-திருவடியானது, (ஆகாசமானது) ப்ருது-பெருமையிருக்கிற, மரதக-பச்சை ரத்னங்களாலே, த்ருச்யம்-பார்க்க இன்பமாயிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ப்ராப்ய-அடைந்து, ஸமந்தாத்-நாலு பக்கத்திலும், ஹரித்பி:-பச்சைரத்னங்களோடு, ஸம்ப்ரயோகம்-சேர்க்கையை, ஸமந்தாத்-நாலுபக்கமும், ப்ரகடயதி-ப்ரகாசப்படுத்துகிறது.

அஹோபி:-பகல்களாலே, விவர்த்தத-பெருத்திருக்கிற, தோஷா-ராத்திரியினுடைய, ஹரித்பி:-பச்சைக்குதிரைகளோடே என்று வேறு அர்த்தம்.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்மேலே பச்சை ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. உன்னைப் பெருமாள் திருவடியிலே சாத்திக்கொள்ளும்போது, அந்தப்பச்சை காந்தியினாலே எங்கே பார்த்தாலும் ஒரேபச்சையாக இருக்கிறது. பச்சை ரத்னங்களிழைத்த பாதுகையைப் பெருமாள் சாத்திக்கொள்ளும்போது, பகலிலேயே ஆகாசமெல்லாம் பச்சையாயிருக்கிறது. பகலிலே ஆகாசம் மாத்திரம் கருப்பாக இருக்கும். இப்போது எங்கே பார்த்தாலும்பச்சையாக இருக்கிறது. ஆழ்வார் அவதரித்து பாசுரங்களை ஸாதித்த பிறகு எல்லாருமே பெருமாளிடத்தில் பக்திபண்ணுகிறார்கள். (18)

(௧௭௧) ஶ்ரீபூ₄ம்யோ: ப்ரணயஸரணிர்யத்ர ஸாம்ய ஹீநா யத்ஸம்பர்கா₃த₃நக₄சரிதா: பாது₃கே காமசாரா: । தாராஸக்தம் தமிஹ தருணம் ப்ரீணயந்தே ஜரத்யோ நித்யஶ்யாமாஸ்தவ மரதகைர்நூநமாம்நாயவாச: ॥

பாது₃கே-வாராய் பாதுகையே! யத்ர-யாதொரு பெருமாளிடத்திலே, ஶ்ரீபூ₄ம்யோ:-லக்ஷ்மி பூதேவி இவர்களுடைய, ப்ரணய-ஸ்நேஹத்தினுடைய, ஸரணி:-வழியானது, ஸாம்யஹீநா-ஸமமில்லாமலிருக்கிறதோ, காமசாரா:-இஷ்டப்படி நடந்த கோபஸ்திரீகள், யத்ஸம்பர்கா-யாதொரு பெருமாளோடு சேர்ந்ததாலே, அநக₄, தோஷமில்லாமலிருக்கிற, சரிதா:-செய்கைகளை உடைத்தானவர்களோ, தார-ப்ரணவத்திலே, ஆஸக்தம்-சேர்ந்திருக்கிற, தம்-அந்த, தருணம்-சிறுபிள்ளையான பெருமாளை, ஜரத்ய:-கிழவிகளாய (வெகுகாலமா)யிருக்கிற, ஆம்நாயவாச:-வேதவார்த்தைகள், தவ-உன்னுடைய, மரதகை:-பச்சை ரத்னங்களாலே, நித்யஶ்யாமா:-எப்போதும் கருப்பாய் (சிறுபெண்களாய்) க்கொண்டு, ப்ரீணயந்தே-ஸந்தோஷப்படுத்துகின்றன. நூநம்-நிச்சயம்.

(கருத்து) பாதுகையே! பெருமாளிடத்திலே மஹாலக்ஷ்மியும் பூதேவியும் எல்லையில்லாத ப்ரீதி பண்ணுகிறார்கள். இந்து லக்ஷம் குடி கோபஸ்திரீகள் சாஸ்த்திரத்தை மீறிக்கூட கிருஷ்ணனிடத்திலே ப்ரீதியாக இருந்தார்கள். ஆனால் பெருமாளோடு இருந்ததாலே அது தோஷமில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட சிறு பிள்ளையான பெருமாளுக்குப் பெரிய கிழவியான வேதமாகிற பெண்ணிடத்திலே எல்லையில்லாத ப்ரீதி யிருக்கிறது. உன் மேலிழைத்திருக்கிற பச்சை ரத்னம் அந்தக்கிழவிகளை சிறு பெண்களாக ஆக்கிவிட்டன. ஶ்யாமா-என்ற வார்த்தைக்கு கருப்பு என்றும், சிறு பெண் என்றும் பொருள். வேதங்கள் முழுவதும் பெருமாளைத்தான் சொல்லுகின்றன. இப்போது வேதத்திற்குப் பெருமாளை விட்டு அநேகம் பேர்கள் தப்பான அர்த்தத்தைச் சொல்லிவிட்

டார்கள். அதிலே பெருமாளுக்கு மிகவும் மனஸ்தாபமாக இருந்தது. ஆழ்வார் அவதரித்து நல்ல அர்த்தங்களை ஜகத்து முழுக்கத் தெரிவித்தபிறகு, வேதத்தின் ஸரியான அர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்திருக்கிறார்கள். அதனாலே பெருமாளுக்கு ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது. (19)

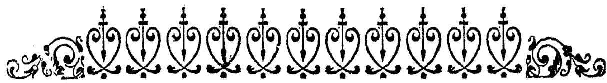
(௧௮௦) பத்மாகரஸ்தலீவ காபி சரணாவநி பாஸி கமலாவாஸிந்யா: । யந்மரதகதளமத்யே ஏக: பத்ரமிவ ஸ ஸமீக்ஷ்யதே ஸௌரி: ॥

இதி ஸ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே ஏகோநவிம்ஶதி: மரதகபத்ததி: ॥௧௯॥

சரணாவநி-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, கமலா-ஸ்ரீ, கமலாவாஸிந்யா:-தாமரைப்பூவில் வசிக்கிற மஹாலக்ஷ்மிக்கு, காபி-இன்னதென்று சொல்லமுடியாத(உயர்ந்ததான) பத்மாகரஸ்தலீவ-நிலத்தாமரையுள்ள இடமாக, பாஸி விளங்குகிறாய். யஸ்யா:-யாதொரு உன்னுடைய, மரதக-பச்சைக்கல்லாகிற, தள-இலைகளினுடைய, மத்யே-நடுவிலே, ஏக: பத்ரமிவ-ஒரு இலையாக, ஸ:-அந்த, ஸௌரி:-பெருமாள், ஸமீக்ஷ்யதே-காணப்படுகிறாரோ.

(கருத்து) பாதுகையே! உன்னைப்பார்த்தால் மஹாலக்ஷ்மி வஸிப்பதற்கு நிலத்தாமரை பூத்த இடம்போலிருக்கிறது. உன் மேலிழைத்திருக்கின்ற பச்சைகளைப் பார்த்தால் இலைகள் மாதிரி இருக்கின்றன. உன் மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமாளைப் பார்த்தால் இந்த இலைகள் மத்தியிலே அவரும் ஒரு இலைபோலிருக்கிறார். ஆழ்வார் எப்போதும் மஹாலக்ஷ்மியையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். மஹாலக்ஷ்மி ஆழ்வாரைத் தாமரைப் பூவாக வைத்துக்கொண்டு அங்கேயே வஸிக்கிறாள். (20)

பத்தொன்பதாவதான மரதகபத்ததி முற்றிற்று.



ஸ்ரீ: ।

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ।

ஸ்ரீ ரங்கநாத பாதுகா ஸஹஸ்ரே

விம்ஶதிதமீ இந்த்ரநீலபத்ததி: ॥



(சு அக) ஹரிணா ஹரிநீலைஶ்ச பூஷிதத்வவதீம் ஸதா ।
அயத்நஸுலபநிர்வாணாம் ஶ்ரயே மணிபாதுகாம் ॥

ஹரிணா-பெருமாளாலும், ஹரிநீலைஶ்ச-இந்திரநீலக்கல்லுக்களாலேயும், ஸதா-எப்பொழுதும், பூஷிதத்வவதீம்-அலங்காரத்தையுடையதாயும், அயத்நஸுலப-பிரயாஸமில்லாமல் அடையக் கூடியதாயிருக்கிற, நிர்வாணாம்-மோக்ஷத்தை உடையதாயுமிருக்கிற, மணிபாதுகாம்-கல்லிழைத்த பாதுகையை, ஶ்ரயே-அடைகிறேன்.

(கருத்து) இந்தப் பத்ததியில் இந்திர நீலம் இழைத்திருப்பதைப்பற்றி வர்ணிக்கிறார். பாதுகைகளில் இந்திரநீலக்கல்லுக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. இந்திரநீலக்கல்லுக்கள்போன்ற பெருமாளும் பாதுகைகளின்பேரில் எப்பொழுதும் எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஆகையால் பெருமாளும், நீலரத்னங்களும், பாதுகைகளுக்கு எப்பொழுதும் அலங்காரமாக இருக்கின்றன. பாதுகைகளை ஸேவித்தவர்களுக்கு பிரயாஸமில்லாமல் மோக்ஷம்கிடைக்கும். அப்பேர்ப்பட்ட பாதுகைகளை ஸேவிக்கிறேன்.

ஆழ்வார்ஆசார்யர்களுக்குபெருமாளும்,பெருமாளைப்பற்றின பாசுரங்களும்அலங்காரமாக இருக்கின்றன. அவர்கள் திருவடிகளை ஆசிரயித்தவர்களுக்கும் பிரயாஸமில்லாமல் மோக்ஷம் கிடைக்கும்.

(சு அஉ) ஹரிரத்நஶிலாயஷ்டேவைதே நவநீரதஸந்நி-
விஶேஷவர்ணாபா: । ஶ்ருதிஶிகரஸங்கிநி ஶௌரிபாத
ரக்ஷே வஹிதாநந்த்வஹேஷஜம் ஹவந்தி ॥ (2)

ஶௌரி-பெருமாளுடைய, பாதரக்ஷே-திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! நவ-புதிதாயிருக்கிற, நீரத-அவிரிச்

சாயத்தைக் காட்டினும், நிவிஷ்டசோபா-பேதமில்லாமலிருக்கிற, வர்ணாத்மரூபா-ரூபத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, அமீ-இந்த, மஹாநீலா-இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய, ருசய:-காந்திகள், ச்ருதி-வேதங்களுடைய, சிரோநீதி-தலையிலே, வலித-நிறைச்சலுடைய, ஆர்த்தவ-உண்டாகாமலிருக்கிறதற்கு, பேஷஜம்-மருந்தாக, ஸம்ஜாதி-ஆகின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீல ரத்னங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தியைப்பார்த்தால் அவிரிச்சாயம் போலிருக்கிறது. அது வேதமாகிற பெண்களின் தலைமயிர்கள் நிறைக்காமலிருக்கிறதற்கு மருந்துபோலிருக்கிறது. ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களிருப்பதினால்தான் உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தங்களைஉள்ளபடி அறிகிறார்கள். அதனால் உபநிஷத்துக்களுக்கும், அதை நம்பினவர்களுக்கும் ஒருவிதக்குறைவுமில்லை.

(ஸா அஙு) அலகாநிவ பிம்பிதை: ச்ருதீநாம்
மஹாநீலமயை: ஸ்ரஜஸி ஸாந்த்ர ருசிபி: |
அநகாதிசயஸ்ய பாதரக்ஷே
கருணாம்ப்ருதி சைவலப்ரரோஹாந் ‖ (3)

ஹே பாதரக்ஷே-காராய்த் திருவடிகளைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! த்வம்-நீ, பிம்பிதை:-பிரதிபலித்திருக்கிற, ச்ருதீநாம்-வேதமாகிற பெண்களுடைய, அலகாநிவ-மயிர்கள்போலிருக்கிற, ஸாந்த்ரருசிபி:-அதிகமான காந்தியையுடைத்தாயிருக்கிற, மஹாநீலமயை:-இந்திர நீலக்கல்லுக்களாலே, அநகாதிசயஸ்ய-மஹாலக்ஷ்மிக்கு நாயகனாயிருக்கிற பெருமாளுடைய, கருணா-தயையாகிற, அம்புதி-ஸமுத்திரத்திலே, சைவல-பாசிக்கொத்துகளுடைய, ப்ரரோஹாந்-முளைகளை, ஸ்ரஜஸி-உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கற்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால் வேதமாகிற பெண்களின் தலைமயிர்கள் உன்னிடத்தில் பிரதிபலித்திருப்பது போலிருக்கின்றன. பெருமாளுடைய தயையாகிற ஸமுத்திரத்திற்கு வேலம்பாசிபோலுமிருக்கின்றன.

பாதுகையை ஆழ்வாராகவும், ரத்னங்களை அவருடைய பாசுரங்களாகவும் சொல்லுவது வழக்கம். அந்தப் பாசுரங்கள் உபநிஷத்துக்களுடைய ஸாரமான அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. அந்தப் பாசுரங்களால் பெருமாளுக்கு நம்மைப்போலொத்த ஜீவர்களிடத்தில் அளவில்லாமல் தயை விருத்தியடைகிறது. வேலம்பாசியுள்ள ஜலத்திற்குக்கலக்கம் இடையாது. (3)

(௨௮௪) அநகைர் ஹரிநீலவர்த்மநாம்

ப்ரஸரத்பிர் மணிபாதுகே ருசாம் நிகரை: ।

அதரீகரோஷி ரதாங்கபாணே

ரவதீர்ணஸ்த்வது பர்யதிஷ்டிதஸ்ய காந்திம் ॥ (4)

ஹே மணிபாதுகே-வாராய்க் கல்லிழைத்த பாதுகையே! த்வம்-நீ, அநகை:-குற்றமில்லாமலும், ப்ரஸரத்பி:-எங்கும் பரவினவைகளாயுமிருக்கிற, ஹரிநீல-இந்திர நீலக்கல்லுக்களுடைய, வர்த்மநாம்-வரிசைகளுடைய, ருசாம் நிகரை:-காந்திகளாலே, உபர்யம்-உன்பேரில், அதிஷ்டிதஸ்ய-எழுந்தருளியிருக்கிற, ரதாங்க-சக்கரத்தை, பாணே:-திருக்கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற பெருமாளுடைய, அவதீர்ணாம்-எல்லையில்லாமலிருக்கிற, காந்திம்-அழகை, அதரீகரோஷி-இளப்பமாகப் பண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) பெருமாளும், இந்திரநீலக்கல்லுக்களும் இரண்டும் கருப்பு வர்ணம் தான். இரண்டும் நல்ல காந்தியுள்ளவை தான். ஆனாலும் பாதுகைகளில் இழைத்திருக்கிற இந்திரநீலக்கல்லுக்களின் காந்தியைக்காட்டிலும் பெருமாளுடைய காந்தி குறைவாக இருக்கிறது. பெருமாளைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவை ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள். (4)

(௨௮௫) சரணாவநி ஸாந்த்ரஸங்கமநா

ஹரிநீலத்யுதிபிஸ்தவாநுவித்தா ।

வஸந்தோத்ஸவஸந்ததஸ்ய ரங்கபர்த்து

ர்யமுநேவ ஸ்வயமாகதா ஸமீபம் ॥ (5)

ஹே சரணாவநி-வாராய்த் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தவ-உன்னுடைய, ஹரிநீல-இந்திரநீலக் கல்லுக்களுடைய, த்யுதிபி:-காந்திகளாலே, அநுவித்தா-வ்யாபரிக்கப்பட்டி

ருக்கிற, ஸஹ்யகந்யா-காவேரியானது, ரங்கேஶதந்த்ர-ரங்கவிமானத்தில்எழுந்தருளியிருக்கிற, வஸுதேவ-வஸுதேவருடைய, ஸுத-ஸுதப்பிள்ளையாயிருக்கிற கிருஷ்ணனுடைய, ஸமீபம்-ஸமீபத்தை, ஸ்வயம்-தானே, ஶ்ரிதா-அடைந்திருக்கிற, யதோநந்தா-யமுனை என்கிற ஆறுபோல ஸாதி-விளங்குகிறது.

(கருத்து.) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற இந்திரநீலக்கல்லுக்களின் காந்தி காவேரியில் படுவதினால் சிகப்பாக இருக்கிற காவேரி கருப்பாகப்போய்விடுகிறது. அதைப்பார்த்தால் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கிருஷ்ணனிடத்திற்கு யமுனை தானாகவே வந்ததுபோலிருக்கிறது. யமுனை ஜலம் கருப்பு.

ஸம்ஸாரத்தில் அதிகமான ஆசை உள்ளவர்களுக்கு ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிவதினால் ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பும், பெருமாளிடத்தில் பக்தியும் பிரயாஸமில்லாமல் உண்டாகிவிடும். (5)

(சுஅசு) சுவலிதஶைவதாந்தராணா

உநவெ்யஸ்வம் உணிவாதுகே உயகுவெவ: ।

ஹரிநீலஉவஜூஹெவவி-யஹெதூ

ஹரிஸாரூவ்யஉயதூதெதா ஜநாநாம் ॥ (6)

ஹெ மணிபாதுகே-மாராய்க் கல்லிழைத்தபாதுகையே! ஸம்-நீ, அநவெவ:-குற்றமில்லாமலிருக்கிற, ஹரிநீலஸமுத்ஹவெவ:-இந்திரநீலக்கல்லுக்களால் உண்டாயிருக்கிற, மயூகெவ:-காந்திகளாலே, சுவலித-தள்ளப்பட்டிருக்கிற, ஶைவதாந்தராணாம்-பெருமாளைத்தவிர மற்ற தேவதைகளை உடைத்தாயிருக்கிற, ஜநாநாம்-ஜனங்களுக்கு, ஹரிஸாரூப்யம்-பெருமாளைப்போல் கருப்பாயிருக்குகையை, அயத்நத:-பிரயாஸமில்லாமல், விதனுஷே-உண்டுபண்ணுகிறாய்,

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற இந்திரநீலக்கல்லுக்களின் காந்தி எந்த ஜனங்கள்பேரில் பட்டாலும் அவர்கள் பெருமாளைப்போல கருத்த பளபளப்பான காந்தியை அடைகிறார்கள்.

ஆழ்வார் பாசுரங்களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், எல்லா தேவதைகளைக் காட்டிலும் பெருமாளையே உயர்ந்தவராக

நினைத்து, மற்ற பிரயோஜனங்களை வெறுத்து பிரயாஸமில்லாமல் பெருமாளை அடைகிறார்கள். (6)

(கஅஎ) நேத்ரேஷு ஜந்தோஸ் தவ பாதரக்ஷே
நீலாஸ்மபாஸா நிஹிதாஞ்ஜநேஷு ।
ஸ்ரியா ஸமம் ஸம்ஸ்ரிதரங்ககோஶோ
நிதி: ஸ்வயம் வ்யக்திமுபைதி நித்யம் ॥ (7)

ஹே பாதரக்ஷே-வாராய்த் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிறபாதுகையே! **தவ**-உன்னுடைய, **நீலாஸ்ம**-இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய, **பாஸா**-காந்தியினாலே, **ஜந்தோ:**-பிராணிகளுடைய, **நேத்ரேஷு**-கண்கள், **நிஹித**-வைக்கப்பட்டிருக்கிற, **அஞ்ஜநேஷு**-மையை உடைத்தானபோது, **ஸம்ஸ்ரித**-அடையப்பட்டிருக்கிற, **ரங்க**-ரங்கவிமானமாகிற, **கோஶ**-பெட்டியையுடைத்தாயிருக்கிற, **நிதி:**-பெருமாளாகிற புதையலானது, **ஸ்ரியாஸமம்**-மஹாலக்ஷ்மியோடு கூட, **நித்யம்**-எப்பொழுதும், **ஸ்வயம்**-தானாகவே, **வ்யக்திம்**-பிரகாசத்தை, **உபைதி**-அடைகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற இந்திரநீலக்கல்லுக்களின் காந்தியைப்பார்த்தால் கருப்பான மைபோலிருக்கிறது. அதை எவன் கண்ணில் போட்டுக்கொள்ளுகிறானோ, அவனுக்கு ரங்கவிமானத்திலிருக்கும் பெருமாளாகிற புதையல் மகாலெக்ஷ்மியோடு எப்பொழுதும் தானாகவே கண்ணுக்குப் படுகிறது.

ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனுக்கு எப்பொழுதும் பெருமாள் வலுவிலேவந்து ஸேவைஸாதிக்கிறார். சில மையைக் கண்ணில் போட்டுக்கொள்ளுகிறவனுக்கு புதையல் தெரியுமாம். (7)

(கஅஅ) அஹார்யஶௌர்யா தவ பாதரக்ஷே ஶாந்த்யாம் ஶஹா
நீலாஶ்மதிம் ஶவநீயாத் । நிஶ்யஸ்யஆரகவாடிகாயா
ஸ்ப்ருக்ஷ்ஸ ஸஶ்வத்வாட நகாஞ்ஜிகாம் ந: ॥ (8)

ஹே அவ்யாதவபாதரக்ஷே-வாராய் பெருமாளுடைய திருவடியைக்காப்பாற்றுகிறபாதுகையே! **அஹார்யம்**-குறைவில்லாமலி

ருக்கிறதும், (ஒடியாததாயும்) ஆநந்ஹ்யம்-கொண்டாடத்தகுந்ததாயு மிருக்கிற, த்வதீயாம்-உன்னுடையதாக இருக்கிற, இந்த்ரநீல-இந்திர நீலக்கல்லுக்களுடைய, ருசிம்-காந்தியை, நிச்ரேயஸத்வார-மோக்ஷத்தினுடைய வாசப்படியினுடைய, கவாடிகாயா:-கதவுக்கு, உத்காடநே-திறப்பதற்கு, குஞ்சிகாம்-திறவுகோலாக, மந்யே-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய காந்தியானது ஓரே கம்பிபோலவும், ரொம்ப சிலாக்யமாகவுமிருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் மோக்ஷ வாசப்படி கதவைத்திறப்பதற்கு ஒடியாத இரும்புத் திறவுகோல் போலிருக்கிறது.

ஆழ்வார் பாசுரங்களின் கருத்தையுள்ளபடி அறிந்தவனுக்கு மோக்ஷத்திற்கு ஸந்தேஹமில்லை. மனதில் படுவது கஷ்டம். மனதில் படவில்லையென்று தோன்றுவதும் கஷ்டம். (8)

(௬அ௯) ஜீவயத்யம்ருதவர்ஷிணீ ப்ரஜாஸ்த்வத்கா தாநவ
வைரிபாதுகே । கோரஸம்ஸரணகர்மநாசிநீ
காளிகேவ ஹரிநீலபங்க்தி: ॥ (9)

தாநவ-அஸுரர்களுக்கு, வைரி-சத்துருவான பெருமாளுடைய, பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! அம்ருதவர்ஷிணீ-அமிருதமாகிற மழையைப்பெய்கிறதாயும், கோர-பயத்தை உண்டு பண்ணுகிற ஸம்ஸரண-பிறக்கிறதும், செத்துப்போகிறதுமாகிற, கர்ம-கோடையை, நாசிநீ-போக்கடிப்பதாயுமிருக்கிற, த்வத்கா-உன்னுடையதான, ஹரிநீல-இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய, பங்க்தி:-வரிசையானது, காளிகேவ-கருண்டமேகங்களுடைய வரிசைபோல, ப்ரஜா:-ஜனங்களை, ஜீவயதி-பிழைக்கப்பண்ணுகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! மேகங்கள் மழைபெய்து கோடையைப்போக்கி,பயிர் முதலானதை உண்டுபண்ணி லோகத்தைக் காப்பாற்றுவதுபோல உன்னுடைய இந்திரநீலரத்னங்கள் ஜனங்களுக்கு மோக்ஷமாகிற மழையைப்பெய்து ஸம்ஸாரமாகிற கோடையைப்போக்குகின்றன.

ஆழ்வார் ஆசார்யர்களுடைய பாசுரங்களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தினால் உண்டாகும் வருத்தம் முழுவதும் போய் மோக்ஷம் கிடைக்கிறது. (9)

(ஶ்லோ-௰) ஹரிநீலஶகலைஸ்ஸுந்தரா விஹரஸே
முராந்தகபாதுகே। மணிகிரீடஶ்ரேணிஷு திவௌ
கஸாம் மதுகரீவ ஸுந்தரபங்க்திஷு ॥ (10)

முராந்தக-முரன் என்கிற அஸுரனைக்கொன்ற பெருமாளுடைய, பாதுகே-வாராய்ப் பாதுகையே! ஹரிநீல-இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய, ஶகலை-துணுக்கைகளாலே, (துணுக்கைகள்போல) ஸுந்தரா-இன்பமாயிருக்கிற, த்வம்-நீ, ஸுந்தர-இன்பமாயிருக்கிற, பங்க்திஷு-வரிசையையுடைத்தாயிருக்கிற, திவௌகஸாம்-தேவதைகளுடைய, மணிகிரீட-கல்லிழைத்தகிரீடங்களுடைய, ஶ்ரேணிஷு-வரிசைகளிலே, மதுகரீவ-பெண்வண்டுபோல, விஹரஸே-விளையாடுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல்லுக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அதனால் உன்னைப்பார்த்தால் வண்டு போலிருக்கிறது. கோவில்களில் உன்னை எல்லா தேவதைகளின் கிரீடங்களில் ஸாதிக்கிறபோது அவைகளில் வண்டு உட்காருவது போலிருக்கிறது.

வண்டுகள் தேனை எடுப்பதற்காக எல்லாப்பூக்களிலும் உட்காரும். ஆசார்யாள் ஞானமாகிற தேனைக் கொடுப்பதற்காக எல்லா ஜனங்களோடேயும் சேருகிறார்கள். (10)

(ஶ்லோ-௧௧) அத்⁴யுஷிதாம் க்ஷிதிம் த்வத³நந்யரம்யாம்
ஸம்யக்ப்ரபோ³த⁴ஜநநீம் ப்⁴ருதக்ருஷ்ணஸாரா।
பாதா³வநி ஸ்பு²ரஸி வாஸவரத்நரம்யா
தே³வ்யா ஸமாதி⁴நயநஸ்ய கநீநிகேவ ॥ (11)

ஹே பாதாவநி-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! வாஸவரத்ந-இந்திரநீலக்கல்லுக்களாலே, (இந்திரநீலக் கல்லுகள்போலே) ரம்யா-இன்பமாயும், ஸம்யக்ப்ரபோதஜநநீம்-நல்ல அறிவையுண்டுபண்ணுகிறவளாயும், ப்⁴ருத-அடையப்பட்

டிருக்கிற, க்ருஷ்ணரூபா - கருப்பு ரூபத்தை உடைத்தாயும் (கிருஷ்ணனுடைய உடம்பையுடைத்தாயும்,) இருக்கிற, த்வம் - நீ, அநந்யத்ருச்யம் - பெருமாளைத்தவிர வேறு தேவதையையும் வே று பிரயோஜனத்தையும் நினைக்காதவர்களாலே பார்க்கத் தகுந் தாயிருக்கிற, கிமபி - இன்னதென்று சொல்லமுடியாத, தத்வம் - உயர்ந்த வஸ்துவை, அதாவது பெருமாளை, அநுத்யாதாம் - தியா னம் பண்ணுகிறவர்களுடைய, ஸமாதி - தியானமாகிற, நயந ஸ்ய - கண்ணினுடைய, மத்யே - நடுவிலே, கநீநிகேவ - கரு ப்பு விழிபோல, ஸ்புரஸி - விளங்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல்லுக் கள் இழைத்திருக்கின்றன. அதனால் நீ கருப்பாக இருக்கிறாய்; எல்லாருக்கும் நல்லஅறிவை உண்டுபண்ணுகிறாய், நீ பெருமாளைத் தூக்குகிறாய், உன்னைப் பார்த்தால் பெருமாளை அடைவதற்காகத் தியானம் பண்ணுகிறவர்களுடைய தியானமாகிற கண்ணுக்குக் கருப்புவிழிபோல இருக்கிறாய். அதாவது பாதுகையைத் தியா னம் பண்ணாமல் பெருமாளைப் பார்க்கமுடியாது. கருப்புவிழியில் லாத கண்ணால் ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கமுடியாததுபோல.

நல்ல ஆசார்யாளிடத்தில் மனதாரப் பக்தியில்லாமல்போனால் பெருமாளை அறியவும், பார்க்கவும், அடையவும் முடியாது. (11)

(சஅ௨) மாதஸ்ஸலீலமுபயாய விஹாரவேலாம்
காஞ்சீம் ஸமச்நுஷே காஞ்சநபாதுகே த்வம்
லக்ஷ்மீகடாக்ஷருசிரை ஹரிநீலரத்நை
ரங்காதிராஜ விஹரஜ்ஜவிகந்திவாராம் ‖

ஹே மாத: - தாயாராயிருக்கிற, காஞ்சநபாதுகே - ஸ்வர்ணமயமான பாதுகையே ! த்வம் - நீ, ஸலீலம் - விளை யாட்டோடேகூட, விஹாரவேலாம் - ஸஞ்சரிக்கிற ஸமயத்தை, (ஸமுத்திரக்கரையை) உபயாய - அடைந்து, லக்ஷ்மீ - மஹாலக்ஷ் மியினுடைய, கடாக்ஷ - பார்வைபோல, ருசிரை: - இன்பமா ருக்கிற, ஹரிநீலரத்நை: - இந்திரநீலக்கல்லுகளாலே, ரங்க ராஜ: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, லாவண்ய - அழகாகிற, ஸிந்து - முத்திரத்தினுடைய, வீசிகேவ - திவலைகளாலேபோல, காஞ்சீம் - மழகை. ஸமச்நுஷே - அடைகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற இந்திரநீலக்கல்லுக்களைப்பார்த்தால் மஹாலக்ஷ்மியினுடைய பார்வைபோலவுமிருக்கிறது. பெருமாளுடைய அழகாகிற ஸமுத்ரத்தின் திவலைகள்போலவுமிருக்கிறது.

ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள் பெருமாளுடைய அழகுபோல் இருக்கிறது. அதாவது பாசுரங்களை ஸேவிக்கும்போது பெருமாளை ஸேவிப்பதைக்காட்டிலும் இன்பமாக இருக்கிறது. (12)

(ஶ்லோ. ௧௩) ஸ்யூதாவகுண்டநவிதிர் மணிபாதரக்ஷே
நீலாம்ஶுபிஸ்தவ ஹரிநீலஸமுத்பவைஸ்தை: |
ஸம்யுஜ்யதே முநிஜநஸ்ய மதி: ஸமாதௌ
ராத்ரௌ ஸமஸ்தஜகதாம் ரமணேந லக்ஷ்ம்யா: ||

ஹே மணிபாதரக்ஷே - வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! முநிஜநஸ்ய - ருஷிகளுடைய, மதி: - புத்தியானது (ஒரு அபிசாரிப் பொம்மநாட்டியானவள்) ஸமஸ்தஜகதாம் - எல்லா லோகங்களுக்கும், ராத்ரௌ - ராத்திரியாயிருக்கிற, ஸமாதௌ - த்யானம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, தே - உன்னுடைய, தை: ஹரிநீலஸமுத்பவை:- இந்திரநீலக்கல்லுக்களாலேஉண்டாயிருக்கிற, நீலாம்ஶுபி: - கருப்பு காந்திகளாலே, (கருப்புத்துணிகளாலே) ஸ்யூத - பண்ணப்பட்டிருக்கிற, அவகுண்டந - உடம்பை முழுவதையும்மூடிக்கொள்வதாகிற, விதி:-கார்யத்தையுடைத்தானதாய்க்கொண்டு, லக்ஷ்ம்யா: ரமணேந - லக்ஷ்மிக்கு ஆம்படையானை பெருமாளோடே (வேறொரு புருஷனோடே), ஸம்யுஜ்யதே - சேர்கிறது. (சேர்கிறாள்.)

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல்லுகள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளுடைய காந்திகளைப் பார்த்தால் கருப்புப்புடவைமாதிரி இருக்கிறது. யோகிகளுடைய புத்தியாகிற ஒரு பெண் ராத்திரி என்று சொல்லப்பட்ட த்யானம் பண்ணுகிற வேளையிலே, அந்தப்புடவையைப் போத்திக்கொண்டு லக்ஷ்மிக்குஆம்படையானை பெருமாளோடேஅபிசாரிஆடுகிறாள். அதாவது யோகிகள் இந்திரநீலக்காந்தியை நினைத்துக்கொண்டு பெருமாளைத் தியானம்பண்ணுகிறார்கள். ராத்திரியில் இருட்டா

கையால் ஒரு வஸ்துவும் கண்ணுக்குத் தெரியாது அதுபோல் உலகத்தில் பெரும்பாலும் எல்லா ஜனங்களும் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான ஸங்கதிகளையே எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் பெருமாள் த்யானம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அதனால் த்யானத்தை ராத்ரியாகச் சொல்லுகிறது.

ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள் எப்பொழுதும் பெருமாளையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான ஸங்கதிகளால் கலக்கமுடியாது. (13)

(கூகச) த்ரஷ்டும் கதாசந பதாவநி நைவ ஜந்து:
ஶக்நோதி ஶாஶ்வதநிதிம் நிஹிதம் குஹாயாம் |
க்ருஷ்ணாஞ்ஜநாபேவ ஹரிநீலவிஶேஷத்ருஶ்யா
ஸித்தாஞ்ஜநம் த்வமஸி யஸ்ய ந தேவி த்ருஷ்டே: ||

ஹே தேவிபதாவநி - விளங்காநிற்கிறவாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! க்ருஷ்ண - பெருமாளுக்கு, அஞ்ஜநாபேவ - தகுந்ததாக இருக்கிற, ஹரிநீல - இந்திரநீலக் கல்லுக்களாலே, விஶேஷத்ருஶ்யா - மிகவும் பார்க்கத்தகுந்தவளாகவிருக்கிற, த்வம் - நீ, யஸ்ய - யாதொருத்தனுடைய, த்ருஷ்டே:- கண்ணுக்கு(அறிவுக்கு) ஸித்தாஞ்ஜநம்- உயர்ந்த மையாக, நாஸி - ஆகவில்லையோ, ஸ: - அந்த, ஜந்து: - பிராணியானவன், கதாசந - ஒருக்காலும், குஹாயாம் - ஹிருதயத்திலே, நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, ஶாஶ்வத - அழிவில்லாமலிருக்கிற, நிதிம் - புதையலான பெருமாளை, த்ரஷ்டும்-பார்ப்பதற்கு, நைவஶக்நோதி - ஸமர்த்தனாகிறதேயில்லை. (க்ருஷ்ண - கருப்பாயும், அஞ்ஜநாபேவ-புதையலைப்பார்க்கத் தகுந்ததாயும், இந்திர நீலக்கல்லுப்போலே பார்க்கத்தகுந்ததாயும்)

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல்லுகள் இழைத்திருக்கின்றன. அதனால் நீ கருத்த மைபோலிருக்கிறாய். நீயாகிற மையை எவன் கண்ணில் இட்டுக்கொள்ளவில்லையோ (அதாவது உன்னைப் பார்க்கவில்லையோ) அவனால் ஹிருதயத்திலிருக்கிற பெருமாளாகிற உயர்ந்தபுதையலைப் பார்க்கவேமுடியாது.

உலகத்தில் கண்ணுக்கு மையிட்டுக்கொள்ளாதவனாலே புதையலைப் பார்க்கமுடியாது.

ஆழ்வார் ஆசார்யாள் அனுக்ரஹமில்லாதவனாலே பெருமாளை கண்டுபிடிக்கமுடியாது. இப்போது பெரும்பாலும் ஜனங்களுக்குப் பிள்ளை பெண்டாட்டி பணம் முதலானவைகளில்தான் உண்மையான ப்ரீதியிருக்கிறது. தெய்வம் ஆசார்யாள் முதலானவர்களிடத்தில் உண்மையான ப்ரீதியுள்ளவன் எத்தனைபேரில் ஒருவனோ. எல்லாருக்குமே ஏதோ கொஞ்சம் இருக்கிறது. நமக்கு ப்ரீதியில்லையென்று அறிந்துகொள்வதும் ரொம்ப அரிது. (14)

(௩௩௫) பாவயே ரங்கந்ருபதே: மணிபாதுகே த்வாம்
க்ருஷ்ணாபிராமருசிபி: ஹரிநீலரத்னை: |
விச்வாபராதஸஹனாய பதம் ததீயம்
விச்வம்பராம் ஸுமஹதீம் ஸமயே பஜந்தீம் ||

ரங்கந்ருபதே: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஹே மணிபாதுகே - வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! க்ருஷ்ண-பெருமாளுக்கு, அபிராம - இஷ்டமாயிருக்கிற, ருசிபி: - காந்தியையுடைத்தாயிருக்கிற, (பெருமாளைப்போல் கருப்பாகவிருக்கிற,) ஹரிநீலரத்னை: - இந்திரநீலக்கல்லுக்களோடே சேர்ந்திருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, விச்வாபராதஸஹனாய - எல்லா லோகங்களுடைய எல்லா குற்றங்களையும் பெருமாள் பொறுத்துக்கொள்வதற்காக, ஸமயே - குற்றம்பண்ணினவர்கள் பெருமாளிடத்தில் வருகிற காலத்திலே, ததீயம் - அந்தப் பெருமாளுடையதாக இருக்கிற, பதம் - திருவடியை, பஜந்தீம் - அடைந்திருக்கிற, ஸுமஹதீம் - ஒரு குற்றமுமில்லாமல் எல்லா நற்குணங்களுமுள்ளவளான, விச்வம்பராம் - பூதேவியாக, பாவயே - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல்லுகள் இழைத்திருக்கின்றன. அதனால் நீ கருப்பாக இருக்கிறாய். உன்னைப்பார்த்தால் எல்லையில்லாத குற்றமுள்ள ஜனங்களைப்பற்றி பெருமாளிடத்தில் சிபார்சுபண்ணுவதற்காக பூதேவி வந்திருக்கிறது போலிருக்கிறது. உலகத்தில் தப்புப்பண்ண குழந்தைகளுக்காகத் தாயார் புருஷனிடத்தில் சிபார்சுபண்ணுவதுபோல் மஹாலக்ஷ்மீ

பூமிதேவி, நீளாதேவி, ஆண்டாள் இவர்கள் எல்லாரும் தப்புப் பண்ண ஜனங்களுக்காகப் பெருமாளிடத்தில் சிபார்சு பண்ணுவதாகச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. (மகாலக்ஷ்மி சிகப்பாகவும், பூதேவி, நீளாதேவி, ஆண்டாள் இவர்கள் மூன்றுபேர்களும் இந்திரநீலக்கல்லுபோல் கருப்பென்றும் சொல்லியிருக்கிறது) அவர்களைப்போல் ஆசார்யர்களும் சிபார்சுபண்ணுகிறார்களென்று சொல்லியிருக்கிறது.

பக்தி சரணாகதி என்கிற இரண்டு கார்யமும் நல்ல ஆசார்யாளுடைய அனுக்ரஹத்தாலும் நல்ல உபதேசத்தாலும்தான் நிறைவேறவேணும். மோக்ஷத்திற்காகச் சரணாகதியைத் தானும் பண்ணலாம். தனக்காக ஆசார்யரும் பண்ணலாம். தான் பண்ணுகிறதாக இருந்தால் ஜீவன் தெய்வம் முதலான ஸங்கதிகளில் நல்ல தெளிவும், ஸம்ஸாரத்தில் அலுப்பும் இவை முதலானவைகள் வேண்டும். அது நல்ல ஆசார்யர்களாலேதான் ஏற்படும். நமக்காக ஆசார்யர்களே சரணாகதிபண்ணினால் நம்முடைய எல்லா லோகமும் அவர்கள்அதீனம். (15)

(௧௬) மத்வா மஷீம் பரிமிதாம் ப⁴வதீ தத³ந்யாம்
ஶௌரே: பத³ரஸிகே மணிபாது³கே ஸ்வாந்|
லிக²ஸி ஸ்வயம் கிரணஸோபஸ்கரைரிந்த்³ரநீலை:
ஆஶாதடேஷு ஸுகி²தா சரிதவர்ணாந் ‖

ஶௌரே: - பெருமாளுடைய, பதே³ - திருவடியிலே, ரஸிகே - ஆசையுள்ளவளாயிருக்கிற, மணிபாது³கே - வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ப⁴வதீ - நீயானவள், தத³ந்யாம் - அந்த இந்திரநீலக்கல்லைக்காட்டிலும் வேறாயிருக்கிற, மஷீம் - மசியை, பரிமிதாம் - கொஞ்சமாக, மத்வா - எண்ணி, கிரண - காந்திகளாகிற, ஸோபஸ்கரை: - பூசுவதற்குவேண்டிய வஸ்துக்களையுடைத்தாயிருக்கிற, இந்த்³ரநீலை: - இந்திரநீலக்கல்லுக்களாலே, ஆஶாதடேஷு - திக்குகளின் பிரதேசங்களாகிற கடிதாசிகளிலே, ஸுகி²தா - இன்பமாயிருக்கிற, ஸ்வாந் - தன்னுடையதான, சரிதவர்ணாந் - தன் சரித்திரத்தைப்பற்றின எழுத்துக்களை, ஸ்வயம் - தானே, லிக²ஸி - எழுதுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல்லுகள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தி எல்லா திக்குகளிலும் பரவுகிறது. அதைப்பார்த்தால் உலகத்திலிருக்கும் மசி போராதென்று நினைத்து உயர்ந்தமசிபோலிருக்கிற இந்திரநீலக்கல்லுகளைக்கொண்டு உலகத்தில் எப்பொழுதும் விளங்குவதற்காக உன்னுடைய சரித்திரங்களை எல்லா திக்குகளிலும் எழுதுகிறாப்போலிருக்கிறது.

பாதுகை என்றால் ஆழ்வார், அதனுடைய ரத்நங்கள் என்றால் அவர் ஸாதித்த பாசுரங்கள். ஆழ்வாருடைய பெருமையைத் தனியாக எழுதவேண்டுமா! அவருடைய பாசுரங்களே பிரகாசப்படுத்துகிறது. அந்தமாதிரிப் பாசுரங்களைப் பெருமாளாலே பண்ணமுடியுமா? (16)

(௧௮௭) ஸமஸ்ய மணீநாம் பாஸிர்ப்ஸ்தாவகாநாம்
ஸபதிமஸுபிபோ ரக்ஷ வாஸரைஸ்ஸமேதா ।
ஸலிலஸரணபாஜாம் வல்லவீநாம் ததாஸீத்
ப்ரசிதகுருஜநபய ஸாத்யா ச்ஸர்வரீ காபி துங்கா ॥

மதுரிபுபதரக்ஷே - மது என்கிற அசுரனுக்குச் சத்துருவான பெருமாளுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தாவகாநாம் - உன்னுடையவைகளாயிருக்கிற, ஸமஸ்யமணீநாம் - இந்திரநீலகல்லுக்களுடைய, பாஸிபி: - காந்திகளாலே, ததா - கிருஷ்ணவதாரம்பண்ணின காலத்திலே, ஸலிலஸரணபாஜாம் - அபிசாரி ஆடுவதில் ஆசையுள்ளவர்களாயிருக்கிற, வல்லவீநாம்-இடைச்சிகளுக்கு, ப்ரசித - போக்கடிக்கப்பட்டிருக்கிற,குருஜந - மாமனார்முதலான பெரியவர்களிடத்திலிருந்து, பய - பயமாகிற, ஸாத்யா: - உபத்திரவத்தையுடைத்தானதாயும், வாஸரை: - பகல்களோடே, ஸமேதா-சேர்ந்ததுமாயிருக்கிற, துங்கா - ரொம்ப உயர்ந்ததாயிருக்கிற, காபி ச - விலக்ஷணமான, ஸர்வரீ - ராத்திரியானது, ஆஸீச் - ஏற்பட்டது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல்லுகள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தியைப் பார்த்தால் பகலில்கூட இராத்திரிபோலிருக்கிறது அதனாலே கிருஷ்ணவ

தாரகாலத்திலே மாமனூர் முதலானவர்களுக்குப் பயந்து ராத்திரியில் கிருஷ்ணனோடு அபிசாரி ஆடின இடைச்சிகளுக்கு அந்த பிரயாஸையில்லாமல் பகலில்கூடப் பயப்படாமல் அபிசாரி ஆடும்படியாய்விட்டது.

உலகத்தில் பெருமாள் முதலான நல்ல ஸங்கதிகளையே நினைப்பதே அரிது. அப்படி யாராவது ஒருவன் நினைத்தால் வீட்டிலிருப்பவர்களும் ஊரிலிருப்பவர்களும் இப்பொழுது முதற்கொண்டு என்னங்காணும் சரணாகதி என்று வைகிறார்கள். அதற்காக பயந்து அவர்கள் ரஹஸ்யமாகப் பெருமாளை நினைக்கிறார்கள். ஆழ்வார் திருவாய்மொழி ஸாதித்தபிறகு அதின் கருத்தையறிந்தால் ஒருவருக்கும் பயப்படாமல் எப்பொழுதும் பெருமாளைத் தியானிக்கலாம். திருவாய்மொழியின் கருத்து நல்ல ஆசார்யர்களின் அனுக்ரஹத்தினால் மனதில்பட்டால் கொஞ்சம் கூட பிரயாஸமில்லாமல் ஸம்ஸாரத்தை விடலாம். (17)

(சாகூஅ) ஶதமகமணிஸங்கைர்பூயஸீபிர்மயூகை:
ஶரணமுபகதாநாம் ரங்கநாதேந ஸாம்யம் ।
ப்ரதயஸி ஜகதி த்வம் பாதுகே ஹேதுகாநாம்
உபநிஷதுபகீதாம் தத்க்ரதுந்யாயஸித்திம் ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! த்வம் - நீ, உரு - அதிகமாயிருக்கிற, மயூகை: - காந்திகளையுடைத்தாயிருக்கிற, ஶதமகமணி - இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய, ஸங்கை: - துணுக்குகளாலே, ஶரணம் உபகதாநாம் - உன்னைஉபாயமாக நம்பினவர்களுக்கு (உன் கோயிலை அடைந்தவர்களுக்கு,) ரங்கநாதேநஸாம்யம் - ஸ்ரீரங்கநாதன்போல் ஆவதை, பிப்ரதீ - கொடாநின்றுகொண்டு, உபநிஷத் - உபநிஷத்துக்களிலே, உபகீதாம் - சொல்லப்பட்டிருக்கிற, தத்க்ரதுந்யாயஸித்திம் - எப்படி நினைக்கிறானோ அப்படியே ஆகிறான் என்கிற ஸமாசாரத்தை, ஜகதி - உலகத்திலே, ஹேதுகாநாம் - வேதத்தில் சொல்லிய ஸங்கதிகளைப்பற்றி நம்பாமல் யுக்தியைக்கொண்டு இது எப்படிவரும் என்று கேட்கிறவர்களுக்கு, ப்ரதயஸீவ - பிரஸித்தப்படுத்துகிறாய்போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலகல்லுகள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் வர்ணம் பெருமாளுடைய திருமேனி காந்திபோலிருக்கிறது. அதனாலே உன்கிட்ட வருகிற வர்கள்பேரில் அந்தக்காந்திபட்டால் அவர்கள் பெருமாள்போல் கருப்பாக ஆகிவிடுவார்கள். நீ ஏன் அப்படிச் செய்கிறாயென்றால் உபநிஷத்திலே ஒருவன் தனக்கு ஒரு ஸங்கதி வரவேணுமென்று எப்பொழுதும் நினைத்தால் அது அவனுக்கு வந்துவிடுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அது எப்படி வருமென்று சிலர்கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அது கட்டாயம் வருமென்று காட்டிக்கொடுப்பதற் காக ஆழ்வாரிடத்திலிருக்கும் நல்ல ஸங்கதிகளையறிந்து அந்த ஸங் கதிகள் தனக்கு வரவேணுமென்று ஆழ்வாரிடத்தில் பக்திபண்ணி னால் அது அவனுக்குக் கட்டாயம் வந்துவிடும்.

ஸம்ஸர்கஜா தோஷகுணா பவந்தி என்று ஒரு பழமொழி.

அதாவது நல்லவனோடு சேர்ந்தால் நல்லதுவரும். கெட்டவ னோடு சேர்ந்தால் கெட்டது வருமென்று. அதில் கெட்டது வரு வது நிச்சயமில்லை ஏனென்றால் தயவுள்ள தெய்வத்திற்கு கெட் டதைக்கொடுக்கவேணுமென்று எண்ணமில்லை. தெய்வத்திற்கு இஷ்டமாயிருப்பதால் நல்லது கட்டாயம் வரும், நல்ல ஆசாரி யாளிடத்தில் பக்திபண்ணினால் அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கட்டா யம் வரும். அதாவது பெருமாளைப்போல் ஸுகத்தையனுபவிப் பார்கள். நல்ல ஆசாரியர்கள் சொன்னபடி கேட்கிறார் பெருமாள். நல்ல ஆசார்யர்கள் அகப்படுவது கஷ்டம். பெருமாளை ஸ்வாதீ னப்படுத்துவது ரொம்ப சுலபமென்றும் சொல்லலாம். ரொம்ப கஷ்டமென்றும் சொல்லலாம். தன்னை இளப்பமாக நினைத்தவ னுக்குப் பெருமாள் ஸ்வாதீனம். (18)

(ககஅக) **பரிசரதி விதௌ த்வாம் பாதுகே ரங்கபர்த்து:**
பதஸரஸிஜஹ்ருத்யைர் ஜ்ஞாநஸாரோபரிஷ்டை நீலை:
ப்ரகடிதயமுநாபா ஸக்திநத்யஸ்ய ஸம்பேதா:
பரிணமயஸி வர்ணாவிஷ்ணுபத்யா: ப்ரயாகம் ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! த்வாம் - உன்னை, விதௌ - பிரும்மாவானவர், பரிசரதி - ஆராதிக்கிறபோது, ரங்கபர்த்து: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பத - திருவடிகளாகிற,

ஸாரஸிஜ - தாமரைப்பூக்களுக்கு, ப்ருங்கை: - வண்டுகள்போல் இருக்கிற, ஸாஸந்நை: - விளங்காநிற்கிற, இந்த்ரநீலை: - இந்திரநீலக்கல்லுக்களாலே, வ்யஞ்ஜித - பிரகாசப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற, யமுநா - யமுனையினுடைய, ஓக - வெள்ளத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, த்வம் - நீ, பக்த்யா - பக்தியினாலே, நம்ரஸ்ய - வணங்கியிருக்கிற, ஸம்போ: - சிவனுடைய, மூர்த்நா - தலையிலிருக்கிற, விஷ்ணுபத்யா: - கங்கைக்கு, வ்யாமிஸ்ரம் - யமுனையினுடைய சேர்க்கையை, வ்யதநுஷி - உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பிரும்மா உன்னை ஆராதனம் பண்ணுகிறார். அப்போது சிவன் வந்து உன்னை ஸேவிக்கிறார். உன்னிடத்தில் இந்திரநீலக்கல்லுகள் இழைத்திருக்கின்றன. உன்னை ஸேவிக்கும்போது அந்த இந்திரநீலக்கல்லுகளின் காந்திகள் சிவன் தலையிற்படுகிறது. அந்த காந்தியைப்பார்த்தால் யமுனை மாதிரி இருக்கிறது. அதனால் சிவன் தலையிலிருக்கும் கங்கை யமுனையோடு சேர்ந்ததுபோலிருக்கிறது. பெருமாளுடைய உள்ளங்கால் செந்தாமரைப் பூப்போலும், சிகப்பாயும், மெதுவாயும், வாஸனையுள்ளதாயுமிருக்கிறது. உன்னுடைய இந்திரநீலக்கல்லுகள் அந்தத் தாமரைப்பூவுக்கு வண்டுகள்போலிருக்கின்றன.

ஆழ்வார் பெருமாளை உள்ளபடி அறிந்து எல்லையில்லாத பக்தியினால் பெருமாள் திருவடியைப்பற்றிப் பாடின பாசுரங்களை அதின் ரஸமறிந்த எல்லோரும் வைத்துக்கொண்டாடுகிறார்கள். சொல்லக்கூடாது. உப்புப்புளியில்வளர்ந்த நம்வீட்டு சின்னக்குழந்தைகளுடைய கால்கள் ரொம்ப மெதுவாயும் சிகப்பாகவுமிருக்கிறது. பெருமாள் திருவடி தாமரைப் பூப்போலிருக்கிறதென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ. (19)

(எ௦௦) பதகிஸலயஸங்காத் பாதுகே பத்மராக-
ப்ரபவஸமிதிராகாத் நிர்ந்நிமேஷாவிமேஷா: ।
பதவஸமிதநீலா ஸாரிதாவர்த்யஸிதா
ப்ரபிலதததாரா காதவி வேதாவநீ த்வம் ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! பதகிஸலய - துளிர்போலிருக்கிற திருவடியினுடைய, ஸங்காத் - சேர்க்கையி

ளாலே, வஜ்ரஸூசீ:- இலையுள்ளதுபோல் விளங்காநிற்கிற, உதா ரை: - ரொம்ப சிலாக்கியமாகவிருக்கிற, நவமணி- வைரங்கள் போலிருக்கிற நகங்களாலே, நித்ய - எப்பொழுதும், நிஷ்பந்ந - ஏற்பட்டிருக்கிற, புஷ்பா - பூக்களையுடைத்தானவளாயும், மரகத மணி - இந்திரநீலக்கல்லுகளாலே, (கல்லுகள்போல) நீலா - கருப்பாயுமிருக்கிற, த்வம் - நீ, நிபிடதர - ரொம்ப நெருக்கமாக இருக்கிற, தமால - பச்சலை மரங்களையுடைத்தாயிருக்கிற, மாரி - பெருமாளுடைய, லாவண்ய - அழகாகிற, ஸிந்தோ: - ஸமுத்திரத்தினுடைய, காபி - இன்னதென்று சொல்லமுடியாத (அதாவது ரொம்ப உயர்ந்த) வேலா வநீவ - கரையிலிருக்கிற காடுபோலிருக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாளுடைய அழகைப்பார்த் தால் ஸமுத்திரம்போலிருக்கிறது. உன்னைப் பார்த்தால் அதின் கரையிலிருக்கும் ஒரு காடுபோலிருக்கிறது. உன்பேரிலிருக்கும் இந்திரநீலக்கல்லுக்கள் பச்சலைமரங்கள்போலிருக்கின்றன. உன் பேரிலிருக்கும் பெருமாள் திருவடிநகங்கள் பூக்கள்போல் இருக் கின்றன. திருவடி துளிர்போல் இருக்கிறது. ஆழ்வாராலேபெரு மாளுக்கு ரொம்ப அழகு ஏற்படுகிறது. (20)

(௭௦௧) த்வயி விநிஹிதமேதத் கேசித் பச்யந்தி தந்யா மரகதமணிஜாலம் மாதவீ பாதரக்ஷே ।
வயமிஹ விஷ்ணு ப்ராணிநாம் த்யாயதாம் ஸ்ரீமத் ரங்கதாம ஸ்ரீமதா ஸ்வயம் ॥

மாதவீ - பெருமாளுடைய, பாதரக்ஷே - திருவடி யைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே ! கேசித் - சில, தந்யா: - கவ னித்துப் பார்க்காதவர்கள், த்வயி - உன்னிடத்தில், விநிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, ஏதத் - இந்தக் கருப்பாயிருக்கிறவஸ்து வை, மரகதமணி - இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய, ஜாலம் - கூட்டமாக, பச்யந்தி - பார்க்கிறார்கள். வயம்-நாங்களோவென் றால், இஹ - இந்த உன்னிடத்திலிருக்கிற, இதம் - இதை, த்யா யதாம் - உன்னைத்தியானம் பண்ணுகிற, ப்ராணிநாம்-பிரா

ணிகளுடைய, ஹ்ருதய - மனதாகிற, க்ருஹ - வீட்டினுடைய, கர்பாகாரத:-உள்ளிலே இருந்து, பீதம்-சாப்பிடப்பட்டிருக்கிற, ஜாட்யம் - ஒன்றும் தெரியாமல் பண்ணுகிறதாயிருக்கிற, தமிஸ்ரம்- அக்ஞானமாகிற இருட்டாக, விது: - நினைக்கிறோம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் கருப்பாக ஒரு வஸ்துஇருக்கிறது. அதைச்சிலர் இந்திரநீலக்கல் என்றுசொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் நன்றாய் கவனித்துப்பார்க்கவில்லையென்று எங்களுக்குத் தோன்றுகிறது. பின்னே என்னவென்றால், உன்னை தியானிக்கிறவர்களுடைய மனஸ்ஸுக்களிலிருந்து உன்னால்சாப்பிடப்பட்ட அக்ஞானமாகிற இருட்டாக நினைக்கிறோம்.

ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களின் கருத்தை நல்ல ஆசாரியர்களுடைய அனுக்ரஹத்தினாலும் உபதேசத்தினாலுமறிந்தால் அவர்களுக்குத் துளிக்கூட அக்ஞானமிருக்காது. அறியவேண்டிய ஐந்து ஸங்கதிகளை ரொம்ப நன்றாய் அறிவார்கள். அதாவது (1) ஜீவன், (2) பெருமாள், (3) நம்முடைய பாபம், (4) பெருமாளைக் கெஞ்சிக்கேட்கிறது, (சரணாகதி) (5) பெருமாளுக்கு இஷ்டமான வேலைகளைச் செய்கிறது. ஆசார்யர்கள் கீழ்ச்சொன்ன ஐந்து ஸங்கதிகளை நன்றாய் அறிந்து பெருமாளை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு தன்னிடத்தில் வரும் சிஷ்யர்களுக்கு நல்ல அறிவை உண்டாக்கிக் கெட்டகுணங்கள் முதலானவைகளைப் போக்கவேணும். இந்தக்காலத்தில் அந்தமாதிரி ஆசாரியர்கள் அகப்படுவது ரொம்ப அரிது.

(21)

(எ0௨) கல்ப்தஶ்யாமா மணிபிரஸிதை: க்ருஷ்ணபக்ஷேண ஜுஷ்டா ஶ்ரேய: பும்ஸாம் ஜநயதி கதிம் தக்ஷிணாம் சாஹஸ்ரீ । தேநாஸ்மாகம் ஶமயதி பாபம் பாதுகே த்வத்விபூதி: ப்ராக்ஜந்ம த்ருஷ்டாம் நிஶா வசஸாம் ஶக்திகாராவ்யவஸ்தாம் ‖

ஹே பாதுகே - ஸ்ரீபாதுகையே! அஸிதை: - கருப்பாயிருக்கிற, மணிபி: - இந்திரநீலக்கல்லுக்களாலே, கல்ப்த - உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஶ்யாமா - கருப்புருபத்தையுடைத்தானவளாயும் (ராத்திரியை உடைத்தானவளாயும்) க்ருஷ்

வடுக்ஷண-கிருஷ்ணனுக்குவேண்டியவர்களாலே, (கிருஷ்ணபக்ஷத்தாலே) ஜுஷ்டா - ஸேவிக்கப்பட்டவளாயும், (அடையப்பட்டவளாயும்) உத்தரா-ரொம்ப இன்பமாயிருக்கிற, கதிம்-ஸஞ்சாரத்தை (தக்ஷிணாயனத்தை) உபஹதீ - அடைந்தவளாயுமிருக்கிற, த்வம் - நீ, தேஹபாஜாம் - பிராணிகளுக்கு, ஶ்ரேயஃ- மோக்ஷத்தை, ஜநயஸி - உண்டுபண்ணுகிறாய். தேந - அதனாலே, தத்வவித்பிஃ - உண்மையை அறிந்தவர்களாலே, நிகமவசஸாம் - வேதவாக்குக்களுடைய, மௌளௌ - தலையிலே அதாவது உபநிஷத்திலே, த்ருஷ்டாம் - பார்க்கப்பட்டிருக்கிற, அதாவது அறியப்பட்டிருக்கிற, உத்க்ராந்தி - மோக்ஷத்திற்குப்போகிற ஸமயத்தினுடைய, அவ்யவஸ்தாம் - கட்டுப்பாடில்லாமையை அதாவது மோக்ஷத்திற்காகச்செய்யவேண்டிய உபாயத்தைச்செய்தவர்களுக்கு எந்த காலத்தில்செத்துப்போனாலும் மோக்ஷம் உண்டு என்பதை, அஸ்மாகம் - எங்களுக்கு, வ்யஞ்ஜயஸிவ - தெரியப்படுத்துகிறாய் போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திர நீலக்கல்லுக்கள் இழைத்திருக்கின்றன அதனால் நீ கருப்பாயிருக்கிறாய்; எப்பொழுதும் பெருமாளுடைய பக்தர்கள் உன்னை ஆராதிக்கிறார்கள். உன்னைச்சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் ரொம்ப இன்பமாக எழுந்தருளுகிறார். நீ உன்னை அடைந்த எல்லாருக்கும் மோக்ஷம் வரையிலுள்ள எல்லாக்ஷேமங்களையும் கொடுக்கிறாய். இந்த சுலோகத்தில் இன்னொருவிதமான அர்த்தம் கிடைக்கிறது. நீ ராத்திரியாயும், கிருஷ்ணபக்ஷமாயும் தக்ஷிணாயநமாயுமிருக்கிறாய். அப்படி இருந்தாலும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறாய். அதனால் வியாஸர் முதலான பெரிய ரிஷிகளாலே உபநிஷத்துக்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு ஸங்கதியை எங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறாய். அதாவது - மோக்ஷத்திற்காக பக்தி பிரபத்தி முதலான வேலைகளைச்செய்தவர்கள் ராத்திரி முதலான காலங்களில் செத்துப்போனாலும் மோக்ஷம் உண்டு. யாகம் முதலான மற்ற புண்ணியங்களைச் செய்தவர்கள் அந்த காலங்களில் செத்துப்போனால் அவர்களுக்கு நல்லகதி கிடையாது. ஏனென்றால் மோக்ஷத்திற்காக வேலைகளைச் செய்தவர்களிடத்தில் பெருமாளுக்கு எல்லையில்லாத பிரீதி இருக்கிறது. அதனால் அவர்களை எப்போதுபோனாலும்

அழைத்துக்கொண்டு போகிறார். அவர்களுக்கு மோக்ஷம் ஸொந்த வீடுபோல. உதாரணம் ஒருவன காஞ்சீபுரத்தில் ராத்திரி 12 மணி ரயிலில் வந்து இறங்குகிறான். அவனுக்கு அந்தவூரில் ஸொந்தவீடு இருக்கிறது. உடனே ஸொந்தவீட்டுக்குள் போய்விடுகிறான். ஸொந்தவீடும் ஸ்நேகிதர்களும் இல்லாதவன் ரயில்ஸ்டேஷனிலேயா வது சத்திரம் சாவடிகளிலாவது படுத்துக்கொள்ளவேணும். ஏனெ ன்றால் ராத்திரி 12 மணிக்கு யார்வீட்டில்போய் கதவு இடிக்கிறது, யார் கதவைத் திறப்பார்கள், அதுபோல. (22)

(ஏ०௩) ஸத்³பி⁴ர்ஜுஷ்டா ஸமுதி³தவிபு⁴ர்ஜைத்ரயாத்ரா
விநோதே³ஷ்வாத³த்தா ரஜநிமநவாமிந்த்³ரநீலாம்ஶு
ஜாலை: । சித்ரம் ப்ரக்²யா குமுத³வநத: பாது³கே
புஷ்ணாஸி த்வம் ப்ரபோ³தக்ஷமம் விபு³த⁴வநிதா
வக்த்ரபத்³மோத்கராணாம் ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! ஸத்³பி⁴: - பெரி யோர்களாலே, (நக்ஷத்திரங்களாலே) ஜுஷ்டா - ஸேவிக்கப்பட் டவளாயும், ஸமுதி³த - சேர்ந்திருக்கிற, விபு⁴: - பெருமாளை (சந்திரனை) உடைத்தானவளாயும், ஜைத்ர-ஜயத்துக்காகவிருக் கிற, யாத்ரா - பிரயாணமாகிற, விநோதே³ஷு - ஸந்தோஷகா லங்களிலே, இந்த்³ரநீல - இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய, அம்ஶு - கிரணங்களுடைய, ஜாலை: - கூட்டங்களாலே, அநவாம் - குற்றமில்லாமலிருக்கிற, ரஜநிம் - ராத்திரியை, ஆத³த்தாம் - உண்டுபண்ணுகிறவளாயும், குமுத³ - ஆம்பல் பூக்களுடைய, வநத: - காட்டினாலே, ப்ரக்²யா-பிரஸித்தையாயுமிருக்கிற, த்வம்- நீ, விபு³த⁴வநிதா - தேவஸ்திரீகளுடைய, வக்த்ர-முகங்களாகிற, பத்³மோத்கராணாம் - தாமரைப்பூக்களுக்கு, ப்ரபோ³தக்ஷமம்-மல ர்த்தியை, புஷ்ணாஸி - உண்டுபண்ணுகிறாய், சித்ரம்-ஆச்சர்யம்

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திர நீலக்கல் லுக்கள் இழைத்திருக்கின்றன; அந்த காந்தியினாலே பெருமாள் உன்னைச்சாத்திக்கொண்டு அஸுரர்களை ஜயிப்பதற்காக எழுந்தரு ளும்போது ஸூரியன் முதலானவர்களாலேகூட போக்கமுடியாத ராத்திரியை உண்டுபண்ணுகிறாய். அதாவது அந்த காந்தியைப்

பார்த்தால் ராத்திரிபோலிருக்கிறது. உன்னைப்பெரியோர்கள் எல்லாரும் ஸேவிக்கிறார்கள். நீ எல்லா தேவஸ்திரீகளுக்கும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறாய். அதாவது பெருமாள் உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளி அஸுரர்களைக் கொல்லுகிறார். அதனால் தேவதைகள் ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள்.

ஆழ்வார் அவதரித்ததினாலேதான் சாந்தி, பக்தி, விரக்தி, தயை, பொறுமை நல்லபுத்தி இவை முதலான நல்ல குணங்கள் உலகில் விளங்குகின்றன. இந்த சுலோகத்தில் ஒரு அர்த்தம் தோன்றுகிறது. ஆம்பல் புஷ்பங்களை மலர்த்துகிற நக்ஷத்திரங்களோடும் சந்திரனோடும்கூடிய ராத்திரியானது தாமரைப்பூக்களை மலர்த்துகிறது. இது ரொம்ப ஆச்சரியம். அநேக அர்த்தங்களை தோன்றப்பண்ணக்கூடிய வார்த்தைகளைச்சொல்வது கவிகளுக்கு ஒரு விசேஷமான சக்தி. (23)

(௨௪) நித்யம் ஶ்ரீநயநருசிரை: ஶோபிதா ஶக்ர-
நீலைஶ் ஶாலக்ராமக்ஷிதிரிவ ஶுபைஶ் ஶார்ங்கி-
ணோ ரூபபேதை: । ஸாகேதாதேஸ் ஸமதிகதரா-
ம் ஸம்பதம் உபதிஶந்தீ முக்திக்ஷேத்ரம் முநிபி-
ரகிலை: பட்யஸே பாதுகே த்வம் ॥

ஹே பாதுகே - வாராய்பாதுகையே! ஶுபை: - ரொம்பவும் க்ஷேமத்தைப்பண்ணுகிறவைகளாக இருக்கிற, ஶார்ங்கிண: - பெருமாளுடைய, ரூபபேதை: - ஒருவிதமான திருமேனிகளாலே, ஶாலக்ராமக்ஷிதிரிவ - ஸாளக்ராமம்விளைகிற பூமிபோல, ஶ்ரீ - மஹாலக்ஷ்மியினுடைய, நயந - கண்கள் போல, ருசிரை: - அழகாக இருக்கிற, ஶக்ரநீலை: - இந்திரநீலக்கல்லுக்களாலே, நித்யம் - எப்பொழுதும், ஶோபிதா - விளங்கப்பண்ணப்பட்டவளாயும், ஸாகேதாதே:-அயோத்தி முதலானவிடங்களைக்காட்டிலும், ஸமதிகதராம்-ரொம்ப உயர்ந்ததாக இருக்கிற, ஸம்பதம் - ஐசுவரியத்தை, உபதிஶந்தீ-காண்பியாநிற்கிற, த்வம் - நீ, அகிலைர்முநிபி: - எல்லாருஷிகளாலேயும், முக்திக்ஷேத்ரம் - மோக்ஷம் கொடுக்கிற இடமாக பட்யஸே - சொல்லப்படுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திர நீலக்கல் லுக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளைப்பார்த்தால் ஸாளக்கிராமம் மாதிரி இருக்கின்றன. உன்னை எல்லாருஷிகளும் மோக்ஷம் கொடுக்கின்றதாகச் சொல்லப்பட்ட அயோத்தி முதலான இடங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவளாகச் சொல்லுகிறார்கள். (அயோத்யை, மதுரை, காசி, காஞ்சி, துவாரகை, மாயை, அவந்தி என்கிற ஏழுபட்டணங்கள் முக்தி க்ஷேத்திரங்கள்) அயோத்யை முதலான இடங்களிலிருந்து மோக்ஷத்தை அடைவதைக் காட்டிலும், ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யர்களை அடைந்தால் மோக்ஷத்தைப்பிரயாஸை யில்லாமல் அடையலாம். அதுவும் தவிர அறிவு தயை பொறுமை முதலானவைகளையும் அடைந்து விசேஷ ஸுகத்தையும் அடையலாம். (24)

(௨௫) பாதந்யாஸப்ரியஸகீம் பாதுகே வாஸ
ஸௌதாத் த்வாமாருஹ்ய த்ரிபதவபுஷம் நிர்கதே
ரங்கநாதே । அந்தஸ்ஸ்திதை ரஸதிஸஹிதா வேணி
விச்லேஷவிதித்ஸு: ச்யாமலாயம் பவதி பவநம் சக்ர
நீலாம்சுபிஸ்தே ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே, ரங்கநாதே - ஸ்ரீரங்கநாதனானவர், பாதந்யாஸ - அடிவைப்புக்கு, ப்ரிய ஸகீம் - இஷ்டமான தோழியாயிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, ஆருஹ்ய - ஏறி, வாஸஸௌதாத் - இருப்பிடத்திலிருந்து; அதாவது ரங்கவிமானத்திலிருந்து, த்ரிபதவபுஷம் - மூன்று நாலு அடி, நிர்கதே - வெளிப்பட்டபோது, பவநம் - கோவிலானது, ஸ்திதை: - பிசுக்குள்ளவைகளாயும், அஸதீஸஹிதா வேணிவிச்லேஷவிதித்ஸு: - அஸதிஸ்திரீகள் தலைமயிரைவிரித்துப்போடுவதற்கு தோழனாயிருக்கிற, அதாவது அதுபோலவும், அதை உண்டுபண்ணுவதாயுமிருக்கிற, தே - உன்னுடைய, சக்ர நீல - இந்திர நீலக்கல்லுக்களுடைய, அம்சுபி:-காந்திகளாலே, அந்த: - உள்ளே, ச்யாமலாயம் - கருப்புக்காந்தியை உடைத்தானதாக, பவதி - ஆகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திர நீலக்கல்லுக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. உன்னைச்சாற்றிக்கொண்டு பெருமாள் வெளியில் நாலடி எழுந்தருளுகிறபோது ஸந்நிதிக்குள் எங்கும் ஒரே கருப்பாக போகிறது. சத்துருக்களைக் கொல்லுவதற்காக உன்னை சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளின உடனே அஸுரர்கள் எல்லாரும் செத்துப்போனபடியால் அவர்கள் பெண்டாட்டிகள் தலையை விரித்துக்கொண்டு கீழே விழுகிறார்கள். ரொம்பவும் கருப்பாயும் பூமி எங்கும் பரவினதாயுமிருக்கிற அவர்கள் மயிர்கள்போலிருக்கிறது உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற இந்திர நீலக்கல்லுக்களின் காந்தி.

ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களின் கருத்தை நல்ல ஆசாரியர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலும் உபதேசத்தினாலும் உள்ளபடி அறிந்தவனுக்குக்கெட்ட குணங்களெல்லாம்போய், பக்தி, ஒழிவு, தயை பொறுமை முதலான நல்ல குணங்கள் எல்லை இல்லாமல் வந்து விடுகின்றன. (25)

**(௭௦௯) யாதே பாஹ்யாங்கணம் ஸ்ரயதஃ பாதுகே ரங்க
நாதஸ்ய ஸஞ்சாரேஷு ஸ்புரதி விததிஸ் ருக் நீலோபலா
நாம் | விஷ்வக்ஸேநப்ரப்ருதிபிரஸௌ த்ருஸ்யதே வே
த்ரஹஸ்தைர் ப்ரூவிக்ஷேபஸ்தவ த்ரிதஸாநாம்
ஆஹ்வாநஹேதுஃ ||**

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! பாஹ்யாங்கணம் - வெளிக்கட்டை, ஸ்ரயதஃ - அடையாநின்றிருக்கிற, ரங்கநாதஸ்ய - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஸஞ்சாரேஷு - ஸஞ்சாரங்களிலே, தே - உன்னுடைய, ருக் நீலோபலாநாம் - இந்திர நீலக்கல்லுக்களின் காந்திகளுடைய, யா விததிஃ - யாதொரு பரம்புதலானது, ஸ்புரதி - தோன்றுகிறதோ, அஸௌ - அதானது, வேத்ரஹஸ்தைஃ - பிரம்பைக்கையில் உடைத்தாயிருக்கிற, விஷ்வக்ஸேநப்ரப்ருதிபிஃ - விஷ்வக்ஸேநர் முதலானவர்களாலே, த்ரிதஸாநாம் - தேவதைகளுடைய, ஆஹ்வாநஹேதுஃ - அழைப்பதற்குக்காரணமாக இருக்கிற, தவ - உன்னுடைய, ப்ரூவிக்ஷேபஃ - புருவத்தினுடைய அசக்கலாக த்ருஸ்யதே - நினைக்கப்படுகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திர நீலக்கல்லுக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. உன்னைச்சாற்றிக்கொண்டு பெருமாள் வெளியில் எழுந்தருளுகிறபோது உன்னுடைய இந்திரநீலக் காந்தி பரம்புவதைக் கையில் பிரம்பை வைத்துக் கொண்டிருக்கிற விஷ்வக்ஸேநர் முதலானவர்கள் பார்த்து, அதைத்தேவதை அழைக்கிறதற்கு நீ புருவத்தால் ஜாடைகாட்டினதாக நினைக்கிறார்கள். அதாவது உடனே உத்ஸவத்திற்கு எல்லா தேவதைகளையும் கூப்பிடுகிறார்கள்.

ஆசார்யர்களுடைய பூர்ணனுக்ரஹம் ஒருவனுக்குவந்தால் அவனுக்கு எல்லா நல்லகுணங்களும் வந்துவிடுகிறது. நித்யஸூரிகள் முதல்கொண்டு அவனுக்கு கைகட்டி காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (26)

(௨௨௭) அக்ஷ்ணாமஞ்ஜநகல்பநா யவநிகா நாட்யஸ்ய ஹேதோர்
கதேர் தீகங்காயமுநா சௌரேர்ஜலதேர்வேலா
தமாலாடவீ। காந்தாகுந்தலஸந்ததி: ஶ்ருதிவது
கஸ்தூரிகாலங்க்ரியா நித்யம் ரத்நபதாவநி ஸ்புர
தி தே நீலா மணிஶ்ரேணிகா ॥

ஹே ரத்நபதாவநி - வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே, தே - உன்னுடைய, நீலா - கருப்பாக இருக்கிற, மணி - இந்திரநீலக்கல்லுக்களுடைய, ஶ்ரேணிகா - வரிசையானது, அக்ஷ்ணாம் - கண்களுக்கு, அஞ்ஜநகல்பநா - மை இடுகிறதாகவும், நாட்யஸ்ய - கூத்துக்கு, ஹேதோ: - காரணமாக இருக்கிற, கதே: - ஸஞ்சாரத்துக்கு, யவநிகா - திரையாகவும், தீ - ஞானமாகிற, கங்கா - கங்கைக்கு, யமுநா - யமுனையாகவும், சௌரே: - பெருமாளாகிற, ஜலதே: - ஸமுத்திரத்தினுடைய, வேலா - கரையிலிருக்கிற, தமாலாடவீ - பச்சிலை மரக்காடாகவும், காந்தா - மஹாலக்ஷ்மி முதலான ஸ்திரீகளுடைய, குந்தல - மின்னிச்சி மயிர்களுடைய, ஸந்ததி: - வரிசையாகவும், ஶ்ருதி - வேதமாகிற, வது - ஸ்திரீகளுக்கு, கஸ்தூரிகாலங்க்ரியா - கஸ்தூரியினுடைய பூச்சாகவும், நித்யம் - எப்பொழுதும், ஸ்புரதி - விளங்குகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் பேரில் இந்திர நீலக்கல்லுக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அதைப்பார்த்தால் ஸேவிக்கிறவர்கள் கண்களுக்கு மையாகவும், பெருமாள் எழுந்தருளுகிறதற்கு திரையாகவும், அறிவு என்கிற கங்கைக்கு யமுனையாகவும், பெருமாளாகிற ஸமுத்திரத்தின் கரையிலிருக்கும் காடாகவும், மகாலக்ஷ்மிமுதலானவர்களுடைய மயிர்களாகவும், வேதங்களாகிற பெண்கள்நெற்றிக்கு இட்டுக்கொள்கிற கஸ்தூரியாகவும்தோன்றுகிறது.

ஆழ்வார் பாசுரங்களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிவது உயர்ந்த புதயல்களை காட்டக்கூடிய கண்ணுக்கு இட்டுக்கொள்கிற மைபோலவும், உடனே பெருமாள் எழுந்தருளுவதற்கு காரணமாயும், நல்ல ஞானத்தை வளர்ப்பதாயும், மகாலக்ஷ்மி முதலானவர்களாலே கொண்டாடக்கூடியதாகவும், வேதங்களுக்கு அலங்காரமாயுமிருக்கிறது. (27)

(௨௮) நிரந்தரமஹாநீலோபலஸம்பவாம் த்யுதிம் தாவகீம்
அவைமி மணிபாதுகே ஸரணிஸங்கினீம் ரங்கிண: ।
ததீயநவயௌவநத்விரதமுக்யகண்டஸ்தலீ
கலந்மதஜலப்ரவாஹபஹுலகஜ்ஜலஶ்யாமிகாம் ॥

ஹே மணிபாதுகே - ரத்னக் கல்லிழைத்த பாதுகையே, தாவகீம் - உன்னுடையதாயிருக்கிற, நிரந்தர - நெருக்கமாக இருக்கிற, மஹாநீலோபலஸம்பவாம் - இந்திர நீலக்கல்லுக்களாலே உண்டாயிருக்கிற, ரங்கிண: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஸரணிஸங்கினீம் - வழியிலேயிருக்கிற, த்யுதிம்-காந்தியை, ததீய- அந்தப் பெருமாளுடையதாயிருக்கிற, நவ-புதிதாக இருக்கிற, யௌவந - யௌவநமாகிற, த்விரதமுக்ய - யானை சிரேஷ்டத்தினுடைய, கண்டஸ்தலீ - கன்னத்திலிருந்து, கலத்-பெருகாநிற்கிற, மத - மதஜலத்தினுடைய, ஜலப்ரவாஹ - வெள்ளத்தினுடைய, பஹுல - அதிகமாக இருக்கிற, கஜ்ஜல - மைபோலிருக்கிற, ஶ்யாமிகாம் - கருப்பாக, அவைமி - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இந்திரநீலக்கல்லுக்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்தி பெருமாள் உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியில் எழுந்தருளும்போது வழியில் பாம்பு

கிறது. அதைப் பார்த்தால் பெருமாளுடைய யௌவனமாகிற யானையின் கன்னத்திலிருந்து பெருகின மதஜலம் தேங்கியிருக்கும் இடத்திலுள்ள கருப்பு மாதிரி தோன்றுகிறது. ஆழ்வார் பெருமாளுடைய யௌவனம்முதலான குணங்களுக்குத்தோற்று அவரைப் பாடினார். (28)

(எ௦௬) ப்ரதீமஸ்த்வாம் பாதாவநி ஸஹவஸதோ ரங்கவஸதே
கநீபூதாவஸ்தாம் பதகமலமாத்வீபரிணதிம் ।
ஸ்புரந்த: பர்யந்தே மதபரவசநிஸ்ஸஹதயா மதுப
ப்ரஸக்திம் யத்ரைதே விதததி மஹாநீலமணய: ॥

ஹே பாதாவநி - வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, த்வாம் - உன்னை, இத்தம் - இந்த பாதுகா ரூபமாக, கநீபூதாம் - தோய்ந்திருக்கிற, ரங்கவஸதே: - ஸ்ரீரங்க விமானத்திலிருக்கிற பெருமாளுடைய, பத - திருவடியாகிற, கமல - தாமரைப்பூவினுடைய, மாத்வீ - தேனினுடைய, பரிணதிம் - ஒரு விதமான மாறுதலாக, அஃதாவது ஒரு விதமான இருப்பாக, ப்ரதீம: - நினைக்கிறோம். யத்ர - யாதொரு உன்னிடத்திலே, பர்யந்தே - ஸமீபத்திலே, ஸ்புரந்த: - விளங்காநிற்கிற, ஏதே - இந்த, மஹாநீலமணய: - இந்திர நீலக்கல்லுக்கள், மதபரவச - ரொம்பக்கொழுப்பினாலே, நிஸ்ஸஹ - அசங்காமலிருக்கிற, மதுப - வண்டுகளுடைய, ப்ரஸக்திம் - பிரஸ்தாபத்தை, விதததி - பண்ணுகின்றனவோ.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைப்பார்த்தால் பெருமாளுடைய திருவடியாகிற தாமரைப்பூவிலிருந்து தேன் பெருகி கெட்டியாகத் தோய்ந்துபோனாப் போலிருக்கிறது. உன்னிடத்தில் இழைத்திருக்கிற இந்திர நீலக்கல்லுக்களைப் பார்த்தால் அந்தத் தேனை ஏராளமாய்க்குடித்து மயங்கிப்போய் அசங்காமலிருக்கிற வண்டுகளைப்போலிருக்கிறது.

ஆழ்வாரைப் பார்த்தால் பெருமானைப்பற்றின பக்தி வடிவு கொண்டு வந்ததுபோலிருக்கிறது. அவர் ஸாதித்த பாசுரங்களெல்லாம் மெய்மறந்து பாடினவைகள். அந்தப்பாசுரங்களின் கருத்தை அறிந்த அவருடைய பக்தர்கள் மெய்மறந்துபோகிறார்கள். (29)

(௭௩௰) நதாநாம் நிஜேந்த்ரநீலஸம்பவேந ஶௌரிபாதா
ஶ்ரிதே பவதீ । தமஸா நிரஸ்யதி தம: கண்
டகிவ கண்டகேநைவ ॥

இதி ஸ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே இந்த்ரநீலபத்ததிஸ் ஸம்பூர்ணா: ॥

ஹே ஶௌரிபாதாஶ்ரிதே-வாராய் பெருமாளுடையபாது கையே! பவதீ - நீயானவள், நிஜ - தன்னுடையதாக இருக்கிற, இந்த்ரநீலஸம்பவேந - இந்திரநீலக்கல்லுக்களிலிருந்து உண்டாயிருக்கிற, கண்டகேநைவ - முள்ளுப்போலிருக்கிற, தமஸா - இருட்டுப்போலிருக்கிற காந்தியினாலே, நதாநாம் - வணங்கினவர்களுடைய, கண்டகிவ - முள்ளுப்போலிருக்கிற, தம: - அஜ்ஞானமாகிற இருட்டை, நிரஸ்யதி - போக்கடிக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற இந்திர நீலக்கல்லுக்களுடைய காந்தியைப்பார்த்தால் இருட்டுப் போலிருக்கிறது. அந்த இருட்டினாலே உன்னை ஸேவிக்கிறவர்களுடைய அஜ்ஞானமாகிற இருட்டைப்போக்கடிக்கிறாய். இருட்டினால் இருட்டைப் போக்கமுடியுமோ வென்றால், காலில்தைத்த முள்ளை இன்னொரு முள்ளினால் எடுப்பதுபோல் முடியலாம்.

பாதுகை யென்பது ஆழ்வார். நீலரத்னங்கள் என்பது பெருமாளை அடையாததினால் வந்த துக்கத்தினாலே யுண்டான அவருடையபாசுரங்கள். அவைகளின் கருத்தை அறிந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தினால் உண்டாகிற துக்கம் போய்விடுகிறது. ஒருவன் தன்னுடைய குற்றங்களையும், பெருமாள் தனக்கு அகப்படவில்லையே என்றும் நினைத்துத் துக்கப்பட்டால், அவனுக்கு எல்லாஸம்ஸார துக்கங்களும் போய்விடும். பெருமாள் அகப்படவில்லையே என்கிற துக்கம் துக்கமில்லை, அது ஸந்தோஷமே. (30)

இருபதாவதான இந்திர நீல பத்ததி முற்றிற்று.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ||

ஶ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரம்

ஏகவிம்ஶதி பிம்பப்ரதிபிம்ப பத்ததி: ||

(௭௧௧) ஶௌரேஶ்ஶுத்தாந்தநாரீணாம் விஹாரமணிதர்ப்பணம் | ப்ரஸத்தேரிவ ஸம்ஸ்தாநம் பதத்ராணமுபாஸ்மஹே ||

ஶௌரே:-பெருமாளுடைய, ஶுத்தாந்தநாரீணாம்-அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளுடைய அதாவது மகாலெக்ஷ்மிமுதலான தேவிமார்களுடைய, விஹார-விளையாட்டுக்காகஇருக்கிற, மணிதர்ப்பணம்-ரத்நக்கண்ணுடிபோலவும், ப்ரஸத்தே:-தெளிவு என்பதினுடைய, ஸம்ஸ்தாநம்-வடிவுபோலவுமிருக்கிற, பதத்ராணம் - திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையை, உபாஸ்மஹே-த்யானிக்கிறோம்.

(கருத்து) இந்த பத்ததியில் கண்ணுடிபோல் இன்னொரு வஸ்துக்கள் பிரதிபலிக்கக்கூடிய பாதுகையின் பளபளப்பைப்பற்றி வர்ணிக்கிருர். பளபளப்பினுல் பாதுகை தாயார் முதலானவர்களுக்கு ரத்நக்கண்ணுடிபோலிருக்கிறது. தெளிவு என்பதேவடிவு எடுத்துக்கொண்டதுபோலிருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட பாதுகையை த்யாநிக்கிறேன்.

மகாபதிவ்ரதைகளான மகாலெக்ஷ்மி முதலானவர்களும் ஆழ்வாரைப்பார்த்துத்தங்களை ஒக்கப்பண்ணிக்கொள்ளவேண்டியதாக இருக்கிறது. உலகத்தில் கண்ணுடியைப்பார்த்துத்தான் தன்முகத்திலிருக்கும் குணதோஷங்களை அறிகிருர்கள். பாதிவிருத்யத்தில் மகாலெக்ஷ்மிக்கு ஸமானமாக ஆழ்வாரைத் தான் சொல்லலாம். ஆழ்வார் ஜனங்கள் ஸுகத்தை அடையவேணுமே என்கிற கவலையே வடிவுகொண்டாப்போலிருக்கிருர். (1)

(௭௧௨) கமலாபதிபாதுகே க்ஷமாவிவிதஸம்ப்ரஸ்வயி பிம்பிததா விபாதி | ஸவிலாஸமசேஷரங்கஸத்ருஷ்டிஜாட்யநிவாரணாய தூகார: ||

கமலாபதி-மகாலெக்ஷ்மிக்கு பர்த்தாவாயிருக்கிற பெருமாளுடைய, பாதரக்ஷே-வாராய் பாதுகையே, கதாசித்-ஒருக்கால், த்வயி-உன்னிடத்திலே, பிம்பித:-ப்ரதிபலித்திருக்கிற, விஹகேந்த்ர:-பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் ராஜாவான கெருடனானவர், ரங்கபதே:-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஸவிலாஸகதேஷு-விளையாட்டாக ஸஞ்சரிக்கிற காலத்திலேயும், நிஜம்-தன்னுடையதான, தநும்-உடம்பை, உபயாதுமநா இவ-பெருமாளுக்கு வாஹநமாகக்கொடுக்கவேணுமென்று எண்ணமுள்ளவர்போல, விபாதி-விளங்குகிறார்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் கெருடன் பிரதிபலிக்கிறார். உன்பேரில் பெருமாள் திருவடியைவைக்கும்போது கெருடன்பேரில் வைக்கிறதுபோலிருக்கிறது, அதைப் பார்த்தால் பெருமாள் உன்னைச்சாற்றிக்கொண்டு வேடிக்கையாக எழுந்தருளுகிற காலத்தில்கூட தன்பேரில் ஏறிக்கொள்ளவேணுமென்கிற ஆசையினால் கெருடன் உனக்குள் புகுந்ததுபோலிக்கிறது.

ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள் வேதத்தினுடைய பொருளாயிருப்பதினாலே இந்தப் பாசுரங்களைக் கேட்கும்போது, வேதத்தினுடைய ஞாபகம்வருகிறது- இந்தப்பாசுரங்களுக்குள் வேதம்இருக்கிறது. கெருடன் வேதஸ்வரூபமாகையால் கெருடன் என்றால் வேதம். (2)

(எகஉ) மணிபத்ததிஷு தே திசாமதீசா: ப்ரதிபிம்பாநி நிஜாநி வீக்ஷமாணா: । அபியாந்தி முகுந்தபாதரக்ஷே த்வாமதிகாரவ்யத்யயஸம்சயேவ ॥

ஹே முகுந்தபாதரக்ஷே-வாராய் பெருமாளுடைய பாதுகையே, திசாம்-திக்குகளுக்கு, அதீசா:-ராஜாக்களான இந்திரன் முதலானவர்கள், தே-உன்னுடைய, மணிபத்ததிஷு-ரத்தினங்களுடைய வரிசைகளில், நிஜாநி - தங்களுடையவைகளான, ப்ரதிபிம்பாநி-பிரதிபிம்பங்களை, வீக்ஷமாணா: - பார்த்தவர்களாய்க்கொண்டு, அதிகாரவ்யத்யயஸம்சயேவ-வேறுஇந்திரன் முதலானவர்களை உண்டுபண்ணினார்களோ என்கிற சந்தேஹத்தினாலேபோல, த்வாம்-உன்னை, அபியாந்தி-அடைகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! இந்திரன் முதலானவர்கள் உன்னை ஸேவிக்கவரும் காலத்தில் உன்னிடத்தில் பிரதிபலிக்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள் உன்னிடத்தில் தங்கள் பிரதிபிம்பங்களைப் பார்த்து நம்முடைய வேலைக்கு வேறு ஒருவர்களை ஏற்படுத்திவிட்டார்களா என்ன என்று பயப்படுகிறார்கள்.

மோக்ஷம் ஒன்றையே ஆசைப்பட்டுபகவானிடத்தில் எல்லையில்லாத பக்தி பண்ணுகிறவர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே பிரும்மபட்டம் முதலானவைகள்கூட பிரயாஸமில்லாமல் கிடைக்கும்.

(எகச) மணிமௌலிஷு பஹுதேந பிம்பிதேந ப்ரணதாநாம்
பரித: ஸுராஸுராணாம் | முரபிந்மணிபாது
கே மஹிம்நா யுகபத்தேஷு ஸமவிபக்தேவ பாஸி ||

ஹே முரபிந்மணிபாதுகே-முரன் என்கிற அஸுரனைக் கொன்ற பெருமாளுடைய வைரமாய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ப்ரணதாநாம்-வணங்கி இருக்கிற, ஸுராஸுராணாம்-தேவதைகளென்ன அஸுரர்களென்ன இவர்களுடையதும், பரித:-உன் பேரில் நாலுபக்கத்திலும், பிம்பிதேந-பிரதிபலித்துமிருக்கிற, மணிமௌலி-ரத்ந கிரீடங்களுடைய, பஹுதேந-அனேகத்தினாலே, மஹிம்நா-எல்லையில்லாத சக்தியினாலே, தேஷு-அந்தக்கிரீடங்களிலே, யுகபத்- ஒரே காலத்திலே, ஸமவிபக்தேவ- ஸாதிக்கப்பட்டவள்போல, பாஸி-விளங்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னை ஸேவிப்பதற்கு தேவதைகள் அஸுரர்கள் எல்லாரும் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய ரத்ந கிரீடங்கள் உன்னிடத்தில் பிரதிபலிப்பது அந்தந்த கிரீடங்களின் பேரில் நீ இருப்பது போலிருக்கிறது. அதனால் நீ ஒருவளாயிருந்தாலும் பதினாயிரமாகத் தோன்றுகிறாய், ஒருத்தி எப்படிப்பதினாயிரமானாய் என்றால், கிருஷ்ணன் அநேக உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டதுபோல், உயர்ந்த சக்தியினாலே நீயும் அனேக உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டது போலிருக்கிறது. ஆசார்யாளுடைய சக்திக்கு எல்லை இல்லை. (4)

(எகரு) உபநீதமுபாயநம் ஸுரேந்த்ரை: ப்ரதிபிம்ப
ச்சலதஸ்த்வயி ப்ரவிஷ்டம் | ஸ்வயமேவ கிரந் ப்ரஸாத
ஸஹஸா ப்ரதிக்ருஹ்ணாஸி முகுந்தபாதுகே த்வம் ||

ஹே சரண்யபாதுகே-வாராய் பெருமாளுடைய பாதுகையே, த்வம் - நீ, ஸுரேந்த்ரை:-உயர்ந்த தேவதைகளாலே, உபநீதம்- கொண்டுவரப்பட்டும், ப்ரதிபிம்பவ்யாஜத: - பிரதிபிம்பம் என்கிற வியாஜத்தினாலே, த்வயி - உன்னிடத்தில், ப்ரவிஷ்டம்-நுழைந்துமிருக்கிற, உபாயநம்-உபஹாரத்தை, ப்ரஸாத-தெளிவினுடைய, (அநுக்ரகத்தினுடைய) ஸம்ருத்யா-ஆதிக்யத்தினாலே, ஸ்வயமேவ - தானாகவே, ப்ரதிக்ருஹ்ணாஸி இவ - வாங்கிக் கொள்கிறாய் போல.

(கருத்து)ஏ பாதுகையே! தேவதைகள் உனக்காகக்கொண்டு வந்த உபஹாரங்கள் உன்னிடத்தில் பிரதிபலிக்கின்றன. அதைப்பார்த்தால் ரொம்ப கிருபையினாலே அவைகளை நீ நேரில் வாங்கிக்கொள்ளுகிறாய் போலிருக்கிறது. பெருமாளைக்காட்டிலும் ஆசாரியர்கள் தங்களிடத்தில் வந்தவர்களிடத்தில் அதிகமாகக் கிருபை பண்ணுகிறார்கள். (5)

(எ௧௬) ரங்கேச்வரஸ்ய நவபல்லவலோபநீயௌ
பாதௌ கதம் நு கடிநா ஸ்வயமுத்வஹேயம் ।
இத்யாகலய்ய நியதம் மணிபாதுகே த்வம்
பத்மாஸநம் வஹஸி தத்ப்ரதிபிம்பலக்ஷாத் ॥

ஹே மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! த்வம்-நீ, நவ-புதிதாயிருக்கிற, பல்லவ-துளிர்போல, லோபநீயௌ-ஆசைப்படத்தகுந்ததாக இருக்கிற, ரங்கேச்வரஸ்ய-ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதௌ-திருவடிகளை, கடிநா-கெட்டியாயிருக்கிறநான், ஸ்வயம்-தானே கதம் நு-எப்படி, உத்வஹேயம்-தூக்குவேன், இதி-என்று, ஆகலய்ய-நினைத்து, தத்- அந்த பத்மாஸநத்தினுடைய, ப்ரதிபிம்பலக்ஷாத்-பிரதிபிம்பம் என்கிற வியாஜத்தினாலே, பத்மாஸநம் - பத்மாஸநத்தை, வஹஸி-தூக்குகிறாய், நியதம் - நிச்சயம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற பத்மாஸநம் உன்பேரில் பிரதிபலிக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் நல்லதுளிரைக் காட்டிலும் மிருதுவாயிருக்கிற பெருமாள் திருவடி

யை ரத்னம் முதலானவைகளாலே கெட்டியாயிருக்கிற நான்நேரில் தூக்கக் கூடாதென்று நினைத்து, பத்மாஸனத்தை உன்பேரில் வைத்துக் கொண்டிருப்பது போலிருக்கிறது.

உலகத்தில் ரொம்பமிருதுவான தாமரைப்பூ முதலான எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் ஆசாரியர்கள்தான் மிருது முதலான எல்லா குணங்களாலும் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள் என்று நினைத்து, அவர்களிடத்தில் பெருமாள் வஸிக்கிறார். உண்மையில் அவர்கள் தான் உயர்ந்தவர்கள். ஆனாலும் அவர்கள் தங்களை ஒரு குணமும் இல்லாதவர்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். ரொம்பப் பெரியோர்கள் பெருமாள் தங்களுக்கு நேரில் ஸேவைசாதிக்கச் செய்தேயும்கூட, தாங்கள் ரொம்ப இளப்பமென்று ஒதுங்குகிறார்கள். நம்மாழ்வார் அப்படிச் செய்ததாகச் சொல்லி இருக்கிறது. இப்போது இருக்கிறவர்கள் பெருமாளுடைய பெயர்கூடத் தெரியாமலிருக்கும் போது, தங்களைப்பெருமாளாகவே நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

(எஎஉ) பாதாவநீஸ்ப்ருஶதோ ஹரித்ருஷத்ரம்யே
மத்யே தவ ப்ரதிபலந் மணிபாதரக்ஷே |
மந்யே நிதர்சயதி ரங்கபதிர்யுகாந்தே
ந்யக்ரோதபத்ரசயிதம் நிஜமேவ ரூபம் ||

ஹே மணிபாதரக்ஷே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே, ரங்கபதி:-ஸ்ரீரங்கநாதனானவர், பாதாவநீஸ்ப்ருஶத:-எழுந்தருளுகிறதற்காக உன்னிடத்தில் திருவடியை வைப்பதற்கு முன்னே, ஹரித்ருஷத்-பச்சைரத்னங்களால், ரம்யே-அழகாயிருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, மத்யே-நடுவிலே, ப்ரதிபலந்-பிரதிபலியாநின்றுகொண்டு, யுகாந்தே-பிரளயகாலத்திலே, ந்யக்ரோதபத்ரே-ஆலிலையிலே, சயிதம்-படுத்துக்கொண்டிருக்கிற, நிஜம் ரூபமேவ-தன்னுடைய திருமேனியையே, நிதர்சயதி - உபமானமாகக்காட்டுகிறார், மந்யே - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் எழுந்தருளுகிறதற்காக உன்னைச்சாத்திக்கொள்வதற்கு முன்னே உன்பேரில் இழைத்திருக்கும் பச்சைரத்னங்களில் பிரதிபலிக்கிறார். அதைப்பார்த்தால்

பெருமாள் ஆலிலையில் சயனித்துக்கொண்டிருப்பது போலிருக்கிறது. பிரளயகாலத்தில் பெருமாள் ஜீவன்களைப்பற்றிக்கவலையில்லாமல் ஆலிலையில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதுபோல் ஆசார்யர்கள் எழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலும் கவலை யில்லாமலிருக்கிறார். (7)

(௭௯௮) யாத்ராவஸாநமதிகச்சதி ரங்கநாதே
விச்ராணயஸ்யநுபதம் மணிபாதுகே த்வம் ।
ப்ராய: ப்ரயாணஸமயே ப்ரதிபிம்பிதாநாம்
தீர்த்தாவகாஹமவரம் த்ரிதசேச்வராணாம் ॥

ஹே மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! த்வம் - நீ, ரங்கநாதே - ஸ்ரீரங்கநாதனுனவர், யாத்ரா - அந்தந்த உத்ஸவங்களுடைய, அவஸாநம் - முடிவை, அயிகச்சதி-அடைகிறபோது, ப்ரயாணஸமயே - பிரயாணகாலத்திலே, ப்ரதிபிம்பிதாநாம் - பிரதிபலித்திருக்கிற, த்ரிதசேச்வராணாம்-உயர்ந்த தேவதைகளுக்கு, அவரம் - சந்திரபுஷ்கரணிஸ்நானத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற, தீர்த்தாவகாஹம் - புண்யதீர்த்தத்தில் ஸ்நானத்தை, அநுபதம் - அடிக்கடி, விச்ராணயஸி ப்ராய: - கொடுக்கிறாய்போல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாளுடைய உத்ஸவத்துக்கு எல்லாத்தேவதைகளும்வந்துபெருமாள் தீர்த்தம் ஸாதிக்கிறபோது சந்திரபுஷ்கரணியில் தீர்த்தமாடி மறுபடியும் அவரவர்கள் லோகத்துக்குப் போகிறபோது உன் பேரில் பிரதிபலிக்கிறார்கள். உன்னுடைய ரத்நகாந்திகள் வெள்ளம் போலிருப்பதால் மறுபடியும் அடிக்கடி தீர்த்தமாடுகிறார்கள் போலிருக்கிறது. (8)

(௭௯௯) உத்ஸவேஷு தவ ரத்நமயேஷு ஸாத
தேவ்யா: ப்ரயாணஸமயே ப்ரதிபிம்பிதாங்கா: ।
ஸ்ரஷ்டு: ஸபாஸதோ மணிபாதுகே த்வா
ஸாமாஜிகத்வமமராவநவஜ்ஞ்க்தி மஹாத்ரௌ ॥

ஜாதம்-தாயாராகிய, கைடபஜித:-மது என்கிற அஸுரனைக் கொன்ற பெருமாளுடைய, மணிபாதரக்ஷே-மணிகளாய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! உத்ஸவஸேவாஸு - எல்லை இல்லாமலிருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, ரத்னஸ்ரேணிஷு - ரத்நங்களுடைய கூட்டங்களிலே, ப்ரயாணஸமயே - பிரும்மலோகத்துக்குப்போகிற ஸமயத்திலே, ப்ரதிபிம்பித-பிரதிபலித்திருக்கிற, தநு:-உடம்பை உடைத்தாயிருக்கிற அதாவது பிரதிபிம்பங்களைப் பார்த்தவராயிருக்கிற. வேதா:-பிரும்மாவானவர், த்வாம்-உன்னை, ஆகாமிகல்ப-வரப்போகிற கல்பங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற, கமலாஸன-பிருமமாக்களுடைய, வஸதி-வரிசையை, அந்த:-உள்ளே உடைத்தானதாக, அவைதி - நினைக்கிறார்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உத்ஸவத்துக்கு வந்து விட்டு பிரும்மா தன் லோகத்துக்குத் திரும்பிப்போகும்போது பாதுகைகளின் கணக்கில்லாத ரத்நங்களில் தன்னுடைய பிரதிபிம்பங்களைப் பார்த்து வரப்போகிற கல்பங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற பிரும்மாக்களோ வென்று நினைக்கிறார்.

தேவதைகளுக்குள் பிரும்மாதான் ரொம்பஉயர்ந்தவர். அந்த பிரும்மபட்டத்துக்குத் தகுந்தவர்கள் லக்ஷக்கணக்காக அகப்படுவார்கள். மோக்ஷத்தையே ஆசைப்படுகிறவர்களும், பெருமாளைத்தவிர வேறு தேவதைகளையும் வேறு பிரயோஜனங்களையும் ஆசைப்படாதவர்களும் ஒருவர்கூட அகப்படுவது அரிது. (9)

(எஉ௦) ஆமோதரஸ்மி நியதாம் மணிபாதுகே த்வாம்
ஆருஹ்ய ஸஞ்சரதி ரங்கபதௌ ஸலீலம் ।
அந்த:புரேஷு யுகபத்ப்ரதிபிம்பபாஜ:
ஸௌதாயிரோஹணரஸம் ஸ்வயமேவ தாரா: ॥

ஹே மணிபாதுகே-மணிகளாய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ரங்கபதௌ-ஸ்ரீரங்கநாதனானவர், ஆமோத - அசங்கிக்கொண்டிருக்கிற, ரஸ்மி - கிரணங்களாலே, நியதாம் - நிரம்பியிருக்கிற, (ரஸ்மி-கயிர்களாலே, நியதாம்-கட்டப்பட்டிருக்கிற,) த்வாம் - உன்னை, ஆருஹ்ய-ஏறி, அந்த:புரேஷு - அந்தப்புரங்களில்,

ஸலீலம்-விளையாட்டோடு கூட, ஸஞ்சரதி-ஸஞ்சரிக்கிறபோது, த்வயி-உன்னிடத்தில், பிம்பித-பிரதிபலித்திருக்கிற, ஸதநவ:- திருமேனியை உடைத்தாயிருக்கிற, ஸுத்ருச:-ஸ்திரீகள், யுகபத் - ஒரேகாலத்திலே, தோலாதிரோஹண - ஊஞ்சலில் ஏறுகிறதினால் உண்டான, ரஸம் - ஸந்தோஷத்தை, ஸமச்நுவதே - அடைகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச்சாத்திக்கொண்டு ஸ்ரீ ரங்கநாதன் அந்தப்புரத்தில் எழுந்தருளுகிறார். உன்பேரிலிழைத் திருக்கும் ரத்நகாந்திகளைப் பார்த்தால் கயிர்கள் போலிருக்கிறது. உன்னைப்பார்த்தால் ஊஞ்சல் போலிருக்கிறது. உன்னிடத்தில் எல்லா ஸ்திரீகளும் பிரதிபலிக்கிறார்கள். அப்போது எல்லாரும் ஒரே காலத்தில் ஊஞ்சலாடுவதுபோலிருக்கிறது. (10)

(௭௨௧) காலேஷு ராகவபதாவநி பக்திநம்ர:
காரயாணி தேவி பரதோ விநிவேதயம்ஸ்தே ।
த்வத்ரத்நபிம்பிததயாபி முஹு: ஸ்வகீயாம்
ராஜாஸநஸ்திதிமவேக்ஷ்ய ப்ருசம் லலஜ்ஜே ॥

தேவி-விளங்கா நிற்கிற, ராகவபதாவநி-ஸ்ரீராமனுடைய திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! காலேஷு-அந்தந்த ஸமயங்களிலே, பக்தி-பக்தியினாலே, நம்ர: - வணங்கியிருக்கிற, பரத: - பரதரானவர், தே - உன்பொருட்டு, காரயாணி-செய்யவேண்டிய வேலைகளை, விநிவேதயந் - தெரியப்படுத்தா நின்றுகொண்டு, த்வத்-உன்னுடைய, ரத்ந - ரத்நங்களிலே, பிம்பிததயாபி - பிரதிபிம்பரூபமாகவும்(அவர் உண்மையில் உட்காரவில்லை) ஸ்வகீயாம் - தன்னுடையதாயிருக்கிற, ராஜாஸந - ஸிம்மாஸநத்திலே, ஸ்திதிம் - இருப்பை, அவேக்ஷ்ய - பார்த்து, முஹு:-அடிக்கடி, ப்ருசம்-ரொம்ப, லலஜ்ஜே-வெட்கப்பட்டார்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ ஸிம்மாஸநத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும்போது பரதர் ; அந்தந்தகாலங்களில் நடக்கவேண்டிய காரியங்களை பக்தியுடன் வணங்கி உன்னிடத்தில் தெரியப்படுத் திக்கொண்டார். அப்போது உன் ரத்நங்களில் பிரதிபலித்தார்,

அப்போது தான்ஸிம்மாஸனத்தில் இருப்பதுபோல் தோன்றிற்று, அதே மாதிரி அடிக்கடி பார்த்து ரொம்ப வெட்கப்பட்டார்.

ஸாதுக்கள் தப்புக்காரியங்கள்செய்ததாக ஸ்வப்நம் கண்டு, பிறகு ஸ்வப்நம் என்று அறிந்தும் நடுங்குவார்கள். (11)

(எஉஉ) ப்ரத்யாகதே விஜயிநி ப்ரயதெ ரகூணாம்
விந்யஸ்யதி த்வயி பதம் மணிபாதரக்ஷெ ।
ரத்நௌகபிம்பிதநிசாசரவாநராம் த்வாம்
ஸங்க்ரஹக்ஷணபுவம் புஷ்பகமிவ ஸமைக்ஷந்த ॥

ஹே மணிபாதரக்ஷெ-வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஜநா:-ஜனங்கள், விஜயிநி-ராக்ஷஸர்களைஜயித்து, ப்ரத்யாகதெ-திரும்பிவந்திருக்கிற, ரகூணாம் ப்ரயதெ-ரகுவம்சத்துராஜாக்களுக்குள் உயர்ந்தவரான ஸ்ரீராமனவர், த்வயி - உன்னிடத்தில், பதம் - திருவடியை, விந்யஸ்யதி ஸதி - வைத்திருக்கிற போது, ரத்நௌக - ரத்நங்களுடைய கூட்டங்களில் பிம்பித-பிரதிபலித்திருக்கிற, நிசாசர- ராக்ஷஸர்களென்ன, வாநரா:-குரங்குகளென்ன இவர்களை உடைத்தாயிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ஸங்க்ரஹக்ஷணபுவம், உன்னைச்சாத்திக்கொள்வதற்குமுன் க்ஷணத்திலிருந்த, புஷ்பகமிவ . புஷ்பகவிமானத்தைப்போல, ஸமைக்ஷந்த - பார்த்தார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஸ்ரீராமன் ராவணன் முதலான ராக்ஷஸர்களை ஜெயித்து விபீஷணன் முதலான ராக்ஷஸர்களுடனும் ஸுக்ரீவன் முதலான வானரர்களுடனும் புஷ்பகவிமானத்திலேறித் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளினர். அதை விட்டு இறங்கி, பரதரால் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட உன்னைச்சாத்திக்கொள்ளும்போது எல்லா ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும் உன்னிடத்தில் பிரதிபலித்தார்கள். அப்போது, உன்னைப் பார்த்தால் க்ஷணத்துக்கு முன்னே எல்லாரையும் தூக்கிக்கொண்டிருந்த புஷ்பகவிமானம் போலிருந்தது.

பெருமாள் எல்லா உலகத்தையும் காப்பாற்றுகிறார். அவருக்குக் காப்பாற்றுவதற்கு உலகங்கள் போராதேயொழிய சக்தி போராதில்லை. அது போலவே நல்ல ஆசாரியர்களுக்கு எல்லா உலகத்தையும் காப்பாற்றுவதற்கு சக்தியுண்டு. (12)

(எஉங) தௌஸ்த்யம் ஶமயிதும் ஜகதோ வஹந்த்யா
ரக்ஷாதுரம் ரகுதுரந்தரபாதரக்ஷே ।
ப்ராஜ்யம் யஶ: ப்ரசுரசாமரபிம்பலக்ஷ்யாத்
ப்ராயஸ்த்வயா கபளிதம் ப்ரதிபார்திவாநாம் ॥

ரகுதுரந்தர - எல்லா ரகுவம்சத்து ராஜாக்களுடையவும் காரியத்தை நடத்த சக்தியுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய, பாதரக்ஷே - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, ஜகத: - உலகத்தினுடைய, தௌஸ்த்யம்-காப்பாற்றுகிறவர்கள் இல்லாத்தினால் உண்டாகும் தொந்தரவை, ஶமயிதும்-போக்கடிப்பதற்கு, ரக்ஷாதுரம் - காப்பாற்றுகிறதாகிற சுமையை, வஹந்த்யா-தூக்கா நிற்கிற, த்வயா - உன்னாலே, ப்ரசுர-அதிகமாகஇருக்கிற, சாமர - சாமரங்களுடைய, பிம்ப - பிரதிபிம்பத்தினுடைய, லக்ஷ்யாத் - வியாஜத்தினாலே, ப்ரதிபார்திவாநாம்-சத்ருராஜாக்களுடைய, ப்ராஜ்யம்-அதிகமாக இருக்கிற, யஶ:-கீர்த்தியானது, கபளிதம் ப்ராய: - சாப்பிடப்பட்டதுபோல.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஸ்ரீராமன் காட்டுக்கு எழுந்தருளினபோது ராஜாக்களில்லாத்தினால் உண்டான உலகத்தின்கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்காக நீ ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டாய். அப்போது உனக்கு வெகுபேர்கள் வெகுசாமரங்களை வீசினார்கள். அவைகளெல்லாம் உன்னிடத்தில் பிரதிபலித்தன, அதைப் பார்க்கிறபோது சத்ரு ராஜாக்களின் ஏராளமான கீர்த்தியை யெல்லாம் நீ விழுங்கிவிட்டது போலிருந்தது. (கவிகள் கீர்த்தியை வெளுப்பாக வர்ணிப்பது வழக்கம்)

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய லக்ஷணங்களோடுகூடிய நல்லஆசார்யர்கள் உலகத்தைக் காப்பாற்றினால் மற்ற பிசகான மதங்கள் எல்லாம் போய்விடும். உலகத்திலிருக்கும் மற்ற எல்லா மதங்களும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய மதத்தைக் காட்டிலும் ரொம்ப இளப்பம். ஆனால் அதின் உண்மையை அறிந்து நடத்துகிற நல்ல ஆசாரியர்கள் இப்போது கலியினுடைய கொடுமையினால் ரொம்ப அரிதாக இருக்கிறது, இல்லை யென்றுமில்லை. (13)

(௭௨௪) ப்ரதிதிஶமுபயாதே தேவி யாத்ரோத்ஸவாய
த்வயி விஹரணகாலே பிம்பிதே ஜீவலோகே ।
வஹஸி மணிகணைஸ்த்வம் பாதுகே ரங்கபர்த்து:
கபளிதஸகலாம் காஞ்சிதந்யாமவஸ்தாம் ॥

தேவி - விளங்கா நிற்கிற, பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! த்வம்-நீ, யாத்ரா - வெளியில் எழுந்தருளுகிறதாகிற, உத்ஸவாய-எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தைக்கொடுக்கிற காரியத்தை ஸேவிப்பதற்காக, ப்ரதிதிஶம்- திக்குகள்தோறும், உபயாதே-வந்திருக்கிற, ஜீவ-பிராணிகளுடைய, லோகே-கூட்டமானது, விஹரணகாலே-நீ எழுந்தருளுகிற காலத்திலே, மணி - ரத்னங்களுடைய, கணை: - கூட்டங்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற, த்வயி - உன்னிடத்லே, பிம்பிதே ஸதி - பிரதிபலித்திருக்கிற போது, கபளித - சாப்பிடப்பட்டிருக்கிற, ஸகலாம்- எல்லா வஸ்துக்களையும் உடைத்தாயிருக்கிற, அந்யாம் - இப்போது இருப்பதைக்காட்டிலும், வேறாகஇருக்கிற, ரங்கபர்த்து:- ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, காஞ்சித்- ஒரு, அவஸ்தாம் - இருப்பை (அதாவது பிரளயகாலத்து இருப்பை), வஹஸி-வஹிக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உத்ஸவகாலங்களில் ஸ்ரீ பெருமாள் உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியில் எழுந்தருளுகிறார். அந்த உத்ஸவத்தை ஸேவிக்கிறதற்காக வந்திருக்கிற எல்லா ஜனங்களும் உன்னிடத்தில் பிரதிபலிக்கிறார்கள். அப்போது உன்னைப் பார்த்தால் பிரளயகாலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் தன்வயிற்றுக்குள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற பெருமாள்போல் இருக்கிறது.

ஆசார்யர்கள் பெருமாளைக் காட்டிலும் அதிகமாக உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். (14)

(௭௨௫) பகவதி ரங்கபத்யௌ போகநாகாதிபேந்த்ரா
த்வயி விநிஹிதபாதே ஸந்நிவேஶாப்ரயந்தீ ।
ஶௌரிசரணரக்ஷே ரத்நஜாலை: ப்ரதீபே
ப்ரதிபலிதநிஜாஜ்ஞாஸ்ரூபஸாரா ஸவந்தி ॥

ஶௌரிசரணரக்ஷே - வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! பகவதி-ஸ்ரீரங்கநாதனானவர், ரங்கபத்யௌ ஸதி

கருடவாஹனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது, வாஹநஸ்தா:-அவரவர்கள் வாஹநங்களிலே இருக்கிற, ஸுரேந்த்ரா:-உயர்ந்த தேவதைகள், ஶ்ரீபதி - பெருமாளானவர், த்வயி - உன்னிடத்திலே, விநிஹித-வைக்கப்பட்டிருக்கிற, பாதேஸதி-திருவடியை உடைத்தானபோது, க்ஷிதிமேவ-பூமியையே, ஆஶ்ரயந்தி-அடைகிறார்கள். ததபி-அப்படி இருந்தாலும், த்வதீயே-உன்னுடையதாயிருக்கிற, ரத்நஜாலே- ரத்நங்களுடைய கூட்டத்திலே, ப்ரதிபலித-பிரதிபலித்திருக்கிற, நிஜ - தன்னுடையதான, தநவ: - உடம்பை உடைத்தானவர்களாய்க்கொண்டு, தாத்ருஶ-ஒரே மாதிரியாக இருக்கிற, வாஹா:- வாஹநத்தை உடைத்தானவர்களாக, பவந்தி - ஆகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் கெருடவாஹநத்தில் எழுந்தருளுகிறபோது அந்தந்த தேவதைகள் அவரவர்கள்வாஹநத்தில் ஏறிக்கொண்டார்கள். பெருமாள் வாஹநத்திலிருந்துஇறங்கி உன்னைச்சாத்திக்கொண்டபோது எல்லாதேவதைகளும் வாஹநங்களை விட்டு பூமியிலேயே இருந்தார்கள். அப்போது உன்பேரில் பிரதிபலித்தார்கள். அப்போது பெருமாளைப்போல எல்லா தேவதைகளும் உன்பேரிலேயே இருந்ததுபோல் தோன்றிற்று.

நல்ல ஆசார்யர்கள் தன்னை அடைந்தவர்களைப் பெருமாளைப் போலவே பண்ணிவிடுகிறார்கள். (15)

(எஉகூ) ஸ்வாகாராம் ஸுரயுவதய: ஸ்வப்ரதிஷ்டு ஶக்ஷ்யாஸ் தாஹமெ ஶ்வம் ப்ரணதிஸமயெ பாதுகெ ஸாபிமாநா: । ஶ்ரீரங்காநாம் பரிபவ விடயஸ ஸூதிமாத்ரெண தக்ஷாம் நீரெசக்தபூம நாரஸவதுநெ நாரஓவகுபீதஸுராஜதாம் ॥

ஹே பாதுகெ - வாராய் பாதுகையே! ஸுரயுவதய: - தேவஸ்திரீகள், ஸாபிமாநா:-ஆக்ரஹத்தோடு கூடினவர்களாய்க்கொண்டு, ஶ்ரீரங்காநாம் - உயர்ந்த ஸ்திரீகளுடைய, பரிபவவிடயெ-அவமானம் பண்ணுவதில், ஸூதிமாத்ரெண-பிறந்த மாத்திரத்திலேயே, தக்ஷாம் - கெட்டிக்காரியாக இருக்கிற, நார

ஸவ்ய॒ஸாசிந: - நரன் என்பவருக்குத் தோழரான நாராயணரிஷியினுடைய, ஊரு॒ஜாதாம் - தொடையிலிருந்து உண்டாயிருக்கிற, ஊர்வஶீம் - ஊர்வசி என்கிற அப்ஸரஸ்ஸை, நீசைஃ - இளப்பமாக, கர்த்தும் - பண்ணுவதற்கு, ஸ்வச்ச - பளபளப்பாயிருக்கிற, ஆகாராம் - திருமேனியை உடைத்தாயிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, ப்ரணதிஸமயே-ஸேவிக்கிற ஸமயத்திலே, ஸ்வப்ரதிச்சந்தவ்யாஜாத் - தங்கள் பிரதிபிம்பம் என்கிற, வியாஜத்தினாலே, ப்ரவிஶந்தி - பிரவேசிக்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! முன்னொருகாலத்தில் நாராயணரிஷி என்பவர் தபஸ்பண்ணினாராம். அந்த தபஸ்ஸைக்கெடுப்பதற்காக இந்திரனால் ஏவப்பட்டு சில அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகள் அவரிடம் போனார்களாம், அந்த நாராயணரிஷி துடையைத்தட்டினாராம். அப்போது ஊர்வசி என்று ஒரு அப்ஸரஸ்ஸு அவர் துடையிலிருந்து உண்டானாளாம், அவளைப்பார்த்து வந்த அப்ரஸ்ஸுக்கள் அவமானப்பட்டு திரும்பி ஓடிப்போனார்களாம்- என்று புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் உன்னை ஸேவிக்கவருகிறபோதுஉன்னிடத்தில் பிரதிபலிக்கிறார்கள். அதைப் பார்த்தால் முன்னே அவமானத்தை அடைந்தவர்கள் ஆக்ரஹத்தினாலே நாராயணரிஷியின் துடையிலுண்டான அந்தஊர்வசியை அவமானப் படுத்துவதற்காக அவளைக் காட்டிலும் அதிகமான அழகு முதலான குணங்களை அடைவதற்காக அவரைக்காட்டிலும் உயர்ந்த உனக்குள் நுழைந்தார்கள் போலிருக்கிறது.

பெருமாளுடைய பக்தர்களைக்காட்டிலும் பெருமாளுடைய பக்தர்களுடைய பக்தர்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள். "ஏத்தியிருப்பாரைவெல்லுமே மற்றவரைச்சாற்றியிருப்பார் தவம்" என்று திருமழிசைப் பிரான் அருளிச் செய்தார்.

(௭௨௧) ஸ்வஸ்வாமிந்யா ஸஹ வஸுமதீ ஸ்வஸ்வபாஸ்வத்யாஶா ரோஹிணி ரோஹிணி நிஹிதபதோ ரேணுநாபி ந விஷ்ணோர் மாதுர் ந நந்தநாய꞉ । ஸம்வாராணே ஸஹஸ்ரமிக்யா ரோ ஷப்ராயஶ்சித்தாதி த்வாம் ந ஜஹதி நந்தநா꞉ ஸ்வப்ரதிச்சந்தவ்யாஜாத் ॥

ஹேபாது³கே - வாராய்பாதுகையே! த்வயி - உன்னிடத்திலே, நிஹித - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, சரண: - திருவடியை உடைத்தானவராய்க்கொண்டு, ஸ்வைரகேளீ-தன்னுடைய இஷ்டப்படி விளையாடுகிற காலத்திலே, ப்ரியஸஹசரீம் - இன்பமாகக் கூடவிளையாடுகிறவளாயும், ஸ்வ - அழுக்கில்லாமலிருக்கிற, ரத்ந - ரத்னங்களாலே, ருசிராம் - அழகாயிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, ஸ்தானே ஸ்தானே - அந்தந்த இடங்களிலே, நிவிசமாநு - அநுபவியா நிற்கிற, ரங்கநாத: - ஸ்ரீரங்கநாதனுனவர், ஸஞ்சாராந்தே - ஸஞ்சாரத்தினுடைய முடிவிலே, த்வாம் - உன்னை, த்யக்த்வா - விட்டு, கமலயா ஸஹ - மகாலக்ஷ்மியோடுகூட, ஶேஷ - ஆதிசேஷனுகிற, ஶய்யா - படுக்கையை, அதிரோஹதி - ஏறியிருந்தாலும், ஸ்வப்ரதிபிம்பவ்யாஜாத் - தன்னுடைய பிரதிபிம்பம் என்கிற வியாஜத்தினுலே, பூ⁴ந: - மறுபடியும், ந த்யஜதி - விடவில்லை.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச்சாத்திக்கொண்டு அந்தந்த காலங்களில் பெருமாள் வெளியில் எழுந்தருளுகிறார். பிறகு உன்னைவிட்டு தாயாரோடுகூட ஆதிசேஷனுகிற படுக்கையில் எழுந்தருளினூர். அப்போது உன்பேரில் பிரதிபலித்தார். அதைப் பார்த்தால் உன்னைவிட்டும் விடாததுபோலிருக்கிறது.

நல்ல ஆசார்யாள் பகவானை எந்த அவஸ்தையிலும் விடுகிறதில்லை. பகவானும் அவர்களை ஒருக்காலும் விடுகிறதில்லை. (17)

(எஉஅ) த்வாமேகாமதிக³தவதீ கேளிஸஞ்சாரகாலே பாதௌ³ ஶ்ரீஸ்த்வயி நிஹிதபாதா³ரவிந்தா³ ஶௌரே: । த்வத்ஸம்ப³ந்தா⁴த் ப்ரதிப³த⁴யோ: ஸ்தா²நயோ: ஸாக்ஷாத்ஸ்வர்ண்ணரூபதீ ஸா பாதௌ³ தௌ³ரேர: ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! ஸா த்வம் - நீயானவள், கேளிஸஞ்சாரகாலே - விளையாட்டாக எழுந்தருளுகிற காலத்திலே, த்வாம் ஏகாமேவ - உன்னை ஒருத்தியையே, அதிக³தவதீ - அடைந்திருக்கிற, ஶௌரே: - பெருமாளுடைய, பார்ஶ்வே - பக்கத்திலே, ஸ்தி²த்வா - இருந்து, அநந்யலக்ஷ்யம் -

உ௭

வேறு ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்காமல், விநிஹித - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, த்ருசோ: - திருக்கண்களை உடைத்தாயிருக்கிற, ஸ்வரத்நேஷு - உன்னுடைய ரத்னங்களிலே, ப்ரதிபலித யோ: - பிரதிபலித்திருக்கிற, ஸநாதந்யயோ:-ஸ்ரீமகாலெக்ஷ்மியென்ன, பூமிதேவியென்ன இவர்களுக்கு, நித்ய - எப்பொழுதும், அலப்ய - காணத்தகுந்ததாக இருக்கிற, ப்ரஸாதா-தெளிவை (ஸந்தோஷத்தை) உடைத்தானவளாய்க்கொண்டு, சௌரே: - பெருமாளுடைய, பாதஸேவாம் - திருவடிஸேவையை, திசஸி - கொடுக்கிறாய்.

(கருத்து ஏ பாதுகையே! பெருமாள் வெளியில் எழுந்தருளியபோதெல்லாம் உன்னையே சாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளுகிறார். தாயாருக்கும் பூதேவிக்கும் நம்மபேரில் திருவடியை வைக்கவில்லையே என்று ரொம்ப வருத்தம் இருந்தது. அப்படியிருக்கும் போது உன்னிடத்தில் அவர்கள் பிரதிபலித்தார்கள். நீ ரொம்பவும் சந்தோஷப்பட்டு அவர்களுக்குத் திருவடிஸேவையைக்கொடுத்தாப்போலிருந்தது.

பெருமாளுக்குத்தாயார்களிடத்தில் காட்டிலும் ஆசார்யாளிடத்தில் கிருபை அதிகம். (18)

(௭உகூ) ஏக: ஏகாம் கில நிரவிசத் த்வாரகாயாம் விலாஸீ க்லுப்தாநேகப்ரதிதவபு: ஷோடசஸ்த்ரீஸஹஸ்ரம் । பாதுகே பாதவிந்யஸ்தே ஸ்ருதிஜாவே ஸதா நித்யம் ஸ்வ ஸ்வயம் ஸமர்த்தாம் ஸ்வஸ்தாம் ஸஹஸ்ரம் ॥

த்வம் தேவி பாதுகே - விளங்காநிற்கிற வாராய் பாதுகையே! விலாஸீ - விளையாட்டில் ஆசையுள்ளவராய் இருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனானவர், த்வாரகாயாம் - துவாரகாபட்டணத்திலே; க்லுப்த - பண்ணப்பட்டிருக்கிற, அநேகப்ரதிதவபு: - அநேகம் திருமேனியையுடைத்தானவராய்க்கொண்டு, ஷோடசஸ்த்ரீஸஹஸ்ரம் - பதினாயிரம்ஸ்திரீகளிடத்திலே, ஏகாம் - ஒருத்தியை, ஏக: - ஒருவராக, நிரவிசத் கில-அனுபவித்தாராம்; ஸ: - அந்த கிருஷ்ணன், ஸ்பாரே - பளபளப்பாயும், ஸ்வரத்ந

ஸிம்பப்ரதிஸிம்பவத்தீ: |

நீவிதே - உன்னிடத்தில் இழைக்கப்பட்டிருக்கிற, ரத்நஜாலே - ரத்னங்களுடைய கூட்டத்திலே, ஸிம்பிதஸ்ய - பிரதிபலித்தவராய்க்கொண்டு, ஸஹஸ்ரகாரம் - வேஷங்களுடைய அதாவது திருமேனிகளுடைய, ஸஹஸ்ரைஸ்து: - ஆயிரங்களாலே, ஸததம் - உன்னை, நித்யம் - எப்பொழுதும், ஸாக்ஷாத்கேவலம் - அனுபவிக்கிறாரென்பது பிரஸித்தம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஸ்ரீபெருமாள் கிருஷ்ணாவதாரம் பண்ணினபோது (16000) பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளை ஒரு ஸ்திரீக்கு ஒரு உருவமாய்க்கொண்டு அனுபவித்தாராம். இப்போது உன் பேரில் இழைத்திருக்கிற அநேக ரத்னங்களில் பிரதிபலிக்கையால் உன்னை ஒருத்தியை அனேக ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு அனுபவிக்கிறாப்போலிருக்கிறது

ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யர்களைப்பெருமாளுக்கு எத்தனை ரூபம் எடுத்துக்கொண்டு அனுபவித்தாலும் ஆசை அடங்கவில்லை

(எ௬௱) ஹரிபதநகேஷு ஸதீ ப்ரதிபலதி தவைதே
உபே ரத்நேஷு உசிதா மிதஃ பதாவநி ஸிம்பப்ரதி
ஸிம்பதா யுவயோ: ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே
ஸிம்பப்ரதிஸிம்பபத்ததிரேகவிம்ஶதி: ||

ஹே பதாவநி - வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஸதீ - நீயானவள், ஹரி - பெருமாளுடைய, பத - திருவடியினுடைய, நகேஷு - நகங்களில், ப்ரதிபலதி - பிரதிபலிக்கிறாய், ஏதத்உபே - இந்த நகங்களும், தவ - உன்னுடைய, ரத்நேஷு - ரத்னங்களிலே, ப்ரதிபலதி - பிரதிபலிக்கிறது. யுவயோ: - உங்களுக்கு, மிதஃ - ஒருவருக்கொருவர், ஸிம்பப்ரதிஸிம்பதா - பிம்பமாயும், பிரதிபிம்பமாயுமிருக்கையானது, உசிதா - தகுந்தது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ பெருமாளுடைய நகங்களில் பிரதிபலிக்கிறாய், நகங்கள் உன்னிடத்தில் பிரதிபலிக்கின்றன. நீயும் நகங்களும் பிம்பமாயும் பிரதிபிம்பமாயும் இருக்கிறீர்கள் அது நியாயம் தான், இரண்டுபேரும் கிட்டத்தில் இருக்கிறீர்கள். பளபளப்பாய் இருக்கிறீர்கள். இரண்டுபேரும் திருவடியை ஆச்ரயிக்கிறீர்கள்.

பெருமாளிடத்தில் உண்மையான பக்தியுள்ள இரண்டு பேர்கள் ஒருவருக்கொருவர் வேலைக்காரராயும் யஜமானராயும் இருக்கிறார்கள். (20)

இருபத்தோன்றாவதான பிம்பப்ரதிபிம்பபத்ததி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம꞉ ॥

ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகாஸஹஸ்ரே

த்³வாவிம்ஶதி꞉ காஞ்சநபத்³த⁴தி꞉ ॥

(௭௩௧) கல்யாணகல்பித வபு꞉ ஸஹஜாம் காஞ்சந ஶ்ரியம் । வஹந்தீம் பாதுகாம் ஶௌரே꞉ பத³மாத்ர நிவேஶிதாம் ॥

கல்யாண - எல்லா லோகங்களுக்கும் க்ஷேமத்தைக்கொடுக்கிறதாயிருக்கிற, கல்பித-ஸ்வபாவத்தை உடைத்தானதும், (கல்யாணகல்பிதம் - தங்கத்தாலே செய்யப்பட்டதும்) காஞ்சந தங்கத்தினாலே, ஶ்ரியம் - பளபளப்பை, (காஞ்சந - இன்னதென்று சொல்லமுடியாத், ஶ்ரியம் - அழகை, காஞ்சந-ஒரு, ஶ்ரியம்-லக்ஷ்மியை) ஸம்பத்தை, ஸஹஜாம்-அடைந்ததாயும், பத-திருவடிக்கு (பத-உயர்ந்தபட்டத்துக்கு) ஸஹஜாம்-தகுந்ததாயும், பதமாத்ர-திருவடியிலே மாத்திரம் (உயர்ந்த பட்டத்திலேயே) நிவேஶிதாம்-வைக்கப்பட்டுமிருக்கிற, ஶௌரே꞉-பெருமாளுடைய, பாதுகாம்-பாதுகையை, வந்தே-ஸேவிக்கிறேன். (ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறேன்.)

(கருத்து) இந்த பத்ததியில் பாதுகை தங்கமாயிருப்பதைப் பற்றி வர்ணிக்கிறார். பாதுகை தங்கத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது, அதினுடைய பளபளப்பைச் சொல்லிமுடியாது. அதைப்

பெருமாள் தன் திருவடிக்குத் தகுந்ததாக இருக்கிறபடியால் திருவடியிலேயே சாத்திக்கொண்டிருக்கிறார். அந்தப் பாதுகையை ஸேவிக்கிறேன். பெருமாளுடைய திருமார்பில் மாத்திரம் ஒரு மஹாலக்ஷ்மி இருக்கிறாள். இந்தப்பாதுகையைப்பார்த்தால், அவளைக் காட்டிலும் உயர்ந்த, திருவடியில் மாத்திரம் இருக்கிற இன்னொரு மஹாலக்ஷ்மிபோல் இருக்கிறது. இந்தப்பாதுகை பகவானுடைய ஸ்தானத்துக்குத் தகுந்ததாகையாலே, அதற்கு ஸ்ரீராமன் தன் ஸ்தானத்தையே கொடுத்தார். நல்ல ஆசார்யாளுடைய ஸ்வபாவத்தின் தன்மையை அளவிடமுடியாது, அவர்களுடைய அழகையும், அறிவையும், அவர்களுக்கு இருக்கும் ஸம்பத்துக்களையும் பகவானால் கூட அளவிடமுடியாது. பெருமாள் தன் ஸ்தானத்திலேயே அவர்களை வைத்திருக்கிறார். பெருமாள் தான் நல்ல ஆசார்யாள் ரூபமாக அவதரிக்கிறார். ஆசார்ய பதத்துக்குத்தகுந்தவர்களைத்தான் ஆசார்யபதத்தில் வைக்கலாம். ஸ்ரீநிகமாந்தமகாதேசிகனுக்கு "நல்ல ஆசார்யர்களையுடைந்தவர்களுக்கு மோக்ஷம் கிடைப்பதில் ஸந்தேகமில்லை. நல்ல ஆசார்யர்களை அடையாதவர்கள் எவ்வளவு உயர்ந்த குணமுடையவர்களாய் இருந்தாலும் அவர்களைப் பகவான் தன்னிடம் அழைத்துக்கொள்வதில்லை" என்று திருவுள்ளம். இதைத்தான் ஸ்ரீகுருபரம்பராஸாரத்தில் ஸாதித்திருக்கிறார். உலகத்தில் இப்போது நல்ல ஆசார்யர்கள் அகப்படுவது மிகவும் அரிது. ஆசார்ய சிஷ்யபாவத்தைப்பற்றி ஒருவன் செவ்வையாய் கவனிக்கவேணும் என்பதற்காகத்தான் ஸ்ரீ தேசிகன் முதலான ஆசார்யர்களுடைய ஸூக்திகளில் ஏற்படுகிற அபிப்பிராயத்தைப் பல தடவை எழுதுகிறது. ஒருவரைத் தூஷிப்பதற்காக இல்லை.

உயர்ந்த நல்ல ஸ்வபாவம், அதனால் ஸகல ஸம்பத்தையும் அடைந்தான். உயர்ந்த பதவிக்குத் தகுந்தவன், உயர்ந்த பதவியில் வைக்கப்பட்டான். (1)

(எ௩௨) மது஼ஜித்பதகாஞ்சநஸ்ய ஸாராணாம் ஜநுஷா நாம ஹயம் வியாதாஸாரா। வயமேவ தவேஷாம் சாரூபம் யஸ்ஸ பவதீ காஞ்சநபாதுகே விஹாதி ॥

ஹே காஞ்சநபாதுகே - வாராய் தங்கமயமான பாதுகையே! மதுஜித் - மது என்ற அஸுரனை ஜெயித்த பெருமா

னுடைய, தநோ - திருமேனியினுடைய, காந்தி - அழகை, தஸ்க ராணாம் - திருடியிருக்கிற, ஜலதாநாம் - மேகங்களுக்கு, அபயம் - பயமில்லாமையை, விதாதுகாமா - பண்ணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டதாய்க்கொண்டு, ததங்க்ரிம் - அந்தப்பெருமாளுடைய திருவடியை, ஆஶ்ரயந்தீ - அடைந்திருக்கிற, தடிதிவ - மின்னல்போல், விபாதி - விளங்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னிடத்திலிருக்கிற தங்கத்தைப் பார்த்தால் மின்னல்போலிருக்கிறது. அதனால் உன்னைப் பார்த்தால் பெருமாள் திருவடியை அடைந்திருக்கிற மின்னல் போலிருக்கிறது. மின்னலுக்கு மேகத்திலிருப்பது வழக்கம். அது பெருமாள் திருவடியில் வருவானேன் என்றால், மின்னலை மேகத்துக்கு அகமுடையாளாகச் சொல்லியிருக்கிறது மேகங்கள் பெருமாளுடைய திருமேனியின் அழகை திருடிக்கொண்டது. அதற்காக அவைகளைப் பெருமாள் தெண்டிக்காமலிருப்பதற்காக மின்னல் பெருமாள் திருவடியை அடைந்திருக்கிறது.

உலகத்தில் பெரும்பாலும் எல்லாஜனங்களும் எல்லையில்லாமல் பெருமாளுக்குத்தப்பு பண்ணுகிறார்கள். அந்த ஜீவர்களை அந்த பெருமாள் நாகத்தில்போட்டும், பலஜன்மங்கள் பலவியாதிகள் இவை முதலானவைகளைக்கொடுத்தும், தொந்தரவு செய்யாமலும், தன்னுடைய உயர்ந்த பதத்தைக்கொடுத்து காப்பாற்றுவதற்காகவும், நல்ல ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீபெருமாளுடைய திருவடிகளில் சரணாகதி பண்ணுகிறார்கள். தாங்கள் சரணாகதியினால் பகவானை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு தாங்களைச்சேர்ந்த குற்றவாளிகளைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். (2)

(௭௧௧) நிகஷீக்ருதரத்ந க்ருஷ்ணரத்நா பவதீ காஞ்சந
ஸம்பவம் பிபர்த்தி । பரிபஶ்யதி பாதுகே
யதீக்ஷா ஸஹஸா ச ஸ்யமேவ காஞ்சநஶ்ரீ: ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! நிகஷீக்ருத உரைகல்லாகப்பண்ணப்பட்டிருக்கிற, ருசிர - அழகாக இருக்கிற, க்ருஷ்ணரத்நா - கருப்பு ரத்னங்களை (இந்திரநீலரத்னங்களை) உடைத்தாயிருக்கிற, பவதீ - நீயானவள், காஞ்சந - தங்கத்தினுடைய, (இன்னதென்று சொல்லமுடியாத) ஸம்பவம் - பளபளப்பை

(அறிவாகிற ஸமுத்ரத்தை) வ்யநக்தி - பிரகாசப்படுத்துகிறாய், யஸ்ய - யாதொரு பளபளப்பினுடைய, (யாதொரு அறிவினுடைய) ப்ரேக்ஷா - பார்வையானது, ஸஹஸா - உடனே, ந: - நமக்கு, ஸமம் - ஒரேமாதிரியாக இருக்கிற, லோஷ்ட - ஓட்டாஞ்சல்லி என்ன, காஞ்சந - தங்கமென்ன இவைகளை உடைய பிருக்குகைகளை, வ்யவஸ்யதி - உண்டுபண்ணுகிறதோ.

கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் தங்கமுமிருக்கிறது. இந்திரநீலக்கல்லுகளும் இழைத்திருக்கின்றன. கருப்பான இந்திரநீலக்கல்லுகள் பக்கத்தில் இருப்பதினாலே உன் தங்கத்துக்கு எல்லையில்லாத பளபளப்பு உண்டாகிறது. அதைப்பார்த்தபிறகு யாருக்கும் உலகத்திலிருக்கும் தங்கமும், ஓட்டாஞ்சல்லியும், ஒரேமாதிரியாகத் தோன்றுகிறது.

ஒருவன் நல்ல ஆசார்யர்களை அடைந்தால் அவனுக்கு ஜீவஸ்வரூபம், பரமாத்மஸ்வரூபம் முதலானவைகள் உள்ளபடி தெளிவாகத்தோன்றுகிறது. அவனுக்குப்பிரும்மபட்டம்கூடப் பிடிக்கிறதில்லை. உலகத்தில் வெறுப்பு உண்டாய்விடுகிறது. (3)

(ஏகூ) ஸாரஸ்வதீ நிகமைஸ் ஸம்ருத்தகாமா கநகோத்கர்ஷவதீ பதாவநி த்வம் | திஶஸி வ்ருதிவஶசௌரஶ்ரீ: அநிஶமுதித்வரமஶோகவைபவம் ந: ||

ஹே பதாவநி - வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகி; பாதுகையே! நிகமை: - வேதங்களாலே, ஸாரஸ்வதீ - வாஸனையுள்ளவளாயும், ஸம்ருத்த - ரொம்பியிருக்கிற, காமா - குணங்களை உடைத்தானவளாயும், கநக - தங்கத்தினுடைய, உத்கர்ஷவதீ - உயர்த்தியை உடைத்தானவளாயும், வ்ருதிவஶ - அடையப்பட்டிருக்கிற, சௌர - பெருமாளுடைய, ஸ்ரீ: - ஸம்பத்தையுடைத்தானவளாயுமிருக்கிற, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, அநிஶம் - எப்பொழுதும், உதித்வரம் - பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, அஶோக - ஒருவித துக்கமுமில்லாமலிருக்கிற, வைபவம் - ஸம்பத்தை அதாவது மோக்ஷத்தை, திஶஸி - கொடுக்கிறாய். (நிகமை: - குயில்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற, ஸம்ருத்த - ரொம்பியிருக்கிற, காமா - மன்மதனை அதாவது ஆசையையுடைத்தாயிருக்கிற,

சம்பக - செண்பகமரத்தினுடைய, உத்கர்ஷவதீ - உயர்த்தியை உடைத்தாயும், ப்ரதிபந்ந - அடையப்பட்டிருக்கிற; மாதவ - வைகாசிமாஸத்தினுடைய, ஸ்ரீ:- அழகை உடைத்தாயுமிருக்கிற, வஸந்த: - வஸந்தகாலமானது, அநிசோந்நதம் - (முன்போல்) அசோக - அசோகமரத்தினுடைய, ஸம்ருத்திம் - ஸம்ருத்தியை, திசதி - கொடுக்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னிடத்தில் உயர்ந்த தங்கம் இழைத்திருக்கிறது. வேதவாஸனை இருக்கிறது. உயர்ந்த நல்ல குணங்கள் இருக்கின்றன. நீ பெருமாள் மாதிரியே இருக்கிறாய். நீ உன்னை அடைந்தவர்களுக்கு ஒருவித குறைவுமில்லாத எல்லா ஸம்ருத்தியோடுகூடிய மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தைக்கொடுக்கிறாய். வஸந்த காலத்தில் எங்கும் குயில்கள் கூவுகின்றன. செண்பகமரம், அசோகமரம், முதலியவைகள் துளிர்த்து புஷ்பிக்கின்றன. ஜனங்களுக்கு ஆசை மிகவும் வளர்கின்றன என்று ஒரு அர்த்தம் தோன்றுகிறது.

நல்ல ஆசார்யர்கள் பெருமாளைப்போலவே இருக்கிறார்கள். தங்களிடத்தில்வந்தவர்களுக்கு எல்லையில்லாத ப்ரீதியுடன் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட நல்ல ஸங்கதிகளைத் தெறிவித்து, மோக்ஷம் வரும்படி செய்கிறார்கள் (4)

(எ௫) ஸதி வர்ணோத்கர்ஷே ஹாடகஜாதே:
ஜகதி வ்யாதமஸௌரப்யாதவர்ணம் |
ச்ருதிஸௌரப்யசாலிநா ஸ்வேந ஹேம்நா
பவதீ சௌரிபதாவநி வ்யமூமுஷ: ||

ஹே சௌரிபதாவநி - பெருமாளுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! பவதீ - நீயானவள் ஹாடகஜாதே: - தங்கம் என்கிற ஜாதிக்கு, வர்ணோத்கர்ஷே உயர்ந்த பளபளப்பு என்கிற குணமானது, ஸதி - இருந்தாலும் அஸௌரப்யாத் - வாஸனை இல்லாததாலே, ஜகதி - உலகத்திலே வ்யாதம் - பரவியிருக்கிற, அவர்ணம் - அபவாதத்தை, ச்ருதிஸௌரப்யசாலிநா - வேதவாஸனை உள்ளதாயிருக்கிற, ஸ்வேந ஹேம்நா - தன்னுடைய தங்கத்தினாலே, வ்யமூமுஷ: - போக்கடித்தாய்.

கருத்து) ஏ பாதுகையே! உலகத்திலே தங்கத்துக்கு நல்ல பளபளப்பு இருக்கிறது, ஆனால் வாஸனையில்லை. அதனால் அதற்கு ஒரு குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தக்குறைவை நீ வேத வாஸனையோடு கூடிய உன் தங்கத்தினால் போக்கடித்துவிட்டாய்.

உலகத்தில் கணக்கில்லாத எவ்வளவோ மதங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளுக்கு ஸரியான ஆதாரங்களும் யுக்திகளும், உலகத்து அனுபவத்துக்கு ஒத்திருக்கையும் பெரும்பாலுமில்லை. ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களால் நடத்தப்பட்ட நம்முடைய மதத்துக்கு எல்லாம் ஒத்திருக்கிறது. ஒருவன் பிராம்மணன் முதலான உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்து உயர்ந்த குணங்களை அடைந்திருந்தாலும், ஆழ்வார் ஸம்பந்தம் இல்லாவிட்டால் அதாவது ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியின் உள்ளபடியான அறிவில்லாவிட்டால், அவனுக்கு ஒருவிதமான ஸுகமுமில்லை. அது இருந்தால் எல்லா ஸுகமும் கிடைக்கும். ஏனென்றால் ஆழ்வாருடைய பிரபந்தங்கள் எல்லா வேதங்களுடைய ஸாரமான அர்த்தம். (5)

(௭௧௬) ஶ்ரிதவந்மயூரகண்டருச்நா
பரிஶுத்தேந பதாவநி ஸ்வகேந
கமலாஸ்தநபூஷணோசிதம் தத்
பவதீ ரத்நமலங்கரோதி ஹேம்நா

ஹே பதாவநி - வாராய்த்திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஶ்ரிதவந் - அடையப்பட்டிருக்கிற, மயூரகண்ட - மயில் கழுத்தினுடைய, ருச்நா - பளபளப்பை உடைத்தாயிருக்கிற, பரிஶுத்தேந - ஒருவித குற்றமுமில்லாமலிருக்கிற, ஸ்வகேந - தன்னுடையதாயிருக்கிற, ஹேம்நா - தங்கத்தினாலே, கமலாஸ்தநபூஷணோசிதம், கமலா - மஹாலக்ஷ்மியினுடைய, ஸ்தந - ஸ்தனங்களுடைய, பூஷண - அலங்காரத்திற்கு, உசிதம் - தகுந்ததாயிருக்கிற, தத் - பிரஸித்தமான, ரத்நம் - பெருமாளாகிற ரத்னத்தை, அலங்கரோதி - அலங்காரம் பண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! மகாலக்ஷ்மி பெருமாள் என்கிற இந்திரநீலக்கல்லை எல்லையில்லாமல் உயர்ந்ததான உன்னுடைய தங்கத்தில் கட்டி தனக்கு ஆபரணமாகப்போட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள்.

தாயாரும் பெருமாளுமாக இந்த எல்லா உலகத்தையுமுண்டு பண்ணினார்கள். அந்த தாயாருக்கு உலகத்தில் எல்லா ஜீவன்களுக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கவேணுமென்கிற ஆசை எல்லையில்லாமலிருக்கிறது. தன் அகமுடையானான பெருமாளுக்கு அறிவு, சக்தி முதலான எல்லா குணங்களுமிருக்கிறது. ஆனால்குற்றம் பண்ணினால் தண்டிக்கிறது என்கிற ஒரு குணமுமிருக்கிறது, உலகத்திலோ எல்லா ஜீவன்களும் அளவில்லாத குற்றங்களைப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அதனால் அவளுக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது. ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களின் சிபார்சினால் பெருமாள் எல்லா ஜீவன்களின் குற்றங்களையும் மன்னித்து எல்லாருக்கும் மோக்ஷம் கொடுக்கிறபடியால் அந்த வருத்தம் தீர்ந்து பகவானைக் கண்டு ஸந்தோஷப்படுகிறாள். (6)

(௭௩௭) காந்த்யா பரம் பூருஷமாஶ்ருணபாத் ஸ்வர்ணம்
கர்தும் க்ஷமா த்வமஸி காஞ்சநபாதரக்ஷே ।
அந்யாத்ருஶம் ஶிரஸி யா விநதஸ்ய தூராத்
ஆரக்வதஸ்தபகஸம்பதமிந்துமௌலே: ॥

ஹே காஞ்சநபாதரக்ஷே - வாராய் தங்கமயமான பாதுகையே! த்வம் - நீ, காந்த்யா - உன்னுடைய தங்க காந்தியினாலே பரம்பூருஷம் - உயர்ந்த புருஷனான பெருமாளை, ஆஶ்ருணபாத் - நகம் முதல் தலைவரையில், ஸ்வர்ணம் - தங்கமாக, கர்தும் - பண்ணுவதற்கு, க்ஷமா - தகுந்தவளாக, அஸி - ஆகிறாய். யா - யாதொருநீயானவள், தூராத் - ரொம்ப தூரத்திலே, விநதஸ்ய - வணங்கியிருக்கிற, இந்துமௌலே: - சந்திரனைத் தலையில் உடைத்தாயிருக்கிற சிவனுக்கு, அந்யாத்ருஶம் - வேறுமாதிரியாயிருக்கிற, ஆரக்வதஸ்தபக - கொன்னைப்பூக்கொத்தினுடைய, ஸம்பதம் - அழகை, ஶிரஸி - கொடுக்கிறாயோ.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் நீருண்டமேகம்போல் கருப்பாக இருக்கிறார். இருந்தாலும் உன்பேரிலிருக்கும் தங்கத்தின் காந்தி பெருமாள்பேரில் படுகிறபோது பெருமாள் திருமேனி முழுவதும் தங்கம்போலேயே ஆய்விடுகிறது. சிவன் உன்னை ரொம்ப தூரத்திலேயே ஸேவிக்கிறார். அப்பொழுது அவர்தலையில்

உன் தங்கக்காந்தி படுகிறபோது அவர்தலையில் இருக்கும் சந்திரன் இதுவரையில் இல்லாததான ரொம்ப ஆச்சர்யமான ஒரு கொன்னைப்பூங்கொத்துப்போலாகிவிடுகிறான்.

பெருமாள் எவ்வளவு தயையுள்ளவராயிருந்தாலும் பொறுக்க முடியாத ஜீவன்கள் பண்ணுகிற கொடுமையான குற்றங்களைப் பார்த்து தண்டிக்கநினைக்கும் ஸமயத்தில் ஆசார்யர்களின் இன்பமான சொற்களாலே அந்த நினைவுமாறி எல்லையில்லாத ஸுகமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறார். உலகத்தில் ஜீவன் என்றும், தெய்வம் என்றும், தெய்வத்தின் உத்திரவென்றும், அந்தப்படி நடக்கவேண்டுமென்றும் கொஞ்சங்கூட நினைவில்லாமல் தன் மனம்போனபடி செய்து தெய்வத்துக்கு எதிரிகளாக இருக்கிறவர்களும் ஆழ்வார்பாசுரத்தின் கருத்தையுள்ளபடி அறிந்த மகான்களைக்கொண்டு அதை அறிந்தால் அவர்களும் முன்னிருந்த எண்ணங்கள் மாறி பூர்ணமான தெய்வபக்தியுள்ளவர்களாக ஆய்விடுவார்கள். (7)

(எஅ) சந்த்ராக்ருதி: கதமகல்பயதாஸ்ததாநீம்
தேவாங்கநயிநீவதநாம்புஜாநாம் ।
விக்ராந்திகாலே விததேந நிஜேந பாஸா
பாலாதபம் பலிவிமர்த்தநபாதரக்ஷே ॥

ஹே பலிவிமர்த்தநபாதரக்ஷே - மஹாபலியை அடக்கின பெருமாளுடைய பாதுகையே! சந்த்ராக்ருதி:-தங்கமான உடம்பை உடைத்தாயிருக்கிற, (சந்திரனாக இருக்கிற) த்வம் - நீ, ததாநீம் - அந்த திருவிக்கிரமாவதாரகாலத்திலே, விக்ராந்திகாலே - உலகத்தை அளக்கிற சமயத்திலே, விததேந-பரம்பியிருக்கிற, நிஜேந - தன்னுடையதாயிருக்கிற, பாஸா - தங்கக்காந்தியினாலே, தேவாங்கநயிநீ - தேவஸ்திரீகளுடைய, வதந-முகங்களாகிற, அம்புஜாநாம் - தாமரைப்பூக்களுக்கு, பாலாதபம் -இளம் வெய்யிலை, கதம்-எப்படி, அகல்பயதா:-செய்தாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! முன்னொரு காலத்தில் மகாபலி சக்கரவர்த்தியினால் தேவதைகள் ரொம்ப தொந்திரவுபட்டார்கள். அந்த ஸமயத்தில் பெருமாள் வாமனாவதாரம் பண்ணி உடனே

திருவிக்ரமாவதாரம் பண்ணினார். அந்த காலத்தில் எங்கும் பரம்பின உன்னுடைய தங்ககாந்தியினாலே தொக்கிரவு நீங்கின தேவதைகளுடைய ஸ்திரீகளுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகி முகம் மலர்ந்துவிட்டது. அதை ஸ்ரீ தேசிகன் வேடிக்கையாக ஸாதிக்கிறார். சந்திர என்கிற சொல்லுக்கு தங்கம் என்றும், சந்திரன் என்றும் பொருள். நீ சந்திரனாக இருந்து தேவஸ்திரீகளுடைய முகங்களாகிற தாமரைப்பூக்களை மலரப்பண்ணக்கூடிய இளம்வெய்யிலை எப்படி உண்டுபண்ணினாய் என்று.

ஆழ்வாருடைய பாசுரத்தின் கருத்தை அறிந்தவரிடத்தில் தயை, க்ஷமை, சாந்தி, பக்தி, விரக்தி முதலான தேவஸ்திரீகளுக்கு எல்லையில்லாத ஸந்தோஷம் உண்டாகிறது. (8)

(௭௱௯) ஜஹே ததா ப்ரப்ருதி நூநமியம் பவத்யா:
காந்த்யா கவேரதநயா கநகாபகாத்வம் |
யாவந்முகுந்தபதஹேமபதாவநி த்வம்
பாவநம் விபூஷிதவதீ புலிநம் ததீயம் ||

முகுந்த - பெருமாளுடைய பத - திருவடியினுடைய, ஹேமபதாவநி - தங்கபாதுகையே, த்வம் - நீ, யாவத்-எப்போது ததீயம் - அந்தக்காவேரியினுடையதாயிருக்கிற, பாவநம் - பரிசுத்தமாயிருக்கிற, புலிநம் - மணல்குன்றை அதாவது ஸ்ரீரங்கத்தை, விபூஷிதவதீ-அலங்கரித்தாயோ, ததா ப்ரப்ருதி-அதுமுதல்கொண்டு, இயம் கவேரதநயா-இந்தக்காவேரியானது (கவேரன் என்று ஒரு ராஜா அவனுடைய பெண் காவேரி) பவத்யா: - உன்னுடைய, காந்த்யா - பளபளப்பினாலே, கநகாபகாத்வம் - தங்க ஆறாக இருப்பதை, ஜஹே - அடைந்தது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! காவேரிக்கு பொன்னி, தங்கஆறு என்று பெயர் இருக்கிறது. நீ ஸ்ரீரங்கத்துக்கு வந்தாய், உன்னுடைய தங்கக் காந்திபட்டது. அதுமுதல் தங்கஆறாக ஆயிற்று.

ஸ்ரீரங்கநாதன் என்பவர் எல்லையில்லாத பெருமையுள்ளவர் தான். அதாவது (ஆள்) புருஷன், பெரும்(பெரிய)ஆள்-பெருமாள் என்பது ஸ்ரீமந்நாராயணன் தான் அவனைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரும் பெண்தான். ஸ்ரீரங்கநாதன் பெருமாளான ஸ்ரீராம

னால் ஆராதிக்கப்பட்டபடியால்பெரியபெருமாள். அப்படியிருந்தாலும் ஸ்ரீநம்மாழ்வாரால் பாடப்பட்டபடியால்தான் அவருக்கு இவ்வளவு பெருமை வந்தது. 9)

(௭௯௦) சித்ரம் ஸரோஜநிலயாஸஹிதஸ்ய ஸௌரே:
வாஸோசிதாநி வரணாவநி ஸம்விதித்ஸோ: ।
ஸத்யோ விகாஸமுபயாந்தி ஸமாதிபாஜாம்
சந்த்ராதபேந தவ சேதஸபங்கஜாநி ॥

ஹே வரணாவநி - திருவடியைக்காப்பாற்றுகிறபாதுகையே, ஸமாதிபாஜாம் - பெருமாளைத்தியானம் பண்ணுகிறவர்களுடைய, சேதஸபங்கஜாநி - மனஸ்ஸாகிற தாமரைப் பூக்கள், ஸரோஜநிலயாஸஹிதஸ்ய - தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக உடைய ஸ்ரீமஹாலெக்ஷ்மியோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற, ஸௌரே: - பெருமாளுடைய, வாஸோசிதாநி - வஸிக்கிறதற்குத் தகுந்ததாயிருக்கிற இடங்களை, ஸம்விதித்ஸோ: - ஏற்படுத்தவேணுமென்று ஆசையுள்ளவளாயிருக்கிற, தவ - உன்னுடைய, சந்த்ராதபேந - தங்கத்தினுடைய காந்தியினாலே நிலாவினாலே, ஸத்ய: - உடனே, விகாஸம்- மலர்ச்சியை, உபயாந்தி - அடைகின்றன, சித்ரம் - ஆச்சர்யம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ தாயாரோடுகூட பெருமாளுக்கு வஸிக்கக்கூடிய அநேக இடங்களை ஏற்பாடு செய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு பெருமாளைத் தியானம்செய்கிறவர்களுடைய மனஸ்ஸாகிற தாமரைப்பூக்களை உன்னுடைய தங்ககாந்தியினாலே மலரச் செய்தாய், ஆச்சரியம். சந்திர என்கிற சொல்லுக்கு தங்கமென்றும் சந்திரனென்றும் இரண்டு பொருள் உண்டு. அதைப்பற்றி நிலாவினால் தாமரைப்பூவை மலர்த்தினது ஆச்சர்யமென்று வேடிக்கையாக ஸாதித்தார். நிலா புறப்பட்டால் தாமரைப்பூக்கள் மூடிப் போகும்.

தாயாருக்கும் பெருமாளுக்கும் எல்லா ஜீவன்களும் தங்களை நினைக்கவேணுமென்று ஆவலாக இருக்கிறது. எல்லா ஜீவன்களும் ஜீவன் என்றும் தெய்வம் என்றும் இவைமுதலான ஸங்கதிகளை அறியாததினால் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளையே

நினைக்கிறார்களேயொழிய ஒருவராவது பெருமாளைநினைக்கிறதில்லை அதற்காக ஸ்ரீஆழ்வார் அவதரித்து தங்கம்போன்ற பாசுரங்களை ஸாதித்தபிறகு வெகுபேர்கள் அந்த பாசுரங்களின்கருத்தைப்பெரியோர்களால் உள்ளபடி அறிந்து மனதுதெளிந்து பகவானை த்யானம் பண்ணுகிறார்கள். (10)

(௭௨௧) த்வய்யேவ பாதமதிரோப்ய நவம் ப்ரவாஹம்
நாதே பதாவநி நிரீக்ஷிதும் ப்ரவ்ருத்தே ।
ஆத்மீயகாஞ்சநருசா பவதீ வ்யதத்தே
ஸௌவர்ணாரவிந்தபரிதாமிவ ஸைகதிநீம் ॥

ஹே பதாவநி - வாராய்த்திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! பவதீ - நீயானவள், நாதே - ஸ்ரீரங்கநாதனுனவர், த்வய்யேவ - உன்னிடத்திலேயே, பாதம் - திருவடியை, அதிரோப்ய - வைத்துக்கொண்டு, நவம் - புதிதாக இருக்கிற, ப்ரவாஹம் - வெள்ளத்தை, நிரீக்ஷிதும் - பார்ப்பதற்கு, ப்ரவ்ருத்தே - எழுந்தருளுகிறபோது, ஸைகதிநீம் - காவேரியை, ஆத்மீய - தன்னுடையதாக இருக்கிற, காஞ்சந - தங்கத்தினுடைய, ருசா - காந்தியினாலே, ஸௌவர்ணாரவிந்த - தங்கத்தாமரைப் பூக்களாலே, பரிதாமிவ - நிறைந்ததுபோல, வ்யதத்தே - பண்ணுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஸ்ரீரங்கநாதன் உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு காவேரியின் புதுவெள்ளத்தை கடாக்ஷிப்பதற்காக எழுந்தருளும்போது (அதாவது 18ம்பெருக்குக்கு திருச்செவியில் எழுந்தருளும்போது) உன்னுடைய தங்ககாந்திகள் அந்த காவேரியில் பாம்புகிறது. அப்போது அந்த காவேரிமுடிய தங்கத்தாமரை பூத்ததுபோலிருக்கிறது.

(பெருமாள் திருச்செவியில்எழுந்தருளும்போதெல்லாம் பாதுகையைச்சாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளுவதாகவும், வாஹநங்களில் எழுந்தருளும்போது அது இல்லையென்றும் ஸம்பிரதாயம்.)

ஆழ்வார் பாசுரங்களின் கருத்து ஒருவனுக்கு உள்ளபடி மனதில் பட்டால் மனது துளிர்த்து பூத்ததுபோலாகிறது. அதாவது தனக்கும் பிறர்களுக்கும் ரொம்ப இன்பமாக இருக்கிறது.

(எசஉ) விஹரதி வாலுகே நஷு ஸக்தவே ரங்கநாயகே
காவேரீயம் தே பாதுகே ஹேமபாஸா ।
வஹதி ஸலிலகேலீ ஸங்க்ராந்த சோள
ஸுந்தரீ ஹரித்ரா விஷவஸ்நாக ॥

ஹே பாதுகே - பாதுகையே! இயம் காவேரீ - இந்தக்காவேரியானது, ஸக்தவே - உன்னோடு கூடிக் கொண்டிருக்கிற, அதாவது உன்னைச் சாத்திக்கொண்டிருக்கிற, ரங்கநாயகே - ஸ்ரீ ரங்கநாதனுனவர், வாலுகே நஷு - மணல் குன்றுகளிலே, விஹரதி - எழுந்தருளுகிறபோது, தே - உன்னுடைய, ஹேம - தங்கத்தினுடைய, பாஸா - காந்தியினலே, ஸலிலகேலி - ஜலக்கிரீடை பண்ணும்போது, ஸங்க்ராந்த - கரைந்திருக்கிற, சோள - சோழராஜாவினுடைய, ஸுந்தரீ - அந்தப்புர ஸ்திரீகளுடைய, ஸ்தந - பெருத்த ஸ்தனங்களுடைய, ஹரித்ரா - மஞ்சள் குழம்பினலே, விஷ - பொன்வர்ணமாயிருக்கிற, ஸ்வஸ்நாக - இருப்பை, வஹதி - அடைகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச் சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் காவேரியின் மணல்குன்றில் எழுந்தருளும்போது உன்னுடைய தங்கக்காந்தி காவேரியில் பரம்புகிறது. அதைப் பார்த்தால் சோழராஜா அநேக ஸ்திரீகளோடு காவேரியில் ஜலக்ரீடை பண்ணும்போது அந்த ஸ்திரீகள் பூசிக்கொண்ட மஞ்சள் கரைந்து கலந்துவந்த ஜலம்போலிருக்கிறது. (12)

(எசஙூ) ஸாரஸி நிகமகந்தா ஸௌரப்யபத்மாகரஸ்தா
காஞ்சநீவ லக்ஷ்மீஸே பாதுகே ப்ர
ஜாதவ பத்மா ஸ்வாம் ஸ்ராவ்ய நாநாவிஹார:
ஸம்ஸாரிநீதேஹே ராஜ்யநா ॥

ஹே பாதுகே - பாதுகையே! ஸாரஸி: - மூக்குக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறதான, நிகமகந்தா - வேதமாகிற வாஸனையை உடைத்தானதாயும், ஸௌரப்ய - ரொம்ப இன்பமாகஇருக்கிற, பத்மா - மஹாலெக்ஷ்மியினுடைய, கரஸ்தா - கையில் இருப்பவளாயும், (பத்மாகரஸ்தா - தாமரைக்குளத்தில் இருப்ப

வளாயும்) இருக்கிற, த்வம் - நீ, கநககமலிநீவ-தங்கத்தாமரைப் பூப்போல, த்ருச்யஸே - பார்க்கப்படுகிருய். ஸ்ராவ்யா - அடையப்பட்டிருக்கிற; நாநா - அனேகவிதமாக, விஹாரை: - சஞ்சாரத்தை உடைத்தாயும், மஹேந்த்ரநீலை: - இந்திர நீலக்கல்லு போல கருப்பாயும் இருக்கிற, சார்ங்கபாணி - சார்ங்கம் என்கிற வில்லை உடைய பெருமாளானவர், ஸதா - எப்பொழுதும், ப்ரமர இவ - வண்டுபோல, த்வாம் - உன்னை, ஸேவதே - அடைகிருர்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைப் பார்த்தால் தங்கத் தாமரைப்பூப்போலிருக்கிறது. உன்னிடத்தில் வேதவாஸனையிருக்கிறது. உன்னிடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாளைப்பார்த்தால் தாமரைப்பூவில் வண்டு சுற்றுகிறதுபோலிருக்கிறது.

மிகுந்ததேன் நிரம்பிய தாமரைப்பூவை எப்படி நல்ல வண்டானது விடாமல் அனுபவிக்குமோ அதுமாதிரி ஆழ்வாரைப்பெருமாள் க்ஷணம்கூட விடாமல் வெகு ஆசையுடன் அனுபவிக்கிருர். (13)

(எஉ௪) கநகருசிரவர்ணாம் பாதுகே ஸஹ்யஜா த்வாம்
ச்ரியமிவ மஹநீயாம் ஸிந்துராஜஸ்ய பத்நீ |
ஸ்வயமிஹ ஸவிதஸ்தா ஸௌம்யஜாமாத்ருயுக்தாம்
உபசரதி ரஸேந ச்வாசுரம் த்வாபிமாநாத் ||

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! ஸிந்துராஜஸ்ய பத்நீ - ஸமுத்ரராஜனுடைய அகமுடையாளான, ஸஹ்யஜா - காவேரியானவள், இஹ - இந்த ஸ்ரீ ரங்கத்திலே, ஸ்வயம் - தானே, ஸவிதஸ்தா - ஸமீபத்தில் இருந்துகொண்டு, கநக - தங்கத்தாலே, தங்கம்போல, ருசிர - அழகான, வர்ணாம் - ரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கிற, ஸௌம்யஜாமாத்ருயுக்தாம் - அழகிய மணவாளனேடே, அதாவது ஸ்ரீ ரங்கநாதனேடே சேர்ந்திருக்கிற, ச்ரியமிவ - மஹாலெக்ஷ்மியைப்போலே, மஹநீயாம் - கொண்டாடத் தகுந்தவளாக இருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, ச்வாசுரத்வாபிமாநாத் - பெண்ணு என்கிற அபிமானத்தாலே, ரஸேந - சந்தோஷத்தினலே, உபசரதி - கொண்டாடுகிருர்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகே! உன்னைச்சாத்திக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதன் எழுந்தருளும் காலத்தில் காவேரி உன்னைத் தன்னுடைய

பெண்ணை மகாலெக்ஷ்மியாகநினைத்து மாப்பிள்ளையோடுசேர்ந்து பெண் ஆத்துக்கு வந்ததுபோல் உபசாரம் பண்ணுகிறூர். உன்னை ஏன் பெண்ணை மகாலெக்ஷ்மியாக நினைத்தாரென்றால், மகாலெக்ஷ்மிபோல்சிகப்பாக இருப்பதாலும்,ஸகலலோகமும் உன்னைக் கொண்டாடுகிறபடியினாலேயும் க்ஷணங்கூட பெருமாளைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பதாலும்தான்.

பெரியோர்கள் ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களை மகாலெக்ஷ்மியினுடைய இன்னொரு வடிவமாக நினைக்கிறூர்கள். (14)

சரு) க்ஷணம்க்ஷணமுபஜீவ்யா த்ருஶ்யஸே நிர்ஜராணாம்
த்ரிபுரமதநமௌளௌ ஶேகரத்வம் ப்ரயாந்தீ ।
ப்ரதிபதமபி ப்ராப்தஶ்ருங்காஸி ஶௌரே
ஸ்ததபி சரணரக்ஷே ஸர்ணபூர்ணேந்துகாந்தி: ॥

ஶௌரே: சரணரக்ஷே - பெருமாளுடைய திருவடிகளைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! த்வம் - நீ, க்ஷணம்க்ஷணம் - ஒவ்வொருக்ஷணமும், பதினறில் ஒரு பங்கில், நிர்ஜராணாம் - தேவதைகளுக்கு, முக்தர்களுக்கு, உபஜீவ்யா - தங்களைக்காப்பாற்றுவதற்காகவும்ஆஹாரத்துக்காகவும்அடையத்தகுந்தவளாக, த்ருஶ்யஸே - காணப்படுகிறுய். த்ரிபுரமதந - திரிபுராசுரனைக்கொன்ற சிவனுடைய, மௌளௌ - தலையில், ஶேகரத்வம் - அலங்காரமாகயிருக்கையை, ப்ரயாந்தீ-அடையா நின்றுகொண்டு, ப்ரதிபதம் - ஒவ்வொரு அடிவைப்பையும், ப்ரதமையை, அபி ப்ராப்ய - அடைந்து, ப்ராப்த - அடையப்பட்டிருக்கிற, ஶ்ருங்கா - நுனியை உடைத்தானவளாக, அஸி - ஆகிறுய். ததபி - அப்படியிருந்தாலும், ஸர்ணபூர்ணேந்துகாந்தி: - உருவம்முழுவதும் தங்கமாக இருக்கிறுய், பூர்ணசந்திரன்போல் இருக்கிறுய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைஸகலமான தேவதைகளும் தங்களுடைய க்ஷேமத்துக்காக வந்து அடைகிறூர்கள். முக்தர்களும்நித்யஸூரிகளும் உன்னைக்கொண்டாடுகிறூர்கள். சிவன் உன்னைத் தலைக்கு அலங்காரமாக வைத்துக்கொள்கிறூர். பெருமாள் உன்னை ரொம்ப உயர்ந்தவாக நினைத்து ரொம்ப கௌரவத்

தோடு உன்னை அடிக்கடி திருவடிகளில் சாத்திக்கொள்ளுகிறார். திருமேனி முழுவதும் தங்கமாக இருக்கிறாய்.

இதில் இன்னொரு விதமான பொருள் தோன்றுகிறது. இரண்டு பொருளாகும்படியான ஒரு சொல்லை எழுதினால் அதில் கவிகளுக்கு ஒரு பெருமை. சந்திரனுக்கு 16 கலையென்றும், ஒவ்வொரு கலையை ஒவ்வொரு தினத்தில் ஒவ்வொரு தேவதை ஸாப்பிடுகிறான் என்றும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் சந்திரனைத் தேவதைகள் தங்கள் ஸாப்பாட்டுக்காக உபயோகித்துக்கொள்கிறார்கள். சந்திரனைச் சிவன் தன்தலைக்கு அலங்காரமாக வைத்துக்கொள்கிறார். பிரதமை திதியில் சிலகாலத்தில் சந்திரகலை ஒரு பக்கம் உயர்ந்திருக்கிறது. சந்திரன் ஒரு கலையாக இருக்கும்போதும் பூர்ணசந்திரன் போலிருக்கிறது

பிரும்மபட்டத்தைக்கூட த்ருணமாக நினைத்து மோக்ஷத்தையே உயர்ந்த பிரயோஜனமாக நினைக்கிற ஆழ்வாரைப் போலொத்த மகான்களைப் பார்த்து பிரம்மா ருத்திரன் முதலான உயர்ந்த தேவதைகளும் ஆச்சரியப்பட்டு வணங்குகிறார்கள். பெருமாளும் இப்படியும் உலகத்தில் ஜீவன்கள் இருக்கிறார்களே என்று [illegible]ம் [illegible]க்கொண்டாடுகிறார்

ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்கள் திருமேனியை ஸேவிக்கும்போது பூர்ணசந்திரனைப் பார்ப்பதுபோல் கொஞ்சமேனும் அலுப்புத்தட்டாமல் மிகவும் இன்பமாக இருக்கிறது. (15)

(௭௪௬) கநகமபி த்ருணம் யே மந்வதே வீதராகா:
த்ருணமபி கநகம் தே ஜாநதே த்வத்ஸ்வர்ணகாந்தே:।
மதுரிபுபதரக்ஷே யத்வதேயாவதீதா:
பரிணயமபி ஸௌதாம் தேவி தேவாஜ்ஞராதீந்॥

மதுரிபு-மது என்கிற அசுரனுக்குச் சத்ருவான பெருமாளுடைய, பதரக்ஷே-திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! வீத - போயிருக்கிற, ராகா: - ஆசையை உடைத்தாயிருக்கிற, யே - எவர்கள், கநகமபி - தங்கத்தைக்கூட, த்ருணம்-புல்லாக, மந்வதே - எண்ணுகிறார்களோ, தே - அவர்கள், த்ருணமபி - புல்லையும், தவஸ்வர்ணகாந்தே: - உன்னுடைய தங்

க்காந்திகளாலே; கநகம் - தங்கமாக, ஜாநதே - எண்ணுகி றார்கள். யத: - யாதொரு, காரணத்தாலே, த்வத³ர்பணாய நீதாநி - உனக்காகச்சமர்ப்பிப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக் கிற, நவ்யதூர்வாதீநி-இளம்அருகம்பில்லுமுதலானவைகளை, ஹைமாநி - தங்கமாக, பரிணமயஸி - பண்ணுகிறாயோ.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாளிடத்தில் மிகுந்த ஆசை யுள்ளவர்கள் தங்கத்தைப் புல்லுக்கு ஸமானமாக நினைக்கிறார்கள். அவ்வளவு ஒழிந்தவர்களைக்கூட புல்லைத் தங்கமாக நினைக்கும்படி செய்கிறாய். அதாவது உன் தங்கக்காந்தி பச்சைப்புல்லின்பேரில் படும்போது அது தங்கமாகத் தோன்றுகிறது. உன்னுடைய ஆராதனத்துக்காக பச்சையானஇளம் அருகம்புல் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறார்கள். உன் தங்கக்காந்தி அதின்பேரில் படும் போது அது தங்கம் போல் ஆய்விடுகிறது.

பிறப்பு முதலானவைகளாலே ரொம்பவும் இளப்பமாகஇருக் கிறவனும் ஆழ்வாருடைய அனுக்ரகத்தாலே அவருடைய பாசுரங் களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிகிறான். அப்படி அறிந்தபோது மிகவும் உயர்ந்த பெரியோர்களும் அந்தஅறிவைக்கண்டு அவனைக் கொண்டாடுகிறார்கள். (16)

(௭௬௭) விஶுத்³தி⁴முபைதி ஜ்வலநஸங்க³மாத் காஞ்சநம்
விது³ஶ்ச ஜக³ந்தி தத³வசோ தத்³விபர்யஸ்யதி ।
கத²ம் கநகபாது³கே கமலலோசநே ஸாக்ஷிணி
த்வயைவ பரிஶுத்³தா⁴ ஸம்ஸ்ருதிஸஞ்ஜ்வாலிஜாவ்யப்ரேதே ॥

ஹே கநகபாது³கே - தங்கமயமான பாதுகையே! காஞ்சநம்-தங்கமானது, ஜ்வலநஸங்க³மாத் - நெருப்போடு சேர்வதினாலே, அதாவது புடம் போடுவதினாலே, விஶுத்³தி⁴ம் - அழுக்கு இல்லாமையை, உபைதி - அடைகிறது. தத் - அந்த ஸங்கதி யை, ஜக³ந்தி - எல்லா உலகங்களும், விது³: - அறிகின்றன. தத் - அந்த ஸங்கதியானது, ந விபர்யஸ்யதி - மாறுகிறதில்லை என்பதுபிரஸித்தம். கமலலோசநே - தாமரைப்பூபோன்ற கண் ணையுடைத்தான பெருமாளானவர், ஸாக்ஷிணி - பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது, கத²ம் - எப்படி, ஸம்ஸ்ருதஸஞ்ஜ்வாலி

அக்னிக்குக் கூட, ஸ்வயமேவ - உன்னாலேயே, வரிமஸுத்தா - அழுக்கில்லாமையானது, ஜாயதே - ஏற்படுகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உலகத்தில் தங்கத்தில் அழுக்கு இருந்தால் புடம்போடுவது வழக்கம். போட்டால் தங்கம் சுத்மாய் விடும். தங்கத்துக்கு அழுக்காவது மற்ற லோஹங்களுடைய சேர்க்கை. நெருப்பு தங்கத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற வெள்ளி முதலான லோஹங்களை சாம்பலாய்ப்பண்ணிவிடுகிறது. தங்கத்தை ஒன்றும் செய்யமுடியாது. இது எல்லா உலகத்துக்கும் தெரிந்த விஷயம். இந்த ஸங்கதிக்கு நாளது வரையில் மாறுதல் கிடையாது. நெருப்பு தவிர இன்னென்றினால் தங்கத்தைச் சுத்தம் பண்ணமுடியாது. அப்பேர்ப்பட்ட நெருப்பும் உன்னாலே சுத்தமாகிறது. என்ன ஆச்சரியம். அதாவது அக்னி தேவதைக்கும் பெருமாளுடைய பாதுகையை தலையில் ஸாதித்துக்கொள்வதினால்தான் எல்லா தோஷங்களும் போகிறது. உலகத்தில் ஒருவன் எவ்வளவு கெட்டவனுக இருந்தாலும் நல்லவர்களுடைய சேர்க்கையினாலே அவனுக்கு எல்லா தோஷங்களும் போய்விடுகிறது. அப்பேர்ப்பட்ட நல்லவன் என்பவன் யார் என்றால் ஆழ்வாருடையவும் அவருடைய பக்தர்களுடையவும் அனுக்ரஹத்தினாலே, அவருடைய பாசுரங்களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள். பெருமாள் ஒரு கெட்ட ஜீவனை நல்ல ஆசார்யர்களுடன் சேர்க்கிறார். ஆசார்யர்கள் எல்லாப்பாடும்படுகிறார்கள். பெருமாள் ஸாக்ஷியாகமட்டும் இருக்கிறார். அதாவது பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

(எசஅ) தாரானுஷங்காத் ப்ரதிதவிபவாம் சாதகும்பாபிராம-
ச்ரீகாம் ஸ்வச்சாமுபஹிதவதீம் பாதுகே ரங்கநாத: ।
ஸம்ஸாரிணாம் ஸஹஜமலினாம் ஸௌதஷா ஜீவஜாதா
ம்ருத்யுஜிஷ்ணுர் நயதி நிகிலம் ஸாக்ஷிமாத்ர: ॥

பாதுகே - ஸ்ரீமாய் பாதுகையே! ரங்கநாத: - ரங்கநாதனவர், தார - பிரணவத்தினுடைய, முத்தினுடைய, அநுஷங்க - சேர்க்கையினாலே, ப்ரதித - ப்ரஸித்தமாக இருக்கிற, விபவாம் - பெருமையை உடைத்தாயும், சாதகும்பாபிராம - அழகாயிருக்கிற தங்கத்தினுடைய காந்தியையுடைத்தா

ணதாயும், த்ரிதசமஹிதாம் - தேவதைகளாலே கொண்டாடப் பட்டிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, ஆரூடவாந் - ஏறினவராய்க் கொண்டு, ஸஞ்சாரிணீம் - நடக்கிறதாயிருக்கிற, ஸுமேருகி ரிணஃ - மேருபர்வதத்தினுடைய, ஏகாம் தடீம் - தாழ்வரையி லே, தஸ்துஷா - உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற, உத்ரிக்தத்விரதபதி நா - மதம்பிடித்த உயர்ந்த யானையோடு, ஸமீக்ஷ்யாம் - பார்க்கத் தகுந்ததாயிருக்கிற, ஸாத்ருச்யம் - ஒரேமாதிரியாக இருக்கு கையை, யாஸி - அடைகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஸ்ரீரங்கநாதன் உயர்ந்த தங்கத் தாலே செய்யப்பட்ட உன்பேரில் ஏறிக்கொண்டு அதாவது உன் னைச் சாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளுகிறபோது மேரு பர்வதம் என்கிற தங்கமலையினுடைய ஒரு பாகம் ஒரு மதம் பிடித்த உயர்ந்த யானையை ஏற்றிக்கொண்டு நடந்துபோவதுபோலிருக்கி றது. பெருமாள் பிரணவத்தில் சொல்லியபடி தன்னிடத்தில் எல்லையில்லாத ஆசையுள்ள ஆழ்வாரிடத்திலிருக்கும்படி தனக்கு கிடைத்ததை நினைத்து, தங்கமலைமேல் ஏறிக்கொண்டு உல்லாஸ மாக நடக்கிற மதம்பிடித்த யானைபோல் இருக்கிருர். அதுபோல் அவ்வளவு ஸந்தோஷத்தை அடைகிருர். (18)

(௭௱௯) கநகருசிரா காவ்யச்ராவ்யா சநைச்சர
ணோசிதா ச்ரிதகுருபுதா ஸாலங்காரா
விராஜயிபவேபவிதா । விமதவிபவா நித்யம்
விசேஷ்ணாஃ பதே மணிபாதுகே க்ரஹபதி ரஹதீ
விச்லேஷாம் நச்யதா க்ரஹமண்டலீ ॥

ஹே மணிபாதுகே - வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே! கநக - தங்கத்திலுலே (அங்காரகன் போல) ருசிரா - அழ காயும், காவ்ய - ராமாயணம் முதலானகாவ்யங்களாலே, (சுக் ராசாரியாராலே) ச்ராவ்யா-சொல்லப்பட்டவளாயும், சநைஃ- மெள்ள, சரண-ஸஞ்சாரத்துக்கு, (சநைச்சரண - சனிக்கு) உசிதா - தகுந்தவளாயும், ச்ரித - அடையப்பட்டிருக்கிற, குரு - ஆசார்யாள் என்ன, புத - வித்வான்களென்ன, (கு

ர-பிருஹஸ்பதி என்ன, வ-புதனென்ன) இவர்களையு டைத்தாயும், ஸாஷ்ரு - பளபளப்பான, ரூபா-திருமேனி யையுடைத்தாயும், (ஸாஷ்ரூபா - ஸூர்யரூபமாயும்,) த்விஜாதிபை - பிராமணசிரேஷ்டர்களாலே, (சந்திரனாலே) ஸேவிதா - ஸேவிக்கப்பட்டும், நித்யம் - எப்பொழுதும், விஷ்ணோ: - பெருமாளுடைய, பதே - திருவடியிலே, (விஷ்ணோ:பதே - ஆகாசத்திலே,) விஹித விபவா - பண்ணப்பட்ட ஸம்பத்தையு டைத்தாயிருக்கிற, உந்நதீ-ரொம்ப உயர்ந்தவளாயிருக்கிற, த்வம்-நீ, விஶ்வேஷாம்ந: - எங்கள் எல்லோருக்கும், ஶம்-க்ஷேமத் தைப்பண்ணுகிற, க்ரஹாணாம் - நவக்ரஹங்களுடைய கூட்ட மாக இருக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் தங்கம் இழைத்தி ருக்கிறது. ராமாயணம் பாரதம் முதலான காவ்யங்கள் உன்னைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. பெருமாள் உல்லாஸமாய் ஸஞ்சரிப்ப தற்கு நீ உதவியாக இருக்கிறாய். ஸகல ஆசார்யர்களும் எல்லா வித்வான்களும் உன்னை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஸூரியனுக்கு மேலே பளபளப்பாய் இருக்கிறாய். உயர்ந்த பிராமணர்கள் எல் லாரும் உன்னை ஸேவிக்கிறார்கள். உன்னாலே பெருமாளுடைய திருவடிக்கு விசேஷமான பெருமை ஏற்படுகிறது. அப்பேர்பட்ட நீ எல்லா உலகங்களுக்கும் நவக்ராஹங்களாலே ஏற்படுகிற எல்லா உபத்திரவம் முதலான கஷ்டங்களையும் போக்கி எல்லாஸௌக்யங் களையும் கொடுக்கிறாய்.

நல்ல ஆசார்யர்களை அடைந்தவர்களுக்கு க்ரஹ பீடை முத லான ஒரு உபத்திரவமும் கிடையாது.

(எ௱௦) ப்ரஸூதவஸுதேவதிஹ்ருத்ஸ்ரணீயம் ஸ்வாம் ஹிர
ண்யவிஷயாஹ்ருதி: । ஆவஹந் ஜாதவேதா:
ப்ரியவிவ ந: பாதுகே நித்யம் ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீவேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீவேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே
காஞ்சநபத்ததிஶ்சத்வாரிம்ஶீ ॥

ஹே பாது³கே - வாராய் பாதுகையே! ஸ்ப்ருஜீவித - பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, பஞ்சஹேதி: - சக்ரம் முதலான ஐந்து ஆயுதங்களை உடைத்தாயிருக்கிற (ஐந்து ஜ்வாலைகளையுடைத்தாயிருக்கிற) ஹிரண்யவிஷயாஸஹ:-ஹிரண்யனைக் கொல்லத் தகுந்தாயிருக்கிற (தங்கத்தை உருக்கத்தகுந்தாயிருக்கிற) ஜாதவேதா:-பகவானானவர், (அக்னியானது) ஹிரண்மயீம் - தங்கத்தாலே ரொம்பியிருக்கிற, ஸ்ரியமிவ-ஸம்பத்தைப்போல, ஹிரண்மயீம் - தங்கமாயிருக்கிற, த்வாம்-உன்னை, ந: - எங்களுக்கு, நித்யம்-எப்பொழுதும், ஆவஹது - கொடுக்கவேணும்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! சாஸ்திரத்தில் அக்னியை த்யானம் பண்ணினால் ஸம்பத்துண்டாகுமென்றுசொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் தன்னை த்யானம்பண்ணுகிறவர்களுக்குஅக்னி ஸம்பத்தைக்கொடுப்பதுபோல் பெருமாள் எப்பொழுதும் எங்களுக்கு ஆசார்யாளைக் கொடுக்கவேணும். அதாவது—அவர்களை எப்பொழுதும் நினைப்பது எப்பொழுதும வாக்கினால் சொல்வது அவர்களுக்கு வேலை செய்வது, அவர்களைப்பார்ப்பது, அவர்கள் வார்த்தைகளைக் காதால் கேட்பது- இவை முதலானவைகளைக்கொடுப்பது. நாங்கள் ஆசார்யாளிடத்தில் பெருமாளைக் கேட்கவில்லை. பெருமாளிடத்தில் ஆசார்யாளைக் கேட்கிறோம். (20)

இருபத்திரண்டாவதான காஞ்சந பத்ததி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

ஸ்ரீ ரங்கநாயகபாது³காஸஹஸ்ரே

த்ரயோவிம்ஶதிஶ்ஶேஷவஶக்தி: ॥

(எ௱க) ஸ்ப்ருஷ்டாம் ஸஹஸ்ரவத³நேந நித்யம் ஶேஷவஶாம்ஸிநா। ஶுத்³தா⁴ம் ஸம்ஸாரயாஸி த்வாம் ஸ்வாஶாத்ராம்இவ பாது³கே ॥

ஹே பாது³கே - வாராய் பாதுகையே! ஸஹஸ்ரவத³நேந-ஆதிசேஷனாலே, நித்யம்-எப்பொழுதும், ஶேஷவஶாம்ஸிநா - வே

லக்காரனென்று சொல்லும்படியாக, க்ஷிதௌ - பூமியிலே, ஸ்ருஷ்டாம் - உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, அநந்தேந - பெருமாளாலே, ஶேஷஸம்ஜ்ஞிநா - வேலைக்காரனாக, ஸ்ருஷ்டாம் - உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஆத்மாநமிவ - தன்னைப் போல, ஸம்பாவயாமி - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) இந்த பத்ததியில் பாதுகை ஆதிசேஷனுடைய அவதாரம் என்பதைப்பற்றி வர்ணிக்கிறார். பாதுகாரூபமாக ஆதிசேஷனே ஆயிருக்கிறார் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. பெருமாள் தான் பாதுகாரூபமாக இருக்கிறாரென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஆழ்வார் நித்யஸூரிகளுடைய அவதாரமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள், பெருமாளுடைய அவதாரமென்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. (1)

(௭௫௨) பத்மாபோகாத் த்வதுபகே ரங்கநாதஸ்ய
பாதஸ்பர்ஶாத் போகமநந்யம் ப்ருவிஷ்டா: |
ஶேஷஸ்யைகாம் ஸம்ஹிகாம் ஸ்வயம் வீக்ஷ
ஊசுர் யமுனாசார்யா: அநகா: ॥

ஹே பாதுகே - வராய்ப்பாதுகையே! ஆசார்யாணாம் - ஆசாரியர்களுக்குள்ளே, உதார்ணா: - உயர்ந்தவராக இருக்கிற, யாமுநேயா: - ஆளவந்தாரானவர், த்வாம் - உன்னை, பத்மா - மகாலெக்ஷ்மியினுடைய, போகாத் - சுகத்தைக்காட்டிலும், அந்யம் - வேறாயிருக்கிற, (அதாவது உயர்ந்ததாக இருக்கிற,) ரங்கநாதஸ்ய - ஸ்ரீ ரங்கனாதனுடைய, பாதஸ்பர்ஶாத் - திருவடியாலே மிதித்ததினாலே உண்டாயிருக்கிற, போகம் - ஸுகத்தை, ப்ருவிஷ்டா: - அடையவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற, ஶேஷஸ்ய - ஆதிசேஷனுடைய, ஏகாம் - ஒரு, ஸம்ஹிகாம் - அவதாரமாக, ஊசு: - சொன்னார்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாளுடைய திருவடியையே மஹாலக்ஷ்மீ அனுபவிக்கிறாள். அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்தஸ்தானத்தை-அதாவது பாதுகையாக இருந்து முழுத் திருவடிகளாலும்

மிதிபடுகிறது என்கிற சுகத்தை-அடையவேணுமென்கிற ஆசையி ஞல் பாதுகாரூபமாக அவதரித்தாரென்று ஆசார்யர்களுக்குள் உயர்ந்தவரான ஆளவந்தார் ஸாதித்தார். ஆழ்வார் முதலான ஆசாரியர்கள், மஹாலெக்ஷ்மீமுதலானவர்கள்பெருமாளையனுபவிக் கிற ஸுகத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்தசுகத்தைஅனுபவிக்கிருர்கள்.

(எருங) ஶேஷத்வம் ஸம்ஶ்ரயதி ஶ்ரேஷ்ட்யம் த்வதாத்மிகாம் ஸமதிகம்ய பந்நகராஜ: ।
த்வாமேவ பக்திநமிதைர்வஹதாம் ஶிரோபி: காஷ்டாம் கதம் ததிஹ கேஶவபாதரக்ஷே ॥

கேஶவபாதரக்ஷே-பெருமாளுடையதிருவடிகளைக் காப்பாற்றுகிற தாயாராகிய பாதுகையே! பந்நகராஜ: - ஆதி சேஷனைவர், த்வதாத்மிகாம்- பாதுகாரூபமான அவதாரத்தை, ஸமதிகம்ய - அடைந்து, ஶ்ரேஷ்ட்யம் - உயர்ந்த, ஶேஷத்வம் - பக வானுடைய வேலையை, (தணிவை) ஸம்ஶ்ரயதி-அடைகிருர் தான். பக்திநமிதை: - பக்தியினுல் வணங்கியிருக்கிற, ஶிரோ பி: - தலைகளினுல், த்வாமேவ - உன்னையே, வஹதாம் - தூக்கின வர்களுடைய, தத்-அந்த வேலையானது, (தணிவானது) காஷ்டாம்- அதைக்காட்டிலும் உயர்த்தியை, கதம் - அடைந்தது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஆதிசேஷன் பாதுகாரூபமாக இருந்து பெருமாளை முழுக்கத்தூக்குகிருர். அதனுல் பெருமாளைக் காட்டிலும் அவருக்குத் தணிவு ஏற்படுகிறது. அந்தத் தணி வைக் காட்டிலும் அந்தபாதுகையைப்பக்தியோடே எவர்கள் தலை யாலே தூக்குகிருர்களோ, அவர்கள் தணிவு ரொம்ப உயர்ந்தது. பெருமாளுக்குச் செய்கிறதைக்காட்டிலும் ஆழ்வார் முதலான பக்தர்களுக்குச் செய்கிறது ரொம்ப புண்ணியம். இதேமாதிரி கீழே போகப்போக உயர்ந்தது. (3)

(எருச) ஶாஸ்த்ரீயம் தவ விஷ்ணுபதஸ்ய நித்யம் விஶ்வம்பரஸ்ய வஹநாத்யதிதே தஶா ।
யத்தத்வமாஸ்யயா ஶ்ரீவாதுகே த்வம் ஶேஷாத்மநா வஹஸி ஶதீம் நிஜமேவ ஶந்த்யா ॥

ஹே மணிபாது³கே-பாராய்கல்லிழைத்தபாதுகையே! இயம்-இந்தபூமியானது, மயி - என்னிடத்தில், நிஷண்ணா-இருக்கிற, பத³ஸ்ய - திருவடியையுடைத்தாயிருக்கிற, விஶ்வம்ப⁴ரஸ்ய - எல்லா லோகத்தையும் தூக்குகிற பெருமாளுடைய, வஹநாத் - தூக்குகிறதினாலே, வ்யதி²தா - வருத்தப்பட்டதாக, மாஸ்ம பூ⁴த் - ஆகவேண்டாம், இதி - என்று, மத்வா - எண்ணி, த்வம் - நீ, ப³லேந - பலத்தினாலே, ஸமப்⁴யதி⁴கயா - ரொம்ப உயர்ந்ததான, ப²ணிபதிதநுர்⁴மா - ஆதிசேஷரூபமான, நிஜயா-தன்னுடையதான, மூர்த்யா - உருவத்தினாலேயே, வஸுமதீம் - பூமியை, த⁴த்ஸே - தூக்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமாக இருந்து எல்லா உலகத்தையும் தூக்குகிறபெருமாளைத் தூக்குகிறாய். உன்னை இந்த பூமி தூக்குகிறது. அதினால் பூமிக்கு ரொம்ப தொந்திரவு உண்டாம் என்று நினைத்து, நீயே ஆதிசேஷனென்கிற உன் உருவத்தாலே பூமியைப்பாதளலோகத்தில் தூக்குகிறாய்.

ஆழ்வார்முதலான ஆசாரியர்களின் தயைக்கு அளவுஇல்லை. அதாவது ஜீவன்கள் ஸௌக்கியத்தை அடையவேண்டுமென்ற தயையினாலே ஜீவன்களுக்கு பலவிதமான வேலையைச் செய்கிறார்கள். எந்த வேலைகளாலே ஜீவன்களுக்கு ஏதாவது வருத்தம் உண்டாகுமோவென்று நினைத்து அந்த வருத்தத்திற்கும் ஸமாதானம் செய்கிறார்கள். அதாவது ஆழ்வார் முட்டாள்களுக்கு உபதேசம் பண்ணும்போது முட்டாள்களே என்று சொன்னால் நாங்கள் முட்டாள்களாக இருக்கோமே என்று நினைத்து வருத்தப்படப் போகிறார்களே என்று அவர்களை "வம்மின் புலவீர்" என்று ஸாதிக்கிறார். வித்வான்களே வாருங்கள் என்று அதின் பொருள்.

(௭௫) தத்³ருʼஶா நிஜப³லேந நிர்மிதாம்
ஶ்ருதிஷ்வபி ப²ணீஶ்வரேஶ ஸா ஷ்வ: ।
ஶாரேண ஸதத்வபஸா யதா³ நகரோ ஷாபரம்
பொரஸம் பரா வஸுமதீம் ஸவதீ நியந்தா ॥

ஹே பாது³கே - பாராய் பாதுகையே! தத்³ருʼஶா - அப்படிப்பட்டதான, நிஜப³லேந - தன்னுடைய பலத்தினாலே

ப்ரஸித்த - ப்ரஸித்தமான, கீர்த்திஃ - கீர்த்தியையுடையவரான, ஸஷேஃ ஶேஷஃ - இந்த ஆதி சேஷனானவர், தவ - உன்னுடைய, பரிணாமவிஶேஷஸ்ய - ஒரு விதமான அவதாரம் தான், யத் - யாதொருகாரணத்தாலே, ஸத்யவ்ரதா - பொய் சொல்லாதவரான, ராமேண - ராமனாலே, அநந்யஸாத்யாம் - வேறொருவராலே தூக்கமுடியாமலிருக்கிற, வஸுமதீம் - பூமியை, வோடும் - தூக்குவதற்கு, வநம் - ராமன் காட்டுக்கு எழுந்தருளினபோது, ஸா த்வம் - நீயானவள், நியுக்தா - ஏவப்பட்டாயோ.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ ஆதி சேஷனுடைய அவதாரமா ஆதிசேஷன் உன் அவதாரமா? அதாவது நீ உயர்த்தியா? ஆதிசேஷன் உயர்த்தியா என்று ஒரு ஸந்தேஹம். சில காரணங்களால் நீ தான் உயர்த்தியென்று ஏற்படுகிறது. ஏனென்றால், ஸ்ரீராமன் காட்டுக்கு எழுந்தருளினபோது, பூமிக்குத் தகுந்த ராஜா இல்லாத்தாலே ஸங்கடப்பட்டபோது அவர் உன்னைத்தானே ராஜாத்தியாக ஏற்படுத்தினார். ஆதிசேஷனை ஏற்படுத்தக் கூடாதா?

ஆழ்வாரை நித்யஸூரிகளுடைய அவதாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனாலும் ஆழ்வார் நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர். (5)

(எ௱௬) ஶேஷக்ஷ்வபீஶ நியதாம் ஶணிபாதரக்ஷே
க்ஷாமாமஶாஃ கலயந்தி தவ ஸாலபாதாஃ ।
த்வந்மூர்திபேதஶயிதஸ்ய பரஸ்ய பும்ஸஃ
பாதோபதாநஶயிதா ஶதமஜ்யாநயஸி ॥

ஹே ஶணிபாதரக்ஷே - வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே, ஆமநாஃ - வேதங்கள், ஶேஷக்ஷ்வபீஶநியதாம் - பகவானிடத்தில் தணிவினுடைய எல்லையிலே தவராமலிருக்கிற, (அதாவது பகவான் விஷயத்திலே இதுமாதிரி இன்னொருவரால் தணியமுடியாது) த்வந்மூர்திபேத - ஆதிசேஷன் என்கிற உன்னுடைய ஒருவிதமான திருமேனியில், ஶயிதஸ்ய - படுத்துக்கொண்டிருக்கிற, பரஸ்ய பும்ஸஃ - உயர்ந்த புருஷனான பெருமானுடைய, உபதாநே - தலையணையிலே, ஶயிதாம்-படுத்துக்கொண்

டிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, பாலகா: ஶ்ருதீநாம்-கைக்குழந்தைகள், ஶ்ருதய: பதிவ்ரதேவ - பதிவிரதையான தாயாரைப்போல, உப தாநயந்தி - தலையணையாகப் பண்ணுகின்றன. அதாவது உன் பேரிலிருக்கின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னுடைய ஒருவித உருவமான ஆதிசேஷன்பேரில் பெருமாள் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அப்போது அவருடைய திருவடித்தலைபணையில் நீ இருக்கிறாய். உன்னிடத்தில் ஸகல வேதங்களும் நல்லபதிவிருதையான தாயாரிடத்தில் கைக்குழந்தைகளிருப்பது போல் இருக்கின்றன. அதாவது-அந்த வேதங்களை நீதான் காப்பாற்றுகிறாய்.

ஆழ்வார் பிரபந்தம் எழுதாதபோனால் வேதங்களின் உண்மையான அர்த்தம் ஒருவருக்கும் தெரியாது. வேதங்களின் உண்மையான அர்த்தம் வெளிவராதவரையில், வேதங்கள்செத்ததுபோல. தகப்பனுக்கு உதவக்கூடிய தசையில் உதவாதபிள்ளைகள் செத்ததுபோல. பதிவிருதை குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவது பர்த்தாவின் பலத்தினால். அதுபோல ஆழ்வார் வேதங்களில் உண்மையான அர்த்தங்களை அறிந்தது பகவானுடைய பலத்தினாலே

(௭௱௭) பரதஶிரஸி ரூடாம் பாதுகே உபாரதஸ்த்வாம்
ஸ்வதநாவபி வவந்தே லக்ஷ்மணஶ்ஶேஷபூத: ।
கிமிஹ கிமிதம் சித்ரம் நித்யயுக்தஸ்ஸிஷேவே
தஶரததநயஸ்ஸந் ரங்கநாத: ஸ்வமேவ ॥

ஹே பாதுகே-வாராய் பாதுகையே! ஶேஷபூத:- (பெருமைப்படுத்துகிறவராய்) ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமாய் இருக்கிற, லக்ஷ்மண: - லக்ஷ்மணனனவர், பரதஶிரஸி - பரதனுடைய தலையிலே, ரூடாம் - சேர்ந்திருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, ஸ்வதநாவபி - தன்னுடைய உருவமாயிருந்தாலும், உபாரத:- தூரத்திலேயே, வவந்தே - ஸேவித்தார். இஹ - இந்த லோகத்திலே, இதம் - இதானது, கிம் சித்ரம் - என்ன ஆச்சர்யம்! நித்யயுக்த: - ரொம்ப ஜாக்கிரதையுள்ளவராயிருக்கிற, ரங்கநாத: - ரங்கநாதனனவர், தஶரததநயஸ்ஸந் - தசரதருக்குப் பிள்ளையாயிருந்துகொண்டு, ஸ்வமேவ - தன்னையே, ஸிஷேவே- ஸேவித்தாரே.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஸ்ரீராமன் காட்டிலிருந்து திரும்பி எழுந்தருளும்போது பரதர் உன்னைத் தலையில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு எதிர்கொண்டு வந்தார். அப்போது லக்ஷ்மணர் பரதருடைய தலையிலிருக்கிற உன்னைப்பார்த்து ரொம்ப தூரத்திலேயே நீ அவருடைய உருவமாக இருக்கச்செய்தேயும் உன்னை ஸேவித்தார் இது என்ன ஆச்சரியம். ஸ்ரீரங்கநாதனே தசரதருக்குப் பிள்ளையான ராமனாக இருந்து தன்னையே ஸேவித்தாரே.

பெருமாளும்நித்யஸூரிகளும் உலகத்தில்அவதரித்தால்சாஸ்திரத்திற்கு உட்பட்ட ஜனங்கள் போல செய்யவேண்டியகாரியங்களைச்செய்தும் தள்ளவேண்டியதைத்தள்ளியும் நடத்துகிறார்கள் உலகத்தாருக்கு அந்த ஸங்கதியைக்காட்டிக்கொடுப்பதற்காக. (7)

(௭௱௮) ஸக்ருதஸக்ருத் விகூர்ணமாநே யஸ்ய ஸங்கல்ப
ஸிந்தௌ ப்ரஹ்மேஶாநப்ரப்ருதய இமே புத்பு
த்வம் பஜந்தி । தஸ்யாஜாதே: ப்ரலயஸமயே லோக
சிந்தாநித்ராநுரூபம் க்ரீடாதல்பம் கிமபி த
நுதே பாதுகே ஸூதிகாऽந்யா ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! அந்யா - வேறு யிருக்கிற, ஸூதிகா - உன்னுடைய அவதாரமான ஆல இலையானது, இமே - இந்த, ப்ரஹ்மேஶாநப்ரப்ருதய: - பிரும்மா சிவன் முதலானவர்கள், ஸக்ருதஸக்ருத் - அடிக்கடி, விகூர்ணமாநே - அசங்காமலும் அசங்கிக்கொண்டுமிருக்கிற, யஸ்ய - யாதொரு பெருமாளுடைய, ஸங்கல்ப - நினைவாகிற, ஸிந்தௌ - சமுத்திரத்திலே, புத்புதத்வம் - நீர்க்கொப்பளமாக இருக்குகையை, பஜந்தி - அடைகிறார்களோ, அஜாதே: - பிறப்பில்லாமலிருக்கிற, தஸ்ய - அந்த பெருமாளுக்கு, ப்ரலயஸமயே - பிரளய காலத்திலே, லோக - உலகங்களைப்பற்றி நினைக்கிறதாகிற, நித்ரா - தூக்கத்திற்கு, அநுரூபம் - தகுந்த, கிமபி - இன்னதென்று சொல்லமுடியாத, க்ரீடாதல்பம் - விளையாட்டுப் படுக்கையை, தநுதே - பண்ணுகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாளுடைய நினைவாகிற ஸமுத்ரம் ஒரு ஸமயம் அசங்குகிறது. ஒருஸமயம் அசங்காமல்

இருக்கிறது. அதாவது— பிர்ம்மலோகம் வரையிலுள்ள லோகங்களை ஒரு ஸமயம் உண்டுபண்ணுகிறார். ஒரு ஸமயம் ஒன்றுமில்லாமல் பண்ணிவிடுகிறார். அசங்குகிறபோது அதாவது உண்டுபண்ணுகிறபோது இந்த உலகத்திற்குள் ரொம்ப உயர்ந்தவர்களான பிர்ம்மா சிவன் முதலானவர்கள் ஒரு பெரியஸமுத்திரத்தில் கொப்பளாம்போலிருக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட பெருமாளுக்கு பிரளய காலத்திலே அதாவது உலகங்களையெல்லாம் அழித்தகாலத்திலே, நீ ஆலிலைஉருவமாகஇருந்து இன்பமானபடுக்கையாகவிருக்கிறாய்.

(௭௫௧) அஹீநாதா ரங்கக்ஷிதிரமணபாதாவநி ஸதா
ஸதாமிஷ்டம் த்ராணாஸக்த்யா ப்ரதிதநிஜஸத்த்வவிபவா ।
ஸுவித்யாயாமிந்யா: ஸ்ப்ருஶஸி பதவீமேகாஹவஹநீம்
க்ரதூநாமாராத்யா க்ரதுரபி ச ஸர்வத்வமஸி ந: ॥

ஹே ரங்கக்ஷிதிரமணபாதாவநி- ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதாவநி-வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! அஹீநா- ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமாக இருக்கிற, (அஹீநம் என்கிற யாகஸ்வரூபமாயும்) ஸதா-எப்பொழுதும், ஸதாம் - பெரியோர்களை, இஷ்டம் - இந்தமாதிரி, த்ராணாஸக்த்யா - காப்பாற்றுகிறதிலுலே, ப்ரதித - பிரஸித்தமான, நிஜ - தன்னுடையதான, ஸத்த்வ - ஸத்துக்களைக் காப்பாற்றுகிறதாகிற, (ஸத்ரயாகமாக இருக்குகையாகிற,) விபவ-பெருமையை உடைத்தாயிருக்கிற, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுடைய, ஸுவித்யா யாமிந்யா: - நல்ல ஸங்கதியை அறியாமையாகிற ராத்திரிக்கு, ஏகாஹ - ஒரே பகலினுடைய, (ஏகாஹம் என்கிற யாகத்தினுடைய) பதவீம்-வழியை, அதாவது பகல்போல் இருக்குகையை, ஸ்ப்ருஶஸி - தொடுகிறாய். அதாவது அடைகிறாய். க்ரதூநாம் - எல்லா யாகங்களாலேயும், ஆராத்யா - ஸந்தோஷப் படுத்தத்தகுந்தவளாயும், ஸர்வ: க்ரதுரபி - எல்லாயாகங்களாகவும், அஸி- ஆகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ ஆதிசேஷனுடைய அவதாரம். உலகத்தில் எல்லா ஸாதுக்களையும் காப்பாற்றுகிறாய் என்று பிரஸித்தியை அடைந்திருக்கிறாய். உலகத்திற்கு நல்ல ஸங்கதியை

அறியாமையாகிற ராத்ரிக்கு ஒரே பகலாயிருக்கிறாய். அதாவது- எல்லாஜனங்களுக்கும் நல்ல ஸங்கதிகளை மறவாமல் தெரிவிக்கிறாய். எல்லா யாகங்களையும் உன்னுடைய ப்ரீதிக்காகத்தான் எல்லா ஜனங்களும் செய்கிறார்கள். நீயே எல்லா யாகங்களாயும் இருக்கிறாய். சாஸ்திரங்களில் யாகங்கள் 'ஏகாஹம்' என்றும் 'அஹீநம்' என்றும் 'ஸத்ரம்' என்றும் பலவிதமாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'அஹீநம்' முதலான சொற்களுக்கு இரண்டுவிதமான பொருள் இருக்கிறது ஒரு பொருளைக்கொண்டு பாதுகையை யாகமாக இருக்கிறதாக சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது- 'அஹீநம்' என்கிற சொல்லுக்கு ஆதிசேஷன் என்றும், 'அஹீநம்' என்கிற யாகம் என்றும் பொருள்.

ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்கள் அறிவு பக்தி முதலான உயர்ந்த நல்ல குணங்களை அடைந்து உலகத்தில் நல்ல ஜனங்களுக்கு நல்ல ஸங்கதிகளைச் சொல்லிக் கொடுப்பதாலும், தங்களுடைய உயர்ந்த நடவடிக்கைகளாலும் ஜனங்களுக்கு இருக்கும் அக்ஞானத்தை மறுபடியும் வாராமல் போக்கிக் காப்பாற்றுகிறார்கள். உலகத்தில் ஜனங்கள் எந்த நல்ல ஸங்கதிகளைச் செய்கிறதும் அவர்களுடைய ஸந்தோஷத்திற்குத்தான். (9)

(எகூ௦) ப3ஹுவித4மக2ஸங்க3தைர்நிரூட்4யா வி
ஶாக2யூபபதை3: ஶேஷாத்மிகா பாதா3வனி நிஷே
வ்யஸே ஶேஷஸத்ரதைஸ்த்வம் ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே
ஶேஷபத்3ததிஸ்த்ரயோவிம்ஶதி: ॥

ஹே பாதா3வனி-வாராய் திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஶேஷாத்மிகா-ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமாக இருக்கிற, த்வம்- நீ, ப3ஹுவித4மக2ஸங்க3தை:- ப3ஹுவித4- அனேகவிதமான, மக2 - யாகங்களோடு, ஸங்க3தை: - சேர்ந்தவர்களாயும், (அனேகம் தலைகளை உடைத்தான உடலோடு சேர்ந்ததாயும்,) நிரூட்4யா - எல்லாகர்மங்களாலும் விடு

பட்டத்திலுலே, விஶாகம் - ஒருவிதமான குற்றமும் இல்லாமை யை, க்ருபஷெணுஃ-அடைந்தவைகளும், (நிர்மோக தயா-தோல் உரித்ததிலுலே, விஶாகம் - வெளுப்பை, க்ருபஷெணுஃ - அடைந் தவைகளுமான) ஶேஷஹ ஷெஷைஃ-பெருமாளுடைய வேலைக்காரர் களாலே, (பாம்புகளாலே) நிஷெவ்யஸெ - ஸேவிக்கப்படுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமாக இருந்து எப்பொழுதும் பகவானுக்கு வேலைசெய்கிற உன்னை இந்த லோகத்தில் இருக்கும் பகவத்பக்தர்களும், மோக்ஷத்தை அடைந் தவர்களும் நித்யஸூரிகளும் எல்லாரும் உன்னைக் கொண்டாடு கிறார்கள். ஆழ்வாரை கீழ்ச்சொன்ன எல்லாரும் கொண்டாடு கிறார்கள். (10)

இருபத்திமூன்றுவதான சேஷபத்ததி முற்றிற்று.

ஸ்ரீரங்கநாயகிவ்யமணிபாதுகாஸ்யாம் நமஃ ||

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நமஃ ||





ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ||

ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே

சதுர்விம்ஶதி: யுக்மபத்ததி: ||



(எ௨௧) உபாயே பாதுகாரூபம் ப்ரணவஸ்ய கலாத்வயம் | ஓதம் விததம் யஸ்மிந்நநந்தஸ்யாபி த
த்பதம் || (௧)

பாதுகாரூபம்-பாதுகாரூபமாக இருக்கிற, ப்ரணவஸ்ய-ப்ரணவத்தினுடைய, ஓதம்-'ஓ' என்கிற, கலாத்வயம் 'அ' 'உ'-என்கிற இரண்டு பாகத்தை, உபாயே-உபாயமாக நம்புகிறேன். யஸ்மிந்-யாதொரு இரண்டு பாதுகைகளிலே, (யாதொரு 'ஓ' என்கிற இரண்டு எழுத்திலே,) அநந்தஸ்யாபி-அளவில்லாதவராயிருக்கிறபெருமாளுடையவும், தத்-ப்ரஸித்தமான, இதம்-இந்த, பதம்-திருவடியானது, (ப்ரணவம் என்ற பதமானது) விததம்-அளக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, ('ஓ' என்கிற எழுத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதோ)

(கருத்து) இந்த பத்ததியில் பாதுகைகள் எப்பொழுதும் பிரியாமல் இரண்டாகவே இருப்பதைப்பற்றி வர்ணிக்கிறார். இந்த இரண்டையும் பார்க்கும்போது ப்ரணவத்தினுடைய 'அ, உ' என்கிற இரண்டு எழுத்துக்களும் சேர்ந்த 'ஓ' என்கிற எழுத்துப் போலிருக்கிறது. அந்த இரண்டையே நம்புகிறேன்.

பெருமாளுக்கு அநந்தன் என்று பெயர். அதாவது இடம் காலம் வஸ்துக்கள் என்கிற மூன்றிலும் அளவில்லாதவர்என்று. அப்பேர்ப்பட்ட பெருமாளுடைய அளவில்லாத திருவடி பாதுகைகளால் அளக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஓ' என்கிற எழுத்தானது 'அ, 'உ' என்கிற இரண்டு எழுத்துக்களையும்விட்டு எப்படிப்பிரியாதோ, 'அ' என்கிற எழுத்துக்குப்பொருளான பெருமாளும் 'உ' என்கிற எழுத்துக்குப்பொருளானதாயாரும் எப்படிப்பிரியமாட்டார்களோ

அதுபோல இந்தப்பாதுகைகளும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிகிற தில்லை. அந்த இரண்டு எழுத்துக்களும் எப்படி கீழ்ச்சொன்ன பொருள்களைவிட்டுப்பிரியாதோ அதுபோல் திருவடிகளைவிட்டுப் பிரிகிறதில்லை. அந்த இரண்டு பொருள்களும் (பெருமாளும்தாயா ரும்) எப்படி ஒன்றேடொன்று பிரியாமல் இருந்து உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்களோ, அப்படியே இந்த இரண்டு பாதுகைகளும் ஒன்றேடொன்றும் பெருமாளுடைய திருவடிகளையும் விட்டுப் பிரியாமல் உலகத்தைக்காப்பாற்றுகின்றன. பாதுகையைப் பிடித் தவன் பெருமாளுடைய திருவடியைப் பிடித்தவன்தான். 'ஓ' என் கிற எழுத்து 'ம்' என்கிற எழுத்தோடு சேர்ந்தால் அது பெருமா ளுக்குப்பெயரான ப்ரணவமாகிறது. ப்ரணவத்தில் எப்பொழுதும் 'ஓ' என்கிற எழுத்து 'ம்' என்கிற எழுத்தோடு சேர்ந்தே இருக்கி றது. 'ஓ' என்கிற எழுத்தின் பொருளான பெருமாளும் தாயா ரும் 'ம்' என்கிற எழுத்தின் பொருளான ஜீவனோடு சேர்ந்தே இருக்கிறார்கள். அவனைக் காப்பாற்றிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அதுபோல் 'ஓ' என்கிற எழுத்தைப்போன்ற பாதுகைகள் திருவடி களோடு சேர்ந்தும் அவைகளைக் காப்பாற்றிக் கொண்டும் இருக்கின்றன. ஆழ்வார்முதலான ஸ்ரீஆசார்யாளும் பெருமா ளும் ஒருவருக்கொருவர் பிரியாமலிருப்பதினால் ஆசார்யாளை அடைந்தவன் பெருமாளை அடைந்தவன்தான். பெருமாள் ஆசார் யாளுக்குள் அடங்கியிருக்கிறார். அதாவது ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறார்.

(௭௱௨) மணிபாதுகயோர்யுகம் முராரேஸ்ஸஹஜம் நித்யம்
விஷயாந்தரஸங்கமாநி | அபிலக்ஷ்ய சராசரஸ்ய
ரக்ஷாம் தயாக்ஷமயோரிவாவதாரௌ ||

சராசரஸ்ய, சர-அசைகிறவைகளென்ன, அசர-அசையாத தான மரம் முதலானவைகளென்ன இந்த இருவகையான உல கத்தினுடைய, ரக்ஷாம்-காப்பாற்றுதலை, அபிலக்ஷ்ய-உத்தே சித்து, (அதாவது காப்பாற்றுவதற்காக) தயா-தயை என்ன, க்ஷமயோ:-பொறுமையென்ன இவைகளுடைய, அவதா ரௌ-பிறப்புப்போலிருக்கிற, (இவை இரண்டும் உருவம் எடுத்து வந்ததுபோலிருக்கிற) முராரே:-பெருமாளுடைய, மணிபா துகயோ:-கல்லிழைத்த பாதுகைகளுடைய, யுகம்-இரண்டா

ணது, மே-எனக்கு, நித்யம்-எப்பொழுதும், இஹாமுத்ர-இந்த லோகத்திலும் வேறு லோகத்திலும் க்ஷேமங்களை, விதாதும் பண்ணவேணும்.

(கருத்து) உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு தயை, பொறுமை இந்த இரண்டும் வேணும். இந்த இரண்டும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாது. பெருமாளுடைய இந்த இரண்டும் வடிவெடுத்துவந்தது போலிருக்கிறது இந்த இரண்டு பாதுகைகள். இவைகள் எனக்கு இந்த லோகத்தில் குறைவில்லாத அளவற்ற உயர்ந்த ஸுகங்களையும் மோக்ஷஸுகத்தையும் கொடுக்கவேணும். ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்கள் தயை, பொறுமை இவையிரண்டும் வடிவு எடுத்துவந்ததுபோல் இருக்கிறார்கள். தயை என்பது ஒரு ஜீவன் வருத்தப்படுகிறபோது இன்னொருவனுக்கு காசுமுதலான ப்ரயோஜனத்தில் ஆசையில்லாமல் அந்த வருத்தத்தைப் போக்கவேணும் என்கிற நினைவு. இந்த நினைவு கையால் ஆகாதவனுக்கு உண்டானால் அது துக்கரூபமாக ஆகும். வருத்தத்தைப் போக்கவல்லவனுக்கு துக்கத்தைக் கொடுக்காது. ஜீவன்கள் துக்கப்படும்போது பெருமாள் துக்கப்படுகிறார் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். எல்லாவற்றையும் அறிந்து எல்லாவற்றையும் நினைத்தபடி செய்யக்கூடிய பெருமாளுக்கு துக்கம் எப்படி வரும்? யாரும் இதைக் கவனிக்கவேணும். (2)

(எசாரு) சரணௌ ப்ரணிபாத்ய பாதுகே ஶௌரே:

ப்ரணதாநாம் பரிரக்ஷணம் ப்ரபந்நௌ ।

விபதாமிஹ தைவமாநுஷீணாம்

ப்ரதிகாரம் பவதோர்த்வயம் ப்ரதீம: ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகைகளே! ப்ரணதாநாம்-வணங்கினவர்களை, பரிரக்ஷணம்-காப்பாற்றுகிறதற்கு, ஶௌரே:-பெருமாளுடைய, சரணௌ-திருவடிகளை, ப்ரபந்நௌ-அடைந்திருக்கிற, பவதோ:-உங்களுடைய, த்வயம்-இரண்டை, இஹ-இந்த லோகத்திலே, தைவமாநுஷீணாம்-தைவத்தினாலும் மனுஷ்யாளாலும் ஏற்படுகிற, விபதாம்-ஆபத்துக்களுக்கு, ப்ரதிகாரம்-ஸமாதானம் பண்ணுகிறதாக, ப்ரதீம:-நினைக்கிறோம்.

(கருத்து) ஓ பாதுகைகளே! நீங்கள் இரட்டையாகஇருப்பதைப் பார்த்தால், லோகத்தாருக்கு ஆபத்துக்கள் தைவத்தினாலும் மனுஷியாளாலும் ஏற்படுகிறது. அந்த இரண்டையும் போக்குவதற்காக நீங்கள் இரண்டுபேர்களாக இருந்து பெருமாளுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் அடைந்திருக்காப்போலிருக்கிறது.

நல்ல ஆசார்யர்களை அடைந்தவர்களுக்கு தைவத்தினாலும் தொந்தரவில்லை, மனுஷ்யாளாலும் தொந்தரவில்லை. (3)

எகூச) முரபிந்மணிபாதுகே பவத்யோ
விஹிதோ நூநமஸௌ மிதோ விபாக: |
ஸஜதாமஸௌஹ்ருத்யாநா
மவிரோதாய ஸுராஸுரேஶ்வராணாம் ||

முரபித:-முரன் என்கிற அஸுரனைக்கொன்ற பெருமாளுடைய, மணிபாதுகே-வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகைகளே! பவத்யோ: உங்களுக்கு, அஸௌ-இந்த, மிதஃ-ஒருவர்க்கொருவர், விபாகஃ-பிரிவானது, ஸஜதாம்-பெருமாளிடத்தில் பக்தி பண்ணி நின்றிருக்கிற, அஸௌஹ்ருத்யாநாம்-ஒருவர்க்கொருவர் ப்ரீதி இல்லாமலிருக்கிற, ஸுராஸுரேஶ்வராணாம்-உயர்ந்ததேவதைகளுக்கும், உயர்ந்த அஸுரர்களுக்கும், அவிரோதாய-சண்டையில்லாமலிருப்பதற்காக, விஹித:-ஏற்படுத்தப்பட்டது.

(கருத்து) ஓ பாதுகைகளே! நீங்கள்இரண்டாகஇருப்பதைப் பார்த்தால், தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் பலமான சண்டை. இரண்டுபேர்களும் பெருமாளிடத்தில் பக்திபண்ணுகிறார்கள், அவர்களுக்கு உங்கள்விஷயத்திலும் சண்டை வராமலிருப்பதற்காகப்பெருமாள் உங்களை இரண்டாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார் போலிருக்கிறது. (4)

(எகூரு) ஶமிதோந்நயநாய ஸம்ஶ்ரிதாநாமுபசாரோக்த
புநருக்தயேத வா | கரயோர்த்வ ரதாங்கசங்க
ஜந்மா மதுஹந்து: பதயோர்த்வ பாதுகே வ ||

மதுஹந்து:-மது என்கிற அஸுரனைக்கொன்ற பெருமாளுடைய, கரயோ:-இரண்டு திருக்கைகளிலிருக்கிற, ரதாங்-

சக்கரமென்ன, வாஞ்ஜநளவ-சங்கமென்ன இந்த இரண்டும், வடியொ:-திருவடிகளிலே இருக்கிற, வெ வாதுகெவ-பிரஸித்தமான பாதுகைகளும், ஆலொகவெஜந-தங்களைப்பார்த்த மாத்திரத்தினாலே, தங்களுடைய ப்ரகாசமாத்திரத்தினாலே, ஶவெதாவா-தங்களுடைய பெயர்களாலேயும் (சங்கினாலும்பாதுகைகளாலும் உண்டாகிறசப்தத்தினாலும்) ஸாஸ்ரீ தாநாம், தன்னை அடைந்தவர்களுடைய, ஊஹிதொநநாய-கஷ்டங்களை அடியோடு போக்குவதற்கு, ஊலம்-போதுமானவை.

(கருத்து) பெருமாள் தன்னையடைந்தவர்களுடைய ஆபத்தைப்போக்குவதற்கு திருக்கைகளில் சங்கம் சக்ரம் இரண்டையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார், திருவடிகளில்இரண்டுபாதுகைகளைச் சாத்திக்கொண்டிருக்கிறார். சங்கசக்ரங்களைப்பார்ப்பதினாலும்சக்ரத்தினுடைய பிரகாசத்தினாலும் சங்கத்தினுடைய சப்தத்தினாலும் எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லா கஷ்டங்களும் அடியோடுபோய் விடுகின்றன. அப்படியே பாதுகைகளை ஸேவிக்கிறதினாலும், பாதுகைகளுடைய சப்தத்தினாலும் கஷ்டங்கள் போகின்றன. ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யாளை ஸேவிக்கிறதினாலும் அவர்களின் உபதேசத்தினாலும்எல்லாருக்கும் எல்லாஆபத்துகளும்போகின்றன

(எசுஅ) ஊவயீரித வாயவஜநா

ஊலவாநாம் மயுவெவரிவாதுகெ வெ ।

ஐதரெதரவாஹவயம்

ஆதிவெ ஐவ வெஜவெளாவெஷ நஃ ॥

வெ மயுவெவரிவாதுகெ-மது என்கிற அசுரனுக்குத் துவேஷியாயிருக்கிற பெருமாளுடைய இரண்டுபாதுகைகளும் ஊவயீரித-அலக்ஷ்யம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஸாய-பெரியவர்களுடைய, வஜநாம்-வழிகளை, (செய்கைகளை) உடையதாயும் ஊலவாநாம்-சோம்பேரிகளாயுமிருக்கிற, நஃ-எங்களுக்கு, ஐதரெதரவாஹவயம்-ஒன்றுக்கொன்றுதுணையாக இருக்கையை, ஆதிவெ-அடைந்திருக்கிற, (அதாவது சேர்ந்திருக்கிற) வெஜவ-தைவத்தினுடைய வேலை என்ன, வெளாவெஷ ஐவ, மனுஷ்யனுடைய வேலையென்ன, இவைகள் போலிருக்கின்றன.

(கருத்து) உலகத்தில் ஒரு காரியம் நடக்கிறதற்கு தைவ ஸஹாயம் மனுஷ்யயத்நம் இரண்டும் வேணும், உலகத்தில் நம்மை போலொத்தவர்கள் தைவமென்று பேசுகிறோமேயொழிய தைவம் இருக்கிறது என்றும், அநுக்ரஹ என்றும், அதை மீறினால் தண்டனை என்றும் எண்ணமேயில்லை. அதனால் நாம் ஆரம்பிக்கிற காரியத்துக்கு தைவம் ஒத்தாசை பண்ணாது. அதுவும்தவிர சோம்பலினால் நாம் ஒரு காரியத்தை ஆரம்பிக்கிறதுமில்லை. இந்த இரண்டினாலும் நாம் ஒரு சுகத்தையடையாமலிருக்கிறோம். உங்களிரண்டுபேரையும் பார்க்கும்போது எங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காக தைவம் செய்யவேண்டிய வேலையும் மனுஷ்யன் செய்ய வேண்டிய வேலையும் இரண்டும் உருவமெடுத்துவந்ததுபோல் இருக்கிறது.

ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யர்கள் உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக ஜநங்கள் செய்யவேண்டிய வேலைகளைத்தாங்களே செய்து அதற்கொத்தாசையான வேலைகளையும் தைவத்தையும் செய்துவித்து காப்பாற்றுகிறார்கள். ஸீதையைத் தொந்தரவுபண்ணின ராக்ஷஸிகளுக்கு த்ரிஜடை செய்ததுபோல. (6)

(எகூஎ) பார்ஶ்வயோஸ்ஸரஸிஜாவஸுந்தரே பாதயோஶ்ச
மணிபாதுகே யுவாம் । ஸந்நிக்ருஷ்யேத ந சேத்
மதுவித்விஷ: கிங்கரிஷ்யதி க்ருதாகஸாம் கண: ॥

ஹே மணிபாதுகே-கல்லிழைத்தபாதுகையே! மதுவித்விஷ:-மது என்கிற அசுரனுக்குச்சத்துருவாயிருக்கிற பெருமாளுடைய, பார்ஶ்வயோ:-இரண்டு பாகங்களிலும், ஸரஸிஜா-மஹாலக்ஷ்மியென்ன, வஸுந்தரா-பூதேவி என்ன இந்த இரண்டு பேர்களும், பாதயோ:-இரண்டு திருவடிகளில், யுவாம்-நீங்களிரண்டு பேர்களும், ந ஸந்நிக்ருஷ்யேத சேத்-இராமல்போனால், க்ருத-பண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஆகஸாம்-குற்றத்தையுடைத்தானவர்களுடைய, (அதாவது குற்றம்செய்தவர்களுடைய,) கண:-கூட்டமானது, கிங்கரிஷ்யதி-என்னசெய்யும்

(கருத்து) சாஸ்திரங்களில் உடம்புகளில் அழியாத ஜீவன் என்று ஒன்றும், அதற்கு யஜமானனைதைவம் என்று ஒன்றும்

அதின் உத்தரவு என்றும் அந்த உத்தரவுபடி நடந்தால் ஸ்வர்கம், மீறிநடந்தால் தண்டனை என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாம் நெடுநாளாய் குற்றவாளிகளாயிருக்கிறோம். ஒரு ஸமயத்தில் நாம் குற்றங்களைப்பண்ணி தண்டனைக்குபயந்து அந்த தைவத்தினிடம் (பெருமாள்) போகப்போனால் எல்லையில்லாத தயை உள்ளவனாலும் பொருக்கமுடியாத குற்றங்களைப்பண்ணியிருப்பதால் அந்த தைவத்துக்கு நம்மைக்கண்டவுடனே ரொம்ப கோபம் வருகிறது. அந்த ஸமயத்தில் பக்கங்களிலிருக்கிற மஹாலெக்ஷ்மியும் பூதேவியும் திருவடிகளிலிருக்கிற நீங்களும் அந்த கோபத்தை ஸமாதாநம் பண்ணி சிபார்சுபண்ணிக் காப்பாற்றுகிறீர்கள். நீங்களில்லாவிட்டால் அந்தக்குற்றவாளி எப்படிப்பிழைப்பன்? நல்ல ஆசார்யர்கள் குற்றவாளிகளைப் பெருமாளிடம் சேர்க்கும்போது தாயார்கள் சிபார்சுபண்ணி கோபத்தைப்போக்கி தாயாரும் பெருமாளும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். (7)

(௭௯௮) பாதுகே பவபயப்ரதீபயோர் பாவயாமி யுவயோஸ் ஸஹசாரிதாம் ।
ஸக்தயோர் தநுஜவைரிண: பதே வித்யயோரிவ பராபராத்மநோ: ॥

ஹே பாதுகே-ஓ பாதுகைகளே! பவபய-ஸம்ஸாரத்தினால் உண்டாகிற பயத்துக்கு, ப்ரதீபயோ:-சத்துருவாயிருக்கிற, தநுஜவைரிண:-அசுரர்களுக்குச் சத்துருவாயிருக்கிற பெருமாளுடைய, பதே-திருவடியில், (ஸ்வரூபத்தில்) ஸக்தயோ:-சேர்ந்திருக்கிற, யுவயோ:-உங்களுடைய, ஸஹசாரிதாம்-சேர்க்கையை, பராபராத்மநோ: வித்யயோ:-பரையென்னும், அபரையென்னும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு வித்யைகளுடைய, ஸஹசாரிதாமிவ-சேர்க்கையைப் போலே, பாவயாமி-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) சாஸ்திரங்களைக்கொண்டு பகவானையும் அவனையடைவதற்காகச் செய்யவேண்டிய காரியங்களையும்பற்றித்தீர்மானிப்பதற்கு அபரவித்தை என்றுபெயர். பகவானுடையத்யானத்துக்குப் பரவித்தையென்று பெயர். உங்களிரண்டுபேர்களையும் பார்க்கும் போது அந்தஇரண்டு வித்தைகள்போலிருக்கின்றன. ஆசார்யர்கள் கீழ்ச்சொன்னஇரண்டுவித்தைகள்போலிருக்கிறார்கள். வித்தைஎன்றால் அறிவு. ஒருவன் சாஸ்திரங்களைக்கொண்டு அறியவேண்டிய

ஸங்கதிகளையறிந்து பகவானைத்தியானம் செய்தோ அல்லது ப்ரபத்திசெய்தோ (கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டோ) மோக்ஷத்தை அடைகிறான். இந்த ஸங்கதிகளைத்தன்னால் செய்யமுடியாவிட்டால் இவனுக்காக நல்ல ஆசார்யர்கள் ப்ரபத்திபண்ணினால் இவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆசாரியர்கள் அந்த வித்தைபோலிருக்கிறார்கள். வித்தையினால் மோக்ஷம் உண்டாகிறது. ஆசார்யர்களாலும் மோக்ஷமுண்டாகிறது.

(௭௫௧) ரங்கஸீம்நி ரதாங்கலக்ஷணப்ருதோ விதர்கயாமி தபநீய
பாதுகே | ஶாபதோஷஶமநாய தத்பதே சக்ர
வாகமிதுநம் க்ருதாஸ்பதம் ||

ரங்கஸீம்நி-ரங்கவிமானத்திலிருக்கிற, ரதாங்க-சக்கிரத்தை லக்ஷண:-அடையாளமாகவுடைத்தானபெருமாளுடைய, தபநீயபாதுகே-தங்கமயமான பாதுகைகளே, ஶாபதோஷ-சாபத்தினால் வந்தகெடுதியை, ஶமநாய-போக்கடிப்பதையும்பொருட்டு தத்பதே-அந்தபெருமாளுடைய திருவடியில், க்ருத-பண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஆஸ்பதம்-இருப்பை உடைத்தாயிருக்கிற, சக்ரவாகமிதுநம்-ஆணும் பெண்ணுமான இரண்டு சக்கரவாகபக்ஷிகளை, போல, விதர்கயாமி-நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) பெருமாள் ராமாவதாரம் பண்ணும்போது ஸீதையைவிட்டுப் பிரிந்த ஸமயத்தில் அந்த துக்கம் தாங்கமாட்டாமல் சில வஸ்துக்களைச் சபித்தாராம். அதாவது சக்கிரவாகம் என்கிற பக்ஷிகளுக்கு ராத்திரியில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சேர்க்கை வேண்டாமென்றும், குயிலைத்தன்தாய் வளர்க்கவேண்டாமென்றும், சம்பகபுஷ்பத்தை வண்டு தொடக்கூடாதென்றும், சந்தனமரத்தில்பாம்புகுடியிருக்கவேண்டுமென்றும், காற்றைப்பாம்பு சாப்பிடவேணுமென்றும், சந்திரனுக்கு நடுவில் கருப்பு இருக்கவேணும் என்றும் சபித்தாராம். பெருமாள் திருவடிகளில் நீங்களிரண்டு பேரும் சேர்ந்திருக்கிறதைப்பார்த்தால் அந்த சாபத்தைப்போக்கிக்கொள்கிறதற்காகசக்கிரவாகபக்ஷிகள்வந்திருக்கின்றனபோல் இருக்கிறது. உலகத்துக்குப்பெருமாளால் நேர்ந்த கஷ்டத்தை ஆசார்யர்கள் பெருமாள் திருவடிகளையடைந்து போக்குகிறார்கள். (9)

(௯௦)ஶாநயாமி ஜமதஸ்தமோவஹே ஶௌரேஶ்ஶணிவா
து³கே யுவாம் । த³க்ஷிணோத்தரமதிக்ரமோ
சிதே வர்த்மநீ இவ ஸஹஸ்ரபா⁴நவ: ॥

ஜமதஃ - லோகத்தினுடைய, தமோவஹே - அஜ்ஞானத்தை (இருட்டை) போக்கடிக்கிறவைகளாயிருக்கிற, ஶௌரே: - பெருமாளுடைய, ஶணிவாது³கே - வாரீர் கல்விழைத்த பாதுகைகளே, யுவாம் - உங்களை, த³க்ஷிண - தெற்காயும், உத்தரமதி - வடக்காயும் போகிறதினுடைய, க்ரம - வரிசைக்கு, உசிதே - தகுந்தவைகளாயிருக்கிற, ஸஹஸ்ரபா⁴நவ: - ஸூர்யனுடைய, வர்த்மநீ இவ - வழிகளைப்போலே, (அதாவது) தக்ஷிணயந உத்தராயணங்களைப்போல, ஶாநயாமி- கொண்டாடுகிறேன்.

(கருத்து) பாதுகைகளே ! உங்களைப் பார்த்தால் தக்ஷிணயந உத்தராயணங்களைப் போலிருக்கிறது. அவைகள் உலகத்துக்கு இருட்டைப் போக்கி வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கின்றன. நீங்கள் நல்ல அறிவை உண்டுபண்ணி அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகிறீர்கள். நல்ல ஆசார்யர்கள் அனுக்ரஹத்தாலும் உபதேசங்களாலும் அஜ்ஞாநத்தைப்போக்குகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்கள்இப்போது அகப்படுவது ரொம்ப அருமை. (10)

(௯௧) ரங்கநாயவாதயோரலங்க்ரியா ராஜதே கநகவாது³காஉயீ । தவிஹஸ்ருதியுமலீவ தாத்ருஶீ மந்தஸங்கவிஹாமஶாஶ்ரிதா ॥

ரங்கநாய - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, வாதயோ: - திருவடிகளுக்கு, அலங்க்ரியா - அலங்காரமாக இருக்கிற, கநகவாது³காஉயீ - தங்கபாதுகைகளின் இரண்டானது, மந்தஃ - பெருமாளுடைய இஷ்டத்தினாலே, ஸவிஹாமம் - ஒரேமாதிரியான பிரிவை- ஆஶ்ரிதா - அடைந்திருக்கிற, தாத்ருஶீ - அப்பேர்ப்பட்டதாயிருக்கிற, தஸ்ய - அந்த பெருமாளுடைய, விஹஸ்ருதியுமலீவ - லீலாவிபூதி நித்யவிபூதி என்கிற இரண்டு போலே ராஜதே - விளங்குகிறது.

(கருத்து) எல்லா உலகமும் பெருமாளுடைய ஸொத்தாம். பிரஹ்மாண்டம் என்பது 14 லோகங்களடங்கிய ஒரு இடம். பூமிக்குக்கீழ் ஏழுலோகம், மேல் ஏழுலோகம். இந்த மாதிரி பிரஹ்மாண்டங்களுக்குக் கணக்குக் கிடையாது. இதற்கு லீலா விபூதி என்று பெயர். இது கொஞ்சகாலமிருந்து போய்விடுகிறது. அழிவில்லாததாய் பரமபதம் என்றும், வைகுண்டம் என்றும் சொல்லப்படுகிற ஒரு லோகமிருக்கிறது. அதற்கு நித்ய விபூதியென்று பெயர். அதற்கு அழிவில்லை. லீலாவிபூதியைக் கால்பாகமென்னும், நித்யவிபூதியை முக்கால்பாகமென்னும் சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது, இந்த இரண்டு பாதுகைகளையும் பார்த்தால் அப்படியில்லாமல் இரண்டையும் சரிபாதியாய்ப் பண்ணப்பட்ட இரண்டு விபூதிகள் போலிருக்கின்றன. உங்களைப்பார்த்தால் நல்ல ஆசார்யர்கள் அகப்பட்டால் இரண்டு விபூதிகளும் கிடைத்தாப் போல. (11)

(௨௭௨) ஸாக்ஷாத்பதம் மதுபிதஃ ப்ரதிபாதயந்த்யௌ
மாநோபபத்திநியதே மணிபாதுகே தே ।
அந்யோந்யஸங்கதிவசாதுபபந்நசர்யாம்
மாஜ்ஞாம் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிமயீமவதாரயாமி ॥

மதுபிதஃ - மதுஎன்கிற அஸுரனைக்கொன்ற பெருமாளுடைய, பதம் - திருவடியை, ஸாக்ஷாத் - எல்லாரும் கண்ணால் பார்க்கும்படி, ப்ரதிபாதயந்த்யௌ - எல்லாருக்கும் கொடுக்கிறதாயும், (பதம் - ஸ்வரூபத்தை, ஸாக்ஷாத் - சக்திஎன்கிற வ்ருத்தியினாலே, ப்ரதிபாதயந்த்யௌ - தெரிவிக்கிறவைகளாயும்,) மாந - திருவடிக்கு சரியான அளவென்ன, உபபத்தி - திருவடிக்குப் பொருத்தமென்ன இவைகளாலே, நியதே - தவறாமலிருக்கிற, (மாந - பிரமாணமென்ன, உபபத்தி - யுக்திகளென்ன இவைகளாலே,) தே மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த இரண்டு பாதுகைகளை, அந்யோந்யஸங்கதிவசாத் - ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்திருக்கையாலே, உபபந்ந - நன்றாக நேர்ந்திருக்கிற, சர்யாம் - ஸஞ்சாரத்தை உடைத்தாயிருக்கிற, (அனுஷ்டானத்தை உடைத்தாயிருக்கிற) ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிமயீம் - வேதம்

ஸ்மிருதிகள் ரூபமான, ஆஜ்ஞாம் - உத்தரவாக, அவதாரயாமி - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகைகளே! உங்களைப்பார்த்தால் வேதமும் ஸ்மிருதியும் மாதிரி இருக்கிறது. அவைகள் ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியாது. பாதுகைகளே! நீங்கள் பெருமாளை எல்லாருக்கும் கொடுக்கிறீர்கள்- உங்களைச்சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபடியினால் நாய்முதல் எல்லாருக்கும் ஸேவை ஸாதிக்கிறார். பெருமாளுடைய திருவடிக்குச் சரியான அளவாயும் பொருத்தமாயுமிருக்கிறீர்கள். வேதத்துக்கு ஒத்திருக்கின்றன ஸ்மிருதிகள். அதனால் அதில் சொல்லியபடியே செய்கிறார்கள். வேதங்களும் ஸ்மிருதிகளும் பகவானுடைய உத்திரவு. அதை ஒருவரும் மீறக்கூடாது. அதில் சொல்லியபடிதான் ஜனங்கள் நடக்கிறார்கள். வேதத்திலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லிய ஸங்கதிகள் பிரமாணங்களுக்கும் யுக்திகளுக்கும் ஒத்தவைகள். ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யர்கள் சரணாகதி முதலான கார்யங்களால் பெருமாளை ஸ்வாதீனப்படுத்தியிருக்கிறபடியால் பெருமாளால் ஆசார்யர்களை மீறமுடியாது. சிஷ்யர்களாலும் மீறமுடியாது. (21)

(௨௨) விஶ்வோபகாரமதிக்ருத்ய விஹாரகாலே-
ஷ்வந்யோந்யத: ப்ரதமமேவ பரிஸ்புரந்த்யோ:।
த்ருஷ்டாந்தயந்தி யுவயோர்மணிபாதரக்ஷே
திவ்யம் ததேவ மிதுநம் த்ரிதஶைர்நிஷேவ்யம்॥

மணிபாதரக்ஷே - கல்லிழைத்த பாதுகைகளே! விஶ்வ லோகங்களுடைய, உபகாரம் - உபகாரத்தை, அதிக்ருத்ய உத்தேசித்து, விஹாரகாலேஷு - ஸஞ்சரிக்கிற காலங்களிலே, அந்யோந்யத: ப்ரதமமேவ - ஒருவருக்கொருவர் முன்னதாகவே (அதாவது போட்டிபோட்டுக்கொண்டு) பரிஸ்புரந்த்யோ: - போகாநிற்கிற, யுவயோ: - உங்களுக்கு, த்ரிதஶை: - ப்ரும்ஹாமுதலான தேவதைகளாலே, நிஷேவ்யம் - ஸேவிக்கத்தகுந்ததாயும், திவ்யம் - பரமபதத்தில் இருக்கிற, தத் - ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற, மிதுநமேவ - மஹாலெக்ஷ்மி நாராயணன் என்கிற இரண்டுவஸ்துவையே, த்ருஷ்டாந்தயந்தி - உபமானமாகச்சொல்லுகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகைகளே! பெருமாள் உங்களைச் சாத்திக் கொண்டு உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக எழுந்தருளும்போது திருவடிகளை மாத்தி மாத்தி வைக்கும்போது நான்தான் முன்னே காப்பாற்றுவேன் நான்தான் முன்னே காப்பாற்றுவேன் என்று போட்டி போட்டுக்கொள்ளுகிறாப்போலிருக்கிறது. அந்த உங்களைப் பார்த்தால் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு உலகத்தைக்காப்பாற்றுகிற தாயார் பெருமாள் போலிருக்கிறது என்று ஜநங்கள் சொல்லுகிறார்கள். உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு பெருமாள் அனேகாசாரிய ரூபமாய் அவதரித்திருக்கிறார். அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு காப்பாற்றுகிறார்கள். அவர்களுக்குக் காப்பாற்றுவதில் அவ்வளவு ஆசை. ஒருவருக்கு ஒருவர் பொறாமையில்லை. (13)

(௭௭௪) த்வாவேவ யத்ர சரணௌ பரமஸ்ய பும்ஸ:
தத்ர த்விதா ஸ்திதவதீ மணிபாதுகே த்வம் |
யத்ரைவ தர்ஶயதி தேவி ஸஹஸ்ரபாத்த்வம்
தத்ராபி நூநமஸி தர்ஶிததாவதாத்மா ||

தேவி மணிபாதுகே - விளங்காநிற்கிற கல்லிழைத்த பாதுகையே, த்வம் - நீ, பரமஸ்ய பும்ஸ: - பெருமாளுக்கு, யத்ர - எந்த இடத்தில், சரணௌ - திருவடிகள், த்வாவேவ - இரண்டேதானோ, தத்ர - அந்த இடத்தில், த்விதா - இரண்டாக, ஸ்திதவதீ - இருக்கிறாய், யத்ர - எந்த இடத்தில், ஸஹஸ்ரபாத்த்வமேவ - ஆயிரம் திருவடியை உடைத்தாயிருக்கையையே, தர்ஶயதி - காண்பிக்கிறாரோ, தத்ர - அந்த இடத்தில், தர்ஶித - காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, தாவதாத்மா அபி - அவ்வளவு திருமேனியை உடைத்தானவளாகவும், அஸி - ஆகிறாய், நூநம் . நிச்சயம்.

(கருத்து) பாதுகையே! பெருமாளுக்குத் திருவடிகள் இரண்டாக இருந்தால் நீங்களும் இரண்டாக இருக்கிறீர்கள். பெருமாள் ஆயிரம் திருவடிகளோடு ஸேவை ஸாதித்தால் நீங்களும் ஆயிரமாக இருக்கிறீர்கள். கோவில்களில் பெருமாள் இரண்டு திருவடிகளோடு எழுந்தருளியிருக்கிறபடியால் பாதுகைகளும்

இரண்டாயிருக்கிறது. ஆசார்யர்கள் பெருமாள் திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்தே யிருக்கிறார்கள்.

(௭௭௫) பர்யாயத: ஸஞ்சரத: மணிபாதுகே த்வே
பூர்வாபரக்ரமநியமம் வ்யதீதயுக்தே |
மந்யே யுவாம் உந்நதி விஷ்ணுபதே ஸ்புரந்த்யௌ
ஸந்த்யே ஸமஸ்தஜகதாம் அபிவந்தனீயே ॥

மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகைகளே, பர்யாயத: - மாறிமாறி, ஸஞ்சரத: - ஸஞ்சரிக்கிறதினாலே, பூர்வாபரக்ரமநியமம் - இதுதான் முன்னே இதுதான் பின்னே என்கிற கட்டுப்பாட்டையும், இதுபின்னே தான் இது முன்னே தான் என்கிறகட்டுப்பாட்டையும், வ்யதீதயுக்தே - தாண்டியிருக்கிற, யுவாம் - உங்களை, உந்நதி - உயர்ந்ததாயிருக்கிற, (பெரியதாயிருக்கிற) விஷ்ணுபதே - பெருமாள் திருவடியிலே, (ஆகாசத்திலே) ஸ்புரந்த்யௌ - விளங்காநிற்கிற, ஸமஸ்தஜகதாம் - எல்லாலோகங்களாலும், அபிவந்தனீயே - ஸேவிக்கத் தகுந்தவை களாயுமிருக்கிற, ஸந்த்யே - ப்ராதஸ்ஸந்த்யை ஸாயம்ஸந்த்யை என்கிற இரண்டு ஸந்த்யைகளாக, அதாவது காலவேளை-ஸாயங்காலம் என்கிற இரண்டுவேளைகளாக, மந்யே - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகைகளே! உங்களைச் சாத்திக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது மாறிமாறி நடக்கிறபடியால் இந்த பாதுகைதான் முன்னே இந்த பாதுகைதான் பின்னே என்கிற கட்டுப்பாடு இல்லை. உங்களை எல்லாலோகமும் ஸேவிக்கிறது ஆகையால் உங்களைப் பார்த்தால் ப்ராதஸ்ஸந்த்யை ஸாயம்ஸந்த்யை என்கிற இரண்டு ஸந்தியாகாலங்கள் போலிருக்கிறது. நல்ல ஆசார்யர்களை எல்லாலோகங்களும் கொண்டாடுகிறது. அவர்களுக்கு நல்ல ஸங்கதிகளை நடத்துகிற விஷயத்தில் முன்னே இருந்தவர்களுக்கும் பின்னே இருந்தவர்களுக்கும் வித்தியாஸம் கிடையாது. (15

(௭௭௬) அப்ராக்ருதஸ்புரணயோர் நிஜஸம்ஸ்ரயோ மா
த்ருஷ்டாந்ததாம் அரணிவம்சஜயோர் ஜிஹீர்ஷோ: |
சாந்தோ யுவாம் ரகுபதேர் மணிபாதுகே த்வே
விஸ்ரம்ப ஸாந்தி வஹனம் கபி வேதயாமி ॥

ரகுபதே: - ஸ்ரீராமனுடைய, மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகைகளே, அக்லாந்த - ஓச்சலில்லாமலிருக்கிற, ஸஞ்சரண - நடையை உடைத்தாயிருக்கிற, சரணபங்கஜயோ: - தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடிகளுக்கு, நிஜஸாஹ்யயோகாத் - தன்னுடைய சேர்க்கையினாலே, அக்லாந்திம் - வாட்டமில்லாமையை, திஸந்த்யௌ - கொடுக்கிறவைகளாயிருக்கிற, யுவாம் - உங்களை, பலாம் - பலை என்னும், அதிபலாம் - அதிபலையென்னும் சொல்லப்படுகிற, வித்யே - வித்யைகளாக, விம்ருஶாமி - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகைகளே! ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் விச்வாமித்ரர் என்கிற ரிஷி ராமனையும் லெக்ஷ்மணனையும் நடத்தி தன் ஆச்ரமத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனாராம். குழந்தைகளுக்கு ச்ரமமாக இருக்குமே என்று நினைத்து அவர்களுக்கு பலை அதிபலை என்கிற இரண்டு வித்தைகளை உபதேசம் பண்ணினாராம். பிறகு அந்தக் குழந்தைகளுக்கு கொஞ்சங்கூட ச்ரமமில்லையாம் என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அது போல் பெருமாள் எழுந்தருளுங்காலங்களில் நீங்களும் அதேமாதிரி பெருமாளுக்கு ச்ரமமில்லாமல் செய்கிறபடியால் உங்களை அந்த வித்தைகளாகவே நினைக்கிறேன்.

நல்ல ஆசார்யர்களை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு இந்த லோகத்து ஸுகத்துக்கும் மோக்ஷஸுகத்துக்கும் குறைவு கிடையாது. இந்த காலத்தில் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய லக்ஷணத்தோடுகூடிய ஆசார்யர்கள் அகப்படுவதும் அவர்களைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து அடைவதும் ரொம்ப கஷ்டம். (16)

(௭௭௭) அக்லேஶஹாநிவிஹிதவ்ரதசாதுரீதம் யதாவத்
ஸம்ப்ராப்ய ஸம்விதிதவதாம் பாதுகே பாவ
ஸோகாந் ! நித்யம் ஹஸ்தே ரகுநந்தனதயா
நாமபாதம் ஸஜ்ஜநாந் நிஷேவ ஸாக்ஷாத் ஸ்வய
மிஹ யுவாம் ஜ்ஞாநகாத்ரதீகே ந: ॥

ஹேவாதே-ஏபாதுகைகளே, ஈஹெரே-மனஷ்யக்கு நல்ல ஸங்கதிகளைக் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய தெளிவுஇல்லா திருலே, தத்தம் - ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களுடைய உண்மையை, யதாவத் - உள்ளபடி, அவிதிதவதாம் - அறியாதவர்களாயும், இதம் - இப்போதுநடக்கிறபடி, பாபஸோகம் - நரங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய, வழ்மம் - வழியை, வரிவிதவதாம் - பழக்கிக்கொண்டிருக்கிற, நஃ - எங்களுக்கு, இஹ - இந்த லோகத்திலே, ஸக்தேஃ - பக்தியோகத்திற்கு, பெருமாளுடைய யானத்துக்கு, உபகாரதயா - உதவியாக, நாய-பெருமாளுடைய, பாதம் - திருவடியை, நித்யம் - எப்பொழுதும், ஸ்வயம் - தாங்களாகவே, ஸஜந்த்ய-அடைந்தவைகளாயிருக்கிற, ஸாக்ஷாத் - கண்ணாலே பார்க்கக்கூடியவைகளாயிருக்கிற, ஜ்ஞாந கர்மநிஷ்டே - ஜ்ஞாநயோகம் கர்மயோகம் என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டுகளாக, ஸ்தஃ - இருக்கிறீர்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகைகளே! ஒருஜீவன் இந்த உலகத்தில் பிறந்து கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களைச் செய்து ஜீவாத்மாவுடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி. பார்த்து பக்தியோகத்தைப் பண்ணி மோக்ஷத்தை அடையவேணும் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. நாமெல்லோரும் பிள்ளை பெண்டாட்டி பணம் முதலானவைகளில் மயங்கி ஆத்மாக்களின் உண்மையையே அறியாமலும் நல்ல கர்மங்களைச் செய்யாமலும் நரகத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய கர்மங்களை எல்லாருமறியும்படியாய்ச் செய்து கொண்டுமிருக்கிறோம். எங்களுக்கு பக்தியோகம் கிடைக்க வேண்டியதற்காக ஜ்ஞானயோகம் கர்மயோகம்என்கிற இரண்டும் உங்கள் ரூபமான வடிவை எடுத்துக்கொண்டு பெருமாள் திருவடியை அடைந்தாப்போலிருக்கிறது. நல்ல ஆசார்யர்களை ஆச்ரயித்தால் அவன் எவ்வளவு பாபியாயிருந்த போதிலும் அவனுக்கு கர்மயோகம், ஜ்ஞான யோகம், பக்தியோகம், மோக்ஷம் எல்லாம் கிடைக்கும்.

(எஎஅ) ந்யஸ்தம் விஷ்ணோ: பதமிஹ மஹத் ஸ்வேந ஸம்ருத்த்யா வஹந்த்யௌ ஸ்ருத்யாக்யாம் அஸ்கலிதகதிம் வர்தயந்த்யௌ நிஜாஜ்ஞாம் | ஆஸந்நாநாம் ப்ரணயபதவீம் ஆத்மநா பூரயந்த்யௌ த்வைராஜ்யஸ்ரீர்பவதி ஜகதாமைகராஜ்யே பவத்யோ: ||

ஹே பாதுகே-ஏ பாதுகைகளே, இஹ-இந்த லோகத்திலே, ந்யஸ்தம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, மஹத் - ரொம்ப உயர்ந்ததாயிருக்கிற, விஷ்ணோ: - பெருமாளுடைய, பதம் - திருவடியை, (பட்டத்தை) ஸ்வேந - தன்னுடையதான, ஸம்ருத்த்யா - பெருமையிலே, வஹந்த்யௌ - தூக்குகிறவர்களாயும், ஸ்ருத்யாக்யாம் - வேதம் என்று பெயருள்ள, நிஜாஜ்ஞாம் - தன்னுடைய உத்திரவை, அஸ்கலித - தடுக்கப்படாமலிருக்கிற, கதிம் - நடப்பை உடைத்தானதாக, வர்தயந்த்யௌ - இருக்கும்படி செய்கிறவர்களாயும், ஆஸந்நாநாம் - கிட்டவந்தவர்களுடைய, ப்ரணய - ஸ்னேஹத்தினுடைய, பதவீம் - வழியை, ஆத்மநா - தானாகவே, பூரயந்த்யௌ - நிரப்புகிறவர்களாயுமிருக்கிற, பவத்யோ: - உங்களுக்கு, ஜகதாம் - லோகங்களுக்கு, ஐகராஜ்யே - ஒரே ராஜாவாக இருக்கையானது, ஸத்யபி - இருந்த போதிலும், த்வைராஜ்ய - இரண்டு இராஜாக்களாக இருக்கையினுடைய, ஸ்ரீ: - தோற்றமானது, பவதி - இருக்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகைகளே நீங்கள் இந்த உலகத்துக்கு ராஜாக்களாக இருக்கிறீர்கள். (அதாவது) ரொம்பவும் உயர்ந்ததான பெருமாளுடைய திருவடிகளைத் தூக்குகிறீர்கள். (அதாவது) கோஸலராஜ்யத்தை ஆளுகிறீர்கள். வேதம், ஸ்மிருதி முதலான உங்களுடைய உத்தரவை உலகத்தில் தவிராமல் நடத்துகிறீர்கள். உங்கள் ஸமீபத்தில் வந்த மாத்திரத்திலேயே யாருக்கும் உங்களிடத்தில் எல்லையில்லாத பிரீதியை உண்டுபண்ணுகிறீர்கள். நீங்கள் இரண்டுபேரும் உலகத்துக்கு ஒரே ராஜாவாக ஆனாலும் உருவம் இரண்டாயிருப்பதால் இரண்டு ராஜாக்கள் போல் தோன்றுகிறது. நல்ல ஆசாரியர்கள் ஒருவராலும் செய்யமுடியாத பகவானிடத்தில் தியானத்தைச் செய்கிறார்கள். பகவானுடைய உத்திரவுப்படி

நடக்கிறார்கள், அவர்களிடத்தில் எப்பேர்பட்ட கெட்டவர்கள் வந்தாலும் அவர்களுக்கு அவர்களிடத்தில் எல்லையில்லாத ப்ரீதி உண்டாகிறது. அது ஆசாரியர்கள் சக்தி. இந்த மாதிரியாக அவர்கள் பெருமாளைக்காட்டிலும் அதிகமாக உலகத்தை ஆளுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அநேகம் பேர்களாக இருக்கிறார்களே ஒழிய எல்லாரும் ஒரேமாதிரியான வேலைகளைச் செய்கிறபடியால் அவர்களெல்லோரும் ஒருவர் என்றே சொல்லலாம். பெருமாள் ஒருவரே பலஉருவை யெடுத்துக்கொண்டு லோகோபகாரம் செய்கிறார். ஆனால் பெருமாள்ஒருவரே ஆசார்யாள் அனேகம்பேர். (18)

(௧௯) அப்ராப்தாநாமுபஜநயத: ஸம்பதாம் ப்ராப்திமேவம்
ஸம்ப்ராப்தாநாம் ஸ்வயமிஹ புந: பாலநா
யாம் யதேதே । ஸாக்ஷாத்ரங்கக்ஷிதிபதிபதம்
பாதுகே ஸாதயந்த்யௌ யோகக்ஷேமௌ ஸுச
ரிதவஶாந்மூர்த்திமந்தௌ யுவாம் ந: ॥

ஹே பாதுகே - ஏ பாதுகைகளே! ரங்கக்ஷிதிபதி - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பதம் - திருவடியை, ஸாக்ஷாத் - நேராகவே, (அதாவது இன்னொன்றை நடுவில் வைத்துக்கொள்ளாமல்) ஸாதயந்த்யௌ - கொடுக்குகிறவர்களாயிருக்கிற, யுவாம் - நீங்கள், ந: - எங்களுக்கு, அப்ராப்தாநாம் - இதுவரையில் அடையப்படாமலிருக்கிற, ஸம்பதாம் - ஐச்வர்யங்களுடைய, ப்ராப்திம் - அடைகிறதை, உபஜநயத:-உண்டுபண்ணுகிறீர்கள். புந: - மறுபடியும், ஸம்ப்ராப்தாநாம் - அடையப்பட்டவைகளுடைய, பாலநாயாம் - காப்பாற்றுவதற்கு, ஸ்வயம் - தானாகவே, யதேதே - ப்ரயத்னப்படுகிறீர்கள், ஸுசரிதவஶாத் - எங்களுடைய பாக்யத்தினாலே, யுவாம் - நீங்கள், மூர்த்திமந்தௌ - வடிவை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற, யோகக்ஷேமௌ - யோக - இல்லாததைக்கொடுக்கிறது என்ன, க்ஷேம-கொடுத்ததைக்காப்பாற்றுகிறதென்ன இவைகளாக, ஸ்த: - இருக்கிறீர்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகைகளே! உலகத்தில்யோகக்ஷேமம் என்று சொல்லுகிறார்கள். யோகம் என்றால் இல்லாதவஸ்து அகப்படுவது,

க்ஷேமம் என்றால் அது குறைவில்லாமலிருப்பது. உங்களைப்பார்த்தால் உருவம் எடுத்த இந்த இரண்டுபோலிருக்கிறது.

நல்ல ஆசார்யர்கள் இந்த லோகத்து ஸுகமோ, வேறு லோகத்து ஸுகமோ ஸகலஸுகத்தையும் கொடுத்து அதற்கு ஒரு குறைவும் இல்லாமல் பண்ணுகிறார்கள். (பத³ம்-திருவடியை, வாஹயந்த்ய: - நடத்துகிறவர்களாக இருக்கிற)

(௭௱ம்) பத்³த⁴ஹரிபாத³யுக³லம் யுக³லம் தபநீயபா
து³கே யுவயோ: । மோசயதி ஸம்ஶ்ரிதாநாம்
புண்யாபுண்யாக்²ய ஶ்ருங்க²லாயுக³லம் ॥

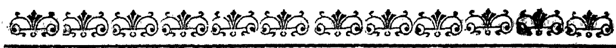
இதி ஸ்ரீ கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்³வேங்கடநாத²ஸ்ய வேதா³ந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீ ரங்க³நாத²பாது³காஸஹஸ்ரே த்³வந்த்³வபத்³த⁴தி:
ஸப்தவிம்ஶீ ॥

ஹே தபநீயபாது³கே-ஏ தங்கபாதுகைகளே! பத்³த⁴ - அடையப்பட்டிருக்கிற, ஹரி-பெருமாளுடைய, பாத³-திருவடிகளுடைய, யுக³லம் - இரண்டை உடைத்தாயிருக்கிற, யுவயோ: - உங்களுடைய, யுக³லம் - இரண்டானது, ஸம்ஶ்ரிதாநாம்-உங்களையடைந்தவர்களுடைய, புண்யாபுண்யாக்²ய- புண்ணியம் பாபம் என்றுசொல்லப்படுகிற, ஶ்ருங்க²லா-விலங்கினுடைய, யுக³லம் - இரண்டை, மோசயதி - விடுவிக்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகைகளே! நீங்களிரண்டுபேரும் பெருமாளுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் பிடித்துக்கொண்டு உங்களை அடைந்தவர்களுக்கு புண்ணியம் பாபம் என்கிற இரண்டு விலங்கையும் வெட்டி அழிவில்லாத பகவானுடைய ஸ்தானத்தைக்கொடுக்கிறீர்கள். ஒரு ஜீவன் பெருமாளுடைய நிலையான லோகத்தை அடையவேணும். அதற்கு இவனால் செய்யப்பட்ட பாபம் நரகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. புண்ணியம் பணம், சுவர்கம் முதலான ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. நீங்கள் அந்த இரண்டையும் போக்கி உங்களை அடைந்தவர்களுக்கு பெருமாளுடைய ஸ்தானத்தைக் கொடுக்கிறீர்கள்

ஒருவன் பாபங்களையே செய்யக்கூடாது. புண்ணியங்களையும் பணம், பிள்ளை, சுவர்க்கம் முதலான பலன்களை உத்தேசித்து செய்யக்கூடாது. சாஸ்திரத்தில் செய்யவேணும் என்று சொல்லப் பட்ட காரியங்களை மோக்ஷத்திற்காக (பெருமாளை அடைவதற்காகவே) செய்யவேணும். பெருமாளைத்தவிர மற்ற பலன்களை ஆசைப்பட்டவனைப் பெருமாள் தன்னிடம் அழைத்துக்கொள்கிற தில்லை. பெருமாளைத் தங்களுக்கு ஸ்வாதீனமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிற நல்ல ஆசார்யர்கள் தங்களை அடைந்தவர்களுக்கு நல்ல அறிவையும் ஒழிவுமுதலான குணங்களையும் உண்டுபண்ணி மோக்ஷத்தை அடையும்படி செய்கிறார்கள். (20)

இருபத்துநான்காவதான த்வந்த்வபத்ததி முற்றிற்று.



ஶ்ரீ: ॥

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

ஶ்ரீரங்கநாயகபாதுகாஸஹஸ்ரே

பஞ்சவிம்ஶீ ஸந்நிவேஶபத்ததி: ॥



(௬அ௧) அணோரணீயஸீம் விஷ்ணோர்மஹதோऽபி மஹீயஸீம் । ப்ரபத்யே பாதுகாம் நித்யம் தத்பதேநைவ ஸம்மிதாம் ॥

அணோ: - சிறியதான திருவடியைக்காட்டிலும், அணீயஸீம் - ரொம்ப சின்னதாயும், மஹதோऽபி - பெரியதான திருவடியைக்காட்டிலும், மஹீயஸீம்-ரொம்பவும்பெரியதாயும், நித்யம் - எப்பொழுதும், தத்பதேநைவ - அந்த பெருமாளுடைய திருவடியோடேயே (ஸ்வரூபத்தோடேயே) ஸம்மிதாம், ஒரே அளவுள்ளதாயுமிருக்கிற, விஷ்ணோ: - பெருமாளுடைய- பாதுகாம்-பாதுகையை, ப்ரபத்யே-உபாயமாக நம்புகிறேன்

(கருத்து) இந்தப் பத்ததியில் பாதுகையினுடைய ஸந்நிவேசம் (அதாவது) உருவம் இன்னமாதிரியென்று ஸாதிக்கிறார். பெருமாள் வாமனாவதாரம் பண்ணும்போது திருவடி சின்னதாக இருந்தால் அதைக்காட்டிலும் சின்னதாக இருக்கிறது. த்ரிவிக்ரமாவதாரகாலத்தில் திருவடி பெரியதாயிருந்தால் அதைக்காட்டிலும் பெரியதாயிருக்கிறது. அதாவது உலகத்தில் பாதுகையென்பது காலுக்கு பெரியதுமில்லை சிறியதுமில்லை. காலளவுதானிருப்பது வழக்கம். வேணுமானால் பெரிதாயும் சிறியதாயும் பண்ணிக்கொள்ளலாம். அது போல பாதுகையென்பது பெருமாள் திருவடியளவு இருக்கிறது. பெருமாளுடைய ஸ்வரூபம் போலிருக்கிறதென்றும் ஒரு அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. பெருமாளுடைய ஸ்வரூபத்தை சின்னதைக்காட்டிலும் சின்னதென்றும், பெரியதைக்காட்டிலும்பெரியதென்றும்சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது, ஒருமண்ணை ஸன்னமாகப்பொடிபண்ணி ரொம்பவும் வழுவழுவென்று இருக்கும் பலகையில் வைத்தால் அந்தமண் அந்தப்பலகையிலிறங்காது. ஒருசொட்டு ஜலத்தைவிட்டால் அந்தஜலம் அந்தப் பலகையினுள்ளே இறங்குகிறது. ஆகையால் மண்ணைக்காட்டிலும் ஜலம் சின்னது. தவலையில் ஜலத்தை வைத்து, தீயை அடியில் போட்டால் தவலைவழியாய்ஜலத்தில் தீ ஏறுகிறது. ஜலத்தைக்காட்டிலும் நெருப்பு ஸூக்ஷ்மம். ரொம்ப சின்னதான வஸ்துக்களிலும் ஈச்வரஸ்வரூபம் நுழையக்கூடியது. அதனால் அதை சின்னதைக்காட்டிலும் சின்னது என்று சொல்லியிருக்கிறது. நல்ல ஆசார்யர்கள் பெருமாளுக்கும் தன்னுடைய ஆசார்யர்களுக்கும் அறிவில்லாததுணி முதலானவைகளைப்போல உபயோகிக்கத்தகுந்தவர்கள். பெருமாள் அவர்களை உயர்த்திவைத்தாலும் தாழ்த்திவைத்தாலும் அவர்களுக்கு ஸந்தோஷமே யொழிய வருத்தமில்லை. நல்ல ஆச்சார்யர்கள்பெருமாளைப்போலேயேஇருக்கிறார்கள்.

(எ௲உ) ப்ரதிதிஷ்டதி பாதஸம்மிதாயாம் த்வயி நித்யம்
மணிபாதுகே முகுந்த:। ஜதரே தவ விச்வமா
ஸ்ய ஸ்தே விஸ்வவ்ருஜநதௌ ஸவஜீ ॥

ஹே மணிபாதுகே - வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே!
[illegible] - பெருமாள் பாதஸம்மிதாயாம் - திருவடிக்கு சரி

யான அளவுள்ளதாயிருக்கிற, த்வயி - உன்னிடத்தில்; நித்யம் - எப்பொழுதும், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருக்கிறார். தே - அந்த, ஸதே - இந்த, இதரே - வேறாயிருக்கிற, பரிபர்ஹா:-குடை முதலிய ஸாமான்கள், விபவப்ரக்ஞ - பெருமையைத் தெரியப் படுத்துவதற்கு, ஹேதவ:-காரணங்களாக, பவந்தி-ஆகின்றன.

(கருத்து) பெருமாள் நின்றுகொண்டிருக்கும் காலத்திலும், எழுந்தருளுகிற காலத்திலும் பாதுகைகள்தான் பெருமாளுடைய திருமேனிக்கு உதவுகின்றன, நகை முதலானவைகளெல்லாம் பெருமைக்குத்தானிருக்கிறது. ஒருவனுக்கு எவ்வளவு பணம் முதலானவை இருந்தாலும் அன்னந்தானவனை வளர்க்கிறது. மீதி எல்லாம்பெருமைக்கு,உலகத்தில் எவ்வளவோ வஸ்துக்களிருக்கின்றன. பெருமாளுக்கு ரொம்பவும் இஷ்டமான ஜீவன்களைக் காப்பாற்றுவது என்கிற கார்யத்துக்கு ஆசார்யர்களைத் தவிற மற்றவர்களால் உதவியில்லை. (2)

(எஅங) தவ ரங்கநரேந்த்ரபாதரக்ஷே ப்ரக்ருதிஸ்ஸத்யபி
பக்திபாரதந்த்ர்யாத் | பவதீம் வஹதீவ ஸஶே
ஷ: ப்ரதிதஸ்வஸ்திகலக்ஷணைஶ்ஶிரோபி: ||

ஹே ரங்கநரேந்த்ர பாதரக்ஷே - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடியைக்காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஸஶேஷ: - ஆதிசேஷனவர், தவ - உனக்கு, ப்ரக்ருதி:ஸத்யபி - காரணமாகியிருந்தாலும், ப்ரதித - பாதுகையின் ஆகாரமுள்ளதாக பிரஸித்தமாயிருக்கிற, ஸ்வஸ்திக - வலது கையை இடது தோளிலும் இடதுகையை வலதுதோளிலும் வைத்துக்கொண்டாப்போலிருக்கிற, லக்ஷணை: - அடையாளங்களையுடைத்தாயிருக்கிற, ஶிரோபி: - தலைகளாலே, பக்திபாரதந்த்ர்யாத் - பக்திக்கு அதீனமாயிருக்கையாலே, பவதீம் - உன்னை, வஹதீவ - தூக்குகிறார்போல.

(கருத்து) பாதுகையின் ஸன்னிவேசம் (அதாவது உருவம்) பெருமாளுடையதிருவடி போலிருக்கிறது. ஆதிசேஷன் படத்தில் பெருமாள்திருவடிமாதிரி ஒரு அடையாளமிருக்கிறது. அதாவது

நல்லபாம்பின் தலைகளில் எல்லாத்திலுமிருக்கிறதே, அதுபோலிருக்கிறது அதைப்பார்த்தால்ஆதிசேஷன், பாதுகை தன் அவதாரமாக இருந்தாலும் அதனிடத்தில் பக்தியால் அதையே தன் தலையால் தூக்குவது போலிருக்கிறது. ஆசார்யர்கள் நித்யஸூரிகள் அவதாரமாக இருந்தாலும் நித்யஸூரிகளே அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள். (3)

(எஅச) பரமஸ்ய பும்ஸ: பதஸந்நிவேசாந்
ப்ரயுஞ்ஜதே பாவிதபஞ்சராத்ரா: ।
அகப்ரதீபாந் அபதிச்ய ம்ருத்ஸ்நா
அங்கேஷு ரங்கேசயபாதுகே த்வாம் ॥

ஹே ரங்கேசயபாதுகே! - பாராய் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! பாவித - நினைக்கப்பட்டிருக்கிற, அதாவது பரிசயம்பண்ணப்பட்ட, பஞ்சராத்ரா:-பாஞ்சராத்ரசாஸ்திரத்தையுடையவர்கள், அக-பாபங்களுக்கு, ப்ரதீபாந் - சத்ருவாயிருக்கிற, பரமஸ்யபும்ஸ: - உயர்ந்த புருஷனான பெருமாளுடைய, பதஸந்நிவேசாந்-திருவடிபோன்ற உருவத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, ம்ருத்ஸ்நாந் - திருமண்களை, அபதிச்ய - வியாஜமாகப்பண்ணி, த்வாம் - உன்னை, அங்கேஷு - உடம்புகளில், ப்ரயுஞ்ஜதே - வைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரத்தைப்பரிசயம்பண்ணின மஹான்கள் பெருமாள்திருவடிமாதிரியிருக்கிற பன்னிரண்டு திருமண்களை உடம்புகளிலிட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். திருமண் என்று பெயரேயொழிய உன்னைத்தான் வைத்துக்கொள்கிறார்கள். திருமணும் பாதுகையும் திருவடி போலிருப்பதால் திருமண்களைப் பாதுகையாக ஸாதித்தார். (4)

(எஅரு) விஸ்ருஜ்ய ரங்காதிபதிம் பராயா:
ச்ருதே: ஸ்திதாம் மூர்த்நி பாதுகே த்வாம்
பஜந்தி ப்ராஜ்ஞாஸ்ஸமயே ப்ரபந்நாம்
ஸ்வதந்த்ரதந்த்ராஹரணாநி ஸந்த: ॥

ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! வ்ருத்தா: - ரொம்ப பெரியவர்கள், த்வாம் - உன்னை, ரங்கந்ருபதிம் வராயா: - ஸ்ரீ ரங்கநாதனை அகமுடையானாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிற, ச்ருதே: - வேதமாகிற பொம்மனாட்டியினுடைய, ஶிரஸி - தலையிலே, அதாவது உபநிஷத்திலே, ஸ்திதாம் - இருக்கிறவளாக, விம்ருஶ்ய - யோசித்து, ஸமயே - கலியாணகாலத்திலே, வதூநாம் - கலியாணப்பெண்களுடைய, மௌலௌ - தலையிலே, த்வத்ப்ரதிக்ருதீ - உன்னைப்போன்ற அடையாளமுள்ளதாயிருக்கிற அதாவது திருமண்போட்ட, ஆபரணானி-நகைகளை அதாவது திருமங்கலியங்களை, வஹந்தி - வைக்கிறார்கள்.

(கருத்து) லோகத்தில் பெரியோர்கள் கலியாணகாலத்தில் பெண்கள் தலையில் நுகத்தடியை வைத்து திருமங்கல்லியத்தையும் வைக்கிறார்கள். திருமங்கல்லியத்தில் திருமண் போட்டிருக்கிறது. திருமண் பாதுகைமாதிரி யிருக்கிறது. ஏன் அப்படிவைக்கிறார்கள் என்று கேட்டால் வேதங்கள் தலையில் பாதுகையிருக்கிறது. (அதாவது, பாதுகையையே வேதங்களின் தலையானஉபநிஷத்துக்கள்சொல்லுகின்றன.) அதனால் வேதமாகிற பெண்கள் நித்யஸுமங்கலிகளாயிருக்கிறார்கள். அதுபோல்நம்பெண்கள் தலையிலும்பாதுகையை வைத்தால் இவர்களும்நித்யஸுமங்கலிகளாயிருப்பார்களென்று நினைத்து உன்னைச்சிரஸ்ஸில வைக்கிறார்கள். (5)

(எஅகா) வஹந்தி ரங்கேஶ்வரபாதரக்ஷே

தீர்காயுஷாம் தர்ஶிதபக்திபாரா: ।

ஆஶாதிபாநாமவரோதநார்ய:

த்வத்ப்ரதிக்ருதிகாம் ஜாதஹேமஸம்ப்ருதை: ॥

ஹே ரங்கேஶ்வரபாதரக்ஷே - ரங்கநாதனுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தீர்காயுஷாம் - வெகுநாள் பிழைத்திருக்கிற, ஆஶாதிபாநாம் - கிழக்கு முதலான திக்குகளுக்கு ராஜாக்களான இந்திரன் முதலானவர்களுடைய, அவரோதநார்ய:- அந்தப்புரஸ்திரீகள், தர்ஶித - காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, பக்திபாரா: - அதிகமான பக்தியையுடைத்தானவர்களாய்க்கொண்டு, ஜாதஹேமஸம்ப்ருதை: - தங்கத்தினால்

செய்யப்பட்ட திருமங்கலியச்சரடுகளாலே, ஸ்வரூபாகாரம் - டன் அடையாளத்தை, வஹந்தி - தூக்குகிறார்கள்.

கருத்து) ஒவ்வொருதிக்குக்கு ஒவ்வொருதேவதையை யஜமானனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறது. அவர்களுடைய பெண்டாட்டிகள் திருமங்கல்லியத்தில் உன் மாதிரி அடையாளங்களை வஹிக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் தீர்க்க ஸுமங்கலிகளாக இருக்கிறார்கள். (6)

(௧அ௭) வ்யூஹக்ரமேண ப்ரதிதாரமத்ர
ஸந்தர்ஶயந்தீம் மணிபாதுகே த்வாம் |
பாதும் த்ரிலோகீம் பதபத்மஜம்
ஸௌதர்ஶநீம் யந்த்ரமவைமி ஶௌரே: ||

ஹே மணிபாதுகே. வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! அத்ர - தன் மேலே, வ்யூஹக்ரமேண - வாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன் முதலானவர்களுடைய வரிசையினால், ப்ரதிதாரம் - பிரஸித்தராயிருக்கிற பெருமாளை. (கூட்டமாயிருக்கிற ரீதியினாலே பிரஸித்தமான அரங்களை) ஸந்தர்ஶயந்தீம் - காண்பியாநிற்கிற, த்ரிலோகீம் - மூன்று லோகத்தையும், பாதும் - காப்பாற்றுவதற்காக, ஶௌரே:-பெருமாளுடைய, பதபத்மஜம் - தாமரைப்பூ போலிருக்கிற திருவடியை அடைந்திருக்கிற, (தாமரைப்பூபோன்ற கோட்டுக்கு உள்ளேயிருக்கிற) ஸௌதர்ஶநீம் யந்த்ரம் - ஸுதர்சன யந்த்ரமாக, அவைமி - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன் முதலான பெருமாளை உன்பேரில் எல்லாருக்கும் காண்பிக்கிறாய். (அதாவது அவர்கள் உன்னைத் திருவடிகளில் சாத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள் மூன்று லோகத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காக.) நீ பெருமாள் திருவடியை அடைந்திருக்கிறாய். உன்னைப் பார்த்தால் ஸுதர்சநயந்த்ரம் மாதிரியிருக்கிறது. பாதுகைகளுடைய கூட்டத்தை காட்டுகிற ஸுதர்சனயந்த்ரமாக நினைக்கிறேன். இவ்விடத்தில் ஸுதர்சன யந்த்ரத்தை எழுதிக் காண்பிக்கிறது எல்லா லோகத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காக. ஆசார்யனிடத்தில் எல்லாப்பெருமாளும் எழுந்தருளி யிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பெருமாளை

லேஸேவித்தால் அந்தந்த பெருமாளை ஸேவித்ததாக ஆகும். ஆசார்யர்களை ஸேவித்தால் எல்லாப்பெருமாளையும் ஸேவித்ததாகஆகும்.

(௭௮௮) க்ருதாஸிகா கநகபங்கஜகர்ணிகாயாம்
மத்யே க்ருஶா முரரிபோர்மணிபாதரக்ஷே த்வம்
ஸந்த்ருஶ்யஸே ஸரஸிஜாஸநயா ஶ்ரிதம்
ரூபாந்தரம் கிமபி ரங்கவிஹாரயோக்யம் ॥

முரரிபோ: - முரன் என்கிற அசுரனுக்குச் சத்ருவாய் இருக்கிற பெருமாளுடைய, மணிபாதரக்ஷே - மணிபாதுகையே! கநகபங்கஜ- தங்கத்தாமரைப் பூவினுடைய கர்ணிகாயாம்_காயிலே, க்ருத-செய்யப்பட்டிருக்கிற, ஆஸிகா - இருப்பை உடைத்தாயிருக்கிற, மத்யே-நடுபாகத்தில், க்ருஶா-இளைத்துமிருக்கிற, த்வம்- நீ, ஸரஸிஜாஸநயா-மஹாலக்ஷ்மியினாலே, ஶ்ரிதம்-அடையப் பட்டிருக்கிற, ரங்க -ஸ்ரீரங்கத்திலே, விஹாரயோக்யம் - ஸஞ்சரிக்கத்தக்கதாக இருக்கிற, கிமபி - இன்னது என்று சொல்லமுடியாத அதாவது உயர்ந்ததான, ரூபாந்தரம் - வேறு உருவமாக, ஸந்த்ருஶ்யஸே - காணப்படுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ தங்கத்தாமரைப்பூவின் காயிலே இருக்கிறாய், இரண்டுபக்கத்திலும் அகலமாய் நடுவில் சிறுத்திருக்கிறாய். உன்னைப்பார்த்தால் மஹாலக்ஷ்மியே ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸஞ்சரிப்பதற்காக இன்னொரு உருவம் எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்போலிருக்கிறது.

ஆசார்யர்களென்பவர்கள் மிகுந்த தயை பொறுமை முதலான குணங்களாலே மஹாலெக்ஷ்மியின் அவதாரம். இரண்டு பக்கத்திலும் அகந்து நடுவில் சிறுத்திருப்பது பாதுகையின் ஸந்நிவேசம். (8)

(௭௮௯) ஶாணோல்லிகிதஸ்ய உதயீநஜநஸ்ய நித்யம்
ஶாணோத்கத: க்ருபணதேதி விவிஞ்சயந்த்யா !
பத்தீக்ருதம் ப்ரபவதோபி வது ஹ்ருதேஷு
கார்ஶ்யம் த்வயா கமலநாபபதாவநீ ரக்ஷே ॥

கமலேக்ஷணபதரக்ஷே - தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண் களையுடைய பெருமாளுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாது கையே! நித்யம் - எப்பொழுதும், மர்யாதிகஸ்ய - மர்யாதை பண்ணத் தகுந்ததாயிருக்கிற, மதீயஜநஸ்ய - என்னதீனமான அதாவது என்னை அடைந்த ஜநத்துக்கு, அத: - இதற்கு என்னை அடைந்ததற்குப் பிறகு, கார்பண்யா - ஏழைத்தனம் முதலான இளைப்பு, மா பூத் - உண்டாகவே வேண்டாம், இதி - என்று, விசிந்தயந்த்யா - எண்ணுநிற்கிற, த்வயா - உன்னாலே, கார்ஶ்யம் - இளைத்திருக்கையானது, மத்யதேஶே - நடுபாகத் திலே, பந்திக்ருதம் - சிறையில் போடப்பட்டது, இதி - என்று, மந்யே - நினைக்கிறேன், த்ருவம் - நிச்சயம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ நடுவே இளைத்திருக்கிறாய், ஏனென்றால் இளைப்பு என்கிற அவஸ்தையை உலகத்தில் வைத் திருந்தால் அது நம்மிடத்தில் பக்திபண்ணுகிற ஜநங்களுக்கும் வந்துவிடும். நம்மை அடைந்தவர்களுக்கு ஒருவிதத்தாலும் தொந்திரவு வரக்கூடாது என்று நினைத்து இளைப்பு என்கிற வஸ்துவை வெளியில் விடாமல் சிறைச்சாலையில் வைத்து விட் டாய். அதாவது உன்னிடத்திலேயே வைத்துக் கொண்டாய் போலிருக்கிறது.

ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யர்களை அடைந்தவர் களுக்கு இந்த லோகத்திலும் லோகாந்தரத்திலும் ஒரு குறை யும் கிடையாது. (9)

(எகூ0) மத்யே க்ருஶாமுபயத: ப்ரதிபந்நபுஷ்டிம்
மந்யே பவந்தீம் மணிபாதரக்ஷே ।
நித்யம் முகுந்தபதஸங்கவிஶேஷயோக்யாம்
நிஷ்பாதிதே க்ருதயிபிர்விததாங்கயஷ்டிம் ॥

மணிபாதரக்ஷே - வாராய் கல்லிழைத்த பாதுகையே! க்ருதயி: - வித்வான்கள், மத்யே - நடுவில், க்ருஶாம் - இளைத்தும், உபயத: - இரண்டுபக்கத்திலும், ப்ரதிபந்ந - அடையப்பட்ட, புஷ்டிம் - பருமனை யுடைத்தாயிருக்கிற, பவந்தீம் - உன்னை,

ஸமீக்ஷ்ய - பார்த்து, சௌரே: - பெருமாளுடைய, பத - திருவடிகளுடைய, ஸங்கம - சேர்க்கை என்ன, அதாவது த்யானம் பண்ணுவதென்ன, விப்ரயோக-பிரிவென்ன, அதாவது மறப்பதென்ன இவைகளை, ஸாவதீஸுகதுக்கஸாரம் - உயர்ந்த ஸுகமாகவும் உயர்ந்த துக்கமாகவும், நித்யம் - எப்பொழுதும், நிச்சின்வதே - நிச்சயிக்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே! நீ இரண்டு பக்கத்திலும் பெருத்து நடுவில் இளைத்திருக்கிறாய். வித்வான்கள் அதைப்பார்த்து—இரண்டு பக்கத்திலும் திருவடி பட்டது அதனால் பெருத்தது. நடுவில் படவில்லை. அதனால் இளைத்திருக்கிறது. அதனால் பெருமாளை நினைப்பது உயர்ந்த ஸுகம். பெருமாளை நினைக்காமலிருப்பது உயர்ந்த துக்கம்— என்று தீர்மானிக்கிறார்கள்.

ஆழ்வார் பெருமாளைத் தியானிக்கும் பொழுது நிரம்ப ஸந்தோஷப்படுகிறார். த்யானம் கலையும் போது எல்லையில்லாமல் வருத்தப்படுகிறார். (10)

(௨௭௧) ரங்கேச்வரஸ்ய சரணபங்கஜயோர்பஜந்தீ

ரக்ஷார்த்ததாயதிகல்ப்யஸஹாமவஸ்தாம் |

ச்லாக்யாக்ருதிர்நிவிசஸே மணிபாதரக்ஷே

மத்யே பரிச்சதவிபூஷணஸமஷ்ட்யோரஸ்ய ||

மணிபாதரக்ஷே - வாராய் கல்லிழைத்தபாதுகையே, ச்லாக்யா - கொண்டாடத் தகுந்ததாயிருக்கிற, ஆக்ருதி: - உருவத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, த்வம் - நீ, ரங்கேச்வரஸ்ய - ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய, சரணபங்கஜயோ: - தாமரைப்பூப்போன்ற திருவடிகளுக்கு, ரக்ஷார்த்ததாயதிகல்ப்யஸஹாம் - காப்பாற்றுகிறதா? அல்லது அலங்காரமா என்று சொல்லக்கூடியதான, அவஸ்தாம் - இருப்பை, பஜந்தீ - அடையாநின்றுகொண்டு, பரிச்சதவிபூஷணஸமஷ்ட்யோ: - பரிச்சத - குடை முதலான ஸாமான்களுடையவும், விபூஷண - நகைகளுடையவும், ஸமஷ்ட்யோ: - கூட்டங்களுடைய, மத்யே - நடுவில், நிவிசஸே - இருக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைப் பெருமாள் திருவடிகளைக் காப்பாற்றுகிறவளென்றும் சொல்லலாம். அந்தத் திருவடிகளுக்கு அலங்காரம் என்றும் சொல்லலாம். ஆகையால் உன்னைக் குடை முதலிய ஸாமான் வகையிலும், கிரீடம் முதலான நகை வகையிலும் சேர்க்கலாம்.

பெருமாளுக்கு இந்த ஜீவன்களுக்கு உயர்ந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம். அந்த காரியம் ஆசார்யர்களாலேதான் நடக்கிறது. ஆகையால் ஆசார்யர்களால் பெருமாளுக்கு நிரம்ப ஒத்தாசை. அவர்களால் பெருமாளுக்கு அழகும் ஏற்படுகிறது.

(௭௱௨) அந்யேஷு நிஹிதாந்யகிலாநி காமம்
ப்ரத்யர்ப்பணார்ஹாணி விபூஷணாநி ।
நித்யம் முகுந்தபதபத்மயோரநுரூபம்
நைபத்த்யமம்ப பவதீ நயநாபிராமம் ॥

ஹே அம்ப-ஏ தாயாரான பாதுகையே! அந்யேஷு-பெருமாளுடைய திருவடி தவிர மற்ற அவயவங்களில், நிஹிதாநி - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, அகிலாநி விபூஷணாநி - எல்லா நகைகளும், காமம் - வேண்டியபடி, ப்ரத்யர்ப்பணார்ஹாணி - பதில் போடக்கூடியவைகள், பவதீ-நீயோவென்றால், முகுந்த - பெருமாளுடைய, பதபத்மயோ - தாமரைப்பூப் போலிருக்கிற உள்ளங்கால்களுக்கு, அநுரூபம் - தகுந்ததாயும், நயநாபிராமம் - கண்களுக்கு இன்பமாயும், நித்யம் - பதில் போடத்தகாததாயுமிருக்கிற, நைபத்த்யம் - அலங்காரமாயிருக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் எல்லா அவயவங்களிலும் நகைகளைச் சாத்திக் கொள்ளுகிறார். அந்த நகைகளுக்கு பதில் நகை போடலாம். திருவடியில் உனக்குப்பதிலாக வேறொன்றைச் சாத்திக்கொள்ள முடியாது. வேறொன்றினாலும் உன் வேலையைச் செய்யமுடியாது.

ஜீவர்களைக் காப்பாற்றுகிறது என்கிற பெருமாளுடைய காரியம் ஆசார்யர்களாலேயே நடக்கவேண்டும். ஆசாரியனுக்குப் பதிலில்லை. (12)

(𑌏𑌕𑍂𑌈) 𑌯𑍇 𑌨𑌾𑌮 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌂
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌯𑍁𑌗𑌳𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 ।
𑌕𑌾𑌲𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌕𑌮𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌪𑌾𑌦𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇
𑌭𑍂𑌯𑍇𑌣 𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥

𑌕𑌮𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌪𑌾𑌦𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇 - தாமரைப்பூப் போன்ற திருக்கண்களையுடைத்தான பெருமாளுடைய திருவடிகளைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! 𑌯𑍇 𑌨𑌾𑌮 - எவர்கள், 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌃 - பக்திக்கு அதீனமாயிருக்கிற, 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌯𑍁𑌗𑌳𑍈𑌃 - இரண்டுகண்களாலும் - 𑌤𑌵 - உன்னுடைய, 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌂 - திருமேனியினிருப்பை, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 - அனுபவித்து, 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 - போருமென்கிற எண்ணத்தை, 𑌨 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 - அடையவில்லையோ, 𑌤𑍇 - அவர்கள், 𑌕𑌾𑌲𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 - கொஞ்சகாலத்தினாலே, 𑌭𑍂𑌯𑍇𑌣 - அநேகமாய், 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 - ஆயிரங்கண்ணுள்ள இந்திரர்களாக, 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஆகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னை ஸேவித்து எவருக்கு ஆசை யடங்கவில்லையோ? அவர்களுக்கு பிரம்மப்பட்டம் முதலியவைகளும் கிடைக்கும். மோக்ஷமும் கிடைக்கும். அவர்களுக்கு அகப்படாத புருஷார்த்தமில்லை.

நல்ல ஆசாரியர்களிடத்தில் எல்லையில்லாத ப்ரீதியுள்ளவர்களுக்கு எல்லா புருஷார்த்தங்களும் கிடைக்கும். (13)

(𑌏𑌕𑍂𑌚) 𑌪𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌤𑌂 𑌮𑌯𑍍𑌯𑌜𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇
𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌿𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌵 𑌚𑌰𑌣𑌾-
𑌵𑌨𑌿 𑌕𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌜𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑌾 ॥

𑌚𑌰𑌣𑌾𑌵𑌨𑌿 - வாராய் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! 𑌪𑌦𑌂 - திருவடியானது, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 - அளவில்லாதது,

இதி - என்று, வாதிநாம் - சொல்லுபவர்களுடைய, மதம்-எண்ண மானது, மஹதி - ரொம்பஉயர்ந்ததாயிருக்கிற, பகவதங்க்ரௌ - பெருமாளுடைய திருவடியில், ப்ராபஸ்யதே - வரவேண்டாம், இதி - என்கிற நினைவினால், தஸ்ய - அந்தத்திருவடிக்கு, நிகமாந் தநு: - வேதஸ்வரூபியாயிருக்கிற, தவ - உனக்கு, ஸமீசீநதா - ஸரியான அளவை உடைத்தாயிருக்கையானது, வ்யஞ்ஜிதா - தெரியப்படுத்தப் பட்டது.

(கருத்து) பாதுகையின் ஸந்நிவேசம் (அமைப்பு) பெருமாள் திருவடிக்கு ஸரியான அளவாயிருக்கும். அதாவது- பெருமாள் திருவடி எவ்வளவு நீளம் அகலமோ, அதே மாதிரியாயிருக்கிறது பாதுகை. பதம் - சொல்லானது, அஸமீசீநம் - ஒரு ஸங்கதியை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறதன்று. அதாவது— சொல்லை நம்பக்கூடாது. பகவதங்க்ரௌ - பெருமாளைப் பற்றின சொல்லிலே, ஸமீசீநதா - ஸரியான ப்ரமாணத்தை யுடைத்தாயிருக்கையானது, சொல்லை நம்பக்கூடாதென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆழ்வார் முதலான ஆசாரியர்கள் வேதம் ப்ரமாணமென்று ஸ்தாபித்து, அதைக் கொண்டு ஜீவன், பெருமாள் முதலான ஸங்கதிகளை ஸ்தாபித்தார்கள். பதம் - இடமானது, அஸமீசீநம் - பிரமாணமில்லாதது, பதம் அஸமீசீநம் - பட்டமானது பிரமாணமில்லாதது. பதம் - திருவடியானது, அஸமீசீநம் - பிரமாணமில்லாதது. பதம் அஸமீசீநம் - ஸ்வரூபமானது பிரமாணமில்லாதது. பகவதஸ் - பெருமாளுடைய, பதே - வைகுண்டமென்கிற ஸ்தானத்திலே, பதே - திருவடியிலே, பதே - ஸ்வரூபத்திலே. மதுவை ஜயித்தார். அதாவது ரஜஸ்ஸை தமஸ்ஸைக் களைப் போக்கினார் என்கிற பட்டத்திலே, ஸமீசீநதா - ஸரியான பிரமாணத்தை யுடைத்தாயிருக்கையானது, அதாவது - உன்னை எது தெரியப்படுத்துகிறதோ, அதுவே அதையும் தெரியப்படுத்துகிறது. ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யர்களிருப்பதைப் பார்த்தால் பெருமாளிருக்கிறார் என்று கண்டு பிடிக்கிறோம். பெருமாள் தான் ஆசார்யரூபமாக அவதரிக்கிறாரென்று

சொல்லி யிருப்பதால் ஆசார்யர்களைப் போல் பெருமாளுமிருக்கிறார். (14)

(எகூ௫) அபர்யாப்தமேவ ஜகதீத்ரயம் யஸ்ய மாதுமுதிதஸ்ய பாதுகே। அப்ரமேயமிதஸ்ய தத்பதம் நித்யமேவ நநு ஸம்மிதம் த்வயா ॥

ஹே பாதுகே - ஏ பாதுகையே! ஜகத்த்ரயம் - மூன்றுலோகமானது, மாதும் - அளக்கிறதற்கு, உதிதஸ்ய - ஆரம்பித்ததான, யஸ்ய - த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணினபெருமாளுடைய எந்த திருவடிக்கு, அபர்யாப்தம் - போராததாக, அபூத் - ஆயிற்றோ, அமிதஸ்ய - ஒருவஸ்துவாலும் அளக்கப்படாத பெருமாளுடைய, அப்ரமேயம் - அளக்கமுடியாத, தத் - அந்த, பதம் - திருவடியானது, த்வயா - உன்னாலே, நித்யமேவ - எப்பொழுதுமே, ஸம்மிதம் - அளக்கப்பட்டது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணின காலத்திலே லோகங்களை அளக்க ஆரம்பித்தார். அப்போது உலகங்கள் திருவடிக்குப் போரவில்லை. ஒருவராலும் அளக்கமுடியாத அந்தத் திருவடியை நீ அளந்துவிட்டாய். பாதுகையின் ஸந்நிவேசம் திருவடிபோலிருக்கிறது. பிரமன், ருத்ரன் முதலானவர்களால் அறியமுடியாததான அந்த பகவத்ஸ்வரூபத்தை ஆசார்யர்கள் கண்டு பிடிக்கிறார்கள். (15)

(எகூசு) ஆலவாலமிவ பாதி பாதுகே பாதபஸ்ய பவதீ தயாநிதே:। யத்ஸமீபவிநதஸ்ய சூலிந: ஸாரிணீ பவதி சைலநந்திநீ ॥

ஹே பாதுகே - ஏபாதுகையே, பவதீ - நீயானவள், தயாநிதே: - பெருமாளாகிற, பாதபஸ்ய - கல்பக வ்ருக்ஷத்திற்கு, ஆலவாலமிவ - பாத்திபோலே, பாதி - விளங்குகிறாய், யத் - யாதொரு உன்னுடைய, ஸமீப-ஸமீபத்தில், விநதஸ்ய - வணங்கியிருக்கிற, சூலிந: - சிவனுடைய, சைலநந்திநீ - தலையிலுள்ள கங்கையானது, ஸாரிணீ - கால்வாயாக, பவதி - ஆகிறதோ.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைப் பார்த்தால், பெருமாளாகிற கல்பகவிருக்ஷத்திற்குப் பாத்திபோலிருக்கிறது. சிவன் ஸேவிக்கும்போது அவன் தலையிலிருக்கும் கங்கை கால்வாய்போல் பாய்கிறது. மரம் பழத்தைக் கொடுப்பதற்காக அதற்குத் தண்ணீர் பாச்சுவது போல், பெருமாள் ஸந்தோஷிப்பதற்காக சிவன் முதலானவர்கள் பாதுகையை ஸேவிக்கிறார்கள்.

ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களைப் பிரும்மா சிவன் முதலானவர்களும் ஸேவிக்கிறார்கள். ஏனென்றால், பிரும்மபட்டம் முதலியவைகளைத் திருணமாக நினைத்து மோக்ஷத்தையே ஆசைப்படுகிறபடியால். (16)

(௧௭) ஸாநந்த³முநிப்³ருந்த³ஷட்பத³வதீ பா⁴தி முக்திமகரந்த³
வர்ஷிணீ । காபி ரங்க³பதே: பதா³ம்பு³
ஜே கர்ணிகா கநகபாது³காத்மிகா ॥

ஸாநந்த³ - ஸந்தோஷத்தையடைந்திருக்கிற, முநி - ருஷிகளுடைய, ப்³ருந்த³ - கூட்டமாகிற, ஷட்பத³ - வண்டுகளை உடைத்தானதாயும், முக்தி - மோக்ஷமாகிற, மகரந்த³வர்ஷிணீ - தேனைப் பெருக்குகிறதாயும், காபி - இன்னதென்று சொல்லமுடியாத, கநகபாது³காத்மிகா - தங்கபாதுகாரூபமாயிருக்கிற, கர்ணிகா - காயானது, ரங்க³பதே: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பத³-திருவடியாகிற, அம்பு³ஜே - தாமரைப்பூவிலே, பா⁴தி - விளங்குகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைப்பார்த்தால் பெருமாளுடைய திருவடியாகிற தாமரைப்பூவிற்கு உள்ளேயிருக்கும் காய்போலிருக்கிறது. பெருமாளை த்யானம் பண்ணுகிற ருஷிகள் வண்டுகள் போல் கூட்டம் கூட்டமாய் ஸந்தோஷத்துடன் உன்னை மொய்த்துக்கொள்கிறார்கள். மோக்ஷமாகிற தேனைப் பெருக்குகிறாய். தாமரைப்பூவுக்கு காய்போல் திருவடிகளுக்குப் பாதுகைதான் முக்கியம். எவருமே நல்ல ஆசார்யர்களை அடைந்துதான் மோக்ஷத்தையடையவேண்டும். (17)

(௭௱௮) யுக³பத³நுவிதா⁴ஸ்யந் ஷோட³ஶகம் துல்யராக³ம்
யது³பதிரவிந்த³த யாவதீர்ப³ஹுதே³ஹாந் ।
தது³டி⁴திவிகல்ப்யம் பி³ப்⁴ரதீ ஸந்நிவேஶம்
தவ ச பத³ரக்ஷே தாவதீ த்³விகு³ணதநுராஸீத் ॥

பத³ரக்ஷே - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! யது³பதி: - கிருஷ்ணனவர், துல்யராக³ம் - ஒரேமாதிரியான ப்ரீதியை உடைத்தாயிருக்கிற, ஷோட³ஶகம் - பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளின் கூட்டத்தை, யுக³பத் - ஒரே காலத்தில், அநுவிதா⁴ஸ்யந் - அனுஸரிக்கப்போகிறவராய்க்கொண்டு, யாவதீ: - எவ்வளவு, ப³ஹுதே³ஹாந் - அநேகம் திருமேனிகளை, அவிந்த³த - அடைந்தாரோ, தத் - அந்த, ஊட⁴ம் - இந்த சரீரம் எடுத்துக் கொண்டதை, (அநுவிதா⁴ஸ்யந்தீ - அனுஸரிக்கப்போகிறவளாயிருக்கிற,) தவ - உனக்கு, அதிவிகல்ப்யம் - ஸமானமில்லாமலிருக்கிற, ஸந்நிவேஶம் - அவயவங்களின் இருப்பை, பி³ப்⁴ரதீ - அடைந்திருக்கிற, தாவதீ - அவ்வளவு கணக்குள்ள, த்³விகு³ணதநு: - சரீரமானது, ஆஸீத் - உண்டாயிற்று.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள், கிருஷ்ணவதாரம் பண்ணினபோது பதினாறாயிரம் பெண்களைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு, ஒவ்வொரு பெண்களையும் ஸந்தோஷிப்பிப்பதற்காக, ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கு ஒவ்வொரு உருவம் எடுத்துக் கொண்டாராம். அப்போது நீயும் ஒரு திருமேனிக்கு இரண்டு உருவம் வீதம் ஆச்சரியமான அழகுடன் அந்த திருவடிகள்மாதிரி முப்பத்திரண்டாயிரம் உருவத்தை யடைந்தாய்.

இங்கு "பின்பு நரகாசுரன் பல திசைகளிலிருந்தும் கொண்டு வந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த அந்தக் கன்னிகைகளையெல்லாம் நல்ல நாளிலேநல்ல முகூர்த்தத்திலே சுவாமி அந்தப்பதினாறாயிரத்தொரு நூறுமங்கையருக்கும், தனித்தனி ஒவ்வொருவராயிருக்கும்படி அத்தனையாயிரம் திருமேனியெடுத்து, அங்கங்கே விதிப்படி பாணிக்கிரஹணஞ் செய்தருளினர், அந்தப் பெண்மணிகளில் ஒவ்வொருவரும் தந்தம் கைகளையே பிடித்தார் சுவாமியென்று நினைத்திருந்தார்கள்.

அந்த லோகநாதன் திருக்கல்யாணமஹோத்ஸவத்தில்மாத்திரமன்று இப்படிப் பல ரூபங்கொண்டருளியது; ஒவ்வோரிரவிலும் பல ரூபங்களைக்கொண்டு அந்தந்த பாக்கியவதிகளின் மாளிகைகளிலெழுந்தருளி அவர்களை மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தார்" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஐந்தாம் அம்சம் முப்பத்தோராவது அத்யாயத்தில் சொல்லியிருப்பதை அநுஸந்தித்துக்கொள்க.

பெருமாளைக்காட்டிலும் அதிகமாக ஆசார்யர்கள் அவதரித்து ஜீவன்களை மோக்ஷம் அடையும்படி செய்கிறார்கள். (18)

(எகூக) தத்தத்³வ்ருத்த்யநுகு³ணதயா வாமநீம் வ்யாபிநீம்
வா ப்ராப்தே ரங்க³ப்ரதி²தவிப⁴வே பூ⁴மிகாம்
ஸூத்ரதா⁴ரே | மந்யே விஶ்வஸ்தி²திஸமயமஹாநா
டிகாம் நேதுகாமா நாநாகாரா ப⁴வஸி
ப⁴வதீ பாது³கே நர்தகீவ ||

ஹே பாது³கே - வாராய் பாதுகையே! (ரங்க³ப்ரதி²தவிப⁴வே) ரங்க³ - ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில், கூத்தாடுகிற இடத்திலே, ப்ரதி²த - பிரஸித்தமான, விப⁴வே - ஸம்பத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, ஸூத்ரதா⁴ரே - கூத்துக்குத் தலைவனான ஸ்ரீரங்கநாதனானவர், தத்தத்³வ்ருத்தே: - அந்தந்த வியாபாரத்துக்கு, அநுகு³ணதயா - தகுந்தபடி, வாமநீம் - குட்டையாகவாவது, வ்யாபிநீம் வா - பெரிதாகவாவது இருக்கிற, பூ⁴மிகாம் - வேஷத்தை, ப்ராப்தே ஸதி - அடைந்தபோது, ப⁴வதீ - நீயானவள், (விஶ்வஸ்தி²திஸமயமஹாநாடிகாம்) விஶ்வஸ்தி²தி-லோகத்தைக்காப்பாற்றுதாகிற, ஸமயமஹாநாடிகாம் - பெரியகூத்தை, நேதுகாமா - பெருமாளைக்கொண்டு நடத்தவேணுமென்னும் ஆசைப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, நர்தகீவ - கூத்தை நடத்துகிறவள்போல, நாநாகாரா - அநேக உருவங்களை உடைத்தானவளாக, ப⁴வஸி - ஆகிறாய். மந்யே - (என்று) நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! கூத்துக்குத்தலைவனான ஒருவன் அந்தந்தக்கூத்துக்குத்தக்கபடி அநேக வேஷங்களையெடுத்துக்கொள்ளுகிறான். அவனுடைய பத்நியும் அதற்குத்தக்கபடி

வேஷங்களையெடுத்துக்கொண்டு அந்தக் கூத்தை நடத்திவைக் கிருள். அதுபோல், ஸ்ரீ ரங்கநாதன் உலகத்தைக் காப்பாற்று வதற்கு குட்டையாகவும், உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிற்கும் பெரி தாகவும், அநேகம் உருவங்களை யெடுத்துக்கொள்கிருர். நீயும் அததற்குத்தகுந்த உருவங்களை யெடுத்துக்கொண்டு உதவியா யிருந்து அந்தக் காரியங்களை நடத்துகிருய்.

பெருமாள் எங்கெந்த காலத்தில் எங்கெந்த மாதிரியாக உல கத்தைக்காப்பாற்றவேண்டுமென்று நினைக்கிருரோ, ஆசாரியர்கள் அததற்குத்தக்கபடியிருந்து உதவிபுரிந்து அக்காரியத்தை நடத்து கிருர்கள். கலியுகத்தில் மாறன் என்பது முதலிய குலத்தில் அவதரித்து, தமிழில் பிரபந்தங்களைச்செய்து உலகத்தாரைக் காப் பாற்றும்படி நியமித்தார். அதேமாதிரி செய்தார். அப்படியே ஒவ்வொரு காலங்களில் ஒவ்வொரு மாதிரியாக பெருமாள் நிய மித்தபடி ஆசாரியர்கள் நடத்துகிருர்கள். (19)

(அ00) மாநே பரம் ஸமாநேஷ்வபி த்ருகீக்ஷணாகமேஷ்வ-
பி । ஹரிசரணஸ்ய தவாபி து பேதஸ்து
ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவாத் ஸ்தித: ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய
க்ருதிஷு ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே
ஸஞ்சாரபத்ததி: பஞ்சவிம்ஶீ

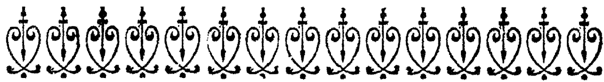
ஹே பாதுகே - வாராய் பாதுகையே! ஹரிசரண ஸ்ய - பெருமாளுடைய திருவடிக்கும், தவாபி - உனக்கும், த்ருகீக்ஷண - பார்வை முதலானதாலும், ஆகமேஷ்வபி - சாஸ்திரத்திலும், மாநே - அளவு, அறிவு முதலானவைகள், பரம் - மிகவும், ஸமாநேஷ்வபி - ஒரே மாதிரியாயிருந்தாலும், பேதஸ்து - பேதமோ (வேறுபாடோ) வென்றால், ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவாத் - காப்பாற்றத் தகுந்தது — காப்பாற்றுகிறது என்கிற ஸங்கதிகளாலே, ஸ்தித: - இருக்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ அகலம் நீளம் முதலிய எல்லாவற்றிலும் பெருமாள் திருவடிபோல்தானிருக்கிறாய். ஆனால் என்னபேதம் (வேறுபாடு) என்றால் நீ காப்பாற்றுகிறாய், பெருமாள் திருவடி காப்பாற்றப்படுகிறது.

நல்ல ஆசார்யர்களுக்கும் பெருமாளுக்கும் ஒருவிஷயத்திலும் வித்யாஸமில்லை. நல்ல ஆசார்யர்களில்லாதபோனால் பெருமாள் காரியம் நடைபெறாது. நல்ல ஆசார்யர்கள் பெருமாளைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். (20)

இருபத்தைந்தாவதான ஸந்நிவேசபத்ததி முற்றிற்று.





ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகா ஸஹஸ்ரம்

॥ யந்த்ரிகா பத்ததி: ஷட்விம்சீ ॥



(௭௫௧) உதக்ரயந்த்ரிகாம் வந்தே பாதுகாம் யந்நிவேஶநாத் ।
உபர்யபி பதம் விஷ்ணோ: ப்ரத்யுப்தாபிஷ ப்ரஸா
தநம் ॥

உதக்ர - மேலே நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற, யந்த்ரிகாம் - குமிழை உடைத்தாயிருக்கிற, பாதுகாம் - பாதுகையை, வந்தே - ஸேவிக்கிறேன். யந்நிவேஶநாத் - யாதொரு குமிழை வைத்திருப்பதனால், விஷ்ணோ: - பெருமாளுடைய, பதம் - திருவடியானது, உபர்யபி - திருவடிக்கு மேல் பாகத்திலும், ப்ரத்யுப்தாபிஷ - தள்ளப்பட்ட, ப்ரஸாதநம் - அலங்காரத்தை உடைத்தாயிருக்கிறதோ.

(கருத்து) இந்தப்பத்ததியில் பாதுகையில் குமிழ் இருப்பதைப்பற்றி வர்ணிக்கிறார். பாதுகையில் குமிழ் இருப்பதால் திருவடியின் மேல்பாகத்துக்கும், அதவாது புறங்காலுக்கும் ஒருவிதமான ஆபரணம் வேண்டாம். பாதுகை உள்ளங்காலுக்கும், குமிழ் புறங்காலுக்கும் ஆபரணமாக இருக்கிறது.

நல்ல ஆசார்யர்கள் பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதும் தவிர, பூமிக்கே அலங்காரமாயும் இருக்கிறார்கள். (1)

(௭௫௨) ப்ரஸஹ்ய ப்ரதிருத்ய கண்டகாந் பவதீ
ஶௌரிபதாம்புஜாஶ்ரயா । பதாவநி யா
ரயந்த்ரஶக்திஸம்வித்துராப்யுபரி ப்ரதீக்ஷ்யா ॥

ஹே பதாவநி - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே, பவதீ - நீயானவள், ஶௌரி - பெருமாளுடைய,

பதாரவிந்தஸ்ய அதஸ்தாத் - திருவடித்தாமரைக்குக் கீழ், (உள்ளங்காலில்,) கண்டகாதீந் - முள்ளு முதலியவைகளை, ப்ரஸஹ்ய - பலாத்காரமாக, ப்ரதிருத்ய - தடுத்து, தத்ரஸ்தித - அந்த திருவடியில், உசித - தகுந்ததாயிருக்கிற, ச்சாயம் - நிழலை, காந்தியை உடைத்தாயிருக்கிற, ப்ரபீகம் - குமிழ் என்கிற அவயவத்தை, உபர்யபி - திருவடிக்கு மேல் புறத்திலும், தாரயஸி - தாங்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏபாதுகையே ! நீ பெருமாளுக்கு உள்ளங்காலில் முள்ளு வெய்யில் இவைகளாலுண்டான உஷ்ணம் முதலியவையில்லாமல் பண்ணுகிறாய். புறங்காலில் குமிழினாலே வெய்யில்படாமல் பண்ணுகிறாய். உன்னுடைய குமிழ் புறங்காலுக்குக் குடைபோலிருக்கிறது.

ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யர்கள் பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பான கார்யங்களையும் செய்கிறார்கள். ஒரு கெடுதி இல்லாமல் காப்பாற்றவும் காப்பாற்றுகிறார்கள். "யத்ராசார்யாஸம்பவிநோ மஹாத்மநோ மஹீயஸே । ந தத்ர ஸம்பவிஷ்யந்தி வ்யாதிதுர்பிக்ஷதஸ்கரா:" அர்த்தத்தை நினைத்துக் கொண்டு, பக்தியுடன் கணக்கில்லாமல் ஆவ்ருத்திபண்ணி, பெருமாளை ஸந்தோஷிப்பித்தவர்கள் இருக்குமிடத்தில் இந்தலோகத்து ஸுகத்துக்கும் பரலோக ஸுகத்துக்கும் ஒருவித குறையும் கிடையாது என்று சொல்லியிருக்கிறது. இளையபெருமாள் (லக்ஷ்மணன்) கூட இருந்ததினால்தான் ஸீதைக்கும் ராமனுக்கும் ஒருவித தொந்தரவும் கிடையாது. தங்க மான் விஷயத்தில் அவர் சொன்னதைக் கேட்காததால்தான் கடைசியில் கொஞ்சம் கஷ்டமுண்டாயிற்று. (2)

(௮௦௩) சௌரிப்ரணயிபாதுகே கமநீயாசநவாஞ்சநீய
நிர்காசமிவேதி । ஸம்யசௌரிதாம் ப்ரதிபந்நா தே
வாஸம் தேவதசக்தித்ரவந்தீ ॥

சௌரிப்ரணயிபாதுகே - பெருமாளுடைய கல்லிஷமுறைந்த பாதுகையே ! கமநீயம் - மிக இன்பமாயிருக்கிற, கநீயம் - உன்னுடையதான, சஞ்சரணீயகம் - விரனுக்குப் பிடிப்பாக

இருக்கும் குமிழை, ஸ்வயம் - தன்னாலே, உத்ஸ்ருதாம் - உயரே தூக்கப்பட்டும், பரம் - உயர்ந்ததான, தைவதம் - தேவதையானது, ஏகம் - ஒன்றுதான். அதாவது ஸ்ரீமந்நாராயணன் தான், இதி - என்று, ப்ரவதந்தீம் - சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற, தே - உன்னுடைய, ப்ரதேசிநீம் - ஆள்காட்டி விரலாக, கலயே - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! மேல் உயர்ந்திருக்கிற உன் குமிழைப் பார்க்கும்பொழுது, "உலகத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தான் உயர்ந்த தெய்வம்" என்று காட்டுகிற ஆள்காட்டிவிரல்போ லிருக்கிறது. ஆழ்வார் பல இடங்களில் ஸ்ரீமந்நாராயணன்தான் உயர்ந்த தெய்வம் என்று ஸாதித்திருக்கிறார். (3)

(அ0ச) ஸுகயதி மணிபாதுகே த்வதீயா பதயுகளாவயவாக்ரஹாய
யந்த்ரிகா விசித்ரா । பரம் புமாம்ஸம் ப்ரகட
யந்தீ ப்ரணவஸ்ய பர்யந்தகா மகாரமாத்ரா ॥

ஹே மணிபாதுகே - ஏ கல்லிழைத்த பாதுகையே! விசித்ரா - ஆச்சர்யமாயிருக்கிற, த்வதீயா - உன்னுடையதாயிருக்கிற, இயம் - இந்த, பதயுகளாவயவாக்ரஹாய - திருவடிகளின் இரண்டு கட்ட விரல்களுக்கும் பிடிப்புக்காக இருக்கிற, யந்த்ரிகா - குமிழானது, பரம் புமாம்ஸம்-உயர்ந்த புருஷனை பெருமாளை, ப்ரகடயந்தீ - தெரியப்படுத்துகிற, ப்ரணவஸ்ய - ப்ரணவத்தினுடைய, பர்யந்தகா - கடைசியிலிருக்கிற, மகாரமாத்ரா - மகாரம் என்கிற அரை மாத்திரையுள்ள எழுத்துப்போல, ஸுகயதி - இன்பமாயிருக்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் குமிழைப்பார்த்தால் ஜீவ ஸ்வரூபத்தைக்காட்டுகிற ப்ரணவத்தின் மகாரம் போலிருக்கிறது. பாதுகையில் குமிழ்தான் ப்ரதானம். குமிழ் இல்லாவிட்டால் பாதுகையை என்ன செய்கிறது. அதுபோல் ப்ரணவத்தில் மகாரம் ப்ரதானம். ஏனென்றால்? ஜீவன் பெருமாளுடைய மனுஷ்யன் என்பதைக் காட்டுகிறதற்காக ஏற்பட்டது ப்ரணவம். பெருமாள் திருவடிகளில் எல்லையில்லாத பிடிப்புதான்ஆசாரியர்களுக்கு ஸாரமான குணம். (4)

(அ௦ரு) அநுயாதமநிநாரதா மாராரே
ஸுவதீ ஸௌரிதரஸ்ரீயம் ததாதி ।
சரணாவநி யுக்மகா ததைஷா
தநுதே கர்ப்பரஸாவதம் புரஸ்தாத் ॥

அநுயாத - அனுஸரிக்கப்பட்டிருக்கிற, மநோரதா - தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில் ஆசையை உடைத்தாயிருக்கிற, ஸுவதீ-நீயானவள், மாராரே:-பெருமாளுடைய, ஸௌரிதரு - பூந்தேருடைய, ஸ்ரீயம் - சோபையை, ததாதி - தரிக்கிறாய். ஏஷா - இந்த உன்னுடைய, யுக்மகா - குமிழானது, புரஸ்தாத்-முன்னே இருக்கிற, கர்ப்பர - ஏர்க்காலுடைய, ஸாவதம் - சோபையை, தநுதே - உண்டுபண்ணுகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைப்பார்த்தால் உன்னை அடைந்தவர்களுடைய இஷ்டங்களைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக நினைத்தபோது பெருமாளை அழைத்துக்கொண்டுபோகிற தேர்போலிருக்கிறது. உன்னிடமிருக்கும் இரண்டு குமிழ்களைப் பார்த்தால் ஏர்க்கால் மூக்கணைமாதிரியிருக்கிறது. நல்ல ஆசாரியர்கள் பெருமாள் திருவடிகளை மிகவும் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் அவர்களையடைந்தவர்களுக்கு எல்லாப் பலன்களையும் பெருமாள் கொடுக்கிறார். (5)

(அ௦சா) மந்யே ஸவத்ருஸ்யமாநம் ப்ருதீகம் ரங்கேசபாதாங்குலிஸம்க்ரஹார்த்தம் । த்ராணாய பாதாவநி விஷ்டபாநாமாஜ்ஞாகரீமங்குலிமுத்ரிகாம் தே ॥

ஹே பாதாவநி - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ரங்கேச - ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய, பாதாங்குலி - திருவடிகளின் விரல்களுடைய, ஸம்க்ரஹார்த்தம்-பிடிப்புக்காகவிருக்கிற, ஸவத்ருஸ: - உன்னுடைய, ப்ருதீகம் - குமிழை, விஷ்டபாநாம் - லோகங்களுடைய, த்ராணாய - காப்பாற்றுவதின்பொருட்டு, ஆஜ்ஞாகரீம் - உத்திரவு பண்ணுகிறதாக இருக்கிற, தே- உன்னுடைய, அங்குலிமுத்ரிகாம் - ஆள்காட்டி விரலைக்காட்டுவது போல், மந்யே - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைத் திருவடிகளில் சாத்திக் கொள்வதற்காக விரல்களுக்குப் பிடிப்பாக இருக்கிற குமிழ் என்கிற அவயவத்தைப் பார்த்தால் லோகத்தில், இருக்கும் ஜனங்களைத் தப்புக்கார்யம் செய்யாதபடிபண்ணிக் காப்பாற்றுவதற்காக ஆள் காட்டி விரலைக்காட்டிஉத்திரவுபண்ணுகிறாப்போலிருக்கிறது.

லோகத்தில் ஆசாரியர்கள் மிருதுவாகவும் கடுமையாகவும் சொல்லி ஜனங்களைத் தப்புக்காரியம் செய்யாமலும் நல்ல காரியங்களைச் செய்யும்படியும் செய்து காப்பாற்றுகிறார்கள். (6)

(௮௦௭) அலங்க்ருதம் கண்டகயோபரிஷ்டா
 துதக்ர நாளம் தவ யந்த்ரிகாம்ஶம் ।
 பத்மாபதே: பாதஸரோஜலக்ஷ்ம்யா:
 ப்ரதைமி பாதாவநி கேலிபத்மம் ॥

ஹே பாதாவநி - ஏ பாதுகையே! உபரிஷ்டாத்-மேலே, கண்டகயா - காயாலே, குமிழ் நுனியில் இருக்கிற ஒரு பாகத்தாலே, அலங்க்ருதம்-அலங்கரிக்கப்பட்டும், உதக்ர-நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற, நாளம் - தண்டையுடைத்தானதாயும், மெலிதான விரல் பிடிக்கிறதற்காக இருக்கிற பாகத்தை உடையதாயிருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, யந்த்ரிகாம்ஶம் - குமிழ் என்கிற அவயவத்தை, பத்மாபதே: — மஹாலெக்ஷ்மிக்குப் பர்த்தாவான ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய பாத - திருவடியாகிற, ஸரோஜ - தாமரைப்பூவிலிருக்கிற, லக்ஷ்ம்யா: - லக்ஷ்மியினுடைய, கேலிபத்மம் - விளையாட்டுக்காகக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற தாமரைப்பூவாக, ப்ரதைமி - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் குமிழைப்பார்த்தால் பெருமாளுடைய திருவடியிலிருக்கிற தாமரைப்பூப்போலிருக்கிறது. குமிழ் நுனியில் இருக்கிற சின்னதான பாகம் காப்பாற்றுகிறது போலிருக்கிறது. அடியில் விரல்கள் பிடித்துக்கொள்வதற்காக இருக்கிற மெல்லியதான ஒரு பாகத்தைப் பார்த்தால் அந்தப் பூவின் காய் மாதிரியிருக்கிறது. (7)

(௮௦௮) உபரி விநிஹிதஸ்ய கேஶவாங்க்ரே:
 ஶ்ரவஸி பதாவநி யந்த்ரிகாத்ரிகா ஸ்யாத் ।

இதி தவ மஹிமா லகூகரோதி
ப்ரணதஸுரேந்த்ரமௌல்யதிரோஹம் ‖

ஹே பதாவநி - ஏ பாதுகையே! உபரி - உன்மேலே, விநிஹிதஸ்ய - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, ஶௌரே - ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய, அங்க்ரே: - திருவடியினுடைய, உபரி - மேலே, த்வம் - நீ, யந்த்ரிகாத்மநா - குமிழ் ரூபமாக, வர்த்தஸே - இருக்கிறாய், இதி - என்கிற காரணத்தினாலே, தவ - உன்னுடைய, மஹிமா - பெருமையானது, ப்ரணத - வணங்கியிருக்கிற, ஸுரேந்த்ர - தேவச்ரேஷ்டர்களுடைய, மௌலி - கிரீடத்தில், அதிரோஹம் - ஏறுகிறது என்கிற பெருமையை, லகூகரோதி - சிறியதாகப் பண்ணுகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேலே பெருமாள் திருவடி இருக்கிறது. அந்தத் திருவடியின்மேலே குமிழ் ரூபமாய் நீ இருக்கிறாய். அதாவது- திருவடியின்மேலே உன் குமிழ் இருக்கிறது. அதனாலே பெருமாள் திருவடிக்கு எல்லா தேவதைகளுடைய கிரீடங்களின்மேலே ஏறுகிறது என்கிற பெருமை இருக்கிறது. அந்தப் பெருமையைக் காட்டிலும் உன் பெருமை பெரியது. அந்தத் திருவடியின்மேலே நீ இருப்பதால் இதனால் பெருமாளைக் காட்டிலும் பாகவதர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று ஏற்படுகிறது. (8)

(௮௦௯) நித்யம் பதாவநி நிஜைககிரீடஶோபம்
பத்மயா பரிசிதம் பதமுத்வஹந்த்யா: |
அங்கீகரோதி ஸம்க்ராஹ்யத்ஸருகா தே
ஸாம்ராஜ்யஸம்பதநபாயவிதாநதத்த்வம் ‖

ஹே பதாவநி - ஏ பாதுகையே! நித்யம் - எப்பொழுதும், நிஜ - உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற, கிரீட - கிரீடங்களின், ஶோபம் - அழகையுடைத்தாயிருக்கிற, பத்மயா - மஹாலக்ஷ்மியினால், பரிசிதம் - பரிசயம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற, பதம் - திருவடியை, பட்டத்தை, உத்வஹந்த்யா: - தூக்கிக்கொண்டிருக்கிற, தே - உன்னுடைய, ஸம்க்ராஹ்ய த்ஸருகா - விரலுக்குப் பிடிப்பான குமிழானது, ஸாம்ராஜ்யஸம்பத -

சக்கிரவர்த்தி பட்டத்துக்கு, ஸநாதநம் - தகுந்ததாயிருக்கிற, ஆதபத்ரமிவ - குடைபோல, ரூபம் - அழகை, ஸம்ஶ்ரயதி - அடைகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே ! நீ மஹாலக்ஷ்மியினால் பிடிக்கப்பட்ட பெருமானுடைய திருவடியைத் தூக்குகிறாய். அந்தத்திருவடியைப்பார்த்தால் மூன்று லோகத்துக்கும் ராஜாத்தியாயிருந்த உனக்குக் கிரீடம் மாதிரியிருக்கிறது. உன் குமிழைப் பார்த்தால் வெள்ளைக் குடை மாதிரி இருக்கிறது. (9)

(அ ௧௦) ப்ரதமா கலேவ பவதீ மணிபாதுகே ரங்க
சந்த்ரமஸ: ஶ்ருங்கோந்நதிரிவ யத் ஶ்ரியம் விஹா
பயதி யந்த்ரிகாயோகம் ॥

இதி ஶ்ரீகவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய
க்ருதிஷு ஶ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே
யந்த்ரிகாபத்ததிஷட்விம்ஶீ ॥

மணிபாதுகே - ஏ பாதுகையே ! பவதீ - நீயானவள், ரங்கசந்த்ரமஸ: - ரங்கநாதனாகிற சந்திரனுடைய, ப்ரதமா கலேவ - முதல்கலை போல், பாதி - விளங்குகிறாய். யத் - யாதொரு உன்னிடத்தில், யந்த்ரிகாயோகம் - குமிழின் ஸம்பந்தமானது, ஶ்ருங்க - சந்த்ரகலையின் நுனியினுடைய, உந்நதிரிவ - உயர்த்தி போல, ஶ்ரியம் - அழகை, விஹாபயதி - உண்டுபண்ணுகிறதோ.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே ! உன்னைப்பார்த்தால் ரங்நாதனாகிற சந்திரனுடைய முதல்கலைபோலிருக்கிறது. உன் குமிழைப் பார்த்தால் கலையின் நுனி உயர்ந்தாப்போல் இருக்கிறது. ஆசாரியாள் பெருமாள் தான். (10)

இருபத்தாறுவதான யந்த்ரிகா பத்ததி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ: ||

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ||

ஸ்ரீ ரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே

ஸப்தவிம்ஸீ ரேகாபத்ததி: ||

(௮௧௧) ஸந்தர்சயந்தீம் ஸ்வரேகாபிரக்ஷரத்வம் ஸாரஸ்வதீம் | அலேகநீயஸௌந்தர்யாம் ஆச்ரயே சௌரிபாதுகாம் ||

ஸ்வ - தன்னுடையதாக இருக்கிற, ரேகாபி: - கோடுகளாலே, அக்ஷரத்வம் - எழுதத்தகாததாயிருக்கிற, ஸாரஸ்வதீம் - வார்த்தையாயிருக்கிற வேதத்தை, ஸந்தர்சயந்தீம் - தெரியப்படுத்துகிறதாயும், அலேகநீய - எழுதமுடியாத, ஸௌந்தர்யாம் - அழகையுடைத்தாயிருக்கிற, சௌரி - பெருமாளுடைய, பாதுகாம் - பாதுகையை, ஆச்ரயே - அடைகிறேன்.

(கருத்து) இந்தப் பத்ததியில் பாதுகையிலிருக்கும் கோடுகளைப் பற்றி வர்ணிக்கிறார். பாதுகையின்மேலில் கோடுகளிருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால் வேதங்களைத் தெரிவிப்பதற்கு ஒருவித அடையாளம் போட்டிருக்கிறாப்போல் இருக்கின்றன. வேதத்தை ஒருவர் சொல்லி கேட்டுருப் பண்ணவேணுமேயொழிய எழுதிப்படிக்கக் கூடாதென்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்காக கோடுகள் ஜாடையாய் அதை க்காட்டுகிறதா போலிருக்கின்றன. பாதுகையின் அழகைக் கண்ணால் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கலாமே ஒழிய எழுதமுடியாது. அப்படிப்பட்ட பாதுகையை, காப்பாற்றுகிறதாக நம்புகிறேன்.

நம்மாழ்வாரென்பவர் சூத்திரவம்சத்தில் அவதரித்தார். சூத்திரர்கள் வேதத்தைத் தன் வாக்கினால் சொல்லுகிறதில்லை. அதற்காகத் தன் வார்த்தைகளால் வேதத்தை ஞாபகம் மூட்டுகிறார்.

அதாவது அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அந்த வேதத்தின் ஞாபகம் வருகிறது. அந்த மஹானுடைய அழகை வர்ணிக்கமுடியாது. (க)

(அகஉ) மணிமௌளி நிவேசநாத் ஸுராணாம் வஹஸே காஞ்சந பாதுகே விசித்ராம் । ரங்கபதி பாதபத்மயோகாத் அபராம் லக்ஷணதாம் ஆதிராஜ்ய ஸாராம் ॥

ஹே காஞ்சநபாதுகே - தங்கமயமான பாதுகையே! த்வம் - நீ, ஸுராணாம் - தேவதைகளுடைய, மணிமௌளி - கல்லிழைத்த கிரீடங்களுடைய, நிவேசநாத்-உரைவதினாலே, விசித்ராம் - ஆச்சர்யமாக இருக்கிற, ரங்கபதி - ரங்கநாதனுடைய, பாதபத்மயோகாத் - தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடிகளில் சேர்ந்திருப்பதைக் காட்டிலும், அபராம் - வேறான, ஆதிராஜ்ய - சக்ரவர்த்தி பட்டத்தை, ஸாராம் - பிரயோஜனமாக உடைத்தாயிருக்கிற, லக்ஷணம் - அடையாளத்தை, வஹஸே - வஹிக்கிறாய்.

(கருத்து.) ஏ பாதுகையே! உன்னைத் தேவதைகள் ஸேவிக்கிறபோது, அவர்கள் கிரீடங்கள் பட்டு அதனால் உன்பேரில் கோடுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நீ பெருமாள் திருவடியில் சேர்ந்திருப்பதே நீ எல்லா லோகத்துக்கும் இராஜாத்தி என்பதற்கு அடையாளம். இந்தக் கோடுகள் அதைக் காட்டிலும் வேறான ஆச்சர்யமான அடையாளமாக இருக்கின்றன.

ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்கள், எல்லா லோகத்துக்கும் ராஜாக்கள் என்பது பெருமாளிடத்தில் எல்லையில்லாத பக்தி இருப்பதனாலும், ஸகல தேவதைகளும் வந்து அவர்களை ஸேவிப்பதனாலும் ஏற்படுகிறது. (2)

(அகங) அபிதோ மணிபாதுகே ஸ்புரந்த்யஸ் தவ ரேகாஸ் ததாவிதாயா: । ப்ரதிபாதயந்தி ரங்கநாதஸ்ய ஜகதாதிராஜ்ய சிஹ்நை: ॥

ஹே மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! அபித: - நாலு பக்கத்திலும், ஸ்புரந்த்ய: - விளங்காநிற்கிற, ததாவிதாயா: - அப்பேர்ப்பட்டதாயிருக்கிற, தவ - உன்னுடைய,

ரேகா - கோடுகளுடைய, விததே: - வரிசைக்கு, சௌரே: - பெருமாளுடைய, பதாரவிந்தே - தாமரைப்பூப்போல் இருக்கிற திருவடியிலே, ஸ்தித்வே: - மூன்றாயிருக்கிற, (அதாவது இருக்கிற,) ஸ்வாராஜ்ய - எல்லா லோகத்துக்கும் ராஜா என்பதற்கு, சிஹ்நை: - அடையாளங்களினுலே, அநந்தரத்வம் - அடுத்த இரண்டாம்படியாயிருக்குகை.

(கருத்து.) ஏ பாதுகையே! ஒருவனுக்கு உள்ளங்கை உள்ளங்கால்களில் சில கோடுகள் இருந்தால், அவன் மஹாராஜாவாயிருப்பன் என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தமாதிரியான பெருமாள் திருவடிகளிலிருக்கிற கோடுகள், உன்னிடத்திலிருக்கிற அந்த மாதிரியான கோடுகளுக்கு இரண்டாந்தரமாக இருக்கின்றன.

பெருமாள் எல்லையில்லாத அழகினுலும், ஆச்சர்யமான தயை பொறுமை முதலிய குணங்களாலும் எல்லா லோகத்துக்கும் ராஜாவாயிருக்கிறுர். ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்கள் அந்த பாகங்களில் பெருமாளுக்கு ஒருபடி மேலாக இருக்கிறுர்கள். (3)

(அகச) ரேகாமயா விநமதாம் த்ரிதசாதிபாநாம் கோடீரரத்ந சகரீமகராம்சஜாதா | பாதாவநீ வஹஸி நூநமநந்யலப்யம் ஸௌரிபாதபரிபோகஸமுத்ரலக்ஷணம் ||

ஹே பாதாவநீ - ஏ பாதுகையே! த்வம் - நீ, விநமதாம் - ஸேவிக்கிற, த்ரிதசாநாம் - தேவதைகளுடைய, கோடீர - கிரீடத்திலிருக்கிற, ரத்நசகரீ - கல்லிழைத்த மீன்போன்ற ஒரு பாகத்தினுடைய, கோடி - நுனியினுலே, உதயா - உண்டாயிருக்கிற, ரேகயா - கோட்டினுலே, அத்புதம் - ஆச்சர்யமாயிருக்கிற, ஸௌரிபாதபரிபோக - பெருமாள் திருவடி உன்னை அனுபவித்ததற்கு, லக்ஷணம் - அடையாளத்தை, வஹஸி - வஹிக்கிருய், நூநம் - நிச்சயம்.

(கருத்து.) ஏ பாதுகையே! தேவதைகள் உன்னை வந்து ஸேவிக்கும்போது அவர்களின் தலைகளில் இருக்கிற கிரீடங்களில் கல்லிழைத்த மீன்போன்ற ஒரு நகை இழைத்திருக்கிறது. அதனுல் உன்பேரில் கோடுகள் இருக்கின்றன. அது பெருமாள் திருவடி உன்னை அனுபவித்தது என்பதற்கு ஆச்சர்யமான அடையாளமாய் இருக்கின்றன.

எல்லா தேவதைகளும் ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களை ஸேவிக்கிறார்கள். ஏன் என்றால், பெருமாள் திருவடிகளில் எல்லையில்லாத பக்தி இருப்பதனால். தேவதைகளுக்கு அப்பேர்ப்பட்ட பக்தி, ஒழிவு முதலான குணங்களொன்றுமில்லை. ஒருவர் பெருமாளிடத்தில் எல்லையில்லாத பக்தியுடையவர் என்பதற்கு எல்லாரும் அவரை வந்து ஸேவிப்பதே அடையாளம். (4)

(அகரு) த்ரிதஶமகுடரத்நோல்லேகரேகாவ்யபதேஶாத்
வஹஸி ஶிரஸி பும்ஸாம் பாதுகே மூர்த்நி ஸக்தா ।
நரகஜித ஸேவாஸம்பதம் தாரயந்தீ
நியதிவிலிகிதாநாம் நிஷ்க்ருதிம் துர்லிபீநாம் ॥

பாதுகே - ஏ பாதுகையே! பும்ஸாம் - பிராணிகளுடைய, மூர்த்நி - தலையிலே, ஸக்தா - சேர்ந்திருக்கிற, த்வம் - நீ, நரகஜித - நரகாஸுரனைக் கொன்ற பெருமானுடைய, ஸேவாஸம்பதம் - கைங்கர்யமாகிற (மோக்ஷமாகிற,) ஸம்பத்தை, தாரயந்தீ - உண்டுபண்ணுகிறவளாய்க்கொண்டு, த்ரிதஶ - தேவதைகளுடைய, மகுட - கிரீடத்திலிருக்கிற, ரத்ந - ரத்னங்களுடைய, உல்லேக - கீறலினால் உண்டான, ரேகா - கோடுகளுடைய, வ்யபதேஶாத் - வ்யாஜத்தினாலே, நியதி - தைவத்தினால், விலிகிதாநாம் - எழுதப்பட்டிருக்கிற, துர்லிபீநாம் - கெட்ட எழுத்துக்களுடைய, நிஷ்க்ருதிம் - அழிக்கிறதை, வஹஸி - உண்டுபண்ணுகிறாய்.

(கருத்து.) ஏ பாதுகையே! தேவதைகளின் கிரீடத்தில் உள்ள ரத்னங்கள் உன்பேரில் இடித்து மேடுபள்ளமாயிருக்கிறது. அதனால், எல்லா ஜனங்களின் தலையிலும் வந்து அவர்கள் தலையில் இருக்கும் மோக்ஷத்துக்கு இடஞ்சலான எழுத்துக்களையழிக்கிறாய். நல்ல ஆசாரியர்களை யாசிரயித்தால்ஏற்கனவே தலையிலிருக்கிற கெட்ட எழுத்துக்களும் போய்விடும். (5)

(கூகச) பதகமலதலாக்ரஸம்ஶ்ரிதாநாம் தவாந்த:
ஸ்வஜநஸரஸிஜாக்ஷ்யாபத்ரலக்ஷ்மீர்லக்ஷணாநி ।
அவதஸி ஶௌரே: பாதுகே சாஸ்த்ரஸாரா தேஷ: ॥
சரணிசரணதேஹே ஸத்வதேஹி ரேகாவிசேஷா

ஹே தேவி - விளங்கா நிற்கிற பாதுகையே! த்வம் - நீ, ஸ்வை: - தன்னுடையவைகளாயிருக்கிற, த்வயி - உன்பேரில், ஸ்திதை: - உண்டாயிருக்கிற, ரேகாவிசேஷை: - உயர்ந்த கோடுகளாலே, ஸௌரே: - பெருமாளுடைய, பதாப்ஜ - தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடிகளுடைய, தல - உள்ளங்கால்களுடைய, குணா: - கடுவை, ஸம்ஸ்ரிதாநி - அடைந்திருக்கிற, ச்சத்ர - கொடை என்ன, த்வஜ - கொடி என்ன, ஸரஸிஜ - தாமரைப்பூவென்ன, ஆதீநி - இவைகளை முதலாக உடைத்தாயிருக்கிற, ஸார்வபௌமலக்ஷணாநி - எல்லா லோகத்துக்கும் ராஜா என்பதற்கு அடையாளங்களை, மாத்ருசாநாம் - என்னைப் போன்றவர்களுக்கு, அவகமயஸி - தெரியப்படுத்துகிறாய்.

(கருத்து.) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் குடை, தாமரைப் பூ, த்வஜம் இவை முதலிய உயர்ந்த இந்தக் கோடுகளிருக்கின்றன. இதைப் பார்த்து பெருமாள் திருவடிகளிலும் இந்த கோடுகள் இருக்கின்றனஎன்று ஏற்படுகிறது. திருவடிகளில்இல்லாவிட்டால் பாதுகைகளில் எப்படி வரும்? இந்தமாதிரி கோடுகளிருந்தால் உலகத்துக்கெல்லாம் இராஜாக்களாக இருப்பார்கள் என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களிடத்தில் எல்லாஸங்கதிகளையும்உள்ளபடி அறிவது, ஜ்ஞானம், நல்லகாரியங்களை நினைத்தபடி முடிப்பது, சக்தி, தயை, பொருமை இவை முதலிய நல்ல குணங்களிருக்கின்றன. இவைகளைப் பார்த்து பெருமாளிடத்திலும் இப்பேர்ப்பட்ட நல்ல குணங்களிருப்பதாக நாம் நினைக்கிறோம். இல்லாவிட்டால் நாம் பெருமாளை எங்கே பார்த்தோம். (6)

(௮௧௭) ஸ்நாதா பதாவநி சிரம் ஸலிலார்த்ரா
பாதேந ரங்கந்ருபதே: சுபலக்ஷணேந |
ரேகாங்கிதேந பவஸாகரஸேதும்
ஸம்ஸ்காரவந்தமிவ ஸம்ஸ்ரிதே ||

ஹே பதாவநி - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஸ்நாதா - ஸ்நானம் பண்ணினவளாயும், சுபலக்ஷண - நல்ல அடையாளங்களை உடைத்தாயிருக்கிற, ரங்கநாதஸ்ய - ரங்கநாதனுடைய, பாதேந - திருவடியினாலே, (ஒரு புருஷ

னாலே,) சிரம்-ரொம்பகாலம், பரிபுஜ்ய - அநுபவித்து, உஜ்ஜிதா - விடப்பட்டவளாயிருக்கிற, த்வம் - நீ, ஸம்ஸ்கார - அலங்காரத்துக்காக இருக்கிற, ஹரிசந்தநபங்க - பூசப்பட்ட குழம்பான சந்தனத்திலே, ஸக்தை: - சேர்ந்திருக்கிற, நவநவை: - புதிதுபுதிதாக இருக்கிற, ரேகாஶதை: - அநேகவிதமான கோடுகளாலே, உபஶோபஸே - விளங்குகிறாய்.

(கருத்து.) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் வெளியில் எழுந்தருளும் ஸமயத்தில் உனக்குத் திருமஞ்சனம் பண்ணி, சந்தனங்களை ஸமர்ப்பித்து உன்னைத் திருவடிகளில் சாத்திக்கொள்வதற்காக ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள். பெருமாள் ரொம்பநாழி சாத்திக் கொண்டு கழற்றினபிறகு அந்தத் திருவடிக் கோடுகள் முழுமையும் உன்பேரில் பதிந்திருக்கின்றன. அதினால் நீ ரொம்ப விளங்குகிறாய். ஆழ்வாரைப் பெருமாள் அநுபவித்தார் என்பதற்கடையாளம் ஆழ்வாரிடத்தில் திருத்துழாய் வாஸனை இருப்பது என்று திருவாய்மொழியில் அநேகஇடங்களில் ஸாதித்திருக்கிறார். (7)

(௮௧௮) பக்த்யா முஹு: ப்ரணதாநாம் த்ரிதசேஶ்வரா
ணாம் கோடீர கோடிகஷணாதுபஜாயமாநை:।
பாதி ஶௌரிபதாததிகாநுபாவா
ரேகாஶதைஸ்தவ பதாவநி காபி ரேகா ॥

ஹே பதாவநி - ஏ பாதுகையே! பக்த்யா - பக்தியினால், முஹு: - அடிக்கடி, ப்ரணதாநாம் - ஸேவியாநிற்கிற, த்ரிதசேஶ்வராணாம் - தேவச்ரேஷ்டர்களுடைய, கோடீர - கிரீடங்களுடைய, கோடி - நுனியினாலே, கஷணாத் - உரைவதினாலே, உபஜாயமாநை: - உண்டாகாநிற்கிற, தவ - உன்னுடைய, ரேகாஶதை: - அநேக கோடுகளாலே, ஶௌரிபதாத் - பெருமாளுடைய திருவடியைக் காட்டிலும், அதிகாநுபாவா - அதிகமான பெருமையை உடைத்தாயிருக்கிற, காபி - இன்னதென்று சொல்லமுடியாத, (அதாவது உயர்ந்ததான,) ரேகா - கோடானது, பாதி-விளங்குகிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! தேவதைகளெல்லாம் உன்னை வந்து ஸேவிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கிரீடத்தினுடைய நுனி

கள் உன் பேரில் உரைவதினால் பெருமாள் திருவடிகளைக் காட்டி லும் உன் பேரில் அதிகமான கோடுகளிருக்கின்றன. அவைகளி னால் நீ விளங்குகிறாய்.

லோகத்தில் பிரும்மா, ருத்ரன் முதலானவர்களுக்கும் கூட ஐசுவர்யத்தில் அழிவு வரவில்லை. பரமபதத்தில் போய் பெருமா ளுக்குக் கைங்கரியம் பண்ண வேணும் என்கிற ஆசை வரவில்லை. ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யாள் ப்ரும்மபட்டத்தைத் திருணமாக எண்ணுகிறார்கள். அதனால் இவைகளைப் பார்த்து ஆச்சர்யப் பட்டு ப்ரும்மா முதலானவர்கள் ஸேவிக்கிறார்கள். (8)

(௮௯௯) பாதாவநி ப்ரதிபதம் பரபூருஷஸ்ய
பாதாரவிந்தபரிபோகவிஶேஷயோக்யா ।
ஸ்வாபாவிகாந் ஸுபகபங்க்திவிஶேஷத்ருஶ்யாந்
ரேகாத்மகாந் வஹஸி பத்ரலதாவிஶேஷாந் ॥

ஹே பாதாவநி - ஏ பாதுகையே! **ப்ரதிபதம்** - அடிக்கடி, **பரபூருஷஸ்ய** - உயர்ந்த புருஷனான பெருமாளுடைய, **பாதாரவிந்த** - தாமரைப்பூப் போலிருக்கிற திருவடிகளுடைய, **பரிபோகவிஶேஷ** - உயர்ந்த அநுபவத்திற்கு, அதாவது சாத்திக்கொள்வதற்கு, யோக்யா - தகுந்தவளாயிருக்கிற, **த்வம்**-நீ **ஸ்வாபாவிகாந்** - ஸ்வயமாக ஏற்பட்டிருக்கிற, **ஸுபக** - இன்பமாக இருக்கிற, **பங்க்திவிஶேஷ** - வரிசை வரிசையாக இருப்பதினாலே, (உயர்ந்த பக்தியினால்) த்ருஶ்யாந் - பார்க்கத் தகுந்தவைகளாயிருக்கிற, **ரேகாத்மகாந்** - கோடுரூபமாக இருக்கிற, **பத்ரலதாவிஶேஷாந்** - உயர்ந்த மகரிகாதிபத்திரங்களை, **வஹஸி** - தாங்குகிறாய்.

(கருத்து.) ஏ பாதுகையே! நீ பெருமாள் சாத்திக்கொள்ளக் கூடியவளாயிருக்கிறாய். உன்பேரில் வரிசை வரிசையாகக் கோடுகளிருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால் மகரிகாபத்திரங்கள்போலிருக்கின்றன. புருஷர்கள் பொம்மனாட்டிகளை அனுபவிக்குங்காலத்தில் நல்ல தளிர்களை மீன், கிளி இவை முதலானவைகள் போல் செய்து கன்னம் தோள் முதலான இடங்களில் ஒட்டுகிறது வழக்கமாம். அவைகளுக்கு மகரிகாபத்திரம் என்று பெயர்.

பெருமாள் அனுபவிக்கக்கூடியதான உயர்ந்த பக்தி முதலான குணங்கள் ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யாளிடத்தில் இருக்

கின்றன. அதனால் அவர்களைப் பெருமான் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் அனுபவிக்கிறார். (9)

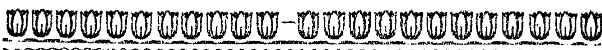
(அ௨0) ரேகாவ்யபதேஶதஸ்த்வம் ப்ரஶமயிதும் ஸம்ப்லவவி-
ப்லவாஶங்காம் । வஹஸி ஶ்ரீரங்கநாதபதாவநி ஶங்கே
நிகமஸ்ய மாத்ருகாஸம்பதம் ॥

இதி ஸ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே ரேகாபத்ததிஸ்ஸப்தவிம்ஶீ ॥

ஹே ஸ்ரீரங்கநாதபதாவநி-ஏ பெருமானுடைய பாதுகையே! நிகமஸ்ய - வேதத்துக்கு, ஸம்ப்லவ - ப்ரளயகாலத்தில், விப்லவ- அழிவினுடைய, ஆஶங்காம் - ஸந்தேஹத்தை, ப்ரஶமயிதும் - போக்கடிப்பதற்கு, ரேகா - கோடுகளுடைய, வ்யபதேஶத:- வ்யாஜத்தினாலே, மாத்ருகா - அனேக புஸ்தகங்களுக்கு முதலாக இருக்கிற, ஸம்பதம்-எழுத்துக்களின் அமைப்பை, வஹஸி தாங்குகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன் பேரில் அனேகம் கோடுகளிருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால் ப்ரளயகாலத்தில் வேதம் போய்விடுமோ என்கிற ஸந்தேஹத்தைப் போக்கடிப்பதற்காக உன் பேரில் எழுதி வைத்திருக்கிறாப் போலிருக்கிறது. ஒரு புஸ்தகம் ரொம்ப அபூர்வமாக இருக்கிறது. அதைப் பார்த்து ஆயிரம் பதினாயிரம் அச்சுப்போடுகிறார்கள். முதல் ப்ரதிக்கு மாத்ருகா என்று பெயர். ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரக்ருதி ஜீவன் இரண்டும் சின்னதாக இருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் விரிவை அடைகிறது. அதாவது ப்ரகிருதி, பூமி முதலானதாக ஆகிறது. ஜீவன் தேவன் மனுஷ்யன் முதலான பேர், உருவம் இவைகளை அடைகிறான். அதுபோல் ப்ரளயகாலத்தில் வேதம் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் விரிவை அடைகிறது. ப்ரளயகாலத்தில் அழிகிறதுமில்லை ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் புதியதாக உண்டாகிறதுமில்லை. உலகில் சில பாஷைகளைப் புதிதாய் உண்டுபண்ணுகிறார்கள். அப்படிப் போல் இல்லை ஸம்ஸ்கிருத பாஷை. சிலகாலம் அனேகம் பேர்கள் படிக்கிறார்கள். சிலகாலம் அதிகம் படிக்கிறதுமில்லை. அவ்வளவுதான். இந்த ச்லோகத்துக்கு சரியான பாவம் (பொருள்) அகப்படவில்லை. (10)

இருபத்தேழாவதான ரேகா பத்ததி முற்றிற்று.



ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீ ரங்கநாயக பாதுகா ஸஹஸ்ரே

அஷ்டாவிம்ஶீ ஸுபாஷித பத்ததி: ॥

—※—

(௮௭௧) கலாஸு காஷ்டாமதிஷ்டாது: மஹிம்நே ஸம்பந்திநாமபி । பாதுகா ரகுபுங்கவஸ்ய பரதாராத்யதாம் கதா ॥

கலாஸு - வித்யைகளில், காஷ்டாம் - உயர்த்தியை, அதிஷ்டாது - அடைந்தவன், ஸம்பந்திநாமபி - தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், மஹிம்நே - பெருமையின் பொருட்டு, பவதி - ஆகிறான், ரகுபுங்கவஸ்ய - ஸ்ரீ ராமாவதாரம்பண்ணின ரங்கநாதனுடைய, பாதுகா - பாதுகையானது, பரதாராத்யதாம் - பரதருக்கு ஆராதிக்கத் தகுந்ததாக இருக்குகையை, கதா - அடைந்தது.

(கருத்து) இந்தப் பத்ததியில் ராமாயணத்தில் சொல்லப் பட்ட செய்கைகளுக்கு கருத்து அருளிச்செய்கிறார். அதாவது — பெருமாள் அவதாரங்கள் பண்ணினது லோகத்தாருக்கு நல்ல அறிவை உண்டு பண்ணி, தன்மாதிரி நல்ல செய்கைகளைச் செய் விக்கைக்காக. ஆகையால் அந்த செய்கைகளின் கருத்தை ஸாதிக் கிறார். ராமனுடைய பாதுகையைப் பரதர் ஆராதித்தார். அத னால் என்ன ஏற்படுகிறது என்றால், ஒருவன் பெரிய பதவியி லிருந்தால் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பெருமை கிடைக்கும். அதனால்தான் ஸ்ரீராமனுடைய பாதுகையைப் பரதன் ஆரா தித்தார். ஸ்ரீராமனிடத்தில் எல்லையில்லாத பெருமை இருந்த தினால் அவரைச் சேர்ந்த பாதுகைகளுக்கும் பெருமை கிடைத் தது. உலகத்தில் பெருமாளைச் சேர்ந்தவர்களைக் கொண்டாடுகி றார்கள். இராஜாவின் மனுஷ்யனைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்த சுலோகத்தில் ஒருவன் கூத்தில் ரொம்ப கெட்டிக்காரனாக இருந் தால், கூத்துத் தெரிந்தவன் அவன் பாதுகையைக் கொண்டாடு கிறான் என்று ஒரு அர்த்தம் ஏற்படுகிறது.

(௮௨௨) ஸந்த: ஸ்வதேஶபரதேஶவிபாகஶூந்யம்
ஸாது ஸ்வக்ருத்யமநகம் ந பரித்யஜந்தி ।
ராஜ்யே வநே ச ரகுபுங்கவபாதரக்ஷா
நைஜம் ஜஹாதி ந கதாசந கண்டகஶோதநம் தத் ॥

ஸந்த: - பெரியோர்கள், ஸ்வதேஶ பரதேஶ விபாகஶூந்யம் - தங்களுடைய ஊர், பிறருடைய ஊர் என்று வாசியில்லாமல், அநகம் - குற்றமில்லாமலிருக்கிற, ஸ்வக்ருத்யம் - தன் வேலையை, ந பரித்யஜந்தி - விடுகிறதில்லை. ரகுபுங்கவ பாதரக்ஷா - ஸ்ரீ ராமனுடைய பாதுகையானது, ராஜ்யே - ராஜ்ஜியத்திலும், வநே - காட்டிலும், தத் - ப்ரஸித்தமான, நைஜம் - தன்னுடையதாயிருக்கிற, கண்டகஶோதநம் - முள்ளில்லாமல் பண்ணுகிறதை, சத்துருக்களில்லாமல் பண்ணுகிறதை, ந ஜஹாதி கதாசந - விடவில்லையன்றோ !

(கருத்து) பெரியோர்கள் ஒரு காரியம் செய்துகொண்டிருந்தால், அந்தக் காரியத்தை உள்ளூரோ அயலூரோ ராத்திரியோ பகலோ எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவிடத்திலும் ஒரே மாதிரி செய்வார்கள். அதனால்தான் ஸ்ரீ ராமனுடைய பாதுகை கண்டகசோதனம் என்கிற கார்யத்தை ராஜ்யத்திலும் காட்டிலும் பண்ணிற்று. (காட்டில் முள் இல்லாமல் பண்ணிற்று. ராஜ்யத்தில் சத்துருக்களில்லாமல் பண்ணிற்று.)

ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசாரியர்கள் பெருமாளை நினைப்பது முதலான நல்ல காரியங்களை ஒருவருக்காகச் செய்கிறதில்லை. ஸ்வபாவமாக எப்போதும் செய்கிறார்கள். (2)

(௮௨௩) ப்ரஹ்மாஸ்த்ரதாமதிஜகாம த்ருணம் ப்ரயுக்தம்
புண்யம் ஶரவ்யமகமத் பயஸாம் நிதிஶ்ச ।
ப்ருத்வீம் ஶஶாஸ பரிக்ருஹ்ய பதம் பதத்ரம்
கிம் வா ந கிம் பவதி கேளிவிதௌ விபூநாம் ॥

ப்ரயுக்தம் - பிரயோகம் பண்ணப்பட்ட, த்ருணம் - புல்லானது, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரதாம் - ப்ரும்மாஸ்த்ரமாக இருக்குகையை, அதிஜகாம - அடைந்தது. புண்யம் - புண்யமும், பயஸாம் நிதி: - ஸமுத்திரமும், ஶரவ்யம் - பாணத்துக்குக் குறியாக,

ஸம்பந்நம் - ஆயிற்று. பரிக்ஷிப்தே - விடப்பட்டிருக்கிற, பதம் - திருவடியை யுடைத்தாயிருக்கிற, பதத்ரம் - ராமபாதுகையானது, ப்ருத்வீம் - பூமியை, ரரக்ஷ - காப்பாற்றிற்று. விபூதிமதாம் - ரொம்ப சக்தி உள்ளவர்களுடைய, கேலிஷு - விளையாட்டு வியாபாரத்தில், கிம் வா - எந்த வஸ்துதான், கிம் ந பவதி - எந்த வஸ்துவாக ஆகமாட்டாது.

(கருத்து) ஒருவன் ரொம்ப வியாபகனாக இருந்தால் எந்த வஸ்துவைக் கொண்டும் எந்தக் காரியத்தையும் பண்ணுவன். ஸ்ரீராமனுக்குப் புல் பிரும்மாஸ்திரத்தின் வேலையைச் செய்தது. ஸ்ரீ ராமன், கைக்கும் கண்ணுக்கும் அகப்படாத ஸ்ரீ பரசுராமனுடைய புண்ணியத்தைப் பாணத்தினால் அடித்தார். ஒரு பாணத்தைப் போட்டு ஸமுத்திரத்தை வற்ற அடித்தார். ஸ்ரீராமன் பாதுகையைப் பரதன் ஸிம்ஹாஸனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணினார். அந்தப் பாதுகை ஒரு குறைவில்லாமல் பதினான்கு வருஷகாலம் இராஜ்யத்தை ஆண்டது. இதெல்லாம் ஸ்ரீ ராமன் சக்தி. (3)

(அஉச) அந்யேஷு ஸத்ஸ்வபி நரேந்த்ரஸுதேஷு தைவாத்
பதாத் ப்ரஷ்ட: பதமதிகரோதி பதம் பதார்ஹ: ।
ச்சாயோ நிதர்சயத: தத் ப்ரதமோ ரகூணாம்
தத்பாதயோ: ப்ரதிநிதி: மணிபாதுகே வா ॥

அந்யேஷு - வேறான, நரேந்த்ரஸுதேஷு - இராஜாவின் பிள்ளைகள், ஸத்ஸ்வபி - இருந்தாலும், தைவாத் - தைவ ஸங்கல்பத்தினாலே, பதாத் - பட்டத்திலிருந்து, ப்ரஷ்ட: - நழுவினவனான, பதார்ஹ: - பட்டத்துக்குத் தகுந்தவன், பதம் - பட்டத்தை, அதிகரோதி - அடைகிறான், தத் - அந்த ஸங்கதியை, ரகூணாம் ப்ரதம: - ரகுவம்சத்து ராஜாக்களுக்கு முந்தினவரான ராமனும், தத்பாதயோ: - அவர் திருவடிகளுக்கு, ப்ரதிநிதி - பதிலாகவிருக்கிற, மணிபாதுகே வா - கல்லிழைத்த பாதுகைகளும், நிதர்சயத: ச்சாயோ: - காண்பிக்கிறார்கள் போல.

(கருத்து.) உலகத்தில் ஒரு மனுஷ்யனுக்கு ஒரு பதவி வர வேண்டியதாயிருந்தது. அவனும் அதற்குத் தகுந்தவனாக இருக்கும்போது ஏதோ தைவஸங்கல்பத்தினால் அது அப்போது தவறினாலும் அவனுக்கே அந்த பதவி இன்னொரு ஸமயம் வந்து விடும். அப்படி அவனுக்குத் தவறின ஸமயத்தில் பதினாயிரம் பேர்களும் அவனோடு கூடப்பிறந்தவர்களும் இருந்தாலும் அந்தப்பதவிக்குத் தகுந்தவன்தான் அந்தப் பதவிக்கு வருவான். ஸ்ரீ ராமனுக்கு அயோத்தியில் பட்டம் கட்ட வேண்டிய ஸமயத்தில் ஏதோ காரணத்தினால் பட்டாபிஷேகம் நின்றுவிட்டது. அப்போது நின்று விட்டாலும் மறுபடியும் அவருக்கே வந்தது. நின்ற ஸமயத்திலும் அவர் தம்பிமார்கள் இருக்கச் செய்தேயும் பட்டத்துக்குத் தகுந்ததான ஸ்ரீ ராமபாதுகைகளுக்குப் பட்டமாயிற்று. (4)

(அஉரு) சரணமநகவ்ருத்தேஃ கஸ்யசித் ப்ராப்ய நித்யம்
ஸகலபுவநகுப்த்யை ஸத்பதே வர்த்ததே யஃ | நரபதிபஹுமாநம் பாதுகேவாதிகச்சந் ஸ பவதி ஸமயேஷு ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞைருபாஸ்யஃ ||

யஃ - யாதொருவன், அநக - குற்றமில்லாமலிருக்கிற, வ்ருத்தேஃ - கார்யத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற, கஸ்யசித் - ஒரு பெரியவருடைய, சரணம் - திருவடியை, அவர் அனுஷ்டானத்தை, ப்ராப்ய - அடைந்து, ஸகலபுவநகுப்த்யை - எல்லாலோகத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காக, ஸத்பதே - நல்ல வழியிலே, நல்ல நடைத்தையில், வர்த்ததே - இருக்கிறானோ, ஸஃ - அவன் பாதுகேவ - பாதுகை போல், நரபதிபஹுமாநம் - ராஜாக்களுக்கு பண்ணுகிற மர்யாதையை, ராஜாக்களால் செய்யப்படும் மர்யாதையை, அதிகச்சந் - அடையா நின்றுகொண்டு, ஸமயேஷு - அந்தந்தக்காலங்களில், ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞைஃ - ஜாடைதெரிந்தவர்களால், உபாஸ்யஃ - ஸேவிக்கத் தகுந்தவனாக, பவதி - ஆகிறான்.

(கருத்து.) ஸ்ரீராமனுக்கு ஒரு ஸமயம் பட்டம் போய் மறுபடியும் பட்டம்வந்ததையும், அவர் பாதுகைக்கு பட்டம்வந்ததை

யும் பார்த்தால், ஒரு பெரியவர் திருவடியை, அவரனுஷ்டானத்தை அடைந்து நல்ல வழியிலிருந்தானேயானல், அவனுக்குப் பெரிய பதவி வரும். ஸ்ரீ ராமன் அவர் தகப்பனரிடத்தில் ரொம்ப பக்தியுள்ளவராய் வஸிஷ்டர் முதலான நல்ல ஆசார்யரிடத்தில் பக்தியுள்ளவராய் இருந்தார். அவர் சக்ரவர்த்தி பட்டத்தை அடைந்து, பதினயிரம் பேர்கள் புருவத்தைப் பார்த்து வேலை செய்யும்படி ப்ரபுவாயிருந்தார். பாதுகை ஸ்ரீ ராமன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தது. நல்ல வழியிலிருந்தது. அதற்குப் பெரிய ராஜ்யம் கிடைத்தது. (5)

(அஉகூ) ராமே ராஜ்யம் பிதுரபிமதம் ஸம்மதஞ்ச ப்ர
ஜாநாம் மாதா வவ்ரே ததிஹ பரதே ஸத்ய
வாதீ ததௌ ச । விஜ்ஞாதீதஸ்ஸமஜநி ததா பா
துகாராஜ்யாபிஷேகோ துர்விஜ்ஞாநஸ்வஹ்ருத
யமஹோ தைவமத்ர ப்ரமாணம் ॥

ராமே-ராமனிடத்தில், ராஜ்யம் - ராஜ்யமானது, பிது:- தகப்பனரான தசரதருக்கு, அபிமதம் - இஷ்டமாயிருந்தது, ப்ரஜாநாம்ச - ஜனங்களுக்கும், ஸம்மதம்-இஷ்டமாயிருந்தது, தத் - அந்த ராஜ்யத்தை, மாதா - தாயாரான கைகேயியானவள், பரதே - பரதனிடத்தில், வவ்ரே - கேட்டாள், ஸத்யவாதீ - நிஜம் சொல்லுகிறவரான தசரதரானவர், ததௌ ச - கொடுக்கவும் கொடுத்தார், ததா - அந்த ஸமயத்தில், விஜ்ஞாதீத: - ஒருவராலும் நினைக்கப்படாத, பாதுகாராஜ்யாபிஷேக:-உயர்ந்த பாதுகையின் பட்டாபிஷேகமானது, ஸமஜநி - நடந்தது, அத்ர - இந்த விஷயத்தில், துர்விஜ்ஞாந-அறியமுடியாமலிருக்கிற, ஸ்வ- தன்னுடைய, ஹ்ருதயம் - மனஸ்ஸை உடைத்தாயிருக்கிற, தைவம் - தைவமானது, ப்ரமாணம் - காரணம்.

(கருத்து) தசரதர் ராமனுக்குப் பட்டம் கட்ட வேணும் என்று நினைத்தார். ஜனங்களும் அப்படியே ஆகவேணுமென்று சொன்னர்கள். கைகேயி ராமனுக்குக் கூடாது, பரதனுக்குக் கட்டவேணும் என்றாள். தசரதரும் ஸத்யம் தவராமல் கொடுத்தார். அப்போது ஒருவரும் நினைக்காத பாதுகைக்குப் பட்டம்

கிடைத்தது. லோகத்தார் நினைத்தபடி ஒன்றும் நடக்கிறதில்லை. தைவம் தனியாக ஒன்றைத் தனியாக நடத்துகிறது என்று ஏற்படுகிறது. (6)

(அஉஎ) நாதிக்ராமதி பதத்ராணநாத் பாதுகா பாத
பீடம் அப்யாஸந்நம் பரிதஸ் ஸதா பாதி ரா
ஜாஸநஸ்ய | பூர்வஸ்யாமேவ ந்யஸ்தம்
ஆஸீத் ராமேண ராஜ்யம் மந்யே பர்த்து:
ப்ரசஸ்திபதம் விக்ரமே ஸாஹசர்யம் ||

பதத்ராணநாத் – திருவடியைக் காப்பாற்றுகிறதினால், பாதுகா - பாதுகையானது, பாதபீடம் – திருவடிமேடையை, நாதிக்ராமதி - அதிக்கிரமிக்காது, அபி – மேலும், பாதபீடம் – திருவடிமேடையானது, ஸதா - எப்பொழுதும், ராஜாஸநஸ்ய - ஸிம்ஹாஸனத்துக்கு, ஆஸந்நம் – கிட்டினதாக, பாதி - விளங்குகிறது, ராமேண - ராமனாலே, ராஜ்யம், பட்டமானது, பூர்வஸ்யாமேவ – முதலில் சொன்ன பாதுகையினிடத்திலேயே, ந்யஸ்தம் – வைக்கப்பட்டதாக, ஆஸீத் - ஆயிற்று, விக்ரமே - நடக்கிறகாலத்தில் (பராக்ரமத்தில்) ஸாஹசர்யம் – கூடநடக்கிறதானது, பர்த்து: - யஜமானனுக்கு, ப்ரசஸ்திபதம் – கொண்டாடுகிறதற்குக் காரணமாக, மந்யே - நினைக்கிறேன்.

(கருத்து.) ஒரு ஸமயத்தில் ராமன் பாதுகையினிடத்தில் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார், திருவடியைத் தூக்குவதற்காகவோ கொடுத்தார்? இல்லை. அப்படி யிருந்தால் திருவடிமேடைக்குக் கொடுத்திருக்கலாமே! மேலும், அது ஸிம்ஹாஸனத்துக்குக் கிட்டவே இருக்கிறதே. பின் எதற்காக என்றால்? கெட்டிக்காரனாக இருந்து சூரத்தனமாகக் கூட வேலை செய்ததினால் கொடுத்தார். விக்ரமே – என்பதற்கு நடக்கிறது என்று ஒரு அர்த்தம். (7)

(அஉஅ) ப்ரதிபதமவரோதவதீ பாதுகா ரகுபதி
நா ஸ்வயம் நிவேசிதா | ஸஜ்ஜநி நிஸ்ஸ்ருதஸ்ஸ்திதி
ஸ்தா பவதி ஜந: ஸ்ரீயஸஸ்ப்ருஹயாஷாம் ||

பாது³கா - பாதுகையானது, பதே³ பதே³ - அடிக்கடி அடி வைப்புதோறும், சலாऽபி - அசங்குகிறதாக இருந்தாலும், ராக⁴வேந்த்³ராத் - ஸ்ரீ ராமனாலே, ஸ்வபதே³ - தன் பட்டத்தில், நிவேஶிதா - வைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ததா³ - அந்த ஸமயத்தில், நிஶ்சல - அசங்காமலிருக்கிற, ஸ்தி²தி: - இருப்பை உடைத்தானதாக, அபூ⁴த் - ஆயிற்று, ஶ்ரியம் - ஸம்பத்தை, ஸமாஶ்ரயமாணாநாம் - அடைகிறவர்களுக்கு, கு³ண: - குண மானது, ப⁴வதி - ஆகிறது.

(கருத்து.) பாதுகை நின்ற விடத்தில் நிற்காது என்பது வழக்கம். அப்படிப்பட்டது ராமனிடத்திலிருந்து பட்டத்தை அடைந்த உடனே ஒரே இடத்தில் நிலையாக இருந்துவிட்டது. இதைப் பார்த்தால் பணம் வந்தால் குணம் வருகிறதென்று ஏற் படுகிறது. அழக்கு பணத்துக்கு ஒழுக்கு சமத்து என்று சொல் லுவார்கள். அது ஸரியாகத்தானிருக்கிறது. (8)

(௩௦௯) ஸஞ்சாரஹேதுராஸீதே³கத்ர பதே³ ஸ்தி²திஹேது
ர்மணிபாது³கா ஏகத்ர | ந ஹி வஸ்துஷு
ஶக்திநியமோ நியதி: கேவலமீஶ்வரேச்ச²யா ||

மணிபாது³கா - கல்லிழைத்த பாதுகையானது, ஏகத்ர பதே³ - ஒரு ஸ்தானத்திலே, அதாவது திருவடியிலே, ஸஞ்சாரஹேது: - ஸஞ்சாரத்துக்குக் காரணமாக, ஆஸீத் - ஆயிற்று, ஏகத்ர பதே³ - ஒரு இடத்தில் அதாவது ஸிம்ஹாஸனத்திலே, ஸ்தி²திஹேது: - காப்பாற்றுவதற்கு, (ஒரு இடத்தில் இருப்பதற்குக்) காரணமாக, ஆஸீத் - ஆயிற்று, வஸ்துஷு - வஸ்துக் களிலே, ஶக்திநியமோ ந ஹி - இன்ன சக்திதான் என்கிற நிச் சயமில்லை, நியதி: - கட்டுப்பாடானது, ஈஶ்வரேச்ச²யா - கேவ லம் - ஈச்வரனுடைய நினைவினால்தான்.

(கருத்து.) பாதுகை பெருமாள் திருவடியில் சாத்திக்கொள் ளும்போது தானும் ஸஞ்சரித்துப் பெருமாளுக்கும் ஸஞ்சாரத் தைக்கொடுத்தது. ஒரேயிடத்தில் நிலையாக விருந்து எல்லா லோ கத்தையும் காப்பாற்றுகிறது. இந்த வஸ்துவுக்கு இந்த சக்தி

தான் என்று கட்டுப்பாடு கிடையாது. தைவமாகப் பார்த்து இல்லாததையும் கொடுக்கலாம். இருக்கிறதையும் இல்லாமல் பண்ணலாம் என்று ஏற்படுகிறது. (9)

(௮௱) அபரிக்ருதோ(அ)பி மஹதா தமேவ ஸேவேத
ஸாதரம் ஸஹிஷ்ணு: | அலபத ஸமயே ராமாத்
பாதாக்ராந்தாபி பாதுகா ராஜ்யம் ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே ஸுபாஷித
பத்ததிரஷ்டாவிம்ஶீ ||

ஸஹிஷ்ணு: - க்ஷமத்தை யபேக்ஷிக்கிறவன், மஹதா - பெரியமனுஷ்யனாலே, அபரிக்ருதோ(அ)பி - இளப்பமாகப் பண்ணப் பட்டாலும், தமேவ - அந்தப் பெரியவரையே, ஸாதரம் - ஆதரவோடு கூடவே, ஸேவேத - ஸேவிக்கவேணும், பாதுகா - பாதுகையானது, பாதாக்ராந்தாபி - திருவடியாலே மிதிக்கப் பட்டாலும், ஸமயே - ஒரு ஸமயத்திலே, ராமாத் - ராமனிடத்திலிருந்து, ராஜ்யம் - ராஜ்யத்தை, அலபத - அடைந்தது.

(கருத்து.) பாதுகைக்குப் பட்டம் வந்ததினால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், ஒரு பெரியவராக இருக்கிற ஒருவர், ஒருவரை என்ன அவமானம் பண்ணினாலும் அவைகளைப் பொறுத்துக் கொண்டு ப்ரீதியோடு அவரிடமே இருக்கவேணும். அவமானத்துக்கு பயந்துவிடக் கூடாது. என்றைக்காவது ஒருநாள் விசேஷஸௌக்கியம் கிடைக்கும். பாதுகையை ஸ்ரீராமன் காலில் போட்டு மிதித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த பாதுகை அவரை விடாதிருந்தது. ஒரு ஸமயம் பட்டம் வந்தது. (10)

இருபத்தெட்டாவதான ஸுபாஷிதபத்ததி முற்றிற்று.



ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:॥

ஶ்ரீரங்கநாதபாதுகாஸஹஸ்ரே

ஏகோநத்ரிம்ஶீ சித்ரபத்ததி:॥



(அநுஷ்) விபௌ ப்ரவ்ருத்தே யத்த்ரவ்யம் ம்ருது ஸம்ஸ்கார நா
மபி: । ஶ்ரேய:ஸாதநமாம்நாதம் தத்பதத்ராணம் ஶ்ரேய
ஸேऽஸ்து மே ॥

த்ரவ்யம் - க்ஷேமத்தைப் பண்ணுகிறதாயிருக்கிற, யத்-யா தொரு பாதுகையானது, விபௌ - பெருமாளானவர், ப்ரவ்ருத்தே - ஸஞ்சாரத்துக்கு ஆரம்பித்தபோது, ம்ருது - மெதுவாயிருப்பது, கனமில்லாமலிருப்பது முதலியவைகள் என்ன, ஸம்ஸ்கார - அலம்புகிறது சந்தனம் பூசுவது முதலியவைகள் என்ன, நாம - பாதுகா பாதரக்ஷா சடகோபம் முதலானபேர்கள் என்ன இவைகளோடு கூடினதாய்க் கொண்டு, ஶ்ரேய: - உயர்ந்ததான, ஸாதநம் - ஸஞ்சாரத்தையுண்டுபண்ணுகிறதாக, ஆம்நாதம் - சொல்லப்பட்டதோ, தத் - அந்த பதத்ராணம் - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையானது, மே - எனக்கு, ஶ்ரேயஸே - ச்ரேயஸ்ஸுக்கு மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாக, அஸ்து - ஆகவேணும். விபௌ - யாகமானது, ப்ரவ்ருத்தே - நடத்தப்படும்போது, த்ரவ்யம் - ஆடு முதலான திரவ்யமானது, ம்ருது - வெளுப்பு முதலானதென்ன ஸம்ஸ்கார - ப்ரோக்ஷணம் முதலானதென்ன, நாம - யாகத்தின் பேர்களென்ன இவைகளோடு கூடினதாய்க் கொண்டு, ஶ்ரேய:ஸாதநம் - ஸ்வர்க்கம் முதலானஸுகங்களுக்குக் காரணமாக, ஆம்நாதம் - வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது.

(கருத்து.) ரொம்ப மிருதுவாயும் லேசாயுமிருக்கப்பட்ட பாதுகையை அலம்பி சந்தனம் முதலானவைகளைச் சாத்தி பெருமாள் வெளியில் எழுந்தருளும் போது திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள். அதைச் சாத்திக் கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகி

ளூர். அந்த பாதுகை எனக்கு மோக்ஷம் கொடுக்கவேணும். ஒவ்வொருயாகங்களுக்கும் ஆடு முதலான த்ரவ்யங்கள் வெளுப்புமுதலான குணமுள்ளனவாக இருக்கவேணும் என்றுவேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி அந்த திரவ்யங்களுக்குச் சில கார்யங்களைச் செய்து அக்னிஷ்டோமம் வாஜபேயம் இவை முதலான பெயர்களுள்ள யாகங்களைச் செய்தால் ஸ்வர்க்கம் முதலான ஸுகம் யாகம் செய்தவனுக்குக் கிடைக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது- என்றும் ஒரு அர்த்தம் ஏற்படுகிறது.

தயை, பொறுமை, விவேகம், இவை முதலிய நல்ல குணங்களுள்ள நல்ல ஆசாரியர்களைக் கொண்டு பெருமாள் உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிறார் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த ஆசாரியர்கள் எனக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்.

விபோ - பெருமாளானவர், **ஸ்ருஷ்டௌ** - ஒரு ஜீவனுக்கு நல்ல கதியைக் கொடுக்க ஆரம்பித்தபோது, **குண** - தயை முதலான குணங்களென்ன, **ஸம்ஸ்கார** - உபநயனம் முதலான அந்தந்த ஜாதிக்கு ஏற்பட்டவைகளென்ன, பொதுவான பஞ்சஸம்ஸ்காரம் முதலியவைகளென்ன, **நாம** - வைஷ்ணவன் பாகவதன் முதலான பெயர்களென்ன, இவைகளாலே இவைகளை உண்டு பண்ணி, ஶ்ரேயஃஸாதநம்-மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாக.

(கருத்து) பெருமாள் ஒருவனைக் கடாக்ஷித்தபோது (பார்த்தபோது) நல்ல ஆசார்யாள் ஏற்பட்டு நல்ல அறிவு, தயை, பொறுமை முதலான குணங்களை உண்டுபண்ணி நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களையும் பண்ணி, குப்புசாமி, துரைசாமி முதலான பெயர்களை மாற்றி, ஶ்ரீநிவாஸன், ரங்கநாதன், வரதன் இவை முதலான பெயர்களை வைத்து நல்ல கதி வரும்படி செய்கிறார்கள்.

விபோஃ ஸ்ருஷ்டௌ நல்ல கர்மம் பரிக்குவமானபோது (பலத்தைக்கொடுக்க ஆரம்பிக்கும்போது.)

இந்த பத்ததியில் பல ஸங்கதிகளைப்பற்றி வர்ணிக்கிறார். ஒரு ஸங்கதி என்ற கட்டுப்பாடு இல்லை. அதனால் இதற்கு ப்ரகீர்ணபத்ததி என்று பெயர். (1)

(௮௯௨) ஸ்மேரஸ்மிதரம்யமௌக்திகஶ்ரீர்விஶஸி வ்யஞ்ஜித
மஞ்ஜுநாதா । ஸஹ ரங்கப்ருதேவ வா
ஸகேஹம் தநுமத்யா மணிபாதுகே த்வமேகா ॥

மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஸ்மேர - இன்பமான, ஸ்மித - சிரிப்புப்போலே, ரம்ய - அழகாயிருக்கிற, மௌக்திக - முத்துக்களுடைய, ஶ்ரீ: - காந்தியையுடைத்தாயும், வ்யஞ்ஜித - பிரகாசப்படுத்தப்பட்ட, மஞ்ஜு - அழகான, நாதா: - சப்தத்தையுடைத்தாயும், வார்த்தைகளை உடைத்தாயும், தநுமத்யா - சின்னதான நடுவை உடைத்தாயும், இடுப்பை உடைத்தாயும் இருக்கிற, த்வம் - நீ, ஏகா - ஒருத்தியாயிருந்துகொண்டு, வாஸகேஹம் - இருப்பிடத்தை, அதாவது ரங்கவிமானத்தை, விஶஸி - பிரவேசிக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்து இழைத்திருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் சிரிப்பதுபோல் இருக்கிறது. உன்னைச் சாற்றிக்கொண்டு எழுந்தருளுகிறபோது குமிழின் ரத்னங்கள் சப்திக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட உன்னைச் சாற்றிக்கொண்டு தனியாகப் பெருமாள் உள்ளே எழுந்தருளுகிறார்.

நிரம்ப லக்ஷணமுள்ள மகாலக்ஷ்மியோடே தனியாக அந்தப்புரத்துக்கு எழுந்தருளுகிறார் என்று ஒரு அர்த்தம் ஏற்படுகிறது.

(௮௯௩) ஸாமஸ்வரவிஶேஷஸம்ஶ்ரிதாபிஸ்ஸதீ ஶௌ
ரிபதாவநி க்ரியாபி: । அநாதிஶதி நந்தநமா
ஶ்ரிதாநாமவிஶேஷவஶ்யவஶாஞ்ஜிகம் நவீநம் ॥

ஶௌரிபதாவநி - பெருமாளுடைய திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஸதீ - நீயானவள், ஸாம - க்ஷேமத்தைப் பண்ணுகிறதாகவிருக்கும், ஸ்வரவிஶேஷ - உயர்ந்த சப்தத்தை(மந்திரங்களை), ஸம்ஶ்ரிதாபி: - அடைந்திருக்கிற, க்ரியாபி: - ஸஞ்சாரங்களாலே, (வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் நல்ல கர்மங்களாலே), ஆஶ்ரிதாநாம் - தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு, நவீநம் - புதிதான, அவிஶேஷவஶ்யவஶாஞ்ஜிகம் - எல்லா

உபத்திரவங்களையும் போக்குகிறதான கார்யத்தை, ஸந்தநோஷி - செய்கிறாய், நூநம் - நிச்சயம்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச் சாற்றிக்கொண்டுபெருமாள் எழுந்தருளுகிறகாலத்தில் உன்னுடைய சப்தம் ரொம்ப இன்பமாயிருக்கிறது. அப்படி எழுந்தருளி, தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு ஸகலமான கஷ்டங்களையும் போக்குகிறார். அதைப் பார்த்தால் நீ ஜநங்களுடைய கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்காக நல்ல மந்திரங்களைச் சொல்லிப் புதிதாக ஒரு யாகம் செய்வது போல் இருக்கிறது. இன்பமான சப்தத்துடன் பெருமாளை வீதியில் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து எல்லா ஜநங்களுடைய எல்லாக் கஷ்டத்தையும் போக்குகிறாய்.

ஆழ்வார் ஸர்வவேதத்தின் ஸாரமான அர்த்தங்களை, தமிழ்ப்ரபந்தமாகச் செய்து சரணாகதி என்கிற ஸுலபமான உபாயத்தைத் தானும் செய்து உலகத்தாருக்கும்காட்டிக்கொடுத்து, ஒன்றும் தெரியாத ஜநங்களும் ஸுலபமாக மோக்ஷத்தை அடையும்படியான புதிதான ஒரு வழியை ஏற்படுத்தினார். (3)

(அநுசு) மணிபி: ஶௌரிபாதாவநி பவதீ விக்ரமே
பூமஸம்ப்ருதா । யுகபதுத்பவதாம் யுகா
ந்தகாலே திவி மோஷம் விததே திவாகராணாம் ॥

ஶௌரிபாதாவநி - பெருமாள் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! **பவதீ** - நீயானவள், **விக்ரமே** - உலகத்தை அளக்கிறகாலத்தில், **பூமஸம்ப்ருதா** - வளரா நின்றுகொண்டு, **மணிபி:** - உன்னிடத்திலிழைத்திருக்கிற ரத்னங்களாலே, **திவி** - ஆகாசத்திலே, **யுகாந்தகாலே** - பிரளயகாலத்தில், **யுகபத்** - ஒரே ஸமயத்தில், **உத்பவதாம்** - உண்டாயிருக்கிற, **திவாகராணாம்** - ஸூர்யர்களுடைய, **மோஷம்** - சோரணையை **விததே** - பண்ணினாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் திருவிக்ரமாவதாரம் பண்ணினபோது நீ ரொம்ப பெரிதாய் வளர்ந்தாய். அப்போது உன்னிடத்திலிருக்கும் பெரிய பெரிய ரத்நங்களை ஸேவிக்கும்

போது பிரளயகாலத்தில் எல்லையில்லாத ஸூர்யன்கள் உதிப் பார்களென்றுசொல்லியிருக்கிறது. அதுபோலிருந்தது ஆகாசம்.

ஆழ்வார் பாசுரங்களின் உண்மையானகருத்து மனதில் பட்டால் பதினாயிரம்கோடி ஸூர்யன் பிரகாசத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பிரகாசம் உண்டாகிறது. (4)

(௮௫) மஞ்ஜுஸ்வநாநாம் மணிமயூகஸங்குலாநாம் த்வாம்
த்ருஷ்ட்வா ஜடாடவீஸவிதே விநிவேசிதாநாம் ।
நிலீயந்தி ககபதித்வஜபாதரக்ஷே
ஸபூத்காரவந்தி புரவைரிவிபூஷணாநி ॥

ககபதித்வஜ பாதரக்ஷே - கருடனைக் கொடியாக உடைத்தான பெருமாள் திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! புரவைரி-த்ரிபுராஸுரனுக்குச் சத்துருவான சிவனுடைய, விபூஷணாநி - நகைகளான பாம்புகள், மஞ்ஜுஸ்வநாநாம் - இன்பமான சப்தத்தை உடைத்தாயும், மணி - ரத்தினங்களுடைய, மயூக - கிரணங்களுடைய, ஸங்குலாநாம்-கூட்டத்தை உடைத்தாயும், ஜடாடவீ - ஜடைக்கூட்டத்தினுடைய, ஸவிதே-ஸமீபத்திலே, விநிவேசிதாநாம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, த்ருஷ்ட்வா - பார்த்து, ஸபூத்காரவந்தி - பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, நிலீயந்தி-ஒளிகின்றன.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! சிவன் உன்னைத் தலையில் வைத்துக்கொள்ளுகிறார். அப்போது அவருக்கு நகையான பாம்புகள் உன்னைக்கண்டு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஒளிகின்றன. ஏனென்றால் நீ இன்பமாய் சப்திக்கிறாய். உன்பேரில் வெளுப்பு சிகப்பு முதலான அநேக வர்ணமுள்ள ரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அந்த காந்திகளைப் பார்க்கும்போது உன்னை மயில் என்று நினைக்கின்றன.

ஆழ்வார் பாசுரங்களின் கருத்தை உண்மையாக அறிந்தவர்களைக்கண்டு எல்லாப் பாபங்களும் நடுங்கி இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடுகின்றன. (5)

(அநு) மத்⁴யே ஸ்பு²ரிதநிர்மலஹேமதாரா
ப்ராந்தேஷு ரத்னநிகரேண விசித்ரவர்ணா ।
புஷ்ணாஸி ரங்க³நாத²பதேர்மணிபாது³கே த்வம்
சக்ஷுர்வஶீகரணயந்த்ரவிஶேஷஶங்காம் ॥

ரங்க³நாத²பதே: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, மணிபாது³கே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! மத்⁴யே - நடுவில், ஸ்பு²ரித - விளங்காநிற்கிற, நிர்மல - அழுக்கில்லாமலிருக்கிற, ஹேம - தங்கமென்ன, தாரா - முத்துக்களென்ன இவைகளை உடைத்தாயிருக்கிற, ப்ராந்தேஷு - ஓரங்களில், ரத்னநிகரேண - ரத்தினத்தின் கூட்டத்தினாலே, விசித்ரவர்ணா - வெளுப்பு சிகப்பு முதலான அநேக ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கிற, த்வம் - நீ, சக்ஷுர்வஶீகரணயந்த்ரவிஶேஷ - பார்க்கிறவர்களுடைய கண்ணை ஸ்வாதீநப்படுத்தக்கூடிய ஒருவித யந்திரத்தினுடைய, ஶங்காம் - ஸந்தேஹத்தை, புஷ்ணாஸி - உண்டுபண்ணுகிறாய்.

நிர்மல - அப்ரகமென்கிற வஸ்துவிலிருக்கிற, ஹேம - சந்திரன்போலே உருண்டையாயிருக்கிறகோட்டில், தாரா - பிரணவத்தை உடைத்தாயிருக்கிற, விசித்ரவர்ணா - அனேகவிதமான மந்திரங்களுடைய அக்ஷரத்தையுடைத்தாயிருக்கிற.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் உயர்ந்த தங்கத்தில் உயர்ந்த முத்துக்களும் உயர்ந்த பலவிதமான ரத்நங்களும் இழைத்திருக்கின்றன. அதனாலே வெளுப்பு சிகப்பு முதலான அநேக ரூபமுள்ளவளாயிருக்கிறாய். ஜநங்கள் உன்னைப்பார்த்தால் உன்னை விட்டு அந்தக் கண்ணை எடுக்கமுடியவில்லை. அதனால் உன்னைப் பார்க்கும்போது ஜநங்களுடைய கண்ணை ஸ்வாதீனப்படுத்துவதற்காக ஏற்பட்ட ஒருவித யந்திரம்போலிருக்கிறது. அதாவது அப்ரகம் என்கிற தகட்டின் நடுவில் சக்கிரமாக ஒரு கோடு போட்டு அதன் நடுவில் பிரணவத்தை எழுதி ஓரங்களில் ஒரு மந்திரத்தின் எழுத்துக்களை எழுதி நெற்றியில் பொட்டுவைத்துக் கொண்டால் பார்க்கிற ஜநங்களை ஸ்வாதீனம் பண்ணலாமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யாள் திருமேனியை ஸேவித்தும், அவர்களிடம் இன்பமான வார்த்தைகளையும் கேட்டால், எவ்வளவு

கெட்ட மனுஷ்யனுக இருந்தாலும் அவர்களை விட்டு வெளியில் வர முடியாது. இந்த ஸங்கதியை திருவிருத்தத்தில் தடாவிய வம்பும் என்கிற பாசுரத்தில் ஆழ்வாரே ஸாதித்திருக்கிறார். (6)

௮௬௭) பாதேந ரங்கந்ருபதே: பரிபுஜ்யமாநா
முக்தாமயைர் வ்யக்திதஶ்ரமவாரிபிந்து: ।
உத்கண்டகா மணிமயூகஶதைருதக்ரை:
ஸீத்காரிணீவ பதாவநி ஶிஞ்ஜிதைஸ்த்வம் ॥

பதாவநி - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ரங்கந்ருபதே: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதேந - பாதத்தினாலே, (ஒரு புருஷனாலே), பரிபுஜ்யமாநா - அனுபவிக்கப் பட்டவளாயும், முக்தாமயை - முத்துக்களாலே, வ்யக்தித - ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற, ஶ்ரமவாரி - வேர்வை ஜலங்களுடைய, பிந்து: - திவிலைகளை உடைத்தாயும், உதக்ரை: - நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற, மணி - ரத்நங்களுடைய, மயூக - கிரணங்களுடைய, ஶதை: - அநேகங்களாலே, உத்கண்டகா - கிளம்பியிருக்கிற, மயிர்க்கூச்சலை உடைத்தாயிருக்கிற, த்வம் - நீ, ஶிஞ்ஜிதை: - சப்தங்களாலே, ஸீத்காரிணீவ - ஒரு விதமான உருஞ்சல் சப்தத்தை உடைத்தானவள்போலே, பவஸி - இருக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்து இழைத்திருக்கிறது. உன்பேரில் இழைத்திருக்கிற ரத்திநங்களின் காந்திகள் எல்லையில்லாமல் பரவுகிறது. உன்னைச் சாற்றிக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது நீ இன்பமாக சப்திக்கிறாய். பெருமாள் திருவடியாகிற புருஷன் பாதுகை என்கிற ஸ்திரீயை அனுபவிக்கிறபோது, பாதுகையில் இழைத்திருக்கும் முத்துக்கள் வேர்வைகளாகவும், அதிலிருக்கும் ரத்நகாந்திகள் மயிர்க்கூச்சலாகவும்(அதாவது மயிர் சிலந்துகிறதாகவும்), எழுந்தருளுகிறகாலத்தில் உண்டாகிற சப்தம், புருஷனோடு சேர்ந்த ஸ்திரீயின் ஒரு விதமான சப்தம்ஸீத்காரம், அதுபோலவும் இருக்கிறது.

ஒரு ஸ்திரீக்கு ஒரு புருஷனிடத்தில் மனதாரப் பிரீதி வந்தால் அவள் அவன் விஷயத்தில் எப்படி இருப்பளோ, அப்படி ஆழ்வார் பெருமாள் விஷயத்தில் இருக்கிறார். (7)

(௮௯௮) தூராவலம்பிதகரா நிஜசப்தைர் மணீநாம்
ஆயாதி தைத்யரிபுரித்யஸக்ருத் ப்ருவாணா ।
தைத்யாந் புரஸ்திதவதஸ் ஸதயா த்வமேதாந்
மந்யே நிவாரயஸி ரங்கபதேஸ் பாதுகே த்வம் ॥

ரங்கபதேபாதுகே - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! தூர-வெகுதூரம், ஆலம்பித - நீட்டப்பட்டிருக்கிற, கரா - கிரணங்களாகிற கையை உடைத்தாயும், ஸதயா - உண்டாயிருக்கிற தயையை உடைத்தாயிருக்கிற, த்வம் - நீ, மணீநாம் - குமிழிலிருக்கிற ரத்நங்களுடைய, நிஜசப்தை: - சப்தங்களாலே, தைத்யரிபு: - அஸுரர்களுக்குச் சத்துருவான பெருமாள், ஆயாதி - வருகிறார், இதி - என்று, அஸக்ருத் - அடிக்கடி, ப்ருவாணாஸதீ - சொல்லாநின்றுகொண்டு, புரஸ்திதவத: - எதிரிலிருக்கிற, தைத்யாந் - அஸுரர்களை, நிவாரயஸி - வரவிடாமல் தடுக்கிறாய், மந்யே - (என்று) நினைக்கிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னிடத்திலிழைத்திருக்கிற காந்திகள் ரொம்பதூரம் பரவுகிறது. உன்னைச் சாற்றிக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது உன் குமிழில் போட்ட ரத்நங்கள் சப்திக்கின்றன. அதைப் பார்த்தால் நீ ரொம்ப தயையினால் எதிர்த்துச் சண்டைக்கு வருகிற அஸுரர்களைப்பார்த்து கிரணங்களாகிற கையை நீட்டிக்கொண்டு ரத்நங்களின் சப்தங்களாலே "அப்பா சண்டைக்கு வராதே, பெருமாள் கொன்றுவிடுவர்" என்று பிரீதியோடே கையைநீட்டிச் சொல்வதுபோலிருக்கிறது

ஆழ்வார்முதலான ஆசார்யர்கள் எல்லா ஜநங்களையும் பார்த்து நீங்கள் கெட்ட கார்யங்களைச் செய்யாதேயுங்கள் என்று உபதேசிக்கிறார்கள். எந்தக்காலத்திலும் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் பெருமாள் ஆசார்யனில்லாமல் மோக்ஷம் கொடுக்கிறதில்லை. ஆசார்யாள் உண்மையை அறிந்து எல்லையில்லாத தயையையும் ஒழிவும் வணக்கமும் உள்ளவர்களாய் ஜநங்களுக்கு உபதேசிக்கவேணும், பொருத்துக்கொள்ளவேணும். இப்போது ஆசார்யகம் பண்ணுகிறவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் உண்மையான அறிவு இல்லை

என்றே சொல்லலாம், சண்டையை உண்டுபண்ணுகிறார்களேயொழிய சண்டையை அடக்கவில்லை. ஆசார்யகம் என்கிற தொழிலை உண்மையாக அறியவில்லை என்றே சொல்லலாம். புஸ்தகத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறதும், புஸ்தகம் எழுதுகிறதும், கைங்கர்யம் பண்ணுகிற பெருமையும், த்ரவ்யம் சேர்க்கிறதுமாயிருக்கிறது. ஏதாவது ஒரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு தைவம் காப்பாற்ற வேணும். (8)

(௩௱௧௦) அக்ஷுண்ணரச்மிநியதக்ரமரத்நரத்யா
நிஷ்கம்பசக்ரவரநிபம் தததீ ப்ரதீகம் ।
க்ரீடாகதேஷு பகவத்பதபத்மலக்ஷ்ம்யா:
கர்ணீரதத்வமஸி காஞ்சநபாதுகே த்வம் ॥

காஞ்சநபாதுகே - தங்கமயமான பாதுகையே! அக்ஷுண்ண - குறைவில்லாமலிருக்கிற, ரச்மி - கிரணங்களை உடைத்தாயும், நியத - தவராமலும், க்ரம - வரிசையை உடைத்தாயுமிருக்கிற, ரத்நரத்யா - உயர்ந்த ரத்நங்களை உடைத்தாயும், நிஷ்கம்ப - நிலையாயிருக்கிற, சக்ரவரநிபம் - ஏர்க்கால்போல் இருக்கிற, ப்ரதீகம் - குமிழ் என்கிற அவயவத்தை, தததீ - தரியாநிற்கிற, த்வம் - நீ, பகவத் - பெருமாளுடைய, பத - திருவடியாகிற, பத்ம - தாமரைப்பூவிலிருக்கிற, லக்ஷ்ம்யா: - அழகாகிற லக்ஷ்மிக்கு, க்ரீடாகதேஷு - விளையாட்டு ஸஞ்சாரங்களில், கர்ணீரதத்வம் - தோளில் தூக்குகிற தேராக, அஸி - ஆகிறாய்.

அக்ஷுண்ண - அறுக்கமுடியாத, ரச்மி - கடிவாளங்களாலே, நியத - தவராமலிருக்கிற, க்ரம - நடையை உடைத்தாயிருக்கிற, ரத்நரத்யா - உயர்ந்த குதிரைகளை உடைத்தாயிருக்கிறது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் உயர்ந்த ரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. உன்னைப் பார்த்தால் பெருமாள் திருவடிகளிலிருக்கிற அழகாகிற லக்ஷ்மிக்கு ஒரு தேர்மாதிரி இருக்கிறது.

நல்ல ஆசார்யாள்மேலேறிக்கொண்டுதான் பெருமாள் ஜநங்களினிடத்தில் எழுந்தருளுகிறார். நல்ல ஆசார்யாள் மூலமாகத்தான் பெருமாளை நினைக்கிறது, பெருமாளை அடைகிறது இவை முதலானவைகள். (9)

(௪௱௰) மஞ்ஜுஸ்வநா மரகதோபலஶ்யாமாங்கீ
ஶோணாஶ்மதுண்டருசிரா மணிபாதுகே த்வம் ।
ஸீதாவிஹாரரஸிகஸ்ய பரஸ்ய யூந:
ஸாதர்ம்யதாம் பஜஸி பஞ்ஜரஶாரிகாணாம் ॥

ஹே மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! மஞ்ஜுஸ்வநா - இன்பமான சப்தத்தையுடைத்தாயும், மரகதோபல - பச்சைக்கற்களாலே, பச்சைக்கற்கள்போலே, ஶ்யாம - கருப்பான, அங்கீ - உடம்பையுடைத்தாயும், ஶோணாஶ்ம - செகப்பு ரத்நங்களாகிற, துண்ட - வாயினாலே, ருசிரா - அழகாயும் இருக்கிற, த்வம் - நீ, ஸீதா - மஹாலக்ஷ்மியோடே, விஹார - விளையாட்டிலே, ரஸிகஸ்ய - ஆசையுள்ளவரான, பரஸ்ய - உயர்ந்தபுருஷனை, யூந: - யுவாவாயிருக்கிற பெருமாளுக்கு, பஞ்ஜர - கூட்டிலிருக்கிற, ஶாரிகாணாம் - பெண்கிளிகளுக்கு, ஸாதர்ம்யதாம் - ஸமானமாயிருப்பதை, பஜஸி - அடைகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைப் பார்த்தால் பெருமாள் தாயாரோடுகூட விளையாட்டுக்காக வைத்துக்கொண்டிருக்கிற கிளிபோலிருக்கிறது. நீ பச்சை ரத்தினங்களாலே பச்சையாயிருக்கிறாய். செகப்பு ரத்தினங்களைப் பார்த்தால் கிளிகளின் மூக்குமாதிரி இருக்கிறது. இன்பமாய் சப்திக்கிறாய்.

ஆசார்யர்களைக் கிளிகளாகச் சொல்லியிருக்கிறது.   (10)

(௪௱௰௧) ஶோணோபலைர் பதரக்ஷிணி ஸம்ஶ்ரிதேஷு
சாயாத்மநா மரகதேஷு தவாவகாட: ।
அப்யேதி ஶௌரிரபித: பலபக்வஶோபி
ந்யக்ரோததல்பமிவ ஶயிதம் வடபத்ரதல்பே ॥

பதரக்ஷிணி - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஶோணோபலை: - செகப்பு ரத்தினங்களாலே, ஸம்ஶ்ரிதேஷு - அடையப்பட்டிருக்கிற, தவ - உன்னுடைய, மரகதேஷு - பச்சை ரத்தினங்களிலே, சாயாத்மநா - பிரதிபிம்ப ரூபமாக, அவகாட: - பிரவேசித்திருக்கிற, ஶௌரி: - பெருமாளானவர், அபித: - நாலுபக்கத்திலும், பல - பழங்களினு

டைய, பங்க்தி - வரிசையினாலே, ஶோபிநி - விளங்காநிற்கிற, வடபத்ரஸ்ய - ஆலிலையின், மத்யே - நடுவிலே, ஶயிதம் - படுத்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸ்வாத்மாநமேவ - தன்னையே, கலயதி அநுஸரிக்கிறார்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் நடுவில் பச்சை ரத்தினங்களும் அதைச்சுற்றிச் செகப்பு ரத்தினங்களும் இழைத்திருக்கின்றன. அந்தப் பச்சை ரத்தினத்தில் பெருமாள் பிரதிபலிக்கிறார். அதைப் பார்த்தால் பிரளயகாலத்தில் நாலுபக்கத்திலும் ஆலம்பழங்களோடு கூடின ஆலிலையில் பெருமாள் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறதுபோல் இருக்கிறது. (11)

(அ௩௧௨) ஸ்பீதம் பாதாவநி தவ ஸவநார்த்ரமூர்த்தே:
ஆஸமுத்ரம் ததமபூத் மணிரஶ்மிஜாலம் |
க்ரீடிதம் ரகுபதேஶ் ஶரவ்யமாஸந்
யாதுதாநா யஸ்ய வலயேந விவேஷ்டிதா: ||

ஹே பாதாவநி - ஏ பாதுகையே! ஸவநே - பட்டாபிஷேகத்திலே, ஆர்த்ர - ஈரமாயிருக்கிற, மூர்த்தே: - திருமேனியை உடைத்தாயிருக்கிற, தவ - உன்னுடைய, ஸ்பீதம் - பருத்ததாயிருக்கிற, மணி - ரத்நங்களுடைய, ரஶ்மி - கிரணங்களுடைய, ஜாலம் - கூட்டமாகிற வலையானது, ஆஸமுத்ரம் - ஸமுத்ரம் வரையில், ததம் - பரம்பினதாக, அபூத் - ஆயிற்று. யஸ்ய - யாதொரு வலையினுடைய, வலயேந - மண்டலத்தினாலே, விவேஷ்டிதா: - சுற்றப்பட்டிருக்கிற, யாதுதாநா: - ராக்ஷஸர்கள், ரகுபதே: - ஸ்ரீராமனுக்கு, க்ரீடிதம் - விளையாடுவதற்குத் தகுந்ததான, ஶரவ்யம் - பாணத்துக்குக் குறிப்பாக, ஆஸந் - ஆனார்களோ.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உனக்குத் திருவயோத்தியில் பட்டாபிஷேகம் நடந்த காலத்தில் எல்லையில்லாத உன் ரத்நகாந்திகள் வலைபோல் உலகம் முடிய வியாபித்தது. அந்த வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட ராக்ஷஸர்களாகிற மிருகங்களிடத்தில் ஸ்ரீராமன் வேட்டையாடினார்.

ஆழ்வார் பிரபந்தம் பூமியில் அவதரித்தபிறகு ரொம்ப நாஸ்தி கர்கள்கூட பெருமாளிடத்தில் பக்தி அடைந்தார்கள். (12)

(அசக) ரத்நாம்ஶுபிஸ்தவ ததா மணிபாதரக்ஷே
ஸம்ரஜ்ஞா நவபுஷாம் ரஜநீமுகேஷு ।
அகல்பிதா ததஶி ஜ்வலநௌஷதிஶ்ரீ:
ஸாகேதபத்தநஸமீபருஹாம் த்ருமாணாம் ॥

ஹே மணிபாதரக்ஷே - ஏ பாதுகையே! ததா - நீ அயோத்தியைக் காப்பாற்றின காலத்திலே, தவ - உன்னுடைய, ரத்நாம்ஶுபி: - ரத்நகாந்திகளாலே, ஸம்ரஜ்ஞாந - பளபளப் பாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற, வபுஷாம் - உடம்பையுடைத்தா யிருக்கிற, ஸாகேதபத்தநஸமீபருஹாம் - அயோத்தியா பட்டணத்துக்கு ஸமீபத்தில் முளைத்திருக்கிற, த்ருமாணாம் - மரங்களுக்கு, ரஜநீமுகேஷு - அஸ்தமிக்கிற ஸமயங்களில், அகல்பிதா - ஒருவரும் நினைக்காமல் வந்திருக்கிற, ஜ்வல ஔஷதிஶ்ரீ: - எரிவல்லிக்கொடியாயிருப்பதானது, ததஶி - பார்க் கப்பட்டது.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ அயோத்தியாபட்டணத் தைக் காப்பாற்றின காலத்திலே, உன் ரத்நகாந்திகள் அந்த ஊர் கிட்டேயிருக்கிற மரங்களில் வியாபித்து, அவைகளெல்லாம் ராத் திரியில் எரிவல்லிக்கொடிகள்போலிருந்தன. அதாவது மலை களில் சில கொடிகள் ராத்திரியில் நெருப்புமாதிரி பளபளப்பா யிருக்குமாம். அவைகளுக்கு எரிவல்லிக்கொடி என்று பெயர்.

ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹத்தாலும் உபதேசத்தாலும் ரொம்ப முட்டாளாயிருக்கிறவர்கள்கூட எல் லாரும் ஜ்ஞாநிகளாக ஆகிறார்கள். (13)

(அசச) ராமே வநம் ஜக்மூஷி ஷ்ரயாதே
நிஷ்கண்டகே விஶ்வதிவா ஸஹ ஸா ஸஹைவ ।
ஸம்யக்ப்ரயுக்தாதிகரா ஸவதீ ரவண்டாம்
ஸம்ய: ஷ்ரிதாபத வஶேநாஷ்யஸம்யஸம்ஹா ॥

பாதுகே - பாதுகையே! ராமே - ஸ்ரீராமன், வநம் - காட்டை, ஜக்மூஷி - அடைந்தபோது, ஜக்மூஷி வ -

தசரதமஹாராஜாவும், திவம் - ஸ்வர்க்கத்தை, ப்ரயாதே ஸதி - அடைந்தபோது, ப்ரியிஷ்ட - அதிகமாயிருக்கிற, ரத்ந கிரணா - ரத்நகாந்தியையுடைத்தாயும், ரகூணாம் - ரகுவம்சத்து ராஜாக்களுடைய, ப்ரியஃ - அதிகமான, ப்ரதாப - பராக்கிரமமாகிற, தபநோதய - ஸூர்யன் புறப்படுகிற காலத்திலிருக்கிற, ப்ரபாதஸந்த்யா - காலைவேளையாயிருக்கிற, பவதீ - நீயானவள், ஸஹஸா - உடனே, நிரஸ்த - போக்கடிக்கப்பட்டிருக்கிற, விச்வதிமிரா - எல்லா இருட்டுகளையும், எல்லா அஜ்ஞானங்களையுமுடைத்தானவளாக, ப்ரபூவ - ஆனாய்.

(கருத்து) அயோத்தியாபட்டணத்தில் ஸ்ரீராமன் காட்டுக்கு எழுந்தருளிவிட்டார், தசரதர் ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போய் விட்டார். அந்தக் காலத்தில் நீ ராஜாத்தியாயிருந்து எல்லா லோகத்தின் அஜ்ஞாநங்களையும் துக்கங்களையும் போக்கினாய். கண்ணன் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினவுடனே லோகமெல்லாம் ஒரே இருட்டாய்விட்டது. அந்த ஸமயத்தில் ஆழ்வார் ஸூர்யன்போல் அவதரித்து எல்லா லோகத்தினுடைய அஜ்ஞாநத்தையும் போக்கினார். (14)

(அ௯௫) மோதந்தே தேவி விபோ: ப்ரதிபாதநீயாம்
பாதாவநி ப்ரதிபதோதிதமஞ்ஜுநாதாம் ।
விந்யாஸ விப்ரமவதீ: ப்ரதிபாதநாஸ்தாம்
பாராயணா நிகமயோநிதிபாரமஸ்த்வா ॥

தேவி - விளங்காநிற்கிற, பாதாவநி - பாதுகையே ! பாராயணாஃ - எல்லா வேதங்களாகிற, நிகமயோநிதி - ஸமுத்திரத்தினுடைய, பாரமாஃ - அக்கரையை அறிந்தவர்கள், மோதந்தே - ஸந்தோஷத்தை அடைந்திருக்கிற, விபோ - பிரபுவினாலே, ப்ரதிபாதநீயாம் - நடத்தத் தகுந்ததாயும், விபோ - ஆசார்யர்களாலே, ப்ரதிபாதநீயாம் - கொடுக்கத்தகுந்ததாயும், ப்ரதிபத - அடிவைப்புத்தோறும், உதித - உண்டாயிருக்கிற, மஞ்ஜுநாதாம் - இன்பமான சப்தத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, (ப்ரதிபத - பதங்கள்தோறும், நாதாம் - ஸ்வரத்தையுடைத்தாயிருக்கிற,) மமவதஃ - பெருமாளுடைய, ப்ரதிபாத

நாதஸ்ய - ஸஞ்சாரத்திற்குத் தகுந்ததாயிருக்கிற, ஶ்ருதிவாத நாதஸ்ய - தெரியப்படுத்தத் தகுந்ததாயிருக்கிற) த்வாம் - உன்னை, விதுஷாம் - வேதமாக, விதுஃ - அறிகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்னைச் சாற்றிக்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளும்போது, உன் குமிழில் போட்டிருக்கிற ரத்னங்களால் இன்பமான சப்தங்கள் உண்டாகின்றன. நீ பெருமாளை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து எல்லாருக்கும் கொடுக்கிறாய். எல்லாருக்கும் ஸேவை ஸாதிக்கும்படி பண்ணுகிறாய். நீ வேதம்போலிருக்கிறாய் என்னும் ஒரு அர்த்தம் ஏற்படுகிறது.

பெருமாள் ஆசார்யாள்மேலேறிக்கொண்டு எல்லாரிடத்திலும் வருகிறார். அதாவது ஆசார்யாளாலேதான் பெருமாளை எல்லாரும் அறிகிறார்கள். (15)

(அசுகு) முக்தாம்ஶுபிஃ கேஸரவதீ ஸ்திரவஜ்ரதம்ஷ்ட்ரா
ப்ரஹ்லாதஸம்பத³நுரூபஹிரண்யபேதா³ ।
மூர்திஃ ஶ்ரியோ ப⁴வஸி மாத⁴வ பாது³கே த்வம்
நாத²ஸ்ய நூநமுசிதா நரஸிம்ஹமூர்தேஃ ॥

மாதவபாதுகே - பெருமாளுடைய பாதுகையே! முக்தாம்ஶுபிஃ-முத்துக்காந்திகளாலே, கேஸரவதீ - பிடரிமயிர்களோடு கூடினவளாயும், ஸ்திர - நிலையான, வஜ்ர - வைரங்களாகிற, தம்ஷ்ட்ரா - தெத்துப்பற்களையுடைத்தாயும், ப்ரஹ்லாத - பிரஹ்லாதருடைய, ஸம்பத் - ஸம்பத்துக்கு, அநுரூப - தகுந்ததாயிருக்கிற, ஹிரண்ய - ஹிரண்யாஸுரனுடைய, பேதா - பிளப்பதையுடைத்தாயிருக்கிற, (ப்ரஹ்லாத - ஸந்தோஷத்தினுடைய, ஸம்பத் - ஸம்ருத்திக்கு, ஹிரண்யபேதா - உயர்ந்த தங்கத்தையுடைத்தாயிருக்கிற,) த்வம் - நீ, நரஸிம்ஹமூர்தேஃ - நரஸிம்மாவதாரம் பண்ணின, நாதஸ்ய - பெருமாளுக்கு, உசிதா - தகுந்தவளாயிருக்கிற, ஶ்ரியஃ - மஹாலக்ஷ்மியினுடைய, மூர்திஃ - திருமேனியாக, பவஸி - இருக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்துவைரங்களை உயர்ந்த தங்கத்திலிழைத்திருக்கிறது. அதைப் பார்க்கும்போது எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. "உன் முத்துக்காந்தி களைப் பார்த்தால் சிங்கத்தின் பிடரிமயிர்போலிருக்கிறது. வைரங்களைப் பார்த்தால் தெத்துப்பல்போலிருக்கிறது. பெருமாள் உன்னைப்பார்த்தால்நரஸிம்மாவதாரம்பண்ணினபோது அதற்குத் தக்கபடி ஸிம்மரூபம் எடுத்துக்கொண்ட மஹாலக்ஷ்மிபோலிருக்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் ஹிரண்ணியனைப் பிளந்து ப்ரஹ்லாதனுக்கு ஸம்பத்தைக் கொடுத்தாய் என்று ஒரு அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. (16)

(௩௧௭) ஸம்பாவயந்தி கவய: ஸுகஸஞ்சாராம்

மஞ்ஜுஸ்வநாம் மஹித மௌக்திக ஸாரகுப்தாம் |
ஸ்வாதீந ஸர்வபுவநாம் மணிபாதுகே த்வாம்
ரங்காதிராஜபத பங்கஜ ராஜஹம்ஸீம் ||

ஹே மணிபாதுகே - பாதுகையே! கவய: - ஒரு ஸங்கதியை நன்றாய் விசாரித்துத் தீர்மானிக்கிறவர்கள், (ஜலத்திலிருக்கும் பக்ஷிகள்) ஸுக - இன்பமாயிருக்கிற, ஸஞ்சாராம் - ஸஞ்சாரத்தை உடைத்தாயும், மஞ்ஜுஸ்வநாம் - இன்பமான சப்தத்தை உடைத்தாயும், மஹித - கொண்டாடப்பட்டிருக்கிற, மௌக்திக - முத்துக்களாலே, ஸாரகுப்தா - சரகுள்ளதாயிருக்கிற, கம்பீரம் - உடம்பையுடைத்தாயும், ஸ்வாதீந - தன்னதீனமாய் இருக்கிற, ஸர்வபுவநாம் - எல்லா லோகங்களையும், எல்லா ஜலங்களையும் உடைத்தாயுமிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, ரங்காதிராஜ - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பத - திருவடிகளாகிற, பங்கஜ - தாமரைப்பூவுக்கு, ராஜஹம்ஸீம் - ஒருவிதமான பெண்ஹம்ஸமாக, ஸம்பாவயந்தி - நினைக்கிறார்கள். (கால் மூக்கும் சிவந்து உடம்பெல்லாம் வெளுத்திருந்தால் ராஜஹம்ஸம் என்று பெயர்.)

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! இன்பமான சப்தத்துடன் இன்பமாக ஸஞ்சரிக்கிறாய். உன்பேரில் உயர்ந்த முத்துக்களிழைத்திருக்கின்றன. எல்லா லோகமும் உன்னதீனமாயிருக்கிறது. நீ பெருமாளுடைய திருவடியாகிற தாமரைப்பூவுக்கு ஹம்ஸம்

போலிருக்கிறாய். ஹம்ஸம் எப்படி தாமரைப்பூவை விட்டுப் பிரியாதோ அப்படியே நீயும் பெருமாள் திருவடியை விட்டுப் பிரிகிறதில்லை.

நல்ல ஆசார்யர்கள் சற்றுகூட விடாமல் எப்பொழுதும் பகவானைத் தியானித்துக்கொண்டு அங்கங்கே போய் இன்ப மான வார்த்தைகளைச் சொல்லி எல்லா லோகத்தையும் தனக்கு ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். (17)

(௮௪௮) முக்தாமயூகருசிராம் மணிபாதரக்ஷே
மஞ்ஜுஸ்வநாம் மணிபிராஹிதவர்ணஸங்காதாம் ।
மந்யே முகுந்தபதபத்மமதுவ்ரதீநாம்
அந்யாமக்ருத்ரிமகிராமதிதேவதாம் த்வாம் ॥

மணிபாதரக்ஷே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! முக்தாமயூகை: - முத்துகாந்திகளாலே, ருசிராம் - அழகாயும், மஞ்ஜுஸ்வநாம் - இன்பமான சப்தத்தையுடைத்தாயும், மணிபி: - ரத்நங்களாலே, ஆஹித - உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற, வர்ண ஸங்காதாம் - கருப்பு சிகப்புமுதலான ரூபங்களினுடைய கூட்டத்தை உடைத்தாயும், (வர்ண - எழுத்துக்களுடைய) இருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, முகுந்த - பெருமாளுடைய, பதபத்ம - தாமரைப்பூப் போலிருக்கிற திருவடிகளுக்கு, மதுவ்ரதீநாம் - பெண்வண்டு களாயிருக்கிற, அக்ருத்ரிமகிராம் - ஒருவராலே செய்யப்படாத வார்த்தையாயிருக்கிற வேதங்களுக்கு, அந்யாம் - வேறாயிருக் கிற, அதிதேவதாம் - அதிஷ்டான தேவதையாக, மந்யே - எண்ணுகிறேன்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் முத்து இழைத்தி ருக்கிறது. அந்த காந்திகள் ரொம்ப இன்பமாயிருக்கின்றன. இன் பமாய் சப்திக்கிறாய். உன்பேரில் கருப்பு செகப்பு முதலான அநேக ரூபங்களிருக்கின்றன. தாமரைப்பூவை விட்டு வண்டு பிரி யாததுபோலே பெருமாள் திருவடியைவிட்டு நீ க்ஷணங்கூடப் பிரிகிறதில்லை. உன்னைப் பார்த்தால் வேதங்களுக்கு அதிஷ்டாந தேவதைமாதிரி இருக்கிறது. அதாவது உன்னிடத்தில் ஸகல வேதங்களும் குடிகொண்டிருக்கின்றன.

ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யர்கள் எல்லா வேதங்களினுடைய உண்மையான அர்த்தங்களை அறிந்து பெருமாள் திருவடிகளை க்ஷணங்கூட மறக்காமல் பகவானுடைய குணங்களையே இன்பமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (18)

(௩௧௯) ப்ராப்ய கைகயஸுதாவரதாநஹேதும்
காலம் ப்ரதோஷமநிரீக்ஷ்ய ஸராமஸஹாயம் |
மஞ்ஜுஸ்வநாதரஹிதா மணிபாதரக்ஷே
மௌநவ்ரதம் கிமபி நூநமந்வதிஷ்டஸ்த்வம் ||

மணிபாதரக்ஷே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! கைகயஸுதா - கைகேயிக்கு, வரதாநஹேதும் - வரங்கொடுத்தற்குக் காரணமாயிருக்கிறதும், அநிரீக்ஷ்ய-பார்க்கத்தகாதவராயிருக்கிற, ஸராமஸஹாயம் - (ஸீதையோடு கூடின ராமனை உடைத்தாயிருக்கிற) பெருமாளை உடைத்தாயிருக்கிறதுமான, ப்ரதோஷம் - ரொம்பதோஷத்தை உடைத்தாயிருக்கிற, காலம்-காலத்தை (பிரதோஷகாலத்தை) ப்ராப்ய-அடைந்து, மஞ்ஜுஸ்வநாதரஹிதா-இன்பமான சப்தமில்லாதவளாய்க்கொண்டு, (வார்த்தை சொல்லாதவளாய்க்கொண்டு) கிமபி - இன்னது என்று சொல்லமுடியாத, மௌநவ்ரதம் - வார்த்தை சொல்லாமலிருக்கிற வ்ரதத்தை, அந்வதிஷ்ட: - அனுஷ்டித்தாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! கைகேயிக்கு வரம் கொடுத்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீராமன் ஸீதையோடுகூட காட்டுக்கு எழுந்தருளினபடியால், ஸீதையோடுகூட ராமனை ஸேவிக்கமுடியவில்லை. ஸ்ரீராமனைவிட்டு அயோத்திக்கு எழுந்தருளிவிட்டபடியால் 14-வருஷகாலம் சப்தமில்லாமலிருந்தாய். த்ரயோதசி தினத்தில் ஸாயங்காலத்தில் மஹாப்ரதோஷம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்போது (உத்ஸவத்தில் தவிர) பெருமாளை ஸேவிக்கக்கூடாது; வார்த்தை சொல்லக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட ப்ரதோஷகாலத்தில் நீ மௌனமாய்இருந்தாய் என்று ஒருஅர்த்தம் ஏற்படுகிறது.(19)

(௮௫0) தைவாத்ப்ரஸந்நஸலிலா ஸஹிதா மருத்பி:
ச்சாயாவதீ ஹரிதோபலரஶ்மிஜாலை: ।
ஸம்ஸாரகோரபதவீபதிகஸ்ய ஜந்தோ
விஶ்ராந்திபூமிரிவ ஶௌரிபதாவநி அஸி ॥

மருத்பி: - தேவதைகளாலே, குளிர்ந்த காற்றுக்களாலே, ஸஹிதா - கொண்டாடப்பட்டும், ஹரிதோபல - பச்சைரத்தினங்களுடைய, ரஶ்மி - கிரணங்களுடைய, ஜாலை: - கூட்டங்களாலே, ச்சாயாவதீ - காந்தியுள்ளதாயும், நிழலையுடைத்தாயுமிருக்கிற, த்வம் - நீ, ஸம்ஸாரகோரபதவீபதிகஸ்ய - விஷயங்களைக் கண்டு மயங்குவதாகிற வழியிலே ஓய்வில்லாமல் நடந்துகொண்டிருக்கிற, ஜந்தோ: - பிராணிகளுக்கு, விஶ்ராந்திபூமிரிவ - சிரமத்தைப் போக்குகிற இடம்போலே, அஸி - ஆகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்பேரில் ரத்நங்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அவைகளின் காந்திகளைப் பார்க்கும்போது ஜலம் மாதிரி இருக்கிறது. உன்னைத் தேவதைகளெல்லாரும் கொண்டாடுகிறார்கள். உன்பேரில் இழைத்திருக்கும் பச்சை ரத்நங்களின் காந்திகளைப் பார்த்தால் நிழல்போலிருக்கின்றன. ரொம்ப கடுமையான வெய்யிலில் போகிறவர்களுக்கு ஜலமும், காற்றும் நிழலும் கூடின இடமானது எப்படிச் சிரமத்தைப் போக்குகிறபடியால் தங்குகிற இடமாக இருக்குமோ, அதுபோல் பிள்ளை பெண்டாட்டி பணம் முதலியவைகளில் எப்போதும் மயங்கியிருக்கிறவர்களுக்கு அந்த மயக்கத்தைத் தெளிவித்து அந்தச் சிரமத்தைப் போக்குகிறபடியால் நீ அவர்களால் அடையக்கூடிய இடமாயிருக்கிறாய்.

ஜீவபரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறியாமல் பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலான ஸங்கதிகளை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டு எல்லையில்லாமல் படும் கஷ்டத்தை நல்ல ஆசார்யர்கள் இன்பமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் போக்குகிறார்கள். (20)

(௮௫௧) ஆஷ்டாரஸ்யாஸ்திதிஸமாஜஹரிவிஷண்ணபத்ம
ராகஸ்ய தஸ்ய பதாவநி ரஶ்மிஜாலை: ।

மந்தீசகார தபநோ வ்யபநீதபீதி:
மந்தோதரீவதநசந்த்ரமஸோ மயூகாந் ॥

பதாவநி - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ரகுக்ஷிதிபாநாம் - ரகுவம்சத்து ராஜாக்களுக்கு, ஆத்ய: - முந்தினவராயும், அதாவது கூடஸ்தராயும், அபிஷேக - பட்டாபிஷேகத்தாலே, தீப்தை: - பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, தவ - உன்னுடைய, ரத்ந - ரத்தினகாந்திகளுடைய, ஜாலை: , கூட்டங்களாலே, ஆப்யாயித: - விருத்திபண்ணப்பட்டவராயும் இருக்கிற, தபந: - ஸூர்யனானவன், வ்யபநீத - போக்கடிக்கப்பட்டிருக்கிற, பீதி:-பயத்தை உடைத்தானவனாய்க்கொண்டு, மந்தோதரீ - ராவணன் பெண்டாட்டியினுடைய, வதந - முகமாகிற, சந்த்ரமஸ: - சந்திரனுடைய, மயூகாந் - காந்திகளை மந்தீசகார - மங்கும்படி பண்ணினார்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ரகுவம்சத்துக்கு ஸூர்யவம்சம் என்று பெயர். அந்த வம்சத்துக்கு முதல் புருஷன் ஸூர்யன். அவர், பட்டாபிஷேகம் பண்ணினதால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற உன் ரத்தினகாந்திகளால் விருத்தி பண்ணப்பட்டார். அதாவது அவர் காந்தியோடு உன் காந்தியும் கலந்ததனால் அவர் பயமில்லாமல் மந்தோதரியினுடைய முகமாகிற சந்திரனை மங்கப் பண்ணினார். அதாவது ராவணன் செத்தான், மந்தோதரி வெய்யிலில் வந்து வீழ்ந்தாள், முகமெல்லாம் கன்னிவிட்டது.

ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யர்களுடைய உபதேசங்களாலும் அநுக்கிரஹங்களாலும் தெளிந்தபுத்தியுள்ளவர்களுக்கு, காமம், கோபம், லோபம், கர்வம், பொறாமை முதலான கெட்ட குணங்களை ஸூர்யன் போன்ற பகவான் அடியோடே போக்கடிக்கிறார். (21)

(அருஉ) ஶாந்த்யா ஸமக்ரஜகதாம் ஶமிதாந்தராயா
பாதே நிவேஶ்யபவதீம் ஶமிநாம் ப்ரகேஷு |
அந்த:த்விஷோ ஜிதாநி மதாமதாநி
ஸாயேவ ரங்கநிலயேஶ நாதக்ஷேஷு ॥

மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஸகல ஜகதாம் - எல்லா லோகங்களாலேயும், மாந்யா - கொண்டாடத் தகுந்தவளாயும், மணி - இந்திரநீலக்கற்களுடைய, ஸம்ப - துணுக்கைகளாலே, துணுக்கைகள்போலே, நீலா - கருப்பாயும், ரங்கநாதபதே: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாதே - திருவடியில், நிஸர்க்க - ஸ்வபாவத்தினாலே, ஸக்தா - சேர்ந்தவளாயுமிருக்கிற, த்வம் - நீ, சுத்தாந்தேஷு - அந்தப்புரங்களிலே, தாயார் ஸந்நிதிகளிலே, ராஜஸ்திரீகளிருக்கும் இடங்களில், ரங்கநாதபதே: - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஸுகிதானி - இன்பமாயிருக்கிற, கதாகதானி - போக்குவரத்துக்களை, அநுவர்த்தஸே - அநுஸரிக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ பெருமாள் அந்தப்புரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதும் திரும்பி வரும்போதும் நிழல்மாதிரி கூடவே இருக்கிறாய். இந்திரநீலக்கல்லுக்களால் நீ நிழல்போல் கருப்பாயிருக்கிறாய். பெருமாள் திருவடியில் எப்பொழுது மிருக்கிறாய்.

ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யாள் பெருமானுக்கு நிழல்போலிருக்கிறார்கள். ஒருகாலும் பகவானை விட்டுப்பிரிகிறதே இல்லை. அவர்களை ஸகலமான லோகங்களும் கொண்டாடுகின்றன. (22)

(அ௨௩) ரங்காதிராஜபதபங்கஜஸம்ஶ்ரயந்தீ
ஹைமீ ஸ்வயம் கசிதா ஹரிநீலரத்நை: ।
ஸம்ஸாவ்யஸே ஸமகலம் மணிபாதுகே த்வம்
ஸாகரநந்தினிவஸுந்தராவேணீ ॥

மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! ரங்காதிராஜ - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பத - திருவடியாகிற, பங்கஜ - தாமரைப்பூவை, ஸம்ஶ்ரயந்தீ - அடையாநின்றும், ஸ்வயம் - உருவத்தினாலே, ஹைமீ - தங்கமயமாயும், ஹரிநீலரத்நை: - இந்திரநீலக்கல்லுக்களாலே, கசிதா - இழைக்கப்பட்டுமிருக்கிற, த்வம் - நீ, ஸிந்துஸுதா - ஸமுத்ரத்துக்குப் பெண்ணை மஹாலக்ஷ்மியென்ன, வஸுந்தரா:- பூதேவியென்ன, இவர்களுக்கு,

ஸாரோந்நதிபிரிவ - பொதுசரீரம்போலே, **ஸத்பிஃ** புண்யவான்களாலே, **ஸம்பாவ்யஸே** - எண்ணப்படுகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ தங்கமயமாயிருக்கிறாய். உன்மேரில் இந்திரநீலக்கற்கள் இழைத்திருக்கின்றன. அதனாலே நீ சிகப்பாயும் கருப்பாயும் இருக்கிறாய். அதனால் மஹாலக்ஷ்மி பூதேவி இரண்டு உருவமாயுமிருக்கிறாய். மஹாலக்ஷ்மி சிகப்பு, பூதேவி கருப்பு.

நல்ல ஆசார்யர்கள் தயை பொறுமை இரண்டும் வடிவு கொண்டாற்போலிருக்கிறார்கள். (23)

(அருச) ஸம்பூஜிதா ஸுமநஸாம் நிவஹைஸ் ஸதா த்வம்
முக்தாருணோபலநகாங்குலிபல்லவஸ்ரீஃ |
க்ஷேமங்கரீம் முரரிபோஶ் சரணாவிவ காந்திம்
ஸமாஶ்ரயஸி காஞ்சநபாதுகே த்வம் ||

காஞ்சந பாதுகே - தங்கமயமான பாதுகையே! **ஸுமநஸாம்** - புஷ்பங்களுடைய, தேவதைகளுடைய, **நிவஹைஃ** - கூட்டங்களாலே, **ஸதா** - எப்பொழுதும், **ஸம்பூஜிதா** - பூஜிக்கப்பட்டும், **முக்தா** - முத்துக்களென்ன, **அருணோபல** - செகப்புக் கல்லுக்களென்ன இவைகளாகிற, **நக** - நகங்களென்ன, **அங்குலிபல்லவ** - தளிர்போன்ற விரல்களென்ன, இவைகளுடைய, **ஸ்ரீஃ** - சோபையையுடைத்தாயிருக்கிற, **த்வம்** - நீ, **முரரிபோஃ** - பெருமாளுடைய, **சரணாவிவ** - இரண்டுதிருவடிபோல், **க்ஷேமங்கரீம்** - க்ஷேமத்தைப் (மோக்ஷத்தை) பண்ணுகிறதாயிருக்கிற, **காந்திம்** - காந்தியை, **ஸமாஶ்ரயஸி** - அடைகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ பெருமாளுடைய திருவடிபோலிருந்து உன்னுடைய காந்தியினால் எல்லாருக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறாய். எல்லா தேவதைகளும் உயர்ந்த புஷ்பங்களாலே உன்னை எப்பொழுதும் பூஜிக்கிறார்கள். உன்னிடத்தில் இழைத்திருக்கிற முத்துக்களைப் பார்த்தால் நகம் மாதிரியிருக்கிறது. சிகப்பு ரத்னங்களைப் பார்த்தால் தளிர்போன்ற விரல்கள் மாதிரி இருக்கிறது.

ஆசார்யாள் பெருமாள் திருவடிகள்தான். லோகத்தில் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைப் பார்த்து நீர் யார் திருவடி என்று கேட்டால், அவர்கள் ஒரு ஆசார்யன் திருநாமத்தைச் சொல்லி அவர் திருவடி என்று சொல்லுகிறார். ஆனதால் சிஷ்யர் ஆசார்யன் திருவடி. அதுபோல் ஆசார்யாள் பகவான் திருவடி. (24)

(௩௨௫) நிர்ம்ருஷ்டகாந்த்யா ருசிரா மணிபாதுகே த்வம்
ஸ்நாதா சந்தநமுகைஸ்ஸுரபிர் நவமால்யசித்ரா ।
ப்ராப்தே விஹாரஸமயே பஜஸே ரங்கபதே:
பாதாரவிந்தபரிமோதமநந்யலப்யம் ॥

மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! நிர்ம்ருஷ்ட - துடைக்கப்பட்டிருக்கிற, காந்த்யா - திருமேனியாலே, ருசிரா - அழகாயும், ஸ்நாதா - அலம்பப்பட்டவளாயும் (ஸ்நாநம் பண்ணினவளாயும்) சந்தநமுகை - சந்தனம் முதலானவைகளாலே, ஸுரபி: - வாஸனையுள்ளதாயும், நவ - புதிதான, மால்ய - மாலைகளினாலே, சித்ரா - ஆச்சர்யத்தைப் பண்ணுகிறவளாயுமிருக்கிற, த்வம் - நீ, விஹாரஸமயே - ஸஞ்சாரகாலமானது (விளையாடுகிற காலமானது) ப்ராப்தேஸதி - வந்தபோது, அநந்யலப்யம் - வேறு ஒருவராலே அடையமுடியாமலிருக்கிற, ரங்கபதே: - பெருமாளுடைய, பாதாரவிந்த - தாமரைப்பூப்போலிருக்கிற திருவடியினுடைய, பரிமோதம் - அனுபவத்தினால் உண்டான ஸுகத்தை, பஜஸே - அடைகிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! பெருமாள் வெளியில் எழுந்தருளும் ஸமயத்தில் உன்னை அலம்பி நன்றாய்த் துடைத்து சந்தனம் புஷ்பங்களைச்சாற்றி உன்னைத் திருவடியில் சாற்றிக்கொள்ளுகிறார். அந்த திருவடிஸுகத்தை நீ அனுபவிக்கிறாய். அந்த ஸுகம் உன்னைத்தவிர வேறு ஒருவருக்கும் அகப்படாது. இதில் ஒரு ஸ்திரீ ஸ்நாநம் செய்து சந்தனம் பூசிக்கொண்டு புஷ்பம், சூட்டிக்கொண்டு, ஒரு புருஷனோடு சேர்ந்து ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறாள் என்கிற ஒரு அர்த்தம் தோன்றுகிறது. ஒரு ஸங்கதியைப்பற்றிப் பேசும்போது இன்னொரு ஸங்கதி தோன்றும்படி சொல்லுகிறது சொல்லுகிறவர்களுக்கு ரொம்பப் பெருமை.

ஆழ்வார் பெருமாளை ஒரு புருஷனைப்போலவும், பெருமாள் ஆழ்வாரை ஒரு உயர்ந்த ஸ்திரீயைப்போலவும் அனுபவிக்கிறார்கள். உலகத்தில் உறவுகளுக்குள் ஆமண்டையான் பெண்டாட்டி உறவுதான் உயர்ந்தது. ஆனால் இரண்டும் நேராயிருக்கிறதில்லை. பெருமாளுக்கும் மஹாலக்ஷ்மிக்கும்தான் அந்த உரவு ஒத்தது. அதைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது பெருமாளுக்கும் ஆழ்வார் போன்ற பக்தர்களுக்கும். (25)

(அருகா) நாதே பதாவநி ததா தவ ஸம்நிவேஶே
நிர்விஶத꞉ க்ரமமஸஹ்யமபாசிகீர்ஷு꞉ ।
யைரேவ லோசநஸஹஸ்ரைஸ்ஸமீக்ஷதே த்வாம்
தைரேவ புஜகபதி꞉ ஶ்ருதிஶாலீ பபூவ ॥

பதாவநி - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! தவ - உன்னுடைய, நாதே - சப்தத்திலும், ததா - அப்படியே, ஸம்நிவேஶே - உன்னுடைய திருமேனி அமைப்பிலும், அஸஹ்யம் - பொறுக்கமுடியாத, நிர்விஶத - அநுபவிக்கிறதினுடைய, க்ரமம் - வரிசையை அதாவது முன்பின்னுயிருப்பதை, அபாசிகீர்ஷு꞉ - போக்கடிக்கவேணும் என்ற எண்ணமுள்ளவராயிருக்கிற, புஜகபதி꞉ - பாம்புகளுக்கு ராஜாவான ஆதிசேஷனைவர், யை꞉ - எந்த, லோசந - கண்களுடைய, ஸஹஸ்ரைரேவ - ஆயிரங்களாலேயே, த்வாம் - உன்னை, ஸமீக்ஷதே - பார்க்கிறாரோ, தைரேவ - அவைகளினாலேயே, ஶ்ருதிஶாலீ - காதுகளை உடைத்தானவராக, பபூவ - ஆனார்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ஆதிசேஷனுக்கு உன்னுடைய உருவத்தைப் பார்க்கிறதிலும், உன்னுடைய சப்தத்தைக் கேட்கிறதிலும் ரொம்ப ஆசை. ஆனால் இவை இரண்டும் முன்பின்னாக இருக்கக்கூடாது. இரண்டையும் ஒரேகாலத்தில் செய்யவேணும். ஒரேகாலத்தில் கண் காது இரண்டுகளால் இரண்டு வேலை செய்யமுடியாது. அதற்காகக் கண்ணையே காதாக வைத்துக்கொண்டார். பாம்புகளுக்குக் கண்ணும் காதும் ஒன்று.

ஆழ்வார் முதலான நல்ல ஆசார்யர்களை நித்யஸூரிகளுக்கு கூட எவ்வளவு காலம் அனுபவித்தாலும் ஆசை அடங்காது. (26)

(௮௫௭) பாதாவநி ஸ்புடமயூகஸஹஸ்ரத்ருஶ்யா
விஷ்ணோ: பதேந பவதீ விஹிதப்ரசாரா ।
த்வத்பக்தியந்த்ரிதஜநப்ரதமஸ்ய ஶம்போ:
ஸௌரீம் தநூமநுகரோஷி விஹாரக்லுப்தாம் ॥

பாதாவநி - திருவடியைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையே! ஸ்புட - பிரகாசியாநிற்கிற, மயூக - கிரணங்களுடைய, ஸஹஸ்ர - ஆயிரங்களாலே, த்ருஶ்யா - பார்க்கத் தகுந்தவளாயும், விஷ்ணோ: - பெருமானுடைய, பதேந - திருவடியினாலே, (ஆகாசத்தினாலே) விஹித - பண்ணப்பட்டிருக்கிற, ப்ரசாரா - ஸஞ்சாரத்தைஉடைத்தாயுமிருக்கிற, பவதீ - நீயானவள், த்வத் - உன்னிடத்தில், பக்தி - பக்தியினால், யந்த்ரித - கட்டப்பட்டிருக்கிற, ஜந - ஜநங்களுக்குள்ளே, ப்ரதமஸ்ய - முதலாயிருக்கிற, ஶம்போ: - சிவனுடைய, ஸௌரீம் - ஸூர்யஸ்வரூபமாயிருக்கிற, விஹாரக்லுப்தாம் - விளையாட்டுக்காக இருக்கிற சரீரத்தை, அநுகரோஷி - அநுகரிக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! நீ பக்தர்களுக்கு முந்தினவராயிருக்கிற சிவனுடைய ஸூர்யன் என்கிற சரீரம் போலிருக்கிறாய். உன்னிடத்தில் ஆயிரக்கணக்காய் ரத்நகாந்திகளிருக்கின்றன. நீ விஷ்ணுபதத்தாலே, பெருமாள் திருவடியால் ஸஞ்சரிக்கிறாய். ஸூர்யன் விஷ்ணுபதத்திலே ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிறார்.

ஆசார்யர்கள் காந்தியும் எல்லாருக்கும் இருட்டைப்போக்குகிறது. விஷ்ணுபதத்தையே பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இவை முதலியவைகளால் ஆசாரியர்கள் ஸூர்யனைப்போலிருக்கிறார்கள்.

(௮௫௮) ராஜ்யே பதேமபி ப்ரபாவீரபதோஷிதாயா:
ஸம்ஸூச்யதே மணிதலப்ரதிபிம்பவீக்ஷணம் தே ।
மந்யே ஸமாதியயோ மணிபாதுகே த்வாம்
மத்யேஸ்த ஸஜ்ஜ்யாநதீநம் முநிபத்நீதாரா: ॥

மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! முநிபத்நீதாரா: - ருஷிபத்நீகள், ராஜ்யே - அயோத்தியாபட்டணத்தி

னும், வநேஷ்வபி - காட்டிலும், ராகவ - ஸ்ரீராமனுடைய, பத - திருவடிக்கும் பட்டத்துக்கும், உசிதாயாஃ - தகுந்தவளாயிருக்கிற, தே - உன்னுடைய அதாவது உன்னாலே செய்யப்பட்ட, கௌதமபத்ந்யாஃ - கௌதமருடைய பத்னியான அஹல்யையினுடைய, பரித்ராணம் - காப்பாற்றினதை, ஸம்ஸ்ம்ருத்ய - நினைத்து, ஸமாஹித - வேறு விஷயங்களில் போகாமல் செய்யப்பட்டிருக்கிற, தியஃ - புத்தியை உடைத்தானவர்களாய்க்கொண்டு, மூர்த்நா - தலையினாலே, த்வாம் - உன்னை, பஜந்தி - அடைகிறார்கள்.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! ருஷிபத்னிகள் எல்லாரும், எந்த இடத்திலும் ஸ்ரீராமனுடைய பதத்தை விடாத நீ, முன்னே அகல்யையைக் காப்பாற்றினதை நினைத்து ரொம்ப பக்தியுடன் எப்பொழுதும் தலையில் வைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

பரமைகாந்திகள் அதாவது பெருமாளைத் தவிர வேறு தேவதையையும் வேறு பிரயோஜநத்தையும் நினைக்காதவர்கள், தங்களுக்கு இந்த நிலைமை வருகிறதற்கும் அது நிலையாயிருப்பதற்கும் ஆழ்வாரையே எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(அருகக) த்வாமாச்ரிதா மணிமயூகஸஹஸ்ரத்ருச்யாம்
த்வச்சிஞ்ஜிதேந ஸஹ ரங்கபதிஸ் ஸஞ்சரந்து |
ஸம்ஸ்மர்யதே ஸுதீபிர் மணிபாதரக்ஷே
த்ரய்யாஸஹஸ் ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ ||

மணிபாதரக்ஷே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! ஸுதீபிஃ - வித்வான்களாலே, த்ருச்யாம் - பார்க்கத்தகுந்தவளாயிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, ஆச்ரித - அடைந்திருக்கிற, தவ - உன்னுடைய, சிஞ்ஜிதேந ஸஹ - சப்தத்தோடேகூட, ஸஞ்சரந்து - புறப்படாநிற்கிற, ரங்கபதிஃ - ஸ்ரீரங்கநாதனுனவர், த்ரய்யாஸஹஃ - மூன்று வேதங்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற, ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ - ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கிற ஸூர்யனாக, ஸம்ஸ்மர்யதே - நினைக்கப்படுகிறார்.

(கருத்து) ஆயிரக்கணக்கான ரத்நகிரணங்களோடும் இன்பமான சப்தத்தோடும் கூடின உன்னிடத்திலிருக்கிற ஸ்ரீரங்கநாதனை ஸேவிக்கிற பெரியோர்கள், ஆயிரங்கிரணங்களோடும் காலைவேளை, மத்யான்னம், ஸாயங்காலம் இவைகளில் ருக்யஜுஸ்ஸாமம் என்கிற மூன்று வேதங்களோடு கூடின ஸூர்யமண்டலத்திலிருக்கும் ஸூர்யனைப்போல் நினைக்கிறார்கள்.

ஸூர்யன் எப்பொழுதும் வேதத்தோடே கூடியிருப்பது போல், ஸ்ரீபெருமாளும் உபநிஷத்துக்கள்போலிருக்கிற ஆழ்வார் முதலான ஆசார்யாளுடனே எழுந்தருளியிருக்கிறார். (29)

(அநு௦) ரத்நாச்ரிதைர் ஹரிபதம் மணிபாதுகே த்வம்
ஸம்ஸ்ப்ருச்ய கரைச்ச்ருதிரஸாயநமஞ்ஜுநாதா ।
தத்த்வம் ததேததிதி போதயஸீவ ஸம்யக்
வேதாந் விஸ்தாரிதவதோ விவிதாந் குத்ருஷ்டீந் ॥

மணிபாதுகே - கல்லிழைத்த பாதுகையே! த்வம் - நீ, ரத்நாச்ரிதை: - ரத்நங்களை அடைந்திருக்கிற, கரை: - கிரணங்களாகிற கைகளாலே, ஹரி - பெருமாளுடைய, பதம் - திருவடியை, ஸம்ஸ்ப்ருச்ய - தொட்டு, ச்ருதி - வேதங்களுக்கு, ரஸாயந - இன்பமாயிருக்கிற, மஞ்ஜுநாதா - இன்பமான சப்தத்தை உடைத்தானவளாய்க்கொண்டு, வேதாந் - வேதங்களை, விஸ்தாரிதவத: - ஏய்க்கிறவர்களான அதாவது அதன் உண்மையான அர்த்தத்தை அறியாமல் தப்பு அர்த்தத்தைச் சொல்லினவர்களான, விவிதாந் - அநேகவிதமான, குத்ருஷ்டீந் - தப்புமதக்காரர்களை, தத் - வேதங்களாலே சொல்லப்பட்டதும், ஏதத் - கண்ணாலே பார்க்கப்படுகிறதுமான ரங்கநாதனானவர், தத்த்வம் - உண்மையான வஸ்து, இதி - என்று, ஸம்யக் - நன்றாக, போதயஸீவ - தெரியப்படுத்துகிறாய்போலே.

(கருத்து) ஏ பாதுகையே! உன்மேலில் இழைத்திருக்கிற ரத்நகாந்திகள் பெருமாள் திருவடிகளில் படுகிறது. நீ இன்பமாய் சப்திக்கிறாய். அந்த இரண்டையும் பார்த்தால் வேதங்களுக்குத் தப்பாக அர்த்தம் சொல்லுகிற சில மதக்காரர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீரங்கநாதனென்பவர்தான் எல்லா வேதங்களுக்கும் உண்மையான பொருள். அவரையே நம்புங்கள். நீங்கள் சொல்லுகிறது ஸரியான அர்த்தம் அன்று என்று பெருமாள் திருவடியைத் தொட்டுக்கொண்டு இன்பமாக ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறதுபோல் இருக்கிறது.

ஆழ்வார் எல்லா ஜநங்களையும் பார்த்து ரொம்ப தயவுடன் பெருமாள் முதலான நல்ல ஸங்கதிகளை உபதேசிக்கிறார். (30)

ஸ்ரீ ஆண்டவனென்று பிரஸித்தியடைந்த ஸ்ரீநிவாஸ மஹா
தேசிகன் திருவடியான ஸ்ரீபாதுகாஸேவக ராமாநுஜ
மஹாதேசிகன் பாதுகையான
ஸ்ரீவேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட
மணிப்ரவாள வியாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே பாதுகாஸேவக ராமாநுஜ
மஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ மஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே வகுளபூஷண மஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம: ॥

படவில்லை. சூத்ரப்பெண்ணின்புத்ரன் (பிரிக்கப்பட்டபித்ருதனத்தில்) பத்தில்ஒருபங்கை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதுவும் தன்பிதாவினால் கொடுக்கப்பட்டதை எடுத்துக்கொள்ளலாமேயன்றிக் கொடுக்கப்படாததை எடுத்துக்கொள்ளத்தகாது. பாரதனே! பிதாவானவன் சூத்திரப்பெண்ணின்பிள்ளைக்கும் தனத்தை அவசியம் கொடுக்கவேவேண்டும். அருளேமுக்யமானதர்மமென்பதனால் அவனுக்குக்கொடுப்பது. எவனிடத்தில்உண்டாகும்ஸந்ததியும் நன்மைக்கேஆகும். பாரதனே! ஒருவன் புத்திரனுள்ளவனாயிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் சூத்திரப்பெண்ணின்பிள்ளைக்குப் பத்தில்ஒருபாகத்திற்குமேல் கொடுக்கத்தகாது. பெண்ணுக்கு நாலில்ஒருபாகம் தர்மசாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸகோதரனில்லாதபெண் முழுச்சொத்துக்கும் உரியவளென்று சிலரும் பாதிச்சொத்துக்குரியவளென்று மற்றும்சிலரும் நினைக்கின்றனர். பிராம்மணனுக்கு மூன்றுவருஷத்திற்குச் சாப்பாட்டிற்குவேண்டியதற்குமேல் அதிகதிரவியமிருக்குமானால் அந்தத்திரவியத்தைக்கொண்டு யாகம்செய்துவிடவேண்டும். வீணாகப் பொருளைச் சேர்க்கலாகாது. ஒருவன் மனைவிக்குத் தன்பொருளில் மூவாயிரத்துக்குமேற்பட்ட தாயபாகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். அவள் தன்பர்த்தாவினால் கொடுக்கப்பட்ட அந்தத்தனத்தை ஸ்வதந்திரமாக அனுபவிக்கலாம். பெண்களுக்குப் புருஷன்கொடுத்த தாயபாகமுதலிய தனத்திற்கு அவர்கள் அனுபவிப்பதே பலனென்றுசொல்லப்படுகிறது. பெண்கள் பிதாவின்சொத்தைஅபகரிப்பது எவ்வகையிலும் கூடாது. யுதிஷ்டிர! பிராம்மணப்பெண்ணுக்குத் தந்தையினால்கொடுக்கப்பட்ட திரவியத்தை அவள்பெண் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவள் தன்தந்தைக்குப் புத்ரன்போன்றவளே. கௌரவனே! அரசனே! அவளைப் புத்ரனுக்குச்சமமென்றே தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கிறது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! இந்தத்தர்மம் இவ்வாறுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு தர்மத்தைநினைத்துப் பணத்தை ஒருவன் வீணாகச் சேர்க்கலாகாது' என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், "பிராம்மணனுக்குச் சூத்திரப்பெண்ணிடம்பிறந்த பிள்ளைக்குச் சொத்துக்கொடுப்பது அவசியமில்லையென்று சொல்லப்பட்டிருந்தால் எந்தவிசேஷஅன்பினால் பத்தில் ஒருபங்காவது அவனுக்குக் கொடுக்கப்படும்? பிராம்மணனுக்குப் பிராம்மணப்பெண்ணினிடத்தில்பிறந்தவன் பிராம்மணனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. க்ஷத்திரியப்பெண்ணினிடத்திலும் வைசியப்பெண்ணினிடத்திலும் பிறந்தவரும் பிராம்மணர்தாமே? ராஜஸிரேஷ்டரே! மூன்றுவர்ணத்திற்

பிறந்தவரும் பிராம்மணரென்று நீரே சொன்னீரன்றோ ? இவர்கள் ஏற்றக்குறைவாகப் பாகம்எடுத்துக்கொள்வது ஏன் ?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"வீரனே ! உலகத்தில் மனைவியைத் தாரம்என்ற ஒருபெயரினால் வழங்குகின்றனர். ஒரேபெயரால் சொன்னாலும் அவர்களுள் வேறுபாடு மிகஅதிகமாயிருக்கிறது. முதலில் மற்றமூன்று ஜாதிப்பெண்களை விவாகம்செய்துகொண்டு கடைசியில் பிராம்மணஜாதிப்பெண்ணை ஒருவன் விவாகம்செய்வனாயினும் அந்தப்பிராம்மணஜாதிப்பெண்ணே அவர்களில் மூத்தவளும் மற்றவர்களால் பூஜிக்கப்படத்தக்கவளும் மற்றவரிலும் மிகச்சிறந்தவளுமாவாள். அந்தப் பிராம்மணப்பெண்ணிருக்கும்போது புருஷனுக்கு ஸ்நானத்தையும் அலங்காரத்தையும் பல்துலக்கும் ஸாதனத்தையும் அப்யங்கத்தையும் ஹவ்யகவ்யங்களையும் கிருகஸ்தாஸ்ரமதர்மத்திற்குரிய மற்றஎவற்றையும் வேறு ஒருத்தியும் செய்யத்தகாது. யுதிஷ்டிர ! பிராம்மணனுக்குப் பிராம்மணப்பெண்தான் எல்லாம் செய்யவேண்டும். அன்னம் பானம் புஷ்பம் ஆடைஆபரணம் இவற்றைக் கணவனுக்குப் பிராம்மணப்பெண்ணே கொடுக்கவேண்டும். அவள்தான் மிகச்சிறந்தவள். கௌரவனே ! மகாராஜனே ! மனுவினால் சொல்லப்பட்ட தர்மசாஸ்திரத்திலும் இதுதான் எப்போதுமுள்ளதர்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. யுதிஷ்டிர ! ஒருவன் காமத்தினால் இதற்குமாறாக நடத்துவனாயின் அவன் பிராம்மணஜாதியிற்பிறந்த சண்டாளன்போலவே முன்னோரால் நினைக்கப்படுகிறான். அரசனே ! பிராம்மணப்பெண்ணுக்கும் க்ஷத்ரியப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தபுத்ரர்கள் ஸமமாயிருந்தபோதிலும் இரண்டுவர்ணங்களுக்குமுள்ள வேறுபாடு இவர்களுக்கும் இருக்கிறது. உலகத்தில் க்ஷத்திரியப்பெண் ஜாதியில்பிராம்மணப்பெண்ணுக்குச்சமமாகமாட்டாளன்றோ ? ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஆதலால், பிராம்மணப்பெண்ணின் புத்ரன்தான் முதன்மையும் சிறந்தவனும் ஆவான். யுதிஷ்டிர! அவன்தான் பிதாவின்தனத்தில் மிகஅதிகமாகப்பாகமெடுத்துக்கொள்ளத்தக்கவன். எப்படி க்ஷத்திரியப்பெண் ஒருகாலும் பிராம்மணப்பெண்ணுக்குச்சமமாகாளோ அப்படியே வைசியப்பெண்ணும் க்ஷத்திரியப்பெண்ணுக்குச் சமமாவது எப்பொழுதுமில்லை. யுதிஷ்டிர ! ராஜனே ! லக்ஷ்மி ராஜ்யம் பொக்கசம் கடல்சூழ்ந்தபுவனி இவையெல்லாம் க்ஷத்திரியர்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. க்ஷத்திரியன் தன்தர்மத்தினால் மிகப்பெரிய ஐசுவரியத்தை அடைகிறான். ராஜனே ! தண்டத்தைவகிப்பவன் அரசன்தான். க்ஷத்திரிய

ன்றி ரக்ஷணமில்லை. மகானுபாவர்களான பிராம்மணர்களோ தேவருக்குந்தேவர். அவர்களிடத்தில் அரசன் முறைப்படிபூஜித்து நடந்துகொள்ளவேண்டும். அரசனானவன் ரிஷிகளால்விதிக்கப்பட்டதும் நெடுங்காலமாயுள்ளதுமான தர்மத்தையறிந்து அதுகெடும்போது கெடாமலிருக்கும்படி க்ஷத்திரியதர்மத்தினால் பிரஜாபரிபாலனம் செய்யவேண்டும். எல்லாவர்ணத்தாருடையதனம் தாரமுதலியவையனைத்தும் பறிப்பவர்களால் பறிக்கப்படுவனவற்றை அரசன் காப்பாற்றுகிறான். ஆதலால், க்ஷத்திரியப்பெண்ணின் புத்திரன் வைசியப்பெண்ணின் புத்திரனைவிடச் சிறந்தவனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. யுதிஷ்டிர! அவனும் பிதாவின்சொத்தில் வைசியப்பெண்ணின் புத்ரனைவிட அதிகபாகம் எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கவன்" என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், "ராஜாவானபிதாமஹரே! பிராம்மணனைப்பற்றிச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் நீர்சொன்னீர். மற்றவர்ணங்களுக்குப் பாகவியவஸ்தை எப்படியாம்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"கௌரவனே! க்ஷத்திரியனுக்கு [1] இரண்டு ஜாதிப்பெண்கள் பாரியைகளாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். மூன்றாவது மனைவி சூத்திரப்பெண்ணும் இருக்கலாம். ஆனால், அதை ஆசாரத்தில்கண்டதும் தர்மசாஸ்திரத்தில் கேட்டதுமில்லை. யுதிஷ்டிர! க்ஷத்திரியர்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்குச் சொன்னமுறைதான். ராஜனே! க்ஷத்திரியன் சொத்தை எண்பகுதிகளாகப் பகுக்கவேண்டும். க்ஷத்திரியப்பெண்ணின்பிள்ளை அந்தப்பிதாவின் சொத்தின்பாகங்களில் நாலுபங்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். பிதா யுத்தத்தில் ஸம்பாதித்தஸொத்து எதுவாயிருந்தாலும் அதை அவனே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். வைசியப்பெண்ணின்மகன் மூன்றுபாகங்களையும் சூத்திரப்பெண்ணின்மகன் மிச்சமுள்ள ஒருபாகத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்தச்சூத்திரப்பெண்ணின் மகனும் பிதாகொடுத்ததைத்தான் பெற்றுக்கொள்ளலாம்; கொடாமல் எடுத்துக்கொள்ளத்தகாது. கௌரவனே! வைசியனுக்கு வைசியஜாதிப்பெண் ஒருத்தியே பார்யையாயிருக்கவேண்டும். சூத்திரப்பெண் இரண்டாவது மனைவியாயிருக்கலாம். ஆனால் அதை ஆசாரத்திற்கண்டதும் தர்மசாஸ்திரத்திற் கேட்டதுமில்லை. பாரதஸ்ரேஷ்டனே! குந்திபுத்ரனே! வைசியப்பெண்ணினிடத்திலும் சூத்திரப்பெண்ணினிடத்திலும் சேருகிறவைசியனுக்கு அவ்விரண்டு புத்ரர்கள் விஷயத்திலும் பாகவியவஸ்தை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாரதஸ்ரேஷ்

---

[1] க்ஷத்திரியவைசியஜாதிப்பெண்கள்.

டனே! வைசியனுடைய சொத்தை ஐந்து பாகங்களாகச்செய்யவேண்டும். ராஜனே! அவ்விரண்டுபெண்களின் பிள்ளைகளுக்கும் தாயபாகத்தைப்பற்றிச்சொல்வேன். வைசியப்பெண்ணின் மகன் பிதாவின்தனத்தில் ஐந்தில்நாலுபாகங்களை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். பாரதனே! சூத்திரப்பெண்ணின் புதல்வனுக்கு ஐந்திலொருபாகந்தான் விதிக்கப்பட்டது. அவனும் தந்தைகொடுத்துத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்; கொடாமல் எடுத்துக்கொள்ளத்தகாது. மூன்றுவர்ணத்தாருக்கும் பிறந்தசூத்திரனும் எப்போதும் பிதா தனம்கொடுப்பதற்குத்தான் உரியவன். (தானாகஎடுத்துக்கொள்ளத்தகாது.) சூத்திரனுக்குத் தன்வர்ணத்தில் பிறந்தவள்தான் மனைவியாகலாம். மற்றவர்ணத்தில்பிறந்தவள் எவ்வகையிலும் மனைவியாகத்தகாள். அவனுக்கு நூறுபுத்ரர்கள் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு ஸொத்து ஸமபாகமாக வேண்டும். எல்லாவர்ணங்களிலுமே தனக்குச்சரியான வர்ணத்துப்பெண்ணுக்குப் பிறந்த புத்ரர்களுக்குச்சொத்தில் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் ஸமபாகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், மூத்தபுத்ரனுக்குப் பொதுச்சொத்திலிருந்து ஒருபாகம் ஜ்யேஷ்டாம்சமென்று சொல்லப்படுகிறது. குந்திபுத்ரனே! தாயபாகத்தைப்பற்றிய இந்தவிதி முன்னர் பிரம்மதேவரால் சொல்லப்பட்டது. ராஜனே! ஒரேவர்ணத்தாரான பெண்களிடத்தில் பிறந்தபிள்ளைகளுக்கும் வேறுஒருவிசேஷமுண்டு. அதாவது, 'முன்னேசொன்ன விவாகங்களில் முன்முன்விவாகங்களின் சிறப்பினால் அந்த அந்தப்புத்ரர்களுக்கும் விசேஷமிருக்கிறது. ஒரு மனைவிக்குப்பிறந்த புத்ரர்களிலும் ஜ்யேஷ்டன் அதிகபாகத்தையும் நடுவானவன் அதற்குக்குறைந்த பாகத்தையும் கடைசியவன் அதற்கும் குறைவானபாகத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்பது. இவ்வாறு எல்லாஜாதிகளிலும் அதேவர்ணத்துப்பெண்ணுக்குப்பிறந்த புத்ரன் சிறந்தவன். மரீசியின் புத்ரரானகாசியபமகரிஷியும் இதைப்பற்றி இப்படியே சொல்லியிருக்கிறார்" என்றார்.

எண்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ஸங்கரஜாதிகளின் வரலாறு முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! மனிதர்கள் பொருளையும் காமத்தையும் பற்றியிருப்பதனாலும் இன்னார் இன்னவர்ணமென்று நிச்சயிக்கக்கூடாமையினாலும், வர்ணத்தார்களின் தெரியாமையினாலும்

வர்ணங்கள் கலந்துபோகின்றனவே. மேற்சொன்னகாரணங்களினால் வர்ணங்கள் கலந்தவர்ணங்களிற்பிறந்தவர்களுக்குத் தர்மம்என்ன ? கர்மங்கள் எவை ? அவற்றை எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பிரஜைகளைப்படைத்த பிரமமதேவர் முதலில் யாகத்திற்காக நாலுவர்ணங்களையும் நாலுவர்ணங்களுக்குமுரியகர்மங்களையும் படைத்தார். பிராம்மணனுக்கு நாலுவர்ணத்தவரும் பாரியைகள். [1] இரண்டு வர்ணத்தவரிடத்தில்தான் பிராம்மணனாகவே பிறக்கிறான். மற்ற இரண்டு வர்ணத்தவரிடத்திலும் கிரமமாகக்குறைந்து தாயின்ஜாதியாகவே புத்ரர்கள் பிறக்கிறார்கள். பிராம்மணனுக்குச் சூத்திரப்பெண்ணினிடத்தில் பிறந்த புத்திரன் சவனென்னப்பட்ட சூத்திரனைத் [2] தாண்டினவனாக இருப்பதனால் அவனைப் பாரசவனென்று சொல்லுகின்றனர். அவன் தன் குலத்திற்கேற்றபடி மற்றமூன்றுவர்ணங்களுக்கும் பணிசெய்துகொண்டிருக்கவேண்டும்; தன் ஒழுக்கத்தை எப்போதும் விடாமலிருக்கவேண்டும்; எல்லாவிதத்தொழில்களையும் தெரிந்துகொண்டு தன் குலத்தொழிலையே கைப்பற்றவேண்டும். மூத்தவனாயிருந்தாலும் இளையவனாயிருந்தாலும் அவன் பிராம்மணர்பணிவிடையும் தானமும் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். க்ஷத்திரியன் சேரக்கூடியவர்கள் [3] மூன்று வர்ணத்துப்பெண்கள். அவர்களில் முதலிருவரிடத்தில் இவன் க்ஷத்திரியனாகவேபிறக்கிறான். மூன்றாவது வர்ணமாகிய சூத்திரப்பெண்ணினிடம் தாழ்ந்தஜாதியான உக்ரர்களென்னப்படும் சூத்திரர்கள் பிறக்கின்றனரென்பது தர்மசாஸ்திரம். வைசியனுக்கு [4] இரண்டுபாரியைகள். அவ்விருவரிடத்திலும் வைசியனாகவே பிறக்கிறான். சூத்திரனுக்குச் சூத்திரப்பெண்ணாகிய ஒருபாரியைதான். அவள் சூத்திரனையேபெறுகிறாள். இதற்கு [5] மாறாயிருப்பவன் மேல்வர்ணத்து ஸ்த்ரீகளைக்கெடுப்பவனாதலின் இழிவானவன். அவன் நாலுவர்ணங்களுக்கும் விலக்கானதும் நாலுவர்ணங்களாலும் இகழப்பட்டதுமாகிய ஜாதியை உண்டுபண்ணுகிறான். பிராம்மணஸ்த்ரீயினிடம் க்ஷத்திரியன் யாகத்திற்கும் உபநயனத்திற்கும் தகாததும் அரசர்களிடத்தில் ஸ்தோத்திரம்செய்வதே தொழிலாகவுடையதுமான ஸூதஜாதியையும், வைசியன் எல்லாராலும் ஒதுக்கப்பட்ட மௌத்கல்யமென்று

[1] பிரம்மக்ஷத்ரிய. [2] சூத்திரனுக்கு மேற்பட்டிருப்பதனால்.

[3] க்ஷத்திரி வைசிய சூத்திரப்பெண்கள்.

[4] வைசியப்பெண்ணும் சூத்திரப்பெண்ணும்.

[5] மேல்வர்ணத்துப்பெண்ணைப்புணரும் கீழ்வர்ணத்தோன்.

சொல்லப்பட்ட வைதேஹகஜாதியையும் சூத்திரன் மிகக்கொடியதும் கொலைத்தொழிலிலிருப்பதும் ஊருக்குவெளியில்வஸிப்பதுமாகியசண்டாளஜாதியையும் உத்பத்திசெய்கின்றனர். இதனால் இவர்கள் குலத்தைக்கெடுப்பவர்கள். புத்திமான்களிற்சிறந்தவனே! பிரபுவே! இப்போதுசொல்லப்பட்டவர்கள் வர்ணம்கெட்டுப்பிறந்தவர்கள். க்ஷத்திரியப்பெண்ணினிடம், வைசியனுக்கு வந்தியாக அரசர்களைத்துதிசெய்து ஜீவிக்கும்மாகதரும் சூத்திரனுக்கு மச்சங்களைக்கொல்லும் நிஷாதரென்னும்செம்படவரும் முறைதவறுதலினால் உண்டாகின்றனர். வைசியப்பெண்ணினிடம் ஸம்பந்தப்பட்டசூத்திரனுக்குத் தான் ஸம்பாதிக்கும்தனத்தினால்ஜீவிப்பவனும் பிராம்மணர்கள்தக்ஷிணைமுதலியவை வாங்கத்தகாதவனுமாகிய ஆயோகவனென்றுசொல்லப்பட்ட தச்சஜாதியான் பிறக்கிறான். இவர்களும் தங்கள்ஜாதிப்பெண்களிடத்தில் தங்கள்ஜாதிப்பிள்ளைகளையே உண்டாக்குகின்றனர். கீழ்ஜாதிப் பெண்களிடத்தில் தாய்ஜாதியைக்கொண்டு கீழ்ஜாதிப்பிள்ளைகளே பிறக்கின்றனர். நான்குவர்ணங்களுள்ளும் [1] இரண்டுவர்ணத்துப்பெண்களிடத்தில் தம்வர்ணத்துப்புத்திரனே பிறப்பதுபோலவே நான்குவர்ணத்திலும்சேராதவர்களுக்கும் தம்ஜாதிப்பெண்ணினிடத்திலும் அடுத்தகீழ்ஜாதிப்பெண்ணினிடத்திலும் பிறக்கும்புத்ரர்கள் தம்ஜாதிகளேயாகிறார்கள். யாவரும் தம்மினமானபெண்களிடத்தில் தம் ஜாதிப்புத்ரர்களையே உண்டாக்குகின்றனர். ஒருவன்மனைவியிடத்தில் மற்றொருவன் சேருவதனால் இகழப்படும்புத்ரர்களை உண்டுபண்ணுகிறான். சூத்திரன் பிராம்மணப்பெண்ணினிடத்தில் நான்குஜாதிகளிலும்சேராதசண்டாளஜாதியை உண்டாக்குவதெப்படியோ அப்படியேதான் நான்குஜாதிகளுக்கும்விலக்கானவன் இன்னும்விலக்கான புத்ரனையுண்டுபண்ணுகிறான். இப்படி விலக்கானவர்களாலும் விலக்கானவர்க்கும்விலக்கானவர்களாலும் பிரதிலோமஜாதிகள் அதிகப்படுகின்றன. ஈனர்களிலும்ஈனர்கள் பிறக்கின்றனர். அதனால், வர்ணங்கள் [2] பதினைந்து. சேரத்தகாதபெண்ணை ஒருவன்சேருவதனால் ஜாதி

---

[1] தன்வர்ணம், அதற்கடுத்தகீழ்வர்ணம்.

[2] க்ஷத்திரியனுக்கும் வைசியனுக்கும் சூத்திரனுக்கும் மேற்குலத்துப் பெண்களிடம்பிறந்தவைகள் மூன்று. ஆயோகவனுக்கும் வைதேஹகனுக்கும் நிஷாதனுக்கும் சண்டாளனுக்கும் க்ஷத்திரியஜாதிப்பெண்களிடம்பிறந்தவை நான்கு. வைதேஹகனுக்கும் நிஷாதனுக்கும் சண்டாளனுக்கும் மாகதஜாதிப்பெண்களிடம் பிறந்தவை மூன்று. வைதேஹகனுக்கு ஆயோகவப் பெண்ணினிடமும் நிஷாதஜாதிப்பெண்ணினிடமும் பிறந்தவை இரண்டு. சண்டாளனுக்கு நிஷாதஜாதிப்பெண்ணினிடம் பிறந்தது ஒன்று. நிஷாத

கள் கலந்துபோகின்றன. நான்குஜாதியிலும்சேராதவர்களில் மாக தர்களுக்கு ஸைரந்திரிகளிடம் அரசர்களுக்கு அலங்காரங்களும் கைகால்பிடிப்பதுமுதலான உபசாரங்களும் செய்யத்தெரிந்தவனும் அடிமையில்லாமலிருந்தும் அடிமைத்தன்மையினால் ஜீவிப்பவனுமான வன் பிறக்கிறான். ஆயோகவனுக்கு [1]க்ஷத்திரியஜாதிப்பெண்ணிடம் வலைபோட்டுஜீவிப்பவன் பிறக்கிறான். வைதேஹகனுக்கு மைரேயக னென்றுசொல்லப்பட்ட கள்விற்றுப்பிழைப்பவன் பிறக்கிறான். நிஷா தனுக்கு ஓடத்தினால் ஜீவிப்பவனும் அடிமையுமாகிய மத்குரான் உண் டாகிறான். சண்டாளனுக்குப் பிணங்காப்பவனாகிய [2] ச்வபாகன் பிறக் கிறான். பாபியானமாகதஜாதிப்பெண் வைதேஹகனிடம் கொடிய வர்களும் கபடத்தினால் ஜீவிப்பவர்களுமாகிய [3]மாம்ஸன், [4] ஸ்வாது கரன், [5]க்ஷௌத்ரன், [6]ஸௌகந்தன் என்று பெயர்பெற்றநால்வரைப் பெறுகிறாள். நிஷாதனுக்குக் கொடியவனும் கபடத்தினால் ஜீவிப்பவ னும் கழுதைகட்டினவாகனங்களில் செல்லுகிறவனுமாகியமத்ரநாபன் பிறக்கிறான். சண்டாளனுக்குக் கழுதை குதிரை யானைகளைப்புசிப்ப வனும் பிணங்களின் ஆடையுடுப்பவனும் உடைந்தஓடுகளில்புசிப்ப வனுமாகியபுல்கஸன் பிறக்கிறான். வைதேஹகனுக்கு ஆயோகவ ஜாதிப்பெண்களிடத்தில் க்ஷத்ரன் அந்திரன் ஊருக்குவெளியில் வஸிப்பவனாகிய [7]காராவரன் இம்மூன்றுஈனஜாதிகள் பிறக்கின்றன. நிஷாதஜாதிப்பெண்ணிடத்தில் வைதேஹகனுக்குத் [8] தோல்வேலைக் காரன் பிறக்கிறான். சண்டாளனுக்கு மூங்கில்வேலைசெய்பவனாகிய பாண்டுஸௌபாகனென்னும்ஜாதி உண்டாகிறது. நிஷாதனுக்கு

னுக்கும் சண்டாளனுக்கும் வைதேஹகஜாதிப்பெண்ணினிடம்பிறந்தவை இர ண்டு. 'ஸைரந்த்ரியினிடம், ஆயோகவனுக்கு வலைபோட்டுஜீவிப்பவனும் வைதேஹகனுக்கு மாதுகனும் நிஷாதனுக்கு மத்குரனும் சண்டாளனுக்கு ஶ்வபாகனும், ஆயோகவியினிடம், வைதேஹகனுக்கு க்ரூரனும் நிஷாத னுக்கு மத்ரநாபனும் சண்டாளனுக்குப் புல்கஸனும், நிஷாதியினிடம், சண் டாளனுக்குப் பாண்டுஸௌபாகனும் அந்தேவஸாயியும் வைதேஹகனுக்குக்ஷ த்ரனும், வைதேஹகஜாதிப்பெண்ணினிடம், சண்டாளனுக்கு ஸௌபாகனும் நிஷாதனுக்கு ஆஹிண்டகனும், நிஷாதியினிடம் சூத்திரனுக்குக் குக்குடகனும், அம்பஷ்டையினிடம் வைதேஹகனுக்கு வேனனும் வ்ராத்யனும் பிறக்கின் றனர்' எனப்பதினைந்தாகக்கூறுவது பழையஉரை.

[1] வேறுபாடங்கொண்டு, 'ஸைரந்த்ரியினிடம்' என்பது பழையஉரை. [2] நாயைச்சமைப்பவன். [3] மாம்ஸம்விற்பவன். [4] ருசிபதார்த்தம்செய்பவன். [5] தேனெடுப்பவன். [6] வாசனைப்பொருள்செய்பவன். [7] சிறைகாப்பவன். [8] சக்கிலியன்.

வைதேஹகஜாதிப்பெண்ணிடத்தில் [1] ஆஹிண்டகனென்பவன் உண்டாகிறான். சண்டாளனுக்குச் சண்டாளத்தொழிலையே செய்பவனாகிய ஸௌபாகன் உண்டாகிறான். நிஷாதஜாதிப்பெண்ணுக்குச் சண்டாளனிடம் ஶ்மசானத்திலிருப்பவனும் ஜாதியில் சேராதவர்களாலும் சேர்க்கப்படாதவனுமாகிய [2] அந்தேவஸாயி என்பவன் பிறக்கிறான். இவ்வாறு தாய்தந்தையர்கள் வரைகடந்து நடப்பதனால் ஜாதிகள்கலந்து உண்டாகிறவர்கள் மறைவாயிருந்தாலும் வெளிப்படையாயிருந்தாலும் அவரவர்தொழில்களினால் அறியக்கூடியவர்கள். இவற்றுள் நான்குவர்ணங்களுக்குத்தாம் வர்ணதர்மங்கள் உள்ளன; மற்றவர்ணங்களுக்கில்லை. வர்ணதர்மங்கள் விட்டஜாதிகள் எண்ணில்லாதவை. யாகங்களில்லாமலும் ஸாதுக்களால் சேர்க்கப்படாமலுமிருப்பவர்கள் வர்ணங்களுக்கு வெளிப்பட்டவர்களாகி இஷ்டப்படி ஆண்பெண்கள் சேருவதனால் அவரவர்தொழிலுக்குத்தக்கபடியும் இருக்குமிடங்களுக்குத்தக்கபடியும் அநேகஇழிசனர் உண்டாகின்றனர்; நாற்சந்திகளிலும் ஶ்மசானங்களிலும் சிலமலைகளிலும் மரங்களினடிகளிலும் இருப்பு அணிகளைப் பூண்டுகொண்டும் தங்கள்தொழில்களைச் செய்துகொண்டும் வெளிப்படையாகவாசம்செய்வார்கள்; அலங்காரங்களையும் மற்றுமுள்ள கருவிகளையும்செய்து பசுக்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் உதவிசெய்வார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. ஆண்மையிற்சிறந்தவனே! கொல்லாமை தயை பொய்யாமை பொறுமை தங்கள் சரீரத்தைவிட்டும் பிறரைக்காப்பது இவைதாம் ஜாதியிற்சேராதவர்களுக்கு நற்கதிக்குக்காரணமாகின்றன; அதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை. புத்திசாலியானமனிதன் சாஸ்திரத்திலுபதேசித்தபடி ஆராய்ந்து தனக்குவிதிக்கப்பட்ட பெண்களிடத்தில் ஸந்ததிகளை உண்டாக்கவேண்டும். ஈனஜாதிகளிற்பிறந்தபுத்ரன் ஜலத்தில் நீந்தப்போகிறவனைக் கல்லமிழ்த்துவதுபோல அமிழ்த்திவிடுவான். உலகத்தில் தெரியாதவனையும் தெரிந்தவனையும் பெண்கள் காமத்துக்கும் குரோதத்திற்கும் உட்படுத்திக் கெட்டவழியில்கொண்டுபோகத் திறமையுள்ளவர்கள். புருஷர்களைக்கெடுப்பதென்பது பெண்களின் இயற்கை. தெரிந்தவர்கள் பெண்களிடத்தில் மிகப்பற்றுவைப்பதில்லை" என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், "கலந்தஜாதியிற்பிறந்து வர்ணங்களிற் சேராதமனிதன் ஆரியனாயில்லாமலிருந்தும் ஆரியனைப்போலிருந்தால் நாம் எப்படி அவனை அறியலாம்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார். "கலந்தஜாதியில்பிறந்தவன் பலஇயற்கைகளுள்ளவனாயிருப்பான். பெரியோர்

[1] சமாசாரம்கொண்டுபோகிறவன்.

[2] எல்லைக்கோடியில் வஸிப்பவன்; இவனே பாண்டுஸௌபாகன்.

களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மங்களைக்கொண்டு சுத்தஜாதியிற்பிறந்தவர்களை அறியலாம். தகுதியில்லாமையும் ஆசாரத்தவறுதலும் கொடிய செய்கையும் சாஸ்திரோக்தகர்மங்களில் மனமில்லாமையும் இவ்வுலகத்தில் கலந்தஜாதியிற்பிறந்தமனிதனைத் தெரிவிக்கின்றன. கலந்தஜாதியிற்பிறந்தவன் தகப்பன்குணங்கள் தாயின்குணங்கள் இரண்டையும் அடைந்திருப்பான். அவன் தன்னியற்கையை எவ்வகையிலும் அடக்க முடியாது. ஒருவன் வடிவத்தில் எப்படியோ அப்படியேதான் குணங்களிலுமிருப்பான்; தாய்தந்தைகள் இருவரையும்போலவே பிறக்கிறான். புலியின் வீரியத்திற்குப்பிறந்தது புலியாவதுபோல மனிதன் தனது காரணத்தின் குணத்தைத்தான் அடைவான். குலமென்னும்பிரவாகமானது மறைந்துதான் ஜாதிஸங்கரமுண்டாகிறது. அந்தஜாதிஸங்கரத்தின்குணம் சிறிதோ பெரிதோ மனிதனுக்கு வந்தேசேருகிறது. ஆரியனைப்போலவே உருவமும் நடக்கையுமுள்ளவனாகக் கபடவழியிலிருப்பவனை ஸரியானவர்ணமென்றும் வேறுவர்ணமென்றும் அவனுடையகுணமே நிச்சயமாகத்தெரிவிக்கும். பலநடக்கைகளும் பலவிதத்தொழிலில் ஊக்கங்களுமுள்ள மனிதர்களுக்கு அவர்களின் ஒழுக்கத்திற்குத்தகுதியான ஜாதியானது உலகத்தில் மிகப்பொருந்துகிறது. அது மாறுவதில்லை. இவ்வுலகத்தில் அவன்தேகமானது இயற்கைக்குவிலக்காவதில்லை. உயர்ந்ததும் நடுத்தரமும் தாழ்ந்ததுமான இயற்கைகள் உண்டாகின்றன. ஸமமானகுணங்களுள்ள தேகந்தான் விருத்தியாகிறது. ஒழுக்கமில்லாதவன் மேல்வர்ணமாயிருந்தாலும் அவனைப் பூஜிக்கலாகாது. தர்மந்தெரிந்து நல்லொழுக்கத்தோடிருக்கும் சூத்திரனையும் பூஜித்தல்வேண்டும். ஒருமனிதன் நல்லவையும் கெட்டவையுமான கர்மங்களினால் தன்னுடைய குணத்தையும் நடக்கையையும் குலத்தையும் தெரிவிக்கிறான். அப்படியே மறைந்துபோன தன்குலத்தையும் ஒருமனிதன் தன்செய்கைகளினால் பிரகாசப்படுத்துகிறான். கலந்தவையும் கலவாதவையுமான இந்தஎல்லாச்சாதிகளிலும் மனிதன் தான் புத்ரோத்பத்தி செய்யத்தகாதஜாதியை விலக்கவேண்டும்” என்றார்.

எண்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(பன்னிருவகைப் பிள்ளைகளைப்பற்றியவை முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! கௌரவர்தலைவரே! வர்ணங்களைப் பற்றித் தனித்தனியாக நீர் சொல்லவேண்டும். எந்தப்பெண்ணிடத்தில் யாருக்கு என்னவிதமாகப் புத்ரர்கள் பிறக்கிறார்கள்? அவர்கள் யார்? புத்திரோத்பத்தி செய்கிறவர்களைப்பற்றிச் சொல்வேறுபாடுகள்

பலவகைகளாகக் கேட்கப்படுகின்றன. அரசரே! இந்தவிஷயத்தில் தெளிவில்லாத எங்களுக்கிருக்கும் ஸந்தேகத்தை நீர் போக்கக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானர்.

"முக்கியமானபுத்ரன் தானாகவேயிருப்பவனென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மற்றப்புத்ரர்கள் பலவகையாகிறார்கள். மந்திரத்தினால் நிஷேகஸம்ஸ்காரம்பெற்ற தனதுமனைவியினிடத்தில் தனக்குண்டாகும்புத்ரன் முதன்மையாகவிதிக்கப்பட்ட ஔரஸபுத்ரனென்று அறியவேண்டும். அக்நியையும் பிரம்மதேவரையும்பூஜித்து இவள் புத்திரிகையாயிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லியாவது நினைத்தாவது ஒருவானுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெண்ணின்வயிற்றிற் பிறந்தபுத்ரன் அந்தப்பெண்ணின்பிதாவுக்குப் புத்ரிகாபுத்ரனாகிறான். இறந்துபோனவன் ஆண்மையில்லாதவன் ஜாதிதவறினவன் இவர்களின்மனைவிகளிடத்தில் அந்தப்புருஷன் அனுமதியினால் தர்மத்தை யனுஸரித்து உண்டாக்கப்பட்டபுத்ரன் க்ஷேத்ரஜனென்னப்படுகிறான். ஒருவனுக்குப் புத்திரனில்லாமற்போனகாலத்தில் ஒரேஜாதியிற்பிறந்தஎந்தப்புத்ரனைத் தாய்தந்தையர்கள் அன்புடன் தாரைவார்த்துக் கொடுக்கின்றனரோ அவன் வாங்கினவர்களுக்குத் தத்தபுத்திரனென்று அறியவேண்டும். [1] குணமும் குற்றமுந்தெரிந்தவனும் புத்ரனுக்குரியகுணங்களுடையவனும் ஒரேஜாதியிற்பிறந்தவனுமாகிய ஒருவனைத் தனக்குப்புத்ரனென்று ஒருவன் அபிமானித்து எடுத்துக் கொள்வானாயின் அவன் அவனுக்கு க்ருத்ரிமபுத்ரனென்றறியத்தக்கவன். ஒருத்திக்கு ரகஸ்யமாக ஒருபுத்ரன்பிறந்து இன்னவனுக்குப் பிறந்தானென்று தெரியாமலிருந்தால் அவன் எவனுடையமனைவிக்குப் பிறந்தானே அவனுக்கே கூடஜனென்னும் புத்ரனாவான். தாய்தந்தையிருவரினாலுமாவது இருவரில் ஒருவரால்மட்டிலுமாவது விட்டுவிடப்பட்டவனை மற்றொருவன் புத்ரனாக எடுத்துக்கொள்வானாயின் அவனுக்கு அந்தப்புத்ரன் அபவித்தபுத்ரனென்றுசொல்லப்படுகிறான். விவாகமாகாதபெண் தன்தந்தையின்வீட்டிலிருக்கும்போதே ரகஸ்யமாகப்புத்ரனைப்பெறுவாளாயின் அந்தக் கன்னிகைக்குப் பிறந்தபுத்ரனை அவளைமணம்செய்பவனுக்குக் கானீனபுத்ரனென்று சொல்லுவார். கர்ப்பமாயிருக்கும் ஒருத்தி தெரிந்தோ தெரியாமலோ விவாகம்செய்யப்பட்டால் அந்தப்புத்ரன் அவளைவிவாகம்செய்தவனுக்கு ஸஹோடபுத்ரனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஒருவன் தனக்குப்புத்ரன்வேண்டுமென்று ஒருபிள்ளையைத்

[1] புண்ணியபாபங்கள்.

தாய்தகப்பன்களிடமிருந்து விலைக்குவாங்குவானாயின் அந்தப்புத்ரன் அவனுக்கு இனமாயிருந்தாலும் இராவிட்டாலும் க்ரீதபுத்ரனென்று சொல்லப்படுகிறான். கணவனால்விடப்பட்டோ விதவையாயோ இருக்கும் ஒருத்தி தன்னிச்சையாய்த் திரும்பவும் மற்றொருவனுக்கு மனைவியாகிப் புத்ரனைப்பெறுவாளாயின் அந்தப்புத்ரன் பௌனர்ப்பவனென்று சொல்லப்படுகிறான். அவள் [1] அக்ஷதயோனியாயிருந்து மற்றொருவனையடைந்தால் [2] அப்புதிய கணவனோடு அவளுக்கு விவாகஸம்ஸ்காரங்கூடும். அவள் வேறொருவனைச்சேர்ந்தபிறகு திரும்பவும் முன் கணவனிடமேவந்தால் அவளுக்கு அவனுடன் திரும்பவும் விவாகஸம்ஸ்காரம்கூடும். தாய்தந்தையர் இல்லாமலாவது தாய்தந்தையர்களால் குற்றமின்றிவிடப்பட்டாவது தன்னையே ஒருவனுக்குப்புத்ரனாகக்கொடுப்பவன் ஸ்வயந்தத்தனென்றுசொல்லப்படுகிறான். பிராம்மணன் காமத்தினால் சூத்திரப் பெண்ணினிடம் உண்டாக்கினபுத்ரன் உயிருடனிருக்கும்பிணம்போன்றவனாதலின் பாரசவனென்றுசொல்லப்படுகிறான். தாஸியினிடத்திலும் தாஸனுடையதாஸியினிடத்திலும் சூத்ரனுக்குப்பிறக்கும்புத்ரன் பிதாவின்அனுமதிபெற்றானாயின் ஸொந்தப்புத்திரர்களுடன் ஸமபாகம் எடுத்துக்கொள்ளலாமென்று தர்மம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. க்ஷேத்ரஜன் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட இப்பதினொருபுத்ரர்களையும் சிராத்தமுதலானகிரியைகள் லோபியாமலிருக்கிறதற்காகப் புத்ரனுக்குப்பிரதிநிதிகளென்று தெரிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். ஒரு பிதாவுக்குப்பிறந்த ஸகோதரர்களில் ஒருவனுக்குப்புத்ரனிருப்பானாயின் அவனாலேயே அந்தச்சகோதரர்களனைவரும் புத்ரனுள்ளவராவாரென்று மனு சொல்லியிருக்கிறார். ஒருவனைக்கணவனாக அடைந்த அநேகம்பெண்களில் ஒருத்திக்குப்புத்ரனிருந்தால் அவர்களனைவருக்கும் அவனே புத்ரனாகிறானென்றும் மனு சொல்லியிருக்கிறார். ஔரஸன், தன்பாரியையினிடத்தில் தன்அனுமதியினால் பிறந்தவனாகிய நிருக்தஜன், அனுமதியில்லாமலே அன்னியனுக்குப் பிறந்த ப்ரஸ்ருதஜன், பதிதனுக்குத் தன்னோடுகூடவேசேர்ந்திருக்கும் மனைவியினிடத்திற்பிறந்தபுத்ரன், தத்தபுத்ரன், க்ருத்ரிமபுத்ரன், ஸஹோடன், ஆறு அபத்வம்ஸஜர்கள், கானீனர்கள், அபஸதர்கள் ஆகிய இவர்கள் புத்ரர்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். பாரதனே! அவர்களைத் தெரிந்துகொள்" என்றார்.

---

[1] புருஷஸம்பந்தமில்லாதவள். [2] 'பௌநர்ப்பவேந' என்பது மூலம்.

யுதிஷ்டிரர், "அபத்வம்ஸஜர் அறுவர் யார்? அபஸதர் யார்? இவற்றையெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாக நீர் உரைக்கக்கடவீர்" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார். "பாரதனே! யுதிஷ்டிரனே! பிராம்மணனுக்குக் கீழ்மூன்றுவர்ணத்துப் பெண்களிடம் பிறந்தபிள்ளைகளும் க்ஷத்திரியனுக்குக் கீழ் இரண்டு வர்ணத்துப்பெண்களிடத்தில் பிறந்த பிள்ளைகளும் வைசியனுக்குக் கீழ்ஒருவர்ணத்துப் பெண்ணினிடம் பிறந்தபிள்ளையும் இரண்டுவர்ணங்கள்கலந்துஉண்டானவர்கள். இவ்வறுவர் அபத்வம்ஸஜர். அபஸதர் அறுவரையும் கேள். சூத்ரனுக்குப் பிராம்மணக்ஷத்திரியவைசியப்பெண்களிடம்பிறந்த ஸம்ஸ்காரமற்ற சண்டாளர்களாகிய அபஸதர்கள்மூவர். வைசியனுக்குப் பிராம்மணப்பெண்ணினிடத்திலும் க்ஷத்திரியப்பெண்ணினிடத்திலும்பிறந்தவர் முறையே மாகதன் வாமகனென்னும் அபஸதர்இருவர். க்ஷத்திரியனுக்குப் பிராம்மணப்பெண்ணினிடம்பிறந்த ஸூதனென்ற அபஸதன் ஒருவன். இவ்வறுவரும் அபஸதரென்னப்படுகிறார். அரசனே! இப்புத்ரர்களைப் பொய்யாகச்செய்யமுடியாது" என்றார். யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! சிலர்மட்டும் க்ஷேத்ரஜனைப் புத்ரனென்றுசொல்லுகின்றனர். வேறுசிலர் தம்வீரியத்திற்குப்பிறந்தவனையே புத்ரனென்கிறார்கள். இவ்விருவரும் ஒருவனுக்கு ஸரியானபுத்ரர்களா? அதை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர், "தன்வீரியத்திற்குப்பிறந்தவனும் புத்ரனாவான். தன்க்ஷேத்திரத்திற்பிறந்தவனும் புத்ரனாவான். ஸஹோடன் சாஸ்திரவிதியைக்கடந்தே புத்ரனாகிறானென்பதை நீ என்னிடம் தெரிந்துகொள்வாயாக" என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "தன்வீரியத்திற்குப்பிறந்தவன் தன்புத்ரனென்பதை அறிந்திருக்கிறோம். க்ஷேத்திரத்திற்பிறந்தவன் புத்ரனாவது எப்படி? சாஸ்திரவிதியைக்கடந்ததனால் உண்டான ஸஹோடனைப் புத்ரனென்றுநினைப்பதெப்படி?" என்றுகேட்டார். பீஷ்மர், "அரசனே! யுதிஷ்டிர! ஒருவன் தன்வீரியத்தினால் புத்ரனையுண்டாக்கி ஏதோ ஒருகாரணம்பற்றி அப்புத்ரனை விட்டுவிடுவானாயின் அப்புத்ரன் விஷயத்தில் வீரியம்காரணமாவதில்லை. அந்தப்புத்ரன் அந்தப்பெண்ணின்கணவனுக்கே உரியவன். அரசனே! புத்ரனைவிரும்புகிறஒருவன் புத்ரனுக்காகவே ஒருகர்ப்பிணியை விவாகம்பண்ணிக்கொள்வானாயின் அந்தவிஷயத்தில் தனக்குப்பிறந்தவன்தான் புத்ரனென்பதில்லை. பரதசிரேஷ்டனே! ஒருவனுடையமனைவியினிடத்தில் மற்றொருவனுக்குப்பிறந்தபுத்ரன் அடையாளங்களாலேயே அறியப்படுகிறான். ஒருவனுடைய உருவத்தை மறைக்கமுடியாது. அது பிரத்யக்ஷமாகக்காணப்படுகிறது. சில இடங்களில் தான் எடுத்

துக்கொள்வதனாலேயே கிருத்ரிமபுத்ரனென்றுகாண்கிறோம். யுதிஷ்டிர! அவன் விஷயத்தில் பீஜமும் காரணமன்று; க்ஷேத்திரமும் காரணமன்று" என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "பாரதரே! அபிமானித்து எடுத்துக்கொண்டதினாலேயே அறியப்படுகிறவனும் வீரியமும் க்ஷேத்திரமும் காரணமாகக்காணப்படாமலிருப்பவனுமாகிய க்ருத்ரிமபுத்ரன் எப்படிப்பட்டவன்?" என்றுகேட்டார். பீஷ்மர், "தாய்தந்தையர்களால் வழியில்போட்டுவிடப்பட்ட பிள்ளையை ஒருவன்வளர்க்க அவன்தாய் தந்தைகள் இன்னாரென்று தெரியாமலுமிருக்குமாயின் அவன் வளர்ப்பவனுக்குக் கிருத்ரிமபுத்ரனாகிறான். யஜமானனில்லாதசொத்துக்கு அது யாருடைய அனுபவத்தில் இருப்பதாகக் காணப்படுகிறதோ அவன்தானே அதிகாரி? எந்தவர்ணத்தான் அந்தப்புத்ரனை வளர்க்கிறானோ அந்தவர்ணத்தானாகவே அந்தப்புத்ரனாகிறான்" என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! அவனுக்கு உபநயனமுதலிய ஸம்ஸ்காரங்களை எப்படிச்செய்யவேண்டும்? அவனுக்குக் கன்னிகாதானம்செய்வதெப்படி? அதனை எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார். "வளர்ப்பவன் தன்னைப்போலவே அவனுக்கு ஸம்ஸ்காரம்செய்யவேண்டும். தாய்தந்தைகளால் விடப்பட்டவன் தன் யஜமானனுடையவர்ணத்தைச் சேர்ந்தவனேயாகிறான். தர்மந்தவறாதவனே! யுதிஷ்டிரனே! ஆதலால், போஷிப்பவனுடைய கோத்திரத்தில் பிறந்தவனுக்குச்செய்யும் ஸம்ஸ்காரத்தையே அவனுக்குச்செய்யவேண்டும். அந்தவர்ணத்துக் கன்னிகையையே அவனுக்குக்கொடுக்கவேண்டும். மாதாவின்வர்ணம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தால் உபநயனஸம்ஸ்காரம்செய்வதற்கு அவள் வர்ணமும் கோத்திரமுமேயாகும். கானீனனும் ஸஹோடனும் பாவத்தினால்வந்த புத்ரர்களென்றே அறியவேண்டும். அவர்களுக்கும் ஸரியானபுத்ரர்களுக்குப்போலவே உபநயநமுதலான ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பது நிச்சயம். பிராம்மணர்முதலானவர் க்ஷேத்திரஜனாயினும் அபஸதனாயினும் ஸஹோடனாயினும் அந்தப்புத்ரர்களுக்கும் தங்களுக்குரிய ஸம்ஸ்காரங்களையே செய்யவேண்டும். [1]தர்மசாஸ்திரங்களில் வர்ணங்களைப் பற்றி இந்தநிச்சயந்தான் காணப்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம் உனக்குச்சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?" என்றுசொன்னார்.

---

[1] அதிகபாடமான அரை சுலோகம் விடப்பட்டது.

எண்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹவாஸஸ்நேஹத்தைப்பற்றிய ச்யவனர்கதை.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! பார்ப்பதனாலும் கூடவஸிப்பதனாலும் உண்டாகும் ஸ்நேகம் எவ்வகையென்பதையும் கோக்களின் பெரிய மகிமையையும்பற்றி எனக்கு உரைக்கக்கடவீர்" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"சிறந்தபராக்கிரமமுள்ளவனே! ஆ! ஆ! நகுஷனுக்கும் ச்யவனமகரிஷிக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணத்தைப்பற்றிய ஒருபூர்வகதையை உனக்குச்சொல்வேன். பரதசிரேஷ்டனே! முற்காலத்தில் ப்ருகுவம்சத்தவரான ச்யவனமகரிஷி நீருக்குள்வஸித்துக்கொண்டு பெருந்தவம் செய்யத்தொடங்கினார். அம்முனிவர் கர்வத்தையும் கோபத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் துயரத்தையும்ஒழித்துப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் ஜலத்தில்வஸித்துக்கொண்டு தவம்செய்தார். ஜலசரங்களான பிராணிகளெல்லாவற்றிற்கும் சந்திரன்போல இனியஅம்மகரிஷி எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் உண்மையானபெரியநம்பிக்கையை வைத்தார்; ஸ்நானம்செய்தும் தேவதைகளைநமஸ்கரித்தும் கங்கையமுனையிரண்டும் சேருமிடத்தில் கட்டைபோல ஜலத்தில் முழுகியிருந்தார்; காற்றின் வேகம்போல மிக்கபயங்கரமும் அச்சத்தைத்தரும்ஒலியுள்ளவையுமான கங்கையமுனை நதிகளின்வேகத்தைத் தலையினால்தாங்கினார். கங்கையும் யமுனையும் மற்றுமுள்ளநதிகளும் தடாகங்களும் அம்முனிவரைப் பிரதக்ஷிணம்செய்தன. அவரைத் துன்பப்படுத்தவில்லை. பரதசிரேஷ்டனே! சிறந்தஞானமுள்ள அம்மகாமுனிவர் மரம்போல நீருக்குள் படுத்தார்; பிறகு, நேராக நின்றார். அவர் ஜலத்தில் வஸிக்கும்பிராணிகளுக்கெல்லாம் காட்சிக்கினியவராயிருந்தார். அப்பொழுது மீன்கள் மனங்களித்து அவரை முகர்ந்தன. அவருக்கு அந்தஜலவாஸத்திலேயே பெருங்காலம் கடந்துபோயிற்று. சிறந்த பராக்கிரமமுள்ளவனே! பிறகு, ஒருநாள் ஒருவேளையில் மீன்பிடித்து ஜீவிப்பவர்கள் வலைகளைக்கையிலெடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். தேகப்பயிற்சியுள்ளவர்களும் பலமும் பராக்கிரமமுமுள்ளவர்களும் தண்ணீரில்நடப்பவர்களும் வலைவேலையில் தவறாதவர்களுமாகிய செம்படவர் அநேகர் அவ்விடத்தில் மீன்பிடிக்க எண்ணங்கொண்டு அங்கேவந்தனர். பாரதசிரேஷ்டனே! அவர்கள் புதுக்கயிறுகளினால் பின்னப்பட்ட உறுதியானவலையைப் போட்டனர். பிறகு

ம ்சங்களைத் தூக்கியிழுத்தனர். அப்போது, மச்சங்களைவிரும்பின அந்தச்செம்படவர்கள் அநேகஉபாயங்களினால் கங்கையமுனைகளின் ஜலத்தை வலையினால் மூடிவிட்டனர். புதுக்கயிறுகளினாற்பின்னப்பட்டதும் அந்தஜலத்திற்குப் போதுமான அகலமும் நீளமுமுள்ளதுமான அவர்களின்வலை முழுதும்பரவிற்று. பிறகு, அவர்களனைவரும் ஜலத்திலிருந்து மிகப்பெரியதும் வலியதுமான அந்தவலையை நன்றாக முறுக்கிஇழுத்தனர். அவர்கள் சிறிதும்பயப்படாதவர்களாகவும் உற்சாகமுள்ளவர்களாகவும் ஒருவரால்ஒருவர்தாங்கப்பட்டவர்களாகவும் அங்குள்ள மச்சங்களையும் மற்றுமுள்ள ஜலஜந்துக்களையும் கட்டியிழுத்தனர். மகாராஜனே! அப்படியே மச்சங்களால் சூழப்பட்ட ப்ருகுவம்சபுத்ரரான ச்யவனரையும் தற்செயலாக வலையினால் இழுத்தனர். ஆற்றின்பாசிகள் உடம்பெல்லாம் ஒட்டிக்கொண்டவரும் [1]செம்மட்டைநிறமான மீசையையும் ஜடையையுந்தரித்தவரும் தேகத்தில் கிளிஞ்சில்கள் நகங்கள்போல ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதனால் விசித்ரமான பன்றிமுட்கள் பதித்திருப்பவர்போன்றவரும் வலையினால் வெளியில் எடுக்கப்பட்டவரும் வேதங்களில் கரைகண்டவருமான அந்த முனிவரைக் கண்டபோதே அந்தச்செம்படவர்களனைவரும் கைகூப்பித் தலைவணங்கித் தரையில்விழுந்தனர். விசனத்தினாலும் பயத்தினாலும் வலையையிழுத்ததனாலும் தரையில்வந்ததனாலும் மீன்கள் இறந்துபோயின. மீன்கள் வதம்செய்யப்பட்டதைக்கண்ட அம்முனிவர் தயைமேற்கொண்டு அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருந்தனர். செம்படவர்கள், 'மகாமுனிவரே! நாங்கள் தெரியாமற்செய்த பாவத்திற்கு எங்கள்மேல் அனுக்கிரகம்செய்யக்கடவீர். நாங்கள் உமக்கு என்னவிருப்பத்தைச் செய்யக்கடவோம்? அதை எங்களுக்குக் கட்டளையிடும்' என்று வேண்டினர். இவ்வாறு அவர்களால் சொல்லப்பட்ட மீன்களின் நடுவிலிருந்த ச்வயனர், 'இப்போது என்னுடைய முக்கியமான விருப்பத்தை நீங்கள் ஊக்கத்துடன் கேளுங்கள். உயிர்விடுவதையோ வலையிலிருந்து விடுபடுவதையோ இம்மச்சங்களோடு கூடத்தான் நான் அனுபவிப்பேன். கூடஇருந்தசினேகத்தினால் ஜலத்தில்வசித்த மச்சங்களை விட நான் துணியவில்லை' என்றுசொன்னார். அவரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தச்செம்படவரனைவரும் பயத்தினால் மிகவும் நடுக்கமடைந்து முகங்கருகி நகுஷனுக்கு அதைத் தெரிவித்தனர்.

---

[1] 'ஹரி' என்பது மூலம்; பச்சை யென்றுங்கொள்ளலாம்.

எண்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ச்யவனர் கதைத் தொடர்ச்சி.)

அந்த ச்யவனர் அவ்வாறு இருப்பதைக்கேட்டநருஷன், அமைச்சர்களோடும் புரோகிதர்களோடும் அவரிருக்குமிடத்திற்கு விரைவாகச் சென்றான். அவ்வரசன் சாஸ்திரப்படி சுத்தியைச்செய்துகொண்டு மகாத்மாவானச்யவனருக்குக் கைகூப்பிவணங்கித் தன்னைத் தெரிவித்துக்கொண்டான். அரசனே! அந்தஅரசனுடையபுரோஹிதர் விரதந் தவறாதவரும் தேவதையைப்போன்றவரும் மகாத்மாவுமானச்யவனரைப் பூஜித்தார். நருஷன், 'மகிமைபொருந்திய பிராம்மணோத்தமரே! உமக்கு எந்தவிருப்பத்தை நான் செய்யக்கடவேன்? அதை எனக்குக் கட்டளையிடும். அது செயற்கரியதுவாயிருந்தாலும் செய்வேன்' என்றுகேட்டான். அதற்கு, ச்யவனர், 'மச்சங்களால் ஜீவிக்கும்செம்படவர்கள் மிக்கவருத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு மச்சங்கள்விற்கும்விலைகளுடன் எனக்குவிலைகொடு' என்று சொன்னார். நருஷன், 'புரோகிதரே! இந்தப்பகவானுக்குவிலையாக ஆயிரம்பொன் செம்படவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்; அல்லது, இந்தச்யவனமகரிஷி என்னசொல்லுகிறார்?' என்றுசொன்னான். ச்யவனர், 'அரசனே! தன்விலையைத் தான்சொல்லலாகாது. அதை உலகம் சிலாகிக்காது. எனக்கு ஆத்மஸ்துதியைச்செய்யவும் இஷ்டமில்லை, ஆதலால், ஆயிரம்பொன்னுக்குத் தகுதியுள்ளவனல்லேனென்பதைமட்டும் நான் சொல்வேன்; அல்லது, நீ என்ன நினைக்கிறாய்? எனக்குச் சரியானவிலையைக்கொடு; உன்புத்தியினால் நிச்சயம் செய்' என்றுசொன்னார். நருஷன் புரோகிதரைப்பார்த்து, 'பிராம்மணரே! செம்படவர்களுக்கு நூறாயிரம்பொன்கொடும்; அது இந்தப்பகவானுக்கு விலையாகுமா? அல்லது, நீர் வேறென்னநினைக்கிறீர்?' என்றுகேட்டான், ச்யவனர், 'ராஜசிரேஷ்டனே! நூறாயிரம் பொன்களுக்கு நான் ஈடாகமாட்டேன். ஸரிவிலை கொடுக்கவேண்டும். மந்திரிகளுடன்கலந்து ஆலோசிக்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னார். நருஷன், 'புரோகிதரே! கோடிப்பொன் விலையாகச் செம்படவர்களுக்குக்கொடும். அதுவும் விலையாகாவிடின் இன்னும் அதிகமாகவும் கொடுக்கலாம்' என்றுசொன்னான், ச்யவனர், 'சிறந்தபராக்

கிரமமுள்ள அரசனே! கோடிக்கும் அதற்குமேற்பட்டதற்கும் நான் தகுந்தவனல்லேன். எனக்குத்தகுதியானவிலையைக் கொடுக்கவேண்டும். பிராம்மணர்களுடன் ஆலோசிப்பாயாக' என்றுசொன்னார். நகுஷன் புரோகிதரைப்பார்த்து, 'பிராம்மணரே! பாதிராஜ்யத்தையாவது முழுராஜ்யத்தையுமாவது செம்படவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம். இதுஸரியென்று நான் நினைக்கிறேன். நீர் வேறுஏதாவதுநினைக்கிறீரா?' என்றுகேட்டான். ச்யவனர், 'வேந்தனே! பாதிராஜ்யத்தையும் முழுராஜ்யத்தையும் (எனக்கேற்ற) விலையாக்க நான் தகுந்தவனல்லேன். ஸரியானவிலை கொடுக்கப்படவேண்டும். ரிஷிகளுடன்கூட ஆலோசிக்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னார். மகரிஷியின் சொல்லைக்கேட்டுத் துயரத்தினால்மனங்குன்றினநகுஷன் மந்திரிகளோடும் புரோகிதரோடுங்கூடச் சிந்தித்தான். அப்போது, காட்டில்ஸஞ்சரிப்பவரும் கிழங்குகளையும் கனிகளையும்உண்பவரும் பசுவின்வயிற்றிற்பிறந்தவருமாகிய வேறுஒருமுனிவர் நகுஷன்சமீபத்திலிருந்துகொண்டிருந்தார். அந்தப்பிராம்மணோத்தமர் அந்தவேந்தனைவிளித்து, 'அந்தச்யவனர் உடனே திருப்தியடையும்படி நான் செய்வேன். நான் வேடிக்கையிலுங்கூடப் பொய்பேசேன். மற்றப்போது ஏது? உனக்கு நான் எதைச்சொல்வேனோ அதை நீ ஆக்ஷேபியாமற் செய்யவேண்டும்' என்றுசொன்னார். நகுஷன், 'மகரிஷியே! எல்லாந்தெரிந்தநீர் இந்தப்ருகுவம்சத்துமகரிஷிக்குத் தகுந்தவிலையைச் சொல்லக்கடவீர்; என்னையும் என்தேசத்தையும் என்குலத்தையும் காப்பாற்றுவீராக. இந்தப்பகவான் கோபித்தாராயின் மூவுலகங்களையும் அழித்துவிடுவார். தவமில்லாமல் கைவன்மையையேஆதாரமாகவுடைய என்னொருவனை அழிப்பது எவ்வளவு? அமைச்சரோடும் ரித்விக்குகளோடும் ஆழமானநீரில் மூழ்கிப்போனஎனக்கு நீர் தெப்பமாகக்கடவீர்; விலையை நிச்சயப்படுத்தும்' என்றுகேட்டான். கோவினிடத்திற்பிறந்தவரும் சிறந்ததவவன்மையுள்ளவருமாகிய அம்முனிவர் நகுஷன்சொல்லைக்கேட்டு, நகுஷனும் அவன்மந்திரிகளனைவரும் மகிழும்படி அவ்வரசனுக்குச் சொல்லலானார். 'பிராம்மணர்குலமும் கோக்குலமும் ஒன்றே இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருகுலத்தில் மந்திரங்களும் மற்றொருகுலத்தில் நெய்முதலிய ஹோமத்திரவியங்களுமிருக்கின்றன. புருஷஶ்ரேஷ்டனான மகாராஜனே! வர்ணங்களிற்சிறந்தவரான பிராம்மணர்களுக்கும் கோக்களுக்கும் விலையில்லை. ஆதலால், கோவை விலையாகஏற்படுத்தலாம்' என்றார்.

தர்மராஜனே! நகுஷன் அம்மகரிஷியின் சொல்லைக்கேட்டபிறகு மந்திரிகளோடும் புரோகிதர்களோடும் மிக மகிழ்வுற்று ப்ருகுபுத்ரரும் உக்கிரமானதவமுள்ளவருமான ச்யவனரிடத்திற்சென்று சொல்லினாலேயே அவர் ஸந்தோஷப்படும்படி, 'ஓ! பார்க்கவரே! பிரம்மரிஷியே! நீர் கோவினால் கிரயத்துக்குவாங்கப்பட்டீர்; எழுந்திரும்; எழுந்திரும். தர்மிஷ்டரிற்சிறந்தவரே! உமக்கு இதுவிலையென்று நான்நினைக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். ச்யவனர், 'அரசர்க்கரசே! இதோ எழுந்திருக்கிறேன். குற்றமற்றவனே! நான் உன்னால் ஸரியானவிலைக்குவாங்கப்பெற்றேன். தர்மந்தவறாதவனே! இவ்வுலகத்தில் கோக்களுக்கொப்பானதனம் ஒன்றையும் நான் பார்க்கவில்லை. வீரனான அரசனே! கோக்களை வாயினாற் சொல்வதும் காதினால்கேட்பதும் கண்ணால்பார்ப்பதும் தானஞ்செய்வதும் எல்லாப்பாவங்களையும்போக்கி க்ஷேமங்களைத்தருவனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கோக்கள்தாம் எப்போதும் லக்ஷ்மிக்குஆதாரமானவை. கோக்களினிடம் பாவமில்லை. மனிதர்களுக்கு எப்போதும் அன்னமும் தேவர்களுக்குச் சிறந்தஹவிஸும் கோக்களே. ஹோமமும் யாகமும் எப்போதும் கோக்களைப்பொறுத்திருக்கின்றன. யாகத்தைநடத்துகின்றவைகளும் கோக்களே. யாகத்தின்பயனும் கோக்களே. தேவலோகத்தின் அழிவில்லாத ஸ்வர்க்கஸுகமாகிய அமிருதத்தைப்பெருக்குகின்றவையும் வகிக்கின்றவையும் கோக்களே. இவை அம்ருதத்திற்கு ஆதாரமாயிருப்பதனால்தான் எல்லாலோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்படுகின்றன. இப்பூமியில் கோக்கள் ஒளியிலும் உருவத்திலும் பாவத்தையெரிக்கின்ற அக்நியைப்போன்றவை. மனிதர்களுக்குக் கோக்களே மிகப்பெரியமகிமை. சுகத்தைக்கொடுப்பவையும் அவையே. பசுக்கூட்டம், எந்தஇடத்தில் அச்சமின்றிப் படுத்து மூச்சுவிடுகிறதோ அந்தத்தேசத்தையே விளங்கச்செய்கிறது; அந்தத் தேசத்தின்பாவத்தைப் போக்குகிறது. பசுக்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் படிகள். அவை ஸ்வர்க்கத்திலும் பூஜிக்கப்படுகின்றன. கோக்கள் நினைத்தவற்றையெல்லாம் கறக்கும்தேவதைகள். அவற்றிற்குமேல் சிறந்தது மற்றொன்றுமில்லை. பரதசிரேஷ்டனான நகுஷனே! கோக்களிடத்திலுள்ள இந்தமகிமையை நான் உனக்குச்சொன்னேன். இஃது அவற்றின்சிறப்பில் சிறுபான்மைசொன்னது; முழுவதும்சொல்லமுடியாது' என்றுசொன்னார். செம்படவர்கள், 'முனிவரே! எங்களைப் பார்த்தும் எங்களுடன் பேசியுமிருக்கிறீர். ஸாதுக்களுக்கு ஏழு சொற்களில் ஸ்நேகம் உண்டாகிறது. பிரபுவே! எங்களுக்கு அனுக்கிரகம்செய்வீராக. தர்மாத்மாவே! ஹவிஸுகளெல்லாவற்றையும்

அக்கினி புசிப்பது எப்படியோ அப்படியே நீரும் (எல்லாவற்றையும் எரிக்கும்) சக்தியுள்ள புருஷவடிவமான அக்நியாயிருக்கிறீர். வித்வானே! உங்களை நாங்கள் நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்திக்கிறோம். எங்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காக இந்தக்கோவை எங்களிடம் நீங்கள் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். காப்பாற்றத் திறமையோடு கரைகடந்தஆபத்தில் காப்பாற்றுகிறவர்களுக்கு என்னபலனே அது உமக்கேதெரியும். இப்போது எங்களுக்கு நரகத்திற்கு நீர்தாம் சரணம்' என்றுவேண்டினர். அதற்கு ச்யவனர், 'ஏழை ரிஷி பார்வையில்விஷமுள்ளஸர்ப்பம் இவர்களின்கண்கள், ஜ்வலிக்கும்அக்நி உலர்ந்தவிறகையெரிப்பதுபோல மனிதனை அடியோடு எரித்துவிடும். செம்படவர்களே! உங்களிடத்தில் பசுவைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உடனே நீங்கள் பாவத்தைவிட்டு வலையினால் எடுக்கப்பட்ட மீன்களுடன்கூட ஸ்வர்க்கத்திற்குச் செல்லுங்கள்' என்றுசொன்னார். பரிசுத்த ஆத்மாவான அம்மகரிஷியின்மகிமையினால் அவர் சொன்னவுடனே அந்தச்செம்படவர்கள் மச்சங்களுடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றனர். பரதசிரேஷ்டனே! அப்போது செம்படவர்களும் ஸ்வர்க்கமேறுவதைக்கண்டு நகுஷராஜன் வியந்துநின்றான். பிறகு, கோவுக்குப்பிறந்தமுனிவரும் ப்ருகுசிரேஷ்டரான ச்யவனரும் நகுஷராஜனுக்குத் தக்க இரண்டுவரங்கள் அளிப்பதாகக் கேட்டனர். பரதசிரேஷ்டனே! அப்போது பூமியைஆளுகிறஇந்திரனையொத்தவனும் மஹாவீரனுமான நகுஷமகாராஜன் ஸந்தோஷமடைந்து அனுக்கிரகமே பெரிதென்றுசொல்லித் தர்மத்தில் நிலைகுலையாமலிருப்பதையே வரமாக அவரிடம் பெற்றுக்கொண்டான். அவர்களால், 'அப்படியேஆகட்டும்' என்றுசொல்லப்பெற்று அவ்விரண்டுரிஷிகளையும் அன்புடன் பூசித்தான். பிறகு, ச்யவனர் தவதீக்ஷையைமுடித்துக்கொண்டு தம்ஆசிரமத்திற்குச் சென்றார். சிறந்தமகிமையுள்ள [1]கவிஜரென்னும்முனிவரும் தம் ஆசிரமத்திற்குச்சென்றார். அரசனே! செம்படவர்களும் அந்த மச்சங்களும் ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றனர். நகுஷனும் வரம்பெற்றுக்கொண்டு தன்நகரத்தில் பிரவேசித்தான். அப்பா! யுதிஷ்டிரா! பார்ப்பதனாலும் கூடவஸிப்பதனாலும் ஸ்நேகமுண்டாவதைப்பற்றியும் பசுக்களின்மகிமையைப்பற்றியும் நீ என்னைக்கேட்டதற்குத் தர்மத்தினுடைய நிச்சயத்துக்காக இந்தச்சரித்திரத்தை உனக்குச்சொன்னேன். வீரனே! இன்னும் என்னசொல்லவேண்டும்? உன்மனத்தில் என்ன இருக்கிறது?" என்றார்.

---

[1] கோவினிடம் பிறந்தவர்.

எண்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)



(பரசுராம விசுவாமித்ர ஜனனவிஷயமான ச்யவனர் குசிகனிடம்வஸித்த கதை.)

யுதிஷ்டிரர், "பேரறிவுள்ளவரே! கடலுக்கொப்பானவரே! மகாவீரரே! எனக்கு இன்னுமொரு மிகப்பெரியஸந்தேகமிருக்கிறது. அதைக் கேளும். கேட்டபின் எனக்கு விரித்துரைக்கக்கடவீர். பிரபுவே! தர்மிஷ்டரிற்சிறந்தவராகிய பரசுராமரைக்குறித்து எனக்கு மிக்கஆச்சரியமிருக்கிறது. அதை எனக்கு உரைக்கக்கடவீர். பிரம்ம தேஜஸின்பலன் மிகநிரம்பின இந்த ச்யவனர்முதலானவரிடத்தில் உறுதியானபராக்ரமமுள்ள இந்தப் பரசுராமர் எப்படி உண்டானார்? பிரம்மரிஷிகள் வம்சத்திற்பிறந்தபரசுராமர் க்ஷத்திரியச்செய்கையுள்ள வரானது எப்படி? அரசரே! ஆதலால், இவருடையவரலாற்றை முழுதும் சொல்லக்கடவீர். விசுவாமித்திரரும் க்ஷத்திரியவம்சத்திற்பிறந்து பிராம்மணரானது எப்படி? புருஷசிரேஷ்டரே! பரசுராமர் விசுவாமித்திரர் இவ்விரண்டுமகாத்மாக்களின் மகிமையும் மிகப்பெரிதாகவன்றோ இருந்தது? ஆ! ஆ! மிகத்தெரிந்தவரே! இந்தக்குற்றம் ச்யவனர்குசிகர் இவர்களின் புத்ரர்களைத்தாண்டிப் பேரர்களுக்குவந்ததேன்? இதை எனக்குத் தெளிவாக உரைக்கக்கடவீர்" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பாரதனே! இந்தவிஷயத்தில் ச்யவனருக்கும் குசிகனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையாகிய ஒருபுராதனசரித்திரத்தைக் கூறுகின்றனர். முன்னர், தவத்தையே தனமாகவுடையவரும் ரிஷிசிரேஷ்டரும் ப்ருகுபுத்ரரும் சிறந்தஞானமுள்ளவருமான ச்யவனர் தம்வம்சத்தில் இந்தக்குற்றம் நேரிடப்போவதை முன்னமே அறிந்து குணதோஷங்களின் பலாபலன்களையெல்லாம் மனத்தில் நிச்சயம்செய்துகொண்டு குசிகவம்சத்தை முழுதும் எரிக்கக்கருதி அந்தக்குசிகனிடம்சென்று, 'குற்றமற்றவனே! எனக்கு உன்னுடன்கூட வஸிப்பதற்கு விருப்பமுண்டாயிருக்கிறது' என்றுசொன்னார். அதற்குக்குசிகன், 'பகவானே! இவ்வுலகத்தில் தெரிந்தவர்கள் சேர்ந்து ஒருதர்மத்தை அநுஷ்டிக்கின்றனர். அதைத்தான் கன்னிகாதானம்செய்யும்போதெல்லாம் தெரிந்தவர்கள்சொல்லுவது. தபோதனரே! தர்மமார்க்கமான அந்தக்கார்யம் வெகுநாளாக விட்டுப்போயிற்று. அதை

நான் செய்வேன். அதற்கு நீங்கள் அனுமதிகொடுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னான்; உடனே ச்யவனமஹாமுனிவருக்கு ஆசனத்தையெடுத்துக்கொண்டு மனைவியுடன் அவரிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அரசன் பாத்திரத்தையெடுத்துக்கொண்டு அவருக்குப் பாத்யத்தைக் கொடுத்தான்; அம்மகாத்மாவுக்கு எல்லா உபசாரங்களையும் செய்தான். பிறகு, மகாத்மாவும் நியமந்தவறாதவனுமான அந்த அரசன் சாஸ்திரப்படி மதுபர்க்கத்தை ச்யவனருக்கு ஆதரத்துடன் கொடுத்தான். அந்தப்பிராம்மணருக்கு அவ்வாறு பூஜைசெய்தபிறகு மறுபடியும் அவரைப்பார்த்து, 'ஓ! பகவானே! நாங்களிருவரும் உமக்குட்பட்டவர்கள். நாங்கள் என்னசெய்யக்கடவோம்? சொல்லும். கடுந்தவமுள்ளவரே! ராஜ்யம் தனம் பசுக்கள் யாகங்கள் தானங்கள் இன்னும் என்னவேண்டுமானாலும் சொல்லும். உமக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுக்கிறேன். இந்த அரண்மனையும் இந்தராஜ்யமும் இந்தஸிம்மாஸனமும் உம்முடையவை. நீர் தாம் அரசர்; பூமியை ஆளும். நான் என்மனைவியுடன்கூட உமக்குட்பட்ட ஊழியன்' என்று சொன்னான். அவன் இந்தச்சொல்லைச்சொன்னபோது ப்ருகுபுத்ரரான ச்யவனர் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து குசிகனைப்பார்த்து, 'வேந்தே! ராஜ்யத்தையும் தனத்தையும் பெண்களையும் கோக்களையும் தேசங்களையும் யாகத்தையும் நான் விரும்பவில்லை. நான் சொல்வதைக் கேட்கவேண்டும். நான் ஒருதவம்செய்ய ஆரம்பிக்கப்போகிறேன். உங்களிருவருக்கும் இஷ்டமாயிருந்தால் நீங்களிருவரும் மனவேறுபாடின்றி ஜாக்ரதையோடு எனக்குப் பணிவிடைசெய்யவேண்டும்' என்றுகேட்டார். பாரதனே! அவர் இவ்வாறுசொன்னவுடன் அந்த அரசனும் அரசியும் களிப்படைந்து, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அந்தரிஷிக்கு மறுமொழிகூறினர். உடனே, குசிகன் மனக்களிப்புடன் அவரைத் தன் வீட்டில் சிறந்த இடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுபோனான்; அழகான இடத்தை அவருக்குக் காண்பித்தான். 'தபோதனரே! பகவானான உங்களுக்கு இது சயனம். இதில் இஷ்டப்படியிருக்கலாம். உமக்கு ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுவதற்கு நாங்களிருவரும் முயல்வோம்' என்றுசொன்னான். இப்படி அவர்கள் மூவரும் ஸம்பாஷணைசெய்துகொண்டிருக்கையில், சூரியாஸ்தமனமாயிற்று. உடனே, ரிஷி அன்னபானங்களைக்கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். பிறகு, குசிகராஜன் வணங்கி, 'எவ்வகையான அன்னம் உமக்குவிருப்பம்? எதை நான் கொண்டுவரலாம்?' என்று கேட்டான். பாரதனே! அப்போது, அம்முனிவர் மிக்கமகிழ்ச்சி

யுடன் அரசனைப்பார்த்து, 'உன்னுடைய செல்வத்திற்குத்தகுந்த ஆகாரத்தைக் கொடு' என்றுசொன்னார். அவ்வரசன் அவர்சொல்லைக் கொண்டாடி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொன்னான்; மன்னவ! தன்னியல்புக்குத்தக்க ஆகாரத்தை அவருக்குக் கொடுத்தான். பிரபுவே! தர்மந்தெரிந்தவரான அந்தச்யவனபகவான் புசித்தபிறகு, அரசன் அரசியிருவரையும்பார்த்து, 'எனக்கு நித்திரை வருத்துகிறது. நான் படுக்கவிரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னார். பகவானாகிய அந்தரிஷிசிரேஷ்டர் உடனே படுக்கையறைக்குச் சென்று படுத்தார். அரசன் தன்மனைவியுடன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அந்தச்யவனர், 'நான் தூங்கும்பொழுது எழுப்பக்கூடாது; நீங்களிருவரும் இரவில் கண்விழித்துக்கொண்டு என்கால்களைப் பிடிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். தர்மந்தெரிந்தகுசிகன் ஆக்ஷேபியாமல், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொன்னான். அவர்களிருவரும் இரவுகழிந்தபோதும் அவரை எழுப்பாமலிருந்தனர். மகாராஜனே! அப்போது, அந்தஸ்த்ரீபுருஷர்களிருவரும் அம்மகரிஷிகட்டளையிட்டபடி ஜாக்கிரதையாக அவருக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்தனர். அந்தமகிமைபொருந்திய பிராம்மணர் அவ்வாறு அரசனுக்குக்கட்டளையிட்டுப் பிறகு, ஒருபக்கமாக இருபத்தொருநாள் தூங்கினார். கௌரவனே! ச்யவனரை ஸந்தோஷப்படுத்துவதில் ஊக்கமுள்ள அவ்வரசன் மனைவியுடன் ஆகாரமில்லாமல் ஸந்தோஷமாக அவருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தான். அந்தச்யவனமுனிவர் தாமேஎழுந்தார். அந்தச்சிறந்ததவமுள்ளவர் ஒன்றுஞ்சொல்லாமலே கிருகத்தினின்று வெளியிற்சென்றார். அவ்வரசன் அரசியிருவரும் பசியினாலும் களைப்பினாலும் வருந்தினவர்களாகவே அம்முனிவரைப் பின்சென்றனர். அம்முனிசிரேஷ்டர் அவ்விருவரையும் பார்க்கவேயில்லை. அரசர்க்கரசே! அந்தப்ருகுகுலசிரேஷ்டர் அரசன் அரசியிருவரும் பார்த்திருக்கும் போதே அந்தர்த்தானமாயினார். பிறகு, அரசன் தரையில் விழுந்தான். பிறகு, சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் மூர்ச்சைதெளிந்து அரசன் மறுபடியும் தன் தேவியுடன் அம்மகரிஷியைத் தேட ஆரம்பித்தான்'' என்றார்.

எண்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)



(ச்யவனர் குசிகனிடம்வஸித்தகதைத் தொடர்ச்சி.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! அந்தப்பிராம்மணர் அந்தர்த்தானமானபோது அவ்வரசனும் சிறந்தபாக்கியவதியான அவன்மனைவியும் என்னசெய்தனர்? அதனை எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"அவ்வரசன் அந்தரிஷியைக்காணாமல் மனைவியுடன்கூடக் களைத்து வெட்கி மதிமயங்கித் திரும்பினான். அவ்வரசன் நகரத்தினுள் பிரவேசித்தபின் துக்கத்துடன் அந்தச்யவனருடைய செய்கையையே நினைத்து ஒன்றும்பேசாமலிருந்தான்; ஓய்ந்தமனத்தோடு அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்தான்; அந்தச்யவனர் அதேபடுக்கையில் படுத்திருக்கக்கண்டான். அந்தரிஷியைக்கண்டு அந்தப்புதுமையைநினைத்து அரசன் அரசிஇருவரும் திகைத்துநின்றனர். அவரைக்கண்டவுடன் அவ்விருவரும் களைப்புத்தீர்ந்தவராயினர். உடனே, இருவரும் அவரிருக்குமிடம்சென்று தந்தமிடத்திலிருந்து அவர் கால்களைப்பிடித்தனர். சிறந்தசக்தியுள்ள அம்மகாமுனிவர் மறுபடியும் அவ்வளவுகாலம் மற்றொருபக்கமாகப்படுத்துத் தூங்கி விழித்துக் கொண்டார். அவரிடத்தில் பயமுள்ள அவ்விருவரும் சிறிதும் மனவேறுபாட்டையடையவில்லை. பாரதனே! அரசனே! கண்விழித்துக் கொண்ட அம்முனிவர் அரசன் அரசியிருவரையும்பார்த்து, 'நான் ஸ்நானம்செய்யப்போகிறேன். எனக்கு எண்ணெயிட வேண்டும்' என்றுசொன்னார். பசியினாலும் களைப்பினாலும் ஓய்ந்துபோன அவ்விருவரும், 'ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி, சதபாகமென்னும் விலைபெற்றதைலத்தோடு அவரிடம் வந்தனர். ஸுகமாகஉட்கார்ந்திருக்கும்ரிஷிக்கு அவர்கள் மௌனமாக அந்தத்தைலத்தைத் தேய்த்தனர். மிகச்சிறந்ததவமுள்ளபார்க்கவர் போதுமென்றுசொல்லவில்லை அவர்கள்மனம்வெறுக்காமலிருப்பதைக் கண்டபோது அங்கிருந்து எழுந்து ஸ்நானசாலையுள் விரைவாகப் பிரவேசித்தார். அங்கே அரசனுக்குரிய ஸ்நானக்கருவிகள் வைக்கப்பட்டேயிருந்தன. அவற்றையெல்லாம் அங்கீகரியாமல் அரசன் பார்த்திருக்கும்போதே அம்முனிவர் திரும்பவும் அங்கேயே அந்தர்த்தானமாயினார். பரதசிரேஷ்டனே! அப்போதும் அந்த அரசன் அரசியிருவரும் வெறுப்பையடைய

வேயில்லை. கௌரவனே! பிறகு, அந்தஸமர்த்தரான ச்யவனபக வான் ஸ்நானம்செய்தவராக ஸிம்மாஸனத்திலிருந்து குசிகனுக்கும் அவன்மனைவிக்கும் காணப்பட்டார். குசிகராஜன் தன்பாரியையுடன் முகமலர்ச்சியுற்று மனக்கலக்கமின்றி வணங்கி அன்னம்ஸித்தமா யிருக்கிறதென்று அம்முனிவருக்குத் தெரிவித்தான். முனிவர், 'கொண்டுவரலாம்' என்று அவ்வரசனுக்குச் சொன்னார். அவ்வர சன் மனைவியுடன் கூட அவ்வன்னத்தைக் கொண்டுவந்தான். பல வகைமாம்ஸபாகங்களையும் பற்பலகறிகாய்களையும் பாகுகளையும் மாப் பண்டங்களையும இனியபாகங்களையும் [1]ரஸாலையையும் அப்பங்களை யும் அறுசுவைகளோடுகூடிய பலவகைமோதகங்களையும் பலவகைச் சுவைகளையும் ரிஷிகள்புசிக்கும் காட்டு ஆகாரங்களையும் அரசர்கள் புசிக்கும் மற்றும்பலஉணவுகளையும் பலவகைக்கனிகளையும் இலந் தைப்பழத்தையும் புன்கம்பழத்தையும் [2]காஶ்மரியமும், [3]பல்லாதக மும், கனிகளும், கிருகஸ்தர்கள் உண்ணத்தக்கவையும் வானப்ரஸ்தர் கள் உண்ணத்தக்கவையுமான எல்லாவகைஆகாரங்களையும் ரிஷியின் சாபத்திற்குப்பயந்து வேந்தன் வருவித்தான். அவையெல்லாம் ச்ய வனமகரிஷியின்முன்னிலையில் வைக்கப்பட்டன. பிறகு, அந்தச்ய வனமுனிவர் அவையனைத்தையும் படுக்கையையும் ஆஸனத்தையும் போஜனபாத்திரங்களையும்சேர்த்துச் சிறந்தவஸ்திரங்களினால், மூடி எல்லாவற்றையும் எரித்துவிட்டார். மிகச்சிறந்தஉறுதியுள்ள அவ் வரசன் அரசியிருவரும் அதற்குங்கோபிக்கவில்லை. அவர்கள் பார்த்திரு க்கையிலேயே மறுபடியும் அவர் அந்தர்த்தானமாயினார். அந்த ராஜரிஷி மனைவியுடன் முன்போலவே அவ்விரவெல்லாம் முகமலர் ச்சியோடு மௌனமாகஇருந்தான்; கோபத்திற்குட்படவில்லை. அந்த அரசனுடையஅரண்மனையில் பலவகையான அன்னங்கள் எக்கா லமும் சமைக்கப்பட்டிருந்தன; சிறந்தபடுக்கைகளும் ஜலம்நிரம் பினஸ்நானகடங்களும் பலவகைஉடைகளும் எக்காலமும் ஸித்தப் படுத்தப்பட்டிருந்தன. அதனால், ச்யவனருக்குக் குற்றம்பார்க்கமுடி யாமற்போயிற்று. அந்தப்பிரம்மரிஷியானவர் மறுபடியும் குசிக ராஜனைப்பார்த்து, 'என்னைத்தேரிலேற்றி உன்பாரியையும் நீயும் நான் சொல்லுமிடத்திற்கு விரைவாக இழுத்துக்கொண்டுபோங்கள்' என்று சொன்னார்; அரசன் ஒன்றுஞ்சிந்தியாமல் தபோதனரைப்பார்த்து,

---

[1] புளிப்புத்தயிர், கற்கண்டு, நெய், தேன், மிளகு, சுக்கு, பச்சைக்கர்ப் பூரம் இவற்றைச்சேர்த்துச்செய்யும் ஒருபாகு; பீமசேனன்செய்து கிருஷ் ணன் அமுதுசெய்ததாகப் பாகசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

[2] பெருங்குமிழம்பழம். [3] சேங்கொட்டை.

'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி, 'பகவானே! வேடிக்கைத் தேரிருக்கலாமா? சண்டைத்தேரிருக்கலாமா?' என்றுகேட்டான். வேந்தனால் ஸந்தோஷத்துடன் இவ்வாறுகேட்கப்பட்ட அந்தச்யவன முனிவர் ஸந்தோஷமடைந்து பகைவர்களைவெல்லுபவனாகிய மன்னனைப்பார்த்து, 'வில், கொடி, சக்திகள், பொன்தடிகள், கதைகள், கத்திகள், அனேகம்சிறந்தஅம்புகள் இவற்றோடுகூடச் சலங்கைகள் ஒலிப்பதும் தோரணங்கள்கட்டப்பட்டதுமாகிய யுத்தத்திற்குரியதென்று நீநினைத்ததேரை உடனேகொண்டுவா' என்றுசொன்னார். உடனே, அவ்வரசன், 'அப்படியே' என்றுசொல்லிச் சிறந்ததேரை அலங்கரித்து நுகத்தடியின்இடப்பக்கத்தில் மனைவியைநியமித்து வலப்பக்கத்தில் தானிருந்துகொண்டு மூன்றுகழிகள்சேர்ந்ததும் முனையில் வஜ்ரஊசிவைக்கப்பட்டதுமாகிய சாட்டையை அந்தத்தேரில் வைத்தான். அரசன் இவற்றையெல்லாம் அவ்வாறுகொடுத்து, 'பகவானே! ப்ருகுபுத்ரரே! ரதம் எங்கேபோகவேண்டும்? சொல்லக்கடவீர். பிரம்மரிஷியே! நீர்சொல்லுமிடத்திற்கு உமதுதேர்போகும்' என்றுசொன்னான். அரசனால்இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ச்யவனபகவான் அவனைப்பார்த்து, 'இங்கிருந்து அடியடியாக மெல்லச்செல்லவேண்டும். எனக்குச்சிரமமுண்டாகாமலிருக்கும்படி என்னிஷ்டம்போல நீங்களிருவரும் போகவேண்டும்; மிகவும் ஸுகமாக ரதத்தை இழுக்கவேண்டும். ஜனங்கள்எல்லாரும் பார்க்கக்கடவர். வழிப்போக்கர்யாரையும் விலக்கலாகாது. அவர்களுக்குத் தனத்தை நான் கொடுப்பேன். வழியில் எந்தப்பிராம்மணர்கள் வேண்டினவற்றை என்னிடம்கேட்டாலும் அவர்களுக்குத் தன்ங்கள் ரத்தினங்கள் எல்லாவற்றையும் மிச்சமின்றி நான் கொடுக்கவேண்டும். அரசே! இவற்றையெல்லாம் ஆலோசியாமல்செய்' என்றுசொன்னார். அவரது அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, மன்னவன் வேலைக்காரர்களைப்பார்த்து, 'ரிஷி எதைச்சொன்னாலும் அதையெல்லாம் தடையில்லாமல் கொடுக்கவேண்டும்' என்றுகட்டளையிட்டான். பிறகு, அநேகரத்னங்களும் ஸ்த்ரீகளும் தேர்க்குதிரைகளும் சால்வைகளும் பொன்நாணயமும் கட்டிப்பொன்னும் மலைகள்போன்ற சிறந்தயானைகளும் வேந்தனுடையமந்திரிகளனைவரும் அந்தரிஷியைப் பின்சென்றனர். அந்தநகரமனைத்தும் துக்கத்துடன், 'ஆ! ஆ!' என்று கூக்குரலிட்டது. அரசன் அரசியிருவரும் சாட்டையின் கூரானமுனையினால் முதுகிலும் கன்னத்திலும் வேகமாகக்குத்தப்பட்டும் மனவேறுபாடின்றி அவரை இழுத்தனர். ஐம்பதுதினங்கள் ஆகாரமில்லாமல் பீடிக்கப்பட்டு உடம்பு

நடுக்கமுற்ற அவ்விருவரும் மனஉறுதியினால் அந்தப்பெரியதேரைக் கஷ்டப்பட்டு இழுத்தனர். மஹாராஜனே! அநேகந்தரம் அதிகமாகக் குத்தப்பட்டு ரத்தம்பெருகிக்கொண்டிருக்கும் அரசன் அரசியிருவரும் பூத்தபலாசமரங்கள்போலக் காணப்பட்டனர். அவ்விருவரையும்கண்டு துயரத்தினால் மிகக்கலங்கின பட்டணத்துஜனங்கள் அவர்சாபத்திற் குப்பயந்து அவரை ஒன்றுஞ்சொல்லாமலிருந்தனர். ஜனங்களெல்லாரும் இரண்டு இரண்டுபேராகச்சேர்ந்து, 'தவத்தின்வன்மையைப் பாருங்கள், நாம் கோபித்திருந்தும் இம்முனிசிரேஷ்டரைக் கண்ணெடுத்துப்பார்க்கவுமுடியாமல் இருக்கிறோம். பரிசுத்த ஆத்மாவும் பகவானுமான இந்தமகரிஷியின்மகிமை ஆச்சரியமானது. அரசர் அவர் மனைவி இவ்விருவருடைய உறுதியும் எப்படிப்பட்டது! பாருங்கள்! சிரமப்பட்டிருந்தும் கஷ்டப்பட்டு இந்தரதத்தை இழுக்கின்றனரே! இவர்களிடத்தில் யாதொருவேறுபாட்டையும் ச்யவனமுனிவரே காணவில்லையே!' என்று பேசிக்கொண்டனர். அந்த ப்ருகு சிரேஷ்டராகிய ச்யவனர் அவர்கள் அவ்வாறு மனவேறுபாடில்லாமலிருப்பதைக்கண்டு குபேரன்போலத் திரவியத்தையளித்தார். வேந்தன் அதிலும் மனமகிழ்ந்து அவர்கட்டளைப்படி செய்தான். பிறகு, அந்தப்பகவானான முனிசிரேஷ்டர் அவ்வரசனிடத்தில் அன்புகூர்ந்து அந்தச் சிறந்த தேரிலிருந்து இறங்கி அவ்வரசன் அரசி இருவரையும் விடுவித்தார். பாரதனே! ச்யவனர் அவர்களிருவரையும்விடுவித்தபிறகு அழகும் கம்பீரமும் அநுக்கிரகமுமுள்ளவாக்கினால், 'உங்களிருவருக்கும் சிறந்த வரந்தருவேன். அதைக்கேளுங்கள்' என்று முறையாகப்பேசினார். பரதசிரேஷ்டனே! முனிசிரேஷ்டர் சாட்டைக்கோலினால்குத்தப்பட்ட மிருதுசரீரமுள்ள அரசன் அரசிஇருவரையும் அமிருதத்திற் கொப்பான தம்கரங்களினால் அன்புடன் தடவிக்கொடுத்தார். அப்போது, அவ்வரசன், 'பார்க்கவரே! எங்களிருவருக்கும் இப்போது சிரமமில்லை. நீர் நினைத்தஅளவில் உமதுமகிமையினால் களைப்புத்தீர்ந்தவர்களானோம்' என்றுசொன்னான். பிறகு, ச்யவனபகவான் மகிழ்ந்து அவர் இருவரையும்பார்த்து, 'ராஜனே! நான் வரங்கொடுப்பதாக முதலிற்சொன்னது பொய்யாகாது. இந்தப் புண்ணியமானகங்கைக் கரை அழகானபிரதேசம். சிலகாலம் இங்கே தவம்செய்துகொண்டு வஸிப்பேன். புத்ரனே! நீ உன்நகரத்திற்குச் செல்லலாம்; சிரமத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு மறுபடியும் வரலாம். ராஜனே! நீ உன்பாரியையுடன் நாளைத்தினம் என்னை இவ்விடத்திற்பார்ப்பாய். நீ

கோபிக்கத்தகாது. உனக்கு நன்மைவந்திருக்கிறது. உன்மனத்தி லிருக்கும் விருப்பமெல்லாம் உனக்கு நிறைவேறும்' என்றுசொன்னார். அவரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டகுசிகன் மனமகிழ்ந்து அம்முனி சிரேஷ்டரைப்பார்த்து, 'மகானுபாவரே! பகவானே! எனக்குக் கோப மில்லை. நாங்களிருவரும் உம்மால் பரிசுத்தர்களாக்கப்பட்டோம்; யௌவனப்பிராயமும் அழகியதேகமும்பலமுமுள்ளவர்களாய்விட்டோம்; எனக்கும் என்மனைவிக்கும் நீர்சாட்டையினால் உண்டாக்கினபுண்கள் உடம்பிற்காணப்படவில்லை. நானும் மனைவியும் ஸுகமாயிருக்கிறோம். எனது இந்தமனைவி அப்ஸரஸ்போன்றஅழகும் சிறந்த ஒளியுமுள்ள வளாயிருப்பதைப் பார்க்கிறேன். இதற்குமுன் இவள் இப்படிக்காணப் படவில்லை. மகரிஷியே! இவையெல்லாம் உமது அனுக்கிரகத்தினால் உண்டானவை. உண்மையானமகிமையுள்ளபகவானே! உம்மிடத்தில் இது புதுமையன்று' என்னும் உண்மையானசொல்லைச் சொன்னான். குசிகனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ச்யவனர் அவனைப்பார்த்து, 'ராஜனே! நாளைத்தினம் நீ உன்பாரியையுடன் இங்குவா' என்றுசொன் னார். அவர் இவ்வாறுசொல்லி விடைகொடுக்க, ராஜரிஷி அவரைநமஸ் கரித்து அழகானதேகத்துடன் தேவேந்திரன்போல நகரத்திற்குச்சென் றான். பிறகு, மந்திரிகளும் புரோகிதர்களும் சேனைத்தலைவர்களும் எல்லாக்குடிகளும் விலைமாதர்களுடன் அரசனுக்கு எதிர்கொண்டுவந் தனர். அவர்களால்சூழப்பட்டகுசிகராஜன் சிறந்தஒளியினால்பிரகாசித் துக்கொண்டு வந்திகளினால் துதிக்கப்பட்டு மகிழ்ந்து நகரத்தில் பிரவே சித்தான். சிறந்த மகிமையுள்ள அவ்வரசன் நகரப்பிரவேசம் செய்தபிறகு காலைக்கடன்களை நிறைவேற்றிப் புசித்து மனைவியுடன்கூட இரவைப் போக்கினான். பிராம்மணசிரேஷ்டரால் கொடுக்கப்பட்ட ஒளியோடு கூடிய அழகிய தேகங்களை அடைந்த அவர்களிருவரும் சயனத்தை யடைந்து புதிதாகயௌவனம்வந்து தேவர்களைப்போல மூப்பில்லாம லிருப்பவர்களாக ஒருவரைஒருவர் கண்டு உல்லாஸமாயிருந்தனர். ப்ருகுவம்சத்தின் கீர்த்தியைப்பெருகச்செய்பவராகிய ச்யவனமுனிவர் தம்ஸங்கல்பத்தினால் அவ்வனத்தை இந்திரனுடையநகரத்தில் இல்லாத தும் அநேகரத்தினங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் செல்வம்நிரம் பினதும் அழகியதுமாகச்செய்தார்.

எண்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ச்யவனர் குசிகனிடம்வஸித்தகதைத் தொடர்ச்சி.)

சிறந்த மனமுள்ள அந்த அரசன் பிறகு இரவுமுடியும்போது எழுந்து காலைக்கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு மனைவியுடன் அவ்வனத்தைநோக்கிச் சென்றான். குசிகராஜன் அவ்விடத்தில் முழுமையும் பொன்னாயிருப்பதும் ஆயிரம்ரத்தினத்தூண்கள் நிரம்பினதும் மாயாநிர்மாணம்போன்றதுமாகிய ஓர்அரண்மனையையும் அதில் தேவலோகத்திலுள்ள பொருள்களையும் கண்டான். பாரதனே! அவ்வரசன் வெள்ளிச்சிகரங்களுள்ள மலைகளையும் புஷ்பங்கள் நிரம்பினதாமரைக்குளங்களையும் பலவகைச்சித்ரசாலைகளையும் தோரணங்களையும் பசும்புல்நிரம்பின பூமியையும் பொன்மேடைகளையும் பூத்திருக்கும் ஓட்டுமாமரங்களையும் சிறந்ததாழைகளையும் [1] உத்தாலகங்களையும் அசோகங்களையும் குருக்கத்திமரங்களையும் முல்லைக்கொடிகளையும் சண்பகமரங்களையும் திலகமரங்களையும் உயர்ந்தபலாமரங்களையும் மகிழமரங்களையும் புஷ்பித்த கொன்றைமரங்களையும் கருத்தநாககேஸரமரங்களையும் ஆங்காங்குவைக்கப்பட்டிருக்கும் பொற்கொடிகளையும் கண்டான். பாரதனே! அவன் எந்தக்காலத்திலும் புஷ்பித்திருக்கும் அழகானதாமரைக்குளங்களையும் கருநெய்தல்குளங்களையும் தேவவிமானங்களுக்கும் மலைகளுக்கும் ஒப்பானமாளிகைகளையும் சிலவிடங்களில் தண்ணீரையும் சிலவிடங்களில் வெந்நீரையும் பலவகை ஆஸனங்களையும் சிறந்தபடுக்கைகளையும் சிறந்தமெத்தைகள் பரப்பப்பட்ட ரத்தினமயமும் பொன்மயமுமான கட்டில்களையும் ஆங்காங்குசெய்துவைக்கப்பட்டிருந்த அளவற்ற பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் பாஷைகளைப்பேசும் கிளிகளையும் நாகணவாய்ப்புட்களையும் எங்கும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் அழகான சிறந்த வண்டுகளையும் குயில்களையும் மரங்குத்திக்குருவிகளையும் நாரைகளையும் காட்டுக்கோழிகளையும் மயில்களையும் கோழிகளையும் குருட்டுக்காக்கைகளையும் [2] ஜீவஜீவகங்களையும் சகோரங்களையும் வானரங்களையும் அன்னப்பறவைகளையும் ஸாரஸங்களையும் சக்கரவாகங்களையும் கண்டான்; ராஜனே! சிலவிடங்களில் அப்ஸரஸ் கந்தர்வர்களின் கூட்டங்களையும் தங்கள்காதலிகளினால் தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட மற்றும்சிலபுருஷர்

---

[1] குறும்பனை. [2] மயில்போன்ற சிறகுள்ள பறவைகள்.

யும் அங்கு கண்டான். அந்த அரசன் அடிக்கடி அவர்களைக்காணுமலும் திரும்பவும் கண்டுகொண்டுமிருந்தான். அப்படியே அங்கே அழகான ஸங்கீதநாதத்தையும் வேதாத்யயனகோஷத்தையும் அன்னங்கள் இனிமையாகக் கூவுவதையும் அவன்செவியுற்முன். அந்தமிக்க ஆச்சரியத்தைக்கண்ட அரசன், 'இது கனவா! மனத்தின்மயக்கமா? அல்லது, உண்மைதானு? சிறந்தஸ்வர்க்கலோகத்திற்குத் தேகத்தோடே வந்திருக்கிறேன். ஆ! ஆ! இது புண்ணியமான உத்தாகுருக்ஷேத்திரமா? அல்லது, அமராவதிநகரமா? என்ன இந்தப்பெரிய ஆச்சர்யத்தைக் காண்கிறேன்!' என்று மனத்தில் நினைத்தான். இவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே ரத்தினத்தூண்கள் நிரம்பின அந்தப்பொன் மயமானமாளிகையில் விலைபெற்ற உயர்ந்தபடுக்கையில் படுத்திருக்கும் ப்ருகுசிரேஷ்டரான ச்யவனமுனிவரைக் கண்டான். அரசன் பாரியையுடன் மகிழ்ந்து அவரிடம் சென்முன். அப்போது ச்யவனரும் அந்தப் படுக்கையும் திரும்பவும் காணப்படவில்லை. பிறகு, அவன் அவ்வனத்தின்மற்ருேரிடத்தில் திரும்பவும் அப்பெருந்தவமுனிவர் தர்ப்பாஸனத்தில் உட்கார்ந்து ஜபம்செய்துகொண்டிருக்கக்கண்டான். அந்தப்பிராம்மணர் இவ்வாறு தம்யோகசக்தியினுல் மன்னவனைப் பிரமிக்கச்செய்தார். ஒருநொடியில் அவ்வனம் அந்தஅப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்கள் கந்தர்வர்கள் மரங்கள்இவையனைத்தும் மறைந்துபோயின. ராஜனே! கங்கையின்கரை மறுபடியும் முன்போலவே நிச்சப்தமாகவும் தர்ப்பைகளும் புற்றுக்களும் மிகுந்ததாகவும் ஆயிற்று. பிறகு, அந்தக்குசிகராஜனும் அவன்மனைவியும் அந்தப்பெரிய புதுமையைக்கண்டு அந்தச் செய்கையினுல் மிக்கவியப்பை அடைந்தனர். பிறகு, குசிகன் ஸந்தோஷமடைந்து மனைவியைப்பார்த்து, 'சிறந்தவளே! எங்கும் கிடைக்காத அருமையான விஷயங்களை ச்யவனமுனிவருடைய அனுக்கிரகத்தினுல் கண்டோமே. தவவன்மையைவிட வேறுவன்மை என்ன இருக்கிறது? பார். எண்ணங்களுக்கு எட்டாதவைற்றையும் தவத்தினுல் பெறலாம். மூவுலகங்களையும் ஆளும்பதவியைப்பார்க்கிலும் தவந்தான் சிறந்தது. இந்தத்தபோதனர் நன்ருகத் தவம்செய்திருப்பதனுல் விளையாடுகிருர். மகாத்மாவான ச்யவனரென்னும் பிரம்மரிஷியின் மகிமை ஆச்சர்யமானது. இவர் நினைத்தமாத்திரத்தில் தவவன்மையால் வேறுலோகங்களையும் படைப்பார். பிராம்மணர்கள்தாம் புண்ணியமானவாக்கும் ஞானமும் கிரியையுமுள்ளவர்களாகப் பிறப்பார்.

ச்யவனரைத்தவிர வேறெவன் இங்கே இவ்வாறுசெய்யமாட்டுவன்? இவ்வுலகத்தில் மனிதர்களுக்கு ராஜ்யங்கிடைப்பது எளிது; பிராம்மணத்தன்மைகிடைப்பது அரிது. பிராம்மண்யத்தின் மகிமையினாலன்றோ நம்முடைய தேர்க்குதிரைகள்போல நாமிருவரும் தேரில்பூட்டப்பட்டோம்?' என்றுசொன்னான். அவன் இவ்வாறு நினைத்துக்கொண்டிருப்பது ச்யவனருக்குத்தெரிந்தது. அவர் அரசனைநோக்கி, 'சீக்கிரம்வா' என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்த அரசன் பாரியையுடன்கூட மகரிஷியினிடம்சென்று வந்தனத்திற்குரிய அம்மகரிஷியைத் தலைவணங்கி வந்தனம்செய்தான். சிறந்தஞானமுள்ளவரும் புருஷஸ்ரேஷ்டருமான அம்முனிவர் அரசனுக்கு ஆசீர்வாதம்செய்து இன்சொற்சொல்லி அவனை, 'உட்கார்' என்றுசொன்னார். பாரதனே! அரசனே! அப்போது, ச்யவனமுனிவர் உண்மையான மனத்தோடு நயமான சொல்லினால் வேந்தன் சந்தோஷப்படும்படி பேசலானார். 'வேந்தனே! நீ ஐந்துகர்மேந்திரியங்களையும் ஐந்துஞானேந்திரியங்களையும் ஆறாவதானமனத்தையும் இயல்பாகவே நன்றாக அடக்கியிருக்கிறாய். அதனாலேதான் இப்போது ஆபத்திலிருந்து விடுபட்டாய். புத்ரனே! பேசுகிறவரிற்சிறந்தவனே! நான் உன்னால் செவ்வையாக ஆராதிக்கப்பெற்றேன். உன்னிடத்தில் மிகச்சிறிய ஒருகுற்றங்கூடக் காணப்படவில்லை. அரசனே! எனக்குவிடைகொடு. நான் வந்தபடியேபோவேன். அரசர்க்கரசே! உன்னிடத்தில் அன்புள்ளவனாயிருக்கிறேன். வரத்தையும் பெற்றுக்கொள்' என்றுசொன்னார். குசிகன், 'ப்ருகுவம்சஸ்ரேஷ்டரே! நான் அக்நியினிடத்திலிருப்பதுபோலப் பகவானான உங்களிடத்திலிருந்தேன். நான்எரிக்கப்படாமலிருப்பதே எனக்கு அதிகம். குற்றமற்றவரே! ப்ருகுபுத்ரரே! என்னுடைய நடக்கைகளினால் நீர்திருப்தியடைந்து என்குலத்தைக்காப்பாற்றினீரே. இதுதான் நான்பெற்ற முக்கியமானவரம். பிராம்மணரே! இதுதான் எனக்கு உம்முடைய அனுக்கிரகம். நான் ஜீவித்திருந்ததற்கும் ராஜ்யத்திற்கும் என்தவத்திற்கும் இதுதான்பலன். ப்ருகுசிரேஷ்டரான பிராம்மணரே! என்னிடத்தில் நீர் அன்புவைத்திருந்தால் எனக்கு இருக்கும் ஒருஸந்தேகத்தைத் தெளிவிக்கக்கடவீர்' என்றுகேட்டான்.

தொண்ணூறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ச்யவனர் குசிகனிடம்வஸித்த கதைத் தொடர்ச்சி.)

ச்யவனர், 'மனிதரிற்சிறந்தவனே! என்னிடத்தில் வரத்தையும் பெற்றுக்கொள். உன்மனத்திலிருக்கும் ஸந்தேகத்தையும் சொல். உனக்கு எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றுவேன்' என்றுசொன்னார்.

குசிகன், 'பகவானே! பார்க்கவரே! என்னிடத்தில் உமக்கு அன்பிருந்தால் இப்போது நான்கேட்பதைச் சொல்லும். என்கிருகத்தில் நீர் வஸித்ததற்குக்காரணத்தைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். முனிஸ்ரேஷ்டரே! பிராம்மணரே! இருபத்தொருநாள் ஒருபக்கமாகப்படுத்ததும் ஒன்றும்பேசாமல் வெளியிற்போனதும் காரணமின்றி அந்தர்த்தானமானதும் மறுபடியும் காணப்பட்டதும் திரும்பவும் இருபத்தொருநாள் படுத்ததும் தைலந்தேய்த்துக்கொண்டு போய்விட்டதும் என்வீட்டிலுள்ள பலவிதபோஜனங்களையும் வருவித்துத் தீயினாலெரித்ததும் உடனே தேரேறிச்சென்றதும் தனங்களைத்தானஞ்செய்ததும் காட்டையும் அநேகம் பொன்மாளிகைகளையும் ரத்னங்களும் பவழங்களுமிழைத்த கால்களோடுகூடிய கட்டில்களையும் காண்பித்ததும் மறுபடியும் அந்தர்த்தானமானதும் எதற்காகவென்றுகேட்க விரும்புகிறேன். மகரிஷியே! ப்ருகுஸ்ரேஷ்டரே! இவற்றைநினைத்து மிகவும் மயங்குகிறேன், இவையெல்லாவற்றையும்பற்றி ஒருநிச்சயமும் எனக்குஉண்டாகவில்லை. தபோதனரே! இவற்றையெல்லாம் உண்மையாகக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று கேட்க, ச்யவனர் சொல்லலானார்.

'நான்செய்தவை எப்படிப்பட்டவை; என்னகாரணத்தினால் வந்தவை என்பவற்றையெல்லாம் கேள். அரசனே! நீ இவ்வாறுகேட்டபின் நான்சொல்லாமலிருக்கமுடியாது. ராஜனே! முன்னம் தேவர்களின்கூட்டத்தில் பிரம்மாபேசினதை நான் கேட்டிருந்தேன். அதைநான் சொல்லுகிறேன்; கேள். பிராம்மணர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்கும் பகை நேர்ந்து இவ்விருகுலங்களுக்கும் கலப்புநேரிடப்போகிறதாம். ராஜனே! உன்னுடையபோன் பிரம்மதேஜஸும் பராக்கிரமமுமுள்ளவனாக உண்டாகப்போகிறானாம். இதைக்கேட்டபின் என்குலத்தைக்காப்பதற்காகக் குசிகவம்சத்தையழிக்கக்கருதி உன்குலத்தையெரிக்க எண்ணங்கொண்டு

உன்னிடம் நான்வந்தேன்; ராஜனே! அப்போதுதான், 'உன்பட்டணத்தில்வந்து ஒருவிரதம் ஆரம்பிக்கப்போகிறேன். எனக்கு ஏவல்செய்ய வேண்டும்' என்று உனக்குக்கட்டளையிட்டேன். உன்கிருகத்தில் ஒருதவறும் நான் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ராஜரிஷியே! அதனால் நீ ஜீவிக்கிறாய். இல்லாவிடில் நீ இராய். ராஜனே! இந்த நிச்சயத்தைச்செய்துகொண்டே தான் யாராவதுஒருவன் என்னை எழுப்புவானேவென்று இருபத்தொரு நாள் தூங்கினேன். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! நன்றாகத்தூங்கின என்னை நீயாவது உன்மனைவியாவது எழுப்பாமலிருந்தபோதே மனத்தில் நான் உன் மேலன்புவைத்தேன். ராஜனே! பிரபுவே! என்னை, 'நீர் எங்கேபோகிறீர்?' என்று கேட்பாயாயின் உன்னைச்சபிக்கலாமென்றுதான் எழுந்து வெளியிற்போனேன். அதற்காகவே மறுபடியும்மறைந்தேன். அரசனே! பசியினாலாவது சிரமத்தினாலாவது நீங்களிருவரும் என்னைவெறுப்பீர்களென்று என்யோகசக்தியைக்கொண்டு உன்வீட்டில் திரும்பவும் இருபத்தொருநாள் தூங்கினேன். இந்தநிச்சயத்தைச்செய்துதான் உங்களைப் பசியினால் வருத்தினேன். ராஜனே! உன்மனத்தில் மிகச்சிறியகோபங்கூட உண்டாகவில்லை. மனிதரிற்சிறந்தவனே! அதனாலேதான் உன் பாரியையினிடத்திலும் உன்னிடத்திலும் அனுக்கிரகம்வைத்தேன். போஜனத்தைக் கொண்டுவரச்சொல்லி நான்கொளுத்தினதும் நீ பகைத்துக்கோபிப்பாயென்றுதான். அதையும் நீ பொறுத்தாய். ராஜனே! அதன்பிறகு, நான் தேரிலேறிக்கொண்டு 'உன் பாரியையுடன் இழு' என்று கட்டளையிட்டேன். ராஜனே! அதையும் நீ அப்படியே தடையில்லாமற்செய்தாய். அதனாலேயும் உன்னிடத்தில் அன்புள்ளவனானேன். நான்தனத்தைச்செலவழித்தபோதும் கோபம் உன்னைமாற்றவில்லை. வேந்தனே! மனிதருக்கதிபதியே! அதனால் உன்னிடத்தில் அன்புவைத்துத்தான் உனக்கும் உன்பாரியைக்குமாக மறுபடியும் இந்தவனத்தைச் செய்தேனென்றறி. ராஜனே! அந்தவனத்தில் தேவலோகத்திலுள்ள நல்லகாட்சிகளை நீகண்டாயே. அந்த ஸ்வர்க்கக்காட்சியை உன் ஸந்தோஷத்திற்காகத்தான் நான் உண்டாக்கினேனென்றறிந்துகொள். பூமிக்கு ஈசுவரனான அரசனே! நீயும் உன்பாரியையும் இந்தத் தேகத்தோடேயே சற்றுநேரம் ஸ்வர்க்கவாஸத்தை அனுபவித்தீர்கள். ராஜனே! என்தவத்தையும் தர்மத்தையும் திருஷ்டாந்தப்படுத்துவதற்காகச்செய்தேன். ராஜனே! உனக்கு அதில் ஆசையுண்டாகவில்லை. அதையும் நான் தெரிந்துகொண்டேன். பூமிக்குநாதனே! நீராஜாவாயிருப்பதை

யும் தேவேந்திரனுவதையும் அநுதாவுசெய்து பிராம்மணனுவதையும் தவத்தையும் விரும்புகிறாயன்றோ? அப்பா! இப்படியே நீவிரும்புகிற பிராம்மண்யம் உண்மையில் கிடைக்கத்தகாதது. பிராம்மண்யமிருந்தாலும் ரிஷியாவதும் ரிஷியாயிருந்தாலும் தவச்சிறப்புடைமையும் பெறக்கூடாதவை. குசிகவம்சத்தில் கௌசிகன் என்னும் பிராம்மணன் பிறக்கப்போகிறான். அப்போது இந்த உன்விருப்பம் நிறைவேறும். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! உன்னுடைய மூன்றாவது தலைமுறைவரும்போது உன் வம்சம் ப்ருகுவம்சத்தாருடைய தவமகிமையினாலேயே பிராம்மணத்வத்தை அடையப்போகிறது. உன்னுடையபேரன் சிறந்ததவமுள்ளவனும் அக்நிபோன்ற தேஜஸுள்ளவனுமாகிய பிராம்மணனாகப் பிறக்கப்போகிறான்.[1] அவன் தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் மூவுலகங்களுக்கும் பயத்தையுண்டாக்கப்போகிறான். இதுஉண்மை. உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ராஜரிஷியே! உன்மனத்திற்குவேண்டின வரத்தைப் பெற்றுக்கொள். நான் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் செல்லப்போகிறேன். இனிக் காலங்கடந்துபோம்' என்றார்.

குசிகன், 'மகரிஷியே! நீர் அன்புவைத்திருப்பதுதான் இப்போது எனக்குவரம். குற்றமற்றவரே! அப்படி ஆகட்டும். என்பேரன் நீர் சொல்லுகிறபடியாகவேண்டும். பகவானே! என்குலத்திற்குப் பிராம்மண்யம் உண்டாகவேண்டும். இதுதான் எனக்குவரம். பகவானே! ப்ருகுபுத்ரரே! என்குலத்திற்குப்பிராம்மணத்வம் எப்படிவரும்? எவன் என்னுடைய குலத்தில் பிறக்கப்போகிறான்? உம்மால் பிராம்மணனென்று நினைக்கப்படுகிறவன் எவனென்பதை மறுபடியும் நீர்விரிவாகச் சொல்லவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டான்.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ச்யவனர் குசிகனிடம்வஸித்தகதைத் தொடர்ச்சி.)

ச்யவனர், 'புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ராஜனே! நான் எதுபற்றி உன்னையழித்துவிடுவதற்கு வந்தேனோ அதை நான் உனக்கு அவசியம் சொல்லவேண்டும். அரசனே! ப்ருகுவம்சத்துப்பிராம்மணர்களால்

---

[1] பொருத்தமின்மையால் அதிகபாடமான ஒருவரி விடப்பட்டது.

க்ஷத்திரியர்கள் யாகம்செய்விக்கப்படவேண்டியவர்களென்பது நிச்சயம். ராஜனே! தெய்வத்தினுலுண்டானகாரணத்தினுல் அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் விரோதப்படப்போகின்றனர். அப்போது க்ஷத்திரியர்கள் தெய்வக்கொடுமையினுல் தூண்டப்பட்டு ப்ருகுக்களெல்லாரையும் கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுமுதலாகச் சேதித்துக் கொல்லப்போகின்றனர். அதன்பிறகு, வம்சத்தைப்பெருகச்செய்பவனும் பிரகாசிக்கும் சூரியனுக்குஒப்பான ஒளியுள்ளவனும் பெரியமகிமையுள்ளவனுமான ஔர்வனென்பவன் எங்கள்குலத்தில் பிறக்கப்போகிறுன். அவன் மூன்றுலோகங்களுமழியும்படி தன்கோபத்தினுல் ஓர் அக்நியைஉண்டாக்கப்போகிறுன். அந்த அக்நி மலைகளும்காடுகளுமுள்ள பூமியை முழுதும் நீருகச்செய்யப்போகிறது. சிலகாலங்கடந்தபின் அம்முனிசிரேஷ்டனே அவ்வக்நியைக் கடலில் வடவையின்வாயில் போட்டு ஆற்றிவிடப்போகிறுன். குற்றமற்றமகாராஜனே! அந்த ஔர்வனுடையபுத்திரனும் ப்ருகுவம்சத்தவனுமான ரிசீகனிடத்தில் தெய்விகமானகாரணத்தினுல் க்ஷத்திரியர்கள் ஒழிந்து போவதற்காகத் தனுர்வேதமுழுதும் தானுகவே நேரில்வந்து சேரப்போகிறது. அந்த ரிசீகன் அந்தத்தனுர்வேதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவுடன் தவத்தினுல் தூய்மையடைந்தமனமுள்ள மகானுபாவனுகிய ஜமதக்நியென்னும் தன்புத்ரனிடம் சேர்ப்பிக்கப்போகிறுன். ப்ருகுசிரேஷ்டனுகிய அந்தஜமதக்னி அந்தத்தனுர்வேதத்தை வைத்துக்கொள்வான். தர்மாத்மாவே! பாதகண்டத்துக்குத்தலைவனே! அந்தஜமதக்னி உன் வம்சத்தைவிருத்திசெய்வதற்காக உன்குலத்திற்பிறந்தகன்னிகையை விவாகம் செய்துகொள்ளுவான். க்ஷத்திரியர்களைக் கொல்லுகிற கொடியபுத்ரனுண்டாக வேண்டுமென்று முதல்தேவதையானநாராயணரை உபாஸனைசெய்து அவர் வரத்தினுல் அவ்விதபுத்ரனை அடைவான். சிறந்ததவமுள்ள அந்தஜமதக்னி காதியின்பெண்ணுனஉனது பேர்த்தியை மனைவியாக அடைந்து க்ஷத்திரியத்தொழில்செய்யும் பிராம்மணனுகியபுத்ரனை உண்டாக்கப்போகிறுன். சிறந்தபராக்கிரமமுள்ளவனே! அவன் உன்னுடையகுலத்தில் பெருந்தவமுள்ளவனும் மிக்கதர்மிஷ்டனும் புத்தியில்பிருகஸ்பதியைப்போன்றவனும் பிராம்மணச்செய்கையுள்ளக்ஷத்திரியனுமான [1]விசுவாமித்திரனைக் கொடுக்கப்போகிறுன். அப்படிமாறுவதற்கு இரண்டுமாதர்கள் காரணமா

---

[1] இது ரிசீகர்செய்ததாக முன் 24 - ம் பக்கமுதலும் சாந்திபர்வம் 156-ம் பக்கமுதலுமுள்ளகதைகளிற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வார். இது பிரம்மாவின் கட்டளையாதலின் தவறாது. உன்னிடத்தி லிருந்து மூன்றாவதுபுருஷனுக்குப் பிராம்மணத்வம் வரப்போகிறது. பரிசுத்தாத்மாக்களானப்ருகுக்களுக்கு நீ சம்பந்தியாகப்போகிறாய்' என்றுசொன்னார். பரதசிரேஷ்டனே! தர்மாத்மாவான குசிகராஜன் மகாத்மாவான ச்யவனமுனிவர்சொன்னதைக்கேட்டு, ஸந்தோஷமடைந்து, 'அப்படியேயாகக்கடவது' என்றுசொன்னான். சிறந்தமகிமை யுள்ளச்யவனர் வரங்கேட்கும்படி அந்தமன்னனை மறுபடியுமேவினார். அந்தஅரசன் அவரைப்பார்த்து, 'மகரிஷியே! அப்படியேயாகட்டும். என்னுடைய அபீஷ்டங்களை உம்மிடத்தில் பெற்றுக்கொள்வேன். என் குலம் பிரம்மகுலமாகக்கடவது. அந்தக்குலத்திற்குத் தர்மத்திலேயே மனமிருக்கக்கடவது' என்றுகேட்டான். இவ்வாறுகேட்கப்பட்ட ச்யவனமுனிவர், 'அப்படியேயாம்' என்றுமறுமொழிசொல்லி வேந்தனுக்குவிடைகொடுத்து அப்போதே தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றார். ராஜனே! ப்ருகுக்களுக்கும் குசிகர்களுக்கும் ஸம்பந்தம்நேர்ந்ததற்குக் காரணமெல்லாவற்றையும் உனக்கு இப்போது சொன்னேன். அரசனே! ச்யவனமகரிஷி முதலிற்சொன்னபடியே பரசுராமர்ஜனனமும் விஸ்வாமித்திரர்ஜனனமும் நடந்தன" என்றுகூறினர்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(தவம் தானமுதலியவற்றின் சிறப்பு.)

யுதிஷ்டிரர், "இப்போது இதைக்கேட்டபிறகு அந்தச்சிறப்புற்றராஜசிரேஷ்டர்கள் இல்லாமற்போன இந்தப்பூமியைப்பற்றி அடிக்கடிநினைத்து மதிமயங்குகிறேன்; பாரதரே! பிதாமஹரே! அநேக ராஜ்யங்களையடைந்தும் பூமியைஜயித்தும் கோடிக்கணக்கானபுருஷர்களைக்கொன்றதனால் மனக்கொதிப்புக்கொண்டிருக்கிறேன். கணவர்களையும் பிள்ளைகளையும் அம்மான்களையும் உடன்பிறந்தார்களையும் இழந்த அந்தச்சிறந்தபெண்களுக்கு இப்போது என்னநிலைமையிருக்குமோ? நாங்கள் அந்தக்கௌரவர்களையும் உறவினரையும் நண்பர்களையும்கொன்றதனால் நரகத்தில் தலைகீழாக விழப்போகிறோமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பாரதரே! என்சரீரத்தை உக்கிரமானதவத்திற் சேர்ப்பிக்கக்கருதுகிறேன். மனிதர்க்கதிபதியே! எனக்கு அதை

நீர் தெளிவாக உபதேசிக்கவிரும்புகிறேன்" என்றுகேட்டார். சிறந்த மனமுள்ள பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருடைய அந்தச்சொல்லைக் கேட்டபின் தம்புத்தியில் நன்றாக ஆராய்ந்து அவரைநோக்கிச் சொல்லலானார்.

"பாரதனே! ராஜனே! இறந்தபின் எவனுக்கு எந்தக்கதி கிடைக்கிறதென்பதைப்பற்றி ஓர் ஆச்சர்யமான ரகஸ்யத்தைச் சொல்லப்போகிறேன்; கேள். பிரபுவே! ஸ்வர்க்கங்கிடைப்பதும் தவத்தினாலே. புகழ் பெறுவதும் தவத்தினாலே. ஆயுள் அதிகப்படுவதும் ஸுகங்களை அநுபவிப்பதும் தவத்தினாலே. பரதசிரேஷ்டனே! உலகத்திலுள்ள ஞானங்களும் ஆத்மஞானமும் நோயில்லாமையும் அழகும் செல்வமும் எல்லாரும் விரும்பும்படியிருத்தலும் தவத்தினாற் கிடைப்பவைதாம். தவத்தினால் தனத்தையடையலாம். மௌனமானது ஞானத்தைக் கொடுக்கிறது. தானத்தினால் எல்லாப்போகங்களும் [1] பிரம்மசர்யவ்ரதத்தினால் நீண்டகாலம் ஜீவித்திருப்பதும் உண்டாகின்றன. கொல்லாமைக்குப் பலன் அழகு. யாகதீக்ஷைக்குப் பலன் நல்லகுலத்திற் பிறப்பது. கனிகளையும் கிழங்குகளையும் புசிப்பதனால் ராஜ்யம் வருகிறது. இலைகளை உண்பதனால் ஸ்வர்க்கம் வரும். ஜலத்தைமட்டும் உட்கொண்டிருப்பவன் மேலுலகத்தையடைவான். தானம் செய்பவனுக்குப் பொருட்செல்வம் அதிகப்படுகிறது. குருவுக்குப் பணிவிடை செய்வதனால் கல்வியுண்டாகிறது. நித்யசிராத்தம் செய்வதினால் ஸந்ததிவிருத்தியாகிறது. [2] சாகவ்ரதத்தினால் கோக்கள் விருத்தியாகின்றன. புற்களைப் புசிப்பதனால் ஸ்வர்க்கமுண்டாகிறதென்று சொல்லுகின்றனர். மூன்றுகாலங்களிலும் ஸ்நானம்செய்வதனால் மங்கையரையும் வாயுபக்ஷணம் செய்வதனால் யாகபலனையும் அடையலாம். நித்யஸ்நானம் செய்து இரண்டு ஸந்திகளிலும் ஜபம்செய்யும் பிராம்மணன் நெடுங்காலம் ஜீவித்திருப்பான். ராஜனே! உபவாஸமிருந்து மந்திரஜபம் செய்பவனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தின்மேல் வாஸமுண்டாகும். தரையில் படுப்பதென்னும் விரதம்செய்பவர்களுக்கு வீடுகளும் கட்டில்களுமுண்டாகும். மரவுரிகளையுடுப்பதனால் ஆடைகளும் ஆபரணங்களும் கிடைக்கும். யோகத்தில் ஊக்கம்வைத்த தபோதனருக்குப் படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் வாஹனங்களும் வரும். அக்நிப்ரவேசம் செய்பவன் பிரம்மலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவது திண்ணம். ருசிபதார்த்தங்களைக் குறைப்பதனால் இவ்வுலகத்தில் யாவரும் விரும்பத்தக்கவனாவான். மாம்ஸத்தை விடுவதனால் ஸந்ததி தீர்க்காயுளுள்ள

---

[1] இந்திரிய ஜயத்தினால். [2] கறிகாய்களின் நியமம்.

தாகும். [1]உதவாஸமென்னும் தவஞ்செய்பவன் அரசனாவான். ராஜனே! பொய்சொல்லாதவன் தேவர்களுடன் மகிழ்ந்திருப்பான். தானத்தினால் புகழும் கொல்லாமையினால் ஆரோக்கியமும் பிராம்மணர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வதனால் ஏராளமான ராஜ்யமும் உயர்ந்த பிராம்மண ஜன்மமும் உண்டாகின்றன. தண்ணீர்கொடுப்பதனால் அழியாத புகழுண்டாகிறது. அன்னங்கொடுப்பதனால் வேண்டினபோகங்கள் திருப்தியாக உண்டாகின்றன. எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் இன்சொற்சொல்லுகிறவனுக்கு எல்லாத்துயரங்களும் விட்டுநீங்குகின்றன. தேவதாராதனம் செய்வதனால் ராஜ்யமும் தேவதாரூபமும் உண்டாகின்றன. விளக்குவெளிச்சங் கொடுப்பதனால் கண்கூர்மையும் புத்திக்கூர்மையும் உள்ளவனாவான். கண்ணுக்கினியவற்றையளிப்பதனால் ஞாபகசக்தியையும் புத்திக்கூர்மையையும் அடையலாம். சந்தனத்தையும் புஷ்பங்களையும் கொடுப்பதனால் எங்கும் வியாபிக்குங் கீர்த்தியுண்டாகிறது. தலைமயிரையும் மீசை தாடியையும் வளர்ப்பவருக்குச் சிறந்த ஸந்ததியுண்டாகிறது. ராஜனே! பன்னிரண்டுவருஷம் உபவாஸமும் தீக்ஷையும் ஸ்நானமும்செய்துகொண்டிருப்பதனால் வீரர்களுடைய ஸ்தானத்தைப் பார்க்கிலும் மேன்மையையடையலாம். புருஷசிரேஷ்டனே! பிராம்மணனுக்குத் தகுந்தபெண்ணைக் கன்னிகாதானம் செய்வதனால் வேலைக்காரிகளையும் வேலைக்காரர்களையும் ஆபரணங்களையும் நிலங்களையும் வீடுகளையும் அடையலாம். பாரதனே! யாகங்களாலும் உபவாஸங்களாலும் ஸ்வர்க்கம் செல்லலாம். கனிகளையும் மலர்களையும் தானம்செய்யுமனிதன் சிறந்தஞானத்தையடைவான். பொன்கட்டின கொம்புகளினால் பிரகாசிக்கும் ஆயிரம் கோக்களைக் கொடுப்பதனால் மனிதன் இறந்தபின் சிறந்த தேவலோகத்தையடைவானென்பதாக ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் தேவர்கள் சொல்லுகின்றனர். கொம்பு நுனியில் பொன்கட்டுக்கட்டின [2]கபிலைப் பசுவைக் கன்றோடும் கறக்கும் வெண்கலப் பாத்திரத்தோடும் ஒருவன் தானம்செய்வானாயின் அதுவே அநேகம் சிறப்புகள் நிரம்பின காமதேனுவாக அந்தத் தானம் செய்த மனிதனை அடையும். ஒருவன் கோதானம்செய்வதனால் அந்தக் கோவின்தேகத்தில் எவ்வளவு ரோமங்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு பலன்களையும் அடைந்து தன் புத்ரர்களையும் பௌத்ரர்களையும் குலமனைத்தையுமே ஏழாவது தலைமுறைவரையில் மறுமையிலும் கரையேற்றிவிடுகிறான். பொன்னினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொம்புள்ள பசு

---

[1] ஜலத்தில் வஸிப்பது. [2] பின் 127-ம் அத்யாயம் பார்க்க.

வைத் தக்ஷிணையோடும் கறக்கிற வெண்கலப்பாத்ரத்தோடும் விலை பெற்ற மேற்போர்வையோடும் பிராம்மணனுக்குக் கொடுப்பவனுக்கும் [1]திலதேனுவைக் கொடுப்பவனுக்கும் வஸுக்களின் லோகங்கள் எளிதில் கிடைக்கின்றன. தன் வினைகளினால் கட்டப்பட்டுக் கொடிய இருளானநரகத்தில் விழும்மனிதனைக் கோதானமானது நடுக்கடலில் அனுகூலமான காற்றுச்சேர்ந்த கப்பல்போல மறுமையில் கரையேற்றுகிறது. சாஸ்திரப்பிரகாரமாகப் பிராம்மணனுக்குத் தகுதியுள்ள கன்னிகையைக் கொடுப்பவனும் பூமிதானமும் அன்னதானமும் செய்பவனும் இந்திரலோகத்தையடைவார். வேண்டினவையெல்லாம் நிரம்பின கிருகத்தை வேதம் ஓதலும் ஒழுக்கமும் குணங்களும் நிரம்பின பிராம்மணனுக்குக் கொடுப்பவனுக்கு உத்தரகுருதேசத்திலுள்ள லோகங்கள் கிடைக்கின்றன. வண்டிமாடுகளையும் பசுக்களையும் தானம்செய்வதனால் மனிதன் வஸுக்களின் லோகங்களையடைவான். பொன் நாணயங் கொடுப்பது ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமென்றும் கட்டிப்பொன்கொடுப்பது அதற்குமேற்பட்டதென்றும் சொல்லுகின்றனர். குடைகொடுப்பதனால் மிகச் சிறந்த வீடும் பாதரக்ஷைகொடுப்பதனால் வாகனமும் வஸ்திரதானத்தினால் நல்லஅழகும் பலனாகஉண்டாகின்றன. வாஸனைகளைக் கொடுப்பதனால் மனிதன் வாஸனையாகவேயிருப்பான். பூத்தும் காய்த்துமிருக்கும் மரத்தைப் பிராம்மணனுக்குத் தானஞ்செய்பவன் தனதான்யங்களும் பலரத்தினங்களும் நிரம்பின அழகானவீடு தேடாமலே கிடைக்கப்பெறுவான். ருசியுள்ள பக்ஷணங்களையும் அன்னங்களையும் பானங்களையும் கொடுப்பவன் ருசியுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் நிரம்பப்பெறுவான். வீட்டையும் வஸ்திரத்தையும் கொடுப்பவன் அவற்றையே மறுஜன்மத்தில் அடைவானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. அரசே! எந்தமனிதன் வாஸனையுள்ள புஷ்பங்களையும் தூபங்களையும் சந்தனங்களையும் ஸ்நானங்களையும் மாலைகளையும் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்கிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ரோகமில்லாமல் அழகுள்ளவனாயிருப்பான். ராஜனே! தான்யங்கள் நிரம்பினதும் சிறந்த படுக்கைகளுள்ளதுமாகிய கிருகத்தைப் பிராம்மணனுக்குத் தானம் செய்யும் புருஷன் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திலிருப்பதும் அழகானதும் ரத்தினங்கள் மிகுதியாக நிரம்பினதுமாகிய சிறந்த மாளிகையையடைவான். சிறந்த வாஸனையும் அழகானவிரிப்பும் தலையணையுமுள்ள படுக்கையைப் பிராம்மணனுக்குக்

[1] பசுவடிவமாகப் பகுக்கப்பட்ட எள்ளின் குவியல்.

கொடுக்கும்மனிதன் அழகும் ஜனக்கட்டுமுள்ளவளும் மனத்திற்கினியவளுமான மனைவியைத் தேடாமல் வரப்பெறுகிறான்.[1] வீரசயனம் செய்யும் மனிதன் பிரம்மாவுக்குக்குறையாதவனாயுமிருப்பான். வீரசயனத்திற்கு மேற்பட்டதில்லையென்று மகரிஷிகள் கூறுகின்றனர்" என்றார். அவருடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்த யுதிஷ்டிரர் வீர மார்க்கத்திலேயே விருப்பமுற்றவராகிக் காட்டில் ஆஶ்ரமத்தில் வஸிப்பதைக் கருதவில்லை. புருஷஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பிரபுவான தர்மராஜர் உடனே பாண்டவர்களைப்பார்த்து, "நமது பிதாமஹர் சொன்னசொல்லை நீங்கள் அன்போடு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்" என்றுசொன்னார். உடனே பாண்டவர்களனைவரும் புகழ்பெற்ற திரௌபதியும் யுதிஷ்டிரர் சொன்னதை, 'சரி' என்று கொண்டாடினர்.

தொண்ணூற்றுமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(தோட்டம்வைத்தல் குளம்வெட்டல் முதலியவற்றின்பயன்.)

யுதிஷ்டிரர், "கௌரவஶ்ரேஷ்டரே! பாரதஶ்ரேஷ்டரே! தோட்டங்களையும் தடாகங்களையும் செய்விப்பதில் உண்டாகும்பலனை இப்போது உம்மிடத்தில் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்றுசொல்ல, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"இவ்வுலகத்தில் காண்பதற்கு அழகாகவும் கெட்டியாகவும் பலவகைக் காவிக்கற்களினால் விளங்கிக்கொண்டு அநேக நிறங்களுள்ளதாகவும் எல்லாவகைப்பிராணிகளுமுள்ளதாகவுமிருக்கும் பூமி சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தப் பூமியிலுள்ள பலவகை நிலங்களையும் குளங்கள் உண்டாக்குவதையும் ஜலத்திலுள்ள பிராணிகளெல்லாவற்றையும்பற்றி உனக்கு முறையேசொல்வேன். தடாகங்கள் உண்டாக்கப்படுவதிலுள்ள குணங்களையும் சொல்வேன். தடாகங்கள் உண்டு பண்ணுகிறவன் மூவுலகங்களிலும் யாவரும் பூஜிக்கத்தக்கவனாகிறான். தடாகங்களிருக்குமிடம் ஸ்நேகிதன் வீடுபோன்றது; சூரியனுக்குப் பிரியமானது; தேவர்களுக்கு விருத்தியைச்செய்வது; புகழுக்குச் சிறந்தகாரணம். தடாகம்செய்வதினாலுண்டாகும் புண்ணியம் தர்மார்

---

[1] 38-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

த்தகாமங்களென்னும் மூன்றுபுருஷார்த்தங்களின் பலனையுந்தருவ தென்று அறிஞர் கூறுகின்றனர். ஒரு தேசத்தில் தடாகமுள்ள ஓர் இடந்தான் [1]நால்வகைப்பிராணிகளுக்கும் சிறந்தஆதாரமென்று காண லாம். தடாகங்களெல்லாம் தேசத்திற்குச் சிறந்த அழகைக் கொடுக் கின்றன. தேவர் மனிதர் கந்தர்வர் பித்ருக்கள் நாகர் அரக்கர் தாவ ரப்பொருள்கள் ஆகியஎல்லாரும் தடாகத்தையே அடுத்திருக்கின்ற னர். ஆதலால், தடாகத்திற்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள மேன்மைகளை யும் ரிஷிகளால் அதற்குச்சொல்லப்பட்டபலன்களையும் உனக்குஉரைப் பேன். எவனுடையதடாகத்தில் மழைக்காலத்தில்மட்டும் ஜலமிருக் கிறதோ அவனுக்கு அக்நிஹோத்திரத்தின் பலனுண்டென்று அறி ஞர் கூறுகின்றனர். எவனுடையதடாகத்தில் சரத்காலத்திலும்ஜலம் நிற்கிறதோ அவன் ஆயிரம்கோதானத்தின் சிறந்தபலனை மறுமையில் அடைவான். எவன்தடாகத்தில் ஹேமந்தகாலத்தில தண்ணீர் நிற் கிறதோ அவன் மிகுதியாகப்பொன்தக்ஷிணைகளையுடைய யாகத்தின் பலனை அடைவான். எவன்தடாகத்தில் சிசிரருதுகாலத்தில் ஜல மிருக்கிறதோ அவனுக்கு அக்நிஷ்டோமயாகத்தின்பலனுண்டென்று அறிஞர் கூறுகின்றனர். எவனுடையதடாகம் நன்றாகச்செய்யப்பட்டு வஸந்தகாலத்திலும் ஜலம்மிகுதியாயிருக்கிறதோ அவன் அதிராத்ர யாகத்தின்பலனை அனுபவிப்பான். எவன்தடாகத்தில் க்ரீஷ்மகாலத் திலும் தண்ணீர்நிற்கிறதோ அவனுக்கு அசுவமேதயாகத்தின் பல னுண்டென்று அறிஞர் நினைக்கின்றனர். எவன் வெட்டுவித்ததடா கத்தில் பசுக்களும் யோக்கியர்களான மனிதர்களும் எப்போதும் தண்ணீர்குடிக்கின்றனரோ அவன் தன்குலத்தையெல்லாம் கரை யேற்றுவான். எவன் தடாகத்தில் தாகமெடுத்தபசுக்களும் மான்க ளும் பறவைகளும் மனிதர்களும் ஜலத்தைக்குடிக்கின்றனரோ அவன் அசுவமேதயாகத்தின்பலனை அடைவான், ஒருவன் தடாகத்தில் ஜனங்கள் தண்ணீர்குடிப்பதும் ஸ்நானம்செய்வதும் களைப்பாறுவது மான இவையெல்லாம் அவனுக்கு மறுமையில் அழிவில்லாதஸுகத் திற்குக் காரணங்களாகின்றன. அப்பா! பரலோகத்தில் தண்ணீர் கிடைப்பது மிகஅரிது. குடிதண்ணீர் கொடுப்பதினால் அழியாத திருப்தியுண்டாகிறது. எள்ளைக் கொடுங்கள். தண்ணீர் கொடுங் கள். தீபங்கொடுங்கள். தவறுதீர்கள். உங்கள் உறவினரோடுகூட மறுமையில் ஸந்தோஷமடைவீர்கள். இந்தஸந்தோஷம் கிடைப்பது

[1] ஸபாபர்வம் 198-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

மிக்ககடினம், புருஷசிரேஷ்டனே! தண்ணீர்கொடுப்பது எல்லாத் தானங்களிலும்பெரிது; எல்லாத்தானங்களிலும் சிறந்தது; ஆதலால், தண்ணீர்கொடுக்கவேண்டும். இவ்வாறு தடாகத்தின் சிறந்த பலனைச் சொன்னேன். இனி மரங்கள்வைப்பதைப்பற்றிச் சொல்வேன். தாவரப்பொருள்களில் மரங்கள் புதர்கள் [1]கொடிகள் [2]செடிகள் மேற்பட்டையே வன்மையாகவுடைய மூங்கில்முதலியவைகள் புற்பூண்டுவகைகள் என ஆறுவகைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவை விருக்ஷஜாதிகள். இவற்றைநடுவதினாலுண்டான குணங்களைச் சொல்வேன். மானிடலோகத்திற்புகழும் இறந்தபின் புண்ணியபலனும் அகத்தியமுண்டாகின்றன. அவன் பித்ருலோகத்தில் பித்ருக்களாலும் கொண்டாடப்படுவான். தேவலோகத்திற்குப்போன பிறகும் அவன்பேர் அழிவதில்லை. பாரதனே! மரம்வைக்கிறவன் இறந்தகாலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் தன்பித்ருவம்சத்தைக் கரையேற்றுவான். ஆதலால் மரங்களை நாட்டவேண்டும். அம்மரங்கள் அவனுக்குப் புத்திரர்களாகின்றன. இதில் ஸந்தேகமில்லை. அவன் பரலோகம் போகும்போது ஸ்வர்க்கத்தையும் மற்ற அழிவில்லாத லோகங்களையும் அடைவான். அப்பா! பூமியில்முளைத்த மரங்கள் மலர்களினால் தேவர்களையும் கனிகளினால் பித்ருக்களையும் நிழலினால் அதிதிகளையும் பூஜிக்கின்றன. கின்னரர் நாகர் ராக்ஷஸர் தேவர் கந்தர்வர் மனிதர் முனிவர் இவர்களனைவரும் மரங்களையடுக்கின்றனர். இங்கு, மரங்கள் பூத்தும் காய்த்தும் மனிதர்களைத் திருப்திசெய்விக்கின்றன. மரங்களைக்கொடுப்பவனை அம்மரங்கள் புத்ரர்கள்போல மறுமையில் நரகத்தைத் தாண்டச்செய்கின்றன. ஆதலால் நன்மையை விரும்புகிறவன் குளக்கரையில் நல்லவிருக்ஷங்களை எப்போதும் வளர்க்கவேண்டும். பிள்ளைகளைப்போல அவற்றைக் காப்பாற்றவும்வேண்டும். செய்கையில் அவை புத்ரர்களாகவே நினைக்கப்படுகின்றன. குளம்வெட்டுகிறவனும் மரம்வைக்கிறவனும் யாகம்செய்பவனுமாகிய பிராம்மணனும் ஸத்தியந்தவறாதமற்றவர்களும் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகின்றனர். ஆதலால், தடாகத்தை வெட்டுவிக்கவேண்டும்; தோட்டங்களை வளர்க்கவேண்டும்; பலயாகங்களைச்செய்யவேண்டும்; எப்போதும் ஸத்தியமேபேசவேண்டும்" என்றார்.

---

[1] மரத்தின்மேற்படர்வது. [2] கீழே படர்வதென்றுங்கொள்ளலாம்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ப்ராம்மணர்களைப் பூஜித்தல்முதலியவற்றின் சிறப்பு.)

யுதிஷ்டிரர், "ஓ! கௌரவசிரேஷ்டரே! யாகவேதிகைக்கு [1]வெளிப்பட்ட தானங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றனரே. அவற்றுள் எந்தத் தானம் சிறந்ததென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? பிரபுவே! எனக்கு அதைத் தெரிந்துகொள்ள மிக்கவிருப்பமிருக்கிறது. எந்தத்தானம் கொடுத்தால் கொடுப்பவனைத்தொடருமோ அதை எனக்குச்சொல்லும்" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயம்கொடுப்பதும் ஆபத்திற்காப்பாற்றுவதும் ஆவலுடன் பிள்ளைபெண்சாதிகளைக் காப்பதற்காக யாசிப்பவனுக்கு வேண்டினதையளிப்பதும் சிறந்த தானங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பரதசிரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட கொடைகொடுத்தல் கொடுப்பவனை விடாமல்தொடரும். பொன் பசுக்கள் பூமிஇவற்றின்தானங்கள் எல்லாப்பாவத்திலிருந்தும் கரையேற்றுகின்ற பரிசுத்தமானதானங்கள். புருஷசிரேஷ்டனே! இவற்றை யோக்கியர்களுக்கு எக்காலமும் கொடு. தானங்கள் மனிதனைப் பாவத்தினின்றுவிடுவிக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. உலகத்திலும் தன்வீட்டிலுமுள்ள என்ன என்னபொருள்கள் தனக்கு மிக விருப்பத்தக்கவையோ அவை அழியாமலிருக்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவன் அவற்றைக் குணமுள்ளவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பிரியமானபொருளைக் கொடுப்பவனும் பிரியமான காரியத்தைச்செய்பவனும் எப்பொழுதும் பிரியமானவற்றையேயடைவார். அவர் இவ்வுலகத்திலும் அவ்வுலகத்திலும் எல்லாருக்கும் பிரியமாயிருப்பார். யுதிஷ்டிர! ஆதரவற்றவனாகவும் பொருளில்லாதவனாகவும்வந்து யாசிப்பவனுக்கு அகங்காரத்தினால் தன்னாற்கூடியவரையில் உபகாரம்செய்யாதவன்தான் கொடியவன். பகைவனாயினும் மெலிந்து சரணாகதியாகவந்தடைந்தவனைத் துயரத்தில் ஆதரிக்கிறவன் எவனோ அவன்தான் புருஷசிரேஷ்டன். கல்விகள்கற்று ஜீவனமில்லாமல் மனங்குன்றி இளைத்துப்போயிருப்பவனுக்குப் பசிதீர்ப்பவன் எவனோ அவனுக்கொப்பானபுருஷன் எவனுமில்லை. குந்திபுத்ரனே! அநுஷ்டானநியமங்களிற் கட்டுப்பட்டவர்களும் பெண்டுபிள்ளைகளினாற் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் யாசி

---

[1] யாகதக்ஷிணையைச்சேராததானங்கள்.

யாதவர்களுமான ஸாதுக்களை எவ்வகையிலாவது உபசரித்து அழைக்க வேண்டும். பாரதனே! தகுதியுள்ளவர்களும் எப்போதும் ஸத்வ குணத்தையேயுடையவர்களும் இடைத்ததைக்கொண்டு ஜீவித்துத் தேவர்களிடத்திலும் மனிதர்களிடத்திலும் ஒன்றையும் வேண்டாமலிருப்பவர்களும் ஸர்ப்பங்களுக்கொப்பானவர்களுமான பிராம்மணர்களிடத்தினின்றும் உன்னைக் காத்துக்கொள். அவர்களைத் தக்கவர்களால் கண்டறிந்து அவர்களுக்கு ஸௌகங்களையளித்து அவர்களைக் காப்பாற்று. கௌரவனே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் சௌக்கியத்தைத் தரத்தக்க வீடுகளைக்கட்டி அவற்றை வேலைக்காரர்களோடும் வேண்டின பண்டங்களோடும் எப்போதும் பிரார்த்தித்துக் கொடு. தர்மிஷ்டர்களும் புண்ணியவான்களும் [1]வித்யாஸ்நானத்தையும் [2]வ்ரதஸ்நானத்தையும்செய்து தர்மத்தைப்பற்றியே ஜீவிப்பவர்களும் தம் வேதம் ஓதலையும் தவத்தையும் வெளிப்படுத்தாதவர்களும் நியமந்தவறாதவர்களுமான அந்தப் பிராம்மணர்கள் தானத்தைப்பெற்றுக்கொள்வாராயின் சிரத்தையினால் பரிசுத்தமானதைப்பெறுவது கடமையென்றுநினைத்துத்தான் பெற்றுக்கொள்வர். பரிசுத்தர்களும் அடக்கமுள்ளவர்களும் தம்மனைவிகளை விடாதவர்களுமான அவர்கள் விஷயத்தில் நீசெய்வது உனக்கே பரலோகத்தில் மங்களமாகிறது. மனத்தூய்மையோடு வித்வான்களுக்குக்கொடுக்கும் தானமானது பிராம்மணன் காலைமாலையிரண்டுவேளையும் முறைப்படிசெய்த அக்னிஹோத்திரம்போலாகிறது. அப்பா! சிரத்தையினால் பரிசுத்தமும் தக்ஷிணையுள்ளதுமாகிய நீசெய்யும் இந்தத்தானமென்னும் யாகம் எல்லாயாகங்களிலும்சிறந்தது. இது எப்போதும் நடக்கட்டும். யுதிஷ்டிர! தகுந்தவர்களுக்குக்கொடுப்பது மஹாதானங்களுக்குச் சமமானது. அவர்களைப் பூஜித்துக்கொடுப்பவன் கடன்தீர்ந்தவனாகிறான். கோபியாமலும் துரும்புக்குமாசைப்படாமலும் இன்சொல்லையேபேசிக்கொண்டிருக்கிறவர்தாம் நமக்கு மிகப்பூஜிக்கத்தக்கவர். எவர்கள் நம்மைக் கொண்டாடாமலும் யாசிக்கப்புகாமலுமிருக்கின்றனரோ அவர்களைப் புத்திரர்களைப்போலக் காப்பாற்றவேண்டும். அவர்களை வணங்க வேண்டும். அப்படிச்செய்வதால் பயமில்லை. ரித்விக்குகள் புரோகிதர்கள் ஆசாரியர்கள் ஸாதுக்கள் தர்மந்தவறாதவர்கள் இவர்களிடத்தில் க்ஷத்திரியதர்மத்தினாலுண்டான பராக்கிரமம் அடங்கிப்போம். யுதிஷ்டிர! 'நான் ஈச்வரன்; பலவான்; ராஜன்' என்று அகங்காரப்பட்டு உடைகளிலும் உணவிலும் அந்தணர்களை விலக்காதே. குற்றமற்றவனே!

---

[1] அவற்றைப்பூர்த்திசெய்வது. [2] குருபணிவிடை.

க்ஷத்திரியதர்மத்தை யனுஷ்டிக்கும் நீ உன்சிறப்புக்காகவும் ஸேனைக் காகவுமிருக்கும் திரவியமெதுவோ அதனால் வேதியர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். பிராம்மணர்கள் ஏறக்குறைய நடந்தாலும் அவர்களை நீ வணங்கவேண்டும். அவர்கள் உன்னிடத்தில் உன்புத்ரர்கள்போல ஸுகமாகவும் உற்சாகமாகவும் விளையாடட்டும். கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அழியாத அநுக்கிரஹமுள்ளவர்களும் எல்லாருக்கும் அன்பர்களும் கொஞ்சத்தில் திருப்தியடைகிறவர்களுமான பிராம்மணர்களுக்கு ஜீவனத்தைக்கொடுப்பதற்கு உன்னைவிட வேறுதகுதியுள்ளவன் யாவன்? 'இவ்வுலகத்தில் மாதர்களுக்கு நிலையானதர்மமும் கதியும் கணவன் தான்; வேறில்லை' என்பதுபோல நமக்குப் பிராம்மணர்கள். அப்பா! நம்மால்பூஜிக்கப்படாத பிராம்மணர்கள் க்ஷத்திரியனிடத்தில் எப்போது மிருக்கும் கொடுஞ்செய்கையைக்கண்டு நம்மை விட்டுவிடுவாராயின் வேதமும் புகழும் பரலோகமும் யாகமும் அற்றுப்போன நமக்கு உயிர் வாழ்க்கையினாலாகும்பலன் யாது? இவையெல்லாம் நமக்குப் பிராம்மணர்களால் வருவனவல்லவா? இந்தவிஷயத்தில் பழமையான தர்மத்தை உனக்கு உரைப்பேன். ராஜனே! முற்காலத்தில் அரசன் பிராம்மணர்களுக்கும் வைசியன் அரசர்களுக்கும் சூத்திரன் வைசியர்களுக்கும் பணிவிடைசெய்தனரென்று கேள்வி. சூத்திரன் பிராம்மணனிடத்தில் ஜ்வலிக்கும் அக்கினியிடத்திற்போலத் தூரத்திலிருந்து உபசாரங்கள் செய்யவேண்டும். வைசியனும் க்ஷத்திரியனுந்தாம் தொட்டுப்பணிவிடை செய்யலாம். இளகியமனமுள்ளவர்களும் ஒழுக்கந்தவறாதவர்களும் ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் காப்பவர்களும் கோபித்தால் ஸர்ப்பங்கள் போன்றவர்களுமான அந்தப்பிராம்மணர்களுக்கு நீங்கள் உபசாரம் செய்யுங்கள். பராக்கிரமத்தினாலும் ஸேனையினாலும் பிறரைவருத்தும் க்ஷத்திரியர்களில் பிந்தினவர்கள் முந்தினவர்கள் அவர்களுக்கும் முந்தினவர்கள் எல்லாருடைய பராக்கிரமங்களும் தவங்களும் பிராம்மணர்களிடத்திலேயே மழுங்கிப்போயின. அப்பா! ராஜனே! எனக்கு என் தந்தையினிடத்திலும் பாட்டனாரிடத்திலும் உன்னிடத்திலும் என் தேகத்திலும் உயிரிலும் அவ்வளவு அதிகஅன்பில்லை. எனக்கு உன்னை விட அதிகஅன்பன் இப்புவனியில் எவனுமில்லை. பாரதசிரேஷ்டனே! பிராம்மணர்கள்மட்டும் எனக்குஉன்னைவிட மிக்கஅன்பர்கள். பாண்டுபுத்ரனே! நான்சொல்வது உண்மையாயிருந்தால் இந்தஸத்யத்தினாலேயே சந்தனுஇருக்கும் லோகங்களுக்கு நான்போகக்கடவேன்; பிராம்மணர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவையும் பரிசுத்தமுமான ஸாதுக்களின் உலகங்

களையும் பார்ப்பேன். அப்பா! உடனேயானாலும் காலம்பொறுத்தானாலும் அவ்வுலகங்களுக்குத்தான் யான் போகவேண்டும். பரதஸ்ரேஷ்டனே! வேந்தே! இப்படிப்பட்டலோகங்கள் இருப்பதையறிந்துதான் பிராம்மணர்கள்விஷயத்தில் நான் செய்ததைப்பற்றி வருத்தப்படாமலிருக்கிறேன்" என்றார்.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(யார் தானம்பெறுவதற்குரியவரென்பது முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "ஆசாரமும் கல்வியும் குலமும் ஸமமாகச்சிறந்திருக்குமிருவரில் ஒருவன் யாசியாதவனும் மற்றொருவன் யாசிக்கிறவனுமாயிருந்தால் எவனுக்குக்கொடுப்பது சிறந்தது?" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"குந்திபுத்ரனே! யாசிப்பவனுக்குக்கொடுப்பதைவிட யாசியாதவனுக்குக்கொடுக்கும் தானம் சிறந்ததென்று சொல்லுகின்றனர். மனவுறுதியில்லாமல் யாசிப்பவனைப்பார்க்கிலும் மனவுறுதியுள்ளவன் மிகத்தகுதியுள்ளவன் தானே? க்ஷத்திரியனுக்கு ரக்ஷிப்பதுதான் துணிவு. பிராம்மணனுக்கு யாசியாமலிருப்பதுதான் துணிவு. துணிவும் திருப்தியுமுள்ள வித்வானானபிராம்மணன் தேவர்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்துவான். பாரதனே! யாசிப்பதும் மிகுதியாகவாங்குவதும் அசக்தனுக்குரியவையென்று சொல்லுகின்றனர். மனிதர்கள் யாசிக்கும்போதெல்லாம் கொள்ளைக்காரர்கள்போல நடுங்கச்செய்கின்றனர். யாசிப்பவன் இறப்பவனே. கொடாதவன் அவன்பின் இறப்பவன். யுதிஷ்டிரா! கொடுப்பவன் பெற்றுக்கொள்பவனையும் தன்னையும் பிழைப்பிக்கிறான். கேட்பவனுக்குக்கொடுப்பதனால் தயையென்னும் பெரியதர்மம் வருகிறது. யாசியாமல் வருத்தப்படுகிறவர்களுக்கு எல்லாமுயற்சிகளாலும் வருந்திக்கொடுக்கவேண்டும். உன்னுடையதேசத்தில் அப்படிப்பட்ட பிராம்மணோத்தமரிருப்பாராயின் நீறுபூத்ததணல்போன்ற அவர்களை நீ ஜாக்ரதையாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். கௌரவனே! தவத்தினால் பிரகாசிப்பவரும் பூஜைக்குரியவர்களுமான அப்படிப்பட்டவர்கள் பூஜிக்கப்படாவிடின் புவனிமுழுமையுங்கூட எரித்துவிடுவர். சாஸ்திரஞானமும் ஆத்மஞானமும் தவமும் யோகமுமுள்ளவர்கள் பூஜைக்குரியவர்களன்

ரோ? வீரனே! அப்படிப்பட்ட பிராம்மணர்களுக்குப் பூஜையைச் செலுத்துவாயாக. அவர்களுக்குப் பலவகைப்பொருள்களைக்கொடுத்து அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். காலைமாலைகளில் நன்றாகச் செய்யப்பட்ட அக்நிஹோத்ரத்திற்கு என்னபலனுண்டாகுமோ அந்தப் பலன் வித்தையும் வேதமும் தவமும்நிரம்பின பிராம்மணனுக்குக் கொடுப்பதனால் உண்டாகுமென்று சொல்லுகின்றனர். கௌரவனே! வித்யாஸ்நானமும் பிரம்மசாரிவிரதஸ்நானமும் செய்தவரும் பிறரையடுத்து ஜீவியாதவரும் ஓதலையும் தவத்தையும் வெளிப்படுத்தாதவரும் நியமங்கள்தவறாதவர்களுமான பிராம்மணர்களுக்கு அழகானவீடுகளைக் கட்டுவித்துப் பண்டங்களோடும் வேலைக்காரர்களோடும் இன்னமும் அவர்கள் விரும்பினவைகளோடும் அவர்களைப் பிரார்த்தித்துக்கொடுப்பாயாக. யுதிஷ்டிர! தர்மந்தெரிந்தவர்களும் நுட்பமான அறிவுள்ளவர்களுமான அந்தப்பிராம்மணர்கள், நீ சிரத்தையோடு கொடுப்பதைக் கடமையென்று நினைத்துத்தான் பெற்றுக்கொள்வார்கள். உழவர்கள் மேகத்தையெதிர்பார்ப்பதுபோல எவர்களை மனைவிகள் எதிர்பார்க்கின்றனரோ அப்படிப்பட்ட பிராம்மணர்கள் உன்னிடத்தில் புசித்துமிகுந்ததைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தக்ஷிணைகளோடு கிருகங்களுக்குச் சென்றார்களா? அப்பா! நியமமுள்ளவர்களும் ஜிதேந்திரியர்களுமான பிராம்மணர்கள் உன்னுடைய அன்னங்களைப்புசிப்பதனால் மூன்றக்கினிகளையும் திருப்திசெய்விப்பார். அது [1] ப்ராதஸ்ஸவனம். அப்பா! பசுக்களையும் பொன்களையும் ஆடைகளையும் கொடுப்பதனாலேயே உனக்கு மாத்யாந்நஸவனமும் நடக்கவேண்டும். அதனால், உன்னிடத்தில் இந்திரன் திருப்தியடைவான். யுதிஷ்டிர! தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் நீகொடுப்பதுதான் விஸ்வர்களென்னும் தேவர்களைத் திருப்திசெய்விக்கும் மூன்றாவதுஸவனம். கொல்லாமையும் எல்லாவற்றையும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பகுத்துக்கொடுப்பதும் இந்திரியங்களையடக்குவதும் பற்றில்லாமையும் மனஉறுதியும் ஸத்தியமும் உனக்கு [2] அவபிருதங்களாகின்றன. அப்பா! சிரத்தையினால் சுத்தமுள்ளதும் தக்ஷிணையுள்ளதும் எல்லாயாகங்களிலும் சிறந்ததுமான இந்தத்தானமென்னும் யாகம் உன்னால் செய்யப்பட்டு இடைவிடாமல் நடந்துவரக்கடவது" என்றார்.

---

[1] காலைஹோமம்.

[2] ஆதிபர்வம் 809 - ம்பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

தொண்ணூற்றுறுவது அத்யாயம்.
தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(அரசன் செய்யத்தக்க தானம் யாகமுதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "பாரதரே! தானம் யாகஞ்செய்கை இவைகளுள் மறுமையிற்பெரும்பயனைத்தருவது யாது? எதன்பயன் சிறந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? எந்தக்காலத்தில் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கு எவ்வகையாகக் கொடுக்கவேண்டும்? இதைச் சரியாகத்தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். வித்வானே! தெரிந்துகொள்ள விருப்பமுள்ள எனக்குத் தானதர்மங்களை உரைக்கக்கடவீர். ஐயா! பிதாமஹரே! யாகவேதிகையில் சிரத்தையுடன் தக்ஷிணைகொடுப்பதிலும் தயையினால் தானம் செய்வதிலும் எது அதிகபலனுள்ளது? அதை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"அப்பா! க்ஷத்திரியனுக்குக் கொடியசெய்கை எப்போதுமிருக்கிறது. தானமின்றி யாகத்தின்சுத்தமானபலன் இவனுக்கிராது. யாகம் செய்விக்கும் ஸாதுக்களான பிராம்மணோத்தமர்கள் பாபிகளான அரசர்களிடத்தில் ஒன்றும்வாங்கார்; ஸத்தியத்தோடு கொடுப்பவர்களிடத்தில்தான் வாங்குவார். தக்ஷிணைகள் வாங்குவதற்குரியயோக்கியர்கள் கோபத்தினால் தனத்தைப் [1] பெற்றுக்கொள்ளாமல் போவாராயின், அந்தக்காரணம்பற்றியே அரசன் நிரம்பினதக்ஷிணைகளுள்ள யாகங்களைச் செய்யவேண்டும். அவர்கள் வாங்குவாராயின், அரசன் மிகுந்தசிரத்தையோடு தினந்தோறும் தானம்செய்யவேண்டும். தானந்தான் பாவத்தைப் போக்குபவற்றுள் மிகச்சிறந்தது. அன்புள்ளவர்களும் ஸாதுக்களும் வேதமறிந்தவர்களும் அடக்கம் ஒழுக்கம் தவம் இவைதவறாதவர்களுமான பிராம்மணர்களைத் தனங்களினால் திருப்திசெய்விப்பதுதான் ஹிம்ஸையில்லாதயாகம். உன்னுடைய எந்தக்காரியத்தை அவர்கள் செய்விக்கவில்லையோ அந்தக்காரியம் நீ செய்ததாகாது. ஸாதுக்களுக்குச் சுவையுள்ள அன்னங்களும் நிரம்பின தக்ஷிணைகளும் கொடுத்து யாகங்களைச்செய் தானம் செய்வதினால் யாகம் தானம் இரண்டும் செய்தவனாக உன்னை நினைத்துக்கொள். இடைவிடாமல் யாகம்செய்பவரைப் பூஜிக்கக்கடவாய். அதனால் உனக்கும் அந்தப்பலனில் பாகமுண்டாகும். வித்வான்களுக்குக் கொடுப்பதனாலும் அவர்களைப்பூஜிப்பதனாலும் உனக்கு அவர்கள் புண்யத்தில் பாக

[1] யாகத்தினால் பாபம்தீர்ந்தால் வாங்குவார்களென்பது.

முண்டு. யாகம்செய்பவர்களுக்கும் வித்வான்களுக்கும் கொடுக்குந் தானமானது கொடுப்பவனுக்கு மேலுலகத்தைக் கொடுப்பிக்கும். ஞானத்தைக்கொடுக்கும் ஆசார்யர்களுக்குத் தானம்செய்யவேண்டும். அதனால் ஞானதானத்தின்பலனில் ஒருபாகமுள்ளவனுவான். ஸந்ததிகளுள்ளவரும் பெருங்குடும்பத்தைக்காப்பவருமான பிராம்மணர்களைக் காப்பாற்றக்கடவாய். அதனால் அந்தக்குடும்பியைப்போலப் பூஜிப்பவனுக்கும் ஸந்ததிகள் உண்டாகும். ஸாதுக்கள் பெரியோர்களின் தர்மங்களெல்லாவற்றையும் விருத்திசெய்கிறவர். அதிகஅனுஷ்டானமுள்ள அம்மனிதர்கள் எல்லாஸொத்துக்களாலும் காப்பாற்றுவதற்குரியவர். யுதிஷ்டிர! செல்வம்நிரம்பப்பெற்றுப் பிராம்மணர்களுக்குப் பசுக்கள் எருதுகள் அன்னம் குடை வஸ்திரங்கள் பாதரக்ஷைகள் ஆகியஇவற்றைக் கொடு. பாரதனே! செல்வமுள்ளவர்கள் யாகம்செய்பவர்களுக்கு நெய் அன்னம் குதிரைவண்டிகள் வீடுகள் படுக்கைகள் இவைகளையெல்லாம் கொடுக்கவேண்டும். பாரதனே! இவை புண்ணியத்தையடைவதற்கு எளியஉபாயங்கள். ஜீவனமில்லாமல்கஷ்டப்படுகிறவரும் பிறரைவெறுக்காதவருமான பிராம்மணரைக்கண்டறிந்து ரகஸ்யமாகவோ வெளிப்படையாகவோ ஜீவனத்தைக்கொடுத்து அவர்களைக் காப்பாற்று. அது ராஜஸூயஅஸ்வமேதயாகங்களைப்பார்க்கிலும் க்ஷத்திரியர்களுக்கு மிகச்சிறந்தது. இப்படிச்செய்வதனுல் நீ பாவங்களால் விடுபட்டுப் பரிசுத்தனுகி ஸ்வர்க்கத்தையடைவாய். பொக்கசத்தைச்சேர்த்துத் தேசத்தைக்காப்பாற்றுவாயாயின் பிராம்மணத்வத்தையும் தனங்களையும் மறுஜன்மத்தில் அடைவாய். பாரதனே! உன்ஜீவனத்தையும் பிறர்ஜீவனத்தையும் காப்பாற்று. உன் வேலைக்காரர்களையும் குடிகளையும் பிள்ளைகளைப்போல ரக்ஷிக்கக்கடவாய். பாரதனே! பிராம்மணர்களின்யோகக்ஷேமங்களிரண்டும் எப்போதும் உன்னைப்பொறுத்தவையாயிருக்கவேண்டும். உன் உயிர் வாழ்க்கையே அவர்களுக்காக இருக்கக்கடவது. அவர்களை நீ காப்பாற்றுமலிருக்கலாகாது. பிராம்மணனுக்குத் திரவியம் அதிகமாகச் சேர்வதுதான் பெருந்தீங்கு. எப்போதும் ஐசுவரியத்தோடுபழகுவது கர்வத்தையுண்டாக்கி அறிவைக்கெடுத்துவிடும். பிராம்மணர்களுக்கு அறிவுகெட்டால் தர்மம்அழிந்துபோவதுதிண்ணம் தர்மம்அழிந்தால் பிராணிகளேயில்லாமற்போம். ஸந்தேகமில்லை. அரசன், 'யாகத்திற்காக அந்தத்தேசத்திலிருந்து தனத்தைக்கொண்டு வாருங்கள்' என்றுசொல்லி, அதிகாரிகளிடத்தில் ஒருதேசத்தை ஒப்புக்கொடுக்கிறுன். அவனுடையஅந்தக்கொடியகட்டளையைப்பெற்

றுக்கொண்டஜனங்கள் பயந்து கொடுத்தபொருளைக்கொண்டு அரசன் யாகஞ்செய்வனாயின், அந்தயாகத்தை ஸாதுக்கள் புகழமாட்டார்கள். நன்றாகச்செல்வம்தழைத்திருப்பவர்கள் பீடிக்கப்படாமல் அன்போடு கொடுக்குந்திரவியம் ஸ்வல்பமாயிருந்தாலும் அதைக்கொண்டு யாகம் செய்யலாம்; அதிகாரத்தினால் வாங்கப்பட்டதைக்கொண்டு செய்ய லாகாது. சாஸ்திரப்படி சேர்த்துவைக்கப்பட்டதிரவியம் எப்போது மிகஅதிகப்படுமோ அப்போது அரசன் தக்ஷிணைகள்மிகுதியாக வுடைய மகாயாகங்களைச் செய்யவேண்டும். முதியோர்கள், சிறுவர் கள், கண்ணில்லாதவர்கள், அசக்தர்கள் ஆகியஇவர்களின்தனத்தை அரசன் ரக்ஷிக்கவேண்டும். வேந்தன் [1]பூமியிலிருக்கும்தனங்களை வெட்டியெடுக்கலாகாது. பிரஜைகள் அழும்படி அவர்கள்தனத்தை வாங்கலாகாது. ஏழைகளின்தனம்அபகரிக்கப்பட்டால் அது ராஜ் யத்தையும் ராஜ்யலக்ஷ்மியையும் கெடுத்துவிடும். ஸாதுக்களுக்குச் சிற ந்தபோகங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்; பசியின்பயத்தைப் போக்க வேண்டும்; அவர்களின்குழந்தைகள் ருசியுள்ளஉணவை எதிர்பார் த்து அதைக் கிரமமாகஉண்ணப்பெறுவிடின் மன்னனுக்கு அதை விடப் பெரும்பாவம் என்னவிருக்கிறது? அப்படிப்பட்டவித்வானான பிராம்மணன் உன்தேசத்தில் முன்சொன்னபடி பசியினால்வருந்து வானாயின், சிசுஹத்தியென்னும்பெரும்பாவத்தைச் செய்தவன்போல அதன்பயனை அடைவாய். எவனுடையதேசத்தில் பிராம்மணனாகட் டும் மற்றமனிதனாகட்டும் கஷ்டப்படுகிறானோ அந்தஅரசனுடைய பிழைப்பு இழிவானபிழைப்பென்பது சிபிசக்கரவர்த்திசொன்னவாக் கியம். எந்த மன்னனின்தேசத்தில் ஸ்நாதகன் பசியினால்வருந்துகிற னோ அவனுடையராஜ்யமும் அவன் ராஜவம்சமும் விருத்தியடை வதில்லை. எந்தஅரசனுடைய தேசத்திலிருந்து கணவர்களும் பிள்ளை களும் கதறும்போது தாமும்கதறிக்கொண்டிருக்கும் மாதர்கள் பல வந்தமாகக்கொண்டுபோகப்படுகின்றனரோ அவ்வரசன் இறந்தவன் தான்; ஜீவிப்பவனல்லன். ரக்ஷியாதவனும் பணத்தை வாங்கிக்கொள் ளுகிறவனும் தேசத்தையழிப்பவனும் ஒழுங்காகநடத்தாதவனும் தயையற்றவனுமாகிய அரசனென்றுபெயருள்ளகலிபுருஷனை ஜனங் களே முயன்றுகொல்வார்கள். 'நான் உங்களைக் காப்பாற்றுகிறேன்' என்றுசொல்லிக் காப்பாற்றாமலிருக்கும்அரசனை நோய்பிடித்தவெறி நாயைப்போல ஜனங்கள் சேர்ந்து கொல்லவேண்டும். பாரதனே!

[1] 'பொருளைச் சொந்தஉபயோகத்திற்காகத் தனவசப்படுத்திக்கொள்ள லாகாது' என்பது பழையவுரை.

வேந்தனால் காப்பாற்றப்படாத ஜனங்கள் என்னபாவம்செய்தாலும் அந்தப்பாவத்தில் நாலில்ஒருபாகத்தை அரசன் அடைகிறான்; சிலர் அந்தப்பாவமெல்லாவற்றையும் அடைகிறானென்றும், சிலர் அதிற்பாதியை அடைகிறானென்றும் சொல்லுகின்றனர்; மனுவின் சாஸ்திரத்தைக் கேட்ட நமக்குமட்டும் நாலில்ஒருபாகம் என்னும் மதந்தான் நிச்சயம். பாரதனே! அரசனால் நன்றாகக்காப்பாற்றப்பட்ட ஜனங்கள் செய்யும் புண்ணியகர்மத்திலும் நாலில்ஒருபாகத்தையே அவன் அடைகிறான். யுதிஷ்டிர! மேகத்தையனுசரித்து எல்லாப்பிராணிகளும் ஜீவிப்பது போலவும் பெரியவிருக்ஷத்தை அடுத்துப்பக்ஷிகள் ஜீவிப்பதுபோலவும் நீ ஜீவிப்பதையனுஸரித்துக் குடிகளெல்லாம் ஜீவிக்கக்கடவன. வீரனே! ராக்ஷஸர்கள் குபேரனையும் தேவர்கள் இந்திரனையும் அடுத்து ஜீவிப்பது போல உறவினரும் சிநேகிதர்களும் உன்னையடுத்து ஜீவிக்கக்கடவர்" என்றார்.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(பூமிதானத்தின் சிறப்பும், ப்ருஹஸ்பதி இந்திரனுக்குத் தானங்களைப் பற்றிச் சொல்லியதும்.)

யுதிஷ்டிரர், "வேதவிதிகள், 'இதைக் கொடுக்கவேண்டும்; இதைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றிருப்பதனால் அரசர்கள் கொடுக்கவேண்டியவை அநேகமிருக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்ததான கொடுக்கத்தக்கபொருள் யாது?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பூமிதானமானது எல்லாத்தானங்களிலும் மேற்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பூமியானது அசைவற்றது; அழிவற்றது; உயர்ந்த போகங்களைக் கொடுப்பது. வஸ்திரங்களையும் ரத்தினங்களையும் பசுக்களையும் நெல்யவைமுதலிய தானியங்களையும் பூமி கறக்கிறது. எல்லாப் பிராணிகளிலும் பூமிதானம்செய்பவன்தான் நெடுங்காலம் மேன்மையடைவான். இவ்வுலகத்தில் பூமிதானம்செய்பவன் பூமியின்ஆயுள் எவ்வளவுகாலமோ அவ்வளவுகாலம் விளங்கிக்கொண்டிருப்பான். யுதிஷ்டிர! இவ்வுலகத்தில் பூமிதானத்திற்கு மேற்பட்டதொன்றுமில்லை. எல்லாரும் பூமியில் கொஞ்சபாகமாவது தானம் செய்திருக்கின்றனரென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். பூமியைக்கொடுத்த ஜனங்கள்தாம் பூமியை

அநுபவிக்கின்றனர். மனிதர்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் தம் வினையையே பற்றியிருக்கின்றனர். பூமியென்னும்மகாதேவி தன்னைக் கொடுப்பவனைத் தனக்கன்பனான கணவனாகச்செய்துகொள்ளுகிறாள். ராஜஶ்ரேஷ்டனே! அழிவில்லாத இந்தப்பூமியைத் தக்ஷிணையாகக் கொடுப்பவன் மறுபடியும் மானிடஜன்மமெடுத்துப் பூமிக்கரசனாவான். இவன்கொடுக்கிறபடிதான் இவனுக்குப் பின்னால் அனுபவமுண்டாகிற தென்பது தர்மசாஸ்திரங்களின் துணிபு. 'யுத்தத்தில் தேகத்தையாவது விடவேண்டும்; பூமியையாவது தானம்செய்யவேண்டும்'என்பதைத்தான் க்ஷத்திரியஜாதியிற் பிறந்தோர்களுக்குச் சிறந்த ஆசீர்வாதமாகக்கூறு கின்றனர். தானம்செய்யப்பட்ட பூமியானது பாவச்செய்கையுள்ளவனாகவும் பிரம்மஹத்திசெய்தவனாகவும் பொய்யனாகவுமிருந்தாலும் தானம்செய்பவனைப் பரிசுத்தனாகச்செய்யுமென்று நாம் கேட்டிருக் கிறோம். அதுதான் பாவத்தைப்போக்குவது. அதுதான் பாவத்தி லிருந்து மனிதனைவிடுவிப்பது. பாவஞ்செய்த ராஜர்களிடத்திலும் பூமியைமட்டும் ஸாதுக்கள் வாங்கிக்கொள்ளுவார்; வேறொன்றையும் விரும்பார். ஏனெனில், பூமியானது பரிசுத்தமானது. இந்தப்பூமிதேவிக்குப் [1] பிரியதத்தையென்னும் பெயர் ரகஸ்யமும் அழியாததுமாயிருக்கிறது. ஏனெனில், அதைக் [2] கொடுப்பதும் வாங்குவதும் மிகவும் பிரியமானவை. இந்தப்பூமியை வித்வானுக்குத் தானம்செய்யும் அரசன் பூமியில் இப்போதுஇருப்பதைவிட அதிகஸுகமான ராஜ்யாதி பத்தியத்தை அடைவான். அவன் மறுஜன்மத்திலும் அரசனாகவே யிருப்பானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆதலால், அரசன் பூமியை யடைந்தவுடனே அதைப் பிராம்மணனுக்குத் தானம்செய்யவேண்டும். அரசனல்லாதவன் பூமியை [3] ஆளுவது எவ்வகையிலுமுடியாது. பூமியை வஸ்திரத்தினாலும் மூடமுடியாது; வேறுவிதமாக மறைத்துக்கொண்டு [4] போகவுமாகாது. பூமியைவிரும்புகிறமற்றவர் களும் இப்படி (தானம்) செய்யவேண்டுமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. யோக்கியனுடைய பூமியை எவன் எடுத்துக்கொள்ளுகிறானோ அவன் பூமியை அடைவதேயில்லை. யோக்கியர்களுக்குப் பூமியைக்கொடுப்

---

[1] பிரியமாகக்கொடுக்கப்படுவது.

[2] கொடுப்பதனால் பாவம் விலகுகிறது; வாங்குவதனாற்பாவமில்லை.

[3] தானம்செய்வதனால் அரசனுக்குப் பூமியில்லாமற்போகாது என்பது.

[4] வாங்கினவனுக்குப் பலனும் அரசனுக்கு ஆளுகையும் வியவஸ்தையா யிருக்கும் என்பது.

பவன் சிறந்த பூமியைப் பெறுகிறான். தர்மசிந்தையுள்ளவன் இருக்கும்போதும் இறந்தபின்னும் பெரும்புகழையடைகிறான். ஒருவனுக்கு ஆகாரத்தைக்கொடுக்கும் பூமியைக்கொடுப்பதனால் அறுபதினாயிர வருஷகாலம் மேலுலகத்திலிருப்பான். அவ்வளவு பூமியை யபகரிப்பவனுக்கு அதற்கிரண்டுமடங்கு அதிககாலம் நரகமுண்டு. அரசனே! உபகாரம்செய்த எந்த அரசனுடைய பூமியைப் பிராம்மணர்கள் எப்போதும் நிலாகிக்கின்றனரோ அவ்வரசனது பூமியைப் பகைவர் [1]நிலாகிப்பதில்லை. ஜீவனமில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் மனிதனும் ஏதாவது பாவம் செய்வனாயின், பசுவின்தோலளவு பூமியைத் தானம்செய்த மாத்திரத்தினால் சுத்தனாகிவிடுவான். வர்ணதர்மங்கள் கெட்டும் கொடியசெய்கை செய்துகொண்டிருக்கும் அரசர்களுக்கும் பூமிதானம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தபுண்ணியமென்று சொல்லத்தக்கது. அசுவமேதயாகம்செய்வதற்கும் யோக்கியனுக்குப் பூமிதானம் செய்வதற்குமுள்ள வித்யாஸம்சிறிதென்று பூர்விகர்கள் எப்போதும் நினைத்திருக்கின்றனர். வித்வான்கள் எந்தப்புண்ணியத்தைச்செய்தும் பயந்துகொண்டிருப்பதுண்டு. எல்லாவற்றிலும்சிறந்த இந்தப்பூமிதானம ஒன்றுமட்டும் (பாவ) பயமற்றது. பூமிதானஞ்செய்யும் சிறந்த புத்திமான் பொன்வெள்ளி வஸ்திரம் ரத்தினம் முத்துக்கள் தனங்கள் இவற்றையெல்லாம் கொடுத்தவனாகிறான். தவம் யாகம் வேதாத்யயனம் நல்லொழுக்கம் ஆசையின்மை சொல்தவறாமை பெரியோர்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பது இவையெல்லாம் பூமிதானம்செய்பவனிடத்திலிருக்கும். தலைவனுடையநன்மையில் ஊக்கத்துடன் யுத்தத்திலடிபட்டுத் தேகத்தைவிட்டவரும் பிரம்மலோகம்போன ஸித்தர்களும் பூமிதானம் செய்தவனுக்கு மேலாகார். தாயானவள் தன்குழந்தையைப் பால்கொடுதது வளர்ப்பதுபோலப் பூமியானது தானம்செய்தவனைத் தனது எல்லாஸாரங்களாலும் எப்போதும் அனுக்கிரகிக்கிறது. பூமிதானம் செய்பவனுக்கு யமன் அடிமையாகிறான். மிகக்கொடிய யமதண்டனையும் நெருப்பின் மிகக்கொடியதாபமும் பயங்கரமான வருணபாசங்களும் பூமிதானம்செய்பவனை அணுகா. மனத்தில் அடக்கத்துடன் பூமியைத்தானம் செய்கிறவன் பித்ருலோகத்திலுள்ள பித்ருக்களையும் தேவலோகத்திலுள்ள தேவதைகளையும் திருப்திசெய்விக்கிறான். ஆகாரமில்லாமல் துயரப்பட்டு இளைத்து இறக்குந்தருணத்திலிருப்பவனுக்கு ஜீவனத்திற்கு ஆதாரமான பூமியைத்தானம் செய்யும் மனிதன் ஸத்திரயாகஞ்செய்தவனாகிறான். சிறந்த பாக்யமுள்ளவனே!

---

[1] பகைவருக்குக் கிடைப்பதில்லை.

பசு அன்புடன் பால்சுரந்துகொண்டு கன்றைத்தேடி ஓடுவதுபோலப் பூமிதானம்செய்தவனைப் பூமி தேடிக்காப்பாற்றுகிறது. கலப்பையினுலுழப்பட்டதும் விதைவிதைக்கப்பட்டதும் தான்யம் விளைந்ததுமாயுள்ள பூமியையும் ஜலாதாரமுள்ள வீட்டையும் கொடுப்பவன் வேண்டினவற்றைக் கொடுத்தவனாகிறான். நல்லொழுக்கமுள்ளவனும் அக்நிஹோத்திரஞ்செய்பவனும் பரிசுத்தமான தவமுள்ளவனுமான பிராம்மணனுக்குப் பூமிதானம்செய்தமனிதன் யமன்இல்லம் போவதில்லை. சந்திரனுக்கு நாள்தோறும் வளர்ச்சியுண்டாவதுபோலப் பூமிதானத்தினாலுண்டானபலன் ஒவ்வொரு பயிருக்கும் அதிகப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் பூர்வவிருத்தாந்தந் தெரிந்தவர்கள் பூமிதேவியினாற் சொல்லப்பட்ட சுலோகங்களைச் சொல்லுகின்றனர். இவற்றைக் கேட்டுத்தான் பரசுராமர் காஸ்யபருக்குப் பூமிதானம்செய்தார். அவற்றின் பொருள், 'என்னையே வாங்குங்கள்; என்னையே கொடுங்கள்; என்னைக்கொடுத்தபின் என்னையே அடைவீர்கள். இந்தத்தானமானது இவ்வுலகத்திலும் அவ்வுலகத்திலும் மேன்மேலும் விருத்தியாகும். வேதத்திற்குச்சமமான இந்தச்சொல்லை எந்தப்பிராம்மணன் சிராத்தத்தில் ஹோமம்செய்யும்போது நினைக்கிறானோ அவன் பிரம்மபதத்தையடைவான். பூமிதானமானது பேய்பிசாசுகளாலும் சாபத்தினாலுமுண்டானகேடுகளுக்குப் பரிகாரமான பெரும்பிராயச்சித்தம். இப்படிப்பட்ட பூதானத்தைச்செய்தவனும் வேதவாக்கியமாகிய இந்தச்சொல்லையறிகிறவனும் தம்குலத்தில் முன்பதின்மரையும் பின்பதின்மரையும் பரிசுத்தமாகச்செய்வர். பூமியானது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் காரணமாகவும் அழிவில்லாததாகவும் நினைக்கப்படுகிறது' என்பது. அரசனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தவுடன் இந்தவேதத்தைக் கேட்பிக்கவேண்டும். அவன் இதைக்கேட்டு ஸாதுக்களுக்குப் பூமிதானம் செய்யவேண்டும். ஸாதுக்களின் பூமியை எடுத்துக் கொள்ளலாகாது. இந்த உபதேசமெல்லாம் பிராம்மணர்களுக்கும் அரசர்களுக்குமே உரியது; ஸந்தேகமில்லை. தர்மங்களில் தேர்ச்சியுள்ள அரசன் செல்வத்திற்கு முதற்காரணம். எவர்களுக்கு அரசன் தர்மந்தெரியாதவனாகவும் நாஸ்திகனாகவுமிருக்கிறானோ அவர்கள் ஸுகமாகத்தூங்குவதும் ஸுகமாகக்கண்விழிப்பதுமில்லை. அவ்வரசனுடைய கெட்டசெய்கைகளினால் மனிதர்கள் எப்போதும் நடுக்கமுற்றவராவார். மேன்மேலும்லாபமும் உள்ளவற்றைக்காப்பதுமாகிய யோகக்ஷேமங்களிரண்டும் அவனுடைய தேசத்தில் மிகுதியாகஇரா. எவர்களுக்கு அரசன் தெரிந்தவனாகவும் தர்மத்தை நடத்துகிறவனாகவுமிரு

க்கிறுனே அவர்கள் மிக்க சுகமாகப்படுத்துச் சுகமாகஎழுந்திருப்பார். அவ்வரசனுடைய நற்செய்கைகளினால் ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனங்கள் ஸுகமடைந்து நல்லமழையினாலும் தம்தம் தொழில்களினாலும் யோக க்ஷேமங்களின் அபிவிருத்தியைப் பெறுவார். பூமிதானம் செய்பவன் எவனோ அவனே மேற்குலத்தோன்; அவனே ஆண்பிள்ளை; அவனே பந்து; அவனே புண்ணியஞ்செய்தவன்; அவனே வள்ளல்; அவனே பராக்ரமமுள்ளவன். வேதங்கள்தெரிந்த பிராம்மணனுக்குச் செழித்த பூமியைத் தானம்செய்பவர் பூமிக்குச் சூரியர்போல ஒளியினால் பிர காசிப்பார். பூமியில் விதைக்கப்பட்ட பயிர்கள் முளைக்கிறதுபோலப் பூமிதானம்செய்வதனால் மனிதனுடைய விருப்பங்கள் பயன்படுகின் றன. ஆதித்யன், வருணன், விஷ்ணு, பிரம்மா, சந்திரன், அக்நி, சூலத்தைக்கையிலேந்திய சிவபெருமான் இவர்களும் பூமிதானம் செய் தவனை அநுக்கிரகிக்கின்றனர். மனிதர்கள் பூமியிற்பிறக்கின்றனர்: பூமியில் முடிவையும் பெறுகின்றனர். இந்[1]நான்குவித உலகமும் பூமியின் குணங்களைக்கொண்டே உண்டாகின்றன. பூமிக்கதிபதியே! உலகத்திற்குத் தாயும் தந்தையும் பூமியே. அரசனே! இதற்கு நிகரானபொருள் ஒன்றுமில்லை. யுதிஷ்டிர! இந்தவிஷயத்திலும் ப்ரு ஹஸ்பதிக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையாகிய ஒருபழைய இதிஹாஸத்தைக் கூறுகின்றனர். இந்திரன் தக்ஷிணைகள் மிகுதியாக வுடைய நூறுமஹாயாகங்களைச் செய்தபிறகு சாஸ்திரந்தெரிந்தவரில் சிறந்தவரான பிருகஸ்பதியைநோக்கிக் கேட்கலானான்.

'பகவானே! எந்தத் தானத்தினால் மனிதன் ஸ்வர்க்கத்தையடை ந்து ஸுகமாக விளங்குவான்? அழிவில்லாததும் அபகரிக்கக் கூடா ததுமான தானம் எது? சொல்லுகிறவரிற் சிறந்தவரே! அதைச் சொல்லும்' என்று கேட்டான். தேவருக்குப் புரோகிதரும் மிக்க மகி மையுள்ளவருமான பிருகஸ்பதி தேவேந்திரனால் இவ்வாறு கேட்கப் பட்டவுடன், அவனுக்கு மறுமொழி கூறலானார். 'விருத்ரனைக் கொன்ற வனே! பொன்னைக்கொடுப்பதும் பசுவைக்கொடுப்பதும் பூமியைக் கொடுப்பதும் வித்தையைக் கொடுப்பதும் கன்னிகையைக் கொடுப் பதும் பாவத்திற்குச்சிறந்த பரிகாரங்கள். சிறந்த அறிவுள்ளவன் இவற் றைக்கொடுப்பதனால் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். தே வேந்திரனே! பிரபுவே! பூமிதானத்தைவிடச் சிறந்தது மற்றொன்றில் லையென்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நானும் அப்படியே நினைக் கிறேன். பிராம்மணனுக்காகவும் பசுவுக்காகவும் தேசபீடைக்காகவும்

[1] ஆதிபர்வம் 57-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

அரசனுக்கும் குலமகளிர்களுக்கும் அவமானம்வாராமற்செய்வதற்காக வும் உயிர்விட்டவர் பூமிதானம் செய்தவருக்குச் சமமாவர். தேவ ஸ்ரேஷ்டனே! யுத்தத்தில் உற்சாகமுள்ளவர்களாக யுத்தத்திலடிபட்டு வீரஸ்வர்க்கம்போன சூரர்களனைவரும் பூமிதானம் செய்தவனுக்கு மேலாகமாட்டார். வேந்தனுடைய நன்மையில் ஊக்கம்வைத்து யுத்தத்தில்டிபட்டுத் தேகத்தைவிட்டவர்களும் பிரம்மலோகத்திலிருக்கும் யோகிகளும் பூமிதானம்செய்தவனுக்கு மேலாவதில்லை. பூமிதானம்செய்யும் மனிதன் பூமியில் மடிந்திருக்கும் தன்முன்னோர்கள் ஐவரும் அவருக்குமுன் அறுவருமாகப் பதினொருவரைக் காப்பாற்றுகிறவனாகிறான். இந்திரனே! ரத்தினங்கள் நிரம்பின பூமியை எவன்கொடுக்கிறானோ அவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடுபட்டு ஸ்வர்க்கலோகத்தில் கொண்டாடப்படுவான். அரசனே! வேண்டப்படும் சிறப்புகளெல்லாம் நிரம்பின செழித்த பூமியைக்கொடுப்பவன் அரசர்க்குமரசனாவான். அது தான் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததானம். வாஸவனே! வேண்டினவையெல்லாம் நிரம்பின பூமியைக் கொடுக்கிறவனை அதிலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளும் தம் தம்மைக்கொடுப்பதாக நினைக்கின்றன. ஸஹஸ்ராக்ஷனே! நினைத்தவற்றையெல்லாம் கறப்பதும் விரும்பத்தக்கருணங்களெல்லாமுள்ளதுமான பசுவைத் தானஞ்செய்யும் மனிதன் ஸ்வர்க்கத்தைச்சேருவான். தேவருக்கதிபதியே! தேனாறுகளும் நெய்யாறுகளும் பாலாறுகளும் தயிராறுகளும் பூமிதானம்செய்பவனைத் தேவலோகத்தில் திருப்திசெய்விக்கின்றன. அரசன் பூமிதானம் செய்வதினால் எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுவான். மற்றத்தானங்கள் பூமிதானம்போற் சிறப்புள்ளவையல்ல. கடல்சூழ்ந்த புவனியைத் தன் ஆயுதத்தினால் ஜயித்துக்கொடுப்பவனை ஜனங்கள் பூமியுள்ளவரையிலும் புகழுவர். புரந்தரனே! செல்வமும் சுவையும் நிரம்பின புண்ணியமான பூமியைக்கொடுப்பவனுக்குப் பூமிதானத்தின் சிறப்பினாற் கிடைத்த புண்ணியலோகங்கள் அழிவதில்லை. சக்ரனே! இவ்வுலகில் எப்போதும் அழியாத ஐசுவரியத்தையும் சௌக்கியத்தையும் விரும்பும் அரசன் யோக்கியனுக்குச் சாஸ்திரப்படி பூமிதானத்தைச் செய்ய வேண்டும். பாவம்செய்த மனிதனும் பிராம்மணனுக்குப் பூமிதானம் செய்தபிறகு அந்தப்பாவத்தை, பாம்பு பழையசட்டையை விடுவது போல விட்டுவிடுகிறான். சக்ரனே! பூமியைக்கொடுக்கும்மனிதன், கடல்கள் நதிகள் மலைகள் காடுகள் இவற்றையெல்லாம் கொடுத்தவனாகிறான். பூமியைக்கொடுப்பவன் தடாகங்களையும் கிணறுகளையும் நதிகளையும் ஏரிகளையும் அன்பையும் எல்லாச்சுவைகளையும் கொடுத்

தவனாகிறான். பூமியைக்கொடுப்பவன் சக்தியுள்ள ஓஷதிகளையும் பூக்களும் பழங்களுமுள்ளமரங்களையும் காடுகளையும் கற்களையும் மலைகளையும் கொடுத்தவனாகிறான். நிரம்பினதக்ஷிணைகளோடு அக்நிஷ்டோம முதலிய யாகங்களைச்செய்பவனும் பூமிதானத்தினாலடையும் பலனை அடைவதில்லை. பூமிதானம்செய்பவன் தன்குலத்தில் பதின்மரைக் காப்பாற்றுகிறான்; பூமியையபகரிப்பவன் பதின்மரைக் கொல்லுகிறான். தன்முன்னோரால்கொடுக்கப்பட்ட பூமியை அபகரிப்பவன் நரகத்திற்குப்போவான். வாக்குத்தத்தம்செய்துகொடாதவனும் கொடுத்துத்திரும்ப எடுத்துக்கொள்ளுகிறவனும் யமன்கட்டளையினால் வருணபாசங்களால்கட்டப்பட்டுத் தவிப்பர். எப்போதும் அக்நிஹோத்ரத்தையும் மஹாயாகங்களையும்செய்பவனும் அதிதிகளிடத்தில் அன்புள்ளவனும் கையில்பொருளில்லாதவனுமாகிய பிராம்மணசிரேஷ்டனைக்காப்பாற்றுகிறவர்கள் யமனையணுகார். புரந்தரனே! அரசன் பிராம்மணர்களிடத்தில் கடன்தீர்ந்தவனாக இருக்கவேண்டும். மற்ற வர்ணங்களிலும் எளியவர்களையும் பலங்குறைந்தவர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டும். தேவருக்கதிபதியே! தேவர்களிற்சிறந்தவனே! கஷ்டஜீவியானபிராம்மணனுக்குப் பிறரால்கொடுக்கப்பட்டபூமியை ஒருகாலும் அபகரிக்கலாகாது. ஏழைகளான பிராம்மணர்களின்பூமியை அபகரித்ததால் அவர்கள் துயரப்படுவதால்விழும்கண்ணீர் குலத்தின்மூன்றுதலைமுறைகளை அழித்துவிடும். ஸஹஸ்ராக்ஷனே! ராஜ்யந்தவறின அரசனைத் திரும்பவும் நிலைநிறுத்துகிறவனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் கொண்டாடப்படும்ஸ்தானம் உண்டாகிறது. கிரமமாகவிற்கப்பட்டு வாங்கினவனால் நன்றாகச்செவ்வைப்படுத்தி அனுபவிக்கப்பட்டபூமியை [1] அரசன் அவனுக்கு நிலைக்கச்செய்யவேண்டும். கரும்பு, யவம், கோதுமை இவைவிருத்தியாயிருப்பதும் பசுக்களும் குதிரைகளும்நிரம்பினதுமான பூமியைக்கொடுப்பவன் எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு ஸ்வர்க்கலோகத்தில் கொண்டாடப்படுவான். உள்ளேபுதையலுள்ளதும் உயர்ந்தபொருள்களெல்லாமுள்ளதுமான பூமியைக்கொடுப்பவன் அழிவில்லாத லோகங்களையடைவான். அவனுக்கு அது பூமிஸத்திரமென்னப்படுகிறது. பூமியைக்கொடுப்பவன் எல்லாப்பாவங்களையும் உதறி ராஜஸகுணமற்றவனாகி ஸாதுக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு உலகத்தில் சான்றோர்களால் கொண்டாடப்படுகிறான். சக்கரனே! ஜலத்தில்விழுந்த எண்ணெய்த்துளி எப்படிப் பரவுகிறதோ அப்படியே பூமிதானத்தின்பலன் பயிருக்குப்பயிர் அபிவிருத்தியாகிறது.

[1] 'ந்ருப:' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

இந்திரனே! யுத்தத்தில் பிரகாசிக்கும்சூரர்களாகிய எந்த அரசர்கள் போர்த்தலையில் முன்னோக்கிச்சென்று வதம்செய்யப்படுகின்றனரோ அவர்கள் பிரம்மலோகமடைவார்கள். தேவேந்திரனே! அப்படியே பூமிதானம்செய்பவனையும் தேவலோகத்தில் தேவலோகத்துப்பூமாலை யணிந்தபெண்கள் ஆடியும் பாடியும் உபசரிக்கின்றனர். இவ்வுலகத்தில் பிராம்மணனுக்குச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் செம்மையாகப் பூமிதானம் செய்பவன் தேவலோகத்தில் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமடைந்து மகிழ்ந்திருப்பான். தேவேந்திரனே! பூமிதானம்செய்பவனைப் பிரம்மலோகத்திலும் சிறந்தபுஷ்பமாலைகளை யணிந்த நூறு அப்ஸரஸுகள் உபசரிப்பர். பூமிதானம்செய்யும் மனிதனிடத்தில் எப்போதும் புண்ணியங்கள்சேரும். ஜயசங்கம், ஸிம்மாஸனம், ஒற்றைக்குடை, சிறந்தகுதிரைகள், சிறந்ததேர்கள், புஷ்பங்கள், பொன்குவியல்கள் இவைபூமிதானத்தினாலுண்டாகின்றன. புரந்தரனே! தடைப்படாதகட்டளையும், 'ஜய' என்னும்சப்தங்களும், பொருள்களும், ஸ்வர்க்கமும், பொன்மலர்பூக்கும்கொடிகளும் பொன்மயமான தர்ப்பைகளும் புற்களும்நிரம்பின இடங்களும், பூமிதான புண்ணியத்தின்பயன்கள். பூமியைக்கொடுக்கும்மனிதன் [1] அம்ருதத்தை யுண்டாக்கும் பூமியை அடைவான். பூமிதானத்திற்கொப்பானதானமில்லை. தாய்க்கு ஒப்பானகுருவில்லை. ஸத்தியத்தைப்போன்றதர்மமில்லை. தானத்திற்கு நிகரானபுதையலில்லை' என்றார். பிருகஸ்பதியினிடம் இதைக்கேட்டவுடன் இந்திரன் தனங்களும் ரத்தினங்களும்நிரம்பின இந்தப்பூமியை அவருக்கு அளித்தான். இந்தப் பூமிதானத்தின்சிறப்பைச் சிராத்த காலத்தில் பிராம்மணர்களைக்கேட்பித்தால் அந்தச் சிராத்தத்தில் ராக்ஷஸர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் பங்கில்லை; பித்ருக்களுக்குக்கொடுத்த சிராத்தம் அழியாமலிருக்கும்; ஸந்தேகமில்லை. ஆதலால், வித்வானானவன் சிராத்தங்களில் புசிக்கும் பிராம்மணர்களுக்கு இதைக் கேட்பித்தல்வேண்டும். குற்றமற்றவனே! பரதசிரேஷ்டனே! இப்படி எல்லாத்தானங்களிலும் சிறந்ததானத்தை உனக்கு நான் உரைத்தேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?" என்றார்.

---

[1] சுகத்தைத்தரும்.

தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி)

(நாரதர் அன்னதானத்தின் சிறப்பைப் பீஷ்மருக்கு உரைத்தது.)

யுதிஷ்டிரர், "பாரதசிரேஷ்டரே! இவ்வுலகத்தில் தானம்செய்யக் கருதின மநுஷன் குணங்களிற்சிறந்த பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்கத் தக்க தானங்கள் எவை? அந்தப் பிராம்மணர்கள் எதனால் உடனே திருப்தியடைவார்கள்? அவர்கள் திருப்தியடைந்தால் எதைக்கொடுப் பார்கள்? சிறந்தகைகளையுடையவரே! புண்ணியத்தினாலுண்டான பெரும்பயனைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லக்கடவீர், வேந்தரே! இவ்வுல கத்திலும் அவ்வுலகத்திலும் பயன்படுவது எந்தத்தானம்? இதை உம் மிடத்தில் கேட்கவிரும்புகிறேன். எனக்கு விரிவாகச் சொல்லவேண் டும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"திவ்யஞானமுள்ளநாரதரிடம் இதேவிஷயத்தைப்பற்றி முன்னே நான்கேட்டபோது அவர் எனக்குச்சொன்ன மறுமொழியை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேள். நாரதர், 'தேவர்களும் ரிஷிகளும் அன்னதானத்தையே சிலாகிக்கின்றனர். உலகவாழ்க்கையும் யாகங்களு மாகிய எல்லாம் அன்னத்தைப்பொறுத்தவை. அன்னதானத்திற்கு ஒப்பானதானம் முன்னுமில்லை; பின்னுமில்லை. அதனாலேதான் மனி தர்கள் அன்னதானம்செய்வதை முக்கியமாகக்கருதுகிறார்கள். உலகத் தில் பலத்தைக்கொடுப்பது அன்னம். அன்னத்திலேதான் உயிர் இருக் கிறது. பிரபுவே! இவ்வுலகமனைத்தும் அன்னத்தினால் தாங்கப்படு கிறது. இவ்வுலகத்தில் கிருகஸ்தர்களும் பிரம்மசாரிகளும் ஸந்யாஸி களும் வானப்பிரஸ்தர்களும் அன்னத்தினால்தான் இருக்கின்றனர். அன்னத்தினால் உயிர்உண்டாகிறதென்பது பிரத்யக்ஷம்; அதில் ஸந் தேகமில்லை. தன்னுடைய அபிவிருத்தியைக்கருதுகிறவன் பெருங் குடும்பத்தோடு கஷ்டப்படும் மகாத்மாவான பிராம்மணனுக்கும் பிரம்ம சாரிக்கும் ஸந்யாஸிக்கும் அன்னம் கொடுக்கவேண்டும். அன்னத்தை வேண்டும்வித்வானான பிராம்மணனுக்கு அன்னம்போடுகிறவன் தனது மறுமைக்கு உபயோகமான சிறந்த புதையலைப் புதைத்துவைக்கிறான். செல்வப்பெருக்கைவிரும்பும் கிருகஸ்தன், வழிநடையினால்களைத்துத் தன்வீட்டிற்குவந்த பிராயமுதிர்ந்தயோக்கியனைப் பூஜிக்கவேண்டும். அரசனே! மேல்நோக்கியிருக்கும் கோபத்தையும் துவேஷத்தையும் விட்டு யாவருக்கும் ஸுசீலனாயிருந்து அன்னம்போடுகிறவன் தேவ

லோகத்திலும் இவ்வுலகத்திலுமுள்ள இன்பங்களைப் பெறுவான். வந்தவனை ஒருபோதும் அவமதிக்கவும் நிராகரிக்கவுங்கூடாது. அன்ன தானமானது சண்டாளனுக்கும் நாய்க்கும் கொடுக்கப்பட்டாலும் கெடாது. வழி நடந்துவருந்தியிருக்கும் முன்காணுதமனிதனுக்கு நோவாமல் அன்னம்போடுகிறவன் பெரியதர்மப்பயனை அடைவான். அரசனே ! எந்தமனிதன் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிராம்மணர்களையும் விருந்துகளையும் அன்னத்தினால் திருப்திசெய்விக்கிறானோ அவனுடைய புண்ணியத்தின் பயன் பெரிது. மிக்கபாவமான கருமத்தைச்செய்தும் பசித்தவனுக்கும், அதிலும், முக்யமாகப்பிராம்மணனுக்கும் அன்னங்கொடுப்பவன் பாவத்தினால் அறிவுகெட்டிரான். பிராம்மணர்களுக்குச் செய்யும் அன்னதானம் அழியாது; சூத்திரர்களுக்குச்செய்தது பெரும்பயனைத்தரும். அன்னதானம் சூத்திரனுக்குச்செய்யப்பட்டாலும் பிராம்மணர்களுக்குச் செய்யப்பட்டாலும் விசேஷந்தான். பிராம்மணன் அன்னங்கேட்கும்போது அவனுடையகோத்ரத்தையும் ஆசாரத்தையும் ஓதலையும் ஊரையும் கேட்கலாகாது. விசாரியாமல் அன்னத்தைக் கொடுக்கவேவேண்டும். ராஜனே! அன்னம்போடுகிறவனுக்கு விருக்ஷங்கள் இவ்வுலகத்திலும் அவ்வுலகத்திலும் அன்னத்தையும் வேண்டினபலன்களெல்லாவற்றையும் கொடுக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பித்ருக்கள், 'நமதுபிள்ளையாவது பேரனாவது அன்னதானம் செய்வானா ?' என்று உழவர்கள் நல்லமழையை எதிர்பார்ப்பது போல எதிர்பார்க்கின்றனர். பிராம்மணனென்பவன் பெரியபொருள். அவன், 'தேஹி' என்று தானேகேட்கும்போது விருப்பத்தோடாயினும் வெறுப்போடாயினுங்கொடுப்பவன் புண்ணியத்தையடைவான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பிராம்மணன் முதலில் திருப்தியாகப்புசிக்கத்தக்க அதிதியாகிறான். யாசிக்கின்ற பிராமணர்கள் எப்போதும் எந்த வீட்டிற்குச்சென்று மரியாதைபெற்றுத் திரும்பிப்போகின்றனரோ அந்தவீடு மிகப்பெருகுகின்றது. பாரதனே! இவ்வுலகத்தில் மனிதன் அன்னம்போடுவதனால் இறந்தபின் சிறந்தபாக்கியம்பெற்ற குலத்தில்பிறப்பதையும் மேலானஸ்திதியையும் அடைவான். நன்றாகத் தேவதாராதனம்செய்து சிறந்த அன்னத்தைப்போடுகிறவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்பட்டு வஸிப்பான். அன்னந்தான் மனிதர்களுக்கு உயிர். எல்லாம் அன்னத்தைப்பற்றியிருக்கின்றன. ராஜனே ! அன்னங்கொடுப்பவன் பசுக்களும் புத்ரர்களும் தனங்களும் போகங்களும் பலமும் அழகுமுள்ளவனாகிறான். அன்னங்கொடுப்பவன் உயிர்

கொடுப்பவனென்றும் எல்லாங்கொடுப்பவனென்றும் உலகத்தில் சொல்லப்படுகிறான். விருந்தாகவந்தபிராம்மணனுக்குக் கிரமப்படி அன்னம் போடுவதனால் அன்னதானம் செய்பவனுக்கு ஸுகமுண்டாகிறது. அவன் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறான். பிராம்மணன் பெரியதெய்வம். அவன் நல்லநிலம்போன்றவன். அவனிடத்தில்விதைக்கப்படும் எந்தப்புண்ணியவித்துக்கும் பலன்பெரிது. புஜிப்பவனுக்கும் கொடுப்பவனுக்கும் திருப்தியுண்டாவது பிரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. மற்ற எல்லாத்தானங்களின்பலன்களும் கண்ணுக்குத்தெரியாதவை. பாரதனே! ஸந்ததியுண்டாவதும் அன்னத்தினாலேதான். இன்பமும் அன்னத்தினாலேதான். அறம்பொருளிரண்டும் அன்னத்தினாலேயே. பிணி தீர்வதும் அன்னத்தினாலேயென்றறி. முன்கல்பத்தில் பிரம்மதேவர் அன்னத்தை அமிர்தமென்று சொன்னார். பூலோகமும் தேவலோகமும் ஆகாயமும் அன்னந்தான். எல்லாம் அன்னத்திலிருக்கின்றன. அன்னம் ஒழிந்தால் தேகத்திலுள்ள ஐந்துபூதங்களும் பிரிந்துபோகின்றன. மிக்கபலசாலியின்பலமும் அன்னமில்லாமையால் கெடுகிறது. ராஜனே! அப்படியே அன்னமில்லாமையால் உறவினர்கள் ஒருவரையொருவர் கொண்டாடுவதும் விவாகமும் யாகமும் இல்லாமற்போகின்றன. வேதமும் அப்போது நஷ்டமாகிவிடுகிறது. மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமுமாகிய அனைத்தும் அன்னத்தினாலிருக்கின்றன. ஆதலால், அறிஞர்கள் தர்மத்திற்காக அன்னதானம்செய்யவேண்டும். ராஜனே! அன்னதானம்செய்யும் மனிதனுக்குப் பலமும் உற்சாகமும் ஐயமும் மூன்றுஉலகங்களிலும்புகழும் எப்போதும் அபிவிருத்தியாகின்றன. பாரதனே! உயிருக்கெல்லாம் அதிகாரியானகாற்று மேலே மேகங்களிற்சேருகிறது. அந்த மேகங்களிலுள்ள ஜலத்தை இந்திரன் வர்ஷிக்கிறான். ஸூரியன் தன்கிரணங்களினால் பூமியிலுள்ள ஜலத்தை இழுக்கிறான். அந்தஜலத்தைச் ஸூரியனிடத்திலிருந்து வாயுபகவான் மழையாகப்பொழிகிறான். பாரதனே! அந்த நீர் மேகத்தினிடமிருந்து எப்போது பூமியில்விழுகிறதோ அப்போது பூமிதேவி கொழுமையுள்ளவளாகிறாள். அதன்பிறகு பயிர்கள் வளர்கின்றன. அதனால் உலகம் ஜீவிக்கிறது. அதன்பிறகு, மாம்ஸம் கொழுப்பு எலும்பு பிந்து இவைகள் உண்டாகின்றன. ராஜனே! அந்தப்பிந்துவிலிருந்து பிராணிகளுண்டாகின்றன. அக்நியும் சந்திரனுந்தாம் அந்தப்பிந்துவை உண்டாக்குவதும் போஷிப்பதும். இப்படிச் ஸூரியனும் வாயுவும் பிந்துவும் அன்னத்தைச்சேர்ந்த ஒரு கூட்டமாக நினைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களி

னுலேயே பிராணிகள் உண்டாகின்றன. பாதசிரேஷ்டனே! தன்வீட்டிற்குவந்துயாசிப்பவனுக்கு அன்னதானம்செய்பவன் பிராணிகளுக்கு உயிரையும் சக்தியையும் கொடுப்பவனுகிறுன்' என்றுர்.

ராஜனே! அன்னதானத்தைப்பற்றி நாரதர் இவ்வாறு சொல்ல நான்கேட்டேன். ஆதலால், நீயும் கோபத்தையும் மனஸ்தாபத்தையும் விட்டு அன்னத்தை எப்போதும் கொடு. ராஜனே! பிரபுவே! நீயும் தக்கபிராம்மணர்களுக்குச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் ஸரியான அன்னத்தைப் போட்டால் ஸ்வர்க்கத்தையடைவாய். ராஜனே! அன்னம் போடுகிறவர்களுக்குள்ள உலகங்களைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். அம்மஹாத்மாக்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் பலவகைவடிவங்களாகக் கட்டப்பட்டவையும், அநேகந்தூண்களுள்ளவையும், சந்திரமண்டலம்போல வெண்மையானவையும் இளஞ்சூரியன்போன்றநிறமுள்ளவையும், சலங்கைகளின் மாலைகள்கட்டப்பட்டவையும், அநேகநூறுமாடிகளுள்ளவையும், மீன்முதலிய ஜலஜந்துக்களுள்ளதடாகங்களை நடுவிலுடையவையும், சூரியன்போன்ற வைடூரியக்கற்களினுலும் வெள்ளியினுலும் பொன்னினுலும் செய்யப்பட்டவையும், நிற்பவையும், நடப்பவையுமான வீடுகள் பிரகாசிக்கின்றன. வேண்டினபலன்களெல்லாவற்றையும்கொடுக்கும் விருக்ஷங்களும், வாவிகளும், வீதிகளும், ஸபைகளும், கிணறுகளும், குளங்களும், அழகானசப்தமுள்ளவையும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டவையுமான ஆயிரக்கணக்கானதேர்களும், குன்றுகளாகக்குவிந்திருக்கும் பக்ஷணங்களும், போஜனங்களும், ஆடைகளும், ஆபரணங்களும் அந்தக்கிருகங்களிலிருக்கின்றன. பால்ஆறுகள் ஓடுகின்றன. அன்னபர்வதங்கள் இருக்கின்றன. மாளிகைகள் வெண்மேகங்கள்போலிருக்கின்றன. படுக்கைகள் பொன்னினுற் பிரகாசிக்கின்றன. அவையெல்லாம் அன்னதானம் செய்பவருக்குக்கிடைக்கின்றன. ஆதலால், நீயும் அன்னதானம் செய்துகொண்டிரு. அன்னதானமாகிய புண்ணியத்தைச்செய்தமஹாத்மாக்களுக்கு இப்படிப்பட்ட உலகங்களிருக்கின்றன. ஆதலால், பூமியில் மானிடர்கள் முயற்சியோடு அன்னதானம் செய்யவேண்டும்" என்றுர்.

தொண்ணூற்றெண்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(நக்ஷத்ரங்களில் தானஞ்செய்யுமுறையும்பலனும்.)

யுதிஷ்டிரர், "அன்னதானம் செய்யவேண்டுமென்பதைப்பற்றி நீர்சொன்னதைக் கேட்டேன். இப்போது நக்ஷத்திரங்கள் சேருங் காலங்களில் (செய்யும்) தானங்களின் விதியைப்பற்றி எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"இந்தவிஷயத்திலும் தேவகிக்கும் நாரதமகரிஷிக்குநடந்த ஸம்பாஷணமாகிய இந்தப்புராதனமான இதிஹாஸத்தைக் கூறுகின்றனர். தர்மமறிந்தவளாகியதேவகி திவ்யஞானமுள்ள நாரதர் துவாரகைக்குவந்தபோது, நீ கேட்டகேள்வியையே கேட்டாள். ராஜனே! அவள்கேட்டதற்குத் தேவரிஷியான நாரதர் எல்லாவற்றையும் சாஸ்திரப்பிரகாரம்சொன்னதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். நாரதர், 'சிறந்த பாக்கியமுள்ளவளே! [1] கிருத்திகாநக்ஷத்திரத்தில் நெய்யுடன்சேர்ந்த பாயஸான்னத்தினால் ஸாதுக்களான பிராம்மணர்களுக்கு ஸந்தர்ப்பணம்செய்பவன் எல்லாவற்றிலும் மேலான உலகங்களை அடைவான். ரோஹிணீ நக்ஷத்திரத்தில் மிகுதியானமான்மாம்ஸங்களோடும் நெய்யன்னத்தோடும் பாலன்னத்தையும் குடிக்கப்பாலையும் தன்கடன்தீர்த்துக்கொள்வதற்காகப் பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். மிருகசீரிஷநக்ஷத்திரத்தில் கன்றுடன் கூடக் கறக்கிறபசுவைக்கொடுக்கிறவர்கள் மனித உலகத்திலிருந்து எல்லாவற்றிலும் சிறந்தஸ்வர்க்கலோகத்தை அடைவர். திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் உபவாஸமிருந்து எள்ளுடன்சேர்ந்த க்ருஸரமென்னும் அன்னத்தைக்கொடுக்கும்மனிதன் நரகங்களையும் கத்திமுனையுள்ளமலைகளையும் தாண்டுவான். சிறந்ததாகிய புனர்வஸுநக்ஷத்திரத்தில் பக்ஷ்யங்களையும் அன்னங்களையும் கொடுப்பவன் புகழ்பெற்றவனும் அழகுள்ளவனும் மிகுதியான அன்னமுள்ளவனுமாகி நல்லகுலத்திற்பிறப்பான். புஷ்யநக்ஷத்திரத்தில் நாணயமாகவாவது கட்டியாகவாவதிருக்கும் பொன்னைக் கொடுப்பவன் ஒளியில்லாத உலகங்களில் சந்திரன்போலப் பிரகாசிப்பான். ஆயில்ய நக்ஷத்ரத்தில் வெள்ளியையாவது விருஷபத்தையாவதுகொடுப்பவன் ஸர்ப்பபயத்தைவிட்டுத் தன்ஸந்ததிகளுக்குத் தலை

[1] பாரதகாலத்தில், கிருத்திகை முதல்நக்ஷத்திரமாக இருந்ததென்பது விளங்குகின்றது.

வனுயிருப்பான். மகாநக்ஷத்திரத்தில் எள்ளுநிம்பினமடக்குகளைக் கொடுக்கும்மனிதன் இவ்வுலகத்தில் புத்ரர்களையும் பசுக்களையும் நிரம்பப்பெற்று மறுமையிலும் ஸுகப்படுவான். பூரநக்ஷத்திரம்சேர்ந்தகாலத்தில் உபவாஸமிருந்து கற்கண்டுசேர்ந்த பக்ஷணங்களைப் பிராம்மணர்களுக்குக்கொடுப்பவன் அழகையடைவான். உத்தரநக்ஷத்திரத்தில் நெய்பாலுடன்கூடின குறுவையன்னத்தைச் சாஸ்திரப்படி தானம்செய்பவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். உத்தர நக்ஷத்திரத்தில் மனிதர்கள் என்ன என்ன தானங்கள்செய்தாலும் அவையெல்லாம் பெரும்பயனுள்ளவையும் அழியாதவையுமாகுமென்பது திண்ணம். ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தில் உபவாஸமிருந்து நாலுயானைகள் பூட்டினரதத்தைத் தானம்செய்பவன் புண்ணியபலன்கள் நிரம்பின உயர்ந்தலோகங்களை அடைவான். சித்திரைநக்ஷத்திரத்தில் விருஷபத்தையும் நல்லவாஸனைத்திரவியங்களையும் [1]அன்புடன் தானம்செய்கிறவர் அப்ஸரஸுகளின் லோகத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு நந்தனவனத்தில் விளையாடுவார். ஸ்வாதிநக்ஷத்திரத்தில் தனக்கு மிக்கபிரியமானதனத்தைக் கொடுப்பவன் சிறந்த உலகங்களையும் இவ்வுலகத்தில் பெரும்புகழையும் அடைவான். விசாகநக்ஷத்திரத்தில் விருஷபத்தையும் பால்கொடுக்கும்பசுவையும் தான்யமும்வஸ்திரமும் நிரம்பின நுகத்தடியோடுகூடின வண்டியையும் கொடுப்பவன் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்வதுடன் மறுமையில் அளவற்ற ஸுகத்தை அனுபவிப்பான்; நரகங்களையடையான்; ஸ்வர்க்கலோகத்தையடைவான். சொன்னபடி பிராம்மணர்களுக்குத் தானம்செய்பவன் தான்விரும்பும்ஜீவனத்தை அடைவான்; நரகமுதலான கஷ்டங்களை அடையானென்பதும் திண்ணம். அநுஷநக்ஷத்திரத்தில் உபவாஸமிருந்து உத்தரியத்தையும் சிறந்த அன்னத்தையும் கொடுக்கும் மனிதன் அநேகயுகங்கள்வரையிலும் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்பெறுவான். கேட்டைநக்ஷத்திரத்தில் [2]காலசாகத்தையும் [3]மூலகமென்னும்கிழங்கையும் பிராம்மணர்களுக்குக்கொடுப்பதனுல் மனிதன் வேண்டினசெல்வத்தையும் விரும்பின புண்ணிய லோகத்தையும் அடைவான். மூலநக்ஷத்திரத்தில் நியமத்துடன் பிராம்மணர்களுக்கு [4]மூலபலமென்னும் கனியைக்கொடுப்பவன் பித்ருக்களைச்சந்தோஷப்படுத்தி விரும்பினலோகத்தையும் அடைவான். பூராடநக்ஷத்திரத்

[1] 'பாரத' என்பது, 'பாவத:' என்றிருத்தல்வேண்டும். தேவகிக்குச் சொல்லுமிடத்தில், 'பாரத' என்பது பொருந்தாது.

[2] கருவேப்பிலை. [3] முள்ளங்கி. [4] பலாப்பழம்.

தில் உபவாஸமிருந்து குலமும் ஒழுக்கமுமுள்ளவனும் வேதத்திற் கரைகண்டவனுமாகிய பிராம்மணனுக்குத் தயிர்ப் பாத்திரங்களைக் கொடுப்பவன் மறுஜன்மத்தில் கோக்களும் தனங்களும் மிகுதியாக நிரம்பினகுலத்தில் பிறப்பான். உத்தராடநக்ஷத்திரத்தில் நெய்யும் தேனும் கற்கண்டும் மிகுதியாகச்சேர்த்து ஜலத்திற்பாகம்பண்ணின மாவைக்கொடுப்பவன் விரும்பினவற்றையெல்லாம் அடைவான். உத்தராடத்தில் அபிஜித்தென்னும்மத்தியான்னவேளையில் அனுஷ்டானத் தோடிருந்து ஞானவான்களுக்குத் தேன்நெய்யுடன் சேர்ந்தபாலைக் கொடுப்பவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். சிரவணநக்ஷத்திரத்தில் கம்பளத்தையும் போர்வைவஸ்திரத்தையும் கொடுப்பவன் வெள்ளைவிமானமேறித் தடையில்லாமல் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் செல்வான். அவிட்டநக்ஷத்திரத்தில் நியமத்துடன் மாடுகள்கட்டின வண்டியைக்கொடுப்பவன் உடனே சிறந்தவஸ்திரங்களையும் தனத்தையும் மறுஜன்மத்தில் ராஜ்யத்தையும் அடைவான். சதயநக்ஷத்திரத்தில் அகில்சந்தனமுதலிய வாஸனைத்திரவியங்களைக்கொடுப்பவன் பரலோகத்தில் அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்களையும் என்றுமழியாத வாஸனைகளையும் அடைவான். பூரட்டாதிநக்ஷத்திரம் சேர்ந்தகாலத்தில் மொச்சைக்கொட்டையைத்தானம்செய்பவன் எல்லாப்பக்ஷணங்களையும் பழங்களையுமடைந்து மறுமையிலும் ஸுகமுள்ளவனுவான். உத்தரட்டாதிநக்ஷத்திரம்சேர்ந்ததினத்தில் செம்மறியாட்டுமாமிசத்தைக்கொடுப்பவன் பித்ருக்களுக்குத்திருப்திசெய்வித்து மறுமையிலும் அளவற்றஸுகம்பெறுவான். ரேவதிநக்ஷத்திரத்தில் கறக்கிறதற்கு வெண்கலப்பாத்திரத்துடன் பசுமாட்டை எவன்தானம்செய்கிறனே அவனுக்கு அந்தப்பசுமாடு மறுமையில் வேண்டினவற்றையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. அசுவினிநக்ஷத்திரத்தில் குதிரைகள்கட்டினரதத்தைக் கொடுக்கும் புருஷசிரேஷ்டன் பராக்கிரமசாலியாகி யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும்நிரம்பப்பெற்ற குலத்தில் பிறக்கிறன். பரணியில் பிராம்மணர்களுக்கு எள்பசுவைத் தானஞ்செய்யும்மனிதன் மறுஜன்மத்தில் மிகஅதிகமானபசுக்களையும் புகழையும் அடைகிறன்' என்பது. இவ்வாறு நக்ஷத்திரங்கள் சேர்ந்தகாலத்தில் தானத்தின்முறை ஒருவாறு நாரதரால் தேவகிக்கு உரைக்கப்பட்டது. அந்தத்தேவகி இதைத் தன்மருமக்களுக்குச் சொன்னாள்.

நூறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ஜலம், பொன், நெய்முதலியவற்றின் தானத்தைப்பற்றியது.)

'பொன்னைக்கொடுப்பவர்கள் வேண்டினவற்றையெல்லாம்கொடுப்பவர்கள்' என்று பிரம்மாவின்புத்ரரான அத்ரிபகவான் சொன்னார். 'பொன்னானது பாவத்தைப் போக்குகிறது; சுத்தமானது; ஆயுளைக் கொடுப்பது; பித்ருக்களுக்கு அழியாததிருப்தியைக்கொடுப்பது' என்று ஹரிச்சந்திரமஹாராஜனால் சொல்லப்பட்டது. 'தண்ணீர் கொடுப்பது தானங்களிற்சிறந்ததானம்' என்று மனு சொன்னார். ஆதலால், கிணறுகளையும் வாவிகளையும் குளங்களையும் வெட்டுவிக்க வேண்டும். இவ்வுலகத்தில் குடிக்கத்தக்கஜலமுள்ளதும் எப்போதும்வற்றாததுமாகியகிணறு மனிதனுடையசெய்கையினாலுண்டான பாவங்களெல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும். எவனால்வெட்டப்பட்ட குளத்தில் பசுக்களும் பிராம்மணர்களும் ஸத்புருஷர்களும் எப்போதும் தண்ணீர்குடிக்கின்றனரோ அவன் தன்குலத்தையெல்லாம் கரையேற்றுகிறான். எவனுடையஜலம் கோடைக்காலத்திலும் வற்றாமலிருக்கிறதோ அவன் கொடியதுன்பமொன்றையும் ஒருகாலத்தும் அடைவதில்லை. நெய்யினால் பிருஹஸ்பதிபகவானுக்கும் பூஷா பகன் என்னும் சூரியமூர்த்திகளுக்கும் அசுவினிதேவர்களுக்கும் அக்நிக்கும் ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. நெய்யானது சிறந்தஔஷதம்; யாகங்களுக்கு மிகமுக்யமானது; சுவைகளிற்சிறந்தது. கனிகளினும் இது சிறந்தது. ஆதலால், பலனையும் புகழையும் ஆரோக்யத்தையும் விரும்பும்மனிதன் பரிசுத்தமாகவும் உண்மையாகவும் பிராம்மணர்களுக்கு எப்போதும் நெய்யைத் தானம்செய்யவேண்டும். எவன் ஐப்பசிமாதத்தில் பிராம்மணர்களுக்கு நெய்கொடுக்கிறானோ அவனுக்கு அசுவினிதேவர்கள் அன்புகூர்ந்து அழகைக்கொடுக்கின்றனர். நெய்யுடன்சேர்ந்தபாயஸாந்நத்தைப் பிராம்மணர்களுக்கு எவன்கொடுக்கிறானோ அவனுடையவீட்டை ராக்ஷஸர்கள் ஒருகாலும் பீடிக்கமாட்டார்கள். கரகங்களென்னும் ஜலபாத்ரங்களைக்கொடுப்பவன் தாகத்தினாலிறவான்; விரும்பினவைநிரம்பினவனாவான்; விசனப்படான். பிராம்மணர்கள் முன்னிலையில் எப்போதும் மிகுந்தசிரத்தையுடன் வணக்கமாயிருக்கும் புருஷன் தானபலனில் ஆறிலொருபாகத்தை அடைவான். அரசர்க்கரசே! எந்தமனிதன் ஒழுக்கமுள்ளபிராம்ம

ணர்களுக்குச் சமைப்பதற்காகவும் குளிர்காய்வதற்காகவும் விறகுகளை எப்போதும் கொடுக்கிறானோ அவனது எண்ணங்களும் எல்லாக்காரியங்களும் கூடிவரும். அவன் பகைவர்களைத்தாழ்த்தித் தான் மேம்பாடடைவான்; தேகத்தில் நல்ல ஒளியுள்ளவனாவான். அக்கிபகவானும் அவனிடத்தில் எப்போதும் அன்புள்ளவனாவான் பசுக்கள் அவனை விட்டுப்போகா. அவன் போரிலும் வெற்றிபெறுவான். குடையைக் கொடுப்பவன் புத்ரர்களையும் செல்வத்தையும் அடைவான். கண்ணோய் அவனுக்குவராது. அவன் யாகபலனையும் அடைவான். வெய்யிற்காலத்திலும் மழைக்காலத்திலும் குடைகொடுப்பவனுக்கு மனத்தில் ஒரு வருத்தமும் ஒருகாலத்தும் உண்டாகாது. அவன் கடினமான ஆபத்திலிருந்து உடனே விடுபடுவான். ராஜனே! 'வண்டிகொடுப்பது எல்லாத் தானங்களிலும் சிறந்தது' என்று மகானுபாவரும் முக்காலங்களையும் அறிந்தவருமான சாண்டில்யரிஷி சொன்னார்" என்றார்.

நூற்றோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)



(பாதரக்ஷை, எள், பூமி, பசு, அன்னம் இவற்றின் தானபலன் முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! வெப்பத்தினால் கொதிப்புற்ற பிராம்மணனுக்குப் பாதரக்ஷைகளைக் கொடுப்பவனுக்கு என்னபலன் உண்டாகிறது? அதனை எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர், 'யுதிஷ்டிர! பிராம்மணர்களுக்குப் பக்தியுடன் பாதரக்ஷைகளைக் கொடுப்பவன் பகைவர்களை எல்லாம் நசுக்கி எல்லாக்கஷ்டங்களையும் தாண்டிவிடுவான். அவன் சத்ருக்களுக்கு மேலேயிருப்பான். ராஜனே! குந்திபுத்ரனே! கோவேறுகழுதைகள் கட்டினதும் வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய வெள்ளைரதம் அவனுக்கு வருகிறது. பாதரக்ஷைகொடுப்பது குதிரைக்குட்டிகள் கட்டின வண்டியைக் கொடுத்ததுபோலாகிறது" என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "கௌரவரே! திலதானம், பூமிதானம், கோதானம், அன்னதானம் இவற்றிற்குப் பலனைச் சொன்னீர். அதை மறுபடியும்சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"குந்தியின்புத்ரனே! கௌரவசிரேஷ்டனே! திலதானத்தின் பலனை நான் சொல்லுகிறேன்; கேள். கேட்டபிறகு, சாஸ்திரப்

படி தானம்செய். எள்ளு, பித்ருக்களுக்கு முதல் ஆகாரமாகப் பிரம்ம தேவரால் படைக்கப்பட்டது. ஆதலால், எள்ளைத்தானம்செய்வதனால் பித்ருதேவர்களின்வர்க்கம் ஸந்தோஷமடைகிறது. மாசிமாதத்தில் பிராம்மணர்களுக்கு எள்ளைத்தானம்செய்பவன் ஜந்துக்களெல்லாம் நிரம்பியுள்ள நரகத்தைக் காணான். எள்ளைக்கொண்டு பித்ருயாகம் செய்பவன் ஸத்ரயாகங்களெல்லாஞ் செய்தவனாகிறான். சிரத்தையில்லாமல் எள்ளைக்கொண்டு சிராத்தம்செய்வது ஒருகாலும்தகாது. கச்யபமகரிஷியின் அங்கத்திலிருந்து எள்ளுண்டானது. பிரபுவே! அதனால், தான விஷயத்தில், எள்ளு தேவத்தன்மையை அடைந்திருக்கிறது. எள்ளானது தேகபுஷ்டியையும் அழகையுங்கொடுப்பது; பாவத்தைப் போக்குவது. ஆதலால், எள்ளுத்தானம் எல்லாத்தானங்களிலும் சிறந்தது. சிறந்தஞானியான ஆபஸ்தம்பரும் சங்கரும் லிகிதரும் கௌதம மகரிஷியும் திலதானத்தினால் மேலுலகமடைந்தனர். பிராம்மணர்களெல்லாரும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களாகி எள்ளை ஹோமஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். எள்ளு பசுவின்நெய்க்குச் சமமானது; ஸந்ததி விருத்திக்கும் காரணமானது. ஆதலால், எல்லாத்தானங்களிலும் திலதானம்சிறந்தது. இவ்வுலகத்தில் எல்லாத்தானங்களுள்ளும் திலதானம் அழிவில்லாததென்று சொல்லப்படுகிறது. முற்காலத்தில் நெய் இல்லாமற்போனபோது வீரனான குசிகனென்னும் ராஜரிஷி மூன்றக்கினிகளிலும் எள்ளைஹோமம்செய்து உத்தமகதியை அடைந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குருசிரேஷ்டனே! அதனால், திலதானமானது மிகச் சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. எந்தமுறைப்படி திலதானஞ்செய்வது சிலாக்கியமென்பதைப்பற்றித் தேவர்கள் யாகஞ்செய்யத்தொடங்கின விஷயத்தை இனிச்சொல்வேன்; கேள். பூமிக்கதிபதியே! மகாராஜனே! தேவர்கள் பூமியில் ஒருபாகத்தில் யாகஞ்செய்யக்கருதி ஸ்வயம்புவான பிரம்மதேவருடைய ஸபையில் அவரைச்சந்தித்து, 'நாங்கள் யாகம் செய்யவேண்டும்' என்று புண்ணியக்ஷேத்திரத்தைக் கேட்டனர். 'பகவானே! பூமிக்கும் ஸ்வர்க்கத்திற்கும் எல்லாவற்றிற்கும் நீரே பிரபு. மஹானுபாவரே! உமது அனுமதியின்மேல் நாங்கள் யாகம்செய்யக்கடவோம். உம்மால் அனுமதிகொடுக்கப் படாதபூமியில் யாகம் பயன்பெறாது. தாவரமும் ஜங்கமுமாகிய உலகமனைத்துக்கும் நீரே பிரபு. ஆதலால், நீர் அனுமதிகொடுக்க வேண்டும்' என்றனர். பிரம்மதேவர், 'தேவசிரேஷ்டர்களே! கச்யபர்புத்ரர்களே! பூமியில் நீங்கள்யாகம்செய்வதற்குரியஇடத்தை உங்

களுக்குக் கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னார். தேவர்கள், 'பகவானே! எங்கள்இஷ்டம் நிறைவேறிற்று. இந்தத்தேசத்தை எப்போதும் ரிஷிகள் அடுத்திருக்கின்றனர். இங்கே நிரம்பினதக்ஷிணைகளோடு யாகஞ்செய்வோம்' என்றுசொன்னார்கள். அப்போது அகஸ்தியர், கண்வர், ப்ருகு, அத்ரி, வ்ருஷாகபி, அஸிதர், தேவலர்ஆகிய இந்த ரிஷிகள் தேவர்களின் யாகத்திற்கு வந்தனர். மஹாத்மாக்களான தேவர்கள் பிறகு தவறுதலில்லாமல் யாகம்செய்தனர். அப்படியே தேவசிரேஷ்டர்கள் சரியானகாலத்தில் யாகத்தை முடித்தனர். அந்தத்தேவர்கள் மலைகளிற்சிறந்த இமயமலையில் யாகஞ்செய்து அம்மலையில் ஆறிலொருபாகத்தை அந்தயாகத்தில் பூமிதானமாகச்செய்தனர். பிறரால் அனுபவிக்கப்படாத பூமியில் சாணளவாவது கொடுப்பவன் ஆபத்தில் அகப்படமாட்டான்; நரகங்களையடையான். குளிர் காற்று வெய்யில் இவைகளைத்தாங்குவதும் நன்றாகச்செவ்வைப்படுத்தப்பட்டதுமாகிய யாகபூமியைத்தானம்செய்பவன் புண்ணியமுடிந்து ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருந்து அசைக்கப்படுவதில்லை. அரசனே! அந்தஅறிவுள்ளவன் இந்திரனுடன் மகிழ்ந்து வஸிப்பான். கிருகதானம் செய்கிறவனும் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். வேதமோதுவிப்பவர்களின் குலத்திற்பிறந்தவனும் வேதமோதினவனும் புலன்களையடக்கினவனுமாயிருப்பவன் ஸந்தோஷமாகவஸிக்கும்படி வீட்டைக் கொடுத்தவன் சிறந்தலோகத்தையடைவான். பரதசிரேஷ்டனே! அப்படியே பசுக்களுக்காகக் குளிரையும் மழையையும் தாங்கத்தக்க உறுதியான கொட்டில் செய்யப்படுவது ஒருகுலத்தில் ஏழுதலைமுறை வரையில் கரையேற்றிவிடும். பயிர்செய்பத்தக்க பூமியைத்தானம் செய்பவன் உலகத்தில் மேலானஐசுவரியத்தை அடைவான். ரத்னங்களுள்ள பூமியைக்கொடுப்பவன் தன்குலத்தின் ஸந்ததியைப் பெருகச்செய்வான். களர்நிலத்தையும் எரிந்துபோனபூமியையும் சுடலையினால்சூழப்பட்ட பூமியையும் பாவிகளிருக்கும்பூமியையும் எவ்வகையிலும் தானம்செய்யலாகாது. அயலானுடைய பூமியில் பித்ருக்களுக்குச் சிராத்தம்செய்தாலும் அந்தப்பூமியைச் சிராத்தத்தில் தானஞ்செய்தாலும் அந்தச்சிராத்தகருமம் கெடும். ஆதலால், தெரிந்தவன் கொஞ்சம்பூமியையாவது விலைக்குவாங்கி அதைத் தானம்செய்யவேண்டும். பித்ருக்களுக்கும் (தான்வாங்கின) அதில் பிண்டதானம்செய்வதுதான் அக்ஷயமாகும். காடுகள் மலைகள் நதிகள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் இவைகளெல்லாம் யாருக்கும் சொந்தமல்லாதவையென்று சொல்லுகின்றனர். அவற்றில் எவனுக்கும் உரி

மையில்லை. அரசனே! இவ்வாறு பூமிதானத்தின்பலனைப்பற்றிச் சொன்னேன். குற்றமற்றவனே! இதற்குமேல் கோதானத்தைப் பற்றி உனக்குச் சொல்வேன். பசுக்கள் எல்லாரிஷிகளையும் பார்க்கிலும் மேற்பட்டவையாதலின், பகவானான சிவபெருமான் அவற்றுடன்கூடத் தவஞ்செய்தார். பாரதனே! தவஸித்திபெற்றபிரம்மரிஷிகள்வேண்டும் சிறந்தகதியாகிய பிரம்மலோகத்தில் சந்திரனுடன்கூட இந்தப்பசுக்கள் வஸிக்கின்றன. பாரதனே! அவை பாலினாலும் நெய்யினாலும் தயிரினாலும் கோமயத்தினாலும் தோலினாலும் எலும்புகளினாலும் கொம்புகளினாலும் வால்களினாலும் உபகாரஞ்செய்கின்றன. அவற்றிற்குக் குளிரும் வெய்யிலுமில்லை. அவை எப்போதும் வேலைசெய்கின்றன. அவற்றிற்கு மழையினால் கஷ்டமுண்டாவதில்லை. ஆதலால், பிராம்மணர்களுடன் கூடவே உயர்ந்தபதத்தை அடைகின்றன. ஆதலால், ஞானிகள் பசுக்களையும் பிராம்மணர்களையும் ஒன்றாகப் பேசுகின்றனர். ராஜனே! ரந்திதேவனென்னுமரசனுடைய யாகத்தில் ஆக்கள்தாம் யாகபசுக்களாகச் செய்யப்பட்டன. அந்தப்பசுத்தோல்களினின்றும் சர்மண்வதியென்னும்நதி பிரவகித்தது. அவை யாகபசுவாவதினின்று விடுவிக்கப்பட்டுத் தானத்திற்குரியவையாக விதிக்கப்பட்டன. ராஜனே! அப்படிப்பட்ட கோக்களைப் பிராம்மணசிரேஷ்டர்களுக்குத் தானஞ்செய்பவன் கஷ்டமானநிலைமையிலிருந்தாலும் கடினமானஆபத்தைத் தாண்டிவிடுவான். ராஜனே! ஆயிரம்பசுக்களைத்தானஞ்செய்பவன் இறந்தபின் நரகம்புகான்; எல்லாவிடங்களிலும் ஜயத்தையும் பெறுவான். ஆக்களின்பால் அமுதமென்று தேவேந்திரன் சொன்னான். ஆதலால், பசுவைத்தானஞ்செய்தவன் அமுதங்கொடுத்தவனாகிறான். அக்கினிகளில் ஹோமஞ்செய்வதற்கு ஆவின்நெய்தான் குற்றமற்றதென்று வேதமறிந்தவர் நினைக்கின்றனர். ஆதலால், ஆவைக்கொடுத்தவன் ஹோமஸாதனத்தைக் கொடுத்தவனாகிறான். விருஷபமானது உருக்கொண்டுவந்தஸ்வர்க்கம். ஆதலால், பசுக்களுக்குத்தலைவனாகிய விருஷபத்தைக் குணமுள்ள பிராம்மணனுக்குக்கொடுப்பவன் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பரதசிரேஷ்டனே! பசுக்கள் பிராணிகளின் உயிரென்று சொல்லப்படுகின்றன. ஆதலால், பசுவைக்கொடுப்பவன் உயிரைக்கொடுப்பவனாகிறான். பசுக்கள் பிராணிகளைக்காப்பவையென்று வேதமறிந்தவர் நினைக்கின்றனர். ஆதலால், பசுவைக்கொடுப்பவன் ரக்ஷணத்தைக் கொடுப்பவனாகிறான். பரதசிரேஷ்டனே! கொல்வதற்குப் பசுவைக் கொடுக்கலாகாது. அப்படியே உழவனுக்கும் நாஸ்திகனுக்கும் பசு

விஞல்ஜீவிப்பவனுக்கும் யாகத்திற்குமுக்கியமான ஆவின்பால்நெய் முதலியவற்றைவிற்பவனுக்கும் கோதானம் செய்யலாகாது. அது யாகத்திற்கு முக்கியமானது. மேற்சொன்னபாவச்செய்கையுள்ளவர்களுக்குக் கோவைக்கொடுப்பவன் முடிவில்லாத நரகத்திற்காளாவானென்று மகரிஷிகள் கூறுகின்றனர். இளைத்ததும் கன்றுபோனதும் மலடும் நோயுள்ளதும் அங்கப்பிழையுள்ளதும் சக்தியற்றதுமான கோவைப் பிராம்மணனுக்குத் தானம்செய்யலாகாது. பதினாயிரம்கோக்களைச் சரியாகத் தானம்செய்யுமனிதன் இந்திரனுடன் மகிழ்ந்திருப்பான்; நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமான அழிவில்லாத உலகங்களை அடைவான். பாரதனே! கோதானத்தையும் திலதானத்தையும் பூதானத்தையும்பற்றி இவ்வாறு உனக்கு உரைத்தேன். அன்னதானத்தைப்பற்றியும் கேள். குந்திபுத்ரனே! அன்னதானம் முதன்மையென்று நிச்சயிக்கின்றனர். அன்னதானத்தினல்தான் ரந்திதேவனென்னும்அரசன் ஸ்வர்க்கம்போனன். பூமியைக் காப்பவனே! மனிதருக்கதிபதியே! பசியினல் வருந்தினவனுக்கு அன்னம்போடுகிறவன் எவனே அவன் மேலானபிரம்மலோகத்திற்குச் செல்வான். பாரதனே! பிரபுவே! மனிதர்கள் அன்னதானம் செய்வதனல் மேன்மையையடைவதுபோல, பொன் வஸ்திரங்கள் முதலிய மற்றைவைகளைத் தானம்செய்வதனலும் அடைவதில்லை. அன்னந்தான் முதன்மையானபொருள். அன்னமே சிறந்தலக்ஷ்மியென்று நினைக்கப்படுகிறது. உயிரும் ஒளியும் பராக்கிரமமும் தேகவன்மையும் அன்னத்தினலுண்டாகின்றன. எந்தமனிதன் எப்போதும் மனஊக்கத்துடன் கேட்டவுடன் அன்னம்போடுகிருனே அவன் நரகங்களையடைவதில்லையென்று பராசரர் சொல்லியிருக்கிருர். தேவர்களுக்கும் சாஸ்திரப்பிரகாரம்பூஜைசெய்தபிறகு அன்னத்தை நிவேதனம்செய்யவேண்டும். ராஜனே! எந்தஆகாரத்தை மனிதர்கள் புசிக்கின்றனரோ அதுதான் அவர்களின்தேவதைகளின் ஆகாரம். வளர்பிறையில் நிலவில்அன்னம்போடுகிறவன்எவனே அவன் மறுமையில் நரகங்களைத்தாண்டி முடிவில்லாதஸுகம் பெறுகிருன். பரதசிரேஷ்டனே! எவன் தான் புசியாமல் விருந்துக்குச் சிரத்தையுடன் அன்னம் போடுவானே அவன் பிரம்மஞானிகள் அடையும்உலகங்களை அடைவான். அன்னதானஞ்செய்யும்புருஷன் மிகக்கடினமான ஆபத்தையடைந்தாலும் அதைத் தாண்டிவிடுவான்; பாவத்தையும் தாண்டுவான்; முந்தியதீவினையையும் குறைத்துக்கொள்வான். இவ்வாறு அன்னதானம் திலதானம் பூதானம் கோதானம் இவற்றின்பயன்கள் உரைக்கப்பட்டன" என்ருர்.

நூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்ம பர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(தண்ணீர்கொடுப்பதன்பலன் முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "ஐயா! பாரதரே! தானங்களின்பலன்களை நீர் சொல்லக் கேட்டேன். இப்போது, அன்னதானம் விசேஷமாகச் ஸ்லாகிக்கப்பட்டது. பிதாமஹரே! தண்ணீர்கொடுப்பதற்குப் பெரும் பலன் இருப்பதேனென்பதை விரிவாகக்கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பாரதசிரேஷ்டனே! ஸந்தோஷம். உனக்குச் சரியாகச்சொல்லுவேன். தவறாதபராக்ரமமுள்ளவனே! இப்போது நான்சொல்வதைக் கேள். குற்றமற்றவனே! பலன்பெறத்தகுந்த அன்னபானங்களின்தானமுதலான எல்லாத்தானங்களைப்பற்றியும் சொல்வேன். இவ்விரண்டுதானங்களுக்கு மேற்பட்டதானம் ஒன்றுமில்லையென்பது என்நிச்சயம். அப்பா! பிராணிகளெல்லாம் அன்னத்தினாலே உண்டாகின்றன. ஆதலால், உலகத்தில் அன்னதானமொன்றுதான் எல்லாத்தானங்களிலும்சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. எப்போதும் பிராணிகளுக்கு வன்மையும் உற்சாகமும் ஆகாரத்தினால் விருத்தியாகின்றன. அதனால், அன்னதானம் மிகச்சிறந்ததென்று பிரம்மதேவர் சொல்லியிருக்கிறார். குந்திபுத்ரனே! இது இப்படித்தான்; மாறாகாது. 'அன்னங்கொடுத்தமனிதன் பிராணதானம்செய்தவனாகிறான். இவ்வுலகத்தில் பிராணதானத்திற்குமேற்பட்டது ஒன்றுமில்லை' என்று தேவர்கள்செய்த ஸத்ரயாகமென்னும்மஹாயாகத்தில் ஸாவித்ரிதேவியின்சிறந்தவாக்கியம் கேட்கப்படுகிறது. சிறந்தகைகளையுடையவனே! முன்னர், சிபிசக்ரவர்த்தி புறாவுக்குஉயிரைக்கொடுத்து என்னபலனையடைந்தானென்பதைப்பற்றி லோமசமுனிவர்சொன்னவாக்கியத்தையும் நீ கேட்டிருக்கிறாயன்றோ? அரசனே! பிராம்மணனுக்கு அன்னதானம்செய்பவன் எந்தக்கதியையடைவனோ அதற்குமேற்பட்டகதியைப் பிராணதானம்செய்பவன் அடைவனென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். கௌரவசிரேஷ்டனே! அன்னமும் ஜலத்தினாலுண்டாகிறது. ஜலமின்றியுண்டாவது ஒன்றுமில்லை. நவக்கிரகங்களுக்கும்அதிபதியும் மகிமைபொருந்தினவனுமானசந்திரன் ஜலத்திலுண்டானவன். ஜலமே அமிர்தம். அமிர்தமே ஜலம். மனிதர்க்கதிபதியே! மஹாராஜனே! எவற்றினால் பிராணிகளுக்கு உயிர்

உண்டாகிறதோ அந்தச்செடிகளும் கொடிகளும் ஜலத்தினலுண்டாகின்றன. தேவர்களுக்குஅமிர்தமும் நாகர்களுக்குஸுதையும் பித்ருக்களுக்குஸ்வதையும் பசுக்களுக்குப்புற்பூண்டுகளும் ஆகாரங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதர்களுக்கு அன்னந்தான் பிராணனென்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். புருஷசிரேஷ்டனே! இவையெல்லாம் ஜலத்தினலுண்டாகின்றன. ஆதலால், தண்ணீர் கொடுப்பதற்கு மேற்பட்டதானம் எதுவுமில்லை. தன்னுடையநன்மையைவிரும்புகிற மனிதன் எப்போதும் தண்ணீர்கொடுக்கவேண்டும். ஜலதானமானது இவ்வுலகத்தில் பொருளையும் புகழையும் ஆயுளையும் கொடுப்பதென்று சொல்லப்படுகிறது. குந்திபுத்ரனே! தண்ணீர் கொடுப்பவன் எப்போதும் பகைவருக்கு மேற்பட்டிருப்பான். தண்ணீர்கொடுப்பவன் இவ்வுலகத்தில் தான்வேண்டினவையெல்லாவற்றையும் அழியாதபுகழையும் அடைந்து இறந்தபின்னும் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு அளவற்றஆனந்தத்தை அடைவான். புருஷசிரேஷ்டனே! சிறந்தபராக்கிரமமுள்ளவனே! தண்ணீர்கொடுப்பவன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போய் அழிவில்லாத லோகங்களையும் அடைவான்' என்று மனுகூறினார்" என்றார்.

நூற்றுமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(எள்முதலியவற்றின் தானத்தைப் பற்றி யமனுக்கும் ஒருபிராம்மணனுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "திலம், தீபம், அன்னம், வஸ்திரம்இவற்றின் தானங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்பதைப்பற்றி மறுபடியும் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"யுதிஷ்டிர! இந்தவிஷயத்திலும் ஒருபிராம்மணனுக்கும் யமனுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையாகிய ஒருபழைய இதிஹாஸம் கூறுகின்றனர். ராஜனே! கங்கையமுனை இவற்றின்நடுவில் யமுனைஉற்பத்தியாகும் களிந்தமலையின்கீழேயுள்ள மத்தியதேசமென்னுந்தேசத்தில் பர்ணசாலையென்றுபெயர்பெற்ற அழகானபெரிய பிராம்மணகிராமம் ஒன்றிருந்தது. அந்தக்கிராமத்தில் வித்வான்களானபிராம்மணர்கள் அதிகமாகவஸித்தனர். அப்போது யமன் கறுத்தவஸ்திரமுடுத்தவனும் சிவந்தகண்களும் நெறித்தஉரோமங்களும் காக்கைபோன்ற

கனுக்கால்களும் கண்முக்குகளுமுள்ளவனுமான ஒருகிங்கரனைப்பார்த்து, 'நீ பிராம்மணகிராமத்திற்குப் போ; போய் அவ்விடத்திலிருந்து சாந்தியுள்ளவனும் வித்வானும் வெளிப்படையாகஓதுவிப்பவனும் அகஸ்தியகோத்ரத்தானுமாகிய சர்மியென்றுபெயருள்ள அந்தப்பிராம்மணனை அழைத்துவா; அவன்பக்கத்தில் அவன்கோத்திரமாகவேயிருக்கும் மற்றொருபிராம்மணனை அழைத்துவாராதே; அவனும் இவனைப்போன்றகுணமுள்ளவன்தான்; கல்வியிலும் குலத்திலும் இவனுக்கொப்பானவன்தான்; புத்ரஸந்தானத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் இந்தப்புத்திசாலிக்கே சமமானவன். ஆகிலும், நான் குறிப்பிட்டவனையே அழைத்துவா. அவனுக்கு நான் பூஜைசெய்ய வேண்டும்' என்றுசொன்னான். அந்தவேலைக்காரன் சென்று யமனுடையகட்டளையை மாறுகச்செய்தான்; எவனை வேண்டாமென்று யமன்சொன்னானோ அவனையே பிடித்துக்கொண்டுவந்தான். சிறந்த சக்தியுள்ளயமன் எழுந்திருந்து அவனுக்குப் பூஜையைச்செய்து, 'இவனைக் கொண்டுபோ; அந்தமற்றொருவனைக் கொண்டுவா' என்று தூதனை ஏவினான். யமன் இவ்வாறுசொன்னபோது ஓதினதினால் வைராக்கியமுள்ள அந்தப்பிராம்மணன் தர்மராஜனைப்பார்த்து, 'தர்மந்தவறாதவனே! என்னுடையஆயுளின்மிச்சமுள்ள காலம்முழுதும் இங்கேயே வஸிப்பேன்' என்றுசொன்னான். யமன், 'காலவிதியை நான் இங்கே எவ்வகையிலும் அறியமாட்டேன். எவன் தர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவனைமட்டும் நான் அறிவேன். சிறந்தமகிமையுள்ள பிராம்மணனே! நீ இப்போதே உன்இருப்பிடத்திற்குச்செல். ஆசாரந்தவறாதவனே! உனக்கு நான் என்னசெய்யவேண்டுமென்பதெல்லாம் இஷ்டப்படி. செவ்வையாகச்சொல்' என்றுகேட்டான். பிராம்மணன், 'பரிசுத்தமானதானந்தான். மிகச்சிறந்தபுண்ணியமாகும். அதை எனக்குச்சொல். மிகச்சிறந்தவனே! மூவுலகங்களிலுமுள்ள யாவருக்கும் நீதானே உபதேசிப்பவன்?' என்றுகேட்டான். யமன், 'ப்ரம்மரிஷியே! தானத்தைப்பற்றியஉயர்ந்தவிதியைச் சரியாகச்சொல்லுகிறேன்; கேள். இவ்வுலகத்தில் திலதானம் மிகச்சிறந்தது; அழிவில்லாதபுண்ணியம். பிராம்மணோத்தமனே! ஒருவன் தன்னாற்கூடிய மட்டும் திலதானம்செய்யவேண்டும். நித்தியதானம்செய்வதனால் எள்ளானது வேண்டினவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றுகிறது. சிராத்தத்திற்கு எள்ளைத்தான் சிலாக்கியமாகச்சொல்லுகின்றனர். அது தான் தனக்குயர்வில்லாததானம். பிராம்மணர்களுக்குச் சாஸ்திரத்திற்சொன்னமுறையோடு திலதானம்செய். வைகாசிமாதம் பௌர்ண

மாஸியில் பிராம்மணர்களுக்குத் திலதானம் செய்யவேண்டும். கிருகத்தில் எல்லாவிதமான நன்மையையும் வேண்டுகிறவர்கள் எப்போதும் எள்ளை உண்பிக்கவேண்டும்; (எண்ணெயை) உடம்பில் தடவிக்கொள்ள வேண்டும்; அப்படியே ஜலத்தையும் எப்போதும் கொடுக்கவேண்டும்; ஆசமனமும் செய்யவேண்டுமென்பது நிச்சயம்; ஓடைகளையும் குளங்களையும் கிணறுகளையும் வெட்டுவிக்கவேண்டும். பிராம்மணோத்தமனே! இவ்வுலகத்தில் ஜலம் மிகஅரிது. நீ ஜலத்தை எப்போதும் கொடுக்கவேண்டும். இது எல்லாவற்றிலும் சிறந்தபுண்ணியம். பிராம்மணோத்தமனே! நித்தியமாகத் தண்ணீர்கொடுப்பதற்காகத் தண்ணீர்ப்பந்தல்களைச் செய்விக்கவேண்டும். உண்டவர்களுக்குத் தண்ணீர்கொடுப்பது முக்கியமானகாரியம். தண்ணீர்வேண்டுகிறவனைக்கண்டவுடன் அன்போடு விரைந்துகொடுப்பது முக்கியம். வஸ்திரதானம் செய்பவன் அதன் நூலளவுவருஷகாலமும் தீபதானம் செய்பவன் அது எரியும் நிமிஷங்களளவு வருஷகாலமும் கோதானம் செய்பவன் அவற்றின் ரோமங்களினளவு வருஷகாலமும் தண்ணீர்கொடுப்பவன் அந்தத்தண்ணீர்த்துளிகளளவு வருஷகாலமும் ஸ்வர்க்கலோகத்தை அனுபவிப்பார். ஆதலால், இந்தத்தானங்களை நீ நடத்தக்கடவாய்' என்று சொன்னான். யமன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு அந்தயமதூதனால் அந்தப்பிராம்மணன் தன்வீட்டிற்குக்கொணர்ந்துவிடப்பட்டு யமன் சொன்னவற்றையெல்லாம் செய்தான். யமதூதனும் அவனைக்கொணர்ந்துவிட்டவுடன் அந்தச்சர்மியென்பவனை எடுத்துக்கொண்டுசென்று தர்மராஜனிடம் ஒப்பித்தான். சிறந்தமகிமையுள்ள தர்மராஜன் தர்மந்தெரிந்த அந்தப்பிராம்மணனைப்பூஜித்து அவனோடும்சம்பாஷணைசெய்து வந்தபடியே அவனை அனுப்பினான். அவனுக்கும் முன்சொன்னஉபதேசத்தையெல்லாம்யமன் சொன்னான். அந்தப்பிராம்மணனும் யமலோகம்போய்த் திரும்பிவந்தபிறகு யமன் சொன்னதையெல்லாம் செய்தான். பித்ருக்களுக்குப்பிரியமுண்டாக்குவதற்குத் தீபதானத்தை முக்கியமாக யமன் சிலாகித்தான். ஆதலால், நித்யம் தீபங்கொடுப்பவன் பித்ருக்களைக் கரையேற்றுவான். பாதர்ஶ்ரேஷ்டனே! பிரபுவே! ஆதலால், தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தனக்கும் கண்ணுக்கினியவையான தீபங்களை எப்போதும் அளிக்கவேண்டும். ராஜனே! ரத்நதானமும் மிகச்சிறந்த புண்ணியமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றை விலைக்குவாங்கித் தானம்செய்யும் பிராம்மணனுக்கு அவை பயத்தைப்போக்குகின்றவை. பிராம்மணன் அயலானிடம் ரத்நத்தைத் தக்ஷிணையாகப்பெற்றுக்கொண்டு

அதைப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுப்பனாயின், கொடுத்தவன் வாங்கினவன் இருவருக்கும் அதுவே அழியாதபுண்ணியமாகும். 'நல்ல நிலைமையிலிருப்பவன் அப்படித் தானம்செய்பவனுக்கு ரத்தினத்தைத் தக்ஷிணையாகக்கொடுப்பானானால், அது அவ்விருவருக்கும் அழியாத புண்ணியமென்று தர்மமறிந்த மனு சொல்லுகிறார். வஸ்திரங்களைக் கொடுப்பதனால் ஒருமனிதன் தன்மனைவியை நீங்காதவனும் சிறந்த ஆடையாபரணங்களையுடையவனுமாவானென்று கேட்டிருக்கிறோம். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! வேதத்தைப்பிரமாணமாகக்கொண்டு கோதானம் ஸுவர்ணதானம் திலதானம் இவற்றைப்பற்றிப் பலவகையாகச்சொன்னேன். விவாகங்களைச்செய்துகொண்டு புத்ரர்களை உற்பத்திபண்ணவேண்டும். கௌரவனே! புத்ரலாபமானது எல்லாலாபங்களிலும் சிறந்தது" என்றார்.

நூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(கோதானம், பூதானம், பசுக்களையும் பிராம்மணர்களையும் காத்தல் முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "கௌரவஸ்ரேஷ்டரே! மிகத்தெரிந்தவரே! தானங்களின் சிறந்த விதியைப்பற்றியும் முக்கியமாகப் பூமிதானத்தைப்பற்றியும் திரும்பவும் சொல்லக்கடவீர். க்ஷத்திரியன் யாகம்செய்விக்கும் பிராம்மணனுக்குச் சாஸ்திரப்படி பூமியைக்கொடுப்பான்; அந்தப்பிராம்மணன் பெற்றுக்கொள்வான். மற்றொருவன் கொடுக்கத்தகாதோ? தானபலனை விரும்புகிற எல்லாவருணத்தாரும் கொடுக்கக்கூடியதும் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டதுமாயுள்ள தானத்தை எனக்கு உரைக்கக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார். "இவ்வுலகத்தில் பசு பூமி கல்வி இம்மூன்றும், 'கோ' என்ற ஒரே பெயருள்ளவையும் ஒரேபயனுள்ளவையும் வேண்டினபலன்களையெல்லாம் கொடுக்கத்தக்கவையும் தானத்திற்குரியவையுமான பொருள்கள். தர்மத்தையும் பிரம்மத்தையும் தெரிவிப்பதான ஸரஸ்வதியைச் சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பவன் பூதானம் கோதானங்களுக்குச் சமமானபலனை அடைவான். கோக்களையும் அப்படியே சிலாக்கியமாகச் சொல்லுகின்றனர். தானத்திற்குரியது அதற்கு மேற்பட்டது ஒன்றுமில்லை. யுதிஷ்டிர! கோக்களிடத்தில் உடனே

பலன். அவற்றிற்குவிலை ஸ்வல்பம்.[1] பசுக்கள் எல்லாருக்கும் தாய்கள்; எல்லாஸௌக்கியங்களையும் கொடுப்பவை. அபிவிருத்தியாகக்கருதுகிறவன் எப்போதும் கோக்களைப் பிரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும்; அவற்றைக் காலாலுதைக்கலாகாது; அவைகளினிடையில் செல்லலாகாது. அவை மங்களங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான தேவதைகள். ஆதலால், கோக்களை எப்போதும் பூஜித்தல்வேண்டும். வேலைகளைச்செய்யும் விருஷபங்களைச் சாட்டையினாலோட்டுவது முதலிலேயே கடவுளால் விதிக்கப்பட்டது. அது குற்றமன்று. மற்றவிஷயங்கள் அதற்குப்பின்னிட்டவை. நடக்கும்போதும் படுத்திருக்கும்போதும் தெரிந்தவன் பசுக்களைப்பயமுறுத்தலாகாது. தாகித்துநோக்கும் ஆக்கள் மனிதனைச் சுற்றத்துடன் கொன்றுவிடும். பித்ருக்களின் ஸ்தானங்களும் தேவாலயங்களும் எவற்றின் கோமயத்தினால் எப்போதும் சுத்திசெய்யப்படுகின்றனவோ அவற்றிற்கு மேலானபரிசுத்தம் என்னஇருக்கிறது? ஒருவன்[2] தான் ஆகாரம் செய்வதற்குமுன் அயலார்பசுவுக்கு ஒருபிடி புல்லை ஒரு வருஷங்கொடுத்தால் அவனுக்கு அது எல்லாவிருப்பங்களையும்தரும் விரதமாகும். அவன் புத்ரர்களையும் புகழையும் பொருளையும் ராஜ்யத்தையும் அடைவான். அசுபத்தையும் கெட்ட கனவையும் அது ஒழித்துவிடும்" என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், "என்னலக்ஷணங்களுள்ள பசுக்களைத் தானம்செய்ய வேண்டும்? எவற்றைச் செய்யாமல்விடவேண்டும்? எப்படிப்பட்டவனுக்குக்கொடுக்கவேண்டும்? எப்படிப்பட்டவனுக்குக்கொடுக்கத்தகாது?" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார். "கெட்ட ஒழுக்கமுள்ளவனுக்கும் பாவம்செய்பவனுக்கும் பொருளாசைக்காரனுக்கும் பொய்சொல்லுகிறவனுக்கும் தேவகாரியங்கள் பித்ருகாரியங்களைவிட்டவனுக்கும் எவ்வகையிலும் கோதானஞ்செய்யலாகாது. யாசிப்பவனும் அதிகப்பிள்ளைகளையுடையவனும் அக்நிஹோத்திரம் செய்பவனுமாகிய வேதமோதின பிராம்மணனுக்குப் பத்துப்பசுக்களைத் தானம்செய்வதனால், தானம் செய்பவன் மிகச்சிறந்தலோகங்களை அடைவான். பசுக்களின் பால்நெய் முதலியவற்றை ஹோமம்செய்பவனும் அவற்றோடு போஜனம் செய்விப்பவனும் அவற்றைத் தானம்செய்பவனும் இந்தக்காரியங்களில்

[1] 'யஜனும்கிருஷிமுதலிய வேலைகளிலிருக்கும் விருஷபங்களை ஓட்டுவது தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டது. அவைகளிரண்டிலும் யாகத்திற்காகத் தூண்டுவது சிரேயஸைச்செய்யும். வைதிகமான எதற்கும்பிந்தின லௌகிகவ்யவஸாயம் நிந்திக்கத்தக்கதாகும்' என்பது பழையவுரை.

[2] 'அதன் மோர் முதலியவற்றை அடையாமல்' என்பது பழையஉரை.

ஏவப்பட்டவனும் எல்லாப்புண்ணிய பலன்களையும் அடைவார். தவம் செய்பவனுக்குக்கொடுப்பவனும் அவனுக்கு உதவியாயிருப்பவனும் அவன் தவப்பயனைத்திலும் பாகத்தையடைவார். மனிதனுக்குத் தன்னை உற்பத்திபண்ணினவன் பயத்தில் காப்பாற்றினவன் [1] ஜீவனத்தையுண்டுபண்ணினவன் இம்மூவரும் தந்தைகள். குருவுக்குப்பணிவிடைசெய்வது பாவத்தைப்போக்குகின்றது. கோபமானது பெரும் புகழைஅழிக்கிறது. புத்ரனில்லாமையை [2] மூன்று புத்ரர்கள் நிவிருத்தி செய்கின்றனர். பத்துப்பசுக்கள் வறுமையைப்போக்குகின்றன. வேதாந்தத்தில் நிச்சயமுள்ளவனும் கல்விகேள்விகள்மிகுந்தவனும் சிறந்த அறிவினால் திருப்தியடைந்தவனும் புலன்களையடக்கினவனும் ஒழுக்கந் தவறாதவனும் மனத்தை ஜயித்தவனும் சாஸ்திரத்திற்கட்டுப்பட்டவனும் எல்லாருக்கும் எப்போதும் இன்சொற்சொல்லுகிறவனும் பசிக்குப்பயந்து தகாதகாரியம் செய்யாதவனும் தயையுள்ளவனும் ஒழிவுள்ளவனும் விருந்துகளைவிரும்புகிறவனும் பிள்ளைகள்பெண்டிருள்ளவனும் ஒரேகுணமுள்ளவனுமான பிராம்மணனுக்கு ஜீவனத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். நல்லதகுதியுள்ளவனுக்குக் கோதானம்செய்வதனால் எவ்வளவு குணங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவுகுற்றங்கள் பிராம்மணன் பொருளையபகரிப்பதனால் உண்டாகின்றன. பிராம்மணன் பொருளையபகரித்தால் எல்லாவகையிலும் குற்றமுண்டு. பிராம்மணர்களின் மனைவிகளையும் தூரத்தில்விடவேண்டும். பிராம்மணன் மனைவியும் பொருளும் அபகரிக்கப்பட்டபோது, சக்தியினால் காப்பாற்றினவர்களுக்கும் அதற்காக உயிர்விட்டவர்களுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன். அவர்கள் துன்பஞ்செய்யப்படும்போது, காப்பாற்றாதவனைச் சூரியன் புத்ரனான யமன் எக்காலமும் தண்டித்துக்கொண்டும் பயமுறுத்திக் கொண்டும் நரகத்திலிருந்துவிடுவதில்லை. அப்படியே கோக்களைக்காப்பதிலும் பீடிப்பதிலும் நன்மையும் தீமையும் முறையே வருகின்றன. பிராம்மணர்களின் கோக்களையும் மனைவிகளையும் ரக்ஷிப்பதில் விசேஷ புண்ணியம் உண்டாகிறது.

---

[1] தானஞ்செய்தவன்.

[2] மூன்றுபுத்ரர்களுக்குக்குறைந்தால் இல்லாமைக்குச் சமானம்.

நூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி)



(பிராம்மணர் பொருளைக் கவாலாகா தென்பதற்கு உதாரணமான ந்ருகன்கதை.)

கௌரவசிரேஷ்டனே ! பிராம்மணன்சொத்தை அபகரிப்பதென்னும் இந்தவிஷயம்பற்றியே ந்ருகனென்னும்அரசன் மிகப்பெருங்கஷ்டத்தை அடைந்தானென்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். குந்திபுத்ரனே ! முன்னர், துவாரகைநகர் ஏற்படும்போது புற்களாலும் பூண்டுகளாலும்மூடப்பட்ட ஒருபெருங்கிணறு காணப்பட்டதென்று கேள்வி. அந்தக்கிணற்றிலிருந்து ஜலமெடுப்பதற்காக முயற்சிசெய்தவர்கள் அந்தஜலம் முழுதும் மூடப்பட்டிருந்ததனால் மிகவருத்தமுற்றனர். அவர்கள் பருத்தஉடலுள்ள ஓர்ஓணான் அந்தக்கிணற்றிலிருந்ததைக் கண்டனர். அவர்கள் மலைக்கொப்பான அந்தஓணானை ஆயிரக்கணக்கான கயிறுகளாலும் தோல்வார்களாலும் கட்டித்தூக்க முயற்சிசெய்தும் எடுக்கமுடியாமல் வாஸுதேவரிடம்சென்று அவரிடம், 'ஒருபெரியஓணான் கிணற்றின்துவாரத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதையெடுக்கத்தக்கவன் யாருமில்லை' என்றுதெரிவித்தனர். அந்த ந்ருகராஜன் கிருஷ்ணனால் தூக்கப்பட்டு என்னவேண்டுமென்று விசாரிக்கப்பட்டபோது, 'நான் ஆயிரம்யாகங்கள்செய்த பழமையானவன்' என்று தன்னை அவருக்குத் தெரிவித்தான். அவ்வாறுசொல்லும் அவ்வரசனைப்பார்த்துக் கண்ணபிரான், 'ராஜனே ! நீ புண்ணியகருமம் செய்திருக்கிறாயேயன்றிப் பாவம்செய்யவில்லையே ? நீ இப்படிப்பட்ட கெட்டகதியையடைந்தது ஏன் ? இப்படிப்பட்டநிலைமைக்கு என்னகாரணம் ? அதைச்சொல். ராஜனே! நூறும் ஆயிரமும் மறுபடியும்நூறும் எண்ணூறும் பத்துலக்ஷமுமான கோக்களை முன்னே பிராம்மணர்களுக்கு நீதானம்பண்ணினாயென்று கேட்டிருக்கிறோம். அந்த உன்புண்ணியம் எங்கேபோயிற்று ?' என்று கேட்டார். அப்போது ந்ருகன் கிருஷ்ணனைப்பார்த்துச்சொன்னதாவது, 'அக்நிஹோத்திரம்தவறாத பிராம்மணனுடைய ஒருபசு அவன் ஊரைவிட்டுப்போயிருந்தபோது என்பசுக்களின்கூட்டத்தில் தவறிவந்தது. என்னுடையபசுமேய்ப்பவர்கள் ஆயிரம்பசுக்களில் அதையும் சேர்த்து எண்ணினார்கள். மறுமைப்பயனைவிரும்பி அதைநான் பிராம்மணனுக்குத் தானம்செய்தேன். அந்தப்பசு எவனுக்குச்சொந்

தமோ அந்தப்பிராம்மணன் அதைத்தேடிக்கொண்டுபோகையில் அய லான்வீட்டில் அந்தப்பசுவிருக்கக்கண்டு, 'இதுஎனது' என்றுசொன் ஞன். அவ்விரண்டுபிராம்மணர்களும் மிக்ககோபத்தோடு விவாதப் பட்டுக்கொண்டு என்னிடம்வந்தனர். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, 'நீ கொடுத்தவன்' என்றும், 'நீகவர்ந்தவன்' என்றும்கூறினர். என்னிடத்தில் தானம்வாங்கின பிராம்மணனைப் பதினுயிரம்பசுக்களைப் பிரதியாக வாங்கிக்கொண்டு அந்தப்பசுவை மாற்றிவிடும்படிவேண்டினேன். அவன் என்னைப்பார்த்து, 'இந்தப்பசு ஸரியானகாலத்திலும் இடத்திலும் கிடைத்தது ; மிருதியாகக் கறக்கிறது ; அடங்கினதும் மிக்கஅன் புள்ளதுமாயிருக்கிறது ; இனியபாலைக் கொடுக்கிறது; பாக்கியத்தைத் தருகிறது ; என்வீட்டில் முலைப்பாலில்லாமல் இளைத்துப் போன என்பிள்ளையை நித்யமும் காப்பாற்றுகிறது. அதை நான் கொடுக்க முடியாது' என்றுசொல்லிச்சென்றான். பிறகு, அந்த மற்றொருபிராம் மணனை அந்தப்பசுவுக்குப்பிரதியாக லக்ஷம்பசுக்களைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டினேன். மதுஸூதனரே! அந்தப் பிராம்மணன், 'அரசர்களிடத்தில் நான் வாங்குவதில்லை. எனக்குப் பொருளீட்டத் திறமையிருக்கிறது. உடனே அந்தஎன்பசுவையே கொடுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னான். பொன்னையும் குதிரைகளையும் வெள்ளித்தேர்களை யும் நான்கொடுத்தும் அந்தப்பிராம்மணசிரேஷ்டன் பெற்றுக்கொள்ளா மலே சென்றான். அந்தக்காலத்திலேயே நான் காலம்சென்று பித்ரு லோகம்போய்த் தர்மராஜனையமனைச் சந்தித்தேன். அப்போது, யமன் என்னைப்பூஜித்து, 'அரசனே! உன்னுடைய புண்ணியகர்மத்திற்கு வரை தெரியவில்லை. நீ செய்தபாவம் ஒன்றிருக்கிறது. அது தெரியாமற்செய் தது. அந்தப்பாவத்தைப் பின்னனுபவிக்கிறாயா? முன்னனு பவிக்கிறாயா? உன்னிஷ்டம்என்ன? நீ, 'ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று சொன்னாய். அந்த உன்பிரதிஜ்ஞை பொய்யாயிற்று. பிராம்மணன் சொத்தை எடுத்துக்கொண்டாய். இந்த இருவகைத்தவறுதல்கள் உனக்கிருக்கின்றன' என்றுசொன்னான். பிரபுவே ! நான் தர்மராஜனைப் பார்த்து, 'முதலில்பாவத்தையும் பிறகு புண்ணியத்தையும் அனுபவிப்பேன்' என்றுசொல்லிக்கொண்டே இவ்வுருவத்தோடு பூமியில் விழுந்தேன். நான் பூமியில் விழும்போதே, 'வஸுதேவபுத்ரரானஜநார்த்தனர் உன்னைத் தூக்கிவிடப்போகிறார். ஆயி ரம் வருஷமுடிந்து பாவம் ஒழிந்தபின் புண்ணியகர்மத்தினுற் சம் பாதிக்கப்பட்ட அழிவில்லாதலோகங்களை அடைவாய்' என்று யமன் இரைந்துசொன்னதை நான் கேட்டேன் ; நான் தலைகீழாகக் கிணற்

றில் விழுந்திருப்பதையும் கண்டேன். திர்யக்ஜாதியிற்போயும் பழைய ஞாபகம் என்னை விடவில்லை. இப்போது உம்மால் கரையேற்றப்பட்டேன். தவவன்மையைத்தவிர வேறுவன்மை என்னவிருக்கிறது? கிருஷ்ணா! நான் இப்போதே ஸ்வர்க்கத்திற்குச்செல்லும்படி எனக்கு விடைகொடுக்கக்கடவீர்' என்பது. பகைவரைஜயித்தவனான அவன், கிருஷ்ணனால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று அந்தஜநார்த்தனரை நமஸ்கரித்துத் தேவவிமானத்திலேறி ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றான். பாதசிரேஷ்டனே! கௌரவனே! அந்த ந்ருகன் அவ்வாறு ஸ்வர்க்கம் சென்றபிறகு வாஸுதேவர் பின்வரும் சுலோகத்தைச் சொன்னார்.

(அதன்பொருள்,) 'அறிவுள்ளமனிதன் பிராம்மணன் சொத்தை எடுக்கலாகாது. எடுக்கப்பட்ட பிராம்மணசொத்து, பிராம்மணன்பசு ந்ருகனைக் கெடுத்ததுபோலக் கெடுத்துவிடும்' என்பது. குந்திபுத்ரனே! ஸாதுக்களுடன் ஸாதுக்களுக்குண்டாகும்சேர்க்கை வீணாவதில்லை. ந்ருகன் ஸாதுவைச்சேர்ந்ததனால் துக்கத்திலிருந்து விடுபட்டதைப் பார். யுதிஷ்டிர! கோதானமும் பலனுள்ளது. அப்படியே கோவையபகரிப்பதும் தீங்கைச்செய்வது. ஆதலால், கோவை அபகரியாமலிருக்கவேண்டும்'' என்றார்.

நூற்றுறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(யமன் நாசிகேதருக்குக் கோதானமுதலியவற்றின் சிறப்பைச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், "குற்றமற்றவரே! மஹாவீரரே! கோதானம் செய்வதனால் உண்டாகும் பலப்பிராப்தியைப்பற்றி எனக்கு விரிவாக உரைக்கக்கடவீர். எனக்கு அதில் திருப்தி உண்டாகவில்லை. சொல்லவேண்டும்'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"இந்த விஷயத்திலும் ஔத்தாலகி என்னும் ரிஷி நாசிகேதரிஷி இவ்விருவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணமாகிய ஒருபழைய இதிகாஸத்தைக் கூறுகின்றனர். ஔத்தாலகி என்னும் ரிஷி விரததீக்ஷைசெய்து கொண்டு உடனே தம்புத்திரராகிய நாசிகேதரைப்பார்த்து, 'நீ எனக்குப் பணிவிடைசெய்' என்று சொன்னார். அந்தத்தீக்ஷைமுடிந்தபின் அம்மகரிஷியானவர் தம்புதல்வரைப்பார்த்து, 'நான் ஸ்நானத்திலும் வேதாத்தியயனத்திலும் கவனமுள்ளவனாயிருந்ததினால் ஸமித்துக்களையும் தர்ப்பங்களையும் புஷ்பங்களையும் ஜலம்நிரம்பின பாத்திரத்தை

யும் மறந்தேன். நீ ஆற்றங்கரையிலிருந்து அவற்றைஎடுத்துக்கொண்டு இங்கேவா' என்றுசொன்னார். அந்த நாசிகேதமுனிவரும் அவ்விடம் சென்று அவையெல்லாம் ஆற்றின்வேகத்தினால் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டுக் காணமற்போனதினால் தம்தந்தையினிடம்வந்து, 'அவற்றைக் காணேன்' என்றுசொன்னார். அப்போது, பசியும் தாகமும் களைப்பும் மேற்கொண்ட ஔத்தாலகிமுனிவர் கோபமிகுந்து, 'யமனைப் பார்' என்று தம்புத்திரரைச் சபித்தார். தந்தையினால் சொல்லென்னும்இடியினால் அவ்வாறு அடிக்கப்பட்ட நாசிகேதர் கைகூப்பி, 'அருள் புரியவேண்டும்' என்று சொல்லும்போதே உயிரிழந்து தரையில் விழுந்தார். தந்தையானவர் நாசிகேதர் விழுந்ததைக்கண்டு துயரமே விட்டு, 'நான் என்னசெய்துவிட்டேன்?' என்றுசொல்லித் தரையில் விழுந்தார். அவர் துக்கமதிகமாகித் தம்புத்திரரைப்பற்றி அழுது கொண்டேயிருக்க அப்பகலின் மிச்சமும் அக்கொடிய இரவும் கடந்து போயின. கௌரவசிரேஷ்டனே! தந்தையின் கண்ணீர்விழுந்ததினால், தர்ப்பப்படுக்கையில்படுத்திருந்த நாசிகேதர் மழையினால்நனைந்த பயிர் போலச் செழித்தார். தேவலோகத்துச் சந்தனங்களையணிந்து தூக்கம்தெளிந்தெழுந்தவர்போல மறுபடியும் உயிர்வந்த தமதுசிறந்தபுதல்வரைக்கண்டு அம்முனிவர், 'மைந்தனே' உனது நற்கருமத்தினால் நல்ல லோகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டனவா? நல்லகாலமாகத் திரும்பிவந்தாய். உன் தேகம் மானிடதேகமாயில்லை' என்று கேட்டார். எல்லாவற்றையும் கண்ணால்கண்ட நாசிகேதர் மகாத்மாவான பிதாவினால் கேட்கப்பட்டபோது எழுந்து அநேக மகரிஷிகளின் நடுவில் தந்தைக்குத் தெரிவிக்கத்தொடங்கினார். 'உமதுகட்டளையைச்செய்வதற்காக உடனே சென்றேன். விசாலமானதும் அழகானதும் ஒளியுள்ளதும் ஒருயோசனை நீளமுள்ள பொன்மாடிகள் ஆயிரக்கணக்காக நிரம்பினதுமான யமஸபையைக்கண்டேன். நான்வருவதைக்கண்டவுடன் யமன் என்னைஎதிர்கொண்டழைத்து வீட்டைஒப்பித்து ஆஸனம்தந்தான். உமக்காக அர்க்கியம்முதலிய பூஜைகளாலும் என்னை அவன் பூஜித்தான். யமஸபையிலுள்ளவர்களால்சூழப்பட்டும் பூஜிக்கப்பட்டுமிருந்தநான் அந்தயமனை நோக்கி, 'தர்மராஜனே! நான் உன்தேசத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். நான் எந்தலோகங்களுக்குத் தகுந்தவனோ அவற்றை எனக்கு விதாயகஞ்செய்' என்று மெதுவாகக்கேட்டேன். யமன் எனக்கு 'ஓ! சாந்தனே! நீ இறந்துபோகவில்லை. சிறந்ததவமுள்ளவரும் விளங்குகின்ற அக்கினிக்கொப்பான ஒளியுள்ளவருமான உன் தந்தை, 'யமனைப் பார்' என்று உனக்குச் சொன்னார். பிராம்மண! அதைப் பொய்

யாக்குவது முடியாது. அன்பனே! நீ என்னைப் பார்த்தாய். திரும்பிச்செல். உனதுதேகத்தைஉண்டுபண்ணினதந்தையார் அழுகிறார். அன்புள்ள விருந்தினனாகியஉனக்கு மனத்திற்குவேண்டிய எதைக் கொடுப்பேன்? இஷ்டமானவற்றைக் கேள்' என்றுசொன்னான். அவனால் இவ்வாறுகேட்கப்பட்டநான், 'திரும்பிப்போகக்கூடாததாகிய உன்தேசத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். நான் உன்னிடம் வரம்பெறத் தகுந்தவனாயிருந்தால் வேண்டினவையெல்லாம் நிரம்பின புண்ணிய லோகங்களைக் காணவிரும்புகிறேன்' என்று அவனுக்கு மறுமொழி சொன்னேன். பிராம்மணோத்தமரே! அந்தயமன் நல்லநிறமுள்ளதும் சிறந்தஒளியுள்ளதும் குதிரைகள்பூட்டினதுமான ரதத்தில் என்னையேற்றித் தன்னுடையலோகங்களையும் எல்லாப்புண்ணியலோகங்களையும் காண்பித்தான். அவ்வுலகங்களில் பலஉருவங்களும் நிறங்களுமுள்ளவையும் எல்லாரத்தினங்களும்பொருந்தினவையும் சந்திரமண்டலம்போலப் பிரகாசிப்பவையும் சலங்கைகளின் மாலைகள்கட்டப்பட்டவையும் அநேகநூற்றுக்கணக்கான மேல்கட்டிடங்களுள்ளவையும் உள்ளே வாவிகளும் தோட்டங்களும் அடங்கினவையும் வைடூரியக்கற்களினால் சூரியன்போலவிளங்குபவையும் வெள்ளிபொன்மயமானவையும் இளஞ்சூரியன்நிறமுள்ளவையும் நிற்பவையும் நடப்பவையுமாகத் தேஜோமயமான மஹாத்மாக்களின்வீடுகளைக் கண்டேன். அந்தவீடுகளில் மலைகளாகக்குவிந்து பக்ஷணங்களும் போஜனங்களும் வஸ்திரங்களும் படுக்கைகளும் வேண்டினகனிகளெல்லாம்தரும் மரங்களும் இருக்கக்கண்டேன். நதிகளும் வீதிகளும் ஸபைகளும் வாவிகளும் குளங்களும் குதிரைகள்பூட்டப்பட்டு ஒலிக்கும் ரதங்களும் ஆயிரக்கணக்காக எங்கும்இருக்கக்கண்டேன். பால்பெருகும்நதிகளையும் அவையுண்டாகும்மலைகளையும் நெய்யையும் தெளிந்ததண்ணீரையும் யமனுக்குவிருப்பமான அநேகஇடங்களையும் முன்பாராத மற்றும்பலவற்றையும் கண்டேன். எல்லாவற்றையும்கண்டபிறகு, நான், எல்லாருக்கும்தேவதையும் ஸமர்த்தனுமான தர்மராஜனைப்பார்த்து, 'என்றும்வற்றாமல்ஓடுகின்ற இந்தப்பாலாறுகளும் நெய்யாறுகளும் யார் புசிப்பதற்காக இருக்கின்றன?' என்றுகேட்டேன்.

அதற்கு, யமன், 'எந்தஸாதுக்கள் பசுவின்பால்நெய்முதலிய ஸாரங்களைப் பிறருக்குத் தானஞ்செய்பவரோ அவர்கள்புசிப்பதற்குரியவை இவையென்று நீயறி. கோதானமேசெய்பவருக்குத் துயரமற்றவர்கள் நிரம்பினவையும் அழியாதவையுமான வேறு லோகங்களுள்ளன. பசுக்களைக்கொடுப்பதுமாத்திரமே சிலாக்கியமானது.

பெற்றுக்கொள்பவனும் காலமும் ஆவின்சிறப்பும் கொடுக்கும்முறையும்வேண்டும். இவற்றைஅறிந்து தானம்செய்யவேண்டும். அக்கினியைப்போலும் ஆதித்தனைப்போலுமிருக்கின்ற பிராம்மணர்களிலும் பசுக்களிலுமுள்ளவேற்றுமை அறிதற்கரிது. வேதமோதினவனும் மிகச்சிறந்ததவமுள்ளவனும் விடாமல்யாகஞ்செய்பவனுமான பிராம்மணன் கோதானத்திற்குப் பாத்திரனாவான். பசுக்களிடம் பொறுமையுள்ளவனும் பசுக்களைக்காப்பவனும் நன்றிமறவாதவனும் ஜீவனத்திற்குக் கஷ்டப்படுகிறவனுமாகஇருக்கும் அப்படிப்பட்டபிராம்மணனைப் பாத்ரனென்று கூறுகின்றனர். பஞ்சத்தில் விடப்பட்டுக் காப்பாற்றப்பெறுவதற்காக வந்துசேர்ந்தவையும் வீட்டில்பிறந்தவையும் சரியானவிலைக்குவாங்கப்பட்டவையும் கல்வியினால்அடையப்பட்டவையும் [1]உயிரைக்கொடுத்துவாங்கப்பட்டவையுமாக இவ்வகைகளால்கிடைத்த சிறந்தபசுக்களைத் தக்ஷிணைகளுடன் தாரைவார்த்துக் கொடுப்பது சிறந்தது. மூன்றிரவுகள் தண்ணீரைமாத்திரம்உட்கொண்டு உபவாஸமாகத்தரையில்படுத்திருந்து நிரம்பத்தீனிபோடப்பட்டபசுக்களை, திருப்தியாகப்புசிப்பிக்கப்பட்ட பிராம்மணர்களுக்குத் தானம்செய்யவேண்டும். கன்றுகள்மேல்அன்புள்ளவையும் ஸந்ததிவிருத்தியுள்ளவையுமானபசுக்களை உபசரித்துத் தானம்செய்த பிறகு மூன்றுதினங்கள் ஆவின்பால்முதலியவற்றையே ஆகாரமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். நல்லஅடக்கமுள்ளதும் அதிகமாகக்கறப்பதும் புஷ்டியானகன்றுள்ளதும் ஓடாததுமானபசுவைத்தானம்செய்வதனால் அதன்ரோமங்கள் எவ்வளவிருக்கின்றனவோ அவ்வளவுவருஷங்கள் சுவர்க்கலோகத்தை அனுபவிப்பான். அப்படியே பழகினதும் நுகத்தடியைத்தாங்கும்வலிமையுள்ளதும் இளமையானதும் வீட்டிற்குஆதரவாயிருப்பதும் மனஉறுதியுள்ளதுமான பெரியஎருதைப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுப்பவன் ஆவைக்கொடுப்பவனுக்குஉரிய உலகங்களை அனுபவிப்பான். (வண்டியிழுப்பதற்குக்) கிழவனுக்காகவும் நோயாளிக்காகவும் பஞ்சத்திற்காகவும் பெரியகாரியத்திற்காகவும் உழுவதற்காகவும் ஹோமத்திற்குரியபசுவின்ஸந்ததியைவிருத்திசெய்வதற்காகவும் குருவுக்காகவும் யாகம்நிறைவேறுவதற்காகவும் ரிஷபதானம்செய்தால், அது சிறந்தஇடத்திலும் காலத்திலும் செய்ததாகும்' என்றுசொன்னான்.

யமனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, நான் திரும்பவும் அவனைப்பார்த்து, 'கோவில்லாதவன் கோதானம்செய்பவருடையலோகங்

[1] போரில்வென்றுகொண்டுவரப்பட்டவையும்.

களை அடைவது எப்படி?' என்றுகேட்டேன். அதன்பிறகு, சிறந்த அறிவுள்ளயமன் கோதானத்தையும் அதனாலுண்டாகும் நற்கதியை யும் அதைப்போன்றவேறுதானத்தையும் சொன்னான். 'கோவில்லா விடின் கோதானத்திற்குப் பிரதிநிதியான வேறுதானத்தினால் கோதா னம்செய்தவர்போலாகலாம். கோக்கள்கிடைக்காதபோது உறுதியான நியமத்தோடு கோவுக்குப்பிரதியாக நெய்யைத்தானம்செய்பவனுக்குத் தான் இந்தநெய்யாறுகள் அன்புள்ளதாய்கள்போலப் பெருகுகின்றன. நெய்யுங்கிடையாதபோது விரதம்வழுவாது பசுவுக்குப்பிரதியாக எள் ளைத்தானம்செய்பவன் பசுவினாலேயேநரகத்திலிருந்து கரையேற்றப்பட் டுப் பாலாற்றில் மகிழ்வான். எள்ளும்கிடையாதபோது விரதத்தி லுறுதியோடு பசுவுக்குப்பிரதியாக ஜலத்தைத்தானம்செய்பவன் விரும் பினவற்றையெல்லாம் பெருக்கும் இந்தக்குளிர்ந்தநதியை அனுபவிப் பான்' என்றுசொல்லி, தர்மராஜன் இவற்றையெல்லாம் எனக்கு அங்கே காண்பித்தான். நியமந்தவறுதவரே! நான் அவற்றைக்கண்டு மிகமகிழ் வுற்றேன். உமக்கு மற்றொரு சந்தோஷசமாசாரத்தையும் நான் தெரி விக்கிறேன். பொருள்செலவுகுறைவாயுள்ள இந்தப்பெரியயாகம் எனக் குக் கிடைத்தது. பிதாவே! அந்தயாகம் என்னாலுண்டாக்கப்பட்டு வேதவிதிகளோடு நடந்தேறப்போகிறது. உம்முடைய இந்தச்சாபமும் எனக்கு நன்மைக்கேகிடைத்தது. அதினாலன்றோ நான் யமனைக் கண் டேன்? மகாத்மாவே! தானத்தின்பலனை அங்கேகண்டபிறகு ஐயமில் லாமல் தானதர்மத்தையேசெய்வேன். எப்போதும் தர்மத்தையே நியம மாகக்கொண்ட தர்மராஜன் என்னிடம் அனுக்கிரகம்வைத்து நான்மேல் சொல்லப்போவதையும் பலமுறை எனக்குச் சொன்னான். அதாவது, 'நான் கோதானத்தையே விசேஷமாகச்செய்வது. அது பரிசுத்தமான பொருள். ஆனதால், தர்மங்களை அவமதியாதே. ஸரியான இடத் திலும் காலத்திலும் வந்தயோக்கியனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். நித் தியமாகவே கோதானம்செய்யவேண்டும். இதுவிஷயத்தில் உனக் குச் சந்தேகம் ஒன்றும்வேண்டாம். முற்காலத்திலும் மனத்தில் ஒழி வுள்ளவர்கள் தானமார்க்கத்திலிருந்துகொண்டு எப்போதும் கோதா னமேசெய்தனர். அவர்கள் உக்கிரமானதவங்களை நம்பியிருந்தும் இய ன்ற அளவு தானத்தைச்செய்துகொண்டேயிருந்தனர். புண்ணியத் தையே இயற்கையாகவுடையவர்கள் மனத்தூய்மையோடும் சிரத்தை யோடும் கோபத்தைவிட்டு இயன்றவரையில் காலத்தில் கோதானம் செய்து வேறுலோகஞ்சென்று சுவர்க்கத்தில் தங்கள் புண்ணியங்களி

ளுல் பிரகாசிக்கின்றனர். நியாயமாகக்கிடைத்ததைப் பிராம்மணர்களுக்குக்கொடுப்பதுதான் தானம். ஆராய்ந்துபார்த்து யோக்கியனிடத்தில் தானத்தைச்சேர்ப்பிக்கவேண்டும். ஓர் அஷ்டமியைக் குறித்து அதுமுதல் பத்துநாள் பசுவின் நெய்தயிர்களையாவது கோமயத்தையாவது பாலையாவது உண்ணவேண்டும். ரிஷபதானம்செய்வதனுல் தேவபக்தியுள்ளவனுவான். இரண்டுரிஷபங்களைக்கொடுத்தால் வேதங்களெல்லாம்தெரியும். ரிஷபங்கள் கட்டின வண்டியைக்கொடுத்தால் புண்ணிய தீர்த்தபலன் உண்டாகும். கபிலைப்பசுவைத் தானம்செய்தால் பாவம் நீங்கிப்போம். நியாயமாகக்கிடைத்த கபிலைப்பசுவொன்றைக் கொடுத்தாலும் பாவத்திலிருந்துவிடுபடுவான். பசுக்களின்பால்முதலிய ஸாரங்களுக்குமேற்பட்டது ஒன்றுமில்லை. கோதானம் மிகச்சிறந்ததென்றுசொல்லுகின்றனர். பாலைப்பெருக்கும் பசுக்கள் ஜனங்களைக் கரையேற்றுகின்றன. உலகத்தில் அன்னத்தையுண்டுபண்ணுகின்றவையும் பசுக்களே. இதையறிந்தும் பசுக்களின்மேல் அன்புவைக்காத பாவஎண்ணமுள்ளவன் நரகம்போகிறவனே. ஆயிரம், நூறு, பத்து, ஐந்துபசுக்களையாவது ஒருபசுவையாவது நல்ல கன்றுடன் யோக்கியனை பிராம்மணனுக்குத் தானம்செய்தவர்களுக்கு அந்தப்பசுவே பரலோகத்தில் புண்ணிய தீர்த்தமுள்ள நதியாகிறது. பூமியில் பசுக்கள் தேடிவந்து உலகங்களை வளர்ப்பதனுலும் காப்பாற்றுவதனுலும் சூரியகிரணங்களுக்கொப்பானவை. இவ்விரண்டிற்கும் கோவென்னும்பெயர் ஒன்று. அநுகூலமாயிருப்பதும் சுகத்தைத்தருவதும் ஒன்று. ஆதலால், பசுவைக்கொடுப்பவன் சூரியன்போல விளங்குவான். எந்தச்சிஷ்யன் குருவைக் கோதானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பிரார்த்திக்கிருனே அவனும் சுவர்க்கம்போவது திண்ணம். சாஸ்திரமறிந்தவர்களுக்கு இதுதான் மிகப்பெரிய தர்மம். இந்தத்தலைமையான சாஸ்திரத்தில் மற்றசாஸ்திரங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. நியாயமாகக்கிடைத்ததைப் பிராம்மணர்களுக்குக்கொடுப்பதுதான் இரதத்தானம். பரிசோதித்து யோக்கியனுக்குத்தானம்செய்து அதை அவனிடத்தில் சேர்ப்பிக்கக்கடவாய். தேவர்களும் அசுரர்களும் நாமும் புண்ணியத்தைச் செய்து கீர்த்திபெறும் உன்னையே எதிர்பார்க்கிருேம்' என்பது. ப்ரம்மரிஷியே! இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டநான் தர்மாத்மாவான தர்மராஜனைத் தலைவணங்கி வந்தனஞ்செய்து அவனுல் விடைகொடுக்கப்பெற்றுத் திரும்பவும் உமது பாதங்களின்கீழ் வந்துசேர்ந்தேன்' என்றுன்" என்று கூறினர்.

நூற்றேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரன் கோதானத்தைப்பற்றிப் பிரம்மதேவரைக்கேட்டது.)

யுதிஷ்டிரர், "பிரபுவே! கோதானத்தைப்பற்றியும் கோக்களின் மகிமையைப்பற்றியும் நாசிகேதரிஷிக்கு யமன்சொன்னதை எடுத்துரைத்தீர். சிறந்தபுத்தியுள்ள பிதாமஹரே! மகாத்மாவானந்ருகன் அறியாமற்செய்த ஒருபிழைக்காகப் பெருந்துயரத்தை அனுபவித்ததையும் துவாரகைநகரியை நிர்மாணஞ்செய்யும்போது அவன் எடுக்கப்பட்டதையும் அவன்சாபவிமோசனத்திற்குக் கிருஷ்ணன் காரணமாயிருந்ததையும்பற்றி நீர்சொன்னதைத் தெரிந்துகொண்டேன். பிரபுவே! ஆனால், கோதானம்செய்கிறவர்கள் வசிக்கின்ற கோலோகத்தைப்பற்றி எனக்குச் சந்தேகமிருக்கிறது. அதைச் சரியாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"இந்திரன் ப்ரம்மாவினிடம் இதேவிஷயத்தைப்பற்றிக் கேட்டதாகிய ஒருபழைய இதிகாசத்தைக் கூறுகின்றனர். இந்திரன், 'குற்றமற்றவரே! பகவானே! பிரபுவே! ஈசுவரரே! கோலோகத்திலிருப்பவர்கள் தங்கள் ஒளியினால் சுவர்க்கலோகத்திலிருப்பவர்களின் ஒளியையும் மறைத்திருப்பதாகக் காண்கிறேன். இதில் எனக்குச் சந்தேகமிருக்கிறது. இதைச் சொல்லக்கடவீர். கோதானம்செய்பவர்கள் வசிக்கும்கோலோகங்கள் எப்படிப்பட்டவை? என்னபலனுள்ளவை? அங்குள்ள உயர்ந்தகுணம்யாது? மனிதர்கள்துயரம்விட்டு அங்கேசெல்லும்வகை யாது? கொடுப்பவன் கொடையின்பலனை எவ்வளவுகாலம் அனுபவிப்பான்? தானம் பெரிதும் சிறிதும் ஆவதெப்படி? பலகோக்களைக் கொடுப்பதும் சிலகோக்களைக்கொடுப்பதும் எப்படியாம்? கோதானம் செய்யாமலும் கோதானம் செய்தவர்போலாவது எதனால்? மிகுதியாகக்கொடுப்பவன் கொஞ்சங் கொடுப்பவனுக்குச் சமமாகவும் கொஞ்சங்கொடுப்பவன் மிகுதியாகக் கொடுப்பவனுக்குச் சமமாகவும் ஆவதெப்படி? கோதானத்திற்கு எப்படிப்பட்டதக்ஷிணை சிறந்ததாகும்? பகவானே! இவற்றையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். எனக்கு இதன் உண்மையைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று கேட்டனன்.

நூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(பிரம்மதேவர் கோதானத்தின் சிறப்பை இந்திரனுக்குச் சொல்லியது.)

பிரம்மதேவர் சொல்லலானார். 'இந்திரனே! கோதானமுதலியவற்றைச்செய்பவரைப்பற்றி நீகேட்டகேள்வியைக்கேட்பவன் உன்னைத்தவிர வேறுயாரும் இவ்வுலகத்திலில்லை. இந்திரனே! நீபாராத உலகங்கள் பலஉள்ளன. அவற்றை நான் பார்க்கிறேன். கற்புள்ள பெண்களும் சிறந்த அநுஷ்டானங்களோடு நல்லதவமுள்ளரிஷிகளும் சிறந்தஞானமுள்ள பிராம்மணர்களும் தேகத்தோடு அவ்வுலகங்களுக்குப் போகின்றனர். நல்லதவமுள்ளவர்கள் இவ்வுலகத்திலும் சரீரப்பற்றைவிட்ட பரிசுத்தமானமனத்தினால் அவ்வுலகங்களைக் கனவு போலக் காணுகின்றனர். ஆயிரங்கண்ணனே! அவ்வுலகங்கள் எப்படிப்பட்ட குணமுள்ளவையென்பதைக் கேள். அங்கே காலமும் மூப்பும் உஷ்ணமும் வியாபிப்பதில்லை. எந்தக்கெடுதலும் அங்கில்லை; பிணியும் களைப்பும் இல்லை. வாஸவனே! அங்குள்ளவர்கள் மனத்தில் என்ன என்ன விரும்பினாலும் அவற்றையெல்லாம் அவர்களுக்குக் கோக்கள் அளிக்கின்றனவென்பதை நான் கண்ணால் காண்கிறேன். அங்குள்ளவர் நினைத்தவற்றைப்பெற்றும் நினைத்தபடி சஞ்சரித்தும் நினைத்தவற்றையெல்லாம் நினைத்தபடி அனுபவித்துக்கொண்டுமிருக்கின்றனர். அவ்வுலகங்களில் வாவிகளும் தடாகங்களும் நதிகளும் பற்பலதோட்டங்களும் வீடுகளும் மலைகளும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் இனியபொருள்களைத்துமுள்ளகாடுகளும் காணப்படுகின்றன. அந்த உலகங்கள் இவ்வகையானவையென்றறி. அவற்றைப்போன்ற உலகமில்லை. சக்கரனே! எல்லாவற்றையும்பொறுத்துக் கோபத்தையும் அகங்காரத்தையும்விட்டு அன்புள்ளவர்களாகிக் குருகுலவாஸம் செய்யும் புருஷசிரேஷ்டர்கள் அவ்வுலகம்போகின்றனர். ஒன்றையும் பக்ஷியாதவனும் மனத்தூய்மையோடும் தர்மத்தில் எப்போதும ஊக்கத்தோடுமிருப்பவனும் தாய்தந்தையருக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் ஆசாரியர்களுக்கும் பணிவிடைசெய்பவனும் சத்தியந்தவறாதவனும் குற்றங்களில்லாதவனும் பசுக்களிடத்தும் பிராம்மணர்களிடத்தும் கோபமில்லாதவனும் தன்கடமையைவிடாமலிருப்பவனும் வாழ்நாளுள்ளவரையில் நல்லொழுக்கத்தையும் தானத்தையும் விடாமலிருப்பவனும் பிழைபொறுப்பவனும் சொல்லடக்கமும் ஐம்புலன்களினடக்

கமுமுள்ளவனும் தேவதாபக்தியுள்ளவனும் அதிதிகளெல்லாரையும் ஆதரிப்பவனும் தயையுள்ளவனுமாகிய குணமுள்ளமனிதன் ஆதியும் அந்தமுமில்லாத அந்தக் கோலோகத்திற்குச் செல்வான். பிறர்மனை வியைவிரும்புகிறவனும் குருஹத்திசெய்பவனும் பொய்பேசுகிறவனும் எப்போதும் பிறரைத்தூஷிப்பவனும் பிராம்மணரைப்பகைப்பவனும் மற்றுமிவ்வகைக்குற்றங்களுள்ள துராத்மாவும் அந்தக்கோவுலகத்தைக் காண்பதேயில்லை. சிநேகிதனுக்குத்துரோகம்செய்பவன், வஞ்சகன், நன்றிகெட்டவன், [1] கள்வன், பொய்யன், தர்மத்தைப் பகைப்பவன், பிரம்மஹத்திசெய்பவன் இவர்கள் புண்ணியம்செய்தவர்களிருக்குமிடமாகிய கோவுலகத்தை மனத்தினால் சிந்திக்கவுமுடியாது. தேவேந்திரனே! இவற்றையெல்லாம் உனக்குத் தெளிவாகச் சொன்னேன். இந்திரனே! கோதானம்செய்துகொண்டிருப்பவர்கள் அடையும்பலனைக் கேள். தாயபாகமுதலியவழிகளாற்கிடைத்த தனங்களைக் கிரயமாகக்கொடுத்துப் பசுக்களைவாங்கித் தானம்செய்பவன் தன்புண்ணியத்தினால் சம்பாதிக்கப்பட்ட அழியாத உலகங்களைப் பொருள்கொடுத்து விலைக்குவாங்கினவற்றைப்போல அனுபவிப்பான். இந்திரனே! சூதாட்டத்தில்வென்று அடைந்தபொருளை விலையாகக் கொடுத்துப் பசுக்களைவாங்கித் தானம்செய்பவன் பதினாயிரம்தேவ வருஷங்கள் அந்தத்தானத்தின்பலனை அனுபவிப்பான். பங்குபிரித்துக்கொள்வதுமுதலிய நியாயவழிகளால் கிடைத்தபசுக்களைத் தானம் செய்தால் அவை தானம்செய்தவருக்கு என்றும் அழியாமல் விருத்தியாகும். சசியின்கணவனே! தூயமனத்துடன் கோக்களைத்தானம் வாங்கி அவன் அவற்றைத் தானம்செய்வானாயின், அவனுக்கும் அழிவில்லாத உலகங்கள் நிச்சயமென்றறி. பிறந்ததுமுதல் சத்தியமே பேசியும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கியும் பெரியோர்களையும்பிராம்மணர்களையும் ஆதரித்தும் பொறுத்துமிருப்பவனுக்கும் கோக்களுக்கும் கதியொன்றே. சசியின்கணவனே! பிராம்மணனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தகாதசொல்லை ஒருகாலும் சொல்லலாகாது. மனத்தினாலும் கோக்களுக்குத் தீங்குநினைக்கலாகாது. இந்திரனே! இப்படிச் சத்தியத்தையும் தர்மத்தையும்விடாமல் [2] கோக்களுக்கு உபசாரம்செய்துகொண்டு அவற்றின்மேல்தயையோடிருப்பவனுக்கு உள்ளபலனைக்

---

[1] 'சக்தியுள்ளவனாயிருந்தும் வறுமையைச்சொல்லுகிறவன்' என்பது பழையவுரை.

[2] 'பசுக்கள்போசைச் சேர்த்துவைத்துக் கொள்ளாமலிருந்துகொண்டு' என்பது பழையவுரை.

கேள். அவனுக்கு ஒருபசுவானது ஆயிரம்பசுக்களுக்குச்சமமாகிறது. இந்தக்குணங்களோடுகூடின க்ஷத்திரியனுக்குரிய பலனைக்கேள். அவனுக்கு ஒருபசு எழுநூற்றைம்பது பசுக்களுக்கு ஒப்பாகுமென்பது நிச்சயம். இந்தக்குணங்கள் வைசியனுக்கிருக்குமாயின், அவனுக்கு ஒருபசு ஐந்நூறுபசுக்களுக்கு ஒப்பாகும். இக்குணங்கள் பொருந்தின சூத்திரனுக்கு ஒருபசு ஆயிரத்தில் நாலில் ஒருபங்காகிய இருநூற்றைம்பது பசுக்களுக்குச்சமமாகச் சொல்லப்படுகிறது. சத்தியத்தைவிடாமலும், குருப்பணிவிடைசெய்துகொண்டும், மனவூக்கமும் பொறுமையும் தெய்வபக்தியும் அடக்கமும் தூய்மையும் அறிவும் தர்மமுமுள்ளவனுகி, நானென்றுபேசாமல் மேற்சொன்னதை ஊக்கத்துடன் அனுஷ்டிப்பவன் மேற்சொன்னமுறைப்படி நல்லபிராம்மணனுக்குக் கறக்கிறபசுவைத்தானம்செய்வதனுல் பெரும்பயனைப் பெறுவான். நித்தியம் ஒருகாலம்போஜனம்செய்துகொண்டும் சத்தியத்தைவிடாமலும் குருசுசுரூஷைசெய்துகொண்டும் தானம்செய்யவேண்டும், இந்திரனே! வேதாத்தியயனம்செய்துகொண்டும் கோக்களிடம் பக்தியோடும் நித்தியம் கோதானம் செய்பவனும் தானம்செய்தபின் சந்தோஷமாயிருப்பவனும் பிறந்ததுமுதல் கோக்களுக்கு நமஸ்காரம்செய்பவனும் அடையும்பலனைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். இதன்பலன் ராஜஸூயயாகம்செய்வதினுல் உண்டாகும்பலனுக்கும் பொன்னைமிகுதியாகக்கொடுப்பதினுல் உண்டாகும்பலனுக்கும் நிகரென்றும் மேற்பட்டதென்றும் ஸாதுக்கள் ஸித்தர்கள் ரிஷிகளனைவரும் சொல்லுகின்றனர். ஒன்றும்சாப்பிடாமல் தன் ஆகாரத்தில் முதல்பாகத்தை எடுத்துத் தினந்தோறும் பசுக்களுக்குக்கொடுப்பதாகிய கோவிரதம் ஒருவருஷம் எடுத்துக்கொண்டு சத்தியம்தவறுமல் கோபத்தையும் ஆசையையும்விட்டு நல்லொழுக்கத்தோடிருப்பவன் ஆயிரம் கோதானங்களின்புண்ணியத்தை அடைவான். பசுக்களின்மேலன்புவைத்துக் கோவிரதம் எடுத்திருப்பவன் ஒருவேளையாகாரம் சாப்பிட்டுக்கொண்டு அதன்முதல்பாகத்தைக் கோக்களுக்குப் பத்துவருஷம்கொடுத்தால் அது அளவற்றபுண்ணியமாகும். இந்திரனே! விலைக்குவாங்கினபசுவை ஏகபோஜனத்தோடிருந்து தானம்செய்பவன் அதின்ரோமங்களெவ்வளவிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு நூறு பசுக்களின்தானபலனை நீண்டகாலம் அனுபவிப்பான். இது பிராம்மணனுக்குரியபலன். க்ஷத்திரியனுக்குரியபலனைக் கேள். க்ஷத்திரியனுக்கு ஐந்துவருஷகாலமும் வைசியனுக்கு அதிற்பாதிவருஷகாலமும் சூத்திரனுக்கு வைசியனிலும்பாதிக்காலமும் ஒருவேளை

போஜனத்தோடு மேற்சொன்ன கோவ்ரதம்செய்வதனால் அந்தப்பலன் உண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. தன்னைவிற்றுப் பசுக்களைவாங்கித்தானம்செய்பவன் உலகத்தில் பசுக்கள் காணப்படும்வரையில் தானபலனை அனுபவிப்பான். சிறந்தபாக்கியமுள்ளவனே! பசுவினுடைய ஒவ்வொருரோமத்திலும் அழிவில்லாத உலகங்களிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கௌசிகனே! யுத்தங்களில்வென்றுசம்பாதித்தபசுக்களைத் தானம்செய்தால் அவை தன்னைவிற்றுவாங்கினவற்றிற்கு ஒப்பானவை; அழியாதவையென்றறி. பசுக்களில்லாதபோது விரதம்தவறாமல் எள்ளையே பசுவுக்குப் பிரதியாகத் தானம்செய்பவன் பசுவினாலேயே நரகத்திலிருந்து கரையேற்றப்பட்டவனாகிப் பாலாற்றில் மகிழ்ந்திருப்பான். இந்தக்கோக்களைத் தானம்செய்வதுமாத்திரமே சிலாக்கியமன்று. வாங்கிக்கொள்பவனும் காலமும் பசுவின் சிறப்பும் நியமமும் வேண்டும். காலத்தையறிவதும் அக்னிக்கும் ஆதித்தனுக்கும் உள்ளவித்தியாஸம்போன்ற பிராம்மணர்பசுக்களுக்குள்ள வித்யாஸத்தையறிவதும் கடினம். வேதாத்தியயனம் நிரம்பினவனும் சுத்தமான பிறப்பும் மனவொழிவுமுள்ளவனும் யாகஞ்செய்பவனும் பாவத்திற்கு அஞ்சுகிறவனும் விரிவான அறிவுள்ளவனும் பசுக்களிடம் பொறுமையுள்ளவனும் அதிகக்கோபமில்லாதவனும் அடுத்தவரைக்காப்பவனும் பொருளில்லாதவனுமாயிருப்பவன் தானத்திற்கு நல்லபாத்திரனென்று கூறுகின்றனர். ஆகாரமில்லாமல்மிகவருந்துகிறவன் திருப்தியடைவதற்காகவும் ஹோமத்திற்காகவும் பிரசவித்தஸ்திரீக்காகவும் குருதக்ஷிணைக்காகவும் குழந்தைவளர்ப்பதற்காகவும் சிறந்த இடத்திலும் காலத்திலும் கோதானம்செய்யவேண்டும். வீட்டில்உண்டானவையும் சரியானகிரயத்திற்குவாங்கப்பட்டவையும் கல்வியினால்கிடைத்தவையும் பராக்கிரமத்தினால் உயிரைக்கொடுத்து (சிரமப்பட்டு) வாங்கப்பட்டவையும் ஸ்திரீதனமாகக்கிடைத்தவையும் காப்பாற்றமுடியாமல் பிறரால்விடப்பட்டுக் காப்பாற்றப்படுவதற்கு வந்தவையுமாக இந்நல்வழியில்வந்த சிறந்தபசுக்கள் தானத்திற்குச் சிறந்தவைகள். பலமும் நல்லொழுக்கமும் இளம்பிராயமும் நல்லவாசனையுமுள்ளபசுக்களெல்லாம் சிறந்தவை. கங்கை எப்படி நதிகளிற்சிறந்ததோ அப்படி பசுக்களில் கபிலை சிறந்தது. மூன்றிராத்திரிகள் ஜலபானம்செய்து உபவாஸமாகத்தரையில் படுத்திருந்து நிரம்பத்தீனிபோடப்பட்ட பசுக்களை, திருப்தியாகப் போஜனம்செய்விக்கப்பட்ட பிராம்மணர்களுக்குத் தானம்செய்யவேண்டும். பால்குடித்துப் பருத்தகன்றுகளுடனே நன்றாகஓடும்பசுக்களைத் தானம்செய்த பிறகு மூன்றுதினங்கள் பால்நெய்முதலிய கோவின்சாரங்

ஸையே ஆகாரமாகக் கொள்ளவேண்டும். நல்லொழுக்கமுள்ளதும் நன்றாகக்கறப்பதும் நல்லகன்றுள்ளதும் ஓடாததுமான பசுவைத் தானஞ்செய்வதினால் அந்தப்பசுவின்ரோமங்களெவ்வளவோ அவ்வளவு வருஷங்கள் மேலுலகத்தில் வஸிக்கலாம். அப்படியே நுகத்தடியை வகிப்பதும் கலப்பையையிழுப்பதும் இளம்பிராயமும் தேகவன்மையு முள்ளதும் பழகினதும் பெரியஉற்சாகமுள்ளதுமாகிய எருதைப் பிராம்மணனுக்குத் தானஞ்செய்பவன் பத்துக்கோதானஞ்செய்வதினால் அடையும் உலகங்களை அடைகிறான். கௌசிகனே! பிராம்மணர்களை யும் பசுக்களையும் கஷ்டத்தில்காப்பாற்றுகிறவன் க்ஷேமமாக எல்லாக் கஷ்டங்களிலிருந்தும் விடுபடுவான். அவன்புண்ணியபலனைக் கேள். அசுவமேதயாகத்திற்குச்சமமாக அழியாதபலன் உண்டாகும். இந் திரனே! அவன் இறக்குங்காலத்தில் எந்தநிலைமையை விரும்பு வனே அந்தநிலைமையையும் அனேகவிதமான சிறந்த உலகங்களையும் மற்றும் அவன் கருதினவைபனைத்தையும் இந்த ஒருபுண்ணியகருமத் தினாலே அடைவான்; கோக்களினால்விடைகொடுக்கப்பெற்று எல்லா உலகங்களிலும் பூஜிக்கப்பெறுவான். இந்திரனே! முன்சொன்ன முறைப்படி புல்லையும் கோமயத்தையும் இலையையும் புசித்துக்கொண்டு ஆசையைவிட்டு நியமத்துடன் பரிசுத்தனாகிக் காடுகளில்பசுவைப்பின் தொடர்கிறவன் ஒன்றையும்விரும்பாமல் சந்தோஷமாக என்னுலகத்தி லும் தனக்கிஷ்டமான எவ்வுலகங்களிலும் வஸிக்கலாம்' என்றார்.

நூற்றேழெண்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(பிரம்மதேவர் சொல் தொடர்ச்சி.)

இந்திரன், 'புத்திபூர்வகமாகக் கோவைத்திருடிப் பொருளுக் காகவிற்பவனுக்கு என்னகதியென்பதை அறியவிரும்புகிறேன்' என்று கேட்க, பிரம்மா சொல்லலானார். 'தாம்சாப்பிடுதற்காகவும் விற்பதற் காகவும் பிராம்மணனுக்குத்தானஞ்செய்வதற்காகவும் கோவைத்திருடு கிறவர்கள் அடையும்பலனைக் கேள். மாமிசத்தைவிற்பதற்காகக் கோவைக்கொன்றாலும் அஞ்சாமல் அதைத்தின்றாலும் தின்னக்கரு திக்கொல்லுகிறவனை அனுசரித்திருந்தாலும் கொல்லுகிறவன் சாப்பிடு கிறவன் அதைஒப்புக்கொண்டிருப்பவன் இம்மூவரும் அந்தப்பசுவி

னுடம்பில் எத்தனைரோமங்களிருக்கின்றனவோ அத்தனைவருஷங்கள் நரகத்தில் மூழ்குவார்கள். பிராம்மணர்களின் யாகத்தைக்கெடுப்பதில் எப்படிப்பட்டபாவங்கள் உள்ளனவோ அப்படிப்பட்டபாவங்கள் கோவைவிற்பதிலும் திருடுவதிலும் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றன, பசுவைத்திருடிப் பிராம்மணனுக்குத் தானஞ்செய்தால் தானத்தின்பலன் எவ்வளவோ அவ்வளவுநரகமும்உண்டாகும். சிறந்த சக்தியுள்ளவனே ! கோதானத்திற்குப் பொன்னைத் தக்ஷிணையாகச் சொல்லுகின்றனர். தக்ஷிணைக்குப் பொன்னேசிறந்ததென்று நிச்சயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கோதானஞ்செய்பவன் முன்னேழு பின்னேழுதலைமுறைகளைக் கரையேற்றுகிறான். ஸுவர்ணம் தக்ஷிணைகொடுத்தால் அதற்கிரண்டுமடங்குபலன் கூறப்படுகிறது. இந்திரனே ! பொன்னே சிறந்ததானம். பொன்னே சிறந்ததக்ஷிணை. பொன்னே பரிசுத்தங்களிலும் சிறந்தபரிசுத்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்திரனே ! உயர்ந்ததங்கமானது குலத்தையேபரிசுத்தமாக்குகிறதென்று சொல்லுகின்றனர். சிறந்த மகிமையுள்ளவனே ! தக்ஷிணையைப்பற்றித் தொகுத்துக்கூறினேன்' என்றுசொன்னார். பரதசிரேஷ்டனே! இது பிரம்மாவினால் இந்திரனுக்குக் கூறப்பட்டது; இந்திரன் தசரதருக்குச் சொன்னான்; தசரதர் தமது புத்திரரான ராமபிரானுக்குச் சொன்னார்; இராமபிரானும், சிறந்தபுகழ்பெற்றவரும் தம் அன்புள்ளசகோதரருமான லக்ஷ்மணருக்குச் சொன்னார்; ராஜனே ! இளையபெருமாள் காட்டில்வஸிக்கும்போது ரிஷிகளுக்குச் சொன்னார். இப்படித் தொன்றுதொட்டுவந்த இந்தஅருமையான விஷயத்தை உறுதியானதவமுள்ளரிஷிகளும் தார்மிஷ்டரான அரசர்களும் உள்ளத்தில் வைத்தனர். யுதிஷ்டிர ! இது என் உபாத்தியாயரால் எனக்கு உரைக்கப்பட்டது. இதைப் பிராம்மணர்களுடையகூட்டத்திலும் யாககாலத்திலும் கோதானஞ்செய்யும்போதும் இரண்டுபேர் சேரும்போதும் சொல்லுகிறபிராம்மணருக்கு எப்போதும் தேவர்களோடுகூட இருப்பதற்குரிய அழிவில்லாத உலகங்கள் உண்டாகும். தேவர்க்குந்தேவரும் மகிமைபொருந்தியவருமான பிரம்மதேவர் இதைச்சொன்னார்'' என்றார்.

நூற்றுப்பத்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(தவம், நியமம், ஓதல், அடக்கம், வேதத்தைமறவாமை, ஓதுவித்தல், வாங்காமலிருப்பது, தம்தம்கருமங்களில் சூராயிருப்பது முதலியவற்றின் பயன்.)

யுதிஷ்டிரர், "பிரபுவே! பிதாமஹரே! நீர் தர்மங்களைப்பற்றிச் சொன்னதினால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாயிற்று. ஆனால், ஒரு சந்தேகம் கேட்கிறேன். அதை எனக்குச்சொல்லக்கடவீர். சிறந்தமகிமையுள்ளவரே! விரதங்களுக்கு என்னபலன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? அது எப்படிப்பட்டது? தவங்களின்பலன் யாது? நல்லஓதலின் பயன் யாது? அடக்கத்தின்பலன் யாது? வேதங்களைமறவாமலிருப்பதின் பயன் என்ன? ஓதுவித்தலின்பயன் யாது? பிதாமஹரே! இவ்வுலகத்தில் தானம்வாங்குவதினால் என்னபலன்? தானம்கொடுப்பவனுக்குக் காணக்கூடியதும் சாஸ்திரத்தினால் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதுமானபயன் என்ன? தம் கர்மங்களைவிடாமலிருக்கும் சூரர்களுக்கு என்ன பலன்? சத்தியம்சொல்வதில்பலன் யாது? பிரம்மசாரிவிரதத்திற்குச்சொல்லப்பட்டபலன் என்ன? தந்தைக்கும் தாய்க்கும் ஆசாரியனுக்கும் பெரியோர்க்கும் பணிவிடைசெய்வதில் என்னபலன்? ஏழைகள்விஷயத்தில் தயைசெய்வதினால் என்னபயன்? தர்மந்தெரிந்த பிதாமஹரே! இவற்றையெல்லாம் முழுதும் உள்ளபடி அறியவிரும்புகிறேன். எனக்கு மிக்க ஆவலிருக்கிறது" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"ஒரு விரதத்தைச் சாஸ்திரத்திற்சொன்னபடி செவ்வையாக ஆரம்பித்து அதைவிட்டுவிடாமல் குறித்தபடிமுடிப்பவனுக்கு அழியாத லோகங்களுள்ளன. ராஜனே! தவங்களின்பயன் இங்கே பிரத்தியக்ஷமாகக்காணப்படுகிறது. தவங்களுக்கும் யாகங்களுக்கும்பலன்தான் இப்போது உனக்குக்கிடைத்திருப்பது. நல்ல ஓதலின் பயனும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் காணப்படுகிறது. அவன் இவ்வுலகத்தில் எப்போதும் பொருளுள்ளவனாகிறான்; பிரம்மலோகத்திலும் மகிழ்ந்திருக்கிறான். ராஜனே! அடக்கத்தின்பலனையும் என்னிடம்விரிவாகக்கேள். அடங்கினவர் எங்கும் இன்பமடைவர். புலன்களையடக்கினவர் எங்கும் சுகியாயிருப்பர். புலன்களையடக்கினவர் நினைத்த இடஞ்செல்வர். புலன்களையடக்கினவர் எல்லாப்பகைவரையும் அடக்

கினவராவர். அடங்கினவர் விரும்பினவற்றையடைவரென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பாண்டவனே! அடங்கினவருக்கு எல்லாவிடங்களிலும் நினைத்தவையெல்லாம் கைகூடும். தவத்தினாலும் பராக்கிரமத்தினாலும் தானங்களாலும் பலவகையாகங்களாலும் ஸ்வர்க்கத்தில் மகிழ்ந்திருப்பது எப்படியோ அப்படியே அடக்கமும்பொறுமையுமுள்ளவர்கள் மகிழ்ந்திருப்பர். தானத்திலுஞ்சிறந்தது அடக்கம். தாதாவானவன் பிராம்மணனுக்கு ஏதாவது ஒன்றைக்கொடுக்கும்போது கோபிப்பான்; அடக்கமுள்ளவன் கோபியான். ஆகையால், அடக்கம் தானத்திலும்சிறந்தது. கோபியாமல்கொடுப்பவனுக்கு அழியாத உலகங்களுள்ளன. கோபம் தானத்தைக் கெடுக்கிறதன்றோ? ஆதலால், கொடுப்பதிலும்சிறந்தது அடக்கம். மஹாராஜனே! ஆகாயத்தில் ரிஷிகளிருக்குமிடங்கள் கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் பதினாயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன. எல்லா உலகங்களிலுமுள்ளதேவர்கள் அவற்றிற்குப்போகின்றனர். ராஜனே! அந்தப்பெரியஸ்தானத்தைவிரும்புகிற மஹரிஷிகள் அடக்கத்தினாலேதான் அவ்வுலகங்களுக்குப் போகின்றனர். ஆதலால், தானத்திலும்பெரிது அடக்கம். வித்யாதானத்திற்கு மேலானதானமில்லை. வேதவித்தைகளின்பலன்பெரிது. கஷ்டப்பட்டுஓதுவிப்பவன் அழிவில்லாதபலனை அடைவான். ராஜனே! சாஸ்திரப்பிரகாரம் அக்நியில்ஹோமம்செய்தவனும் வேதங்களைஓதித் தர்மந்தெரிந்தவர்களுக்கு அவற்றைக்கொடுப்பவனும் பிரம்மலோகத்தில்கொண்டாடப்படுவார். குருபணிவிடையைச் சிரத்தையோடுசெய்யும் சிஷ்யனும் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். அத்தியயனத்திலும் யாகத்திலும் தானத்திலும் ஊக்கமுள்ளவனும் யுத்தத்தில்காப்பவனுமாகியக்ஷத்திரியனும் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்பெறுவான். வைசியன் தன்தர்மத்தைவிடாமல் தானம்செய்வதனால் பெரும்பயன்பெறுவான். தன்தர்மத்தைவிடாதசூத்திரன் மற்றவர்ணங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதனால் ஸ்வர்க்கத்தையடைவன். சூரர்கள் பலவகையாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களின்காரியங்களை என்னிடம்கேள். (விடாமல்சாதிப்பவரான) சூரர்களைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் சூரனுக்குள்ளபலனே கூறப்பட்டுள்ளது. மனிதர்கள்சிலர் யாகத்தில்சூரர்; சிலர் அடக்கத்தில்சூரர்; சிலர் ஸத்தியத்தில்சூரர்; அப்படியே சிலர் யுத்தத்தில்சூரராகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்; சிலர் தானத்தில் சூரர்; மற்றுஞ்சிலர் புத்தியிற்சூரர்; இனனும்சிலர் பொறுமையிற் சூரர்; ஸாங்கியசாஸ்திரத்தில்சூரர் சிலர்; யோகத்தில்சூரர் இன்னமும்சிலர்; சிலர் வானப்பிரஸ்தாசிரமத்திலும் சிலர் கிருஹஸ்தாசிரமத்

திலும் சிலர் ஸந்யாஸத்திலும் சூரர்; சிலர் ஈக்கருணத்தோடு உள்ளும்புறமும் ஒத்துநடப்பதில்சூரர்; இன்னும் அநேகர் தந்தம்விரதங்களில் சூரர்களாயிருக்கின்றனர்; சிலர் வேதமோதுவதில்சூரர்; சிலர் ஓதுவிப்பதில்சூரர்; சிலர் குருபணிவிடையிலும் சிலர்பித்ருசுச்ரூஷையிலும் சிலர்மாத்ருசுச்ரூஷையிலுஞ்சூரர்; மற்றுஞ்சிலர் பிக்ஷையெடுப்பதாகிய பிரம்மசரியாசிரமத்தில்சூரர்; வீட்டிலும் காட்டிலும் அதிதிபூஜைசெய்வதில் சூரர் சிலர். இவரனைவரும் தங்கருமங்களின்வன்மையினால்ஜயிக்கப்பட்ட நல்லுலகங்களை அடைகின்றனர். எல்லா வேதங்களையும்மறவாமலிருப்பதும் எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்வதும் எப்போதும் ஸத்தியமேபேசுவதும் ஸரியாயிருக்கும்; அல்லது, [1]இல்லாமலுமிருக்கும். ஆயிரம்அசுவமேதங்களையும் ஸத்யத்தையும் தராசில்தூக்கினால் ஆயிரம்அசுவமேதங்களைப்பார்க்கிலும் ஸத்தியமே அதிகப்படும். ஸத்யத்தினால் ஸூர்யன் பிரகாசிக்கிறான். ஸத்தியத்தினால் அக்னி எரிகிறது. ஸத்தியத்தினால் காற்று வீசுகிறது. எல்லாம் ஸத்தியத்தில் நிற்கின்றன. ஸத்தியத்தினால் தேவர்களும் பித்ருக்களும் பிராம்மணர்களும் திருப்தியடைகின்றனர். ஸத்தியமே சிறந்ததர்மமென்று சொல்லுகின்றனர். ஆதலால், ஸத்தியத்தை விடலாகாது. ரிஷிகள் ஸத்தியத்திலேயே ஊக்கமுள்ளவர்கள். ரிஷிகள் ஸத்தியத்தையே சக்தியாகவுடையவர்கள். ரிஷிகள் ஸத்தியமே சபதமாகக்கொண்டவர்கள். ஆதலால், ஸத்தியம் சிறந்தது. பரதசிரேஷ்டனே! ஸத்தியமுள்ளவர்கள் ஸத்தியலோகத்தில் மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். அடக்கத்தையும் சத்தியத்தின்பலனையும்பற்றி உனக்கு நான் முழுதும்சொன்னேன். மனஅடக்கமுள்ளவன் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுவது நிச்சயம். ராஜனே! பிரம்மசரியத்தின் குணத்தையும் நீ கேள். அரசனே! பிறந்ததுமுதல் இறக்கும்வரையில் பிரம்மசாரியாக இவ்வுலகத்திலிருப்பவனெவனோ அவனுக்குக் கிடைக்கத்தகாதது ஒன்றுமில்லையென்றறி. எப்போதும் சத்தியத்தில்ஊக்கமும்அடக்கமுமுள்ளவரும் ஜிதேந்திரியருமான அநேகங்கோடிரிஷிகள் பிரம்மலோகத்திலிருக்கின்றனர். ராஜனே! நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்டபிரம்மசரியவிரதம் எல்லாப்பாவங்களையும் எரித்துவிடும். பிராம்மணனுக்கு இன்னும்விசேஷம். பிராம்மணன் அக்னியென்றுசொல்லப்படுகிறான். தவமுள்ளபிராம்மணர்களிடத்தில் இது பிரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. (வாலகில்யர்களான) பிரம்மசாரிகளின் கோபத்திற்கு இந்திரனும் பயப்படுகிறானன்றோ. அந்தப்பிரம்மசரியவிர

[1] ஸத்யம் அதிகமாயிருக்குமென்பது.

தத்தின்பலன் இவ்வுலகத்தில் ரிஷிகளிடம் காணப்படுகிறது. தாய் தந்தையரைப்பூஜிப்பவனுடைய புண்ணியத்தையும் என்னிடம்கேள். அரசனே! தந்தை தாய் மூத்தோன் ஆசாரியன் இவர்களை ஒருகாலும் வெறுக்காமல் பணிவிடைசெய்பவனுக்கு ஸ்வர்க்கலோகத்தில் சிறந்தஸ்தானம் பயனென்றறி. குருசுசுரூஷைசெய்யும் அடக்கமுள்ளவன் நரகத்தைக்காணான்'' என்றார்.

நூற்றுப்பதின்மூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ப்ருஹஸ்பதி மாந்தாதாவுக்குக் கோதானத்தின்முறை சிறப்பு முதலியவற்றை உபதேசித்தது.)

யுதிஷ்டிரர், "அரசரே! கோதானத்தின் சிறந்தவிதியைப்பற்றித் தெளிவாகக்கேட்கவிரும்புகிறேன். எதனால் தான்விரும்பின சிறந்தலோகங்களை ஒருவன் அடைவான்?'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பூமிக்கதிபதியே! கோதானத்திற்கு மேற்பட்டதொன்றுமில்லை. நியாயமாகக்கிடைத்தகோவானது தானம்செய்யப்பட்டால் உடனே குலத்தைக் கரையேற்றும். ராஜனே! ஸாதுக்களுக்காக முதலில் உண்டாக்கப்பட்டவிதிதான் உலகத்திலுள்ளஜனங்களெல்லாருக்கும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், ஆதிகாலம்தொடங்கி நடந்துவந்திருக்கும்கோதானத்தின்முறையை முதலில் என்னிடம் கேள். முன்னர். பசுக்கள்கொட்டிலுக்குள்ளிருக்கும்போது கோதானத்தில்சந்தேகபுத்தியுடன் மாந்தாதா என்னும் அரசன் கேட்டகேள்விக்குப் பிருஹஸ்பதி மறுமொழிகூறினார். அதாவது, 'பிராம்மணர்களைவரித்துப் பூஜித்துச் சாஸ்திரம்விதித்தகாலத்தில்உபவாஸமிருந்து நியமந்தவறாமல் தானம்செய்வதற்குச் சிவப்புப்பசுவை ஓட்டவேண்டும். 'அங்கங்கள் நிரம்பினவளே! அபிவிருத்தியடைகிறவளே!' என்று அந்தப்பசுவை விளிக்கவேண்டும். பசுக்களின்நடுவிற்சென்று, 'ஆவே என்தாய்; ரிஷபம் என்தந்தை; ஆகாயம் நானிருக்கும் கர்ப்பம்; பூமி எனக்குஆதாரம்' என்னும்மந்திரத்தைச்சொல்லி இவ்வகையானபக்தியுடன் இரவெல்லாம்பசுக்களிடத்திலேயேவஸித்துப் பிறகு கோதானம்செய்வதைப்பற்றியவாக்கைச் சொல்லவேண்டும். அவன் ஓரிரவு பசுக்களுடன்வேற்றுமையில்லாதசிநேகத்தையும் அவற்றைப்

போலப் பூமியில்படுப்பது முதலிய விரதத்தைப்செய்து மன ஒற்று மையை அடைவதனால் உடனே பாவத்திலிருந்துவிடுபடுவான். ஸூர் யோதயகாலத்தில் விருஷபத்தையும் கன்றையும் அவிழ்த்துவிட்டபிறகு அதைத் தானஞ்செய்யவேண்டும். அதனால், ஸ்வர்க்கத்தையடைய லாம். உனக்கு அர்த்தவாதங்களென்னும் ஸ்தோத்திரங்களையும் ஆசீர் வாதமென்னும் பிரார்த்தனைகளையும் சொல்வேன். பலமுள்ளவையும் யாகத்தில் உறுதியானபுத்தியைத் தருகின்றவையும் அமிருதத்தைஉள் ளேவைத்திருப்பவையும் உலகத்திற்காதாரமானவையும் ஐசுவரியத் தின்முளைபோன்றவையும் எப்போதும் பாலைப்பெருக்குகின்றவையுமா கப் பிரம்மாவினால்படைக்கப்பட்ட பசுக்களைச்சேர்ந்த எல்லாம் அர்த்த வாதங்கள். 'சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் சொந்தமான ஆக்கள் என் பாவத்தைப்போக்கி என்னை ஸ்வர்க்கம்போகச்செய்யக்கடவன. என் தேகத்தைத் தாய்போலக் காப்பாற்றக்கடவன. மற்றும் நான்சொல்லாத எல்லா நன்மைகளும் எனக்கு உண்டாகக்கடவன' என்பவை ஆசீர் வாதங்கள். 'பசுக்களே! நீங்கள் ஸரஸ்வதிகள்; நன்மைக்காகவே ஏற்பட்டவர்கள். நீங்கள் அநுக்கிரகம்வைத்து, நான் பிணிகளையும் வினைகளையும் தேகத்தையும் விடும்போது, எனக்கு எல்லாப்புண்ணிய பலன்களும் நிரம்பினஸுகமான கதியை நீண்டகாலம் அளிக்கக்கட வீர்கள். நீங்களே நான் என்றுமெண்ணம் இப்போதுதான் உண்டா யிற்று உங்களைக்கொடுப்பதினால் நான் என்னையேகொடுத்தவனாகி றேன். மனத்திலிருந்துபுறப்பட்டு [1] மனத்திலேயே வந்துசேர்ந்தீர் கள். அழகானஉருவமும் சிறந்த [2] குறவையுமுள்ளவர்களாகி நீங்கள் என்னை விருத்திசெய்யக்கடவீர்கள்' என்னும் முன்னோரால்பார்க்கப் பட்ட இந்தவாக்கியத்தின் முன்பாகத்தைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் கோதா னஞ்செய்பவன் தானஞ்செய்யுமுன் சொல்லவேண்டும். மிச்சமுள்ள பாகத்தைக்கோதானத்தின் முறையைஅறிந்துவாங்குகிற பிராம்மணன் பிறகு சொல்லவேண்டும். சரியானநியமத்துடன் அர்க்கியங்கொடுத்த பின் 'கோதானஞ்செய்யப்போகிறேன்' என்றுசொல்லவேண்டும். 'இந்தப்பசு விஷ்ணுவினுடையது. நீ இதை ஓட்டிக் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று கட்டளையிடவேண்டும். அந்தப்பசுவின்பெய ரைச் சொல்லவேண்டும். அந்தக் கொடுக்கப்பட்டபசு வாங்குகிறவன் வீட்டுக்குப்போகும்போது ஒவ்வோர் அடிக்கும் ஆறு எட்டு இரு

[1] 'மனப்பூர்வகமாய்க் கொடுக்கப்பட்டு மனப்பூர்வகமாக வாங்கப்பட் டீர்கள்'

[2] 'தோஹா:' என்றபாடம் சொல்லப்பட்டது.

பது முப்பதுஆயிரமாகத் தானபலன் முறையே அதிகப்படுவதை அறியவேண்டும். கொடுப்பவன் எல்லாப்பலன்களையும் எட்டாவது அடியில் அடைவான். கோதானம்செய்பவன் நல்லொழுக்கமுள்ளவன் யுத்தத்தில் பயமற்றவன் பூஜ்யர்களைப்பூஜிப்பவன் கேட்பவர் வேண்டின திரவியங்களைக் கொடுப்பவன் காலையில் எழுந்திருப்பவன் பாரதமறிந்தவன் இவர்கள் துயரப்படார். அவர்களுக்குப் பெயர்பெற்ற விஷ்ணுலோகமும் சந்திரலோகமும் வரும். கோதானம்செய்தபின் மூன்றிரவுகள் ஆவின்பால்முதலியவற்றையே புசிப்பதாகிய கோவ்ரதமிருக்கவேண்டும். மற்றொருராத்திரி பசுக்களுடன் வஸிக்கவேண்டும். விரதத்திற்காக பின்னைத்த அஷ்டமிமுதல் மூன்றிரவுகள் ஆவின்தயிர் நெய்முதலியவற்றையாகிலும் கோமயத்தையாகிலும் கோமூத்திரத்தையாகிலும் உண்டிருக்கவேண்டும். விருஷபதானம் செய்தால் தேவவிரதமுள்ளவனுவான். இரட்டை எருதுகளைத் தானம்செய்பவனுக்கு வேதங்களெல்லாம்வரும். கோதானத்தின் முறைமையையறிந்து கோதானத்தையே யாகமாகநினைத்துச் செய்பவன் சிறந்தலோகங்களை அடைவான். வேண்டினபடி கறக்கும்கோவைத் தானம்செய்பவன் பூமியிலுள்ள எல்லாப்போகங்களையும் ஒன்றுசேர்த்துக்கொடுப்பவனுகிறுன். அந்தப்பசுக்கள் தேவர்களுக்கும் பிதிருக்களுக்கும் உரியஹவிஸை மிகுதியாகப் பெருக்குகின்றவையாகும். விருஷபதானஞ்செய்வது கோதானத்திலும் சிறந்தது. மாணுக்கனல்லாதவனுக்கும் பிரம்மசர்யவிரதம் எடாதவனுக்கும் சிரத்தையில்லாதவனுக்கும் கோணல்புத்தியுள்ளவனுக்கும் இதைச்சொல்லலாகாது. இந்தத் தர்மம் எல்லாஉலகங்களுக்கும் ரஹஸ்யம். இந்தத் தர்மத்தைக் கண்டபேரிடத்தில் சொல்லலாகாது. லோகத்தில், சிரத்தையுள்ள மனிதர்களுமிருக்கின்றனர்; ஈனர்களான மனிதர்களென்னும் ராக்ஷஸர்களுமிருக்கின்றனர். நாஸ்திகத்தன்மையை அடைந்திருக்கும் புண்ணியமற்றவர்களுக்கு இதைக்கொடுப்பது சாஸ்திரஸம்மதமன்று' என்பது. ராஜனே! பிருஹஸ்பதிசொன்ன இந்தச்சொல்லைக்கேட்டுப் புண்ணியம்செய்யத் தொடங்கிக் கோதானங்களைச்செய்து நல்லலோகங்களையடைந்த அரசர்களைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். உசீனரன், [1] விஷ்வகசுவன், ந்ருகன், பகீரதன், யுவனுசுவன்புத்திரனுன பெயர்பெற்ற மாந்தாதா, முசுகுந்தன், பூரித்யும்னன், நைஷதன், ஸோமகன், புரூரவன், பாரதர்களெல்லாருக்கும் வம்சமுதல்வனுன பரதசக்ரவர்த்தி, தசரதபுத்திரரும் வீரருமானராமர் இவர்களும் புகழ்பெற்ற மற்றுமுள்ள அநேக அரசர்களும்

[1] வேறுபாடம்.

கேட்கப்படுகின்றனர். பெருஞ்செய்கையுள்ளவனும் சாஸ்திரமறிந்தவனுமான திலீபராஜன் கோதானங்கள்செய்ததினாலேயே ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான். மாந்தாதா, யாகதானங்கள் தவம் ராஜதர்மங்கள் கோதானங்கள் இவற்றைவிடாமலேயிருந்தான். குந்திபுத்திரனே! ஆதலால், நீயும் என்னால் உபதேசிக்கப்பட்ட இந்தப்ருஹஸ்பதிவாக்கியத்தை மறவாதே. கௌரவர்களுடைய ராஜ்யத்தையடைந்திருக்கும் நீ சிறந்த பசுக்களைப் பிராம்மணசிரேஷ்டருக்கு அன்புடன்கொடு" என்றார். இவ்வாறு கோதானத்தைப்பற்றிப் பீஷ்மரால் உபதேசிக்கப்பெற்ற தர்மபுத்ரரும் அவர்சொன்னதையெல்லாம் அப்படியே சாஸ்திரப்படிசெய்தார். அந்த அரசர் பிருகஸ்பதியினால் மாந்தாதாவுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட தர்மத்தை நன்குஅறிந்து நினைவில்வைத்தார். ஜனமேஜயராஜரே! ராஜசிரேஷ்டரான அந்தத்தர்மராஜர் கோதானம்செய்யும்போதெல்லாம் யவையரிசிநொய்களைக் கோமயத்துடன்சேர்த்து உட்கொண்டு மனத்தையடக்கி ஜடையைத்தரித்து விருஷபம்போலத் தரையில்படுத்திருந்தார். அந்த மன்னர் பசுக்களிடத்தில் எப்போதும் மனத்தில்பக்தியுள்ளவராகவும் பசுக்களையே எப்போதும் துதித்துக்கொண்டுமிருந்தார். அவர் சிறந்தகுதிரைகளிலேறிப் போகும்போதெல்லாம் தமது ஸ்தானத்தில் கோவையே வைத்தார்.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொ. ११२.)

(கோதானத்தின்சிறப்பும், கபிலைப்பசுக்களின் வரலாறுமுதலியவையும்.)

பிறகு, சிறந்தபுத்தியுள்ள யுதிஷ்டிரராஜர் அரசரான பீஷ்மரைப் பார்த்து வணக்கத்துடன், "பாரதரே! வீரரே! கோதானத்தின் குணங்களை மறுபடியும் எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லும். இப்படிப்பட்ட அமிருதத்தைக்கேட்பதில் எனக்குச் சலிப்பில்லை" என்று திரும்பவும் விரிவாகச்சொல்லும்படிகேட்டார். தர்மராஜரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்டபீஷ்மர், அப்போது கோதானத்திற்குச் சிறப்பாயுள்ள குணங்களை அவருக்குத் தெளிவாகச்சொல்லலானார். "கன்றுள்ளதும் குணமுள்ளதும் இளம்பிராயமாயிருப்பதுமான பசுவை வஸ்திரத்துடன் பிராம்மணனுக்குக்கொடுப்பதனால் எல்லாப்பாவங்களும் விலகிவிடும். [1] அஸுர்யங்களென்னும் லோகங்கள் பெயர்பெற்றிருக்கின்

[1] அஸுரருக்குரியவை; அல்லது, இருள்சூழ்ந்த நரகங்கள்.

றன. கோதானஞ்செய்பவன் அவ்வுலகங்களுக்குப்போகான். தண்ணீர் குடிப்பதும் புல்தின்பதும் [1] கடந்துபோய்ப் பால்வற்றிக் கர்ப்பமுண்டாகுந்திறமையற்று மூப்பும் நோயுங்கொண்டு தளர்ந்து தண்ணீரில்லாதகிணறுபோன்ற பசுவைத் தானஞ்செய்து வாங்குகிறபிராம்மணனைக் கஷ்டப்படுத்துகிறவன் இருளான உலகத்தில் பிரவேசிப்பான். கோபமும் துஷ்டத்தனமும் நோயுமுள்ள பசுக்களையும் பலங்குறைந்த பசுக்களையும் விலைகொடாதபசுக்களையும் தானஞ்செய்யலாகாது. பிராம்மணனுக்கு வீண்கஷ்டங்களைக்கொடுப்பவன் எவனோ அவனுக்குச் சக்தியும்பயனுமில்லாத உலகங்கள்வரும். வலிமையும்அடக்கமும் கர்ப்பமுண்டாகும்சக்தியும் தேகத்தில் நல்லமணமுமுள்ள பசுக்களை யாவரும் சிலாகிக்கின்றனர். நதிகளில் கங்கை எப்படிச்சிறந்ததோ அப்படி பசுக்களில் கபிலைப்பசு சிறந்தது" என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், "பொதுவாகப் பசுக்களைக்கொடுப்பது ஸமமாயிருக்க, கபிலையைக்கொடுப்பதைமட்டும் பெரியோர்சிலாகிப்பது எதனால்? [2] சிறந்தபிரபாவமுள்ளவரே! கபிலையின்சிறப்பைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். நான் கேட்கத்தகுதியுள்ளவன். நீர் சொல்லத்திறமையுள்ளவர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார். "கபிலைகள் உண்டானதையும் அவை கபிலைநிறமாகச் செய்யப்பட்டதையும்பற்றிப் பெரியோர்கள்சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதை முழுதும் உனக்குச்சொல்வேன். ஆதிகாலத்தில், தக்ஷரானவர் பிரம்மதேவரால் பிரஜைகளைப் படைக்கும்படி கட்டளையிடப்பட்டார். அவர் ஜனங்களின் இதத்தைக் கருதி அவர்களுக்கு ஜீவனத்தை முதலிற்செய்யத்தவறிப்போனார். பிரபுவே! தேவர்கள் அமிருதத்தைப்பற்றி ஜீவிப்பதுபோல, ஜனங்கள் அன்னத்தைப்பற்றி ஜீவிக்கின்றனர். தாவரப்பொருள்களினும் ஜங்கமங்கள் சிறந்தவை. ஜங்கமங்களில் மனிதர்கள் சிறந்தவர்கள். மனிதர்களில் ப்ராம்மணர்சிறந்தவர். ஏனெனில், யாகங்கள் அவர்களிடந்தாம் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. யாகங்களினால் சந்திரன் போஷிக்கப்படுகிறான். அந்தச்சந்திரன் பசுக்களிடத்திலிருக்கிறான். பசுக்களால் தேவர்களும் சந்தோஷமடைகின்றனர். ஜனங்களின் ஜீவனமும் பசுக்களிடத்திலேயிருக்கிறது. அதனால், தக்ஷர்முதலியவர்களினால் பிரஜைகள் சிருஷ்டிசெய்யப்பட்டபோது அந்தப்பிரஜைகள் பசியினால் வருந்தி மனத்தில் நிச்சயம்செய்துகொண்டு பிரஜைகளுக்கெல்லாம் ஈசுவரரான பிரம்மதேவரிடம் ஓடின. பிராணிகள் பிறந்தவுடன் ஆகாரத்தை

[1] குடிக்கவும் தின்னவும் சக்தியில்லாமலென்பது.
[2] 'மஹாப்ரபாவ' என்றபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

விரும்பிக் கதறின; பசித்தவைகளாகி ஆகாரம்கொடுப்பவனைத் தந்தை தாய்களைப்போலத் தேடிப்போயின. பிரம்மதேவர் தாம் பிரஜைகளைப்படைத்ததின்பயன் இவ்வகை செய்யவேண்டுமென மனத்தில் நினைத்துப் புஷ்டியைத்தருவதாகிய அமிர்தத்தை உடனே குடித்தார். பிரம்மதேவர் திருப்தியானமைதக்குறிப்பிக்கும்போது அந்தமணத்திலிருந்து [1] ஸுராபியென்பது உண்டாயிற்று. பிரம்மாவின்வாயிலிருந்து பிறந்த அந்தநன்மணம் உலகங்களுக்குத்தாயும் இன்சுவையுள்ள ஆகாரத்தைத்தருவதுமாகிய சுரபியென்னும்பெயருள்ள பெண்ணாகிய காமதேனுவைப் படைத்தது. அந்தக்காமதேனு முகத்திலிருந்து உண்டானதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்தக்காமதேனுவானது பொன்போலப்பசுமைநிறமுள்ளவையும் ஜனங்களுக்கு ஜீவனத்தைக்கொடுப்பவையும் உலகத்திற்குத்தாய்போன்றவையுமான பசுக்களைப் படைத்தது. அமிருதத்திற்பிறந்தவையும் நான்குபக்கங்களிலும் அமிர்தத்தைப் பெருக்குகின்றவையுமான அந்தப்பசுக்களின் அமிருதத்திலிருந்து நதிகளின் அலைகளிலிருந்து உண்டாவதுபோல நுரையுண்டாயிற்று. கன்றுகளின்வாய்வழியேசோர்ந்த அந்தநுரை பூமியிலிருக்கும்சிவபெருமானதுசிரத்தில் விழுந்தது. அப்போது, அந்தப்பிரபுவானவர் கோபித்து நெற்றிக்கண்ணினால் கபிலைப்பசுக்களை எரிப்பவர்போலப் பார்த்தார். ராஜனே! ருத்திரருடைய அக்கண்ணொளியானது அக்கபிலைப்பசுக்களைச் சூரியன்மேகங்களைச் செய்வதுபோலப் பலநிறங்களாகச் செய்தது. அந்த இடத்திலிருந்துபோய்ச் சந்திரனைச்சேர்ந்திருந்தபசுக்கள்மட்டும் நிறம்மாறாமல் பிறந்தபடி தம்நிறமாயிருந்தன. உடனே கோபித்தசிவனைப்பார்த்துப் பிரம்மதேவர், 'நீர் அமிர்தத்தினால் அபிஷேகஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறீர். பசுக்களுக்கு எச்சிலில்லை. எப்படி சந்திரன் அமிர்தத்தையெடுத்துப் பொழிகின்றானோ அப்படியே அமிர்தத்தில்பிறந்த இந்தப்பசுக்கள் பாலைப்பெருக்குகின்றன. காற்றுக்கும் நெருப்புக்கும் பொன்னுக்கும் கடலுக்கும் குற்றமில்லை. [2] அமிருதத்தினால்குடிக்கப்பட்ட அம்ருதத்துக்கும் எச்சிலில்லை. கன்றுகளினால் பாலுக்கு எச்சிலில்லை. இந்தப்பசுக்கள் நெய்யினாலும் பாலினாலும் இவ்வுலகங்களைக் காப்பாற்றப்போகின்றன. இவற்றின் அமுதமாகிய சிறந்தசெல்வத்தை யாவரும் விரும்புவார்' என்றுசொன்னார். பாரதனே! உலகங்களைப்படைத்த பிரம்மதேவர் அந்தருத்திரருக்கு விருஷபத்தைக்கொடுத்து அதனால் அவர்மனத்தை

[1] நன்மணம்.

[2] அமிருதத்திலுண்டானதென்று பாலைக்குடித்ததென்பது.

மகிழ்வித்தார். அப்போது மஹாதேவரும் மகிழ்ந்து அந்தவிருஷபத்தைக் கொடியாகவும வாகனமாகவும் செய்துகொண்டார். அதனால், அவர் இடபக்கொடியானுர். அதன்பிறகு, மகாதேவர் தேவர்களால் பசுபதியாகச் செய்யப்பட்டார். அந்தவிருஷபக்கொடியர் கோக்களின்நடுவில் ஈசுவரராகச் சொல்லப்பட்டார். இப்படி நிறம் மாறுதசிறந்தசக்தியுள்ள கபிலைகளெல்லாம் தானத்திற்குமுதன்மையானவையென்று சொல்லப்படுகின்றன. உலகத்திற்குமுதத்தவையும் உலகம் ஜீவிப்பதற்காக உண்டானவையும் ருத்திரரால்விருத்தியடைந்தவையும் சந்திரனுடைய அமிருதத்திலிருந்து உண்டானவையும் அன்புள்ளவையும் புண்ணியத்தையும் சுகத்தையும் உயிரையும் தருகின்றவையுமான கோக்களைத் தானஞ்செய்பவன் விரும்பினவற்றை யெல்லாம் கொடுத்தவனுவான். மங்களங்களை விரும்பிப் பரிசுத்தனுகவிருந்து கோக்களின் சிருஷ்டியைப்பற்றிய இந்தஉயர்ந்தசரித்திரத்தை நித்யமாகப்படிக்குமனிதன் கலிகாலத்துப் பாவங்களினுல் விடப்படுவான்; அன்புள்ள புத்திரர்களையும் பொருள்களையும் பசுக்களையும் எப்போதும் அடைவான். ராஜனே! ஹவ்யகவ்யங்கள், பசிதீர்த்தல், பாபநிவ்ருத்தி செய்யுங்கர்மங்கள், வாகனங்கள், வாஸனை, கிழவர்கள் குழந்தைகளின் திருப்தி இவை கோதானத்தினுல் உண்டாகும்குணங்கள். இவற்றை யெல்லாம் கோதானஞ்செய்பவன் எப்போதுமடைந்திருப்பான்" என்றுர். குந்திபுத்திரரான தர்மராஜர் பீஷ்மர் சொன்னசொல்லைக் கேட்ட பிறகு, சகோதரர்களுடன் பிராம்மணோத்தமர்களுக்குப் பொன்னிறமானரிஷபங்களையும் பசுக்களையும் தானஞ்செய்யத்தொடங்கினுர். புண்ணியலோகங்களை வசப்படுத்தவும் சிறந்தகீர்த்தியைப்பெறவும் யாகங்களைச்செய்து தக்ஷிணைகளுக்காகவும் பீஷ்மர் சொன்னபடியே அங்குள்ள பிராம்மணர்களுக்கு அநேகமாயிரங்களும் அநேகநூறுகளுமாகக் கோக்களைத் தானஞ்செய்தார்.

நூற்றெப்பதின்மூன்றுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(வஸிஷ்டர் ஸௌதாஸனுக்குப் பசுக்களின் சிறப்பைக் கூறியது.)

ஜனமேஜயராஜரே! பீஷ்மர் அரசரான தர்மபுத்திரருக்கு இவ்வாறுசொல்லித் திரும்பவும் நிதர்சனத்துடன் பின்வருமாறு சொல்லலானுர்.

"(நான்பெரியோரிடமிருந்துகேட்ட) இதேகாலத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்பிறந்தவனும் பேசுவதிற்சிறந்தவனுமான ஸௌதாஸனென்னுமரசன் எல்லாலோகங்களிலும்ஸஞ்சரிப்பவரும் தவசித்திபெற்றவரும் வேதங்களுக்குப்பொக்கிஷமும் ஆதிகாலத்துரிஷிசிரேஷ்டரும் புரோகிதருமானவசிஷ்டரை நமஸ்காரஞ்செய்து, 'குற்றமற்ற பகவானே! மூன்றுலோகங்களிலும் பரிசுத்தமென்று எதுசொல்லப்படுகிறது? மனிதன் எதை எப்போதும்உரைப்பதனால் சிறந்தபுண்ணியத்தையடைவான்?' என்றுகேட்டான். வணங்கின அவ்வரசனுக்கு வசிஷ்டர் பரிசுத்தராகிக் கோக்களுக்கு அப்போது நமஸ்காரஞ்செய்து கோக்களின் ரகஸ்யஞானத்தைப்பற்றிய இனியசொல்லைச் சொல்லலானார். 'பசுக்கள் இனியமணமுள்ளவை; குங்கிலியம்போல மணப்பவை. பசுக்கள்தாம் பிராணிகளுக்கு ஆதாரம். பசுக்கள் மங்களங்களுக்குப் பெரியகாரணம். சென்றதும் வருவதும் பசுக்களே. பசுக்கள்தாம் அழியாத காப்பு. பசுக்கள் லக்ஷ்மிக்குவேர். பசுக்களுக்குக்கொடுத்தது அழிவதில்லை. பசுக்கள் சிறந்தஅன்னம்; தேவர்களுக்குச் சிறந்தஹவிஸ். ஹோமமும் யாகமும் கோக்களிடத்திலேயே எப்பொழுதும்இருக்கின்றன. யாகத்தின்பயனும் பசுக்கள். யாகம்நிறைவேறுவதும் பசுக்களால். [1] வருவதும் நடந்ததும் பசுக்களே. [2]யாகங்கள் கோக்களிடத்தில் முடிவுபெறுகின்றன. சிறந்த பராக்கிரமமுள்ளவனே! புருஷசிரேஷ்டனே! ஒவ்வொருநாளும் ஹோமகாலங்களாகிய காலையிலும்மாலையிலும் ரிஷிகளுக்கு ஹோமத்திரவியத்தைப் பசுக்களே கொடுக்கின்றன. பிரபுவே! கோதானம் செய்பவர் எல்லாத்துயரங்களையும் தாம்செய்ததீவினைகளையும் பாவங்களையும் தாண்டுகின்றனர். பத்துப்பசுக்களுள்ளவன் ஒருபசுவையும் நூறுபசுக்களுள்ளவன் பத்துப்பசுக்களையும் ஆயிரம்பசுக்களுள்ளவன் நூறுபசுக்களையும் தானஞ்செய்யவேண்டும். அவர்களெல்லாருக்கும் பலனொன்றுதான். நூறுபசுக்களிருந்து அக்கினிஹோத்திரம் செய்யாதவன் ஆயிரம்பசுக்களிருந்துயாகஞ்செய்யாதவன் செல்வமிருந்துலோபியாயிருப்பவன் இம்மூவரும் பூஜைக்குரியரல்லர். நல்லொழுக்கமுள்ளகபிலையை வஸ்திரம்போர்த்துக் கன்றோடும் கறக்கும் வெண்கலப்பாத்திரத்தோடும் தானஞ்செய்பவர் இம்மைமறுமையிரண்டுலகங்களையும் வசப்படுத்துகின்றனர். வீரனே! இளம்பிராயமுள்ளதும் இந்திரியசக்தியுள்ளதும் பசுக்கூட்டங்களுக்கதிபதியும் பெருங்

[1] முறையே காரியமும் காரணமும்.

[2] கோதானத்தினால் யாகஞ்செய்தபலம் உண்டாகுமென்பது.

கொம்புகளுடையதும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான சிறந்த ரிஷபத்தை நூறுபசுக்களுடன் வேதமோதினபிராம்மணோத்தமனுக்குத் தானம் செய்பவர் ஒவ்வொருபிறப்பிலும் ஐசுவரியத்தையடைவார். பசுக்களின்பேர்சொல்லாமல் தூங்கலாகாது. பசுக்களை நினைத்துக்கொண்டே எழுந்திருக்கவேண்டும். மாலையிலும் காலையிலும் பசுக்களை நமஸ்கரிக்கவேண்டும். அதனால் செல்வம்பெறுவான். பசுக்களின்மூத்திரத்தையும் கோமயத்தையும்கண்டு எவ்வகையிலும் அருவருக்கலாகாது. அவற்றின்மாமிசத்தை உண்ணலாகாது. அப்படியிருப்பதனால், பசுக்களின்மிகுதியை அடைவான். தினந்தோறும் பசுக்களின் பெயர்சொல்லவேண்டும். பசுக்களை அவமதிக்கலாகாது. கெட்டகனவுகண்டபிறகு, கோவின்பெயரை மனிதன் சொல்லவேண்டும். எப்போதும் கோமயத்தைக்கொண்டு ஸ்நானம்செய்யவேண்டும். கோவின்எருமுட்டையின் மேல் படுக்கவேண்டும். அவற்றில்உமிழ்வதையும் ஜலமலங்களைவிடுவதையும் அவற்றைஒதுக்குவதையும் விட்டுவிடவேண்டும். நனைக்கப்பட்டபசுத்தோலில் மேற்குமுகமாக உட்கார்ந்துகொண்டு மௌனமாக நெய்யுடன் தரையிலுண்பவன் பசுக்கள்நிறைந்திருத்தலை எப்போதும் அடைவான். நெய்யினால் அக்நியில் ஹோமஞ்செய்யவேண்டும். நெய்யினால் [1]ஸ்வஸ்திவாசனங்களைச் செய்விக்கவேண்டும். நெய்யைத்தானம் செய்யவும் நெய்யைச்சாப்பிடவும்வேண்டும். அதனால், எப்போதும்பசுக்களின் பெருக்கத்தைஅடைவான். எல்லாரத்தினங்களுடனும் கலந்த எள்ளைப் பசுவுக்கு ப்ரதியாகக் கோமதியென்னும் மந்திரத்தினால் மந்திரித்துத் தானம்செய்பவன் செய்ததைப்பற்றியும் செய்யாததைப்பற்றியும் விசனப்படமாட்டான். [2]'பொன்கொம்புகளுள்ளவையும் பால்பொழிகின்றவையும் நன்மணமுள்ளவையும் காமதேனுவின்சந்ததிகளுமாகிய பசுக்கள்,நதிகள் கடலினிடம்சேருவதுபோல, என்னிடம் சேரக்கடவன. நான் எப்போதும் பசுக்களைப் பார்க்கக்கடவேன். என்னை எப்போதும் பசுக்கள் பார்க்கக்கடவன. பசுக்கள் நம்மைச்சார்ந்தவை. நாம் பசுக்களைச்சார்ந்தவர். பசுக்கள் எங்கேயிருக்கின்றனவோ அங்கே நாம் இருக்கிறோம்' என்னும் இதை ஸங்கடதுக்கங்களிலும் மஹாபயங்களிலும் இரவும்பகலும் சொல்லும்மனிதன் பயங்களினின்றும் விடுபடுவான்.

---

[1] ஆதிபர்வம் 727 - ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க

[2] கோமதிமந்திரம்.

நூற்றுப்பதினான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி)



(வஸிஷ்டர்சொற் தொடர்ச்சி.)

வீரனே! வெகுமானத்தைக்கொடுப்பவனே! முதலில் பசுக்கள் படைக்கப்பட்டபோது, 'இவ்வுலகத்தில் நாம் சிறந்திருக்கக்கடவோம். தக்ஷிணைகளெல்லாவற்றிலும் நாம் உத்தமதக்ஷிணைகளாகக்கடவோம். பாவங்களில் பற்றில்லாமலிருக்கக்கடவோம். நம்முடைய சாணத்தைக்கொண்டு ஸ்நாநம்செய்வதனால் ஜனங்கள் எப்போதும் பரிசுத்தராகக்கடவர். தேவர்களும் மனிதர்களும் ஜங்கமங்களும் தாவரங்களுமாகிய பிராணிகளெல்லாம் நமதுசாணத்தினாலேயே சுத்தியைச்செய்துகொள்ளக்கடவன. நம்மைத்தானம்செய்பவர் நமதுஉலகங்களை அடையக்கடவர்' என்று நூறாயிரவருஷகாலம் செய்வதற்கு மிக அரியதவம்செய்தன. ஸ்வதந்திரரும் வரங்கொடுக்கச்சக்தியுள்ளவருமான பிரம்மதேவர் தவமுடிந்தபோது அந்தப்பசுக்களுக்கு, 'அப்படியேயாகட்டும். நீங்கள் உலகங்களைக் [1]காப்பாற்றுங்கள்' என்று வரமளித்தார். மஹாராஜனே! சென்றனவும் வருவனவுமாகிய சிறந்த உலகங்களுக்குத் தாய்களும் ஆதாரவுமாகிய பசுக்கள் தவமுடிவில் கருதினதுகைகூடி எழுந்தன. அதனால், பசுக்கள் சிறந்தமகிமையுள்ளவைகளென்றும் மிகச்சுத்தமுள்ளவைகளென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. அதனாலேயே அவை எல்லாப்பிராணிகட்கும் மேலேஇருந்தன. ஒத்த கன்றுள்ளதும் மிக்க பாலுள்ளதும் நல்லொழுக்கமுள்ளதுமான வெள்ளைப்பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துத் தானம்செய்பவன் இந்திரலோகத்தில் பூஜிக்கப்பெறுவான். ஒத்தகன்றுள்ளதும் நிரம்பப்பாலுள்ளதும் நல்லொழுக்கமுள்ளதுமான கறுப்புப்பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துத் தானம்செய்பவன் அக்கினிலோகத்தில் பூஜிக்கப்பெறுவான். ஒத்த கன்றுள்ளதும் நிரம்பப்பாலுள்ளதும் நல்லொழுக்கமுள்ளதுமான புகைநிறப்பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துத் தானம்செய்பவன் யமனுலகில் பூஜிக்கப்பெறுவன். கன்றுள்ளதும் தண்ணீர் நுரைநிறமுள்ளதுமான பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துக் கறக்க வெண்கலப்பாத்திரத்துடன் தானம்செய்பவன் வருணலோகத்தையடைவான். கன்றுள்ளதும் காற்றிற்பறக்கும் தூசிநிறமுள்ளதுமான பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துக் கறக்க வெண்கலப்பாத்திரத்தோடு தானம்

[1] கரையேற்றுங்கள்.

செய்பவன் வாயுலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். கன்றுள்ளதும் பொன்னிறமானதும் சிவந்த கண்களையுடையதுமான பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துக் கறக்க வெண்கலப்பாத்திரத்துடன் தானம்செய்பவன் குபேரலோகத்தையடைவான். வைக்கோல்போன்ற மங்கினநிறமுள்ளதும் கன்றுள்ளதுமான பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துக் கறக்கவெண்கலப்பாத்திரத்தோடு தானம்செய்பவன் பித்ருலோகத்தில் பூஜிக்கப்பெறுவான். கன்றுள்ளதும் அலைதாடியுள்ள கழுத்துள்ளதுமான பருத்தபசுவை அலங்காரம்செய்து தானம்செய்பவன் விசுவேதேவர்களுடைய துயரமில்லாத சிறந்தலோகத்தை அடைவான். ஒத்தகன்றுள்ளதும் மிக்கபாலுள்ளதும் நல்லொழுக்கமுள்ளதுமான பசுமைநிறப்பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துத் தானம்செய்பவன் வஸுலோகத்தை அடைவான். கன்றுள்ளதும் வெள்ளைக்கம்பளிநிறமுள்ளதுமான பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துக் கறக்கவெண்கலப்பாத்திரத்தோடு தானம்செய்பவன் ஸாத்யர்களின் லோகத்தைஅடைவான். ராஜனே! [1] பருத்தகொண்டையுள்ள விருஷபத்தை எல்லாரத்தினங்களாலும் அலங்கரித்துத் தானம்செய்பவன் ஸப்தமருத்துக்களின் லோகங்களை அடைவான். சிறந்தகன்றுள்ள கறுப்புப்பசுவை எல்லாரத்தினங்களோடும் தானம்செய்யும்மனிதன் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் இருக்கும் உலகங்களை அடைவான். அலைதாடியுள்ள கழுத்துள்ள ரிஷபத்தை எல்லாரத்தினங்களாலும் அலங்கரித்துத் தானம்செய்பவன் துயரத்தைவிட்டுப் பிரம்மலோகத்தை அடைவான். அரசனே! கோதானத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பவன் சூரியன் ஒளியாகப்பிரகாசிக்கின்ற விமானத்திலேறி ஆகாயத்தில் மேகங்களைப் பிளந்துகொண்டு செல்வான். கோதானம்செய்துகொண்டிருக்கும் புருஷசிரேஷ்டனை, அழகான அலங்காரங்களுள்ளவர்களும் அழகியநிதம்பங்களுள்ளவர்களுமான ஆயிரம் அப்ஸரஸுகள் ஸந்தோஷப்படுத்துவார்கள். வல்லகி என்னும் வீணைகளின் நாதங்களாலும் சிறந்தபெண்களின் காற்சிலம்பின் ஒலிகளாலும் நகைப்புக்களாலும் அவன் தூங்கி எழுந்திருப்பான். பசுவின்ரோமங்கள் எவ்வளவு இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு வருஷங்கள் அவன் தேவலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான்; ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து விழுந்தபிறகும் மானிடவுலகத்தில் பெரியகுலத்தில்பிறந்து துன்பமில்லாமலிருப்பான்.

---

[1] 'வைராடப்ருஷ்டம்' என்பது மூலம்.

நூற்றைப்பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)



(வஸிஷ்டர்சொல் தொடர்ச்சி.)

நெய்யையும் பாலையும் கொடுப்பவையும் நெய்புண்டாக இடமானவையும் நெய்யென்றுசொல்லப்பட்ட அமிருதத்திலிருந்து உண்டானவையும் சுழல்களையுடைய நெய்யாறுகளுமான அந்தப்பசுக்கள் எப்போதும் என்வீட்டில் இருக்கக்கடவன. என்மார்பிலும் நாபியிலும் மற்ற எல்லாஅங்கங்களிலும் நெய்யே எப்போதும் இருக்கிறது. எப்போதும் எனக்கு முன்னும் பசுக்களே; பின்னும் பசுக்களே; என்னைச்சுற்றிலும் பசுக்களே. பசுக்களின்நடுவில் நான் வஸிக்கிறேன்' என்னும் மந்திரத்தை மனிதன் தினந்தோறும் காலைமாலைகளில் ஆசமனம்செய்து ஜபிக்கவேண்டும். ஒருதினத்தில் செய்யும்பாவத்திலிருந்து அவன் விடுபடுவான். ஆயிரம்கோதானம்செய்பவர், பொன்மாளிகைகளும் வற்றுதசெல்வங்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் எங்கிருக்கின்றனரோ அந்த உலகங்களுக்குப் போவர். ஆயிரம்கோதானம்செய்பவர் வெண்ணெயே சேறுகவும் பாலேநீராகவும் தயிரே பாசியாகவும்நிரம்பின நதிகள் எவ்வுலகங்களில் ஓடுகின்றனவோ அவ்வுலகங்களுக்குப்போவர். நூறுயிரம்கோதானம் சாஸ்திரப்படிசெய்பவன் மிகுந்தஸம்பத்தையடைந்து தேகம்விட்டபின் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்பெறுவான். தாய்தந்தையர் இரண்டு குலங்களிலும் பத்துத்தலைமுறை பித்ருக்களைப் புண்ணியலோகத்தில் சேர்ப்பான். அந்த மனிதன் குலத்தையே பரிசுத்தம்செய்வான். பசுஅளவாக எள்ளினுற்செய்த பசுவைக்கொடுப்பவன் யமலோகத்திலும் தண்ணீர்நிரம்பின தடாகங்களை அடைவான்; அவ்விடத்து யமயாதனையொன்றையும் அடையான். பரிசுத்தங்களிற் சிறந்தவையும் உலகத்துக்கு ஆதாரமும் தேவர்களுக்குத் தாய்களும் அறிவுக்கெட்டாத மகிமையுள்ளவையுமான பசுக்களுக்குச் சந்தனம்பூசிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து காலத்தைப்பார்த்து யோக்கியனுக்குத் தானஞ்செய்யவேண்டும். கன்றுள்ளதும் பெருங்கொம்புகளுள்ளதும் கறக்க வெண்கலப் பாத்திரமுள்ளதுமான கபிலைப்பசுவை மேலேவஸ்திரம்போர்த்துத் தானம்செய்யும்மனிதன் புகுதற்கரிதான யமஸபையில் அச்சமில்லாமற்புகுவான். 'அழகானஉருவமுள்ளவையும் பல உருவங்களுள்ளவையும் உலகமெல்லாம் தாமாயிருப்பவையும் தாய்களுமான பசுக்கள் என்னிடம் வந்து

சோக்கடவன்' என்பதை நித்யகாலமும் சொல்லவேண்டும். இதைக் காட்டிலும் சிறந்த புண்ணியமான தானமும் இதன்பலனுக்கு மேற் பட்ட சிறந்த பலனும் பசுவிலும் சிறந்த பிராணியும் எவ்வுலகங்களிலு மிருப்பதில்லை. சர்மத்தினாலும் ரோமத்தினாலும் கொம்பினாலும் வாலினாலும் பாலினாலும் நெய்யினாலும் பசுக்கள் சேர்ந்து யாகத்தை நடத்துகின்றன. அவற்றினும் மேலானது என்ன இருக்கிறது? தாவ ரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய இவ்வுலகமனைத்தும் எவற்றினால் சூழப் பட்டிருக்கிறதோ நடந்தவற்றிற்கும் வருபவற்றிற்கும் தாய்களான அந் தப் பசுக்களைத் தலையினால் வந்தனஞ்செய்கிறேன். அரசனே! பசுக்க ளின் குணங்களின்தொகுதியை ஏகதேசம் உனக்கு நான் சொன் னேன். இவ்வுலகத்தில் கோதானத்திற்குமேலானதானமில்லை. கோக் களைவிட வேறுசிறந்த தஞ்சமுமில்லை' என்றார். மகாத்மாவான ஸௌதாஸனென்னும் அரசன் வஸிஷ்டமகரிஷியின் சிறந்தசொல்லைக் கேட்டு அதுசிறந்ததென்று நினைத்துப் பிறகு, மனவுறுதியுடன் பிரா ம்மணர்களுக்குக் கோதானங்களை மிகுதியாகக்கொடுத்துச் சிறந்த லோகங்களையும் அடைந்தான்'' என்றார்.

நூற்றெழுபத்தொன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் கோக்களின் சிறப்பைச் சுருக்கிச்சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! பரிசுத்தங்களிலும் பரிசுத்தமும் உலகத்தில் மிகச்சிறந்ததும் சிறந்தபுண்யமுமாயிருப்பது எது? அதனை எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பசுக்கள்தாம் சிறந்த பலனைத்தருகின்றவை; புண்ணியமான வை. அவை மனிதர்களைக் கரையேற்றுகின்றன. நெய்யினாலும் பாலி னாலும் இந்தப்பிரஜைகளைக் காப்பாற்றுகின்றன. பரதசிரேஷ்டனே! பசுக்களினும்சிறந்த புண்ணியமானபொருள் ஒன்றுமில்லை. இவை புண்ணியத்தைத் தருகின்றவை; பரிசுத்தப்படுத்துகின்றவை. மூவுல கங்களிலும் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவை. தேவர்களுக்குமேலும் பசுக் கள்தாம் இருக்கின்றன. ஞானமுள்ளவர்கள் கோதானஞ்செய்துதான் குலத்தைக்கரையேற்றித் தாமும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகின்றனர். யுவனாசுவன்புத்ரனாகிய மாந்தாதாவும் யயாதியும் நஹுஷனும் ஆயி

ரக்கணக்கும் நூற்றுக்கணக்குமான கோதானம்செய்துதான் தேவர்களுக்கும்கிடைக்காத மேலானஉலகத்தை அடைந்தனர். குற்றமற்றவனே! இவ்விஷயத்தில் முன்னம்நடந்த சரித்திரத்தையும் உனக்குச் சொல்வேன். சிறந்தஞானமுள்ளசுகமகரிஷி பரிசுத்தராகி நித்தியானுஷ்டானங்களைமுடித்துக்கொண்டு மன அடக்கத்துடன் ரிஷிகளிற் சிறந்தவரும் உலகத்திலுள்ள பெருமைசிறுமைகளைக் கண்டறிந்தவரும் தம்தந்தையுமான வ்யாஸரை நமஸ்கரித்துக் கேட்கத்தொடங்கினார். 'மகரிஷியே! ப்ரபுவே! எது எல்லாயாகங்களிலும் சிறந்தயாகமாக அறியப்படுகிறது? அறிஞர்கள் எதைச்செய்து சிறந்தநிலைமையைப் பெறுகின்றனர். தேவர்களும் எந்தப்புண்ணியகர்மத்தினால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை அனுபவிக்கின்றனர்? யாகம்பூர்த்தியாவது எதனால்? யாகத்துக்கு ஆதாரம் யாது? தானங்களிற்சிறந்தது எது? ஸத்ரயாகங்களுள்சிறந்தது எது? சுத்தங்களிலும் சுத்தம் எது? இவற்றைச் சொல்லக்கடவீர்' என்றார். பரதசிரேஷ்டனே! தர்மந்தெரிந்தவர்களிற்சிறந்தவரான வ்யாஸர், இந்தச்சொல்லைக்கேட்டுத் தம்புத்திரருக்கு எல்லாவற்றையும் தெளிவாகச்சொல்லலானார். 'கோக்கள் பிராணிகளுக்கு ஆதாரம். கோக்களே சிறந்ததஞ்சம். கோக்கள் புண்ணியமானவை; சுத்தமானவை. கோதானமே பாவங்களைப்போக்குவது. ஆதிகாலத்தில் பசுக்கள் கொம்பில்லாமலிருந்தனவென்றுகேட்டிருக்கிறோம். அவைகள் கொம்பைவேண்டி, அழிவில்லாத பிரபுவான பிரம்மதேவரை உபாஸனைசெய்தனவாம். அங்ஙனம், ஸத்ரயாகம்செய்து கொண்டிருந்த அந்தப்பசுக்களைக்கண்டு பிரபுவானபிரம்மதேவர் அவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியே வரத்தைக் கொடுத்தார். அவற்றுள் எவற்றிற்கு எப்படிவிருப்பமோ அப்படி கொம்புகளுண்டாயின. புத்ரனே! பிரம்மாவினிடம் வரம்பெற்ற அந்தப்பலநிறமுள்ள பசுக்கள் சிறந்தகொம்புகளோடும் ஹவ்யகவ்யங்களையும் மங்களங்களையும் பரிசுத்தத்தையும் சிறந்தபுண்ணியத்தையும் பாக்கியத்தையும் கொடுப்பவையாகவும் சிறந்தஉருவமும் லக்ஷணங்களும்பொருந்தியவையாகவும் விளங்கின. பசுக்கள் சிறந்ததேவசக்தியுள்ளவை. கோதானம் சிலாக்கியம். எந்தஸாதுக்கள் கோபமில்லாமல் கோதானம்செய்கின்றனரோ அவர்கள்தாம் புண்ணியம்செய்தவர்களாகவும் எல்லாத்தானமும் செய்தவர்களாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்; குற்றமற்றவனே! பிராம்மணோத்தமனே! (அவர்கள்) எங்கே மரங்கள் உயர்ந்த மலர்களையும் கனிகளையும் அடைந்திருக்கின்றனவோ, கனிகள் தேன்மயமானவையும் மலர்கள் சிறந்தநறுமணமுள்ளவையும் தேவர்க

ளுக்கு உரியவையுமாயிருக்கின்றனவோ அந்தப்புண்ணியமான கோலோகத்தையும் அடைவர். அங்கே பூமியெல்லாம் ரத்னமயமானது ; முழுதும்பொன்மணல்களுள்ளவையும் எல்லாருதுக்களிலும் தொடுவதற்கு இனிமையானவையும் சேறில்லாதவையும் அழுக்கில்லாதவையும் இளஞ்சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கும்பொன்மயமும் ரத்னமயமுமான செந்தாமரைமலர்வனங்களால் அழகியவையுமான தடாகங்கள் விளங்குகின்றன. அங்குள்ளநதிகள் மிக்கவிலைபெற்ற ரத்னஇதழ்களும் பொன்மயமாகப் பிரகாசிக்கும் கேஸரங்களுமுள்ள கருநெய்தல்களும் தாமரைமலர்களும்நிரம்பின மடுக்களினாலும் பூத்தஅலரிக்காடுகளினாலும் ஸகஸ்ராவர்த்தமென்னும் மரங்களினாலும் புஷ்பித்தகற்பக விருக்ஷங்களினாலும் உயர்ந்தஒளியுள்ளவையும் குற்றமற்றவையுமான முத்துக்களாலும் ரத்னங்களாலும் கரைகளில் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் பொன்மயமும் உன்னதமுமான மணற்குன்றுகளுள்ளவையுமாக விளங்குகின்றன. எல்லாரத்னங்களும்சேர்ந்து பலநிறங்களாயிருப்பவைசிலவும் பொன்மயமாக அக்னியைப்போலப்பிரகாசிப்பவைமற்றும்சிலவுமாயிருக்கும் உயர்ந்தமரங்களுள்ளவையும் ரத்னமயமும் உன்னதமுமாகிய அழகியகொடுமுடிகளோடுகூடியவையுமான பொன்மலைகளும் முத்துமலைகளும் ரத்னமலைகளும் அங்கேயிருக்கின்றன. [1]அங்குள்ளமரங்கள் எக்காலமும் பூக்களும்கனிகளுமுள்ளவையாகவும் பக்ஷிகள்நிரம்பினவையாகவும் இருக்கின்றன. அவற்றின்புஷ்பங்களின்மணமும் கனிகளின்சுவையும் மிகச்சிறந்தவை. புண்ணியகருமம்செய்தவர்கள் அங்கே எக்காலமும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். புண்ணியம்செய்து புகழ்பெற்றவர்கள் விரும்பினவற்றையெல்லாம் நிரம்பப்பெற்று விசனமும்கோபமுமற்றவர்களாகி விசித்திரமும் அழகுள்ளவையுமான விமானங்களில் ஏறித் திரிந்துகொண்டு மகிழ்கின்றனர். சிறந்தஅப்ஸரஸுகள் கூட்டங்களாக அவர்களுடன் விளையாடுகின்றனர். கோதானம்செய்பவன் இப்படிப்பட்ட உலகங்களை அடைவான். ஓ! பிராம்மணனே! 'எவற்றிற்கு ஸூர்யன் ராஜாவோ, பலத்திற்குப் பலசாலியானவாயுவும் ஐசுவரியத்திற்குவருணனும் அதிபதிகளோ காலத்தைத்தாங்குகின்றவையும் அழகானஉருவமுள்ளவையும் பல நிறங்களுள்ளவையும் உலகத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தாய்களும் பிரம்மதேவருடைய அநுக்கிரகம்பெற்றவைகளுமான அந்தக் கோக்கள் என்னைக்காக்கக்கடவன' என்பதைத் தினந்தோறும் நிய

[1]இங்கு, பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரை விளித்தனவாயுள்ள விளிகள் விடப்பட்டன.

மத்துடன் ஜபம்செய்யவேண்டும். பசுக்களை உபசரித்துக் கூடவே பின்செல்லுகிறவனுக்கு அவை ஸந்தோஷமடைந்து பெறுதற்குமிக்க அரியனவாகிய வரங்களையும அளிக்கும். மனத்தாலும் பசுக்களுக்குத் தீங்கைநினைக்கலாகாது. அவைகள் தாமே ஸுகத்தைத் தருகின்றவை. அவற்றை எப்பொழுதும் பூஜிக்கவும் நமஸ்கரிக்கவும்வேண்டும். அடக்கத்துடன் எப்போதும் பசுக்களிடம் அன்புவைத்திருப்பவன் பலனை அடைவான். உஷ்ணமான மூத்திரத்தை மூன்று தினங்களும் கறந்தவுடன் உஷ்ணமானபாலை மூன்றுதினங்களும் குடிக்கவேண்டும். உஷ்ணமானபாலைக் குடித்தபிறகு மூன்றுதினங்கள் உஷ்ணமானநெய்யைக் குடிக்கவேண்டும். மூன்றுதினங்கள் உஷ்ணமான நெய்யைக் குடித்துப் பிறகு மூன்றுதினங்கள் வாயுபக்ஷணம் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். இந்தப் பரிசுத்தத்தினாலேதான் தேவர்கள் உத்தமமான உலகங்களை அனுபவிக்கின்றனர். பரிசுத்தங்களிலும் பரிசுத்தமான அந்தநெய்யைச் சிரசில்வகிக்கவேண்டும். நெய்யை அக்னியில் ஹோமம்செய்யவேண்டும். பசுவின்நெய்யினால் [1] ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்யவேண்டும். பசுவின்நெய்யை உட்கொள்ளவேண்டும். பசுவின்நெய்யைக் கொடுக்கவேண்டும். அதனால் செல்வத்தையடைவான். [2] கோமயங்களிலிருந்து யவங்களென்னும் அரிசியைஅரித்து எடுத்து அவற்றைப்பாகம்செய்து ஒருமாதம் ஆஹாரம்செய்வதனால் பிரம்மஹத்திக்குச்சமமான பாவங்களனைத்தும் விலகும். அஸுரர்களை ஜயிப்பதற்காகத் தேவர்கள் செய்துகொண்ட சுத்தம் இதுதான். அந்தத்தேவர்கள் தேவராஜ்யத்தையும் மிகுந்தபலத்தையும் அடைந்தனர். கோக்கள் சுத்தமானவை. கோக்கள் புண்ணியமானவை; பாவங்களைப்போக்குபவற்றுளெல்லாம் சிறந்தவை. அவற்றைப் பிராம்மணர்களுக்குத் தானம்செய்வதனால் மனிதன் ஸ்வர்க்கம்அடைவான். பரிசுத்தனாகப் பசுக்களின் நடுவிலிருந்து கோமதியென்னும் மந்திரத்தை மனத்தில்ஜபித்துப் பரிசுத்தமான ஜலத்தினால் ஆசமனம்செய்வதனால் பாவங்கள்போய்ப் பரிசுத்தனாவான். வித்தைகளையும் பிரம்மசாரிவிரதத்தையும் முடித்து ஸ்நாநம்செய்து (யாகமுதலிய) ஸத்கருமங்களைச்செய்யும் பிராம்மணர்கள் யாகத்துக்கொப்பான கோமதியென்னும் மந்திரத்தை அக்னிகளின்நடுவிலும் கோக்களின் நடுவிலும் பிராம்மணர்நடுவிலும் தம்சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்க வேண்

[1] நெய்யைத் தக்ஷிணையாகக்கொடுக்கவேண்டுமென்பது.

[2] பசுக்களுக்கு யவங்களை ஆகாரமாகக்கொடுத்து அவற்றின் சாணத்திலிருந்து அவற்றை எடுக்கவேண்டுமென்பது.

டும். மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்து கோமதியென்னும்மந்திரத்தை அடைபவர் புத்திரனைவிரும்பினால் புத்திரனையும் தனத்தைவிரும்பி னால் தனத்தையும் நல்லகணவனைவிரும்பியபெண் நல்லகணவனையும் மற்றுமுள்ளஎல்லாவிருப்பங்களையும் அடைவர். பூஜிக்கப்படுவதனால் ஸந்தோஷம் அடைந்தகோக்கள் விரும்பியவற்றையெல்லாம் கொடுக்கு மென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இந்தக்கோக்கள் இவ்வாறு சிறந்தமகி மையுள்ளவை; யாகத்துக்குரியவை; விரும்பினவற்றைஎல்லாம் கொடுக்கின்றவை; விருத்தியாகின்றவை; இவற்றிற்குமேல் ஒன்று மில்லைஎன்று அறி'என்றார். மஹாத்மாவானபிதாவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற சிறந்தமஹிமையுள்ள சுகர் நித்தியமாகக் கோக்களைப் பூஜித்தார். ஆதலால், நீயும் பூஜிக்கக்கடவாய்" என்றார்.

நூற்றுப்பதினேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(கோலோகம் எல்லாவற்றிற்கும்மேலிருப்பதன் காரணமுதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! பகவானானபிரம்மதேவர் தேவர்க ளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் மற்றப்பிராணிகளுக்கும் ஈஸ்வரர்; எல்லா வற்றையும் படைத்தவர்; பூமியிலும் முனிவர்களால் துதிக்கப்படு கிறார். அவருக்குமேல் இந்தக்கோலோகம் நிலைபெற்றிருப்பது எப் படி? எனக்கு இது பெரியஸந்தேகமாயிருக்கிறது. இதனை எனக்கு உரைக்கக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! உன்னுடையமனமும் வாக்கும் பக்தியும் முழுதும் ஒன்றிலேயே இருக்கின்றன. ஆதலால், எல்லாவற்றி லும்சிறந்தகோவின்சிறப்பை முழுதும் என்னிடம் கேள். அது புண் ணியத்தையும் புகழையும் ஆயுளையும் மங்களத்தையும் தருமவற்றுள் சிறந்தது. கோக்களிடம்பற்றுள்ளவருடையகீர்த்தி கோலோகத்தில் பரவும். பாரதனே! மகாத்துமாக்களான மகரிஷிகளிருக்கும் இடங் களிலும் எல்லாலோகங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் உத்பத்திஸ்தானங் களிலும் தேவபூஜைக்காகவும் அமிருதத்துக்காகவும் யாகங்களுக்குக் காகவும் ஸுரபியென்னும்பசு இருப்பதாகப் புராணங்களில் கேட்கி றோம். பிரம்மதேவர், ஆதிகாலத்தில் மனஉறுதியோடு உக்கிரமான தவஞ்செய்து அமிருதத்தின்உருவமாகி நினைத்தஉருவமெடுக்கும் அந் தச்சுரபியென்னும்கோவை உண்டுபண்ணினார்; திரும்பவும் மூட்டப்

பட்ட அக்கினிபோல ஜ்வலிக்கின்ற தேகமுள்ள புருஷனையும் தம் சக்தியி னாலும் தவத்தினாலும் படைத்தார். அப்போது அந்தப் புருஷன், விரும்பத்தக்க உருவமுள்ள அந்த ஸுரபியென்னும் கோவைப் பார்த் தான்; பார்த்தவுடன், காமத்தினால் மயங்கித் துயரமடைந்தான். உலகங் களைப் படைத்தவராகிய பிரம்மதேவர் அவன் காமத்தினால் வருந்து கிறதையறிந்து, 'நீ துயரப்படாதே' என்றுசொன்னார். அதனால், அந்த மகிமைபெற்ற புருஷன் [1] மார்த்தாண்டனென்று பெயர்பெற்றான். அவன் அதிகமாகத் துயரப்பட்டதை அறிந்து, பிரம்மதேவர் அவ னுக்கு அந்தப் பெயரிட்டார். அந்த ப்ரம்மதேவர் மஹாத்மாவான அந்த மார்த்தாண்டனென்னும் ஸூர்யனுக்குத் தவமும் மகிமையும் உருக்கொண்டவளும் மிக்க அழகும் மங்களமுமுள்ளவளுமான ஸுரபி யென்னும் கன்னிகையைக் கொடுத்தார். 'நீயும் என்னால் உண்டானாய் இந்தச் சுரபியும் என்னாலுண்டானது. நீங்களிருவரும் மணம் செய்து கொண்டீர்கள். ஆதலால், ஸந்ததியுண்டாகும். உங்கள் ஸந்ததி புண் ணியமுள்ளதும் மிகப் பரிசுத்தமுள்ளதுமாயிருக்கும். சேரத்தகாதவ ளைச் சேருவதனால் உனக்கு ஒருகாலும் குற்றமுண்டாகாது. உன் ஸந்ததியிடமுண்டாகும்பால் சிறந்த ஹோமத்திரவியமாகும். உன் ஸந்ததி காரணமாகத்தான் யாகங்களிலும் நெய் தேவர்களுக்குப் பாக மாக விதிக்கப்படும். ஓ! ரோகிணியே! உன் ஸந்ததிகளுக்குப் பணி விடைசெய்துகொண்டிருப்பவர்கள் அந்தப் புண்ணியத்தினாலேயே கோலோகம் சேருவர். இது ரிஷபமென்னும் பெயருள்ள மிகப் பரிசுத்த மான மந்திரம். உலகத்திலுள்ள பிராம்மணர்கள், இதை எப்போதறிந் தாலும் ஜாதிஸங்கரதோஷத்திலிருந்து விடுபடுவர். மந்திரங்கள் பிராம் மணங்களென்னும் வேதபாகங்களினால் பரிசுத்தமானவையும் ஹவ்ய கவ்யங்களை முன்னிட்டவையுமான தேவகார்யங்களும் பித்ருகார்யங் களும் இந்த உன் ஸந்ததியினாலேயே நடக்கும். ரோகிணியே! இந்தப் புண்ணியத்தினால் உன்னுடைய ஸந்ததிகள் என்னுலகத்துக்கு மேலும் யாதொரு தீங்குமின்றியிருக்கும். உனக்கும் உன் ஸந்ததிகளுக்கும் க்ஷேமமுண்டாகட்டும். உன் வம்சத்தில்பிறந்த பிள்ளைகள் நுகத் தடிகளைப் பொறுத்து உலகத்தைக் காப்பாற்றக்கடவன. நீ எந்த எந்த லோகங்களை நினைத்தாலும் அவற்றிற்கெல்லாம் செல்லலாம். தேவக் கூட்டங்களெல்லாம் உன்னுடைய ஸ்தனங்களில் உண்டாகும் உத்தம மான அம்ருதத்தைக்குடித்து உன் புத்திரர்களாகும்' என்றார்.

[1] அண்டமென்னும் கோளத்துக்கதிபதியே! ஆர்த்தனாக (துயரப்படுகிற வனாக) மா (ஆகாதே, என்பது பொருள்.

இவ்வாறு எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈசுவரரான பிரம்மதேவர் சொன்ன வரங்களெல்லாவற்றையும்பெற்று மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து பிரம்மாவினால் விடைகொடுக்கப்பட்ட ஸுரபி உலகத்தைக்காப்பதற்காகத் தன்ஸந்ததிகளை மிகுதியாகஉண்டுபண்ணித் தன்உலகத்தில் பிரவேசித்தது. பாரதனே! பிரம்மாவே இவ்வாறு வரமளித்ததனால் எல்லாவற்றிற்கும்மேல் கோலோகம் இருக்கிறது. முதலிலிருந்து உனக்கு எல்லாவற்றையும் சொன்னேன்" என்றார்.

நூற்றுப்பதினெட்டாவது அத்யாயம்

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ஸுரபியின் ஸந்ததிகள்முதலியன)

யுதிஷ்டிரர், "முற்காலத்தில் ஸூர்யனுக்கும் ஸுரபிக்கும் முதலில்பிறந்த ஸந்ததிகள் எவை? இதை எனக்கு விரிவாகச்சொல்லும். என்மனம் பசுக்கள்மேல் விருப்பமுற்றிருக்கிறது" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"ராஜனே! உலகத்திற்குத் தாய்களாயிருக்கும் கோக்களின் சிறந்தபேர்களை விரிவாகக்கேள். மங்களத்தைத்தருகின்ற கோக்களினால் மூவுலகங்களும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதிகாலத்தில் ஸுரபியிடமிருந்துஉண்டான ஸந்ததிகளை நான் சொல்லுகிறேன். நீ அவற்றைக்கேள்; அதனால், பெரும்புகழை அடைவாய். உக்கிரமான தவம் செய்யத்தொடங்கின ஸுரபி தவம்செய்து விளங்குகின்ற ஒளியுள்ள பதினொருபுத்திரர்களைப் பெற்றது. அவர்கள் ருத்திரர்களென்று வேதத்தில் துதிக்கப்படுகின்றனர். அஜைகபாத், அஹிர்ப்புத்னியன், மிக்கபுகழ்பெற்ற திரியம்பகன், வ்ருஷாகபி, சம்பு, கபாலி, ரைவதன், ஹரன், பகுரூபன், சக்தியுள்ளவனும் உக்கிரனுமாகிய உக்கிரன் அந்தஉக்கிரனுடைய புத்திரனும் மிக்க புகழும்ஒளியுமுள்ளவனுமான விச்வரூபன்என்னும் இப்பதினொருருத்திரர்களை உனக்குப் பெயர்களோடு சொன்னேன். இவர்கள் மகாத்மாக்கள்; பெரியயோகிகள்; மகிமையுள்ளவர்கள்; மிக்கபலசாலிகள்; தேவர்களிலும் பிரம்மஜ்ஞானிகளிலும் மிகச்சிறந்த ஜன்மமுள்ளவர்கள். இவர்களே உலகத்தில் பிராம்மணர்களுக்கு முதற்காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றனர். இந்தப்பதினொருருத்திரர்களும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஈசுவரர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். இம்மஹாத்மாக்கள் நூற்றுவர் சத

ருத்திரர்களென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். ஸுரபியானவள் பிறகு பூமிதேவியென்னும் முதற்கன்னிகையைப் பெற்றாள். அந்தப் பூமிதேவி வேண்டினவற்றையெல்லாங் கறக்கும்பசுவாயிருந்து பிராணிகளைக் காப்பாற்றுகிறாள். ராஜனே! கோப்ராம்மணனென்னும் ஒரு பிள்ளையையும் ஸுரபிபெற்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதனால், ஸுரபியே கோக்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் தாயாகச்சொல்லப்படுகிறாள். வரங்கொடுப்பவரும் நூறுருத்ரர்களின் உத்பத்திக்கும் காரணமாயிருப்பவருமான பதினொருருத்திரர்களை முதலில் உண்டு பண்ணி, பிறகு எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனும் நவக்ரஹங்களிற் சிறந்தவனும் உலகங்களாற் கொண்டாடப்பெற்றவனும் அம்ருதமும் யாகங்களுக்கும் ஓஷதிகளுக்கும் சுவைகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் உயிருக்கும் முக்கியமான ஆதாரமாயுள்ளவனுமான சந்திரனென்னும் ராஜனைப் பெற்றாள். பிறகு, யோகமார்க்கத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் ஸ்ரீதேவி (செல்வம்) மேதை (புத்தி) கீர்த்தி ஸரஸ்வதிதேவியென்னும் நாலு பெண்களைப் பெற்றாள். நினைத்தஉருவங்களெடுக்கும் அந்தச்சுரபி இந்த ஸந்ததிகளைப்பெற்றபின் சிறந்தமங்களகரமான கோக்களென்னும் தாய்களைப்பெற்றாள். புண்யை, மாயை, மதுச்யோதை, சிவை, சிக்ரை, [1] ஸரித்வரை, ஹிரண்யவர்ணை, ஸுபகை, கவ்யை, ப்ருச்நி, குதாவதி, அங்காவதி, க்ருதவதி, ததிக்ஷீரபயோவதி, அமோகை, ஸுரஸை, ஸத்யை, ரேவதி, மாருதி, ரஸை, அஜை, ஸிகதை, சுத்ததூமை, அதாரிணி, ஜீவை, ப்ராணவதி, தன்யை, சுத்தை, தேனு, தனுவஹை, இந்திரை, ருத்தி, சாந்தி, சாந்தபாஸை, ஸரித்வரை இந்த [2] நாற்பத்தொருபெண்களும் தேவலோகத்திற் பூஜிக்கப்பெற்ற பாக்யசாலிகள். மறுபடியும் ஸுரபிக்குச் சந்திரகிரணத்துக்கும் தாமரைக்கிழங்குக்கும் ஒப்பானநிறமுள்ளதும் கழுத்தில் ரத்நம்போல ஒளியுள்ளதும் மாலைபோன்ற கழுத்துச்சதையுள்ளதும் உயர்ந்த கொண்டையுள்ளதும் சிறந்தஒளியுள்ளதுமான தக்ஷமென்றுபெயர் பெற்ற அழகானரிஷபம் பிறந்தது. ஸுரபியின் ஸம்மதத்தின்மேல் அது மகேசுவரருக்குக் கொடியாகக் கொடுக்கப்பட்டது. நினைத்த ரூபமெடுப்பவையும் உயர்ந்தவையுமான பசுக்கள் ஆதித்யர்களுக்கும் வஸுக்களுக்கும் விசுவேதேவர்களுக்கும் சிறந்த புண்ணியமுண்டா

[1] இரட்டித்து வந்திருக்கிறது.

[2] முப்பத்துநான்குபெயர்கள்தாம் மூலத்திலுள்ளன; முன்வரும் ஸ்ரீதேவி முதலியநான்கையும்சேர்த்தும், 'ததிக்ஷீரபயோவதி' என்பதை, 'ததிவதி, க்ஷீரவதி, பயோவதி என மூன்றாகப்பிரித்தும், 'ஸரித்வரை' இரண்டையும் கணித்தலிகொண்டும் நாற்பத்தொன்றாகவும் கொள்ளலாம்.

கும்படி வரங்களை அளித்தன. அதன்பிறகு, ஸுரபி திரும்பவும் தவஞ் செய்து பசுக்களைப்பெற்றது. யுதிஷ்டிர! அந்தப்பசுக்கள் இந்திரன் முதலான திக்பாலகர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. ஸுஷ்டுநை, கபிலை, புகழ்பெற்ற ரோஹிணி, தேவர்கள் விரும்பத்தக்கரூபமுள்ள காமதேனு ஆகிய மேலேசொல்லப்பட்ட இந்நான்குபசுக்களும் நிரம்பக் கறந்து உலகங்களால் துதிக்கப்படுகின்றன. முற்காலத்தில் தேவர்களும் அவற்றிற்குக் கன்றுகளாகப்பிறந்து உத்தமமான அம்ருதத்தைக் குடித்தனர். ஸுரபியானது தேவர்க்கரசனும் மஹாத்மாவுமான இந்திரனுக்கு ஸுஷ்டுநையையும் யமனுக்குக் கபிலையையும் வருணனுக்கு ரோஹிணியையும் அரசனை குபேரனுக்கு ஸர்வகாமதுகையென்னும் காமதேனுவையும் கொடுத்தது. சிறந்த ரிஷிபோன்றவனே! இவ்வாறு பெயர்பெற்ற இந்தஸுரபியின் ஸந்ததிகள் உலகங்களால் பூஜிக்கப்பெற்றவை. இவற்றின் ஸந்ததிகளால் பூமிநிரப்பப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுலகத்திலுள்ள சிறந்தவையெல்லாம் பசுக்களினால் உண்டானவை. ஸுரபியின் இந்தஸந்ததியை வரிசையாகப் பேரிட்டுச் சொன்னேன். அரசர்க்கரசே! இன்னும் நான் உனக்கு என்னசொல்ல வேண்டும்? சொல்" என்றார்.

நூற்றுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(தேவர்கள் கோக்களிடத்தில் வஸிப்பதுமுதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! அப்போது, ஸுரபிதேவிக்கு, கீர்த்தி லக்ஷ்மி ஸரஸ்வதி மேதைஎன்னும் சிறந்ததேவப்பெண்கள் நால்வர் பிறந்ததாகக்கேட்டேன். இவர்கள் கோக்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பவர்களா? அல்லது, அவைகளிற் சேர்ந்திருப்பவர்களா? எந்தத் தேவர்கள் கோக்களை அடுத்திருப்பவர்களென்பதை எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"எந்தத்தேவதையைப் பசுக்கள் ஆசிரயிக்கின்றனவோ அந்தத் தேவதைக்குத்தான் தேவதையென்றுபெயரென்றும், தேவதையைப் பற்றியதுதான் தெய்வம் அதாவது அதிருஷ்டமென்றும் பிராம்மணர்கள் அறிகின்றனர். முற்காலத்தில் தேவர்களெல்லாரும் பிறந்தபோது தேவேந்திரன் அம்ருதத்துக்காக ஸுரபியினிடஞ்சென்று, 'தேவியே! சுவைமிக்கதும் நன்மையைத் தருவதுமான அமிருதத்தை நீ அனுக்ர

கத்தினால் எனக்கு அளிக்கவேண்டும். அதனால், எனக்கு அமரத்வம் (இறவாமை) வரவேண்டுமென்றும் பிரார்த்திக்கிறேன்' என்று கேட்டான். அதற்கு ஸுரபி, 'தேவராஜனே! சுன்றுகி என்னுடைய பாலைக் குடி. அதனால், அமரத்வத்தையும் இந்திரபதத்தையும் பெறுவாய். விருத்திரனுக்குப் பகைவனே! போரில் உனக்குப் பகைவரால் துன்பமுண்டாகாது. சக்ரனே! பிரபுவே! உனக்குப் பலமுண்டாவதற்காக என்பாலைக் குடிக்கக்கடவாய்' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, தேவேந்திரன் அந்தச்சுரபியின் முலையைக்குடித்து அமரத்வத்தையும் நல்லஉருவத்தையும் சிறந்தபலத்தையும் அடைந்தான். அமிருதத்தைக்குடித்து உத்ஸாகமடைந்த புரந்தரன் ஸுரபியினிடம்வந்து, 'உனக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. நான் உனது புத்ரன். உனக்கு என்னசெய்யக்கடவேன்? சொல்' என்று கேட்டான். ஸுரபி, 'புத்ரனே! எல்லாம் நீ செய்தானது. ஸ்வர்க்கத்திற்குச் செல். தேவர்களனைவரையும் காப்பாற்று. தேவர்களின் பகைவர்களைக் கொல். நீ ஸுகத்தைவிரும்பினால் கோக்களையும் பிராம்மணர்களையும் அவமதிக்கலாகாது. கோக்களும் பிராம்மணர்களும் விடும் பெருமூச்சு தேவர்களையும் வற்றச்செய்யும். கோக்களிடத்திலும் பிராம்மணர்களிடத்திலும் அன்புடன் அவர்களுக்கு, 'ஸ்வஸ்தி (க்ஷேமம்)' என்கிற சப்தத்தை நித்யமாகச் சொல்லுகிறவன் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் ஸ்வர்க்கத்திலும் வெற்றிபெற்றிருப்பான். உனக்கு இன்னும் என்னகாரியமிருந்தாலும் அதைச் சுருக்கமாக என்னிடம் சொல். நான் அதையெல்லாம் உனக்குச் செய்வேன். இதை உண்மையாக உனக்குச்சொல்லுகிறேன்' என்று சொல்லிற்று. இந்திரன், 'ஓ! தேவியே! நான் இந்தத்தேவக்கூட்டங்களோடு பசுக்கூட்டங்களிடத்தில் நித்யமாக வஸிக்கவிரும்புகிறேனென்பதை உன்னிடம் சொல்லுகிறேன். எனக்கு அனுக்ரகம் செய்யக்கடவாய்' என்று சொன்னான். ஸுரபி, 'கௌசிகனே! கோக்களின்சரீரங்கள் இதோ பிரத்யக்ஷமாகவே காணப்படுகின்றன. எந்தத்தேவதை எந்தவிடத்தில் வஸிக்கவிரும்புகிறதோ அவன் அந்தவிடத்தில் வஸிக்கலாம். பசுக்களின் தேகமெல்லாம் மிகப்பரிசுத்தமும் பூஜைக்குரியதுமானது. சக்ரனே! உனக்கு எப்படி இஷ்டமோ அப்படிச்செய்யலாம். உனக்கு ஸுகமுண்டாகும்' என்று சொல்லிற்று. அந்தஸுரபியின் அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுத் தேவேந்திரன் எல்லாத் தேவக்கூட்டங்களோடும் ஸுரபியின் ஸந்நிதியை அடைந்தான். அவற்றின் கொம்பிலும் முகத்திலும் காலிலும் தேவேந்திரன் இருந்தான்; எல்லாத்துவாரங்களி

லும் வாயு இருந்தான்; கால்களில் ஸப்தமருத்துக்கள் இருந்தனர். கொண்டையில் ஸர்வவியாபியானருத்ரரும் வயிற்றில் அக்நியும் மூலை களில் சிறந்தஸரஸ்வதியும் கோமயத்தில் உலகத்தினுல் விரும்பப்படும் லக்ஷ்மியும் மூத்திரத்தில் கீர்த்தியும் கங்கையும் பாலில் அழியாத மேதையும் இருந்தனர்; வாயில் சந்திரபகவானும் ஹ்ருதயத்தில் பக வானுன யமனும் வாலில் தர்மதேவதையும் உடம்புமயிர்களில் யாக முதலியகிரியைகளும் கண்களில் ஸூர்யனும் பூட்டுக்களில் ஸித்தர் களும் அசைவில் காரியஸித்தியும் தவமும் சக்தியும் இருந்தனர். இவ்வாறு தேவக்கூட்டத்தாரெல்லோரும் பசுக்களின் தேகபாகங் களில் நியமமாக இருந்தனர். ஆதலால், கோக்கள் பெரியதேவதை களாகப் பிராம்மணர்களால் மந்த்ரிக்கப்படுகின்றன. உலகத்திற்கு ஈசு வரர்களான தேவர்கள் சேர்ந்து கோக்களிடத்தில் வஸிக்கின்றனர். கோக்கள் விரும்பியவற்றையெல்லாம் பிரமமதேவர் முழுதும்செய்வர். தர்மராஜனே! நீயும் சிறந்தபக்தியுடன் கோக்களைப் பூஜிக்கக்கட வாய். உலகத்தில் சிறந்தபுண்யமும் சுத்தப்படுத்தும் ஹோமத்ரவ்ய மும் பசுக்களே. ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கீழேதள்ளிப் பக்ஷிக்கப்பட்ட ப்ருகுவம்சத்துரிஷி பசுக்களின் நுரையை உட்கொண்டு திரும்பவும் உயிரை அடைந்து பிறகு கோலோகத்தை அடைந்தார்" என்றார்.

நூற்றிருபதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ஸுமித்ரர் பேனபரென்னும்பெயர் பெற்றது.)

யுதிஷ்டிரர், "பேனபரென்கிற பேருள்ளவர் யார்? அவர் முன்னே எப்படி பக்ஷிக்கப்பட்டார்? இறந்தவர் எவ்வாறு பிழைப்பிக் கப்பட்டார்? அவர் கோலோகத்தைச் சார்ந்ததெப்படி? மானிடலோக த்திலுள்ள வ்யவஸ்தைகளுக்கு அது விரோதம். தெய்வபலமின்றி மனிதர்களுக்கு இதுகிடைப்பது மிகஅரிது. இந்தவிஷயத்தில் எனக் குப் பெரியஸம்சயம் இருக்கிறது. அதை எனக்கு உரைக்கக்கட வீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பாரதனே! ப்ருகுவம்சத்தில் ஸுமித்ரரென்பவரைக் கேள் விப்படுகிறோம். அவர் எல்லாவேதங்களையும் நிரம்பஓதி வானப்ரஸ்தா சிரமத்திலிருந்து பெருந்தவஞ்செய்துகொண்டு எப்போதும் தம் அநுஷ்டானந்தவறாமலிருந்தார். அவர் வித்தையிலும் அநுஷ்டா

ஙங்களிலும் உண்மையை அறிந்தவர்; தர்மசாஸ்திரங்கள் அர்த்தசாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிலும் தேர்ந்தவர்; மூன்றுகாலங்களிலும் தவறாமல் ஸ்நாநம்செய்பவர்; மூன்றுஸந்திகளையும் தவறாமல்உபாஸனைசெய்பவர்; பொறுமையுடன் நித்யமாக அக்நிஹோத்ரத்தையும் ஜபஹோமங்களையும்செய்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் விருந்தினர்களையும் நியமத்துடன் பூஜித்துக்கொண்டும் உயிர் நிற்பதற்குமட்டும் ஏதேனும் கொஞ்சம் ஆகாரம் செய்துகொண்டும் இருந்தார். திரிசிகரமென்னும்மலை ஒன்றிருக்கிறது. ருத்ரரால் உண்டாக்கப்பட்டதும் குலஜை என்று புராணங்களில் சொல்லப்பட்டதுமான ஒருநதி அந்தமலையிலிருந்து பெருகுகிறது. மேடுபள்ளமில்லாதபிரதேசமும் பலவகைப் புஷ்பங்கள் நிரம்பினதும் காட்டிலுள்ள ஓஷதிகளும் மரங்களுமுள்ளதும் பலவகைப்பறவைகளாலும் மிருகங்களாலும் சூழப்பட்டதும் ஈக்களும் கொசுகுகளும் காக்கைகளும் கழுகுகளும் அண்டாததும் கறுத்த தர்ப்பங்களும் புற்களும் மிகுதியாகவுடையதும் மிக்க அழகியதும் பிரகாசமான ஒளியுள்ளதும் எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தும் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமலும் கறுத்துமிருக்கும் யாகத்திற்கு உரியமரங்களினால் மூடப்பட்டதுமான அவ்வாற்றின்கரையில் பிருகுவம்சத்துரிஷிகளின் பரிசுத்தமான ஆசிரமம் முன்னம் இருந்தது. சிறந்த தவமுள்ள ஸுமித்ரரென்னும் பிருகுவம்சத்துரிஷி முன்னோர்களாகிய ப்ருகுக்கள் அனுஷ்டித்து வந்த நல்லநடையோடு அந்த ஆசிரமத்தில் வஸித்தார். பரிசுத்தமான தவமுள்ள ஆங்கிரஸரென்னும் ஒருரிஷி கார்காலத்தின் இரண்டாவது மாதமாகிய புரட்டாசிமாதத்தின் பர்வத்தில் பரிசுத்தமான நியமத்துடன் சர்க்கரியென்னும் சிறந்தபசுவை அவருக்குத் தானஞ்செய்தார். தர்மத்தையே இயற்கையாகவுடைய அந்தஸுமித்திரர் அந்தப் பசுவைப்பெற்றுக்கொண்டு ஊக்கத்தோடும் சிறந்தபக்தியோடும் தம் பெற்றதாயைப்போல அதைக் கவனித்தார். நினைத்த ரூபமெடுப்பதாகிய அந்தச்சிவப்புப்பசு அவரால்வளர்க்கப்பட்டு மிக்கவலிமையுள்ளதாகவும் காட்சிக்கினியதாகவும் வளர்ந்தது; பக்கநரம்புகள் வெளிப்படாததும் மிக்கஅழகுள்ளதுமாயிருந்தது. முதுகின் இருபுறங்களும் நடுவும் கறுத்ததும், தேன்போலச் சிவப்புநிறமுள்ளதும், நுண்ணிய ரோமங்களினால் அழகாகவும் பருத்தும் உயர்ந்துமிருக்கும் உருவமும் மெல்லியதோலும் கறுத்தவாலும் வெளுத்தமுகமும் முலைகள் ஏற்றக்குறைவில்லாமல் வட்டமாயிருக்கும் மடியுமுள்ளதும், பின்உயர்ந்து முன் தாழ்ந்ததும், முனைகள்போல நெறித்தகாதுகளும் அழகானகண்களும் நீண்டனவும குட்டைக்கொம்புகளும் சந்தில்லாத பற்களும்

கழுத்தில் சதைபருத்துத்தொங்கும் அலைதாடியுமுள்ளதும், அன்புள்ளதும், மங்களகரமும், எப்போதும் அடக்கமுள்ளதும், மழமழப்புள்ளதும், நிரம்பின பெருங்குரலுள்ளதும், பிரம்மாவினாலுண்டாக்கப்பட்ட சிறந்த கோலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தினதுமாயிருக்கின்ற அந்தப் பசு அழகினாலும் ஒளியினாலும் இளமைப்பருவத்திலிருக்கின்ற பெண்போல விளங்கிற்று. வலிமையுள்ளதும் காட்சிக்கினியதுமான அப்பசு ஒருவிருஷபத்தோடுபுணர்ந்து உருவத்தில் தமக்குச்சமமாயிருக்கும் ஆண்பெண் இரண்டுகன்றுகளை ஈன்றது. அந்தப்பிருகுவம்சத்து முனிவர் இரண்டுகன்றுகளுடனும் அந்தப்பசுவை வளர்த்தார். அவ்விரண்டு கன்றுகளும் புணர்ந்ததனால் ஆயிரம்மாடுகள் உண்டாயின. அரசர்க்கரசனே! அந்தப்பசுக்களும் விருஷபங்களும் ஒன்றோடொன்றுசேர்ந்ததனால் அநேகமாயிரம்மாடுகள் உண்டாயின. அவற்றிற்குக் கணக்கில்லை. அவருடைய ஆசிரமமும் அந்தக்காடுமுழுமையும் அந்தக்கோக்களினால், ஆகாயம் மேகங்களினால் நிரப்பப்படுவதுபோல நிரப்பப்பட்டன. [1] குலத்திற்குத் தலைவனே! அந்தமாட்டுமந்தைகளில் சில தாமரைமலர் நிறமானவை; சில பலாசம்பூ நிறமானவை; சில பொன்னிறமானவை; சில சந்திரகிரணம்போன்றவை; சில வெள்ளிநிறமானவை; சில சிவந்தவை; சில நீலநிறமும் சிவப்பு நிறமும் பழுப்புநிறமும்கலந்தவை; சில கறுத்தவை; சில கபிலவர்ணமுள்ளவை. அவை இப்படிப் பலநிறங்களால் விசித்ரமாயிருந்தன. அந்தஸுமித்ரர் பசுக்களுக்குப் பலமுண்டாக்குவதிலேயே ஊக்கமுள்ளவராகிக் கன்றுகளிடமுள்ள புத்ரவாஞ்சையினால் பாலை உபயோகிப்பதில்லை. அவ்வாறு பசுக்களின் நன்மையையேபார்த்து அவற்றிற்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு கன்றுகள் ஊட்டி உமிழ்ந்ததை ஆகாரமாகக்கொண்டே அவருக்கு நீண்டகாலம்சென்றது. அவர் பசிதாகங்களால் களைத்திருந்தாலும், பசுக்களுக்குப் பால் அதிகமாயிருந்ததனால் கன்றுகள் எப்போதும் குடித்து உமிழ்ந்த மிகுதியான நுரையையே குடித்துக்கொண்டிருந்தார். யுதிஷ்டிர! அதனால், அந்தஸுமித்ரருக்குப் பேனபர் (நுரையைக்குடிப்பவர்) என்று பெயர்உண்டாயிற்று.

---

[1] 'குலயூதப' என்பது மூலம்.

நூற்றிருபத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்ம பர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(உலகத்துக்கு உதவாமல் வாழுவது தீங்கென்றறிந்த ஸௌமித்ரர் பசுக்கள் அவரைக் கைவிட நிச்சயித்தது.)

நினைத்த உருவமெடுக்கும் (கோலோகத்துப்) பசுக்கள் அழகான லக்ஷணங்கள்பொருந்திய பெண்ணுருவமெடுத்து மகிழ்ந்து பாடிக்கொண்டு ஒருமடுவில் விளையாடின. அந்தஸௌமித்ரருடைய பசுக்கள் ஆச்சரியத்தினால் கண்கள்மலர்ந்து மானிடச்சொல்லாக, 'நீங்கள் யார்?' என்று அந்தஸ்த்ரீகளைக் கேட்டன. அதற்கு, அந்தப்பெண்கள், 'நாங்கள் எல்லாநல்வினைகளின் சிறந்தபயன்களையும் பெற்றபசுக்கள். நாங்களெல்லாரும் பெண்ணுருவமெடுத்து நினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கிறோம்' என்றுசொல்லினர். ஸௌமித்ரர் பசுக்கள், 'கோக்களுக்குக் கோக்களே சிறந்ததெய்வம். கோக்களுக்குக் கோக்களே முக்கியமான தஞ்சம். உங்களுக்கு இந்தப் புண்ணியப்பயன்வந்தது எவ்வகை? அதை எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள்' என்றுகேட்டன. அதற்கு, அந்தப்பெண்கள், 'எங்களுடைய ஹவ்யகவ்யங்களாகிய பால் நெய்முதலான ஹவிஸுகளினால் தேவர்களும் பிதிருக்களும் அக்நியும் பிராம்மணர்களும் திருப்திசெய்விக்கப்பட்டனர். அப்படியே எங்கள் ஸந்ததிகளினால் (உழவுத்தொழில்) எப்போதும் விருத்திசெய்யப்பட்டுவருகிறது. ஆயிரக்கணக்கான ரிஷபங்கள் வண்டிகளிலும் பூட்டப்படுகின்றன. இந்தநிரம்பின புண்யங்களினால் நாங்களும் எங்கள் ஸந்ததிகளும் மிகவும் விரும்பத்தக்கதாகிய கோலோகத்தை அடைந்தோம். பசுக்களே! நீங்களெல்லாரும் உங்கள் கன்றுகளோடும் ரிஷபங்களோடும் (இம்முனிவரிடத்திலேயிருந்து உலகத்திற்கு யாதொரு உதவியும் செய்யாமையால்) கீழேபோகிறவர்களென்றே நாங்கள் ஞானக்கண்களினால் பார்க்கிறோம்' என்றுகூறினர். ரிஷியின் பசுக்கள், 'அப்படியாயின், கோக்களுக்குக் கோக்களே மேலானதெய்வமும் மேலானதஞ்சமும். உங்களை நீங்கள்தாமே கரையேற்றவேண்டும்? நாங்கள் உங்களை அடைக்கலம்புகுகிறோம். நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்? எப்படி நடக்கவேண்டும்? எப்படிக் கோலோகத்தை அடைவோம்? எவ்வகையாக இகழப்படாமலிருப்போம்?' என்று கேட்டன. அதற்கு, அந்தப்பெண்கள், 'ரந்திதேவனுடைய ஆயிரம்வருஷகாலத்து ஸத்ரயாகம் நடந்துவருகிறது. அந்தயாகத்தில்

அவ்வரசனுக்குப் பசுக்களாகி உடனே செல்லுங்கள். அவனுக்குப் பசுக்களாக உபயோகப்பட்டு யாகத்தினால் பரிசுத்தஞ் செய்யப்பட்டுப் புண்ணியம் துணையாகக்கொண்டு சிறந்தகோலோகத்தை அடைவீர்கள்' என்று சொன்னார்கள். அந்தப்பெண்களின் அந்தச்சொல்லைக் கேட்ட அந்தப்பசுக்கள் மனத்தில் உற்சாகங்கொண்டு அந்தயாகத்திற்குப்போக நிச்சயித்து மிக்க ஆவலுற்றன. 'அந்த அரசனுடைய யாகம் அப்படி தர்மமாக நடக்கிறது. இந்தஸுமித்ரர் யாகப்பசுக்களாக உபயோகப்படும்படி நம்மைக்கொடார். ஸுமித்திரரால் அனுப்பப்படாமல் நம்மால் எவ்வகையிலும் போகமுடியாது' என்று அந்தப் பசுக்கள் பேசிக்கொண்டன. அப்போது, அவற்றில் ஒன்று, 'இந்த ஸுமித்ரர் கொல்லப்படவேண்டும். இதை எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். வேறுவிதமாக நாம் கோலோகத்தை அடையமுடியாது. நாமெல்லாரும் ஒற்றுமையாக இந்தநிச்சயத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்றுகூறிற்று. அந்தப்பசுக்கூட்டங்களில் அந்த ஸுமித்ரர்செய்த உபசாரத்தை நினைத்திருந்த ஒருபசுவாவது அவரைக் கொடும்பார்வையினால் பார்க்கமாட்டாமற்போயிற்று. அப்போது, தாமரைமலர்நிறமுள்ளவையும் சூரிய கிரணத்திற்கொப்பான ஒளியுள்ளவையும் செம்பருத்திப் பூப்போலச் சிவந்தகண்களுள்ளவையும் நகையில்லாமல் உறுதியான முகங்களுள்ளவையும் மேககர்ஜனைபோன்ற சப்தமுள்ளவையும் ஒளியினால் சிவந்தவையுமான கபிலைப்பசுக்கள் எல்லாப்பசுக்களின் முன்னிலையிலும், 'நாங்கள் நன்றியைத்தூரத்தள்ளி அந்தஸுமித்ரரைக் கொன்றுவிடுவோம்; ஸந்தேகமில்லை. எங்களுக்கு நீங்கள் என்ன மேன்மையைச்செய்வீர்கள் ?' என்றுகேட்டன. அதற்கு, மற்றப் பசுக்கள், 'கபிலைப்பசுக்களே! நீங்கள் எல்லாநிறப்பசுக்களிலும் முதன்மையாவீர்கள். ஒருகபிலையைக் கொடுப்பவன் நூறுகோதானத்தின் பலனைப்பெறுவான்' என்றுசொல்லின. பசுக்களின் இந்தச்சொல்லைக் கேட்டுக் கபிலைகளெல்லாம் மனமகிழ்ந்து ப்ருகுவம்சத்தவரான ஸுமித்ரரைக்கொல்வதற்கு நிச்சயம் செய்தன.

நூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(கோமாதாக்கள் ஸுமித்ரரைக் கோலோகத்துக்குக் கொண்டுபோனதும் ஸுமித்ரர்பசுக்கள் அவருடலை நசுக்கியதும்.)

பார்ப்பதற்கழகுள்ளவர்களும் நினைத்தபடி சஞ்சரிப்பவர்களுமாகிய பசுத்தாய்களென்னும் கோலோகதேவதைகள் அந்த ஸுமித்ரர்

செய்தநன்றியைநினைத்து அவரிடம்வந்து அந்த ரிஷியைப்புகழ்ந்து, 'ஓ! மகரிஷியே! நாங்கள் கோலோகத்திலிருந்து வந்திருக்கிறோம்; ரிஷபங்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் தாய்மார். உமக்குத் தெரியுமா? மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறோம். நீர் வேண்டுகிற வரத்தைக் கேளும். நீர் பசுக்கள்விஷயத்தில் உயர்ந்த நல்லஎண்ணத்தை எக்காலமும் செய்திருக்கிறீர்' என்றுகேட்டனர். ஸௌமித்ரர், 'சிறந்தவர்களான கோமாதாக்கள் மனத்தில் மிக்கஅன்புடன் எனக்கு வரமளிக்கவந்து நிற்பதனால் நான் அனுக்கிரகிக்கப்பெற்றேன்; ஆனந்த மடைந்தேன். எனக்கு இப்போதிருப்பதுபோலவே எப்போதும் கோக்களிடத்திலேயே பக்தி இருக்கவேண்டும். கோஹத்திசெய்பவரும் ப்ரம்மத்வேஷிகளுமானமனிதர்கள் கெடக்கடவர்' என்றுகேட்டார். அதற்குக் கோமாதாக்கள், 'ஓ! ரிஷிசிரேஷ்டரே! நீர்கேட்டது அப்படியே ஆகும். உமக்கு நன்மையையும் எங்களுக்குப் பிரியத்தையும் சொல்லுகிறீர். ரிஷிசிரேஷ்டரே! எங்களுடன் கோலோகத்திற்குப்போகலாம்; வாரும்' என்று சொன்னார்கள். ஸௌமித்ரர், 'நீங்கள் விரும்பின இடத்திற்குச் செல்லுங்கள். என் அன்புள்ளவையும் ஆதரவற்றவையுமான இந்தப்பசுக்களை விட்டுப்போக நான் கருதேன்' என்றுசொன்னார். அவருடைய சொல்லையும் கபிலைகளின் மிகக்கொடிய சொல்லையும்கேட்ட அந்தக் கோமாதாக்கள் அந்தப் பார்க்கவரிஷியைத்தூக்கி ஆகாசத்தில் கொண்டு போயினர். அவர்கள் தங்கள் யோகசக்தியினால் ஸௌமித்ரரின் தேகத்தை அங்கேயேவைத்து ஆத்மாவைப்பிரித்து எடுத்துக்கொண்டுபோயினர். பிறகு, அவர்கள் கபிலைகளின் எண்ணத்தையும் அதற்காகத் தாங்கள் கோலோகத்திற்கு அவரைக்கொண்டுபோனதையும் அவருக்கு உரைத்தனர். அதன்பிறகு, கபிலைகள் அவ்விடத்தில் அவருடைய தேகத்தைக்கண்டு பிரதிஜ்ஞைதவறாமல் கொம்புகளாலும் குளம்புகளாலும் அதைநசுக்கின; ராஜசிரேஷ்டனே! அந்தப் பார்க்கவதேகத்தைப் பலதுண்டுகளாகச்செய்து மற்றப்பசுக்களிடம்சென்று நடந்ததையெல்லாம் தெரிவித்தன. அதன்பிறகு, பூமியில்சஞ்சரிக்கும்பசுக்கள் கோமாதாக்களினால், 'பிரம்மஹத்திசெய்த உங்களுக்கு உடனே முகம் அசுத்தமாகக்கடவது' என்றுசபிக்கப்பட்டன. ராஜனே! கோமாதாக்களும் இவ்வாறு நன்றிமறவாதவர். அவர்களால் ரிஷியும் கோலோகத்தை அடைந்தார். பசுக்களும் விடுவிக்கப்பட்டன.

நூற்றிருபத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)



(ரந்திதேவன் ஸத்ரயாகத்துக்குக் கோக்கள்சென்று உபயோகப்பட்டது முதலியன.)

அந்தப்பசுக்கள் சிறந்தஞானமுள்ள ரந்திதேவன் யாகத்திற்குச் சென்று மகரிஷிகளின் முன்னிலையில் தங்களைத் தெரிவித்துக்கொண்டன. அப்போது ரந்திதேவனென்னுமரசன் பரிசுத்தனாகிப் பக்தியோடு கைகூப்பி அந்தப்பசுக்களுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, 'வந்த காரியம் என்ன ?' என்றுகேட்டான். அந்தப்பசுக்கள், 'அரசர்க்கரசனே ! உன்னுடைய இந்த ஸத்ரயாகத்தில் எங்களை உபயோகிக்கும்படி வேண்டுகிறோம். நாங்கள் யாகபசுக்களாகும்படி அனுக்கிரகிக்கக்கடவாய்' என்றுகூறின. ரந்திதேவன், 'பசுக்களைக்கொல்வதற்கு நான் சக்தனல்லேன். நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் உங்களைக்கொன்று நான் என்னைக்கரையேற்றுவதெப்படி ? கோக்களே! உங்களைப் பசுக்களாக உபயோகப்படுத்தி உங்களையும் ஸ்வர்க்கத்திற்சேர்த்துத் தவத்தினால் தன்னையும் கரையேற்றத்தக்கவன் எவனோ அவனிடம் செல்லுங்கள்' என்றுசொன்னான். கோக்கள், 'அரசனே ! தர்மாத்மாவும் தவமுள்ளவனுமாகிய நீதான் எங்களைக் கரையேற்றத் திறமையுள்ளவனென்று கேள்விப்பட்டோம். அதனாலேதான் வலிய வந்தோம்' என்றுகூறின. ரந்திதேவன், 'இவ்வாறு என் ஸத்ரயாகத்தில்பசுவாவது உங்களுக்குவிருப்பமாயிருந்தால் நான் ஓர் உடன்பாடு செய்துகொண்டு உங்களை அக்நியில் ஹோமஞ்செய்வேன். உங்களில் ஏதாவது ஒருபசு ஒருகால் யாகத்தில் உபயோகப்பட இஷ்டமில்லாமலிருந்தால் அப்போதே கோஸத்ரயாகம் பிறகு நடவாமல் முடிந்துவிடவேண்டும்' என்றுசொன்னான். கோக்கள், 'மகாராஜனே ! நீ எங்களுக்குச்சொல்லுகிறபடியே நடக்கட்டும். எப்பொழுது பசுக்கள் இஷ்டப்படவில்லையோ அப்பொழுதே ஸத்ரயாகம் முடிந்துபோகலாம்' என்று சொல்லின. அதன்பிறகு, புத்திசாலியான ரந்திதேவனுடைய கோஸத்ரயாகம் நடந்துவருகையில் பலிகொடுப்பவர்களால் நாள்தோறும் அநேகமாயிரம்பசுக்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன. வேந்தனே ! இப்படி அநேக வருஷங்கள் கடந்தன. கொல்லப்பட்ட பசுக்களுக்குக் கணக்கில்லை. கௌரவசிரேஷ்டனே ! ஆயிரக்கணக்கான பசுத்தோல்களின் குவியல்கள் மலைகள்போலவும் மேகங்கள்போலவும் வெகுவாகக் குவிந்தன.

அந்தக்கொழுப்பின் ஜலம்பெருகி ஒரு மஹாநதி உண்டாயிற்று. இப்பொழுதும் அது பூமியில் சர்மண்வதியென்று பெயர்பெற்ற சிறந்தநதியாயிருக்கிறது. பிறகு, ஒருகால், ஒருபசு துயரத்துடன் தன்கன்றையழைத்து, 'குழந்தாய்! வா; முலை குடி; பின்பு பசியினால் கஷ்டப்படாதே. நான்கொல்லப்பட்டால் நிச்சயமாக நீ மனங்குன்றி வருத்தப்படுவாய். இந்தச்சண்டாளர்கள் ஆயுதங்களோடு என்னைக் கொல்ல வருகிறார்கள்' என்றது. மகாராஜனே! மானிடச்சொல்லாக அந்தப் பசுவினால் சொல்லப்பட்டவாக்கைக்கேட்டு ரந்திதேவன் உடனே அதை நிறுத்தினான். ராஜசிரேஷ்டனே! உடனே அவன் அந்தக்கோஸத்ரத்தை முடித்தான். அந்தயாகத்தில் விடுபட்டு ஓட்டப்பட்ட மற்றப் பசுக்கள் தம்தம் இடம்சேர்ந்தன. அந்தமகாத்மாவான ரந்திதேவனுடையயாகத்தில் பிராம்மணர்களால் புரோக்ஷிக்கப்பட்டுக்கொல்லப்பட்ட பசுக்கள் கோலோகத்தைச் சேர்ந்தன. ராஜரிஷியாகிய ரந்திதேவனும் சாஸ்திரப்படி யாகத்தைச்செய்து அதனால் தேவேந்திரனுடையஸிநேகத்தையும் நிலையான ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் அடைந்தான். பேனபரென்னும் ஸௌமித்ரரிஷி மேலுலகமாகிய கோலோகத்தில் அனேகவருஷகாலம் மகிழ்ந்திருந்தார். மிச்சமானபசுக்கள் காட்டில் திரிந்தன. பேனபருடைய இந்தச் சரித்திரத்தையும் கிருஷ்ணத்வைபாயனரால் சொல்லப்பட்டதும் புண்யமும் பரிசுத்தமுமான பசுக்களின் மகிமையையும் உனக்குச்சொன்னேன். பரதசிரேஷ்டனே! பகவானான நாராயணரும் பெரும்புகழ் பசுக்களிடத்தி லிருப்பதைக்கண்டுதான் அவற்றிற்குப் பணிவிடையையும் சிறந்தபக்தியையும் செய்தார். அரசர்க்கரசே! பாரதனே! ஆதலால், நீயும் பசுக்களைப் பூஜிக்கக்கடவாய். கௌரவசிரேஷ்டனே! பிராம்மணர்களுக்கு எப்போதும் கோதானம் செய்வாயாக" என்றார்.

நூற்றிருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி)

(பசுக்களின் சிறப்பைப்பற்றி வ்யாஸருக்கும் சுகருக்கும் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! மகானுபாவரே! உலகத்திலுள்ள பரிசுத்தங்களுக்கும் பரிசுத்தமும் பூஜிக்கப்பெற்றவற்றுள் மிகச்சிறந்ததுமான பொருள் எதுவோ அதை எனக்குச்சொல்லும்" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"இந்தவிஷயத்திலும் பிதாவும் புத்ரருமாகிய வ்யாஸருக்கும் சுகருக்கும் நடந்தஸம்பாஷணமாகிய ஒருபழைய இதிஹாஸம் கூறுகின்றனர். தானதர்மங்களில் ஆசையுள்ளவரும் மோக்ஷதர்மத்தை அடைந்திருப்பவருமான சுகரானவர், ஸ்நானஞ்செய்து ஜபமுதலான கடமைகளைமுடித்துக்கொண்டு சிறந்தநியமத்துடன் ரிஷிகளிற்சிறந்தவரும் பரிசுத்தாத்மாவும் வழுவில்லாதவரும் பரம்பரையாகவந்த ஆசாரங்களின் விசேஷங்களையறிந்தவரும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களின் விஷயங்களிலும் தேர்ந்தவரும் யாருக்குந்தெரியாத உண்மையைக்கண்டவரும் தம் தந்தையுமான வ்யாஸரைத் தலைவணங்கிப் பின்வரும் கேள்வியைக் கேட்கலானார். 'ரிஷியே! அநேகவிதமான வெவ்வேறு தானங்களைப் பற்றிப் பலமுறை சொல்லுகிறீர். பெரும்பயனையும் கீர்த்தியையும் புண்ணியத்தையுந்தருவதாகிய பரிசுத்தமான தானம் எது? மனிதன் துயரங்களைக்கடப்பதும் நல்லலோகங்களையடைவதும் எதனால்? இவ்வுலகத்திலும் அவ்வுலகத்திலும் பெருமையையடைவது எதனால்? யாகத்தைநடத்துகிறவர் யார்? யாகம் எவர்களிடத்தில் பயன்படுகிறது? யாகமென்பது யாது? யாகத்தைச்சிறப்பிப்பது எது? யாகங்களிற்சிறந்தயாகம் எது? இதை நீர் எனக்கு உரைக்கக்கடவீர்' என்றார். தெரிந்துகொள்ளவிருப்பத்துடன் வணங்கிநிற்கும் சுகருக்கு, தவத்துக்கிருப்பிடமாகிய வ்யாஸமுனிவர் கோக்களின் சிறப்பைச் சொல்லலானார். 'இவ்வுலகத்திலுள்ள தனத்தையும் புகழையும் ஆயுளையும்கொடுப்பதும் கேட்பதற்கினியதும் சுத்தங்களிலும்சுத்தமும் மங்களங்களிலும் மங்களமும் பாவங்களெல்லாவற்றையும் போக்குவதும் யாதோ அதை நான் தொகுத்துச்சொல்லுகிறேன்; கேள். புண்ணியமான காட்சியுள்ள கோக்கள் இவ்வுலகத்திலுள்ள அசையும்பொருள் அசையாப்பொருள்களையெல்லாம் ஆக்ரமித்துக்கொண்டு கோலோகத்திலிருக்கின்றன. அவை எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் எல்லாஉலகத்துக்கும் தாய்கள். ருத்ரர்களுக்கும் ஸாத்யர்களுக்கும் அவைகளே தாய்கள். பிரம்மதேவருடைய ஸந்ததியில் முதலிற்பிறந்தவையான கோக்கள் ருத்ரர்களுக்குத் தாய்களாகவும் ஆதித்தியர்களுக்கு ஸகோதரிகளாகவும் வஸுக்களுக்குப் பெண்களாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. பசுக்களுக்குத்தலைவன் சூரியன்; ஏழுமருத்துக்கள் வாலைச் சேர்ந்தவர்; அரசனாகியவருணன் ஐசுவரியம். விசுவர்களென்னுந் தேவர்கள் பசுக்களை நடத்துகிறவர்கள். இவ்வாறு தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட தாய்களாகிய பசுக்களை அறியும்பிராம்மணன் பிரம்மலோகத்தையும் கோலோகத்தையும் திண்ணமாகஅடைவான். உலகங்களுள்

சிறந்ததும் உயர்ந்தகதியுமான கோலோகத்தைவிரும்புகிறவன் செய்கையினாலும் எண்ணத்தினாலும் சொல்லினாலும் கோக்களை அவமதிக்கலாகாது. பிரம்மாவினால் உண்டாக்கப்பட்ட இந்தப்பரிசுத்தமான அறிவை அடைந்திருப்பவன் கோக்களைக் காலினால்உதைக்கவும் தடியினால் அடிக்கவும் கையினால்குத்தவுமாகாது. கோமாதாக்களின் வம்சத்தைச்சேர்ந்தவையாகிய பசுக்களின்நடுவிலும் கொட்டிலிலும் மனிதன் தெரிந்து மலமூத்ரங்களை விடலாகாது. கோக்கள் பரிசுத்தமானவை; சந்தனம்போலக் குளிர்ந்ததேகமுள்ளவை; சந்திரகிரணம் போன்ற நிறமுள்ளவை; சாந்தமும் அழகுமானவை; குங்கிலியவாஸனையுள்ளவை. நதிகள் கடலில் பிரவேசிப்பதுபோல எல்லாத்தேவர்களும் பசுக்களிடத்தில் பிரவேசித்திருக்கின்றனர். தேவலோகமும் ஆகாயமும் கோக்களின் அனுக்ரகத்தையே அனுபவிக்கின்றன. அக்நியில் தயிரை ஹோமஞ்செய்தும் தயிர்கொடுத்து ஸ்வஸ்திவாசனஞ்செய்வித்தும் தயிரைத்தானஞ்செய்தும் தயிரைச்சாப்பிட்டுக்கொண்டுமிருப்பவன் கோக்களின் அனுக்ரகத்தைப்பெறுவான். அக்நியில்நெய்யை ஹோமஞ்செய்தும் நெய்யினால் ஸ்வஸ்திவாசனஞ்செய்வித்தும் நெய்யைத்தடவிக்கொண்டும் நெய்யைக் குடித்துக்கொண்டுமிருப்பவன் கோக்களின் அனுக்ரகம்பெறுவான். கோக்கள் ஜீவனுக்காதாரமானவை. கோக்கள் தானத்திற்குச்சிறந்தவை. புண்ணியங்களைக்காப்பவையும் நல்லபலனைக்கொடுப்பவையுமான அந்தக்கோக்கள் பற்றுள்ள என்மேல் அனுக்ரகஞ்செய்யக்கடவன. எந்தப்பரிசுத்தத்தினால் தேவர்கள் இவ்வுலகத்தைவிட்டு ஸ்வர்க்கலோகஞ்சேர்ந்தனரோ பரிசுத்தங்களிலும் பரிசுத்தமான அந்தக்கோக்கள் என்தலைமேலிருக்கின்றன. [1]விளையாட்டுக்கும் மனமகிழ்ச்சிக்கும் ஸ்த்ரீபோகத்துக்கும் உரியனவாக மூவுலகங்களிலுமிருக்கும் வீணைகளும் மிருதங்கங்களும் பணவங்களும் பசுக்களின் அங்கங்களில் இருக்கின்றன. பசுக்கள்காணப்படாத இடத்தில் தேவர்களும் இரார்; அக்னிஹோத்ரங்களும் யாகங்களும்நடவா. பசுக்களின்பாலும் தயிரும் நெய்யும் சுவைகளுள் உயர்ந்தசுவைகள். கோக்கள் அம்ருதத்திலிருந்து உண்டானவை. அம்ருதத்தினால்தான் மூவுலகங்களும் ஜீவித்திருக்கின்றன. 'ஒருமாதம் நிரம்பினகன்றுள்ளதும் விரும்பத்தக்க குணங்களுள்ளதுமாகிய பசு மிகவும் பரிசுத்தமானது; கர்மங்களுக்குத் தலைமையானது. அதுவே ஸாஸ்வதி. இந்தப்பிராணிகளனைத்தும் அதனிடம் [2]கோக்

[1] பசுக்களினால் செல்வம்பெற்றவர்களுக்கே இவையெல்லாம் அமையுமென்பது. [2] அதனால் ஜீவிக்கின்றன என்பது.

கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப்பசுவே புண்பங்களுக்குமுதல்; எல்லாப்பிராணிகளின் நன்மைக்குமாயிருப்பது. தாங்குகின்றவையும் பாவத்தைப்போக்குகின்றவையும் புண்ணியத்தைத் தருகின்றவையும் பிராணிகளை உற்பத்திசெய்கின்றவையும் விருத்திசெய்கின்றவையுமான கோக்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் என்னைக் காக்கக்கடவன' என்னும் கோமந்திரத்தைச்சொல்லிப் பிராம்மணர்கள் யாகத்திற்குத் தாயானபசுவைக் கன்றுடன் யாகத்தின் ஹவிஸைக் கொடுப்பதற்கு அழைக்கின்றனர். இதுதான் அங்கங்களோடும் உபாங்கங்களோடும் கூடிய அழியாத யாகம், வேதங்களும் உபநிஷத்துக்களும் பசுக்களின் வடிவங்களாயிருக்கின்றன. குழந்தாய்! கோக்களைப்பற்றிய இந்தச் சிறந்தவிஷயத்தை நான் சொன்னேன். இதைப் பிராம்மணர் ஸபையிலெல்லாம் எப்போதும் நியமத்துடன் சொல்லவேண்டும். இதைக் கேட்பவனும் நான்சொன்ன சிறந்தலோகங்களை அடைவான். மனமகிழ்ந்து கேட்பிப்பவனும் அவ்வுலகங்களை அடைவான். பிராம்மணன் இந்தப்பரிசுத்தமான கோமதியென்னும் மந்திரத்தைச்சொல்லித் தினந்தோறும் பரிசுத்தமான ஒவ்வொருபசுவைத் தானஞ்செய்தால் அதன்பலனை முழுதும் அடைவான். பசுவில்லாவிடின் எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ்செய்யும் சிறந்தஎள்ளைப் பசுவுக்குப்பிரதியாகக் கோமதிமந்திரபூர்வகமாகத் தானஞ்செய்யவேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் சிரத்தையோடு கோமதிவித்தையை விடாமல்படித்து ஆசாரந்தவறுமலிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களினுமிருந்தும் விடுபடுவான். கோமதியைஜபித்து நெய்யை உடம்பில் தடவிக்கொண்டும் உட்கொண்டும் பசுவின்சாணியைத்தேய்த்து ஸ்நானம்செய்துமிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களினுமிருந்தும் விடுபடுவான். கோமதியை மனத்தினால் ஜபிக்கவாவதுவேண்டும். தினம் அதை ஜபிப்பது கடமை. கோமதியைப்படியாமல் நாளை வீணுகமாத்திரம் செய்யலாகாது. கோமதியை ஜபித்துத்தான் தேவர்கள் தேவத்தன்மையை அடைந்தனர். கோமதியினாலேதான் ரிஷிகள் ரிஷித்தன்மையையும் மற்றுமுள்ள எல்லாமேன்மைகளையும் அடைந்தனர். கோமதியைப் படித்தால் சிறையிலிருப்பவன் சிறையிலிருந்து விடுபடுவான்; கஷ்டத்திலகப்பட்டவன் கஷ்டத்திலிருந்துவிடுபடுவான். அவன் சுற்றத்தாருடன் சேர்ந்திருப்பான். [1]இது முழுதும்பரிசுத்தமானது. இது சிறந்ததவம். கேட்பவர்களுக்கும் இதுவே எப்போதும் சுத்தஞ்செய்வது. புத்ரனைவிரும்புகிறவர்களும் தனத்தைவிரும்புகிறவர்களுமான மனிதர்கள்

[1] ஒருசொல் விடப்பட்டது.

விருப்பினதை அடைவார். வழிநடையில் கோமதியைப்படிப்பவன் திருடர்களிடத்தினின்றும் பகைவர்களிடத்தினின்றும் விடுபடுவான். கோமதியைப் படிப்பவன் பகைகளைத் தொடர்ந்துவரும் யுத்தங்களில் கொல்லவந்தவர்களையும் உடனே ஜயித்துவிடுவான்' என்றார்.

நூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸருந்தும் சுகருந்தும் ஸம்பாஷணைத் தொடர்ச்சி.)

சுகர், 'பிதாவே! க்ஷத்திரியர்களும் சூத்திரர்களும் மந்திரம் தவறினபிராம்மணர்களும் கபிலைப்பசுவை அடிக்கின்றனரே. அது எப்படி?' என்றுகேட்க, வ்யாஸர் சொல்லலானார்.

'க்ஷத்ரியர்களும் சூத்ரர்களும் மந்திரமில்லாத பிராம்மணர்களும் கபிலையை அடுத்திருப்பதன் நிச்சயத்தைச் சொல்வேன். உலகத்தில் பசுக்களுள் கபிலைகள் உத்தமமானவையென்று நினைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைத் தானஞ்செய்பவனும் முறைப்படி உபசரிப்பவனும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவார். தடியினாலாவது காலினாலாவது கபிலைப்பசுவைத் தொடுகிறவன் தொட்டமாத்திரத்திலேயே நரகத்திற்கு ஆளாவான். கபிலையை மந்திரத்தோடேயே பிடிக்கவேண்டும்; மந்திரத்தோடேயே விடவேண்டும்; மந்திரமில்லாமல் பிடிப்பவன் புழுவாகப்பிறப்பான். தேகத்தின் மர்மஸ்தானங்களில்அடிபட்ட பசு நோயினால் ஓடமாட்டாமல் எத்தனை அடிகள் நடக்குமோ அத்தனை உலகங்களில், (அதை அடித்தவன்) கிருமியாகப்பிறப்பான். பசுவின்ரத்தம் எத்தனை துளிகள் பூமியில்விழுந்தனவோ அத்தனை ஆயிரம்வருஷங்கள் (அதைவிழச்செய்தவன்) நரகத்திலிருக்கவேண்டும். கபிலையை மந்திரத்தினாலேயே பிடிக்கவும் விடவும்வேண்டும். ஸமர்த்தனே! மந்திரமில்லாமல்பிடிக்கப்பட்டால் அது இருளில் அமிழ்த்திவிடும். [1]புத்திபயங்கிக் கபிலையைக்கொண்டு ஜீவிக்கிறமனிதர்கள் அநேகமாயிரம் வருஷங்கள் நரகத்தில்விழுந்திருப்பர். எந்தப்பிராம்மணர்கள் மந்திரத்துடன் கபிலையைப்பிடிக்கின்றனரோ அவர்கள் இவ்வுலகத்திலும் நற்சந்தோஷமடைவர்; பின்னும் குற்றமற்றஉலகங்களை அடைவர். கபிலைப்பசுவை விதிப்படி உபயோகிக்காதவர்களைச் சூத்ரர்களென்றறி' என்றார்.

---

[1] ஒருசொல் விடப்பட்டது.

நூற்றிருபத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வ்யாஸருக்கும் சுகருக்கும் ஸம்பாஷணைத்தொடர்ச்சி.)

சுகர், 'ரிஷிஶ்ரேஷ்டரே! அநேகநிறங்களுள்ளபசுக்களில் கபிலைகள்மட்டும் எல்லாவற்றிலும் சிறப்பைஅடைந்ததேன்?' என்று கேட்க, வ்யாஸர் சொல்லலானார்.

'புத்ரனே! கபிலைகள் பசுக்களில்சிறந்தவையானதையும் கபிலவர்ணமானதையும் மனிதர்கள்பூஜிக்கத்தக்கவையானதையும் கேள். முன்னர் அக்நிபகவான் தேவர்களைவிட்டுவிலகிப்போனானென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவன் கோக்களிடம்சென்று, 'சரணாகதர்களைக் காப்பவர்களே! உங்களைச்சரணமடைந்தஎன்னைத் தேவர்களுக்குத் தெரியாமல் மறையுங்கள்' என்றுகேட்டுக்கொண்டான். அதற்கு, அந்தப்பசுக்கள் சேர்ந்து, 'ஓ! அக்நியே! உன்வரவு நல்வரவு. இங்கே எங்களால்மறைக்கப்பட்டநீ தேவர்களால் காணப்படாய்' என்று சொல்லின. பிறகு, தேவர்கள் அக்நியைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகத் திரிந்தனர்; கோக்களிடத்தில் அக்நி மறைந்திருப்பதையறிந்து உடனே அவற்றினிடம்சென்று, 'பசுக்களே! உங்களிடத்தில் அக்நி இருக்கிறானே; ஹோமங்களைவகிப்பவனாகியஅக்நியை வெளிப்படுத்துங்கள். உலகங்களை நீங்கள் கெடுக்கலாகாது' என்றுகேட்டுக்கொண்டனர். பசுக்கள், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுஒப்புக்கொண்டு அக்நியைக்காண்பித்தன. அந்தத்தேவர்கள் அக்நியைப்பெற்றுச் சந்தோஷமடைந்து உடனே அக்நியைப்பார்த்து, 'நீ கோக்களுக்கு அநுக்கிரகம்செய்யக்கடவாய்' என்று ஏவினர். எந்தப்பசுக்களின் தேகங்களில் அக்நிஇருந்ததோ அந்தப்பசுக்கள் கபிலநிறத்தையும் எல்லாப்பசுக்களிலும் மேன்மையையும் அடைந்தன. அவற்றினால்உலகத்திற்குச்சிறந்தபலனையும் அக்நிபகவான் அளித்தான். ஆதலால், எல்லாநிறங்களிலும்சிறந்த கபிலநிறமுள்ளகோவை, ஆசையில்லாதவனும் நியமமுள்ளவனும் அக்நிஹோத்ரம்தவறாதவனும் வேதமோதினவனுமானபிராம்மணனுக்குக் கொடு. கோவானது சிஷ்டனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டால் அதன்தேகத்தில் எத்தனைரோமங்கள் இருக்கின்றனவோ அத்தனையுகங்கள் கொடுப்பவர்களையும் வாங்குகிறவர்களையும் பரிசுத்தமாகச்செய்கிறது' என்றார்.

நாற்றிருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வ்யாஸருக்கும் சுகருக்கும் ஸம்பாஷணைத்தொடர்ச்சி.)

சுகர், 'எந்தஎந்தஇடங்களில் கபிலநிறமிருப்பதனால் கபிலை யென்றறியலாம்? முன்னர் அதற்கு ரிஷிகளால் காணப்பட்ட லக்ஷணங்கள் எவை?' என்றுகேட்க, வ்யாஸர் சொல்லலானார்.

'குழந்தாய்! [1]கோக்களுள் கபிலையைஅறியும்வகையைக் கேள். கண்கள், கொம்புகள், குளம்புகள், விருஷணம், காதுகள், மூக்கு இவ்வாறிடங்களிலும் கபிலநிறமுள்ளவைஅறுவகைக்கபிலைகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. மேற்சொன்னலக்ஷணங்களில் ஒன்றுகாணப் பட்டாலும் அதைக் கபிலையென்றறியவேண்டுமென்று அறிஞர் சொல்லுகின்றனர். கண்ணில்கபிலநிறமுள்ளது அக்நியைச்சேர்ந்த தென்றும் குளம்பில்கபிலநிறமுள்ளது ருத்ரரைச்சேர்ந்ததென்றும் கழுத்தில்கபிலநிறமுள்ளது விஷ்ணுவைச்சேர்ந்ததென்றும் மூக்கில் கபிலநிறமுள்ளது சூரியனைச்சேர்ந்ததென்றும் காதில்கபிலநிறமுள் ளது வஸந்தனைச்சேர்ந்ததென்றும் விருஷணங்களில்கபிலநிறமுள் ளது காயத்ரியைச் சேர்ந்ததென்றும் அவற்றின்காரணங்களுக்குத் தக்கபடி அறுவகைஉத்பத்திகள் சொல்லப்படுகின்றன. கோக்களும் பிராம்மணர்களும் காயத்ரியும் ஸத்யமும் வஸந்தகாலமும்பொன்னும் ஒருகாரணத்திலிருந்து உண்டானவை. கண் கபிலநிறமுள்ளகோவை [2] வண்டியிற்கட்டினாலும் கறந்தாலும் ஒருவன் பாவஞ்செய்தவனாவான். அவன் நரகத்தில் நீண்டகாலமிருப்பான்; நரகத்திலிருந்து விடுபட்டபின் விலங்காகப்பிறப்பான்; மானிடப்பிறப்பை அடையும் போதும் பிறவிக்குருடனாகப்பிறப்பான்; கொம்புகள் கபிலநிறமா யுள்ளகோவை வண்டியிற்கட்டினாலும் கறந்தாலும் பலமுறை பிறக்கையிலும் விலங்குஜாதியிலேயே பிறப்பான்; குளம்புகளிற்கபில நிறமுள்ளகோவை வண்டியிற்கட்டினாலும் கறந்தாலும் அந்தஇழி வானமனிதன் ஏழையாய் முடிவில்லாதஇருளில்முழுகுவான். வாலில் கபிலநிறமுள்ளகோவை வண்டியிற்கட்டினாலும் கறந்தாலும் எப்போதும் தங்கஇடமற்றவனாயிருந்து புழுவாய்ப்பிறப்பான். காதிற்கபில

---

1 பசு காளை இரண்டுக்கும் பொதுப்பெயர்.

2 கூலிக்காக வண்டியிற் கட்டுவதும் விற்பதற்காகக்கறப்பதும் பாவமென்று முழுதும் அறிக.

நிறமுள்ளகோவை அறிந்தும் அதைக்கொண்டுபிழைக்கும் இழிவான மனிதன், ஆயிரக்கணக்கானபிறப்புக்களால் சுத்தமடைந்தபின் மானிடப்பிறப்பையடைந்தாலும், சண்டாளன்முதலான பாவஜாதிகளிற் பிறப்பான். மதிகெட்டு மூக்கிற்கபிலநிறமுள்ளகோவைக்கொண்டு பிழைப்பவன் அநேகமாயிரம்வருஷங்கள் விலங்காகப்பிறப்பான்; மானிடஜன்மமெடுத்தபின்னும் நோய்பிடித்தும் பித்துப்பிடித்தும் சக்தியற்றுமிருப்பான். கபிலைகள் தேன்போலவும் நெய்போலவும் நன்மணமுள்ளவையென்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றைக்கொண்டுஜீவிப்பவன் திர்யக்ஜாதியிற்பிறப்பான்; தாவரமாகவும்பிறந்தபின் மானிடஜன்மமடைவனாயின் இழிந்தவர்ணத்திலும் இழிந்தகுலத்திலும் பிறந்தும் அற்பஆயுளுள்ளவனாயிருப்பான். எந்தப்பாபிகள் கபிலமாட்டைக் கோபித்து வண்டியிழுக்கச்செய்கின்றனரோ அவர்கள் மகாப்பிரளயம்வரையில் நரகங்களில் கிடப்பார்' என்று சொன்னார்" என்றார்.

நூற்றிருபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஸ்ரீதேவிக்கும் பசுக்களுக்கும் ஸம்வாதமும், ஸ்ரீதேவி கோமூத்ர கோமயங்களில் வஸித்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், "பசுக்களின்சாணத்தில் லக்ஷ்மிஇருக்கிறாளென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இதில் எனக்குப் பெரியஸந்தேகம். இதைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பரதஸ்ரேஷ்டனே! அரசனே! இந்தவிஷயத்திலும் கோக்களுடன் திருமகளுக்குநடந்தஸம்வாதமாகிய இந்தப் பழையஇதிஹாஸத்தைக் கூறுகின்றனர். ஸ்ரீ தேவியானவள் அழகானவடிவமெடுத்துக்கொண்டு இவ்வுலகத்தில் பசுக்களினிடையில் புகுந்தாள். அவளுடைய அழகின்சிறப்பைக்கண்டு அந்தப்பசுக்கள் வியப்படைந்து, 'ஓ! தேவியே! உன் அழகுக்குநிகர் பூமியிலில்லை. நீ யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்? சிறந்தபாக்யமுள்ளவளே! உன்னுடையஅழகின்சிறப்பினால் நாங்கள் ஆச்சரியமடைந்தோம். நீ யார்? எங்கே செல்லப் போகிறாயென்று நாங்கள் உன்னைத்தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறோம்

பொன்னிறமானவளே! இவற்றையெல்லாம் எங்களுக்கு உண்மை யாகச் சொல்லக்கடவாய்' என்றுகேட்டன. அதற்கு, ஸ்ரீதேவி, 'உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நான் உலகத்தினுல் விரும்பப் படும் ஸ்ரீ யென்றுபேர்பெற்றவள். அஸுரர்கள் என்னுல் விடப்பட் டுத்தான் அநேகவருஷகாலம் கெட்டுப்போயினர். என்னுல்அடையப் பட்டுத்தான் தேவர்கள் நெடுங்காலமாகச் சந்தோஷப்படுகின்றனர். இந்திரன், சூரியன், சந்திரன், விஷ்ணு, ஜலம், அக்நி, ரிஷிகள், தேவர்கள்எல்லாரும் என்னுல் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டுத்தான் விளங்கு கின்றனர். கோக்களே! எவர்களிடம் நான்பிரவேசிப்பதில்லையோ அவர்கள் முழுதும் கெடுகின்றனர். தர்மார்த்தகாமங்களென்னும் மூன்றுபுருஷார்த்தங்களும் என்னுல் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டுத்தான் ஸுகத்தைத்தருகின்றன. கோக்களே! இப்படிப்பட்ட சிறப்புள்ளவ ளென்றும் ஸுகத்தைத்தருகிறவளென்றும் என்னைஅறியுங்கள். உங் களெல்லாரிடத்திலும் எக்காலமும் வஸிக்கவிரும்புகிறேன். குற்ற மற்றவர்களே! உங்களை நானே வந்துவேண்டுகிறேன். திருவுள்ள வர்களாகக்கடவீர்கள்' என்று சொன்னுள். பசுக்கள், 'நீ நிலையற்ற வள்; சஞ்சலமுள்ளவள்; அநேகருக்குப்பொதுவாயிருப்பவள். உன்னை நாங்கள் விரும்பவில்லை. உனக்கு எங்கேஇஷ்டமோ அங்கே ஸுகமா கப் போகலாம். நாங்களெல்லாரும் நல்லதேகமுள்ளவர்களாயிருக்கி ருேம். இப்போது எங்களுக்கு உன்னுல் ஆகவேண்டியதென்ன? உன்னுல் ஆகவேண்டியபிரயோஜனம் எங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. உன் இஷ்டப்படி செல்லலாம்' என்றுகூறின. ஸ்ரீதேவி, 'பசு க்களே! நீங்கள் இப்போது என்னை அங்கீகரியாமலிருப்பது உங் களுக்குத் தகுதியா? கிடைக்கஅரியவளானஎன்னை ஏன் அங்கீகரி யாமலிருக்கிறீர்கள்? நல்லதவமுள்ளவர்களே! தாமாகவந்தவர்க ளுக்கு அவமதிப்புண்டாவதுநிச்சயமென்று உலகத்திற்பரவும் இப் பழமொழி உண்மையானது. தேவரும் அஸுரரும் கந்தர்வரும் பிசாசரும் நாகரும் மனிதரும் அரக்கரும் பெரியகடுந்தவஞ்செய்து என்னை ஆராதிக்கின்றனர். கோக்களே! இப்போது என்னை அங்கீ கரிப்பதுதான் உங்களுக்குத்தகுதி. ஓ! சாந்தமானவர்களே! சரா சரங்களடங்கிய மூவுலகங்களிலும் நான் அவமதிப்பதற்குரியவளல் லேன்' என்றுசொன்னுள். கோக்கள், 'தேவியே! நாங்கள் உன்னை அவமதிப்பதுமில்லை; தூஷிப்பதுமில்லை. நீ நிலையற்றவள்; மனவுறுதி யில்லாதவள். அதனுல், உன்னை விட்டுவிடுகிறேம். பலசொல்லி என்ன? நீ விரும்பினஇடத்திற்குச் செல்லலாம். குற்றமற்றவளே!

நாங்களெல்லாரும் சிறந்ததேகமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். எங்களுக்கு உன்னாலென்ன?' என்றுகூறின. ஸ்ரீதேவி, 'நான் உங்களால் அவமதிக்கப்பட்டேனென்பது காரணமாக உலகத்திலுள்ள எல்லாமனிதர்களாலும் அவமதிக்கப்படுவேன். என்மீது தயைசெய்ய வேண்டும். நீங்கள் மகானுபாவைகள்; காப்பாற்றவல்லவர்கள். உங்களிடம் சரணாகதியாகவந்தடைந்த குற்றமற்றஎன்னைஎன்றும்காப்பாற்றுங்கள். நீங்கள் கௌரவிப்பதை விரும்புகிறேன். நீங்கள் எப்போதும் சுபமானவர்கள். உங்கள் அங்கங்களுள் மிக்கஇழிவான ஓரிடத்திலாவது நான் வஸிக்கவிரும்புகிறேன். குற்றமற்றவர்களே! உங்களுடைய அங்கங்களில் ஒன்றும் இகழப்பட்டதாகக் காணப்படவில்லை. நீங்கள் புண்ணியமானவர்கள்; அழகானவர்கள்; பரிசுத்தமானவர்கள். உங்கள்பின்பாகத்தை எனக்குக் கொடுங்கள். உங்கள் தேகத்தில் எந்தஇடத்தில் நான் இருக்கலாமோ அதை நீங்களே எனக்கு உரைக்கக்கடவீர்' என்றுசொன்னாள். வேந்தே! மேன்மை பெற்றவையும்ஏழைகளுக்கிரங்குகின்றவையுமானகோக்கள் ஸ்ரீதேவியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது எல்லாம்சேர்ந்து மரியாதையுடன் அவளைப்பார்த்து, 'புகழுடையவளே! உன்னுடையவேண்டுகோளை நாங்கள் அவசியம் நிறைவேற்றவேண்டியவர்கள். சிறந்தவளே! எங்கள் கோமயத்திலும் மூத்திரத்திலும் நீ இருக்கலாம். அவை பரிசுத்தமானவை' என்றுசொல்லின. ஸ்ரீதேவி, 'நல்லவேளையாய் நீங்கள் என்னிடம்அன்புவைத்து அனுக்ரகம்செய்தீர்கள். ஸுகத்தைக் கொடுப்பவர்களே! அப்படியே ஆகட்டும். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. உங்களால் பூஜிக்கப்பெற்றேன்' என்று சொன்னாள். பாரதனே! திருமகள் கோக்களுடன் இவ்வகையாக உடன்பாடுசெய்துகொண்டு அவை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவ்விடத்திலேயே மறைந்தாள். புத்ரனே! கோமயத்தின்மகிமையைப்பற்றி இவ்விதமாக உனக்கு உரைத்தேன். கோக்களின் மகிமையைப்பற்றித் திரும்பவும் சொல்லுகிறேன்; கேள்.

நூற்றிருபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பிரம்மதேவர், கோலோகம் தேவலோகத்துக்கு மேலிருப்பதன் காரணத்தை இந்திரனுக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிர! கோதானஞ்செய்துகொண்டும் ஹோமஞ்செய்து மிகுந்ததைப்புசித்துக்கொண்டுமிருப்பவர் எவரோ அவர் ஸத்ரயாக முதலிய யாகங்களைத் தினந்தோறும் செய்தவராகிறார். இவ்வுலகத்தில் தயிரும் நெய்யுமின்றி யாகம் நடப்பதில்லை. ஆதலால், கோக்களாலேதான் யாகம் நிறைவேறுவது காணப்படுகிறது. கோதானம் எல்லாத்தானங்களிலும் சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. கோக்கள் மிகச்சிறந்தவை; பரிசுத்தமானவை; பிறரைப் பரிசுத்தஞ்செய்பவற்றுள் சிறந்தவை. நன்மைக்காகவும் பாபநிவிருத்திக்காகவும் அவற்றையே பூஜிக்கவேண்டும். அவற்றின்பால் தயிர் நெய்களும் எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குகின்றவை. கோக்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் சிறந்தசக்தியாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பரதஶ்ரேஷ்டனே! கோக்களுக்குமேலானபரிசுத்தம் ஒன்றுமில்லை. யுதிஷ்டிர! இந்தவிஷயத்தில் பிரம்மதேவருக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையாகிய ஒருபழையசரித்திரம் கூறுகின்றனர். அஸுரர்கள் வெல்லப்பட்டபிறகு, இந்திரன் மூன்றுஉலகங்களுக்கும் அரசனானான். எல்லாப்பிரஜைகளும் ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும்கைப்பற்றி மகிழ்ந்திருந்தன. குந்திபுத்ரனே! அப்போது ஒருகால், ரிஷிகள், கந்தர்வர், கின்னரர், நாகர், அரக்கர், தேவர், அஸுரர், கருடர், (கஶ்யபர் முதலிய) ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்கள் ஆகியஇவர்கள் பிரம்மதேவரை அடுத்திருந்தனர். நாரதரும், பர்வதரும், விசுவாஸு ஹாஹா ஹூஹூ என்னும் கந்தர்வர்களும் தேவலோகத்துக்குரியதானங்களைப்பாடி அந்தப்பிரபுவை ஆராதித்தனர். அவ்விடத்தில் அப்போது காற்று தெய்வலோகத்து மலர்களை அடித்துவந்தது. ஆறுருதுக்களும் நல்ல வாஸனையுள்ளபுஷ்பங்களைத் தனித்தனியே கொண்டுவந்தன. எல்லாப்பிராணிகளும்சேர்ந்திருப்பதும் தேவவாத்தியங்கள் முழங்குவதும் தெய்வப்பெண்களின் நாட்டியங்கள் நிரம்பியிருப்பதுமாகிய அந்தத்தேவஸபையில் இந்திரன் தேவர்க்கதிபதியாகிய பிரம்மதேவரை வணங்கி அபிவாதனஞ்செய்து, 'பகவானே! பிதாமஹரே! கோலே

கமானது லோகங்களுக்கெல்லாம் தலைவர்களாகிய தேவர்களுக்கு மேலிருப்பதேன் ? இதனைத் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். ஈசுவரரே ! கோக்கள் தேவர்களுக்குமேல் ரஜோகுணமில்லாமல் ஸுகமாகவஸிக்கும்படி என்னதவம் செய்தன? என்னபிரம்மசர்யவிரதம் செய்தன ?'' என்றுவினவினான்.

பிறகு, பிரம்மதேவர் பலாஸுரனைவதஞ்செய்தவனாகிய அந்த இந்திரனைப்பார்த்து, 'பலனைக்கொன்றவனே! பிரபுவே! நீ கோக்களை எப்பொழுதும் மதியாமலேஇருக்கிறாய். அதனால், அவற்றின் மகிமையை நீ அறியவில்லை. தேவஸ்ரேஷ்டனே! கோக்களின்சிறந்த சக்தியையும் மகிமையையும்கேள். வாஸவனே! கோக்கள் யாகத்தின்உறுப்புக்களென்றும் யாகமேயென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. அவையின்றி யாகம் எவ்வகையிலும் நடவாது. அவை பாலினாலும் நெய்யினாலும் ஜனங்களைக் காப்பாற்றுகின்றன. அவற்றின்பிள்ளைகளும் பயிர்செய்வதற்கு உதவிசெய்கின்றன.பலவகைத்தானியங்களையும் விதைகளையும் உண்டுபண்ணுகின்றன.அவற்றினால் எல்லாயாகங்களும் ஹவ்யகவ்யங்களும் நடந்துவருகின்றன. தேவேந்திரனே! அந்தப்பசுக்களும் அவற்றின்பால்தயிர்நெய்யும் புண்ணியமானவை. பசுக்கள் எல்லாப்போகங்களையும் கொடுக்கின்றன. பசியினாலும் தாகத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டஜனங்களையும் தவத்தினால்வருந்தின ரிஷிகளையும் அவை காப்பாற்றுகின்றன. வாஸவனே! பசுக்கள் ஜனங்களைத் தொழில்களிலும் நற்கருமங்களிலும் ஒழுங்காகப் பிரவிருத்திக்கச்செய்கின்றன. அதனால், அவை எப்போதும் நமக்குமேலிருக்கின்றன. இந்திரனே ! நூறுயாகங்களைச்செய்தவனே ! தேவர்களுக்குமேல் கோக்கள்வஸிப்பதற்கு இந்தக்காரணம் உனக்குச்சொன்னேன். வாஸவனே! பசுக்கள் வரம்பெற்றவை; வரமளிப்பவை. அவை புண்ய கருமங்களுக்குரியவை ; பாவத்தைப் போக்குகின்றவை; மங்களகரமானலக்ஷணங்கள்பொருந்தியவை.பலாஸுரனைஸம்ஹரித்ததேவேந்திரனே! பசுக்கள் எதற்காகப் பூமிக்குப்போயினவென்பதைப்பற்றியும் சொல்லுகிறேன்;முழுதும்கேள். அப்பா ! தேவஸ்ரேஷ்டனே ! முந்தியதேவயுகத்தில் மிக்கபலசாலிகளான அஸுரராஜர்கள் மூவுலகங்களையும் ஆண்டுகொண்டிருக்கையில், புத்ரனைக்குறித்து ஒற்றைக்காலால் இடைவிடாமல்நின்று செயற்கரியகடுந்தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த அதிதிதேவியின்கர்ப்பத்தில் விஷ்ணுபிரவேசித்திருக்கையில், அந்தமகாதேவி பெருந்தவஞ்செய்வதைக்கண்டு தக்ஷர்மகளும் தர்மத்

தையே தலைமையாகக்கொண்டவளுமான ஸுரபிதேவி உற்சாகத்துடன் கடுந்தவஞ்செய்தாள். அவள் பெருந்தவஞ்செய்துகொண்டு தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்ட அழகிய கைலமலைச்சிகரத்தில்பதினோராயிரம்வருஷம்ஒற்றைக்காலால்நின்றாள். புரந்தரனே! அவளுடையதவத்தினால்பீடிக்கப்பட்டதேவர்களும் ரிஷிகளும் நாகர்களும் என்னுடன் அங்கேசென்று அந்தச்சிறந்தவளைப் பணிந்தனர். அப்போது அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஸுரபிதேவியைப் பார்த்து, நான், 'ஓ! குற்றமற்றதேவியே! நீ எதற்தாகக் கடுந்தவஞ்செய்கிறாய்? மஹானுபாவையே! சிறந்தவளே! இந்தஉன்தவத்தினால் உன்மேல் சந்தோஷமடைந்து உனக்குவரங்கொடுக்கவந்திருக்கிறேன். வரம்கேள்' என்றுசொன்னேன். அதற்கு, ஸுரபி, 'உலகங்களைப்படைத்தவரே! பகவானே! எனக்கு இப்போது வரம்வேண்டாம். குற்றமற்றவரே! நீர் என்மேல் இப்போது அன்புகூர்ந்திருப்பதே எனக்கு வரம்' என்றுசொன்னாள். தேவர்க்கதிபதியே! சசியின்கணவனே! இவ்வாறுசொல்லும் அந்தச்சுரபிதேவிக்கு நான் சொன்னமறுமொழியைக் கேள். 'தேவியே! ஒன்றையும்விரும்பாமல் நீசெய்தபரிசுத்தமானதவத்தினால் நான் உன்மேல் அனுக்கிரகம் வைத்திருக்கிறேன். ஆதலால், இறவாமையென்னும்வரத்தை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். மூன்றுலோகங்களுக்கும்மேலே நீ இருப்பாய். அந்தக்கோலோகமானது என்அனுக்கிரகத்தினால் பிரக்கியாதியாயிருக்கும். மஹானுபாவையே! மனிதர்களில்உனக்குப்பணிவிடை செய்தசிறந்தஜனங்களும் உன்ஸந்ததிகளும் அந்தக்கோலோகத்தில் வஸிப்பர். சிறந்ததேவியே! தேவர்க்கும் மனிதர்க்கும்உரியஸுகங்களும் சொர்க்கஸுகமும் நீ மனத்தில்நினைத்தமாத்திரத்தில் உனக்கு அமைந்துவிடும்' என்றுசொன்னேன். ஆயிரங்கண்ணனே! அந்த ஸுரபியின்உலகங்கள் போகங்களெல்லாம்உள்ளவை. வாஸவனே! இறப்பும் மூப்பும் அங்கே வருவதில்லை; வெப்பமில்லை; சோர்வில்லை; எவ்விதமானகெடுதலும் அங்கில்லை. வாஸவனே! சிறந்தகாடுகளும் சிறந்தவீடுகளும் நினைத்தபடிசெல்லும் அழகியவிமானங்களும் அங்குள்ளன. தாமரைமலர்போன்றகண்ணுள்ளவனே! பிரம்மசாரிவிரதத்தினாலும்உபவாஸத்தினாலும்பொய்யாமையினாலும் புலன்களையடக்குவதினாலும் பலவித்தானங்களாலும் புண்ணியங்களாலும் தீர்த்தயாத்திரைகளாலும் சிறந்ததவத்தினாலும் நித்தியகர்மங்களைநன்றாகச்செய்வதினாலும் அந்தக்கோலோகத்தை அடையலாம். இந்திரனே! நீ

கேட்டதற்கு முழுதும்சொன்னேன். அஸுரர்களையழிப்பவனே! நீ கோக்களை அவமதிக்கலாகாது' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிர! இதைக்கேட்டபிறகு,தேவேந்திரன் எக்காலமும் கோக்களைப்பூஜித்து அவற்றின்மேல் கௌரவத்தையும்வைத்தான். பெருங்கீர்த்தியுள்ளவனே! பாவத்தைப்போக்குவதும் சிறந்தபரிசுத்தமும் உத்தமமுமான கோமாஹாத்மியத்தை உனக்குச்சொன்னேன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! எல்லாப்பாவங்களையும் விடுவிக்கும்உபாயம் உரைக்கப்பட்டது.ஹவ்யகவ்யங்களிலும் யாகங்களிலும் சிராத்தங்களிலும் எப்போதும் பக்தியுடன் இதைப் பிராமணர்களுக்குச்சொல்லுகிறவனுக்கு எல்லா இஷ்டஸித்தியும் அழியாதபித்ருதிருப்தியும் உண்டாகின்றன. கோக்களின்மேல்பக்தியுள்ள மனிதன் விரும்பினவற்றையெல்லாம் அடைவான். கோக்களின்மேல் பக்தியுள்ளபெண்களும் ஸுகங்களை அடைவர். புத்திரனைவிரும்புகிறவன் புத்திரனையும் பெண்ணைவிரும்புகிறவன் பெண்ணையும் தனத்தைவிரும்புகிறவன் தனத்தையும் தர்மத்தைவிரும்புகிறவன் தர்மத்தையும் வித்தையைவிரும்புகிறவன் வித்தையையும் ஸுகத்தைவிரும்புகிறவன் ஸுகத்தையும்அடைவர். பாரதனே! கோக்களிடம்பக்தியுள்ளவனுக்குக் கிடைக்காதது ஒன்றுமில்லை" என்றார்.

நூற்றுமுப்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பொன்னின் வரலாறு முதலியன.)

யுதிஷ்டரர், "கோதானமானது இவ்வுலகில் மிகச்சிறந்ததென்றும் தர்மத்தைக்கருதும் அரசர்களுக்கு முக்கியமானதென்றும் பிதாமஹரானநீங்கள் சொன்னீர்கள். ராஜ்யபாரம்செய்வது எப்போதும் கஷ்டம். நான்கு ஆஸ்ரமங்களையும் அறிவது கடினம்; சாரர்களைக்கொண்டறிவதும் முடியாது. மனத்தேர்ச்சியில்லாதவர்கள் அதைவகிக்கமுடியாது. பெரும்பாலும் அரசர்களுக்கு நல்லகதியில்லை. பூமியைத்தானம்செய்பவர்கள் நிச்சயமாகச் சுத்தராவார்கள். கௌரவஸ்ரேஷ்டரே! எல்லாத்தர்மங்களையும் நீர் எனக்கு உரைத்தீர். அப்படியே ந்ருகன்செய்தகோதானத்தைப்பற்றியும் நாசிகேதரென்னும் ரிஷி முன்னமே கோதானத்தைப்பற்றிச்சொல்லியதையும் நீர் சொன்னீர். எல்லாக்கர்மங்களுக்கும் எல்லாயாகங்களுக்கும் பூமி, பசு,

பொன் இவை தக்ஷிணைகளென்று வேதங்களிலும் உபநிஷத்துக்களி லும் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பொன் தக்ஷிணையென்னும்சுரு தியே முக்கியமாயிருக்கிறது. பிதாமஹரே! இதைப்பற்றிச் சரியாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். பொன்னென்பது எது? அது எக்காலத்தில் எப்படிஉண்டானது? எவ்வுருவமானது? அதன்தேவதையென்ன? பலனென்ன? எதனால் சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது? அறிஞர் ஸுவர்ணதானத்தைச் சிலாகிப்பது ஏன்? யாகங்களில் தக்ஷிணைக்குப் பொன்சிறந்ததாயிருப்பது எதனால்? பூமியையும் பசுக்களையும்காட் டிலும் பொன்னானது சிறந்தபரிசுத்தமாகவும் தக்ஷிணைக்குமுக்கிய மாகவுமிருப்பது ஏன்? பிதாமஹரே! அதைச்சொல்லும்" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார். "அரசனே! பொன்னுண்டான வகையை, நான்அறிந்துகொண்டபடி அனேககாரணங்களுடன் விரி வாகச்சொல்லுகிறேன். கவனித்துக்கேள். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள வரும் என்தந்தையுமாகிய சந்தனுமரணமடைந்தபோது அவருக்குச் சிராத்தம்கொடுப்பதற்காக நான் கங்கையின்உற்பத்தியிடத்திற்குப் போனேன். புத்திரனே! அங்கேபோய் என்பிதாவின்சிராத்தகாரி யத்தைச் செய்யத்தொடங்கினேன். அப்போது, என்தாயாகியகங் கையும் அதற்கு உதவிசெய்தாள். அங்கேவந்த அநேகதவஸித்தி பெற்றரிஷிகளை உட்காரவைத்துத் தர்ப்பணமுதலியகர்மங்களை நான் தொடங்கினேன். முதலிற்செய்யும் அந்தக்கருமத்தைச் சாஸ்திரப் பிரகாரம் ஊக்கத்துடன்முடித்து விதிப்படி ஸரியாகப் பிண்டதானம் செய்யத்தொடங்கினேன். ராஜனே! அப்போது அழகானதோள் வளையையும் தொங்குகின்றஅணிகளையுமுடையஒருகை அந்தப்பரப் பினதர்ப்பங்களைஒதுக்கிக்கொண்டு கிளம்பிற்று. பரதஶ்ரேஷ்டனே! அந்தக்கையைப்பார்த்து என்பிதாவே நேரேவாங்கிக்கொள்ளுகிரு ரென்று சற்றுநேரம்மிக்கஆச்சரியமுற்றேன். பிரபுவே! அதன்பிறகு, நான் சாஸ்திரத்தைஆராயும்போது, எனக்குத் திரும்பவும் வேறு எண்ணமுண்டாயிற்று. 'பிதாவின்கையில் பிண்டதானம் செய்ய வேண்டுமென்னும்விதி வேதங்களிலில்லை. மனிதன் கொடுக்கும்பிண் டத்தைப் பிதிருக்கள்நேரேவாங்குவது எங்குமில்லை. தர்ப்பங்களில் பிண்டம்கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான் விதிக்கப்பட்டுள்ளது' என் கிறபுத்தி எனக்கு உண்டாயிற்று. பரதஶ்ரேஷ்டனே! அதன்பிறகு, நான் பிதாவினது அந்தக்கையைக்கண்டதைக்கவனியாமல் சாஸ்திரத் தையேநம்பிப் பிண்டவிதியின்ரகஸ்யத்தைநினைத்து அந்தப்பிண்டங் களையெல்லாம் தர்ப்பங்களில்வைத்தேன். ராஜனே! சாஸ்திரத்தை

அநுஸரித்துத்தான் அப்படிச்செய்தேனென்றறி. வேந்தனே! அதன் பிறகு, என்தந்தையின்அந்தக்கை மறைந்தது. பிறகு, கனவில் பித்ருக்கள் எனக்குத்தோன்றினர். அவர்கள் அன்புடன் என்னைப்பார்த்துச் சொன்னார்கள். 'பரதஶ்ரேஷ்டனே! நீ தர்மகாரியத்தில் மயங்காமலிருக்கிறாயே. இந்தஉன்நல்லறிவினால் நாங்கள் திருப்தியடைந்தோம். ராஜனே! நீ இப்போது சாஸ்திரத்தையே பிரமாணமாகச் செய்ததனால் உன்னுடையஆத்மாவும் தர்மமும் சாஸ்திரமும் வேதங்களும் பித்ருக்களும் ரிஷிகளும் பிரம்மதேவரும் ஆசாரியர்களும் தக்ஷர்முதலான பிரஜாபதிகளும் 1 நம்பும்படி செய்யப்பட்டனர்; அசைக்கப்படாமல் நிலைபெற்றனர். பரதஶ்ரேஷ்டனே! நீ இப்போது நல்லகாரியம்செய்தாய். ஆனால், பூமிக்கும்பசுக்களுக்கும்பிரதியாகப் பொன்னைக் கொடுக்கவேண்டும். இப்படிச்செய்தால் நாமும் நம்முடையமுன்னோர்களனைவரும் தர்மமும் பரிசுத்தர்களாகச் செய்யப்பட்டவராவோம். அந்தப்பொன் தானே சிறந்தபரிசுத்தம். பொன்னைக்கொடுப்பவர்கள் தம்குலத்தில் முன்பதின்மர் பின்பதின்மர்களைக் கரையேற்றுகின்றனர்' என்பதுஎனக்கு என்பித்ருக்கள்சொல்லியது. ராஜனே! மனிதர்க்கதிபதியே! பரதஶ்ரேஷ்டனே! அதன்பிறகு, நான் கண்விழித்துக்கொண்டு ஆச்சரியமடைந்து பொன்னைக்கொடுப்பதில் எண்ணம்வைத்தேன். வேந்தனே! பிரபுவே! தனத்தையும் ஆயுளையும்கொடுப்பதாகிய பரசுராமரின்பூர்வசரித்திரத்தையும் கேள். முன்னே, பரசுராமர் கடுமையானகோபங்கொண்டு இருபத்தொரு முறை பூமியில் க்ஷத்திரியர்களில்லாமற்செய்தார். மகாராஜனே! மலர்போன்றகண்களையுடையவீரரானபரசுராமர் பூமியைமுழுதும்வென்ற பிறகு,பிராம்மணர்களாலும் க்ஷத்திரியர்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றதும் எல்லாவிருப்பங்களையும்கொடுப்பதும் எல்லாப்பிராணிகளையும் பரிசுத்தம்செய்வதும் பராக்கிரமத்தையும் புகழையும் விருத்திசெய்வதுமாகிய அசுவமேதயாகத்தைச் செய்தார். செய்தஅந்தயாகத்தினால் பாவம் விலகின அந்தவீரரானபரசுராமர் தம்ஆத்மா பாவம்போய் லேசாயிருப்பதை உணரவில்லை. பாரதனே! அந்தமகாத்மாவானவர் அந்தச்சிறந்தயாகத்தை நிரம்பினதக்ஷிணைகளோடுசெய்தபிறகும் வெறுப்புள்ளவராகி, சாஸ்திரங்களில்தேர்ந்த ரிஷிகளையும் தேவர்களையும்பார்த்து, 'மகானுபாவர்களே! கொடியகாரியம்செய்யும்மனிதர்களுக்குப் பாவத்தைப்போக்குபவற்றுள் சிறந்ததெதுவோ அதைச் சொல்லுங்

---

1 இல்லாவிடின், பிதாவின்கையின்றிப் பிண்டத்தைக்கொடாமல் ஜனங்கள் நம்பிக்கையற்றுப் போவர் என்பது.

கள்' என்றுகேட்டார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபின், வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும்தெரிந்தஅம்மஹரிஷிகள்,'ஓ!ராமரே!வேதம்பிரமாண மென்றறிந்து பிராம்மணர்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். பாவம்விலகுவ தைப்பற்றிப் பிரம்மரிஷிகளின் கூட்டங்களிடம் திரும்பவும் கேட்க வேண்டும். மிக்கஅறிஞரானஅவர்கள் எதைச்சொல்லுவார்களோ அதைச் செய்யக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, சிறந்த மகிமையுள்ளபரசுராமர் தேவரிஷிகளாகிய வஸிஷ்டரையும் அகஸ்தி யரையும் காசியபரையும்நோக்கி, 'சாதுக்களிற்சிறந்தபோதனர்க ளாகிய பிராம்மணோத்தமர்களே! நான் எப்படிப் பரிசுத்தனாவேன்? என்னகருமம்செய்வதனால், அல்லது என்னதானம்செய்வதனால் என் பாவம்போமென்கிறஎண்ணம் எனக்குஉண்டாயிருக்கிறது. எனக்கு அனுக்கிரகம்செய்யும்விருப்பம் உங்களுக்குஇருக்குமாயின், என்னைச் சுத்தப்படுத்துவது எதுஎன்பதைச் சொல்லுங்கள்' என்றுகேட்டார். அதற்கு ரிஷிகள், 'ப்ருகுவம்சபுத்திரரே! இவ்வுலகத்தில் பாவம் செய்தமனிதன் கோக்களையும் பூமியையும் தனத்தையும்கொடுப்பத னால் பரிசுத்தனாகிறானென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். பிரம்ம ரிஷியே! எல்லாவற்றிலும்சிறந்தபாவனமாகிய மற்றொருதானத்தை யும் கேளும். தேவர்க்குரியதும் மிக்கஆச்சரியமான உருவமுள்ள தும் அக்னியில்பிறந்ததுமாகிய ஸுவர்ணமென்றுபெயர்பெற்ற பொ ருள் முற்காலத்தில் தன்சக்தியினால் உலகங்களையெரித்துக்கிளம்பின தென்றுகேட்டிருக்கிறோம். அதைக்கொடுப்பவன் பயன்பெறுவன்' என்றுகூறினர். பிறகு, மகிமைபொருந்தினவரும் தவஉறுதியுள்ள வருமானவஸிஷ்டர் அவரைப்பார்த்து, 'ராமா! அனலுக்கொப்பான ஒளியுள்ளபொன்னானது எப்படியுண்டானதென்பதைக் கேளும். அது நீர்நினைத்தபலனைக் கொடுக்கும். அது இவ்வுலகத்தில் தானத் திற்கு முக்கியமாகச்சொல்லப்படுகிறது. சிறந்தகைகளையுடையவரே! ஸுவர்ணமென்பது யாது, அது எங்கிருந்துவந்தது, குணங்களில் மிகச்சிறந்ததானது எவ்வகையென்பவற்றையெல்லாம் சொல்லுகி றேன்; கேளும். உண்மையையாராயுங்கால், அக்னியும் சந்திரனும் சேர்ந்ததுதான் பொன்என்றறியும். செம்மறியாடு அக்னி; வெள் ளாடு வருணன்; குதிரை சூரியன்; யானைகள் மான்கள் ஸர்ப்பங்கள் எருமைகள் ஆகியஇவை அஸுரர்கள்; ப்ருகுபுத்திரரே! கோழிக ளும் பன்றிகளும் ராக்ஷஸர்கள்; யஜ்ஞமும் கோக்களும் பாலும் சந்திரனும் பூமிஎன்று தர்மசாஸ்திரம் கூறுகின்றது. உலகத்தை யெல்லாம்கடைந்து ஓர் ஒளிக்கட்டியானபொன்உண்டாயிற்று. பிரம்ம

ரிஷியே! அந்தப்பொன்னனது இவையெல்லாவற்றிலும் மிகச்சிறந்த இரத்தினம். இந்தக்காரணம்பற்றித்தான் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் நாகர்களும் அரக்கர்களும் மனிதர்களும் பிசாசர்களும் கிரீடங்கள் தோள்வளைகள்முதலியபலஅணிகலங்களாக அந்தப்பொன்னையேஅவசியமாக அணிந்துகொள்ளுகின்றனர். ப்ருகுஸ்ரேஷ்டரே! பொன்னற்செய்யப்பட்ட அவ்வாபரணங்களாலேதான் அவர்கள் விளங்குகின்றனர். அரசரே! ஆதலால், பொன்னனது பூமி கோக்கள் இரத்தினங்கள் ஆகியஎல்லாப்பாவனங்களிலும் சிறந்தபாவனமாகச்சொல்லப்படுகிறதென்றறியும். பிரபுவே! பூமியையும் கோக்களையும் மற்றவற்றையும் கொடுப்பதிலும் பொன்னைக்கொடுப்பது மிகச்சிறந்தது. தேவதைக்கொப்பான ஒளியுள்ளவரே! அழியாதபுண்யகரமான அதைப் பிராம்மணேத்தமர்களுக்குக்கொடும். இந்தச்சொர்ணதானம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தபாவனம். பொன்தான் எல்லாத்தக்ஷிணைகளிலும்விதிக்கப்படுகிறது. பொன்னைக்கொடுத்தவர் எல்லாம்கொடுத்தவராகிறுர். பொன்னைக்கொடுத்தவர் தேவர்களைக்கொடுத்தவருமாகிறுர். அக்னிதான் எல்லாத்தேவர்களுமாக இருப்பது. பொன் அக்னியின் உருவம். ஆதலால், பொன்னைக்கொடுப்பவன் எல்லாத்தேவர்களையுங்கொடுப்பவனுகிறுன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அதற்கு மேற்பட்டதொன்றையும் (பெரியோர்கள்) அறியவில்லை. பிரம்மரிஷியே! ஆயுதம்பிடித்தவரிற்சிறந்தவரே! பொன்னின்மகிமையைப் பற்றி நான் திரும்பவும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். பிருகுபுத்திரரே! முன்னே பிரஜைகளைப்படைத்தவராகிய ஸ்வாயம்புவமனு, புராணகதைசொல்லும்போது நான்கேட்டது இது. பிருகுகுலஸ்ரேஷ்டரே! சூலாயுதம்பிடித்தவரும் மஹாத்மாவுமான சிவபகவான்சிறந்ததாகிய இமயமலையில் உமாதேவியைமணம்புரிந்து அம்மஹாத்மாவான பகவானும் தேவியும்சேர்ந்தபோது தேவர்களனைவரும்பயந்து ருத்ரரிடம்வந்தனர். ப்ருகுஸ்ரேஷ்டரே! அவர்களனைவரும், மகாதேவரும்வரமளிப்பவளாகியஉமாதேவியும்வீற்றிருக்கையில் சிவனைத் தலைவணங்கி நமஸ்கரித்து, 'ஓ! குற்றமற்றதேவரே! உமக்கு உமாதேவியுடன் சேர்க்கையுண்டாயிற்று. தவத்திலும் மகிமையிலும் இவளும் மிகச்சிறந்தவள்; நீரும் மிகச்சிறந்தவர். தேவரே! உம்முடையவீரியம் வீணுகாது. இந்தஉமாதேவியின் வீரியமும் அப்படியே. தேவரே! பிரபுவே! உங்களிருவருக்கும் பிறக்கும்சந்ததி மிக்கவலிமையுள்ளதாயிருக்கும். அது மூவுலகங்களிலும் ஒன்றையும் மீறச்செய்யாதென்பது திண்ணம். பெரியகண்களையுடையவரே!

உலகங்களுக்கு ஈசுவரரே ! நீர் மூன்றுலகங்களுக்கும் நன்மையைக் கருதி வணங்கின இந்தத்தேவர்களுக்கு வரம்தாரும். பிரபுவே ! சந்ததிக்குரிய உமதுசிறந்தவீரியத்தை அடக்கும். மூவுலகங்களி லும் முக்கியமாகவுள்ளநீங்களிருவரும் உலகத்தை வருத்துவீர்கள். உங்களிருவருக்கும் பிறக்கும்சந்ததி தேவர்களைநிச்சயமாக மறைத்து விடும். பிரபுவே ! பூமிதேவியும் ஸ்வர்க்கமும் ஆகாயமும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் உமதுவீரியத்தைத் தாங்கமுடியாதென்று நினைக்கி ரோம் ; இந்தஉலகமெல்லாம் உமதுவீரியத்தின்மகிமையினால் எரிக் கப்படும். பிரபுவே ! பகவானே ! ஆதலால், எங்கள்மேல் அனுக் கிரகம்வைக்கக்கடவீர். தேவர்களிற்சிறந்தவரே ! உமக்கு இந்தஉமா தேவியினிடம் புத்திரன்பிறவாமலிருக்கவேண்டும். ஜ்வலிக்கின்ற சிறந்தவீரியத்தை மனவன்மையினால் அடக்கக்கடவீர்' என்றுவேண் டினர். பிரம்மரிஷியே ! அவர்கள் இவ்வாறுசொல்லும்போது இட பக்கொடியுள்ளபகவான், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று தேவர்களு க்கு மறுமொழிகூறித் தம்முடையவீரியத்தை மேலேக்கச்செய்தார். அந்தவிருஷபவாகனராகிய சிவபெருமான் அதுமுதலாகஊர்த்வ ரேதஸ் ஆனார். சந்ததிக்குக்கெடுதியைச் செய்ததனால் உமாதேவி கோபித்துத் தேவர்களைநோக்கி, 'தேவர்களே ! சந்ததியைவிரும்பின என்கணவரைமறுத்ததனால் நீங்களனைவரும் சந்ததியில்லாமற்போகக் கடவீர். தேவர்களே ! என்சந்ததிக்கு நீங்கள் இப்போது இடை யூறு செய்ததனால் உங்களெல்லாருக்கும் சந்ததியில்லாமற்போகக் கடவது' என்று பெண்தன்மையினால் கடுஞ்சொல்லைச் சொன்னாள். ப்ருகுஶ்ரேஷ்டரே! அவள் சபித்தகாலத்தில் அந்தத்தேவர்களில் அக் னிமட்டும் இருக்கவில்லை. உமாதேவியின் அந்தச்சாபத்தினால் தேவர் கள் சந்ததியில்லாமற்போயினர். ருத்திரரானவர் ஒப்பற்றவீரியத்தை அடக்கினார். அப்போது, அந்தவீரியத்தில் சிறிதுசிந்திப் பூமியில் விழுந்தது. அப்போது ஆச்சரியமான அந்தவீரியம் கிளம்பி அக்னி யில் சேர்ந்தது. ஒளியில்ஒளிசேர்ந்து ஒன்றாகிவிட்டது. அதே காலத்தில் தாரகன்என்னும் ஓர் அஸுரன் இருந்தான். அவனால் இந்திராதிதேவர்கள் மிகத்துன்பமடைந்தனர். தாரகாஸுரனுடைய பராக்ரமத்தினால் ஆதித்தியர்கள் ருத்ரர்கள் வஸுக்கள் மருத்துக் கள் அஶ்வினிதேவர்கள் ஸாத்தியர்களனைவரும் பயந்தனர். தேவர் களின்வீடுகளும் வாகனங்களும் நகரங்களும் ரிஷிகளின் ஆஶ்ரமங் களும் அஸுரர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன. அந்தத்தேவர்களும் முனிவர்களும் மனஞ்சோர்ந்து அழியாதவரும் ஈசுவரருமாகிய பிர ம்மதேவரைச் சரணமடைந்தனர்.

நூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பொன்னின் வரலாறும், ஸுப்ரம்மண்யரின் ஜனனமும்.)

தேவர்கள், 'பிரபுவே! தாரகனென்னும்அஸுரன் உம்மால்வர மளிக்கப்பெற்றுத் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் துன்பப்படுத்துகிறான். அவனுக்கு வதத்தை விதிக்கவேண்டும், பிதாமஹரே! எங்களுக்கு அவனிடத்தில் பயமுண்டாயிருக்கிறது. தேவரே! எங்களைக் காப்பாற்றும். எங்களுக்கு வேறுகதியில்லை' என்றுசொல்லினர்.

பிரம்மதேவர், 'நான் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் சமமாயிருப்பவன். இவன்விஷயத்தில் கொல்வதான பாவம்செய்ய நான் விரும்பவில்லை. தேவக்கூட்டங்களையும் ரிஷிக்கூட்டங்களையும்பீடிப்பவனாகிய தாரகனை உடனே கொல்லுங்கள். தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! வேதங்களும் தர்மங்களும் அழியாமலிருக்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் முன்னமே பரிகாரம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். உங்களுக்கு மனத்துயரம் நீங்கட்டும்' என்றுகூறினார். தேவர்கள், 'பகவானாகியஉங்களால் வரங்கொடுக்கப்பெற்று வன்மையினால்கர்வமடைந்த அவ்வஸுரன் தேவர்களால் கொல்லமுடியாதவனாயிருக்கிறான். அவன் எப்படி ஒழிவன்? பிதாமஹரே! அவன், 'தேவராலும் அஸுரராலும் அரக்கராலும் கொல்லப்படாமலிருக்கக்கடவேன்' என்கிறவரத்தை உம்மிடத்திற்பெற்றுக்கொண்டான். உலகத்திற்கதிபதியே! முன்னம் பார்வதிக்குச்சந்ததிவிச்சேதம்செய்யப்பட்டபோது, அவளால் தேவர்களனைவரும், 'உங்களுக்குச் சந்ததியுண்டாகாமற்போகக் கடவது' என்று சபிக்கப்பட்டனர்' என்றுசொல்ல, பிரம்மதேவர் 'தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! பார்வதி சாபம்கொடுத்தகாலத்தில் அங்கே அக்கினியிருக்கவில்லை. ஆதலால், அவன் அஸுரர்களைவதம்செய்யத் தகுந்தபுத்திரனை உண்டாக்குவான். அந்தப்புத்திரன் தேவர் தானவர் அரக்கர் மனிதர் கந்தருவர் நாகர் பறவைகள்எல்லாரையுமிஞ்சி, பிரயோகிப்பதுவீண்போகாத சக்தியாயுதத்தினால் உங்களுக்குப்பயமுண்டாவதற்குக்காரணமான அந்தத்தாரகாஸுரனையும்மற்றுமுள்ள அஸுரர்களையும் கொல்லப்போகிறான். நெடுநாளாயிருந்தவிருப்பமல்லவோ காமமென்று சொல்லப்படுகிறது? அதனால்சிதறிஅக்னியில் விழுந்திருக்கிற ருத்ரருடையவீரியமானது இரண்டாவதுஅக்னியைப் போலப் பெரும்பொருளாயிற்று. அஸுரர்களைவதஞ்செய்வதற்காக

அக்னியானவன் அந்தப்பிராணியைக் கங்கையினிடம் உண்டாக்கப் போகிறான். அந்தஅக்னியானவன் சாபகாலத்தில் இல்லாமையினால் அந்தச்சாபத்தை அடையவில்லை. தேவர்களே! ஆதலால், உங்கள் பயத்தைப்போக்குவதற்காக அக்கினியின் புத்திரன் பிறக்கப்போகிறான். அக்கினியைத்தேடி அப்படிச்செய்யும்படி இப்போதே கட்டளையிடுங்கள். குற்றமற்றவர்களே! தாரகனைக்கொல்வதற்கு உபாயத்தை நான்சொன்னேன். மகிமையுள்ளவர்களின்சாபங்கள்மகிமையுள்ளவரிடத்தில்செல்லமாட்டா. சக்திகளும் அதிகசக்தியைஎதிர்த்தால் குறைவடைகின்றன. நினைப்பதனாலுண்டாகும்விருப்பமாகிய 1 காமமானது எல்லாவற்றிலும் முதன்மையானது. அது வரமளிக்கத்திறமையுள்ளவர்களும் யாவராலும் கொல்லப்படக்கூடாதவர்களுமானரிஷிகளையும் கொல்லும். உலகங்களையெல்லாமாளுகிறவனும் சொல்லுக்கெட்டாதவனும்எங்குமிருப்பவனும் எல்லாவற்றையுமுண்டுபண்ணுகிறவனும் எல்லாப்பிராணிகளின் ஹ்ருதயங்களிலுமிருப்பவனும் பிரபுவுமானமன்மதன் ருத்திரருக்குமூந்தினவன். ஒளிகளின் சேர்க்கையான அவ்வக்னிபகவானைச் சீக்கிரம்தேடுங்கள். அந்தத் தேவன் உங்கள் மனத்திலுள்ளஎண்ணத்தை நிறைவேற்றுவன்' என்றுசொன்னார். மஹாத்மாவான பிரம்மாவின் அந்தச்சொல்லைக் கேட்டதேவர்கள் தங்கள்எண்ணம்கூடிவந்ததென்றுநினைத்து அக்னியைத்தேடிக்கொண்டு சென்றனர். பிறகு, ரிஷிகளனைவரும் தேவர்களுடன்கூட அக்னியைக்காணக்கருதி அக்னியினிடத்திலேயே மனத்தைச்செலுத்தி மூவுலகங்களிலும் தேடினர். ப்ருகுஸ்ரேஷ்டரே! சிறந்ததவமுள்ளவரும் பெருமைபொருந்தினவரும் உலகங்களிற்பெயர்பெற்றவருமான ஸித்தர்களனைவரும் உலகங்களெல்லாந் திரிந்தனர். காணமல்போனஅக்னி தன்தேகமாகியஜலத்தில்மறைந்திருப்பதை அறியவில்லை. பிரபுவானபரசுராமரே? பிறகு, மனத்தில் அச்சத்துடன் அக்னியைக்காண்பதில்ஆவலுள்ள தேவர்களைநோக்கி அக்னியின்வெப்பத்தினால் தாபமுண்டாக்கப்பட்ட ஜலத்திலிருக்கும் ஒருதவளை மனஞ்சோர்ந்து பாதாளத்தினடியிலிருந்துகிளம்பித் தேவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கிற்று. 'தேவர்களே! பாதாளத்தினடியில் அக்னி வஸிக்கிறான். அக்கினியினாலுண்டானகொதிப்பினாலேதான் நான் இங்கேவந்தேன். தேவர்களே! அக்னிபகவான் தன் ஒளிகளை ஜலத்திற்சேர்த்து அந்தஜலத்தில் தூங்குகிறான். அவனால்

1 'ஸங்கல்பாப்ருசி: காம:' என்பதுமூலம்; 'நினைத்தபடிபிரகாசிக்கும் அக்னி' என்பது பழையஉரை.

நாங்கள் தாபமுண்டாக்கப்பட்டோம். தேவர்களே! உங்களுக்கு அக்னியாற்பிரயோஜனமும் அந்தஅக்னியைக்காணவிருப்பமுமிருக்கு மாயின் நீங்கள் அவ்விடத்தில் அக்னியையடையுங்கள்; போகலாம். தேவர்களே! நாங்கள் அக்னியின்பயத்தினால் ஓடப்போகிறோம்' என்றுசொல்லி மண்டூகம் விரைவாக ஜலத்தில்அமிழ்ந்தது. மண்டூகம் கோள்சொன்னதை அக்னிபகவானறிந்து அதைப்பார்த்து, 'நீ சுவைகளையறியாமற்போவாய்' என்றுசபித்தான். பிரபுவான அக்னி அம்மண்டூகத்திற்குச்சாபமளித்தபிறகு, தான்வஸிப்பதற்காக விரைவாக வேறிடம்சென்றான்; தன்னைக் காண்பிக்கவில்லை. ப்ருகுஶ்ரேஷ்டரே! மஹாவீரரே! தேவர்கள் தவளைகளுக்கு அனுக்கிரகம் செய்ததை முழுதும்சொல்லுகிறேன்; கேளும். 'அக்னியின்சாபத்தினால் சுவையறியாமல் நாவற்றுப்போனபோதிலும் நீங்கள் அநேகவிதமானவாக்குக்களை உச்சரிப்பீர்கள். நீங்கள் வளைகளுக்குள்ளிருந்து கொண்டு ஆகாரமில்லாமலும் பிரஜ்ஞையில்லாமலும் உயிரில்லாமலும் உலர்ந்துபோயுமிருந்தாலும் பூமியே உங்களைக் காப்பாற்றும். இருள் மூடினஇரவிலும் நீங்கள் ஸஞ்சரிப்பீர்கள்' என்று தேவர்கள் அந்தத் தவளைகளுக்கு வரமளித்து மறுபடியும் அக்னிக்காக இப்புவனியெல்லாம்திரிந்தனர்; அக்னியை அடையவில்லை. ப்ருகுவம்சஶ்ரேஷ்டரே! பிறகு, ஐராவதத்திற்கொப்பானஒருயானை அந்தத்தேவர்களைக்கண்டு, 'அரசமரத்தில் அக்னியிருக்கிறது' என்றுசொல்லிற்று. ப்ருகுஶ்ரேஷ்டரே! கோபமேற்கொண்டஅக்னி யானைகளெல்லாவற்றையும், 'உங்களுக்கு நாவானது தலைகீழாகமாறிப்போகும்' என்றுசபித்தான். யானையினால்காண்பிக்கப்பட்டஅக்னி இவ்வாறுசபித்து அரசமரத்திலிருந்துபுறப்பட்டு வன்னிமரத்தினுள் தூங்குவதற்காகப் பிரவேசித்தான். ஸமர்த்தரே! யானைகளுக்குத் தேவர்கள்செய்தஅனுக்கிரகத்தைக் கேளும். ப்ருகுவம்சஶ்ரேஷ்டரே! தவறுதசக்தியுள்ளதேவர்கள் அன்புகூர்ந்து, 'யானைகளே! மாறிப்போனநாவினாலும் எல்லா ஆகாரங்களையும் உண்பீர்கள். எழுத்துக்களில் தெளிவில்லாமலே உரத்தகுரலால் வாக்கைச் சொல்லுவீர்கள்' என்றுசொன்னார்கள். பிறகு, திரும்பவும் தேவர்கள் அக்னியைத் தொடர்ந்தனர். பிராம்மணரே! அரசைவிட்டுக்கிளம்பி வன்னிமரத்திற்புகுந்தஅக்னி கிளியினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டான். தேவர்கள் அங்கும்போயினர். அக்னியானவன் கிளியை, 'வாக்கில்லாமற்போவாய்' என்றுசபித்தான். அப்போது கிளியின்நாவையும் அக்னியானவன் புரட்டிவிட்டான். தேவர்கள் அக்னியைக்கண்டபிறகு கிளியைப்பார்த்துக்

கருணையுடன், 'நீ கிளியாயிருந்தும் அடியோடே வாக்கில்லாமற் போகமாட்டாய். நாப்புரண்டிருந்தபோதிலும் உன்பேச்சு வளர்ந்த குழந்தையின்பேச்சைப்போலத் தெளிவில்லாமலே அழகாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருக்கும்' என்றுகூறினர். அவர்கள், கிளிக்கு இவ்வாறுசொல்லி வன்னிமரத்துள் அக்னியைக்கண்டபிறகுஅந்தவன்னிமரத்தையே எல்லாக்கிரியைகளுக்கும் யோக்கியமானஅக்னிஸ்தானமாகச் செய்தனர். அப்போதுமுதல் அக்னியானது வன்னிமரத்திற்குள் காணப்படுகிறது. மனிதர்களும் அக்னியையுண்டாக்குவதற்கு அம்மரத்தையே கருவியாகஅறிந்தனர். பார்க்கவரே! பாதாளத்திலுள்ள எந்தஜலங்கள் அக்னியினால் தொடப்பட்டனவோ உள்ளிருந்த அக்னியினால் கொதிப்பிக்கப்பட்டஅவை மலையருவிகளால் உஷ்ணத்தைவிட்டுவிடுகின்றன. பிறகு, அக்னியானவன் தேவர்களைக் கண்டு துயரமடைந்து, 'நீங்கள்வந்தகாரியம் என்ன?' என்று கேட்டான். அந்தத்தேவர்கள்ரிஷிகளனைவரும் அந்தஅக்னியைப்பார்த்து, 'நாங்கள் ஒருகாரியத்தில் உன்னை ஏவப்போகிறோம். அதை நீ செய்யக் கடவாய். அதைச்செய்வதனால் உனக்கும் மிகப்பெரியநன்மையுண்டாம்' என்றுகூறினர். அதைக்கேட்டஅக்னி, 'தேவர்களே! உங்களுக்கு ஆகவேண்டியகாரியத்தைச் சொல்லுங்கள். அதை நான் செய்வேன். உங்கள்கட்டளைக்கு நான் உட்பட்டவன்தான். இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்கு ஐயம்வேண்டாம்' என்றுசொன்னான். தேவர்கள், 'அன்பனே! தாரகனென்னும்அஸுரன் பிரம்மாகொடுத்த வரத்தினால் கர்வங்கொண்டு பராக்கிரமத்தினால் எங்களைப் பீடிக்கிறான். அவனைக்கொல்லுமுபாயம் செய்யப்படவேண்டும். சிறந்த பாக்கியம்பெற்றஅக்னியே! இந்தத்தேவகணங்களையும் கசியபர்முதலான ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களையும் ரிஷிகளையும் காப்பாற்றக்கடவாய். அக்னிபகவானே! சக்திபொருந்தினவனும் எங்களுக்குஅந்தஅஸுர பயத்தைப்போக்கத்தக்க வீரனுமானபுத்திரனை உண்டாக்கக்கடவாய். வீரனே! பிரபுவே! உமாதேவியினால்சபிக்கப்பட்டஎங்களுக்குஉன்னைவிட வேறுகதியில்லை. ஆதலால், எங்களை ரக்ஷிப்பாயாக' என்றுகேட்டுக்கொண்டனர். அவர்கள் இவ்வாறுசொன்னபின், யாவராலும் வெல்லமுடியாத அக்னிபகவான் 'அவ்வாறேஆகட்டும்' என்று சொல்லி உடனே பாகீரதியென்னும்கங்கையினிடம்சென்றான். அவளுடன்சேர்ந்து அவளுக்குக் கர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணினான். அந்தக்கர்ப்பமானது காட்டில்தீப்போல வளர்ந்தது. கங்காதேவி அந்த அக்னிபகவானுடைய வீர்யத்தினாலே மயக்கமுற்றுக் கொடிய தா

பத்தையடைந்தாள். அவள் அதைத் தாங்கமாட்டாமற்போனாள். மஹிமைபொருந்தியகர்ப்பத்தைக் கங்கையினிடம் அக்னிபகவான் வைத்திருந்தபோது ஓரஸுரன் பயங்கரமாக இரைச்சல்போட்டான். திடீரென்று காதில்விழுந்த அந்தப்பேரிரைச்சலினால் அந்தக்கங்கை வெருண்டு கண்கள்புரண்டு கண்ணீர்ததும்பி மூர்ச்சித்தவளாய்க் கர்ப்பத்தையும் தன்தேகத்தையும் தாங்கமுடியாமல்போனாள். பிராம்மணரே! கர்ப்பத்தின் வன்மையினால் அசைக்கப்பட்ட கங்காதேவி உடம்பெல்லாம் தாபமுற்று நடுங்கி அக்னியைப்பார்த்து, 'பகவானே! உன்னுடைய இந்தத்தேஜஸைத்தாங்க என்னால்முடியவில்லை. இதனால் நான் மயக்கமுண்டாக்கப்பட்டேன். எனக்கு முன்போலத் தேகம் சுகமாயில்லை. பகவானே! தழுதழுத்திருக்கிறேன். குற்றமற்றவனே! என்மனமே போய்விட்டது. விளங்குபவர்களிற்சிறந்தவனே! இந்தக் கர்ப்பத்தைத்தாங்க எனக்கு முடியவில்லை. கஷ்டத்தினால் நான் இந்தக்கர்ப்பத்தை விடப்போகிறேன்; ஸ்வதந்த்ரத்தினால் எவ்வகையிலும் விடுவதில்லை. அக்னிபகவானே! எனக்கு வெப்பத்தின் சம்பந்தம் இருந்ததில்லை. பேரொளியுள்ளவனே! மிகச்சிறியஸம்பந்தமும் எனக்கு ஆபத்தையுண்டுபண்ணும். ஹுதாசனனே! இவ்வுலகத்தில் குணமுள்ளவையும் குணமில்லாதவையும் முக்கியமாயுள்ள புண்ணியபாபங்களுமாகிய எல்லாம் உன்னையேசார்ந்தவையென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்றுசொன்னாள். பிறகு, அவளைப்பார்த்து, அக்னி, 'என்தேஜஸோடுகூடியதும் மிகச்சிறந்ததும் பெரும்பலனைத்தருவதுமாகிய கர்ப்பத்தை வைத்துக்கொள்; வைத்துக்கொள். பூமியையெல்லாம்வகிப்பதற்கும் காப்பதற்கும் நீ திறமையுள்ளவள். உனக்கு அசாத்யம் ஒன்றுமில்லை. மற்றொருவர் இதை வகிக்கமுடியாது' என்றுசொன்னான். பார்க்கவரே! [1]அக்னியினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட கங்காதேவி அங்கேயே அந்தர்த்தானமானாள். சிறந்தகாந்தியுள்ளஅக்னியும் தேவர்களின்காரியத்தைச்செய்த பிறகு தனக்குஇஷ்டமான இடத்திற்குச்சென்றான். நதிகளிற்சிறந்த அந்தக்கங்காதேவி அக்னியினாலும் தேவர்களாலும் தடுக்கப்பட்டிருந்தும் அந்தக்கர்ப்பத்தை மலைகளிற்சிறந்த மேருமலையில் விட்டுவிட்டாள். அவள் தாங்கத்திறமையுள்ளவளாயிருந்தும் ருத்திரரது வீர்யத்தினால் கலக்கப்பட்டவளாய்த் தன்சக்தியினால் அந்தக்கர்ப்பத்தை வகிக்கமுடியாமற்போனாள். விளங்குகின்ற அக்னிக்குச்சமமான அந்

1 இங்கே அதிகபாடம் ஒன்றரைஸ்லோகம் பின்னர் இந்தஅத்தியாயத்தில் வருவதனால் விடப்பட்டது.

தக்ஷர்ப்பத்தைக் கஷ்டத்தினால் விட்டுவிட்டாள். ப்ருகுஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, அக்னியானவன் நதிகளிற்சிறந்த கங்காதேவியைக்கண்டு, 'தேவியே! உன்னுடைய கர்ப்பம் ஸுகமாகவளருகிறதா? அது என்னகுணமுள்ளது? எவ்வகை நிறமுள்ளதாகக் காணப்படுகிறது? என்ன சக்தியுள்ளது? இவற்றையெல்லாம் எனக்குச்சொல்' என்று கேட்டான். அதற்கு கங்கை, 'குற்றமற்றவனே! அந்தக்கர்ப்பமானது உன்னைப்போல ஒளியும் ரூபமுமுள்ளதாயிருக்கிறது. நல்லநிறமுள்ளதாய் மாசற்றுவிளங்கிப் பர்வதத்தையே பிரகாசமாகச்செய்கிறது. பிரகாசிப்பவரிற் சிறந்தவனே! அதன்மணம் தாமரைகளும் நெய்தல்களுமுள்ள மடுக்களின் மணம்போலும் கடப்பமலர்களின் மணம்போலும் குளிர்ச்சியாயிருக்கிறது. அந்தக்கர்ப்பத்தின் ஒளியுடன்சேர்ந்து பூமியிலும் பர்வதங்களிலுமுள்ள எந்தப்பொருளும் சூரியனொளிசேர்ந்ததுபோலப் பொன்மயமாக எங்கும் காணப்பட்டது. அந்தவீரியமானது மலைகளிலும் நதிகளிலும் அருவிகளிலும் பாய்ந்தது; சராசரங்களடங்கிய மூவுலகங்களையும் ஒளியினால் விளங்கச்செய்தது. அக்னியே! இப்படிப்பட்ட அந்தப்பகவானான உன் புத்திரனும் ரூபத்தில் சூரியன்போலவும் அக்னிபோலவும் அழகில் இரண்டாவதுசந்திரன்போலவும் இருப்பான்' என்றுசொன்னாள். பார்க்கவரே! அந்தக்கங்காதேவியானவள் இவ்வாறுசொல்லி அங்கே அந்தர்த்தானமானாள். சிறந்தமகிமையுள்ள அக்னியும் தேவர்களின் காரியத்தைச்செய்து உடனே தன்னிஷ்டமானதேசத்திற்குச் சென்றான். இந்தச்செய்கையினாலேற்பட்ட சிறப்பைப்பற்றித்தான் உலகத்தில் ரிஷிகளும் தேவர்களும் அக்னிக்கு ஹிரண்யரேதஸ்என்னும் பெயரைக் கூறுகின்றனர். அப்போதுதான் பூமிதேவியும் வஸுமதி (= தனமுள்ளவள்) என்று பெயர்பெற்றனள். கங்கைக்கும் அக்னிக்குமுண்டான சிறந்தமகிமையுள்ள அந்தக்கர்ப்பமானது தேவலோகத்திய நாணற்காட்டையடைந்து ஆச்சரியமான காட்சியாக வளர்ந்தது. இளஞ்சூரியனுக்கொப்பான ஒளியுள்ள அந்தக்குழந்தையைக் கிருத்திகாதேவதைகள்கண்டு அன்புகூர்ந்து முலைப்பாற்சுரப்புக்களினால் வளர்த்தனர். சிறந்தஒளியுள்ள அந்தக்குழந்தை அதனால் கார்த்திகேயன்எனப் பெயர்பெற்றது; ரேதஸ்சிந்தினதனால் ஸ்கந்தன்என்றும் குகையிலிருந்ததனால் குகன்என்றும் பெயர்பெற்றது. பொன்னானது இவ்வாறு அக்னியின்பிள்ளையாகப் பிறந்தது. பொன்னிலும் ஜாம்பூநதமென்னும்தங்கம் மிகச்சிறந்தது. அது தேவர்களுக்கும் ஆபரணம். அதுமுதலாகத்தான் பொன்னானது ஜாதரூபம்என்று

சொல்லப்படுகிறது. அது இரத்தினங்களிலும் சிறந்தஇரத்தினம்; ஆபரணங்களிலும் சிறந்தஆபரணம்; பரிசுத்தங்களுக்கும் பரிசுத்தம்; மங்களங்களுக்கும் மங்களம். ஆதலால், பொன்னென்பது அக்னிபகவானும் பிரஜைகளுக்குநாதனுகிய சிவபெருமானுமாகஇருப்பது. பிராம்மணோத்தமரே! பரிசுத்தங்களிலெல்லாம் பரிசுத்தம் கனகமே. தங்கமானது அக்னியும் [1]ஸோமனுமாகஇருப்பதென்றுசொல்லப்படுகிறது.

நூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ருத்ரர்செய்தயாகத்தில் ப்ருகுமுதலியோர் உண்டானதும், ஸ்வர்ணதானத்தின் சிறப்புமுதலியவையும்.)

பரசுராமரே! மேலும், பரமாத்மாவும் படைப்பவருமானபிரம்மதேவருடைய பிரம்மஜ்ஞானரூபமான நடக்கையைப்பற்றி முன் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அன்பரே! பிரபுவே! மகாதேவராகிய சிவனுர்,வருணன்தேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வருணனுடையஐசுவரியத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கையில் முனிவர்களனைவரும் அக்னிமுதலான தேவர்களும் உருக்கொண்ட யாகாங்கங்களனைத்தும் வஷட்காரமும் ஆயிரக்கணக்கானஸாமவேதங்களும் யஜுர்வேதங்களும் பதங்களாலும்கிரமங்களாலுமலங்கரிக்கப்பட்ட ரிக்வேதங்களும் லக்ஷணங்களும் ஸ்வரங்களும் ஸ்தோபங்களும் நிருக்தங்களும் ஸ்வரங்களின்வகைகளும் வேதங்களுக்குத்தலைமையான ஓங்காரமும் நிக்கிரகமும் பிரக்கிரகமும் உபநிஷத்துக்களும் ஸாவித்திரியென்னும்வித்தையும் வந்தனர். பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானங்களையும் பகவானுன சிவனுர் தரித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்தப்பிரபுவானவர் தம்மைத்தாமே ஹோமம்செய்துகொண்டார். சிவனுர் அநேகவிதமாக யாகத்தைச் சோபிக்கச்செய்தார். ஸ்வர்க்கலோகமும் அதற்கு மேலுலகமும் பூமியும் இடைவெளியும் பூமிக்கதிபதியும் அந்தச்சிவனுரே. எல்லாவித்தைகளுக்கும் ஈசுவரரானசிவனுரே சூரியன். பெருமைபொருந்தியவரும் எல்லாப்பூதங்களுக்குமதிபதியும் தேவருமாகிய அந்தச்சிவபெருமானே பிரம்மா. சிவனுர்,ருத்திரன் வருணன் அக்னி பிரஜாபதிஎன்று சொல்லப்படுகிறுர். ப்ருகுவம்சஶ்ரேஷ்டரே! மஹா

---

[1] இனிமையினுல் சந்திரன்என்ருர்; உமையுடன்கூடிய சிவபெருமான் என்னவுமாம்.

த்மாவும் வருணரூபியுமான அந்தப்பசுபதியினுடைய யாகத்தில் தவம் யாகதேவதைகள் விரதத்தினால்பிரகாசிக்கும்தீக்ஷாதேவி திக்தேவதைகள் திக்பாலகர்கள் தேவபத்னிகள் தேவகன்னிகைகள் தேவமாதாக்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து அன்புடன் வந்தனர். அந்தப் பெண்களைக்கண்டபோது பிரம்மதேவரின்ரேதஸ் பூமியில் விழுந்தது. அந்தரேதஸ் பெருகி அனேந்தமண்ணைச் சூரியன் பூமியிலிருந்து இரு கரங்களினாலெடுத்து அந்தஅக்னியிலேயே போட்டான். அவ்வாறு நடந்துகொண்டிருக்கும் ஸத்ரயாகத்தில் ஜ்வலிக்கின்றஅக்னியில் பிரம்மா ஹோமஞ்செய்யும்போது அவருடையரேதஸ் வெளிப்பட்டது. ப்ருகுபுத்திரரே! அவர் அந்தரேதஸைத் தெரிந்தவுடன் ஹோமக் கரண்டியாலேந்தி நெய்யைப்போல மந்திரத்துடன் ஹோமஞ்செய்தார். சிறந்தமஹிமையுள்ள அந்தப்பிரம்மதேவர் அந்தஹோமம் செய்தரேதஸினால் பலவகைப்பிராணிகளைப் படைத்தார். அவருடைய அந்தரேதஸிலுள்ள (ரஜோகுணமாகிய) ஒளியிலிருந்து ஒளியோடு கூடிய அறிவுள்ள ஜங்கமமும் தமோகுணத்திலிருந்து தமோகுணம் நிரம்பின அறிவில்லாதஸ்தாவரமும் உண்டாயின. ஸத்வகுணமானது இவ்விருவகைப்பொருள்களிலும் சேர்ந்திருந்தது. தேஜஸ்என்னப் பட்ட ரஜோகுணத்தின்தன்மையாகிய தொழிலும் தமோகுணத்தின் காரியமாகிய அசைவற்றிருத்தலும் ஸத்வகுணத்தின்காரியமான உயர்ந்தஒளியும் எல்லாப்பொருள்களிலுமிருந்தன. பரசுராமரே! அந்த அக்னியில் ரேதஸ் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டபோது அந்தஅக்னியிலிருந்து தம்தம்காரணங்களினால்வந்த குணங்களுள்ளவர்களும் சிறந்த தேகங்களுள்ளவர்களுமான மூன்றுபுருஷர்கள் உண்டாயினர். பர்ஜனமென்னப்பட்ட எரிச்சலிலிருந்து ப்ருகுஎன்பவரும் அங்காரம் என்னப்பட்ட தணலிலிருந்து அங்கிரஸ்என்பவரும் தணலின்ஒளியிலிருந்து கவியென்னும் மற்றொருவரும் உண்டாயினர். ப்ருகு ஜ்வாலைகளோடுகூடவே பிறந்தார். அதனால், ப்ருகுஎன்றுசொல்லப்பட்டார். மரீசிஎன்னப்பட்ட அக்னியின் கிரணங்களிலிருந்து மரீசியென்பவர் உண்டானார். மரீசிக்குக் கசியபர் உண்டானார். அன்பரே! தணலிலிருந்து அங்கிரஸும் தர்ப்பைக்கூட்டத்திலிருந்து வாலகில்யர்களும் உண்டாயினர். பிரபுவே! அந்தத் தர்ப்பைக்குவியலிலிருந்த ஒருவரை 'அத்ர, அத்ர' (இங்கே, இங்கே, உண்டானார்.) என்று எல்லாருஞ்சொன்னதினால் அவருக்கு அத்ரியென்று பெயர் வந்தது. பிறகு, சாம்பல்தள்ளினபோது பிரம்மரிஷிகளின்கூட்டங்களினால் வெகுமதிக்கப்பெற்றவரும் தவம் கல்வி இவற்றின் சிறப்புக்

களையடையக்கருதினவருமானவைகானஸர்களென்னும்ரிஷிகள்உண்டாயினர். அழகிற்பெயர்பெற்ற அசுவினிதேவர்கள் பிரம்மதேவருடையகண்ணீரிலிருந்து உண்டாயினர். பிரஜைகளைப்படைப்பவர்களாகிய மற்றவர்கள் அவருடையதுவாரங்களிலிருந்தும் பிறந்தனர். அவர் மயிர்க்காலிலிருந்து ரிஷிகளும் வேர்வையிலிருந்து வேதமும் பலத்திலிருந்து மனமும் உண்டாயினர். இந்தக்காரணத்தினலே தான்கல்விமிகுந்தரிஷிகள் வேதத்தின்உண்மையையறிந்து அக்னியே எல்லாத்தேவர்களுமென்று கூறுகின்றனர். அங்குள்ளகட்டைகளும் அவற்றின்தைலங்களும் முறையே மாதங்களும் பக்ஷங்களுமாகப் பெயர்பெற்றிருக்கின்றன. வருணனுடையதான ஆறினதீயே (கரி) இரவுபகல்களும் முகூர்த்தங்களுமாயிற்று. அக்னியின்சிவந்தநிறத்தை ருத்திரருடையதென்று சொல்லுகின்றனர். அதிலிருந்து கனகமுண்டாயிற்று. அந்தக்கனகமானது மைத்திரம் (சிநேகத்தைத்தருவது) என்றறியத்தக்கது. புகையிலிருந்து வஸுக்களுண்டாயினர். அந்த அக்கினியின்ஜவாலைகள்தாம் ருத்திரர்களும் பேரொளியுள்ள ஆதித்தர்களும். ஆகாயத்தில் தந்தமிடத்தில்பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திரங்கள் தாம் தணல்கள். உலகத்திற்குநாதனும் அக்னிதான். அக்னிதான் பரப்பிரம்மம். அதுவே நித்யம். அதையே எல்லாஅபீஷ்டங்களையும்தருவதென்று சொல்லுகின்றனர். அதனிடத்திலேதான் ஹோமம்செய்கின்றனர். பிறகு, வருணரூபியும் வாயுரூபியுமானபரமசிவன், 'தேவர்களே! இந்தச்சிறந்தயாகம் என்னுடையது. இந்தயாகத்திற்கு நானே யஜமானன். முதற்பிறந்தமூவரும் என்பிள்ளைகள்; சந்தேகமில்லைஎன்றறியுங்கள். ஏனெனில், அது யான்செய்தயாகத்தின்பலன்தானே' என்றுசொன்னர். அக்கினி, 'அவர்கள் என்னுடைய அங்கத்திலிருந்து பிறந்தவர்களும் என்னுடையசேர்க்கையினல் உண்டாக்கப்பட்டவர்களுமாகிருர்கள். அந்தரேதஸானதுஎன்னிடத்திலே ஹோமம்செய்யப்பட்டது. ஆதலால், அவர்கள் என்புத்திரர்கள் தாம்' என்றுசொன்னன். பிறகு, உலகங்களுக்குமூத்தவரும் உலகங்களைப்படைத்தவருமாகிய பிரம்மதேவர், 'அவர்கள் என்பிள்ளைகள்தாம். ஹோமம்செய்யப்பட்டரேதஸ் என்னுடையதுதானே. மந்திரத்தைச்சொன்னவனும் நான். ரேதஸை ஹோமம்செய்தவனும் நான். ரேதஸை உற்பத்திக்குக் காரணமாகநினைத்தால் வித்துளவனதோ அவனுடையதுதான் பலன்' என்றுசொன்னர். பிறகு, தேவக்கூட்டத்தாரெல்லாரும் பிரம்மதேவரிடம்சென்று கைகூப்பித் தலைவணங்கி வந்தனம்செய்து, 'பகவானே! நாங்களனைவரும் உலகத்

திலுள்ள சராசரங்களனைத்தும் உம்முடையசந்ததிகள்தாமே. ஆத லால், ஒளியினால்பிரகாசிக்கும்அக்னியும் யாகத்தைநடத்தும்வருண ருபியானசிவபெருமானும் வேண்டினபலனைப் பெறட்டும்' என்று சொன்னார்கள். ஜலஜந்துக்களுக்கதிபதியான வருணன் சூரியனைப் போன்றஒளியுள்ள முதற்பிள்ளையானப்ருகுவைப் பிரம்மாகொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டான். எல்லாவற்றிற்கும்அதிபதியும் தத்வஞானியு மான பிரம்மதேவர் அங்கிரஸை அக்னிக்குப் புத்திரராகச்செய்தார். கவியைத் தம்புத்திரராக எடுத்துக்கொண்டார். அப்போது சந்ததி களையுற்பத்திசெய்கிறவராகிய ப்ருகுவானவர் [1]வாருணிஎன்றும்பெரு மைபொருந்திய அங்கிரஸ் [2]ஆக்னேயர்என்றும் சிறந்தபுகழுள்ளகவி [3] பிராம்மாஎன்றும் புகழ்பெற்றனர். ப்ருகுவம்சம் அங்கிரஸ்வம்சம் இரண்டும்தாம் பிரஜாவிருத்திக்கு இவ்வுலகத்தில் காரணமாயிருந் தன. இம்மூன்றுபிராம்மணோத்தமர்களும் பிரஜைகளைப்படைப்பவ ராகிறார். இவ்வுலகமனைத்தும் இவர்கள் சந்ததியென்றறியும். ப்ருகு வுக்கு ஏழுபுத்திரர் உண்டாயினர். எல்லாரும் குணங்களில் அவருக் கொப்பானவர். அவர்கள் ச்யவனர், வஜ்ரசீர்ஷர், சுசி, ஔர்வர், சுக்ரர், வரேண்யர், பிரபுவானஸவனர் எனஎழுவர். நீர் பிறந்தவம் சத்தைச்சேர்ந்த பார்க்கவரனைவரும் வருணபுத்திரர்கள். அங்கிர ஸின்புத்திரர்கள் எண்மர். அவர்கள் வருணன்புத்திரர்களாயிருந் தும் [4] வருணன்புத்திரரல்லாதவர். பிருஹஸ்பதி, உசத்தியர், வயஸ் யர், சாந்தி, கோரர், விரூபர், ஸம்வர்த்தர், ஸுதன்வாஎன எண்மர். இவ்வெண்மரும் அக்னியின்புத்திரர்கள். எல்லாரும் ஞானத்தில் நிலைபெற்றவர்கள் ; குற்றமற்றவர்கள் ; கவியின்குமாரர்கள் எண்மர், பிரம்மாவின்வம்சத்தவர்களாகவும் வருணபுத்திரர்களாகவும் சொல் லப்படுகின்றனர். அவர்கள் காரணத்தின் சிறப்புக்கள்பொருந்தின வர்கள்; பிரம்மஞானிகள்; புண்ணியமுள்ளவர்கள். கவி, காவ்யர், விஷ்ணு, புத்தியிற்சிறந்த உசநஸ், ப்ருகு, வருணன், காசியபர், தர் மந்தெரிந்தஅக்னி என்னும் இவ்வெண்மர் கவிபுத்திரர்கள். இவர் களால் உலகமெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டது. இவர்கள் இந்தப்பிரஜை களையுண்டுபண்ணினதினால் பிரஜாபதிகளாகிறார்கள். பிருகு வம்ச ஶ்ரேஷ்டரே! இவ்வாறு ப்ருகு, அங்கிரஸ், கவி இவர்களின்வம்சங்க ளிற்பிறந்த புத்திரர்களால் உலகம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐயா!

---

[1] வருணபுத்திரர். [2] அக்னியின்புத்திரர். [3] பிரம்மாவின்புத்திரர்.

[4] வருணன் யாகத்தில் யஜமானனாதலின் வருணபுத்ரரென்பது. அக் னியால்எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவர்.

பிராம்மணரே ! வருணரூபியும் பிரபுவுமானஈசுவரர், கவியையும் ப்ருகுவையும் முதலில் எடுத்துக்கொண்டார். ஆதலால், அவ்விருவரும் வாருணர்களென்று சொல்லப்பெற்றனர். ஜ்வாலையோடுகூடின அக்னி பகவான் அவரிடமிருந்து அங்கிரஸை வாங்கிக்கொண்டதினால் ஆங்கிரஸர்களனைவரும் அக்னியின்வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரென்றறிய வேண்டும். அந்தக்காலத்தில் தேவர்கள் பிரம்மதேவரைப்பார்த்து, 'இவர்கள் உலகங்களுக்கு ஈசுவரர்களாயிருந்து தங்கள்சந்ததிகளினால் எங்களைக்கரையேற்றுவர். இவர்களெல்லாரும் பிரஜைகளைப் படைப்பவர்; மிகச்சிறந்ததவமுள்ளவர்; உமது அனுக்கிரகத்தினால் இவ்வுலகத்தை நீண்டகாலம் நிலைநிறுத்துபவர் ; வம்சங்களை விருத்தி செய்து உம்முடைய தேஜஸைப்பரவச்செய்கிறவர். இந்தப்பிரஜாபதியின்வம்சத்திலுள்ள மகரிஷிகள்எல்லாரும் வேதங்களையறிந்து கிரியைகளைச்செய்து சாந்தகுணமுள்ளவர்களாகித் தேவர்களின்பக்கத்திலிருக்கக்கடவர். பிரபுவே ! பூமியில் முடிவில்லாதபிரம்மமும்சத்தியமும் சிறந்ததவமும் நீர்தாம். இவர்களும் நாங்களெல்லாரும் உம்முடையபுத்திரர்களே. பிதாமஹரே ! தேவர்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் நீரன்றோ தந்தை? மரீசியின்புத்திரரான காசியபர்முதலாக ப்ருகுவைச்சேர்ந்தவர்களனைவரும் உமதுபுத்திரர்கள் தாமென்று கண்டறிந்து உம்மைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டுகிறோம். பிதாமஹரே ! இவர்கள் தங்களைப்போன்ற சந்ததிகளையுண்டுபண்ணி யுகத்தின்ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் தம்மை நிலைநிறுத்தப்போகின்றனர்[1] ' என்று பிரார்த்தித்தனர். உலகத்திற்குமுதலான பிரம்மதேவர் தேவர்களால் இவ்வாறுவேண்டப்பட்டுச் சந்தோஷமடைந்தவராய், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்றுசொன்னார். அந்தத்தேவர்களும் வந்தவாறே சென்றனர். உலகம்படைக்குங்காலத்தில் தேவஶ்ரேஷ்டரும் மஹாத்மாவுமானசங்கரர் வருணரூபமெடுத்துச் செய்தயாகத்தில்இவ்வாறுநடந்தது. அக்நிதான் பரமன், பசுபதி, சர்வன், ருத்திரன், பிரஜாபதிஎன்னப்படுகிறவன். இந்தப்பொன்னானது அக்நியின்பிள்ளை என்பது நிச்சயம். ஜமதக்நியின்புத்திரரே ! பிரமாணத்தையறிந்தவன் வேதத்திலுள்ளவழியைக்கண்டு அக்நியில்லாதகாலத்தில் அதற்குப்பிரதியாகத் தங்கத்தை வைக்கிறான் ; தர்ப்பைப்புல்லின்மேல் வைத்த அக்கினியிலும் பொன்னிலும் ஹோமஞ்செய்கிறான். புற்றின் வாயிலும் ஆட்டின்வலக்காதிலும் வண்டிச்சக்கரம் ஓடினவழியிலும் புண்ணிய தீர்த்தத்திலும் பிராம்மணன் கையிலும் ஹோமஞ்செய்

1 எல்லாரையும் அவர் தம்புத்திரர்களாக நினைக்கவேண்டுமென்று கருத்து.

தால் அக்னிபகவான் அதைத் தனக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டாக்கும் சிறப்பாக நினைக்கிறான். அதனாலேதான் தேவர்களெல்லாருக்கும் அக்னியே தலைவனென்றுகேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். பிரம்மாவினிடமிருந்து அக்னிஉண்டாயிற்று. அக்னியினிடமிருந்து தங்கமுண்டாயிற்று. ஆதலால், எவர்கள் தர்மந்தெரிந்து பொன்னைக்கொடுக்கின்றனரோ அவர்கள் எல்லாத்தேவரையும் கொடுக்கின்றனரென்று யாம் கேட்டிருக்கிறோம். பார்க்கவரே! ஸ்வர்ணதானஞ்செய்பவன் பெருந்தவத்தினால் அடையும்கதியை அடைவான்; மேலுலகத்தில் குபேரனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெறுவான். சூரியோதயம் வந்தபோது சாஸ்திரவிதியையனுசரித்து மந்திரபூர்வகமாக ஸ்வர்ணதானஞ்செய்பவன் கெட்டகனவின்பலனைப் போக்கிவிடுகிறான். சூரியோதயமானவுடன் ஸ்வர்ணதானஞ்செய்பவனுக்குப் பாவம் ஓடிப்போம். மத்தியான்னத்தில் ஸ்வர்ணதானம்செய்பவனிடம் பாவம் அணுகாது. சாயங்காலத்தில் நியமத்துடன் ஸ்வர்ணதானம்செய்பவன் பிரம்மலோகத்தையும் வாயுலோகத்தையும் அக்னிலோகத்தையும் சந்திரலோகத்தையும் பெறுவான்; இந்திரலோகமுதலியலோகங்களிலும் சிறந்தஐசுவரியத்தையடைவான்; இவ்வுலகத்திலும் பாபங்களொழிந்து புகழ்பெற்று மகிழ்ந்திருப்பான்; பிறகு, மேலுலகங்களிலும் எப்போதும் ஒப்பற்றுச் சிறந்திருப்பான்; தடையின்றிவிரும்பினபடி சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பான்; அவ்வுலகங்களிலிருந்து நழுவமாட்டான்; பெரும்புகழையடைவான்; அழிவில்லாதபொன்னைக் கொடுப்பதினால் சிறந்தலோகங்களையடைவான். சூரியோதயகாலத்தில் ஒருவிரதத்தைக்குறித்து அக்கினியைமூட்டி ஸ்வர்ணதானஞ்செய்பவன் விரும்பினவற்றையெல்லாம் அடைவான். ஸுவர்ணத்தை அக்கினியென்றே சொல்லுகின்றனர். அதைத்தானம்செய்வது ஸுகத்தைத்தருவது. அது விரும்பினநற்குணங்களை உண்டுபண்ணுவது; மேன்மேலும் நற்குணங்களிற் பிரவ்ருத்திக்கச்செய்கிறதென்றுசொல்லப்படுகிறது. குற்றமற்றவரே! ஸமர்த்தரே! ப்ருகுபுத்திரரே! பொன்னும் சுப்பிரமணியரும்உண்டான இந்தவரலாறு உமக்குச் சொன்னேன். அதைத் தெரிந்துகொள்ளும். ப்ருகுச்ரேஷ்டரே!பிராம்மணரே! பிறகு, ஸுப்ரம்மண்யர் வெகுகாலம்வளர்ந்தபின் இந்திராதிதேவர்களால் சேனாபதியாயிருக்கும்படி வேண்டப்பட்டார். பிராம்மணரே! உலகங்களின் நன்மையைச்செய்வதற்காகத் தேவேந்திரனுடையஆஜ்ஞையினால் தாரகாஸுரனையும் மற்றுமுள்ள அஸுரர்களையும் கொன்றார். ஸமர்த்தரே! ஸுவர்ணதானத்தின் சிறப்புக்களை

நான் உமக்குச் சொன்னேன். கொடுப்பவரிற்சிறந்தவரே! ஆதலால், பிராம்மணருக்குப்பொன்னைக்கொடும்' என்றார். பராக்கிரமசாலியான பரசுராமர், இவ்வாறுவஸிஷ்டர்சொல்லக்கேட்டு, பிராம்மணர்களுக்கு ஸுவர்ணதானம்செய்து பாவத்திலிருந்து விடுபட்டார். யுதிஷ்டிர ராஜனே! ஸ்வர்ணத்தின் உற்பத்தியையும் அதன்தானத்தின் பலனை யும் உனக்கு முழுதும்சொன்னேன். ஆதலால், நீயும் பிராம்மணர்க ளுக்கு மிகுதியாகக் கனகங்கொடு. ராஜனே! கனகங்கொடுப்பதி னால் பாபத்திலிருந்து விடுபடுவாய்'' என்றார்.

நூற்றுமுப்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தாரகன்வதம்.)

யுதிஷ்டிரர், "முறைப்படி ஸ்வர்ணதானஞ்செய்வதில் என்ன குணங்கள் வேதத்தில்சொல்லப்பட்டனவோ அவை பிதாமஹரான உங்களால் விரிவாகஉரைக்கப்பட்டன; பொன்னுண்டானகாரணமும் உரைக்கப்பட்டது. அந்தத்தாரகன் எப்படிமரணமடைந்தான்? அதை எனக்குச் சொல்லும். ராஜரே! அவன் தேவர்களால் கொல்லப்படக் கூடாதவனென்று சொன்னீர். அவனுக்கு மரணம் எப்படிநேர்ந் தது? அதை விரிவாகச்சொல்லும். குருவம்சஸ்ரேஷ்டரே! தாரக னுடையவதத்தைப்பற்றி முழுதும்கேட்க விரும்புகிறேன். அதில் எனக்கு அதிகவிருப்பம் இருக்கிறது'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல் லலானார்.

"அரசர்க்கரசே! அவ்வாறு கங்கை கர்ப்பத்தை விட்டுவிட்ட தனால் காரியம்கெட்டதேவர்களும் ரிஷிகளும் கிருத்திகாநக்ஷத்திர தேவதைகளை அந்தக்கர்ப்பத்தைத் தரிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்ட னர். அக்நியினுடையவீர்யமாகிய அந்தக்கர்ப்பத்தைத் தங்கள் சக்தி யினால் தாங்குவதற்குத் தேவஸ்திரீகளில் யாரும் திறமையுள்ளவர் களல்லர்; கிருத்திகைகள்மட்டும்தாம் திறமையுள்ளவர்கள். அக்நி யானவன் தன்சிறந்தவீரியத்தைத் தமதுமுழுச்சக்தியுடன் கர்ப்ப மாகத்தரித்ததனால் கிருத்திகைகள் அறுவரிடத்திலும் அன்புள்ளவனா னான். அந்தஆறுகிருத்திகைகளும் அக்நியின்கர்ப்பத்தைத் தாங் கினர். மன்னவ! அக்நியின்வீரியம்முழுதும் ஆறுவழிகளில் விடப் பட்டது. பிறகு, அந்தக்கிருத்திகைகள் உள்ளேவளருகின்ற மகாத்

மாவான குழந்தையின்லொளியினுல் அங்கமெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டு எங்கும்ஸுகமடையாமற்போயினர். வேந்தே! பிறகு,அங்கமெல்லாம் ஒளிசூழ்ந்த அந்தக்கிருத்திகைகளனைவரும் ப்ரஸவகாலம்வந்தபோது ஒரேகாலத்தில் அந்தக்கர்ப்பத்தைப் பிரஸவித்தனர். ஆறிடங்களி லுமிருந்தஅந்தக்கர்ப்பமானது பிரஸவித்தவுடன் ஒன்ருகச்சேர்ந்தது. அதைக் கிருத்திகாதேவிகளிடமிருந்து பூமிதேவி வாங்கிக்கொண் டாள். தேவதேகமுள்ளதும் அக்நிக்குஒப்பானஒளியுடன் பிரகாசிப் பதும் காட்சிக்கினியதுமானஅந்தக்கர்ப்பம் தெய்வலோகத்திய நாணற் காட்டைச்சார்ந்து வளர்ந்தது. சூரியனுக்கொப்பான ஒளியுள்ள அந் தக்குழந்தையைக் கிருத்திகாதேவிகள்பார்த்து அன்புள்ளவர்களாய் அன்பினுலுண்டான முலைப்பாற்பெருக்குக்களினுல் வளர்த்தனர். அத ஞல், அந்தக்குழந்தை சராசரங்களடங்கிய மூவுலகங்களிலும் கார்த்தி கேயன்என்று பெயர்பெற்றது; ரேதஸ்சிதறினதனுல் ஸ்கந்தனென் றும் குகையிலிருந்ததனுல் குகனென்றும் பெயர்பெற்றது. பிறகு, முப்பத்துமூன்று தேவர்கள் திசைகள் திக்பாலகர்கள் [1] ருத்திரன் தாதா விஷ்ணு யமன் பூஷன் அரியமன் பகன் அம்சன் மித்திரன் ஸாத்தியர்கள் இந்திரன் வஸுக்கள் அச்வினிதேவர்கள் ஜலம் காற்று ஆகாயம் சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் கிரகங்கள் சூரியன் வேறுள்ளமற் றத்தேவக்கூட்டங்கள் ஆகியஎல்லாரும் அக்நிகுமாரனை ஆச்சர்ய முள்ளகுழந்தையைக் காணவந்தனர். ரிஷிகள் துதித்தனர். கந்தர்வர் கள் பாடினர். ஆறுமுகங்களும் பன்னிரண்டுகண்களும் பன்னிரண்டு கைகளும் பருத்ததோள்களுமுள்ளவனும் பிராமணர்களிடம் அன் புள்ளவனும் அக்நியையும் சூரியனையும்போன்றஒளியுள்ளவனுமாக நாணற்புதரில்படுத்திருக்கும் குழந்தையைக்கண்டு தேவர்களும் முனி வர்களும் மிகுந்தசந்தோஷமடைந்து தாரகாஸுரன் அழிந்தா னென்றே நினைத்தனர். பிறகு, தேவர்களனைவரும் அந்தக்குழந் தைக்கு வேண்டியவற்றைக் கொண்டுவந்துகொடுத்தனர்; அவன் விளையாடும்போது விளையாட்டுக்கருவிகளையும் பற்பலபறவைகளையும் கொடுத்தனர். கருடன் தனதுபிள்ளையும் பலநிறமானசிறகுள்ளது மாகியமயிலை அவனுக்களித்தான். ராக்ஷஸர்கள், பன்றி எருமைக் கடா இரண்டையும் அவனுக்குக் கொடுத்தனர். அருணன் தானே அக்நியைப்போலப்பிரகாசிக்கும் கோழியைக் கொடுத்தான். சந்தி ரன் ஆட்டைக் கொடுத்தான். சூரியன் அழகானஒளியைத் தந்தான். கோக்களுக்குத்தாயாகியகாமதேனு அநேகமாயிரம்கோக்களை அளித்

[1] சூரியனுடைய உட்பிரிவுகள்.

தது. அக்னியானவன் குணமுள்ளசெம்மறியாட்டையும் பூமிதேவி யானவள் மிருதியாகியமலர்களையும் கனிகளையும் கொடுத்தார்கள். ஸுதன்வாளென்னும்அஸுரன் வண்டியையும் அழகான [1]அச்சுள்ள தேரையும் அளித்தான். வருணன் வாருணங்களென்னும் சிறந்ததேவ யானைகளைக் கொடுத்தான். தேவேந்திரன் சிறந்தயானைகளையும் கோரப்பற்களையுடையசிங்கங்கள் புலிகள்முதலான அனேகங்கொடிய மிருகங்களையும் பலவகை ஆயுதங்களையும் கொடுத்தான். ராக்ஷஸக் கூட்டத்தாரும் அஸுரக்கூட்டத்தாரும் ஸமர்த்தனான அந்தக்குமா ரனை அனுஸரித்தனர். தாரகாஸுரன் வளர்கின்ற அந்தக்குழந்தை யைக்கொல்வதற்கு உபாயத்தைத்தேடினன். அனேகஉபாயங்களைச் செய்தும் அவன் அந்தப்பிரபுவைக் கொல்லமாட்டாமற்போனன். தேவர்கள் குகையிலிருக்கும் அக்குமாரரைச் சேனைத்தலைவராகச் செய்து பூஜித்துத் தாரகாஸுரனால்செய்யப்பட்ட அந்தஉபத்திர வத்தை அவருக்குத் தெரிவித்தனர். சிறந்தபராக்கிரமமுள்ளவராக வளர்ந்து தேவர்க்குச்சேனாதிபதியும் பிரபுவுமான அந்தக்குகர் வீண் போகாத சக்திஆயுதத்தினால் தாரகாஸுரனைக் கொன்றார். அந்தக் குமாரரால் விளையாட்டாகவே அந்தத்தாரகாஸுரன் கொல்லப்பட்ட பிறகு, திரும்பவும் தேவேந்திரன் தேவர்க்கதிபதியாக ராஜ்யபட் டாபிஷேகம்செய்யப்பட்டான். சிறந்தபராக்கிரமமுள்ளவரும் ஈசுவர ரும் தேவர்களைக்காப்பவரும் சங்கரருக்குப்பிரியத்தைச்செய்பவரு மான அந்தஸ்கந்தர் பின்னிட்டும் சேனாபதியாகவே விளங்கினார். பொன்மயமாகியதேகமுள்ளவரும் அக்னியின்புத்திரரும் பகவானு மானஅக்குமாரர் எக்காலமும் தேவர்க்குச்சேனாதிபதியாகவேயிருந் தார். ஆதலால், பொன்னானது சுப்பிரமணியருக்கு உடன்பிறந்தது; அக்கினியினுடையமுதல்தேஜஸென்று நினைக்கப்பட்டது; மங்களத் தைத்தருவதும் அழியாததுமான உயர்ந்தரத்தினம். கௌரவனே! இவ்விதமாக ராமருக்கு வஸிஷ்டர் முன்னே சொன்னார். அரசனே! ஆதலால், பொன்னைக்கொடுக்க முயற்சிசெய். ராமர் ஸ்வர்ணதானம் செய்துதான் எல்லாப்பாவங்களாலும்விடுபட்டவராகி மேலுலகத்தில் மனிதர் பெறுவதற்கரிய சிறந்தபதம்பெற்றார்" என்றார்.

---

1 'கூபரம்' என்பது மூலம்; மூக்கணையென்றும் கொள்ளலாம்.

நூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஒவ்வோர்திதியிலும் சிராத்தஞ்செய்வதன் பலன்முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "தர்மாத்மாவே ! வேந்தரே! நாலுவருணங்களின் தர்மங்களையும் சொன்னதுபோலவே சிராத்தத்தின்விதிமுழுமையை யும்பற்றி எனக்கு நீர் உரைக்கக்கடவீர்" என்றுகேட்டார். யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறுகேட்டபிறகு, சந்தனுபுத்திரரானபீஷ்மர், சிராத்த விதியை முழுதும் வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்.

"ராஜனே ! சிராத்தகர்மத்தைப்பற்றியசிறந்தவிதியை ஊக்கத்துடன்கேள். வீரனே! பிதிருயாகமானது தனத்தையும் புகழையும் புத்திரர்களையும் கொடுப்பது. தேவர் அஸுரர் மனிதர் கந்தர்வர் நாகர் அரக்கர் பிசாசர் கின்னரர்ஆகியஇவர்களும் பிதிருக்களை எப்போதும் பூஜிக்கவேண்டியவர்கள்; முதலில் பிதிருக்களைப் பூஜித்து அதன்பின்னேதான் தேவர்களைப் பூஜிக்கின்றனர். ஆதலால், மனிதன் முழுமுயற்சியோடு எப்போதும் பிதிருக்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். மஹாராஜனே ! பிதிருக்களுக்குச்சிராத்தம் (அன்வாஹார்யம்) தொடர்ச்சியாகச்செய்யத்தக்கதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால், சிராத்தமானது விசேஷமாகவிதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் முதலாவதாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. எல்லாத்திதிகளிலும் சிராத்தம்செய்வதனால் பிதிருக்கள்திருப்தியடைகின்றனர். பிண்டங்கள்கொடுத்துச்செய்யப்படும் சிராத்தத்தை [1]மாதந்தோறும் செய்ய வேண்டும். கிருகஸ்தனானபிராம்மணன் அமாவாஸ்யையில் பிதிருயாகத்தைச் செய்யவேண்டும். மாதந்தோறும் பிண்டதானத்தோடு செய்யும்தர்சஸ்ராத்தத்தைத்தான் அன்வாஹார்யமென்று வித்வான்கள் நினைக்கின்றனர். பரிசுத்தனாய்க் கைகூப்பிக்கொண்டு சிரத்தையுடன் மாமிசத்தினால் அந்தச்சிராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். ஒவ்வொருதிதியிலும் பகலில்சிராத்தம்செய்வதின் குணங்களெல்லாவற்றையும் உனக்குச்சொல்வேன். குற்றமற்றவனே! எந்தத்தினங்களில் சிராத்தங்களைச்செய்வதினால்என்னபலன்கள்கிடைக்குமோஅவற்றையெல்லாம் உள்ளபடிசொல்வேன். அதைஎன்னிடம் தெரிந்துகொள். பிரதமையில் பிதிருக்களைப்பூஜிப்பதனால் அழகானபிள்ளைகளைப்பெறுகிறவர்களும் நிரம்பினகுடும்பமுள்ளவர்களும் கண்ணுக்கழகியவர்களு

---

[1] அமாவாஸ்யைதோறும்.

மானஸ்திரீகளைத் தன்கிருஹத்தில் அடைவான். துவிதியையில் பிதிருசிராத்தம்செய்வதனால் வீட்டில் பெண்கள் பிறப்பார்கள் : திருதியையிற்செய்வதனால் குதிரைகளும் சதுர்த்தியிற்செய்வதனால் எருமை ஆடுமுதலிய நான்குகால்களுள்ளவைகளும் மிகுதியாகஉண்டாகும். ராஜனே ! பஞ்சமியிற்சிராத்தம்செய்பவர்களுக்கு அநேக புத்திரர்களுண்டாவர் ; ஷஷ்டியிற்செய்யும்மனிதர் ஒளிபெறுவர். ராஜனே ! ஸப்தமியிற்சிராத்தம்செய்பவனுக்குப் பயிரின்பலன்விருத்தியாகும் ; அஷ்டமியிற்செய்பவன் வர்த்தகத்தில் லாபத்தையடைவான். நவமியிற்சிராத்தம்செய்பவனுக்குக் குதிரைகோவேறுகழுதை முதலிய ஒற்றைக்குளம்புள்ளபிராணிகள் மிகுதியாகஉண்டாகும். தசமியில்சிராத்தம்செய்பவனுக்கு ஆக்கள் மிகுதியாகும். ராஜனே ! ஏகாதசியில்சிராத்தம்செய்பவன் வஸ்திரங்கள் பாத்திரங்கள்முதலியவற்றை அடைவான். அவன்வீட்டில் ஓதலும் யாகமும் நிரம்பப் பெற்றபுத்திரர்கள் பிறப்பர். துவாதசியில்சிராத்தம்செய்பவனுக்கு அதிகதனங்களும் வெள்ளியும் அழகானபொன்னும் எப்போதும் காணப்படும். திரயோதசியில் சிராத்தம்செய்பவன் இனத்தாரிற் சிறந்தவனாவான். சதுர்த்தசியில்சிராத்தம்செய்யும்மனிதனுக்கு யுத்தங்கள் நேரிடும். அவன்வீட்டில் புருஷர்கள் இளமைப்பருவத்தில் நிச்சயமாக இறப்பார். அமாவாசையில்சிராத்தம்செய்பவன் விரும்பினவற்றையெல்லாம்அடைவான். கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் சதுர்த்தசியைத்தவிர மற்றத்தசமிமுதலானதிதிகள்சிராத்தத்திற்குச்சிறந்தவை; மற்றவை அவ்வளவுசிறந்தவையல்ல. சிராத்தத்திற்குக் கிருஷ்ணபக்ஷமானது சுக்கிலபக்ஷத்தைவிட எப்படிவிசேஷமோ அப்படியே முற்பகலைவிடப் பிற்பகல் விசேஷம்'' என்றார்.

நூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(சிராத்தத்தில்கொடுக்கத்தக்கபொருள்களும் அவ்வவற்றின்பலன்களும்.)

யுதிஷ்டிரர், "அரசரே ! பிதிருக்களுக்கு எதைக்கொடுத்தால் அக்ஷயமாகும் ? எதற்குப் பலன்கள்அதிகம் ? ஒன்றுஅனந்தமாவது எது ?'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"யுதிஷ்டிர ! சிராத்தத்தை யறிந்தவர்கள் சிராத்தத்தின்முறையில் எந்தஹவிஸுகள் விரும்பினபலனைத் தருகின்றவையென்று நினைக்கின்றனரோ அவற்றையும் அவற்றின்பலன்களையும் என்னிடம்

கேள். ராஜனே! எள், நெல், யவம், உளுந்து, ஜலம், கிழங்கு, கனிகள் இவற்றைக்கொடுத்துச்செய்யப்படும் சிராத்தத்தினால் பிதிருக்கள் ஒருமாதம்திருப்தியடைகின்றனர். எள்ளுமிகுதியாயுள்ளசிராத்தத்தை அக்ஷயமென்று மனு சொல்லியிருக்கிறார். போஜனபதார்த்தங்கள்எல்லாவற்றினும் எள்ளே முதன்மையாக நினைக்கப்படுகிறது. பிதிருகணங்களுக்கு மத்ஸ்யத்தினால் இரண்டுமாதம்வரையில் திருப்தி உண்டாகும். ராஜனே! செம்மறிஆட்டின்மாமிசத்தினால் மூன்று மாதங்களும் முயல்மாமிசத்தினால் நான்குமாதங்களும் வெள்ளாட்டு மாமிசத்தினால் ஐந்துமாதங்களும் பிதிருக்கள் திருப்தியடைவர். பிரபுவே! பன்றிமாமிசத்தினால் ஆறுமாதங்களும், [1]சகுலமாம்ஸத்தினால் ஏழுமாஸங்களும் புள்ளிமான்மாம்ஸத்தினால் எட்டுமாதங்களும் கறுப்புமான்மாம்ஸத்தினால் ஒன்பதுமாதங்களும் [2]கவயமிருகத்தின்மாம்ஸத்தினால் பத்துமாஸங்களும் எருமைமாம்ஸத்தினால் பதினொரு மாதங்களும் பிதிருக்களுக்குத் திருப்தியுண்டாகும். கோமாம்ஸத்தோடு சிராத்தம்செய்தால் 'ஒருவருஷம் திருப்தியுண்டாகுமென்று சொல்லப்படுகிறது. நெய்யுடன் சேர்ந்தபாயஸமானது கோமாமிசத்தைப்போன்றது. விருஷபத்தின் மாம்ஸத்தினால் பன்னிரண்டு வருஷம் பிதிருதிருப்தியுண்டாகும். இறந்துபோனதிதியில் காண்டாமிருகத்தின் மாம்சத்தைக்கொடுப்பது ஒன்று அனந்தமாகிறது. அறைக்கீரையும் [3]பொன்வெள்ளிமுதலியவையும் ஆடும் அனந்தமானவென்று சொல்லப்படுகின்றன. யுதிஷ்டிர! இந்தவிஷயத்தில் பிதிருக்களால்சொல்லப்பட்ட ஸ்லோகங்களைக் கூறுகின்றனர். அவற்றை ஸனத்குமாரபகவான் முன்னே எனக்குச் சொன்னார். அவற்றின் பொருள், 'தக்ஷிணாயனத்தில் மகநக்ஷத்திரம்கூடினதிரயோதசியில் நெய்யுடன்சேர்ந்தபாயஸத்தைச் சால்வைமுதலிய கம்பளத்தோடும் பொன்வெள்ளிமுதலிய தக்ஷிணையோடும் நியமம்தவறாமல் [4]கஜச்சாயையில் அதன்காதுக்காற்றாலே விசிறப்பட்டவையாகக்கொடுத்துச் சிராத்தம்செய்பவன் நமதுகுலத்திற்பிறப்பனோ? ஒருவன் அநேகபுத்திரர்களை விரும்பவேண்டும். ஏனெனில், உலகங்களில் பெயர்பெற்றதும் சிராத்தத்தை அக்ஷயமாகச்செய்வதுமாகிய அக்ஷயவடமென்

1 ஒருவகைமத்ஸ்யம் 2 பசுவைப்போன்றஒருவகைமான்.

3 'காஞ்சனமென்றும் மாத்திப்பு முதலியன' என்பது பழையவுரை,

4 'மகாளயபக்ஷம் த்ரயோதசியில், ஸ்வர்க்கட்டுறையில், ஐராவதம்திரும்புகிறது; அது பிதிருபுண்யகாலம். அதனால் அது கஜச்சாயையெனப்படும்' என்பது ஆதிப்பியம்.

னும் ஆலமரமிருக்கும்கயைக்கு ஒருவனுவதுபோலனே' என்பது. பிதிருதினத்தில் ஜலம் கிழங்கு கனி மாம்ஸம் அன்னம்இவற்றில் எதையாவது தேனுடன்சேர்த்துக் கொடுத்தால் அதுஅனந்தமாகும்.

நூற்றுமுப்பத்தாருவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(யமன், நக்ஷத்திரங்களில்செய்யும் சிராத்தங்களின் பலன்களைச் சசபிந்துவுக்குச் சொல்லியது.)

பலனைக்கருதி ஒவ்வொருநக்ஷத்திரத்திலும் செய்யக்கூடியவை யாகச் சசபிந்துவுக்கு யமன்சொன்னசிராத்தங்களை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேள். எந்தமனிதன் கிருத்திகாநக்ஷத்திரம்கூடிய தினத்தில் விடாமல்சிராத்தம்செய்வனே அவன் துயரம்நீங்கித் தன் ஸந்ததிகளுடன் அக்னிகளைவைத்துக்கொண்டு யாகம்செய்வான். சந்ததியைவிரும்புகிறவன் ரோகிணீநக்ஷத்திரத்திலும்பராக்கிரமத்தைக் கருதுகிறவன் மிருகசீரிஷத்திலும் (பித்ரு) யாகம்செய்யக்கடவன். திருவாதிரையில்சிராத்தம்செய்யும்மனிதன் கொடும்செய்கையுள்ளவனுவன். புனர்பூசத்தில்சிராத்தம்செய்யும்மனிதன் பயிர்ப்பலனையடைவான். தேகபுஷ்டியைக்கருதுகிறமனிதன் பூசத்தில் சிராத்தம்செய்யக்கடவன். ஆயில்யத்தில்சிராத்தம்செய்யும்மனிதன் தைரியசாலிகளான புத்திரர்களைப் பெறுவன்; மகநக்ஷத்திரத்தில்சிராத்தம்கொடுப்பவன் இனத்தாரிற்சிறந்தவனுவன். பூரநக்ஷத்திரத்தில் சிராத்தம்கொடுப்பவன் யார்க்கும்இனியவனுவன்; உத்தரத்தில்கொடுப்பவன் சந்ததியையடைவன்; ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தில் நினைத்தபலனையடைவன். சித்திராநக்ஷத்திரத்தில் சிராத்தம்கொடுப்பவன் அழகுள்ளபுத்திரர்களைப் பெறுவன். சுவாதிநக்ஷத்திரத்தில் பிதிருக்களை ஆராதிப்பவன் வர்த்தகத்தொழிலையடைவான். புத்திரனைக்கருதும்மனிதன் விசாகநக்ஷத்திரத்தில்சிராத்தம்செய்வதனுல் புத்திரர்களை வெகுவாகப்பெறுவான். அனுஷத்தில்சிராத்தம்செய்பவன் ராஜ்யமென்னும்சக்கரத்தை நடத்துவான். குருவம்சஸ்ரேஷ்டனே! புலன்களையடக்கிக் கேட்டையில் சிராத்தம்செய்யும்மனிதன் செல்வம்பெற்றுத் தலைமையையடைவன்; மூலத்தில் ஆரோக்கியத்தையும் பூராடத்தில் சிறந்தபுகழையும்அடைவன்; உத்தராடத்தில் துயரமற்றுப் பூமியில்சஞ்சரிப்பன். அபிஜித் என்னும்நக்ஷத்ரகாலத்தில் சிராத்தம்செய்பவன் சிறந்தகல்வியை

அடைவன். திருவோணத்தில்சிராத்தம்செய்பவன் இறந்தபின் நற்கதி பெறுவன். அவிட்டத்தில் நியமத்துடன் சிராத்தம்செய்யும்மனிதன் ராஜ்யம்பெறுவன். சதயநக்ஷத்திரத்தில்சிராத்தம்செய்பவன் வைத்தியத்தில் தேர்ச்சிபெறுவன். பூரட்டாதியில்சிராத்தம்செய்பவன் வெள்ளாடுகளையும் செம்மறியாடுகளையும் மிகுதியாயடைவன். உத்திரட்டாதியில்சிராத்தம்செய்பவன் ஆயிரக்கணக்காகப்பசுக்களையடைவன். ரேவதியில்சிராத்தம்செய்பவன் வஸ்திரங்கள்முதலான பொருள்களை மிகுதியாக அடைவன். அசுவினிநக்ஷத்திரத்தில் குதிரைகளையும் பரணியில் தீர்க்காயுளையும் அடைவன். சசபிந்துவென்னும்அரசன் இந்தச்சிராத்தவிதியைக்கேட்டு அப்படியேசெய்தான். அவன் பூமியை எளிதில்வென்று ஆண்டான்" என்றார்.

நூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தா ன த ர் ம ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)



(சிராத்தத்தில் நிமந்திரணத்துக்குத் தகாதவர்களும் தக்கவர்களும்.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! கௌரவஸ்ரேஷ்டரே! எப்படிப்பட்டபிராம்மணர்களுக்குச் சிராத்தம் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை எனக்கு உரைக்கக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"தானத்தின்முறையையறிந்தக்ஷத்திரியன் தேவகாரியங்களில் பிராம்மணர்களைப் பரீக்ஷிக்கலாகாது. பிதிருகாரியங்களில்மட்டும் பரீக்ஷிப்பதுநியாயமென்று சொல்லுகின்றனர். தேவகாரியங்களில் தேவர்கள் இங்குவந்து தங்கள்தெய்விகசக்தியினால் அவற்றைப் பரிசுத்தமாக்குகின்றனர். ஆதலால், மனிதன் தேவர்களையுத்தேசித்து எல்லாருக்கும் தானம்செய்யலாம். மஹாராஜனே! தெரிந்தவன் சிராத்தத்தில்மாத்திரம் பிராம்மணர்களைக் குலம் ஒழுக்கம் பிராயம் உருவம் கல்வி முன்னோர்களின்இருப்பிடம் இவற்றைப்பற்றிப் பரிசோதிக்கவேண்டும். அவர்களில் சிலர் தாமிருக்கும் பந்தியையே கெடுப்பவர்; மற்றும்சிலர் பந்தியைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறவர். அரசனே! பந்தியிற்சேரத்தகாதவரைச் சொல்வேன்; அவர்களைக் கேள். சூதாடுகிறவனும் கர்ப்பத்தைக்கொன்றவனும் க்ஷயரோகியும் பசுக்களைமேய்ப்பவனும் [1]லக்ஷணங்களில்லாதவனும் ஊர்ப்பொதுவுக்குஏவல்தொழில்செய்பவனும் வட்டிக்குப்பணம்கொடுப்பவனும் பாடகனும் எல்லா

---

1 'வேதாத்யயனமுதலியன இல்லாதவன்' என்பது பழையவுரை.

வற்றையும்விற்பவனும் வீட்டில்தீவைத்தவனும் விஷமிட்டவனும் [1] சமைத்நபாத்திரத்தில்புசிப்பவனும்ஸோமமென்னும்கொடியைவிற்பவனும் ஸாமுத்ரிகாலக்ஷணம்சொல்லுகிறவனும் அரசனுடைய வேலைக்காரனும் எண்ணெய்விற்பவனும் ஜாலவித்தைசெய்பவனும் தகப்பனுடன் [2]பங்குபிரித்துக்கொள்பவனும் வேறுபுருஷனைவைத்திருக்கும்மனைவியுள்ளவனும் தீட்டுள்ளவனும் திருடனும் கைத்தொழில்செய்துபிழைப்பவனும் வேறுவேஷம்போடுகிறவனும் கோள்சொல்லுகிறவனும் சிநேகிதனுக்குத்தீங்குசெய்கிறவனும் பிறர்மனைவியோடுசேருகிறவனும் ஸம்ஸ்காரமில்லாதகீழ்ஜாதிகளுக்குக்கற்பிப்பவனும் ஆயுதம்பிடித்துஜீவிப்பவனும் நாய்களோடுசஞ்சரிப்பவனும் நாய்க்கடிபட்டவனும் [3]பரிவித்தியும் தோல்ரோகமுள்ளவனும் குருவின்மனைவியைச்சேர்ந்தவனும் [4]நாடகமாடுகிறவனும் கோவில்பூஜகனும் சோதிடத்தால்பிழைப்பவனும் பந்தியில்சேரத்தகாதவர். யுதிஷ்டிர! பந்தியில்சேரத்தகாத இப்படிப்பட்ட பிராம்மணர்களால் புசிக்கப்பட்டஅன்னமானது ராக்ஷஸர்களைச்சேருமென்றுவேதமறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். சிராத்தத்தில்புசித்தபின் வேதமோதினாலும் சூத்ரப்பெண்ணினிடம்சேர்ந்தாலும் அவனுடையபிதிருக்கள் அவன்விஷ்டையில் ஒருமாதம்வஸிப்பர். ஸோமத்தைவிற்றவனுக்குத்தானஞ்செய்தால் விஷ்டையிலும் வைத்தியனுக்குத்தானஞ்செய்தால் சீயிலும் இரத்தத்திலும் பிதிருக்கள் இருப்பார். கோவில்பூஜகனுக்குச்செய்யும்தானம் பயனற்றது. வட்டிவாங்குகிறவனுக்குக் கொடுத்தால் ஸந்ததியுண்டாகாது. வர்த்தகனுக்குக்கொடுக்குந் தானம் இம்மையிலும் மறுமையிலும் பயன்படாது. இரண்டாவது விவாகம்செய்துகொண்டவளுக்குப்பிறந்தபிராம்மணனிடம்கொடுத்த ஹவ்யம் சாம்பலில்செய்யப்பட்டஹோமம்போலேதான். தர்மத்தை விட்டவர்களுக்கும் ஒழுக்கம்கெட்டவர்களுக்கும்கொடுக்கும் ஹவ்யகவ்யங்கள் மறுமையில் பயன்படா. தெரிந்திருந்தும் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத்தானஞ்செய்யும் புத்திகெட்டவனுடைய பித்ருக்கள் பரலோகத்தில் விஷ்டையைப்புசிப்பரென்பது திண்ணம். இந்தஅதமப்பிராம்மணர்களையும் சூத்திரர்களுக்குஉபதேசஞ்செய்யும்மதிகெட்ட

1 'குண்டாசீ' என்பது மூலம்.

2 இங்கு 'விவதமாநக' என்னும்பாடம் பொருத்தமானது; அதற்கு, 'தகப்பனுடன்கலகப்படுகிறவன்' என்பது பொருள்.

3 சாந்திபர்வம் 111 - ம் பக்கம்குறிப்பிற்காண்க.

4 'விறகுவெட்டிப்பிழைப்பவன்' என்பது பழையஉரை.

வரையும் பந்திக்குத்தகாதவரென்றறியவேண்டும். வேந்தனே! (போஜனத்திற்காக) உட்கார்ந்திருக்கும் பந்தியில்சேர்ந்த ஒற்றைக்கண் பொட்டையன் (தன்பக்கங்களிலுள்ள) அறுபதுபேர்களையும், ஆண்மையில்லாதவன் நூற்றுவரையும், வெண்குஷ்டமுள்ளவன் தன்பார்வைசெல்லுகிறவரையிலுமுள்ளவர்களையும் கெடுத்துவிடுவர். தலைப்பாகையோடுபுசிப்பதும் பாதரக்ஷையோடுபுசிப்பதும் தெற்குமுகமாகப்புசிப்பதும் எல்லாம் அஸுரர்களைச்சேருமென்றறி. கோபத்தோடும் சிரத்தையில்லாமலும் கொடுக்கப்பட்டதெல்லாவற்றையும் அஸுரராஜாவான பலியின்பாகமாகப் பிரம்மதேவர் விதித்திருக்கிறார். நாய்களும் பந்தியைக்கெடுப்பவரும் எவ்வகையிலும் பார்க்கலாகாது. ஆதலால், மறைவுள்ளவிடத்தில் எள்ளை முழுதும்இறைத்துச் சிராத்தஞ்செய்தல்வேண்டும். எள்ளில்லாதசிராத்தத்திலும் கோபக்காரன்செய்தசிராத்தத்திலுமுள்ளஹவிஸை ராக்ஷஸர்களும் பிசாசர்களும் அபகரிக்கின்றனர். பந்திக்குத்தகாதவன், பந்தியில் புசிப்பவர் எவ்வளவுபேரைப் பார்க்கிறானோ அவ்வளவுபேர் புசிப்பதனாலுண்டாகும்பலனையும் அந்தஅன்னம்போடும்மூடனுக்கு இல்லாமற்செய்துவிடுவான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! (தாங்களிருக்கும்) பந்தியையே சுத்தமாக்கத்தக்கவர்களை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். அவர்களை லக்ஷணங்களுடன்சொல்லுகிறேன். அந்தப்பிராம்மணரைப்பரிசோதிப்பாயாக. வித்தைகளிலும் வேதங்களிலும் பிரம்மசாரிவிரதத்திலும் முடிவுபெற்று ஸ்நானஞ்செய்தவரும் பெரியோரொழுக்கங்களை அனுஸரிப்பவருமானபிராம்மணர்களனைவரும்எல்லாரையும்பரிசுத்தமாகச் செய்பவரென்றறியவேண்டும். பந்திக்குஉரியவர்களைச் சொல்வேன். அவர்கள்பந்தியையேபரிசுத்தப்படுத்துகிறவர்களென்றறியவேண்டும். [1] திரிநாசிகேதன் [2]பஞ்சாக்னியுடையவன் [3]திரிஸுபர்ணன் ஆறு வேதாங்கங்களையுமறிந்தவன் பிரம்மஜ்ஞானஉபதேசஞ்செய்யும்பரம்பரையில்பிறந்தவன் ஸாமகன் ஜ்யேஷ்டஸாமமென்னும்ஸாமத்தைக்கானம்பண்ணுகிறவன் தாய்தந்தையருக்கடங்கினவன் பத்துத்தலைமுறையாக வேதமோதிவந்தவன் தன்தர்மபத்னியினிடம் ருதுகாலத்தில் சேருகிறவன் வேதத்தையும் சாஸ்திரத்தையும் பிரம்மசாரிவிரதத்தையும்

---

1 நாசிகேதமென்ற அக்னியில் மூன்று காலம் அக்னிஹோத்திரம் செய்பவன் என்பர் சிலர்; வேதத்தில் நாசிகேதமென்றபெயருள்ள மூன்று அத்யாயங்களை அத்தியயனஞ்செய்தவன் என்பர் வேறுசிலர்.

2 கார்ஹபத்தியம் ஆஹவனீயம் தக்ஷிணம் ஸப்யம் ஆவஸத்யம் என்னும் ஐந்து அக்னிகளையுடைய அக்னிஹோத்ரி.

3 ரிக்வேதத்தில் ஸுபர்ணமென்னும்மூன்று மந்திரம் தெரிந்தவன்.

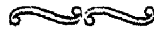
முடித்துஸ்நானஞ்செய்தபிராம்மணன் அதர்வசிரஸென்னும் அதர்வ ணவேதத்தின் உபநிஷத்தைப்பிரம்மசாரிவிரதத்தோடுஅத்தியயனஞ் செய்தவன் ஐம்புலன்களையுமடக்கினவன் ஸத்தியமேசொல்லுகிறவன் தர்மம்செய்பவன் தன்கர்மங்களில் சிரத்தையுள்ளவன் ஆகியஇவர்கள் பந்தியைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறவர்கள். புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்குச் சிரமப்பட்டுச்சென்று ஸ்நானஞ்செய்பவரையும் யாகங்களை மந்திரங்க ளுடன்முடித்து அவபிருதஸ்நானம்செய்பவரையும் கோபியாமலும் ஆசைப்படாமலும் பொறுத்தும் மனத்தையும் புலன்களையும்அடக்கி யும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும்அன்புவைத்துமிருப்பவரையும் சிராத் தங்களில் வரிக்கவேண்டும். அவர்களுக்குக்கொடுத்ததானம் அழியா தது. அவர்கள்தாம் பந்தியைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறவர்கள் .மோக்ஷ தர்மந்தெரிந்தஸந்யாஸிகள் தவஞ்செய்யும்யோகிகள் பாஞ்சராத்ரம் தெரிந்த ஶ்ரேஷ்டர்களானபாகவதர்கள் சிறந்தகுலமுள்ளவரும் வேத த்திற்சொன்ன ஆசாரங்களை அனுஷ்டிப்பவருமான வைகாநஸர்கள் பிராம்மணோத்தமர்களுக்கு இதிஹாஸங்களை நியமத்தோடு சொல்லு கிறவர்கள் பாஷ்யம்தெரிந்தவர்கள் வியாகரணத்தில்நல்லபரிசயமுள்ள வர்கள் புராணங்களையும் தர்மசாஸ்திரங்களையும்ஓதி அவற்றின்படி ஸரியாக அனுஷ்டானம்செய்பவர்கள் குருகுலவாஸஞ்செய்தவர்கள் ஸத்தியம்பேசுகிறவர்கள் எல்லாவேதங்களிலும் எல்லா உபதேசங்களி லும் ஆயிரவர்களில் முதன்மையாயிருப்பவர்கள் ஆகிய இந்தமகானு பாவர்களும் பந்திபாவனரென்றறியவேண்டும். இவர்கள் பந்தியில் எவ்வளவுதூரம் நோக்குகின்றனரோ அவ்வளவுவரையிலும் பரிசுத்த மாகச் செய்கின்றனர் ; இப்படிப் பந்தியைப்பரிசுத்தப்படுத்துவதனால் பந்திபாவனரென்று சொல்லப்படுகின்றனர். குருபரம்பரையாகவந்த பிரம்மஜ்ஞானத்தை ஆஸ்தியாகப்பெற்றவன்ஒருவனும் இரண்டரைக் குரோசங்கள் வரையிலும் சுத்தமாக்குவனென்று பிரம்மஜ்ஞானிகள் நினைக்கின்றனர். ரித்விக்காகவும் உபாத்தியாயனாகவுமிராதஅவன் ரித்விக்குக்களின் அனுமதியினால் முதலாஸனத்தையடைவானாயின் அந்தப்பந்தியின்பாவத்தையே போக்கிவிடுவான். ராஜனே ! வேதந் தெரிந்து பந்தியைக்கெடுக்கும் குற்றங்களொன்றுமில்லாதவனாகவும் வழுவில்லாதவனாகவுமிருந்தால் அவனும் பந்திபாவனன்தான். ஆத லால், முழுமுயற்சியோடு பிராம்மணர்களைப்பரிசோதித்துத் தர்மங் களைவிடாதவரும் மனத்தையடக்கினவரும் மேற்குலத்தோரும் கல்வி கேள்விமிகுந்தவருமான பிராம்மணர்களைச்சிராத்தத்தில்வரிக்கவேண் டும். சிநேகிதர்களைமுக்கியமாகக்கொண்டு செய்யப்படும்சிராத்தங்க

ளும் ஹோமங்களும் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் திருப்திசெய் விக்கமாட்டா. அப்படிச்செய்பவன் ஸ்வர்க்கம்போகான். எவன் சிராத்தங்களைக்கொண்டு விநோதங்களைச்செய்கிருனே அவன் தேவ யானமென்னப்பட்ட அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால்போவதில்லை. சிராத் தத்தினால் விநோதம்பார்ப்பவன் பிடிப்பற்றஅரசம்பழம்போல ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருந்து கீழேவிழுவான். ஆதலால், சிராத்தம்செய் பவன் விநோதத்தைத் தேடலாகாது. மித்திரர்களைச்சேர்ப்பதற்காகப் பொருள்களைக் கொடுக்கலாம். எவனை மித்திரனாகவும் சத்துருவாக வும் நினைக்கவில்லையோ அந்தமத்தியஸ்தனைத் தேவகாரியத்திலும் பித்ருகாரியத்திலும் புசிப்பிக்கவேண்டும். களர்மண்ணில்விதைத்த விதை முளையாமலும் விதைத்தவன் அதன்பலனையடையாமலும் போவதுபோலவே தகுதியற்றவர்கள் புசிக்கும்சிராத்தம் இம்மை யிலும் மறுமையிலும் பயன்படாது. ஓதுதலில்லாதபிராம்மணன் செத்ததாளிலிருக்கும்நெருப்புப்போல அவிந்துபோகிருன். சிராத் தத்தை அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாது. சாம்பலில் ஹோமஞ்செய்வ தில்லையே. பந்திக்குப்பதிலாகச் சிராத்தத்தில் புசிப்பிப்பது பிசா சர்களைச்சேரும் தக்ஷிணையாகிறது. அது தேவர்களையுஞ்சேராது; பித்ருக்களையுஞ்சேராது. அது புண்ணியம்குன்றிக் கன்றிறந்தபசு கொட்டிலில்நடமாடுவதுபோல இங்கேயே நடமாடுகிறது. அவிந்த நெருப்பில் நெய்யைஹோமம்செய்தால் அது எப்படி தேவர்களையும் பித்ருக்களையும் சேருவதில்லையோ அப்படியே பாடகனுக்கும் நட் டுவனுக்கும் பொய்சொல்லுகிறவனுக்கும் கொடுக்கும் தக்ஷிணை. பொய்யனுக்குக் கொடுக்கப்படும்தக்ஷிணை கொடுப்பவனைக் காப்பாற் ருது; அவனுக்கு இரண்டுலோகங்களையுங்கெடுக்கும். கெடுப்பதும் இகழ்ப்படுவதுமாகிய அந்தத்தக்ஷிணை தான்விழும்போதே கொடுப்ப வரின்பித்ருக்களையும் தேவலோகத்திலிருந்து தள்ளிவிடும். யுதிஷ் டிர! எல்லாத்தர்மங்களையும் நிச்சயமாகத்தெரிந்து ரிஷிகளின் ஆசா ரப்படி எப்போதும் அனுஷ்டிப்பவர்களையே தேவர்கள் பிராம்மணர்க ளென்றுநினைக்கின்றனர். பாரதனே! வேதமோதுவதையும் ஞானத் தையும் தவத்தையும் கர்மத்தையும் நியமமாகஉடையவர்களே ரிஷிக ளென்றறியத்தக்கவர். பாரதனே! சிராத்தங்களை ஞானநிஷ்டையுள் ளவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களில் எந்தமனிதர்கள் பிராம்மணர்களுக்கு உசிதத்தைச்செய்யாமல் வீண்பேச்சுக்களில் அவர்களை இகழ்ந்தும்பேசுகின்றனரோ அவர்களைச் சிராத்தத்தில் புசிப்பித்தல் கூடாது. ராஜனே! இகழப்பட்டபிராம்மணர்கள் அந்த

இகழ்ந்தவன்குலத்தில் மூன்றுதலைமுறைகளைக் கெடுத்துவிடுவார்க ளென்று வைகானஸர்களென்னும் ரிஷிகளின்சொல் கேட்கப்படு கிறது. ராஜனே! வேதங்களில்கரைகண்டபிராம்மணர்களைத் தூர த்திலேயேகண்டறியவேண்டும். அவர்கள் நண்பராயினும் பகைவ ராயினும் சிராத்தத்தை அவர்களுக்கே கொடுக்கவேண்டும். பார தனே! மந்திரங்கள்தெரியாத லட்சம்பிராம்மணர்களை ஒருமனிதன் புசிப்பித்தால் பயனென்ன? மந்திரம்தெரிந்தஒருவன் திருப்தியடைந் தால் அவன் அவரெல்லாரினும் மிக்கதகுதியுள்ளவனாவான்" என்றார்.

நூற்றுமுப்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(சிராத்தமுண்டானவரலாறும் சிராத்தத்தில் விடவேண்டியவையும்.)

யுதிஷ்டிரர், "சிராத்தமானது எந்தக்காலத்தில் யாரால் உண் டாக்கப்பட்டது? அது எவ்வகையானது? பிருகுவும், அங்கிரஸனும் இருந்தகாலத்தில் எந்தரிஷியினாலுண்டாக்கப்பட்டது? [1] சிராத்தங் களில் விடத்தக்கவை யாவை? எந்தக்கிழங்குகளையும் காய்களையும் விடவேண்டும்? தானியஜாதிகளில் விடத்தக்கவை எவை? பிதா மஹரே! அவற்றை எனக்குச்சொல்லும்" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"ராஜனே! சிராத்தம் எந்தக்காலத்திலுண்டானது, எவ்வித மானது, யாராலுண்டாக்கப்பட்டதென்பதை என்னிடம்கேள். கௌர வனே! பிரம்மாவின் புத்ரரும் சிறந்தமகிமையுள்ளவருமான அத்திரி மகரிஷியிருந்தார். மகாராஜனே! அவர்குலத்தில் தத்தாத்ரேய ரென்பவர் இருந்தார். தத்தாத்ரேயருக்குத் தவத்தையேதனமாக வுடைய நிமியென்னும்புத்திரர் உண்டானார். நிமிக்கு ஸ்ரீமானென்று பெயர்பெற்றசிறப்புள்ளபுத்திரர் பிறந்தார். அவர் செயற்கரியதவஞ் செய்து ஆயிரம்வருஷம் நிரம்பினபின் காலகதிக்குட்பட்டு மரண மடைந்தார். நிமியென்பவர் சாஸ்திரங்களிற்சொல்லப்பட்டகர்மங் களினால் சுத்தம்செய்துகொண்டபிறகு, புத்திரசோகத்தையே நினை ந்து தாங்கக்கூடாத மனக்கொதிப்பை அடைந்தார். சிறந்தஅறி வுள்ள அந்தநிமி சதுர்த்தசிதிதியில் தம்வீட்டுக்காரியங்களை முடித்துக்

1 கூறியதைக்கூறுதலால், இங்கே அதிகபாடமான அரைப்லோகம் விடப்பட்டது.

கொண்டபிறகு அதேதுயரத்தை நினைந்து இரவின்பின்பாகத்தில் கண்விழித்துக்கொண்டார். விசனத்தினால் கலங்கின மனத்துடன் விழித்துக்கொண்ட அவருடைய புத்தியானது இதரவிஷயங்களில் மனம் செல்லாமையினால் விசாலமாகச்சென்றது. பிறகு, ஊக்கத்துடன் சிராத்தம்செய்யும்வகையைப்பற்றிச் சிந்தித்தார். மிகச்சிறந்தஞானமுள்ள தபோதனராகியநிமி அந்தக்குமாரரால் புசிக்கப்பட்டவையும் அவரால் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டவையும் மனத்தில் விரும்பப்பட்டவையுமான கிழங்குகள் கனிகள் மற்றெல்லாவற்றையும் தம்மனத்தில் நிச்சயம்செய்துகொண்டு அமாவாஸ்யைதினத்தில் சிறந்தபிராம்மணர்களைவருவித்து அவர்களுக்குத் தெற்குமுகமான ஆஸனங்கள் எல்லாவற்றையும் தாமேபோட்டார்; பிறகு, ஏழுபிராம்மணர்களை ஓரேகாலத்தில் போஜனத்திற்கு உட்காரவைத்தார். ஸமர்த்தரானநிமி உப்பில்லாமல் சாமையரிசி அன்னத்தை உணவாகக்கொடுத்தார். அப்போது அன்னத்தைப்புஜிக்கும் பிராம்மணர்களுடைய ஆஸனங்களிலும் பாதங்களிலும் தர்ப்பங்கள் தெற்குநுனியாக வைக்கப்பட்டன. அவர் பரிசுத்தராகிச் சிரத்தையோடு தெற்குநுனியாகப் போடப்பட்டதர்ப்பங்களில் பெயரையும்கோத்திரத்தையும் சொல்லி ஸ்ரீமானுக்குப் பிண்டப்பிரதானம் செய்தார். ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான அந்தநிமியானவர்தாம் தர்மக்கேட்டைச் செய்ததனால் பின்னர் பெருவருத்தத்தினால்பீடிக்கப்பட்டு, 'இதற்கு முன் ரிஷிகள்செய்யாத இந்தக்கார்யத்தை நான் ஏன்செய்தேன்? பிராம்மணர்கள் சாபத்தினால் என்னை எரித்துவிடாமலிருப்பாரா?' என்றுவிசாரமடைந்தார்; பிறகு, பகவானைஅத்திரிமுனிவர் தம்வம்சத்திற்குத்தலைவரென்றுநினைத்து அவரை ஊக்கத்துடன் தியானம் செய்தார். அவ்வாறு அவர் தியானம்செய்தமாத்திரத்தில் அத்திரிமகாமுனிவர் வந்தார். குற்றமில்லாதஅத்திரிமுனிவர், புத்திரசோகத்தினால்பீடிக்கப்பட்டநிமியைக்கண்டு இன்சொற்களினால் அவரை மிகவும்தேற்றினார். 'தபோதனனானநிமியே! உன்னாற்செய்யப்பட்டஇந்தப்பிதிருயாகமானது எனக்குஸம்மதம். இந்தத்தர்மம் முற்காலத்தில் பிரம்மதேவராலேயே கண்டறியப்பட்டது. அப்படி பிரம்மாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டஅந்தத்தர்மந்தான் உன்னால் இப்போது செய்யப்பட்டது. பிரம்மாவைத்தவிர வேறுயார் சிராத்தத்தில்விதியை ஏற்படுத்தலாம்? புத்திரனே! இப்போது சிராத்தத்திற்குரியஉத்தமமானவிதியை உனக்கு உரைப்பேன். புத்திரனே! பிரம்மதேவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்தவகையை என்னிடம்தெரிந்துகொண்டுசெய்.

ரிஷியே! ஆதிகாலத்தில் பிரம்மதேவர் தாமாகவே மந்திரத்தோடு அக்நிகளுக்கு ஓரிடம்உண்டாக்கி அங்கே பித்ருக்களுடன்கூடவே யிருக்கும் அக்நி, ஸோமன், வருணன், விஶ்வேதேவர்கள் இவர்களுக்கு ஹவிர்ப்பாகங்களை நியமமாக ஏற்படுத்தினர். சிராத்தத்தில் பூமிதேவியை உலகத்தைத் தாங்குகிறவளென்றும் [1]வைஷ்ணவியென்றும் [2]காசியபியென்றும் [3]அக்ஷயையென்றும் துதிக்கவேண்டும்; ஜலங்கொண்டுவருகையில் வருணபகவானைத் துதிக்கவேண்டும். குற்றமற்றவனே! பிறகு, அக்நியையும் ஸோமனையும் ஆராதிக்க வேண்டும். ஸூர்யகிரணத்தையுண்பவராகப் பிரம்மாவினால் படைக்கப்பட்ட மகானுபாவர்களான பித்ருதேவதைகளுக்கும் ஹவிர்ப்பாகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் சிராத்தத்தில் பூஜிக்கப் பெற்றுத்தான் பாவத்திலிருந்துவிடுபடுகின்றனர். பித்ருதேவர்களின் வம்சங்கள் ஏழாகப் பிரம்மதேவரால் முன்னமே காணப்பட்டன. அக்நிமுதலானவிஶ்வேதேவர்கள் முன்னமே கூறப்பட்டனர். ஹவிர்ப்பாகத்திற்குரிய அம்மஹாத்மாக்களின் நாமங்களைச் சொல்வேன். ஸஹன், [4]க்ருதி, விபாப்மன், புண்ணியக்ருத், பாவனன், க்ராம்யன், க்ஷேம்யன், ஸமூஹன், திவ்யஸானு, விவஸ்வான், வீர்யவான், ஸ்ரீமான், கீர்த்திமான், க்ருதன், ஜிதாத்மன், முனிவீர்யன், தீப்தரோமன், பயங்கரன், அனுகர்மன், ப்ரதீதன், ப்ரதாதா, அம்சுமான், சைலாபன், பரமக்ரோதி, தீரோஷ்ணி, பூபதி, ஸ்ரஜன், வஜ்ரீ, வரி, வித்யுத்வர்ச்சஸ், [5] ஸோமவர்ச்சஸ், ஸூர்யஸ்ரீ, ஸோமபன், ஸூர்யஸாவித்ரன், தத்தாத்மன், புண்டரீயகன், உஷ்ணீநாபன், நபோதன், விஶ்வாயு, தீப்தி, சமூஹரன், ஸுரேசன், வ்யோமாரி, சங்கரன், பவன், ஈசன், கர்த்தா, க்ருதி, தக்ஷன், புவனன், திவ்யகர்மக்ருத், கணிதன், பஞ்சவீர்யன், ஆதித்யன், ரஶ்மிவான், ஸப்தக்ருத், ஸோமவர்ச்சஸ், விஶ்வக்ருத், கவி, அனுகோப்தா, ஸுகோப்தா, நப்தா, ஈஶ்வரன்என்பவர்கள் காலத்தின்நடையை நடத்துகிறவர்களும் எக்காலமுமுள்ளவர்களும் மஹானுபாவர்களுமாகிய விஶ்வேதேவர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். கேழ்வரகு [6]புலகம்இவை சிராத்தத்துக்குத் தகாததான்யங்கள். பெருங்காயப்பால்சேர்ந்தகறிகள், கிழங்கில் வெங்காயம் உள்ளி, முருங்கைகஞ்சாமுதலியவை, பூசணிவகைகள், சுரைக்காய், கரியுப்பு, ஊர்ப்பன்றிமாம்ஸம், (மந்திரத்தினால்)

---

1 விஷ்ணுவின்மனைவி.

2 கசியபருக்குப்பரசுராமராலளிக்கப்பட்டவள்.

3 அழியாதவள்.

4,5 இவை இரண்டுமுறைவருகின்றன.

6 ஒருவகைத்தானியம்.

புரோக்ஷிக்கப்படாதமாம்ஸம், கறுப்பாட்டுமாம்ஸம், ஜீரகம், சீதபாகி யென்னும்கறி, மூலை முதலானவை, [1]ச்ருங்காடகம் இவைசிராத்தத் தில் விடப்படவேண்டியவை. உப்புவகைஎல்லாவற்றையும் நாவற் பழத்தையும் சிராத்தத்தில் விடவேண்டும். சிராத்தத்தில் தும்மலையும் அழுகையையும்விடவேண்டும். ஸுதர்சனமென்னும்கறி தேவகார் யங்களிலும் பிதிருகார்யங்களிலும் இகழப்பட்டது. பிதிருக்களும் தேவர்களும் அந்தஅன்னத்தைக் கிரகிப்பதில்லை. சிராத்ததானம் சேர்ந்தபோது சண்டாளனையும் சக்கிலியனையும் ஒதுக்கவேண்டும். காஷாயமுடுத்தனவன் குஷ்டரோகமுள்ளவன் பதிதன் பிரம்மஹத்தி செய்தவன் கலப்புஜாதியிற்பிறந்த பிராம்மணன் பதிதனோடுசேர்ந் தவன் இவர்களைச் சிராத்தம்கொடுக்குங்காலத்தில் தெரிந்தவர்கள் விடவேண்டும்' என்றார். பகவானான அத்ரிமகரிஷி தம்வம்சத்திற் பிறந்த அந்தரிஷிக்கு முற்காலத்தில் இவ்வாறுசொல்லி மேலுலக மாகிய பிரம்மஸபைக்குச் சென்றார்.

நூற்றுமுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ரிஷிகள்முதலியோர் சிராத்தம்செய்ததும், தேவர்களும் பித்ருக்களும் அஜீர்ணமடைய அக்நி துணைசெய்ததும், ஹோமத்தோடு சிராத்தஞ்செய்யவேண்டுமென்பதும்.)

அவ்வாறு சிராத்தக்கிரியை துவக்கப்பட்டபிறகு, எல்லாமஹ ரிஷிகளும் சாஸ்திரங்களிற்சொல்லியமுறைப்படி பிதிருயாகங்களைச் செய்தனர். தர்மங்களைநியமமாகச்செய்யும்ரிஷிகள் சிராத்தஞ்செய்த பிறகு நியமந்தவறாமல் புண்யதீர்த்தங்களினால் தர்ப்பணமும்செய் தனர். பாரதனே! நாலுவர்ணங்களாலும்கொடுக்கப்படும் சிராத்தங் களினால் திருப்திசெய்விக்கப்பட்டபிதிருக்களும் தேவர்களும் [2] அந்த அன்னத்தை ஜரிப்பித்துக்கொள்ளமாட்டாமற்போயினர். அந்தத் தேவர்களும் பிதிருக்களும் அஜீர்ணத்தினால் வருத்தப்பட்டனர். அன்னம் அதிகமாகி அஜீர்ணத்தினால்துயரமுற்றபிதிருக்கள் ஸோம னிடம்சென்று, 'சிராத்தபோஜனத்தினால் கஷ்டப்படுகிறோம். எங் களுக்கு நன்மையைச்செய்யவேண்டும்' என்றுகேட்டனர். அவர்

---

1 ஒருகறி. 2 'தக்ஷாகம்'என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

களுக்கு ஸோமன், 'தேவர்களே! உங்களுக்குப் பரிகாரம்வேண்டு மாயின் பிரம்மதேவரிடம் செல்லுங்கள். அவர் உங்களுக்குப் பரிகாரம்செய்வர்' என்று மறுமொழிகூறினன். பாரதனே! சந்திரன் சொல்லியதால் அந்தத்தேவர்கள் பிதிருக்களுடன்சேர்ந்து மேருமலைச் சிகரத்திலுட்கார்ந்திருக்கும்பிரம்மதேவரை அடைந்து, 'பகவானே! நாங்கள் சிராத்தபோஜனத்தினால் மிகவருத்தப்படுகிறோம். தேவரே! எங்கள்மேல் அனுக்கிரகஞ்செய்து எங்களுக்குப் பரிகாரஞ்செய்யக் கடவீர்' என்றுகேட்டனர். இவ்வாறு அவர்கள் சொல்லக்கேட்ட பிரம்மதேவர், 'என்பக்கத்திலிருக்கும் இந்தஅக்கி உங்களுக்குப் பரிகாரமுண்டுபண்ணுவன்' என்றுசொன்னார். அப்போது அக்கி, 'சிராத்தம்நேரிடும்போது அதை நாம் சேர்ந்தே புஜிப்போம். என்னுடன் சேர்வதனால் நீங்கள் அன்னத்தை ஜரிப்பித்துக்கொள்வீர்கள். ஸந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டபிறகு அந்தப்பிதிருக்கள் துயரமற்றவராயினர். ராஜனே! இந்தக்காரணம்பற்றித்தான் அக்கிக்கு முதல்பாகம் கொடுக்கப்படுகிறது. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அக்கியைமுன்னிட்டுச் சிராத்தம்நடக்குமாயின் பிரம்மராக்ஷஸர்கள் அந்தச்சிராத்தத்தைக் கெடுக்கமாட்டார். அக்கிபகவானிருக்கும்போது ராக்ஷஸர்கள் ஓங்குவதில்லை. முதலில் பிதாவுக்கும் பிறகு பிதாமஹனுக்கும் அதன்பிறகு பிரபிதாமஹனுக்கும் பிண்டப்பிரதானம் செய்யவேண்டும். இதுதான் சிராத்தத்தின்முறையென்றுசொல்லப்படுகிறது. சிராத்தத்தில் ஒவ்வொருபிண்டத்திற்கும் காயத்ரியை நியமத்துடன் சொல்லவேண்டும். (ஸோமாயபித்ருமதே) 'பிதிர்க்களுக்கு அதிகாரியான ஸோமனுக்கு' என்றும் சொல்லவேண்டும். ரஜஸ்வலையும் காதறுந்தவளும் வேறுவம்சத்தில் பிறந்தவளுமான ஸ்திரீகளைச் சிராத்தத்தில் சேர்க்கத்தகாது. ஜலத்தைத்தாண்டும்போதும் பிதிரர்களின்பேர்சொல்லவேண்டும். நதிக்குச்செல்லும்போது பித்ருதர்ப்பணங்கள் செய்யவேண்டும். தன்வம்சத்தைச்சேர்ந்தபிதிருக்களுக்கு ஜலதர்ப்பணம்செய்து, பிறகு [1] தன்னினத்தாருக்கும் சுற்றத்தாருக்கும் தர்ப்பணஜலம் விடவேண்டும். சித்ரவர்ணமான இரண்டு எருதுகள் கட்டினவண்டியினால் ஜலத்தைத்தாண்டும்போதும் ஓடமேறித்தாண்டும்போதும் ஜலதர்ப்பணத்தைப் பிதிருக்கள் விரும்புகின்றனர். அதுதெரிந்தவர்கள் ஓடத்திலிருக்கும்போதெல்லாம் சிரத்தையுடன் ஜலதர்ப்பணம்செய்கின்றனர். கிருஷ்ணபக்ஷமென்னும்பாதிமாஸத்தின்முடிவாகிய (அமாவாஸையில்) சிராத்தங்களைச்

[1] மாத்ருவம்சத்தாருக்கும் காருண்யபித்ருக்களுக்கும்.

செய்யவேண்டும். பித்ருபக்தியினால் தேகபுஷ்டியும் ஆயுளும் சூரத்தனமும் செல்வமும் உண்டாகின்றன. குருவம்சஸ்ரேஷ்டனே! பிரம்மதேவர், புலஸ்தியர், வஸிஷ்டர், புலஹர், அங்கிரஸ், க்ரது, கசியப மகரிஷி இவர்கள் மகாயோகேச்வரர்களென்று சொல்லப்பட்டவர்கள். ராஜனே! [1]இவர்கள்தாம் பித்ருக்கள். சிராத்தத்தைப்பற்றின சிறந்த விதி இதுதான். சிராத்தஞ்செய்து [2]பிண்டங்களைச்சேர்ப்பதனால் இறந்தவர்கள் பிரேதத்தன்மையிலிருந்து விடப்படுகின்றனர். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! முன்னோர்களால்சொல்லப்பட்டசிராத்தமுண்டான வரலாறு சாஸ்திரப்பிரகாரம் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. இதற்குமேல் உனக்கு நான் என்னசொல்லவேண்டும்?" என்றார்.

நூற்றுநாற்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உபவாஸம் நலியவற்றின்லக்ஷணங்கள்முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! நியமமுள்ளப்ராம்மணர்கள் ஒரு ப்ராம்மணன் வேண்டுகோளுக்காகச் சிராத்தபோஜனத்தைப் புஜித்தால் அது எப்படியாம்?" என்றுவினவ, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"ப்ராம்மணர்விருப்பத்திற்காகப் புஜிப்பவர்கள் வேதோக்தநியமம் தவறினவர்களாகி வேதோக்தமான சிராத்தாதிகர்மங்களில் புஜித்தால் விரதங்களைக் கெடுத்தவராகிறார்கள்" என்றார். யுதிஷ்டிரர், "சிலர் உபவாஸத்தையே தவமென்றுகூறுகின்றனரே? இதுவே தவமாகுமா? அல்லது, தவம்வேறுண்டா?" என்றுகேட்டார். பீஷ்மர், "ஒருமாஸம் உபவாஸமிருப்பதையும் ஒருபக்ஷமுபவாஸமிருப்பதையும் மாதத்திற்சொருமுறையும் பக்ஷத்திற்கொருமுறையும் போஜனமில்லாமலிருப்பதையும் தவமென்று ஜனங்கள் நினைக்கின்றனர். [3]தேகத்தின் செய்கையைக்கெடுப்பவன் தவமுள்ளவனுமாகான்; தர்மந்தெரிந்தவனுமாகான். தானம்மிகுதியாகச்செய்வதும் உத்தமமான தவமென்றுவிதிக்கப்படுகிறது. தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளகுடும்பியாகியப்ராம்மணன் எப்போதும்உபவாஸியும் பிரம்மசாரியும் ரிஷியுமாக இருக்கவேண்டும்; எப்போதும் தேவர்களைப் பூஜிக்கவேண்டும்; மனிதன் எப்போதும் தூங்காமலிருக்கவேண்டும்; எப்போதும் அம்ருதத்

---

1 இவர்கள்தாம் பித்ருவம்சத்தின் முதல்வர்.

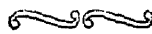
2 ஸபிண்டீகரணம் செய்வதனால்.

3 'ஆத்மதந்த்ரே' என்பது மூலம்; 'சரீரத்தின்உருவத்தை அல்லது குடும்பருபத்தைக்கெடுத்தவன்' என்பது பழையஉரை.

தையுண்டுகொண்டும் பரிசுத்தமானகாயத்ரியைஜபித்துக்கொண்டுமிரு க்கவேண்டும். எப்போதும் ஸத்தியமேபேசவேண்டும் ; நியமமுள்ள வனயிருத்தல்வேண்டும் ; எப்போதும் மிச்சத்தையுண்ணவேண்டும்; விருந்தினர்களிடத்தில் அன்போடிருக்கவேண்டும் ; எப்போதும் அம் ருதத்தையேபுசித்துப் பரிசுத்தனுகஇருக்கவேண்டும்'' என்றுசொன் னார். யுதிஷ்டிரர், "ராஜரே ! எப்போதும் உபவாஸியும் ப்ரம்மசாரி யும் மிச்சத்தையுண்ணுகிறவனும் விருந்தினர்களைவிரும்புகிறவனுமா வது எப்படி?" என்றுகேட்டார். பீஷ்மர், "காலைப்போஜனத்திற்கும் இராத்திரிபோஜனத்திற்கும்இடையில் ஒன்றும்புஜிக்காதவனெவனே அவன் நித்யோபவாஸியாகிறன்.ருதுகாலத்தில் தன்பார்யையினிடம் சேருகிறவன் பிரம்மசாரியாகிறன். கொடுப்பதேஇயற்கையாகவுள்ள மனிதன் எப்போதும்உண்மைபேசுகிறவனுகிறன். (யாகமுதலியஅவ சியமின்றி) வீணுகமாமிசத்தைத்தின்னுதவன் மாமிசம்விட்டவனுகி றன். தானம்கொடுப்பவன் பரிசுத்தமுள்ளவனுகிறன். பகலில்தூங் காதவன் தூக்கத்தைவிட்டவனுகிறன். யுதிஷ்டிர ! வேலைக்காரர் களும் விருந்தினர்களும்புசித்தபிறகே தான்புசிக்கும்மனிதன் அம்ரு தத்தையேபுசிப்பவனென்றறி. ப்ராம்மணர்கள்புசியாமலிருக்கத் தா னுண்ணுதமனிதன் அந்தஉண்ணுமையினுலேயே ஸ்வர்க்கத்தை ஜயி த்தவனுகிறன். தேவர்களும் பித்ருக்களும் அடுத்தவரும் புசித்தமிச் சத்தைப்புசிப்பவனே மிச்சத்தையுண்பவனென்று சொல்லுகின்றனர். அப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பிரம்மலோகத்தில் முடிவில்லாதஇடங் கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அரசனே ! அப்ஸரஸ் களும் கந்தர்வர்களும் அவனிடம் வருகின்றனர். தேவர்களுடனும் விருந்தினர்களுடனும் பித்ருக்களுடனும்புசிப்பவர் பிள்ளைகளோடும் பேரன்மாரோடும் மகிழ்ந்திருப்பர். அவர்களுக்கு உத்தமமானகதி யுண்டாகிறது'' என்றுசொன்னார்.

நூற்றுநாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தானம்யாரிடத்தில்வாங்கலாம் யாரிடத்தில்வாங்கத்தகாதென்பதை அறிவிப்பதானவ்ருஷாதர்ப்பிக்கும் ஸப்தரிஷிகளுக்கும் ஸம்வாதம்.)

யுதிஷ்டிரர், 'பிதாமஹரே ! ப்ராம்மணர்களுக்குப் பலவகைத் தானங்களைக் கொடுக்கின்றனரே; கொடுக்கிறவனுக்கும் வாங்குகிற வனுக்கும் இருக்கவேண்டியகுணங்கள் என்ன?'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"ப்ராம்மணன் யோக்யனிடத்திலும்வாங்குகிறான்; அயோக்ய னிடத்திலும்வாங்குகிறான். குணமுள்ளவனிடத்தில்வாங்கினால்சிறிது பாவமுண்டாகும். குணமில்லாதவனிடத்தில்வாங்குகிறவன் முழு கிப்போவான். பாரதனே! இந்தவிஷயத்தில் விருஷாதர்ப்பியென்னும் அரசனுக்கும் ஸப்தரிஷிகளுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையாகிய பழைய இதிஹாஸத்தை நர் கூறுகின்றனர். கச்யபர், அத்ரி, வஸிஷ்டர், பரத் வாஜர், கௌதமர், விச்வாமித்திரர், ஜமதக்னி இவ்வேழுரிஷிகளும் பதிவ்ரதையான அருந்ததியும் இருந்தனர். அவர்களெல்லாருக்கும் கண்டையென்பவள் வேலைக்காரியாயிருந்தாள். பசுஸகனென்னும்சூத் திரன் அந்தவேலைக்காரிக்குக் கணவனாயிருந்தான். முற்காலத்தில் அவர்களனைவரும் யோகாப்யாஸத்தினால் அழியாதபிரம்மலோகத்தை அடையக்கருதித் தவஞ்செய்துகொண்டு இப்பூமியெல்லாம் திரிந்தனர். கௌரவனே! அப்போது மழையின்மை பெரிதாயிருந்தது. அந்தக் காலத்தில் இவ்வுலகம் பசித்து, பிழைப்பதுஅரிதாயிற்று. முற்காலத் தில்நடந்த ஒரு யாகத்தில் யஜமானனும் சிபியின்புத்திரனுமாகிய விரு ஷாதர்ப்பியென்னும்அரசனால் தனக்குயாகஞ்செய்வித்த ரித்விக்குக் களுக்குத் தன்புத்திரனை அனிலனென்பவன் தக்ஷிணைக்குப்பிரதி யாகக் கொடுக்கப்பட்டான். மழைபெய்யாதகாலம்வந்தபோது ஆயுள் குறைவாயுள்ள அந்தராஜகுமாரன் மரணமடைந்தான். பசியினால் வருந்தின அந்தரிஷிஸ்ரேஷ்டர்கள் தாங்கள்யாகஞ்செய்வித்த அரச னுடைய அந்தக்குமாரன் உயிரிழந்ததைக்கண்டு அவனைச்சுற்றிக் கொண்டுநின்றனர். பாரதனே! உணவற்றுப்போன இம்மானிட லோகத்தில் பசியினால்வருத்தப்பட்டஅவர்கள் தேகத்தைக்காப்பாற் றக்கருதி அந்தராஜகுமாரனை ஒருபாத்திரத்தில் சமைத்தனர். ரிஷி கள் உணவுக்காகக் கஷ்டமானநிலைமையையடைந்தனர். சிபியின் புத்திரனை வ்ருஷாதர்ப்பியென்னுமரசன் திரிந்துகொண்டிருக்கை யில் வழியில் சமைத்துக்கொண்டுகஷ்டப்படும் அம்முனிவர்களைக் கண்டான். வ்ருஷாதர்ப்பி, 'தபோதனர்களே! தானம்வாங்குவது கஷ்டத்தைத் தாண்டுவிக்கும். வாங்குகிறவர்களுக்குக் குறைவில்லை யே! என்னிடத்திலிருக்குந்தனத்தைக் கேளுங்கள். ப்ராம்மணர் களுக்கு யாசித்துவாங்குவதே சிறந்தவிருத்தியாக உண்டாக்கப்பட் டிருக்கிறது. தபோதனர்களே! ஆதலால், நீங்கள் கேளுங்கள். உங்களுக்குத் திரவியங்கொடுக்கிறேன். யாசிக்கும் ப்ராமணனிடத் தில் எனக்கு அன்புண்டே. நான் உங்களுக்கு ஆயிரங்கோவேறு கழுதைகளையும் ஒவ்வொன்றும்ஒவ்வொரு ரிஷபமுள்ளவையும் கன்

நீன்றவையுமான பதினாயிரம்பசுக்களையும் கொடுப்பேன்; மனோவேகமாக விரைந்துசெல்லும்வெள்ளைக்குதிரைகள் பத்துக்கோடி கொடுப்பேன்; குடும்பத்தைத்தாங்குகிறவையும் வண்டியிழுப்பனவையும் முழுதும்வெண்ணிறமுள்ளவையுமானஎருதுகள் பதினாயிரம்கொடுப்பேன்; நல்லவிருஷபங்களைச்சேர்ந்தவையும் பருத்தவையும் அடக்கமுள்ளவையுமான தலையீற்றுப்பசுக்களையும் சிறந்தகிராமங்களையும் நெல்யவமுதலிய அறுசுவைப்பண்டங்களையும் இரத்தினங்களையும் கொடுப்பேன். இன்னும்கிடைத்தற்கரியவை என்னகொடுக்கலாம்? புசிக்கத்தகாத இந்தவிஷயத்தில் இப்படிஆசைப்படாதீர்கள். உங்களுக்குப் பசிதீருவதற்காக நான் என்னகொடுக்கக்கடவேன்?' என்றுகேட்டான். ரிஷிகள், 'ராஜனே! அரசர்களிடத்தில்வாங்குவது தேன்போல இனிப்பாயிருக்கும்; (முடிவில்) விஷத்திற்கொப்பாகும். அதை அறிந்திருந்தும் நீ ஏன் எங்களுக்கு ஆசைகாட்டுகிறாய்? ஒருசெக்கான் பத்துக்கசாப்புக்காரர்களுக்குச் சமானமானவன். ஒரு கள்ளுக்கடைக்காரன் பத்துச்செக்காரர்களுக்குச்சமானன். ஒருவேசி பத்துக் கள்ளுக்கடைக்காரருக்குச்சமானம். ஓர்அரசன் பத்துவேசிகளுக்குச்சமானம். பதினாயிரம்கசாப்புக்கடைகளை நடத்தும்கசாப்புக்காரனும் அரசனும்சரி. அரசனிடத்தில்வாங்குவது கொடிது. [1] க்ஷத்திரியர்கள் ப்ராம்மணர்களைத்தேவதையைப்போல ஆசிரயித்திருக்கின்றனர். தவத்தினால்பாவமற்றப்ராம்மணன் தான்ஸந்தோஷமடைவதனால் தேவர்களைஸந்தோஷப்படுத்துகிறான். ஒருகால் இவ்வுலகத்தில் ப்ராம்மணனுக்குத் தவம் சீக்கிரத்தில் உண்டாகிறது. அரசனுடையபொருள் கிடைத்தால் அது காட்டில்தீப்போல அந்தத்தவத்தைஎரித்துவிடும். அரசனே! உனக்கும் உன்தானத்திற்கும் எப்போதும் க்ஷேமம்உண்டாகட்டும். உன்னிடம்யாசிப்பவருக்கு நீ எல்லாவற்றையும் கொடுக்கலாம்' என்றுசொல்லி அவர்கள் வேறிடத்திற்குச் சென்றனர். அம்மஹாத்மாக்களுக்கு அந்தமாம்சமானது அப்போது சமையாமலேயிருந்தது. அவரனைவரும் அதைவிட்டு ஆகாரத்தைக்கருதி வனம் போயினர். அதன்பிறகு, அரசனால்கட்டளையிடப்பட்ட அவன்மந்திரிமார் காட்டிற்குப்போய் அத்திப்பழங்களைப்பறித்து அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்போயினர். அம்முனிவர்கள் பழங்களைக்கண்டு வாங்கப் போயினர். அப்போது, அம்மந்திரிகளின் வேலைக்காரர்கள் உள்ளே பொன்வைத்த சிலஅத்திப்பழங்களைக்கொணர்ந்து அவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்போயினர். அத்ரியானவர் அவை பளுவாயிருப்பவைஎன்றறிந்து, 'அவை வாங்கத்தகாதவை' என்றுகூறலானர்.

1 'க்ஷத்ரம்' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

'நாங்கள் அறிவில்லாதவர்களல்லோம்; மானிடபுத்தியுள்ளவருமல்லோம்; இவை பொன்னுள்ளவையென்றறிவோம். நாங்கள் விழித்துக்கொண்டோம்; ஏமாறவில்லை. இவ்வுலகத்தில் இது லாபமாயிருந்து மறுமையில் கொடியபலனைத்தரும். இம்மையிலும்மறுமையிலும் ஸுகத்தைவிரும்புகிறவன் இதை வாங்கவேகூடாது' என்று சொன்னார். வஸிஷ்டர், 'நூறுபொன்னும் ஆயிரம்பொன்னும்என்றெண்ணக்கூடிய அதிகச்செல்வத்தைவாங்குகிறவன் மிகத்தாழ்வான கதியை அடைவான்' என்றுசொன்னார். கஶ்யபர், 'பூமியிலுள்ள நெற்களும் யவங்களும் பொன்னும் பசுக்களும் பெண்களும்ஆகிய இவையெல்லாம் சேர்ந்தும் ஒருவனுக்குப்போதா. ஆதலால், தெரிந்தவன் ஒழிவையடையவேண்டும்' என்றுசொன்னார். பரத்வாஜர், 'மான்குட்டி வளரும்போதே கொம்பும் வளருகிறது. புருஷனுடைய ஆசையும் அப்படியேதான். அதற்கு அளவில்லை' என்றுசொன்னார். கௌதமர், 'ஆசையைநிரம்பச்செய்யும்பொருள் உலகத்திலில்லை. மனிதன் ஸமுத்திரம்போன்றவன்; ஒருகாலும் நிரம்பப்படான்' என்று கூறினர். விஶ்வாமித்திரர், 'ஓர் இஷ்டத்தை விரும்புகிறவனுக்கு அந்தஇஷ்டம் நிறைவேறும்போதே மற்றொருபொருள்விருப்பம் அவனிடத்தில் அம்புபோலத் தைக்கிறது' என்றுகூறினர். அத்ரி, 'விரும்பினவற்றை அனுபவிப்பதனால் விருப்பம்தணிவது ஒருகாலுமில்லை. நெய்யினால் அக்கினிபோல விருப்பம் மேன்மேலும் அதிகப்படுகிறது' என்றுசொன்னார். ஜமதக்னி, 'வாங்குவதில் மனத்தைக்கட்டுவதுதான் தவத்தை நிலையாகத் தாங்குகிறது. ஆசைப்படுகிற ப்ராம்மணனுக்கு அந்தத்தவமென்னுந்தனம் ஒழுகிப்போம்' என்று உரைத்தார். அருந்ததி, 'தர்மத்திற்காகத் திரவியங்களைச்சம்பாதிப்பதைச் சிலர் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வுலகத்தில் பொருளீட்டுவதைப் பார்க்கிலும் தவமீட்டுவதே சிறந்தது' என்றுகூறினள். கண்டையென்பவள், 'இந்தஎன்தலைவர்களாகியரிஷிகள் மிக்கபலமுள்ளகொடிய பயங்கரத்தைக்கண்டு பலங்குறைந்தவர் பயப்படுவதுபோல இந்தத் தனத்திற்கு அஞ்சுகின்றனர், இதன்பிறகு, நானும் பயப்படுகிறேன்' என்றுசொன்னாள். பசுஸகன், 'தர்மத்திற்குமேற்பட்டதும் தர்மம் போன்றதும் இல்லையென்று ப்ராம்மணர்கள் அறிந்திருக்கின்றனர். ஆதலால், நானும் வணக்கத்துடன் உண்மையாகவும் செம்மையாகவும் கற்றறிந்தவரைப் பணியக்கடவேன்' என்றுசொன்னான். நியமந்தவறாதவர்களாகிய அந்தரிஷிகளனைவரும், 'இந்தமனிதர்கள் யாரைச் சேர்ந்தவர்களோ, இந்தமோசமானகனிகளை எவன் நமக்குக்கொடுக்

கிறேனே அந்தஅரசனுக்கும் அவன்தானத்திற்கும் ஸுகமுண்டாகட்டும்' என்றுசொல்லி, உள்ளே பொன்னுள்ள அந்தக்கனிகளை எறிந்துவிட்டு வேறிடம்சென்றார்கள். பிறகு, அம்மந்திரிகளனைவரும் அரசனிடம்சென்று, 'வேந்தே! இதில் மோசமிருப்பதாகநினைத்து அந்தக்கனிகளையெறிந்து அம்முனிவர்கள் வேறிடத்திற்கே செல்கின்றனர். அது உமக்குத் தெரிந்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னார்கள். தன்வேலைக்காரர்களால் இவ்வாறு தெரிவிக்கப்பட்ட அந்த வ்ருஷாதர்ப்பி கோபித்து அந்தரிஷிகளனைவருக்கும் விரோதம்செய்வதற்குத் தன்வீடுசென்றான். அவன் வீடுசென்று கடுமையான விரதத்தையெடுத்துக்கொண்டு நன்றாகச்சொல்லப்பட்டமந்திரங்களோடு ஆகவனீயமென்னும் அக்கினியில் ஒவ்வொன்றாக ஆகுதியைச்செய்தான். அந்த அக்கியிலிருந்து உலகங்களுக்குப் பயத்தைச்செய்யும் ஒருபேய் எழுந்தது. வ்ருஷாதர்ப்பியானவன் அதற்கு யாதுதானியென்று பெயரிட்டான். காளராத்திரிபோன்ற அப்பேயானது கரங்குவித்து வ்ருஷாதர்ப்பிராஜனிடம்வந்து, 'நான் என்னசெய்யக்கடவேன்' என்றுகேட்டது. வ்ருஷாதர்ப்பி, 'ஏழுரிஷிகள் அருந்ததி அவர்கள்வேலைக்காரி வேலைக்காரியின்கணவன் ஆகியஇவர்களிடம் செல். அவர்கள்பேர்களை மனத்தில்வைத்துக்கொள். அவர்களின் பேர்களைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களெல்லாரையும் அழித்துவிடு. அவர்கள் அழிந்துபோனபின் உன்னிஷ்டப்பிரகாரம் நீ நினைத்தவிடம் செல்' என்றுசொன்னான். அந்தப்பேய், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று அவனுக்கு வாக்குத்தத்தம்செய்து அரக்கிஉருவத்தோடு அம்மஹரிஷிகள்ஸஞ்சரிக்கும் வனத்திற்குச் சென்றது.

நூற்றுநாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஸப்தரிஷிகள்யாதுதானிக்கும் ஸம்வாத முதலியவையும், அந்தரிஷிகள் ஆசையை ஒழித்து ஸ்வர்க்கஞ் சென்றதும்.)

ராஜனே! அப்போது, அத்ரிமுதலியமஹரிஷிகள் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் பக்ஷித்துக்கொண்டு அவ்வனத்தில் திரிந்தனர்; அதன்பிறகு, தோள்களும் கைகளும் கால்களும் முகமும் வயிறும் மிகப்பருத்துத் தடித்ததேகமுள்ளவனும் பற்றுக்களைவிட்டுச் செல்லு

இறவாதும் சுனஸ்ஸகனென்னும் பெயருள்ளவனுமான ஸந்யாஸி யைக் கண்டனர். அருந்ததியானவள் எல்லாஅங்கங்களும்தடித்து அழகாயிருக்கும் அந்தத்துறவியைக்கண்டு, ' நீங்கள் இப்படியாவ தில்லையே?' என்று ரிஷிகளைக்கேட்டாள். வசிஷ்டர், 'நமக்கிருப்பது போல இவனுக்கு அக்நிஹோத்ரம் ஹோமஞ்செய்யப்படாமலிருக்க வில்லையே? காலையிலும் மாலையிலும் ஹோமஞ்செய்யவேண்டாமே? ஆதலால், சுனஸ்ஸகன் பருத்திருக்கிறான்' என்றுசொன்னார். அத்ரி, 'நம்மைப்போலப் பசியினால் இவனுக்குச் சக்திகுறைந்துபோகவு மில்லை; கஷ்டப்பட்டு ஓதினது நஷ்டப்பட்டுப் போகவுமில்லை. அதனால், சுனஸ்ஸகன் பருத்திருக்கிறான்' என்றுகூறினார். விஸ்வா மித்ரர், 'நம்மைப்போல இவனுக்கு எப்போதும் சாஸ்திரப்பயிற்சியினா லுண்டான கொதிப்பில்லை. இவன் சோம்பேறி; மூர்க்கன்; பசிதீர்ப் பதே முக்கியமாயிருப்பவன். அதனால், சுனஸ்ஸகன் பருத்திருக்கி றான்' என்றுகூறினார். ஜமதக்னி, 'இவன் நம்மைப்போல வருஷத் திற்கு வேண்டியபோஜனத்தையும் விறகையும்பற்றி மனத்திற்சிந் திக்கவேண்டியதில்லை. அதனால், இவன் பருத்திருக்கிறான்' என்று சொன்னார். கஸ்யபர், 'நம்மைப்போல இவனை நாலுஸகோதரர்கள், 'கொடுகொடு' என்றுகேட்கவில்லை. அதனால், சுனஸ்ஸகன் பருத் திருக்கிறான்' என்றுசொன்னார். பரத்வாஜர், ' அறிவில்லாதஇந்த ஈனப்பிராம்மணனுக்கு நமக்கிருப்பதுபோலப் பார்யையை உலகம் தூஷிப்பதனால் உண்டான துயரமில்லை.அதனால், சுனஸ்ஸகன் பருத் திருக்கிறான்' என்றுசொன்னார். கௌதமர், 'நமக்குப்போலஇவனுக்கு ஒவ்வொன்றும் மூன்றுவருஷத்திற்கு வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய மூன்றிடத்தில்தைத்திருக்கும் மூன்றேமான்தோலுடைகள் இல்லை. அதனால், சுனஸ்ஸகன் பருத்திருக்கிறான்' என்றுசொன்னார். பிறகு, அந்தச்சுனஸ்ஸகனென்னும்ஸந்யாஸி அம்மஹரிஷிகளைக்கண்டு முறை ப்படி அபிவாதனஞ்செய்து கைகளினால் (அவர்களுடைய பாதங் களைத்) தொட்டான். பசியைத்தீர்க்கக்கருதின அந்தரிஷிகள் அவன் செய்தபணிவிடையை ஒருவருக்கொருவர் தெரிவித்துக்கொண்டு அவனுடன்கூடவே வனத்திற்சென்றனர். ஒருகாரியத்தில் நிச்சய முள்ள அவர்கள் கிழங்குகளைப்பிடுங்கிக்கொண்டும் கனிகளைப்பறித் துக்கொண்டும் காடுகளில்திரிந்தனர். அவ்வாறுதிரிந்துகொண்டிருந்த அவர்கள் ஒருகால் நெருங்கினமரங்களால் மறைக்கப்பட்டதும் நிரம் பியும் தெளிந்துமிருக்கும் பரிசுத்தமானஜலமுள்ளதும் உதயகாலத்து ஸூர்யமண்டலம்போலப் பிரகாசிக்கும் தாமரைமலர்களால் விளங்கு

வதும் வைடூரியக்கற்போன்றநிறமுள்ள தாமரையிலைகளால் மூடப்பட்டதும் சிறந்ததண்ணீரை அடுத்திருக்கும் பலவகைப்பறவைகளோடுகூடியதும் ஒருதுறையுள்ளதும் அதைச்சேர்ந்த அழகான சிறுதுறைகளுள்ளதும் சேறில்லாததும் யாராலும்உபயோகிக்கப்படக்கூடாததுமான ஓர் அழகிய தாமரைக்குளத்தைக் கண்டனர். வ்ருஷாதர்ப்பி அனுப்பின யாதுதானியென்னும்பெயருள்ள கோரரூபியானபேய் அந்தக்குளத்தைக் காவல்காத்தது. சுனஸ்ஸகனோடு கூடிய அம்மஹரிஷிகளனைவரும் பேயினுற்காக்கப்பட்ட அக்குளத்தினிடம் தாமரைக்கிழங்குக்காகச் சென்றனர். அப்போது, அந்த மஹரிஷிகள் அந்தக்குளக்கரையில் பார்ப்பதற்குவிகாரரூபமான அந்த யாதுதானியென்னும்பேய் இருப்பதைக்கண்டு, 'நீ இந்தக்குளக்கரையைச்சார்ந்து தனித்துநிற்கிருய். நீ யார்? யாருக்காக நிற்கிருய்? உனக்கு என்னபிரயோஜனம்? நீ என்னசெய்யக்கருதுகிருய்? சொல்' என்று அதைக்கேட்டனர். அதற்கு, யாதுதானி, 'தபோதனர்களே! நான் யாராயிருந்தாலென்ன? என்னை எவ்விதமாகவும் கேள்வி கேட்கவேண்டாம். நீங்களெல்லாரும் என்னை இந்தக்குளத்திற்குக் காவற்காரியென்று அறியுங்கள்' என்றுசொன்னுள். ரிஷிகள், 'நாங்களெல்லோரும் பசியினுல் வருத்தப்படுகிருேம். எங்களுக்கு வேறு ஒன்றுமில்லை. உன்னுடைய ஸம்மதத்தின்மேல் நாங்களெல்லோரும் தாமரைக்கிழங்குகளை எடுத்துக்கொள்ளலாமா?' என்று கேட்டனர். யாதுதானியானவள், 'ஓர்உடன்படிக்கையோடு நீங்கள் இங்கிருந்து தாமரைக்கிழங்குகளை இஷ்டப்படி எடுத்துக்கொள்ளலாம்; ஒவ்வொருவராகப் பேரை எனக்குச்சொல்லிவிட்டுப் பிறகு தாமதமின்றி எடுத்துக்கொள்ளலாம்' என்று மறுமொழிசொன்னுள்.

பசியினுல் தேகம்வாடின அத்ரியானவர் அந்தயாதுதானியை ரிஷிகளைக்கொல்லக்கருதினபேய் என்றறிந்து அவளைநோக்கி, 'சிறந்தவளே! நான் அத்ரி. நான் மூன்றுவிசை அத்யயனம்செய்யாத ராத்ரியில்லையென்பதனுல் [1](அராத்ரிஎன்னும்) பெயர் எனக்கு அத்ரி என்ருயிற்று. இப்போது என்பேரை அறி' என்றுசொன்னுர். அதைக் கேட்டயாதுதானி, 'சிறந்தமகிமையுள்ளவரே! உம்மால் உமதுஇந்தப் பெயர் ஸரியாக உரைக்கப்பட்டது. ஆனுல், எனக்கு இதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. போம். குளத்திலிறங்கும்' என்று சொன்னுள். வஸிஷ்டர், 'நான் வரிஷ்டன் (எல்லாரிலும் சிறந்த

---

1 த்ரி=மூன்றுமுறை (அத்யயனமில்லாத) ரா=ராத்ரி, அ=இல்லை. என்றுபகுக்கவேண்டும்.

வன்); சிறந்த [1]கிருகத்தில் வஸிப்பவன். மிகச்சிறந்தவனாயிருப்பதனாலும் ஸப்தரிஷிமண்டலத்தில்வஸிப்பதனாலும் எனக்கு [2]வஸிஷ்டன் என்கிறபெயரென்றறி' என்றுசொன்னார். யாதுதானி, 'உம்முடைய பெயரை நீர் பகுத்துச் சொன்னீர். இந்தஎழுத்துக்கள் கஷ்டப்பட்டு உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இதை நினைவில்வைக்கமுடியாது. போம். குளத்திலிறங்கும்' என்றுசொன்னாள். கஸ்யபர், 'நான் [3]குலந்தோறுமிருப்பவன்; பூமியில் மழைபொழிவதனால் [4]குவமன்; காசம் என்னும் நாணற்புல்லைப்போல வெளுத்திருப்பதனால் காஸ்யபன். இதனால், கஸ்யபனென்று பெயர்பெற்றவன். இந்தஎன்பெயரை நினைவில் வைத்துக்கொள்' என்றுசொன்னார். யாதுதானி, 'சிறந்தமகிமையுள்ளவரே! நீர் இந்தஉம்முடையநாமத்தை என்னிடத்தில் ஸரியாக உரைத்தீர். ஆனால், இதை நினைவில்வைத்துக்கொள்ளமுடியாது. போம். குளத்திலிறங்கும்' என்றுசொன்னாள். பரத்வாஜர், 'சிறந்தவளே! நான் பிள்ளைகளைப் [5]பரிக்கிறேன்; வேலைக்காரர்களைப் பரிக்கிறேன்; தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் பரிக்கிறேன்; பார்யையைப் பரிக்கிறேன். ஒருவியாஜம்பற்றிஇவர்களையெல்லாம் பரித்ததால் பரத்வாஜனானேன்' என்றுசொன்னார். யாதுதானியானவள், 'உமதுபேரைப் பகுத்துரைத்தீர். இந்தஎழுத்துக்கள் கஷ்டப்பட்டு உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இதை நினைவில்வைத்துக்கொள்ளமுடியாது. போம். குளத்திலிறங்கும்' என்றுசொன்னாள். கௌதமர், 'யாதுதானியென்னும் பிசாசியே! நான் கோவென்றுசொல்லப்பட்ட வாக்கையடக்கினதனாலும் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப்பார்க்கும்படி கோவென்றுசொல்லப்பட்ட நேத்திரத்தையடக்கினதனாலும் தமம் (இருள்) என்னும்புகைஇல்லாமையாலும் என்னை அடக்குகிறவர்கள் யாரும் இல்லாததனாலும் என்னைக் கோதமனென்றுஅறி' என்று சொன்னார். யாதுதானி, 'மஹரிஷியே! என்னிடத்தில் உமது இந்தப்பெயர் உள்ளபடிஉரைக்கப்பட்டது. இதை நினைவில்வைக்கமுடியாது. போம். குளத்திலிறங்கும்' என்றுசொன்னாள். விஸ்வாமித்ரர், 'யாதுதானியே! எல்லாத்தேவர்களும் எனக்குமித்திரர்கள். [6]கோக்களெல்லாவற்றிற்கும் நான் மித்ரன். இதனால்,விஸ்வாமித்ரன்

---

1 ஸப்தரிஷிமண்டலத்தில்.

2 வஸிஷ்டரென்பதில் 'ஶ', 'ஸ' ஆகமாகியது; வஸ என்னும் பகுதியினாலும் கிடைத்தது. 3 அக்கிருபி.

4 ஆதித்யரூபி; கு = பூமியில், வமன் = மழையைப்பொழிகிறவன்.

5 போஷிக்கிறேன்.

6 பசுவைரக்ஷணம்செய்பவன் என்பது.

என்று எனக்குக் கியாதிவந்திருக்கிறதென்றறி' என்றுசொன்னார். யாதுதானி, 'இந்தஉமதுபேரைப் பகுத்துரைத்தீர். அக்ஷரங்கள் கஷ்டமாக உச்சரிக்கப்பட்டன. இதை நினைவில்வைக்கமுடியாது. போம். குளத்திலிறங்கும்' என்றுசொன்னாள். [1]ஜமதக்னி, 'பிறந்தவளே! எல்லாரிடத்திலும் அன்பாகியும் ஹவிஸ்ஸுகளைப்பக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்கினியைப்பூஜிப்பதனாலும் ஞானத்தினால் அக்கினிபோலப்பிரகாசிப்பதனாலும் இந்திரியங்களைஜயிப்பதனாலும் சிஷ்யர்களுக்கு ஞானத்தைஉண்டுபண்ணுவதனாலும் ஜமதக்னியென்று பெயர்பெற்றவனாக என்னையறி' என்றுசொன்னார். யாதுதானி, 'மஹரிஷியே! உம்முடையஇந்தப்பெயர் ஸரியாக என்னிடத்தில் உரைக்கப்பட்டது. இதை நினைவில்வைக்கமுடியாது. போம். குளத்திலிறங்கும்' என்றுசொன்னாள். [2] அருந்ததி, 'நான் எனதுபர்த்தாவின் மனத்தைஅநுஸரித்தவளாகி, எல்லாவற்றையும்தாங்குவதும் போஷிப்பதும் திரவியமுள்ளதுமாகிய பூமியில் என்பர்த்தாவைஅடுத்தவளாயிருக்கிறேன். அதனால், என்னை அருந்ததியென்றறி' என்றுசொன்னாள். யாதுதானி, 'உன்னுடைய இந்தப்பெயரைப் பகுத்துரைத்தாய். எழுத்துக்கள் கஷ்டமாக உச்சரிக்கப்பட்டன. இதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளமுடியாது. செல். குளத்திலிறங்கு' என்றுசொன்னாள். கண்டை, 'அக்நியில்பிறந்தவளே! 'கண்ட' என்னும் பகுதி முகத்தின்ஒருபாகமாகிய கன்னத்தைச்சொல்வதென்று கூறுகின்றனர். அந்தக்கன்னம் உயர்ந்திருப்பதனால் நான் கண்டையென்னப்படுகிறேனென்றறி' என்றுகூறினாள். யாதுதானி, 'உன்னுடைய இந்தப்பெயரைப் பகுத்துரைத்தாய், எழுத்துக்கள் கஷ்டமாக உச்சரிக்கப்பட்டன. இதை நினைவில்வைக்கமுடியாது. போ. குளத்திலிறங்கு' என்றுசொன்னாள். [3]பசுஸகன், 'அக்நியிற்பிறந்தவளே!

---

1 'ஜ=ஜனிப்பது; ஜமத்=பக்ஷிப்பது; இவ்விரண்டும் அக்நியைச்சேருவன. யஜ=யாகஞ்செய்வது; ஜ்ஞாசே=அறிவது; ஜிஜாஷி=இந்திரியங்களைஜயிப்பது; ஜிஜாயிஷி=சிஷ்யர்களின் ஞானத்தையுண்டாக்குவது. அக்நிபோலஎன்பது உவமையினால் ஏற்பட்டபொருள். '(ஜாஜமத்=) தேவர்களும், (யஜ=) அக்நியும் ஆவிர்ப்பவிக்கும்இவ்வுலகத்தில்உண்டாயிருக்கிறேன்; அதனால், ஜமதக்நியென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறேன் என்றுஎன்னை அறி' என்பது பழையவுரை.

2 'அநுருந்ததி (அநுஸரிப்பவள்) என்பது நுகரங்கெட்டு அருந்ததியென்றாயிற்று' என்பது பழையவுரை. அருந்ததி=பர்த்தாவின் விருப்பத்தைத் தடாதவள்என்பதனால் அநுஸரிப்பவள் என்றுமாம்.

3 'பசுவுக்குத்துணையானவன்; அதாவது, வாய்க்குக்கிடைத்ததைமட்டும் புசிப்பவன்.

நான் பசுக்களைக்கண்டால் ஸந்தோஷமடைவேன்; எப்போதும் அவற்றிற்குச் சினேகிதனாகவுமிருப்பேன். அந்தக்குணம்பற்றிப் பசுஸகனானென்றறி' என்று கூறினான். யாதுதானி, 'இந்தஉன்பேரைப் பகுத்துரைத்தாய். எழுத்துக்கள் கடினமாக உச்சரிக்கப்பட்டன. இதை நினைவில்வைக்கமுடியாது. போ. குளத்திலிறங்கு' என்று சொன்னாள். சுனஸ்ஸகன், 'யாதுதானியே! இவர்கள்சொன்னது போல நான் என்பேரைப் பகுத்துச்சொல்லமுடியாது. நான் எப்போதும் [1]நாய்களுக்குத்துணையானவர்களுக்குத் துணையாயிருப்பவனென்றறி' என்றுசொன்னான். யாதுதானி, 'ப்ராம்மணா! உன்னுடைய உச்சரிப்புத்தெளிவாயில்லாமையினால் உன்பேச்சில் நீசொன்ன பெயர் நன்றாகத்தெரியவில்லை. ஆதலால், இப்போது உன்பேரை ஒருதரம்சொல்' என்றுகேட்டாள். சுனஸ்ஸகன், 'நான்ஒருதரம் சொன்னபேரை நீதெரிந்துகொள்ளாமையினால் என்திரிதண்டத்தினால் அடிக்கப்பட்டவளாய் உடனே சாம்பலாகக்கடவாய்' என்று சொல்லி, பிரம்மதண்டம்போன்ற தன்திரிதண்டத்தினால் அவள் தலையிலடித்தவுடனே அந்தப்பிசாசி தரையில்விழுந்து நீறாயினாள். அந்தச்சுனஸ்ஸகன் மிகுந்தபலமுள்ள அந்தயாதுதானியைக்கொன்று திரிதண்டத்தைத் தரையிலூன்றிப் புல்தரையில் உட்கார்ந்தான். பிறகு, அந்தரிஷிகளனைவரும் வேண்டிய அளவுதாமரைமலர்களையும் தாமரைக்கிழங்குகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன்கரையேறினர். அதிகசிரமமுள்ளஅம்முனிவர்கள் தாமரைக்கிழங்குகளைக் குவியல்குவியலாகக் குளக்கரையில் வைத்துவிட்டு ஜலதர்ப்பணம் செய்தனர். பிறகு, அந்தப்புருஷஶ்ரேஷ்டர்களனைவரும் ஜலத்திலிருந்து கரையேறினபோது அந்தத்தாமரைக்கிழங்குகளைக் காணவில்லை. அவர்கள் பசியினால்வருந்தி, 'ஆகாரத்தைவிரும்புகிற நம்முடைய தாமரைக்கிழங்குகள் எந்தக்கொடிய [2]பாவியினால் கொண்டுபோகப்பட்டனவோ' என்றுசொன்னார்கள். சத்துருக்களையழிப்பவனே! அந்தப்பிராம்மணோத்தமர்கள் ஒருவரையொருவர் ஸந்தேகப்பட்டுக்கேட்டனர். அவர்களெல்லாரும், 'சபதம்செய்வோம்' என்று கூறினர். பசியினால்பீடிக்கப்பட்டும் மிகக்களைத்துமிருந்த அவர்களனைவரும், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்றுசொல்லி, ஒன்றாகச் சேர்ந்து சபதஞ்செய்யத்தொடங்கினர்.

1 'சுனஸ்ஸகஸகாயம்' என்பதுமூலம்; 'தர்மத்துக்குத்துணைவர்களான ரிஷிகளுக்குத்தோழன்' என்பது பழையவுரை.

2 'பாபகர்மணா' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

அத்ரி, 'தாமரைக்கிழங்கைத்திருடினவன் பசுவைக்காலாலுதை த்தவனும் ஸூரியனைப்பார்த்து மூத்திரம்விட்டவனும் ஓதலுக்குவில க்கானதினங்களில் வேதம் ஓதினவனுமாகக்கடவன்' என்றுசொன் னார். வஸிஷ்டர், 'கிழங்கைத்திருடினவன் இவ்வுலகத்தில் வேதம் ஓதத்தகாதநாளில் ஓதினவனும் நாய்களை இழுத்துக்கொண்டுபோகிற வனும் ஸந்யாஸியாயிருந்தும் காமத்திலிருப்பவனும் சரணாகதிசெய்த மித்திரனைக்கொன்றவனும் தன்பெண்ணையடுத்துஜீவிப்பவனும் லோ பியினிடத்தில் பணத்தைவிரும்புகிறவனும் ஆவான்' என்றுசொன் னார். கஶ்யபர், 'தாமரைக்கிழங்கைத்திருடினவன்எவனோ அவன் பிராம்மணர்களிடம் அன்புள்ளதேவதையும் ஈஶ்வரரும் தேவருக்குந் தேவரும் உலகத்திற்குஆசார்யரும் பிரகிருதியினிடத்தில் தம்சக்தி யைக் கர்ப்பமாகவைத்தவரும் சாஸ்திரங்களினால்நன்மைதீமைகளை விதிப்பவரும் அவற்றின்பலன்களைச்சேர்ப்பவரும் உலகத்திற்குத்தந் தையுமான விஷ்ணுவைவிட்டு மற்றொருவரை அடைகிறவனும் எல் லாரிடத்திலும் எல்லாவற்றையும்பேசுகிறவனும் அடைக்கலம்வைத்த பொருளை எடுத்துக்கொள்கிறவனும் பொய்ச்சாக்ஷிசொல்லுகிறவனும் வீணாகமாமிசத்தைத்தின்னுகிறவனும் பயனற்றதானம்செய்பவனும் பகலில் ஸ்த்ரீயைப்புணர்கிறவனும் ஆவான்' என்றுசொன்னார். பரத் வாஜர், 'தாமரைக்கிழங்கைஎடுத்தவன் கொடியவனும் தர்மத்தை விட்டவனும் பெண்களுக்கும் தன்குலத்தோருக்கும் பசுக்களுக்கும் தீங்குசெய்கிறவனும் பிராம்மணனைவாதத்தால்ஜயித்தவனும் உபாத்தி யாயரைக் கீழேஉட்காரவைத்து ரிக்வேதம் யஜுர்வேதமுதலிய வற்றை ஓதினவனும் செத்தைநெருப்பில் ஹோமம்செய்தவனும் ஆவான்' என்றுகூறினர். ஜமதக்னி, 'தாமரைக்கிழங்கையெடுத்த வன் ஜலத்தில் மலவிஸர்ஜனம்செய்தவனும் பசுவையடித்துக்கொன் றவனும் துரோகம்செய்தவனும் ருதுகாலமில்லாதபோது ஸ்த்ரீயைப் புணர்ந்தவனும் எல்லாரும்பகைக்கத்தக்கவனும் மனைவியைக்கொண்டு ஜீவிப்பவனும் தன்உறவினன் தூரதேசத்தில்இருக்கப்பெற்றவனும் பகையுள்ளவனும் தனக்குவிருந்துகொடுத்தவனைப் பதிலாக விருந் துக்கழைப்பவனும் ஆவான்' என்றுசொன்னார். கௌதமர், 'தாம ரைக்கிழங்கையெடுத்தவன் ஓதினவேதங்களையும் மூன்றக்நிகளையும் விட்டுவிட்டவனும் ஸோமத்தைவிற்றவனும் ஆகக்கடவன். அவன், ஒருகிணற்றுஜலத்தையேநம்பின கிராமத்திலிருந்து சூத்திரப்பெண் ணைவைத்திருக்கும் பிராம்மணனுக்கு எந்தலோகமோ அந்தலோக த்தையடைவான்' என்றுசொன்னார். விஶ்வாமித்ரர், 'தாமரைக்

கிழங்கையெடுத்தவன் தான்உயிரோடிருந்தும் தன்தாய்தந்தையரையும் வேலைக்காரரையும் மற்றவர்காப்பாற்றும்படி விட்டவனாகக்கடவன்; அதிகப்புத்திரர்களோடு ஏழையும் அசுத்தனும் வேதத்தை வஞ்சகமாகக்கிரகித்தவனும் விணகங்காரமுள்ளவனும் உழுகிறவனும் எல்லாரையும்பகைப்பவனும் அரசனிடம்சம்பளம்வாங்கின புரோகிதனுயிருக்கவிருப்பமுள்ளவனும் யாகம்செய்யத்தகாதவனுக்கு யாகம் செய்விப்பவனும் ஆகக்கடவன்' என்றுகூறினர். அருந்ததி, 'தாமரைக்கிழங்கையெடுத்தவள் மாமியாரைஎக்காலமும்அவமதிப்பவளும் கணவனைவெறுப்பவளும் இனியவற்றைத் தனித்து உண்பவளுமாகக் கடவள். தாமரைக்கிழங்கையெடுத்தவள் [1]சுற்றத்தாரின் வீடுகளின் நடுவிலிருந்துகொண்டும் பொழுதுபோனபிறகு மாவைக்கரைத்துக் [2] குடிப்பவளாகக்கடவள்; புருஷன் அனுபவிக்கத்தகாதவளும் சக்தியற்றபிள்ளையைப்பெற்றவளும் ஆவள்' என்றுசொன்னாள். கண்டை, 'எவள் தாமரைக்கிழங்கையெடுத்தவளோஅவள் எப்போதும் பொய் பேசுகிறவளும் பந்துக்களைவிரோதிப்பவளும் பணம்வாங்கிக்கொண்டு கன்னிகாதானம்செய்தவளும் தானே சமைத்துச்சாப்பிடுகிறவளும் அடிமைத்தனத்திலேயே வாழ்நாளைக்கழிப்பவளும் தகாதசெய்கையினால் இறப்பவளும்ஆவாள்' என்றுகூறினள். பசுஸகன், 'தாமரைக் கிழங்கை எவன்எடுத்தவனோ அவன் ஸந்ததியில்லாதவனும் பொருளில்லாதவனும் தேவதாநமஸ்காரமில்லாதவனும் அடிமையுமாகவே பிறப்பான்' என்றுசொன்னான். சுனஸ்ஸகன், 'எவன் தாமரைக் கிழங்கைத்திருடினவனோ அவன் யாகத்தில் ரித்விக்குக்களில் ஒருவனாகிய [3]அத்வர்யுஎன்பவனுக்கும் பிரம்மசாரிவிரதத்தைநன்றாகநிறைவேற்றி ஸாமவேதம்ஓதினவனுக்கும் அதர்வணவேதத்தைஓதி விரதஸ்நானம்செய்தவனுக்கும் பெண்ணைக்கொடுத்தவனாவான்' என்று சொன்னான். ரிஷிகள், அவனைப்பார்த்து, 'சுனஸ்ஸகனே! நீ செய்த சபதம் ப்ராம்மணர்களுக்கு இஷ்டமானது. ஆதலால், எங்களெல்லாருடைய தாமரைக்கிழங்குகளையும் திருடினது நீதான்' என்று சொன்னார்கள். சுனஸ்ஸகன், 'குற்றமற்றவர்களே! வைக்கப்பட்ட ஆகாரத்தைப்பாராமல் அனுஷ்டானம்செய்தநீங்கள்சொன்னது உண்மை. இது பொய்யன்று. தாமரைக்கிழங்குகளையெடுத்தவன் நானே. என்னால்ஒளித்துவைக்கப்பட்ட இந்தத்தாமரைக்கிழங்குகளைப் பாருங்

1 சுற்றத்தார் அழைக்கக்கூடாத நிலைமையில் இருப்பவள் என்பது.

2 ஒருவருடைய ஆதரவுமில்லாமல்உணவுக்குக்கஷ்டப்படக்கடவள்என்பது

3 இவன் யஜுர்வேதி.

கள். மகிமைபொருந்தியஉங்களைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக நான் இப்படி செய்தது. உங்களெல்லாரையும்காப்பாற்ற நான் வந்தேன். தபோ தனர்களே! வ்ருஷாதர்ப்பியினால் அனுப்பப்பட்டு உங்களைக் கொல் லக்கருதின இந்த யாதுதானியென்னும் மிகக்கொடியபிசாசு என்னால் கொல்லப்பட்டது. ப்ராம்மணர்களே! அக்னியில்பிறந்த இந்தக் கொடியபாவியானவள் உங்களைக்கொல்லுவளென்றுதான் நான் வந் தேன். என்னை இந்திரனென்று அறியுங்கள். ஆசையைவிட்டதா ல் விரும்பினவையெல்லாம்நிரம்பின அழியாதலோகங்கள் உங்க ளுக்குக் கிடைத்தன. ப்ராம்மணர்களே! இங்கிருந்து உடனே கிளம் புங்கள். அந்தலோகங்களையடையுங்கள்' என்றுசொன்னான். பிறகு, மகரிஷிகளெல்லாரும் ஸந்தோஷமடைந்து, 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று இந்திரனுக்குச்சொல்லி இந்திரனோடுகூடவே சுவர்க்கத்திற் குச்சென்றனர். இவ்வாறு இம்மகாத்மாக்கள் மிகப்பசியுள்ளவராயிரு ந்தும் சிறந்தமனமுள்ள அரசன்முதலியோரால் பலவழிகளால்விரும் பினவற்றையெல்லாம்அளிக்கப்பட்டும் அவற்றில்ஆசைவைக்கவில்லை. அதனால், சுவர்க்கத்தையடைந்தனர். ஆதலால்,மனிதன் எந்தநிலைமை களிலும் ஆசையைவிடவேண்டும். ராஜனே! இதுவே முக்கியமான தர்மமாதலால், ஆசையை எவனும் விடவேண்டும். இந்தநல்லசரித் திரத்தைச் சபைகளில்சொல்லும்மனிதன் பொருளையடைவான்; துயர் அடையான். பிதிருக்களும் ரிஷிகளும் தேவர்களும் அவனிடம் திரு ப்தியடைவர். அந்தமனிதன் மறுஜன்மத்திலும் புகழையும் அறம் பொருளையும் பெற்றவனாவான்.

நூற்றுநாற்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ரிஷிகள் இந்திரனுடன் தீர்த்தயாத்திரைக்குச்சென்றதும், தாமரைமலர் களவுபோனதற்காக யாவரும் சபதஞ்செய்ததுமுதலியவையும்.)

பரதஸ்ரேஷ்டனே! மகாராஜனே! முற்காலத்தில் ரிஷிகள் தீர்த்தயாத்திரைசெய்யும்போது தாமரைப்புஷ்பம் களவுசெய்யப் பட்டதற்காக ராஜரிஷிகளும் பிரம்மரிஷிகளும் சபதம்செய்ததைப் பற்றிய ஒருபழையஇதிஹாஸம் கூறுகின்றனர். அதனை இப்போது கேள். முற்காலத்தில் பிரபாஸதீர்த்தத்தில் ரிஷிகளெல்லாரும் சேர்ந்து, 'நாம் புண்ணியதீர்த்தங்களோடுகூடியபூமிமுழுமையிலும்

ஸஞ்சரிப்போம். அதுதான் நமக்குவேண்டுவது. எல்லாரும்போவோம்' என்று ஆலோசனைசெய்தனர். ராஜனே! சுக்ரர், அங்கிரஸ், வித்வானான கவி, அகஸ்தியர், நாரதர், பர்வதர், ப்ருகு, வஸிஷ்டர், கஸ்யபர், கௌதமர், விஸ்வாமித்ரர், ஜமதக்நி, காலவர், அஷ்டகர், பாரத்வாஜர், அருந்ததி, வாலகில்யர்கள் இந்தரிஷிகளும் ஸிபி, திலீபன், நஹுஷன், அம்பரீஷன், யயாதி, துந்துமாரன், பூரு இந்த அரசர்களும், சிறந்தமகிமையுள்ளவனும் வ்ருத்ராஸுரனைக்கொன்றவனுமாகிய இந்திரனைமுன்னிட்டுக்கொண்டு எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும் திரிந்து மாசிமாஸம் பூர்ணிமையில் பரிசுத்தமான தீர்த்தமுள்ள கௌசிகிநதிக்குச் சென்றனர். எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும் பாவங்களைப்போக்கியஅவர்கள் மிகப்புண்ணியமானபிரம்மஸரஸென்னும்தீர்த்தத்திற்குச் சென்றனர். ராஜனே! அக்னிக்கொப்பான அந்தப்பிராம்மணர்கள் அந்தபிரம்மதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்துதாமரைமலரைப் பறித்தபிறகு, அங்கே சிலர் தாமரைக்கிழங்குகளையும் மற்றும்சிலர் தாமரைத்தண்டுகளையும் தோண்டியெடுத்தனர். பிறகு, அவர்கள் தாமரைப்புஷ்பம் அபகரிக்கப்பட்டதைக் கண்டனர். அது குளத்திலிருந்து அகஸ்தியரால் பறிக்கப்பட்டது. அந்தரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களெல்லாரையும்பார்த்து அகஸ்தியர் சொல்லானார். 'என்னுடைய அழகானதாமரைமலரையெடுத்தது யார்? உங்களைச் சந்தேகிக்கிறேன். என்தாமரைப்புஷ்பத்தைக் கொடுங்கள். நீங்கள் பத்மத்தை எடுக்கத்தகாது. காலமானது தர்மத்தின்சக்தியைக் கெடுத்துவிடுகிறதென்று கேள்விப்படுகிறேன். தர்மத்திற்கு அந்தக்கெடுதி இதோ நேர்ந்திருக்கிறது. இவ்வுலகத்தில் தர்மம்இல்லாமற்போவதற்குமுன்னமே நாம் நீடூழிகாலமிருப்பதற்குத் தேவலோகம் செல்வோம். இனி, பிராம்மணர்கள் கிராமத்துநடுவில் உரத்தஸ்வரங்களோடு சூத்திரர்களுக்கு வேதங்களைச்சொல்லிவைப்பர். அரசன் தர்மமில்லாதவியவகாரங்களைப்பார்ப்பான். நான் பரலோகத்திற்குப் போகிறேன். இனி, அரசன் பெரியவர்களைச் சிறியவர்களாகநினைப்பான். அவனை எல்லாரும் அனுஸரிப்பார். இவ்வுலகத்தில் தர்மம் தலையெடுத்திராமற்போவதற்குமுன்னமே நான் சாசுவதமானபரலோகத்திற்குப் போகிறேன். இனி, பலவீனர்களான மனிதர்கள் அதிக வன்மையுள்ள அயலானால்பக்ஷிக்கப்படுவதைப் பார்ப்பேன். ஆதலால், அழியாதபரலோகத்திற்குப் போவேன். மானிடலோகத்தில் இப்படிப்பட்டதைப்பார்க்க எனக்கு விருப்பமில்லை' என்றார். துயரமுற்ற ரிஷிகள் அம்மகரிஷியைப்பார்த்து, 'ஓ! மகரிஷியே! உம்முடைய

தாமரைமலரை நாங்கள் திருடவில்லை. நீர் பொய்யாகப்பழியேற்ற லாகாது. நாங்கள் கொடியசபதங்கள்கூறுவோம்' என்றுசொன்னார் கள். அரசனே! இந்தத்தர்மத்தைப்பார்த்து, சபதஞ்செய்ய நிச்சய முள்ள அந்தஅரசர்களும் ரிஷிகளும் பிள்ளைகளோடும் பேரர்களோ டுங்கூட வரிசையாகச் சபதஞ்செய்தனர்.

ப்ருகு, 'தாமரைமலரையெடுத்தவன் வைதவனைப்பதிலுக்கு வைதவனும் அடித்தவனைப்பதிலுக்கடித்தவனும் [1] முதுகுமாமிசத் தைத்தின்பவனுமாவான்' என்றுசொன்னார். வஸிஷ்டர், 'உமது தாமரைமலரையெடுத்தவன் உலகத்தில் வேதமோதாதவனும் நாயை இழுப்பவனும் நகரத்திற்பிச்சையெடுப்பவனுமாவான்' என்றுசொன் னார். கஶ்யபர், 'உமது தாமரைமலரையெடுத்தவன் எங்கும் எல்லா வற்றையும் விற்பவனும் அடைக்கலம் வைத்தபொருளில் ஆசைப் படுகிறவனும் பொய்ச்சாக்ஷிசொல்லுகிறவனும் ஆவான்' என்று கூறினர். கௌதமர், 'உமதுதாமரைமலரையெடுத்தவன் தனக்கு நிகரில்லாத கோணல்புத்தியுள்ளவனோடு அகங்காரத்தினால்விரோதப் பட்டுத் தன்னைக்கஷ்டப்படுத்திக்கொண்டு ஜீவிப்பான்' என்றுகூறி னார். அங்கிரஸ், 'உமதுதாமரைமலரையெடுத்தவன் அசுத்தனாகவும் வஞ்சகத்தினால்வேதமோதினவனாகவும் நாயைஇழுப்பவனாகவும் பிரம் மஹத்திசெய்தவனாகவும் பிறரைமோசஞ்செய்தவனாகவும் இருப்பான்' என்றுசொன்னார். துந்துமாரராஜன், 'உமதுதாமரைமலரைத் திரு டினவன் சிநேகிதர்செய்தநன்றியைமறந்தவனும் சூத்திரப்பெண்ணி னிடத்தில் ஸந்ததியை உண்டுபண்ணினவனும் சிறந்தபோஜனத் தைத் தனியாகஉண்பவனும் ஆவான்' என்றுசொன்னான். புரூர வன், 'உமதுதாமரைமலரையெடுத்தவன் வைத்தியஞ்செய்துகொண் டும் மனைவியினாலும் மாமனாராலும் ஜீவனஞ்செய்துகொண்டுமிருப் பான்' என்றுகூறினன். திலீபன், 'உமதுபதுமத்தையெடுத்தவன் கிராமத்தில் கிணற்றில்ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு சூத்திரப்பெண்ணுக் குக்கணவனான பிராம்மணனுக்குரியலோகங்களை அடைவான்' என்று சொன்னான். சுக்ரர், 'உமதுகமலத்தையெடுத்தவன் வீணாக மாம் ஸத்தையுண்பவனும் பகலில்புணர்கிறவனும் அரசனுக்குஏவல்தொ ழில்செய்கிறவனும் ஆவான்' என்றுசொன்னார். ஜமதக்னி, 'உமது கமலத்தையெடுத்தவன், ஓதாதநாட்களில் ஓதினவனும் சிராத்தத்தில் சிநேகிதனைப் புசிப்பித்தவனும் சூத்திரன்செய்யும்சிராத்தத்தில் புசித்

[1] 'குதிரை, விருஷபம், ஒட்டகமுதலிய முதுகில்சுமக்கும் ம்ருகங்களின் இறைச்சி' என்பது பழையவுரை.

தவனுமாவான்' என்றுசொன்னர். சிபி, 'உமதுகமலத்தைஅபகரித்தவன் அக்நிஹோத்ரமில்லாமலிருப்பவனும் யாகத்துக்குஇடையூறுசெய்தவனும் ரிஷிகளைப்பகைத்தவனுமாவான்' என்றுசொன்னன். யயாதி, 'உமதுகனகத்தையெடுத்தவன் நியமமுள்ளபார்யையினிடத்தில் ருதுவில்லாதகாலத்திற்சேர்ந்தவனும் வேதங்களைவிட்டவனுமாவான்' என்றுசொன்னன். தக்ஷன், 'உமதுபங்கஜத்தை எடுத்தவன் குருவீட்டிலேயேயிருக்கும் [1] விருந்தினனும் தீக்ஷை செய்துகொண்டு புலன்களையடக்காதவனும் சம்பளத்திற்குவித்தையைக்கொடுப்பவனும் ஆவான்' என்றுசொன்னன். அம்பரீஷன், 'உமதுதாமரைமலரையெடுத்தவன் பெண்களிடத்திலும் சுற்றத்தாரிடத்திலும் பசுக்களிடத்திலும் தயையற்றவனும் தர்மத்தைவிட்டவனும் பிரம்மஹத்திசெய்தவனுமாவான்' என்றுசொன்னன். நாரதர், 'உமதுபத்மத்தையெடுத்தவன் வீட்டில்வித்வானும் வெளியில்வேதத்தையும் அதன்பதங்களையும் ஸ்வரந்தவருகச்சொல்லுகிறவனும் பெரியோரைஅவமதிப்பவனுமாவான்' என்றுசொன்னர். நாபாகனென்னுமரசன், 'உமதுகமலத்தையெடுத்தவன் எப்போதும் பொய்சொல்லுகிறவனும் ஸாதுக்களைப்பகைப்பவனும் பணம்வாங்கிக்கொண்டு கன்னிகையைக் கொடுப்பவனுமாவான்' என்றுசொன்னன். கவி, 'உமதுகமலத்தையெடுத்தவன் காலால்பசுவை உதைத்தவனும் சூரியனுக்கெதிரில் மூத்திரம்விட்டவனும் சரணுகதனைக்கைவிட்டவனுமாவான்' என்றுசொன்னர். விஸ்வாமித்திரர், 'உமதுதாமரைமலரை எடுத்தவன் மழைக்காலமெல்லாம் அடிமையாகவேலைசெய்துகொண்டு அரசனுக்குப்புரோகிதனும் யாகம்செய்யத் தகுதியில்லாதவனுக்கு யாகம்செய்விப்பவனுமாவான்' என்றுசொன்னர். பர்வதர், 'உமது பத்மத்தையெடுத்தவன் கிராமத்தில்மணியகாரனும் கழுதைவாகனமேறிப்போகிறவனும் பிழைப்புக்காக நாய்களைக்கட்டியிழுப்பவனுமாவான்' என்றுசொன்னர். பரத்வாஜர், 'உமதுபத்மத்தையெடுத்தவனுக்குக் கொலைசெய்கிறவனிடத்திலும் பொய்யனிடத்திலுமுள்ள எல்லாப்பாவங்களும் சேர்ந்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னர். அஷ்டகன், 'உமது கமலத்தையெடுத்தவன் புத்தித்தேர்ச்சியில்லாமல் மனம்போனபடிநடந்தும் பாவத்தைச்செய்தும் அநியாயமாகப் பூமியையாளும் அரசனவான்' என்றுசொன்னன். காலவர், 'உமதுபத்

1 'ஸந்யாஸி' என்பது பழையவுரை.

2 'உழவர்களுக்கு விரோதமாகவும் வியாபாரிகளுக்கு அநுகூலமாகவும் மழைபெய்யாமலிருக்கச்செய்வன்' என்பது பழையவுரையின் கருத்து.

மத்தையெடுத்தவன் பாபிஷ்டர்களைவிட அதிகமாக அவமதிக்கத்தக்கவனும் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்குத் தீங்குசெய்பவனும் தானங்கொடுத்ததைச் சொல்லுகிறவனுமாவான்' என்றுசொன்னார். அருந்ததி, 'உமதுகமலத்தையெடுத்தவள் மாமியாரைத்தூஷித்தவளும் கணவனைவெறுத்தவளும் சுவையுள்ளதைத் தான்மட்டும் புசிப்பவளுமாவாள்' என்றுசொன்னாள். வாலகில்யர்கள், 'உமது தாமரைப்புஷ்பத்தையெடுத்தவன் கிராமத்தின்வழியில் ஆகாரத்திற்காக ஒற்றைக்காலால்நிற்பான்; தர்மந்தெரிந்தும் தர்மத்தைவிட்டவனுவான்' என்று சொன்னார்கள். [1]பசுஸகன், 'உமது தாமரைமலரையெடுத்தவன்அக்நிஹோத்திரத்தைக்கவனியாமல் ஸுகமாகத்தூங்கும் பிராம்மணனும் இந்திரியங்களையடக்காத ஸந்யாஸியுமாவான்' என்றுசொன்னான். [2] ஸுரபி (காமதேனு), 'உமதுபதுமத்தையெடுத்தவள் மயிர்க்கயிற்றினால்அணையப்பட்டும் வேறுகன்றைக்கொண்டும் வெண்கலப்பாத்திரத்தில் கறக்கப்படும்பசுவாகட்டும்' என்றுசொல்லிற்று. அரசனே! கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அவர்கள் இப்படிப் பலவகைகளான அனேக சபதங்கள்கூறினதனால், ஆயிரங்கண்ணனானதேவேந்திரன் சந்தோஷமடைந்து,கோபிக்கும்இயற்கையுள்ளவரும் கோபமூண்டவரும்பிராம்மணஸ்ரேஷ்டருமான அந்தஅகஸ்தியமஹரிஷியைக்கண்டு, தானே அவரிடம்வந்து பிரம்மரிஷிகள், தேவரிஷிகள், ராஜரிஷிகள் இவர்களின் நடுவில் தன்னிச்சயத்தைப்பற்றிச் சொன்னதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். இந்திரன், 'உமதுதாமரைப்புஷ்பத்தையெடுத்தவன் யஜுர்வேதத்தையும் ஸாமவேதத்தையும் அதர்வணவேதத்தையும் ஓதிப் பிரம்மசாரிவிரதத்தைமுடித்துஸ்நானம்செய்தபிராம்மணனுக்குக்கன்னிகாதானம் செய்தவனுவான். உமதுபதுமத்தையெடுத்தவன் எல்லா வேதங்களையும்ஓதி நல்லொழுக்கத்தோடு தர்மத்தையனுஷ்டித்துப் பிரம்மலோகம் செல்லக்கடவன்' என்றுசொன்னான். அகஸ்தியர், 'பலாஸுரனைக்கொன்றவனே! நீ ஆசீர்வாதத்தைச் சபதமாகச்சொன்னாய்; எனக்குத் தாமரைமலரைக்கொடு; இதுதான் சாசுவதமான தர்மம்' என்றுசொன்னார். இந்திரன், 'பகவானே! இப்போது நான் ஆசையினால் தாமரைமலரையெடுக்கவில்லை; தர்மங்களைக்கேட்கும் விருப்பத்தினால் எடுத்தேன். நீர் கோபிக்கலாகாது. தர்மசாஸ்திரத்தின்ஸாரமும் தர்மத்திற்குஅணையும் குற்றமற்றதும் என்றும்அழியாததும்நீண்டஸுகத்தைத்தருவதுமாகிய இந்தரிஷிவாக்கியத்தைக் கேட்டேன். வித்வானே! பிராம்மணோத்தமரே! அந்தப்பத்மம்

1, 2. பசுஸகனும் ஸுரபியும் வந்ததாகச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இது. வாங்கிக்கொள்ளும். பகவானே! குற்றமற்றவரே! என்னுடையஅபராதத்தைப் பொறுக்கக்கடவீர்' என்றுசொன்னான். மிக்க கோபக்காரரும் சிறந்ததவமும் ஞானமுமுள்ளவருமான அகஸ்திய முனிவர் தேவேந்திரனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பிறகு, கோபம் தணிந்து தாமரைமலரை வாங்கிக்கொண்டார். மறுபடியும் அம்மகரிஷிகள் தீர்த்தயாத்திரைசெய்து புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்தனர். புண்ணியகாலந்தோறும் நியமத்துடன் இந்தச்சரித்திரத்தைப்படிப்பவன் மூர்க்கனானபிள்ளையைப்பெறான்; புகழுற்றிரான். ஓர்ஆபத்தும் அவனை அணுகாது. அவன் துயரமும் மூப்பும் ஆசையும் அற்று நற்குணங்கள் பொருந்தியிருந்து இறந்தபின் ஸ்வர்க்கமடைவான். ராஜனே! ரிஷிகளாற்காப்பாற்றப்பட்ட இவ்வுபதேசத்தை ஓதுகிறவன் அழிவில்லாதபிரம்மலோகத்தையுமடைவான்" என்றார்.

நூற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம், (தொடர்ச்சி.)



(குடைபாதரக்ஷைகளின் தானத்திற்குக்காரணமான ஸூர்யனுக்கும் ஜமதக்நிக்கும் ஸம்வாதம்.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதஸ்ரேஷ்டரே! சிராத்தகாரியங்களில் குடையும் பாதரக்ஷைகளும்கொடுக்கப்படுகின்றனவே. இது யாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது? எப்படியுண்டானது? எதற்காகக்கொடுப்பது? சிராத்தகாரியத்தில் மாத்திரமன்று, விரதங்களிலும் இன்னும் அனேகங் காரியங்களிலும் புண்ணியத்தைஉத்தேசித்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன. [1]அரசரே! இதை விரிவாகவும் தெளிவாகவும் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"ராஜனே! குடைபாதுகைகளைப்பற்றிய விவரத்தை ஊக்கத்துடன் கேள். ராஜனே! உலகத்தில் இது எவ்வகையாகப்பரவியதென்றும் எப்படிஉண்டானதென்றும் எப்படி அழியாதபுண்ணியமானதென்றும் இவற்றையெல்லாம்பற்றிமுழுதும்சொல்வேன். மனிதர்க்கதிபதியே! பூர்வகாலத்தில் ஜமதக்னிக்கும் மகாத்மாவான சூரியனுக்கும்நடந்த ஸம்வாதமாகிய இந்தஇதிகாசத்தைக் கேள். பிரபுவே! ப்ருகுவம்சத்தவரான அந்தஜமதக்னிபகவான் தாமே வில்

---

1 'ராஜ' என்றும் பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

வைத்துக்கொண்டு விளையாடினார்; அம்புகளை வில்லில் தொடுத்துத் தொடுத்து விடுத்தார். தர்மந்தவறாதவனே! அவரால்விடுக்கப்பட்ட ஜ்வலிக்கின்றகாந்தியுள்ள அம்புகளையெல்லாம் அவர்பார்யையான ரேணுகாதேவி அடிக்கடி எடுத்துக்கொணர்ந்து அவருக்குக் கொடுத்தாள். அவர் அப்போது அந்தநாண்அம்புகளின்சப்தத்தினால் மகிழ்ந்து அம்புகளை எறிந்துகொண்டேயிருந்தார். அவளும் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டுவந்துகொடுத்தாள். ராஜனே! [1]ஆனிமாஸத்தில் சூரியனுச்சியிலிருக்கும் நடுப்பகலில் அந்தப்பிராம்மணர் அம்புகளையெறிந்து ரேணுகையைநோக்கி, 'விசாலமான கண்களையுடையவளே! போ; வில்லிலிருந்துபோன இந்தஅம்புகளைக் கொண்டுவா. அழகானபுருவங்களையுடையவளே! இவற்றை மறுபடியும் பிரயோகிப்பேன்' என்றுசொன்னார். அந்தப்பெண்ணரசி போகும்போது அவளுக்குத் தலையும்காலும்சுட்டதனால் நடுவழியில் நிழலுக்காக மரத்தடியில் நின்றாள். கறுத்தகண்களையுடைய அந்தப்பெண்ணரசி சற்றுநேரம்நின்று பர்த்தாவின்சாபத்திற்குப்பயந்து மறுபடியும் அம்புகளையெடுத்துவரப்போனாள். புகழ்பெற்றவளாகிய அந்தரேணுகை அம்புகளையெடுத்துத் திரும்பிவரும்போது உடம்பெல்லாம்வேர்த்துக் காலால்நடக்கமுடியாதவளாய்க் கணவருக்குப்பயந்து நடுங்கிக்கொண்டு அவரிடம்வந்தாள். அப்போது, அந்தரிஷி கோபமுற்றவராய் அழகானமுகமுள்ள அவளைநோக்கி, 'ரேணுகையே! நீ ஏன் வெகுநேரம்கழித்துவந்தாய்?' என்று பலமுறை கேட்டார். ரேணுகை, 'தபோதனரே! என்தலையும் கால்களும் கொதித்துப்போயின. ஸூர்யனுடையவெப்பத்தினால் தடுக்கப்பட்டநான் மரத்துநிழலை அடைந்தேன். பிராம்மணரே! இந்தக்காரணத்தினால் நான் இதைத் தாமதமாகச்செய்தேன். தபோதனரே! பிரபுவே! இதைக்கேட்டு நீர் என்மேல் கோபியாமல்இருக்கக்கடவீர்' என்று மறுமொழிகூறினாள். ஜமதக்னி, 'ரேணுகையே! ஜ்வலிக்கின்றகிரணங்களால் உனக்குக்கஷ்டத்தைக்கொடுக்கும் இந்தச்சூரியனை அஸ்திரமென்னும் அக்நிசக்தியோடுகூடிய என்பாணங்களினால் இப்போதே தள்ளிவிடுவேன்' என்று சொல்லிச் சிறந்தவில்லைவளைத்து அநேகஅம்புகளை எடுத்துச் சூரியனைநோக்கி அவன்போகும்திக்கில் நின்றார். குந்திபுத்திரனே! அடிப்பதற்குஆயத்தமாய்நிற்கும் அவரைநோக்கிச் சூரி

---

1 கேட்டைநக்ஷத்திரமும் மூலநக்ஷத்திரமும் பௌர்ணிமையில்கூடுவதனால் ஆனிமாதம் ஜ்யேஷ்டாமூலமென்பது; 'ஜ்யேஷ்டாமூலே' என்பது மூலம்; 'வைகாசி' என்பது பழையஉரை.

யன் அந்தணவடிவாக அவரெதிரேவந்து, 'ஐயா ! உமக்குச் சூரியன் என்னதீங்குசெய்கிறான் ? ஆகாயத்திலிருந்து தன்கிரணங்களினால் ஆங்காங்குள்ளஸாரத்தைப்பிழிந்து அதை மழைக்காலத்தில் ஜலமாகப்பொழிகிறவன் சூரியன். பிராம்மணரே ! மனிதர்களுக்குச் சுகத்தைச்செய்யும்அன்னமானது அதனாலுண்டாகிறது. அன்னமே உயிரென்று வேதங்களிலும் சொல்லப்படுகிறதன்றோ ? அந்தணரே! (சூரியன்) தன்கிரணங்களுடன்கூட மேகங்களில்மறைந்து இவ்வேழு தீவுகளையும் மழையினால் நனைக்கிறான். ஸமர்த்தரே ! ஓஷதிகள் கொடிகள் இவற்றின்புஷ்பங்களிலிருந்தும் இலைகளிலிருந்தும்உண்டாகும் உணவுகளனைத்தும் மழையினாலுண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பார்க்கவரே ! ஜாதகர்மம், சௌளம், உபயனம், [1]கோதானவிரதம், விவாகம், யாகச்சிறப்புக்கள், தர்மங்கள், தானங்கள், திரவியத்தினால்உண்டாகும்ஜனச்சேர்க்கைகள் இவையெல்லாம் அன்னத்தைப்பற்றி நடக்கின்றனவென்பது உமக்குத் தெரியுமன்றோ ? மனத்திற்கினியவை எவையோ அவை எவ்வளவுகருவிகளினால் முடிக்கத்தக்கவையோ அவையெல்லாம் அன்னத்தினாலுண்டாகின்றவையென்று உமக்குத்தெரிந்ததையே சொல்லுகிறேன். பிராம்மணரே! நான்சொன்னதெல்லாம் உமக்குத்தெரியுமே. ப்ரம்மரிஷியே ! உம்மைவேண்டுகிறேன். சூரியனை ஏன்அடிக்கிறீர்?' என்று கேட்டான்" என்றார்.

நூற்றுநாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஸூர்யனுக்கும் ஜமதக்னிக்கும் ஸம்வாதத் தொடர்ச்சி.)

யுதிஷ்டிரர், "சூரியன் இவ்வாறுவேண்டும்போது சிறந்தமகிமையுள்ள ஜமதக்னிமுனிவர் என்னசெய்யநிச்சயித்தார் ?" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

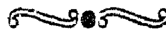
"கௌரவனே ! சூரியன் அவ்வாறுகேட்டும் அக்நிக்கொப்பான மகிமையுள்ள ஜமதக்னிமுனிவர் கோபந்தீராமலேயிருந்தார். அரசனே! பிராம்மணரூபியானசூரியன், அதன்பிறகு கைகூப்பி அவரை நமஸ்கரித்து, 'ஓ ! பிரம்மரிஷியே ! எப்போதும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்ஸூர்யன் அசையும்இலக்கன்றோ ? எப்போதும் அசைந்துஓடிக்

---

1 விவாகத்துக்குமுன் செய்துகொள்ளும் ஒருஸம்ஸ்காரவிசேஷம்.

கொண்டிருக்கும்சூரியனே நீர் அடிப்பது எப்படி?' என்று இன்சொல் லினாற்கேட்டான். ஜமதக்னி, 'நீ நிற்பதையும் ஓடுவதையும் ஞானக் கண்ணினால் நான்அறிவேன். இப்போது நான் அவசியம் உனக்கு வினயத்தை உண்டுபண்ணவேண்டும். திவாகரனே ! நடுப்பகலில் அரைநிமிஷம் நீ நிற்கிறாய். சூரியனே ! அப்போது உன்னைப் பிளப் பேன். எனக்கு இதில் சந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னார். சூரி யன், 'வில்லாளிகளிற்சிறந்தவரே ! பிரம்மரிஷியே ! நீர் என்னைப் பிள ப்பதில் ஸந்தேகமில்லை, பகவானே ! அபகாரம்செய்தநான் இப் போது சரணாகதிசெய்திருக்கிறேனென்றறியும்' என்றுசொன்னான். அதன்பிறகு, ஜமதக்னிபகவான் நகைத்துக்கொண்டு அவனைப்பார் த்து, 'ஸூர்யனே ! நீ சரணாகதிசெய்ததனால் பயப்படவேண்டிய தில்லை. பிராம்மணர்களிடத்திலுள்ள மனநேர்மையையும் பூமியின் கண்ணுள்ள அசையாமையையும் சந்திரனதுகுளிர்ச்சியையும் கடலி னதுஆழத்தையும் அக்கியின்ஜ்வாலையையும் மேருமலையின்ஒளியை யும் குபேரனதுசெல்வத்தையும்தாண்டுபவன் எவனோ அவன்தான் சரணாகதனை அடிப்பான். சரணாகதனைஅடிப்பவன் குருவின்படுக்கை யைச்சேருகிறவனும் பிரம்மஹத்திசெய்தவனும்கள்ளைக்குடித்தவனு மாவான். அன்பனே ! இந்தப்பிழைக்கு ஸமாதானத்தை நீயே சிந் திக்கக்கடவாய். உன்கிரணங்களினால் சுடப்பட்டவழியானது எப் படி ஸுகமாகச்செல்லக்கூடியதாகும்?' என்றுசொன்னார். அந்தஜம தக்னி இவ்வாறுசொல்லிப் பேசாமலிருந்தவுடன், சூரியன் அவருக் குக் குடையையும் பாதரக்ஷைகளையும் கொடுத்து, 'மஹரிஷியே! என் கிரணங்களைத்தடுத்துத் தலையைக்காப்பாற்றுவதாகிய குடையையும் கால்களைக்காப்பாற்றுபவையாகிய தோல்பாதரக்ஷைகளையும் வாங்கிக் கொள்ளும். இதுமுதலாக இவ்வுலகத்தில் எல்லாவிரதங்களிலும் இவை சிறந்தவையாகவும் அழியாதசிறந்தபயனுள்ளவையாகவும் நடக்கும்' என்றுசொன்னான். பாரதனே ! இப்படி குடையும் பாத ரக்ஷையும் சூரியனால்உண்டாக்கப்பட்டவை. இந்தத்தானம் புண்ணிய மென்று மூவுலகங்களிலும்பிரஸித்திபெற்றது. ஆதலால், நீயும் பிராம் மணர்களுக்குக் குடையையும் பாதரக்ஷைகளையும் கொடுப்பது உத்த மம். உனக்கு மிகப்பெரியபுண்ணியமுண்டாகுமென்பதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை. பரதஸ்ரேஷ்டனே ! நூறுகம்பிகளுள்ள வெள்ளைக் குடையைப் பிராம்மணனுக்கு அளிப்பவன் மறுஜன்மத்தில் ஸுக மாகவிளங்குவான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அவன் பிராம்மணர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் தேவர்களாலும் எப்போதும் கொண்டாடப்

பட்டு இந்திரலோகத்தில் வஸிப்பான். சிறந்தநேத்திரங்களையுடையவனே! பிரம்மசரியவிரதத்தை உறுதியுடன் முடித்த ஸ்நாதகனான பிராம்மண னுக்கு எண்ணெய்போட்டு நயமான பாத்ரக்ஷைகளைக்கொடுப்பவன் தேவர்களாலும் கொண்டாடப்பட்ட லோகங்களை அடைவான். பாரதனே! அவன் இறந்தபிறகு, கோலோகத்தில் ஆனந்தமுற்றிருப்பான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! குடைபாதரக்ஷைகளைக் கொடுப்பதின்பலனைப் பற்றி இப்போது உனக்கு முழுதும் நான் சொன்னேன்" என்றார்.



நூற்றுநாற்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாராசரின்உபதேசம் ; சூத்ரதர்மம் - சௌசமுதலியவை.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதஸ்ரேஷ்டரே! இவ்வுலகத்தில் சூத்திரர்களுக்கு எப்போதும் சுசுருஷையே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. எத்தனை விதமானசுசுருஷைகள் கூறப்பட்டுள்ளன? அவை என்னகாரணங்கள் பற்றியவை? சுசுருஷையினால் அடையும் உலகங்கள் எவை? பரதஸ்ரேஷ்டரே! சூத்திரர்களின் தர்மத்தின்இலக்கணம் கூறுவீராக" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"இந்தவிஷயத்தில் பிரம்மஜ்ஞானியான பராசரர் சூத்திரர்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காகச்சொன்னதாகியஒருபழையஇதிஹாஸத்தைக் கூறுகின்றனர். பிராயமுதிர்ந்தவரான பராசரர் நான்குவர்ணங்களையும் அனுக்கிரகிப்பதற்காகச் சௌசமும் ஆசாரமும்அடங்கினதும் குற்றமற்றதும் பரிசுத்தமுமான தர்மத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். சாஸ்திரார்த்தம்தெரிந்தவராகிய அவர் தர்மத்தைஉபதேசிப்பதும் பயன்பெறுவதுமாகிய சாஸ்திரமுழுமையையும் கிரமமாகவும் சரியாகவும் சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பித்தார். 'சூத்திரன் அகாரியங்களில் லஜ்ஜையோடு இந்திரியங்களையடக்கிப் பரிசுத்தனும் சஞ்சலமில்லாதவனும் தேகத்தளர்ச்சியும் புத்தித்தளர்ச்சியுமில்லாதவனும் அடங்கி மறுமொழிசொல்லுகிறவனும் ஆசையும்கொடுமையுமில்லாதவனும் உள்ளும்புறமும்ஒத்திருப்பவனும் பிரம்மஜ்ஞானியும் நல்லொழுக்கத்திலேயே ஊக்கமுள்ளவனும் எல்லாப்பிராணிகளின் நன்மையையுமே கருதுகிறவனுமாயிருக்கவேண்டும்; காமம் குரோதம் லோபம் மானம் மயக்கம் மதம்ஆகிய தன்தேகத்தில் எப்போதுமுள்ளபகைவர்களை ஜயிக்கவேண்டும். சாஸ்திரத்தினால் மனவுறுதியைச்செய்துகொண்டு

அகங்காரத்தைவிட்டுத் தன்திறமைக்கும் நேசவலிமைக்குந்தக்கபடி மூன்றுவருணத்தாருக்கும் அவரவர் அனுமதியின்மேல் தொண்டு செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும்; அறிவுள்ளவனும் மனத்தையும் மற்றஇந்திரியங்களையும் அடக்கினவனும் பணிவுள்ளவனுமாகிச் செய்கை, மனம், வாக்கு, பார்வை இந்நான்கையும் அடக்கியிருக்க வேண்டும்; மூன்றுவர்ணத்தாரின் சேஷத்தினால் ஆகாரஞ்செய்து கொண்டு ராக்ஷஸர்களையும் யக்ஷர்களையும் பகைக்கவேண்டும்; வண்டு மதுவைச்சேர்ப்பதுபோல மூன்றுவர்ணத்தாரிடமிருக்கும் தர்மத்தைச் சேர்க்கவேண்டும். சூத்திரன் வேதத்திற்காணப்பட்டகருமத்தோடு தவஞ்செய்வனாயின் அவனுக்கு இம்மையில்துயரமும்மறுமையில் கெட்டகதியும் உண்டாகும். சூத்திரனிடத்திலிருக்குந்தவம் பாவத்திற்கும் அபகீர்த்திக்கும் காரணமாம். நியாயந்தப்பித் தவஞ் செய்ததின்பலனை மிலேச்சர்களில்பிறந்து அனுபவிப்பான். மாறாக நடக்கும் சூத்திரன் புண்ணியத்துக்குரியவனல்லன். வழிதப்பி ப்ரவ் ருத்திப்பவர்கள் நாலுவர்ணங்களுக்கும் விலக்கானஜாதிகளில் தேகத்தையுமெடுப்பது கண்ணுக்கு நேராகக்காணப்படுகிறது. அதனாலேதான், சகர், சீனர், காம்போஜர், [1]பாரதர், சபரர், பப்லவர், துஷாரர், யவனர், தார்வர், தரதர், உஜ்ஜிஹானர், வேணர், கங்கணர், சிங்களர், மத்ரகர், கிஷ்கிந்தகர், புளிந்தர், கஹ்வர், ஆந்திரர், நீரகர், கந்திகர், த்ரமிடர், பர்ப்பரர், ரூசகர், கிராதர், பார்வதேயர், கோலர், சோளர், காஷகர், ஆருகர், தோஹர்முதலானமிலேச்ச ஜாதியர்கள் வேஷமும் ஆசாரமும் மாறுபட்டுக் குரூரபுத்தியுள்ளவராகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் வழிதப்பித் தர்மஞ்செய்து தான் வேறுஜாதியைச்சார்ந்தனர். வழிதப்பிச்செய்த தவத்திற்கு இது தெரிந்தபயன். நற்கருமமாயினும் தீக்கருமமாயினும் செய்யப்பட்டது அழிவதில்லை. இவர்கள் தர்மத்திற்குஆசைப்பட்டு வீண் கஷ்டமடைந்து இவ்வுலகத்திலும் தமக்கேலாதகாரியமாகிய தவத்தினால் ஈட்டப்பட்டபொருளைப்பெற்றுப் பாஷண்டர்களைப் பூஜிப்பார். வேந்தனே! இவ்வாறு, நான்குவர்ணங்களுக்கும் நான்குஆஸ்ரமங்களுக்கும் மாறாகநடக்கும்மதியினர் மிலேச்சர்களாகிறார். அந்தணருக்கு ஓதுவதே தனம். அரசர்களுக்குச்சக்தியே தனம். வைசியருக்கு வர்த்தகமும் பயிர்த்தொழிலும் தனம். சூத்திரர்க்குப் பணிவிடைதான் தனம். அந்தத்தர்மங்கெடுவதனால் நரகத்திற்காளாகின்றனர். அதன்பிறகு, இவர்கள் தயையும் தர்மமுமில்லாதமிலேச்சர்

1 இவர் ஒருவகைச்சாதியார்.

சளாகப் பிறக்கின்றனர். அதன்பிறகு, நரகமும் பின்னிட்டு விலங்குப்பிறவியும் அவர்களுக்கு நிச்சயமானவையே. வர்ணங்களுக்கும் ஆஸ்ரமங்களுக்கும் முன்னமே ஏற்படுத்தப்பட்டநல்வழியைப்பிடித்துத் தப்புவழிகளெல்லாவற்றையும்விட்டுத் தமக்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மத்தைக்கைப்பற்றி எல்லாப்பிராணிகளின்மேலும் தயைவைத்துக் கோபத்தைவென்று சிரத்தையுடன் சாஸ்திரத்தினால் அறியப்பட்டமுறைப்படி தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் பூஜிப்பவர் எவரோ அவருக்குள்ளசாஸ்திரவிதியை இருக்கிறபடி வரிசையாகச் சொல்வேன். (சிஷ்யனை) கிரகிக்கும் முறையையும் அவன் பணிவிடைசெய்யும்வகையினத்தையும் அவனுக்கு உபநயனம்செய்வதையும் பலவகைமந்திரங்களையும் சிஷ்யனுக்குச்செய்யும்பரீக்ஷையையும் முக்கியமாய்ச் சௌசத்தையும் சௌசத்திற்குரிய எல்லாப்பொருள்களையும் சாஸ்திரப்படி முதலிலிருந்து தெளிவாகவும் நிச்சயமாகவும் சொல்வேன். மஹாசௌசமுதலிய அநேகசௌசங்கள் உண்மைப்பொருளையறிந்த ரிஷிகளால் காணப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களுள் சூத்திரன் ஸந்யாஸிகளுக்கு நான்சொல்வதும் மற்றுமாயுள்ள பணிவிடைகளைச் செய்யக்கடவன். நல்லபுத்தித்தேர்ச்சியுள்ளவரும் தர்மமொன்றையேபற்றினவரும் செம்மையானசாஸ்திரஞானம்நிரம்பினவரும் எல்லாருக்கும் நன்மையையே தருகிறவருமான ஸந்யாஸிகள்செல்லும்வழியில் பரிசுத்தமாகச்செய்யப்பட்டதும் மனத்திற்கினிய பூண்டுகள் முளைத்ததும் ஜனங்களில்லாததும் மறைவுள்ளதுமான இடத்தைக்கண்டறிந்து மனத்தையும்இந்திரியங்களையும்அடக்கிக்கொண்டு ஜலமுள்ளபாத்திரத்தையும் பரிசோதித்தெடுக்கப்பட்டமண்ணையும் அதில்வைத்துவிட்டுப் பூமியைஉற்றுப்பார்த்துப் பேசாமல் அவ்விடத்தில்மூத்திரம்விடுதற்குஉட்காரவேண்டும்;(வைக்கோல் முதலியவற்றால்) மூடப்பட்டபூமியின்மேல் தலையைமூடிக்கொண்டு பகலில் வடக்குமுகமாகவும் இரவில் தெற்குமுகமாகவும் இருக்கவேண்டும்; சௌசம்முடிவதற்குமுன் கொஞ்சமும் பேசக்கூடாது. சௌசத்தைமுடித்து ஆசமனம்செய்து போகும்போது பேசலாம்; சௌசத்திற்காகஉட்கார்ந்தபோது மண்ணுடன் பாத்திரத்தை முன்வைத்துக்கொண்டு குடத்தையெடுத்து விலாவிற்கும் தொடைக்கும்இடையில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்; கலந்துபோகாமல் மெதுவாகக் கவனிப்புடனும் மனஉறுதியோடும் சௌசத்தைச் செய்யவேண்டும். சாஸ்திரவிதியைமுன்னிட்டுப் பரிசுத்தமானஜலத்தைக் கையினால்தெளித்துக்கொண்டு ஜலத்துளிகள் தெறியாமலும்

தொடையிற்படாமலும் அபானத்தில் கிரமமாக மூன்றுமண்போட வேண்டும். அப்படியே இரண்டுகைகளுக்கும் மூன்றுமண்போட்ட பிறகுதான் ப்ராம்மணன் கையினால் கையைத்தொடலாம். அபான த்தில் ஒன்பதுமண்போடவேண்டுமென்பது சிலபெரியோரின் நட்டனை. மண் போடப்படுமானால் அந்தஇடத்தை உடனே சுத்தமாகச் செய்யும். ஆதலால், உள்ளங்கைகளில் அடிக்கடி மண்போடவேண்டும். பின்னிட்டுப் பிருஷ்டங்களைக் கையினால் தொடாமலிருக்கும் படியும் உடையில் ஈரம்பட்டுக்கசங்காமலிருக்கும்படியும் அபானத்தைச் சுத்தமாக்குவதற்கு ஊக்கத்துடன் பலமுறை கவனித்துத் துடைக்கவேண்டும். பிறகு, இடத்தைவிட்டெழுந்து ஒவ்வொரு காலுக்கும் சௌசம் செய்யவேண்டும். இடமுழங்கையிலும் இட முன்கையிலும் இடஉள்ளங்கையிலும் புறங்கையிலும் மும்மூன்று மண்களாக மொத்தம் பன்னிரண்டுமண்கள் போடவேண்டும். அப்படியே [1]இரண்டுகைகளின் உட்புறங்களிலும் நாலுமண்போடவேண்டும். பிறகு, இரண்டுகைகளுக்கும் தனித்தனியே எவ்வேழுமண்கள்போடவேண்டும். அதன்பிறகு, வேறுமிருத்தையெடுத்து இரண்டு கைகளுக்கும் மற்றொருசுத்தம்செய்யவேண்டும். இரண்டுகைகளுக்கும் இவ்வாறு இம்மகாசௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. இதற்கு மாறுகச் செய்யலாகாது. இந்தச்சாஸ்திரவிதி சாசுவதமாயுள்ளது. அதன்பிறகு, மூத்திரசௌசம் சொல்லப்படுகிறது. இதற்குமாறுகச்செய்பவன் பிராயச்சித்தத்திற்குரியவனாகிறான். வஸ்திரத்தில் மலம்பட்டவனுக்கு இந்தச்சௌசம் இரட்டிப்பாகச் சொல்லப்படுகிறது. கால்களையும் தொடைகளையும் கைகளையும் ஸந்தேகம்வராமல் சுத்தம்செய்யவேண்டும். ஜாக்ரதையாகச்செய்யாதவனுக்குச் சந்தேகமுண்டாகும். அவன் எந்தஎந்தவகைகளினால் சந்தேகம் நிவிருத்தியாகுமோ அந்தஅந்தவகைகளைச் செய்யவேண்டும். மழைக் காலத்தில் சேறுள்ளதும் நெருக்கமுள்ளதுமானவீட்டிலிருக்கிறவன் கைகளுக்குமூன்று கால்களுக்குஆறு அபானத்திற்குமூன்றுமண்கள் போடலாம். மூத்திரசௌசத்திலும் கால்களுக்கும் கைகளுக்கும் சௌசம் முன்போலச் செய்யவேண்டும். மூத்திரசௌசத்தில் முதலிற்கைகளையும் பிறகுகால்களையும் சோதிக்கவேண்டும். நைஷ்டிக பிரம்மசாரிக்கு மூத்திரசௌசத்தில் மகாசௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. மிருத்தோடு உப்பும் உழமண்ணும்போட்டு எப்போதும் ஆடையைச் சுத்தம்செய்யவேண்டும். மலம்படுவதையும் அதன்

[1] இரண்டுகைகளையும் சேர்த்து நாலுமுறை தேய்க்கவேண்டும்.

நாற்றத்தையும் நிவ்ருத்திசெய்யும்படி சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. இருகைகளாலும் மிருத்தை மூன்றுதரம் எடுத்துப்போட்டு ஸ்நான வஸ்திரத்தைச்சுத்தஞ்செய்து ஜாக்ரதையுடன் அதை அலசியெடுக்க வேண்டும். ஆபத்தில் நாலு, மூன்று, இரண்டு, அல்லது ஒருமண் போடலாம். காலத்தையும் இடத்தையும் அனுசரித்துத்தான் சௌசம் பெருகுவதும் குறுகுவதும். எக்காலத்திலும் சோம்பாமலும் பக்ஷம்பாராமலும் அவஸரப்படாமலும் மேற்சொன்னவிதிப்படி கைகால்களைக்கழுவி ஊக்கத்துடன் சௌசம் செய்யவேண்டும். கால் அலம்புவதற்குமுன்னமே கையை மணிக்கட்டிலிருந்தும் கீழும் மேலும் அலம்பினபிறகுதான் கைபடலாம். மனத்திற்கினியவை யாகவும் ஓசையில்லாமலுமிருக்கிறஜலங்களை மூன்றுமுறை ஓசை யில்லாமல் ஆசமனம்செய்யவேண்டும். தெரிந்தவன் இரண்டுவிசை வாயைத்துடைத்துக் கண்மூக்குமுதலானதுவாரங்களைத் தொட வேண்டும். முதல்ஆசமனத்தினால் ரிக்வேதத்தையும் இரண்டாவது ஆசமனத்தினால் யஜுர்வேதத்தையும் மூன்ருவது ஆசமனத்தினால் ஸாமவேதத்தையும் மனிதன் திருப்திசெய்விக்கிருன். முதல்தரம் வாயைத்துடைப்பதனால் அதர்வணவேதமும் இரண்டாவதுதரம் துடைப்பதனால் இதிஹாஸபுராணதர்மசாஸ்திரங்களும் தேவதைக ளும் திருப்தியடைகின்றனர். கையைக் கண்ணில்வைப்பதனால் சூரிய னையும் மூக்கில்வைப்பதனால் வாயுவையும் காதில்வைப்பதனால் திசை களையும் சிரசில்முடிப்பதனால் பிரம்மதேவரையும் திருப்தியடைவிக் கிருன். ஜலத்தைத் தலைமேல் ப்ரோக்ஷிப்பதனால் ஆகாயமும் காலில் ப்ரோக்ஷிப்பதினால் விஷ்ணுவும் திருப்தியடைகின்றனர். முழங்கால் களுக்குள்கைவைத்துக்கொண்டு கிழக்குமுகமாயாவது வடக்குமுக மாயாவது ஆசமனஞ்செய்யவேண்டும். போஜனமுதலியயெல்லாவற் றிலும் நித்யமாயுள்ளவிதி இதுதான். சோற்றுப்பருக்கை பல்லிடுக் கில்ஒட்டியிருந்தால் அதனைத்துப்பித் திரும்பவும் ஆசமனம்செய்ய வேண்டும்; சுத்தத்திற்காகப் ப்ரோக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்தச்சௌசவிதியைச் சொன்னேன். சூத்திரன் வீட்டைவிட்டு வெளியில்போகும்போதும் இந்தவிதிதான் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. தனக்கு நன்மையைவிரும்புகிறவனும் புகழை விரும்புகிறவனுமான சூத்திரன் எப்போதும்சௌசத்தைவிடாமலும் மனவூக்கத்தோடும் ஸந்யாஸிகளிடம் இருக்கவேண்டும்.

நாற்றிருபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பாராசரரின் உபதேசத் தொடர்ச்சி; சூத்ரன் ஸந்யாஸிகளுக்குப் பணிசெய்யுமுறைமுதலியவை.)

அரசர்களுக்கு விடாமுயற்சியே யாகமென்றும் வைசியர்களுக்குப் பொருளீட்டுவதில் உற்சாகமே யாகமென்றும் சூத்ரர்களுக்குப் பணிவிடையே யாகமென்றும் அந்தணர்களுக்கு ஜபமே யாகமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. சூத்திரர் பணிவிடையினால் ஜீவிப்பவர். வைசியர் கடையினால் ஜீவிப்பவர். அரசர்கள் பகைவரையடக்குவதனால் ஜீவிப்பவர்கள். பிராம்மணர் வேதமோதலினால் ஜீவிப்பவர். பிராம்மணன் தவத்தினாலும் அரசன் காப்பதுமுதலியவற்றினாலும் வைசியன் விருந்தோம்புவதனாலும் சூத்ரன் பணிவிடையினாலும் புகழ்பெறுகின்றனர். சூத்ரன் மனத்தைக்கட்டி மூன்றுவருணத்தாருக்கும் நித்தியமாகப் பணிவிடைசெய்யவேண்டும்; ஸந்யாஸிகளுக்கு மிகுதியாகச் செய்யவேண்டும். தர்மார்த்தகாமங்களை அனுஷ்டிக்கத் திறமையில்லாதவர்கள் தம்சக்திக்கும் புத்திக்கும் தர்மத்திற்கும் கேள்விக்கும்ஏற்றபடி ஸந்யாஸிகளைப் பணியவேண்டும். ஸந்யாஸிகளின்ஆஶ்ரமத்தில் பணிவிடையை நன்றாகச் செய்யவேண்டும். நான்குஆஶ்ரமங்களிலும் ஸந்யாஸாஶ்ரமம் முதன்மையானதென்று சான்றோர் சாஸ்திரங்களினால் நிச்சயித்துக்கூறுகின்றனர். பெரியயோர் வேதங்களிலும் தர்மசாஸ்திரங்களிலும்சொன்னவிதிப்படி எதை உபதேசிக்கின்றனரோ அதையே ஓதும்சக்தியில்லாதவன் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அதுவே தர்மமென்பதுநிச்சயம். இதற்கு மாறாகச்செய்யும்மனிதன் நன்மையையடையான். ஆதலால், சூத்திரன் தன்நன்மைக்காக எப்போதும் துறவிகளுக்குப் பணிவிடைசெய்யவேண்டும். எந்தநன்மையை இந்தஜன்மத்தில் செய்கிறானோ அதன்பலனை இறந்தபின் அனுபவிக்கிறான். எதைச் செய்யவேண்டுமென்றுநினைக்கிறானோ அந்தக்கார்யத்தை வெறுப்பின்றிச் செய்யவேண்டும்;வெறுத்துச்செய்யும்கார்யத்தின்பலனை அடைவதுகடினம். இன்சொற்சொல்லுகிறவனாகவும் கோபத்தைஜயித்தவனாகவும் சோம்பலையும்பகையையும் விட்டவனாகவும் பொறுமையும்நல்லொழுக்கமும்நிரம்பினவனாகவும் சத்தியத்தையும்தர்மத்தையும் விடாதவனாகவும் ஆபத்திலிருப்பவன்போலக் கவலையுடன் ஸந்யாஸிகளின்ஆஶ்ர

மத்தில் பணிவிடைசெய்யவேண்டும். 'இதுதான் என்னுடைய முக்கியமானதர்மம். இதனால், கடக்கக்கூடாதபயங்கரமான இந்த ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டுவேன். ஸந்தேகமில்லை. தேகத்தைவிட்ட பிறகு, பயமின்றிச் சிறந்தகதியையடைவேன். எனக்கு இதற்கு மேலானதர்மம் ஒன்றுமில்லை. இதுவே என்றும் அழியாததர்மம்' என்றுமனத்தில்நினைந்து உறுதியானஎண்ணத்துடன் மனச்சோர்வில்லாமல் பணிவிடையென்னும்சிறந்ததர்மத்தை எக்காலத்திலும் சூத்திரன் செய்யவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் ஐம்புலன்களையும் மனத்தையும்அடக்கிக் காரியாகாரியங்களையறிந்து சுசுரூஷையை விடாமற்செய்துகொண்டும் மிச்சத்தைப்புசித்துக்கொண்டும் இருக்க வேண்டும். எல்லாக்காரியங்களிலும் செய்யவேண்டினவற்றை முடிந்தனவாகவே காண்பிக்கவேண்டும். ஸந்யாஸிக்குஅன்பனாகும்படி காரியத்தை முடிக்கவேண்டும். ஸந்யாஸிக்குத்தகாதகாரியத்தைச் செய்யலாகாது. ஸந்யாஸாஸ்ரமத்திற்கு விரோதமாயிராததும் தர்மமொன்றுமட்டுமேயுள்ளதுமான காரியத்தைத் தன்நன்மையைக்கருதுகிறவன் சங்கிக்காமல் எப்போதும் செய்யவேண்டும். மனத்தினாலும் செய்கையினாலும் சொல்லினாலும் எப்போதும் ஸந்யாஸிகளை ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். நித்யமாக அவர்களையனுஸரித்து அவர்கள்நிற்கும்போதுநிற்கவும் செல்லும்போதுபின்செல்லவும் உட்காரும்போதுஉட்காரவும்வேண்டும். தனதுநற்செய்கையினால் அன்புபெற்றபிறகு, ஏவப்படாமலே அவர்கள்பாதங்களை எப்போதும் பிடிக்கவும் உடம்புதேய்ப்பதுமுதலியவற்றைச்செய்யவும்வேண்டும். ஒவ்வொருநாளும் ஸூர்யோதயமாவதற்குமுன் தன்கடமைகளைச் செய்து அதன்பிறகு விதிப்படிஸ்நானம்செய்து ஜலபாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு ஸந்யாஸிகளின்இருப்பிடம்சென்று முறைப்படி வந்தனம்செய்து ஐம்புலன்களையுமடக்கிக்கொண்டு அங்குள்ளபிராம்மணர்முதலானபெரியோரை நமஸ்காரம்செய்தபிறகு ஆசார்யர்முதலானகிருஹஸ்தர்களுக்கு வந்தனம்செய்யவேண்டும். பணிவிடையாகியதமதுதர்மத்தைச்செய்பவர்களை வணங்கி ஸுகப்பிரஸ்னம்செய்யவேண்டும். தன்செய்கையைச்செய்து தனக்குமுன் தேர்ந்திருப்பவனுக்கு நமஸ்காரம்செய்யவேண்டும்; மற்றவர்களுக்கு ஒருபோதும்செய்யலாகாது. ஒவ்வொருநாளும் அவர்களுக்குச் சொல்லாமலேயெழுந்து அஜாக்ரதவறுமல்சென்று ஆஸ்ரமம்விளக்குவதையும் மெழுகுவதையும்செய்து முறைப்படி புஷ்பங்களையெடுத்துப் பூஜைக்குக் கொடுக்க வேண்டும். உடனே, ஆஸ்ரமத்திலிருந்துவெளியிற்போய் ஆஸ்ரமத்தி

விருப்பவர்களுடைய வேதாத்யயனத்திற்குத் தடையில்லாமலிருக்கும்படி மற்றக்கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். அத்தியயனத்திற்கிடையூறுசெய்பவன் பாவத்தையடைவான். அவர்கள் ஸந்தோஷமடையும்படி தன்மனத்தை ஊக்கத்துடன் செலுத்தவேண்டும். 'நான் மூன்றுவர்ணங்களுக்கும் பரிசாரகனுகத் தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறேன். தற்செயலாகக்கிடைத்ததைக்கொண்டு ஜீவிப்பவரும் பற்றற்றவரும் ஞானமொன்றையேபார்ப்பவரும் ஆஶ்ரமங்களில் பெரியோர்களுமான ஸந்யாஸிகள்விஷயத்தில் கேட்கவேண்டுமோ ? நான் மனத்தையடக்கி அவர்களுக்கு விசேஷமாகப் பணிவிடைசெய்யவேண்டும். அவர்களின் அனுக்கிரகத்தினுலும்தவத்தினுலும் நான் வேண்டும் சிறந்தகதியையடைவேன்' என்றுமனத்தில்நிச்சயம்செய்துகொண்டு தனக்குஏற்பட்டவிதிப்படி ஸந்யாஸிக்குப் பணிவிடை செய்வனுயின் அவன் உயர்ந்தகதியையடைவான்.

நூற்றுநாற்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பராசரரின்உபதேசத்தொடர்ச்சி ; சூத்ரன் ஸந்யாஸிகளுக்குப் பணிவிடைசெய்யுமுறைமுதலியவை - தொடர்ச்சி.)

சூத்ரன் தான்வேண்டினகதியைப் பணிவிடையினுல் அடைவதுபோலத் தானம் உபவாஸமுதலியவற்றினுல் அடைவதில்லை. மனிதன் எவ்விதமானஜலத்தினுல் சுத்திசெய்கிருனே அந்தஜலத்தின்மகிமையினுல் அதைப்போன்றசுத்தமும் உண்டாகிறது. அம்மாதிரியாகவே சூத்திரன் எப்படிப்பட்டமனிதனைப் பணிகிருனே அவன்சேர்க்கையினுல் அப்படிப்பட்டவனுகச் சீக்கிரத்திலாகிருன். சந்தேகமில்லை. ஆதலால், மனத்தையடக்கிக்கொண்டு ஜலம்கொண்டு வருவது ஸ்நானம்செய்விப்பது உடம்புதேய்ப்பதுமுதலியசுஶ்ரூஷைகளை ஸந்யாஸிகளுக்கு ஜாக்ரதையாகச்செய்யவேண்டும்.வழிநடந்து கஷ்டப்பட்டபோதும் நோயுண்டானபோதும் ஸகாயம்பாருமில்லாதபோதும் ஜாக்ரதையோடு அவர்களுக்கு நித்தியமாகச்சுஶ்ரூஷை செய்யவேண்டும். தர்ப்பங்களையும் கிருஷ்ணஜினங்களையும் பிக்ஷைப் பாத்திரத்தையும் பரிசோதிக்கவேண்டும். அவர்கள்விருப்பத்தை அனுஸரித்து எல்லாக்காரியங்களையும் முடிக்கவேண்டும். பிராயச்சித்தம்வேண்டாமலிருக்கும்படி எல்லாவற்றையும் நடத்தவேண்டும். நோய்கொண்ட ஸந்யாஸிகளுக்கு வஸ்திரத்தையலம்புவது

ஔஷதம் கொண்டுவருவது முதலான எல்லா அவசியகாரியங்களையும் செய்யவேண்டும். தன் வேலைக்குச் சுகத்திற்காக மற்றொருவன் செய்துவைத்த அரைத்த அரைப்பையும் ஸ்நானப்பொடியையும் காஷாயத்தையும் மற்றக்கருவிகளையும் கொண்டுவரலாகாது. பிக்ஷைக்குப்போகவேண்டும். சிறந்தஞானமுள்ள வைத்தியர்களிடம் போக வேண்டும். பிறகு, மருந்துவாங்குவதற்குப் பொருள்சம்பாதிக்க வேண்டும். எவன் மனத்திலன்புவைத்துக்கொடுப்பானோ அவனிடத்தில் மருந்துவாங்கவேண்டும்; சிரத்தையின்றிக் கொடுக்கப்பட்ட ஔஷதங்களை ஸந்யாஸிகள் உட்கொள்ளலாகாது. சிரத்தையுடன் கொடுக்கப்பட்டதும் சிரத்தையுடன் வாங்கப்பட்டதுமானமருந்தை உட்கொள்வதினால் புண்ணியமுமுண்டாகும்; வியாதியும் விலகும். யதிகளுக்கு அவனுடையசரீரம்விழுமளவும் இவ்வாறாகவே சாஸ்திரப்படிபணிவிடைசெய்யவேண்டும். இவ்விதமான தர்மத்தைவிட்டு அவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்யலாகாது. சீதோஷ்ணம் ஸுகதுக்கமுதலியஇரட்டைகள் இயற்கையினால் வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டுமிருக்கின்றன. எல்லாப்பொருள்களும் இயற்கையாகவே யிருக்கின்றன; இல்லாமலும் போகின்றன. முக்குணங்களாலாகிய பொருள்கள் கடலின்அலைகளைப்போன்றவையென்றறியத்தக்கவை. உண்மையைஆராய்ந்துஅறியவல்லபுத்திக்கூர்மையுள்ளவன் இவ்வாறு நடப்பானானால் அவனிடத்தில் தாமரையிலையில் தண்ணீரொட்டாதது போலப் பாவம் ஒட்டாமலிருக்கும்.

நூற்றுநாற்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பராசரரின்உபதேசத்தொடர்ச்சி; மற்றுமுள்ளசூத்ர தர்மமுதலியவை.)

இவ்வாறு சோம்பாமல் ஸந்யாஸிகள்ஸந்தோஷமடையும்படி எல்லாப்பணிவிடைகளாலும் உபசரிக்கமுயலவேண்டும். ஸந்யாஸியினிடத்தில் அபசாரப்படலாகாது. அவனை அவமதிக்கலாகாது; மறுத்துச்சொல்லலாகாது. கோபித்தால் நல்லவார்த்தை சொல்ல வேண்டும். நல்லதையே பேசவேண்டும். கோபித்தஸந்யாஸியிடம் ஒன்றும்பேசாமல் மௌனமாக ஸந்தோஷத்துடன் காரியத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸந்யாஸிக்காகப் பிறர்சொத்துக்களை வாங்கலாகாது. சொல்லாமல் ஒன்றையும் எடுத்துக்கொள்ளலாகாது. கிடைத்தாலும் கிடைக்காமலிருந்தாலும் ஜீவித்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமாக

இருக்கவேண்டும். கோபிக்கிறவனிடத்திலும் கல்வியைப்பற்றிப் பகைசெய்கிறவனிடத்திலும் யாசிக்கலாகாது. தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் தயைசெய்யவேண்டும். தன்னிடத்திற்போல அயலாரிடத்திலும் ஸமத்ருஷ்டியை வைக்கவேண்டும். எல்லாப்பிராணிகளும் தானாகவும் தான் மற்றெல்லாப் பிராணிகளுமாகவும் பார்த்துத்திரிபவன் பிரம்மப்பிராப்திக்கு உரியவனவான். ஹிம்ஸையுள்ளதானாலும் ஹிம்ஸையில்லாததானாலும் தனக்காக ஒன்றையும் செய்துகொள்ளலாகாது. எந்தக்கார்யத்தில் மற்றொருவன் நியதமாயிருப்பானோ அந்தக்கார்யத்தில் இடையூறு செய்யலாகாது. இவ்வாறு பிறரையடுத்திருப்பவன் குற்றங்களினின்று விடுபடுவான். புத்திக்குறைவானவன் தன்னிடத்திலுள்ள குற்றத்தில் தானே ஸம்பந்தப்படுகிறான். கர்ப்பப்பையிற்பிறந்தவை, முட்டைகளிற்பிறந்தவை, பூமியிலிருந்துமுளைத்தவை, வெப்பத்தினலுண்டானவைஆகிய இந்நான்குபிராணிகளும் கொல்லப்படக்கூடாதவையென்றே அறிஞரால் கூறப்பட்டுள்ளன. தெரிந்தவர்களுக்கு மனத்தெளிவிற்காகத்தான் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுகிறது. ஹிம்ஸையும் மற்றக்குற்றமும் எப்படிச்செய்யப்பட்டனவோ அததற்குத் தக்கபடியே பாவத்தையுண்டாக்கும். குருவின்உபதேசப்படி அவர் கட்டளையைநடத்தும் சிஷ்யனுக்கு மற்ற என்னதீங்குசெய்தாலும் அது அப்படியே பாவத்தையுண்டாக்கும். லோபமும் அதனாலுண்டாகும்ஹிம்ஸையும் நன்மைஉண்டாக்குவதில்லை. இந்தச்சாஸ்திரஞானம் உலகத்திற்குக்காரணமானபிரம்மதேவரால் உண்டாக்கப்பட்டது. புத்திசாலியானசூத்திரன் இதை இவ்வாறறிந்தாலும் காரியம் செய்தவர்களின்பலனையடைவான். பணிவிடைசெய்பவன்அடைவது சொல்லவும்வேண்டுமோ? சூத்திரன்எவனும் பதிதனாவதும்இல்லை. அவன் பிராயச்சித்தமுதலியஸம்ஸ்காரங்களுக்கு உரியவனுமல்லன். அவனுக்கு ஒருதர்மத்தில் விதியும் மற்றொருதர்மத்தில் நிஷேதமுமில்லை. எல்லாவருணங்களுக்கும்நன்மைசெய்வதற்காக மனுவினால் தர்மம் கூறப்பட்டது. வேலைசெய்யும்சூத்திரனுக்குப் பெண்சம்பந்தமான அபவாதம் வந்திருக்குமாயின் அவனுக்கு ஒருவருஷம் மேற்கூரைமறைவில்லாதஇடத்திற்படுப்பது பிராயச்சித்தமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால், அவனுக்குப் பாவம் தீர்ந்துவிடும். அதன்பிறகு, திரும்பவும் வேலைக்குவரலாம். தன்வர்ணத்துப்பெண் விஷயத்தில் இது பிராயச்சித்தம். தாழ்ந்தஜாதிப்பெண்விஷயத்தில் பாதிபோதும். வைசியப்பெண்விஷயத்தில் மூன்றுவருஷங்களும்

க்ஷத்ரியப்பெண்விஷயத்தில் ஆறுவருஷங்களும் பிராம்மணப்பெண்ணுடன்சேர்ந்தால் பன்னிரண்டுவருஷங்களும் இந்தப்பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டது. செத்தைநெருப்பில் அவனையெரித்தால் அந்த நிமிஷத்திலேயே சுத்தனாகிவிடுவான்; குறியைச்சேதிப்பதனாலும் உடனே சுத்தியடைவான். எலும்பில்லாத பிராணியையுயிர்போக்கினால் ஒருநாளுபவாஸமிருந்து பன்னிரண்டு பிராணாயாமங்கள்செய்து மூன்றுதரம்ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்தபிறகு அந்தப்பாவத்திலிருந்து விடுபடுவான். எலும்புள்ளபிராணிவிஷயத்தில் இந்தப்பிராயச்சித்தம் இரட்டிக்கப்படுகிறது. இந்தப்பிராயச்சித்தத்தினாலேயே மரமுதலிய தாவரங்களுக்குத் தேகத்தினாலும் கால்களாலும் கைகளாலும் செய்யப்படும்தீங்கிலிருந்தும் விடப்படுவான். குற்றம்செய்தவனை அழிப்பவனுக்கும் எல்லாவர்ணங்களிலும்சேர்ந்திருப்பவனுக்கும் இந்தப்பிராயச்சித்தத்தையே எண்மடங்காக அறியவேண்டும். தேகத்தினாற்செய்தபாவத்திற்கு நாலுபாகமும் வாக்கினாற்செய்ததற்கு இரண்டுபாகமும் மனத்தினாற்செய்ததற்கு ஒருபாகமும் பிராயச்சித்தம் கூறப்பட்டது. ஆதலால், இவற்றையெல்லாமறிந்து பாவத்தைச் செய்யலாகாது. எல்லாப்பிராணிகளின்நன்மைக்காகவும் நற்காரியங்களையே செய்யவேண்டும். இவ்வாறு, மனவுறுதியோடு சிறந்தஸாதுக்களிடம் அவர்களையே கதியாகநினைத்து அவர்களின் அனுஷ்டானங்களையனுஸரித்து அவர்களிடம்அன்புவைத்து அவர்களைவிடாமல்பணிவிடைசெய்யவேண்டும். மரணத்திற்கும்உயிர்வாழ்க்கைக்கும்ஆசைப்படாமல் வேலைக்காரன் வேதனத்தை எதிர்பார்ப்பதுபோலக் காலத்தையே எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டும். அடக்கமும் மனவடுக்கமுமுள்ளவனாக இப்படிநடப்பவன் புண்ணியபாவங்களின்நிவ்ருத்தியை விரைவில் அடைவான்.

நூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பராசரரின்உபதேசத்தொடர்ச்சி; மரணத்தைமுன்னரே அறியும் குறிகளும், சூத்ரன்வரவரமேற்பிறப்படைவது முதலியவையும்.)

பணிவிடையில் ஊக்கமுடையவன் துர்நிமித்தங்களையும் மூன்றுவருஷங்களிலும் இரண்டுவருஷங்களிலும் ஒருவருஷத்திலும் ஆறுமாதத்திலும் ஒருமாதத்திலும் ஏழுதினங்களிலும்உண்டாகும் அவற்றின்பிரயோஜனங்களெல்லாவற்றையும்அவற்றின் அடையாளங்

களையும் கண்டறியவேண்டும். பொன்மயமானவருக்ஷன் தெற்குநோக்கித் தனக்குவட புறத்தில் நிற்கக்கண்டால் மூன்றுவருஷங்களில் மரணம்வரும். பரிசுத்தமானமண்டலத்தோடுகூடிய ஆதித்யன் கிரணங்களில்லாமலிருக்கக் காண்பவனுக்கு இரண்டுவருஷங்களில் மரணத்தைச் சொல்லவேண்டும். துவாரங்களுள்ளதாகத் தன்னிழலை நிலவில்காணும் தெரிந்தவன் ஒருவருஷத்தில் மரணத்தையறிந்துகொள்ளவேண்டும். புத்திசாலியானவன் தன்னிழலைத் தலையற்றதாகக்காணும்போது ஆறுமாதங்களில் தன்மரணத்தையறியவேண்டும். காதுகளைத் தன்கைகளினால்பொத்திக்கொண்டு சத்தத்தைக்கேளாமலிருந்தால் தெரிந்தவன் ஒருமாதத்தில் தன்மரணத்தையறியவேண்டும். மனிதன் தேவாலயத்திலிருக்கும்பொழுது பிணநாற்றத்தையாவது மற்றநாற்றத்தையாவது உணர்ந்தால் ஏழுதினங்களில் இறப்பான். காதும்மூக்கும்தளர்வதும் பற்களிலும்பார்வையிலும் ஒளிமழுங்கிப்போவதும் மனத்தில் முன்பின்தெரியாமல்போவதும் உடனே மரணத்தையறிவிக்கும். இப்படிப்பட்ட இந்தத்துர்நிமித்தங்களில்ஏதேனும் ஒன்றைக்காண்பானாயின் அந்தத்துர்நிமித்தத்திற்குக் குறிப்பிட்டகாலம்வரையில் எதிர்பார்க்கவேண்டாம். குறித்தகாலம் ஸமீபமாயிருக்கும்போது பரிசுத்தமான மணற்குன்றுக்குச்சென்று லோகநாதரான பகவானைநினைத்து அவ்விடத்தில் உயிரைவிடவேண்டும். அவன், உடனே, வேறுதேகமெடுத்துக் கந்தர்வலோகத்தை அடைவான். அவ்விடத்தில் மிகப்பெரியமகிமையுடன் இருநூறு கோடிவருஷங்கள் வஸிப்பான். சித்திரஸேனன்முதலான கந்தர்வர்களால் பூஜிக்கப்பெற்று அவர்களுடன்கூட நீலக்கல்நிறமும் வைடூரியக்கல்நிறமுமுள்ள விமானத்தினால் ஆகாயத்தைப்பிரகாசிக்கச்செய்துகொண்டு மனத்தில் ஊக்கமுள்ளவனாய் அப்ஸரஸ்களின்கூட்டங்களுடன் விரும்பினஸுகங்களையனுபவித்து ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஆங்காங்கு பூஜிக்கப்படுவான்; தேவதைக்கொப்பானதேகத்தையடைந்து தேவக்கூட்டங்களோடுகூடவே எப்போதும் மகிழ்ந்திருப்பான். களங்கமற்றஒளியோடுகூடியஅவன் புண்ணியம்குறைந்தபோது ஒருநொடியில் விழுந்தவுடன் கோதனங்களும் திரவியமும் மிகுதியான வைசியனுடையகுலத்தில்ஜனித்து அங்கும் தேவபூஜையினால்பரிசுத்தனாகி [1]ஜாகதமென்னும்சந்தஸ்ஸுள்ளமந்திரத்தினால் உபநயனம்செய்யப்பெற்றுப் பட்டுடுத்து இருபிறப்பாளனாகி வேதங்களையும் அவற்றின்அர்த்தங்களையும்ஓதிக் குருசுச்ரூஷைசெய்து கோயத்

1 ஓரடி. பன்னிரண்டு அக்ஷரங்களுள்ளமந்திரம்.

தை வென்றவனும் சிறந்த தவமுள்ளவனுமான பிரம்மசாரியாகிறான். வேதம் ஓதினபின் சாஸ்திரப்படி குருதக்ஷிணைகொடுத்து மனைவியை மணந்து உத்தமமானகிருகஸ்தாஸ்ரமதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறான். தானங்களையும் மிகுதியான தக்ஷிணைகளோடுகூடின யாகங்களையும் செய்வான். சாஸ்திரப்பிரகாரம் அக்கினிஹோத்ரத்தையும் ஹோமங்களையும்செய்துகொண்டும் மெல்ல நடந்துகொண்டும் புலன்களையடக்கியும் தினந்தோறும் தர்மத்தைச்சேர்ப்பான். காலம்முடிந்தபோது அவன் மரணமடைந்து யாகபாத்திரங்களைத்தலையணையாக வைத்து அக்கினிஹோத்ராக்கினியினால் தகனஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்றுத் தேகத்தைவிட்டு ஸப்தமருத்துக்களோடு சேர்வான். மருத்துக்களுடன்சேர்ந்து அவர்களுக்குச் சமமானமகிமையுள்ளவனாகிச் சிறந்தஒளிபெற்றுத் தூயஆடையுடுத்துச் செம்பொன்களையணிந்து கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகளின்கூட்டங்களுடன் இளஞ்சூரியனுக்கொப்பானநிறமுள்ளதாகவிளங்கும்விமானத்தினால் அவ்வுலகங்களில் ஸுகமாக ஸஞ்சரிப்பான். விரும்பின ஸுகங்களையடைந்துகொண்டு கந்தர்வலோகத்திலிருந்ததற்கு இரண்டத்தனைகாலம் அவ்வுலகத்தில் வஸிப்பான். அந்தக்காலமானபின், அவ்விடத்திலிருந்துவிழுந்து பூலோகத்திற்குத் திரும்பிவருவான். திவ்யஸுகங்களைவிட்டுவந்த அவன் தனக்கின்பமானவிஷயங்களில் திருப்தியடையாமையினால் யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும்நிரம்பின ராஜவம்சத்திற்பிறப்பான். ராஜலக்ஷ்மியையடைந்து [1]குபேரனைப்போல ஐசுவரியமுற்றிருப்பான். அந்தராஜகுலத்திற்குரிய ஜாதகர்மமுதலாகச் சௌள உபநயனஸம்ஸ்காரங்களையும் விதிப்படிசெய்யப்பெற்று [2]த்ரைஷ்டுபமென்னும்சந்தஸுள்ளமந்திரத்தினால் இருபிறப்பாளனாகச் செய்யப்படுவான். எல்லாவேதங்களையும் முக்கியமாகத் தனுர்வேதத்தையும் ஓதிக் குருவினிடம்அனுமதிபெற்றுத் திரும்பிவந்தபிறகு தன்தந்தையினால் இளவரசுபட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெறுவான். பிறகு, விவாகஞ்செய்துகொண்டு தர்மத்துடன் ராஜ்யத்தையடைந்து ஐசுவரியமுள்ளவனாகி ஆறிலொருபாகம்வரிவாங்கிக்கொண்டு குடிகளைச் செம்மையாகப் பரிபாலனஞ்செய்வான். மிகப்பெற்றதக்ஷிணைகளுள்ள அநேக யாகங்களை நன்றாகச்செய்து இந்திரனுக்கொப்பான கீர்த்தியையும் ஐசுவரியத்தையும் அடைந்து பூமியையெல்லாம் ராஜ்யமாகஆளுவான்.

---

1 'தர்மபதி' என்பது, 'தநபதி' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது. உள்ளபாடத்தின்படி, 'தர்மதேவதைபோல' என்றுகொள்ளவேண்டும்.

2 ஓர்அடிக்குப் பதினோர்அக்ஷரங்களுள்ளமந்திரம்.

எக்காலமும் தன்தர்மத்தைவிடாமல் புத்திரர்களையும் பௌத்திரர்களையும் நிரம்பப்பெற்றபின் காலத்தின்வசத்திலகப்பட்டு யுத்தத்தில் உயிரைவிடுவான். அப்போது, தேவராஜனுடையஇருப்பிடமாகிய இந்திரலோகத்தையடைந்து தேவலோகத்தாராலும் புண்ணியங்களைச்செய்து தேவத்தன்மைபெற்றராஜரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தேவேந்திரன்போலவே ஸுகமாக ஸஞ்சரிப்பான். தேவலோகத்திலுள்ளவந்திகளினால் துதிக்கப்பெற்றுப் பலவகைவாத்தியங்களோடு காலமறிவிக்கப்படுவான். சிறந்தபொன்னினாற்பிரகாசிப்பதும் சிறந்த அப்ஸரஸுகள்நிரம்பினதும் தேவர்களாலும்கந்தர்வர்களாலும் அநுஸரிக்கப்பட்டதுமான விமானத்திலேறி இந்திராணியுடன்இந்திரன் ஸஞ்சரிப்பதுபோலவே ஸுகமாக ஸஞ்சரிப்பான். அவன் அவ்வுலகத்தில் அறுபதுகோடிவருஷகாலம் பெருஞ்செல்வத்துடன் எல்லா லோகங்களுக்கும் போய்வந்துகொண்டும் எல்லாரையும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்துகொண்டும் மகிழ்ந்திருப்பான். [1] அதன்பிறகு, புண்ணியம் குறைந்ததனால் அங்கிருந்து பூமியில்விடப்பட்டு வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டபிராம்மணகுலத்தில் ஜனிப்பான்.

நூற்றைம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பராசரரின்உபதேசத்தொடர்ச்சி; பிராம்மணப்பிறப்பையடைந்தவன் ஸ்வர்க்க மோக்ஷங்களுக்குப்போவது முதலியன.)

பிறகு, சாஸ்திரப்படி ஸம்ஸ்காரங்கள்செய்யப்பெற்று வேதத்திற்குரியவனாகிறான். அவனுக்கு ப்ராம்மணர்களால் தங்களுக்குரியபடி சௌளமும் உபநயனமும் செய்யப்படுகின்றன. அவன் எட்டாவதுபிராயத்தில் நியமத்தோடு உபநயனத்தாலும் பிரம்மசாரி விரதத்தினாலும் சாஸ்திரோக்தமான கிரியைகளாலும் ப்ராம்மணனாகச் செய்யப்படுகிறான். அவன் [2]காயத்ரமென்னும் சந்தஸுள்ளமந்திரத்தினால் உபநயன ஸம்ஸ்காரம்செய்யப்பெற்று வ்ரதமனுஷ்டித்துப் பரிசுத்தாத்மாவாகி நியமம்தவறாமல் வேதாத்யயனம்செய்து புத்திக்கூர்மையினால் வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் சீக்கிரத்தில் கிரகிக்கிறான். அந்தத்தர்மாத்மாவானவன் ஸமாவர்த்தனமென்னும்பிரம்ம

---

1 ஒருசொல்விடப்பட்டது. 2 ஓரடி ஆறு அக்ஷரங்களுள்ளமந்திரம்.

சாரீரிகதத்தைமுடித்து விவாகம்செய்துகொண்டு யாகம்செய்வித்தலை யும் ஓதுவித்தலையும் செய்து நல்லகர்மங்களிலிருந்து அக்நிஹோத்தி ரத்தையும் தேவதைகள் அதிதிகளின்பூஜையையும் நித்யமும்செய்து கொண்டு பலவகையாகங்களையும் ஜபயஜ்ஞங்களையும் செய்வான். நியாயமாகக்கிடைக்கும் தனத்தைக்கருதி நல்லொழுக்கமுள்ளவனு கத் தவமேதனமாகக்கொண்டு எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அநுகூல னாகவும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தனாகவும் தன்மனைவியி னிடம்மனத்திருப்தியடைந்து ருதுகாலத்தில்மட்டும் சேருகிறவனாக வும் ஜிதேந்திரியனாகவும் பிறரைத்தூஷிக்காதவனாகவும் எப்போதும் ஸத்யத்தையே நோன்பாகக்கொண்டவனாகவும் இருப்பான். அவன் பிராயமுதிர்ந்தபின் மரணமடைந்து சாஸ்திரப்படி அக்நிஹோத்ராக்கி யினால் ஸரியாக ஸம்ஸ்காரம்செய்யப்பெற்றவனுய்த் தேகத்தைவிட்ட பின் சந்திரலோகத்தையடைவான். சந்தேகமில்லை. அங்கே ஸோம ப்ரபர், அக்நிஷ்வாத்தர், பாஸ்வரர், பர்ஹிஷதர், ஆங்கிரஸர், விஸ்வே தேவர் என்னும் தேவர்களாலும் பிரம்மரிஷிகளாலும் ஒப்பற்ற தேவரிஷிகளாலும் அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்களாலும் ஸாத்யர்களா லும் ஸித்தர்களாலும் எப்போதும் பூஜிக்கப்பெற்று ஸந்தோஷமா யிருக்கிறான். ஸூர்யனைப்போன்றதும் மனோவேகமுள்ளதும் தேவர் களும் கந்தர்வர்களும்நிரம்பியிருப்பதும் பொன்மயமுமான தேவவிமா னத்திலேறுகிறான். விமானத்திலிருக்குமவனை அழகியஉருவமுள்ள வர்களும் மனத்திற்குஇனியவர்களும் பசும்பொன்னணிந்தவர்களு மான சந்திரகன்னிகைகள் மகிழ்ச்சியுடன் மகிழ்விக்கின்றனர். அவன் அவ்வுலகத்தில் தேவர்களோடும் ரிஷிகளோடும் சந்தோஷமடைந்து ஒளிவிளங்குகின்றவனுகி, எல்லாலோகங்களிலும் மனோவேகமாகத் திரிந்துகொண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறான். உயர்ந்தஸ்தானத்திலிருப்ப வரும் அளவற்றபெருமையுள்ளவரும் உலகங்களை ஆக்குகிறவரும் அழிக்கிறவருமான பிரம்மதேவர்இருக்கும் காமஜவி என்னும்ஸபைக் கும் நித்யமாகப்போய் எல்லாலோகங்களுக்கும் ஈஸ்வரரும் ரிஷியு மாகியபிரம்மதேவரை நமஸ்கரித்துவருகிறான். உலகத்தில் ஸிருஷ்டி பிரளயமுதலியவைகளெல்லாம் உண்டாகின்றஇடமாகிய அந்தப் பிரம்மலோகத்தில் அந்தப்பிராம்மணோத்தமன் இரண்டாயிரம்கோடி வருஷகாலம் வஸிக்கிறான். அந்தக்காலமானபிறகு, அவ்விடத்திலிரு ந்து திரும்புகிறான். பிறகு, ஜாதிகர்மங்களெல்லாவற்றையும் ஸிருஷ் டியிலஜனனமரணங்களையுங்கண்டு இவையெல்லாம்அநித்யமென்றறி ந்து எங்கேபோனால் திரும்புவதில்லையோ, எங்கேபோனால் இறப்பும்

பிறப்புமில்லையோ நித்யமும் மாறுததும் துயரமற்றதும் எப்போதும் புனர்ஜன்மமும் பயமுமற்றதுமான அந்த மேற்பதத்தைஅடைய விரும்புகிறான். 'பலமுறைபிறந்து கர்ப்பவாஸகஷ்டங்களும் ரோகங்களும் பலவகைத் தேககஷ்டங்களும் சீதோஷ்ணம் ஸுகதுக்கமுதலிய இரட்டைகள்பலவும் பொறாமையினாலும் பகையினாலும்செய்யப்பட்ட துன்பங்கள்பலவும் அந்தஅந்த ஜன்மங்களிலும் அனுபவிக்கப்பட்டன. ஓரிடத்திலும் மாறுதநிலையில்லை' என்று நிச்சயம்செய்து வீடென்னும்சிறையிலிருந்துவிடுபட்டுப் பார்யையென்னும்வலையையும் ஸந்ததியின்உற்பத்தியையும்அறுத்து யதிதர்மத்தையடைந்து குருபணிவிடையைவிடாமலிருந்து சீக்கிரத்தில் மோக்ஷத்தையடைவான். அந்தப்ராம்மணன், யோகசாஸ்திரம் ஸாங்கியசாஸ்திரம் இவற்றின் உண்மைப்பொருளையறிந்து விதிப்படிநடந்து குருவினால்விடைகொடுக்கப்பெற்றுப் புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குச்சென்று நதிகளின் மணல்களிலும் குடியில்லாதவீடுகளிலும் காட்டுமரங்களிலும் குகைகளிலும் தேவாலயத்தோட்டங்களிலும் தங்கிக் காடுகளில் நித்யமாகத் திரிந்து ஓரிரவு இரண்டுஇரவுகளுக்குமேல் எங்கும்தங்கமாட்டான். ஸந்யாஸிப்ராம்மணன் உதிர்ந்தசருகுகளைப்புசித்துக்கொண்டாவது காட்டிலேயே திரிவான்; தன்ஸுகத்திற்காக ஒன்றும்செய்யான்; யாத்திரைமட்டும் தொடர்ச்சியாகச்செய்வான்; நியாயப்படி கிடைத்ததைஉண்பான்; தன்விருப்பத்தின்படி ஒன்றையும்புசியான்; நுகத்தடியளவுதூரம் கண்பார்வையுள்ளவனாயிருப்பான்; ஒருகுரோசத்திற்குமேல் வழிநடவான்; அவனுக்கு மானமும் அவமானமும் ஒன்றே; ஓட்டாஞ்சில்லிக்கும் கல்லுக்கும் பொன்னுக்கும் வேற்றுமையில்லை. எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயத்தைச்செய்வான்; அபயத்தைத் (தன்கடமைக்காகக் கொடுப்பவன்போல) தக்ஷிணையாகக் கொடுப்பான்; ஸுகதுக்கங்களற்றவன்; நமஸ்காரத்தைவேண்டாதவன்; ஸுகத்திற்குஸாதனங்களைச் சேர்க்காதவன்; 'நான், எனது' என்னும் எண்ணமில்லாதவன்; எந்தப்பிராணிகளையும் அடுத்திராதவன்; ஸாராஸாரவிவேகமுள்ளவன்; ஸத்யத்தை எப்போதும் கைவிடாதவன்; மேலுலகத்திலும் கீழுலகத்திலும் இவ்வுலகத்திலும் ஒன்றையும் விரும்பாதவன். இவ்வாறு சாஸ்திரப்படி யதிதர்மத்தில் ஸந்தோஷமாயிருந்து காலம்சென்றபிறகு, பழுத்தபழத்தைப்போலத் தன்தேகத்தைவிட்டுவிட்டு நித்தியமும் குற்றமற்றதும் ஆதியந்தமில்லாததும் குணங்களாலழுகியதும் உயிரில்லாததும் சொல்லுக்கெட்டாததும் வித்தில்லாததும் இந்திரியங்களில்லாததும் வியாபித்திருப்

பதும் வெல்லவும் அழிக்கவும் உடைக்கவும் கூடாததும் அறிவுக்கெட்டாததும் நிர்க்குணமானதும் பிரகிருதிக்காதாரமானதும் விகாரங்கள் ஒன்றுமில்லாததும் இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமுமாகிய முக்காலங்களுக்கும் அதிபதியும் எவற்றாலும் அறியப்படாததும் புருஷனுமாகியபரப்பிரம்மத்தைத்தன்னிலமாகஅடைந்துமுடிவற்றவனுவான்.

நூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தா ன த ர் ம ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)



(பராசரரின் உபதேசத்தொடர்ச்சி ; மோக்ஷத்திற்கு உரியதர்மங்கள் முதலியன.)

இவ்வாறு, பாவங்களையெரித்து உலகத்திலிருக்கும் அந்தஸந்யாஸியானவன் பக்ஷி கூட்டைவிடுவதுபோலத் தேகத்தைவிட்டு மோக்ஷத்தையடைவான். சூத்திரன் இந்தஸன்மார்க்கத்தைப் படிப்பதனாலேயே தான் நல்லகதியையடைவான். இடத்திலிருந்துஇடம் போய்(மேலும்மேலும்நிலைமையுயர்ந்து) முடிவில்பரப்பிரம்மத்தினது அழிவில்லாதஸ்தானத்தையடைவான். சோர்வில்லாமல்மண்வெட்டியினால்வெட்டுகிறவன் கட்டாந்தரையிலும் ஜலத்தையடைவதுபோல அவன் தன்தர்மத்தினால் விரும்பின ஸ்தானத்தையடைகிறான். அந்தக்கதியானது ஆதியும்அந்தமுமில்லாததென்று யாவராலும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், சூத்திரர்கள் தெரிந்தவர்களான ரிஷிகள் சொன்னபடி வெறுப்பின்றிச் சிரத்தையுடன்கூடியவரையில் தினந்தோறும் நடக்கவேண்டும். ஒருவன் நல்லதோ கெட்டதோ எதைச் செய்கிறானோ அதைத்தான் அனுபவிக்கிறான். தான்செய்யாதகருமம் அனுபவிக்கப்படுவதுமில்லை ; செய்தது பலனில்லாமல் கெடுவதுமில்லை. ஆதலால், நல்லநடக்கையுள்ளவன் அதன்நல்லபலனையே அடைகிறான். கெட்டசெய்கையுள்ளவன் அதன்படி கெட்டபலனையடைகிறான். தன்னுடையநன்மையைவிரும்புகிறவன் நற்செய்கைகளையே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். யதிகளுக்குப் பணிவிடைசெய்வதைத் தவிர வேறெவற்றினாலும் சூத்திரர்கள் மேன்மையைஅடையமுடியாதென்றும் நிச்சயம் பெரியோர்களால் அறிவிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால், சாஸ்திரங்களையறிந்து மிக்க ஜிதேந்திரியனுயிருத்தல்வேண்டும். சாஸ்திரஞானத்தினாலேதான் துயரமற்றபதத்தைப் பெறலாம். அந்தப் பதம்தான் சிறந்ததென்றறியப்பட்டது. அதைத்தான் ஸாதுக்கள் தேடுகின்றனர். இடைவிடாத்துயரத்தைவிட்டு நித்தியத்வம்

பெறுவது அங்கேதான். ஸ்திரீகளும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் இன்னும் கீழ்ப்பிறப்புள்ளவர்களும் இந்தத்தர்மத்தைக் கைப்பற்றித் தான் மேற்கதியை அடையவேண்டும். வித்வானான பிராம்மணனும் மிகுதியானகேள்வியுள்ள க்ஷத்திரியனும் அடைவது சொல்லவேண்டுமோ? பாவம்தீராதவனுக்கு ஞானமுண்டாவதில்லை. செய்யவேண்டியகடமைகளை முடித்தானபிறகுதான் ஞானமென்னும்லாபம் கிடைக்கும். சாஸ்திரஞானத்தையும் ஆத்மவிவேகத்தையும் அடைந்த பிறகும் வெறுக்காமல் முன்போலவும் அதற்கதிகமாகவும் பக்தியுடன் குருக்களிடத்தில் வஸிக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றி, குருக்களை அலக்ஷியமாகநினைத்தாலும் அவர்களிடத்தில் அவ்வாறுநடந்தாலும் அவன்கற்றது பயனற்றதாகும்; ஞானமும் அஜ்ஞானமாகிவிடும். அவன்நரகத்திற்குக்காரணமான கெட்டவழியை அடைவான். ஸந்தேகமில்லை. அவனதுபுண்ணியம் அழியும்; அறிவு மாறுபடும். முதலில் பாக்கியத்தைக்காணாதமனிதன் பாக்கியத்தைக்கண்டவுடன் கர்வத்தினால் அவிவேகத்தையடைவதுபோல அவன் தத்வஜ்ஞானத்தையறிந்தும் கர்வத்தினால் விவேகக்குறைவை அடைகிறான். ஆதலால், ஞானத்தைப்பற்றிக் கர்வப்படலாகாது. அடக்கமன்றோ அறிவின்பயன்? அடங்குவதற்காக எப்போதும் முயலவேண்டும். எப்போதும் அடக்கமும் இந்திரியஜயமும் பொறுமையுமுடையவனாகி வெறுப்பில்லாமல் குருசுசுரூஷையை விடாமல்நடத்தவேண்டும். மனவுறுதியினால் [1] குறியையும் வயிற்றையும் காப்பாற்றவேண்டும். [2]கண்ணினால் கைகளையும் கால்களையும் காப்பாற்றவேண்டும். விஷயங்களை மனத்தினால் ஒழிக்கவேண்டும். மனத்தை விவேகத்தில் வைக்கவேண்டும். பிறகு, மறைவும் பரிசுத்தமுமானவிடத்திற்குச்சென்று தன்கண்ணால் ஆசனத்தைப்பார்த்து அதைக்கிரகித்துக்கொண்டு விதிப்படி அனுஷ்டானங்களைச்செய்து அதில்ஒருநிலையாக உட்காரவேண்டும். அப்போது, ஞானயோகத்திலிருந்து தன்மனத்திலிருக்கும்பகவானைக்காணவேண்டும். புகையில்லாத அனலைப்போலும் ஆகாயத்தில் கிரணங்கள் நிரம்பினசூரியனைப்போலும் மின்னலைப்போலும் ஜ்வலிக்கும்உருவத்தோடு உள்ளத்திலிருக்கும் நித்தியரும் குற்றமற்றவருமான ஈஸ்வரரைப் பார்க்கவேண்டும். யோகமில்லாதவன் தன்தேகத்தினுள்ளிருக்கும் மஹேஸ்வரரைக்காணமுடியாது. யோகமுள்ளவன் தன்அறிவினால் ஹ்ருதயகமலத்தில் மனத்தைவைத்து ஈஸ்வரரைப் பார்க்கிறான். இவ்

1 காமத்திலும் போஜனத்திலும் நியமம்வேண்டும்.

2 சுத்தமாகத் தெரிந்தபிறகே கைகால் வைக்கவேண்டும்.

வாறு மனத்தைநிறுத்தமுடியாமற்போனால் சாஸ்திரவிசாரணையினு லும் கர்மயோகத்தினாலும் ஈஸ்வரரை ஆராதிக்கவேண்டும். ஞானேந் திரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, பூதங்கள் ஐந்து, மனம் சேர்ந்து பதினாறு. தன்மாத்திரைகள் ஐந்து, மகத்து அகங்காரம் இரண்டு, எட்டாவது அவ்யக்தமென்னும் மூலப்ரக்ருதி இவ்வெட்டும் ப்ரக்ருதியென்று பெயருள்ளவை. இவ்வுலகத்திலிருப்பவன் இப்படி தத்வங்களில்புத்தியைச்செலுத்தி எட்டுப்பிரக்ருதிகளையும் பதினாறு விகாரங்களையும் அறியவேண்டும். இதனால், தேகம்விட்டபின் ஸம் ஸாரத்தைத் தாண்டினவனாவான். இல்லாவிடில் இல்லை. தத்வஞானத் தில் எண்ணமுள்ளவன் மனஒழிவுடன் தன்னைச்சுத்தம்செய்துகொள் வதற்கும் நன்மையையடைவதற்கும் இந்தத்தத்வங்களின் நிச்சய த்தை ஒவ்வொருநாளும் மனத்தில் அடிக்கடி நினைக்கவேண்டும். தத்வஜ்ஞானியானவன் இப்படி நினைப்பதனாலேயே முக்திபெறுவான். மேற்சொன்னதத்வவிஷயங்களைத் தெளிவாயறிந்தவன் தேகஸம்பந்த மில்லாத பரிசுத்தாத்மாவாவான். தெரிந்தருத்திரன் ஸந்யாஸிகளின் ஆஸ்ரமத்தைச்சார்ந்து பணிவிடையில் ஊக்கமுள்ளவனாயிருந்தால் அந்தஸாதுக்களின் சேர்க்கையினாலேயே மோக்ஷத்தையடைவான்; மற்றப்படியில்லை. ஸாதுக்களினருகிலேயே இருக்கவேண்டும். அறிவு மிகுந்தவர்களை அடுக்கவேண்டும். கருநிறமுள்ளபறவையும் மேரு வைச்சார்ந்ததனால் பொன்னிறமாவதுபோலச் சேர்க்கையினால் பெரி யோர்களின் குணத்தையடைவான்' என்றார். உண்மையறிந்தவரும் தியானநிஷ்டருமான பராசரமகாமுனிவர் தம்யோகமகிமையினால் நாலுவர்ணங்களுக்குமுள்ள விதியையும் பணிவிடையென்னும் ஒழுக் கத்தின்பயனையும் இவ்வாறுசொல்லித் தம் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென் றார்" என்றார்.

நூற்றைம்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தேவர்களும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர்களைப்பற்றி மாதலிக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "மிகச்சிறந்தவரே! மகானுபாவர்களான தேவர் களும் இவ்வுலகத்திலுள்ள எந்தமகாத்மாக்களுக்கு நமஸ்காரம்செய் கின்றனர்? அந்த ரிஷிகளெல்லாரையும்பற்றிக்கேட்க விரும்புகி றேன்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"யுதிஷ்டிர! பூர்வகதைகள் தெரிந்தவர்களும் சிறந்த ஞானமுள்ளவர்களுமானபிராம்மணர்கள் இந்தவிஷயத்தில் ஓர் இதிஹாஸம் சொல்லுகின்றனர். அதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். விருத்ராஸுரனைக்கொன்று திரும்பும்போது தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டும் மஹரிஷிகளால் துதிக்கப்பட்டும் சிறந்தஜயலக்ஷ்மியோடுகூடி ஹரிகளென்னும் பசுமைநிறமுள்ள குதிரைகள்கட்டினரதத்திலேறிவந்த தேவேந்திரனைநோக்கி அவன்ஸாரதியானமாதலி கைகூப்பிக்கொண்டு, 'பகவானே! நமஸ்காரத்திற்குரியவரனைவராலும் பூஜிக்கப்பட்டநீர் உலகத்தில் எவர்களைநமஸ்கரிக்கிறீர்? அவர்களை எனக்குச்சொல்லும்' என்றுகேட்டான். தேவருக்கரசனும் இந்திராணியின்கணவனுமான இந்திரன் மாதலியின்அந்தச்சொல்லைக்கேட்டுத் தன்னைவினவும் ஸாரதிக்கு மறுமொழிகூறலானான். 'மாதலியே! தர்மார்த்தகாமங்கள் மூன்றையும்ஆராய்ந்து எவர்களுடையபுத்தி அதர்மத்தில் ஒருபோதும் இறங்காமலிருக்கிறதோ அவர்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். மாதலியே! எவர்கள் அழகும்குணங்களும்நிரம்பிப் பெண்களின் மனத்தைக் கவர்கின்றவராயிருந்தும் காமஸுகங்களை விரும்பாமலிருக்கின்றனரோ அவர்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். மாதலியே! தங்களுக்குரிய ஸுகங்களில் திருப்தியடைந்தவர்களும் சொல்லுந்திறமையும் இன்சொல்லுமுடையவர்களும் பூஜைக்குரிமையிருந்தும் பூஜையைவிரும்பாதவருமாயிருப்பவரை நமஸ்கரிக்கிறேன். பொருளும் கல்வியும் ஐஶ்வரியமும் எவர்களின்புத்தியை மாற்றுவதில்லையோ, மாறினபுத்தியையும் எவர்கள் அடக்குகின்றனரோ அவர்களை நான் எப்போதும் பூஜிக்கிறேன். மாதலியே! அன்புள்ளமனைவியுடன்சேர்ந்து அக்நிஹோத்திரம்செய்பவர்களும்பசுக்கள்நிரம்பின குடும்பமுள்ளவர்களும் பரிசுத்தர்களுமானவர்களை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். ஆத்மாவையறியாதவன் பெருந்தவத்தினால் மிகுதியானசெல்வம் கிடைத்தபோது அதைவிடமுடியாதவனாகிறான். மாதலியே! எவர்களுடைய பொருளும் இன்பமும் தர்மங்காரணமாகவே விருத்தியடைந்திருக்கின்றனவோ அறம்பொருளிரண்டையும்விடாதஅவர்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். தர்மவழியாகப் பொருளையும் இன்பத்தையும் அடையும் பிராம்மணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் பதிவ்ரதைகளானஸ்திரீகளுக்கும் நான் நமஸ்காரம்செய்கிறேன். மாதலியே! முற்பிராயத்தில் மானிடலோகத்திய ஸுகங்களையனுபவித்துப் பின்னர் தவத்தினால் ஸ்வர்க்கத்திற்கு வருகிறவர் எவரோ அவரை நான் எப்போதும் பூஜிக்கிறேன். ஸுகத்தையடையாமலும் ஸுகத்திற்பற்றில்லாமலும் தர்மத்தைவிடாம

லும் இந்திரியங்களையடக்கியும் எல்லாவற்றையும்விட்டு மலைகள்போ லசையாமலிருப்பவரை மனத்தினால் பூஜிக்கிறேன், மாதலியே! மெய் யறிவினால்தெளிந்த கல்வியறிவுள்ளவரும் தொன்றுதொட்டுவந்த தர் மத்தைத்தக்கருதுகிறவரும்பிறரால்பிலாகிக்கப்பட்டஆசாரமுள்ளவருமா யிருப்பவர் எவரோ அவரை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்' என்றான்" என்றார்.

நூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(க்ருஹஸ்த தர்மத்தைப் பற்றிக் க்ருஷ்ணனுக்கும் பூமிதேவிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "ராஜரே! பரதஸ்ரேஷ்டரே! கிருகஸ்தாஸ்ரமதர்ம மனைத்தையும் சொல்லும். இவ்வுலகத்தில் மனிதன் எதைச்செய்து அபிவ்ருத்தியை அடைவான்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"ராஜனே! பாரதனே! வாஸுதேவருக்கும் பூமிதேவிக்கும் முன்நடந்தஒருஸம்பாஷணையை இந்தவிஷயத்தில் உனக்கு உதாகரிப் பேன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! மகிமைபொருந்திய வாஸுதேவர் பூமி தேவியைத்துதித்து இப்போது நீஎன்னைக்கேட்கும்விஷயத்தைப்பற் றியே கேட்டார். வாஸுதேவர், 'ஓ! பூமிதேவியே! கிருகஸ்த தர்மத்திலிருக்கும் நானும் என்போன்றவரும் அவசியம் செய்யத் தக்கது என்ன? எதைச்செய்தால் ஸுகமுண்டாகும்?' என்றார். அதற்குப் பூமிதேவி சொல்லலானாள். 'மாதவரே! ரிஷிகளையும் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் மனிதர்களையும் பூஜிக்கவும் கொண் டாடவும்வேண்டும். அதன்வகையைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். விருப்பத்துடன் நித்யயாகம்செய்வதினால் தேவர்களையும் நித்யமாக விருந்தளிப்பதினால் மனிதர்களையும் நித்தியமாகத் தர்ப்பணம்செய் வதனால் பித்ருக்களையும் மனிதர்கள் ஆராதிக்கவேண்டும். குற்ற மற்றவரே! அப்படியே பிரம்மசரியவிரதத்தினால் ரிஷிகள் ஸந்தோஷ மடைகின்றனர். தினந்தோறும்அக்கினியைப்பூஜிக்கவேண்டும். சாப் பிடுவதற்குமுன்னமே பூதபலியையும் தேவதாபூஜையையும் செய்ய வேண்டும். மதுஸூதனரே! இதுதான் எனக்குவிருப்பம். ஒவ் வொருநாளும் அன்னமுதலியவற்றினாலும் தர்ப்பணஜலத்தினாலும் பால்கிழங்குகனிகளாலும் சிராத்தம்செய்து பித்ருக்களைத் திருப்தி

செய்யவேண்டும். பாகம்செய்த அன்னத்திலிருந்து அக்கியில் வைசு வதேவமென்னும்ஹோமத்தை முறைப்படி செய்யவேண்டும். [1]ஆக்நீ ஷோமம் [2]வைசுவதேவம் [3]தான்வந்தர்யம் அதன்பிறகு பிரம்மதேவ ருக்கு ஹோமம்என்று தனித்தனியே விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தமுறைப்படியே அன்னபலியையும்போடவேண்டும். மாதவரே! தெற்கில்யமனுக்கும் மேற்கில்வருணனுக்கும்வடக்கில்சந்திரனுக்கும் நடுவீட்டில் பிரம்மதேவருக்கும் வடகிழக்கில் தன்வந்தரிக்கும் கிழக் கில்இந்திரனுக்கும் வீட்டின்வாயிலில்மனிதர்களுக்கும் என்றுசொல் லிப் பலிபோடச்சொல்லுகின்றனர். மருத்துக்களுக்கும் தேவர்க ளுக்கும் பலியை வீட்டின்உட்புறத்தில் போடவேண்டும். விஶ்வே தேவர்களுக்குப் பலியை ஆகாயத்தில் போடவேண்டும். இரவில் ஸஞ்சரிக்கும் பேய்பிசாசமுதலியவற்றிற்குப் பலியை இரவில் போட வேண்டும். இவ்வாறு பலியை நன்றாகப்போட்டபிறகு, ப்ராம்மண னுக்குப் பிக்ஷையிடவேண்டும். ப்ராம்மணன் கிடைக்காதபோது முதல் அன்னத்தையெடுத்து அக்கியில் போடவேண்டும். பித்ருக்க ளுக்குச் சிராத்தம்செய்ய ஆரம்பிக்குமனிதன் சிராத்தமுடிந்தபிறகு, பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம்செய்து அதன்பிறகு பலிகாரியத்தை முறைப்படி செய்யவேண்டும். அதன்பிறகு, வைஶ்வதேவத்தைச் செய்து பிறகு ப்ராம்மணபோஜனம் செய்விக்கவேண்டும். பிறகு, மிச்சமுள்ள அன்னத்தினால் அதிதிகளையும் புசிப்பிக்கவேண்டும். மகா ராஜனே! அர்க்கியத்தைமுன்னிட்டு மனிதர்களைத் திருப்தியடைவிக்க வேண்டும். நிச்சயமில்லாமல்வருவதனால் [4]அதிதியென்றுசொல்லப் படுகிறான். ஆசாரியனுக்கும் தந்தைக்கும் அன்புள்ள சிநேகிதனுக் கும் விருந்தினனுக்கும், 'என்வீட்டில் (புசிக்கத்தக்கது) இன்னது இருக்கிறது' என்று எப்போதும் தெரிவிக்கவேண்டும். அவர்கள் என்னசொல்வார்களோ அதைச் செய்விக்கவேண்டுமென்பதுதான் தர்மமாகச்சொல்லப்படுகிறது. கிருஷ்ண! கிருகஸ்தனானமனிதன் எப்போதும் சேஷத்தைப்புசிப்பவனாகவேயிருக்கவேண்டும். ராஜ புரோகிதன், ஸ்நாதகன், ஆசார்யன், மாமன், இவர்கள் ஒருவருஷத் திற்குமேலிருந்தாலும் அவர்களுக்கு மதுபர்க்கம்கொடுத்துஉபசரிக்க வேண்டும். நாய்களுக்கும் சண்டாளர்களுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும்

---

1 அக்நிக்கும் சந்திரனுக்குமாகச் செய்யப்பட்டஹோமம்.

2 விசுவேதேவர்களுக்குச் செய்யப்பட்டஹோமம்.

3 தன்வந்தரிக்குச்செய்யும்ஹோமம்.

4 அ=அநித்யம், திதி=ஸ்திதி.

தரையில் அன்னம்போடவேண்டும். இதுவும் வைஸ்வதேவம் என்பது. இது காலையும் மாலையும் விதிக்கப்படுகிறது. இந்தக்கிருகஸ்த தர்மங்களை வெறுக்காமல்செய்பவன் இவ்வுலகிலும் மேலானசெல்வம் பெற்று, இறந்தபின் மறுவுலகத்திலும் கொண்டாடப்படுவான்' என்றாள். இவ்வாறு ஸ்ரீதேவி சொன்னதைக்கேட்டுச் சிறந்தமகிமையுள்ள வாஸுதேவர் எப்போதும் அப்படியே செய்தார். நீயும் அப்படியே எப்போதும் செய். ராஜனே! இந்தக்கிருஹஸ்ததர்மத்தை நீ நடத்தினால் இவ்வுலகத்தில் புகழ்பெற்றுத் தேகம்விட்டபின் ஸ்வர்க்கம்பெறுவாய்'' என்றார்.

நூற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(புஷ்பம் தூபம் தீபமுதலியவற்றின் தானத்தைப்பற்றிச் சுக்கிரர் பலிசக்ரவர்த்திக்குச்சொல்லியதை ஸ்வாயம்புவமனு ஸுவர்ணனுக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதஸ்ரேஷ்டரே! தீபதானமென்னப்படுவது எவ்வகைத்து? அது எப்படியுண்டானது? அதன்பலன் என்ன? அதை எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பாரதனே! இந்தவிஷயத்திலும்பிரஜைகளைப்படைத்தவராகிய ஸ்வாயம்புவமனுவுக்கும் ஸுவர்ணருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையாகிய ஒருபுராதனசரித்திரத்தைக் கூறுகின்றனர். பாரதனே! ஸுவர்ணரென்றுபெயர்பெற்ற ஒருரிஷி இருந்தார். அவர்தேகநிறம் பொன்னிறமாயிருந்ததனால் அவருக்கு ஸுவர்ணரென்றுபெயர்வந்தது. குலமும்ஒழுக்கமும்குணங்களுமுள்ளவரும் கல்வியிற்சிறந்தவருமான அந்த ரிஷி தம்குணங்களினால் நல்லகுலத்தில் பிறந்தவரநேகரை மிஞ்சியிருந்தார். ஒருகால் அந்தப்ராம்மணர் ஸ்வாயம்புவமனுவைக்கண்டு அருகிற்சென்றார். அவரிருவரும் அங்கே ஒருவரைஒருவர் குசலப்பிரஸ்னம்செய்துகொண்டனர். உறுதியானஎண்ணமுள்ள அவ்விருவரும் தேவரிஷிகளால் எப்போதும்அடையப்பட்ட பொன்மலையான மேருவிற்சேர்ந்து உட்கார்ந்தனர். அவர்கள் அங்கே முன்னோர்களும் மகாத்மாக்களுமானபிரம்மரிஷிகள், தேவர்கள், அஸுரர்களின் பலவகையான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது, ஸுவர்ணர் ஸ்வாயம்புவமனுவை நோக்கி, எல்லாப்பிராணிகளின் நன்

மைக்குமாக என்கேள்விக்கு நீர் மறுமொழிகூறவேண்டும். புஷ்பம் சந்தனம் தூபமுதலியவற்றினால் தேவர்கள் பூஜிக்கப்படுகின்றனர். இது என்ன? இது எப்படியுண்டானது? இதன்பலனென்ன? எனக்குச் சொல்லும்' என்றுகேட்க, ஸ்வாயம்புவமனு சொல்லலானார். 'இந்தவிஷயத்திலும் சுக்ராசாரியர் பலி இவ்விரண்டு மகாத்மாக்களின் சம்பாஷணையாகிய ஒரு பூர்வசரித்திரத்தைக் கூறுகின்றனர். விரோசனன்மகனானபலி மூன்றுலோகங்களையும் ஆண்டுகொண்டிருக்கையில் ப்ருகுகுலத்தலைவரானசுக்ரர் அவனிடம் விரைவாகவந்தார். மிகுதியான தக்ஷிணைகொடுப்பவனான அந்தஅஸுரராஜன் அந்தச்சுக்ராசாரியரை அர்க்கியமுதலியவற்றினால் சாஸ்திரப்படிபூஜித்து, அவர் உட்கார்ந்தபிறகு ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தான். புஷ்பம் தூபம் தீபம் இவைகளைக் கொடுப்பதின்பலனைப்பற்றி நீர்கேட்ட பிரஸ்தாவம் அங்கே நடந்தது. அப்போது, அஸுரஶ்ரேஷ்டனானபலி கவிராஜரானசுக்ரரைப்பார்த்து, 'பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்த பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரே! புஷ்பதூபதீபங்களைக்கொடுப்பதின்பலன் என்ன? அதை நீர் சொல்லக்கடவீர்' என்னும் சிறந்தகேள்வியைக்கேட்க, சுக்ரர் சொல்லலானார். 'எல்லாவற்றிற்கும்ஆத்மாவும் ஈஶ்வரருமானவிஷ்ணு அக்நியையும் சந்திரனையும் முதலில்படைத்தபோது முதலில் தவமுண்டாயிற்று. அதன்பிறகு தர்மமுண்டாயிற்று. அந்தக்காலத்தில் சந்திரனுடையதேகமானது பூமியில் அமிருதமும் விஷமுமாயுள்ள கொடிகளும் செடிகளும் மற்றுமுள்ள புல்பூண்டுகளுமாகப் பலவகையாக உண்டாயிற்று. அமிருதமானது தன்மணத்தினாலேயே மனத்திற்கின்பத்தையும் திருப்தியையும்உடனேகொடுக்கிறது. கொடியவிஷம் தன்மணத்தினாலேயே மனத்தை முழுதும் வாட்டுகிறது. அம்ருதம் பெரியமங்களமென்றும் விஷம்பெரியஅமங்களமென்றும் அறியும். ஓஷதிகளனைத்தும் அமிருதம். [1]அக்நியின்ஒளியே விஷம். அமிருதம் மனத்தையும் களிக்கச்செய்கிறது; அழகையும் கொடுக்கிறது. ஆதலால், புண்ணியம்செய்யும்மனிதர்கள் புஷ்பங்களை [2]ஸுமனஸுகள்என்றுசொல்லுகின்றனர். எந்தமனிதன் பரிசுத்தனாகி ஸுமனஸுகளென்னும்புஷ்பங்களைத் தேவர்களுக்குக்கொடுக்கிறானோ அவன்விஷயத்தில் தேவர்களும் நல்லமனமுள்ளவராகிறார். அதனால், தேவர்களும் [3]ஸுமனஸுகளென்றுசொல்லப்படுகின்றனர்.

1 விஷமூலிகைகள் அக்நியைச் சார்ந்தவை என்பது.

2 மனத்தைநன்றாகச் செய்கின்றவை.

3 தேவர்களின் நல்லமனத்திற்குக் காரணமானவை.

[1] பிரபுவே ! அஸுரராஜனே ! மங்களத்திற்காக எந்தஎந்தத்தேவதை யையுத்தேசித்துப் புஷ்பங்கள் போடப்படுகின்றனவோ அந்தஅந்தத் தேவதை அதனாலேயே இவனுக்குப் பிரஸன்னமாகிறது. அந்தஒஷதிகள் உக்கிரமுள்ளவை, சாந்தமானவை, ஒளியுள்ளவையென்று வெவ்வேறாக அறியத்தக்கவை. அவை பலவகைச்சக்தியும் பலவகை உருவமுமுள்ளவை. யாகத்திற்கானவையும் யாகத்திற்காகாதவையுமானவிருக்ஷங்களையும், அஸுரர்களுக்குவேண்டினபுஷ்பங்களையும், தேவர்களுக்குவேண்டினபுஷ்பங்களையும், ராக்ஷஸர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும்பிரியமானவற்றையும் வரிசையாகச் சொல்லுகிறேன்; கேள். காடுகளிலுள்ளவை, கிராமங்களிலுள்ளவை, உழுதுவிதைக்கப்பட்டவை, மலைகளிலுண்டானவை, முள்ளில்லாதவை, முள்ளுள்ளவை, மணமும்நிறமும்சுவையுமுள்ளவைஆகிய அநேகம் ஒஷதிகளிருக்கின்றன. புஷ்பங்களில் இனியதும் இன்னாததும்ஆகிய இருவகைமணங்கள் அறியப்படுகின்றன. இனியமணமுள்ளபுஷ்பங்கள் தேவர்களுக்குப்பிரியமானவைஎன்றறி. பிரபுவே ! முள்ளில்லாதமரங்களின் வெண்ணிறமானபுஷ்பங்கள் தேவர்களுக்கு எப்போதும் பிரியமானவை. தாமரைமலர், துளஸி, ஜாதிபுஷ்பம், ஜலம்இவை எல்லாருக்கும் பிரியமானவை. தெரிந்தவன் தாமரைமுதலானஜலத்திலுண்டாகும்மலர்களைக் கந்தர்வர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டும். சிவந்தபுஷ்பங்களுள்ளவையும் காரமாயிருப்பவையும் முள்ளுள்ளவையுமானஒஷதிகள் பகைவர்களைக்கொல்லும்யாகத்திற்குஉரியவையாக அதர்வணவேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கொடிய சக்தியுள்ளவையும் தொடக்கூடாதவையும் முள்ளுள்ளவையும் சிவப்புநிறமும் கறுப்புநிறமுமுள்ளவையுமான ஒஷதிகளைப் பூதங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பிரபுவே ! புத்திக்கும்மனத்திற்கும்ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவையும் கசங்கினாலும் நன்மணம்வீசுகின்றவையும் அழகியநிறமுள்ளவையுமானமலர்கள் மனிதர்க்குரியவையென்று சொல்லப்படுகின்றன. சுடலையிலும் தேவாலயத்திலுமுண்டான புஷ்பங்களை விவாகமுதலானமங்களகாரியங்களிலும் ஸ்திரீபுருஷர்களுடைய ரஹஸ்யங்களிலும் சேர்ப்பிக்கக்கூடாது. மலைச்சரிவுகளிலுண்டான இனியபுஷ்பங்களை ஜலத்தினால்ப்ரோக்ஷணம்செய்து தியானம் செய்து சாந்தர்களாயிருந்து சாஸ்திரப்பிரகாரம் தேவர்களுக்குச் சாத்தவேண்டும். தேவர்கள் வாஸனையினால் திருப்தியடைகின்றனர்.

---

1 'ப்ரபோ' என்றுபாடம்கொள்ளப்பட்டது.

யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பார்ப்பதினால் திருப்தியடைகின்றனர். நாகர்கள் சூட்டிக்கொள்வதினால் திருப்தியடைகின்றனர். மனிதர்கள் இம்மூன்றினாலும் திருப்தியடைகின்றனர். புஷ்பமானது தேவர்களை உடனே திருப்திசெய்விக்கிறது. திருப்தியடைந்ததேவர்கள் மனிதர்களை விருத்திசெய்கின்றனர். (அப்போது) மனிதர்கள்வேண்டும்விருப்பங்கள் நினைத்தவுடன் கிடைக்கின்றன. எப்போதும் பூஜிக்கப்பட்டதேவர்கள் மனிதர்களுக்கு வேகத்தையும் கௌரவத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றனர். அவர்கள் பூஜிக்கப்பட்டால் இவனையும் பூஜிக்கின்றனர். அவர்கள் அவமதிக்கவும் விடவும்பட்டால் அந்த இழிவானமனிதர்களை எரித்துவிடுவார். இதற்குமேல் தூபங்கொடுத்தலென்னும் செய்கையின்பலனைச் சொல்வேன். நல்லதூபங்களும் கெட்டதூபங்களும் பலவகையாயிருப்பதை என்னிடம் தெரிந்துகொள். பிசின்களும் கட்டைகளும் செய்யப்பட்டவைகளுமாக மூன்றுவகைத் தூபங்களுண்டு. இனியமணமும் இன்னாதமணமும் இருக்கின்றன. அவற்றை விரிவாகச்சொல்லுகிறேன்; கேள். [1]ஸல்லகிமரந்தவிர மற்றமரப்பிசின்கள் தேவர்களுக்கு இனியவை. அவையெல்லாவற்றிலும் குங்கிலியம் சிறந்ததென்பது நிச்சயம். வைரமுள்ளகட்டைகளில் அகில் சிறந்தது. யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ஸல்லகிமரத்தின் பிசின்முதலியவைகளும் அவற்றைப்போன்றவையும் விருப்பந்தான். ஸர்ஜமரத்தின்சாறு முதலியவற்றின் வாஸனையினாலும் பூமியிலுள்ள கட்டைகளின் வாஸனைகளினாலும் கற்கண்டினாலும் சாராயத்தினாலும் மனிதர்களுக்குத் திருப்தியுண்டாகிறது. அவை தேவர்களுக்கும் தானவர்களுக்கும் பூதங்களுக்கும் உடனே திருப்தியுண்டாக்குவனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. மற்றுமுள்ளவினோதமானபொருள்கள் மனிதர்களுக்கு வேண்டினவையென்று சொல்லப்படுகின்றன. புஷ்பதானம் செய்வதின்பலன்களும் காரணங்களும் என்னசொன்னேனோ அவற்றையே தூபங்களிலும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். தூபங்கள் அதிகஸந்தோஷத்தைச் செய்கின்றவை. இனி, தீபதானத்தின்சிறந்த பலனையும் எந்தக்காலத்தில் எவன் எப்படிப்பட்டதீபங்களை எவ்வகையாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதையும் சொல்வேன். ஜ்வாலையானது சக்தியும் வெளிச்சமுமுள்ளதாக மேல்நோக்கி வியாபிக்கிறது. ஆதலால், தீபதானமானது மனிதர்களுக்கும் சக்தியையும் உற்சாகத்தையும் ஓங்கச்செய்கிறது. தக்ஷிணாயனம் மிக இருண்டிருப்பது; நரகம்

[1] ஒருவகைமரம்; அது யானைக்கு விருப்பமானது.

போன்றது. ஆதலால், அப்பொழுது, [1] உத்தராயணமான தீபதானம் சிலாகிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில், தீபம் மேல்நோக்கி வியாபிப்பது; இருளுக்குப் பரிகாரம். ஆதலால், அதில் தீபங்கொடுப்பவன் மேல் கதியைக் கொடுப்பவனாகிறானென்பது நிச்சயம். தேவர்கள் சக்தியும் ஒளியுமுள்ளவர்களாகி எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்கிறவர். ராக்ஷஸர் இருள்சூழ்ந்தவர். ஆதலால், தீபங்கொடுக்கப்படவேண்டும். வெளிச்சங்கொடுப்பதினால் மனிதன் நல்ல கண்பார்வையுள்ளவனும் தேஜஸ்ஸில் ஒளியுள்ளவனுமாவான். வெளிச்சத்தைக் கொடுத்தபின் (அருகிருந்து அதை) பிடிக்கலாகாது. வெளிச்சத்தைத் திருடவும் அணைக்கவுமாகாது. தீபத்தைத் திருடுகிறவன் குருடனும் இருளான நரகலோகத்தையடைகிறவனும் தேகத்தில் நல்லநிறமில்லாதவனுமாவான். தீபங்கொடுப்பவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் தீபமாலைகளின் நடுவில் விளங்குவான். நெய்யினால் விளக்கேற்றுவது முதல் பக்ஷம்; ஓஷதிகளின் ஸாரமாகிய எண்ணெய் முதலியவற்றால் ஏற்றுவது இரண்டாவது பக்ஷம். நன்மையை விரும்புகிறவன் தேகத்தின் கொழுப்பு நரம்பு எலும்புகளின் எண்ணெய்களால் தீபத்தை வைக்கலாகாது. தனக்கு மேன்மையை விரும்புகிறவன் கோயிலிலும் ஸபாமண்டபத்திலும் மலையிலும் உயர்ந்தமரத்திலும் நாற்சந்தியிலும் தீபங்களை நித்தியமாக வைக்கவேண்டும். தீபம்வைக்கும்மனிதன் குலத்திற்கே பிரகாசமாகவும் பரிசுத்தாத்மாவாகவும் பெயர்பெற்றவனாகவுமிருந்து தேஜோலோகத்தையடைவான். இனி, தேவர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் பூதங்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் பலிபோடுவதென்னும்கர்மத்தின் குணங்களையும் பலனையும் சொல்வேன். எவர்கள் உண்பதற்குமுன், பிராம்மணர்களும் தேவர்களும் விருந்தினர்களும் குழந்தைகளும் உண்ணவில்லையோ அவர்களை யாகங்களும் மங்களங்களுமில்லாத ராக்ஷஸர்களேயென்றறி. ஆதலால், முதற்பாகத்தைத் தேவர்களுக்குப் பூஜையோடு கொடுக்கவேண்டும். பிறகு, தலைவணங்கிநமஸ்கரித்துச் சோம்பாமல் பலிபோடவேண்டும். நித்தியமாகப் பலியைவாங்கிக்கொள்ளும் தேவர்கள் வீடுகளை அனுக்கிரகிக்கின்றனர். வெளியிலிருந்துவருகிறவர்களும் இவ்விடத்தில் கொடுப்பதினால் ஜீவிப்பவர்களுமாகிய யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நாகர்களும் தேவர்களும் பித்ருக்களும் திருப்தி

[1] உத்தராயணத்தின் இயற்கையான மேனோக்கிச்செல்வதும் தமஸை (தமோகுணத்தை, இருளை) ப்போக்குவதும் விளக்குக்குமிருப்பதால் விளக்கை உத்தராயணமென்பது.

யடைந்து அவனுக்கு ஆயுளையும் புகழையும் தனங்களையும்கொடுத்து ஸந்தோஷப்படுத்துகின்றனர். தயிரும்பாலும் நிரம்பினவையும்பரிசுத்தமானவையும் நல்லமணமுள்ளவையும் பார்ப்பதற்கழகியவையுமான அன்னபலிகளைப் புஷ்பங்களுடன் தேவர்களுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்ய வேண்டும். மாம்ஸமும்ரக்தமும்நிரம்பினவையும் கள்சாராயங்களோடு கூடினவையும் நெற்பொரிகளாலும் அவல்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையுமானபலிகளை யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். தாமரைகளும்நெய்தல்களோடுசேர்ந்தபலிகள் நாகர்களுக்கு எப்போதும் இஷ்டமானவை. வெல்லம்நிரம்பினஎள்பலிகளைப் பூதங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். முதற்பாகத்தைப்பலிகொடுப்பவன் முதன்மையான ஸுகமுள்ளவனும் பலபராக்கிரமங்களுள்ளவனுமாவான். ஆதலால், தேவர்களுக்கு முதல்பாகத்தைப் பூஜையோடு கொடுக்கவேண்டும். ஐஸ்வரியத்தைவிரும்புகிறவன் ஒவ்வொருநாளும் வீட்டைவிளங்கச்செய்யும் கிருகதேவதைகளுக்கு முதற்பாகத்தைக் கொடுத்துப் பூஜிக்கவேண்டும்' என்றார். இவ்வாறு பிருகுவம்சத்தவரான சுக்ராசாரியர் அஸுரராஜாவான பலிக்குச்சொன்னார். அதை ஸ்வாயம்புவமனு ஸுவர்ணருக்குச் சொன்னார்; ஸுவர்ணர் நாரதருக்குச் சொன்னார். சிறந்தகீர்த்தியுள்ளவனே! நாரதர் இந்தக்குணங்களை எனக்குச் சொன்னார். புத்ரனே! நீயும் இதையறிந்து உலகத்தில் இதைஎல்லாம் அனுஷ்டிக்கக்கடவாய்'' என்றார்.

நூற்றொன்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(புஷ்பதூபதீபமுதலியவற்றின் தானபலனைப்பற்றிய நகுஷன்கதை.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதஸ்ரேஷ்டரே! புஷ்பங்களையும் தூபங்களையும்கொடுப்பதற்கும் பலிபோடுவதற்குமுள்ளபலனைக் கேட்டேன். இன்னும் அதைப்பற்றிச் சொல்லக்கடவீர். தூபத்தைக்கொடுப்பதிலும் தீபத்தைக்கொடுப்பதிலும் பலன்யாது? கிருகஸ்தர்கள் பலிகளைப் போடுவது எதற்காக?'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"இவ்விஷயத்தில் நகுஷனுக்கும் அகஸ்தியருக்கும் ப்ருகுவுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணமாகிய ஒருபழையசரித்திரத்தைக் கூறுகின்றனர். மகாராஜனே! மிக்கபெருந்தவமுள்ள நகுஷனென்னும்ராஜ

ரிஷி திவ்யலோகத்திற்கேற்றபுண்ணியகர்மத்தினால் இந்திரபதத்தை அடைந்தான். ராஜனே! அந்தஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கும்போதும் நகுஷன் மானிடலோகத்திற்கும் தேவலோகத்திற்குமுரிய பல ஸத்கிரியைகளை சிரத்தையுடன் அநுஷ்டித்துக்கொண்டேயிருந்தான். ராஜனே! அம்மகாத்மாவுக்குத் தேவலோகத்திலும் மானிடலோகத்திலுமுள்ள புராதனமானகர்மங்களெல்லாம் சாஸ்திரப்படி நடந்துகொண்டிருந்தன. அக்கினிஹோத்திரங்களும் ஸமித்துக்களும் தர்ப்பைகளும் புஷ்பங்களும் பலிகளும் லாஜபலிகளும் தூபதீபங்களும் இவையனைத்தும் அம்மகாத்மாவானவேந்தனுடையகிருகத்தில் நடந்துவந்தன. அவன் ஸ்வர்க்கத்திலும் ஜபயாகங்களையும் தியானயாகங்களையும் செய்துகொண்டிருந்தான். வீரனே! அவன் தேவேந்திரனாயிருந்தும் முன்போலவே தேவர்களெல்லாரையும் வரிசைப்படி சாஸ்திரோக்தமாய்ப் பூஜித்தான்; அதன்பிறகு, 'நான் இந்திரன்' என்றுகொண்டு அகங்காரத்தையடைந்தான். அவ்வரசனுடைய கிரியைகளனைத்தும் குறைந்துபோயின. அவன் வரம்பெற்றதினால் கர்வங்கொண்டு ஸப்தரிஷிகளைத் தனக்கு வாகனங்களாகச் செய்துகொண்டான்; கிரியைகளைவிட்டதினால் பலஹீனமடைந்தான். அகங்காரம்மேற்கொண்டு, தவத்தையே தனமாகவுடையரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களை வாகனமாகச்செய்த அவனுக்கு மிகப்பெரியகாலங்கடந்தது. அதன்பிறகு, (அவன்)ரிஷிகளெல்லாரையும் முறையாகத் தேரிழுக்கச்செய்யத்தொடங்கினான். பாரதனே! அகஸ்தியருடையமுறையும்வந்தது. அப்போது, பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரும் பெரியமகிமையுள்ளவருமான ப்ருகு ஆஸ்ரமத்திலிருக்கும் அகஸ்தியரிடம்வந்து, 'மகாமுனிவரே! தேவேந்திரனாயிருக்கும் கெடுநினைவுள்ள இந்தநகுஷன் செய்யும்அவமரியாதையை நாம் எதற்காகப்பொறுக்கவேண்டும்?' என்று கேட்டார். அகஸ்தியர், 'மகாமுனிவரே! அவனை நான் எப்படிச் சபிக்கமுடியும்? வரன்கொடுப்பவராகியபிரம்மதேவரால் அவனுக்கு வரன்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது உமக்குந்தெரியுமே. அவன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போகும்போதே பிரம்மதேவரைப்பார்த்து, 'என் பார்வையில்அகப்படுகிறவன் எவனோ அவன் எனக்கு அடங்கிப்போகக்கடவன்' என்னும்வரத்தைக் கேட்டான். அதனாலேதான், என்னாலும்உம்மாலும் மற்றரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களாலும் அவன் எரிக்கப்படவுமில்லை; கீழேதள்ளப்படவுமில்லை. ஸமர்த்தரே! முன்னர், மஹாத்மாவான பிரம்மதேவரால் அவனுக்குக் குடிப்பதற்கு அமிருதமும்

1 டோலி.

கொடுக்கப்பட்டது. அதனாலேயும் நம்மால் அவன் அழிக்கப்படுவ தில்லை. பிரம்மதேவர் ஜனங்கள் துயரப்படுவதற்குக்காரணமான வரத்தை அளித்தார். அதனால், அந்தஇழிவானமனிதன் பிராம் மணர்விஷயத்தில் பாபகாரியங்களைச் செய்கிறான். பேசுகிறவரிற் சிறந்தவரே! அவன்விஷயத்தில் காலத்திற்குத்தகுந்தது எதுவோ அதைச்சொல்லும். நீர் எப்படிச்சொல்வீரோ அப்படிநான்செய்வே னென்பது திண்ணம்' என்றுசொன்னார். ப்ருகு, "கர்வத்தினால் மதிகெட்டவனும் வலிமையுள்ளவனுமாகிய நகுஷன்விஷயத்தில் பரி காரம்செய்வதற்காகப் பிரம்மதேவருடையகட்டளையினால் நான் உம் மிடம் வந்திருக்கிறேன். மிக்கெட்டபுத்தியுள்ள அந்தத்தேவராஜ னாநகுஷன் இன்றைத்தினம் உம்மைத் தேரிற்பூட்டுவானே. ஒழுக் கந்தப்பின அவனை இன்றைத்தினமே என்சக்தியினால் இந்திரனாகா மற்செய்வேன். இன்றைத்தினம் நீர்பார்த்திருக்கையிலேயே பாபச் செய்கையும் மிக்கெட்டபுத்தியுமுள்ள இந்தநகுஷனை இந்திரனு டைய இடத்தினின்றுவிலக்கிப் பழையஇந்திரனை இந்திரனாகநிலே பெறச்செய்வேன். புத்திகுறைந்த இந்தஇழிவானதேவேந்திரன்இன் றைத்தினம் விதியினால் மதிகெட்டுத் தான்அழிவதற்காக உம்மைக் காலால் உதைப்பான். உதைப்பதனால் நான் மிகக்கோபமுற்றுப் பிராம்மணருக்குத் துரோகம்செய்யும்பாவியும் தர்மவரைகடந்தவனு மாகிய அவனைக் கோபத்துடன், 'பாம்பாகக்கடவாய்' என்றுசபிப் பேன். மஹரிஷியே! அதன்பிறகு, ஐசுவரியத்தினாலும் பலத்தினா லும் ஒன்றும்தெரியாமல் மிகமதிகெட்டு இந்தப்பாவம்செய்த நகு ஷனை நீர்பார்க்கையிலேயே, 'சீ' என்னும்சொல்லால் உற்சாகத்தைக் கெடுத்துப் பூமியில் தள்ளிவிடுவேன். ரிஷியே! உமக்கு எப்படி இஷ்டமோ அப்படிச் செய்வேன்' என்றுசொன்னார். மித்ராவருணர் களின்புத்ரரும் குற்றமற்றவருமான அகஸ்தியர், ப்ருகுஇவ்வாறுசொல் லக்கேட்டுத் துயரம்நீங்கி மிக்கஸந்தோஷமுடையவரானார்" என்றார்.

நூற்றைம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(நகுஷன்கதைத் தொடர்ச்சி.)

யுதிஷ்டிரர், "அந்தநகுஷன் எப்படி தேவேந்திரபதத்தை அடைந்தான்? எப்படி பூமியில் தள்ளப்பட்டான்? எப்படிஅழிந்தான்? அவற்றைநீர் சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

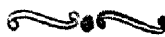
"ப்ருகுவும் அகஸ்தியரும் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, அம்மஹாபலசாலியான நஹுஷனுக்குத் தேவலோகத்திலும் மானிடலோகத்திலுமுள்ள எல்லாக்கருமங்களும் நடந்துவந்தன. அவனுக்குத் தேவலோகத்திலும் மானிடலோகத்திலும் பெரியோர்களின் ஆசாரங்களிலுஞ்சொல்லப்பட்ட தீபமுதலிய வீட்டுக்கருவிகளின் தானங்களும் பலிமுதலிய கர்மங்களும் உற்சவங்களனைத்தும் தனித்தனியே நடந்தன. அகஸ்தியரே! அவை கிருகஸ்தனுடைய அபிவிருத்திக்குக் காரணமானவை. தூபங்கொடுப்பதினாலும் தீபங்கொடுப்பதினாலும் நமஸ்காரஞ்செய்வதினாலும் சமைத்த அன்னத்தின் முதற்பாகத்தைத் தெய்வத்திற்குக் கொடுப்பதினாலும் வீட்டிலுள்ள இடங்களில் பலிகள்போடுவதினாலும் தேவர்கள் ஸந்தோஷமடைகின்றனர். பலிபோடும்போது கிருகஸ்தனுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமுண்டாகிறதோ அதற்கு நூறுமடங்கு அதிகமானஸந்தோஷம் தேவர்களுக்கும் உண்டாகிறது. அதனாலேதான், பெரியோர்கள் தங்கள்மேன்மைக்காக நமஸ்காரங்களுடன் தூபதீபங்களைக் கொடுக்கின்றனர். புத்திமானவன் நமஸ்காரங்களோடு செய்யும்ஸ்நானம் ஜலதர்ப்பணமுதலியகர்மங்களினால் தேவர்கள் திருப்தியடைகின்றனர். சாஸ்திரப்படி பூஜிப்பதனால் மகானுபாவர்களான பித்ருக்களும் தபோதனர்களான ரிஷிகளும் வீட்டிலுள்ள தேவர்களனைவரும் ஸந்தோஷமடைகின்றனர் என்னும் எண்ணத்தை உறுதியாக வைத்துக்கொண்டு அந்த நஹுஷராஜன் பெரிய தேவேந்திரபதத்தையடைந்தும் பூஜைசெய்தான். அது ஆச்சரியம். சிலகாலத்திற்குப்பிறகு, பாக்கியக்கேடு நெருங்கினபோது இவற்றையெல்லாம் மதியாமல் சாஸ்திரப்படி அனுஷ்டியாமல் போனான். தேவேந்திரனாயிருந்த நஹுஷன் பராக்கிரமத்தினுடைய கர்வத்தினால் அனுஷ்டானத்தினின்றும் தவறிப்போனான். தூபதீபங்கள்முதலிய கர்மங்களைச் சரிவரச்செய்யவில்லை. அப்போது, இவனுடைய யாகபூமி ராக்ஷஸர்களால் பிடிக்கப்பட்டது. அதன்பிறகு, மகாபலசாலியான நஹுஷன் நகைத்துக்கொண்டே ரிஷிஶ்ரேஷ்டரான அகஸ்தியரைத் தன்னைச்சுமப்பதற்காக ஸரஸ்வதிநதிக்கரையிலிருந்து வேகமாக அழைத்தான். அப்போது, பெருமைவாய்ந்த ப்ருகு, அகஸ்தியரைப்பார்த்து, 'கண்களைமூடும். தேவேந்திரனைத் தள்ளுவதற்காக உம்முடையஜடையில் பிரவேசிக்கப்போகிறேன்' என்றுசொன்னார். அகஸ்தியரும் கண்களை மூடினார். மிகப்பெரிய மகிமையுள்ளவரும் நினைத்தது தவறாதவருமாகிய அந்தப்ருகு நஹுஷனைத்தள்ளுவதற்காக அகஸ்தியருடையஜடையைக்கண்டு அதிற்புகுந்

தார். பிறகு, தேவராஜாவானநகுஷன் தனக்குவாகனமாக அகஸ்தியரிஷி வரப்பெற்றான். ராஜனே! அகஸ்தியர் அந்தத்தேவேந்திரனைப்பார்த்து, 'தேவேந்திரனே! என்னைச் சீக்கிரம் தேரிற்பூட்டு. உன்னை எந்தத்தேசத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டுபோகவேண்டும்? நீ எங்குகொண்டுபோகச்சொல்லுகிறாயோ அங்கு உன்னைக் கொண்டு போவேன்' என்றார். அவரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டநகுஷன் அம்முனிவரைத் தேரில்பூட்டினான். அவருடைய ஜடைக்குள்ளிருந்த ப்ருகு மிக்கசந்தோஷமடைந்தார். வரதானத்தின்மகிமையைஅறிந்த அந்தப்ருகு பெருமையுள்ள நகுஷன்பார்வைக்கு அகப்படவில்லை. அகஸ்தியர் நகுஷனால் அப்போது தேரில்பூட்டப்பட்டிருந்தும் கோபிக்கவில்லை. பாரதனே! தேவராஜனானநகுஷன், 'வேதமும் தர்மசாஸ்திரமும் பிரமாணமா? அல்லவா?' என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒற்றைக்காலால் அகஸ்தியரைக் குத்தினான். அந்தத்தர்மாத்மாவானஅகஸ்தியர் அதற்கும் கோபிக்கவில்லை. அதன்பிறகு, அந்தத் தேவராஜன் கோபித்து இடக்காலினால் அகஸ்தியருடையதலையில் உதைத்தான். அவரைத்தலையில்உதைத்தபோது ஜடைக்குள்ளிருந்த அந்தப்ருகு மிக்ககோபமுற்றுப் பாபபுத்தியுள்ளநகுஷனைநோக்கி, 'மிகக்கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! நீ இந்தமஹரிஷியைக் கோபத்துடன் காலால் தலையில் உதைத்ததினால் உடனே ஸர்ப்பமாகிப் பூமியில் போகக்கடவாய்' என்று சபித்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்தப்ருகு மஹரிஷி அவன்கண்ணுக்குப்படாமலிருந்து சபித்ததனால் அந்தநகுஷன் உடனே ஸர்ப்பமாகித் தரையில்விழுந்தான். தர்மராஜனே! அந்தநகுஷன் ப்ருகுவைப் பார்த்திருப்பனாயின் அவனுடையசக்தியினால் ப்ருகுவுக்கு அவனைத் தள்ளமுடியாமற்போயிருக்கும். மஹாராஜனே! ஆனால், அவன் பூமியில்விழுந்திருந்தும், பலவகைத்தானங்களும் தவங்களும் விரதங்களும் செய்திருந்ததனால் முன்நினைவு தவறாமலிருந்தான்; 'எனக்கு இந்தச்சாபத்திற்கு முடிவு இருக்கவேண்டும்' என்று ப்ருகுவை வேண்டினான். மஹாராஜனே! பிறகு, அகஸ்தியர் கிருபைகூர்ந்து சாபத்தின்முடிவைப்பற்றி அந்தப்ருகுவினிடம் வேண்டினார். ப்ருகுவும் தயையுடன் சாபத்திற்கு முடிவைக்கொடுத்தார்; 'குருவம்சத்தின் தலைவனாகிய யுதிஷ்டிரனென்னும் அரசன் உண்டாகப்போகிறான். அவன் உன்னைச் சாபத்தினின்று விடுவிப்பான்' என்றுசொல்லி அந்தர்த்தானமானார். சிறந்தமகிமையுள்ளஅகஸ்தியரும் இந்திரனுடைய கார்யத்தைச்செய்தபிறகு பிராம்மணர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தமதுஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார். ராஜனே! நகு

ஷன்தான் உன்னாலே அந்தச் சாபத்திலிருந்து கரையேற்றப்பட்டானே. ராஜனே! நீ பார்த்திருக்கையில் அவன் பிரம்மலோகத்திற்குச்சென்றானன்றோ? அந்தப்ருகு நகுஷனைப் பூமியில்தள்ளினவுடன், பிரம்மலோகத்திற்குச்சென்று பிரம்மாவினிடம் தெரிவித்தார். பிறகு, பிரம்மதேவர் இந்திரனைவருவித்துத் தேவர்களைநோக்கி, 'தேவர்களே! நான் வரங்கொடுத்ததனால் நகுஷன் உங்களுக்கு அரசனாயிருந்தான். அகஸ்தியர் கோபித்ததனால் அவன் தள்ளப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தான். அரசனில்லாமல் ஸதாவிருப்பது எங்கும் முடியாது. ஆதலால், இந்த இந்திரனையே திரும்பவும் தேவராஜனாக அபிஷேகம் செய்யுங்கள்' என்றுசொன்னார். ராஜனே! குந்திபுத்திரனே! இவ்வாறுசொல்லும்பிரம்மதேவருக்கு, 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று ஸந்தோஷமாகத் தேவர்கள் மறுமொழிகூறினர். ராஜச்ரேஷ்டனே! அந்த இந்திரன் பகவானானபிரம்மதேவரால்தேவராஜனாக அபிஷேகம் செய்யப்பெற்று முன்போல விளங்குகிறான். நகுஷனுடைய அக்கிரமத்தினால் இது இவ்வாறு முன்னே நடந்தது. அந்தநகுஷன் பழைய நற்கருமங்களினாலேதான் மறுபடியும் மேன்மைபெற்றான். ஆதலால், கிருஹஸ்தர்கள் மாலைக்காலங்களில் தீபங்கொடுக்கவேண்டும். தீபங்கொடுப்பவன் இறந்தபின் திவ்யஜ்ஞானத்தையடைவான். தீபங்கொடுப்பவர்கள் பூர்ணசந்திரன்போல விளங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள். தீபங்கள் எவ்வளவு கண்ணிமைக்கொட்டுக்கள் ஜ்வலிக்கின்றனவோ அவ்வளவுவருஷகாலம் தீபங்கொடுத்தமனிதன் அழகும் பலமுமுள்ளவனாயிருப்பான். இதைக்கேட்பவனும் படிப்பவனுமானபிராம்மணோத்தமன் பிரம்மலோகத்தையடைவானென்பதில்ஸந்தேகமில்லை" என்றார்.

நூற்றைம்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பிராம்மணர்பொருளைக் கவர்வதன் தோஷத்தைப்பற்றி க்ஷத்ரபந்துவுக்கும் ஒருசண்டாளனுக்கும் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதச்ரேஷ்டரே! பிராம்மணசொத்துக்களை அபகரிக்கிறவரும் கொடியவைசெய்கிறவருமான புத்திகெட்டமனிதர் என்னஜன்மத்தை அடைவார்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பாரதனே! பிராம்மணர்களின் பொருளைப் பலவந்தமாக எடுத்துக்கொள்வது பாவங்களுள் பெரும்பாவம். அந்தச்சண்டாளர்கள் வம்சத்துடன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அழிந்துபோவார். இந்த விஷயமாக க்ஷத்ரபந்துவென்னும் அரசனுக்கும் ஒருசண்டாளனுக்கும்நடந்தஸம்பாஷணையாகிய புராதனசரித்திரத்தைக்கூறுகின்றனர். அவ்வரசன், 'ஓ! சண்டாளனே! மிகப்பெரியவனுயிருக்கிறுய். சிறுவனைப்போல நடக்கிருய். நாய்கழுதைகளின் தூளிகளைப்பூசிக்கொள்ளுகிற நீ ஏன் பசுக்களுக்குப் பயப்படுகிறுய்? சண்டாளனுக்கு இகழப்பட்டசெய்கை ஸாதுக்களால்விதிக்கப்படுகிறது. கோதூளியினுல் கெடுக்கப்பட்டஅங்கத்தை ஜலத்தினுல் சுழுவுகிறுய். ஏன்?' என்றுகேட்க, சண்டாளன் சொல்லலானுன். 'ராஜனே! முற்காலத்தில் ஒருபிராம்மணனுடையபசுக்கள் போகையில் அவற்றின் [1]தூளி படுவதனுல் ஸோமமென்னும் கொடியைக் கெடுத்துவிட்டது. அந்த ஸோமத்தின்ரஸத்தைப் பிராம்மணர்கள் குடித்தனர். அரசனுடைய வேலைக்காரர்களின் தூளியினுலும் அந்தஸோமம் கெடுக்கப்பட்டது. யாகத்தில் அந்தஸோமத்தைக்குடித்ததனுல்பிராம்மணர்களனைவரும் உடனே நரகம்புகுந்தனர். அந்தப்பிராம்மணஸொத்தைப் புசித்ததனுல் யாகதீக்ஷைசெய்துகொண்டஅவ்வரசனும் ரித்விக்குக்களெல்லாரோடும் விரைவில் நரகம்சேர்ந்தான். அவ்விடத்தில் பால்நெய் தயிர்களைக்குடித்த பிராம்மணர்களும் அரசர்களும் மற்றுமுள்ள மனிதரனைவரும் நரகம்சேர்ந்தனர். அந்தப்பசுக்கள் பாலினுல் புத்திரர்களையும் பேரர்களையும் போக்கி அவர்களையும் கெடுத்தன. ராஜனே! நான் ஜிதேந்திரியனுன பிரம்மசாரியாகி நல்லொழுக்கத்தோடு அந்தப்பசுக்களையும் அந்தத்தம்பதிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு அங்கேயிருந்தேன். ராஜனே! என்னுடையபிக்ஷையானது அந்தப்பசுக்களின் தூளியினுல் கெடுக்கப்பட்டிருந்தது. ராஜனே! அந்தப்பிக்ஷையைச்சாப்பிட்டு அதனுல் நான் சண்டாளனுனேன். பிராம்மணஸொத்தையெடுத்துக்கொண்டஅவ்வரசன் தாழ்ந்தகதியை அடைந்தான். ஆதலால், ஒருகாலமும் பிராம்மணன்ஸொத்துஒன்றையும் எடுக்கலாகாது; பார்க்கலாகாது; பிறரெடுப்பதை ஒப்புக்கொள்ளலாகாது. அதைஎடுப்பதற்காக ஓர்உபாயமும் செய்யலாகாது. பிராம்மணன்பொருளாகிய பசுக்களின் தூளியினுல்கெடுக்கப்பட்ட பிக்ஷையைப்புசித்து நான் எப்படியானேன்! பார்! ஆதலால், நன்றுகத்தெரிந்தமனிதன் ஸோமலதையை விற்கக்கூடாது. ஏனெ

1 'ரஜ:' என்பது மூலம்; 'பாலின்துளி' என்பது பழையஉரை.

னில், அது பிராம்மணர்களுக்குப் பொதுவாயுள்ள சிறந்ததனம். இவ்வுலகத்தில் புத்திமான்கள் ஸோமம்விற்பதை நிந்திக்கின்றனர். ஐயா! ஸோமத்தைவிலைக்குவாங்குகிறவர் விற்கிறவரனைவரும் யமனையடைந்து ரௌரவநரகத்திற்குப் போகின்றனர். கோதூளியினால் கெடுக்கப்பட்டஸோமத்தை யாசகாரியத்தை முன்னிட்டு விற்பவன் வட்டியினால்ஜீவிக்கும்பிராம்மணனாகப்பிறந்து விரைவில் கெடுவான். மூந்நூறுவருஷகாலம் விஷ்டையைத்தின்றுகொண்டு நரகத்திலிருப்பான். பிரம்மஹத்தையெடுத்தவன் நரகங்களையும் துயரங்களையும் அநுபவித்து மலத்திலுள்ள கிருமியாகப்பிறந்து நாய்விஷ்டையைத் தின்பான். நாயுடன்திரிவதையும் அதிககர்வத்தையும் ஸ்நேகிதன் மனைவியிடம்தவறுதலையும் தர்மதேவதை தராசில்நிறுத்தான். அதிக கர்வம் நிறை அதிகமாயிருந்தது. அதிககர்வத்தினால் நான் சக்தியற்று ஓய்ந்து நிறம்மாறி வெளுத்து இளைத்துப்போனதையும் பாவ ஜன்மத்தையடைந்திருப்பதையும் பார். ஐயா! பிரபுவே! நான் முன்ஜன்மத்தில் சாஸ்திரஜ்ஞானத்திலும் ஆத்மஜ்ஞானத்திலும் கரைகண்டவனாகச் செல்வம்நிரம்பினபெருங்குலத்தில் பிறந்தேன். அப்போது, இந்தக்குற்றங்களையறிந்திருந்தும் கர்வத்தினால் எப்போதும் ஆவேசங்கொண்டு பிராணிகளின் முதுகுமாம்சத்தைத் தின்றேன். நான் வனத்தில் தூரத்திற்செல்லும்போதே வனத்திலுள்ளவர்களெல்லாருக்கும் என்னைத் தெரியும். தனத்தினால்கர்வமடைந்து, யோக்கியர்களானபிராம்மணர்களை அவமதிக்கக்கருதி இந்நிலைமையை அடைந்தேன். காலத்தின்மாறுதலைப் பார். பசுக்களின்தூளிபட்டவுடன், ஆடையின்தலைப்புத்தீப்பற்றியெரிந்தவன்போலும் குளவிகளால் கொட்டப்பட்டவன்போலும் மிக்கவேகமாக நான்ஓடுவதைப் பார். பிராம்மணஜாதியில் புத்திமான்களானகிருஹஸ்தர்கள்வேதாத்யயனங்களாலும் பலவகைத்தானங்களாலும் பெரும்பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகின்றனர். ராஜனே! பாவம்செய்தபிராம்மணனும் எல்லாப்பற்றுக்களையும்விட்டு ஸந்யாஸாஸ்ரமத்திலிருந்தால்அவனை வேதங்களே கரையேற்றுகின்றன. க்ஷத்திரியஸ்ரேஷ்டனே! நானோ பாபஜாதியிற்பிறந்தேன்; எப்படிவிடுபடுவேனென்னும் நிச்சயத்தை அடையவில்லை. ராஜனே! ஏதோ முன்செய்தநல்வினையால் எனக்குப் பூர்வஜன்மத்தின்நினைவு இருக்கிறது. அதனாலேதான் பாபத்தினின்றுவிடுபடக் கருதுகிறேன். சிறந்தஸாதுவே! இந்தச்சண்டாள ஜன்மத்தினின்றும் எப்படி விடுபடுவேனென்று உன்னையடைந்து கேட்கிறேன். எனக்கு இந்தச்சந்தேகத்தை நீ தெரிவிப்பாயாக'

என்றான். அதற்கு அரசன், 'சண்டாளனே! நீ எதனால் இந்தஜன்மம் விடலாமென்பதைத் தெரிந்துகொள். பிராம்மணப்பிரயோஜனத்திற்காக உயிரைவிட்டால் நீ நற்கதிபெறலாம். யுத்தமென்னும் அக்நியில் பிராம்மணனுக்காகஉயிரைவிட்டுக் கழுகுநரிமுதலிய மாம்ஸந்தின்னும்ஜந்துக்களுக்குத் தேகத்தைக்கொடுத்தபின் உனக்கு விடுதலுண்டாகும். வேறுவகையில் நீ விடுபடத்தகாதவன்' என்று சொன்னான். வீரனே! அப்போது, அந்தக்ஷத்ரபந்துவினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தச்சண்டாளன் பிராம்மணன்பொருளைக் காப்பதற்காகப் போர்த்தலையில் உயிரைவிட்டு நற்கதியை அடைந்தான். புத்திரனே! பரதஸ்ரேஷ்டனே! சிறந்தகைகளையுடையவனே! ஆதலால், நீயும் உனக்கு நிலையானகதியை விரும்பினால் பிராம்மணர் பொருளைக் காப்பாற்றவேண்டும்'' என்றார்.

நூற்றைம்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(புண்யலோகங்கள் பலவென்பதைப்பற்றிக் கௌதமருக்கும் இந்திரனுக்கும் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! புண்ணியம்செய்தவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கலோகமென்னும்மேலுலகம் ஒன்றா? அல்லது, பலவா? எல்லாவற்றையும் சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"குந்திபுத்திரனே! மனிதர்கள் தம்தம்கர்மங்களின்படி வெவ்வேறு உலகங்களை அடைகின்றனர். புண்ணியம்செய்தவர்கள் புண்ணியலோகங்களையும் பாவம்செய்தவர்கள் பாபலோகங்களையும் அடைகிறார்கள். அப்பா! இந்தவிஷயமாகக் கௌதமரென்னும்முனிவருக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்தஸம்பாஷணமாகிய ஒருபுராதனசரித்ரத்தைக் கூறுகின்றனர். இனியவரும் மனத்தையும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கித் தவம்செய்துகொண்டிருந்தவரும் சாந்தருமான கௌதமரென்னும்ஒருபிராம்மணர், பெரியவனத்தில் தாயில்லாமல்கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஒருயானைக்கன்றைக்கண்டு அருள்கூர்ந்து அதை வளர்த்தார். அது நெடுநாளானபின் மிக்கவலிமையுள்ளதும் பெரியதுமாயிற்று. மிக்கஉயரமும்பருமனுமுள்ளதும் எல்லாத்துவாரங்களிலும் மதஜலம் பெருகுவதும் கௌதமரையடைந்ததுமான அந்தயானை

யைத் தேவேந்திரன் திருதராஷ்டிரனென்னும் அரசன்வடிவமாக வந்து கொண்டுபோனான். பெருந்தவமுள்ளவரும் எடுத்தவிரதத்தை விடாதவருமானகௌதமர் அந்தயானையைக் கொண்டுபோவதைக் கண்டு திருதராஷ்டிரனென்னும்அரசனைநோக்கி, 'ஓ! திருதராஷ்டிரனே! நன்றிகெட்டவனே! நான்கஷ்டப்பட்டுவளர்த்த என்புத்திரனை இந்தயானையைக் கொண்டுபோகாதே. யோக்கியர்களின் ஸ்நேகம் [1]ஸப்தபதம்என்றுசொல்லுகின்றனர். அரசனே! இந்தயானைக் காக மித்திரத்துரோகம் உன்னையண்டவேண்டாம். ராஜனே! விறகுகளையும் ஜலத்தையும்கொடுப்பதும் யாருமில்லாதபோது என் ஆஸ்ரமத்திற்குக்காவலாயிருப்பதும் ஆசாரியனை என்னிடத்தில்சிக்ஷை பெற்றதும் குருபணிவிடையைச்சரியாகநடத்துவதும் சிறந்ததும் அடங்கினதும் நன்றியறிந்ததும் எப்போதும் என்னால்விரும்பப்படுவதுமான யானையை நான்கதறும்படி நீகொண்டுபோகலாகாது' என்று சொன்னார்.

அதற்குத் திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! மகரிஷியே! உமக்கு ஆயிரம் பசுக்களையும் ஐந்நூறுபொன்னாணயங்களையும் இன்னும்அநேகவிதப் பொருள்களையும் கொடுப்பேன். பிராம்மணருக்கு யானையாலாக வேண்டியதென்ன?' என்றுகேட்டான். கௌதமர், 'ராஜனே! மணிதர்க்கதிபதியே! பசுக்களும் காசுமாலைகளணிந்ததாஸிகளும் பல வகைரத்தினங்களும் மற்றும்பலவகைப் பொருள்களும் உனக்கேயிருக்கட்டும். பிராம்மணனுக்குத் தனத்தினாலாவதென்ன?' என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'பிராம்மணரே! பிராம்மணர்களுக்கு யானைகளால் ஆகவேண்டியதொன்றுமில்லை. யானைக்கூட்டங்கள் அரசர்களுக்கேஉரியவை. எனது வாகனமாகிய சிறந்தயானையைக் கொண்டுபோவதனால் எனக்குப் பாவமில்லை. கௌதமரே! இதில் ஆசைவைக்காதீர்' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'புண்ணியம் செய்தவன்இறந்தபின் ஸந்தோஷப்படுகிறஇடமும் பாவம்செய்தவன் இறந்தபின் துயரப்படுகிற இடமுமாகிய மஹாத்மாவானயமனுடைய வீட்டில் நான் உன்னிடமிருந்து யானையைத் திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'சிரத்தையில்லாமல் கிரியைகளைவிட்டு நாஸ்திகர்களாய்ப் பாவத்தில் மனம்செலுத்தி விஷயங்களில் பிரவிருத்திப்பவர்தாம் யமபாதைகளை அனுபவிப்பார். திருதராஷ்டிரனோ அங்கேசெல்லான்' என்றுசொன்னான். கௌதமர்,

1 ஏழுசொற்கள்பேசுவதனால் உண்டாவது ; ஏழடிசேர்ந்துநடப்பதனால் என்றும் கொள்ளலாம்.

'எங்கே ஜனங்கள் ஸத்தியமேசொல்வதன்றிப் பொய்சொல்வதில்லையோ, பலமில்லாதவர்களைப் பலசாலிகளானயமதூதர் கொல்லுகிற இடமாகிய ஸம்யமினிஎன்னும் அந்த யமபட்டணமிருக்கிறது. அதில் நான் யானையை உன்னிடம் திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'மகரிஷியே ! மூத்தஸகோதரியையும் தந்தையையும் தாயையும் ஆசாரியர்களையும் அவமதித்துநடப்பவர் எவரோ அவர்களுக்குத்தான் அந்தலோகம். திருதராஷ்டிரனோ அங்கே போகிறவனல்லன்' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'மிருந்தபாக்கியமுள்ளதும் கந்தர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் அடையப்பட்டதும் ஸுகத்திற்குரியவர்மட்டும் பிரவேசிக்கத்தக்கதுமான மந்தாகினிஎன்னும் குபேரநகரமிருக்கிறது. அங்கே உன்னிடம் யானையைத் திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'அதிதிபூஜையை விரதமாகக்கொண்டவரும் சிறந்த தவமுள்ளவரும் பிராம்மணர்களுக்குக் கிருகதானம்செய்தவரும் தம்மைச்சார்ந்தவர்களுக்கு அன்னம்போட்டு மிச்சத்தைஉண்பவருமாகியஜனங்கள் எவர்களோ அவர்கள் மந்தாகினிநகரத்திற்குஅலங்காரமாயன்றோ இருக்கின்றனர் ?' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'மேருமலையின்மேல் நன்குகப்புஷ்பித்ததும் கின்னரப்பெண்களின் ஸங்கீதம்எப்போதுமிருப்பதும் ஸுதர்சனையென்னும் பெரியநாவல் மரமிருப்பதுமாகிய ஓர் அழகானவனம் விளங்குகிறதே, அவ்விடத்தில் உன்னிடம் நான் யானையைத் திரும்பப்பெறுவேன்' என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'மகரிஷியே ! சாந்தரும் ஸத்யத்தை இயற்கையாக வுடையவரும் கல்விகேள்விமிகுந்தவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்இனியவரும் இதிஹாஸபுராணங்களைப்படிப்பவரும் சுவையுள்ளவற்றைப் பிராம்மணர்களிடத்தில் [1]ஹோமம்செய்பவருமாகியபிராம்மணர்களுக்கு அந்தலோகம். திருதராஷ்டிரனோஅங்கே செல்லான். இன்னும் உமக்குத்தெரிந்தஇடம் எதுஇருக்கிறதோ அதைச்சொல்லும். நான்இதோ விரைவாகவன்றோ செல்லுகிறேன்?' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'நிரம்பப்புஷ்பங்களுடையதும் கின்னரஅரசர்களால்அடையப்பட்டதும்நாரதரால் விரும்பப்படுவதும்கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும்இருக்குமிடமுமாகிய நந்தனவனமிருக்கிறதே, அங்கே நான் உன்னிடம் யானையைத் திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! மகரிஷியே! ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும்தேர்ச்சியுள்ளஎந்தஜனங்கள் தேவர்களைப்போல எப்போ

---

1 போஜனமளிப்பவர்.

தும் ஸுகத்தைக்கருதித் திரிகின்றனரோ அவர்களுக்கு அந்தலோ
கம். திருதராஷ்டிரனே அங்கேபோகிறவனல்லன்' என்றுசொன்னான்.
கௌதமர், 'ராஜனே! எங்கே அக்நியிலும் ஜலத்திலும் மலையிலும்
பிறந்தபிராம்மணர்கள் தேவர்களுடன் மகிழ்ந்துவஸிக்கின்றனரோ,
எங்கேஇந்திரன்வேண்டினவற்றையெல்லாம் பொழிகிறானோ, எங்கே
பெண்கள்விருப்பப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனரோ, எங்
கே பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் பொறாமையில்லையோ அந்தஉத்
தரகுருதேசங்கள் அழகாகவிளங்குகின்றன. அங்கே நான்உன்னிடம்
யானையைத்திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன்,
'மகரிஷியே! எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும்பற்றில்லாதவரும் மாமிசம்
தின்னாதவரும் தண்டிப்பதைவிட்டவரும் ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்க
மங்களையும் துன்பம்செய்யாமல்ஸஞ்சரிப்பவரும் எல்லாப்பிராணிகளை
யும்தாமாகநினைப்பவரும் எதையும்விரும்பாதவரும் மமகாரமில்லாத
வரும் பெண்ணாசையற்றவரும் லாபநஷ்டங்களையும் இகழ்ச்சிபுகழ்ச்
சிகளையும் ஸமமாகநினைப்பவரும் எவரோஅவர்களுக்கு அந்தலோகம்.
திருதராஷ்டிரனோவெனில், அங்கேபோகிறவனல்லன்' என்றுசொன்
னான். கௌதமர், 'மகாத்மாவும் அரசனுமாகிய சந்திரனுடைய
லோகத்தில் மிக்கஇனியமணமுள்ளவையும் ஆசையும்துயரமுமற்ற
வையுமான அநேகஅழியாதலோகங்கள் விளங்குகின்றன. அங்கே
நான் உன்னிடம் யானையைத் திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன்
னார். திருதராஷ்டிரன், 'மகரிஷியே! எவர்கள் தானமே இயற்கையா
யுள்ளவரும் ஒருகாலமும்வாங்காதவரும் பிறர்பொருளையெடுக்காதவ
ருமானவர்களோ, எவர்களுக்குத் தகுந்தபாத்திரத்தில்கொடுக்கத்
தகாதது ஒன்றுமில்லையோ, எவர்கள் எல்லா அதிதிகளையும்பூஜித்து
நல்லஸத்தியுடையவர்களோ, எவர்கள் சக்தியுள்ளவர்களாயிருந்தும்
பிறருக்கு எதிர்பேசாமல்பொறுத்திருப்பவர்களோ, எவர்கள் எப்போ
தும்நல்லொழுக்கத்தோடிருப்பவர்களோ அவர்களுக்கு அந்தலோகம்.
திருதராஷ்டிரனோவெனில் அங்கேசெல்லான்' என்றுசொன்னான்.
கௌதமர், 'அதற்கும்மேல் ராஜஸகுணமும் தாமஸகுணமும்துயரமு
மற்றவையும் மகாத்மாவான ஸூரியபகவானுடைய ஸ்தானங்களுமாகிய
அழியாதலோகங்கள் விளங்குகின்றன. அங்கே நான் உன்னிடமிரு
ந்து யானையைத்திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்
டிரன், 'மகரிஷியே! விடாமல்வேதாத்யயனமும் குருபணிவிடையும்
செய்பவர்களும் சிறந்ததவமும் நியமமுமுள்ளவர்களும் ஸத்தியந்
தவறாதவர்களும் ஆசாரியர்களுக்குமாறாகப் பேசாதவர்களும் ஆசாரி

யர்களின்காரியங்களில் ஏவப்படாமலே நித்தியம்முயற்சியுள்ளவர்க ளும் பரிசுத்தர்களும் ஸத்தியத்திலிருப்பவர்களும் வார்கைக்கட்டின வர்களும் வேதங்தெரிந்தவர்களும் பிரம்மஞானிகளுமான மகாத்து மாக்களுக்கு அந்தலோகம் நினைக்கப்படுகிறது. திருதராஷ்டிரனே வெனின் அங்கேசெல்லான்' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'அத ற்குமேல் மகாத்மாவானவருணராஜனுடையஸ்தானத்தில் நல்லவாஸ னையுள்ளவையும் ஆசையும்விசனமுமற்றவையுமானநிலைபெற்றலோக ங்கள் விளங்குகின்றன. நான் உன்னிடமிருந்து அங்கே யானையைத் திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'மூன்று வருஷம் சிரத்தையுடன் சாஸ்திரப்படி சாதுர்மாஸ்யயாகங்களையும் ஆயிரம்இஷ்டிகளையும் நித்தியாக்நிஹோத்திரங்களையும்செய்துகொண் டும் தம்மனைவிகளோடு சாஸ்திரங்களில்சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்தி லிருந்து தர்மங்களைச்செய்துகொண்டும் தர்மத்திலேயே மனத் துடன் தர்மமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டுமிருக்கும் மகாத் மாக்களான பிராம்மணர்களுக்கு அந்தலோகம். திருதராஷ்டிரனே வெனின் அங்கேசெல்லான்' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'ராஜ னே! இந்திரனுடைய லோகங்கள் ஆசையும் துயரமுமற்றவையும் மனிதர்களால்விரும்பப்பட்டும் கிடைக்காதவையுமாயிருக்கின்றன. பெருஞ்சக்தியுள்ள அந்தஇந்திரனுடையகிருகத்தில் நான் இந்தயானை யைத் திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'நூறுவருஷம்ஜீவித்திருப்பவனும் சூரனும் வேதாத்யயனம்செய்து கொண்டிருப்பவனும் தவறுமல்யாகஞ்செய்பவனுமாகிய இவரனைவ ரும் இந்திரலோகத்திற்குச் செல்வர். திருதராஷ்டிரனேவெனின் அங்கேசெல்லான்' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'ஸ்வர்க்கத்திற் கும்மேலேஎல்லாம்நிரம்பினவையும் துயரமற்றவையும்எல்லாஉலகங் களிலும் பயமற்றவர்களானஞானிகள் சேரத்தக்கவையுமான பிராஜா பத்தியங்களென்னும் பெரியலோகங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே நான் உன்னிடம் யானையைத் திரும்பப்பெறுவேன்' என்றுசொன் னார். திருதராஷ்டிரன், 'ராஜஸூயயாகத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டவரும் தர்மத்தில் மனம்வைத்து ஜனங்களைக்காப்பவ ரும் அப்வமேதயாகம்செய்து அவப்ருதஸ்நானம்செய்தவருமானஅர சர்களுக்கு அவ்வுலகங்கள் உரியவை. திருதராஷ்டிரன் அங்கேபோ கான்' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'அவற்றிற்குமேல், மிக்கநல்ல மணமுள்ளவையும் ஆசையும்விசனமும்அற்றவையும்அழியாதவையு மானஉலகங்கள் எதில் விளங்குகின்றனவோ அடைதற்கரியதும்

வெல்லமுடியாததுமான அந்தக்கோலோகத்தில் நான் யானையை மீட்டுக்கொள்வேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'ஆயிரமுள்ளவன் நூறுபசுக்களையும் நூறுள்ளவன் பத்துப்பசுக்களையும் பத்துள்ளவனும் ஐந்துள்ளவனும் ஒவ்வொருபசுவையும் தன்சக்திக்குத்தக்கபடி தானம்செய்யும்மஹாத்மாவும் பிரம்மசாரிவ்ரதத்தோடேயே ஆயுளைக்கழித்து வேதவாக்கைக்காப்பாற்றும் பிராம்மணர்களும் சிரத்தையுடன்தீர்த்தயாத்திரைசெய்கிறவனும் விமானங்களேறி அவ்வுலகங்களில் மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். பிரபாஸதீர்த்தம், மானஸஸரோவரம், புஷ்கரதீர்த்தம், மகாஸரஸ், புண்யமானநைமிசதீர்த்தம், பாஹுதை, கரதோயை, கயை, ஹயசிரஸ், விபாசை, ஸ்தூலபாலுகை, தூஷ்ணீங்கங்கை, சனைர்க்கங்கை, மஹாஹ்ரதம், கோமதி, கௌசிகி, பம்பை, ஸரஸ்வதி, திருஷத்வதி, யமுனை என்னும்தீர்த்தங்களுக்கு உறுதியான நியமத்துடன் யாத்திரைசெய்யும்மஹாத்மாக்கள் எவரோ அவர்கள் தேவதேகங்களையெடுத்துத் தேவலோகத்தியமாலைகளையணிந்து உயர்ந்தசந்தனம்பூசிக்கொண்டு ஸுகமாக அந்தலோகத்திற்குப் போகின்றனர். திருதராஷ்டிரன் அங்கேசெல்லான்' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'குளிர்பயமும் உஷ்ணபயமும் பசிதாகங்களும் களைப்பும் ஸுகதுக்கங்களும் நண்பனும் பகைவனும் சுற்றத்தாரும் மற்றவரும் மூப்பும் மரணமும் புண்ணியபாபங்களும் ரஜோகுணமும் சிறிதுமில்லாமல் அறிவும் ஸத்வகுணமும்நிரம்பிச்செழித்த பரிசுத்தமான பிரம்மலோகத்தில் யானையை மீட்டுக்கொள்வேன்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'மகரிஷியே! பற்றுக்களெல்லாம்விட்டவரும் சுத்தமனமுள்ளவரும் நியமந்தவறாதவரும் பரமாத்மாவினிடம்பக்தியிலேபெற்றவரும் ஸாத்விகருமானயோகிகள் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்து அங்கிருந்து புண்ணியமான பிரம்மலோகத்தை அடைகின்றனர். திருதராஷ்டிரனே நீர் அங்கேகாணமுடியாது' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'ரதந்தரம் ப்ருஹத் என்னும்ஸாமங்கள் எங்கே பாடப்படுகின்றனவோ, எங்கே யாகவேதிகை பரிசுத்தர்களானஜனங்களினால் சூழப்பெற்றிருக்கிறதோ, எங்கே ஸோமபானம்செய்தவன் இந்திரன், சூரியன், சந்திரன்முதலானதேவர்களோடுஸஞ்சரிக்கிறானோ அங்கே நான் உன்னிடம் யானையை மீட்டுக்கொள்வேன். எல்லாஉலகங்களையும்தாண்டிப்போகும்உன்னைவிருத்திராஸுரனைக்கொன்றதேவேந்திரனென்று நான் அறிகிறேன். நான் மனத்தினுடையஆவலினால்உன்னிடத்தில் ஏதாவதுசொற்குற்றம் செய்யாமலிருக்கிறேனா?' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'நான் இந்திரன்; யானையைப்பற்றினபேச்

சில் பிரஜைகள் உலகங்களுக்குப்போகும்மார்க்கத்தையெல்லாம் கடந்து வந்தேன். ஆதலால், வணங்கினஎனக்கு நீர் கட்டளையிடும். நீர் சொன்னவற்றையெல்லாம் செய்வேன்' என்றுசொன்னான். கௌதமர், 'தேவேந்திரனே! எனக்குப்பிள்ளையும் குட்டியாயிருந்து அறுபதுவருஷமானதும் எனக்குஅன்புள்ளதும் நான்காட்டில்வஸிக்கையில் எனக்குத்துணையாயிருந்ததுமாகிய இந்தவெள்ளையானையையே எனக்குக்கொடு' என்றுகேட்டார். இந்திரன், 'பிராம்மணோத்தமரே! இந்தயானை உமதுபுத்திரன்தான்; உம்மைப்பார்த்து மோக்கின்றது; துதிக்கையினால் உமதுபாதங்களை மோக்கின்றது. என்னுடைய நன்மையை நினையும்.உமக்கு நமஸ்காரம்' என்றுசொன்னான்.கௌதமர், 'தேவேந்திரனே! எக்காலமும் உனக்கு க்ஷேமத்தையேநினைக்கிறேன். எப்போதும் உனக்குப் பூஜையைச்செய்கிறேன். சக்ரனே! எனக்கும் நீ க்ஷேமத்தைக்கொடு. உன்னால்கொடுக்கப்பட்டயானையை வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்' என்றுசொன்னார். இந்திரன், 'சிறந்த ஞானமுள்ளவர்களும் ஸத்தியமுள்ளவர்களுமான எந்தமகாத்மாக்களின் உள்ளங்களில் வேதங்கள் புதையல்களாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவர்களில் ஒருமகாத்மாவான உம்மால் நான் அறியப்பட்டேன். ஆதலால், இப்போது நான் உம்மிடத்தில் அன்புள்ளவனாகிறேன். ஆ! ஆ! ப்ராம்மணரே! உமதுபுத்திரனையானையுடன் சீக்கிரம்வாரும். சீக்கிரமாகவும் விளம்பமாகவும் சிறந்தலோகங்களை அடையத்தக்கவர் நீர்தாம்' என்றுசொன்னான். இந்திரன், புத்திரனாகியயானையுடன் கௌதமரை முன்னிட்டுக்கொண்டு, யாரும்போக முடியாத ஸ்வர்க்கத்தில் ஸாதுக்களுடன் ஏறினான். ஜிதேந்திரியனாகி இந்தச்சரித்திரத்தை நித்தியமாகக்கேட்பவனும் படிப்பவனும் கௌதமரென்னும் ப்ராம்மணர்போலவே பிரம்மலோகத்தையடைவார்" என்றார்.

நூற்றுப்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உபவாஸத்தின்சிறப்பையும் பிராம்மணவாக்கின் சிறப்பையும்பற்றி, ப்ரம்மதேவருக்கும் பகீரதனுக்கும் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "பலவகைத்தானங்களையும் சாந்தியையும் ஸத்தியத்தையும் அஹிம்ஸையையும் தன்மனைவியோடு திருப்தியாயிருப்பதையும் தானங்களின்பலன்களையும்பற்றி நீர் சொன்னீர். தவத்தின்

வன்மையைவிடவேறு எந்தவன்மை பிதாமஹருக்குத்தெரிந்தது? தவத்திற்குமேலாக எதை நீர் நினைக்கிறீர்? அதை எங்களுக்கு உரைக்கக் கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"யுதிஷ்டிரனே! தவமுள்ளவரையில்தான் உலகமிருக்கும். குந்திபுத்திரனே! உபவாஸத்திற்குமேற்பட்டதவம் இல்லையென்பது என் கருத்து. இந்தவிஷயத்தில் பகீரதனுக்கும் மகாத்மாவானபிரம்மதேவருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையாகிய ஒருபழைய சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றனர். அதைச் சொல்லுகிறேன். பாரதனே! அந்தப்பகீரதன் தேவலோகத்தையும் கோலோகத்தையும் ரிஷிலோகத்தையும் கடந்து சென்றானென்று கேள்வி. ராஜனே! பிரம்மதேவர் அந்தப்பகீரதனைக்கண்டு, 'பகீரதா! அடையமுடியாதஇந்தஉலகத்திற்கு நீவந்தது எப்படி? பகீரதனே! தவம்செய்யாமல் தேவர்களும் மனிதர்களும் கந்தர்வர்களும் இங்கே வருவதில்லையே? நீ எப்படிவந்தாய்?' என்று கேட்டார். பகீரதன், 'ஓ! வித்வானே! ப்ராம்மணபூஜையை எப்போதும் விரதமாகக்கொண்டு நூறாயிரம்ப்ராம்மணர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் கலங்காமல் அன்னமளித்தேன். அதற்காக நான் இங்கே வரவில்லை. ஏகராத்ரமென்னும் யாகங்கள்பத்தையும் பஞ்சராத்ரமென்னும்யாகங்கள்பத்தையும் ஏகாதசராத்ரயாகங்கள்பதினொன்றையும் ஜோதிஷ்டோமம்நூற்றையும் நான் செய்தேன். அவற்றிற்காகவும் நான் இங்கேவரவில்லை. நூறுவருஷகாலம் தவம்செய்துகொண்டு கங்கைக்கரையில் நித்தியமாக வாஸம்செய்தேன். அங்கே, ஆயிரம் கோவேறுகழுதைகளையும் கன்னிகைகளையும் தானம்செய்தேன். அதனாலும் இங்கேவரவில்லை. புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் நூறாயிரம்குதிரைகளையும் இரண்டுலக்ஷம்கோக்களையும் நூற்றுக்கணக்கும்ஆயிரக்கணக்குமான ப்ராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தேன். பொன்மயமானசந்திரனென்னும்ஆபரணத்தைச்சிரஸில்தரித்த ஆயிரம்சிறந்தகன்னிகைகளையும் சிறந்தபொன்னாபரணங்கள்பூண்ட அறுபதினாயிரம்கன்னிகைகளையும் கொடுத்தேன். அதனாலும் வரவில்லை. லோகநாதரே! கோஸவமென்னும்யாகங்களில் ஒவ்வொருவருக்கும்பத்துப்பத்துப்பசுக்களாக ஒத்தகன்றுள்ளவையும் நிரம்பப்பாலுள்ளவையுமான நூறுகோடிபசுக்களைக் கறக்கிறபொன்பாத்திரங்கள் வெண்கலப்பாத்திரங்களுடன் தானம்செய்தேன். அதனாலும் வரவில்லை. பிரம்மாவே! அப்தோர்யாமயாகங்களில் நியமத்துடன் ஒவ்வொருவருக்குப் பத்துப்பத்துப் பசுக்கள்விகிதமாக மிகுதியாகப்பால்கறப்பவையும் செந்நிறமுள்ளவையுமான தலையீற்றுப்பசுக்கள் அநேகம்நூறுகளையும் நூறாயிரங்களையும்

அதற்குப்பத்துமடங்கு (அதாவது பத்துலக்ஷங்களையும்) கொடுத்தேன். அதனாலும் நான் இங்கேவரவில்லை. பாஹ்லிகமென்னும் தேசத்திற்பிறந்தவையும் பொன்மாலைகளணிந்தவையுமான பதினாயிரம் வெள்ளைக்குதிரைகளைக் கொடுத்தேன். அதனாலும் வரவில்லை. பிரம்மாவே! ஒவ்வொருயாகத்திலும் தினந்தோறும் பத்துக்கோடிகளும் எட்டுக்கோடிகளுமாகப் பொன்களைக் கொடுத்தேன். அதற்காகவும் நான் வரவில்லை. பிரம்மாவே! பொன்மாலைகளணிந்தவையும் காது கறுத்தவையும் பச்சைநிறமுள்ளவையுமான குதிரைகள் பதினேழு கோடிகளைக் கொடுத்தேன். கலப்பைக்கால்போன்ற தந்தங்களுள்ளவையும் பெரியதேகங்களுள்ளவையும் பத்மகங்களென்னும் வெள்ளைப் பொட்டுக்களுள்ளவையுமான பதினேழாயிரம்யானைகளைப் பொன்மாலைகள்பூட்டிக் கொடுத்தேன். தேவஸ்ரேஷ்டரே! உயர்ந்தபொன்னாபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் முழுதும்பொன்னாற் செய்யப்பட்டவையும் அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைகள்பூட்டப்பட்டவையுமான பதினேழாயிரந்தேர்களைக் கொடுத்தேன். தக்ஷிணைகளைச் சேர்ந்தவைகளாக வேதங்களிற்சொல்லப்பட்டவை இன்னுமென்னவுண்டோ அவற்றையெல்லாம் பத்துவாஜபேயயாகங்களிற்கொடுத்தேன். பிரம்மதேவரே! யாகத்தினாலும் பராக்கிரமத்தினாலும் இந்திரனுக்குச்சமமானமகிமையுள்ளவர்களும் கழுத்துக்களிற்பொன்மாலைஅணிந்தவர்களுமாகிய ராஜகுமாரர்கள்ஆயிரவரை யுத்தத்தில்ஜயித்து நிரம்பினதிரவியங்களோடு எட்டுராஜஸூயயாகங்களைச்செய்து அவற்றில் அவ்வரசர்களைத் [1]தக்ஷிணைகளாகக்கொடுத்தேன். அதனாலும் நான்வரவில்லை. லோகநாதரே! கங்கையின்பிரவாகம் எதுவரையில்இருக்கிறதோ அதுவரையிலுள்ளதேசம் நான்கொடுத்ததக்ஷிணைகளினால் மறைந்திருந்தது. அதற்காகவும் நான்வரவில்லை. ஒவ்வொன்றும்நூறுபொன்களால்அலங்கரிக்கப்பட்டகுதிரைகள்இரண்டாயிரத்தையும் சிறந்தகிராமங்கள் நூற்றையும் ஒவ்வொருதிதியிலும் நான் கொடுத்தேன். பிதாமஹரே! நான் தேகத்தையொடுக்கி ஆகாரத்தைவிட்டு மனத்தையும்வாக்கையுமடக்கி நீண்டகாலம் இமயமலையில் கங்கைக்காகத் தவம்செய்தேன். அரசனாகியநான் மகாதேவரான சங்கரரைத் தலையினால்வணங்கிப் பூஜித்தேன். அதற்காகவும் வரவில்லை. தேவரே! சமியென்றுசொல்லப்படும்வன்னிமரங்களைக்கொண்டுவந்து அவற்றினின்றுண்டான அக்கினியினால் தேவர்களைக்குறித்து நூற்றுக்

1 ப்ராம்மணர்களுக்குத் தங்கள்தங்கள் கிரயத்தைக்கொடுத்து அவரவர் தேசங்களுக்குத் திரும்பிச்செல்லும்படி செய்வது.

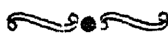
கணக்கும் பதினாயிரக்கணக்குமான திரயோதசாஹம் துவாதசாஹம் பௌண்டரீகம்என்னும்யாகங்களைச் செய்தேன். அவற்றின்பலனுக் காகவும் வரவில்லை. ப்ராம்மணர்களுக்குப் பெருங்கொண்டைகளுள் ளவையும் ஒவ்வொருகொம்பும் பொன்னாலணியப்பட்டவையுமான எண்ணாயிரம்வெள்ளைரிஷபங்களையும்அவைகளுக்குப்பத்நிகளும் கழு த்திற்பொன்மாலையணிந்தவைகளுமானபசுக்களையும் கொடுத்தேன். பொற்குவியல்களையும் ரத்தினக்குவியல்களையும் ரத்தினக்குன்றுகளை யும் தனங்களும்தானியங்களும்நிரம்பின நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக் கணக்குமானகிராமங்களையும் தலையீற்றுப்பசுக்கள்பதினாயிரத்தையும் அநேகயாகங்களில் ஓயாமல் ப்ராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தேன். அதனாலும் வரவில்லை.தேவரே! பிரம்மாவே! [1]ஏகாதசாஹம் [2]த்விர் த்வாதசாஹம் அஸ்வமேதயாகங்களையும் ஒவ்வொருவருக்குப்பதினா றுகோதானங்களோடும் நிரம்பின தக்ஷிணைகளோடும் செய்தேன்.அவ ற்றின்பலனுக்காகவும் வரவில்லை. இரத்தினங்களினால்அலங்கரிக்கப் பட்டு ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருபொன்மாலைகழுத்தில்அணிந்த பொ ன்மாமரங்களுள்ளதும் ஒருயோஜனைநீளமும் அவ்வளவுஅகலமுமுள் ளதுமானவனத்தை ப்ராம்மணர்களுக்குத் தானம்செய்தேன். அதன் பலனுக்காகவும் நான்வரவில்லை. முப்பதுவருஷகாலம் கோபத்தை விட்டு யாவராலும்செயற்கரியதான துராயணமென்னும்யாகத்தை விடாமல் அனுஷ்டித்தேன். ஒவ்வொருநாளும் நூறும்எண்ணூறு மாகப் பால்நிரம்பினசிவப்புப்பசுக்களையும் அவ்வளவுரிஷபங்களை யும் ப்ராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தேன். லோகநாதரே! தேவஸ்ரே ஷ்டரே! அதன்பலனுக்காகவும் நான்இங்கேவரவில்லை. யாகம்செய் வதற்கு வன்னிமரம் தேடிக்கொண்டு பூமியெல்லாம் மூன்றுதரம்திரிந் தேன் பிரம்மாவே! தினந்தோறும் முப்பதுஅக்கினிகளில் ஹோமம் செய்தேன். எட்டுஸர்வமேதயாகங்களும் ஏழுநரமேதயாகங்களும் ஆயிரத்துப்பதினெட்டு விஸ்வஜித்யாகங்களும் செய்தேன்.தேவஸ்ரே ஷ்டரே! அவற்றின்பலனுக்காகவும் நான் இங்கேவரவில்லை. ஸரயு நதியிலும் பாஹுதாநதியிலும் கங்கையிலும் நைமிசாரண்யத்திலும் பத்துலக்ஷம்பசுக்களைத் தானம்செய்தேன். அதனாலும் வரவில்லை. சிறந்தவரே! ஒருரஹஸ்யம் இந்திரனால் குகைக்குள் மறைத்துவை க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை இவ்வுலகத்தில் பரசுராமர் தவத்தினால் அறிந்தார். சுக்ரருடையபலத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற அந்த [3]ரஹஸ்யத்

[1] பதினொருதினத்திற் செய்வது. [2] இருபத்துநான்குதினத்திற்செய்வது.
[3] உபவாஸத்தை.

தை நான் அனுஷ்டித்தேன். நான்யுத்தம்செய்ததும் மற்றக்கர்மங்கள்செய்ததும் ப்ராம்மணர்களுக்காகவே. அந்தக்காரியத்தை நான் ஸாதித்தபிறகு அதனல் ப்ராம்மணர்கள் என்மேல் ஸந்தோஷமடைந்தனர். அவ்வாறு ப்ராம்மணர்களை நித்தியமாகப்பூஜித்ததனுலும்நான் வரவில்லை. இன்னும் ஆயிரம்ரிஷிகள் அங்கேவந்துசேர்ந்தனர். பிரபுவே! அவர்களால், 'நீ பிரம்மலோகம்செல்' என்றுசொல்லப்பட்டேன். பிரபுவே! ஆயிரம்ப்ராம்மணர்கள் அனுக்கிரஹத்துடன்சொன்னதனுல் இவ்வுலகத்திற்கு வந்தேன். இவ்விஷயத்தில் உமக்குச் சந்தேகமும்வேண்டாம். எல்லாம் பிரம்மதேவரால்விதிக்கப்பட்டபடிதான் நடக்கிறது. ஆகிலும், கேட்டபோது நான் நடந்ததைச் சொல்ல வேண்டும். உபவாஸத்தைவிட வேறுதவம் இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. தேவஸ்ரேஷ்டரே! உமக்குநமஸ்காரம். தயைசெய்யும்' என்றுசொன்னுன். இவ்வாறுசொன்ன பூஜைக்குரிய பகீரதராஜனைப் பிரம்மதேவர் சாஸ்திரோக்தமானபூஜையினுல் பூஜித்தார். ஆதலால், உபவாஸமிருந்து ப்ராம்மணர்களை எப்போதும் பூஜிப்பாயாக. ப்ராம்மணர்களின்சொல்லினுல் இவ்வுலகத்திலும் அவ்வுலகத்திலும் எல்லாம் கூடிவரும். வஸ்திரங்களினுலும் அன்னங்களினுலும் கோக்களினுலும் சிறந்தகிருகங்களினுலும் நன்ருகக்காப்பாற்றுதலாலும் ப்ராம்மணர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தவேவேண்டும். இதுதான் பெரிய ரஹஸ்யம். லோபத்தைவிட்டு இதைச்செய்" என்ருர்.

நூற்றறுபத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஆயுள்விருத்திமுதலிய நன்மைகளுக்குக் காரணமான ஆசாரங்கள்.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! ஒருமனிதன் நூறுவருஷகாலம் ஆயுளுள்ளவனென்றும் நூறுவருஷகாலம் சக்தியுள்ளவனென்றும் வேதம் கூறுகிறது. மனிதர்கள் சிறுவராயிருக்கையிலும் இறந்து போவது ஏன்? மனிதன் தீர்க்காயுளுள்ளவனுயிருப்பதும் அற்பஆயுளுள்ளவனுயிருப்பதும் எதனுல்? எதனுல் கீர்த்தியையடைகிருன்? எதனுல் ஐசுவரியத்தையடைகிருன்? தவத்தினுலா? பிரம்மசாரிவிரதத்தினுலா? ஜபத்தினுலா? ஹோமத்தினுலா? ஜன்மத்தினுலா? ஆசாரத்தினுலா? மற்றெவற்றினுலாவதா? பிதாமஹரே! அதனை எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானுர்.

"நீ 'மனிதன் எதனால் குறைந்தஆயுளுள்ளவனாகிறான்? எதனால் நீண்டஆயுளுள்ளவனாகிறான்? எதனால் கீர்த்தியையடைகிறான்? எதனால் ஐசுவரியத்தையடைகிறான்? எவ்விதமாகநடக்கும்மனிதன் நன்மையையடைவான்?' என்றுகேட்கும்விஷயத்தில் மறுமொழிகூறுவேன். மனிதன் நல்லொழுக்கத்தாலேதான் ஆயுளையடைகிறான். ஆசாரத்தினாலேதான் ஐசுவரியத்தையடைகிறான். ஆசாரத்தினாலேதான் இருந்தும் இறந்தும் கீர்த்தியையடைகிறான். ஆசாரங்கெட்ட மனிதன் இவ்வுலகத்தில் நீண்டஆயுளை அடைவதில்லை. மனிதர்கள் அவனிடத்தில் பயப்படுகிறார்கள்; அவனை அவமதிக்கிறார்கள். ஆதலால், இவ்வுலகத்தில் தனக்குமேன்மையைவிரும்புகிறவன் ஆசாரத்தைச்செய்யவேண்டும். பாவஜன்மமெடுத்தவனுக்கும் ஆசாரம் அபகீர்த்தியைப் போக்கும். ஆசாரத்தினாலறியப்படுவது தர்மம். நல்லொழுக்கத்தையடையாளமாகவுடையவர்கள் ஸாதுக்கள். ஸாதுக்களின் நடக்கைதான் ஆசாரத்திற்கு அடையாளம். தர்மத்தைவிடாமல்தனக்குரியகர்மங்களைச்செய்யும் மனிதன் பார்க்கப்படாதவனாயிருந்தாலும் கேட்டவுடன் அவன்மேல் ஜனங்கள் அன்புவைக்கின்றனர். நாஸ்திகர்களும் கர்மங்களைச்செய்யாதவர்களும் குருக்களையும் சாஸ்திரங்களையும்மீறுகிறவர்களும் தர்மந்தெரியாதவர்களும் கெட்டஒழுக்கமுள்ளவர்களும் ஆயுள்குறைந்துபோகின்றனர். ஒழுக்கமில்லாதவர்களும் வரைகடந்தவர்களும் ஜாதிதப்பிப்புணர்ச்சிசெய்கிறவர்களுமானமனிதர்கள் இவ்வுலகத்தில் ஆயுள்குறைந்துநரகம்போகிறவராகிறார்கள். ஆசாரத்தைவெறாமல் சிரத்தையோடுசெய்துகொண்டிருக்கும்மனிதன் மற்றெல்லாநற்குணங்களுமில்லாதவனாயினும் நூறுவருஷம் ஜீவித்திருப்பான். கோபத்தையும் பிராணிஹிம்ஸையையும் பொறாமையையும் கபடத்தையும்விட்டு ஸத்தியவாதியாயிருப்பவன் நூறு வருஷங்கள் ஜீவிப்பான். ஓடுகளையுடைப்பவனும் துரும்பைக்கிள்ளுகிறவனும் நகத்தைக்கடிப்பவனும் எப்போதும்அசுத்தனாயிருப்பவனும் சஞ்சலமுள்ளவனும் இவ்வுலகத்தில் தீர்க்காயுளையடையார். [1] பிராம்மமுகூர்த்தத்தில்விழித்துக்கொண்டு அறத்தையும்பொருளையும்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவேண்டும். எழுந்துகைகூப்பிக்கொண்டு காலைஸந்தியைப் பூஜிக்கவேண்டும். இவ்வாறு, மௌனத்துடன் மாலைஸந்தியையும் பூஜிக்கவேண்டும். உதயகாலத்திலும் அஸ்தமனகாலத்திலும் ஆகாசத்தின் உச்சியிலிருக்கும்போதும் கிரகணம்பிடித்தபோதும் ஜலத்தின்பிரதிபிம்பத்திலும் ஒருகாலும் சூரியனைப் பார்க்க

---

1 விடியமுன்நேமுக்கால் நாழிகையளவில்.

லாகாது. ஸந்தியாகாலம்தவறாதிருந்ததனால் ரிஷிகள் தீர்க்காயுளை அடைந்தனர். கையில் தர்ப்பத்தைப்போட்டுக்கொண்டு மௌனத்துடன் பரிசுத்தனாகி மனத்தில் அதையே தியானித்து ஸந்தியாவந்தனம் செய்யவேண்டும். ஆதலால், தினந்தோறும் காலைச்சந்தியிலும் மாலைச்சந்தியிலும் மௌனத்தோடிருக்கவேண்டும். தர்மத்தைச் செய்யுமரசன் காலைச்சந்தியையும் மாலைச்சந்தியையும் பூஜிக்காமலிருக்கும்பிராம்மணரனைவரையும் சூத்திரனுக்குரியவேலைகளைச் செய்விக்கவேண்டும். எந்தவர்ணத்தாரும் ஒருகாலும் பிறன்மனைவியைச் சேரலாகாது. அதைப்போல ஆயுளைக்கெடுப்பது உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை. இவ்வுலகத்தில் பிறர்மனைவியைச்சேருவதுபோல ஆயுளைக் குறைப்பது மற்றெதுவுமில்லை. ஸ்திரீகளின்உடம்புகளில் எத்தனை மயிர்க்கால்கள்படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அத்தனை ஆயிரவருஷகாலம் அவன் நரகத்திற்கிடப்பான். சூரியபூஜையையும் அலங்காரத்தையும் ஸ்நானத்தையும் மைபிடுவதையும் பல்துலக்குவதையும்தேவதாபூஜையையும் முற்பகலிலேயே செய்யவேண்டும். விஷ்டையையும் மூத்திரத்தையும் பார்க்கவும் மிதிக்கவுமாகாது. அதிகாலையிலேயும் நன்றாக அஸ்தமித்தபின்னும் நடுப்பகலிலும் அறியாதவர்களோடும் சூத்திரர்களோடும் சேர்ந்தும் தனித்தும் செல்லலாகாது. பிராம்மணனுக்கும் பசுவுக்கும் அரசனுக்கும் கிழவனுக்கும் சுமையினால் வருந்துகிறவனுக்கும் கர்ப்பிணிக்கும் சக்திகுறைந்தவனுக்கும் வழிவிடவேண்டும். பிரஸித்திபெற்றமரங்களையும் நாற்சந்திகளையும் மங்களத்திரவியங்களையும் பூஜிக்கத்தக்கவரையும் முதிர்ந்தவரையும் பிராம்மணரையும் பிரதக்ஷிணம்செய்யவேண்டும். நடுப்பகலிலும் இரவில்நடுநிசியிலும் இரண்டுசந்திகளிலும் நாற்சந்தியிலுமிருக்கலாகாது. பிறர்உபயோகித்த பாதரக்ஷைகளையும் ஆடையையும் உபயோகிக்கலாகாது. எக்காலமும் ஜிதேந்திரியனாயிருக்கவேண்டும். ஒருகாலை மற்றொருகாலால் மிதிக்கலாகாது. அமையிலும் பூர்ணிமையிலும் சதுர்த்தசியிலும் ஜன்மதினத்திலும் அஷ்டமியிலும் துவாதசியிலும் எப்போதும் பிரம்மசாரியாயிருக்கவேண்டும். (யாகமுதலியவைசெய்யாமல்) வீணாக மாம்ஸத்தை உண்ணலாகாது. முதுகுமாம்ஸத்தைப் புசிக்கலாகாது. திட்டுவதையும் தூஷிப்பதையும் கோட்சொல்லுவதையும் விடவேண்டும். புண்ணிற் கோலிடுவதுபோல ஒருவர்நோகும்படி பேசலாகாது. கடுஞ்சொற்சொல்லலாகாது. தாழ்ந்தவனிடத்தில் [1]உயர்ந்ததைப் பெறலாகாது. எந்தச்

1 ஞானத்தை.

சொல்லினால் அயலான் வருத்தப்படுவானே பாபலோகத்தைத்தருவதான அந்தக்கொடியசொல்லைச் சொல்லலாகாது. வாயினின்றும் அதிவாதங்கள் அம்புகளாகவெளிப்படுகின்றன. அவற்றினாலடிக்கப்பட்டவன் அல்லும்பகலும் அழுகிறான். அவை அயலானுடைய உயிர்ஸ்தானங்களிலேயே விழுகின்றன. தெரிந்தவன் அவற்றை அயலார்மேல் பிரயோகிக்கலாகாது. தீயினாற்சுட்டபுண் ஆறும். கோடாலியினால்வெட்டப்பட்டவனம் தளிர்க்கும். வாக்கினால் அருவருப்பானகெட்டசொல்லைச் சொன்னதனாலுண்டான சொற்புண்ணானது ஆறுகிறதேயில்லை. கர்ணிகளென்னும்பாணங்களையும் நாளீகங்களையும் நாராசபாணங்களையும் தேகத்தினின்று எடுத்துவிடுகின்றனர். சொல்லம்பானது எடுப்பதற்குமுடியாதது. ஏனெனில், அது மனத்திற்குள்ளேதைத்திருப்பது. அங்கங்கள்ஏற்றக்குறைவுகளாயிருப்பவரையும் கல்வியில்லாதவரையும்பிராயமுதிர்ந்தவரையும்அழகும்தனமுமில்லாதவரையும் ஸத்தியம்தவறினவரையும் தூஷிக்கலாகாது. நாஸ்திகத்தனத்தையும் வேதத்தைநிந்திப்பதையும் அயலாரைத்திட்டுவதையும் இழிவாகப்பேசுவதையும் பகையையும் இறுமாப்பையும் அகங்காரத்தையும் கொடுமையையும் விடவேண்டும். புத்திரன் சிஷ்யன்இவர்களைத்தவிர மற்றவரைப்பார்த்துத் தடியையோங்கலாகாது. கோபத்தினால் அவர்களை அடிக்கவுமாகாது. அடிப்பதானது திருத்துவதற்காகவிதிக்கப்பட்டது. பிராம்மணர்களைத் தூஷிக்கலாகாது. நக்ஷத்திரங்களைக் காட்டலாகாது. பக்ஷத்தின்திதியைச் சொல்லலாகாது. இப்படியிருந்தால் ஆயுள்குறையாது. அமாவாஸைதவிரமற்றவெவ்வொருநாளும் பல்துலக்கவேண்டும். தினந்தோறும் வேதத்தையும் இதிஹாஸபுராணங்களையும் படிக்கவேண்டும்; தானம்செய்யவேண்டும். ஒவ்வொருநாளும் ஸந்தியாகாலத்தில் நியமத்துடன் காயத்ரி ஜபம்செய்யவேண்டும். ஜலமலவிஸர்ஜனம்செய்தபிறகும் வீதியை மிதித்தபிறகும் வேதாத்யயனத்திற்கும் போஜனத்திற்கும்முன்னும் கால் அலம்பவேண்டும். பிறரால்பார்க்கப்படாததும்ஜலத்தினால்அலம்பப்பட்டதும் வாக்கினால்புகழப்பட்டதுமாகிய இம்மூன்றுபரிசுத்தங்களையும் பிராம்மணர்களுக்குத் தேவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். யவை அரிசிச்சோறு க்ருஸரம் மாம்ஸம் முறுக்குபாயஸம் இவற்றைத் தேவதைக்காகவே செய்யவேண்டும்; தனக்காகச் செய்யலாகாது. நித்தியமும் அக்நிஹோத்திரம் செய்யவேண்டும்; பிக்ஷைபோடவேண்டும். பல்துலக்கும்போதும் ஸந்தியாவந்தனத்திலும் மலவிஸர்ஜனகாலத்திலும் மௌனமாயிருக்கவேண்டும். சூரியோதயமான

பின் படுத்திருக்கலாகாது. அப்படியிருந்தால் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியவனுவான். தூங்கியெழுந்தவுடன் தாய்தந்தையரை முதலிலும் பிறகு ஆசாரியனையும் வேறுபெரியோரையும் வந்தனம்செய்யவேண்டும். அதனுல், தீர்க்காயுளை அடைவான். சாஸ்திரத்திற்குவிலக்கான பற்கொம்புகளை எப்போதும் விட்டுவிடவேண்டும். சாஸ்திரத்தில்விதிக்கப்பட்டவற்றை உபயோகிக்கவேண்டும். அவற்றையும் அமாவாஸை முதலியகாலங்களில் விடவேண்டும். எப்போதும் ஜாக்ரதையுடன் வடக்குமுகமாகவே சௌசம்செய்யவேண்டும். விருக்ஷதேவதையைப்பூஜைசெய்யாமல் தந்ததாவனம் செய்யலாகாது. ஆசார்யர் முதிர்ந்தவர் தர்மிஷ்டர் கற்றறிந்தவர் இவர்களைத்தவிர மற்றவர்களிடம் தேவபூஜையைச்செய்யாமல் ஒருகாலும் போகலாகாது. புத்திமான்களிற்சிறந்தவர்கள் அழுக்கடைந்தகண்ணுடியைப் பார்க்கலாகாது. தனக்குத்தெரியாதஸ்திரீயையும் கர்ப்பிணியையும் ஒருகாலும் சேரலாகாது. தெரிந்தவன் மனைவியாக விவாகம்செய்துகொள்வதற்குமுன் புணர்ச்சிசெய்யலாகாது. இதற்குமாருயின் [1]அவகீர்ணியாவான். அப்போது, அவன் பிராயச்சித்தம்செய்துகொள்ளவேண்டும். பிறர்மனைவிகளை நோக்கலாகாது. ஏகாந்தத்தில் அவர்களுடன் ஓர் ஆஸனத்திலிருக்கலாகாது. ஐம்புலன்களையும் எப்போதும் அடக்கவேண்டும். கனவிலும் மனம் சுத்தமாயிருக்கவேண்டும். தெரிந்தவன் வடக்கும் மேற்கும் தலைவைத்துப்படுக்கலாகாது; கிழக்கும் தெற்கும் தலைவைத்துப் படுக்கலாம். உடைந்ததும் தளர்ந்ததுமான படுக்கையில் படுக்கலாகாது. மறைவானவிடத்திலும் ஜனங்களுள்ள விடத்திலும் குறுக்காகவும் ஒருகாலும் படுக்கலாகாது. காரியத்திற்காகவாவது உடன்படிக்கையினுலாவது நாஸ்திகர்களுடன் சேர்ந்து போகலாகாது. மனிதன் ஆஸனத்தைக் காலால்இழுத்துக்கொண்டு உட்காரலாகாது. வஸ்திரமில்லாமல் ஒருகாலமும் ஸ்நானம்செய்யலாகாது. ராத்திரியில் ஸ்நானம்செய்யலாகாது. மிகத்தெரிந்தவன் ஸ்நானம்செய்தபிறகு உடம்பைத் தேய்க்கலாகாது. ஆபத்தில்ராத்திரியில் ஸ்நானம்செய்யநேர்ந்தால் அக்நியையாவது பிராம்மணனையாவது அருகில்வைத்துக்கொண்டு ஸ்நானம்செய்யவேண்டும். ஸ்நானம்செய்யாமல் சந்தனம்பூசிக்கொள்ளவும் சுத்தவஸ்திரத்தை உடுக்கவுங்கூடாது. மனிதன் எப்போதும் ஸ்நானம்செய்துதான் வஸ்திரங்களை உடுக்கவேண்டும். பூமாலைகளைத் தொங்கவிடவும் வெளிப்படச்சூட்டிக்கொள்ளவுங்கூடாது. தூரஸ்திரீயுடன் ஒருகாலும் ஸம்பாஷணை

---

[1] ப்ரம்மசாரிவிரதம் தவறினவன்.

செய்யலாகாது. வயலிலும் வழியினருகிலும் மலவிஸர்ஜனம் செய்யலாகாது. ஜலத்திலும் தேவாலயத்திலும் பசுக்கூட்டத்திலும் நாற்சந்தியிலும் பயிர்களிலும் ஜனங்கள்தங்குமிடத்திலும் ஒருபோதும் மலமூத்திரவிஸர்ஜனங்களைச் செய்யலாகாது. போஜனத்திற்கும் தும்மலுக்கும் வழிநடைக்கும் மலமூத்திரவிஸர்ஜனத்திற்கும் பிறகு சாஸ்திரப்பிரகாரம் இரண்டுமுறை ஆசமனம்செய்யவேண்டும். மார்பிலுள்ளடும்படி ஜலத்தை ஆசமனம்செய்யவேண்டும். அன்னம்புசிப்பதற்குமுன்னும் பின்னும் மும்மூன்றுமுறை ஜலத்தை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இரண்டுதரம் வாயைத்துடைக்கவேண்டும். எப்போதும் மௌனத்தோடு கிழக்குமுகமாக அன்னத்தைத்தூஷிக்காமல் சாப்பிடவேண்டும். மனப்பூர்வமாய்ச் சிறிது எறியவேண்டும். புசித்தபிறகு [1]அக்கினியைத் தொடவேண்டும். கிழக்குமுகமாகப்புசிப்பது ஆயுளையும் தெற்குமுகமாகப்புசிப்பது புகழையும்மேற்குமுகமாகப்புசிப்பது தனத்தையும் வடக்குமுகமாகப்புசிப்பது நல்வினைப்பயனையும் கொடுக்கும். அக்கிஹோத்ரம்செய்தபின் கோபத்தைவிட்டுச் சிறுவர்களைமுதலில்புஜிப்பித்து அலங்காரம்செய்துகொண்டு உயர்ந்தஆஸனத்தில்உட்கார்ந்துநெய்விட்டதினால்பரிசுத்தமானஅன்னத்தைப்போட்டு விழுங்கவேண்டும். பிறகு, அக்கினியைத்தொட்டு, ஜலத்தினால் எல்லாஇந்திரியங்களையும் எல்லாஅவயவங்களையும் நாபியையும் உள்ளங்கைகளையும் துடைக்கவேண்டும். உமி, மயிர், சாம்பல், மண்டையோடுகள்இவற்றை ஒருகாலும் மிதிக்கலாகாது. அயலான் ஸ்நானம்பண்ணினஜலத்தைத் தூரத்தில்விடவேண்டும். பாவம்போவதற்குரியஹோமங்களைச் செய்யவேண்டும். சூரியனைப்பற்றியமந்திரங்களைச் சொல்லவேண்டும். உட்கார்ந்தே சாப்பிடவேண்டும்; ஒருபோதும் நடந்துகொண்டு சாப்பிடலாகாது. நின்றுகொண்டு மூத்திரத்தைவிடக்கூடாது; சாம்பலிலும்பசுக்கூட்டத்திலும்விடக்கூடாது. ஈரக்காலுடன் புசிக்கவேண்டும்; ஈரக்காலுடன்படுக்கலாகாது. ஈரக்காலுடன்புசிப்பவன் நூறுவருஷம் ஜீவித்திருப்பான். அக்னி பசு பிராம்மணன்இம்மூன்றுதேஜஸ்களையும் அசுத்தனாயிருந்து ஒருபோதும் தொடக்கூடாது. அப்படியிருந்தால் ஆயுள்குறையாது. சூரியன் சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள்ஆகியமூன்றுவகைஒளிகளைச் சுத்தனாயிராமல் பார்க்கவேகூடாது. கிழவன்வரும்போது சிறுவனுடைய உயிர் மேல்நோக்கிச் செல்லுகிறது. எதிர்கொண்டெழுந்திருப்பதனாலும் அபிவாதனம்செய்வதனாலும் அவன் அந்தஉயிரைத் திரும்ப

[1] தலைநெற்றியில் கையைக் காய்ச்சிக்கொள்ளவேண்டும் என்பது.

யும் பெறுகிறான். விருத்தர்களை அபிவாதனம் செய்யவேண்டும். தானே அவர்களுக்கு ஆஸனம்போடவேண்டும். கைகூப்பிக் காத்திருக்கவேண்டும். போகும்போது பின்செல்லவேண்டும். உடைந்தஆசனத்தில் உட்காரலாகாது. உடைந்த வெண்கலப்பாத்திரத்தைத் தள்ளிவிடவேண்டும். ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் புசிக்கலாகாது. வஸ்திரமில்லாமல் ஸ்நானம்செய்யத்தகாது. வஸ்திரமில்லாமலும் சுத்தமில்லாமலும் படுக்கவும் தூங்கவும்கூடாது. அசுத்தனாகத் தலையைத்தொடலாகாது. இந்திரியங்களெல்லாம் அதிலிருப்பவை. மயிரைப்பிடிப்பது தலையிலடிப்பது இவற்றை விட்டுவிடவேண்டும். இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு தன்தலையைச் சொறியலாகாது. அடிக்கடி தலைக்குஸ்நானம்செய்யலாகாது. அப்படியிருந்தால் ஆயுள் குறையாது. தலைக்குஸ்நானம்செய்தபிறகு அங்கத்தில் எவ்விடத்திலும் எண்ணெய்படக்கூடாது. ஸாரமெல்லாம்போனஎள்பிண்ணாக்கைப்புசிக்கலாகாது. அசுத்தனாயிருப்பவன் ஒருபோதும் ஓதுவிக்கவும் ஓதவும்ஆகாது. காற்றடிக்கும்போதும் துர்நாற்றமிருக்கும்போதும் மனத்திலும் வேதத்தைநினைக்கலாகாது. பூர்வவிருத்தாந்தம்தெரிந்தவர்கள்இந்தவிஷயத்தில் யமனாற்சொல்லப்பட்டஸ்லோகங்களைச் சொல்லுகின்றனர் ;(அவற்றின்பொருள்,) 'எவன் அசுத்தனாக ஓதுகிறானோ, எவன் அசுத்தனாக வேதாத்யயனம்செய்கிறானோ, அவர்களுடையஆயுளை (முறையே) அறுக்கிறேன்; புத்தியைஎடுத்துவிடுகிறேன். எந்தப்பிராம்மணன் அறிவின்மையினாலோதாதநாளில் அத்யயனம்செய்கிறானோ அவனுக்கு வேதமும் போய்விடும் ; ஆயுளும் குறைந்துபோகும்' என்பது. ஆதலால், ஜாக்கிரதையோடு ஓதாத நாளில் ஒருநாளும் ஓதவேண்டாம். சூரியனுக்கும் அக்நிக்கும் கோவுக்கும் பிராம்மணனுக்கும் எதிராகவும்வழியிலும் மூத்திரம்விடுகிறவர்கள் ஆயுள்குறைந்தவராகிறார். மலமூத்திர விஸர்ஜனங்களைப் பகலில்வடக்குமுகமாகவும் இரவில்தெற்குமுகமாகவும் செய்யவேண்டும். அப்படிச்செய்வதால் ஆயுள்கெடாது. தீர்க்காயுளோடுஜீவிக்க விரும்புகிறவன் இளைத்திருக்கும்பிராம்மணன் க்ஷத்திரியன் ஸர்ப்பம் இம்மூவரையும் அவமானம்செய்யலாகாது. இம்மூவரும் ஸர்ப்பங்களே. ஸர்ப்பமானது கோபித்துக் கண்ணினால் எவ்வளவுவரையில் பார்க்கிறதோ அவ்வளவுவரையில் எரித்துவிடும். க்ஷத்திரியன் கோபித்தால் தன்பராக்கிரமம் எதுவரையில்செல்லுமோ அதுவரையில் எரித்துவிடுவான். பிராம்மணன் நினைப்பதனாலும் பார்ப்பதனாலும் குலத்தையே அழித்துவிடுவான். ஆதலால், தெரிந்தவன் இம்

மூவரிடத்திலும் ஜாக்ரதையோடு பழகவேண்டும். யுதிஷ்டிர! ஆசாரியரிடத்தில் விரோதம்பாராட்டுவது எப்போதும்தகாது. கோபித்த குருவை நல்லவார்த்தைசொல்லித் தெளிவிக்கவேண்டும். குரு பிசகாகநடந்தாலும் அவரிடத்தில் ஸரியாகநடக்கவேண்டும். குருவை நிந்திப்பது மனிதர்களின்ஆயுளை எரித்துவிடுமென்பது நிச்சயம். நன்மையைவிரும்புகிறவன் மலமூத்திரங்களையும் எச்சில்களையும்விடுவதையும் காலலம்புவதையும் தன்னிருப்பிடத்திற்குத்தூரத்தில் செய்யவேண்டும். ராஜனே! தெரிந்தவர்கள் சிவப்புமாலைகளை அணியலாகாது. தாமரைகருநெய்தல்களைத்தவிர மற்றவற்றில் வெள்ளைமாலைகளையே தரிக்கவேண்டும். தலையில் சிவப்புப் புஷ்பத்தையும் காட்டுப் புஷ்பங்களையும் சூட்டிக்கொள்ளலாம். சண்பகப்பூமாலைக்கு ஒருகாலும் தோஷமில்லை. ராஜனே! ஒவ்வொருநாளும் ஸ்நானம்செய்தபிறகு புதியசந்தனத்தைப் பூசிக்கொள்ளவேண்டும். புத்தியுள்ள மனிதன் மேல்கீழ்வஸ்திரங்களை மாற்றலாகாது. வேறுஒருவன் உடுத்ததையும் மிகக்கெட்டுப்போனதையும் உடுக்கக்கூடாது. ராஜனே! படுக்கையில்வேறுவஸ்திரமும் வீதியில்போகும்போது வேறுவஸ்திரமும் தேவதாபூஜையில் வேறுவஸ்திரமும் இருக்கவேண்டும். புத்தியுள்ளவன் தினை, சந்தனம், வில்வக்காய், [1]தகரம், கேஸரம், இவற்றைத் தனித்தனியே [2]பூசிக்கொள்ளவேண்டும். ஸ்நானம்செய்து பரிசுத்தனாய் அலங்காரங்களைச்செய்துகொண்டு உபவாஸமிருக்கவேண்டும். வீணாக உபவாஸமிருக்கலாகாது. பிறர்தனத்தைஅபகரிக்கக்கூடாது. அமாவாஸைமுதலிய புண்ணிய காலங்களெல்லாவற்றிலும் பிரம்மசாரிவிரதத்தோடேயே இருக்கவேண்டும். ராஜனே! மற்றொருவனோடு ஒரேகாலத்தில் ஒருபாத்திரத்தில் அன்னத்தைப் புசிக்கலாகாது. உண்டுமிகுந்ததையும் அலக்ஷியமாகப்போட்டதையும் முகரப்பட்டதையும் உண்ணக்கூடாது. ஸாரமெடுத்தவற்றை உண்ணலாகாது. பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்குக்கொடாமல் உண்ணலாகாது. புத்திசாலியானவன் உட்காராமலும் சுத்தமில்லாமலும் பெரியோர்முன்னிலையிலும் கூடப்புஜிக்கத்தகாதவர்களிடத்திலும் பின்னேவைத்துக்கொண்டும் பக்ஷணங்களைத் தின்னக்கூடாது. க்ஷேமத்தைவிரும்புகிறமனிதன் அரசு, ஆல், சணல், அத்தி இவற்றைத்தின்னலாகாது. ஆடு பசு மயில் இவற்றின்மாம்ஸங்களையும் உலர்ந்தமாம்ஸத்தையும்பழையமாம்ஸத்தையும்விட்டுவிடவேண்டும். தெரிந்தவன் கையில்வைத்து உப்பைபச்சாப்பிடலாகாது; இரவிலும் ஆகாது. தயிர்,

---

1 ஒருவாஸனைப்பொருள். 2 ஸ்நானத்திற்குமுன்

கரைத்தமா, தேன் இவற்றை இரவில் ஒருநாளும் குடிக்கலாகாது. நியமமுள்ளவன் காலைமாலைகளில் புசிக்கவேண்டும். இடையில் புசிக்கக்கூடாது. சிறுவனோடு புசிக்கக்கூடாது. பிறருடையசிராத்தசேஷத்தைப் புசிக்கக்கூடாது. மௌனத்தோடிருக்கவேண்டும். ஒற்றைவஸ்திரத்தோடும் படுத்துக்கொண்டும் ஒருபோதும் புசிக்கக்கூடாது. தரையில் ஒருபோதும் புசிக்கலாகாது. சத்தமில்லாமலும் ஓசையுண்டாகும்படியும் உண்ணலாகாது. ராஜனே! புத்திசாலியானமனிதன் அதிதிகளுக்குத் தீர்த்தத்தைமுன்னிட்டு அன்னங்கொடுத்துப் பிறகு வேறுநினைவில்லாமல் புசிக்கவேண்டும். ராஜனே! ஒருபந்தியில் மற்றவரைப்போலவே தானும் அன்னத்தைப் புசிக்கவேண்டும். வேண்டினவர்களுக்கு அன்னம்போடாமல்புசிப்பவன் ஆலகாலவிஷத்தைப் புசித்தவனாவான். தீர்த்தம், பாயஸம், மா, தயிர், நெய், தேன் இவற்றைத்தவிர மற்றவற்றில் சேஷத்தை யாருக்கும் கொடுக்கலாகாது. புருஷஶ்ரேஷ்டனே! சாப்பிடும்போது ஸந்தேகப்படக்கூடாது. நன்மையைவிரும்புகிறவன் போஜனத்திற்குப்பின் தயிரைக் குடிக்கக்கூடாது. ஆசமனம்செய்து கையினால்ஜலத்தைப்பெருகவிட்டு வலக்காற்கட்டைவிரலை நனைக்கவேண்டும். ஆசாரத்தில்தேர்ந்தமனிதன் நியமத்துடன் கையைத்தலையில்வைத்து அக்கினியைத்தொடுவதனால் இனத்தாரிற்சிறந்தவனாகிறான். (கண்மூக்குமுதலிய) இந்திரியஸ்தானங்களையும் நாபியையும் உள்ளங்கைகளையும் ஜலத்தினால்தொட்டு வெளியிற்புறப்படவேண்டும். ஈரக்கையுடன் போகலாகாது. உள்ளங்கையில் கட்டைவிரலின் அடியைப்பிராம்மதீர்த்தமென்றுசொல்லுகின்றனர். சுண்டுவிரலின்வெளிப்புறத்தைத் தேவதீர்த்தமென்றுசொல்வது. பாரதனே! கட்டைவிரலுக்கும் ஆள்காட்டிவிரலுக்கும்நடுவிலுள்ளசந்தினால் ஜலத்தைவிட்டுச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் பித்ருகாரியங்களைச் செய்யவேண்டும். அயலார்மேல் பழிசொல்லலாகாது. இன்னாதை ஒருகாலும் சொல்லலாகாது. நன்மையைவிரும்புகிறபுருஷன் சிறிதும் கோபத்தை உண்டாக்கலாகாது. பதிதர்களுடன்பேசுவதை விரும்பலாகாது. அவர்களைப்பார்ப்பதையும் விட்டுவிடவேண்டும். அவர்களுடன் சேரலாகாது. அப்படியிருந்தால் தீர்க்காயுளை அடைவான். பகலில் பெண்கலவிசெய்யலாகாது. கன்னிகையையும் வேசியையும் ருதுஸ்நானம்செய்யாதமனைவியையும்சேரலாகாது. அதனால் நீண்டஆயுளை அடைவான். அந்தஅந்தக்காரியங்களைச்செய்யும்போது [1]அவ்வவற்றிற்குரியதீர்த்தங்களினால் அந்தஅந்தக்காரியங்

---

1 உள்ளங்கையிலுள்ள இடங்கள்.

களேநடத்தி மூன்றுதரம் ஜலத்தை ஆசமனம்செய்து இருமுறை வாயைத்துடைத்தபிறகு மனிதன் சுத்தனாவான். மனிதன் இந்திரியங்களை ஒருமுறைஜலத்தினால்தொட்டு மூன்றுமுறை ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டு பித்ருகாரியங்களையும் தேவகாரியங்களையும் வேதத்திற்சொன்னவிதிப்படி செய்யவேண்டும். கௌரவனே! ப்ராம்மணனுக்காகஏற்பட்டசௌசத்தையும் நான் சொல்லுகிறேன்; கேள். அதிகமாகவும் பிறருக்குப்பிரதிகூலமாகவும்பேசினாலும் அதிகபோஜனம்செய்தாலும் எல்லாவற்றிற்கும்சுத்தத்திற்காகப் பிராம்மதீர்த்தத்தினால் ஆசமனம்செய்யவேண்டும். காறிஉமிழ்ந்தாலும் தும்மினாலும் ஆசமனம்செய்வதனால் சுத்தனாவான். காறிஉமிழ்தல், புணர்ச்சி, தும்மல், கண்துடைத்தல், தூரஸ்திரீயையும் வஸ்திரமில்லாதவனையும் பார்த்தல்இவற்றிற்கு ஆசமனம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆசமனம்செய்யும்போதெல்லாம் பிரணவத்தினால்காதைத்தொட்டு உடனே சூரியனைப் பார்க்கவேண்டும். வயதுமுதிர்ந்தவன், சுற்றத்தவன், சிநேகிதன், கணவனில்லாதஸகோதரி, ஆசாரியர், உயர்குலத்தோன், பண்டிதன் இவர்கள் ஏழையாயிருந்தால் தன்னால்கூடியவரையில் இவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். இவர்களை வீட்டில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அது தனத்தையும் ஆயுளையும்கொடுக்கும். வீட்டில் [1]புறாக்களையும் கிளிகளையும் நாணத்தான்குருவிகளையும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தேவதாவிக்கிரகங்கள், கண்ணாடி, சந்தனம், பூக்கொடிகள், நல்லஜலம், பொன், வெள்ளிஇவை வீட்டிற்குமங்களமானவை. வீட்டில் இவைஇருப்பது [2]வெளவால்களிருப்பதுபோலக் கெடுதலில்லாதது. கருடன்கள் கழுகுகள் [3]புறாக்கள் தேன்வண்டுகள்இவை வீடுகளில்உட்கார்ந்தால் அப்போது வீடுகளுக்குச் சாந்திசெய்யவேண்டும். பெரியோர்களின்சாபமும் மஹாத்மாக்களைநிந்திப்பதும் அமங்களத்திற்கிடமானவை. மஹாத்மாக்களிடமுள்ள அதிக ரஹஸ்யங்களை ஒருபோதும் சொல்லலாகாது. அரசர்க்கரசே! யுதிஷ்டிரனே! தாழ்ந்தஜாதிஸ்திரீகளையும் ராஜபத்நியையும் தனக்குச்சிநேகமான ஸ்திரீகளையும் வித்வான்கள், சிறுவர்கள், கிழவர்கள், வேலைக்காரர்கள், பந்துக்கள், ப்ராம்மணர்கள், அடைக்கலமாகவந்தவன், [4] சிநேகிதர்கள், இவர்களின்ஸ்திரீகளையும் சேராமலிருக்கவேண்டும். அதனால், நீண்ட ஆயுளை அடைவான். நன்மையைக்கருதுகிற புத்திசாலியானவன் ப்ராம்மணனாலும் சிற்பியினாலும்கட்டப்பட்ட வீட்டில்

1 'பாராவதம்' என்பது மூலம்.
2 'சாட் [illegible] மாம்'
3 'கபோதம்' என்பதுமூலம்.
4 உறவினர்கள்என்றும்கொள்ளலாம்.

எப்போதும்வஸிக்கவேண்டும். ராஜனே! புத்திசாலியானவன் ஸந்தியையில் தூங்கவும் கல்விகற்கவும் புசிக்கவுமாகாது. அதனால் நீண்டஆயுளையடைவான். க்ஷேமத்தைக்கருதுகிறவன் இரவில் பித்ருகாரியங்களையும் தேகாலங்காரங்களையும் ஸ்நானத்தையும் செய்யலாகாது. பாரதனே! ராத்ரிபோஜனத்தில் மாவையும் மற்றவெண்மையானவற்றையும் ஜலபானத்தையும் விட்டுவிடவேண்டும். இரவில் நிரம்பச் சாப்பிடலாகாது; ஸஞ்சரிக்கலாகாது. போஜனம்செய்தவுடன் புணர்ச்சிசெய்யலாகாது; ஓடலாகாது; அதிகநகைப்புஉண்டாக்கத்தக்க காரியத்தைச் செய்யலாகாது. போஜனம்செய்தபிறகு பல்குத்தலாகாது; வேலைசெய்யலாகாது. சிறந்தகுலத்திற்பிறந்தவளும் நல்லலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளும் நல்லநக்ஷத்திரத்திற்பிறந்தவளும் பிராயத்திற்சிறியவளுமான கன்னிகையை விவாகம் செய்துகொள்ளவேண்டும். பாரதனே! ஸந்ததியையுண்டாக்கிக் குலத்தைநிலைநிறுத்திக் குலதர்மங்கள்விருத்தியானபின் புத்திரர்களைப் பிரித்துவைக்கவேண்டும். கன்னிகையைப்பெற்றால் உயர்குலத்திற்பிறந்தபுத்திசாலிக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பாரதனே! புத்திரர்களுக்கு நல்லகுலத்துப்பெண்ணை விவாகம்செய்யவேண்டும். வேலைக்காரர்களைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். தலைமுழுகித்தான் தேவகாரியத்தையும் பித்ருகாரியத்தையும் செய்யவேண்டும். பாரதனே! தன்னுடையஜன்மதிதியிலும் அஷ்டமியிலும் சதுர்த்தசியிலும் அமாவாஸை முதலிய புண்ணியகாலங்களிலும் ஜன்மநக்ஷத்திரத்திலும் பூரட்டாதிஉத்திரட்டாதிகளிலும் கிருத்திகாநக்ஷத்திரத்திலும் தன்ஜன்மநக்ஷத்திரத்திற்குஐந்தாவதுநக்ஷத்திரத்திலும் மற்றக்கொடியநக்ஷத்திரங்களிலும் எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்ளலாகாது. சோதிடசாஸ்திரத்தில்மறுக்கப்பட்ட நாட்களெல்லாவற்றையும் விடவேண்டும். அரசர்க்கரசே! க்ஷௌரத்தை ஜாக்கிரதையுடன் கிழக்குமுகமாவாவது வடக்குமுகமாவாவதுஇருந்து செய்வித்துக்கொள்ளவேண்டும். அதனால் தீர்க்காயுளையடைவான். தன்மனைவி கர்ப்பமாகவிருக்கும்போது ஸமுத்திரஸ்நானத்தையும் க்ஷௌரத்தையும் சிராத்தபோஜனத்தையும்செய்பவன் புத்திரனுடையபலனை அடையான். ஸாதுக்கள்,ஆசாரியர்கள், பிராயத்திற்பெரியோர், முக்கியமாகக் குலப்பெண்கள்இவர்கள் தன்னைச்சேர்ந்தவராயிருந்தாலும் பிறரைச்சேர்ந்தவராயிருந்தாலும் அவர்களின்குற்றத்தை எடுத்துப்பேசலாகாது. பரதஶ்ரேஷ்டனே! பிறர்குற்றம்பேசுவது பாவத்திற்குக்காரணமென்று சொல்லப்படுகிறது ராஜனே! அங்கஹீனமுள்ளஸ்திரீயையும் ஒரேகோத்திரத்திற்பிறந்

பெண்ணையும் தாயின் குலத்திற்பிறந்த பெண்ணையும் ஏற்றத்தாழ்வான அவயவமுள்ள பெண்ணையும் விவாகம்செய்யலாகாது. வயதிற்பெரியவளையும் துறவியையும் கற்புள்ளவளையும் தாழ்ந்தஜாதி உயர்ந்த ஜாதிப்பெண்களையும் விடவேண்டும். குலந்தெரியாதவளையும் தாழ்குலத்தாளையும் தெரிந்தவன் சேரலாகாது. செம்மட்டைநிறமும் குஷ்டரோகமுமுள்ள பெண்ணை நீ விவாகம்செய்யாதே. ராஜனே! காக்கைவலிப்பும் வெண்குஷ்டமும் க்ஷயரோகமுமுள்ள குலத்திற்பிறந்தவளையும் இழிவானவளையும் விட்டுவிடவேண்டும். தேகத்தில் அதிகரோமங்களுள்ளவளும் அதிகப்பருமனுளவளும் தாய்தந்தையர்களிடத்திலேயேயிருப்பவளும் நாணமற்றவளும் [1]ஸஹோதரர்களிடத்திலேயேயிருப்தியாயிருப்பவளும் சிவந்தகூந்தலுள்ளவளுமான கன்னிகைகளை விட்டுவிடவேண்டும். அழகுள்ளவளும் அதிர்ஷ்டத்துக்குரியலக்ஷணங்கள்பொருந்தியவளும் மனத்திற்குங்கண்ணுக்கும் இனியவளுமானபெண்ணை நீ விவாகம்செய்யக்கடவாய். யுதிஷ்டிர! நன்மையைக்கருதுகிறவன் தனக்குஉயர்ந்தகுலத்திலும் தனக்குச்சரியான குலத்திலும் விவாகஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும். இழிகுலத்தாளையும் ஆசாரங்கெட்டவளையும் வாங்கலாகாது. விவாகம்செய்தபிறகு அக்நிகளையுண்டாக்கிக்கொண்டு வேதங்களில்சொல்லப்பட்டவையும் பிராம்மணர்களால் சொல்லப்பட்டவையுமான கிரியைகளெல்லாவற்றையும் ஊக்கத்துடன் செய்யவேண்டும். ஸ்திரீகளின்மேல் பொறாமையிருக்கலாகாது. மனைவியை நன்றாகக் காப்பாற்றவேண்டும். பொறாமையானது ஆயுளைக் கெடுத்துவிடும். ஆதலால், அதை விடவேண்டும். பகலில் தூங்குவதும் சூரியோதயத்திற்குப் பின் தூங்குவதும் காலையிலும் ராத்திரியிலும்சுத்தமில்லாமலிருப்பதும் ஆயுளைக்கெடுக்கும். பாரதனே! பிறர்மனைசேருவதும் நாவிதன்தீட்டும் அதிகபோஜனமும் ஆயுளைக்கெடுக்கும். இவற்றைச் செய்யாமலிருக்க முயலவேண்டும். ஸந்திகளில் போஜனத்தையும் ஸ்நானத்தையும் மலவிஸர்ஜனத்தையும் செய்யலாகாது. அப்போது ஒருவேலையும் செய்யாமல் அடங்கியிருக்கவேண்டும். ராஜனே! ஸ்நானம்செய்தபிறகு ப்ராம்மணர்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். ஸ்நானம்செய்து தேவதாநமஸ்காரத்தையும் குருக்களுக்கு அபிவாதனத்தையும் செய்யவேண்டும். அழைக்கப்படாமல் யாகத்திற்குப் போகலாகாது; பார்ப்பதற்குமாத்திரம் போகலாம். பாரதனே! பூஜைசெய்யாதவிடத்திற்குப்போவது

---

1 'ப்ராத்ருகாம் த்விஷ்டாம்' என்பது மூலம்; 'ப்ராதாவின் மகளையும் அதிகம் த்வேஷிக்கிறவளையும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

ஆயுளைக்குறைக்கும். தனித்துப் பிரயாணம்போகலாகாது. இரவி லும் தனித்துப் போகலாகாது. பிராணபாயமில்லாதபோது அழை க்காமல் அயலாருடையஅன்னத்தைப் புசிக்கலாகாது. ஏகோத்திஷ்ட சிராத்தத்திலும் முக்கியமாக முதல்தினம்செய்யும் நக்ஷத்ரத்தி லும் புசிக்கலாகாது. ஸபிண்டீகரணத்திலும் மாஸிகங்களிலும்புசிப் பதை விடவேண்டும். மாலைச்சந்திவேளைவருவதற்குமுன்னமே வீட் டிலிருக்கவேண்டும். தாய்தந்தைஆசாரியர்களின்கட்டளையைச் செய்ய வேண்டும். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அது நல்லதா தீயதாவென்று விசாரிக்கக்கூடாது. க்ஷத்திரியன் முக்கியமாய் வில்வித்தையைப் பயிலவேண்டும். ராஜனே! தனுர்வேதத்திலும் வேதத்திலும் யானை யேறுவதிலும் குதிரையேறுவதிலும் தேரோட்டுவதிலும் பயிற்சி செய்யவேண்டும். அரசர்க்கரசே! முயற்சியோடிரு. முயற்சியுள்ளவன் ஸுகமாக விருத்தியாவான். பகைவராலும் வேலைக்காரராலும் சுற் றத்தாராலும் வசப்படுத்தப்படாமல் பிரஜைகளைக்காப்பதில்ஊக்கத் தோடிருப்பவன் எப்போதும் கஷ்டத்தையடையான். பாரதனே! ராஜனே! தர்க்கம் வியாகரணம் ஸங்கீதம் மற்றுமுள்ளகலைகள் இவற் றை நீ தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். புராணங்கள் இதிஹாஸங்கள் கதைகள் மஹாத்மாக்களின்சரித்திரங்கள் இவற்றை நீ நித்தியமும் கேட்கவேண்டும். பூஜிக்கத்தக்கவரைப் பூஜிக்கவேண்டும். இகழத் தக்கவரை இகழவேண்டும். கோக்களுக்காகவும் பிராம்மணர்களுக் காகவும் உயிரைவிட்டும்யுத்தம்செய்யவேண்டும். பெண்களிடத்தில் வசப்படலாகாது. கவனிக்கவேண்டும். தன்சக்திக்குத்தக்கபடி தானம்செய்யவிரும்பவேண்டும்.ப்ராம்மணர்களை அவமதிக்கலாகாது. ஏழைத்தனம் பிராம்மணர்களால் வேண்டப்படுவது. பதிதர்களுடன் பேசலாகாது. தூரஸ்திரீயை அழைக்கலாகாது. தூரமாயிருக்கும் மனைவியையும் கிட்டநெருங்கவும் அழைக்கவும்கூடாது. தெரிந்த வன் நாலாம்நாள்ஸ்நானம்செய்தபிறகு இரவில்சேரலாம். ஐந்தாவது நாள்சேர்ந்தால் பெண்பிறக்கும். ஆறுவதுநாள்சேர்ந்தால் ஆண்பிறக் கும். பதினாறுவதுநாள்வரையில் புத்ரோத்பத்திக்கு முக்கியமான ருதுகாலமென்று சொல்லப்படுகிறது. தெரிந்தவன் இந்தமுறைப் படி மனைவியைச் சேரவேண்டும். தன் குலத்தோர் சுற்றத்தார் ஸ்நே கிதர் எல்லாரையும் கௌரவிக்கவேண்டும். தன்சக்தியளவு பலவித தக்ஷிணைகளோடு யாகங்களைச் செய்யவேண்டும். ராஜனே! அதற்கு மேல் வனத்திலிருக்கவேண்டும். ஆயுளுக்குக் காரணமானவற்றை உனக்குக் குறிப்பாகச் சுருங்கச்சொன்னேன். யுதிஷ்டிர! மற்ற

வற்றை மூன்றுவேதங்களும்தெரிந்தபெரியோர்களிடம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஐசுவரியத்தையுண்டாக்குவதும் ஆசாரம். கீர்த்தியைப்பெருகச்செய்வதும் ஆசாரம். ஆசாரத்தினால் ஆயுள் அதிகப்படுகிறது. ஆசாரம் குற்றங்களைப் போக்குகிறது. உபதேசங்களெல்லாவற்றுள்ளும் ஆசாரமே சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆசாரத்தினாலுண்டாவது தர்மம். தர்மத்தினால் ஆயுள்வளருகிறது. புகழையும் ஆயுளையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் மங்களத்தையும்கொடுப்பதாகிய இந்தப்பெரியவிஷயம் எல்லாவர்ணத்தாரையும்பற்றிப் பிரம்மாவினால் தயையுடன்சொல்லப்பட்டது. ராஜனே! இதை நித்யமாகக் கேட்டுக்கொண்டும் சொல்லிக்கொண்டுமிருப்பவன் நல்லஆசாரத்தைச்செய்து சிறந்தலோகத்தையடைவான்" என்றார்.

நூற்றுமுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஸகோதரர்கள் ஒருவரிடம்ஒருவர் நடந்துகொள்ளுமுறைமுதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதஸ்ரேஷ்டரே! மூத்தஸகோதரன் இளையவர்களிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டுவதும் இளையவர்கள் மூத்தவனிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டுவதும் எப்படி என்பதை எனக்குச்சொல்லும்" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"அப்பா! பாரதனே! நீ பெரியவனன்றோ? ஆதலால், பெரியவன்போல நடந்துகொள். குருவினுடையமிகச்சிறந்தஒழுக்கந்தான் சிஷ்யனுக்குஒழுக்கம். பாரதனே! புத்தித்தேர்ச்சியில்லாத குருவினிடத்தில் சிஷ்யன்இருக்கமுடியாது. குருவுக்குத்தகுந்தபடிதான் சிஷ்யனுடையஒழுக்கமிருப்பது. தெரிந்தவன் குருடனாயிருக்கவேண்டுங்காலத்தில் குருடனாகவும் மூடனாயிருக்கவேண்டுங்காலத்தில் மூடனாகவும் இருக்கவேண்டும். [1]தவறுதல்நேரிடுமானால் அதுநீங்கும்படி அவர்களுக்கு எடுத்துரைக்கவேண்டும். ஏனெனில், சிறப்பினாற்பொறாமையுற்றமனவேறுபாடுள்ளவர்கள் டகைவர்கள்போலவே கண்முன்னே அவர்களைக்கலைத்துவிடுவர். அவர்கள் கலைப்பதினால் கலையாமல் உறுதியாயிருக்கவேண்டும். குந்திபுத்திரனே! ஐசுவரியத்தினால்

---

1 ஆசார்யர்களிடத்தில் தவறுநேருமானால் பிரஸ்தாவம்நேரும்போது அதைகுற்றமாகாதபடி உபசாரத்துடன் சொல்லவேண்டும்என்றும் சொள்ளலாம்

பொறாமையுள்ளபகைவர்கள் கலைப்பதற்கே எண்ணமுள்ளவர்கள். குலத்தைச்சிறப்பிப்பவனும் கெடுப்பவனும் ஜ்யேஷ்டன்தான். இவ்வுலகத்தில் பெரும்பாலும் மூத்தவன் கெட்டஒழுக்கத்தினால் எல்லாவற்றையும் கெடுக்கிறான். இளையவர்களுக்குத்தீங்குசெய்யும் மூத்தஸகோதரன் ஜ்யேஷ்டனாகான். அவனுக்குப் பாகமில்லை. அரசர்கள் அவனைஅடக்கவேண்டும். மோசஞ்செய்யும்மனிதன் பாபலோகங்களுக்குப்போவது திண்ணம். அவன் தகப்பனுக்குப்புத்திரனாகப் பிறந்தது பயனில்லாமையால் வீணென்றுசொல்லப்படுகிறது. பாவியானமனிதன்குலத்திற்பிறப்பது தாய்தந்தைகளுக்கு அனர்த்தத்திற்காகத்தான். அவன் கீர்த்தியைமறைத்து அபகீர்த்தியையே உண்டுபண்ணுகிறான். ஒழுக்கங்கெட்ட ஸகோதரரனைவருமே தாயபாகத்திற்குரியவராகார். நல்லொழுக்கமில்லாத ஜ்யேஷ்டனுமே பாகத்திற்குத்தகாதவன். கனிஷ்டனுக்குச் சொல்லவேண்டுமா? ஜ்யேஷ்டன் கனிஷ்டர்களுக்குக்கொடாமல் தான் தனக்குவரும்படியைச் செய்துகொள்ளலாகாது. தகப்பனுடையசொத்துத் தம்பிக்குமுண்டு. வழிநடப்பவனுக்குக் கால் [1]ஓய்ந்துபோவதுதான் பலன். தனக்குக்கிடைத்ததைத் தானடையவேண்டும். இஷ்டப்படாவிட்டால் அதைக் கொடுக்கவேண்டாம். அவிபக்தஸகோதரர்கள் சேர்ந்துமுயற்சிசெய்தால் பாகங்கொடுக்கவேண்டும். பிதாவானவன் புத்திரர்களுக்குவற்றக்குறைவாகப் பாகம் ஒருகாலும் கொடுக்கலாகாது. ஜ்யேஷ்டனும் கெட்டவர்களாயிருந்தாலும் நல்லவர்களாயிருந்தாலும் இளையவர்களை அவமதிக்கலாகாது. பெரியோர்கள் பிழை பொறுக்கவேண்டும். அவர்களால் பொறுக்கவுமுடியும். பெண்ணாயிருந்தாலும் பிராயத்திற்சிறியவனாயிருந்தாலும் அவர்களிடத்தில் நல்லொழுக்கத்தைக் கண்டால் அதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். தர்மமாகக்கிடைத்த பொருள்தான் சிலாக்கியமென்றுசொல்லுகின்றனர். அதைவிதிப்பவர் [2]மூவரென்று அறியப்பட்டிருக்கின்றனர். கௌரவத்தில் ஓர் [3] உபாத்தியாயர் பத்து [4]ஆசாரியர்களுக்கு மேற்பட்டவர். பத்து உபாத்தியாயர்களுக்குமேற்பட்டவன் தந்தை. பத்துத்தந்தைகளுக்கும் அல்லது பூமிமுழுதுக்குமே மேற்பட்டவள் தாய். தாய்க்குச் சமமான குருவில்லை. தாய் எல்லாரிலும் சிறந்தவளாயிருப்பதனாலே

1 ஜ்யேஷ்டன் வரும்படி ஸம்பாதிப்பது பொதுவுக்காகவேயன்றி அவனுக்குமட்டுமென்று என்பது.

2 மாதா, பிதா, உபாத்தியாயர்.

3 கற்பிப்பவர்.

4 மந்திரோபதேசம்செய்பவர்

தான் அவனைக் குருவென்று நினைக்கின்றனர். பாரதனே! தந்தை யிறந்தபின் ஜ்யேஷ்டஸகோதரன் தந்தைக்குச்சமமானவன். இளைய வர்களுக்கு ஜீவனத்தைக்கற்பிப்பவனும் அவர்களைக்காப்பாற்றவேண் டியவனும்அவன்தானே! கனிஷ்டர்களனைவரும் அவனைநமஸ்கரித்து அவன்மனத்திற்கு ஏற்றுஇருக்கவேண்டும். பிதாவைப்போல் அவனை அடுக்கவேண்டும். பாரதனே! தந்தைதாய்இருவரும் தேகத்தை உண்டுபண்ணுகின்றனர். [1]ஆசாரியனால்உண்டாக்கப்பட்ட ஜன்மமா னது உண்மையானது. அதற்கு மூப்புஇறப்புக்கள் இல்லை. பரத ஸ்ரேஷ்டனே! ஜ்யேஷ்டசகோதரி மாதாவுக்குச் சமமானவள். ஜ்யே ஷ்டசகோதரன்மனைவியும் அவன்குழந்தையாயிருக்கையில் அவனி டம் ஸ்தன்யபானம்செய்திருப்பாளாயின் தாயைப்போலவேயாவாள்" என்றார்.

நூற்றறுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உபவாஸத்தின் பலன்.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! எல்லாவருணத்தாருக்கும் மிலேச் சர்களுக்கும் உபவாஸத்தில் எண்ணமிருக்கிறது. அதற்குக்காரணம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. பிராம்மணர்களாலும் க்ஷத்திரியர்களா லும் நியமங்கள் செய்யப்படவேண்டியவையென்று நமக்குக்கேள்வி. பிதாமஹரே! அவர்களுக்கு உபவாஸத்தில் என்னபுண்ணியமிருக்கி றது? ராஜரே! எல்லாருக்குமுள்ளநியமங்களையும் உபவாஸங்களையும் பற்றிச் சொல்லக்கடவீர். ஐயா! உபவாஸம்செய்பவன்என்னகதியை அடைவான்? உபவாஸம் சிறந்தபுண்ணியமும் சிறந்தபரிசுத்தமுமாயி ருக்கிறதே. புருஷஸ்ரேஷ்டரே! இங்கே உபவாஸமிருப்பதனால் மனிதன் என்னபயனையடைகிறான்? எப்படி பாபத்தினின்றுவிடுபடு கிறான்? பரதஸ்ரேஷ்டரே! தர்மத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் மற்று முள்ளபுண்ணியலோகங்களையும் எப்படியடைகிறான்? ராஜரே! உப வாஸமிருந்தபின் என்னசெய்யவேண்டும்? எந்தத்தர்மத்தினால் நல மானஸ்ரேயஸ்ஸுக்களை அடையலாம்? எனக்குச்சொல்லும்" என்று கேட்டார். இவ்வாறுகேட்கும் தர்மந்தெரிந்தவரும் குந்திபுத்திரரு

---

[1] இங்கு 'ஆசார்யன்' என்பது உபாத்தியாயருக்கும் மந்த்ரோபதேசம் செய்தவருக்கும் பொது.

மான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, தர்மத்தின்நுட்பம்அறிந்தவரும் சந்தனுவின்புத்திரருமானபீஷ்மர் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

"மஹாராஜனே! இந்தவிஷயம் முற்காலத்திலேயே நான்கேள்விப்பட்டதுதான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிரம்மாவின்புத்திரரும் தவத்தையே தனமாகவுடையவருமாகிய அங்கிரஸென்னுமுனிவரிடத்தில் உபவாஸம்செய்வதிலுள்ள சிறந்தகுணங்களைப்பற்றி நீ என்னைக் கேட்டபடியே நான்கேட்டேன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அக்னியில் பிறந்தவரும் சிறந்தமகிமையுள்ளவருமானஅந்தரிஷி என்னால் இந்தக் கேள்விகேட்கப்பட்டபோது உபவாஸம்செய்வது புண்ணியமென்பதைப்பற்றிச் சொன்னார். அதைச் சொல்லுகிறேன். கௌரவரை விருத்திபண்ணுகிறவனே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பிராம்மணர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்கும் மூன்றுதினங்கள் உபவாஸம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று இரண்டு மூன்றுதினங்களும் உபவாஸம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் அறியாமையினால் மூன்றுதினம் அல்லதுஇரண்டுதினம்உபவாஸம்செய்வராயின் அவ்வுபவாஸங்களுக்குப் பலனில்லை. [1]நாலாவதுகாலத்தில் புசிப்பதை விடுவதுதான் வைசியனுக்கும்சூத்திரனுக்கும் விதிக்கப்பட்டிருப்பது. அவர்களுக்கு மூன்றுதினஉபவாஸம் தர்மந்தெரிந்த வைதிகர்களால் விதிக்கப்படவில்லை. பாரதனே! பஞ்சமியிலும் ஷஷ்டியிலும் பௌர்ணமியிலும் மனத்தையும்இந்திரியங்களையுமடக்கி ஒருவேளைபோஜனத்தோடு உபவாஸமிருப்பவன் பொறுமையும் அழகும் தேகத்தில் நல்லமணமுமுள்ளவனாகப் பிறப்பான். பஞ்சமி ஷஷ்டி இரண்டுதினங்களும் உபவாஸமிருந்து வீட்டில் பிராம்மணர்களைப்புசிப்பித்துத் தேவர்களைப்பூஜிக்கும் புத்திசாலியானவன் ஸந்ததியில்லாதவனாகவும் ஏழையாகவும் ஒருகாலுமிரான். கௌரவனே! கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் அஷ்டமியிலும் சதுர்த்தசியிலும் [2]உபவாஸமிருப்பதனால்வியாதியற்றவனாகவும் சூரனாகவும் பிறப்பான். மார்கழிமாதத்தை ஒருவேளை போஜனத்தோடுபோக்கித் தன்சக்தியளவு பிராம்மணர்களைப்புசிப்பிப்பவன் வியாதிகளாலும் பாவங்களாலும் விடப்பட்டு எல்லாநன்மைகளும் நிரம்பினவனாகிக் கிருஷிசெய்து எல்லாப்பயிர்களும்செழித்துத் தனதானியங்கள் மிகுதியாகப்பெற்றவனாவான். குந்திபுத்திரனே!

1 பிராத, ஸங்கவ, மத்தியான்ன, அபரான்ன என்னும் நாலுகாலங்களையும் தள்ளி ஸாயங்காலத்தில் அதாவது, இருபத்தைந்துநாழிகைக்குமேல், புஜிப்பது.

2 ஒருவேளை போஜனத்தை உபவாஸமென்றுகொள்க.

தைமாஸத்தை ஒருவேளைபோஜனத்துடன் போக்குகிறவன் சிறந்த பாக்கியமும் அழகும் புகழுமுள்ளவனாகப் பிறப்பான். பித்ருபக்தியுடன் மாசிமாதத்தை ஒருவேளைபோஜனத்துடன் கடத்துகிறவன் செல்வம்நிரம்பினவீட்டிற் பிறந்து சுற்றத்தார்களெல்லாரும் விரும்பும்தகுதியை அடைவான். பங்குனிமாஸத்தை ஒருவேளை உணவோடு கடத்துகிறவன் பாக்கியமும் அழகும் புகழுமுள்ளவனாகப் பிறப்பான்; ஸ்திரீகள்விரும்பத்தக்கவனாவான். அவர்கள் அவனுக்குவசப்படுவார்கள். சித்திரைமாஸத்தை நியமத்துடன் ஒருவேளைபோஜனத்தினால் கடத்துகிறவன் பொன்னும்மணியும் முத்தும்நிரம்பின பெரியகுலத்திற் பிறக்கிறான். இந்திரியங்களைஜயித்து ஒருவேளைபோஜனத்தினால் வைகாசிமாதத்தைக்கடத்தும் ஆணாகட்டும் பெண்ணாகட்டும் தம்குலத்தோரில்சிறந்தவராவார். ஆனிமாதத்தை ஒருவேளைபோஜனத்தோடுகடத்தும்புருஷனும் ஸ்திரீயும் ஒப்பற்ற சிறந்தஐசுவரியத்தையடைவார். சோம்பலில்லாமல் ஆடிமாதத்தில் ஒருவேளைபோஜனத்தோடிருப்பவன் தானியங்களையும் தனங்களையும் புத்திரர்களையும் மிகுதியாக அடைந்தவனாவான். ஆவணிமாதத்தை நியமத்துடன் ஒருவேளைபோஜனத்தினாற் போக்குகிறவன் அழகும்செல்வமுமுள்ளவனாய் எக்காலமும் ஸுகமாயிருப்பான்; அநேகமனைவிகளும் புத்திரர்களும் மிகுதியானதனங்களுமுள்ளவனாவான். புரட்டாசிமாதம்ஒருவேளைஆகாரத்துடனிருக்கும்மனிதன் பசுக்கள்நிரம்பின அழியாதபெருஞ்செல்வத்தை அடைவான். ஐப்பசிமாதத்தை ஒருவேளைபோஜனத்தினாற் கழிப்பவன் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் வாகனங்கள்நிரம்பினவனும் அனேக புத்திரர்களுள்ளவனுமாவான். கார்த்திகைமாஸமெல்லாம் ஏகபோஜனம்செய்யும்மனிதன் சூரனும் அநேகமனைவியுள்ளவனும் புகழுள்ளவனுமாவான். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! இவ்வாறு உபவாஸமிருக்கும் மாஸங்களைப்பற்றிச் சொன்னேன். ராஜனே! தினங்களின்நியமங்களைப்பற்றியும் சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! ஒவ்வொருபக்ஷமும் ஆனபிறகு அன்னத்தைப்புசிப்பவன் பசுக்களும் புத்திரர்களும்நிரம்பித் தீர்க்காயுளுள்ளவனாவான். ஒவ்வொருமாஸத்திலும் மும்மூன்றுதினங்களாகப் பன்னிரண்டுவருஷம் உபவாஸமிருப்பவன் சத்துருவில்லாமலும் மனத்துயரமில்லாமலும் ஒருகூட்டத்தலைவனாயிருப்பான். பரதஶ்ரேஷ்டனே! முன்சொன்னநியமங்களெல்லாம் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் செய்யவேண்டியவை. இந்தநியமங்களின் முறையைச்சொன்னேன். அரசனே! காலையிலும்மாலையிலும் போஜனம்செய்து இடையில் ஜலபானமும்செய்யாமலும் எப்போதும்அஹி

ம்ஸையை நியமமாகவைத்துக்கொண்டும் அக்நிஹோத்ரம்செய்துகொண்டுமிருப்பவன் ஆறுவருஷங்களிற் பயன்பெறுவானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. அவன் அக்நிஷ்டோமயாகத்தின் பலனை அடைவான். அந்தப்புண்ணியசாலியான மனிதன் பாவமற்றவனுகி ஆயிரக்கணக்கானஸ்திரீகள் நிரம்பினதும் ஆடல்பாடல்கள்முழங்குவதுமான அப்ஸரஸுகளின்லோகத்தில் உல்லாஸமாயிருப்பான்; சிறந்தபொன்னின் ஒளியினுல்விளங்கும் விமானத்தில்ஏறி ஆயிரம்வருஷத்திற்குக்குறையாமல் பிரம்மலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். அதுஆனபின், இவ்வுலகத்திற்குவந்து சிறந்தமகிமையையும் அடைவான். ஒருவருஷம் முழுதும் தினத்திற்கு ஒருவேளைபோஜனத்துடனிருக்கும் மனிதன் அதிராத்ரமென்னும் யாகத்தின் பலனைஅடைவான்.அவன்முப்பதினுயிரம்வருஷகாலம் ஸ்வர்க்கலோகத்திற் கொண்டாடப்படுவான். அது ஆனபின், இல்வுலகத்திற்குவந்து சிறந்தமகிமையை அடைவான். ஒருவருஷகாலம்முழுதும் நாலாவதுநாள்போஜனம்செய்துகொண்டு அஹிம்ஸையையும் ஸத்தியத்தையும்விடாமற் புலன்களையடக்கியிருப்பவன் வாஜபேயயாகத்தின்பலனை அடை வான்; முப்பதினுயிரம்வருஷகாலம் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். குந்திபுத்திரனே! ஆருவதுநாள்புசித்துக்கொண்டு ஒருவருஷம்போக்கினமனிதன் அஸ்வமேதயாகத்தின்பலனை அடைவான். அவன் சக்கரவாகங்கள் கட்டினவிமானத்தில் ஏறிச்செல்வான்; நாற்பதினுயிரம்வருஷங்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் மகிழ்ந்திருப்பான். ராஜனே! ஒருவருஷம் எட்டாவது நாள் போஜனத்தோடு ஜீவித்திருக்கும்மனிதன் கவாமயனயாகத்தின் பலனைஅடைவான். ஹம்ஸபக்ஷிகளும் ஸாரஸபக்ஷிகளும் கட்டினவிமானத்தில் ஏறிச்செல்வான். அவன் ஐம்பதினுயிரம் வருஷகாலம் ஸ்வர்க்கத்தில் மகிழ்ந்திருப்பான். வேந்தனே! ஒவ்வொரு பக்ஷமானபின் புசித்துக்கொண்டு ஒருவருஷமிருப்பவனுக்கு ஆறு மாஸத்திய உபவாஸத்தின் பலனுண்டென்று பகவானுன அங்கிரஸ் சொன்னுர். அவன் அறுபதினுயிரவருஷகாலம் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வஸிப்பான். ராஜனே! அவன் தூங்கிப் பலவகைஇனியவையும் தூரக்கேட்பவையுமான வீணை [1]வல்லகி வேணு என்னும் வாத்தியங்களின்முழக்கங்களினுல் எழுப்பப்படுவான். அப்பா! அரசனே! மாஸத்திற்கொருதரம் ஜலபானம்செய்துகொண்டு ஒருவருஷமிருப்பவன் விஸ்வஜித்தென்னும் யாகத்தின் பலனைஅடைவான். அவன் சிங்கங்களும் புலிகளும்கட்டின விமானத்திலேறிச்செல்வான்; எழு

1 வீணையின் ஒருவகை.

பதினாயிரம்வருஷங்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் மகிழ்ந்திருப்பான். புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! ஒருமாஸத்திற்குமேல் உபவாஸம் விதிக்கப்படவில்லை. குந்திபுத்திரனே! தர்மந்தெரிந்தவர்கள் உபவாஸத்தின்விதியை இவ்வாறு சொல்லுகின்றனர். வியாதியுங்களைப்பும்இல்லாமல் உபவாஸம்செய்பவன் ஒவ்வோர்உபவாஸத்திலும் யாகபலனையடைவது திண்ணம். அவன் ஹம்ஸங்கள் கட்டினவிமானத்திலேறி ஸ்வர்க்கத்திற்குச்செல்வான். பிரபுவே! நூறுபிரம்வருஷகாலம் அவன் ஸ்வர்க்கத்தில் மகிழ்ந்திருப்பான். நூறுஅப்ஸரஸுகளும் தேவகன்னிகைகளும் அந்தமனிதனை மகிழ்விப்பர். பிரபுவே! களைத்திருந்தும் வியாதியோடிருந்தும் உபவாஸம்செய்பவன் நூறுபிரம்வருஷங்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் மகிழ்ந்திருப்பான்; தூங்கினபோது மேகலைகள்சிலம்புகளின்ஒலிகளினால் எழுப்பப்படுவான்; ஆயிரம்ஹம்ஸங்கள்கட்டின விமானத்திலேறிச் செல்வான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! சென்றபின் நூற்றுக்கணக்கானஸ்திரீகளின்கூட்டத்தில்விளையாடிக்கொண்டிருப்பான். உபவாஸமானது சக்தியில்லாதவனுக்குச் சக்திகொடுப்பதாகவும் புண்பட்டவனுக்குப் புண்ணாற்றுவதாகவும் நோயுள்ளவனுக்கு மருந்துகளின்வகைகளாகவும் கோபித்தவனுக்குக் கோபத்தைத்தெளிவிப்பதாகவும் வறுமையினால்கஷ்டப்படுகிறவனுக்குத் திரவியங்களைக்கொடுப்பதாகவும் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், செல்வங்களினால் ஸுகமாக வளர்ந்தவர்களுக்கு இது பிடிக்காது. ஆதலால், அந்தஉபவாஸமிருக்கும்புருஷன் நோயற்றவனாகவும் நினைத்தது கைகூடிவந்தவனாகவும் பாபம்நீங்கினவனாகவும், தேகம்விட்டபின் பரிசுத்தனாகி அலங்காரங்கள்செய்துகொண்டு நினைத்தபடிசெல்வதும் அனேகஸ்திரீகள்நிரம்பினதும் பொன்னிறமாகவிளங்குவதுமான விமானத்திலேறி இனிமையாகச்சஞ்சரித்துக்கொண்டுஉபவாஸத்தின்பலனை அனுபவிப்பான். அப்படிப்பட்டமனிதன் இளஞ்சூரியன்போலவும் சந்திரன்போலவும் பிரகாசிப்பதும், வைடூரியங்களும் முத்துக்களும் இழைக்கப்பட்டதும், வீணைகளும் முரசுகளும் உயர்ந்தமணிகளும்ஒலிப்பதும், கொடிகளும் விளக்குக்களும்பிரகாசிப்பதும்,ஆயிரம்ஸ்திரீகள்உடனிருப்பதுமானவிமானத்தில் ஸுகமாகவிளங்குகிறான். பாண்டவனே! அவன் தேகத்திலுள்ளமயிர்க்கால்கள் எத்தனையோ அத்தனையாயிரம்வருஷங்கள் அவன் ஸ்வர்க்கத்தில் மகிழ்ந்திருப்பான். வேதத்திற்குமேலான சாஸ்திரமில்லை. தாய்க்குச்சமமானகுருவில்லை. தர்மத்திற்குமேலான லாபமில்லை. உபவாஸத்திற்குமேலானதவமில்லை. பிராம்மணர்களைவிட மேலுசத்தம் இங்குமில்லை; ஸ்வர்க்கத்திலுமில்லை. ஆதலால், உப

வாஸத்திற்குஒப்பானதவமும் கர்மமுமில்லை. சாஸ்திரப்படி உபவாஸ மிருந்துதான், தேவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தனர். ரிஷிகளும் உபவாஸங்களாலேதான் சிறந்த தவஸித்தியை அடைந்தனர். சிறந்த ஞானியானவிஸ்வாமித்திரர் அநேகமாயிரம்தேவவருஷங்கள் ஒருவே ளைபோஜனத்தோடு பொறுத்திருந்தார். அதனால், அவருக்குப் பிராம் மணத்துவம்வந்தது. ச்யவனர், ஜமதக்னி, வஸிஷ்டர், கௌதமர், ப்ருகு இந்தமஹரிஷிகளனைவரும் உபவாஸத்தைப்பொறுத்ததினாலே தான் தேவலோகத்தையடைந்தனர். இந்தவிஷயம் முதலில் அங்கிர ஸினால் மஹரிஷிகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. இதை நித்யமாகஉப தேசிப்பவன் துன்பத்தையடையான். குந்திபுத்திரனே! அங்கிர ஸென்னும்மஹரிஷியினால் ஒழுங்காகமுதலில்தெரிவிக்கப்பட்டதாகிய இந்தஉபவாஸவிதியை எப்போதும் படித்துக்கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டுமிருக்கும்மனிதனுக்குப் பாவமிராது. அவன் எல்லாத்துய ரங்களாலும் விடப்படுவான். அவனுடையமனம் குற்றங்களால் ஆக் கிரமிக்கப்படாது. அவன் விலங்குஜாதியில்பிறந்தவற்றின் பாஷையை யும் அறிவான். அந்த உத்தமமானமனிதன் அழிவில்லாதபுகழை அடைவான்" என்றார்.

நூற்றறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(யாகஞ்செய்யஅசக்தர் உபவாஸங்களாலேயே யாகபலனை அடைவரென்பது.)

யுதிஷ்டிரர், "மஹாத்மாவும் பிதாமஹருமானஉம்மால் சாஸ்திரப் பிரகாரம் செய்யவேண்டியயாகங்களும் அவற்றின்சிறப்புக்களும் இம் மையிலும்மறுமையிலும்அவற்றிற்குள்ளபயன்களும் முழுதும்சொல் லப்பட்டன. பிதாமஹரே! அந்தயாகங்கள் ஏழைகள்செய்யமுடியா தவை. யாகங்களுக்குஅனேககருவிகளும் அநேகதிரவியஉதவிகளும் மிகுதியாகவேண்டும். பிதாமஹரே! அரசர்களாவது ராஜகுமாரர்க ளாவது அவற்றைச் செய்யக்கூடும். பொருளில்லாதவரும் குணமில் லாதவரும் மனிதருதவியில்லாமல் தனித்திருப்பவரும் அவற்றைச் செய்யமுடியாது. பிதாமஹரே! ஏழைகளும் பொருள்குறைந்தவரும் சிறப்பில்லாதவரும் ஜனச்சேர்க்கையின்றித் தனித்திருப்பவரும் எப்

போதும்செய்யக்கூடியதும் இந்தயாகங்களுக்குச் சரியானபயனுள்ள தும் எதுவோ அதை எனக்குச் சொல்லும்'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

''யுதிஷ்டிரனே! இந்தஉபவாஸத்தினுடையபலன்தான் யாகபல னுக்குச்சமமானதென்று அங்கிரஸென்னும்முனிவர் சொல்லியிருக் கிறார். அந்தஉபவாஸமுறையைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். காலையி லும்மாலையிலும் புசித்து இடையில்ஜலபானமும்செய்யாமலும் பிரா ணிகளை ஹிம்ஸிக்காமலும் நித்தியமும் அக்நிஹோத்திரம்செய்து கொண்டுமிருப்பவன் ஆறுவருஷங்களில்பலனை அடைவானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. அந்தமனிதன் உயர்ந்தபொன்னிறமானவிமானத்தை அடைவான். ஆடல்பாடல்கள்முழங்குவதும் அக்நிக்கொப்பானதும் தேவஸ்திரீகளிருக்குமிடமுமாகிய பிராம்மலோகத்தில் பத்துக்கோடி வருஷங்கள் வஸிப்பான். மூன்றுவருஷகாலங்கள் நித்யமும் ஏக போஜனம்செய்துகொண்டு தன்தர்மபத்தினியிடத்திலேயே நிய மத்தோடிருப்பவன் அக்நிஷ்டோமயாகத்தின் பலனை அடைவான். மிகுந்தபொருள்தக்ஷிணைகளோடுகூடியயாகத்தை இந்திரனுக்குப்பிரி யமாகச்செய்கிறவன்போலவே ஸத்தியமும்தானமுமுள்ளவனும் பிரா ம்மணர்களிடத்தில்அன்புள்ளவனும் பொறாமைப்படாதவனும் சிர மத்தைப்பொறுப்பவனும் ஐம்புலன்களையுமடக்கினவனும் கோபத் தைஜயித்தவனுமாயிருப்பவன் உயர்ந்தகதியை அடைவான். அவன் வெண்மேகம்போன்றதும் ஹம்ஸங்கள்கட்டப்பட்டதுமானவிமானத் தில் அப்ஸரஸுகளுடன்கூட இருநூறுகோடிவருஷங்கள் இருப் பான். இரண்டாவதுஇரண்டாவதுநாள் ஒருவேளை போஜனம்செய்து கொண்டும் நித்தியம்அக்நிஹோத்திரம் செய்துகொண்டும் விடியற் காலத்தில் கண்விழித்துக்கொண்டும் பன்னிரண்டுவருஷகாலமிருப்ப வன் அக்நிஷ்டோமயாகத்தின் பலனை அடைவான். அந்தமனிதன் ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸபக்ஷிகளும் கட்டினவிமானத்தை அடைவான்; சிறந்தஸ்திரீகளால்சூழப்பெற்று இந்திரலோகத்தில்வஸிப்பான். மூன் றாவதுமூன்றாவதுநாள் ஏகபோஜனம்செய்துகொண்டும் நித்தியமாக அக்நிஹோத்திரம் செய்துகொண்டும் காலையில்எழுந்துகொண்டும் பன்னிரண்டுமாதங்களிருப்பவன் அதிராத்திரமென்னும் யாகத்தின் பலனை அடைவான். அந்தமனிதன் மயில்களும்ஹம்ஸங்களும்கட் டினவிமானத்தை அடைவான். ஸப்தரிஷிகளின்லோகத்தில் அப்ஸர ஸுகளுடன்கூட எப்போதும் வஸிப்பான். முப்பதுகோடிவருஷங் களுக்குப்பிறகுதான் அவன் அதைவிட்டுத் திரும்புவானென்றுஅறி

கின்றனர். நாலாவதுநாள் ஏகபோஜனம்செய்து எப்போதும் அக்நி ஹோத்திரம்செய்துகொண்டு பன்னிரண்டுமாதங்களிருப்பவன் வாஜபேயயாகத்தின் சிறந்தபலனை அடைவான்; இந்திரகன்னிகைகள் கொண்டுவரும்விமானத்தை அடைவான். ஸாகரத்தூர்குஆக்கரையிலுள்ள இந்திரலோகத்தில்வஸித்துக்கொண்டு தேவராஜனான இந்திரனுடையவிளையாட்டுக்களை எந்தக்காலங்களிலும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். ஐந்தாவதுதினத்தில் ஏகபோஜனம்செய்துகொண்டும் எப்போதும் அக்நிஹோத்திரம்செய்துகொண்டும் ஆசையற்றவனும் ஸத்தியம்தவருதவனும் பிராம்மணர்களிடத்தில் அன்புள்ளவனும் ஹிம்ஸைசெய்யாதவனும் பொருமையில்லாதவனும் பாவம்செய்யாதவனுமாகப் பன்னிரண்டுமாதங்களிருப்பவன் த்வாதசாஹமென்னும் யாகத்தின் பலனை அடைவான். பொன்மயமானதும் ஹம்ஸங்கள்கட்டினதுமாகிய திவ்யவிமானத்தையும் அனேகம் ஸூர்யர்கள்போலப் பிரகாசிக்கும் வெண்மையானகிருகத்தையும் அடைவான். ஐயாயிரத்து நூறுகோடிவருஷங்கள் அவ்வுலகத்தில் அவன் ஸுகமாக வஸிப்பான். ஆருவதுநாள் ஏகபோஜனம்செய்துகொண்டும் நித்தியம்அக்னிஹோத்திரம்செய்துகொண்டும் மூன்றுகாலமும் ஸ்நானம் செய்துகொண்டும் பிரம்மசாரிவிரதமாகவும் பொருமையில்லாமலும் பன்னிரண்டுமாதங்களிருப்பவன் கவாமயனமென்னும்யாகத்தின் சிறந்தபலனை அடைவான். ஹம்ஸங்களும்மயில்களும்கட்டினதும்பொன்னிறைற்செய்யப்பட்டு அக்கியின்ஜ்வாலைபோலப்பிரகாசிப்பதுமான சிறந்தவாகனத்தை அடைவான்; அப்ஸரஸுகளின்மடிகளிற்படுத்துச் சிலம்புகள்மேகலைகளின்ஒலிகளினால் எழுப்பப்படுவான். ஆயிரத்தறுநூற்றெண்பதுகோடியே ஐந்துலக்ஷம்வருஷங்களும் நூறுகரடியின் தேகத்திலுள்ளரோமங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவுவருஷகாலமும் பிரம்மலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். ஏழாவதுநாள் ஏகபோஜனம் செய்துகொண்டும் நித்யம்அக்நிஹோத்ரம்செய்துகொண்டும் மௌனவிரதத்தையும் பிரம்மசாரிவிரதத்தையும் அனுஷ்டித்துக்கொண்டும் புஷ்பசந்தனங்களையும் மதுமாம்ஸங்களையும்விட்டும் பன்னிரண்டுவருஷகாலமிருக்கும்மனிதன் ஸப்தமருத்துக்களின் லோகத்திற்கும் இந்திரலோகத்திற்கும் போவான். ஆங்காங்கு நினைத்தவையெல்லாம் பெற்றுத் தேவகன்னிகைகளால் அழைத்துக்கொண்டுபோகப்படுகிருன். மிகுதியானபொன்தக்ஷிணைகளோடுகூடிய யாகத்தின்பலனை அம்மனிதன்அடைகிருன்;எண்ணிறந்தவருஷகாலம்அவ்வுலகங்களில் மகிழ்ந்திருக்கிருன். எட்டாவதுநாள் புசித்துக்கொண்டும் நித்தியம்

தேவதாபூஜையும் அக்நிஹோத்திரமும்செய்துகொண்டும் ஒருவருஷம் பொறுமையோடிருக்கிறமனிதன் பௌண்டரீகயாகத்தின் சிறந்தபலனை அடைவான்; தாமரைமலர்நிறமுள்ள விமானத்திலேறுவான். தேகத்திற்பளபளப்புள்ளவர்களும் இளமையினாலும் அழகினாலும்விளங்குகிறவர்களும் சிலர் பொன்போலப்பசுமைநிறமும் வேறுசிலர் கறுத்தநிறமுமுள்ளவர்களுமான அநேகம்பெண்களையடைவது நிச்சயம். ஒன்பதாவதுநாள் புசித்துக்கொண்டும் அக்கிஹோத்திரம்செய்துகொண்டும் ஒருவருஷத்தில் பன்னிரண்டுமாதங்களுமிருப்பவன் ஆயிரம் அஸ்வமேதயாகங்களின் சிறந்தபலனை அடைவான். அந்தமனிதன் வெண்டாமரைமலர்போலப் பிரகாசிக்கும் விமானத்தை அடைவான். மத்தியான்னசூரியனைப்போலவும் ஜ்வலிக்கின்றஅக்நியைப்போலவும் பிரகாசிக்கின்றவரும் தெய்வலோகப்பூமாலைகளை யணிந்தவருமாகிய ருத்திரகன்னிகைகளினால் நித்தியமானமேலுலகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகப்படுவான்; நாறாயிரங்கோடியே பதினெண்ணாயிரம் வருஷங்களும் ஒருகல்பமும் அவ்வுலகங்களில் மகிழ்ந்திருப்பான். வருஷம்பன்னிரண்டுமாதங்களும் ஒவ்வொருபத்தாவதுநாளும் புசித்துக்கொண்டும் அக்நிஹோத்திரத்தை நித்தியமாக விடாமற்செய்துகொண்டுமிருப்பவன் எல்லாப்பிராணிகளின் மனங்களையும் கவருவதாகிய பிரம்மகன்னிகைகளிருக்கும் உலகத்தில் ஆயிரம் அஸ்வமேதங்களின்சிறந்தபலனை அனுபவிப்பான். கருநெய்தல்நிறமும் செந்தாமரைநிறமுமுள்ள அழகுள்ள கன்னிகைகள் அம்மனிதனை எப்போதும் உல்லாஸப்படுத்துவார்கள். (அவன்) ஆகாயத்தில் சுழல்போலச்சுற்றுவதும் கடலலைகள்போலவிளங்குவதுமான மண்டலாவர்த்தமென்னும் உத்தமமான விமானத்தை வாகனமாகஅடைவான்; பலவகை ரத்தினங்களின் மாலைகள் ஒளிப்பதும் சங்கநாதங்கள் முழங்குவதும் ஸ்படிகமயமும்சிறந்தவைரமயமுமாகிய தூண்களும் மேடைகளுமுள்ளதும் ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸங்களும் வாகனங்களாகக் கட்டப்பட்டதுமான பெரியவிமானத்திலேறுவான். பதினோராவது நாள்வந்தபோது அன்னத்தைப்புசித்தும் எப்போதும் அக்நிஹோத்திரம்செய்தும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் பிறர்மனைவியைவிரும்பாமலும் தாய்தந்தையர்களுக்காகக்கூடப் பொய்சொல்லாமலும் பன்னிரண்டுமாதங்களிருப்பவன் விமானத்திலிருக்கும் சிறந்தசக்தியுள்ள மஹாதேவரை அடைவான்; ஆயிரம்அஸ்வமேதங்களின்சிறந்தபலனை அனுபவிப்பான்; பிரம்மாவினுடைய விமானமும் வந்திருப்பதைக் காண்பான். பொன்னிறமுள்ளவர்களும் அழகுள்ளவர்களுமான

கன்னிகைகள், தேவலோகத்தில் மனத்தைக்கவர்வதாகிய ருத்திரர்களின்லோகத்திற்கு அவனை அழைத்துக்கொண்டுபோவார்கள். (அவன்) ஆயிரம்லக்ஷங்கோடிவருஷங்களும் எண்ணிறந்தவருஷங்களும்பிரளயகாலத்திலும் அங்கேவஸிப்பான்; தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும்பூஜிக்கப்பட்ட சங்கரரைத் தினந்தோறும் நமஸ்கரிப்பான். ஒவ்வொருநாளும் அவர் அவனுக்குத் தரிசனங்கொடுப்பார். பன்னிரண்டாவதுநாள் வந்தபிறகு அன்னத்தைப்புசித்து நியமத்துடன் அக்கிஹோத்திரம்செய்து பன்னிரண்டுமாதகாலங்களிருப்பவன் ஸர்வமேதமென்னும் யாகத்தின் பலனை அடைவான். பன்னிரண்டு சூரியர்களினாலும் அவனுக்கு விமானம் செய்யப்படுகிறது. ராஜனே! மிக்கவிலையுள்ள மணிகளாலும் முத்துக்களாலும் பவழங்களாலும் விளங்குவதும், சூரியனுடையஒளியினால் நாலுபக்கமும் சூழப்பெற்றதும், யானைகள்போகும் வீதிகள்நிரம்பினதும், மயில்களும் சக்கரவாகங்களும் கூவுவதினால்விளங்குவதும், உயர்ந்தமேல்மாடிகளுள்ளதும், ஆண்பெண்களாற் சூழப்பெற்றதுமான ஸ்தானம்பிரம்மலோகத்தில் எப்போதும் அவனுக்கு நிலையாகவிருக்கும். தர்மந்தெரிந்த மகானுபாவரான அங்கிரஸ்மஹரிஷி இவ்வாறு சொன்னார். பதின்மூன்றுவதுநாள் வந்தபிறகு போஜனம்செய்துகொண்டு பன்னிரண்டு மாஸங்களிருப்பவன் தேவஸத்ரமென்னும் யாகத்தின்பலனை அடைவான். அந்தமனிதன் பொன் ரத்தினக்குவியல்களும் தேவலோகத்திய ஆபரணங்களும் அலங்காரமாகவிளங்குவதும், தேவகன்னிகைகள் நிரம்பினதும், தேவவாத்தியங்கள்முழங்குவதும்,பரிசுத்தமணம் வீசுவதுமான ரக்தபத்மோதயமென்னும் விமானத்தை அடைவான்; அவ்விடத்தில் இரண்டு [1]சங்குகள், இரண்டுபதாகைகள், நூறாயிரம் [2]பத்மம், அவ்வளவு [3]ஸமுத்திரம்என்னும் எண்களுள்ள பிரளயங்களும் கல்பங்களும் வஸிப்பான்; கந்தர்வர்களின் கீதமுழக்கம் பேரிவாத்தியங்கள் பணவவாத்தியங்கள் இவற்றின்முழக்கங்களுடன் அங்குள்ள தேவகன்னிகைகளினால் துதிக்கப்பட்டு உல்லாஸம்செய்விக்கப் படுகிறான். பதினாலாவதுநாள் நிரம்பும்போது அன்னத்தைப்புசித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டுமாஸங்களிருப்பவன் மஹாமேதயாகத்தின் பலனை அடைவான். உவமையற்றஅழகும் இளமையுமுள்ள தேவகன்னிகைகள் பளபளவென்று பிரகாசிக்கும் பொன்னாலாகியதோள்வளைகளைத்தரித்து அலங்காரங்கள்செய்துகொண்டுவிமானங்களிலேறி அவனிடம் வருவார்கள்.அவன் அந்தஅந்த இடங்களிலும் ஹம்ஸங்களின்

1 பத்துலக்ஷம்கோடி. 2 நூறுகோடி. 3 நூறுலக்ஷம்கோடி.

இனியகூவுதல்களாலும் சிலம்புகள்மேகலைகளின் ஒலிகளாலும் எழுப்பப்படுவான். கங்கையின்மணல்நிரம்பினதும்தேவகன்னிகைகள்இருக்கும்இடமுமாகியஅவ்வுலகத்தில் அதிகவருஷங்கள் வஸிப்பான். ஒருபக்ஷம்நிரம்பும்போது ஒருவேளைபுசித்து இந்திரியங்களைஜயித்து நித்தியம்அக்நிஹோத்திரம்செய்துகொண்டு பன்னிரண்டுமாஸங்களிருப்பவன் ஆயிரம்ராஜஸூயயாகங்களின் சிறந்தபலனை அடைவான்; ஹம்ஸங்களும்மயில்களும்கட்டினதிவ்யவிமானங்களில் ஏறுவான். அநேகரத்தினங்களாற்செய்யப்பட்ட வட்டங்களினால் விசித்திரமானதும் பொன்னால்மூடப்பட்டதும் சிறந்தஆபரணங்களினால்விளங்கும் உயர்ந்தபெண்களினால்அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஒற்றைத்தூணும்நாலுவாயில்களும் ஏழுமாடிகளுமுள்ளதும் மிக்கமங்களகரமும் அநேகமாயிரம்கொடிகள்கட்டினதும் பாட்டுமுழக்கமுள்ளதும்தேவலோகத்திய சிறப்புக்களெல்லாம்சேர்ந்ததுமாகிய தேவவிமானத்தில் ஏறுவான். ரத்தினங்களினாலும் முத்துக்களினாலும் பவழங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மின்னல்போல ஒளியுள்ளதுமான அவ்வுலகத்தில், யானைகளையும் காண்டாமிருகங்களையும் வாகனங்களாகஏறி ஆயிரம்யுகங்கள் வஸிப்பான். பதினாறுவதுநாள் வந்தபோது போஜனம்செய்துகொண்டு பன்னிரண்டுமாஸங்களிருப்பவன் ஸோமயாகத்தின்பலனை அடைவான்; சந்திரகன்னிகைகள்இருக்குமிடங்களில் நித்தியமும் வஸிப்பான்; இனியசந்தனமுதலியவற்றைப்பூசிக்கொண்டு நினைத்தபடி ஸஞ்சரிப்பான்; விமானத்திலிருந்து காட்சிக்கினியவர்களும் இனியசொல்லுள்ளவர்களுமான பெண்களினால் பூஜிக்கப்பெற்றுக் காமஸுகங்களினால் உபசரிக்கப்பெறுகிறான். ஆயிரத்துப்பதினான்கு கோடி மஹாகல்பங்கள் அங்கேயே பலனை அனுபவிப்பான். பதினேழாவதுநாள்வந்தபோது அன்னத்தைப்புசித்து நித்தியம் அக்நிஹோத்திரங்களைச்செய்துகொண்டு பன்னிரண்டுமாஸங்களுமிருப்பவன் வருணன், இந்திரன், ருத்திரர்கள்இவர்களின்லோகங்களையும் அடைந்து காற்றுப்படுக்கையிற்படுத்துப் பிரம்மலோகத்திற்கும்செல்வான். அங்கே தேவகன்னிகைகளினால் ஆஸனங்கொடுத்து உபசரிக்கப்படுவான். அவன் தேவரிஷியாயிருந்து பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் இம்மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பான். அங்கே அழகும்இன்சொல்லுமுள்ளவர்களாகிய தேவர்க்கும் மேலானதேவரான பிரம்மதேவரின் கன்னிகைகள் முப்பத்திருவர் நன்றாக அலங்காரம்செய்துகொண்டு அவனை மகிழ்விப்பார்கள். ராஜனே! ஆகாயத்தில் சந்திரனும் சூரியு

னும் எந்தக்காலம்வரை ஸஞ்சரிக்கின்றனரோ அந்தக்காலம்வரையில் அந்தச்சிறந்தமனவுறுதியுள்ளவன் அமிருதத்திற்கொப்பானசுவைக ளையுண்டு ஸஞ்சரிப்பான். பதினெட்டாவதுநாள்ஏகபோஜனம்செய்து கொண்டு பன்னிரண்டுமாஸங்களுமிருப்பவன் ஏழுலோகங்களையும் பார்ப்பான். அவன் தேவகன்னிகைகளால்ஏறப்பட்டவையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டுப்பிரகாசிப்பவையும்மங்களகோஷங்களுள்ளவையு மான ரதங்களால் பின்செல்லப்படுவான்; புலிகளும்ஸிம்மங்களும்கட் டப்பட்டதும் மேகமுழக்கம்போன்றசப்தமுள்ளதும் சிறந்ததுமான திவ்யவிமானத்திலேறி மிகஸுகமாயிருப்பான்; அங்கே அநேகமாயி ரம்கல்பகாலம்கன்னிகைகளுடன்மகிழ்ந்திருப்பான்;அமிருதத்தையும் அமிருதத்தைப்போலஉயர்ந்தசுவையுள்ள ஆகாரத்தையும் உண்பான். பத்தொன்பதாவதுநாள் ஏகபோஜனம்செய்துகொண்டு பன்னிரண்டு மாஸங்களிருப்பவன் ஏழுஉலகங்களையும் பார்ப்பான்; அப்ஸரஸுக ளின்கூட்டங்கள்காத்திருப்பதும் கந்தர்வர்கள்பாடுவதும் சூரியனைப் போலஜ்வலிப்பதுமான உயர்ந்தஸ்தானத்தையும் விமானத்தையும் அடைவான்; அவ்விடத்தில் ஒளியுள்ளவனாகித் தேவலோகத்திய ஆடைகளைஉடுத்துச் சிறந்ததேவப்பெண்களுடன் அநேகவருஷகா லங்கள் துயரம்விட்டு மகிழ்ந்திருப்பான். இருபதாவதுநாள்ஏகபோஜ னம்செய்துகொண்டுஸத்யத்தையும்விரதத்தையும்விடாமல்ஐம்புலன் களையுமடக்கி மாம்ஸமுண்ணாமல் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்நன்மை யைக்கருதிப் பன்னிரண்டுமாஸங்களிருப்பவன் பெரியவையும் அழ கியவையுமான சூரியலோகங்களை அடைவான். கந்தர்வர்களும் அப் ஸரஸுகளும் தேவலோகத்தியபுஷ்பங்களையும் சந்தனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அழகியபொன்விமானங்களுடன் அவனைப் பின் தொடர்வார்கள். இருபத்தோராவதுநாளில்ஏகபோஜனம்செய்து நித் தியம்அக்கிஹோத்ரத்துடன் பன்னிரண்டுமாதங்களிருப்பவன் உயர் ந்தசுக்ரலோகத்திற்கும் இந்திரலோகத்திற்கும், அசுவினிதேவர்கள் மருத்துக்களின்லோகங்களுக்கும் போவான்; எப்போதும் இன்பங் களையேயனுபவித்துக்கொண்டு துன்பங்களையறியாமல் சிறந்தவிமா னத்திலேறிச் சிறந்தஸ்திரீகளால் அனுஸரிக்கப்பெற்றுத் தேவ னைப்போலப் பிரபுவாக விளையாடுவான். இருபத்திரண்டாவதுநாள் வந்தபோது ஏகபோஜனம்செய்து நித்தியம் அக்கிஹோத்திரம்செய்து கொண்டு ஹிம்ஸை பொய் பொறாமைகளைவிட்டுப் பன்னிரண்டு மாஸகாலமிருக்கும் புத்திசாலியானவன் சூரியனுக்கொப்பானஒளி யுடன் அஷ்டவஸுக்களின்லோகங்களை அடைவான். சிறந்தவிமா

னத்தையடைந்து அமுதமுண்டு சிறந்தஆபரணங்களையணிந்து நினைத்தபடிஸஞ்சரித்துத் தேவகன்னிகைகளுடன் விளையாடுவான். இருபத்துமூன்றாவதுநாள் மிதமாகஏகபோஜனம்செய்து இந்திரியங்களைஜயித்துப் பன்னிரண்டுமாதங்களிருப்பவன் வாயுலோகத்திற்கும் சுக்ரலோகத்திற்கும் ருத்ரலோகத்திற்கும் செல்வான்; நினைத்தபடி செல்லவும்: நினைத்தபடி செய்யவும் திறமையுற்றும் அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்களினால்பூஜிக்கப்பெற்றும் சிறந்தவிமானத்திலேறித் தேவர்களின்ஆபரணங்களையணிந்துகொண்டு தேவகன்னிகைகளுடன் அநேக யுககாலம்வரையில் மகிழ்ந்திருப்பான். இருபத்துநான்காவதுநாளில் போஜனம்செய்து நித்யாக்நிஹோத்திரத்துடன் பன்னிரண்டுமாதங்களிருப்பவன் ஆதித்யர்களின்லோகத்தில் நீண்டகாலம் மகிழ்ந்திருப்பான்; தேவலோகத்தியஆடைகளையுடுத்துச் சிறந்தமாலைகளையும்சந்தனப்பூச்சுக்களையும்அணிந்து ஹம்ஸங்கள்கட்டினதும் மனத்தைக் கவருவதுமான சிறந்த பொன்விமானத்திலேறி ஆயிரவரும் பதினாயிரவருமானதேவகன்னிகைகளுடன் மகிழ்ந்திருப்பான். இருபத்தைந்தாவதுநாளில்ஏகபோஜனம்செய்து பன்னிரண்டுமாஸங்களிருப்பவன் எல்லாவாகனங்களிலும்ஏறுவான்; சிங்கங்களும்புலிகளும்கட்டப்பட்டவையும் மேகங்கள்போலஒலிப்பவையும் தேவகன்னிகைகளினால் ஏறப்பட்டவையும் ஜயகோஷங்களுள்ளவையும் தூயஒளியுள்ளவையுமான பொன்ரதங்களினால் பின்செல்லப்படுவான்; மனத்தைமிகக் கவருவதாகிய சிறந்ததேவகிருகத்தையடைந்து அதில் அநேகமாயிரம் கல்பங்கள் நூற்றுக்கணக்கானஸ்திரீகளுடன் அமிருதம்போன்றஉயர்ந்தசுவையுள்ளஆகாரத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருப்பான். இருபத்தாறாவதுநாள் விலக்கவேண்டியவற்றைவிலக்கி நியமத்துடன் ஏகபோஜனம்செய்து புலன்களையடக்கிப் பற்றற்றவனாகி அக்நிஹோத்ரம்செய்துகொண்டுபன்னிரண்டுமாதங்களிருக்கும் மகானுபாவன் அப்ஸரஸுகளின்கூட்டங்களினால்கொண்டாடப்பெற்று ஸப்தமருத்துக்கள் அஷ்டவஸுக்களின்லோகங்களை அடைவான்; படிகத்தினால்செய்யப்பட்டவையும்எல்லாரத்தினங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையுமான திவ்யவிமானங்களிலேறிக் கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும்பூஜிக்கப்பெற்று இரண்டாயிரம் [1]அர்ப்புதம்தேவவருஷங்கள் தேவனைப்போன்றஒளியுடன் மகிழ்ந்திருப்பான். இருபத்தேழாவது நாளில்ஏகபோஜனத்துடன் நித்தியாக்நிஹோத்ரமும்செய்து பன்னிரண்டுமாஸங்களிருப்பவன் மிகுதியானபலனைப்பெற்றுத் தேவலோ

1 பத்துக்கோடி.

கத்தில் பூஜிக்கப்படுவான்; அவ்வுலகத்தில்வஸிக்கும்போது அமிருதத்தையுண்டு பசியில்லாமல் மகிழ்ந்திருப்பான். தேவசரீரத்தையடைந்து விமானத்திலேறித் தேவரிஷிகளும்ராஜரிஷிகளும் இருக்கும்லோகங்களை அடைவான்; மனத்திற்கினியவர்களானபெண்களுடன் சேருக்குடன்விளையாடிக்கொண்டு வஸிப்பான்; மூவாயிரம்யுகங்களும் மூவாயிரம்கல்பங்களும் ஸுகமாகவஸிப்பான். மனத்தையும்இந்திரியங்களையும்அடக்கி இருபத்தெட்டாவதுநாள் ஏகபோஜனத்தோடு பன்னிரண்டுமாதங்களிருப்பவன் தேவரிஷிகளுடையும் பெரும்பயனை அடைவான்; ஸுகங்களையடைந்து ஒளியினால்சூரியன்போலப் பிரகாசமாகவிளங்குவான். மென்மையுள்ளவர்களும்அழகிய ஒளியுள்ளவர்களும் பருத்தஸ்தனங்களும் தொடைகளும் நிதம்பங்களுமுள்ளவர்களும்சிறந்தஆபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் மனத்திற்கினியவர்களுமானஸ்திரிகள் சூரியனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் வேண்டினவையெல்லாம் நிரம்பினதுமானதேவவிமானத்தில் நூற்றுக்கணக்கும் பதினாயிரக்கணக்குமான கல்பங்கள்வரையிலும் அவனை மகிழ்விப்பார். இருபத்தொன்பதாவதுநாள் ஏகபோஜனம் செய்துஸத்தியத்தையும்விரதத்தையும்விடாமல்பன்னிரண்டுமாஸங்களிருப்பவனுக்குத் தேவர்களாலும் ராஜரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பெற்று விளங்கும் உயர்ந்தலோகங்கள் கிடைக்கின்றன. சூரியனைப்போலவும் சந்திரனைப்போலவும்விளங்குவதும் பொன்மயமானதும் எல்லா ரத்தினங்களும் நிரம்பினதும் அப்ஸரஸுகள் கூட்டங்களாகச் சேர்ந்திருப்பதும் கந்தர்வர்கள்பாடுவதுமான திவ்யவிமானத்தை அடைவான். அங்கே அவனைச் சிறந்தஆபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் மனத்திற்கினியவரும் சொற்சுவையுள்ளவருமான சிறந்தமங்கையர் மிக்ககர்வத்துடன் மகிழ்விப்பர். (அவன்)எல்லாஸுகங்களும் பொருந்தி அக்னியைப்போன்ற ஒளியுள்ள சிறந்ததேகத்தினால் தேவதைபோலவிளங்கிக்கொண்டு வஸுக்கள் மருத்துக்கள் ஸாத்யர்கள் அசுவினிதேவர்கள் ருத்திரர்கள்இவர்களின்லோகங்களுக்கும் பிரம்மலோகத்திற்கும் போவான். மாஸம்முடியும்போது நியமத்துடன் ஏகபோஜனம்செய்துகொண்டு பன்னிரண்டுமாஸங்கள் இருப்பவன் பிரம்மலோகத்தை அடைவான். அமிருதத்தையுண்டு அழகுள்ளவனாகவும் எல்லாருடைய மனத்திற்கும்இனியவனாகவும் ஒளியும் அழகுமுள்ளதேகத்தோடு சூரியன்போல விளங்குவான்; தேவலோகத்துள்ளமாலைகளையும்ஆடைகளையும்சந்தனங்களையும் அணிந்து விரும்பினஸுகங்களையனுபவித்துத் துக்கங்களையறியாமல் விமானத்

திலிருந்துகொண்டு இயற்கையொளியுள்ளபெண்களினால் கொண்டாடப்படுவான்; அழகியபலஉருவங்களும் பலநிறங்களும் பலஇனிய சொற்களுமுள்ளவர்களும் பலவகைக்காமஸுகம் தருகிறவர்களுமான ருத்திரகன்னிகைகளாலும் தேவகன்னிகைகளாலும் ரிஷிகன்னிகைகளாலும் எக்காலமும் கொண்டாடப்படுவான். பின்னை சந்திரனைப்போலவும் வடபுறத்தில்மேகம்போலவும்பிராகாசிப்பதும் தென்புறத்தில் சிவந்தநிறமுள்ளதும் அடிவாரத்தில் கறுத்தஉருவமுள்ளதும் மேலே பலநிறங்களுள்ளதும் ஆகாயத்திற்கும்சூரியனுக்கும் வைடூரியக்கல்லுக்கும் ஒப்புள்ளதுமான தேவவிமானத்திற்கொண்டாடப்பட்டுத் தனியாயில்லாமல் வஸிப்பான். ஜம்புத்தீவில் எத்தனை ஆயிரம்வருஷங்கள் மேகம்பொழிகிறதோ அத்தனையாயிரம்வருஷம் அந்தப்புத்திசாலிக்குப்பிரம்மலோகத்தில்வாஸம்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (அவன்) மழைக்காலத்தில் மேகம்பொழியும்போது ஆகாயத்தினின்றுவிழும் துளிகள் எவ்வளவோ அவ்வளவுஆயிரம்வருஷகாலம் தேவதையைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பான். ஒருமாஸஉபவாஸத்தைப் பத்துவருஷங்கள் அனுஷ்டிப்பவன் மகரிஷியாகித் தேகத்தோடேயே ஸ்வர்க்கத்தையடைவான். இந்திரியங்களையும் கோபத்தையும்காமத்தையும் வயிற்றையுங்கட்டி அக்கிஹோத்திரத்தையும் ஸந்தியாவந்தனத்தையும் நியமத்துடன்செய்து தியானம்செய்து மேற்சொன்ன அநேகநியமங்களோடு போஜனம்செய்துகொண்டு [1]ஆகாயத்தில்வஸிப்பவனுக்குச் சூரியனுக்கிருப்பதுபோலக் கிரணங்களுண்டாகின்றன. ராஜனே! அப்படிப்பட்டமனிதன் தேகத்தோடேயே ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்று, தேவதைபோலவே தன்புண்ணியப்பயனாகிய ஸ்வர்க்கஸுகத்தை இஷ்டப்படியனுபவிப்பான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! உபவாஸங்களுடையபலனைக்கிடைக்கும் உத்தமமானயாகவிதியை உனக்கு வரிசையாகச்சொன்னேன். குந்திபுத்திரனே! ஏழைகளானமனிதர்களும் யாகபலனையடையும்வகை இது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் சிரத்தையுடன் பூஜித்து இந்தஉபவாஸங்களைச்செய்தால் முக்தியையும் அடையலாம். பாரதனே! நியமமுள்ளவரும் தவமுள்ளவரும் ஆசாரமுள்ளவரும் மோசமும் துரோகமுமில்லாதவரும் கலங்காதவரும் பிறராற்கலக்கக்கூடாதவருமான புத்தித்தேர்ச்சியுள்ள மகாத்துமாக்கள்செய்யும் உபவாஸத்தைப்பற்றிய இந்த ஒழுங்கை உனக்கு விரிவாகச்சொன்னேன். இதில் உனக்குச் சந்தேகம்வேண்டாம்'' என்றார்.

---

[1] மேற்கூரையில்லாத திறந்தவிடத்தில்.

நூற்றுநாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(மஹாதேவனுக்கும் ஸநத்குமாரருக்கும் தத்வங்களைப்பற்றி நடந்தஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "தானதர்மங்களைப்பற்றினகதைகள் ரிஷிகள் கிருஷ்ணன்இவர்கள்முன்னிலையில் பிதாமஹரானஉம்மால் சொல்லப் பட்டன. அவற்றை நான் கேட்டேன். திரும்பவும் அந்தஆத்ம வித்தையைப்பற்றியே ஆசையுண்டாயிருக்கிறது. அரசர்க்கரசரே! அந்தவிஷயங்களைச் சொல்லும். உம்மைவிட வேறுயார் சொல்லக் கூடும்? இந்தயாதவபுத்திரரானவாஸுதேவர் அதற்கு அநுமதி கொடுக்கவேண்டும். பாரதரே! இவரையறிந்தால் அறியத்தக்கதெல் லாம் அறியப்பட்டதாகுமே. பிதாமஹரே! அவசியம்கேட்கவேண் டிய ராஜதர்மங்களைப் பின்னால் கேட்போம். ரிஷிகளுக்குள்ளஆவலை இப்போது தீர்க்கக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"மகாராஜனே! இதற்குமேல் சாங்கியசாஸ்திரம் யோகசாஸ்தி ரம்இவ்விரண்டினாலும்அறியப்பட்ட ஆத்மாவின்ஸ்வரூபத்தைச் சரி யாகக்கண்டறிந்தவர்களான இரண்டுஆசாரியர்களின்சம்பாஷணையை உதாகரிப்போம். அதெப்படியென்றால், ஆயிரம்யோஜனைதூரமுள்ள வட்டமான ஒருபெரியசிறந்தவிமானத்தின் இளஞ்சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கும்பெரியதட்டில் ஆஸனம்போட்டுக்கொண்டு ஆனந்தரூபி யும் ஸம்ஸாரத்தில் திரும்பிவராமற்செய்கிறவரும் ஜனனமரணங்கள் இல்லாதவரும் அரூபியும் உபதேசத்தால் அறியப்பட்டவருமான பக வானைத் தியானித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பவரான கட்டைவிர லின்கணுஅளவான ஸநத்குமாரபகவானென்னும்ஆசாரியரைப் பக வானும் ஆசாரியருமானருத்திரர் அணுகினார். ஸநத்குமாரர் அவ ரைப்பார்த்து, 'மகேஸ்வரரே! பிரம்மாவின்புத்திரரே! உமக்கு நல் வரவு. இதோ ஆஸனம். பகவானேநீங்கள் உட்காரலாம்' என்று சொன்னார். அவர்இவ்வாறுசொன்னபின்,அளவற்றஸ்வரூபமுள்ளபக வானாகியருத்திரர் உட்கார்ந்து அவரைப்பார்த்து, 'பகவானே நீர் தியானத்தைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்துகொண்டிருக்கிறீரா?' என்றுகேட்க, ஸநத்குமாரபகவானும், 'ஆம்' என்றுசொன்னார். அவ்வாறுசொன்னபின், பகவானானசங்கரர் அப்போது மூவுலகங் களிலுமுள்ள மேல்கீழ்ப்பொருள்களெல்லாவற்றையும்அறிந்த அம்

மஹரிஷியைப்பார்த்துக் கேட்கலானார். 'தியானத்திற் காணத் தக்கது எது? நீர் எதைப் பார்க்கிறீர்? தத்வஜ்ஞானிகளானயதிகள் எதைத் தியானஞ்செய்து துயரப்படாமலிருக்கின்றனர்? யதிகளிற் சிறந்தவரே! யோகத்திலும் சாங்கியத்திலும் சுத்தமானபுருஷ ரென்றுசொல்லப்பட்டவரும் பிராணிகளுக்கெல்லாம் ஈஶ்வரருமான அந்தப்பரமாத்மாவைப்பற்றிச்சொல்லும். அத்யாத்மம் அதிபூதம் அதிதெய்வம்என்பவை யாவை? பகவானே! அந்தப்புருஷரைச் சேர் ந்தபிரக்ருதிக்கு நாம்அறியத்தக்க காலஎல்லே யாது? காலத்திற்குட் பட்டபிரபஞ்சத்திற்கன்றோ காலவரை மகரிஷிகளால் கூறப்பட்டுள் ளது? யதிகளிற்சிறந்தவரே! சாஸ்திரத்திற்சொன்னவழியைஅனு ஸரித்து ஸரியாகச் சொல்லக்கடவீர். மூப்பும்அழிவுமில்லாத [1]ப்ர புத்தனென்னும் சுத்த [2]புருஷனையும் [3]புத்யமானன் [4]அப்ரபுத்தனெ ன்றபுருஷர்களையும் வித்தை அவித்தைகளையும் சொல்லக்கடவீர். மோக்ஷத்ன தயறிந்தவரிற்சிறந்தவரே! யதிஶ்ரேஷ்டரே! மூன்றுவித மோக்ஷங்களையும் சாங்கியர்கள்சொல்லும்தத்வங்களின்எண்ணையும் யோகிகள்செய்யும்ஸரியானதியானத்தையும் ஒன்றாகப்பார்ப்பதையும் பலவாகப்பார்ப்பதையும் துர்நிமித்தங்களையும் மரணங்களையும் பிரா ணிகளின்தேகங்களைச்சார்ந்திருக்கும் எல்லாத்தேவதைகளையும் அடி யிலிருந்துகடைசிவரையில் முழுதும் தெளிவாகச்சொல்லும். ரிஷி ஶ்ரேஷ்டரே! நீர்தாமே பிரம்மஜ்ஞானிகள்எல்லாரிலும் சிறந்தவர்; குற்றமற்றவர்; மேலானகதியையடைந்த [5]மூவருக்குப்பின் நாலா மவர்; பிரக்ருதியையறிந்ததனால் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுபட் டவர். நாமோவெனின் அழிவில்லாதஆனந்தமாகிய மேன்மார்க் கத்தைவிட்டு எப்போதும் அழிவதாகியகாரியப்ரபஞ்சமார்க்கத்தை ஆஶ்ரயித்திருக்கிறோம். குறைந்தமார்க்கமான (அணிமாதி) எண் குணங்கள்பொருந்தின ஐசுவரியத்தில்மூழ்கி இந்தப்பெருமையை எடுத்துக்கொண்டு ஸுகமாகத்திரிகிறோம். இது முழுதும் ஸுக மாகாது. இது பின்னிட்டுக்குறையும். மிகச்சிறந்தவரே! இது ரூபமுள்ளது. இது வேறு. இது இப்படித்தான். ரூபமுள்ளதற்கு அடிக்கடிஅழிதல் சாஸ்திரத்தில்உபதேசிக்கப்படுகிறது. பற்றற்றவர் களுக்குத் தேகத்தைத்தவிர வேறு ஒருமிருத்யுவில்லை. மகரிஷியே! ஆத்மஜ்ஞானமில்லாதவர்களுக்கு மானிடலோகத்திலும் ஸ்வர்க்கத்தி

1 அறிந்தவன். 2 ஆத்மா.
3 அறிய ஆரம்பிக்கிறவன். 4 அறியாதவன்.
5 1. ஸநகர். 2. ஸநந்தனர். 3. ஸநத்ஸுஜாதர். 4. ஸநத்குமாரர்.

லும் நரகத்திலும் ஸம்ஸாரத்தின்குற்றங்கள் அளவற்றவைகளாக உண்டாகின்றன. அவ்வுலகங்களில் மனிதர்கள் இன்பதுன்பங்களி னூற்சுற்றப்பட்டு ஆழ்கின்றனர். இன்பதுன்பங்களற்றதுதான் அழி யாதபதமென்று சொல்லுகின்றனர். அதை நீர் சாஸ்திரஜ்ஞானத் தினால் ஸரியாகச்சொல்லக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றார்.

ஸநத்குமாரர் சொல்லலானார். 'பிராணிகளுக்குள்ளஞானத்தைப் பற்றி நீர் கேட்டீரன்றோ? அதில் சிலஞானிகள் இருபத்துநான்கு தத்வங்களே என்று கூறுகின்றனர். மற்றும்சிலர் இருபத்துமூன்று தத்வங்கள்என்று சொல்லுகின்றனர். நாம் வேதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதார மென்றுசொல்லப்பட்டது இருபத்தைந்தாவதுதத்வமென்று நிச்ச யிக்கிறோம். பினாகதாரியே! அழிவற்றஆத்மா தேகம்ஆகியஇரண் டும் ஒன்றோடொன்றுசேர்ந்தும் பிரிந்தும்இருப்பவை. ஐயா! தேக முள்ளவரிற்சிறந்தவரே! ஆதிபுருஷனானபகவான் பொன் [1]மயமான தேகத்திற்பிரவேசித்துக் காரியமானவிகாரத்தையும் ஆத்மாவை யும்சேர்த்துப் படைத்தார். அவ்யக்தமென்னப்பட்டமூலப்ரகிருதி யிலிருந்து மகத்தென்னும்ஒருதத்வம்தான் உண்டாகிறது. அது அகங்காரத்தினால் வ்யாபித்து உலகங்களையுண்டாக்குகிறது. சூல பாணியே! மூலப்ரகிருதியைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் அகங்கார முள்ளவையென்றறியும். அகங்காரத்திலிருந்து காலக்கிரமத்தில் பஞ்சபூதஸ்ருஷ்டியென்னும் மூன்றாவதுஸ்ருஷ்டிஉண்டாவதை அறி யும். அகங்காரத்திலுண்டானஐந்துபூதங்களின் விகாரங்களாகிய பிர பஞ்சங்களை நாலாவது ஸ்ருஷ்டியென்றறியும். தேவஸ்ரேஷ்டரே! ஐந்துபூதங்களும் அவற்றின்குணங்களாகிய சப்தஸ்பரிசரூபரஸகந் தங்களும் அகங்காரத்திலிருந்து ஒரேகாலத்தில் உண்டானவை யென்று ஞானிகள் கூறுகின்றனர். இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகிய ஈஸ்வரன் இருபத்துநான்கு தத்வங்களையும் மேலிருந்து நடத்து கிறான். இவ்வாறு ப்ரகிருதியினாலுண்டாகும் [2]நால்வகைஸ்ருஷ்டி களை இப்போது சொன்னேன். தேவஸ்ரேஷ்டரே! அகங்காரத்தி லிருந்து அநேகங்கள் ஒரேகாலத்திற் பிறந்தன. ஐந்துபூதங்களிலு முள்ளபலவகைக்குணங்களும் அகங்காரத்திலிருந்து உண்டானவை. அந்தரீத்தியனான ஆத்மா எல்லாஇந்திரியங்களாலும் ஒரேகாலத்தில் விஷயங்களை அறிகிறான். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரே! பிராணனும்

1 பிரகிருதி.

2 1 மகத்து 2 அகங்காரம் 3 ஐந்துபூதங்கள் 4 அவற்றின்குணங்கள்.

பிராணிகளும் ஸந்தோஷமும் ஜயமும் விகாரத்திஞலுண்டாகும் ஸ்ருஷ்டிகளென்று சொல்வேன். அவற்றையும் கேளும். தேவருக்கும் ஈஸ்வரரே! நான் சாஸ்திரஞானத்திஞல் இவ்விருபத்து நான்கு தத்வங்களையும் [1]இருபத்தைந்தாவது தத்வத்துடன் உமக்கு விரித்துரைத்தேன். அனுக்ரகம் (ஒன்றுக்கொன்று உதவிசெய்வது) ஐந்தாவதுஸ்ருஷ்டி. [2]இவ்வைந்தும் ப்ரகிருதியின் ஸ்ருஷ்டிகள் நான்குடன்சேர்ந்து ஒன்பதுவகையாகின்றன. இந்திரனிடத்திலும் நான் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் ஆத்மாவிலும் மற்றவை பிரகாசிக்கின்றன. திரிபுரஸம்ஹாரம் செய்தவரே! மூவுலகங்களிலுமுள்ளதேகங்களனைத்திலும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பது ஒன்றென்று அறியும். பிரம்மபுத்திரரே! இதற்குமாருகப்பார்ப்பவர் பாராதவரே. இந்தப்ரகிருதியிற்சேர்ந்தவை இருபத்தைந்தாவது தத்வத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றன. இந்தக்காரணம்பற்றித்தான் தெரிந்தவர்கள் இருபத்தைந்தாவதையே தத்வமென்றுசொல்லுகின்றனர். இவையெல்லாம் விகாரப்படுகின்றவை. இவற்றிற்கு மேற்பட்டது தான் தத்வம் (மாருதது) என்றுசொல்லுகின்றனர். தேவஸ்ரேஷ்டரே! அறியவேண்டியஅதை அறியாததிஞல் எவனும் தத்வங்களிற் சேராமற்போவான். தேவஸ்ரேஷ்டரே! பிரபுவே! அறிகிறவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானபுத்தஞகிய ஈசுவரனையறிந்து, 'இவன் வேறு; நான் [3]அல்லேன்' என்றுநினைப்பதஞல் பிரபுத்தஞவான்.

நூற்றுறுபத்தாருவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(மஹாதேவருக்கும் ஸநத்குமாரருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணைத் தொடர்ச்சி; அத்யாத்மமுதலியவற்றைப்பற்றியது.)

'பிரம்மஞானிகளிற்சிறந்தவரே! தத்வங்களென்று எண்ணும் ஒன்பதுஸ்ருஷ்டிகளின்வகைகளும் என்னுல் வரிசையாகச்சொல்லப் பட்டவற்றை நீர் கேட்டீரன்றோ? இனி உமக்கு அத்யாத்மம் அதிபூதம் அதிதெய்வங்களைப்பற்றிச் சொல்வேன். யோகிகளும் வேதம்

---

1 பூதங்கள்ஐந்து, குணங்கள்ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள்ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள்ஐந்து, மனஸ், மகத், அகங்காரம், ஆத்மா, ஈஸ்வரன் ஆகஇருபத்தைந்து.

2 பிராணன், பிராணி, ஸந்தோஷம், ஜயம், அனுக்கிரகம்.

3 ஜீவாத்மாவல்லேன்.

அறிந்தவர்களும் சிறந்ததவமுள்ளவர்களும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களு மான இந்தக்கிருஹஸ்தர்கள் இந்தப்பரமாத்மாவின்உண்மையை முய ன்றுஅறிவதில்லை. அது நான்சொன்னபடி தத்வஜ்ஞானத்தினால் அடையத்தக்கது. தேவஸ்ரேஷ்டர்களிலும் சிறந்தவரே! பற்றுக் களையும்விட்டு யதிஸ்ரேஷ்டர்களின் செய்கையோடுகூடிய நான், மேலானவருக்கும் மேலானதும் அமிருதமும் உண்மைப்பொரு ளும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் இயற்கையாயிருப்பதும் தனக்கு ஈஸ்வரனில்லாததும் எல்லாவற்றிற்கும்தான் ஈஸ்வரனுமான இந்தப் பரமாத்மாவை உமக்குச்சொல்லுகிறேன். எல்லாவற்றிற்கும்மேலான தும் வேறானதும் யாருக்கும்தெரியாததுமானஇந்தப்பரப்ரம்மத்தை அடைந்தவன்தான் உமதுஸம்ஸாரவலையைவிட்டுப்பரிசுத்தனாகிறான். இரத்தினங்கள் நிரம்பின இப்பூமியைக்கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம். பரீக்ஷைசெய்யப்படாதசிஷ்யனுக்கு இந்தரஹஸ்யத்தைக் கொடுக்க லாகாது. சிரத்தையில்லாதவனுக்கும் மற்றொன்றில்ஊக்கமுள்ளவ னுக்கும் ஞானமில்லாதவனுக்கும் கர்வப்படுகிறவனுக்கும் இதைக் கொடுக்கலாகாது. வேதாத்தியயனம்செய்பவனும் குணங்களுள்ள வனும் ஜிதேந்திரியனுமாயிருப்பவனுக்கு இதைக் கொடுக்கலாம். வ்ருஷபத்வஜரே! வரிசையாகஉண்டாகியும் அதற்குமாறாகலயித்து மிருக்கும் இந்தப்பொருள்களின்தொகுதியையும் அத்யாத்மம் அதி பூதம் அதிதெய்வங்களையும் சொல்லுவேன். [1]சூரியனுடையகிரணங் களைப்போலவே இதைச்சொல்லுகின்றனர். பிராம்மாவினுடையஒரு நாள்முடிந்தபோது உலகம் கடலில்மூழ்கிவிடும். பூமிஜலத்திலும் ஜலம்அக்நியிலும் அக்நிவாயுவிலும் வாயுஆகாயத்திலும் ஆகாயம் மனத்திலும் மனம்அகங்காரத்திலும் அகங்காரம் மஹத்திலும் லயமா கின்றன. அந்தமஹான் அவ்யக்தமாகிறதென்று சொல்லுகின்றனர். அதுதான் ஒன்றானதென்றும் சொல்லுகின்றனர். மஹாதேவரே! அவ்யக்தமென்னப்படும்பிரகிருதி பிரம்மத்தினிடத்தில் லயமாகிறதெ ன்றறியும். இப்படி அடிக்கடி இந்தப்பகவானுடையவிளையாட்டிருக் கிறதென்று தத்வஜ்ஞானிகளான ஜனங்கள் கூறுகின்றனர். யோக சாஸ்திரத்திலும் சாங்கியசாஸ்திரத்திலுமுள்ள தத்வங்களையறிந்து ஆத்மத்தியானம்செய்யும் மகாத்மாக்களினால் அத்யாத்மம் அதிபூதம் அதிதெய்வதம்இவை ஸரியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மஹா தேவரே! இவ்வளவுவிஷயங்களும் மகாத்மாக்களினால் விரித்துரைக் கப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரம்மம் ஆத்யாத்மம்; புருஷனென்னப்படும்

1 பரவுவதும் சுருங்குவதும்.

ஜீவன் அதிதெய்வதம்;எல்லாப்பிராணிகளையும்ஸ்ருஷ்டிப்பதும் ரக்ஷிப்பதும் (அதிபூதமென்னப்படும்) செய்கையென்றும்அறியவேண்டும். பிராணன் அத்யாத்மம்; யாகம் அதிதெய்வதம்; யாகஹவிஸை ரதம் போலக்கொண்டுபோகும் அக்நியும் தனக்குப்பலனைக்கருதுவதும் செய்கை (அதிபூதம்). மனம் அத்யாத்மம்; சந்திரன் அதிதெய்வதம்; இந்திரியவிருத்திகள் சொற்கள்இவை கர்மங்கள் (அதிபூதங்கள்). செவி அத்யாத்மம்; ஆகாசம் அதிதேவதம்; எல்லாவிஷயங்களையும்சொல்லுவதற்காகஉண்டானசப்தம் கர்மமென்னப்படுகிறது (அதிபூதம்). த்வகிந்திரியம் அத்யாத்மம்; வாயு அதிதெய்வதம்; மேலேபடுபவற்றையறிவதுஅனைத்தும் அதன்கர்மங்கள் (அதிபூதம்). சக்ஷுரிந்திரியம் அத்யாத்மம்; சூரியன் அதிதெய்வதம்; எல்லாநிறங்களையும்உருவங்களையும்அறிவது கர்மம்என்னப்படுகிறது (அதிபூதம்). நா அத்யாத்மம்; ஜலம் அதிதெய்வதம்; [1]. யதிஸ்ரேஷ்டரே! பாயுஎன்னும்கர்மேந்திரியம் அத்யாத்மம்; ஜலமலவிஸர்ஜனமென்னும்செய்கை அதிபூதம்; [2]மித்திரன் அதிதேவதம். தேவருக்குந்தேவரான பிநாகபாணியே! உபஸ்தமென்னும்கர்மேந்திரியத்தை அத்யாத்மம் என்றும் சொல்லுகின்றனர்; புணர்ச்சி அதிபூதம்; பிரம்மா அதிதேவதை. த்ரிசூலத்தையடையாளமாகவுடையவரே! பாதங்கள் அத்யாத்மமென்றும் நடப்பது அதிபூதமென்றும் விஷ்ணுஅதிதேவதம் என்றும் ஞானிகள் கூறுகின்றனர். பிநாகியே! வாக்கு அத்யாத்மம் என்றும் பேசுவது அதிபூதமென்றும் அக்நி அதிதேவதமென்றும் தத்வஜ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். தேவஸ்ரேஷ்டரே! பிராணிகளின் அத்யாத்மம் அதிபூதம் அதிதெய்வங்களென்னும்ஒப்பற்றவிஷயத்தைப்பற்றி இவ்வாறு உமக்குச் செம்மையாகக் கூறினேன். புழு, பூச்சி, சண்டாளன், நாய், யானை, கிளி, கொசுகு, ஈ, பிராம்மணன், பசு, அரசன் எல்லாரிடத்திலும் இவற்றைச் சமமாகப்பார்க்கவேண்டும்; வித்தியாஸம் நினைக்கலாகாது. இதற்குமாறுகப்பார்ப்பவர்களின்பார்வை ஸரியன்று. 'ஓம்' என்னும்ஓரெழுத்தின்பொருளும் சேதனத்திற்கும் அசேதனத்திற்கும்மேற்பட்டவரும் ஆதிமத்தியாந்தங்களற்றவரும் இருப்புக்தூண்டுபோலச் சலியாமல் நிற்பவருமான எந்தப்பகவானைத் தேவர்களும் தானவர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கின்னரர்களும் யார் எங்கிருப்பவர் என்றறியவில்லையோ அந்தயோகத்திற்கு ஈஸ்வரரும் பத்மத்தைநாபியிலுடைய

1 சுவைஅறிவதுஅதிபூதம்என்பது கண்டுகொள்க.

2 பன்னிரண்டுசூரியர்களில்ஒருவன்.

வரும் ஸர்வவியாபியும் எல்லாவற்றையும் ஜயிப்பவரும் உலகத்தைக் காப்பவரும் முதலுமுடிவுமற்றவரும் ஆனந்தரூபியும் தேவருக்குந் தேவரும் என்றுமிருப்பவரும் அளவுக்கும்அறிவுக்கும்எட்டாதவரும் பாவங்களைப்போக்குகிறவரும் ஸர்வசக்தருமான நாராயணரைப் பரிசுத்தனாகிப் பக்தியுடன் கைகூப்பி நமஸ்காரம்செய்து பூஜிக்கவேண்டும். ஆதியும்அந்தமுமில்லாத பரப்ரம்மத்தைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் அறியவில்லை. எல்லாவற்றையுங்காப்பவரும் பாவங்களைப் போக்குகிறவரும் ஆறுகுணங்கள்பொருந்தினவருமான நாராயணர் ஒருவர்தாம் அறிவர். ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் நாகர்களும் தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் நாராயணரையே துயரத்திற்குமருந்தாக அவரிடத்தில் தெரிந்துகொண்டனர். அந்தநாராயணர் துயரங்களை ஜயித்தவர். இந்தப்பிரஜைகள் அவரிடத்திலிருப்பவை. வலையில் பறவைகள் அகப்பட்டிருப்பதுபோல இவ்வுலகங்கள் அவரிடத்திலகப்பட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன. ஸாங்கியர்கள் தங்கள்ஞானத்ருஷ்டியினால்ஐந்துஇந்திரியங்களும் மனமும் புத்தியும் ஸப்தரிஷிகள் என்று கூறுகின்றனர். காதுகளுக்குத்திசைகளும் மனத்திற்குச்சந்திரனும் தேவதைகளென்று சொல்லுகின்றனர். இந்திரியங்கள்ஐந்து, மனம் ஆறு, புத்திஏழு இவை ஆத்மாவினிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், அவை சரீரத்தைச்சேர்ந்தவையேயன்றி ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவையல்ல. அதற்குக்காரணங்களான அவையனைத்தும் செய்யப்படும்செய்கைகள்ஏழிலும் அறியப்படும்விஷயங்கள்ஏழிலும் சேர்ந்து ஆத்மாவுக்குத் தத்தம்காரியங்களைச் செய்யத்தொடங்குகின்றன. கர்மேந்திரியங்களைச் செய்கைகளிலும் ஞானேந்திரியங்களைவிஷயங்களிலும் மனத்தைநினைப்பதிலும் புத்தியைஆராய்வதிலும் பிரவ்ருத்திக்கச்செய்வது ஆத்மாவே. விஷயங்களில்வியாபிப்பவையாகிய அவைகளே ஸ்தூலரூபங்கெட்டு ஸூக்ஷ்மங்களாகிப் பிராணிகள்தூங்கும்போது தேவலோகத்திற்கொப்பான ஸுஷும்நாநாடியிற்சேர்ந்திருக்கும் ஆத்மாவையும் இறந்தபின்வேறுதேகத்திற்குப்போகும்ஆத்மாவையும் மோக்ஷத்திற்குப்போகும்ஆத்மாவையும் அனுஸரித்துப்போகின்றன. மோக்ஷமடையும்போது தனக்குஆதாரமான அந்தஈஸ்வரரைமட்டும் யாரும்அறிவதில்லை. இவ்வாறுஎல்லாத்தத்வங்களும் ஆத்மாவில்பிரவேசித்தபோது விழித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் யாரென்பதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். நல்லநித்திரையாகத் தூங்கும்போதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் கனவுகாணும்போதும் தேவர்களையும் பிரகாசிக்கச்செய்யும் பகவானான ஈஸ்வரரும் ஜீவனும்

புத்தியும் தேகத்தில் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். தூங்கும் போதும் கனவின்காட்சிகளைக்காண்பவர் அவரே. ஜனங்கள் அறிவில்லாதிருக்கும்போதும் ஈஸ்வரரொருவரே அறிவுள்ளவராகிறார். அவர்தாம் [1]பிராஜ்ஞர். தேகத்திலிருக்கும் அவருக்குஇரண்டாவது, தைஜஸனென்னப்பட்ட தேகத்திலுள்ளஅக்நி. அது தூங்குகிறவனுக்கு ஆத்மாவைப்போலிருக்கிறது. அவனறியாதவனாயிருந்தாலும் தூக்கம்விழித்துக்கொள்ளாதவனாயிருந்தாலும் அவனதுஅன்னத்தை அதுஜீரணம்செய்கிறது; தேகத்தின்முடிவுவரையில் நிற்கிறது. இது ஆத்மாவைப்பற்றி நான் தெரிந்துகொண்டது.

நூற்றறுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(மஹாதேவருக்கும் ஸநத்குமாரருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணைத் தொடர்ச்சி ; யோகத்தைப்பற்றியது.)

சங்கரரே ! ஐயா! ஸ்ருஷ்டிப்ரளயங்களையும் அத்யாத்மம், அதிபூதம், அதிதெய்வங்களையும்பற்றி உமக்கு முதலிலிருந்து சொன்னேன். பிராணிகளின்தேகங்களிலிருக்கும்தேவதைகளெல்லாவற்றையும்பற்றி நீர்கேட்டதைச் சொல்வேன். சங்கரரே ! பகைவரையழிப்பவரே! வாக்கில்அக்நியும் நாவில்சந்திரனும் பிராணனில்வாயுவும் ரூபத்தில்நக்ஷத்திரமும் நாவில்ஜலமும் நாபியில்மஹாஸமுத்திரமும் நகங்களிலும் ரோமங்களிலும் வ்ருக்ஷங்களும் வனங்களும் ஓஷதிகளும் கைகால்முதலியஅங்கங்களில் ஸப்தமருத்துக்களும் பூட்டுக்களில் வருஷங்களும் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும்இடமாகிய ஹ்ருதயத்தில்ஆகாசமும்கண்டத்திலிருக்கும்உதானமென்னும்வாயுவில்மின்னலும் தேகநரம்புகளில்வியாபித்திருக்கும்வ்யானவாயுவில்மேகமும்இரண்டுஸ்தனங்களில்ஆகாயமும் பலத்தில்இந்திரனும் மனத்தில்ஈசானரும் அபானத்தில்ருத்திரரும் வ்யானத்தில்கந்தர்வர்களும்அப்ஸரஸுகளும் ஸத்யத்தில்மித்ரனும் புத்தியில்வருணனும் நேத்திரத்தில்சூரியனும் உடலில்பூமியும் பாதங்களில்விஷ்ணுவும் ஆஸனத்தில் மித்ரனும் குறியில்பிரம்மதேவரும் தலையில்திசைகளும் புத்தியில்பிரம்மாவும் தேவர்களாகவிருக்கின்றனர். [2]புத்யமானனென்பவன்ஆத்மாவினிடம் மனம்செலுத்தியிருப்பவன். அவனுக்குச் சங்கரர் அதிஷ்டானதேவ

---

1 ஆத்மா. 2 மோக்ஷத்தைவிரும்பும் ஜீவாத்மா.

தை. அந்தப்புத்யமானனிடமிருந்து [1]அபுத்தன் உண்டானுனென்பது நிச்சயம். சங்கரரே ! வேதங்களில்சொல்லப்படும் [2]புத்தன் இவ்விருவரையும்விட வேருனவன். தேகத்தில் அங்கங்களிலிருக்கும்வேறுவேறுதேவர்கள் அவனையேஆஸ்ரயித்திருக்கின்றனர். எவன் நித்தியமாகத் தியானத்திலிருந்துகொண்டு ஆத்மாவென்னும் அக்நியில் மற்றெல்லாவற்றையும் ஹோமம்செய்துமேற்சொன்னபடிஎல்லாவற்றையும் தேவதைகளாகப்பார்க்கிருனே அந்தஆத்மயாஜியானவன் இவ்வாறு பார்ப்பதனுல் யோகியாகிருன். கிரியைகளாகியயாகங்களைச்செய்பவரெல்லாரினும் அந்தஆத்மயாகம்செய்பவன் சிறந்தவனுகிருன். மஹாதேவரே ! [3]இவ்வுலகமனைத்தையும் நித்தியமாகத் தன் [4]வாயில் ஹோமம்செய்பவன்எவனே அவன்தான் ஆத்மஜ்ஞானியென்று ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளமஹாத்மாக்கள் சொல்லுகின்றனர். ஆத்மயாகஞ்செய்பவன் சிறந்தஎல்லாத்தேவதைகளுக்கும்மேலானதைக்கருதிஅதனையே தியானித்து அதனிடம்சேரவேண்டும். திரிபுரஸம்ஹாரம்செய்தசங்கரரே ! தேகத்திலிருச்கும்ஆத்மா (தேவதையைச்) சேரும்படியாகத் தேகத்திலுள்ள தனித்தனி இடங்களைச்சொல்வேன். பாதங்களைவிஷ்ணுவுக்குஅர்ப்பணம்செய்வதனுல் விஷ்ணுஸ்தானத்தையும் ஆஸனத்தை மித்ரனுக்குஅர்ப்பணம்செய்வதனுல் மித்ரஸ்தானத்தையும் உபஸ்தத்தைப்ரம்மாவுக்குஅர்ப்பணம்செய்வதனுல் பிரம்மஸ்தானத்தையும் நாபியை வருணனுக்குஅர்ப்பணம்செய்வதனுல் வருணனுடையஸ்தானத்தையும் ஸ்தனங்களைஆகாயத்திற்கு அர்ப்பணம்செய்வதனுல் ஆகாயத்தின்ஸ்தானத்தையும் கைகளை இந்திரனுக்குஅர்ப்பணம்செய்வதனுல் இந்திரனுடையஸ்தானத்தையும் காதுகளைத் திசைகளுக்குஅர்ப்பணம்செய்வதனுல் திக்குத்தேவதைஸ்தானத்தையும் கண்ணைச் சூரியனுக்குஅர்ப்பணம்செய்வதனுல் ஸூர்யஸ்தானத்தையும் புத்தியைப்பிரம்மாவுக்கு அர்ப்பணம்செய்வதனுல் பிரம்மாவின் ஸ்தானத்தையும் மனிதன் அடைவான். எவன்தியானம்செய்து சுவாஸத்தைச்சிரஸிற்குள்நிறுத்துவானே அவன்எல்லாவகைப்பொருள்களின்ஞானத்தையும் தன்புத்தியினுலேயே [5]அடைவானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. அவ்யக்தமென்னப்பட்ட ப்ரக்ருதிக்குமேற்பட்டதும் பரி

---

1 ஸம்ஸாரி. 2 பரமாத்மா.

3 'எல்லாம் பிரம்மம்; தானே எல்லாம்' என்று நினைக்கிருனே

4 தான் ஆகாரம் செய்வதை ஆத்மாவென்னும்அக்நியில் எல்லாப்பற்றுக்களையும் ஹோமம்செய்பவன் என்பதாக நினைப்பது.

5 எல்லாஇந்திரியங்களாலும் அறியவேண்டியவற்றையெல்லாம் புத்திக்குள்ளேயே தெரிந்துகொள்வான் என்பது.

சுத்தமும் அறிவுக்குளட்டாததும் விகாரங்களற்றதுமாக எதைச் சொல்லுகின்றனரோ அந்தநித்தியமானபரம்பொருளை அந்தஞானி யானவன் அடைகிறான். அவன் புத்யமானனாலும் அப்ரபுத்தனாலும் புத்தனென்றுசொல்லப்படுகிறான். அபுத்தனும் புத்யமானனை எப் போதும் எதிர்பார்க்கிறான். [1]விகாரபுருஷன்தான் புத்யமானனென்று சொல்லப்படுகிறான். அந்தப்புத்தன்தான் இருபத்தைந்தாவது தத்வ மென்று சொல்லப்படுகிறான்; அதில்ஸந்தேகமில்லை. அவனே ப்ர க்ருதியிலிருப்பதனால் தஸ்துவென்றும் சொல்லப்படுகிறான். மஹா தேவரே! ஆத்மா பெரிது. பெரிதுதான் இந்தத்தேகத்தில் தலைமை யாயிருப்பது. தலைமையாயிருப்பதனால் அதை அதிஷ்டாதாஎன்று சாஸ்திரமறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். தேவரே! இவன் அபுத்தனா யிருக்கையில் அஜ்ஞானமென்னும்வலையில் அகப்படுகிறான். அப் போது, அவ்யக்தமென்னப்பட்டப்ரக்ருதியைப்போலவே ஆத்மாவு மிருப்பதாகத் தெரிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். அப்போது அந்த அநாதியானஅஜ்ஞானத்தால், 'தேகமே நான்' என்று மாறுபட்டமாகக் கிரகிக்கிறான். இவன், 'நான் ஆத்மத்யானம்செய்து பிரகாசிக்க வேண்டும்' என்று நினைத்தாலுயின் புத்தனாகாமல் ஜலத்தில்மீன்செல் வதுபோல ப்ரக்ருதியில் [2]நடவான். மூவுலகங்களுக்கும் ஈப்வரரே! தேவதைகளெல்லாவற்றையும்பற்றி உமக்குச் சொன்னேன். யோகம் செய்யுமுறையையும் நீர் வரிசையாக என்னிடம் தெரிந்துகொள் ளும். குடியிருப்பில்லாதவீடுகளிலும் காடுகளிலும் கடற்கரையிலும் குகைகளிலும் சுவாஸத்தையடக்கி [3]மூன்றுதண்டங்களையும் பெற்று [4] இரண்டைவிட்டிருக்கவேண்டும். சாஸ்திரப்பிரகாரம் [5]ஸ்வஸ்திகா ஸனத்தோடு கிழக்குமுகமாயாவது வடக்குமுகமாயாவது மேற்குமுக மாயாவது தெற்குமுகமாயாவது அசையாமல்உட்கார்ந்து வளையாமல் உடம்பை நிமிர்த்துக்கொண்டு குருஉபதேசித்தப்படி ஸ்வயம்பிரகாச மான அந்தப்பிரம்மத்தைமனத்தில்தரித்துக்கொள்ளவேண்டும். இல குவானஆகாரம்செய்து காலைமத்தியான்னமாலைமூன்றுகாலங்களையும் மலமூத்திரங்கள்விடுகிறகாலத்தையும் ஆகாரம்செய்யும்காலத்தையும் தவிர மற்றக்காலமெல்லாம் புலன்களையும்மனத்தையும்அடக்கி மிக்க

1 வெளித்தோற்றம் அற்றுப்போகாதவன்.

2 'பிரபுத்தனாவதற்கே முயலுவான்' என்பது.

3 மனோஜயம், வாக்ஜயம், காயஜயம்.

4 சீதோஷ்ணம், லாபாலாபமுதலியவை.

5 இரண்டுகால்களையும் இரண்டு தொடைகளிலும் மாற்றிப் போட்டுக் [கொண்டுஉட்காருவது.

ஊக்கத்துடன் மனத்தில் தியானம்செய்யவேண்டும். புத்திமான்க ளிற்சிறந்தவரே! மனத்தினாலேயே ஐம்புலன்களையும் அவ்வவற்றின் விஷயங்களிலிருந்து திருப்பவேண்டும். பதைபதைத்துப் பலவழி களால்ஓடும்மனத்தை உறுதியினால்பிடித்து ஸங்கல்பங்களெல்லாவற் றையும் நிறுத்தினபிறகு யோகத்தில் நிலைபெறுவான். பிறகு, ஓரே ஊக்கத்தோடு எல்லாவற்றிலும் மிக்கரஹஸ்யமானபரம்பொருளை அறி வான். காற்றில்லாதவிடத்திலிருக்கும்தீபமானது எப்படி குறுக்கே அசையாமல் நேராகவே நன்குபிரகாசிக்கின்றதோ அப்படியேஉமது மனமும் பிரமைநீங்கி நன்குபிரகாசிக்கும். தேவஸ்ரேஷ்டரே! ஹ்ரு தயத்திற்குள்ளிருப்பவனையே நோக்கிச்செல்லும்போது மனமானது கல்லைப்போல அசைவற்றிருக்கும். ஜனமில்லாதவிடம் ஜனமுள்ள விடம் இரைச்சலில்லாதவிடம் இரைச்சலுள்ளவிடம் எங்கேவஸித் தாலும் எவன்சலியாமலிருப்பானோ அவன்தான் யோகத்தில்தேர்ந்த யோகி. இந்தயோகத்தின்முறை நாம்கேட்டது. அதன்பிறகு, மேகத் தில்மின்னல்போலத் தன்னாத்மாவின்கண் பிரகாசிப்பதும் ஆதாரமில் லாததும் அகாதமான [1]இருளிலிருப்பதும் [2]இருளற்றிருப்பதும் [3]அறி வில்லாததும் எல்லாவற்றையுமறிவதும் வேறொன்றினாலன்றித்தன் னொளியினால்பிரகாசிப்பதும் கைக்கட்டைவிரல் ரேகையளவுள்ளதும் முக்திப்பயனும் குற்றமற்றதும் அநந்தமும் சுதந்திரமும் துயரமற்ற தும் பெரும்பொருளான அந்தஒருபிரம்மத்தைப் பார்ப்பான். ஒளி களுக்கொளியும் எல்லாவற்றிற்கும்மேலானவரும் வியாபியும் மிகச் சுத்தரும் அணுக்களிலும் சிறியஅணுவும் உலகத்திற்கும்பெரியவரும் ஈஸ்வரருக்கும் மேலான ஈவஸ்ரரும் நித்தியரும் அந்தர்யாமியும் ரக்ஷி க்க ஸமர்த்தரும் ஜலத்தில் வஸிப்பவருமான நாராயணரை அறியாமல் உலகங்கள் ஸம்ஸாரக்கடலில் அமிழ்கின்றன. ஐயா!யதிகள் அவரைக் கண்டு தாபத்ரயம்நீங்கினவர்களாகி ஜனனமரணபயமில்லாமல் ஸம் ஸாரக்கடலைக்கடந்து துயரமற்றிருக்கின்றனர். அணிமா, லகிமா, மகிமா, பிராப்தி, பிராகாம்யம், ஈசித்வம், வசித்வம், நினைத்தவிடத்தி லிருந்து அசையாமலிருப்பதாகிய கரிமாஇவ்வெட்டுக்குணங்களுடன் கூடியயோகம் யோகிகளுக்குப் பெரிதாகநினைக்கப்படுகிறது. அந்த யோகிகள் தனக்குமேல்ஆத்மாவில்லாததும் அறிவிற்கெட்டாததும் நித்யமும் ஸ்வயம்பிரகாசமுமான பரமாத்மாவையறிந்து அந்தயோகத்

---

1 யோகஞ்செய்யாமலிருப்பவருக்குத் தெரியாமலிருப்பதும்.

2 யோகிகளுக்குப்பிரகாசிப்பதும்.

3 ஜடமாகவும் ஜீவனாகவுமிருப்பது.

தினால் நினைத்தசரீரங்களில் பிரவேசிக்கின்றனர். அவர்கள், அஸு ரர் தேவர் மனிதர்களின்பலத்திலும் அதிகபலமுள்ளவராகிறார். நீர் கேட்பதாகிய ஆதியந்தமில்லாத தத்வமிது. எக்காலமுமுள்ள இந்த யோகமென்னும்தர்மத்தை நாம் நித்தியமாகஅனுஷ்டிக்கிறோம். தேவ ஸ்ரேஷ்டரே ! யோகதர்மத்திற்குப்பெரியதர்மமில்லை. தர்மங்களுள், திரும்பிப்பிறவாமலிருக்கும்படி சுத்தப்படுத்துகிறதர்மம் இதுதான். சிலபுத்திசாலிகள் வேறு பரதத்வங்களிருப்பதாகச் சொல்லுகின்றனர். பிரத்யக்ஷத்தையே முதன்மையாகப்பற்றினசிலர் வேறு பரதத்வம் இல்லையென்று சொல்லுகின்றனர். [1]வெளித்தோற்றத்திலிருக்கும்புரு ஷன் விகாரப்படுகிறானென்று நானே சொன்னேன். மஹேஸ்வரரே! எந்தயோகிகள் ஞானத்தினால் அந்தஜீவாத்மாவையே பார்க்கின்ற னரோ அவர்கள்அந்தஜீவாத்மாவையே ஈஸ்வரரென்று சொல்லுகின் றனர். மற்றும்சிலர் நித்தியமானஞானமே பரப்பிரம்மமாக நினைக்கப் படுகிறதென்று சொல்லுகின்றனர். சாங்கியர்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டுச் சுத்தஞானத்தையே பற்றுகின்றனர். யோகிகள் ஆத்மா வையும்தியானித்து அதற்குவேறானபரமாத்மாவினும்புத்திவைக்கின் றனர். இதுவரையில் உத்தமமானயோகசாஸ்திரநிச்சயத்தை உமக் குச் சொன்னேன். தத்வங்களின்எண்ணை அறிவதாகிய சாங்கிய ஞானத்தைப்பற்றி இனிச்சொல்வேன்.

நூற்றறுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(மஹாதேவருக்கும் ஸநத்குமாரருக்கும் ஸம்பாஷணைத்தொடர்ச்சி ; இருபத்தாறு தத்வங்களைப்பற்றியது.)

தேவஸ்ரேஷ்டரே ! 'இந்திரியங்களுக்குமேற்பட்டது மனம். அதற்குமேற்பட்டது அகங்காரம். அகங்காரத்திற்கு மேற்பட்டது புத்தி. புத்திக்குமேற்பட்டது மகத்து. மகத்திற்குமேற்பட்டது மூலப்பிரக்ருதி. மூலப்பிரக்ருதிக்குமேற்பட்டவன் புருஷன்' என் னும்இவ்வளவுதான் சாங்கியர்களின் கொள்கை. தேவஸ்ரேஷ்டரே ! மூலப்பிரக்ருதி, மகத்தென்றுசொல்லப்படும் புத்தி, அகங்காரம், ஐந்துமகாபூதங்கள், மனம், ஐந்துகுணங்கள், பத்துஇந்திரியங்கள் இந்தஇருபத்துநான்குதத்வங்களும் அறிகிறவனும் மஹாத்மாவுமான

[1] ஜீவாத்மா.

சேதனனென்னப்படும் சிறந்தஆத்மாவுடன்சேர்த்து அறியப்படுகின்றன. பிரக்ருதி புருஷன் இரண்டிற்குமுள்ளசேர்க்கையை அநாதியென்று சொல்லுகின்றனர். இவை [1]ஒன்றாவதும் பலவாவதும் ஸ்ருஷ்டி பிரளயமென்னும் இரண்டுநிலைமைகளைப் பற்றித்தான். த்ரிசூலம்தரித்தவரே! இந்தப்பிரக்ருதியைத் தமஸென்றுபெயருள்ளதாகச் சொல்லுகின்றனர். ஜீவர்கள் அவ்யக்தமென்னும் பிரக்ருதியைப் பிளந்துகொண்டுதான் அடிக்கடி கிளம்புகின்றனர். பிரபுவே! இந்தமகானை ஜீவாத்மா குணங்களென்னப்படும் ஜடங்களுக்கு முதன்மையாயிருப்பவன். அவனது ஸ்வரூபம் வெளிப்படாமல் குணங்களென்னும் பிரக்ருதியில் சேர்ந்திருப்பதனால் அவனைக் குணமென்றும் சொல்லுகின்றனர். முக்குணங்கள்சேர்ந்த ஸ்தூலமான தேகமானது இந்தஜீவாத்மாவினால்வஸிக்கப்பெற்றுத்தான் விஷயங்களை அறிகிறது. ப்ரக்ருதியைச்சேர்ந்தஅசேதனம் மற்றவொன்றையும் அறிவதில்லை. விகாரமற்றவனும் பரிசுத்தனும் துயரமற்றவனுமான ஆத்மா வேறுபிரமாணங்களினால் அறியக்கூடாமையினால், 'நான்' என்றே அறியப்படுகிறான். [2]நிர்க்குணனென்பவன் குற்றமற்றஉயர்ந்த ஸ்வபாவமுள்ளவனும் புத்யமானன் அப்ரபுத்தன் இவ்விருவரையும் அறிகிறவனும் ஸுகதுக்கங்களையனுபவியாதவனும் ஸத்வகுணமே உருவமாகவுடையவனுமாவான். அந்தநிர்க்குணன் புத்யமானனையும் அப்ரபுத்தனையும்விட வேறுதான்; விருப்பும்வெறுப்புமில்லாதவன்; பரிசுத்தன்; அவ்விருவரோடுஞ்சேராதவன். இப்படி மாறுமலிருக்கும்புத்தனைப் புத்யமானன் அறியான். புத்தியினால்பகுத்தறியுந் தன்மையில்லாததனால் அவனே [3]அசேதனனாகிறான். அவன், 'நான் தான். என்னைவிடவேறு இல்லை' என்றுநினைக்கிறான். 'அசேதனனாயிருந்தநான் யாரால்சேதனனாகிறேனோ அவன் என்னைவிடவேறு ஒருவனிருக்கிறான்' என்று அவன் நினைப்பதில்லை. [4]புத்யமானனும் ஆத்மாவையறியாமையினால், 'நான்தான். என்னைவிடவேறு இல்லை; நான் [5]ப்ரபுத்தனுக்குட்பட்டவனல்லேன்' என்றே நினைக்கிறான். இவன் பிரக்ருதியிலிருந்துகொண்டு அதன்குணங்களையே எப்போதும் தானாகநினைக்கிறான். அதன்பின் ப்ரக்ருதி ஆத்மாவினால் ஆளப்படுகிறதென்னும்உண்மையையறிந்த பெரியோர்களால் உபதேசிக்கப்

1 பிரளயத்தில்ஒன்று; ஸ்ருஷ்டியிற்பல.

2 பிரக்ருதிஸம்பந்தமற்றவன்.

3 அபுத்தன். 4 புத்யமானன் = அகங்காரம்.

5 ப்ரபுத்தன் = ஈச்வரனைப்போன்றவன்.

பெறுகிறான். அதன்பின் அகங்காரமென்னும் புத்யமானனிடம்சேர்ந்து அந்தப்பெரியோர்சொல்லை அங்கீகரிக்கிறான். அந்தப்புத்யமானன் சரீரத்திற்பிரவேசித்து அறிவுகெட்டு ஆத்மாவையிழந்துஉலகத்திற்கு ஸாரதியாகமுன்நின்றுகொண்டு இரண்டாவதான அகங்காரத்தைஸ்ருஷ்டிபண்ணுகிறான். எல்லாச்செய்கைகளுமடங்கிய [1]மூன்றுஅகங்காரங்களாலேதான் மூன்றாவதுஸ்ருஷ்டி உண்டானது. [2]பஞ்சபூதங்களையுமுண்டாக்கினது அகங்காரமே. [3]மனத்தையும்படைத்தது அகங்காரமே. அந்தமனம் இந்திரியங்களைநோக்கிப் பிரவ்ருத்தித்தது. சூலத்தைஅடையாளமாகவுடையவரே! அதனால், புத்தியுள்ளஆத்மாவானவன் பஞ்சபூதங்களிலுமுள்ள சப்தாதிவிஷயங்கள் ஐந்தையும் பஞ்சேந்திரியங்களுடன்கூடி அடிக்கடி விரும்பத்தலைப்பட்டான். புத்திமான்களிற்சிறந்தவரே! மனம் ஆத்மாவைஅறியாது. ஆத்மாவும் அகங்காரத்தை அறியான். அகங்காரமும் புத்தியை அறியாது. மகானுபாவரே! இவ்வாறே நியாயம்பேசுகிறமற்றவர்களும் இவற்றுள்ஒன்றையும் அறியார். அகங்காரத்துடன்சேர்ந்து எப்போதும் இந்திரியங்களிடத்திலேயேநோக்காகவிருக்கும் இந்தவிகாரஆத்மாவானவன் மகாபுருஷனென்றுசொல்லப்படுகிறான். அவன் உலகமனைத்தையும் விரித்துத் திரும்பவும் ஒருமித்துச் சுருக்குகிறான். அறிவுள்ளதாயிருப்பதால்உலகமனைத்தும் புலப்படாதஆத்மாவினுள்ளத்தில் [4]இரவுமுழுதும்படுத்திருந்து இரவுமுடிந்து [5]பகல்வரும்போது திரும்பவும் ஆத்மாவாகவிளங்குகிறது. அப்படியே குணங்களற்றஆத்மாக்கள் பலவுள்ளன. அந்தஆத்மா அவ்யக்தமென்னப்படும் இருளாகிய அஜ்ஞானத்துடன் சேர்ந்திருக்கிறான். அவன் 'எனக்குமேல் ஒருசிறந்தவன் இருக்கிறான்' என்றுநினைப்பானாயின் அடிக்கடி தன்னை ஆக்கவும் அழிக்கவும்செய்யான். மஹாதேவரே! இவ்வாறு புத்தியுள்ளவன் ஸூக்ஷ்மமானப்ரக்ருதியைச் சேர்ந்தவிஷயத்தையும் இருபத்தைந்தாவதுமஹாபுருஷனென்னும்விகாரஆத்மாவையும்அறியவேண்டும். இவ்வுலகத்தைமட்டும்புத்தியிலறிந்து படைப்பவனையறியாமலிருப்பவன் எவனோ அவன் அஜ்ஞானமாகவும் இருளாகவுமிருக்கும் பிரகிருதிக்குவசப்பட்டு அதன்குணங்களைத் தானாகவே ஆத்மாவினிடம் ஏறிடுவான். புத்யமானன் அபுத்தனையும் புத்தன் அவ்விருவரையும் அறிகின்றனர். இருபத்தாறாவதுதத்வமாகியபகவான் பற்றற்றவரும் பரிசுத்தரும் தமக்குமுதலில்லாதவரும் உருவமில்லாதவ

1 ஸாத்விகராஜஸதாமஸங்கள். 2 தாமஸாஹங்காரம். 3 ஸாத்விகாஹங்காரம். 4 பிரளயம். 5 ஸ்ருஷ்டி.

ரும் அழிவும்குற்றங்களுமற்றவரும் சுத்தபுத்தரும் துயரமற்றவருமாயிருக்கிறார். சிலஞானிகள் மூலப்ரகிருதிமுதல் காரியங்களீறாகவுள்ள இவ்வுலகமட்டுமே தத்வமென்று சொல்லுகின்றனர். மற்றும்சில ஞானிகள் இவ்வுலகங்களைநீக்கி ஆத்மாவொன்றைமட்டுமே தத்வமென்றுசொல்லுகின்றனர். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரே! மற்றும்சிலஅறிஞர்கள் ஒன்றும்தத்வமில்லையென்று சொல்லுகின்றனர். சிலமகாத்மாக்கள் பரமாத்மாவைத் தத்வங்களொன்றுபெயர்மட்டுமுள்ளவராகச் சொல்லுகின்றனர். மற்றும்சிலர் வேதத்தில்தத்வமென்று சொல்லியிருப்பதனால் பரமாத்மா தத்வம்தானென்று கூறுகின்றனர். மகேஸ்வரரே! ஸத்வகுணத்தைப்பற்றியிருப்பதனால் ஸத்வகுணமுள்ளவனென்று சிலர் சொல்லுகின்றனர். சிறந்தகைகளையுடையவரே! இந்த விகாராத்மாவாகிய புத்யமானனென்பவன் இவ்வாறு அவ்யக்தனென்னப்பட்டபுத்தனாகிறான். தேகமெடுக்கும்போது இவனுக்குச் சேதனத்வம் அசேதனத்வம் ஆகிய இரண்டுகுணங்களும் வித்தையும் கிரகம் (பற்றுதல்) என்று பெயருள்ளஅவித்தையும் உண்டாகின்றன. சங்கரரே! இவ்வாறு சாஸ்திரபுத்தியுடன் தத்வங்களையறிகின்றயோகிகளும் ஸாங்க்யர்களும் உறுதியாயிருக்கும்பிரகிருதிசம்பந்தத்தை [1] விட்டுவிடுகின்றனர். சாஸ்திரத்தின்உண்மையை இவ்வாறு நுட்பமாகக்கண்டறிந்து பேசுகிறவர்களின்புத்தியானது நீரில்எண்ணெய்த்துளிபோல எங்கும்பரவுகிறது. எல்லாவித்தைகளையும் ஆராய்ந்தறிவதுதான் அறிவென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதனாலேதான் யதிஸ்ரேஷ்டர்கள் வித்தையையும் அவித்தையையும் அறிகின்றனர். அவற்றில் மூன்றுவேதங்களும் பரவித்தையென்றுசொல்லப்படுகின்றன. நான்காவது ஆன்வீக்ஷிகி (ஆத்மஜ்ஞானம்)என்றுசொல்லப்படுகிறது. அந்தஆன்வீக்ஷிகியை அறிந்தவன் தன்மனத்திற்பக்ஷபாதமில்லாமல் புத்தியினால் எல்லாவற்றையும் சரியாகஅறிவான். பகுத்தறிவில்லாததும் வெறுந்துயரமுள்ளதுமான அவித்தையென்றுபெயருள்ள அவ்யக்தந்தான் அப்ரபுத்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம்அறிவதனாலேதான் புத்தனாகிறான். புத்திக்குஇலக்கணம் வேறு என்னஇருக்கிறது? இதைஅறியாதவர்கள் எவரோ அவர்கள் அந்த ப்ரபுத்தனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அறிவில்லாதஅவ்யக்தத்திலிருந்து திரும்பித்திரும்பிப் பிறப்பார்; அஜ்ஞானத்தின் வசத்திலகப்பட்டுக்கொண்டு அந்தஅவ்யக்தத்தையும் தம்மையும் ஸமமாகநினைப்பார். அவர்களிடம்பற்றுள்ளமற்றவர்களும் இந்தப்பலனு

---

1 முக்திபெறுகின்றனர்.

க்குத்தான் பாகஸ்தர்கள். யோகாப்யாஸத்தினால் பரமார்த்தத்தைக் கண்டவர்கள் இவ்வாறு ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிந்து துயரப்படாம லிருக்கின்றனர். பகைவரையடக்குகிறவரே! அஜ்ஞானத்தினாலுண் டான ஸம்ஸாரமென்னும் கட்டிலிருந்துவிடுபட்டு எல்லாப்பிராணி களும் அடிக்கடிமுழுகும்தமஸென்றுபெயருள்ள ஆழமும் பயங்கரமு மான அஜ்ஞானக்கடலைக்கடந்து ஸ்வதந்த்ரமும் சுத்தமும் பிரகாசமு மானஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவார். இவ்வாறு வித்தையையும்அவி த்தையையும் பிறருக்குநாம் கொடுக்கவும் பிறரிடம்நாம்வாங்கவும்தக்க தாகிய [1]ஸாங்க்யமும் யோகமும் ஒன்றாவதும் பலவாவதும் அழிவ தும் அழியாததும் உதாகரணங்களுடன் நான் உமக்கு உரைத்தேன். தேவஶ்ரேஷ்டரே! [2]மூன்றுவகைமோக்ஷங்களையும் உமக்குச் சொல் வேன். தேவருக்குஞ்சிறந்தவரே! புத்யமானனாலும் பிரபுத்தனாலும் அபுத்தமென்னும்பிரகிருதியினுடையஸ்ருஷ்டியைத் திரும்பவும் நீர் கேளும். இதற்குமுன் கேட்டும் பார்த்துமிராதவை எவையோ அவற் றையும் உமக்குச்சொல்வேன். மனஉறுதியோடு கவனித்துக்கேளும்.

நூற்றறுபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(மஹர்ஷிதேவருக்கும் ஸநத்குமாரருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணைத் தொடர்ச்சி; அரிஷ்டம் பந்தம் மோக்ஷமுதலியன.)

ஐயா! அரிஷ்டங்களென்னப்பட்ட துர்நிமித்தங்களை விரிவாகச் சொல்வேன். அவற்றை நீர் கேளும். தனக்குவடதிசையின்நடுவில் மின்னல்போன்றதேகமுள்ளபுருஷன் தெற்குமுகமாயிருப்பதை ஒரு மனிதன் காண்பானாயின் அவன் மூன்றுவருஷங்களில்தனக்குத் தேக வியோகம்நேரிடுவதை அறியலாம். சங்கரரே! இது துர்நிமித்தத் தின்பலனென்று புத்திமான்கள் சொல்லுகின்றனர். மூட்டமில்லாத சூரியமண்டலம் கிரணங்களில்லாமலிருக்கக்காண்பவனுக்கு ஆறு மாதங்களில் தேகவியோகம்நேரிடுமென்று அறியலாம். நிலவில் தன்னிழலைத் துவாரமுள்ளதாகவும் காலில்லாமலிருப்பதாகவும் பார்ப் பவனுக்கு ஒருவருஷத்தில் தேகவியோகம்நேரிடுமென்று அறியலாம்.

---

[1] 'ஸாங்க்யாஸாங்க்யம்' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

[2] விகாரபுருஷன் ஸத்து அஸத்து ஸதஸத்துமூன்றிலும் இராமலிருப் பது முதல்மோக்ஷம். விகாரங்களிலிருந்துவிலகுவது இரண்டாவது மோக்ஷம். புத்தனுடன்சேருவது மூன்றாவதுமோக்ஷம்.

தன்கண்கருவிழியில் தலையில்லாதபிரதிபிம்பத்தைக் காண்பானாயின் ஆறுமாதங்களில் தேகவியோகம் நேரிடுமென்றறியலாம். இருகரங்களினாலும் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டபின் சப்தங்களைக்கேளாமலிருப்பானாயின் ஒருமாதத்தில் தேகவியோகம்நேரிடுமென்று அறியலாம். நல்லமணம்தெளிவாகவரும்போது ஊசல்நாற்றத்தைநுகர்வனாயின் அவன் [1]தேவதாகிருகத்திலிருந்தபோதிலும் ஏழுநாளில் இறந்துபோவான். மஹேஶ்வரரே ! மகாமுனிவரே ! மனிதன் நீண்டகாலம் ஜீவிக்கவிரும்புவானாயின் எல்லாயோகாங்கங்களோடும் மனத்தைத் தியானத்தில்நிறுத்தி ஸமாதியிலிருக்கவேண்டும். அதனால், இவ்வுலகத்தில் மரணத்தை ஜயிக்கலாம். வேறுவகையில்லை. வெருகாலம் ஜீவிக்கவிரும்பாவிட்டால் பிரக்ருதியிலிருந்து நீங்கினவனும் நிரம்பினவனும் குற்றமற்றவனுமான ஆத்மாவைத் தியானித்துக்கொண்டு தானே தன்தேகத்தை விடலாம். அவன் அப்போது பரிசுத்தனாயிருந்து மாறுதலில்லாதவனும் ப்ரகிருதிக்குமேற்பட்டவனும் தேகத்துடன்சேர்ந்திருப்பவனுமாகிய ஆத்மாவைத்தியானம் செய்து தேகவியோகத்தை அடையவேண்டும். இப்படி விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே உண்டாகும்துர்நிமித்தங்களை நான் உமக்குத் தெளிவாகச்சொன்னேன். தேவஶ்ரேஷ்டரே ! எல்லாயோகாங்கங்களோடுங்கூடிய தியானத்தினால் மரணத்தை ஜயிக்கலாம். திரும்பவும், ஒருமைபன்மைகள் நித்தியாநித்தியங்கள் இந்நான்கையும் பகுத்துச்சொல்லுகிறேன் ; கேளும். சிறந்தமகிமையுள்ளவரே! மூலப்பிரக்ருதிமுதலிய இருப்பத்துநான்குதத்வங்கள் எல்லாவற்றையும் விகாரபுருஷனென்னும் அகங்காரத்தோடுசேர்ந்தவையென்றும் சொல்லுகின்றனர். இதுதான் ஏகத்வமென்னும்ஸித்தாந்தம். இருபத்தைந்துபிரிவுகள்தாம் பலவென்று சொல்லப்படுகின்றன. மூப்பு இறப்பில்லாததுதான் முக்தியென்றுசொல்லப்படுகிறது. விகாரங்களற்றபுருஷனாகியஆத்மாதான் தத்வமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறான். அவனே இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகும்போது விகாரபுருஷனாகச் சொல்லப்படுகிறான். சங்கரரே ! இவன் விகாரமற்றவனானால் தத்வங்களிற்சேரான். விகாரமிருக்கும்போதுதான் தத்வமென்றுசொல்லப்படுகிறான். இவன் விகாரத்தைவிட்டுப்பிரிந்து புலப்படாமலிருக்கையையடைந்தானாயின் அப்போது தத்வங்களிற்சேராதவனும் ஸத்வகுணமுள்ளவனும் [2]அகுணனுமாவான். ஏனெனில், விகாரங்களை

[1] தேவதாபிரார்த்தனைசெய்தாலும்.

[2] முக்குணங்களற்றவன்.

யும் குணங்களையும்விட்டதனாலும் பிரக்ருதிக்குவேறாயிருப்பதனா லும் சுத்தனாகிறான். அப்போது ஸ்ருஷ்டியைவிட்டு முக்திபெற்று நானாத்வமென்னும்வேறுபாட்டை அடைகிறான். அந்தஞானமுள்ள வன் எழுப்பப்பட்டால் எழுந்திருப்பான்; மாறுதலின்றியிருப்பான் ; முன்போல ஒருநிமிஷத்தில் தவறிவிழாமல் அழியாமலிருப்பான். சூலபாணியே! நிர்க்குணமானஆத்மா குணங்கள்சேர்ந்த மூலப் பிரக்ருதியிலிருந்துவெளிப்படுவதையும் ஏகமாவதையும் அநேகமாவ தையும் [1]அக்ஷரமாவதையும் [2]க்ஷரமாவதையும் துர்நிமித்தங்களையும் உமக்குச் சொன்னேன். பவரே ! மஹாதேவரே! எதையறிந்து ஸந் யாஸிகள் குற்றமற்றகைவல்யத்தையடைந்தனரோ சாங்க்யர்களும் யோகர்களும் தம்வினைகள் எரிக்கப்பட்டுத் துயரமற்றுத் தேகத்தை யும் முக்குணங்களையும்பயத்தையும்விட்டுப்பாபமற்றவராய்ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து விடுபட்டனரோ அந்தமோக்ஷத்தின் இலக்கணம் மிச்சமாயிருக்கிறது. அதையும் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். ப்ரக் ருதியானது தன்குணங்களைப் புருஷனிடத்தில் வியாபிக்கச்செய்வ திலும் அதனால்பிரஜோத்பத்திசெய்வதிலும் முக்கியமாயிருப்பது ; ஞானமில்லாதது. இவ்வளவுகாரியங்களுக்கும் அதுதான் காரணம். சேதனமென்றுசொல்லப்பட்ட சுத்தாத்மாவினும் அசேதனமானபிர க்ருதியினும் வேறான அந்தப்புருஷன் தனதுபழையஅறிவினால் ஜடங் களையும் பிராணிகளையும் அடிக்கடி உண்டுபண்ணுகிறான். எவன், 'நான்' என்னும்ஒரேபுத்தியோடு மனத்தினால்மனத்தையறிகிறானோ அவன் ஸத்தென்னப்படும் சுத்தாத்மாவுமாகான் ; அஸத்தென்னப்ப டும் ஜடமுமாகான் ; இருதன்மையோடு ஸதஸத்துமாகான். அவன் ப்ரக்ருதியைவிட வேறானவன் ; பரிசுத்தன் ; வேறுதன்மையுள்ள வன் ; பிரக்ருதியை நடத்தாமலும் தடாமலும் பார்த்திருப்பவன். அவன்தான் விகாரபுருஷனென்றுசொல்லப்படுகிறான். இந்தப்பிரக் ருதியானது விகாரபுருஷனுடன் சேர்ந்துதான் முக்குணங்களினா லான உலகத்தைப்படைத்துக்கொண்டும் அதற்குமாறாகத்தன்னிடத் திலிழுத்துக்கொண்டுமிருப்பது. மச்சமானது ஜலத்தில் தன்பார்வை யினாலேயே அநேகமச்சங்களையுண்டாக்குவதுபோல அந்தவிகார புருஷன் ப்ரக்ருதியைத் தான்பார்ப்பதனாலேயே அநேகதேகங்களை உண்டாக்குகிறான். தேகத்தையும் அதின்நாசத்தையும்அறிவதனாலே தான் அவன் க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்றுசொல்லப்படுகிறான். தத்வஜ்ஞான முள்ளவர்கள் இந்தப்ரக்ருதிபுருஷர்களின் சேர்க்கை அநாதியென்று

[1] அழியாதது. [2] அழிவது.

சொல்லுகின்றனர். இப்படி ப்ரக்ருதியிற்சேருவதனால் இந்தவிகார புருஷன் அஸத்தென்றும் ஸத்தென்றும் நினைக்கப்படுகிறான். விகாரங்களிற்சேர்ந்தவனை விகாரமென்றே நமக்குச் சொல்லுகின்றனர். எப்போது இவன் விகாரங்களையெல்லாம் ப்ரக்ருதியைச்சேர்ந்தவை யென்று நினைக்கிறானோ அப்போது (விகாரமடைந்திருந்தவன்) விகாரங்களிலிருந்துவேறுபட்டவனாவான். அந்தப் புத்யமானன் ப்ரக்ருதியினின்றும் விகாரங்களினின்றும் எப்போது வேறுபட்டவனாவானோ அப்போது குற்றமற்றதும் மிக்கபரிசுத்தமும் எப்போதும் ஞானமுள்ளதும் ப்ரக்ருதியிற்சேராததும் நிரம்பினதும் எப்போதும் மாறுதலில்லாததும் பிறப்புஇறப்பில்லாமலிருப்பதுமான பரமாத்மாவைச்சேர்ந்து அந்தப் பரிசுத்தத்தினால் பிரகாசித்துக்கொண்டு அசேதனனும் ஸ்தூலரூபனுமான அப்ரபுத்தன்நிலைமையிலிருந்து மோக்ஷத்தை அடைகிறான். அத்திப்பழத்தையுடைத்தபின் அதிலிருந்து கொசுகு வெளிப்படுவதுபோல மூலப்பிரக்ருதியைவிடுவதனால் இருபத்தைந்தாவதுதத்வமாகிய விகாரபுருஷன், 'எனது' என்னும்பற்றை விடுகிறான். அப்போது அந்தஇருபத்தைந்தாவது புருஷன் தாமரையிலையில் தண்ணீர்த்துளி எப்படி ஒட்டாமலிருக்குமோ அப்படிப் பிரக்ருதியில் ஒட்டாமலிருப்பான். ஆகாசம் போல எல்லாவற்றிலும்சேர்ந்து ஒன்றிலும்பற்றில்லாத இருபத்தைந்தாவதுபுருஷன் புத்தனாகி இருபத்தாறாவதுதத்வமாகிய [1]புத்தனுக்குச் சமமாகிறான். குற்றமற்றவரே! ப்ரக்ருதியைச்சேர்ந்த தத்வஜ்ஞானம் எனக்குமுன்பிறந்தபிரம்மபுத்திரர்களால் எனக்கு உண்டாயிற்று. சிறந்தகைகளையுடையவரே! ஸ்ருஷ்டியின்ஆதியில் மூப்புஇறப்பற்றதும் மாறாததுமான பரப்பிரம்மத்தின் அங்கங்கள் தமோகுணத்தினால் மூடப்பட்டன. ஸநகர், ஸநந்தனர், ஸநாதனர் இம்மூவரும் அழியாததும் அழிவைப்போக்குவதுமானசிறந்ததர்மத்தை அறிந்தனர். அறிவிற்கு மிகஎட்டாததும் அழியாததும் தேகமென்னும் பெயருள்ளதுமான மூலப்ரக்ருதியிலிருந்துகொண்டு மகிமைபொருந்தியஆத்மாவானவன் நாராயணரையே பரகதியாகப் பற்றியிருக்கிறான். உடன்பிறந்தவர்களாகியஎங்களுக்கு உத்தமமானஞானம் பிறப்பிலேயேஉண்டாயிற்று. நாங்கள் தேகத்துடன் உலகங்களில் ஸஞ்சரிக்கிறோம். பிநாகபாணியே! இதற்குமுன் ஆங்காங்கு பலமுறை நாங்கள் பிறந்திருக்கிறோம். சீதோஷ்ணமுதலிய இரட்டைகளினால் வெறுப்புற்றஎனக்கு உயர்ந்தஞானமுண்டாயிற்று. முதல்ஆசாரியராகிய கபிலரென்னும் முனிஸ்ரேஷ்டரிடத்திலிருந்து தத்வங்களில்

நிச்சயஞானமுள்ள யோகஸாங்கியங்கள் முழுதும் எனக்குக் கிடைத்தன. அவராற்போதிக்கப்பட்டஅநேகசிஷ்யர்கள் தத்வஜ்ஞானிகளாயினர். நானும்அதைத் தெரிந்துகொண்டு அநேகசிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்தேன். ஜனனமரணங்களைப்போக்குவதும் உண்மையும் அநாதியுமான இந்தஜ்ஞானம் யாருக்குந்தெரியவேண்டும். இதையறிந்தபின் தத்வஜ்ஞானிகள் இந்திரியங்களுக்குட்படாமலும் துயரப்படாமலுமிருப்பர். பிரகாசிப்பவரே! மஹானுபாவரே! அப்படிப்பட்டவர்கள் காரணக்குற்றங்களற்றவரும் பற்றற்றவரும் அக்ஷரமெனப்பட்ட அஹங்காரமற்றவரும் யாருக்கும் வசப்படாதவரும் ஈஸ்வரனுக்குச்சமமாக எங்குந்நிறைந்தவரும் எக்காலமும் மாறுமலிருப்பவரும் தமஸாற்கெட்டாதவரும் யாருக்குந்தீங்குசெய்யாதவரும் யாராலும் தீங்குசெய்யப்படாமல் எப்போதும் ஸத்வகுணத்திலிருப்பவருமாக நினைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் விடுபட்டவர்; ப்ரக்ருதியிலிருந்து தனித்திருப்பவர்; அஜ்ஞானமும் பயமுமற்றவர். அவர்களுக்குத் தேகமுமில்லை; துயரமுமில்லை. ஹிரண்யநாபர், த்ரிசிரஸ், பிரஹ்லாதர், பாஸ்கரர், வஸு, விஸ்வாவஸு, பஞ்சசிகர், கார்க்யர், அவந்திதேசத்தாராகியஆஸுரி, கௌதமர், வ்ருதர், காத்யாயனர், நமுசி, ஹரி, தமனர்இவர்களும் இன்னும்அனேகரும் இந்தத்தத்வத்தையே உபதேசிக்கப்பெற்றனர். சிலர் முக்திபெற்றனர். சிலர் இருக்கின்றனர். மற்றும்சிலர் தம்இஷ்டப்படி இறந்தனர். மூன்றுவிதமான பந்தங்களையும் மூன்றுவிதமான மோக்ஷங்களையும்அஜ்ஞானத்தையும் ஆசையையும் ப்ரக்ருதிபுருஷஸம்யோகத்தையும்அவர்கள் உபதேசிக்கப்பெற்றனர். அவர்களுக்குச்சொன்னபந்தனத்தையும் மோக்ஷத்தையும் என்னிடம் கேளும். சுற்றிலும் எவ்வளவுபொருள்களோடு ஸம்பந்தம் உண்டாகிறதோ அவ்வளவினாலும் பந்தனம் செய்யப்படுகிறது. எல்லாப்பற்றுக்களையும்விடுவதனாலேதான் மோக்ஷமுண்டாகிறதென்றுநமக்குக்கேள்வி. எல்லாப்பற்றுக்களிலிருந்தும் விடுபட்டவன் நிர்மலஞானகேவலாத்மாவாகிறான்' என்றார். ஸநத்குமாரபகவான் மகாத்மாவானஈஸ்வரருக்கு இவ்வாறுசொல்லி ஆகாசமார்க்கமாகச் சென்றார்" என்றுசொல்லினர்.

நாற்பதேழுபதாவது அத்யாயம்.
தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(எது எது தீர்த்தமென்பதும் சுத்தமென்பதும்.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும் சிறந்த தீர்த்தம்எதுஎன்பதையும் எதனால் சிறந்தசுத்தமுண்டாகிறதென்பதையும் எனக்கு விரித்து உரைக்கக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்:

"புத்திசாலிக்கு எல்லாத்தீர்த்தங்களும் சிறந்தவைதாம். ஆகிலும், எது ஸரியானதீர்த்தம், எது ஸரியானசுத்தமென்பதைப்பற்றி ஊக்கத்துடன் என்னிடம் கேள். ஸத்யமென்னும்துறையும் தைரியமென்னும்மடுவுமாகவுள்ள ஆழமும் பரிசுத்தமும் தெளிவுமான மனமென்னும்தீர்த்தத்தில் அழியாதஸத்வகுணத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு ஸ்நானம்செய்யவேண்டும். தவம், ஞானம், விநயம், ஸத்யம், மனவாக்குக்காயங்களின்ஒற்றுமை, கொல்லாமை, எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும்அன்பு, ஐம்புலன்களையடக்குவது, மனவடக்கம்இவைமேற்சொன்னதீர்த்தங்களினால் ஏற்படும்சுத்தங்கள். 'நான், எனது' என்னும் எண்ணத்தையும்சீதோஷ்ணம்ஸுகதுக்கங்கள்முதலியஇரட்டைகளையும் விருப்புவெறுப்புக்களாகிய அபிமானங்களையும்விட்டயோகிகள் தீர்த்தங்கள்போலிருப்பவர். அவர்கள் சிறந்ததீர்த்தமென்று சொல்லப்படுகின்றனர். நாராயணரிடத்திலாவது ருத்திரரிடத்திலாவது பக்திசெய்வது சிறந்ததீர்த்தமாகநினைக்கப்படுகிறது. நீ எல்லாவற்றையும் பகுத்தறிவதுதான் உன்சுத்தத்திற்குஇலக்கணம். எவர்கள் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் ஸத்வகுணத்தையும் மனத்தினாலேயே ஒதுக்கினரோ அவர்களுக்குச் சுத்தமானஒழுக்கமும் தமக்கு நல்வழியைத்தேடுவதுந்தாம் தீர்த்தம். எல்லாவற்றையும்விடக்கருதுகிறவரும் எல்லாந்தெரிந்தவரும்எல்லாவற்றையும்ஸமமாகப்பார்ப்பவரும் எவரோ அவர்தாம் முன்சொன்னசுத்தங்களில்ஊக்கமுள்ளவரும் அந்தத்தீர்த்தங்களினால் சுத்தருமாகிறார். ஜலத்தினால்உடம்புநனைந்தவன்ஸ்நானம்செய்தவனென்றுசொல்லப்படுவதில்லை. இந்திரியஜயத்தினால்சுத்தமானவன் எவனோ அவன்தான் ஸ்நானம்செய்தவன். அவன் உள்ளும் புறமும் பரிசுத்தமானவன். கிடைக்காதவிஷயங்களில் ஆசையும்கிடைத்தவிஷயங்களில்எனதென்னும்பற்றும்இல்லாமலும் பிறகு விருப்பமுண்டாகாமலும் இருப்பவர்எவரோ அவருடையசுத்தந்தான் சிறந்தசுத்தம். இவ்வுலகத்தில்சிறந்தஞானமும் ஒன்றையும்கருதாமை

யும் மனத்தூய்மையுந்தாம் சரீரத்திற்கே சிறந்தசுத்தம். ஒழுக்கத்தின்சுத்தமே பெருஞ்சுத்தம். தீர்த்தஸ்நானத்திலுண்டாகும்சுத்தம் அதற்குப்பிற்பட்டது. ஞானத்திலுண்டாகும்சுத்தம் எதுவோ அதுஎல்லாவற்றிற்கும்மேலானதாக நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மஜ்ஞானமென்னும்ஜலம்நிரம்பின மனத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்தவர் எவரோ அவர்தாம் ஆத்மாவைக்கண்டஞானிகள். மேற்சொன்ன சுத்தங்களை நித்தியமாகவைத்துக்கொண்டு அவற்றில்ஊக்கத்துடன் குணங்களையே அடைந்திருக்கும்மனிதன் என்றும்சுத்தனே. பாரதனே! தேகத்திலுள்ளஇந்தத்தீர்த்தங்களை உனக்குச்சொன்னேன். பூமியிலுள்ளபுண்ணியதீர்த்தங்கள் எவையோ அவற்றையும்கேள். ஒருசரீரத்தின்மேல் மேற்சொன்னஅநேகபுண்ணியமான இடங்கள் படைக்கப்பட்டிருப்பதுபோலவே பூமியிலும் புண்ணியமாயுள்ள இடங்களும் ஜலங்களும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தீர்த்தங்களின்பேர் சொல்வதனாலும் அவற்றில்ஸ்நானம்செய்வதனாலும் பித்ருதர்ப்பணம் செய்வதனாலும் பாவங்களைப் போக்கவேண்டும். தீர்த்தங்களினால் சுத்திபெற்றவர் எளிதாக மேலுலகம்போவார். பெரியோர்கள் அங்கிகரித்திருப்பதனாலும் பூமியின்மகிமையினாலும் ஜலத்தின்பிரபாவத்தினாலும் அந்தத்தீர்த்தங்கள் புண்ணியங்களுக்குச் சிறந்தவிடங்களாகின்றன. மனத்தின்புண்ணியதீர்த்தங்கள் சில. பூமியின்புண்ணியதீர்த்தங்கள் மற்றவை. இவ்விருவகைத்தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்பவன் விரைவில் பலனையடைவான். செய்கையில்லாப்பலனும் பலனில்லாதசெய்கையும் இவ்வுலகத்தில் ஒருகார்யத்தையும் நிறைவேற்றுவதில்லை. இரண்டும்சேர்ந்துதான் ஸாதகமாகும். இப்படித் தேகசுத்தத்தோடும் தீர்த்தசுத்தத்தோடும்கூடியிருப்பவன் சுத்தனாகப் பலனையடைவான். இரண்டுவகையாலும் ஏற்படுஞ்சுத்தந்தான் உத்தமசுத்தமாம்" என்றார்.

நூற்றெழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பன்னிரண்டுமாதங்களிலும் பன்னிரண்டுநாமங்களினால் விஷ்ணுவை ஆராதிப்பதன் பலன்.)

யுதிஷ்டிரர், "உலகத்தில் எல்லாஉபவாஸங்களிலும் எது சிறந்ததோ, எது மிகப்பெரியபலனைத் தருகிறதோ, எது ஸந்தேகமில்லாததோ அதை நீர் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார் :

"அரசனே! மனிதன் எதைச்செய்வதனுல் ஸந்தேகமில்லாமல் ஸுகம்பெறுவானே அதைப்பற்றி மகாவிஷ்ணு தாமாகவே சொல்லியிருப்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். மார்கழிமாஸம் துவாதசியில் இரவிலும்பகலிலும் கேசவநாமத்தைச்சொல்லிஆராதிப்பவன் அஸ்வமேதபலனை அடைவான். அவனதுபாவம் கெடும். தைமாதத்தில் (துவாதசியில்) நாராயணஎன்றுசொல்லிப் பூஜிப்பவன் வாஜபேயயாகபலனை அடைவான்; சிறந்ததவஸித்தியும் பெறுவான். மாசிமாஸம் (துவாதசியில்) இரவிலும்பகலிலும் மாதவநாமத்தைச்சொல்லிப்பூஜிப்பவன் ராஜஸூயயாகபலனை அடைவான்; குலத்தையும் கரையேற்றுவான். பங்குனிமாஸத்தில் (துவாதசியில்) கோவிந்தாவென்றுசொல்லிப்பூஜிப்பவன் அதிராத்ரயாகபலனை அடைவான்; சந்திரலோகத்தையுமடைவான். சித்திரைமாதம்துவாதசியில்இரவிலும் பகலிலும் விஷ்ணுவென்றுதியானிப்பவன் பௌண்டரீகயாகபலனை அடைந்து தேவலோகத்திற்குப்போவான். வைகாசிமாதம்துவாதசியில் மதுஸூதனநாமத்தைச்சொல்லிப்பூஜிப்பவன் அக்னிஷ்டோமயாகபலனையடைந்து சந்திரலோகத்திற்குப்போவான். ஆனிமாஸம் துவாதசியில் இரவிலும்பகலிலும் திரிவிக்ரமநாமத்தைச்சொல்லிப் பூஜிப்பவன் கோமேதமென்னும்யாகத்தின்பலனையடைந்து அப்ஸரஸுகளுடன் மகிழ்ந்திருப்பான். ஆடிமாஸம்துவாதசியில் வாமனஎன்றுசொல்லிப்பூஜிப்பவன் நரமேதயாகபலனையும் பெரும்புண்ணியத்தையும் அடைவான். ஆவணிமாஸம்துவாதசியில் இரவிலும்பகலிலும் ஸ்ரீதரநாமத்தைச்சொல்லிப்பூஜிப்பவன் பஞ்சமகாயஜ்ஞங்களின்பலனையடைந்து தேவவிமானமேறி மகிழ்ந்திருப்பான். புரட்டாசிமாஸம் (துவாதசியில்)ஹ்ருஷீகேசாஎன்றுசொல்லிப்பூஜிப்பவன் ஸௌத்ராமணிஎன்னும்யாகபலனையடைந்து ஆத்மசுத்தியுள்ளவனுவான். ஐப்பசிமாஸம்துவாதசியில் பத்மநாபாவென்று பூஜிப்பவன் ஆயிரம் கோதானங்களினுலுண்டாகும் புண்ணியபலனைஅடைவான். இதில் ஸந்தேகமில்லை. கார்த்திகைமாஸம்துவாதசியில் தாமோதரா என்றுசொல்லிப் பூஜிக்கவேண்டும். அவர் ஆணுயிருந்தாலும் பெண்ணுயிருந்தாலும் கோமேதயாகத்தின்பலனை அடைவாரென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவ்வாறு வருஷம்முழுதும் தாமரைக்கண்ணரை ஆராதிப்பவன் பூர்வஜன்மஞானத்தையும் மிகுதியானபொன்னையும் அடைவான். ஒவ்வொருநாளும் ஒரேபக்தியோடு விஷ்ணுவை ஆராதித்து அந்தஆராதனையின்முடிவில் பிராம்மணர்களைப் புஜிப்பிக்கவேண்டும். அல்லது, நெய்யைத் தானம்செய்யவேண்டும். இதற்குமேற்பட்ட உபவாஸமில்லைஎன்பது நிச்சயம். ஆதியில் பகவானுனமகாவிஷ்ணு இதைத் தாமாகவே சொன்னுர்" என்றுர்.

நூற்றெழுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.
தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(அழகு செல்வமுதலியவற்றைப் பெறுதற்காகச் செய்யத்தக்கவை.)

கௌரவர்களுக்குப்பிதாமஹரும் பிராயமுதிர்ந்தவருமானபீஷ்மர் சரதல்பத்திற்படுத்திருக்கும்போது, சிறந்தபுத்திசாலியான யுதிஷ்டிரர் அருகில்வந்து, "தேகத்தில்அழகும் செல்வங்களும் பிரியமும் உண்டாவதெப்படி? தர்மார்த்தகாமங்களென்னும்மூன்றுபுருஷார்த்தங்களையுமடைந்து ஸுகம்பெற்றிருப்பது எதனால்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்:—

"அரசர்க்கரசே! மார்கழிமாஸத்தில்சந்திரன்மூலநக்ஷத்திரத்துடன் கூடினதினத்தில் சந்திரனுக்கு மூலநக்ஷத்திரத்தைப்பாதங்களாகவும் ரோகிணியைக் கணைக்கால்களாகவும் அசுவினியைமுழங்காலாகவும் பூராடஉத்தராடங்களைத்தொடைகளாகவும் பூரம்உத்தரங்களை மறைவானஸ்தானமாகவும் கிருத்திகையைஇடுப்பாகவும் பூரட்டாதி உத்தரட்டாதிகளை நாபியாகவும் ரேவதியை [1]வயிறாகவும் அவிட்டத்தைமுதுகாகவும் அனுஷத்தைமார்பாகவும் விசாகநக்ஷத்திரத்தைக் கைகளாகவும் ஹஸ்தத்தைநுனிக்கைகளாகவும் புனர்வஸுவைவிரல்களாகவும் ஆயில்யத்தைநகங்களாகவும் கேட்டையைக்கழுத்தாகவும் சிரவணத்தைக்காதுகளாகவும் புஷ்யத்தைவாயாகவும் ஸ்வாதியைப்பல்லும்உதடுமாகவும் சதயத்தைச்சிரிப்பாகவும் மகத்தைமூக்காகவும் மிருகசீர்ஷத்தைக்கண்களாகவும் சித்ராநக்ஷத்திரத்தைநெற்றியாகவும் பரணியைத்தலையாகவும் திருவாதிரையைக்கேசங்களாகவும் தியானம்செய்யவேண்டும். தியானம்முடிந்தபின் வேதங்களில் கரைகண்டபிராம்மணனுக்குநெய்யைத்தானம்செய்யவேண்டும். அதனால்,செல்வமும்அழகுமுள்ளவனும் ஞானமுள்ளவனும் பூர்ணிமைச்சந்திரனைப்போல நிரம்பின அங்கமுள்ளவனுமாவான்" என்றார்.

நூற்றெழுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.
தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தர்மபுத்ரருக்கும்பிருகஸ்பதிக்கும்நடந்தஸம்பாஷணை; கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி ஸ்வர்க்கநரகங்களும் பிறப்பும் வருமென்பதைப்பற்றியது.)

யுதிஷ்டிரர், "மகாப்பிராஜ்ஞரும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தருமானபிதாமஹரே! மனிதர்களுக்குஸம்ஸாரத்திலுள்ளஉத்

---

1 'குக்ஷிமண்டலம்' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

தமமானநடக்கையைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அரசர்க்கரசரே! பூமியில் மனிதர்கள் என்னஒழுக்கத்தோடுஇருந்தால் உத்தமமானஸ்வர்க்கத்தை அடைவார்கள்? ராஜரே! எப்படியிருந்தால் நரகத்தையடைவார்கள்? ஜனங்கள் உயிர்போனதேகத்தைக் கட்டைக்கும் ஓட்டுக்கும் ஸமமாக இவ்வுலகததிற்போட்டுவிட்டு வேறுஉலகம்போகின்றனரே; அவர்களின்பின் தொடர்ந்துசெல்லுகிறவன் எவன்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர், "உயர்ந்தபுத்தியுள்ள ப்ருஹஸ்பதிபகவான் தூரத்தில்வருகிறார். மிக்கமகானுபாவரானஇவரிடத்தில் இந்தப்பழமையானரகஸ்யத்தைக்கேள். இப்போது நீகேட்டவிஷயம் மற்றெவனும் சொல்லக்கூடியதன்று. ப்ருகஸ்பதிக்குச்சமமாகப்பேசுகிறவர் மற்றொருவர் எங்குமில்லையன்றோ" என்றுசொன்னார். அந்தத்தர்மராஜரும் பீஷ்மரும் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கையில், தெளிந்தஉருவமுள்ள ப்ருகஸ்பதிபகவான் வந்தார். பிறகு, தர்மராஜர் திருதராஷ்டிரனை முன்னிட்டு எதிர்கொண்டழைத்து அவருக்கு ஒப்பற்றபூஜையைச் செய்தார். அந்தச்சபையோர்அனைவரும் அவரைப் பூஜித்தனர். அதன்பிறகு, ராஜாவானதர்மபுத்திரர் ப்ருகஸ்பதிபகவானை முறைப்படியணுகி அந்தப்பிரஸ்னத்தைத் தெளிவாகக்கேட்கலானார்: "பகவானே! எல்லாத்தர்மங்களும் தெரிந்தவரே! எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்தவரே! மனிதனுக்குத்துணை யார்? தந்தையா? தாயா? பிள்ளையா? ஆசாரியனா? தாயாதிகளா? சுற்றத்தாரா? சிநேகிதரா? மனிதர்கள் உயிர்போனதேகத்தைக் கட்டையைப்போலவும் ஓட்டாஞ்சில்லியைப்போலவும் விட்டுவிட்டு வேறுலோகத்திற்குச் செல்லுகின்றனரே? அவரைப் பின்செல்லுகிறவன் எவன்?" என்று கேட்க, பிருகஸ்பதி சொல்லலானார்:

"ராஜனே! மனிதன் ஒருவனாகவே பிறக்கிறான்; ஒருவனாகவே இறக்கிறான்; ஒருவனாகவே நரகங்களைத் தாண்டுகிறான்; ஒருவனாகவே நரகத்திற்குப்போகிறான். தந்தை, தாய், ஸகோதரன், புத்திரன், ஆசாரியன், தாயாதிகள், சுற்றத்தார், சிநேகிதர்கள் யாரும் துணையாவதில்லை. மனிதர்கள் தேகத்தைச் சிலகாலம் உபயோகப்படுத்தி உயிர்போனபின் கட்டை ஓட்டாஞ்சில்லிகளைப்போல எறிந்துவிட்டு வேறுமுகமாகப்போகின்றனர். தர்மம்ஒன்றே பின்தொடருகிறது. ராஜனே! ஆதலால், எப்போதும் துணைக்காகத் தர்மத்தையே பற்றவேண்டும். மனிதன் தர்மத்துடன்கூடத்தான் சிறந்த ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப்போவான்; அதர்மத்தோடுகூடத்தான் நரகத்திற்குப் போகிறான். ஆதலால், தெரிந்தவன் நியாயமாகக்கிடைத்த

பொருள்களினால் தர்மத்தையே செய்யவேண்டும். மனிதர்களுக்குப் பரலோகத்திற்குரியதுணை தர்மமொன்றே. மிகுந்தகேள்வியில்லாதவனும் ஆசையினால்மதிகெட்டவனுமானமனிதன் ஆசையினாலும்அஜ்ஞானத்தினாலும் இரக்கத்தினாலும் பயத்தினாலும் பிறருக்காகப்பாவங்களைச் செய்கிறான். தர்மார்த்தகாமங்கள்மூன்றே உயிர்வாழ்க்கையின் பலன்கள். அதர்மத்தைவிட்டு இம்மூன்றையும் ஸம்பாதிக்கவேண்டும்'' என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், ''பகவானானநீங்கள் தர்மமுள்ளதும் மிக்கஇதமுமாகச் சொன்னசொல்லைக் கேட்டேன். ஆகிலும், சரீரத்தினுடைய உண்மையைப்பற்றித்தெரிந்துகொள்ள எனக்கு எண்ணமுண்டாகிறது. மனிதர்களின்சரீரம் உயிர்விட்டபோது அதின்ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மாமறைந்து கண்பார்வைக்குஅகப்படாமற்போகின்றதே; தர்மம் அதைத்தொடருவது எப்படி?'' என்றுகேட்டார். ப்ருகஸ்பதி, ''[1]பிருதிவி, வாயு, ஆகாயம், அப்பு, தேயு, புத்தி, ஆத்மாஇவை சேர்ந்து எக்காலமும் தர்மத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வுலகத்தில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் இரவும்பகலும் ஸாக்ஷியாக இருக்கும் அந்தஜீவனை மேற்சொன்னபிருதிவிமுதலியவற்றுடன் கூடத் தர்மம் பின்தொடருகிறது. சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே! தோல், எலும்பு, மாம்ஸம், சுக்லசோணிதங்கள்இவை உயிர்விட்டதேகத்தை விட்டுவிடுகின்றன. அதன்பிறகு, அந்தஜீவன் தர்மத்துடன்சேர்ந்து [2] இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸுகமாகவிளங்குகிறது. இன்னும் உனக்கு என்னசொல்லக்கடவேன்?'' என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், ''தர்மம் எப்படிப் பின்தொடருகிறதென்பதைப் பகவானானநீங்கள் தெரிவித்தீர்கள். சுக்லமானது எப்படி உற்பத்தியாகிறதென்பதை அறிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன்'' என்றுகேட்டார். பிருகஸ்பதி, ''வேந்தனே! பிருதிவி, வாயு, ஆகாசம், அப்பு, தேஜஸ், மனம் என்னும்தேகத்திலுள்ளதேவதைகள் ஆகாரத்தை உட்கொள்ளுகின்றனர். அரசர்க்கரசே! பரிசுத்தமனமுள்ளவனே! அவ்வைந்துபூதங்களும் மனமும் திருப்தியடைந்தபிறகு, அந்த அன்னமானது ரேதஸாக மாறுகிறது. ராஜனே! பிறகு, பெண்ணும்ஆணும்சேருவதனால் கர்ப்பமுண்டாகிறது. இதையெல்லாம் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?'' என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், ''கர்ப்பம்எப்படிஉண்டாவதென்பதைப்பற்றிப் பகவானானநீங்கள்எனக்குச் சொன்னீர்கள். பிறப்பில்லாதஜீவன் கர்ப்பத்தைச்சேருவது

1 அந்தத்தேவதைகள். 2 மறுஜன்மத்தில்.

எப்படி ? அதைச் சொல்லவேண்டும்'' என்றுகேட்டார். பிருகஸ்பதி, "ஜீவன் சேர்ந்தமாத்திரத்தில் அவ்வைந்துபூதங்களினால் ஆக்கிரமிக்கப்படுகிறான்; அவ்வைந்துபூதங்களினால்விடப்பட்டுத்தான் திரும்பவும் வேறுலோகத்திற்குச் செல்லுகிறான். அந்தஜீவனே ஐந்துபூதங்களுடன் சேர்ந்தவனாகிறான். அதனால், அவனுடையநல்வினையையும் தீவினையையும் ஐந்துபூதங்களின்தேவதைகள் பார்க்கின்றனர். இன்னும்என்னகேட்கக்கருதுகிறாய்?'' என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "பகவானே ! தோல், எலும்பு, மாம்ஸம்இவற்றையும்விட்டு ஐந்துபூதங்களாலும்விடுபட்டஅந்தஜீவன் எங்கிருந்து முழுதும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பான்?'' என்றுகேட்க, பிருகஸ்பதி சொல்லலானார்: "[1]போகவஸ்யம், [2]கர்மவஸ்யம், [3]யாதனாவஸ்யம் ஆகிய இம்மூன்றுவகைத்தேகங்களையடைந்து ஜீவன் தன்வினைப்பயனை அனுபவிக்கிறான். ஜீவன் தன்கர்மங்களுடன்சேர்ந்து ரேதஸாகமாறி ஸ்திரீகளின்ருதுவில்சேர்ந்து பிரஸவகாலத்தில்தேகத்தையடைகிறான். ஜீவன் யமதூதர்கள்செய்யும்துன்பத்தையும் அவர்கள் அடிப்பதையும் கடினமானபிறப்பிறப்புக்களின்தொடர்ச்சியையும் துயரத்தையும் அடைகிறான். ராஜனே ! தர்மத்தின்பலனையடைந்தஅந்தஜீவன் இவ்வுலகத்தில்பிறந்ததுமுதல் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கிறான். அவன் ஜனித்ததுமுதல் கூடியமட்டில் தர்மத்தையேசெய்திருப்பானாயின் பிறகு அவன் மனிதனாகப்பிறந்து ஸுகத்தையேயடைவான் ; தர்மத்திற்கு இடையில் அதர்மமும்செய்திருப்பானாயின் அந்தஜீவன் ஸுகத்திற்குப்பிறகு துக்கத்தையும் அனுபவிப்பான்; அதர்மத்துடன் சேர்ந்து யமலோகத்திற்குப்போய்ப் பெருந்துன்பத்தையடைந்து பிறகு திர்யக்ஜாதியில் பிறக்கிறான். ஜீவன் எந்தஎந்தக்கர்மத்தினால் இவ்வுலகில் எந்தஎந்தப்பிறப்பில் அஜ்ஞானத்தோடுபிறக்கிறானோ அவற்றை வேதத்திலும் இதிஹாஸத்திலும் தர்மசாஸ்திரத்திலும் சொல்லியிருக்கிறபடி சொல்லுகிறேன்; கேள். மானிடர்கள் கொடியதாகிய யமலோகத்தை அடைகின்றனர். ராஜனே ! இவ்வுலகத்தில் திர்யக்ஜாதியைத்தவிர வேறுதேகங்கள் புண்ணியமுள்ளவையும் ஞானமுள்ளவையும் தேவர்களுக்குச் சமமானவையுமாயிருக்கின்றன. குணங்களில் பிரம்மலோகம்போலச்சிறந்தயமலோகத்தில் உறுதியானகர்மங்களினாற்கட்டப்பட்டஜீவன் துக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். புருஷன் எந்தஎந்தக்கர்மங்களை மனத்தோடுசெய்வதினாற் கொடியதும் பயங்கரமுமான கதியையடைகிறானோஅவற்றை இனி உனக்குச் சொல்லு

1 ஸ்வர்க்கசரீரம். 2 பூமியிலுள்ளசரீரம். 3 நரகத்திலுள்ளசரீரம்.

வேன். ப்ராம்மணன் நாலுவேதங்களையும்ஓதியும் அறிவில்லாமல் பதிதனிடத்தில்திரவியம்வாங்குவதனால் கழுதைப்பிறப்பில் பிறக்கிறான். பாரதனே! அவன் பதினைந்துவருஷம் கழுதையாகப் பிழைத்திருக்கிறான். கழுதையாயிருந்துமரித்தபின் காளைமாடாகி ஏழுவருஷம்இருக்கிறான். காளைப்பிறப்புஇறந்தபின் பிரம்மராக்ஷஸாகப் பிறக்கிறான். பிரம்மராக்ஷஸாகமூன்றுமாஸங்களிருந்து பிறகு ப்ராம்மணனாகப்பிறக்கிறான். பாரதனே! பதிதனுக்குயாகம்செய்விப்பதனால் புழுவாகப்பிறக்கிறான். அந்தஜன்மத்தில் பதினைந்துவருஷமிருக்கிறான்; புழுஜன்மம்நீங்கியவுடன் கழுதையாகப்பிறக்கிறான். ஐந்துவருஷம் கழுதை, ஐந்துவருஷம் பன்றி, ஐந்துவருஷம் கோழி, ஐந்துவருஷம் நரி, ஒருவருஷம் நாய் இப்படியிருந்து பிறகு மனிதனாகப் பிறக்கிறான். சிஷ்யன் விவேகமில்லாமல் உபாத்யாயர்மனைவியிடம் தவறுசெய்வானாயின் அந்தஜீவன் இவ்வுலகத்தில் மூன்றுஜன்மங்களை அடைவான். ஸந்தேகமில்லை. அரசர்க்கரசே! முதலில்நாயாகவும் பிறகு புலியாகவும் அதன்பிறகு கழுதையாகவும் பிறந்து இறந்தபின் கஷ்டப்படும்ப்ராம்மணனாகப் பிறப்பான். சிஷ்யன் குருவின்மனைவியிடத்தில் மனத்தினாற்பாபத்தைச்சிந்தித்தாலும் மனத்தினாற்செய்த அந்தப்பாபத்தினால் கொடியஜன்மங்களையடைவான்; நாயாகப்பிறந்து மூன்றுவருஷங்களிருப்பான்; அந்தப்பிறப்புநீங்கியபின் புழுவாகப் பிறப்பான்; ஒருவருஷம் புழுவாகவிருந்து அதுநீங்கியபின் ப்ராம்மணஜாதியிற்பிறப்பான். குருவானவன் புத்திரனைப்போலிருக்கும் சிஷ்யனைக் காரணமின்றித் தான்நினைத்தபடி அடிப்பானாயின் அவனும் குரூரமிருகமாகப் பிறப்பான். ராஜனே! தந்தைதாய்களை அனாதரவுசெய்யும்புத்திரனும் இறந்தால் அந்தஜீவன் முதலில் கழுதையாகப்பிறப்பான். கழுதையாகப் பத்துவருஷமிருந்து அதன்பின் ஒருவருஷம் முதலையாகவிருந்து அதன்பின் மனிதனாகப்பிறப்பான். எந்தப்பிள்ளையின்மேல் தாய்தந்தையரிருவரும் கோபிக்கிறார்களோ அவனும் பெரியோருடையவெறுப்பினால் இறந்தபின் கழுதையாகப்பிறக்கிறான். பத்துமாதம் கழுதையாகவும் பதினாலுமாதம் நாயாகவும் ஏழுமாதம் பூனையாகவுமிருந்து பிறகு மனிதனாகப்பிறப்பான். ராஜனே! தாய்தந்தையரைத்திட்டுவதனால் நாகணவாய்ப்புள்ளாகப்பிறக்கிறான்; அவர்களையடித்தால் ஆமையாகப்பிறக்கிறான்; ஆமையாகப்பத்துவருஷமும் முள்ளம்பன்றியாகமூன்றுவருஷமும் பாம்பாகஆறுமாதமுமிருந்து அதன்பின் மனிதனாகப்பிறக்கிறான். ராஜனுடையஅன்னத்தைப்புஜித்து அவனுக்கு ஆகாதகாரியங்களைச்செய்யும்மூடன்

இறந்து குரங்காகப்பிறக்கிறான். குரங்காகப்பத்துவருஷமும் பன்றியாகஐந்துவருஷமும் நாயாகஆறுமாதமுமிருந்து பிறகு மனிதனாகப் பிறக்கிறான். அடைக்கலம்வைத்தபொருளையபகரித்தமனிதன் யமலோகத்திற்குப்போய் நூறுவகையான துன்பங்களையனுபவித்துப் புழுவாகப்பிறக்கிறான். பாரதனே! அந்தப்புழுஜன்மத்தில் பதினைந்து வருஷமிருந்து பாவத்தையொழித்துப் பிறகு மானிடனாகப்பிறக்கிறான். அப்போது பொறாமைக்காரனும் இகழத்தக்கவனுமான சண்டாளனாகப்பிறந்து துயரப்படுகிறான். நம்பிக்கைத்துரோகம் செய்த கெடுமதியுள்ளமனிதன் மீனாகப்பிறக்கிறான். பாரதனே! எட்டுமாதம் மீனாகவிருந்து பிறகு மானாகப்பிறக்கிறான். மானாகநாலுமாதமிருந்து அதன்பின் ஆடாகப்பிறக்கிறான். ஒருவருஷம்ஆடாயிருந்து கொல்லப்பட்டுப் பசுவாகப்பிறக்கிறான். அதன்பிறகு, அந்தஜீவன் மனிதனாகஜனிக்கிறான். மகாராஜனே! நெல், யவம், எள், உழுந்து, கொள்ளு, கடுகு, கடலை, கலாயம், பச்சைப்பயறு, கோதுமை, அதஸி (காயா) இந்தத்தானியங்களை ஆசையினாலபகரிக்கும் அறிவும்வெட்கமுமில்லாதமனிதன் பெருச்சாளியாகப்பிறக்கிறான். வேந்தனே! அந்தஜன்மம் இறந்துபோனபின் அவன் பன்றியாகப்பிறக்கிறான். ராஜனே! பன்றியாகப்பிறந்தவுடன் பிணியினால் இறந்துபோகிறான். ராஜனே! அந்தமூடன் அந்தப்பாவத்தினால் மறுபடிம் நாயாகப்பிறக்கிறான். ஐந்துவருஷம்நாயாகவிருந்து அதன்பிறகு மனிதனாகப்பிறக்கிறான். பிறர்மனைவியைத்தீண்டுவதனால் செந்நாய் நாய் நரி கழுகு பாம்பு பருந்து கொக்குக்களாகப்பிறக்கிறான். ராஜனே! எந்தப்பாவச்சிந்தையுள்ளவன் புத்திமயங்கி ஸகோதரன்மனைவியைச்சேர்கிறானோ அவன் ஒருவருஷம் குயில்ஜன்மத்திலிருக்கிறான். ஸ்நேகிதன் ஆசாரியன் அரசன் இவர்களின்மனைவிகளைக் காமத்தினால்ஆக்ரமிப்பவன் இறந்து பன்றியாகப்பிறக்கிறான்; ஐந்துவருஷம் பன்றியும் பத்துவருஷம் முள்ளம்பன்றியும் ஐந்துவருஷம் பூனையும் பத்துவருஷம் கோழியும் மூன்றுமாதம்எறும்பும் ஒருமாதம்குரங்குமாக ஜன்மங்களையடைந்து பிறகு புழுவாகப்பிறக்கிறான். அந்தப்புழுஜன்மத்தில் பதினான்கு மாதங்களிருந்து பாவத்தை ஒழித்துக்கொண்டு திரும்பவும் மனிதனாகப்பிறக்கிறான். பிரபுவே! விவாகம், யாகம், தானம்இவைநடக்கும்போது அவற்றிற்குஇடையூறுசெய்யும்மூடன் இறந்து புழுவாகப்பிறக்கிறான். பாரதனே! பதினைந்துவருஷம் புழுவாயிருந்துபாவத்தையொழித்துப் பிறகு மனிதனாகப்பிறக்கிறான். ராஜனே! முதலில்ஒருவனுக்குக்கன்னிகாதானம்செய்து மறுபடியும் அந்தக்கன்னி

ணக்கயை மற்றொருவனுக்குக்கொடுக்க நினைக்கும்மனிதனும் இறந்தபின் புழுவாகப் பிறக்கிறான். யுதிஷ்டிரனே! அந்தஜன்மத்தில் பதின் மூன்றுவருஷங்களிருந்து பாவத்தையொழித்துக்கொண்டு பிறகு மனிதனாகப்பிறக்கிறான். தெய்வகாரியத்தையும் பித்ருகாரியத்தையும்செய் யாமலும் பிறருக்கு அன்னமிடாமலும் உண்பவன் இறந்து காக்கை யாகப்பிறக்கிறான். நூறுவருஷம் காக்கையாகவிருந்து பிறகு கோழி யாகப்பிறக்கிறான். அதன்பிறகு, ஒருமாதம் கொடியமிருகமாயிருந்து அதினின்றும் மனிதனாகப் பிறக்கிறான். தந்தைக்குச் சமானமாகிய மூத்தஸகோதரனை அவமதிப்பவன்இறந்தபின் [1]க்ரௌஞ்சமென்னும் பிராணியாகப் பிறக்கிறான்; க்ரௌஞ்சமென்னும்பிராணியாக ஒருவருஷமிருந்து [2]சீரகமென்னும்பிராணியாகப் பிறக்கிறான்; அதிலிருந்து மரணமடைந்தபின் மானிடதேகமெடுக்கிறான். சூத்திரன் ப்ராம்மணப்பெண்ணைச்சேருவதனால் புழுவாகப்பிறக்கிறான். அதுஇறந்தபின் திரும்பவும் பன்றியாகப்பிறக்கிறான். ராஜனே! பன்றியாகப்பிறந்தவுடன் பிணியினால்இறக்கிறான். ராஜனே! அந்தமூடன் அந்தக்கருமத்தினால் திரும்பவும் நாயாகப்பிறக்கிறான். நாயாகப்பிறந்தபின் கர்மம்முடித்துத் திரும்பவும் அவன் மானிடஜன்மமெடுக்கிறான். அந்தப்பிராம்மணப்பெண்ணினிடம் கர்ப்பத்தையுண்டாக்கினால் இறந்து பெருச்சாளியாகப்பிறக்கிறான். பாரதனே! ராஜனே! நன்றிமறந்தவன் இறந்து யமலோகம்போய்க் கோபமுள்ள யமதூதர்களால் கடுமையாகஅடிக்கப்படுகிறான்; தடி, உலக்கை, சூலம், கொடியதீக்குடம், கத்திகளை இலைகளாகவுடையகாடு, கொதிக்கும்மணல், இருப்புமுள்ளிலவமர முதலான அநேககொடியதுன்பங்களை யமலோகத்திலடைந்து அங்கே கொல்லப்படுகிறான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! நன்றிமறந்தவன் யமலோகத்தில் கொடியயமதூதர்களால் கொல்லப்பட்டுத் திரும்பவும் உலகத்திற்குவந்துபுழுப்பிறப்பிற்பிறக்கிறான்; பாரதனே! பதினைந்துவருஷம் புழுவாயிருக்கிறான். அதன்பிறகு, வேறுகர்ப்பத்திற்புகுந்து சிசுவாயிருக்கையிலேயே மரிக்கிறான். அதன்பிறகு, அநேகநூறுகர்ப்பங்களில் அந்தஜீவன் பிறக்கிறான். அநேகம் ஜனனமரணங்களையடைந்தபின் விலங்குஜாதியிற் பிறக்கிறான். பிறகு, எண்ணிறந்தவருஷங்கள் துயரப்பட்டு மறுஜன்மத்தில் ஆமையாகப்பிறக்கிறான். தயிர்திருடுகிறவன் கொக்காகவும் நீர்க்காக்கையாகவும் பிறக்கிறான். பச்சைமச்சங்களைத்திருடுகிறமதிகெட்டவன் தேனீயாகப் பிறக்கிறான். காயையும் கிழங்கையும் பக்ஷணத்தையும்திருடுகிறவன்

1 அன்றில். 2 சுவர்க்கோழி.

எறும்பாகப்பிறக்கிறான். மொச்சைக்கொட்டையைத் திருடுகிறவன் [1] ஹலகோலகமென்னும்ஜந்துவாகப் பிறக்கிறான். பாயஸம்திருடின வன் [2]தித்திரியாகப்பிறக்கிறான். மாப்பண்டத்தைத்திருடுகிறவன் கும்போலூகமென்னும்மலைக்கோட்டானாகப் பிறக்கிறான். இரும்பு திருடினமதிகெட்டமனிதன் காக்கையாகப்பிறக்கிறான். வெண்கலந் திருடினமதிகெட்டமனிதன் ஹாரீதமென்னும்பச்சைக்குருவியாகப் பிறக்கிறான். வெள்ளிப்பாத்திரம்திருடினவன் புறாவாகப்பிறக்கிறான். பொற்பாத்திரம்திருடினவன் புழுவாகப்பிறக்கிறான். மகமல்திருடின வன் க்ருகலமென்னும்ஜந்துவாகப் பிறக்கிறான். நார்மடியைத்திரு டினவன் [3]வர்த்திகைஎன்னும்பக்ஷியாகப் பிறக்கிறான். நூல்வஸ்திரத் தைத்திருடுகிறவன் கிளியாகப்பிறக்கிறான். வெண்பட்டைத்திருடு கிறமனிதன் இறந்து ஹம்ஸமாகப்பிறக்கிறான். நூலைத்திருடுகிறமனி தன் இறந்து அன்றிலாகப்பிறக்கிறான். பாரதனே! சால்வை, பூச்சிப் பட்டு இவற்றைத்திருடுகிறவன் முயலாகப்பிறக்கிறான். வன்னங்களை த்திருடுகிறமனிதன் இறந்து மயிலாகப்பிறக்கிறான். சிவப்புவஸ்திரங் களைத்திருடினவன் சகோரபக்ஷியாகப்பிறக்கிறான். ராஜனே! குங்கு மம் சந்தனமுதலியவாஸனைத் திரவியங்களை ஆசைபற்றித் திருடுகிற மனிதன் மூஞ்சூறாகப்பிறக்கிறான். பதினைந்துவருஷம் அந்த ஜன்மத் திலிருந்து பாவத்தைக்கழித்துப் பிறகு மனிதனாகப்பிறக்கிறான். பாலைத்திருடுவதனால் நாரையாகப்பிறக்கிறான். ராஜனே! மதிகெட்டு எண்ணெயைத்திருடும்மனிதன் இறந்து [4]தைலபாயிஎன்னும்ஜந்து வாகப் பிறக்கிறான். ஆயுதமில்லாதமனிதனைப் பணத்திற்காகவாவது விரோதத்தினாலாவது ஆயுதத்தினாற்கொல்லும் அதமனானமனிதன் இறந்து கழுதையாகப்பிறக்கிறான். இரண்டுவருஷம் கழுதையாயிரு ந்து பிறகு ஆயுதத்தினாற் கொல்லப்படுகிறான். இறந்தபின் எப்போ தும்பயமுள்ள மானாகப் பிறக்கிறான். ஒருவருஷமானபின் அந்தமான் ஆயுதத்தினால் கொல்லப்படுகிறது. மானிறந்து மீனாகிறது. மீன் நாலாவதுமாதத்தில் வலையினாற்பிடிக்கப்படுகிறது. பிறகு, சிறுத்தை யாகப்பிறக்கிறது. பத்துவருஷம் சிறுத்தையாயிருந்து ஐந்துவருஷம் புலியாயிருந்து காலக்கிரமத்தையனுஸரித்து மரணமடைந்து பாவ த்தையொழித்தபின் மானிடஜன்மமெடுக்கிறான். மஹாராஜனே! பெண்கொலைசெய்யும்மதிகெட்டவன் யமலோகம்சேர்ந்து இருபத்

1 'வால்நீண்டு கோளவடிவமானசரீரமுள்ளஒருபுழு' என்பது பழைய உரை. 2 ஊர்க்குருவி. 3 விச்சுளி.

4 வௌவால், அல்லது கரப்பு.

தொருநரகங்களையும் பலதுன்பங்களையும்அனுபவித்து அதன்பிறகு புழுவாகப்பிறக்கிறான். இருபதுவருஷம் புழுவாகவிருந்து மானிடனாகப்பிறக்கிறான். அன்னத்தைத்திருடுகிறமனிதன் ஈயாகப்பிறக்கிறான். ஈக்கூட்டங்களிற்சேர்ந்து அனேகமாதங்களிருந்து அதில் பாபத்தைக்கழித்து மானிடஜன்மமெடுக்கிறான். பக்ஷயம்திருடுகிற மனிதன் வலைக்காரனாகப்பிறக்கிறான். கறிகாய்களைத்திருடுகிறவன் சீரபாசமென்னும்பிராணியாகப்பிறக்கிறான். தான்யம்திருடுகிறமனிதன் உடம்பெல்லாம்ரோமங்களுள்ளமனிதனாகப் பிறக்கிறான். ராஜனே! பிண்ணாக்குச்சேர்ந்தஆகாரத்தைத்திருடுகிறகூலிவேலைக்காரன் கொடியதும் எப்போதும்மனிதர்களைக்கடிக்கிறதும் பாபியுமானஎலியாகப் பிறக்கிறான். நெய்திருடுகிறபுத்திகெட்டவன் [1]காகமத்குவாகப் பிறக்கிறான். மச்சத்தையும்மாம்ஸத்தையும்திருடுகிறமதிகெட்டவன் காக்கையாகப் பிறக்கிறான். உப்பைத்திருடுகிறவன் சிரிகாகமென்னும் ஒருவகைக்காக்கையாகப் பிறக்கிறான். அப்பா! நம்பிக்கையினால் அடைக்கலமாகவைத்ததை எந்தமனிதன் மறைக்கிறானோ அந்தமனிதன் ஆயுள்குன்றி மீனாகப்பிறக்கிறான்.மீனாயிருந்து இறந்தபின் மானிடனாகப்பிறக்கிறான்; மானிடஜன்மத்தையடைந்து ஆயுள்குறைந்தவனாகிறான். பாரதனே! மனிதர்கள் பாவங்களைச்செய்து விலங்குஜாதியிற் பிறக்கின்றனர்; தம்வாழ்நாள்முடிவுவரையில் ஒருதர்மத்தையும் அறிவதில்லை. எந்தமனிதர்கள் எப்போதும் பாவங்களைச்செய்து விரதங்களினால் அவற்றைப்போக்குகின்றனரோ அவர்களும் ஸுகதுக்கங்கள் கலந்து வருந்துகிறவர்தாம். ஆசையோடும் அறிவின்மையோடும்கூடிப் பாபங்களைச்செய்யும்மனிதர்கள் ஆண்மையில்லாமலாவது மிலேச்சர்களாகவாவது ஜனிக்கிறார்களென்பதில்ஸந்தேகமில்லை. எந்த மனிதர்கள் பிறந்ததுமுதல் பாவங்களைவிட்டுவிடுகின்றனரோ அவர்கள்தாம் நோயற்று அழகும் தனமுமுள்ளவராகிறார். பெண்களும் பாபத்தைச்செய்தால் முன்சொன்னவரிசையாகவே பலனையடைவார்கள். அவர்கள் முன்சொன்னஜந்துக்களுக்கே மனைவிகளாயிருப்பார்கள். அயலார் சொத்தை அபகரிப்பதிலுள்ள தோஷங்களெல்லாவற்றையும் சொன்னேன். குற்றமற்றவனே! இது நான் உனக்குக்கொஞ்சமாகச்சொன்னது.பாரதனே! மற்றொருசமயம்வார்த்தைசொல்லும் போது நீ இன்னும் கேட்டுக்கொள்ளலாம். மஹாராஜனே! முன்னர் தேவரிஷிகளின்நடுவில் பிரம்மதேவர் என்னால்வினாவப்பட்டுச் சொல்லும்போது நான் இதைக் கேட்டேன். நான் உனக்கு இதனை

---

[1] கொம்புள்ளஒருநீர்ப்பறவை.

யெல்லாம் உள்ளபடி சொன்னேன். மஹாராஜனே! இதைக்கேட்ட நீ எப்போதும் தர்மத்தில்மனம்செலுத்து'' என்றார்.

நூற்றெழுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தர்மபுத்ரருக்கும் பிருஹஸ்பதிக்கும் நடந்தஸம்பாஷணைத்தொடர்ச்சி ; பாவத்தைப்போக்க உபாயமும் அன்னதானத்தின்சிறப்பும்.)

யுதிஷ்டிரர், "குற்றமற்றபிராம்மணரே ! பாபத்தின்முடிவை நீர் எனக்குச்சொன்னீர், பேசுகிறவரிற்சிறந்தவரே! தர்மத்தின் கதியைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். பாபகாரியங்களைச்செய்தவர்களும் நல்லகதியையடைவது எப்படி? இவ்வுலகத்தில் என்னகருமம்செய்வதனால் சிறந்தகதியையடையலாம்?'' என்றுகேட்க, பிருகஸ்பதி சொல்லலானார்.

"முந்தியதீவினையின்வசத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு மனம்கெட்டுப் பாபங்களைச்செய்பவன் நரகம்புகுவான். எவன் தெரியாமல்பாவத்தைச்செய்து ஸரியானமனத்துடன் அதைப்பற்றி வருத்தப்படுகிறானோஅவன் பாவப்பயனைஅடையமாட்டான். அவன்மனம்எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பாபகாரியத்தைஇகழ்கிறதோஅவ்வளவுக்கவ்வளவு அவன் தேகம் அந்தப்பாபத்தினால் விடப்படுகிறது. ராஜனே! தர்மத்தை உபதேசிக்கும் ப்ராம்மணர்களிடம் தன்பாபத்தைச்சொல்வானானால் அந்தப்பாபத்தினாலுண்டானநிந்தனையிலிருந்து சீக்கிரத்தில்விடுபடுவான். மனிதன் பரிசுத்தமானமனத்துடன் நன்றாகஎத்தனைக்கெத்தனை தன் பாபத்தைச்சொல்லுகிறானோ அத்தனைக்கத்தனை தளர்ந்துபோன பழையசட்டையிலிருந்து பாம்புவிடுபடுவதுபோலப் பாவத்தினின்று விடுபடுவான். திருத்தமானமனமுள்ளவனாய்ப் பிராம்மணனுக்குப் பலதானங்களைச்சிரத்தையுடன்செய்வதனால்நல்லகதியையடைவான். யுதிஷ்டிர ! மனிதன் கெட்டகாரியங்கள் செய்தாலும் எவற்றைக் கொடுப்பதனால் புண்ணியமடைவானோ அந்தத்தானங்களைச் சொல்வேன். எல்லாத்தானங்களிலும் அன்னதானம் மிகச்சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. புண்ணியத்தைவிரும்புகிறவன்ஸரியானஉள்ளத்துடன் முதலில் அன்னதானம்செய்யவேண்டும்.அன்னம் மனிதர்க்கு உயிர். அதினின்றுந்தான் மனிதனுண்டாகிறான். உலகம் அன்னத்

தைப்பற்றியே இருக்கிறது. ஆதலால், அன்னம் சிலாகிக்கப்படுகிறது. தேவர்களும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களும் மனிதர்களும் அன்னத்தையே புகழ்கின்றனர், அன்னதானம் செய்வதனாலேதான் மனிதன் ஸ்வர்க்கம் அடைகிறான். தனக்கு நியாயமாகக்கிடைத்த உயர்ந்தஆகாரத்தை வேதாத்தியயனம்செய்தபிராம்மணர்களுக்கு உள்ளமகிழ்ந்து அளிக்க வேண்டும். மனமகிழ்ச்சியோடு எவன்கொடுக்கும் அன்னத்தை ஆயிரம்பிராம்மணர்கள் புஜிக்கின்றனரோஅவனுக்கு விலங்குஜன்மம் வராது. அரசனே! பதினாயிரம்பிராம்மணர்களைப்புஜிப்பித்தும் எப்போதும் தியானத்தில்ஊக்கம்வைத்துமிருக்கும்மனிதன் பாபத்தினின்றுவிடுபடுவான். பிக்ஷையெடுத்து அன்னத்தைஸம்பாதித்தும் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பொன்னைக்கொடுப்பதனால் மிகுதியானபாவங்களும்போம். ஜீவனத்திற்குஉபயோகமான பூமியைத்தானம்செய்பவன் பாபத்தினால்விடுபடுவான். பிராம்மணன் வேதங்களைமுழுவதும் ஓதுவதனாலும் பாவங்களினால்விடப்படுவான். காயத்ரியைலக்ஷம்தரம்ஜபிப்பதனாலும்,ஆயிரம்கோக்களுக்குஆகாரம் நிரம்பக்கொடுப்பதனாலும்,பரிசுத்தர்களானபிராம்மணர்களுக்கு வேதத்தின்உண்மையானபொருளைப் போதிப்பதனாலும், ஸந்யாஸமுதலியவற்றினாலும் பிராம்மணன் பாவங்களினால் விடப்படுவான்.இவற்றுள், எல்லாவிருந்துகளையும் ஆதரிப்பது சிறந்தது. ஆதலால், தானம் சிறந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.. தர்மாத்மாவான பாண்டவனே! யாரையும் பீடிக்காமலும் பிராம்மணன் சொத்துக்களை நியாயமாகக் காப்பாற்றியும் தன்பராக்கிரமத்தினால்கிடைத்த அன்னத்தை வேதமறிந்தபெரியோர்களான பிராம்மணர்களுக்கு ஆசாரத்தோடும் பக்தியோடும் கொடுக்கும்க்ஷத்திரியன் அதனாலேயே பாவத்தை விலக்கிவிடுகிறான். தான் பயிர்செய்துசம்பாதித்ததில் ஆறில்ஒருபாகத்தை அரசனுக்குத் தீர்வைசெலுத்தி மிச்சமாயுள்ளதைப் பிராம்மணர்களுக்குக்கொடுக்கும் வைசியன் பாவங்களினின்றும் விடுபடுவான். உயிர்ச்சந்தேகத்தில் அகப்பட்டும் தேகம்கஷ்டப்பட்டும் சம்பாதித்த அன்னத்தைப் பிராம்மணர்களுக்குக்கொடுக்கும் சூத்திரன் பாவத்திலிருந்துவிடுபடுவான். பிறரைப்பீடியாமல் தன்மார்பின் பலத்தினால் அன்னத்தைத்தேடிப்பிராம்மணர்களுக்குக்கொடுப்பவன்.நரகங்களைப் பாரான். நியாயமாகக்கிடைத்தஅன்னத்தை வேதமோதின பெரியோரான பிராம்மணர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியுடன் கொடுப்பதனாலேதான் மனிதன் பாவத்தினின்றும்விடுபடுவான். உலகத்தில் அன்னந்தான் பலத்தைத்தருவது. அதைக்கொடுப்பதனால் மனிதன் பல

முள்ளவனுவான் ; பெரியோர்களின்வழியைத்தழுவுவதினுல் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவான். தர்மத்தைத்தலைமையாகக்கொண்ட பிராம்மணர்கள் சூத்திரனுடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கலாகாது. ஆபத்தில்மட்டும் தம்வேலைக்காரர்கள் சுயமாகக்கொண்டுவந்து கொடுத்ததைப் புஜிக்கலாம். தானம்செய்தவர்கள் உண்டாக்கினவழியிலேதான் புத்திசாலிகள் நடக்கின்றனர். அவர்கள் பிராணனைக் கொடுப்பவர்கள். அழியாததர்மம் அவர்களாலுண்டானது. மனிதன் நியாயமாகச்சம்பாதித்த எவ்விதமான அன்னத்தையும் எப்போதும் தகுதியுள்ளவர்களிடத்திற்சேர்ப்பிக்கவேண்டும். அன்னந்தான் முக்கியமானமார்க்கம். மனிதன் அன்னதானம் செய்வதனுல் பிறருடையகொடுமையை அடையான். ஆதலால், அநியாயமில்லாமல் கிடைத்தஅன்னத்தைத் தானம்செய்யவேண்டும். கிருகஸ்தன் எப்போதும் ப்ராம்மணனைமுன்னிட்டே அன்னத்தைப் புஜிக்கமுயலவேண்டும். சோறும்தண்ணீரும்கொடாமல் ஒவ்வொருநாளையும் வீண்போக்கலாகாது. ராஜனே ! நியாயம்தெரிந்தமனிதன் வேதம்தர்மசாஸ்திரம்இதிஹாஸம்தெரிந்தவர்கள் ஆயிரவரைப்புஜிப்பித்தால் கொடியநரகத்திற்கும் போகான் ; ஸம்ஸாரதுக்கங்களையும் அடையான் ; பரலோகத்திலும் வேண்டின போகங்களையெல்லாம்பெற்று ஸுகம் பெறுவான். இவ்வாறு துயரமற்று ஸுகமுள்ளவனுக விளங்குவான். பிறகு அழகும்புகழும்பொருளுமுள்ளவனுகப்பிறப்பான். பாரதனே! அன்னதானத்தின்இந்தப்பெரும்பயனை உனக்கு முழுதும்சொன்னேன். மற்றத்தர்மங்களுக்கும்தானங்களுக்கும்இது வேர்" என்றுர்.

நூற்றெழுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தர்மபுத்திரருக்கும் பிருகஸ்பதிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணைத் தொடர்ச்சி; அஹிம்ஸையைப்பற்றியது.)

யுதிஷ்டிரர், "கொல்லாமை, வேதத்திற்சொல்லியகருமங்கள், தியானம், இந்திரியங்களையடக்குவது, [1]தவம், குருபணிவிடை இவற்றுள் எது புருஷனுக்குநல்லது ?" என்றுகேட்க, பிருகஸ்பதிசொல்லலானுர்: "பரதஸ்ரேஷ்டனே ! நீ சொல்லுகிறஆறும் தனித்தனியே தர்மத்திற்குஎப்போதும்வழிகளே. ஆகிலும், எல்லாவற்றிலும்சிறந்த

1. விரதங்கள்.

தாகிய மனிதனுடையநல்வழியை நான்சொல்வேன்; கேள். வித்வான் அடக்கத்துடன் கொல்லாமையைப்பற்றிய தர்மத்தைச்செய்ய வேண்டும். மனிதன் எல்லாப்பிராணிகள்விஷயத்திலும் [1]த்ரிதண்டத்தைவைத்துக்கொண்டு காமக்ரோதங்களையடக்கிப் பரிசுத்தனாக இருப்பதனால் நன்மையையடைவான். தன்னை ஹிம்ஸியாமலிருக்கும் பிராணிகளைத் தடியினாலடித்துத் தன்ஸுகத்தைக்கருதுபவன் மறுமையில் ஸுகம்பெறான். எந்தமனிதன் மற்றப்பிராணிகளைத் தன்னைப்போலநினைத்துத் தண்டிப்பதையும் கோபத்தையும் விட்டிருக்கிறானோ அவன் மறுமையில் ஸுகத்தோடுவிளங்குவான். எல்லாப் பிராணிகளையும்தானாகப்பார்ப்பவன் போகும்வழியில் கால்வைக்கஇடமில்லாமல் இடத்தைவேண்டும்போது தேவர்களும் வழியில்நிற்கத் துணியார். தனக்கு எதுவிரோதமோ அதைப்பிறருக்குச் செய்யலாகாது. இதுதான் தர்மத்தின்சுருக்கம். இதற்குமாறானது ஆசையினாலுண்டாகிறது; பிறரைப்பற்றிப்பேசுவதிலும் தானத்திலும் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் விருப்பிலும் வெறுப்பிலும் மனிதன் தன்னைஉவமையாகக்கொண்டு பிறர்விஷயத்தில்நிச்சயம்தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒருவன் மற்றவர்களிடத்தில் எப்படிநடக்கிறானோ அப்படித்தான் மற்றவர்கள் அவன் விஷயத்தில் நடப்பார். இவ்வுலகம் தனக்கொத்ததைத்தான் செய்கிறது. தர்மத்தைச் செவ்வையாகச் சொன்னேன்'' என்றார். சிறந்தபுத்தியுள்ளபிருகஸ்பதி அந்தத்தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரருக்கு இவ்வாறுசொல்லி நாங்கள்பார்த்திருக்கையிலேயே ஆகாயத்திலேறினார்.

நூற்றேழுபத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஹிம்ஸை மாம்ஸபோஜனமுதலியன ஆகாவென்பது.)

ஜனமேஜயமகாராஜரே! பிறகு, பேசுகிறவரிற் சிறந்தவரான தர்மராஜர் சரதல்பத்திற்படுத்திருக்கும்பீஷ்மரைப்பார்த்து, "சிறந்த புத்தியுள்ளவரே! ரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் தேவர்களும் வேதத்தைப்பிரமாணமாகஅறிந்து கொல்லாமைஎன்னும்தர்மத்தைச் சிலாகிக்கின்றனர். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! செய்கையாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் பிறவுயிர்க்குத்துன்பம்செய்யும்மனிதன் துக்கத்தினின்று விடுபடானே'' என்று மறுபடியும்கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்:

---

1 மனோவாக்குக்காயங்களையடக்குவது.

"பகைவரைநாசம்செய்பவனே! அஹிம்ஸை [1]நாலுவகைஎன்று வேதம்தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்றுதவறினாலும் அது அஹிம்ஸையாவதில்லை. ராஜனே! எப்படிநாலுகால்களுள்ளதுஒன்றும் மூன்றுகால்களால்நில்லாதோ அப்படியே அஹிம்ஸையும் மூன்றுவகைகளால்நில்லாதென்றுசொல்லப்படுகிறது.யானையடியில் காலால்நடக்கும் மற்றவற்றின்அடிகள்இருந்தால் அவையெல்லாம் எப்படி யானையடிக்குட்பட்டுப்போகின்றனவோ அப்படியே உலகத்திலுள்ளஎல்லாத்தர்மங்களும் அஹிம்ஸையில்அடங்கிப்போகின்றனவென்று முற்காலத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. செய்வதனாலும் சொல்வதனாலும் நினைப்பதனாலும் மனிதனைப் பாவம் பற்றுகிறது. முதலில்மனத்தினாலும் பிறகுவாக்கினாலும் அதன்பின்செய்கையினாலும்வரும் ஹிம்ஸையை விடவேண்டும்; ஹிம்ஸையைச் செய்யலாகாது. அந்தஹிம்ஸையும் நாலுவகை. தேகத்திலும் மனத்திலும் வாக்கிலும் [2]இது குற்றமாகச்சொல்லப்படுகிறது. மாம்ஸம் தின்னாதவன்எவனோ அவன் இம்மூன்றுகுற்றங்களாலும் விடப்பட்டவனாகிறான். மனம் வாக்கு ருசிபார்க்கும் நா [3]இம்மூன்றிலும் மூன்று காரணங்களினால் இந்தக்குற்றங்கள்நிற்கின்றனவென்று வேதமோதினவர்கள் சொல்லுகின்றனர். அதனாலேதான், தவத்திலிருக்கும்ஞானிகள் மாம்ஸம்தின்பதில்லை. ராஜனே! மாம்ஸபக்ஷணத்திலுள்ள தோஷங்களைச்சொல்லுகிறேன்; கேள். தன்புத்திரனுடையமாம்ஸம் போன்றதாகவேதெரிந்தும் ஆசையினால் அறிவுகெட்டு மாம்ஸத்தைத் தின்னும்மனிதன் அதமனாகநினைக்கப்படுகின்றான். தாய்தந்தையர்கள் புணர்வதனால் புத்ரனானவன் தன்வசமில்லாமற்பிறப்பதுபோல ஹிம்ஸையைச்செய்பவன் தன்ஸ்வாதீனமில்லாமலே பாபஜன்மமெடுப்பது மிகவும்நிச்சயம். நாவில் எப்போது உணர்ச்சிதெரிகிறதோ அப்போது மனத்தில் ஆசையுண்டாகிறதென்பது சாஸ்திரங்களின்நிச்சயம். உருசிகாண்பதனாலன்றோ ஆசையுண்டாகிறது? பாகம்செய்யப்பட்டபொருள்கள் நன்றாகச்சமைந்தும் சமையாமலும் உப்பிருந்தும் இல்லாமலுமிருப்பதற்குத்தக்கபடி மனம் அவற்றில் பிரவிருத்திக்கிறது. மாம்ஸம்தின்னும்புத்திகெட்டமனிதர்கள் பேரிகைகள் மிருதங்கங்கள்இவற்றின்ஒலிகளையும் தந்திகளின்நிரம்பின ஸ்வரங்களையும் எப்படியனுபவிப்பர்? அயலாருடையதனங்களையும் தானியங்களையும்

1 நினையாமை, சொல்லாமை, உண்ணாமை, கொல்லாமை.

2. நாவினால் ருசிபார்ப்பதையும் என்று சேர்த்துக்கொள்க.

3 இங்கு செய்கையாகிய கொல்வதையும் சேர்த்துக்கொள்க.

கெடுப்பவரும் (இல்லாததைத்)துதிப்பவரும் மாம்ஸத்தைச்சிலாகிப்ப வரும் எக்காலத்திலும் ஸ்வர்க்கத்தினின்று வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற வர். மாமிசத்தின்சுவையில் ஆசைமேற்கொண்டவர்கள், அதன்உப யோகத்தைவேண்டித் தாங்கள்நினையாமலும் தங்களுக்குயாரும் சொல்லாமலும் தாங்கள் இதற்குமுன் அனுபவியாமலுமிருக்கும் மாமி சத்தைச் சிலாகிக்கின்றனர்.மாமிசத்தைச்சிலாகிப்பதுமட்டுமே ஹிம் ஸைக்குச்சமமான பாபமுள்ளது. நீருவதும் மலமாவதும் புழுவாவ தும் எதற்கு நிச்சயமானமுடிவுகளோ அந்தத்தேகத்தை மற்றவற்றை ஹிம்ஸித்துக் காப்பாற்றுவதை வித்வான் எப்படிச்செய்யலாம்? பல நல்லமனிதர்கள் தம்மாமிசங்களினால் பிறர்மாமிசங்களைக்காப்பாற்றி உயிர்விட்டு ஸ்வர்க்கம்சென்றனர். மஹாராஜனே! இவ்வாறு நாலு காரணங்களால் அஹிம்ஸை சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. எல்லாத்தர்மங்களாலும் அனுஸரிக்கப்பட்ட அந்தஅஹிம் ஸையை உனக்குச் சொன்னேன்'' என்றார்.

நூற்றேழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(கொல்லாமையை வற்புறுத்தியதும், மாம்ஸத்தைவிட்ட பூர்விகஅரசர்களும்.)

யுதிஷ்டிரர், "அஹிம்ஸை முதன்மையானதர்மமென்று பல முறை நீர் சொன்னீர். சிராத்தங்களில் பித்ருக்களுக்கு மாம்ஸம் இஷ்டமென்று நீரே சொல்லியிருக்கிறீர். பலவகை மாம்ஸங்களினால் சிராத்தம்செய்வதைப்பற்றி முன்னே நீர் சொன்னீர். கொல்லாமல் மாம்ஸம்ஏது? இவ்வாறு இது முரண்படுகிறது. மாம்ஸத்தைவிடுவ தாகியதர்மத்தில் எங்களுக்கு ஸம்சயமுண்டாயிருக்கிறது. மாம்ஸம் தின்பவனுக்கு என்னகுற்றமுண்டாகும்? தின்னாதவனுக்கு என்ன குணமுண்டாகும்? கொன்றுதின்பவனுக்கும் அயலார்கொடுத்ததைத் தின்பவனுக்கும் பிறருக்காகக்கொல்லுகிறவனுக்கும் விலைக்குவாங்கித் தின்பவனுக்கும் குற்றங்கள்என்ன? குற்றமற்றவரே! இவற்றைத் தெளிவாக நீர்சொல்லவிரும்புகிறேன். தெரிந்துகொண்டு இந்தஅழி யாததர்மத்தை நிச்சயத்துடன் செய்யவிரும்புகிறேன். மனிதன் எத னால் தீர்க்காயுளை அடைவான்? எப்படி பலமுள்ளவனாவான்? அங்க ஹீனமில்லாதவனும் லக்ஷணங்கள்பொருந்தினவனுமாவதுஎப்படி?'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்:

"கௌரவனே! ராஜனே! மாம்ஸம்தின்னமையினாலுண்டாகும் தர்மத்தையும் அதைப்பற்றினசிறந்தமுறைமையையும்உள்ளபடிசொல்லுகிறேன்; கேள். லக்ஷணங்களையும் அங்கப்பிழையில்லாமையையும் ஆயுளையும் புத்தியையும் தைரியத்தையும் பலத்தையும் ஞாபகசக்தியையும் அடையக்கருதும் புத்திசாலிகளானமனிதர்கள் ஹிம்ஸையை விட்டுவிடவேண்டும். கௌரவனே! இந்தவிஷயத்தில் ரிஷிகளுக்குள் அநேகந்தரம் சம்பாஷணம்நேர்ந்தது. யுதிஷ்டிர! அவர்களுடைய கொள்கை எதுவோ அதைக்கேள். ஒவ்வொருமாதத்திலும் விரதங்கள் தவறாமல் அசுவமேதயாகம்செய்வதும் மதுமாம்ஸங்களை விடுவதும் ஸரி. ராஜனே! சிறந்தஞானிகளாகிய ஸப்தரிஷிகளும் வாலகில்யர்களும் சூரியகிரணங்களைக்குடிப்பவராகிய மரீசிபரென்பவரும் மாம்ஸ பக்ஷணம்செய்யாமையைச் சிலாகிக்கின்றனர். 'மாம்ஸந்தின்னமலும் ஒன்றையுங்கொல்லாமலும் பிறரால்கொல்விக்காமலுமிருப்பவன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அன்பன்'என்று ஸ்வாயம்புவமனு சொன்னார். மாம்ஸத்தைவிடுகிறவன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்வெல்லமுடியாதவனும் எல்லாப்பிராணிகளும்நம்பத்தக்கவனும் ஸாதுக்கள்எப்போதும் கௌரவிக்கத்தக்கவனுமாவான். 'எவன் தன்மாம்ஸத்தைப் பிறர் மாம்ஸத்தினால் வளர்க்கநினைக்கிறானோ அவன் நம்பத்தகாதவன்; அவன் கெடுவான்' என்று நாரதர் சொன்னார். 'மதுவையும்மாம்ஸத்தையும்விடுகிறதினாலேயே தானங்களும் யாகங்களும் தவங்களும் செய்தவனாகிறான்' என்று பிருஹஸ்பதி சொன்னார். நூறுவருஷகாலம் ஒருமாஸங்கூடவிடாமல் அசுவமேதயாகம்செய்வதும் மாம்ஸத்தைத் தின்னமலிருப்பதும் ஸமமென்று என்அபிப்பிராயம். கள்ளையும் மாம்ஸத்தையும்விடுவதனால் எப்போதும் யாகம்செய்பவனும் எப்போதும்தானம்செய்பவனும்எப்போதும்தவம்செய்பவனுமாகிறான். பாரதனே! மாம்ஸம்பக்ஷித்துக்கொண்டிருந்துபிறகாவதுவிடுவது என்ன பலனைச்செய்யுமோ அதை எல்லாவேதங்களும் எல்லாயாகங்களும் செய்யா. ஒருகாரணம்பற்றிப்பக்ஷித்தபோதிலும் பிறகு கடுந்தவம் செய்யவேண்டும். சுவையறிந்தவன் மாம்ஸத்தைவிடுவது கடினம். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயங்கொடுப்பதாகிய இந்தவிரதத்தை ஆஸ்ரயிப்பது எல்லாவற்றிலும்சிறந்தது. எந்தவித்வான் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயத்தைத் தக்ஷிணையாகக்கொடுக்கிறானோ அவன் உலகத்திற்கே உயிர்கொடுத்தவனாகிறானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. தெரிந்தவர்கள் இதைத்தான் முதன்மையானதர்மமென்று சிலாகிக்கின்றனர். உயிர் தனக்குஎப்படிப்பிரியமோ அப்படித்தான் எல்லாப்

பிராணிகளுக்கும் பிரியம். புத்தியும்பரிசுத்தமனமுமுள்ளவர்கள் தம்மைப்போல எல்லாவற்றையும் அறியவேண்டும்; எறியப்பட்டகழியினுல் புல்லசையும்போதும் அதற்குப் பயமிருக்கிறது. கொல்லப்படுகையில் விரைவாகப் பிழைக்கக்கருதும் பிராணிகளுக்குச் சொல்லவேண்டுமா? ஒருதீங்கும்செய்யாதபிராணிகளுக்கு வியாதியில்லாமலே மாம்ஸந் தின்னும் பாவிகளால் மரணபயமிருக்கிறதென்றெண்ணும்போதுதுக்கம் அதிகமாகிறது. ஆதலால், மாம்ஸம்விடுவது தர்மத்திற்குக் காரணம். கொல்லாமைதான் சிறந்ததர்மம். கொல்லாமையே சிறந்ததவம். கொல்லாமையே சிறந்தஸத்தியம். அதிலிருந்துதான் தர்மம் உண்டாகிறது. புல்லிலிருந்தாவது கட்டையிலிருந்தாவது கல்லிலிருந்தாவது மாம்ஸமுண்டாவதில்லையே? ஜந்துவைக்கொல்ல அதினின்று மாம்ஸம்வருகிறது. ஆதலால், அதைப்பக்ஷிப்பது பாவந்தான். ஹவ்யத்தையும் கவ்யத்தையும்அமிருதத்தையும்புசித்து உண்மையையும் மனத்தூய்மையையும்விரும்பிஎல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆதரவாகஇருப்பதனுலேதான் தேவர்கள்,ராக்ஷஸராஜர்களின்பயத்தினின்று விடுபட்டனர். ராஜனே! மாம்ஸபக்ஷணம்செய்யாதவனுக்குப் பயங்கரமானகாடுகளிலும் ஏறமுடியாதமலைகளிலும் இரவிலும் பகலிலும் ஸந்திகளிலும் நாற்சந்திகளிலும் ஸபைகளிலும் ஆயுதங்கள்ஓங்கினபோதும் துஷ்டமிருகங்களாலும் ஸர்ப்பங்களாலும்வரும் கெடுதிகளிலும் பயமில்லை. உலகத்தில் எல்லாப்பிராணிகளையும் காப்பவனும் எல்லாப்பிராணிகளாலும்நம்பத்தக்கவனும் யாருக்கும்பயத்தைச்செய்யாதவனுமாயிருப்பவன்ஒருகாலும் பயப்படுவதில்லை. பக்ஷிக்கிறவன்இல்லாவிடின் கொல்லுகிறவன்இரான். கொல்லும்மனிதன் சாப்பிடுகிறவனுக்காகத்தான் அதைக் கொல்லுகிருன். அதுபக்ஷிக்கத்தகாததென்றுநினைத்தால் ஹிம்ஸை ஒழிந்துபோம். சாப்பிடுகிறவனடியாகத்தான் மிருகமுதலியவற்றைக் கொல்லுதல் நடந்துவருகிறது. சிறந்தபராக்கிரமமுள்ளவனே! ஹிம்ஸிக்கிறவர்களுக்குஆயுள் குறைந்துபோவதனுல் தனதுநன்மையைக்கருதுகிறவன் மாம்ஸத்தை விடவேண்டும். பிராணிகளைக்கொல்பவரும் அவற்றிற்குப்பயங்கரருமான கொடியவர்கள் துஷ்டமிருகங்கள்போலவே ஆபத்தில் தங்களைக் காப்பவரில்லாமற்போவர். ஆசையினுலேயோ அறிவில்லாமையினுலேயோ பலபராக்கிரமம் உண்டாவதற்காகவோ பாபிகளின்சேர்க்கையினுலேயோ மனிதருக்கு அதர்மத்தில் ஆசையுண்டாகிறது. தன்மாம்ஸத்தைப் பிறமாம்ஸத்தினுல் வளர்க்கக்கருதுகிறவன் ஒவ்வொருபிறப்பிலும் பயந்துநடுங்குந்தேசத்திலிருப்பான். நிய

மமுள்ளரிஷிஶ்ரேஷ்டர்கள், 'மாம்ஸபக்ஷணம் செய்யாமலிருப்பது தனத்தையும் புகழையும் ஆயுளையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் கொடுக்கும் ; மிக்கக்ஷேமகரம்' என்றுசொல்லுகின்றனர். குந்திபுத்திரனே! முன்னர் மார்க்கண்டேயர் மாம்ஸபக்ஷணத்திலுள்ளதோஷங்களைச் சொல்லும்போது நான்கேட்டிருந்ததைச் சொல்லுகிறேன். உயிருக்காசைப் படும்பிராணிகளின் மாம்ஸங்களைத் தின்னும்பாவியானவன் பிராணிகளைக் கொல்லுகிறவன்போலவேஆவான். விலைக்குவாங்குகிறவன் தனத்தினால் கொல்லுகிறான்;சாப்பிடுகிறவன்உண்பதனால்கொல்லுகிறான்; கொல்லுகிறவன் கட்டியடித்துக் கொல்லுகிறான். கொல்லுவது இப்படி மூன்றுவகையாயிருக்கிறது. சாப்பிடாதமனிதனும் அதைஒப்புக் கொள்வதனால் உள்ளங்கெட்டுப்போகிறான். கொல்லுகிறவனைஒத்திருப்பவனையும் பாபம்பற்றுகிறது. பிராணிகளிடத்தில் தயைவைத்து மாம்ஸத்தைத்தின்னாமலிருப்பவன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்வெல்லக்கூடாதவனாகவும் தீர்க்காயுளுள்ளவனாகவும் ஒருகாலும்நோயில்லாதவனாகவும் இருப்பான். ஸ்வர்ணதானங்கள் கோதானங்கள் பூதானங்கள்எல்லாவற்றிலும்மாம்ஸபக்ஷணம்செய்யாமை சிறந்ததர்மமென்று நமக்குக்கேள்வி. யாகத்தில் புரோக்ஷணம் செய்யப்படாத மாம்ஸத்தைச் சாஸ்திரவிதியைவிட்டு வீணாகத் தின்னலாகாது. பக்ஷிக்கும் மனிதன் நரகம்போவானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. யாகத்தில் ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்டமாம்ஸமும் பிராம்மணன்விருப்பத்திற்காகச்செய்தமாம்ஸமும் குறைவானபாவமுள்ளவையென்று அறியவேண்டும். இதற்கு மாறாகஇருந்தால் பாவம்விடாது. சாப்பிடுகிறவனுக்காக ஜந்துக்களைக் கொல்லுகிறமனிதன்இழிவானவன். அவ்விருவரில்பெரும்பாபஞ்செய்தவன் கொன்றவனேயன்றித் தின்றவனல்லன். அறிவில்லாதகீழ்மனிதன் மாம்ஸத்தில்ஆசைப்பட்டுச் சிராத்தங்களுக்கும் யாகங்களுக்குமாக வேதங்களிற்சொன்னவிதிகளினால் ஜந்துக்களைக்கொல்வானாயின் அம்மனிதன் நரகம்சேருகிறவன்தான். மாம்ஸத்தைத்தின்றுகொண்டிருந்து பிறகு விட்டுவிட்டவனுக்கும் மிகச்சிறந்தபுண்ணியமுண்டு. அவன்அந்தப்பாவத்தினின்றுவிலகினானன்றோ? ஜந்துவைக்கொண்டு வருகிறவன் அதைஒப்புக்கொள்ளுகிறவன் கொல்லுகிறவன் வாங்குகிறவன் விற்கிறவன் சமைப்பவன் புசிப்பவன்இவரனைவரும்கொன்றவர்களே. சாஸ்திரங்களினால் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் வேதங்களில் நிச்சயிக்கப்பட்டதும் ரிஷிகளால்அனுஷ்டிக்கப்பட்டதுமாகிய மற்றொருபழமையான நியாயத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். ராஜஶ்ரேஷ்டனே!பலனைவிரும்புகிறவர்கள் அனுஸரிப்பதாகிய ப்ரவிருத்திஎன்று

பெயருள்ளஉலகவாழ்க்கைக்குரியதர்மத்தில் சொல்லப்பட்டது மோக்ஷத்திற்குக்காரணமாகாது. 'யாகம்செய்யப்பட்டு மந்திரங்களோடு ப்ரோக்ஷித்துநனைக்கப்பட்டுப் பரிசுத்தமாயுள்ளஹவிஸை வேதத்திற்சொன்னவிதியைக்கொண்டு பித்ருசிராத்தங்களில்பக்ஷிப்பது ப்ரவ்ருத்திதர்மமுள்ளவனுக்குஉரியது; மற்றவனுக்கில்லை' என்று மனுசொன்னார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! ராஜனே! மனிதன் ராக்ஷஸன்போல (யாகமுதலியவைசெய்யாமல்) முதலில்மாம்ஸம்தின்பது ஸ்வர்க்கத்தையும் கீர்த்தியையும் கெடுப்பது; சாஸ்திரவிதிக்கு விலக்கானது. அதைப் பக்ஷிக்கலாகாது. தான் முழுதும் துக்கமில்லாமலிருக்கவிரும்புகிற மனிதன் பிராணிகளின்மாம்ஸங்களெல்லாவற்றையும் விட்டுவிடவேண்டும். முந்தியகல்பத்தில் மனிதர்கள்அன்னத்தையே பசுவாகவைத்துக்கொண்டிருந்ததாகக் கேட்கிறோமன்றோ? புண்ணியலோகத்தை முக்கியமாகப்பற்றினவித்வான்கள் அந்தப்பசுவினால் யாகம்செய்தனர். பிரபுவே! முன்னர், சேதிதேசாதிபதியான உபரிசரவஸு என்னுமரசன், ரிஷிகளால் ஸந்தேகங்கேட்கப்பட்டபோது மாம்ஸம் பக்ஷிக்கக்கூடாததாயிருந்தும் அதைப் பக்ஷிக்கலாமென்றுசொன்னான்; அதனால், ஆகாசத்தினின்று பூமியையடைந்தான். அவன் திரும்பவும் அதையேசொன்னதனால் பாதாளத்திற்புகுந்தான். மஹாத்மாவான அகஸ்தியர் ஜனங்களின்இதத்தைக்கருதிக் காட்டிலுள்ளமிருகங்களை ரிஷிகளைக்கொண்டு எல்லாத்தேவதைகளையும்உத்தேசித்து ப்ரோக்ஷணம் செய்து கொல்லாமல் விட்டுவிட்டார். இப்படிச்செய்தால் பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் உரியகிரியைகள் கெடா. தர்மத்தோடேயே மாம்ஸத்தினால்திருப்திசெய்விக்கப்பட்டுப் பித்ருக்களும் ஸந்தோஷமடைகின்றனர். அரசர்க்கரசே! மாம்ஸத்தைத்தின்னாமலிருப்பதிலுள்ள குணங்களைப்பற்றிப் பின்னும் சொல்லுகிறேன்; கேள். மனிதருக்கதிபதியே! மாம்ஸந்தின்னாமலிருப்பதில் எல்லாருக்கும் ஸுகமுண்டு. நூறுவருஷங்கள்மிகக்கொடியதவம்செய்வதும் மாம்ஸத்தைவிடுவதும் ஸரியென்பது என்கருத்து. ராஜனே! முக்கியமாக நிலாவுடன்கூடிய வளர்பிறையில் எல்லாமாம்ஸங்களையும் விடவேண்டும்; அதில் புண்ணியமிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மழைக்காலத்திய நாலுமாதங்களிலும் மாம்ஸத்தைவிடுகிறவன் அழகு, ஆயுள், புகழ், வலிமைஎன்னும் நான்குநன்மைகளை அடைவான். ஒருமாஸமாவது மாம்ஸங்களையே முழுதும்பக்ஷியாமலிருப்பவன் எல்லாத்துயரங்களையும்தாண்டி நோயில்லாமல் ஸுகமாகவாழ்வான். ஒவ்வொரு பக்ஷமாகவாவது ஒவ்வொருமாஸமாகவாவது மாம்ஸங்களைவிட்டு

ஹிம்ஸையையொழித்தவர்களுக்குப் பிரம்மலோகம்சொல்லப்படுகிறது. பிரபுவே! பார்த்தனே! எல்லாப்பிராணிகளையும்தாமாகநினைத்திருந்தவர்களும் புருஷார்த்தங்களின் உயர்வுதாழ்வுகளையறிந்தவர்களுமாகிய நாபாகன், அம்பரீஷன், மஹாத்மாவானகயன், ஆயு, அநரண்யன், திலீபன், ரகு, அஜன், கார்த்தவீரியார்ஜுனன், அநிருத்தன், நஹுஷன், யயாதி, ந்ருகன், விஷ்வகசுவன், சசபிந்து, யுவநாசுவன், உசீநரன்புத்திரனுனசிபி, முசுகுந்தன், மாந்தாதா, ஹரிச்சந்திரன்இவ்வரசர்கள் சுக்லபக்ஷத்தில் மாம்ஸத்தை விட்டிருந்தனர். ஸத்தியம் சொல்லுங்கள். பொய்சொல்லவேண்டாம். ஸத்தியந்தான் அழியாததர்மம். ஸத்தியத்தினால்தான் ஹரிச்சந்திரன், சந்திரன்போல மேலுலகத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறான். அரசர்க்கரசே! ஶ்யேனசித்ரன், ஸோமகன், வ்ருகன், ரைவதன், ரந்திதேவன், வஸு, ஸ்ருஞ்சயன், க்ருபன், பரதசக்ரவர்த்தி, துஷ்யந்தன், கருசன், ராமர், அலர்க்கன், நளன், விசகாஶ்வன், நிமி, ஞானமுள்ளஜனகர், புரூரவன், ப்ருது, வீரஸேனன், இக்ஷ்வாகு, சம்பு, ஶ்வேதன், ஸகரன், அஜன், துந்து, ஸுபாஹு, ஹரியசுவன், க்ஷுபன், பரதன் இவர்களாலும் இன்னும் அநேகஅரசர்களாலும் முற்காலத்தில் சரத்காலம் சுக்லபக்ஷத்தில் மாம்ஸம் பக்ஷிக்கப்படாமலிருந்தது. அதனால், அவர்கள் ஸ்வர்க்கம் அடைந்தனர். அவர்கள் சிறப்புள்ளவர்களாகப்பிரகாசித்துக்கொண்டு கந்தர்வர்களால்ஸேவிக்கப்பட்டு ஆயிரம்ஸ்திரீகளுடன்கூடப் பிரம்மலோகத்திலிருக்கின்றனர். கொல்லாமைதான் தர்மத்திற்குஇலக்கணம். ஆதலால், இந்தஉத்தமமானதர்மத்தை அனுஷ்டித்த அந்த மஹாத்மாக்கள் ஸ்வர்க்கத்தின்மேல்வஸிக்கின்றனர். பிறந்ததுமுதல் நித்தியமாகக் கள்ளையும் மாம்ஸத்தையும் சாராயத்தையும்விட்டிருக்கிற தர்மிஷ்டர்களனைவரும் ரிஷிகளாகநினைக்கப்படுகின்றனர். மாம்ஸம்தின்னாமையென்னும் இந்தத்தர்மத்தைச் செய்கிறவனும் பிறருக்குச்சொல்லுகிறவனும் மிக்கதுராசாரமுள்ளவராயிருந்தாலும் அவர் ஒருகாலும் நரகம்போகார். பரிசுத்தமும் ரிஷிகளால்கொண்டாடப்பட்டதுமாகிய மாம்ஸபக்ஷணம்செய்யாதவிதியை அடிக்கடிபடிப்பவனும்கேட்பவனும் எல்லாப்பாவங்களாலும்விடுபட்டு எல்லாவிருப்பங்களும்நிறைவேறிக் குலத்தோரிற் சிறந்தவராகிறார். ஸந்தேகமில்லை. ஹிம்ஸைசெய்யாமலும் தானம்செய்துகொண்டும் மதுமாம்ஸங்களை விட்டுமிருப்பவன் ஆபத்துவந்தால் ஆபத்திலிருந்து விடுபடுவான்; கட்டுப்பட்டிருந்தால் கட்டிலிருந்து விடுபடுவான்; ரோகியாயிருந்தால் ரோகத்தினின்று விடுபடுவான்; துக்கமுள்ளவனுயிருந்தால்

துக்கத்தினின்றும் விடுபடுவான்; விலங்குஜாதியிற்பிறவான். அவன் அழகுள்ளவனுவான். குருஶ்ரேஷ்டனே! செல்வத்தையும் பெரும் புகழையும் அடைவான். ராஜனே! மாம்ஸம்விடுவதைப்பற்றி உனக்குச் சொன்னேன். பிரவ்ருத்திதர்மத்திற்கும் நிவ்ருத்திதர்மத்திற்கும் இந்தவிதி ரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்றார்.

நூற்றேழுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மாம்ஸம்தின்பதும் கொல்வதும் தகாவேன்று வற்புறுத்தியது.)



யுதிஷ்டிரர்; "பிதாமஹரே! உலகத்திலுள்ள இந்தமனிதர்கள் பலவகைஉணவுகளையும் பலவகைப்பணியாரங்களையும் பலவகைக்கறிகாய்களையும்விட்டு மஹாராக்ஷஸர்கள்போல மாம்ஸங்களில் மிக்க ஆசையுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர்; மாம்ஸத்தைவிரும்புவதுபோலச் சுவையுள்ளகனிகளையும் விரும்புவதில்லை. அதனால், இந்தவிஷயத்தில் என்புத்தி மயங்குகிறது.சுவையில் மாம்ஸத்திற்குமேற்பட்டது ஒன்றுமில்லை என்றுநான்நினைக்கிறேன். பிரபுவே! புருஷஶ்ரேஷ்டரே! ஆதலால், மாம்ஸம்தின்னுமையிலுள்ளகுணங்களையும் மாம்ஸம்தின்பதிலுள்ளதோஷங்களையும் கேட்கவிரும்புகிறேன். தர்மந்தெரிந்தவரே! எல்லாஜந்துக்களும் தர்மமாகப்பக்ஷிக்கக்கூடியது எது? பக்ஷிக்கக்கூடாதது எது? இவற்றையெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லும். மாம்ஸம் எப்படிப்பட்டது? அதைவிடுவதில்என்ன குணங்கள்? அதைத்தின்பதில் என்னதோஷங்கள்? இவற்றை எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்:

"சிறந்தகைகளையுடையவனே! பாரதனே! நீசொல்வதெல்லாம் சரி. பூமியில் சுவைக்கு மாம்ஸத்திலும்மேலானது ஒன்றுமில்லை. புண்பட்டவர்களுக்கும் இளைத்தவர்களுக்கும் ஜ்வரத்தினுல்கொதிப்புற்றவர்களுக்கும் சிற்றின்பத்தில்மனம்வைத்தவர்களுக்கும் வழிநடையினுல் கஷ்டப்பட்டவர்களுக்கும் மாம்ஸத்திற்குமேற்பட்டது ஒன்றுமில்லை. அது உடனே உயிரைச் செழிப்பிக்கிறது. சிறந்த தேகபுஷ்டியையும் செய்கிறது. மாம்ஸபக்ஷணத்தில் கெடுப்பதே தோஷமாகும். தானமே எப்போதும்சரி. மனிதன் பொருளாசையை விட்டுப் பசித்தபிராம்மணர்களுக்கும் மற்றெல்லாருக்கும் சிரத்தையோடு ஜீவனத்தைக்கொடுப்பதனுல் பரிசுத்தனுகிறான். ஏழைகள்யாசி

ப்பதில்லை. 'கொடாமையினுடையகேடு இது. நீ இப்படியாகாதே' என்று தங்கள்தேகங்களினுல்காண்பித்துக் கற்பிக்கின்றனர். தானத்தினுல் எவன் சுத்தனுயிருப்பானே அவன் மறுபடி மாம்ஸத்தைப் பக்ஷிக்கலாகாது. வீரனே! மாம்ஸத்தினும் சிறந்தஉணவு ஒன்றுமில்லை. கௌரவரைச்சிறப்பிக்கிறவனே! அதைவிடுவதில் மனிதர்களுக்கு அநேகங் குணங்களுண்டு. நான் அவற்றைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். தன்மாம்ஸத்தைப் பிறமாம்ஸத்தினுல்வளர்க்கவிரும்புகிறவனினும் இழிவானவனும் கொடியவனுமில்லை. உயிரைவிடஅதிகப்பிரியமானது உலகத்தில் ஒன்றுமில்லையன்றே? ஆதலால், மனிதன் தன்னிடத்திற்போலவேபிறனிடத்திலும்தயைவைக்கவேண்டும். அப்பா! ரேதஸிலிருந்து மாம்ஸம்உண்டாவதென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.அது மலத்துடன்சேர்ந்தது. அதைப்பக்ஷிப்பதில் தோஷம்அதிகந்தானே. கொல்லாமையே தர்மத்திற்கு இலக்கணமென்று வேதந்தெரிந்தவர்கள் நினைக்கின்றனர். ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளமனிதன் ஹிம்ஸையில்லாத கர்மத்தையே செய்யவேண்டும். சிராத்தங்களிலும் யாகங்களிலும் புரோக்ஷிக்கப்பட்டமாம்ஸம் ஹவிஸென்றுசொல்லப்படுகிறது.வேதத்திற்சொன்னவிதிபற்றி அதைப்புசிப்பதனுல் குற்றமில்லை. பசுக்கள் யாகத்திற்காகப் படைக்கப்பட்டனவென்னும் வேதவாக்கியத்தைக் கேட்கிறோம். இதற்குமாருகநடப்பவர்களுக்கு ராக்ஷஸருக்குரியவிதிதான் சொல்லப்படுகிறது. க்ஷத்திரியருக்குரிய சாஸ்திரவிதியையும் சொல்லுகிறேன்; கேள். தன்பராக்கிரமத்தினுல் ஸம்பாதித்த மாம்ஸத்தைப்புஜிப்பவனுக்குக் குற்றமில்லை. ராஜனே! முன்னர் காட்டிலுள்ள மிருகங்களெல்லாவற்றையும் எல்லாத்தேவதைகளுக்கும் நைவேத்யமாக அகஸ்தியர் மந்திரித்து ப்ரோக்ஷித்துவிட்டார். அதனுல், வேட்டை சிலாகிக்கப்படுகிறது. மேலும், மற்றப்பிராணிகளைக் காப்பதற்காகஹிம்ஸிக்கிறமிருகங்களைக் கொல்லலாம். தன்தேகத்தைவிடாமல் [1]வேட்டையென்பதுஇல்லை, அரசனே! மிருகத்திற்குச் சமமாகநின்றும் மிருகத்தைக்கொல்லுவனே கொல்லமாட்டானே. பாரதனே! அதனுலேதான், ராஜரிஷிகளெல்லாரும் வேட்டைக்குப் போகின்றனர். அவர்களுக்குப் பாவம்பற்றுது. பூமியில் இது பாவமும்ஆகாது. கௌரவரைச்சிறப்பிக்கிறவனே! எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் தயைவைப்பதற்குச்சமமானதர்மம் இவ்வுலகத்திலும் அவ்வுலகத்திலும்ஒன்றுமில்லை. தயையுள்ளமனிதனுக்கு இவ்வுலகத்தில் ஒருகாலும் பயமில்லை. இவ்வுலகங்களும் மற்றவுலகங்களும் தயையுள்

1 வேட்டையும் யுத்தம்போன்றது என்பதால் ஹிம்ஸையாகாது என்பது.

ளவர்களான ரிஷிகளுடையவையே. எவன் தயையைமுதன்மையாகக் கருதி எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயமளிக்கிருனே அவனுக்கு அந்தப் பிராணிகள் அபயங்கொடுக்கின்றனவென்று கேட்டிருக்கிறோம். மேடுபள்ளங்களிலும் ஸமபூமியிலும் அவன் புண்பட்டாலும் தடைப்பட்டாலும் விழுந்தாலும் தண்ணீரில்நனைந்தாலும் அடிபட்டாலும் எல்லாப்பிராணிகளும் காப்பாற்றும். துஷ்டமிருகங்களும் பிசாசங்களும் ராக்ஷஸர்களும்அவனைக்கொல்வதில்லை.பிறரைப்பயத்திலின்று விடுவிப்பவன் பயம்வரும்போது விடுபடுவான். உயிர்கொடுப்பதற்கு மேலானதானம் இருந்ததுமில்லை; இருக்கப்போவதுமில்லை. இவ்வுலகத்தில் தன்னைவிடஅதிகப்பிரியமானது ஒன்றுமில்லைஎன்பது நிச்சயம். பாரதனே! மரணமென்பது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் கஷ்டமானது. பிராணிகளுக்குமரணம் வரும்போது உடனே நடுக்கமுண்டாகிறதன்றோ? பிராணிகள், பிணி பிறப்பு மூப்புத்துன்பங்களுடன் ஸம்ஸாரக்கடலில் நித்தியமாகஉழலுகின்றன. ஆகிலும், மரணத்திற்குப் பயப்படுகின்றன. கர்ப்பத்திலிருக்கும்போது மூத்திரம் வியர்வை மலம்இவற்றின் தாங்கக்கூடாதமிகக்கொடியவையான உப்பு, புளிப்பு, கைப்பு என்னும் ரஸங்களினால் வேகின்றன. பிறந்த பிறகும் நினைத்ததுதவறியும் விருப்பங்கள்கெடுக்கப்பட்டும் பலமுறை அடிக்கப்பட்டும் தேகத்தில்ஆசைவைத்து ஸ்வாதீனம்தப்பினவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. கும்பீபாகமென்னும்நரகத்திலும் வேகவைக்கப்படுகின்றன. சில, பலஜன்மங்களையெடுத்தும் பலவந்தமாகக் கொல்லப்பட்டும் அடிக்கடி பயமுறுத்தப்பட்டுமிருக்கின்றன. பூமியெல்லாம்திரிந்தாலும் தன்னைவிடஅதிகப்பிரியமானதுஒன்றுமில்லை. ஆதலால், எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் தயையுள்ளவன்தான் நல்ல மனமுள்ளவனாவான். ராஜனே!வாழ்நாள்முழுவதும் மாம்ஸங்கள் எல்லாவற்றையும் பக்ஷியாமல்விட்டவன் எல்லாருடைய விசுவாசத்தையும் சிறந்தமேன்மையையும் அடைவானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. உயிருக்குஆரைப்படும்பிராணிகளின் மாம்ஸங்களைத்தின்பவர் அந்தப் பிராணிகளாலேயே தின்னப்படுவாரென்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. பாரதனே! 'மாம்=என்னை' என்றும், 'ஸ:=அவன்' என்றும்பொருளுள்ள இரண்டுபதங்கள்சேர்ந்து, 'மாம்ஸ:' என்ருயிருப்பது, 'என்னைஅவன் பக்ஷிப்பதனால்அவனை நான்பக்ஷிப்பேன்' என்று பிராணிகளின் கருத்தைக் குறிப்பிடுவதாகத் தெரிந்துகொள். ராஜனே! கொல்லுகிறவன் கொல்லப்படுவதுநிச்சயம். கட்டுகிறவன்அப்படியே கட்டப்படுவான். திட்டுகிறவன் [1] திட்டப்படுவான். பகைப்

1 'க்ருச்யதே' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

பவன் பகைக்கப்படுவான். [1]எவன் எந்தஎந்தத்தேகத்துக்கு, எந்த எந்தக்காரியத்தைச்செய்கிறானோ அவன் அந்தஅந்தத் தேகத்தோடேயே அவ்வவற்றின்பலனை அனுபவிப்பான்.கொல்லாமையேசிறந்த தர்மம். கொல்லாமையே சிறந்தஇந்திரியஜயம். கொல்லாமையே சிறந்த தானம். கொல்லாமையே சிறந்தயாகம். கொல்லாமையே சிறந்த பயன். கொல்லாமையே சிறந்தசினேகிதன். கொல்லாமையே சிறந்த ஸுகம். யாகங்களெல்லாவற்றிலும்தக்ஷிணைகொடுப்பதும் தீர்த்தங்களெல்லாவற்றிலும்ஸ்நானம்செய்வதும் எல்லாத்தானங்களும் கொல்லாமைக்கீடாகாதவை. ஹிம்ஸியாதவனுக்கு அழியாததவமுண்டாகிறது. ஹிம்ஸியாதவன் எப்போதும் ஜயிக்கிறான். ஹிம்ஸியாதவன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் தாயும்தந்தையும்போலாகிறான். கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அஹிம்ஸைக்கு இந்தப்பலனும் இதற்குமேற்பட்ட பலனுமிருக்கின்றன.அநேகநூற்றாண்டுகளாலும் அதன்குணங்களைச் சொல்வது முடியாது" என்றார்.

நூற்றெழுபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(எந்தப்பிராணியும் உயிரைவிடத் துணியாதென்பதைப்பற்றி வ்யாஸருக்கும் ஒருபுழுவுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! பெரும்போரில் இறக்கமனமில்லாதவரும் மனமுள்ளவரும் கொல்லப்பட்டனரே; அவர்கள் என்ன கதியை அடைந்தனர்? அதை எனக்குச்சொல்லும். பெரியயுத்தத்தில்உயிரைவிடுவதும் மனிதர்களுக்குத் துயரந்தான். தர்மந்தெரிந்தவரே! உயிரைவிடுவது மிக்கஅஸாத்தியமென்று எனக்குத்தெரியும். செல்வமிருந்தாலும் இல்லாமலிருந்தாலும் ஸுகமிருந்தாலும் இல்லாமலிருந்தாலும் இந்தஸம்ஸாரத்திற்பிறந்து பிராணிகள் ஆசையோடிருப்பது எப்படி? அதன்காரணத்தை எனக்குச்சொல்லும். நீர் எல்லாந்தெரிந்தவரென்று நான் நினைக்கிறேன்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்:

"வேந்தனே! செல்வமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஸுகமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இந்தஸம்ஸாரத்தில் ஜனித்தபிராணி

---

1 மிருகத்தைக்கொன்றவன் மிருகமாகப்பிறந்து கொல்லப்படுவான் என்பது.

களெல்லாம் எந்த எண்ணத்தினால் ஆசைவைத்திருக்கின்றனவென்ப தற்குக்காரணத்தை என்னிடம்கேள். யுதிஷ்டிர ! நீகேட்டஇந்தக் கேள்வி நன்றாயிருக்கிறது. ராஜனே ! யுதிஷ்டிரனே ! வ்யாஸருக் கும் ஒருபுழுவுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணமாகிய இந்தப்பூர்வசரித்தி ரத்தை உனக்கு உதாகரிப்பேன். பிரம்மநிஷ்டரான கிருஷ்ணத்வை பாயனரிஷி முன்னர் ஸஞ்சரிக்கும்போது வண்டிப்பாதையில் விரை வாகஓடும் ஒருபுழுவைக் கண்டார். எல்லாப்பிராணிகளின்நடையை யும் சப்தத்தையும்அறிந்த அந்தஸர்வஜ்ஞர் விரைவாகப்போகும்புழு வைக்கண்டு, 'புழுவே ! நீ பயந்தவன்போலிருக்கிறாய் ; வேகமுள்ள வனாகவும் காணப்படுகிறாய். உன்னிருப்பிடம் எங்கே ? உனக்குயாரி டத்தில் பயமுண்டாயிருக்கிறது ? சொல்' என்றுகேட்டார். அதற்கு அந்தப்புழு, 'சிறந்தபுத்தியுள்ளவரே ! பெரியவண்டிக்கூட்டத்தின் ஓசையைக்கேட்டு எனக்குப் பயமுண்டாயிற்று. இந்தஓசை கொடி தன்றோ ? சப்தம் கேட்கிறது. அது என்னைக் கொன்றுவிடுமென்று அதற்கு விலகிப்போகிறேன்.பிரபுவே ! மிகவும்அதிகமானசுமையை இழுத்துக்கொண்டு சாட்டையினால்ஓட்டப்பட்டுப் பெருமூச்சுவிடும் விருஷபங்களின்சப்தத்தையும் ஸமீபத்தில் கேட்கிறேன். அவைகளை ஓட்டும்மனிதர்களுடைய பலவகைக்குரல்களும் கேட்கப்படுகின் றன. புழுப்பிறப்பாகிய எம்மைப்போன்றவன் அதைத் தாங்கமுடி யாது. ஆதலால், இந்தமிகக்கொடியபயத்தினின்று விலகிப்போகி றேன். பிராணிகளுக்கு மரணம் கஷ்டமன்றோ. உயிர்வாழ்க்கை மிகஅரிது. ஆதலால், பயந்து இந்தஆபத்தில் அகப்படாமலிருக்கும் படி ஓடுகிறேன்' என்றுசொல்லிற்று. அதுஇவ்வாறுசொல்ல, அந்த ரிஷி அந்தப்புழுவைப்பார்த்து, 'புழுவே! உனக்கு ஸுகமேது ? விலங்குஜாதியிலிருக்கும் உனக்கு மரணமே ஸுகமென்று நினைக்கி றேன். புழுவே ! சப்தம் ஸ்பரிசம் ரஸம் கந்தம்இவற்றையும் அள வற்ற அனேகஸுகங்களையும் நீ அறியாய். உனக்கு மரணமே நலம்' என்றுசொன்னார். புழு, 'ஜீவனானது எல்லாத்தேகங்களிலும் பற் றுள்ளதாயிருக்கிறது. மிக்கஅறிவுள்ளவரே ! இந்தத் தேகத்திலும் எனக்குஸுகமிருப்பதை நான் உணருகிறேன் ; ஆதலால், பிழைத் திருக்கவிரும்புகிறேன். இந்தஜன்மத்திலும் தேகத்திற்குத்தக்கபடி ஸுகத்திற்குவேண்டியவிஷயமெல்லாம்உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனிதர்களுக்கும் விலங்குஜாதிகளுக்கும் ஸுகத்திற்குரியவிஷயங் கள் வேறுவேறாகப் பிரிந்திருக்கின்றன. பிரபுவே! நான் மானிட ஜாதியில் மிகுந்ததனமுள்ள சூத்திரனாகப்பிறந்து பிராம்மணரைப்

பகைத்தும் கொடியவனுகவும் லோபியாகவும் [1]வட்டியினுல்ஜீவிப்பவனுகவும் இருந்தேன் ; குளிர்ந்தசொல்லுடனும் புத்தித்தேர்ச்சியில்லாமலும் எல்லாக்காரியங்களேயும்வெறுத்தும் தனத்தை ஏகாந்தமாக வைத்துக்காப்பாற்றியும் எப்போதும் அயலார்சொத்தை எடுத்துக் கொள்வதிலேயே ஊக்கம்வைத்தும் இருந்தேன். கொடியவனுனநான் புசிக்கையில் சுவையுள்ளவற்றை எனக்கேவேண்டிப் பொருமையினுல் வேலைக்காரர்களேயும் விருந்தினர்களேயும்விட்டுப் புசித்தேன். தேவதைகளுக்காகவும் பித்ருக்களுக்காகவும் சிரத்தையோடொருகாரியமும் நான் செய்ததில்லை ; அன்னங்கேட்டவருக்கு அன்னங்கொடுத்ததில்லை; கொடுத்தஅன்னத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டேன்; இராக் காலத்தில் பயந்து ரகஸ்யமாக என்வீட்டிற்குவந்து சரணுகதிசெய்தவர்களேயும் நிஷ்காரணமாகஅபயங்கொடாமல் தள்ளிவிட்டேன். மனிதர்களுடையதனதானியங்கள் அன்புள்ளமனைவி வாகனம் அழகான வஸ்திரம் செல்வம்இவற்றைக்கண்டு வீணில் பொருமைப்பட்டேன்; அயலானுடைய ஸுகத்தைக்கண்டால் ஸகிக்கமாட்டேன் ; பிறர் நன்மைபெறக் கருதேன் ; மற்றவர்களுக்குத் தர்மார்த்தகாமங்கள் மூன்றையும்கெடுத்து என்ஸுகத்தையே அனுஸரித்தேன் ; தயையில்லாதவனுக்குள்ளகுணங்களேயே வெளியிடும்காரியங்களே முன்ஜன்மத்தில் நான் செய்தேன் ; அதைநினைத்து அன்புள்ளபுத்திரனை இழந்தவன்போல வருத்தப்படுகிறேன். நான்செய்தநல்வினைகளுக்குப்பயனை நான் காணவில்லை; கிழவியானதாயைப் பூஜித்தேன்; ஒரு பிராம்மணனேயும்பூஜித்தேன். பிராம்மணரே! ஒருதரம், நல்லகுலமும் குணங்களுமுள்ள ஓர் அதிதி தற்செயலாய் வீட்டிற்குவந்து என்னுல் பூஜிக்கப்பட்டான். அதனுல், பூர்வஜன்மஞாபகம் என்னைவிடாமலிருக்கிறது. அந்தநற்கருமங்களால்தான் நான் ஸுகத்தில்விருப்பம்வைத்திருக்கிறேன். தபோதனரே ! அந்த நல்லகர்மத்தின்பலனை உம்மிடத்தில் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொல்லிற்று.

நூற்றெண்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வ்யாஸருக்கும் ஒருபுழுவுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணைத்தொடர்ச்சி.)

வ்யாஸர், 'புழுவே! நீ திர்யக்ஜாதியிலிருந்தும் நல்லகர்மத்தினுல் பூர்வஜன்மஞானம்தவருமலிருக்கிருய். நீ தவருமலிருப்பது என்

---

1 'வ்ருத்தி' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

காரியம்தான். நான் என் தவவன்மையினால் பார்ப்பதனாலேயே உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன். தவவன்மைக்குமேலானவன்மை வேறு ஒன்றுமில்லை. புழுவே ! நீசெய்தபாவங்களினால் நீபுழுவாகவிருப்பது எனக்குத் தெரியும். உனக்குஇஷ்டமிருந்தால் மனுஷ்யஜன்மத்தில் சிறந்ததர்மபலனை அடையலாம். கர்மபூமியில்செய்தகர்மத்தின்பலனைத்தான் தேவர்களாகவும் விலங்குகளாகவுமிருந்து அனுபவிப்பது. மனிதர்களிலும் வேண்டின பலன்களையும் குணங்களையும்பெற்று வாக்கு, புத்தி, கை, கால் செவ்வையாயிருப்பவரும் வித்வான்களுமான பாக்கியசாலிகள் இருக்கின்றனர். பொருளுக்காக ஜீவித்திருக்கும் புத்திகெட்ட மனிதனுக்கு என்னவரும் ? புழுவே! தேவதை, பிராம்மணன், அக்னி, சந்திரன், சூரியன், இவர்களைப்பூஜிக்கிறவனும்புண்ணியகதைகளைச்சொல்லுகிறவனுமானமனிதனாக நீ வரலாம். அந்த ஜன்மத்தில் மற்றப்பிராணிகளை உனக்குஅடிமையாக நீ அனுபவிக்கலாம். உனக்குவிருப்பமிருந்தால் வரிசையாகப் பிராம்மணத்தன்மையையும் கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னார். அந்தப்புழுவானது 'அப்படியேயாகட்டும்' என்றுசொல்லி நின்றது ; முள்ளம்பன்றி உடும்பு காட்டுப்பன்றி மான் பறவை சண்டாளன் சூத்திரன் வைசியன் க்ஷத்திரியன்என்னும் பிறப்புக்களிற்பிறந்து அந்தஎல்லாப்பிறப்புக்களிலும் அந்தரிஷியைக் காணப்போயிற்று; ஸத்தியவாக்கையுடைய அந்தரிஷி இவ்வாறுசொன்னதை நினைத்துச் சிரமேல்கைகுவித்து அவர்பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டது ; அப்போது அந்தரிஷியைப் பார்த்து, 'நான் புழுவாகவிருந்து ராஜபுத்திரனானேனே, இது நான் விரும்பின ஒப்பற்றநிலைமை. இது பத்துத்தடவைகளால் எனக்குக் கிடைத்தது. மிக்கபலமுள்ளவையும் பொன்மாலைபூண்டவையுமான யானைகள் என்னைத் தூக்குகின்றன. தேர்களில் காம்போஜதேசத்துப் போர்க்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஒட்டகங்களும் கோவேறுகழுதைகளும் கட்டினவாகனங்களும் எனக்குப் போகின்றன. பந்துக்களுடனும் மந்திரிகளுடனுங்கூட மாம்ஸபோஜனத்தைப் புஜிக்கிறேன். மஹானுபாவரே ! ஸ்வர்க்கத்திற்கொப்பான வீடுகளில் விலைபெற்றஸுகமானபடுக்கைகளில் மிகக்கொண்டாடப்பட்டுத் தூங்குகிறேன். பின்ராத்திரிகளிலெல்லாம் ஸூதர்களும் மாகதர்களும் வந்திகளும் இன்சொற்களினால் தேவேந்திரனைத்தேவர்கள் துதிப்பது போல என்னைத் துதிக்கின்றனர். இழிவானபுழுஜன்மமெடுத்திருந்தஎனக்குப் பூர்வஜன்மஞாபகமிருந்தது, ஸத்தியவாக்கும் அளவற்ற மஹிமையுமுள்ளஉமதுஅனுக்கிரகத்தினாலேதான். ஐயா ! நான்

முன்செய்தபாவத்திற்கு அழிவிருக்கிறதே. மஹாப்பிராஜ்ஞரே! உமக்கு நமஸ்காரம். நான் என்னசெய்யக்கடவேன்? எனக்குக் கட்டளையிடும். உமது தவவன்மையினால்கொடுக்கப்பட்டன்றோ இது எனக்குக்கிடைத்தது?' என்றுசொல்லிற்று. வ்யாஸர், 'ராஜனே! இப்போது நீ உன்வாக்குக்களினால் இஷ்டப்படி என்னைப் பூஜித்தாய். அருவருக்கத்தக்க புழுஜன்மத்தையடைந்தஞாபகம் இப்போது உனக்கிருக்கிறதே. பணத்தையேமுக்கியமாகக்கொண்டவனும் கொடியவனும் பிறர்சொத்தையபகரிப்பவனுமாகிய சூத்திரனாயிருந்தஉனக்கு அப்போது இந்த என்தரிசனம் கிடைத்தது. அதுதான் நீமுன்செய்த புண்ணியம். திர்யக்ஜாதியிற் பிறந்திருந்தபோதும் என்னை நீ பூஜித்ததனாலும் புண்ணியமுண்டாயிருக்கிறது. நீ கோவுக்காகவும் ப்ராம்மணர்களுக்காகவும் போர்க்களத்தில் உன்னுயிரைவிட்டு இந்தராஜபுத்ரஜன்மத்திலிருந்து ப்ராம்மணஜன்மமடைவாய்' என்றுசொன்னார். பிறகு, அந்தராஜபுத்திரன் ஸ்ரீகமடைந்து தக்ஷிணைகள்நிரம்பக் கொடுத்து யாகம்செய்தான்; பிறகு, ஸ்வர்க்கத்தில் அழிவில்லாத பேரின்பம்பெற்று விளங்கினான். திர்யக்ஜாதியிலிருந்து சூத்திரனாகிறான். சூத்திரன் வைசியனாகிறான். வைசியன் க்ஷத்திரியனாகிறான். சிறந்த ஒழுக்கமுள்ள க்ஷத்திரியன் ப்ராம்மணனாகிறான். நல்லொழுக்கமுள்ள ப்ராம்மணன் புண்ணியத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தையடைகிறான்.

நூற்றெண்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வ்யாஸருக்கும் ஒருபுழுவுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணைத் தொடர்ச்சி.)

அரசனே! புழுஜன்மத்தைவிட்டு க்ஷத்திரியத்தன்மையை அடைந்தஅந்தவீரன் பூர்வஜன்மத்தை நினைத்துக்கொண்டே பெருந்தவம்செய்தான். தர்மத்தையும்அர்த்தத்தையும் அறிந்தவனாகிய அவ்வரசனுடைய அந்தப் பெருந்தவத்தைக்கண்டு உடனே ப்ராம்மணஶ்ரேஷ்டரானகிருஷ்ணத்வைபாயனர் அவனிடம்வந்து, 'புழுவே! க்ஷத்திரிய தர்மம் தேவர்களுடைய தர்மமென்று நினைத்து க்ஷத்திரியனுடைய தர்மத்தினாலேயே பிரஜைகளைக் காப்பாற்றக்கடவாய். அதனால், ப்ராம்மணத்தன்மையை அடைவாய். பரிசுத்த மனமுள்ளவனாய்க் குணகுற்றங்களையறிந்து குணமுள்ளவர்களுக்கு வேண்டினவற்றைக் கொடுத்துக் குற்றங்களை நிவ்ருத்திசெய்து எல்லாப்பிரஜைகளையும் நன்கு காப்பாற்று. அடக்கமுள்ளவனும் உன்தர்மத்தையனுஷ்டிப்

பதில் ஊக்கமும் மனத்திருப்தியுமுள்ளவனுமாயிரு. அதனால், க்ஷத்திரியதேகத்தைவிட்டபின் ப்ராம்மணஜன்மத்தையடைவாய்' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிர! அந்தஅரசனும் அம்மஹரிஷியின்சொல்லைக் கேட்டுக் காட்டிலிருந்துவந்து திரும்பவும் தர்மமாகப் பிரஜாபரிபாலனம் செய்தான். அரசரிற்சிறந்தவனே! அந்தப்புழுவாயிருந்தஅரசன் பிரஜைகளைக்காப்பாற்றினபுண்ணியத்தினால் விரைவில்இறந்து ப்ராம்மணஜன்மத்தையடைந்தான். பிறகு, சிறந்தபுகழும் சிறந்தஞானமுமுள்ள வ்யாஸர் அப்போது அந்தப்ராம்மணனைப்பார்ப்பதற்கு மறுபடியும்வந்து, 'ஓ! ஓ! ப்ராம்மணஸ்ரேஷ்ட! மகிமையுள்ளவனே! நீ எவ்வகையிலும்துயரப்படவேண்டாம். தர்மந்தெரிந்தவனே! அவனவன் தர்மத்திற்கும் ஆசாரத்திற்குந்தக்கபடி, புண்ணியஞ்செய்தவன் நல்லஜன்மங்களிலும் பாபம்செய்தவன் கெட்ட ஜன்மங்களிலும் பிறக்கிறார். புழுவே! ஆதலால், மரணத்திற்குப்பயந்து எவ்வகையிலும் துயரப்படாதே. தர்மமென்னும்லாபத்திற்குமேற்பட்டது ஒன்றுமில்லை. தர்மந்தான் உத்தமம். அதனைச்செய்' என்றுசொன்னார். அந்தப்புழு, 'பகவானே! உம்முடைய உதவியினால் ஸுகத்திலிருந்து மேலானஸுகத்தையடைந்தேன். எனக்குத்தர்மத்தினால் இப்போது புண்ணியங்கிடைத்துப் பாவம்ஒழிந்தது'என்றுசொல்லிற்று.ராஜனே! வ்யாஸபகவான் சொல்லினால் புழுவானது பெறுதற்கரிய ப்ராம்மணதேகத்தையடைந்தது; (க்ஷத்திரியனாயிருந்தபோது) பூமியில் நூற்றுக்கணக்கான யாகங்களின் யூபஸ்தம்பத்தினால் அடையாளம் செய்தது; பிறகு, பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்ததாகிப் பிரம்மலோகத்தை யடைந்தது.குந்திபுத்ரனே! வ்யாஸர் சொல்லினால்புழுவானது பாவத்தைப்போக்கிப்புண்ணியபலன்களையும் நித்தியமான பரப்பிரம்மத்தையும்அடைந்தது.புத்திரனே! புண்ணியக்ஷேத்திரமான குருக்ஷேத்திரத்தில்யுத்தத்தில்கொல்லப்பட்ட அந்தக்ஷத்திரியஸ்ரேஷ்டர்கள் புண்ணியகதியையே அடைந்திருக்கின்றனர். ஆதலால், நீ துயரப்படாதே'' என்றார்.

நூற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஞானம் தவம் தானம்இவற்றின் சிறப்பைப்பற்றி மைத்ரேயருக்கும் வ்யாஸருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், ''ஸாதுக்களிற் சிறந்தபிதாமஹரே! ஞானம் தவம் தானம்இவற்றுள் எது சிறந்தது? உம்மைக் கேட்கிறேன்; அதனை எனக்குச் சொல்லும்'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

" இந்தவிஷயத்திலும் மைத்ரேயருக்கும் வ்யாஸருக்கும்நடந்த ஸம்வாதமாகிய ஒருபழையஇதிகாசத்தைக்கூறுகின்றனர். ராஜனே! வ்யாஸர் யாருக்குந்தெரியாமல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு காசியில் [1]ஒரு வீட்டில் ஸ்வதந்திராதிகாரியான மைத்ரேயரிடம்சென்றார். ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான மைத்ரேயர், வ்யாஸர் மாறுவேஷத்துடன் வந்திருப்பதை அறிந்து பூஜித்து உயர்ந்தபோஜனத்தைப் புஜிப்பித்தார்; சிறந்தமனமுள்ள வ்யாஸர் சுவைமுதலியகுணங்களுள்ளதும் வேண்டினவையெல்லாம்நிரம்பினதுமான அந்தஉயர்ந்தஅன்னத்தைப்புஜித்துத்திருப்தியடைந்து எழுந்திருக்கையில் நகைத்தார். வ்யாஸர்நகைப்பதை மைத்ரேயர்கண்டு அவரை நோக்கி, 'தர்மாத்மாவே! நீர் நகைத்ததற்குக் காரணம் சொல்லும். சிறந்ததவமும் தைரியமுமுள்ளஉமக்கு மகிழ்ச்சி எதனால் வந்தது? வித்வானே! உம்மைநமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்து இதை உம்மிடத்தில் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். இப்போது, உமக்குத் தவபாக்கியமும் எனக்குச் சுகபாக்யமுமிருக்கின்றன. ஐயா! மஹானுபாவரே! தவச்செல்வத்திற்கும் ஸுகத்தைத் தரும்பொருட்செல்வத்திற்கும் தனித்தனிச்செய்கைகளிருக்கின்றன. தனித்தனிநடக்கைகளாகிய இவ்விரண்டிற்குமுள்ளவித்தியாஸம் சிறிதென்று நான் நினைக்கிறேன். தவச்செல்வம் எல்லாநன்மைகளையும் சேர்ப்பதனால் சிறந்ததென்றும்நினைக்கிறேன்' என்றுகேட்டார். வ்யாஸர், 'பொருளை மிகுதியாகச்செலவழித்ததனாலும் மிகுதியாக இன்சொற்சொன்னதனாலும் எனக்கு நகையுண்டாயிற்று. வேதவாக்கியம் பொய்யாமா? வேதம் ஏன்பொய்சொல்லும்? பிறருக்குத்துரோகம் செய்யக்கூடாதென்றும் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ஸத்தியம் சொல்லவேண்டுமென்றும் மூன்றுசொற்களையே மனிதன்மேன்மையைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றனர். இப்படி வேதத்திற்சொன்னதையே ரிஷிகள் முன்னமே அனுஷ்டித்திருக்கின்றனர். இப்போது நான் செய்வதும் முன்னமேகேட்டதும்இதுதான். தாகித்தவனுக்கு வெறுப்பில்லாதமனத்துடன் தண்ணீர்கொடுப்பது சிறியகொடையாயினும் பெரும்பலனைத் தருவதாகிறது. தேவர்கள் உம்மால் ஆராதிக்கப்பட்டனர். அதனாலேதான்,என்னுடையதரிசனத்தை உமக்குக்கொடுத்து அனுக்கிரகித்தனர். பிரபுவே! மஹாயாகங்களைச் செய்தவர்போலச் சிறந்தலோகங்களை ஜயித்தீர். இந்தப் பரிசுத்தமான தானத்தினாலும்

1 'ஸ்வைரிணம்குலே' என்னும் பாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'ஸ்வைரிணீகுலே' என்னும் பாடத்துக்கு, 'ஸ்வதந்திரமான ரிஷிக்கூட்டமிருக்கும் வீட்டில்' என்பது உரை.

தவத்தினாலும் மகிழ்ந்தேன். புண்ணியம்செய்பவனுடையமணம் தூர த்திலேயே வீசுகிறது. புண்ணியத்தைப்பார்த்ததனாலும் எனக்கு ஸந்தோஷமுண்டானது. உம்முடையநல்லவாஸனை வீசுகிறது. அது உம்முடையகர்மானுஷ்டானத்தினாலுண்டானதென்று நினைக்கிறேன். ஐயா! சந்தனப்பூச்சினாலுண்டாகும் வாஸனைபோன்றதுதான் ஸத் கர்மத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவாஸனையும். ப்ராம்மணரே! தானந் தான் எல்லாப்புண்ணியங்களிலும் மேலான புண்ணியம். மற்றப்புண் ணியங்கள் இல்லாவிடினும் தானமே சிறந்ததாகும். வேதத்திற்சொ ன்னஎந்தஉயர்ந்தகர்மங்களை ரிஷிகள் சிலாகிக்கின்றனரோ அவற்று ளெல்லாம் தானம் மிகச்சிறந்ததென்பதில் எனக்குஐயமில்லை. தானம் செய்தவர்களால்உண்டாக்கப்பட்டவழியில்தான் புத்திமான்கள் நடக் கின்றனர். அவர்கள் உயிரைக்கொடுப்பவர்களன்றோ? அவர்களிடத் திலேதானே தர்மம் வேரூன்றியிருக்கிறது. நன்றாக வேதாத்யயனம் செய்வதும் இந்திரியங்களையடக்கித்தவம்செய்வதும் எல்லாவற்றை யும்விட்டு ஸந்யாஸம்செய்துகொள்வதும்போலவே தானமும் சிறந் தது. ஐயா! நீர் ஸுகத்திலிருந்தே மேலானநன்மையை அடையப் போகிறீரன்றோ? புத்திசாலியானமனிதன் ஸௌக்கியத்திலிருந்தே அதிகஸௌக்கியலாபத்தை அடையலாம். இது நாம் கண்காட்சியா கப் பார்க்கக்கூடியவிஷயம்; ஸந்தேகமில்லை. பாக்கியமுள்ளவர்கள் பொருளையடைகின்றனர். அதனால், தானத்தையும் யாகத்தையும் அதன்பின் ஸுகத்தையும் அடைகின்றனர். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரே! ஸுகத்திற்குப்பின்துக்கமும் துக்கத்திற்குப்பின்ஸுகமும் இயற்கை யாகவே நிச்சயமாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வுலகில் மனிதனுக் குப் புண்ணியம்ஒன்று பாவம்ஒன்று புண்ணியமும்பாவமுமல்லாதது வேறுஒன்று என [1]மூன்றுவகையான ஒழுக்கங்களைப் புத்திமான்கள் சொல்லுகின்றனர். [2]பிறருடையநல்லொழுக்கத்தை யாரும் நினைப்ப தில்லை. அவருடையபாவத்தைமட்டும் நினைக்கிறார்கள். அவனவனுக் குரிய கர்மத்தினால்நடப்பது புண்ணியமுமன்று; பாவமுமன்று. யாக த்தையும் தானத்தையும் தவத்தையும்செய்யும்மனிதர்கள் புண்ணிய கர்மம் செய்பவர். பிராணிகளுக்குத் தீங்குசெய்யும்ஜனங்கள் பாவம் செய்பவர். பிறர்திரவியத்தைஅபகரிப்பவரும் துயரப்பட்டுக் கெடுகின் றனர். இவ்விருவகையில் சேராதகர்மங்கள் புண்ணியமும் பாவமும்

1 'த்ரிவிதானி' என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

2 கீழேசொல்லும் இலக்கணங்களாலேயே புண்ணியபாவங்கள்தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

அல்ல. லோபியாயிராதவன் எப்போதும் இனத்தாருடன் புஜிக்கிறான். யாசிப்பவருக்குக் கொடும். அதிர்ஷ்டங்கெடுவதனால் திரவியங்கள் அழிகின்றனவேயன்றி அனுபவிப்பதனால் அழிவதில்லை. விளையாடும்; விருத்தியடையும்; உற்சாகமாயிரும்; கொடும்; கொடுப்பதில் ஆசையோடிரும்; ஞானிகளும் யோகிகளும் உமக்குமேலாகார்' என்று சொன்னார்.

நூற்றெண்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(மைத்ரேயருக்கும் வ்யாஸருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணைத்தொடர்ச்சி.)

பூர்வபுண்ணியத்தினால் மிக்கஐசுவரியமுள்ளகுலத்தில் பிறந்தவரும் சிறந்தபுத்தியும் நிரம்பினகேள்வியுமுள்ளவருமான மைத்ரேயர், வ்யாஸர்இவ்வாறுசொல்லக்கேட்டு, 'மிகத்தெரிந்தவரே! நீர் என்ன சொல்லுகிறீரோ அதுஅப்படியேதான். ஸந்தேகமில்லை. பிரபுவே! நான் உமதுஅனுமதியின்மேல் ஒன்றுபேசவேண்டும்' என்றுசொன்னார்.

வ்யாஸர், 'சிறந்தபுத்தியுள்ள மைத்ரேயரே! நீர் எதைஎதைஎவ்வளவுஎவ்வளவு எப்படிஎப்படிச் சொல்லநினைக்கிறீரோ அதையதையெல்லாம் அப்படிஅப்படியே சொல்லும். நீர் சொல்வதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னார்.

மைத்ரேயர், 'உமதுசொல் சொற்குற்றம்பொருட்குற்றமில்லாததும் உண்மையுள்ளதுமாயிருக்கிறது. நீர் கல்வியினாலும் தவத்தினாலும் பரிசுத்தபுத்தியுள்ளவரென்பதில் ஸந்தேகமில்லையே. நீர் பரிசுத்தாத்மாவாயிருப்பதனால் நீர்வந்தது எனக்கு மிகப்பெரியலாபம். மறுபடியும் என்புத்தியினால் நான் மிகநிரம்பினதவமுள்ளவனாக என்னை நினைக்கிறேன். மேலும்,உம்மைக்கண்டமாத்திரத்தினாலேயே எனக்குப் பெருநன்மையுண்டாயிற்று. என்னறிவினாலும் பூர்வபுண்ணியத்தின் இயற்கையினாலும் உம்முடையஇந்தஅனுக்கிரகம் கிடைத்ததென்றுநினைக்கிறேன். தவம் கல்வி ஜன்மம்இவை பிராம்மணத்தன்மைக்குக் காரணங்கள். இம்மூன்றுகுணங்களுஞ்சேர்ந்து பிரம்மசாரிவிரதஸ்நானஞ்செய்தவன் பிராம்மணனாகிறான். அந்தப் பிராம்மணன்திருப்தியடைந்தால் பித்ருக்களும் தேவர்களும் திருப்தியடைகின்றனர். கல்வியுள்ளவர்களுக்குப் பிராம்மணனைத்தவிரச் சிறந்த

வர் யாருமில்லை. க்ஷத்திரியனும் வைசியனும் பிராம்மணனில்லாவிட்டால் உபநயனமுதலிய ஸம்ஸ்காரங்களில்லாமல் கெட்டுப்போகின்றனர். சூத்திரனும் நான்குஆச்ரமத்தாருக்கும் தகுந்தபடி பணிவிடை செய்யாமல் கெட்டுப்போகிறான். நான்கு வர்ணங்களும் புண்ணிய பாவங்களும் உண்மையும் பொய்யும் இல்லாமற்போனால் உலகமே குருட்டிருளாய்விடும். ஒன்றும் புலப்படாது. நன்றாகச்செவ்வைப் படுத்தப்பட்டநிலத்தில் எப்படிமனிதன் பலனையடைகிறானோ அப்படியே கல்வியுள்ளவனுக்குத்தானம்செய்பவன் தானபலனையடைகிறான். கல்வியும் ஒழுக்கமுமுள்ளபிராம்மணன் தானத்தைப்பெற்றுக் கொள்ளக்கிடைக்காமற்போனால் பணக்காரருடையபணம் வீணாகிவிடும். இப்படியே ஞானமில்லாதவன் அன்னத்தைக் கெடுக்கிறான். அந்தஅன்னமும் ஞானமில்லாதவனைக் கெடுக்கிறது. தெரியாதவன் எந்தஅன்னத்தைப்புஜித்துக் கெடுகிறானோ அந்தஅன்னம் மற்றொருவனாகிய அன்னம்போடுகிறவனையும் கெடுக்கிறது. வித்வான் அன்னத்தைப்புஜித்தால் அவன் மறுபடியும் அதைவிருத்திசெய்யுந்திறமையுள்ளவனென்றுசொல்லுகின்றனர். அவனும் அந்தஅன்னத்தினால் விருத்தியாகிறான். ஆதலால், இந்தவேறுபாடு நுட்பமானது. அன்னத்தைத் தான்உபயோகிக்காமல் பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்; நிச்சயம். வித்வானானவன் இறந்துபோனபித்ருக்களையும் தேவர்களையும் எப்போதும் கரையேற்றுவான். கொடுக்கிறவனுக்கு என்னபுண்ணியமிருக்கிறதோ அந்தப்புண்ணியமே வாங்குகிறவனுக்குமிருக்கிறது.[1] ஒருசக்கரத்துடன் வண்டியோடாதென்று ரிஷிகள் நினைக்கின்றனர். கல்வியும் ஒழுக்கமுமுள்ளபிராம்மணர் எங்கேயிருக்கின்றனரோ அங்கே தானத்தின்நல்லபயனை இம்மையிலும்மறுமையிலும் அடையலாம். பரிசுத்தமானபிறப்புள்ளவர்களும் எப்போதும்தவத்தில் மிக்கஊக்கமுள்ளவர்களும் தானமும் அத்யயனமுமுள்ளவர்களும்தாம் எப்போதும் பூஜிப்பதற்குமிகஉரியவர்கள். தேவயானமென்னும் ஸ்வர்க்கமார்க்கம் அந்த ஸாதுக்களால் செய்யப்பட்டது; அதுமாறுவதில்லை. அவர்கள்தாம் எக்காலமும் யாகங்களை நடத்தி ஸ்வர்க்கதிற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகிறவர்' என்றுசொன்னார்.

---

1 வாங்குகிறவன் கொடுக்கிறவன்.

நூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(மைத்ரேயருக்கும் வ்யாஸருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணைத்தொடர்ச்சி.)

மைத்ரேயர் இவ்வாறுசொல்லக் கேட்ட வ்யாஸபகவான், அவரைப்பார்த்துத் திரும்பவும் சொல்லலானர். 'நீர் இதனையறிந்திருப்பதும் உமதுஎண்ணம்இவ்வகையாயிருப்பதும் பாக்கியமே. இவ்வுலகம் குணங்களையே அதிகமாகப்புகழ்கிறது. அழகினாலும் இளமையினாலும் செல்வத்தினாலும் கல்வியினாலும்உண்டாகும்கர்வங்கள் நல்லகாலமாக உம்மை மூடிக்கொள்ளவில்லை. இது உமக்குத் தேவர்களின் அனுக்கிரகம். ஆதலால், தானம்அதிககுணங்களுள்ளதென்பதைப்பற்றி உமக்குச்சொல்வேன். அதனைக்கேளும். இவ்வுலகத்திலுள்ளதர்மசாஸ்திரங்கள் அனுஷ்டானங்கள்அனைத்தும் வேதத்தைமுன்னிட்டு நாளடைவில் வந்திருக்கின்றன. நான் தானத்தைச் சிலாகிக்கிறேன். நீர் தவத்தையும் ஞானத்தையும் சிலாகிக்கிறீர். தவமானது வேதத்தைச் சுத்தப்படுத்துகிறது. தவம் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சாதனமாயிருக்கிறது. தவத்தினாலும் வித்தையினாலும் பெரும்பயனையடைகிறானென்றும் நாம் கேட்டிருக்கிறோம். எவ்வகையான வேறுபாவம் இருந்தாலும் அதையெல்லாம் தவத்தினாலேயே போக்கிவிடலாம். வேதங்களில்கரைகண்டபிராம்மணன் என்னஎன்னபலனைக்கருதித் தவம்செய்கிறானோ அவற்றையெல்லாம்அடைகிறான்.(பிறரால்)எட்டமுடியாததும் வெல்லமுடியாததும் (தவத்தாலன்றிப்) பெறமுடியாததும்தாண்டமுடியாததுமாகியஎல்லாவற்றையும் தவத்தினால் அடையலாம். தவம் எல்லாவற்றிலும் வலிது. கட்குடியனும் பொன்னைத் திருடுகிறவனும் சிசுஹத்திசெய்கிறவனும் ஆசார்யன்மனைவியைச் சேருகிறவனும் தவத்தினால் எல்லாப்பாவங்களையும் தாண்டிப் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகின்றனர். [1]எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன் கண்ணுள்ளவன். தவமுள்ளவனை எப்படியிருந்தாலும் கண்ணுள்ளவனென்றே சொல்லுகின்றனர். அவர்களை எப்போதும் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். கல்விச்செல்வமுள்ளவர் தவமுள்ளவர்அனைவரும் பூஜிக்கத்தக்கவர். தானங்கொடுப்பவர் இறந்தபின்ஸ்வர்க்கத்தையும் இவ்வுலகவாழ்க்கையில் செல்வத்தையும் அடைகின்றனர். பாக்கியசாலிகள் அன்னதானம்செய்வதனால் இந்தலோகத்தையும் பிரம்மலோகத்தை

1 வேறுபாடம்.

யும் அதற்கும்மேலானலோகத்தையும் அந்தலோகங்களிலுள்ள ஸுகங்களையும் அடைகின்றனர். இவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றவர்கள் இவர்களைப் பூஜிக்கின்றனர். இவர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டவர்கள் இவர்களைக் கௌரவிக்கின்றனர். கொடுப்பவன் எங்கெங்கேபோனாலும் அங்கங்கே புகழப்படுகிறான். இவன் ஒருகர்மத்தைச்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் [1]அவ்வவற்றின்பலன்களை அடைகிறான்; மேலே போனாலும் கீழேயிருந்தாலும் தனக்குரியலோகங்களிலேயே ஸஞ்சரிப்பான். மைத்ரேயரே! நீர் ஒருகால் எந்தஅன்னங்களையும் பானங்களையும் கொடுப்பீரோ அவற்றைத் திரும்பவும் அடைவீர். நீர் புத்திசாலி; நல்லகுலத்திற்பிறந்தவர்; கல்வியும்தயையுமுள்ளவர்; இளம்பிராயமான மனைவியையுடையவர்; தவமுள்ளவர்; தானத்திலேயே ஊக்கத்தோடிரும்; கணவன் தன்மனைவியினிடம்மகிழ்ந்திருப்பதும் அம்மனைவியும்தன்கணவனிடம்மகிழ்ந்திருப்பதுந்தாம் கிருகஸ்தர்களுக்கு முதன்மையானசிலாக்கியமென்று அறியும். இவ்வாறு நடக்கும்வீட்டில் எல்லாக்கல்யாணங்களும் நடக்கும். மஹானுபாவரே! தண்ணீரால் தேகத்திலிருக்கும் அழுக்கைச்சுத்தப்படுத்துவதுபோலவும் தீபத்தால் இருளைப்போக்குவதுபோலவும் தானத்தினாலும் தவத்தினாலும் விஷ்ணுவின்ஆராதனத்தினாலும் ப்ராம்மணன் பவக்கடலைக் கடந்துவிடுவான். தம்கருமங்களினால் ஸத்வகுணம் துலக்கமுற்றவரும் தவங்களினால் தூயமனமுள்ளவரும் வித்தையினால்அஜ்ஞானந்தீர்ந்தவருமானமனிதர்களைக்கரையேற்றுவதற்கு விஷ்ணு இருப்பதாக நினைக்கப்படுகிறார். எக்காலமும் அவரிடத்தில் பக்திவைத்து அவருக்குஆராதனம்செய்து அவரை நமஸ்காரம்செய்யும். அஷ்டாக்ஷரமந்த்ரத்தைக்கைப்பற்றிஅவரிடம்பக்திவைத்தவர் கெடுவதில்லை. பிரணவத்தைத்தியானித்து உண்மைப்பொருளில் பக்திவைத்தவர் இவ்வுலகத்திலிருக்கின்றனர். அவர்களால்எல்லாப்பாவத்தையும்போக்கி ஆத்மாவைப் பரிசுத்தமாகச்செய்துகொள்ளக்கடவீர். மைத்ரேயரே! நன்மையையடையக்கடவீர். நல்லது. நான் வீட்டிற்குப் போகிறேன். நான் சொன்னதை மனத்தில் வைக்கவேண்டும். அதனால், நன்மையுண்டாகும்' என்றார்.' பிறகு, மைத்ரேயர் அவருக்குப் பிரதக்ஷிணநமஸ்காரங்களைச்செய்து கரங்குவித்துப் 'பகவானேநீங்கள் க்ஷேமமாக இடம்சேரக்கடவீர்கள்' என்றுசொன்னார்" என்றார்.

---

1 தானம்வாங்குபவரின் புண்ணியபலன்களை அடைகிறான்.

நாற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஸ்த்ரீதர்மத்தைப்பற்றிய ஸுமனை சாண்டிலிகளின் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "தர்மங்தெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவரே! பிதாமஹரே! பெண்களின்நல்லொழுக்கத்தைப்பற்றி உம்மிடம் கேட்க விரும்புகிறேன். அதனை எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"தேவலோகத்தில், கேகயராஜன் மகளாகிய ஸுமனையென்பவள் எல்லாப் பொருள்களும் அவற்றின் இயற்கைக் குணங்களும் தெரிந்தவளும் சிறந்த மனமுள்ளவளுமாகிய சாண்டிலி என்பவளைப் பார்த்து, 'சிறந்தவளே! என்னஒழுக்கத்தினாலும் என்னசெய்கையினாலும் நீ எல்லாப்பாவங்களையும் போக்கித் தேவலோகத்திற்குவந்தாய். நீ உன்தேகஒளியினால் அக்நிஜ்வாலைபோல ஜ்வலித்துக்கொண்டும் இனிமையினால் சந்திரனது புதல்விபோலப் பிரகாசித்துக்கொண்டும் ஸ்வர்க்கத்திற்கு வந்திருக்கிறாய். தூயஆடைகளையுடுத்துக் களைப்பின்றி விமானத்திலேறிக்கொண்டு ஆயிரமடங்கு அதிகமான பிரபாவத்தோடு சிறந்தவளாக விளங்குகிறாய். அல்பமான தவம் தானம் விரதம்இவைகளினால் நீ இவ்வுலகம்வந்தவளல்லை. நீ எனக்கு உண்மையைச் சொல்லக்கடவாய்' என்றுகேட்டாள். ஸுமனைஇவ்வாறுகேட்க, சாண்டிலி அழகிய நகைமுகமுள்ளவளாகி, ஸுமனையைப்பார்த்து மதுரமாயும் சாந்தமாயும் பின்வரும்சொல்லைச் சொல்லலானாள். 'நான், காஷாயவஸ்திரங்களையுடுத்தும் மரவுரிகளைப் போர்த்தும் மொட்டையடித்துக்கொண்டும் சடைவளர்த்துக்கொண்டும் தேவத்தன்மையடையவில்லை. நான் என்கணவருக்குவேண்டாத சொற்கள் கடுஞ்சொற்கள் இவற்றையெல்லாம் ஒருகாலும்பேசாமல் ஜாக்ரதையாயிருந்தேன்; தேவர்களையும் பித்ருக்களையும் பிராம்மணர்களையும் பூஜிப்பதில் தவறுதலின்றியும் எப்போதும் ஊக்கத்தோடு மாமியார் மாமனார்களுக்கடங்கியும் இருப்பவள்; கோட்சொல்லப் போகேன். அந்தஎண்ணம் என்மனத்திலுமிராது. நிற்கத்தகாத இடங்களில் நிற்கிறதில்லை. வெகுநேரம் பேசுவதில்லை. பிசகானசிரிப்பையும் கணவருக்குஇன்னாதசெய்கையையும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் எவ்வகையாகவும் செய்யேன். காரியத்திற்காக வெளியிற்போன கணவர் வீட்டிற்குவந்தபோது பக்தியோடு ஆஸனம்கொடுத்துப் பூஜிப்பேன். எந்தஅன்னம் அவர்சாப்பிட்டுப்பார்க்கவில்லையோ, எந்த

ஆகாரத்தையும் பக்ஷணத்தையும்லேகியத்தையும்அவர்விரும்புவதில்லையோ, அவற்றையெல்லாம் நான்விட்டுவிடுவேன். குடும்பத்திற்காகக் கணவராற் கொண்டுவரப்பட்டனவெல்லாம் செய்யத்தக்கவைகளே. நான் உடனே அவற்றையெல்லாம் செய்விப்பதும் செய்வதும் வழக்கம். தினந்தோறும் த்ரேதாக்கினிகளை ஊக்கத்துடன்காப்பாற்றி வீட்டைச் சுத்தமாகச்செய்வித்துப் பிள்ளைகளைவளர்த்துப் பெண்களைநன்னடையில் பழக்கிவருவேன். என்விருப்பங்களைவிட்டும் கர்ப்பத்தைக் காப்பதில் ஜாக்ரதையோடிருப்பேன். குழந்தைகளைத்திட்டுவதையும் துன்பப்படுத்துவதையும் அவர்மேல் கோபிப்பதையும் எப்போதும் விட்டிருப்பேன். என்வீட்டில் தான்யங்களிறைந்திரா. சோற்றுப்பருக்கைஇறைந்திராது. வீட்டில் பசுக்களைப் புல்லாலும் தண்ணீராலும் என்தேகத்தின்இரத்தத்தைப்போலஅபிமானம்வைத்துப்பார்ப்பேன். எழுந்து சுத்தம்செய்துகொண்டு பிராம்மணர்களுக்குப் பிட்சைபோடுவேன். என்கணவர் ஏதோஒருகாரியத்தைப்பற்றி ஊரைவிட்டுப்போவாராயின் அப்போது அநேகமங்களாசாரங்களையும் தவத்தையும் செய்துகொண்டிருப்பேன். கணவர் தேசாந்தரம்போனபோது மையிடுவதையும் கோரோசனையையும் ஸ்நானம் செய்வதையும் புஷ்பசந்தனங்களையும் அலங்காரத்தையும் விரும்புவதில்லை. ஸுகமாகத்தூங்கினகணவரை அவஸரமானகாரியங்களுக்காகவும் ஒருகாலும் எழுப்பினதில்லை. அதனாலேதான், என்மனத்துக்குத்திருப்தியுண்டாகிறது. ஸுகமாகத்தூங்கும்கணவரை எழுப்பேன்.நோயுற்றகணவரைக் காப்பாற்றுவேன். குடும்பகார்யத்தைப்பற்றியும் ஒருகாலும் கணவரைக் கஷ்டப்படுத்தமாட்டேன். ரகஸ்யத்தை ஒருகாலும் வெளியிடேன். வீட்டைச் செத்தைகுப்பையின்றிச் சுத்தமாகவைத்திருப்பேன். இந்தத் தர்மமார்க்கத்தைச் சிரத்தையுடன் காப்பாற்றும் பெண்ணானவள் ஸ்திரீகளுள் அருந்ததிபோலவே ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவாள்' என்றாள். சிறந்ததவமும் சிறந்தபாக்கியமுமுள்ள அந்தச் சாண்டிலிதேவி இந்தப் பதிவ்ரதாதர்மத்தை ஸுமனைக்குச் சொல்லி அப்போதே அந்தர்த்தானமானாள். பாண்டவனே! இந்தச்சரித்திரத்தைப் புண்ணியகாலந்தோறும்படிப்பவன் தேவலோகத்தையடைந்து நந்தனவனத்தில் ஸுகமாகவஸிப்பான்" என்றார்.

நூற்றெண்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(நாரதர் விஷ்ணுஆராதனம் முக்கியமென்பதைப் புண்டரீகருக்கு உபதேசித்தது.)

யுதிஷ்டிரர், "மகாத்மாக்களால் அறியப்படுவதும் அனுஷ்டிக்கப்படுவதுமாகிய சிறந்தகர்மமென்ன? எல்லாச்சாஸ்திரங்களின்ஸாரத்தையும்எடுத்து அனுக்கிரகத்தினால் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"ராஜனே! ஸம்ஸாரத்தைவிடுவிப்பதாகிய இந்தப்பரமரகஸ்யத்தைக் கேள். நீ இதைக்கேட்டு நன்றாகஅறியவேண்டும். முற்காலத்தில் புண்டரீகரென்னும்பிராம்மணர் புண்ணியதீர்த்தக்கரையில்ஜபம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது யோகத்திலிருப்பவராகிய நாரதமுனிவரைக்கண்டு, 'எது சிறந்தது?' என்றுகேட்டார். அவருக்கு நாரதர், மகாத்மாவானபிரம்மதேவர் சொன்னதைச் சொல்லலானார். 'ஐயா! மிகச்சிறந்ததான ஞானயோகத்தைப்பற்றிச் சொற்சுருக்கமும்பொருள்விரிவுமுள்ளதும் வேதங்கள் தர்மசாஸ்திரங்கள் இவற்றின் அர்த்தங்களுக்குஒத்ததுமாகச் சொல்லுகிறேன். ஊக்கத்துடன் கேளும். ப்ரக்ருதிக்குமேற்பட்டபுருஷனென்பவன் இருபத்தைந்தாவதுதத்வமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறானன்றோ? அவனைத்தான் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகிய நரனென்றுசொல்வது.நரனிடத்தில் உண்டானமற்ற (இருபத்துநான்கு) தத்வங்களையும் நாரங்களென்று நினைக்கின்றனர். அவற்றை அயனமென்னும் இருக்குமிடமாகக் கொண்டிருப்பதனால் அவருக்கு நாராயணரென்று பெயர்வந்தது. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் உலகமனைத்தும் நாராயணரிடத்திலிருந்தே உண்டாகிறது; பிரளயகாலத்தில் திரும்பவும்அவரிடத்திலேயே லயிக்கிறது. நாராயணர்தாம் பரப்பிரம்மம். அவரே பரதத்வம். பரத்துக்கும்பரம் அவரே. அவருக்குமேல்ஒன்றுமில்லை.வாஸுதேவரென்றும் விஷ்ணுவென்றும் ஆத்மாவென்றும் அவரையே நினைக்கின்றனர். அவர் ஒருவரே பலபெயர்களினால்எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும்சொல்லப்படுகிறார். எல்லாச்சாஸ்திரங்களையும்கடைந்தும்பலமுறைஆராய்ந்தும்நாராயணரை எப்போதும் தியானம்செய்யவேண்டுமென்பதுஒன்றுதான் நன்கு நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆதலால், நீர் சாஸ்திரங்களில் விரிவாகச்சொல்லப்பட்ட காடுகள்போன்றவைஎல்லாவற்றையும்விட்டு வேறுசிந்தை

யின்றி, ஜனனமில்லாதவரும் எங்குமிருப்பவருமான நாராயணரைத் தியானம்செய்யும். சோம்பாமல்ஒருமுகூர்த்தமாயினும் நாராயணரைத் தியானம்செய்பவன் அவருடைய பதத்தை அடைகிறான். அவரையே எப்போதும்நினைத்திருப்பவன் அடையக்கேட்கவேண்டுமா? 'நமோ நாராயணாய' என்னும் அஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தை எவன் அறிகிறானோ அவன் மரணகாலத்தில் அதைஜபிப்பதினால் அந்தவிஷ்ணுவின்பரம பதத்தை அடைகிறான். தன்நன்மையைக்கருதுகிறமனிதன் கேட் பது சிந்திப்பது பாடுவது துதிப்பது பூஜிப்பதுமுதலியகர்மங்களி னால் அந்தப்பரப்பிரம்மத்தை எப்போதும் ஆராதிக்கவேண்டும். நாரா யணரைநம்பினவனிடத்தில் பாவம் பற்றாது. அவர் உதயமான சூரி யன்போல எல்லாஉலகத்தையும் பரிசுத்தமாகச்செய்கிறார். பிரம்ம சாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் ஸந்யாஸி இந்நான்குஆஸ்ரமிகளும் விஷ்ணுவுக்குஆராதனம்செய்யாமல் பரகதியை அடைவதில்லை. அவ ரிடத்தில் பக்தியானது அனேகமாயிரம்ஜன்மங்களெடுத்தும் பெறு தற்கரிது. நல்லதவமுள்ளவரே! ஆதலால், பக்தர்களிடத்தில்கிருபை யுள்ள அந்தப்பகவானை ஆராதிக்கக்கடவீர்' என்றார். நாரதர், இவ் வாறுசொல்ல, அந்தப்பிராம்மணர் ஹரியை ஆராதித்தார். தாமரைக் கண்ணரும் சங்கசக்ரகதைகளையேந்தினவரும் கிரீடத்தையும்குண்ட லங்களையும் தரிப்பவரும் ஸ்ரீவத்ஸமும் கௌஸ்துபமும் மார்பில்விள ங்குபவரும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் ஈஸ்வரருமான அந்தப்பகவா னைக்கனவிலும் பரபரப்புடன் நமஸ்கரித்தார். பிறகு, வெகுகாலமான பின் வேதபுருஷர்களாலும் தேவகந்தர்வகின்னரர்களாலும்துதிக்கப் பெற்ற அந்தவிஷ்ணு பிரத்யக்ஷமானார். ஐம்புலன்களுக்கும் எட்டா தவரும் யோகிகளுக்குஆதாரமுமாகிய அந்தப்பகவானானவிஷ்ணுஎல் லாராலும் பூஜிக்கப்பெற்றவராய் அந்தப்புண்டரீகருடன்கூடவேதமது லோகத்திற்குச் சென்றார். அரசர்க்கரசே! ஆதலால், நீயும் அவ ரிடத்திலேயே பக்திசெய்து அவரையே தஞ்சமாகக்கொண்டு ஆரா தித்துத் தியானித்தபடி அந்தப்புருஷோத்தமரை அடையலாம். ஜரை யும் மரணமுமில்லாதவரும் ஒப்பற்றவரும் தியானிக்கத்தக்கவரும் ஆதியும்அந்தமுமில்லாதவரும்ஸகுணரும் அகுணருமாயிருப்பவரும் முதல்வரும் மிகப்பெரியவரும் மிக்கநுண்ணியவரும் உவமையற்ற வரும் தாம்எல்லாவற்றிற்கும்உவமையாயிருப்பவரும் யோகிகளின் ஞானமட்டும்எட்டத்தக்கவரும் மூவுலகங்களுக்கும் ஆசாரியரும் ஈஸ் வரருமாயிருக்கும் விஷ்ணுவைச் சரணம் அடை" என்றார்.

நூற்றெண்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(இன்சொல்லின்சிறப்பைப்பற்றி ஒருராக்ஷஸனுக்கும் ஒருபிராம்மணனுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதஸ்ரேஷ்டரே! ஸாமதானங்கள்இரண்டனுள் எது மிகச்சிறந்ததென்று நீர்நினைப்பது? இவ்விரண்டனுள் மேலானதை எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ராஜனே! ஒருவன் இன்சொல்லினால் மகிழ்விக்கப்படுகிறான். மற்றொருவன் கொடையினால் திருப்திசெய்விக்கப்படுகிறான். மனிதர்களின் இயற்கையைஅறிந்து ஸாமதானங்களிரண்டில் ஒன்றைத் தழுவவேண்டும். இன்சொல்லின்குணங்களை முதலில் கேள். கொடியபிராணிகளையும் இன்சொல்லினால் வசப்படுத்தலாம். இந்தவிஷயத்தில் காட்டில் ஒருபிராம்மணன் ஒரு ராக்ஷஸனால் பிடிக்கப்பட்டு விடப்பட்டானென்னும் பழையஇதிஹாஸம் கூறுகின்றனர். அதைச் சொல்லுகிறேன். சிறந்தபுத்தியுள்ளஒருபிராம்மணன் மனிதரில்லாதஒருகானகத்தில் பக்ஷிக்கத்தொடங்கினஅரக்கனால் பிடிக்கப்பட்டுக் கஷ்டத்தையடைந்தான். சிறந்தபுத்தியும் நிரம்பினகல்வியுமுள்ள அந்தப்பிராம்மணன் மிக்க பயங்கரமான அந்தராக்ஷஸனைக்கண்டு அச்சப்படாமலும் விசனப்படாமலும் அவனுக்கு இனியசொல்லையே சொன்னான். ராக்ஷஸன் அவன்சொல்லுக்காக அவனைக்கொண்டாடி அவனைநோக்கி, 'நான் எதனால் வெளுத்தும் இளைத்துமிருக்கிறேன்? இந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிசொல். விடுபடுவாய்' என்றுகேட்டான். அந்தப்பிராம்மணன், அவனைப்பார்த்துச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்துப் பயப்படாமலும் அவஸரப்படாமலும் கேள்விக்கு மறுமொழிகூறலானான்: 'நீ வேறுதேசத்திலும் வேறுஜனங்களிடத்திலும் இருந்துகொண்டு உன் அன்பரைவிட்டு ஒப்பற்றபோகங்களை அனுபவிக்கிறாய்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். ராக்ஷஸனே! உன்னால் செம்மையாக ஆதரிக்கப்பட்ட ஸ்நேகிதர்களும்உன்பிழையினால்உன்னை விட்டிருக்க வேண்டும்; அதனால், வெளுத்தும் இளைத்துமிருக்கிறாய். ஜீவனமில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தும் ஜீவனத்திற்குரிய உபாயங்களையெல்லாம்வெறுத்துப் பெரியலாபங்களை நீ எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டும்; அதனால், வெளுத்தும் இளைத்துமிருக்கிறாய். [1]தன

[1] வேறுபாடம்.

மும் அதிகாரமும் மிகுதியாகவுள்ளவர்களும் குணங்களில் உனக்கு மிகத்தாழ்ந்தவர்களுமான மனிதர்கள் கர்வத்தினுல்உன்னை அவமதிக்க வேண்டும்; அதனுல், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிருய். நீ சிறந்த ஞானிகளால்கற்பிக்கப்பட்ட புத்தியும் நல்லகுணங்களுமுள்ளவனுக இருந்தும் குணமில்லாதமற்றவர்கள்வெகுமானிக்கப்படுவதைப்பார்த் திருக்கவேண்டும்; அதனுல், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிருய். யோக் யனே! நீ உன்னுடையநற்குணத்தினுல் உன்னைக்கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டு செய்தநன்றியைப்பெற்றவொருவன் உன்னை ஏமாற்றினதாக நினைக்கிருன்; அதனுல், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிருய். காமக்குரோ தங்களினுல் புத்திமறைக்கப்பட்டுத் தப்புவழிகளில்கஷ்டப்படும்ஜனங் களைப்பற்றி நீ சிந்திக்கிருயென்று நினைக்கிறேன்; அதனுல், வெளுத்து மிளைத்துமிருக்கிருய். கெட்டநடக்கையுள்ளநீ தெரிந்தவர்களால் 1 கௌரவிக்கப்படாமலும் அவர்களால்இகழப்பட்டும் வெட்கமும் கோபமுமுற்றிருக்கவேண்டும்; அதனுல், வெளுத்துமிளைத்துமிருக் கிருய். நண்பனைப்போலத்தோற்றும்ஒருபகைவன் யோக்கியன்போல நடந்து உன்னை ஏமாற்றிப்போயிருக்கவேண்டும்; அதனுல்,வெளுத்து மிளைத்துமிருக்கிருய். நீ ஒருகாலத்தில்சொன்னஉயர்ந்தசொல் தெரிந் தவர்கள்ஸபையில் சோபிக்காமலிருக்கவேண்டும்; அதனுல்,வெளுத்து மிளைத்துமிருக்கிருய். இதற்குமுன் பார்க்கப்பட்டும் கேட்கப்பட்டும் இருக்கும் உன்மனத்திற்கினிய மனிதர்கள் கோபித்திருக்க அவர்க ளைச் சமாதானம்செய்யமுடியாமலிருக்கவேண்டும்; அதனுல், வெளுத் தும்இளைத்துமிருக்கிருய். ஒருவன் தனக்குவேண்டினஒருகாரியத்திற் காக உன்னைஸம்பந்தப்படுத்தி எக்காலமும் உன்னை யாசித்துக்கொ ண்டிருக்கவேண்டும்; அதனுல், நீ வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிருய். யாரோ காணுதவிடத்தில் உன்மேல்பொய்ப்பழியைச்சொல்லி அதைக் கேட்டவர்களால் நிச்சயமாக நீ மதிக்கப்படாமலிருக்கவேண்டும்; அத னுல், நீ வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிருய். நல்லகுணங்களைவிரும்பி அன் புடன் ஜனங்களைப்பூஜிக்கும்உன்னை வஞ்சகனென்று நிச்சயமாக அவர்கள் நினைக்கவேண்டும்; அதனுல், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கி ருய். உனக்குள்ளிருக்கும்எண்ணத்தை ஸமயம்வந்தபோது வெட்கத் தினுல் தளர்ந்து வெளியிடமாட்டாமலிருக்கவேண்டும்; அதனுல், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிருய். உலகத்தில் பலஎண்ணங்களும் பல

1 வேறுபாடத்துக்கு, 'புத்தியினுல்கொண்டாடப்பட்டநீ புத்தியில்லாத அயோக்கியர்களினுல் வஞ்சிக்கப்பட்டு வெட்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்' என் பதுபொருள்.

விருப்பங்களுமுள்ளமனிதர்களெல்லாரையும் உன்குணங்களினால் நீ வசப்படுத்தவிரும்பவேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். எதிர்த்துப் பிடிவாதமாகநிற்கும்கெட்டவர்களிடத்தில் நற்குணங்களைப்பேசுகிற உன்னுடையகுணங்கள் பிரகாசியாமலிருக்க வேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். தர்மமும் ஒழுக்கமும் கல்வியுமில்லாத நீ ஆசைபற்றி மேலானநிலைமையைக் கருதவேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். தவத்தில்ஊக்கம்வைத்துக் காட்டிற்குப்போகவிரும்புகிறஉன்னை உறவினர் தடுக்கின்றனரென்று நினைக்கிறேன்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். மனைவியின்மேல் மிக்கஅன்புள்ள உன்னுடைய அண்டை வீட்டுக்காரன் மிகுந்தபொருளும் இளமைப்பருவமும் மிக்கஅழகும் காமமுமுள்ளவனுயிருக்கவேண்டும்; அதனால்,வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். பிள்ளை அடங்காமல் கெட்டவனாகவும் மாப்பிள்ளைவீட்டைத் துடைப்பவனாகவும் மனைவி முரண்படுகிறவளுமாகவும் இருக்க வேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். ஸகோதரர்கள் முழுதும் ஒற்றுமையில்லாதவர்களாகவாவது தந்தை தாய் தமயன் ஆசாரியன் இவர்கள் பசியினால்வருந்தி இறந்தாவதிருக்கவேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். முன்னர், பிராம்மணனையோ பசுவையோகொன்றாவது பிரம்மஸொத்தையும் தேவஸொத்தையும் உபயோககாலத்தில் எடுத்துக்கொண்டாவது இருக்கவேண்டும்; அதனால், வெளுத்தும் இளைத்துமிருக்கிறாய். பிராயமுதிர்ந்தபோது பிறரால் மனைவியபகரிக்கப்பட்டவனாகவாவது உலகத்தில் மனிதரால் பகைக்கப்பட்டவனாகவாவது ஞானமில்லாமலேபிராயமுதிர்ந்தவனாகவாவது நீ இருக்கவேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். முதுமைக்காகப் பொருளைத்தேடிவைக்க அந்தப் பொருள் பிறரால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகவாவது ஜீவனத்திற்காகத்துஷ்டர்களை எதிர்பார்த்ததாகவாவது இருக்கவேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். ஐயா! செல்வமிருந்தகாலத்தில் கெட்டஸ்நேகிதர்களால் உனதுதர்மம் கெடுக்கப்பட்டு அவர்களை விடவும் எண்ணமில்லாமலிருக்கவேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். வித்தையில்லாதவனும் பயமுள்ளவனும் [1]பொருள்குறைந்தவனுமானநீ கல்வியினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் கொடையினாலுமுண்டாகும்புகழை எக்காலமும் பிரார்த்திக்கிறாய்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். வெகுநாளாக எதிர்பார்த்திருந்த ஒரு

1 'அல்பார்த்த:' என்றுபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

பிரயோஜனம் பிறரால் அபகரிக்கப்பட்டு உனக்குக் கிடைக்காமலிருக்க வேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். மனமார உன்னிடத்தில் ஒருதோஷத்தையும் நீ அறியாமலிருக்கும்போது நிஷ்காரணமாகப் பழிசுமத்தப்பட்டிருக்கவேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். கஷ்டப்படும் ஸ்நேகிதர்களுக்கு நஷ்டத்தினால் உண்டான துயரத்தை, உன்னிடம் போதுமானபொருளும் குணமுமில்லாமையினால் நீ போக்கமாட்டாமலிருக்கவேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். கிருகஸ்தர்களும் வானப்பிரஸ்தர்களும் வீட்டில்பற்றில்லாத ஸந்யாஸிகளும் [1]ஸாதுக்களாயிருப்பதைப் பார்க்கிறாய்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். நீசொல்வது தர்மார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்பொருந்தியிருந்தும் தேசத்தில் பயன்படாமல் விடப்படுகிறது; அதனால்,வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். புத்திசாலியானநீ ஜீவித்திருக்கவேண்டியதற்காக மூடர்களால் கொடுக்கப்பட்ட பொருள்களைவாங்கி ஜீவிக்கவேண்டும்; அதனால்,வெளுத்துமிளைத்தும் இருக்கிறாய். தனக்குவேண்டியவர்களைத்தடுத்து ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டைபோடுகிறவர்களுக்கு நீ நன்மைசெய்யக் கருதவேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய். பாவிகள் ஓங்குவதையும் நல்லவர்கள் கஷ்டப்படுவதையும்பார்த்து [2]அதிர்ஷ்டத்தை நீ நிந்திக்க வேண்டும்; அதனால், வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய்' என்றான். அந்தப்பிராம்மணனால் இவ்வாறுகௌரவிக்கப்பெற்றராக்ஷஸன் அவனுக்குஎதிர்மரியாதைசெய்து அவனைத் தனக்குத் துணையாகச்செய்து கொண்டு பிறகு மரியாதையோடு அனுப்பினான்'' என்றார்.

நூற்றெண்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தேவதூதனுக்கும் இந்திரனுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் பிருஹஸ்பதிக்கும் சிராத்தத்தைப்பற்றிநடந்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! நன்மையைக்கருதுகிறஏழை கர்மங்கள்பலிக்கும் பூமியும் கிடைக்கமிக்கஅரிதுமான மானிடஜன்மத்தையடைந்து செய்யத்தக்கதென்ன? தானங்களில் உத்தமமான

---

1 ஸாதுவாயில்லாதவனுக்கு ஸாதுக்களைப் பார்த்தால்வருத்தம் என்பது கருத்து.

2 'தைவம்' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

தானம் எது ? எவ்வெவற்றை எப்படியெப்படி கொடுக்கவேண்டும் ? கங்காபுத்ரரே! வெகுமானிக்கத்தக்கவரும் பூஜிக்கத்தக்கவரும் யார் ? இந்த ரகஸ்யத்தைச் சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்டார். புகழ்பெற்ற தர்மராஜரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட பீஷ்மர், தர்மங்களின் பரம ரகஸ்யத்தை அவ்வரசருக்குச் சொல்லலானார்.

"பாரதனே ! ராஜனே ! தர்மரகஸ்யங்களை முன்னர் வ்யாஸபகவான் எனக்குச்சொன்னபடி சொல்லுகிறேன், ஊக்கத்துடன் கேள். அரசனே ! இது தேவரகஸ்யம். சிறந்தகாரியமுள்ள யமன் நியமத்தோடும் ஊக்கத்தோடும் பெருந்தவம்செய்து பலனையடைந்தான். இதனால், தேவர்களும் பித்ருக்களும் ரிஷிகளும் ப்ரமதகணங்களும் ஸ்ரீதேவியும் சித்ரகுப்தனும் திக்குயானைகளும் திருப்தியடைகின்றனர். இதுதான், ஸூக்ஷ்மமும் பெரும்பலனுள்ளதுமாகிய ரிஷிதர்மமென்றுசொல்லப்படுகிறது. மகாதானங்களின்பலன்களும் எல்லாயோகங்களின் பலன்களும் இதனாலுண்டாகின்றன. குற்றமற்றவனே ! இதை இவ்வாறுஅறிகிறவனும் அறிந்துசெய்கிறவனும் பாவமுள்ளவராயிருந்தாலும் இல்லாதவராயிருந்தாலும் அதனாலுண்டாகும் சிறப்புக்களையடைவார். ஒருசெக்கு பத்துக்கசாப்புக்கடைகளுக்குச்சரி; ஒருசாராயக்கடை பத்துச்செக்குகளுக்குச்சரி ; ஒருவேசித்தொழில் பத்துச்சாராயக்கடைகளுக்குச்சரி ; ஓர் அரசன் பத்து வேசிகளுக்குச்சரி. இவர்களனைவரும் ஒருபங்கு; அரசன் [1]இவர்களெல்லாரினும் அதிகமென்றுசொல்லப்படுகிறான். தர்மார்த்தகாமங்கள் மூன்றையும்தெரிவிக்கும்சாஸ்திரங்கள் பரிசுத்தமானவை ; புண்ணியத்தைத்தெரிவிப்பவை. அவற்றிலும் தர்மசாஸ்திரம் மிகப்புண்ணியம். ஸூக்ஷ்மத்தைத்தெரிவிக்கும்சாஸ்திரம் மிகப்பெரிது. தர்மமுள்ள சாஸ்திரங்கள் தேவர்களாலேயே செய்யப்பட்டவை. அவை கேட்கவேண்டியவை. அவற்றில் சிராத்தத்திற்குரிய பித்ருக்களின்ரகஸ்யங்களும் எல்லாத்தேவர்களின்ரகஸ்யங்களும் முழுதும்சொல்லப்படுகின்றன ; ஸூக்ஷ்மவிஷயங்களுள்ளதும் பெரும்பயனைத்தருவதுமாகிய ரிஷிதர்மமும் மஹாயாகங்களின்பலன்களும் எல்லாத்தானங்களின் பலன்களும் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றை எப்போதும் படிக்கிறவரும் அவற்றைமறவாமலிருக்கிறவரும் கேட்டுப் பிறருக்குப் பலனைச்சொல்லுகிறவரும் ஸாக்ஷாத்நாராயணரே. அதிதிகளைப்பூஜிக்கும் மனிதன் கோதானபலனையும் தீர்த்தஸ்நானபலனையும் யாகபலனையும் அடைவான். சிரத்தையுடனும் மனச்சுத்தத்துடனும்கேட்கிற அந்தச்

1 இவர்களிடம் ஒன்றும் வாங்கக்கூடாதென்பது.

சிரத்தையுள்ள ஸாதுக்கள் உலகங்களையே ஜயித்தவராகிறார்; துன்பத்திலிருந்து விடுபடுகிறார். பாவம் அவர்களைப் பற்றுவதில்லை. இறந்த பின், அவர்கள் மேலுலகம்போய் அழியாதலோகத்தையடைவார். ஒருகால், தேவதூதன் தற்செயலாய்வந்து அந்தர்த்தானமாயிருந்து இந்திரனைப்பார்த்துப் பேசினான். 'யாவரும் விரும்பத்தக்க குணங்கள் பொருந்தினவரும் வைத்தியர்களிற் சிறந்தவருமான அச்வினிதேவர்களின்கட்டளையினால் ரிஷிகளும் பித்ருக்களும் தேவர்களும் சேர்ந்த ஸபைக்கு நான் வந்திருக்கிறேன். சிராத்தத்தில் கொடுப்பவனுக்கும் புஜிப்பவனுக்கும் ஸ்திரீசம்பந்தத்தை நிஷேதித்திருப்பது எதனால்? மூன்றுபிண்டங்களைத் தனித்தனியே பகுத்துவைப்பது எதற்காக? முதற்பிண்டம் யாருக்குக்கொடுக்கஏற்பட்டது? நடுவிலிருப்பது யாரைச்சேருகிறது? கடைசியிலிருப்பது யாருடையது? இதை அறிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன்' என்றான். அந்தத்தூதன் சிரத்தையுடன்சொன்ன தர்மப்பிரச்னத்தைக்கேட்டு, இந்திரன்முன்னின்ற தேவர்கள் பித்ருக்களனைவரும் அந்தத்தூதனைக் கொண்டாடினர். பித்ருக்கள், 'ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பவரிற்சிறந்தவனே! உனக்கு நல்வரவும் மங்களமும் உண்டாகக்கடவன. கேள். ரகஸ்யமானவிஷயங்களடங்கின சிறந்தபிரச்னம் உன்னால் கேட்கப்பட்டது. சிராத்தத்தைக்கொடுத்தும் புஜித்தும் எந்தமனிதன் ஸ்திரீயைச் சேருகிறானோ அவனுடைய பித்ருக்கள் அந்தமாஸமுழுதும் அந்தரேதஸில் படுத்திருக்கின்றனர். பிண்டங்களின்பிரிவைப்பற்றி வரிசையாகச் சொல்வோம். அடியிலிருக்கும்பிண்டமானது ஜலத்தில்பிரவேசித்துக் கர்த்தாவைப் பரிசுத்தமாகச்செய்யும். நடுப்பிண்டத்தைக் கர்த்தாவின்பத்நி ஒருத்திமட்டுமே புஜிக்கலாம். அவற்றின் மூன்றாவது பிண்டத்தை அக்நியில் போடவேண்டும் இந்தச்சிராத்தவிதியைத் தர்மங்கெடாமலிருக்கும்படி சொன்னோம். அவனுடையபித்ருக்கள் எப்போதும் மனமகிழ்ந்து திருப்தியாயிருப்பார். அவனுக்கு ஸந்ததி விருத்தியாகிறது. அவனுக்கு அழியாதபுண்ணியம் வருகிறது' என்றுசொன்னார்கள். தேவதூதன், 'பித்ருக்களுக்குக் கொடுக்கும் மூன்று பிண்டங்களும் தனித்தனியாகப் பிரிந்துபோவதைப்பற்றிஉங்களால் வரிசையாகவும் தெளிவாகவும் சொல்லப்பட்டது. எடுக்கப்படும்முதற்பிண்டம் ஜலத்தில்போடப்பட்டு யாரைச்சேருகிறது? எந்தத்தேவதைக்குத் திருப்தியையுண்டாக்குகிறது? எப்படிப் பித்ருக்களைக் கரையேற்றுகிறது? அப்போது நடுப்பிண்டத்தைப் பத்நி

1 ஜலத்தில் போடவேண்டுமென்பது.

யானவள் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்றுப் புஜிப்பது எதற்காக? அவன் பித்ருக்கள்,ஹோமம்செய்யப்பட்டதைத்தானே புஜிக்கிறார்கள். இவற்றுள், அக்நியைச்சேரும்கடைசிப்பிண்டத்தின்கதி என்ன ? அது யாரைச்சேருகிறது ? இப்படி இம்மூன்றுபிண்டங்களின்முடிவையும் பலனையும்செய்கையையும்முறையையும் எது யாரைச்சேருமென்பதையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னான். பித்ருக்கள், 'ஆகாயத்தில்ஸஞ்சரிப்பவனே! உன்னால்கேட்கப்பட்ட இந்தக்கேள்வி மிகப்பெரிது. ஆச்சர்யமான ரகஸ்யத்தை நீ கேட்டாய். தேவர்களும் ரிஷிகளும் இதைத்தான் சிலாகிக்கின்றனர். நீண்டகாலம் ஜீவிப்பவரும் சிறந்தமஹாத்மாவுமாகிய மார்க்கண்டேயரைத்தவிர மற்றத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் பித்ருகாரியத்தின்நிச்சயத்தை அறியார். அந்தப்பிராம்மணர் பித்ருபக்தியுள்ளவராய் வரம்பெற்றுப் பெரும்புகழுள்ளவரானார்' என்றார்கள். சிராத்தவிதியின்நிச்சயத்தையும்மூன்று பிண்டங்களின்முடிவையும்பற்றிப் பகவானிடம் கேட்டறிந்த மார்க்கண்டேயர் தேவதூதனால்வினவப்பட்டுச் சொல்லலானார்.

'சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே ! மூன்றுபிண்டங்களின் முடிவையும் ஊக்கத்துடன் என்னிடம் கேள். ஜலத்தில் போகும்பிண்டம் சந்திரனை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறது. சந்திரன் தேவர்களையும் பித்ருக்களையும் திருப்தியடைவிக்கிறான். ப்ராம்மணர்களால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்றபத்நி நடுப்பிண்டத்தைப் புஜிப்பதனால் பித்ருக்கள் புத்திரனை விரும்புகிற கர்த்தாவுக்குப் புத்திரனைக்கொடுக்கின்றனர். அக்நியில் போடப்படும் பிண்டத்தைப்பற்றியும் என்னிடம்தெரிந்துகொள். அதனால், பித்ருக்கள் திருப்தியடைகின்றனர் ; திருப்தியடைந்து விரும்பினவற்றைக் கொடுக்கின்றனர். இப்படி மூன்றுபிண்டங்களின்முடிவையும்பற்றி உனக்குப்பூர்ணமாகச்சொன்னேன். சிராத்தஞ்செய்விப்பவனும் சிராத்தம்செய்பவன்போலச் சிராத்தவிரதத்தைஅனுஸரிக்கவேண்டும். அதாவது, அந்தத்தினத்தில் ஸ்திரீஸம்பந்தத்தைவிடவேண்டுமென்று நினைக்கின்றனர். தேவதூதரிற்சிறந்தவனே! சிராத்தத்தில் புஜிப்பவனும் எப்போதும் பரிசுத்தனாகவே புஜிக்கவேண்டும். நான் எவற்றைக் குற்றங்களாக உனக்குச்சொன்னேனோ அவை அப்படியேதாம் ; மாறாகா. ஆதலால், ப்ராம்மணன் ஸ்நானம்செய்து பரிசுத்தனாகிப் பொறுமையோடு சிராத்தத்தில் புஜிக்கவேண்டும். கொடுப்பவனும் அப்படியே கொடுக்கவேண்டும். அதனால், ஸந்ததி விருத்தியாகும்' என்றுசொன்னார். அங்கே வித்யுத்ப்ரபரென்னும் சிறந்த தவமுள்ளரிஷி இருந்தார். அவருடையஒளி சூரியன்ஒளிக்குச் சமமாகப்

பிரகாசித்தது. அவரும் இந்தத்தர்மஸூக்ஷ்மங்களைக்கேட்டு இந்திரனைப்பார்த்து, 'மனிதர்கள் அறிவுகெட்டவர்களாகி விலங்குஜாதிகளில் பிறந்த புழுக்கள் எறும்புகள் ஸர்ப்பங்கள் ஆடுகள் மான்கள் பக்ஷிகள் முதலான ஜந்துக்களைக் கொல்லுகின்றனர்; மிகஅதிகமான பாவத்தை அடைந்திருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு என்னபரிகாரம்?' என்றுகேட்டார். பிறகு, தேவக்கூட்டத்தாரனைவரும் தவமே தனமாகப்பெற்ற ரிஷிகளும் மஹானுபாவர்களானபித்ருக்களும் அம்முனிவரைச் சிலாகித்தனர். இந்திரன், 'குருக்ஷேத்திரம் கயை கங்கை பிரபாஸதீர்த்தம் புஷ்கரக்ஷேத்திரம்இவற்றை மனத்தினால்தியானித்துப் பிறகு ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்யவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் மனிதன் ராகுவினால் சந்திரன்விடப்படுவதுபோலப் பாவத்தினால்விடப்படுவான். பசுக்களின்பின்புறத்தையும் வாலையும்தொட்டு நமஸ்கரிப்பவன் மூன்றுநாள் ஸ்நானமும் உபவாஸமும்செய்தவனாகிறான்'என்று சொன்னான். அதன்பிறகு,வித்யுத்பிரபர் இந்திரனைப்பார்த்து, 'ஓ! இந்திரனே! மிக்கஸூக்ஷ்மமானதர்மம் சொல்லப்போகிறேன். அதைக் கேள். (மனிதன்), ஆலம்விழுதின்கஷாயத்தால்உடம்பைத்தேய்த்துத் தினைமாவைப்பூசி ஸ்நானம்செய்தபிறகு அறுபதாங்குறுவையன்னத்தைப் பாலுடன்புஜித்தால், எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுவான். ரிஷிகளால் சிந்திக்கப்பட்டமற்றொருமுக்கியமானரகஸ்யத்தையும் கேட்கவேண்டும். தேவேந்திரனே! இந்திராணியின்கணவனே! சிவலோகத்தில் சிவனுடன்பிருஹஸ்பதிபேசிக்கொண்டிருக்கையில்இதை நான் கேட்டேன். மலைமேலேறிச் சிறந்ததவத்துடன் ஆகாரத்தை விட்டு ஒற்றைக்காலால்நின்று கைகளை உயரவெடுத்துக் கரங்களைக் குவித்துக்கொண்டு சூரியனைப் பார்த்திருக்கவேண்டும். அதனால், உபவாஸங்களின் பலனையடையலாம். சூரியகிரணங்களால் தாபமுண்டாக்கப்பட்டவன் எல்லாப்பாவங்களையும் விட்டுவிடுவான். வெய்யிற்காலத்திலாவது பனிக்காலத்திலாவது இப்படிச்செய்தால் பாவம் போம். பாவம்விட்டபிறகு அழியாதஒளியுண்டாகும். ஒளியினால் சூரியனைப்போலவும் சந்திரனைப்போலவும் விளங்குவான்' என்று சொன்னார். தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரன் தேவக்கூட்டத்தின்நடுவில் பிருகஸ்பதியைப்பார்த்து, 'பகவானே! மனிதர்களுக்குச் சுகத்தைச்செய்வதாகிய தர்மரகஸ்யத்தையும் தோஷங்களையும் அவற்றின் நஷ்டங்களையும் முழுதும் சொல்லக்கடவீர்' என்னும் சிறந்த இன்சொல்லைச் சொன்னான். பிருகஸ்பதி, 'இந்திரனே! சூரியனுக்கு எதிரே மூத்திரம்விடுகிறவர்களுக்கும் காற்றைப்பகைப்பவருக்கும்

ஜ்வலிக்கின்ற அக்நியில் ஸமித்துக்களைப்போடாதவருக்கும் இளங் கன்றுள்ளபசுவைப் பாலுக்காகக் கறப்பவருக்குமுள்ள தோஷங்களைச் சொல்வேன். அவற்றைக் கேள். வாஸவனே ! சூரியன் காற்று அக்நி பசுக்கள் ஆகியஇவர்கள் உலகங்களுக்குத்தாய்களாகப் பிரம்மதேவ ரால் படைக்கப்பட்டவர். இந்தத்தேவதைகள் மனிதர்களை மேலுல கங்களுக்குக்கொண்டுபோகத் திறமையுள்ளவர்கள். ஒவ்வொன் றினுமுள்ளதர்மத்தின் நிச்சயத்தை நீங்கள் எல்லாரும் கேட்கவேண் டும். சூரியனுக்கு எதிராக மூத்திரம்விடுகிறவர்கள் புருஷர்களா யினும் ஸ்திரீகளாயினும் எண்பத்தாறுவருஷம் கெட்டஒழுக்கமுள்ள வர்களாகவும் குலத்தைக்கெடுப்பவர்களாகவுமிருப்பர். இந்திரனே ! காற்றைப்பகைப்பவனுக்கும் ஸந்ததி கர்ப்பத்திலேயே கரைந்துபோ கும். ஜ்வலிக்கின்ற அக்நியில் ஸமித்துக்களைப்போடாதவர் செய்யும் அக்நிகார்யங்களில் அவர்கள் ஹோமஞ்செய்யும்ஹவிஸை அக்நிபக வான் புஜிப்பதில்லை. [1]இளங்கன்றுள்ளபசுவின்பாலை எவர்கள் குடிக்கின்றனரோ அவர்களின் வம்சங்களை விருத்திசெய்வதற்குப் பால்குடிக்கும்குழந்தைகள் ஒன்றும் உண்டாவதில்லை. இருக்கிற ஸந்ததிகளும் அழிந்துபோகும். குலவிருத்தியும் குறைந்துபோகும். குலத்தில்பெரியோர்களானபிராம்மணர்களினால் இது இவ்வாறு முன் னமே கண்டறியப்பட்டது. ஆதலால், நன்மையைக் கருதுகிறமனி தன் விடவேண்டியவற்றை விடவேண்டும்; செய்யவேண்டியவற்றை எப்போதும் செய்யவேண்டும். இதை ஸத்தியமாக உனக்குச் சொல் லுகிறேன்' என்றுசொன்னார். அதன்பிறகு, மகானுபாவர்களான தேவர்கள் மருத்துக்கள் ரிஷிகள்அனைவரும் அங்குள்ளபித்ருக்களைப் பார்த்து, 'ஐயா ! அற்பமானமனமுள்ளமனிதர்களிடத்தில் பித்ருக் கள் திருப்தியடைவது எதனால்? சிராத்தங்களில் செய்யும்தானம் எப் படி அக்ஷயமாகும்? எந்தக்கர்மம் செய்வதனால் மனிதர்கள் கடன்தீர்ந் தவராவார்? இதையெல்லாம் கேட்கவிரும்புகிறோம். எங்களுக்கு மிக்குஆவலிருக்கிறது' என்றுகேட்டனர். பித்ருக்கள், 'ஓ ! மஹானு பாவர்களே ! நீங்கள் ஸந்தேகங்கேட்டது நியாயந்தான். நல்லகர்மம் செய்யும் மனிதர்கள்விஷயத்தில் நாங்கள்எப்படித்திருப்தியடைகிறோ மென்பதைக் கேளுங்கள். கறுப்புக்காளையைவிடுவதனாலும் அமா வாஸையில் எள்ளும்ஜலமும் விட்டுத் தர்ப்பணஞ்செய்வதனாலும் மழைக்காலத்தில் தீபம்வைப்பதனாலும் பித்ருக்களின்கடன் தீர்ந்தவனா வான். உண்மையோடுசெய்யப்படும்இந்தத்தானமானது பெரும்பயன்

[1] ஒருமாதக்கன்று.

உள்ளது; அக்ஷயம், எங்களுடையஸந்தோஷந்தான் அக்ஷயமென்று சொல்லப்படுகிறது. எந்தமனிதர்கள் சிரத்தையுடன் ஸந்ததியுண்டு பண்ணுகின்றனரோ அவர்கள் பித்ருக்களைக் கஷ்டமானநரகத்தினின்று கரையேற்றுவார்' என்றுசொன்னார்கள். சிறந்த மஹிமையுள்ள வ்ருத்தகார்க்கியரென்னும்முனிவர், பித்ருக்களின் சொல்லைக்கேட்டு மயிர்பொடித்தவராய் அவர்களைநோக்கி, 'தவமே தனமாகவுடையவர்களே! கறுத்தகாளையை விடுவதனாலும் மழைக்காலத்தில் தீபமேற்றுவதனாலும் எள்ளும்ஜலமும்விட்டு அமாவாஸையில் தர்ப்பணம்செய்வதனாலும் என்னபயன்கள் உண்டாகும்?' என்றுகேட்டார். அதற்கு, பித்ருக்கள், 'கறுத்தகாளையின்வால் தண்ணீரையெடுத்திறைக்குமாயின் அந்தஜலத்தினால் பித்ருக்கள் அறுபதினாயிரம் வருஷங்கள் திருப்தியடைவிக்கப்பட்டவராவார். அந்தக்காளைமாடானது கரையை இடித்துஎடுத்தமண்ணைக் கொம்பில்வைத்திருக்குமாயின் அதனால் பித்ருக்கள் சந்திரலோகத்திற்குப் போவது நிச்சயம். மழைக்காலத்தில்விளக்குவைக்கும்மனிதன் சந்திரனைப்போல விளங்குவான். தீபங்கொடுப்பவனுக்கு இருண்டநிறமேயிராது. தபோதனரே! அத்திக்கட்டையினாற்செய்த பாத்திரத்தையெடுத்துக்கொண்டு தேனுடன் சேர்ந்தஎள்ளுஜலத்தை அமாவாஸையில்விடுகின்றமனிதர்கள் சிராத்தத்தை ஸாங்கமாகவும் ஸரியாகவும் செய்தவர்களாகிறார்கள். அவருடையஸந்ததியார்கள் எப்போதும் மனமகிழ்ச்சியும் செல்வமுமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். பிண்டங்கொடுப்பவனுக்கு ஸந்ததி மேன்மேலும் வ்ருத்தியாவதுதான் பலன். இவற்றைச் சிரத்தையுடன் செய்பவன் பித்ருக்களின்கடன்தீர்ந்தவனாவான். இவ்வாறு சிராத்தத்தினுடைய காலமும் வகையும் அதன்விதியும் அதற்குரியவனும் அதன்பயனும் உள்ளபடிசொல்லப்பட்டன.

நூற்றெண்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(விஷ்ணுமுதலானதேவர்களும் பலதேவர்முதலான ரிஷிகளும் கோக்களும் சொல்லியதர்மங்கள்.)

'உமக்கு எதனால் அன்புண்டாகும்? நீர் திருப்தியடைவது எப்படி?' என்றுதேவேந்திரனால்கேட்கப்பட்ட ஈஸ்வரரான மகாவிஷ்ணு சொல்லலானார். 'பிராம்மணர்களைநிந்திப்பது எனக்குப் பெரும்பகை

செய்வதாகும். எப்போதும் பிராம்மணர்கள் பூஜிக்கப்படுவதனால் நான் பூஜிக்கப்படுவேனென்பது நிச்சயம். தினந்தோறும் போஜனத்திற்குப்பிறகு பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களையும் [1]என்னுடையபாதங்களையும் வந்தனம்செய்து என் சக்ராயுதத்திற்குப் பூஜைசெய்பவரான மனிதர்விஷயத்தில் நான் அனுக்கிரகம்வைக்கிறேன். [2]குள்ளனான பிராம்மணனையும் தண்ணீரினின்றுகரையேறினபன்றியையும் பார்த்துப் பூமியிலிருந்து எடுத்தமண்ணைச் சிரஸில்வைத்துக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு ஓர் அமங்களமும் பாவமும் உண்டாகா. அரசமரத்தையும் கோரோசனையையும் பசுவையும் எக்காலமும்பூஜிக்கிறமனிதனால் தேவர்களும் மனிதர்களும் அஸுரர்களுமடங்கியஉலகமே பூஜிக்கப்பட்டதாகிறது. உண்மையில் நானே அந்தஅந்த ரூபத்தோடு அவர்களின் பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உலகங்களுள்ளவரையிலும்நிற்கத்தக்க என்பூஜை இதுதான்; வேறில்லை. மிக்கபுத்திக்குறைவுள்ளமனிதர்கள் எனக்கு வேறுபூஜைகளை வீணாகச்செய்கிறார்கள். அவற்றை நான் பெற்றுக்கொள்வதில்லை. அவை எனக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவனவாகா' என்றார். இந்திரன், 'சக்கரத்தையும் உமதுபாதங்களையும் பன்றியையும்குள்ளப்பிராம்மணனையும் பூமியிலிருந்துஎடுக்கப்பட்டமண்ணையும் நீர் ஏன்சிலாகிக்கிறீர்? எல்லாவற்றையும் ஆக்குகிறவரும் அழிக்கிறவரும் நீரே. மனிதர்முதலியஎல்லாப்பிராணிகளுக்கும் சாஸ்வதமானகாரணம்நீரே'என்று கேட்டான். அதன்பிறகு, விஷ்ணுவானவர் நகைத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'என்னால் சக்கரத்தினால் அஸுரர்கள் கொல்லப்பட்டனர்; கால்களினால் பூமி ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது; வராகரூபத்தையெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷன் கொல்லப்பட்டான்; வாமனரூபமெடுத்து அஸுரராஜனானபலி வெல்லப்பட்டான். ஆதலால், இந்த வகைகளால் என்னைப்பூஜிக்கும்மஹாத்மாக்களான மனிதர்கள்விஷயத்தில் நான் அனுக்கிரகம்செய்கிறேன். அவர்களுக்குத்தாழ்வில்லை. மேலும், பிரம்மசாரியானபிராம்மணன்வரக்கண்டு அந்தப்பிராம்மணனென்னும் அக்நியில் ஹோமம்செய்தபிறகு சாப்பிடும்போஜனம் அம்ருதமாகிறது. சூரியனுக்குஎதிராகநின்று காலைச்சந்தியாவந்தனம்

---

[1] 'ஆத்மந:' என்பது மூலம். 'தன்காலை' என்பது பழையவுரை. ஸந்தியாகாலத்தில், தன் காலையேவணங்குதல் சிஷ்டாசாரமாயிருந்தது என்றும் அதனால் விளங்குகிறது.

[2] வாமனாவதாரத்தில் பூமியையளந்ததினாலும் வராகாவதாரத்தில் பூமியைக்கடலினின்றுஎடுத்ததினாலும் அந்தக்குறிப்பைச் செய்யவேண்டுமென்பது.

செய்வதனால் எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம்செய்தவனாகிறான். எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். தபோதனர்களே ! ஸந்தேகம்கேட்கிற உங்களுக்கு இந்த ரகஸ்யமெல்லாவற்றையும் சொன்னேன். இன்னும் நான் என்னசொல்லக்கடவேன்?' என்றுகேட்டார். பலதேவரென்னும் ரிஷி, 'மனிதர்களுக்கு ஸுகத்தைத்தரும் ஒருபரம ரகஸ்யம் கேளுங்கள். இதையறியாதமூடர்கள்தாம் பூதங்களினால் பீடிக்கப்பட்டுக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். எந்தமனிதன் காலையில்எழுந்து பசு, நெய், தயிர், கடுகு, தினை இவற்றைத்தொடுகிறானோ அவன் பாவத்தினின்றுவிடுபடுகிறான். தவத்தைத்தனமாகவுடையவர்கள் அசுத்தத்தையும் அவற்றின்வழியாகவரும் முன்னும்பின்னுமுள்ளஎல்லாப் பூதங்களையும் விலக்கிவிடுகின்றனர்' என்றுசொன்னார். தேவர்கள், 'ஜலம்நிரம்பின அத்திமரப்பாத்திரத்தையெடுத்துக்கொண்டு வடக்கு முகமாகவிருந்து ஸங்கல்பத்துடன் எந்தஉபவாஸம் ஆரம்பித்தாலும் அவனிடத்தில் தேவதைகள் திருப்தியடைவார்; நினைத்தபலன் கைகூடும். அல்பபுத்தியுள்ளமனிதர்கள்தாம் வேறுகர்மங்களை வீணாகச் செய்கின்றனர். உபவாஸத்திற்கும் பலிகொடுப்பதற்கும் தாம்ர பாத்திரம் சிறந்தது. பலியையும் பிக்ஷையையும் அர்க்கியத்தையும் பித்ருக்களுக்குஎள்ளையுந்தண்ணீரையும் தாம்ரபாத்திரத்தினால்கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பலன் குறைந்துபோம். இதனால், தேவர்கள் திருப்தியடைவார். இந்த ரகஸ்யத்தைச் சொன்னோம்' என்று கூறினர். தர்மதேவதை, 'அரசனிடத்தில்உத்யோகம்செய்பவன், காலந்தெரிவிப்பவன், பரிசாரகன், ஆ மேய்ப்பவன், வர்த்தகன், சிற்பவேலைசெய்பவன், பாடகன், ஸ்நேகிதனைமோசம்செய்தவன், வேதம் ஓதாதவன், சூத்திரப்பெண்ணை மனைவியாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவன் இந்தப்பிராம்மணர்களுக்குத் தேவகாரியத்திலும் பித்ருகாரியத்திலும் எவ்வகையிலும் ஒன்றும்கொடுக்கலாகாது. அவர்களுக்கு அன்னம்கொடுப்பவர்கள் கெட்டுப்போவார். அந்தஅன்னம் பித்ருக்களைத் திருப்திசெய்விக்காது. விருந்தினன் எவன்வீட்டிலிருந்து நிராசையாகத் திரும்பிப்போகிறானோ அவன்வீட்டில் அதிதியை அழையாமையினாலே பித்ருக்களும் தேவர்களும் த்ரேதாக்நிகளும் நிராசையாய்த் திரும்பிப்போகின்றனர். அதிதியைப்பூஜியாதவனுக்கும் ஸ்த்ரீஹத்தி கோஹத்தி பிரம்மஹத்திசெய்தவருக்கும் நன்றி கெட்டவருக்கும் ஆசான்மனைவியைச்சேர்ந்தவருக்கும் பாவம்ஸரி' என்றுசொன்னான். அக்நி, 'மிகக்கெட்டபுத்தியுள்ள எந்தமனிதன் பசுக்களையும் மஹானுபாவனானபிராம்மணனையும் ஜ்வலிக்கின்ற

அக்கினியையும் காலைத்தூக்கித்தொடுவனோ அவனுக்குப் பாவங்களைச் சொல்லப்போகிறேன். அவற்றைஊக்கத்துடன் கேளுங்கள். அவனது கெட்டபெயர் ஸ்வர்க்கத்தைச்சேரும். பித்ருக்கள் அவனுக்குப் பயப்படுவார். தேவர்களுக்கும் அவனால் மிகுந்தமனத்துயரம் செய்யப்பட்டதாகும். சிறந்தமஹிமையுள்ள அக்கினிபகவான் அவன் ஹவிஸை வாங்குவதில்லை. நூறுஜன்மங்கள்வரையிலும் அவன் நரகத்தில் வேகவைக்கப்படுவான். அவனுக்குப் பிராயச்சித்தத்தையும் ஒருகாலும் யாரும் ஒப்பமாட்டார்கள். ஆதலால், சிரத்தையுள்ளவனும் தனதுநன்மையைக்கருதுகிறவனுமானமனிதன் பசுக்களையும் சிறந்தமஹிமையுள்ளபிராம்மணனையும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியையும் ஒருகாலும் காலால் தொடலாகாது. மூவரிடத்திலும் பாதம்படச்செய்கிறவனுக்கு இந்தப்பாவங்கள் என்னால் உரைக்கப்பட்டன' என்றுசொன்னான். விஸ்வாமித்ரர், 'தர்மத்தைப்பற்றின மிக்க நுட்பமான ரஹஸ்யத்தைக் கேளுங்கள். புரட்டாசிமாஸத்தில் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் மகநக்ஷத்திரத்தில் மத்யான்னகாலத்தில் கிழக்கிலிருக்கும் [1]கஜச்சாயையில் தெற்குமுகமாகவிருந்து பித்ருக்களுக்குப் பாயஸான்னத்தைப் பிண்டமாகக்கொடுத்தால் அந்தத்தானத்தின்பலன் எப்படிப்பட்டதென்பதைக் கேளுங்கள். அவன் பதின்மூன்று வருஷகாலம் சிறந்தசிராத்தம்செய்ததாகும்' என்றனர். பசுக்கள், 'எங்களைப் பார்த்து,'எல்லாம் நிரம்பினவளே! புஷ்டியான அங்கங்களுள்ளவளே! எங்கும்பயமில்லாதவளே! க்ஷேமமாயிருப்பவளே! [2]எண்போல் விருத்தியாகிறவளே! நீ முன்பு பிரம்மலோகத்திலும் வஜ்ராயுதத்தைத் தரிக்கும் இந்திரனுடையயாகத்திலும் விஷ்ணுவினுடைய ஸ்தானத்திலும் சூரியனுடையமார்க்கத்திலும் கன்றுடன்நின்றாய். தேவர்களனைவரும் நாரதருடன்கூட உனக்கு ஸர்வஸஹை (=எல்லாவற்றையும் பொறுப்பவள்)என்று பெயரிட்டிருக்கின்றனர்'என்னும் இந்தமந்திரத்தைச் சொல்லி வந்தனம்செய்பவன் பாபகர்மத்தினால் விடப்படுவான். கோக்களினாலுண்டானபலன்களாக இந்திரலோகத்

1 மஹாளயபக்ஷத்தில் மகநக்ஷத்ரத்துடன்கூடிய த்ரயோதசியும், அதே பக்ஷத்தில் ஹஸ்தநக்ஷத்ரம்சேர்ந்த அமாவாஸையும், சந்திரசூர்யக்ரஹண புண்ய காலமும், அமாவாஸை அபரான்னகாலத்தில் நிழல் கிழக்கே திரும்பியிருக்கும் காலமும், அமாவாஸையில் தன்னிழல் இரண்டுமடங்கு கிழக்கே திரும்பியிருக்கும் காலமும் 'கஜச்சாயை' என்பர். இதன்விவரத்தை மனுமுதலியஸ்மிருதிகளிலும் வைத்யநாததீக்ஷிதீயமுதலிய நிபந்தனக்ரந்தங்களிலும் சப்தகல்பத்ருமத்திலும் பரக்கக் காணலாம். இந்தப்பர்வம், 480-ம் பக்கக்குறிப்பிலும் [காண்க.

2 ஸந்ததியினால் ஒவ்வொன்றாக அதிகமாவது.

தையும் சந்திரனுடையஒளியையும் அடைவான். தேவர்களால்ஜபிக்கப்படுவதாகியஇம்மந்திரத்தைப் புண்ணியகாலங்களில் கொட்டிலின் நடுவில்சொல்லுகிறவனுக்குப் பாவமும் அச்சமும் துயரமும் இருப்பதில்லை. அவன் இந்திரலோகத்தையடைவான்' என்றுகூறின. பிறகு, மகானுபாவர்களும் எல்லாஉலகங்களிலும் பெயர்பெற்றவர்களுமாகிய வஸிஷ்டர்முதலியஸப்தரிஷிகள்தாமரைமலரில்பிறந்தவராகியபிரம்மதேவரைப் பிரதக்ஷிணம்செய்து எல்லாரும் கைகூப்பிநின்றனர். அவர்களுள்சிறந்த பிரம்மஜ்ஞானியானவஸிஷ்டர்(பிரம்மதேவரைநோக்கி), 'பொருளில்லாதஏழைகளும் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களுமானமனிதர்கள் என்னகர்மம்செய்வதனால் யாகத்தின்பலனையடைவார்கள் ?' என்று எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் முக்கியமாகப்பிராம்மணக்ஷத்திரியர்களுக்கும் அனுகூலமான கேள்வியை எல்லாரிஷிகளுக்குமாகக் கேட்டார். பிரம்மதேவர் அவர்களின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, 'மஹானுபாவர்களே! யாருக்கும்தெரியாததும் மனிதர்களுக்கு மிக்கநன்மையையும் மங்களத்தையும்தருவதும் நுட்பமுமானகேள்வி உங்களால்கேட்கப்பட்டது. தபோதனர்களே! மனிதன் எதனால் ஸந்தேகமில்லாமல் யாகபலனெல்லாவற்றையும் அடையலாமென்பதைச் சொல்வேன்; கேளுங்கள். தைமாஸம்சுக்லபக்ஷத்தில் ரோஹிணிநக்ஷத்திரம்சேர்ந்ததினத்தில் சிரத்தையோடுஸ்நானம்செய்து சுத்தனும் மனஉறுதியுள்ளவனுமாகி மேலேமூடாதவிடத்தில் ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் சயனம்செய்யவேண்டும். சந்திரனுடையகிரணங்களைக் குடிப்பதனால் மகாயாகத்தின்பலனையடைவான். பிராம்மணோத்தமர்களே! யாருக்குந்தெரியாதஉண்மையானவிஷயங்களைத் தெரிந்த நீங்கள் என்னைக்கேட்டதாகிய இந்தப்பரமரகஸ்யத்தை நான் உங்களுக்குச் சொன்னேன்' என்றுசொன்னார்.

நூற்றுத்தொண்ணூறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(சூரியன்முதலியோர் சொல்லியதர்மங்கள்.)

விபாவஸு (=சூரியன்), 'பூர்ணிமையில் சந்திரன் உதயமாகும்போது அவனுக்கெதிரில்நின்று இருகரங்கள்நிரம்பிய ஜலத்தையும் நெய்கலந்தஅக்ஷதைகளையும் பூஜையாகக்கொடுக்கவேண்டும். அதனால், திரேதாக்நிகளில்ஹோமம்செய்ததும் அக்நிசுச்ரூஷைசெய்ததுமாகும். அமாவாஸையில் மரத்தைவெட்டுகிறவன் புத்தியில்லாதவன்;

ஓர்இலையை உதிர்த்தாலும் அவனைப் பிரம்மஹத்தியணுகும். அமாவாஸையில் பற்கொம்பைக்கடிக்கும்புத்திகெட்டவன் சந்திரனையே பீடித்தவனாகிறான். அவனுக்குப் பித்ருக்களும் நடுங்குவர். தேவர்களும் புண்ணியகாலங்களில் அவன்கொடுக்கும்ஹவிஸை வாங்கார். பித்ருக்களும் அவன்மேல் கோபிப்பதனால் அவன்ஸந்ததி கெடும்' என்றுசொன்னான். ஸ்ரீதேவி, 'அழுக்கடைந்துகெட்டுப்போன எந்த வீட்டில் பாத்திரங்கள் கண்டஇடங்களில்போடப்பட்டும் பாண்டங்களும் ஆஸனங்களும் உடைக்கப்பட்டும் பெண்கள் அடிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றனரோ அழுக்கடைந்துகெட்டுப்போன அந்தவீட்டிலிருந்து சுபகாலங்களிலும் சிராத்தகாலங்களிலும் தேவர்களும் பித்ருக்களும் நிராசையாய்த் திரும்பிப்போவார்கள்' என்றுசொன்னாள். அங்கிரஸ், 'ஒருவருஷம் நிரம்பும்வரையில் ஸுவர்ச்சலையென்னும் கொடியின்வேரைக்கையில்வைத்துக்கொண்டுகரஞ்சகமரத்தின்மேல் தீபம்வைப்பவனுக்கு ஸந்ததி விருத்தியாகும்' என்றுசொன்னார். கார்க்யர், 'நாள்தோறும் அதிதிஸத்காரம்செய்யவேண்டும்; வீட்டில் தீபம் வைக்கவேண்டும்; பகல்நித்திரையை விடவேண்டும்; மாம்ஸங்களைத் தின்னலாகாது. கோவையும் ப்ராம்மணனையும் துன்பம்செய்யலாகாது. புண்ணியக்ஷேத்திரங்களின்நாமங்களைச் சொல்லவேண்டும். இது நட்பமும் பெரும்பலனைத்தருவதுமான சிறந்ததர்மம். அநேக நூற்றுக்கணக்காக யாகங்களைச்செய்தாலும் அவற்றில்ஹோமம் செய்யப்படும்நெய் அழிந்துபோகிறது. ஸ்ரத்தையுடன்செய்யப்பட்ட தர்மங்கள்மட்டும் அழிவதில்லை. யாருக்குந்தெரியாததும் முக்கியமுமான மற்றொருஸூக்ஷ்மவிஷயத்தையும்கேளுங்கள். சிராத்தத்திலும் தேவகார்யத்திலும் பர்வங்களிலும் மற்றப்புண்யகாலத்திலும் ரஜஸ்வலையானஸ்திரீ, வெண்குஷ்டமுள்ளவன், புத்திரனில்லாதவள் இவர்கள்கண்ணால்பார்த்தஅன்னத்தைத் தேவர்கள்புஜிப்பதில்லை; பித்ருக்கள் பதின்மூன்றுவருஷகாலம் திருப்தியடையாமலிருக்கின்றனர். வெண்மைவஸ்திரமுடுத்துப் பரிசுத்தனாகவிருந்து பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்விப்பதனாலும் பாரதத்தைப்படிப்பிப்பதனாலும் அந்தஹவிஸானது அக்ஷயமாகும்' என்று சொன்னார். தௌமியர், 'உடைந்தபாத்திரம், உடைந்தகட்டில், கோழி, நாய், வீட்டிற்குள்முளைத்தமரம் இவையெல்லாம் தீயவை. உடைந்தபாத்திரத்தினால் கலகமும் உடைந்தகட்டிலினால் தனநாசமும் உண்டாகுமென்று சொல்லுகின்றனர். கோழியும்நாயுமிருந்தால் தேவர்கள் ஹவிஸைப் புஜிக்கமாட்டார்கள். மரத்தினடியில் பூச்சிகளிருப்பது

நிச்சயம். ஆதலால், வீட்டில்மரத்தைநடலாகாது' என்றுசொன்னார். ஜமதக்னி, 'எவனுக்கு உள்ளம் பரிசுத்தமாயில்லையோ அவன் அச்வ மேதயாகம்செய்தாலும் நூறுவாஜபேயயாகம்செய்தாலும் பெரிய ஸத்ரயாகத்தைச்செய்தாலும் தலைகீழாய்த்தொங்கித் தவம்செய் தாலும் நரகம்போவது திண்ணம். யாகமும் ஸத்தியமும் மனத் தூய்மையும் ஸரியானவை. சுத்தமனத்துடன் ஒருபடிமாவை ப்ராம் மணனுக்குக்கொடுத்தவன் பிரம்மலோகத்தை அடைந்திருக்கிறான். அதுவே போதுமான உதாரணம்' என்று சொன்னார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வாயு சொல்லிய தர்மங்கள்.)

வாயு, 'மனிதர்களுக்கு ஸுகத்தைத்தரும் ஒரு விரதத்தைச் சொல்வேன். ஸூக்ஷ்மமானகுற்றங்களையும் சொல்வேன். ஊக்கத் துடன் கேளுங்கள். அக்நிஹோத்திரத்தையும் பரமான்னபோஜ னத்தையும் செய்யவும் தீபம்வைக்கவும் பித்ருக்களுக்கு எள்ளும்ஜல மும்தர்ப்பணம்செய்யவும்வேண்டும். இந்தவிதிப்படி மனிதன் ஶ்ர த்தையோடும் பக்தியோடும் மழைக்காலத்தியநான்குமாஸங்கள் எள் ளும்ஜலமும்விட்டுத் தன்சக்திக்குத்தக்கபடி வேதத்திற்கரைகண்ட ப்ராம்மணனைப்பூஜிப்பித்தால் நூறுயாகங்களின்பூர்ணபலனை அடைய லாம். மற்றும்ஒருரகஸ்யமான தோஷத்தையும் தெரிந்துகொள்ளுங் கள். சூத்திரனும் அறிவில்லாதஸ்த்ரீகளும் அக்நிக்கு ஹவிஸைக் கொண்டுவந்தால் யஜமானன் அதைத் தர்மமென்றே நினைக்கிறான்; அவனைப் பாவம் விடுவதில்லை. திரேதாக்நிகள் அவன்மேல் கோபிக் கின்றன. அவன் சூத்திரயோனியிற்பிறப்பான். முக்கியமாகப் பிதி ருக்களும் தேவர்களும் திருப்தியாவதில்லை. அதற்குப் பிராயச்சித்த த்தையும் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். மனிதன் அதைச்செய்த பிறகு துயரமின்றி நல்லஸுகம்பெறலாம். மூன்றுதினங்கள் ஆகா ரத்தைவிட்டு நியமத்துடன் பசுவின்மூத்திரம்சாணம்பால்நெய்களைக் கொண்டே அக்நிஹோத்திரம்செய்யவேண்டும். அதன்பிறகு, ஒரு வருஷம்நிறைந்தபின் தேவர்கள் ஹவிஸை வாங்குவர். சிராத்தகாலம் வந்தபோது அவனுடையபித்ருக்களும் ஸந்தோஷமாக இருப்பார். இவ்வாறு ஸூக்ஷ்மமானதர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் சொன் னேன். இது ஸ்வர்க்கத்தைவிரும்பும் மனிதர்களுக்கு இறந்தபின் ஸ்வர்க்க ஸுகத்தைத்தருவது' என்றுசொன்னான்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



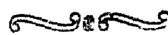
(லோமசர் சொல்லிய தர்மங்கள்.)

லோமசர், 'மணம்செய்துகொள்ளாமல் பிறர்மனைவிகளிடம்பற்று வைத்திருப்பவர் ஶ்ராத்தம்செய்யும்போது அவர்களின்பித்ருக்கள் ஆசையற்றுப்போகின்றனர். பிறர்மனைவியைப்பற்றுகிறவனும் மலடியை அநுஸரிப்பவனும் ப்ராம்மணன்பொருளையெடுப்பவனும் ஸமமானபாவிகளாகிறார். அவர்கள் பித்ருக்களால் பேசவும் தகாதவர்களாகிறார்கள். இதில் ஸந்தேகமில்லை. அவர்கள்கொடுக்கும்உறவினைத் தேவர்களும் பித்ருக்களும் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. ஆதலால், பிறர் மனைவியையும் மலடியையும் விடவேண்டும். தன்நன்மையைக்கருதுகிறவன் ப்ராம்மணன்பொருளை எடுக்கலாகாது. யாருக்குந்தெரியாத மற்றொருமுக்கியமான தர்மரகஸ்யத்தைப்பற்றியுங்கேளுங்கள். எப்போதும் பெரியோர்சொல்லியதை ஊக்கத்துடன் செய்யவேண்டும். மாதந்தோறும் துவாதசியிலும் பூர்ணிமையிலும் நெய்யையும் அக்ஷதைகளையும் ப்ராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அதன்பலனைக் கேளுங்கள். அதனால் சந்திரன் விருத்தியாகிறான்; கடல் பொங்குகிறது. அவனுக்கு அஶ்வமேதயாகத்தின் நாலில்லொருபங்குபலனை இந்திரன் கொடுக்கிறான். இந்தத்தானத்தினால் மனிதன் ஒளியும் சக்தியுமுள்ளவனாவான். பகவானானசந்திரன் அனுக்கிரகம்வைத்து அவன்விரும்பும்பலன்களைக் கொடுப்பான். இந்தக்கலியுகத்திலிருக்கும்மனிதர்களுக்கும் ஸுகத்தையும் பெரும்பலனையும்தருவதானமற்றொருமுக்கியமான தர்மஸூக்ஷ்மத்தையும் கேளுங்கள். காலையில் எழுந்து ஸ்நானம்செய்து வெள்ளைவஸ்திரம்தரித்துப் பக்தியுடன் ப்ராம்மணர்களுக்கு எள்பாத்திரத்தையும் தீபத்தையும் க்ருஸரத்தையும் பித்ருக்களுக்குத் தேனுடன் எள்ளையும்தண்ணீரையும் கொடுக்கிறமனிதனுக்குள்ளபலனைக் கேளுங்கள். திலபாத்திரத்தைக்கொடுப்பதின்பலனைப் பகவானான இந்திரன்சொல்லியிருக்கிறான். கோதானமும் சாஶ்வதமானபூதானமும்செய்வதும் நிரம்பினதக்ஷிணைகளோடு அக்நிஷ்டோமயாகம்செய்வதும் திலபாத்திரம்கொடுப்பதும் ஸமமென்று தேவர்கள் நினைக்கின்றனர். சிராத்தத்தில் எப்போதும் எள்ளும்ஜலமுமே அக்ஷயமென்று பித்ருக்கள் நினைக்கின்றனர். தீபத்தையும் கிருஸரத்தையும்கொடுப்பதனால் அவனதுபித்ருக்கள் திருப்தி

அடைகின்றனர். இவ்வாறு ஸ்வர்க்கத்திலும் பித்ருலோகத்திலும் பித்ருக்களாலும் தேவர்களாலும்கொண்டாடப்பட்டதும் ஆதிகாலந் தொடங்கி ரிஷிகளால்கண்டறியப்பட்டதுமான இந்தத்தர்மம் என்னுற்சொல்லப்பட்டது' என்றுசொன்னார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(அருந்ததியும் ஸூர்யனும் யமனும்சொல்லிய தர்மங்கள்.)

அதன்பிறகு, ரிஷிகள் தேவர்கள் பித்ருக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து மனத்தையடக்கி மஹாத்மாவானவஸிஷ்டருக்குச்சமமானமஹிமையுள்ளவளும் தவத்தினால் பெரியவளுமான அருந்ததியைப்பார்த்து, 'அம்மா! நாங்கள் தர்மஸூக்ஷ்மங்களை உன்னிடத்தில் கேட்க விரும்புகிறோம். உனக்கு எது மிக்கஸூக்ஷ்மமாகத்தோன்றுகிறதோ அதனைச் சொல்லக்கடவாய்' என்றுகேட்டனர். அருந்ததி, 'உங்களை நினைப்பதனாலேதான் எனக்குத் தவத்தின்சிறப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. உங்கள் அனுக்கிரகத்தினால் அழியாததர்மங்களைஸூக்ஷ்மங்களோடும் முக்கியாம்சங்களோடும் சேர்த்துச்சொல்வேன். அவற்றை எல்லாம் கேளுங்கள். ஶ்ரத்தையுள்ளவனுக்கும் பரிசுத்தமானமனமுள்ளவனுக்குந்தான் தர்மங்களைச் சொல்லலாம். ஶ்ரத்தையில்லாதவன் அகங்காரமுள்ளவன் பிரம்மஹத்திசெய்தவன் ஆசாரியன்மனைவியைச்சேர்ந்தவன் இந்நால்வரும் சம்பாஷணைக்குத்தகாதவர். இவர்களிடத்தில் தர்மத்தை வெளியிடலாகாது. தினத்திற்கொரு கபிலையாகப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் தானம்செய்கிறவனும் மாதந்தோறும் ஸத்ரயாகம்விடாமற்செய்கிறவனும் ஆனிமாஸத்தில் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் லக்ஷம்கோதானம்செய்பவனும்அடையும்புண்ணியபலன்கள் ஓர் அதிதியைத்திருப்திசெய்விப்பவனுடைய புண்ணியபலனுக்கு ஒப்பாகாதவை. மனிதர்களுக்கு ஸுகத்தைத்தருவதும் ஶ்ரத்தையோடு செய்யத்தக்கதும் பெரும்பலனைத்தருவதுமாகிய மற்றொரு ஸூக்ஷ்மமானதர்மத்தையும் கேளுங்கள். காலையிலெழுந்து ஆகாரம்செய்யாமல் தர்ப்பங்களையும்ஜலத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு பசுக்களின்நடுவில்போய்த் தர்ப்பங்களினால் ஜலத்தை அவற்றின் கொம்புகளில்தெளித்து அந்தக்கொம்பின்ஜலத்தைத் தலையில் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். அந்தப்புண்ணியத்தின்பலனைக் கேளுங்கள்.

மூன்றுலோகங்களிலும் ஸித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் அடையப்பட்டபுண்ணியதீர்த்தங்களென்று பெயர்பெற்றவை எவ்வளவோ அவ்வளவிலும்ஸ்நானம்செய்வதும் பசுக்களின் கொம்பின்ஜலம்தலையில்படுவதும் ஒப்பு' என்றுசொன்னாள். தேவர்களும் பித்ருக்களும் அதை, 'சரி, சரி' என்றுசொன்னார்கள். அந்த அருந்ததி எல்லாப்பிராணிகளாலும் மிக்கஸந்தோஷத்துடன் பூஜிக்கப்பட்டாள். பிரம்மதேவர், 'ஓ! மகானுபாவையே! ஆ! ஆ! ஸூக்ஷ்மமான தர்மம் உன்னாலுரைக்கப்பட்டது. பாக்கியம்பெற்றவளே! உனக்குவரன்கொடுக்கிறேன். உன்தவம் எப்போதும்விருத்தியாய்க்கொண்டிருக்கக்கடவது' என்றுசொன்னார். யமன், 'உங்களிடத்தில் நான்கேட்ட இந்த உயர்ந்த பேச்சு அழகாயிருக்கிறது. எனக்குப்பிரியமுள்ளதும் சித்ரகுப்தனால்சொல்லப்பட்டதுமான ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள், தர்மத்தைப்பற்றின ஸூக்ஷ்மம்மஹரிஷிகளும் தன்நன்மையைக்கருதுகிறஸ்ரத்தையுள்ள மனிதனும் கேட்கக்கூடியது. செய்யப்பட்ட புண்ணியபாவங்கள் ஒன்றும்அழிகிறதில்லை. அமாவாஸை பூர்ணிமைக்காலங்களில் அவை எல்லாம் சூரியனிடத்தில்சேருகின்றன. மனிதன் இறந்து வேறு லோகம்போனபிறகு புண்ணியமேஉருவமாயிருக்கும் சூரியன் அவற்றையெல்லாம் திருப்பிக்கொடுக்கிறான். அவை அவ்வுலகத்தில் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. சித்ரகுப்தன்சொன்ன ஒரு சிறந்ததர்மத்தைச் சொல்லப்போகிறேன்: குடிக்கத்தண்ணீரையும் தீபத்தையும் எப்போதும் கொடுக்கவேண்டும். பாதுகைகளையும் குடையையும் கபிலையையும் அந்தஅந்தக் காலங்களில் கொடுக்கவேண்டும். புஷ்கர க்ஷேத்திரத்தில் வேதங்களில்கரைகண்ட ப்ராம்மணனுக்குக் கபிலை கொடுக்கத்தக்கது. அக்நிஹோத்திரத்தை முழுஜாக்ரதையுடன் காப்பாற்றிவரவேண்டும். சித்ரகுப்தனால் சொல்லப்பட்ட மற்றொரு தர்மத்தையும் சொல்லுகிறேன். சிறந்தஸாதுக்களே! இதின்பலனை நீங்கள் தனியாகக்கேட்கவேண்டும். எல்லாப்பிராணிகளும் காலக்கிரமத்தில் மரணமடைவது நிச்சயம்; அப்போது, பசிதாகங்களினால் பீடிக்கப்பட்டுக் கஷ்டத்தையடைந்து கொளுத்தப்பட்டும் வேகவைக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன; அங்கிருந்து ஓடிப்போவதற்கில்லை; பயங்கரமானகுருட்டிருளிலகப்பட்டு அறிவில்லாமற்போகின்றன. அவ்விடத்தில் துக்கங்களைத் தாண்டுவதற்குரியதும் சிறியசெலவும் பெரியலாபமுமுள்ளதும் இறந்தபின் இன்பத்தையுண்டாக்கத்தக்கதுமான தர்மத்தைச் சொல்வேன். குடிதண்ணீர்கொடுப்பதின்சிறப்புக்கள் அரியவை.

அவை ப்ரேதலோகத்தில் மிகச்சிறந்தவை. ஜலம் கொடுப்பவர்களுக்கு அவ்வுலகத்தில் [1]புண்யோதகையென்னும்நதி உண்டாக்கப்படுகிறது. அதன்ஜலம் வற்றாமலும் குளிர்ச்சியாகவும் அமிருதத்திற் கொப்பாகவுமிருக்கிறது. குடிதண்ணீர்கொடுப்பவன் அந்நதியில் ஜலத்தைக்குடிப்பான். தீபங்கொடுப்பதனாலுண்டாகும் சிறப்பைப் பற்றியும்விரிவாகச்சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். தீபங்கொடுப்பவன் அவ்வுலகத்தில் இருளைப்பார்ப்பதில்லையென்பது திண்ணம். சந்திரனும் சூரியனும் அக்நியும் அவனுக்கு ஒளியைக்கொடுக்கின்றனர். தேவதைகள் அவனுக்கு எல்லாத்திசைகளையும் துலங்கச்செய்கின்றனர். அம்மனிதன் ப்ரேதலோகத்திலிருந்துகொண்டு சூரியன்போலப் பிரகாசிப்பான். ஆதலால், தீபத்தையும் குடிதண்ணீரையும் முக்கியமாகக் கொடுக்கவேண்டும். வேதங்களில்கரைகண்டப்ராம்மணனுக்குப்புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் கபிலையைக்கொடுப்பதின் விசேஷபலனைக் கேளுங்கள். ஒருகபிலையைக்கொடுத்தவன் விருஷபங்களுடன் நூறு பசுக்களைக்கொடுத்தபலனை நீண்டகாலம் அடைவான். அவனிடத்திலுள்ள பிரம்மஹத்திக்குச்சமமான பாவமெல்லாவற்றையும் ஒரு கபிலை நீக்கிவிடும். அது நூறுகோதானங்களுக்குச்சமம். ஆதலால், ஆனிமாஸம் சுக்லபக்ஷத்தில் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் கபிலையைத் தானஞ்செய்யவேண்டும். தகுதியுள்ள ப்ராம்மணோத்தமனுக்குப் பாதுகைகளைக்கொடுப்பவர் ஸங்கடத்தையும் துயரத்தையும் முள் தைப்பதையும்அடையார். குடைகொடுப்பவன் பரலோகத்தில் சுகமான நிழலைஅடைவான். கொடுத்ததானத்திற்கு ஒருகாலும் அழிவில்லையே' என்றுசொன்னான். சிறந்தஒளியுள்ளசூரியன் சித்ரகுப்தனுடைய அபிப்ராயத்தைக்கேட்டதினால் மயிர்பொடித்து,தேவர்கள் பித்ருக்கள் அனைவரையும்பார்த்து, 'மஹாத்மாவான சித்ரகுப்தன் சொன்னதர்மரஹஸ்யத்தைக் கேட்டீர்களன்றோ? மஹாத்மாக்களான ப்ராம்மணர்களுக்கு இந்தத்தானங்களைச் சிரத்தையுடன் கொடுக்கும் மனிதர்களுக்குப்பயமில்லை. இனிச்சொல்லப்படும் ஐந்துபேர்தாம் தர்மத்தைக்கெடுப்பவர்கள். அவர்களுக்கு இந்தஜன்மத்தில் பரிகாரமில்லை. ஆசாரங்கெட்ட அந்தஇழிவானமனிதர்களைச் சம்பாஷணம்செய்யாமல் விட்டுவிடவேண்டும். பிரம்மஹத்திசெய்தவன் கோஹத்திசெய்தவன் பிறர்மனைவிகளிடம்சேருகிறவன் ஶ்ரத்தையில்லாதவன் ஸ்திரீயைக்கொண்டுபிழைப்பவன்இவ்வைந்துபாவிகளும் ப்ரேதலோகத்தையடைந்து நரகத்தில் சீழையும் ரத்தத்தையும் புசித்துக்

---

1 பரிசுத்தமான ஜலமுள்ளது.

கொண்டு மீன்கள்போல வேகவைக்கப்படுவர். இவ்வைவரும் பித்ருக்களாலும் தேவர்களாலும் ஸ்நாதகப்ராம்மணர்களாலும் தபோதனர்களாலும் ஸம்பாஷணம் செய்யத்தகாதவர்' என்றுசொன்னான்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பிரமதர்கள், தம்மால் மனிதருக்குப் பீடைவருங்காரணத்தையும் அதைத்தடுக்கும் உபாயத்தையும் கூறியது.)

பிறகு, மஹானுபாவர்களானதேவர்கள் பித்ருக்கள் ரிஷிகள் அனைவரும் பிரமதர்களைப்பார்த்து, 'நீங்கள் மஹானுபாவர்கள் ; ராத்ரியில் கண்ணுக்குப்புலப்படும்படி ஸஞ்சரிப்பவர்கள். எச்சிலும், தீட்டுமுள்ள அற்பமனிதர்களை நீங்கள் எப்படிப் பீடிக்கிறீர்கள் ? நீங்கள் மனிதர்களைப்பீடியாமலிருப்பதற்குச் சொல்லப்பட்டபரிகாரங்கள் எவை? ராக்ஷஸர்களையொழிக்கும்கர்மங்கள் எவை ? எவற்றினால் நீங்கள் வீடுகளில் காணப்படாமல்போவீர்கள் ? பூதங்களே ! இவற்றையெல்லாம் உங்களிடம் கேட்கவிரும்புகிறோம்' என்று வினவினார்கள்.

ப்ரமதர்கள், 'புணர்ச்சியினாலும், மேல்கீழ்அவயவங்களில் ஸம்பந்தப்படும்வஸ்திரங்கள்முதலியவற்றைக் கீழ்மேலாக மாற்றுவதனாலும் மனிதர் எச்சிலாகிறார். அறிவில்லாமல் மாம்ஸத்தைப்புஜிப்பவனும் மரத்தடியில்படுப்பவனும் சாப்பிடத்தக்கவைகளைத் தலையில்வைத்துக் கொள்பவனும் கால்வைக்குமிடத்தில் தலைவைத்துப்படுப்பவனும் ஜலத்தில்மலமூத்திரங்களைவிடுகிறவனும் கோழையை உமிழ்கிறவனும் ஆகியமனிதர்கள்அனைவரும் இந்தக்காரியங்களாலேயே எச்சிலானவர்களும் நாங்கள்நுழையத்தக்க அநேகசந்துகளுள்ளவர்களும் ஆகிறார்கள். இந்தமனிதர்கள் எங்களால் பக்ஷிக்கவும் கொல்லவும் படுவார்; இதில் ஸந்தேகமில்லை. இவ்வகையானகுணமும் நடக்கையுமுள்ளமனிதர்களை நாங்கள் ஹிம்ஸிப்போம். நாங்கள்ஹிம்ஸிக்க முடியாமலிருக்கும்பரிகாரங்களையும் கேளுங்கள். கோரோசனையை உடம்பில்பூசிக்கொண்டவரும் வசம்பைக் கையில்வைத்திருப்பவரும் நெய்யோடுசேர்ந்த அக்ஷதையை ப்ரத்தையுடன் தலையில்வைத்திருப்பவரும் மாம்ஸம்தின்னாதவருமானமனிதர்களைத் துன்பஞ்செய்ய எங்களால் முடியாது. எவன்வீட்டில் எந்நாளும் இரவும் பகலு

அக்நி ஜ்வலிக்கிறதோ, புலியின்தோலும் பற்களும் மலையானையும் நெய்ப்புகையும் பூனையும் கறுப்புஅல்லதுசிவப்புஆடும்எவர்வீடுகளில் இருக்கின்றனவோ அந்தவீடுகளை எல்லாலோகங்களிலும்இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கும் எம்போன்ற மிகக்கொடியபூதங்களும் ஆக்கிரமிக்கமுடியாது. [1] ஆதலால், இவைகள் வீடுகளில் ராக்ஷஸர்களைப்போக்குகின்றவை. உங்களுக்குப் பெரியஸந்தேகமிருந்த இந்த விஷயத்தையெல்லாம் சொன்னோம்' என்றுகூறினர்.

நூற்றுத்தோண்ணூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(திக்குயானைகள் நாகபலிஅவஸ்யமென்று ரேணுகனென்னும் யானைக்குச் சொல்லியது.)

பிறகு, தாமரைமலரிலிருந்து பிறந்தவரும் தாமரைமலர்நிறமுள்ளவருமான பிரம்மதேவர் தேவர்களையும் தேவேந்திரனையும் நோக்கி, 'இந்த ரேணுகனென்னும்யானை பாதாளத்தில் ஸஞ்சரிப்பது; சிறந்தபலமும் ஒளியும் தைரியமும் பராக்கிரமமுமுள்ளது. சிறந்தமகிமையும்சக்தியுமுள்ள கஜஸ்ரேஷ்டங்களாகிய திக்கஜங்கள் அனைத்தும் மலைகளும்செடிகளும்காடுகளும் அடங்கிய பூமியனைத்தையும் தாங்குகின்றன. இந்தரேணுகன் உங்களால் அநுமதிகொடுக்கப்பெற்று அந்தமஹாகஜங்களிடம்சென்றுஅவைகளிடத்தில் தர்மரகஸ்யங்களைக் கேட்கட்டும்' என்று சொன்னார். பிரம்மதேவர்சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தத்தேவர்கள் ஸ்ரத்தையுடன் திக்கஜங்களிருக்குமிடத்திற்கு ரேணுகனை அனுப்பினார்கள். ரேணுகன் அந்தயானைகளிடம்சென்று, 'மிக்கபலசாலிகளே! தேவர்களாலும் பித்ருக்களாலும் நான் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன். ஸூக்ஷ்மமான தர்மங்களை உங்களிடம் தெளிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். மஹானுபாவர்களான நீங்கள் நினைக்கும் உண்மையைச் சொல்லுங்கள்' என்றுகேட்டது. திக்கஜங்கள், 'கார்த்திகைமாஸம் ஆயில்யநக்ஷத்திரம்சேர்ந்த கிருஷ்ணபக்ஷஅஷ்டமி புண்ணியமானது. அந்த நக்ஷத்திரம்சேர்ந்த தினத்தில், 'மிகச்சிறந்தபலமுள்ளவர்களும் எக்காலும் அழியாதவர்களுமான பலதேவன்முதலானநாகர்களும் அவர்களின் குலங்களில் பிறந்தநாகஸ்ரேஷ்டர்களும்எனக்குப்பலமும்ஊக்கமும்வ்ருத்தியடை

---

[1] ஒருசொல் விடப்பட்டது.

யும்படி நான்கொடுக்கும்பலியைப் [1]பெற்றுக்கொள்ளக்கடவர்.லக்ஷ்மீ பதியானநாராயணர்பூமியையெடுக்கும்போது அவருக்குஇருந்தபலம் எனக்குஉண்டாகவேண்டும்' என்னும்இந்தமந்திரத்தை ஜபித்துப் புற்றில் பலியைப் போடவேண்டும். கஜராஜனே! அந்தப்பலியைப் புஷ்பங்களோடும் சந்தனங்களோடும் கறுப்புவஸ்திரத்தோடும் ஸூர்யன்அஸ்தமனமாகும்போது புற்றில் போடவேண்டும். கீழிருந்து பூமியைத்தரித்துப் பாரத்திஞல்பீடிக்கப்பட்ட நாங்களனைவரும் இப்படிச்செய்வதஞல் ஸந்தோஷமடைந்து அந்தச்சிரமத்தை அறியாமல் இருப்போம். பாரத்திஞல்பீடிக்கப்பட்ட நாங்களனைவரும் வேறுஒன்றையும்விரும்பாமல் இதையே கருதுகிறோம். பிராம்மணனும் க்ஷத்திரியனும் வைஸ்யனும் சூத்திரனும் உபவாஸத்துடன் ஒருவருஷம் இவ்வாறு தானம்செய்வதஞல் மிகுதியானபலன்களை அடைவார். புற்றில் பலிவைப்பதற்குப் பலன்கள் அதிகமென்பது எங்கள் அபிப்ராயம். மூவுலகங்களிலும் சிறந்தசக்தியுள்ள [2]நாகங்களெல்லாவற்றிற்கும் உண்மையில் நூறுவருஷங்கள் அதிதிபூஜை செய்ததுபோலாகும்' என்றுகூறின. திக்கஜங்கள்சொன்னதை ரேணுகனிடம்கேட்டுத் தேவர்களும் பித்ருக்களும் மஹானுபாவர்களான ரிஷிகளும் ரேணுகனைக் கொண்டாடினர்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுருவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(மஹேஸ்வரர் கோதானத்தின் சிறப்பைச் சொல்லியது.)

மஹேஸ்வரர், 'உங்களால் ஸாராம்சத்தையெடுத்து நன்ருகத் தர்மம் சொல்லப்பட்டது. நீங்களெல்லாரும் மற்ருெருதர்மஸூக்ஷ்மத்தை என்னிடம் கேளுங்கள். யாருடையபுத்தி தர்மத்திலேயே பற்றியிருக்கிறதோ, எவர்களுக்குத் தர்மம்செய்வதில் ஸ்ரத்தையிருக்கிறதோ அவர்களுக்குத்தான் பெரும்பலனைத்தரும் இந்தத் தர்ம ஸூக்ஷ்மத்தை உபதேசிக்கலாம். எவன் தினத்திற்கொருபசுவாக ஒருமாதம் வெறுப்பில்லாமல் தானம்செய்து ஒருவேளைபுசித்துக் கொண்டிருக்கிருஞே அவனுக்குள்ளபலனைக் கேட்கவேண்டும். இந்

---

1 'ப்ரதீச்சந்து' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

2 திக்கஜங்களும், ஆதிசேஷனும் பூமியைத்தாங்குவதஞலும் நாகம்என்னும்பெயர் ஸர்ப்பத்திற்கும் யானைக்கும் பொதுவாயிருத்தலாலும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டது.

தப்பசுக்கள் சிறந்த மகிமையுள்ளவைகள் ; பரிசுத்தங்களிற்சிறந்தவை யென்று சொல்லப்படுகின்றன. தேவர் அஸுரர் மனிதர்களோடு கூடிய மூன்றுலோகங்களையும் இவை காப்பாற்றுகின்றன. அவற்றி னிடம் சிறந்தபுண்ணியமிருக்கிறது. அவற்றிற்கு உபசாரம்செய்வத னால் பெரும்பலனுண்டு. தினந்தோறும் கோதானம்செய்பவன் தினந்தோறும் தர்மத்தையடைகிறான். முன்னே க்ருதயுகத்தில் பதுமத்தில்பிறந்தவரான பிரம்மதேவர் என்னைவேண்டினதின்மேல் என்னால் அந்தப்பசுக்கள் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டன. அதனால்தான், கொட்டிலிலிருக்கும்விருஷபம் (கொடியாக) எனக்குமேலிருக்கிறது. நான் பசுக்களோடுவஸிப்பதனால் மகிழ்கிறேன். ஆதலால், அவற்றை எப்போதும் பூஜிக்கவேண்டும். அவை அளவற்றபெருமையுள்ளவை; வரன்கொடுக்கத்திறமையுள்ளவை. உபசரித்தால் வரமளிக்கும்அந்தப் பசுக்களே எல்லாக்கர்மங்களின்பலன்களையும் மனிதனுக்குக் கொடுக் கும். தினந்தோறும் கோதானம்செய்பவனுக்குப் பூர்ணபலனுண்டு' என்றுசொன்னார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஸுப்ரம்மண்யர் தர்மஞ் சொல்லியதும் விஷ்ணு எல்லாத் தர்மங்களையும் புகழ்ந்ததும்.)

ஸ்கந்தர், 'நான்நினைக்குந்தர்மமும் ஒன்றிருக்கிறது. அதனை ஊக்கத்துடன் கேளுங்கள். கறுத்த காளையின்கொம்புகளிலிருந்து மண்ணையெடுத்து அதனால் மூன்றுதினம் ஸ்நானம்செய்தால் உண்டா கும்பலனைக் கேளுங்கள். பாவங்களையெல்லாம்போக்கிவிடும். மேலுல கத்தில் முதன்மையாகச்செய்யும். எதுவரையில் மனிதன் பிறவியில் பிறக்கிறானோ அதுவரையிலும் சூரனாகவேயிருப்பான். யாருக்குந் தெரியாத மற்றொரு முக்கியரகஸ்யத்தைச்சொல்லுகிறேன் ; கேளுங் கள். அத்திமரப்பாத்திரத்தில் தேன்கலந்துசமைத்தசோற்றையெடுத் துக்கொண்டு பூர்ணிமையில் சந்திரன்உதயமாகும்போது பலியைப் போடவேண்டும். அந்தத்தர்மத்தின்பலன் அழியாதது. அதனை ஶ்ரத்தையுடன் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். ஸாத்தியர்கள் ருத்திரர்கள் ஆதித்தியர்கள் விஶ்வேதேவர்கள் அஶ்வினிதேவர்கள் ஸப்தமருத் துக்கள் அஷ்டவஸுக்கள் இவர்கள் அந்த அன்னபலியைப் பெற்றுக்

கொள்ளுகின்றனர். அதனால், சந்திரனும் வளர்ச்சியடைகிறான்; பெருங்கடலும் பெருக்கமடைகிறது. எல்லாருக்கும்ஸுகத்தைத்தரு வதாகிய இந்தஸூக்ஷ்மமான தர்மத்தை நான் சொன்னேன்' என்று சொன்னார். விஷ்ணுவானவர், 'மஹாத்மாக்களான தேவர்களும் ரிஷிகளும்சொன்ன தர்மஸூக்ஷ்மங்களெல்லாவற்றையும் ச்ரத்தை யோடும் பக்தியோடும் தினந்தோறும்படிப்பவனுக்கும் வெறுப்பின் றிக்கேட்பவனுக்கும் ஒருகாரியத்திலும் இடையூறு வருவதில்லை; பயமுண்டாவதில்லை. மங்களத்தையும் புண்ணியத்தையும் தருவன வாகச்சொல்லப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான இந்தத்தர்மங்களைச்செய்தவரு க்குள்ளபலன் ஜிதேந்திரியனாயிருந்து படிப்பவனுக்குமுண்டு. அவன் பாவம் தலையெடாது. அவனிடத்தில் பாவம்அணுகாது. தான் படித் தாலும் பிறருக்குச்சொன்னாலும்கேட்டாலும் தர்மத்தின்பலனையடை யலாம். தேவர்களும் பித்ருக்களும் அவனுடைய ஹவ்யகவ்யங்களை நீண்டகாலம் புஜிப்பர். புண்ணியகாலங்களில் நியமத்துடன் பிராம் மணச்ரேஷ்டர்களைக் கேட்பிக்கும்மனிதன் ரிஷிகளுக்கும் தேவர்க ளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் எப்போதும் அன்பனும் ஐச்வரியமுள்ள வனும் தர்மங்களில் அழியாதச்ரத்தையுள்ளவனுமாவான். மஹா பாதகம்தவிர மற்றப்பாவங்களைச்செய்தவனும் இந்தஸூக்ஷ்ம தர்மங் களைக்கேட்பதனால் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுவான்' என்று சொன்னார். அரசனே! எல்லாத்தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட் டதும் தேவர்களின்ரகஸ்யமுமான இந்தத்தர்மத்தை வ்யாஸர் எனக் குச் சொன்னார். நான் உனக்குச் சொன்னேன். ரத்னங்கள்நிரம்பின பூமியும் இந்தத்தர்மஜ்ஞானமும் தமக்குஉயர்வில்லாதவை. ஆதலால், தர்மந்தெரிந்தவன் இதனையே கேட்கநினைக்கவேண்டும். ச்ரத்தையில் லாதவனுக்கும் நாஸ்திகனுக்கும் தர்மம்செய்யாதவனுக்கும் தயை யில்லாதவனுக்கும் யுக்திவாதத்தால் கெட்டவனுக்கும் குருவைப் பகைப்பவனுக்கும் (பொறுமை அடக்கமுதலிய) ஆத்மகுணமில்லா தவனுக்கும் இதனைச் சொல்லலாகாது'' என்றார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(யாரிடத்தில் புஜிக்கலாம், யாரிடத்தில் புஜிக்கலாகாதென்பது.)

யுதிஷ்டிரர், "பாரதரே! பிராம்மணன் யாரிடத்தில் போஜனம் செய்யலாம்? க்ஷத்திரியன் யாரிடத்தில் போஜனம் செய்யலாம்?

[1] வைஸ்யன் யாரிடத்தில்புஜிக்கலாம்? சூத்திரனுக்குஎப்படி?" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"ப்ராம்மணன், ப்ராம்மணர்களிடத்திலும் க்ஷத்திரியர்களிடத்திலும் வைஸ்யர்களிடத்திலும் போஜனம்செய்யலாம். சூத்திரர்கள் விலக்காகிறார்கள். க்ஷத்திரியனும், பிரம்மக்ஷத்திரியவைஸ்யர்களிடம் போஜனம்செய்யலாம். சூத்திரர்கள் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவரும் வேதத்திற்சொல்லியகருமங்கள் இல்லாதவருமாயிருப்பதனால் விட வேண்டியவர்கள். வைஸ்யர்கள் நித்தியாக்நிஹோத்திரமும் சாதுர்மாஸ்யவிரதமும் செய்துகொண்டு பரிசுத்தர்களாயிருந்தால் அவர்களிடத்தில் பிராம்மணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் புஜிக்கலாம். சூத்திரர்களிடத்தில்புஜிப்பவன், பூமியின்மலத்தையேபுஜிப்பவனாகிறான். அநேக சூத்திரர்களிடத்தில்புஜிப்பவன் பூமியின்மலத்தையும்அதிலுள்ளமனிதர்கள் ஜந்துக்களின் ஜலமலங்களையும் புஜித்தவனாவான். சூத்திரனிடத்தில் போஜனம்செய்யும்பிராம்மணர்கள் பூமியின்மலத்தைப் புஜிப்பவர்களே. [2] சூத்திரனிடம்ஸேவிக்கும் பிராம்மணனும் க்ஷத்திரியனும் வைஸ்யனும் (ஸந்தியாவந்தனமுதலிய) கர்மங்களை நன்றாகச் செய்துவந்தாலும் நரகத்தில் வேகவைக்கப்படுகிறார்கள். வேதமோதலை விடாமலிருக்கும்பிராம்மணர்கள் மனிதர்களுக்கு மங்களகரமான கிரியைகளைச்செய்வதற்கும், க்ஷத்திரியர்கள் பாதுகாப்பதற்கும், வைஸ்யர்கள் செல்வத்தைப்பெருக்குவதற்குமிருப்பதாகச் சொல்லுகின்றனர். வைஸ்யன் எந்தக்காரியத்தைச் செய்கிறானோ அதைப்பெற்றுத்தான் உலகம் ஜீவிக்கிறது. பயிர்செய்தல் பசுக்காத்தல் வர்த்தகம் இவை வைசியதர்மத்தில் இகழப்படாதவை. தன்கர்மத்தைவிட்டுச் சூத்திரன்தொழிலைச்செய்கிறவனைச் சூத்திரனாகவே நினைக்கவேண்டும். அவனிடத்தில் ஒருகாலும் போஜனம்செய்யலாகாது. வைத்தியன் ஆயுதத்தினால்ஜீவிப்பவன் ஊருக்கதிகாரி புரோகிதன் ஜோதிஷன் வேதம் ஓதிப்பயன்படாதவன் இவரனைவரும் சூத்திரனுக்கொப்பானவர். சூத்திரகர்மத்திலிருப்பவராகிய இவர்களிடத்தில் வெட்கமில்லாமல் போஜனம்செய்பவன் புஜிக்கத்தகாதஅன்னத்தைப் புஜித்ததனால் பெரியபாவத்தையடைகிறான். கர்மங்களையனுஷ்டியாமலும் தர்மம்

---

1 'வைஸ்யன் போஜனம்செய்விக்கத் தக்கவர்கள் யார்?' என்பதும், 'சூத்ரன் போஜனம்செய்விக்கத்தக்கவர்கள் யார்?' என்பதும் பழையவுரை.

2 'பிராம்மணனும் க்ஷத்ரியனும் வைஸ்யனும் கர்மங்களைவிட்டாலும் அவற்றைவிடாமல் விசேஷமாகச்செய்தும் சூத்ரஸேவைசெய்தாலும் நரகத்தில் வேகவைக்கப்படுகிறார்கள்' என்றும் கொள்ளலாம்.

இல்லாமலுமிருப்பவன் குலத்தையும் ஸாமர்த்தியத்தையும் மகிமை யையும்விட்டு நாய்போன்றவிலங்குஜாதியாகப் பிறக்கிறான். வைத்தி யனது அன்னத்தைப்புஜித்தால் அது மலத்திற்குச்சமமானது. வியபி சாரியின் அன்னம் மூத்திரம்போன்றது. சிற்பிகளின் அன்னம் ரத்தம் போன்றது. ஸாதுவாகநினைக்கப்பட்டவன், வித்தையாடுகிறவனன் னத்தைப்புஜிப்பானாயின் அது சூத்திரனன்னம்போலாகும். அதை யோக்கியன் விடவேண்டும். பழிசொல்லப்பட்டவனுடைய அன்னத் தைப்புஜித்தால் அது ரத்தமடுவைப்போலிருப்பதென்று சொல்லுகின் றனர். கோட்சொல்லுகிறவன் அன்னம்புஜிப்பது பிரம்மஹத்திக்குச் சமமென்று நினைக்கின்றனர். ஆதரவில்லாமலும் அவமதிப்பாகவும் போடப்படும்அன்னத்தை ஒருகாலும்புஜிக்கலாகாது. அதைப்புஜிக் கும்பிராம்மணன் வியாதியையும் குலநாசத்தையும் விரைவில் அடை வான். ஊரதிகாரியின் அன்னத்தைச்சாப்பிடுகிறவன் சண்டாளனுக் குச் சேவகனாவான். கோஹத்திபிரம்மஹத்திசெய்தவன் கட்குடி யன் குருபத்தினியைச்சேர்பவன் இவர்களின் அன்னத்தைப்புஜித்த பிராம்மணன் ராக்ஷஸகுலத்தில் பிறப்பான். அடைக்கலம்வைத்த பொருளையெடுத்துக்கொண்டவனிடத்திலும் நன்றிகொன்றவனிடத் திலும் பெண்ணைக்கொண்டுபிழைப்பவனிடத்திலும் போஜனம்செய்ப வன் இமயத்துக்கும்விந்தியத்துக்கும்நடுவிலுள்ளதேசத்தார் சேர்த் துக்கொள்ளாத மிலேச்சர்களிருக்குமிடத்தில் பிறப்பான். குந்திபுத் ரனே! 'யாரிடத்தில்போஜனம்செய்யக்கூடாது, யாரிடத்தில் செய்ய லாம்' என்பதைப்பற்றிச் சாஸ்திரப்படி உனக்குச்சொன்னேன். இப் போது என்னிடத்தில் இன்னும் என்னகேட்க விரும்புகிறாய்?" என்றார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தானம்வாங்குவதற்கும்போஜனம்செய்வதற்குமுள்ளபிராயச்சித்தங்கள்.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! யாரிடத்தில் போஜனம்செய்யலா மென்பதையும் யாரிடத்தில் போஜனம்செய்யக்கூடாதென்பதையும் நீர் முழுதும்சொன்னீர். இந்தக்கேள்வியில் எனக்கு மற்றொரு ஸந் தேகமிருக்கிறது. நீர் அதனைச் சொல்லக்கடவீர். முக்கியமாய்ப் பிராம்

மணர்கள் யாகங்களிலும் ஶ்ராத்தங்களிலும் தானம்வாங்குவதற்கும் பலவகைப் போஜனங்கள்செய்வதற்கும்உரியபிராயச்சித்தங்களை என க்குச் சொல்லும்'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

''ராஜனே! ஆ! ஆ! மகாத்மாக்களானபிராம்மணர்கள் தானம் வாங்கினாலும் போஜனம்செய்தாலும் எதைச்செய்தால் பாவத்தி னின்று விடுபடுவரோ அதை உனக்குச் சொல்வேன். யுதிஷ்டிர! ஆஜ்யதானம்வாங்கினால் காயத்ரியைஜபித்து அக்நியில் ஸமித்தைப் போடவேண்டும். எள்தானம்வாங்கினாலும் இதுதான் பிராயச்சித்தம். மது மாம்ஸம் உப்புஇவற்றைவாங்கினால் சூரியோதயம்வரையில் நிற்ப தனால் பிராம்மணன் சுத்தனாவான். பொன்தானம்வாங்கின பிராம்ம ணன் எல்லோரும்அறியும்படி இருப்புப்பாத்திரத்தைக்கையில் வைத் துக்கொண்டு முழுவேதத்தையும்ஜபிப்பதினால் பாவத்திலிருந்துவிடு படுவான். மனிதரிற்சிறந்தவனே! தனம் வஸ்த்ரம் பெண்இவர்க ளைத்தானம்வாங்குவதும் பொன்னைவாங்குவதும் ஒன்றுதான். அன் னம் பாயஸம் வெல்லம் சர்க்கரை கரும்பு எண்ணெய் பரிசுத்தவஸ்து இவற்றைத்தானம்வாங்கினால் சுத்தமாவதற்கு மூன்றுவேளைகளும் ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்யவேண்டும். நெல், பூ, கனி, ஜலம், மாப் பண்டம், யவம், தயிர், பால்இவற்றைவாங்கினால் காயத்ரியை நூறு முறை ஜபிக்கவேண்டும். பிரேதகாரியத்தில் பாதரக்ஷைகுடைகளை வாங்கினால் நியமத்துடன் நூறுகாயத்ரி ஜபம்செய்வதனால் அந்தப் பாவத்தினால்விடப்படுவான். பூதானம்வாங்கினாலும் [1]நவக்கிரகதானம் வாங்கினாலும் பிரஸவத்தீட்டுள்ளஇடத்தில் தானம்வாங்கினாலும் மூன்றுதினங்கள் உபவாஸமிருப்பதனால் பாவத்திலிருந்துவிடுபடு வான். கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் பித்ருஶ்ராத்தத்தில் அன்னத்தைப் புஜிக் கும்பிராம்மணன் ஓர்இரவும்பகலும் உபவாஸமிருப்பதனால் சுத்தனா வான். அன்றைத்தினம் ஸந்தியாவந்தனமும் செய்யலாகாது; [2]ஜபம் செய்யலாகாது. புஜித்தஅந்த [3]அன்னத்தை வேறு அன்னத்தோடு சேர்க்கலாகாது. அப்படியிருந்தால் பிராம்மணன் பரிசுத்தனாவான். இதற்காகத்தான், பித்ருக்களுக்கு அபரான்னகாலத்தில் ஶ்ராத்தம் விதிக்கப்படுகிறது. முன்னமே வரிக்கப்பட்டபிராம்மணர்கள் மேற் சொன்ன வர்ணத்தாரிடத்தில் புஜிக்கலாம். மூன்றுநாள் சாவுதீட்டில் மூன்றுவதுநாள் அன்னத்தைப்புஜிக்கும் பிராம்மணன் பன்னிரண்டு

1 'சிறைச்சாலையிலிருந்தவனிடத்திலும்' என்பது பழையவுரை.

2 மனத்தினால்தவிர வாக்கினால் ஜபம்கூடாது என்பது.

3 அது முழுதும்ஜீர்ணமாகும்வரையில் புஜிக்கலாகாது என்பது.

நாள் மூன்றுவேளையும் ஸ்நானம்செய்வதனுல் சுத்தனுவான். பன்னி ரண்டாவதுநாள் கடந்தபிறகு விசேஷமான சுத்தம்செய்துகொண்டு ப்ராம்மணர்களுக்கு அன்னம்போடுவதனுல் அந்தப்பாவம் விலகும். பத்துநாளைச்சாவுதீட்டில் பத்துநாள்சென்றபிறகு பிராயச்சித்தங்களு க்காகத் தானங்கள்செய்விக்கவேண்டும்.ஸாவித்ரம் ரைவதம்என்னும் இஷ்டிகளையும் கூஷ்மாண்டஹோமத்தையும் அகமர்ஷணஜபத்தை யும் செய்யவேண்டும். மூன்றுநாள் சாவுதீட்டுக் கழிந்ததினத்தில் ஶ்ராத்தபோஜனம்செய்யும்பிராம்மணன்ஏழுநாள்மூன்றுவேளைகளும் ஸ்நானம்செய்வதனுல் பரிசுத்தனுவான்; சிறந்த தவஸித்தியையடை வான்; ஆபத்தையடையான். சூத்திரர்களுடன் ஒருபந்தியில்சேர்ந்து சாப்பிடும்பிராம்மணனுக்குச் சாஸ்திரப்படி பாவமுண்டாகிறது. அவ னுக்கு முன்சொன்னபிராயச்சித்தந்தான் பரிகாரமாகிறது. பிராம்ம ணன் வைஶ்யர்களுடன் ஒருபந்தியில் புஜித்தால் மேற்சொன்ன பிரா யச்சித்தம் மூன்றுநாள்செய்வதனுல் அந்தப்பாவத்தினின்றும் விடு படுவான். க்ஷத்திரியர்களுடன் ஒருபந்தியில் சாப்பிடும்பிராம்மணன் [1] வஸ்திரங்களுடன் ஸ்நானம்செய்வதனுல் அந்தப்பாவத்தினின்று விடுபடுவான். தகாதவர்களுடன்புஜிப்பது சூத்திரனுக்குக் குலத்தை யும் வைஶ்யனுக்குப்பசுக்களையும் பந்துக்களையும் க்ஷத்திரியனுக்கு ஐஶ்வரியத்தையும் பிராம்மணனுக்கு ப்ரம்மதேஜஸையும் அழிக்கும். அதற்குப்பிராயச்சித்தமாக ஸாவித்ரம் ரைவதம்என்னும் இஷ்டிகள் கூஷ்மாண்டஹோமம் அகமர்ஷணஜபம்ஆகிய சாந்திகளைச்செய்வத னுல் அந்தப்பாவத்தினின்று விடுபடுவான். ஒருவர் ஒருவருடைய மிச்சிலைஉண்பதும் அப்படியே. கோரோசனை, அறுகம்புல், மஞ்சள், சந்தனமுதலிய மங்களகரமான பூச்சுத்திரவியங்கள் இவற்றில் ஒரு வர் மிச்சத்தை மற்றொருவர் உபயோகிக்கலாம். இதில் சந்தேகமில்லை'' என்றார்.

இருநூறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தவத்தினுலும் தானத்தினுலும் தர்மத்தினுலும் மேலுலகம்பெற்றவர்கள்.)

யுதிஷ்டிரர், ''பாரதரே! பிதாமஹரே! தானம்செய்துகொண் டும் தவம்செய்துகொண்டுமிருக்கவேண்டுமென்றும்சொன்னீர். [2]பூமி

1 எல்லாவஸ்திரங்களையும்நனைத்து ஸ்நானம்செய்வது.

2 'தானம் தவம் இவைகளில்எது சிறந்தது?' என்பது பழையஉரை.

யில் இவை எப்படிப்பட்டவை என்பதைச்சொல்லி இந்த என்மனத் துயரத்தைஒழிக்கவேண்டும்'' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

''தவத்தினால்ஆத்மசுத்திபெற்ற எந்தத்தர்மிஷ்டர்களும் தானங்களையும்புண்ணியங்களையும் விடாமற்செய்தஎந்தஅரசர்களும் புண்ணியலோகங்களை நிச்சயமாக அடைந்தனரோ அவர்களைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். அரசனே! எல்லாராலும் பூஜிக்கப்பெற்ற ஆத்ரேயரென்பவர் சிஷ்யர்களுக்கு நிர்க்குணப்ரம்மத்தை உபதேசித்து எல்லாவற்றிலும்சிறந்தஉலகங்களை அடைந்தார். உசீனரன்மைந்தனான சிபிசக்ரவர்த்தி தன்அன்புள்ளபுத்திரனுடையஉயிரை ப்ராம்மணனுக்கு உபகாரமாகக்கொடுத்து இவ்வுலகத்திலிருந்து ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றான். ப்ரதர்த்தனனென்னும்காசிராஜன் ப்ராம்மணனுக்குத் தன்புத்திரனைக்கொடுத்து இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் ஒப்பற்றபுகழை அடைந்திருக்கிறான். ஸங்கிருதியின்புத்திரனான ரந்திதேவன் மகாத்மாவானவஸிஷ்டருக்குச்சாஸ்திரப்பிரகாரம்அர்க்கியத்தைக்கொடுத்துச் சிறந்தலோகங்களை அடைந்தான். தேவாவ்ருதன் என்னுமரசன் நூறுகம்பிகளுள்ளதும் பொன்மயமும் அழகியதுமான சிறந்தகுடையை யாகத்தில் பிராம்மணனுக்குக்கொடுத்து ஸ்வர்க்கம் போனான். மகிமைபொருந்திய அம்பரீஷன் அளவற்றமகிமையுள்ள பிராம்மணனுக்கு ராஜ்யத்தையெல்லாம்கொடுத்துத் தேவலோகத்தை அடைந்தான். சூரியகுமாரனான கர்ணன் தன்னுடைய திவ்யகுண்டலத்தையும், ஜனமேஜயன் வாகனத்தையும்பசுக்களையும்,பிராம்மணர்களுக்குக்கொடுத்து உயர்ந்தலோகங்களை அடைந்தனர். வ்ருஷாதர்ப்பியென்னும்ராஜரிஷி பலவகைரத்தினங்களையும் அழகானவீடுகளையும் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்து ஸ்வர்க்கம்போனான். விதர்ப்ப தேசத்தரசனானநிமி ராஜ்யத்தையும் கன்னிகையையும் மஹாத்மாவான அகஸ்தியருக்குக்கொடுத்துப் புத்திரர்களோடும் பந்துக்களோடும் பசுக்களோடும் ஸ்வர்க்கம்போனான். பெரும்புகழ்பெற்ற பரசுராமர் பிராம்மணருக்குப் பூமிதானம்செய்து மனத்திற்குமெட்டாத அழிவில்லாதஉலகங்களை அடைந்தார். மேகத்திற்கதிபதியான இந்திரன் மழைபெய்யாமலிருந்தபோது, வஸிஷ்டர் எல்லாப்பிராணிகளையும் பிழைப்பித்தார்; அதனால், அழிவில்லாத ஸ்தானத்தை அடைந்தார். தசரதபுத்திரரானராமர் அநேகயாகங்களில் திரவியங்களையளித்து உலகத்தில் பெரும்புகழ்பெற்றுஅழிவில்லாதஉலகங்களை அடைந்தார். கக்ஷஸேனனென்னும்ராஜரிஷி மஹாத்மாவானவஸிஷ்டருக்கு

அவர்கொடுத்தபொருளைச் சரியாகஒப்பித்ததனால் மிகப்பெரியபுகழ் பெற்றான். கரந்தமனுடையபேரனும் அவிக்ஷித்தின்புதல்வனுமாகிய மருத்தன் அங்கிரஸ்முனிவருக்குக் கன்யாதானம்செய்து ஸ்வர்க்கம் சென்றான். பாஞ்சாலதேசத்தரசனும் தர்மிஷ்டரிற்சிறந்தவனுமாகிய பிரம்மதத்தனென்னுமரசன் சங்கநிதியைக்கொடுத்துச்சிறந்தகதியை அடைந்தான். மித்திரஸஹனென்னுமரசன்அன்புள்ளமனைவியானமத யந்தியை மஹாத்மாவான வஸிஷ்டருக்குக்கொடுத்து ஸ்வர்க்கமடைந் தான். மனுவின்புத்திரனான ஸுத்யும்னன் மஹாத்மாவான லிகிதருக் குத் தர்மமாகத் தண்டத்தைச்செய்ததனால் உயர்ந்தலோகங்களை அடைந்தான். பெரும்புகழ்பெற்ற ஸஹஸ்ரசித்யனென்னும் ராஜரிஷி பிரியமானஉயிரைப் பிராம்மணனுக்காகவிட்டுச் சிறந்தலோகங்களை அடைந்தான். சதத்யும்னனென்னுமரசன் வேண்டினவையெல்லாம் நிரம்பினபொன்மாளிகையைமௌத்கல்யருக்குக்கொடுத்து ஸ்வர்க்கம் போனான். முன்னே, ஸுமன்யுவென்பவன் மலைகள்போன்றஅன்னங் கள்பக்ஷணங்களின்குவியல்களைச்சாண்டில்யருக்குக்கொடுத்துமேலு லகமடைந்தான். த்யுதிமானென்றுபெயர்பெற்றவனும் சிறந்தபராக் கிரமமுள்ளவனுமான சால்வதேசத்தரசன் ரிசீகருக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துச் சிறந்தலோகங்களை அடைந்தான். மதிராச்வனென்னும் ராஜரிஷி ஸுமத்யமையென்னும் கன்னிகையை ஹிரண்யஹஸ்தருக் குக்கொடுத்துத் தேவர்கள்வஸிக்கும் லோகங்களுக்குப் போனான். பிரபுவானரோமபாதனென்னும்ராஜரிஷி சாந்தையென்னும்பெண்ணை ரிசியசிருங்கருக்குக்கொடுத்து விரும்பினபலன்களையெல்லாம் மிகுதி யாகப்பெற்றான். பகீரதனென்னும்ராஜரிஷி ஹம்ஸிஎன்னும் புகழ் பெற்றகன்னிகையைக் கௌத்ஸருக்குக்கொடுத்து அதனால் அழிவில் லாதலோகங்களை அடைந்தான். பகீரதனென்னுமரசன் லக்ஷம்பசுக் களைக் கன்றுகளோடு கோகலருக்குக்கொடுத்துச் சிறந்தலோகங்களை அடைந்தான். யுதிஷ்டிர! இவர்களும் மற்றுமநேகர்களும் தானத் தினாலும் தவத்தினாலும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போயும் அடிக்கடி திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கின்றனர். எந்தக்கிருகஸ்தர்கள் தானத்தினா லும் தவத்தினாலும் லோகத்தைஜயித்தனரோ அவர்களின்கீர்த்தி பூமியுள்ளவரையில் நிலைபெற்றிருக்கும். யுதிஷ்டிர! பெரியோர்களின் இந்தச்சரித்திரத்தை நான் சொன்னேன். தானத்தினாலும் யாகத்தி னாலும் ஸந்ததியையுண்டுபண்ணினதினாலும் இவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தனர். கௌரவர்களுக்குத்தலைவனே! தானங்கொடுத்தபிற கும் எப்போதும் தானத்தையும் யாகத்தையும் செய்விப்பதற்கும்

தர்மத்தைவிருத்திசெய்வதற்கும் உனக்கு எண்ணமிருக்கவேண்டும். ராஜஶ்ரேஷ்டனே! உனக்கு இன்னும் எந்தவிஷயத்தில் ஸந்தேகமுண்டாகுமோ அதனை நாளைக்காலையில் சொல்லுவேன். ஸந்தியா காலம் வந்துவிட்டது"என்றார்.

இருநாற்றேராவது அத்யாயம்.

தா ன த ர் ம ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)



(ஐந்துவகைத் தானங்கள்.)

யுதிஷ்டிரர், "ஐயா! வ்ரதமும் பராக்கிரமமும் தவறாதவரே சிறந்ததானத்தினாலும் தவத்தினாலும் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்த அரசர்களைப்பற்றி உம்மிடம் கேட்டுக்கொண்டேன். தர்மிஷ்டர்களிற்சிறந்தவரே! இந்தத்தர்மங்களைமட்டும் கேட்கவிரும்புகிறேன். கொடுக்க வேண்டியதானங்கள் எத்தனைவகை? அவற்றினால்கிடைக்கும் பலன்கள் யாவை? தர்மத்தோடுசேர்ந்ததானம் யாருக்கு எப்படிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைக்கப்படுகிறது? எந்தக்காரணங்களினால் எத்தனைவகைத் தானமுண்டு? தெளிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பாரதனே! குந்திபுத்ரனே! குற்றமற்றவனே! எல்லாவர்ணங்களும் தானம்கொடுப்பது எப்படியென்பதைப்பற்றித் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! தர்மம் அர்த்தம் பயம் காமம் தயைஇவ்வைந்து காரணங்கள்பற்றித் தானமும் ஐந்துவகையென்று அறியவேண்டும். 'இங்கும் [1]புகழையடையலாம்; மறுமையிலும் சிறந்தஸுகம்பெறலாம்' என்றுநினைத்துப் பொறாமையைவிட்டு பிராம்மணர்களுக்குத் தானம்கொடுக்கவேண்டும். யாசிப்பவர்கள் [2] 'இவன் நமக்குக் கொடுக்கிறான்; கொடுப்பான்; அல்லது, கொடுத்தான்' என்று சொல்வதைக்கேட்டுக்கொண்டே பின்னும் கேட்பவர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுக்கவேண்டும். யாசிப்பவனுக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுக்கலாம். [3]'நான் இவனைச்சேர்ந்தவனல்லேன் இவன் என்னைச்சேர்ந்தவனல்லன். ஆனால், இவன் அவமானிக்கப்பட்டால் தீங்குசெய்வான்' என்று பயத்தினாலேயே தெரிந்தவன் மூடனுக்கும் அவசியம் கொடுக்கவேண்டும். [4]'இவன் எனக்குவேண்

1 இது தர்மதானம். 2 இது அர்த்ததானம்.

3 இது பயதானம். 4 இது காமதானம்.

டினவன்; நான் இவனுக்கு வேண்டினவன்' என்றுபார்த்துப் புத்தி சாலியானவன் ஸ்நேகிதனுக்கு ஸந்தோஷமாகவும் வெறுப்பில்லா மலும் கொடுக்கவேண்டும். [1]'இவன்ஏழை; யாசிக்கிறான்; சிறிது கொடுத்தாலும் திருப்தியடைவான்' என்று தயையினால் ஏழைக் குக் கொடுக்கவேண்டும். இப்படி ஐந்துவகைத்தானங்கள் புண்ணி யத்தையும் புகழையும்விருத்திசெய்பவை. இயன்றவரையில் கொடுக்க வேண்டுமென்று பிரம்மதேவர் சொல்லியிருக்கிறார்'' என்றார்.

இருநூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தர்மபுத்ரர் திரும்பவும் பீஷ்மரிடம் தர்மங்கேட்டாரென்று வைசம்பாயனர் ஜநமேஜயருக்குச் சொல்லியது.)

சிறந்தசொற்களினால் உபதேசித்துநின்ற பீஷ்மரிடம் சிறந்த புத்தியுள்ளயுதிஷ்டிரர் இன்னும்உபதேசங்கேட்கவிரும்பி அன்புடன் பேசலானார்'' என்று வைசம்பாயனர்சொல்ல, ஜநமேஜயர், "பிரம்ம ரிஷியே! மரணகாலத்திற்குட்பட்டிருந்த பீஷ்மரிடத்தில் என்பிதா மஹரான தர்மராஜர் ஸபையிலுள்ள எல்லாருக்கும்வேண்டினதும் இம்மைமறுமை இரண்டுஉலகங்களுக்கும் உபயோகமும் சிறந்தபுரு ஷார்த்தத்தைத்தருவதுமான என்னவிஷயத்தை அப்போது கேட் டார்? சிறந்தஜ்ஞானமுள்ளவரே! அதனை எனக்குச்சொல்லும். எனக் குக் கேட்கவிருப்பமிருக்கிறது'' என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார். "மஹாராஜரே! அந்தக்காலத்தில் குந்திபுத்திரரும் அரசருமான யுதிஷ்டிரர்கேட்ட தர்மஸங்கிரஹத்தைத் திரும்பவும் கேளும். அஜாதசத்துருவானவர், சரதல்பத்திலிருக்கும்பீஷ்மரைப் பார்த்து எல்லாஅரசர்களுமிருக்கையில் மனத்தில்அன்போடு திரும் பவும் பேசலானார். "சிறந்தஜ்ஞானமுள்ளவரே! பிதாமஹரே! எல் லாச்சாஸ்திரங்களும் தெரிந்தவரே! எனக்குத் தெரியவேண்டிய விஷ யம் இருப்பதால் நான் பேசுகிறேன். என்சொல்லைக் கேட்கவேண் டும். எல்லாப்பிராணிகளின் தாரதம்யங்களையும்அறிந்தவரும் எல் லாப்பிராணிகளிடத்திலும் தயையுள்ளவரும் மிருதியானகேள்விகளி னால் ஸந்தோஷமடைந்தவருமான நீர்தாம் நமதுகுலத்திற்சிறந்தவர். உம்மைப்போன்றஞானமுள்ளவர் இவ்வுலகத்தில் இப்போது கிடைப்

---

[1] இது காருண்யதானம்.

பது அரிது. பிரபுவே! நீர் பெரியவராயிருப்பதனால் நாங்கள் பாக்கியம்பெற்றோம். நமக்குக் குலத்தோரும் சுற்றத்தவரும் கிடைக்காமலிருக்கும்காலம் இப்போதே வந்துவிட்டது. புருஷஶ்ரேஷ்டரே! உம்மைவிடவேறுயாரும் உபதேசிப்பவரில்லை. பாரதரே! ஆதலால் தர்மார்த்தங்களடங்கியதும் பின்னுக்குநன்மையயப்பதும் புதிதும் சிறந்ததுமானசொல்லைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். ஸ்ரீமானான இந்த நாராயணர் எல்லாஅரசர்களினெதிரிலும் கௌரவத்தோடும் ஸ்நேகத்தோடும் உம்மிடம் காத்திருக்கிறார். குற்றமற்றவரே! கௌரவரே! என்னையும் என்ஸகோதரர்களையும் அனுக்கிரகிக்க விருப்பம் உமக்கிருக்குமானால் இந்தக்கிருஷ்ணனுக்கும் எங்களுக்கும் அரசர்களுக்கும், முன்னிலையில் கேட்பவருக்கு மிக்கஇதமான ஒருபழையஇதிஹாஸத்தை நான்விரும்புவதற்காக என்மேலுள்ள அன்பினால் சொல்லக்கடவீர்" என்றார். அவருடையசொல்லைக்கேட்டு அன்பினால் நெகிழ்ச்சியுற்ற பீஷ்மர் அவரைக் கண்ணினால்குடிப்பவர்போலப் பார்த்து, "ராஜனே! முன்நடந்ததும் ஆதிகாலந்தொடங்கிவந்ததுமாகிய ஓர் இதிஹாஸத்தைக்கேள்" என்றுசொன்னார். பீஷ்மர் இவ்வளவுவரையிலும் சொல்லி வாஸுதேவரைத் தலைவணங்கி நமஸ்கரித்தபின், திரும்பவும் தர்மராஜரைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்.

இருநூற்றுமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(கிருஷ்ணன் முகத்திலுண்டான அக்நிமலையைஎரித்ததும், கிருஷ்ணன் அம்மலையைச் செழிக்கச்செய்ததும், அதன்காரணத்தை ரிஷிகளுக்குச் சொல்லியதும்.)

"லக்ஷ்மிக்கிருப்பிடமானவரும் சிறந்தகைகளுள்ளவருமான இந்தநாராயணராகிய கிருஷ்ணபகவான் முன்னர்ப் புத்திரனுக்காக வ்ரதம்செய்யக்கருதிப் பன்னிரண்டுவருஷம் தீக்ஷைஎடுத்துக்கொண்டார். வ்ரததீக்ஷைபெற்றுக்கொண்டவரான கேசவரைப்பார்ப்பதற்காக மஹரிஷிகள் வந்தனர். அரசர்க்கரசே! நாரதர், பர்வதர், வ்யாஸர், தேவலர், காஶ்யபர், ஹஸ்திகாஶ்யபர், ஜமதக்நி, தௌம்யர், வால்மீகி இம்மஹாத்மாக்களும் ஸத்தியத்தையே முக்கியமான வ்ரதமாகக்கொண்ட இன்னும்அநேகதவஸித்திபெற்றவரனைவரும் பிரம்ம

ஜ்ஞானிகளான குற்றமற்றசிஷ்யர்களால் பின்செல்லப்பெற்றுத் தம் மேல்அன்புள்ள கிருஷ்ணனை ஸேவித்தனர். வாஸுதேவரும் தம்மி டம்வந்த அவர்களை அன்புடன் அழைத்து மனமகிழ்ந்து அவர்களைக் கௌரவிப்பதற்காக அவர்களுக்குத் தேவதாபூஜைக்குச்சமமான அதிதிஸத்காரத்தை க்ஷத்திரியகுலத்திற்குத் தகுதியாகச் செய்தார். குற்றமற்றவனே! அப்போது, அவர் செய்த பூஜையினால் ஸந் தோஷமும் அன்புமுள்ளரிஷிகள் ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்த பிறகு, ஒருவருக்கொருவர் அழகியசிறந்தஸம்பாஷணைகள் நடந்தன. ஸர்வ வியாபியான நாராயணருடையஅநுக்கிரகத்தினாலேயே அந்தஸம்பா ஷணைகளைச் சொல்வேன். அப்போது, அவரே விரதம்எடுத்துக் கொண்டதில் ரிஷிகள் ஆச்சர்யமடைந்தனர். அதனைப்பற்றித்தான் மஹாத்மாவும் வ்ருஷபக்கொடியுடையவருமான பரமசிவனுடைய மகிமை வெளிப்பட்டது. அப்போது, உமாதேவியானவள் மஹா தேவரிடம் ஸந்தேகங்களைக் கேட்டாள். அவர் அவளுக்குச் சந்தோஷமுண்டாக்குவதற்காக அவற்றையெல்லாம் சொன்னார். அப்பா! உமைக்கும் பரமசிவனுக்கும்நடந்த அழகான ஸம்பா ஷணையைக் கேள். அப்பா! வர்ணாச்ரமதர்மங்களும் ரிஷிதர்மங்கள் அனைத்தும் பூர்ணமானராஜதர்மங்களும் சிறந்தவையான கிருஹஸ்த தர்மங்களும் புண்ணியபாபகர்மங்களின்முடிவுகளும் பலன்களும் பல வகைத்தேவரகஸ்யங்களும் தானதர்மங்களைப்பற்றினவிதிகளும்அந்த ஸம்பாஷணத்தில் சொல்லப்பட்டன. யமநியமங்களின்முறையும் யம லோகத்தின்வகையும் ஸ்வர்க்கலோகம் ப்ராணமோக்ஷம் இவற்றின் வழிகளும் தீர்த்தயாத்திரைமுழுதும் மோக்ஷதர்மத்தின்முறையும் ஸாங்கியயோகங்களும் அந்த ஸம்பாஷணத்தில் சொல்லப்பட்டன. தேவியானவள் தானாகவே ஸ்திரீதர்மத்தை ஈச்வரருக்குச் சொன் னாள். அப்பா! உமாதேவி ஸந்தேகங்கள்கேட்ட அந்தஸந்தர்ப்பத்தில் இதுமுதலானநல்லவிஷயங்களெல்லாம் ஏற்பட்டன. பொருளையும் புகழையும் ஆயுளையும் புண்ணியத்தையும் மனோதேகங்களின்வன்மை யையும்பயக்கும் மிக்கஅநுகூலமான இந்தச்சிறந்தகதையை நான் சொல்லுகிறேன்; கேள். விருத்தியாகவிரும்புகிறவன் மிக்கமங்கள மும் பரிசுத்தமுமானஇந்தஇதிஹாஸத்தைத் தினந்தோறும் காலை மாலைகளில் நன்றாகக் கேட்கவேண்டும். அப்போது வ்ரதம்செய்து வருந்தினகிருஷ்ணபகவானுடைய முகத்திலிருந்து காண்பதற்கு ஆச் சரியமான அக்நி புறப்பட்டது. ரிஷிகளனைவரும் பார்த்திருக்கும் போதே பிரபுவின்முகத்தினின்றுவெளிப்பட்ட அந்தப்பெரியஅக்நி

யிலுல் மான்கள், பக்ஷிகளின்கூட்டங்கள் நிரம்பினதும் துஷ்டமிருகங் களால் பயங்கரமும் மரங்களும் புதர்களும் கொடிகளும் அடர்ந்தது மான சிறந்தமலை எரிக்கவும் அழிக்கவும்பட்டுப் பார்க்கப்பரிதாபகர மாயிற்று. திரும்பவும் குளிர்ந்தமனமுள்ளகிருஷ்ணனுல் பார்க்கப் பட்டவுடன், அம்மலை விரைவில் மரங்களும் காடுகளும் பூத்தும் மணங்களித்திருக்கும்சித்தசாரணர்களின்கூட்டங்களிலுல்விளங்கியும் மதயானைகளும் பலவகைப்பக்ஷிகளும் பொருந்தியுமிருந்தது. அது எல்லாருக்கும் மிக்கஅற்புதமும் சிந்தைக்கெட்டாததுமாயிருந்தது. அதனைக்கண்டு ரிஷிக்கூட்டத்தாரனைவரும் ஆச்சரியத்திற்குமிகவும் வசப்பட்டு மயிர்பொடித்துப் பயத்திலுல் கண்கள்கலங்கி நல்லதோ கெட்டதோ ஒன்றும்பேசாமலிருந்தனர். பிறகு, தாமரைக்கண்ண ரும் பகவானுமாகியநாராயணர், ரிஷிக்கூட்டம் ஆச்சரியப்பட்டபோது அவர்களைநோக்கி, 'இந்தரிஷிக்கூட்டத்தில் மிக்கஅதிகமானஆச்சர்யம் எதற்காகஉண்டாயிற்று? என்னுல் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் எல்லாந் தெரிந்தவர்களுமாகியரிஷிகள் என்னுடைய இந்தச்சந்தேகத்திற்குச் சரியானநிச்சயத்தைச்சொல்லவேண்டும்'என்றுமதுரமாகக்கேட்டார். கிருஷ்ணனுடைய சொல்லைக்கேட்டரிஷிகள் அவரைத்துதிக்கத்தொ டங்கினர். 'நீரே உலகங்களைப் படைப்பவர். நீரே அவற்றை அழிப்ப வர். குளிர்ச்சியும் நீரே. வெப்பமும் நீரே. ஸத்யமும் நீரே. யாகமும் நீரே. நீர்தாம் ஆதி. நீர்தாம் அந்தம். உம்மைவிடவேறு ஒன்றும் இல்லை. புருஷோத்தமரே! ஜங்கமஸ்தாவரங்களனைத்தும் நீர்தாம். ஸ்வாமி! இவ்வுலகமென்னும்சக்கரம் முழுவதும் உம்மைஆதாரமாகப் பற்றிச்சுழல்கிறது. உமதுமுகத்தினின்று அக்நிஉண்டானதைப்பற்றி நீர்தாம் சொல்லத்தகும். மதுஸூதனரே! இதுதான் எங்களுக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கிற்று. புருஷோத்தமரே! இதைச்சொன் னுல் நாங்கள் பயந்தீர்ந்தவர்களாவோம். உமக்குஇஷ்டமிருந்தால் சொல்லலாம். நாங்கள் கட்டளையிடுவது ஏது?' என்றுசொல்லினர். ஸ்ரீபகவான், 'ரிஷிஶ்ரேஷ்டர்களே! உலகத்தின்நன்மைக்காக நீங்கள் எக்காலமும்தவஞ்செய்துவருகிறீர்கள். ஆதலால், உலகங்களின்நன்மை யாகிய ரகஸ்யத்தை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேட்கவேண்டும். உலகங்களுக்கு வேண்டாதவனும் உலகங்களையழிப்பவனும் மாயை யிலும்அஸ்த்ரங்களிலும்ஸமர்த்தனும் பலத்திலுல்கொழுத்தவனுமா கியசம்பரனென்னும் ஓர்அஸுரன்இப்போதிருந்தான். உலகங்களின் நன்மையைக்கருதி அவன் என்னுல் கட்டப்பட்டான். என்னுடைய புத்திரனுல் அவனுக்கு வதம்நேரிடுவதைக் கண்டேன். அதனுல்,

வ்ரதங்கள்செய்து எனக்குச்சமமான புத்திரனையுண்டாக்கநினைத்துப் புத்திரனைச்சிருஷ்டிப்பதற்காகவே வனம்வந்தேன். இவ்வாறு வ்ரதம்செய்யும்என்னுடைய தவத்தின்உக்கிரத்தினால் என்தேகத்திலிருக்கும்ஸாரமாகியஉஷ்ணமானது அக்னியாகிவெளிப்பட்டது. அது வெளிப்பட்டவுடன், ஒருநொடியில் பிரம்மதேவரைப் பார்க்கப்போயிற்று. அனங்கனென்னப்படும் மன்மதன் பிரம்மதேவரால் எனக்குப் புத்திரனாகச் செய்யப்பட்டான். அவன் அவரால் அனுப்பப்பட்டுத் திரும்பவும் என்னிடத்திற்கே வந்தான். இவ்வாறு, என்விஷ்ணுசக்தியானது என்முகத்திலிருந்து வெளிப்பட்டது. அந்தஅக்நியினால் எதிரிலிருக்கும் இம்மலை அழிக்கப்பட்டது. அந்தமலை எரிந்துபோனதைக்கண்டு குளிர்ந்தஎண்ணத்துடன் நான்பார்த்தவுடன், அம்மலை திரும்பவும் முன்போலாயிற்று. இந்த ரஹஸ்யத்தைச் சரியாகவும் சுருக்கமாகவும் உங்களுக்குச்சொன்னேன். ரிஷிகளே! அதனாலேதான், உங்களுக்குத் துயரமும் வியப்புமுண்டாயின' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு ரிஷிகளுக்குச்சொன்னபிறகு, மறுபடியும் அவர்களைப்பார்த்துக் கேட்கத்தொடங்கினார்.

இருநூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(நல்லவிஷயத்தைச் சொல்லும்படி கிருஷ்ணன் கேட்டதும், நாரதர் உமாமஹேச்வர ஸம்வாதத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதும்.)

'உங்களைப்பார்த்ததனால் எனக்கு ஸந்தோஷம் அதிகமாயிற்று. நீங்களனைவரும் தவஸித்திபெற்றவர்கள்; திவ்யஜ்ஞானமுள்ளவர்கள்; எல்லாஉலகங்களுக்கும் போகத்தக்கவர்கள்; சாஸ்திரஜ்ஞானத்தாலும் ஆத்மஜ்ஞானத்தாலும் பரிசுத்தராயிருப்பவர்கள்; உலகங்களின்உற்பத்தியையும் முடிவையும் அறிந்தவர்கள்; பாவங்களை உதறினவர்கள். ஆதலால், உலகங்களில்ஆச்சரியமானது ஏதாவதொன்று உங்களால் காணவாவது கேட்கவாவதுபட்டிருந்தால் அதனைஎனக்கு நீங்கள்சொல்லவேண்டும். தவத்தினால்பரிசுத்தமான மனமுள்ளநீங்கள் எதைச்சொன்னாலும் அது அமிருதம்போலிருக்கும். சொல்லமுதத்தைக் கேட்பதில் எனக்கு ஆவலிருக்கிறது. விருப்பும் வெறுப்புமற்றவர்களும் எப்போதும் ஸத்தியமேபேசுகிறவர்களுமான

ஸாதுக்களின்சொல் நம்பத்தக்கதாயும் செவிக்கினியதாயுமிருக்கும் ஆதலால், உங்களுடையசேர்க்கை எனக்குப் பயன்படட்டும். அதனை நீங்கள் வீணாக்கலாகாது. ஆதலால், உங்களுடையதரிசனம் எனக்கு ஸபலமாகவேண்டும். பெரியோர்களின்முகத்தினின்றுவெளிப்பட்ட அந்தவிஷயத்தை நான் என்புத்தியையும்கலந்து மனிதர்களுடைய புத்தி விருத்தியடையும்படி ஸபைகளில் சொல்லுவேன். நான்சொன்னதையும் மற்றவர்கள் பெருகச்செய்வர்; சிலர் கொண்டாடுவர். மற்றும்சிலபெரியோர் என்னிடத்திலுள்ள வாத்ஸல்யத்தினால் என்னைச் சிலாகிப்பர்' என்றுசொன்னார். ஜனார்த்தனர் இவ்வாறு தாம்கேட்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, மஹரிஷிகள் அவரைப்பார்த்து வரிசையாகக் கரங்களைக்குவித்து வாக்கினால் பின்வருமாறு சொல்லலானார்கள். 'வரங்கொடுப்பவரே! நீர் உமதுவாக்கினால் எங்களை இவ்வாறு சொல்வது தகாது. நாங்கள்எல்லாரும் உமதுகட்டளையை எதிர்பார்த்திருப்பவர்கள். எங்கள்தவமெல்லாம் உம்மால்நடப்பது. கேசவரே! எங்களை நீர் இப்படிப்பூஜிப்பதும் நியாயமன்று. உம்மைவிட வேறுஒருவனையும் நாங்கள் அறியவில்லை. ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் எவ்வுலகத்திலும் உமதல்லாததுஒன்றையும் நாங்கள் காணவில்லை. எல்லாம் உம்மால்வியாபிக்கப்பட்டது. தேவரே! உம்மிடத்தில்சொல்வதற்கு ஒன்றும்எங்களுக்குத்தெரியாது' என்றனர். இவ்வாறுசொல்லப்பட்டகேசவர், புன்னகையுடன் அவர்களைப்பார்த்து, 'ரிஷிஶ்ரேஷ்டர்களே! நான் இப்போது மானிடஜன்மத்திலிருப்பவன். சிறந்ததவமுள்ளவர்களே! ஆதலால், மானிடரைப்போலவே எனக்குச் சக்தியிருப்பதாக அறியுங்கள். உங்களால்சொல்லப்படுவது எனக்குப் புதிதுபோலவேஇருக்கும்' என்றுசொன்னார். மஹாத்மாவான அவர் இவ்வாறுசொல்ல, ரிஷிகளனைவரும் அவருடைய ஆஜ்ஞைக்குள்பட்டனர். பிறகு, புத்திமான்களான ரிஷிக்கூட்டத்தாரனைவரும் திவ்யஜ்ஞானமுள்ள நாரதரைத்தாம் கேசவர்கேள்விக்கு மறுமொழிகூறத் திறமையுள்ளவரென்று புத்தியில் நிச்சயித்தனர். 'இந்நாரதரிஷி உக்கிரமானதவமுள்ளவர்; வாஸுதேவருக்கு மிக்க அன்பர்; பழையசரித்திரங்கள் தெரிந்தவர்; சிறந்தவாக்குள்ளவர்' என்னும் இக்காரணங்கள்பற்றி நாரதரையே நிச்சயித்தனர். எல்லாரும் அவரையே அதற்குத்தக்கவராகஏற்படுத்தி அவரைப்பார்த்து, 'நீர் தீர்த்தயாத்திரைக்காக ஸஞ்சரிக்கும்போது ஹிமயமலையில் ஓர்ஆச்சர்யம் கண்டீரன்றோ? அது கேட்பவர்களுக்கு மிகப்பிரியமாயிருக்கும். ஆதலால், எல்லாருடையவிருப்பத்திற்காகவும் அதனை ஆதிதொடங்கி

றொன்றும்விடாமல் எல்லாவற்றையும் இந்தக்கிருஷ்ணனுடையஸந்தோஷத்திற்காகச் சொல்லக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். எல்லாரிஷிகளாலும் அவ்வாறு தூண்டப்பட்டநாரதர், அப்போது எல்லாலோகங்களுக்கும் நன்மைசெய்யும் விஷ்ணுவானவாஸுதேவரைத் தலைவணங்கி அவரைப்பார்த்துப் பேசத்தொடங்கினார். அப்போது, நாராயணருக்குநண்பரும் பேசுகிறவரிற்சிறந்தவருமான நாரதர் பரமேசுவரருக்குப் பார்வதியுடன் நடந்த ஸம்பாஷணத்தைச் சொல்லலானார்.

இருநூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பார்வதி பரமேச்வரருடைய கண்களைப்பொத்தியதனால் அவருக்குமூன்றாவது கண் உண்டானதும், அதனால் இமயமலை எரிக்கப்பட்டுத் திரும்பவும் செழிப்பிக்கப்பட்டதும், உமாமஹேச்வர ஸம்வாதத்தில் ஈசுவரர் அம்மலையெரிக்கப்பட்ட காரணங் கூறியதும்.)

நாரதர், 'பகவானே! நான் தீர்த்தயாத்திரைக்காக எப்போதும் போல ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஆச்சரியமாக விளங்குவதும், பலவகைவிருக்ஷங்களுள்ளதும், பலவகைப்பக்ஷிக்கூட்டங்களால் சூழப்பட்டதும், பலவகையானரத்தினக்குவியல்கள்நிரம்பினதும், பலவகைப்பொருள்களுள்ளதும், உயர்ந்தசந்தனமரங்களுள்ளதும்,உயர்ந்ததூபங்களின்வாஸனையுள்ளதும், உயர்ந்தமலர்கள்இறைக்கப்பட்டதும், உயர்ந்தமணங்கமழ்வதும், ஸித்தசாரணர்களின் கூட்டங்களினாலும் அனேகபூதங்களின் கூட்டங்களினாலும் சிறந்த அப்ஸரஸுகளாலும் நாகர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் நெருங்கினதும், மிருதங்கங்களும் முரசங்களும் சங்கங்களும் வீணைகளும்ஒலிப்பதும், ஸிம்மங்கள் புலிகள் பாம்புகள் மான்கள் பூனைகள் கழுதைகள் ஒட்டகங்கள் சிறுத்தைகள் யானைகள் கோட்டான்கள் பருந்துகள் காக்கைகள் கழுகுகள் இவற்றின்முகங்களோடும் பயங்கரமான பற்பல உருவங்களோடும் விகாரரூபங்களோடுமிருக்கும்சிவகணங்களைச்சேர்ந்த பூதங்கள் எங்கும் மிகவும் கூவிக்கொண்டும் கூத்தாடிக்கொண்டுமிருப்பதும், அனேகநூறுராக்ஷஸர்களால் அடையப்பட்டுப் பார்க்கமுடியாமல் பயங்கரமாயிருப்பதுமான இமயமலையிலுள்ள தேவவனத்தைக் கண்டேன். அந்தவனத்தில் அப்ஸரஸுகள் கூத்தாடுவதும், தேவ

கந்தர்வர்களின்ஸங்கீதமுள்ளதும், மழைக்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் மேகக்கூட்டங்களின் முழக்கமுள்ளதும், அனேகமயில்கள் சப்திப்பதும், யானைக்கூட்டங்கள்நிரம்பினதும், வஸந்தகாலத்தின் ஆரம்பத்தில்வண்டுகள்பாடுவதும், [1] கிரௌஞ்சம் குரரம் ஸாரஸம் சகோரம் குயில்கள் இவை மதத்துடன்சப்தித்துக்கொண்டு நிரம்பியிருப்பதும், உயர்ந்தஇடமாகவும் மிக்கபயங்கரமாகவும் பிரகாசிப்பதுமான சிவஸபையைக் கண்டேன். அது தர்மதேவதைக்கும் தர்மமுள்ள ஜனங்களுக்கும்மட்டும் பார்க்கக்கூடியது. ஜிதேந்திரியர்களான ஸித்தர்களும்சூரியகிரணங்களில்ஸஞ்சரிக்கும் விச்வேதேவர்களும் ஆங்காங்கு வந்திருந்தனர். தேவர்கள் நாகர்கள் திக்குப்பாலர்கள் அக்நிகள் தேவலோகத்தியபுஷ்பங்கள்நிரம்பினவாயுக்கள் இவர்எல்லாரும் பூமாரிகளை இறைத்துஇறைத்துக்கொண்டு ஆச்சரியரூபத்தோடு அங்கே வருகின்றனர். பத்துத்திசைகளையும் பிரகாசிக்கச்செய்யும் ஜோதிலதைகள் அங்கே ஜ்வலிக்கின்றன. தேவர்களுக்குப்பிரியமான தேவலோகத்தியபக்ஷிகள் ஸந்தோஷத்துடன் நாலுபக்கத்திலும் ஆடிக்கொண்டு கூவுகின்றன. சிறந்தஒளியுள்ளவரும் ரத்தாம்பரங்களை அணிந்தவரும் சிவந்தநிறமுள்ளமீசைதாடிகளும்ஜடையுமுள்ளவரும் பயங்கரரும் தேவவிரோதிகளுக்கும் தம்மிடத்தில் பக்தியில்லாதவருக்கும் பயத்தைச்செய்பவரும் பக்தியுள்ளவருக்குப்பயத்தைப்போக்குபவருமானசங்கரர் புலித்தோலாடையுடுத்து யானைத்தோலை மேலே போர்த்துக்கொண்டு பாம்பை யஜ்ஞோபவீதமாகஅணிந்து கிந்நரர்களும் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் துதிக்கவும் ரிஷிகளும் அப்ஸரஸுகளும்நாலுபுறமும்சூழவும் பொன்தாதுக்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அம்மலைச்சிகரத்தில் கட்டிலில்உட்காருவதுபோலஉட்கார்ந்து விளங்கினர். அங்கே பிரபுவானசங்கரரிருக்குமிடம், தேவர்களும் தானவர்களும்நிரம்பினதும் எல்லாஒளிகளும்சேர்ந்ததும் திக்பாலகர்கள்எல்லாரும்காத்திருப்பதும் மஹாநாகங்கள்நிரம்பி எல்லாருக்கும் மயிர்பொடிக்கச்செய்யும்பயங்கரமானரூபமுள்ளதும் சொல்லுக்கெட்டாததும் வெல்லமுடியாததுமாயிருக்கிறது. அந்தச் சிறந்தசிகரத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் பூதபதியானசிவபெருமானை ரிஷிகளும் பூதக்கூட்டங்களும் தலைவணங்கி நமஸ்கரித்து மிகப்பரிசுத்தமானவாக்குக்களினால் மனத்தைக்கவரும்படி துதித்தனர்; உடனே, பாவங்களிலிருந்து விடுபட்டுத் துயரமற்றவராயினர். வாலகில்யரிஷிகளும்

1 'லோஹிதாங்கதபூஷண:' என்பது வேறுபாடம்; 'சிவந்ததோள்வளைகளையணிந்தவர்' என்பது அதன் பொருள்.

பிரம்மரிஷிகளும் கர்ப்பத்திலிருந்துபிறந்தவரும் பிறவாதவருமான தவஸித்திபெற்றமஹரிஷிகளும் அவ்விடத்தில்தேவஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும்ஈஸ்வரரான அந்தப்பகவானைப் பணிகின்றனர். அந்தநிமிஷத்தில் சிறந்தஉமாதேவியானவள் சிவனுக்குச்சமமாகஆடையுடுத்து அவர் செய்யும்விரதத்தையேசெய்துகொண்டும் பெண்பூதங்களினால்சூழப் பட்டும் எல்லாப்புண்ணியதீர்த்தங்களின் ஜலங்களும் நிரப்பப்பட்ட பொற்கலசத்தை எடுத்துக்கொண்டும் உயர்ந்தவாஸனையையணிந்து கொண்டும் பூமாரிபொழிந்துகொண்டும் எல்லாச்சிறந்தநதிகளாலும் பின்செல்லப்பட்டும் பகவான்பக்கத்தையடைவதற்காக அழகானபுன்னகையுடன் வந்தாள். அந்தப்பார்வதி தேவருக்குந்தேவரான சிவபெருமானருகில்வந்து அவர்மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியையுண்டாக்கக் கருதி அவர்ஸமீபத்தில் பின்புறத்தில்நின்று தன்னுடன்வந்தகூட்டங்களைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் அழகான கைகளினால் அவரதுகண்களைப் பொத்தினாள். உமாதேவியினால் ஈசுவரருடையகண் மறைக்கப்பட்டபோது உலகத்திற்கு மோகமுண்டாயிற்று. பூதங்களுக்குநாதராகிய பரமேஸ்வரர் கண்மூடினபோது, உலகத்தில் சந்திரசூரியர்களும் நக்ஷத்திரங்களும் மறைந்தும் வேதாத்யயனமும் யாகமுமில்லாமலும் இருள்மூடியும் விசனமும் பயமும் நடுக்கமும் உண்டாகிவிட்டன. அப்படி உலகத்தில் இருள்மூடிப் பரபரப்பும் உயிரழிவும்உண்டானபோது ரிஷிகளுக்கும் ஜனங்களுக்கும் ஹாஹாகாரமுண்டாயிற்று. அப்போது அவருடையநெற்றியில் நீண்டதும் பன்னிரண்டுசூரியர்களைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஒளியினால்உலகங்களைப்பிரகாசிக்கச்செய்வதுமானமூன்றாவதுகண் உண்டாயிற்று. பிரளயகாலாக்கினிக்குச்சமமான அந்தநேத்திராக்கினியினால், முன்னின்றஇமயமலை முழுதும் எரிக்கப்பட்டது. மிருகங்களும்பக்ஷிகளும் நிரம்பினதும் வித்தியாதரர்களும் கந்தர்வர்களும்வசிப்பதும் சிறந்த ஓஷதிகள்நிரம்பினதுமான அம்மலை எரிக்கப்படும்போது பார்வதி ஆச்சர்யத்தினால் கண்மலர்ந்தவளானாள். உலகமனைத்தும் ஆச்சரியத்தையடைந்தது. தேவர்கள் தானவர்கள் ராக்ஷஸர்கள் அனைவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே நேத்திரத்திலுண்டான அந்தஅக்கினியினால் சிறந்தமலை எரிக்கப்பட்டேபோயிற்று. அந்தமலை அழிந்துபோனதைக்கண்டு பார்வதி துயரமுற்றுத் தன்பிதாவைவெகுமானிக்கக்கருதிப் பிரபுவின்பாதங்களில் பூமியில்விழுந்தாள். தேவஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் ஈஸ்வரரானசங்கரர் தேவிக்குண்டான மிக்கதுயரத்தைப் பார்த்து, அவளுக்குப் பிரியமுண்டாக்குவதற்காக அம்மலையைத்

திரும்பவும் நோக்கினர். குளிர்ந்தமனத்துடன் பகவான்பார்த்தநிமி ஷத்தில் இமயமலை திரும்பவும் முன்போலாகிவிட்டது. பக்ஷிகள் ஸந் தோஷமாகவும் புஷ்டியாகவும், மரங்களும் காடுகளும் பூத்தும், ஸித் தர்களும் சாரணர்களும் ஸந்தோஷமடைந்துமிருந்தனர். தன் தந்தை முன்போலானதைக் கண்டபிறகு, பார்வதி மிக்கஸந்தோஷமடைந் தாள். ஸந்தோஷமும் ஆச்சரியமும் அடைந்த பார்வதிதேவி, எல்லா லோகங்களுக்கும் எல்லாஜனங்களுக்கும் இதத்திற்காக, பிநாகியும் தேவதேவருமான மஹேஸ்வரரிடம் ஸந்தேகம்கேட்கக்கருதிப் பிர யோஜனமுள்ள பின்வரும்சொல்லைச் சொல்லலானாள்.

'பகவானே! தேவஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் ஈசுவரரே! சூலாயுதத் தைக்கையிற்பிடித்தவரே! சிறந்தசக்தியுள்ளவரே! அந்தநேத்திரா க்கினிவெளிப்பட்டதனால் எனக்கு மிக்க ஆச்சர்யமுண்டாயிற்று. தேவஸ்ரேஷ்டர்களுக்குமீசுவரரே! இந்தநெற்றியில் சூரியனுக்கும் அக்நிக்கும்மேலாக விளங்கும் பெரிதான மூன்றாவதுநேத்திரம் எதற் காகப் பிரகாசிக்கிறது? பெரிதானநேத்திராக்நியினால் எனதுபிதா வான இந்தஇமயமலை எரிக்கப்பட்டது; திரும்பவும் நீர் பார்த்தவுடன் ஸ்வபாவமாகிவிட்டது. பகவானே! இந்தஸந்தேகம் என்மனத்தில் உண்டாயிருக்கிறது. தேவருக்குந்தேவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றாள். அந்தத்தேவி இவ் வாறுசொல்ல, சங்கரர் அன்புகூர்ந்து அவளைப்பார்த்து, 'தேவியே! தர்மந்தெரிந்தவளே! இன்சொற்சொல்லுகிறவளே! அன்புள்ளவளே! நீ ஸந்தேகப்பட்டது ஸரி. உன்னைத்தவிர வேறு [1]யாரால் என்னைக் கேட்கமுடியும்? வெளிப்படையாயிருந்தாலும் ரகஸ்யமாயிருந்தாலும் உன்விருப்பத்திற்காக நான்சொல்லுகிறேன். பெண்மணியே! அதை யெல்லாம் இந்தச்சபையில் தெளிவாகக்கேள். அன்புள்ளவளே! நான் எல்லா உலகங்களுக்கும்முதல்வன் என்றறி. மூன்றுலோகங் களும் விஷ்ணுவுக்கு எப்படியோ அப்படியே எனக்கும் உள்பட்டவை. சிறந்த பெண்ணே! விஷ்ணு படைப்பவர்; நான் காப்பவன் என்றறி. நல்லதாகட்டும் கெட்டதாகட்டும் என்னை எப்போது தொடுகின்றனவோ அப்போது இவ்வுலகமனைத்தும் அப்படிஅப்படி யே(நல்லதாகவும்கெட்டதாகவும்) ஆகிவிடும். குற்றமற்றதேவி! உறுதி யானதவமுள்ளவளே! நீ சிறுமியாதலால் இந்தரகஸ்யந்தெரியாமல் விளையாட்டுக்கு என்கண்களை மூடினாய். அதனால், சந்திரசூரியர்கள் இல்லாமல் உலகம் பயத்தினால்கலங்கிப்போயிற்று. அன்புள்ளபார்

1 'கேஙசித்' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

வதியே! உலகத்தில் சூரியனில்லாமல் இருள்மூடினபோது உலகத்தைரக்ஷிப்பதற்கு மூன்றாவதுகண்ணை நான் உண்டுபண்ணினேன். அன்புள்ளவளே! நீ ஸந்தேகப்பட்ட விஷயத்தைச் சொன்னேன். ஸந்தேகமில்லாமலிரு' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றுருவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; ஈசுவரருக்கு, நான்கு முகமும் கரியகண்டமும் பிநாகமென்னும்வில்லும் விருஷப வாகனமுமிருப்பதன் காரணங்களும், ரிஷிகள் ஈசுவரரைத்துதித்ததும்.)

தேவஶ்ரேஷ்டரானசங்கரருடைய ஸமயந்தெரிந்த உமாதேவியானவள், தனக்குப்பிரியமும்உலகத்திற்குநன்மையுமானவிஷயத்தை மறுபடியும்கேட்கக்கருதி மஹாதேவரைப்பார்த்து, 'பகவானே! தேவஶ்ரேஷ்டர்களுக்கும் ஈசுவரரே! எல்லாத்தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரே! பகவானனீர் எந்தக்காரணத்தினால் நான்முகரானீர்? பகவானே! உமது ஐந்திரமென்னும் கீழ்த்திசைமுகம் பார்ப்பதற்கு ஆச்சரியமாயிருப்பதேன்? பகவானே! வடக்கிலும் மேற்கிலுமுள்ளமுகங்கள் பார்ப்பதற்கு அழகாயிருப்பதேன்? தெற்கிலுள்ள முகம் மேலேஜடைகளால் வியாபிக்கப்பட்டுப் பயங்கரமாயிருப்பதேன்? மஹானுபாவரே! தோற்றுவதற்குக்காரணத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். ஈசுவரரே! இந்தஸந்தேஹத்தை எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். ஈசுவரர், 'பெண்ணரசியே! நீதெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறதை உனக்குச் சொல்வேன். முற்காலத்தில் மிகக்கொடியவரும் உலகத்தைமிகவும்நடுங்கச்செய்கிறவரும் பலத்தினால் கர்வமடைந்தவரும் ஆயுதங்களினால் கொல்லப்படாதவரும் ஆயுதவன்மையுள்ளவரும் ஒருவர்மேல்ஒருவர் அன்புள்ளவருமான ஸுந்தோபஸுந்தர்களென்னும் இரண்டு அஸுரர்கள் இருந்தனர். அவர்களையழிப்பதற்காக விசுவகர்மாவினால் எல்லாவற்றிலிருந்தும் எள்ளளவுஎள்ளளவாக உயர்ந்தஅம்சங்களைஎடுத்துப் படைக்கப்பட்டவளும் உலகங்களினால்கொண்டாடப்பட்டவளுமாகிய திலோத்தமைஎன்றஅப்ஸரஸ்உண்டானாள். பூமியில்நிகரற்றஅழகுள்ளஅவள் தேவர்களின்காரியங்களைச் செய்வதற்குமுன் சிரிப்பும் விளையாட்டு

முள்ளவளாய் நான் தவம்செய்துகொண்டிருக்கும்போது வந்தாள். அன்புள்ளவளே! என்னை அவள்ப்ரதக்ஷிணம்செய்யும்போது, 'அவள் என்னால் வெகுமானிக்கப்பட்டுத் தேவகாரியத்தைச் செய்வள்' என்றுநினைத்து அவளைப்பார்க்கக்கருதி நாலுமுகங்களோடிருந் தேன். கிழக்கிலுள்ளஐந்திரமென்னும் என்முகமானது எப்போதும் தவம்செய்துகொண்டிருக்கும். பயங்கரமும் சிறந்ததுமாகிய எனது தென்திசைமுகம் பிரஜைகளைஸம்ஹாரஞ்செய்யும். அன்புள்ளவளே! எனதுமேற்றிசைமுகம் எப்போதும் உலகங்களின்காரியத்தைப் பார்க்கும்; வடதிசைமுகம் எப்போதும் ஆச்சரியகரமாக வேதங் களை ஓதிக்கொண்டிருக்கும். இந்தவிஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் உனக்குச்சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! சூலத்தைக்கையில்தரிப்ப வரே! வரமளிப்பவரே! உமதுகழுத்தில் மயில்போன்றகருநிறம்விள ங்குவதேன்? இதனைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றனள். மஹேஶ்வ ரர், 'தேவியே! இதனைஉனக்குச் சொல்வேன்; ஊக்கத்துடன் கேள். [1] முன்னொருயுகத்தில் பலசாலிகளான தேவாஸுரர்கள் அமுதத்திற் காக வெகுகாலம்வருந்திக் கடலைக்கடைந்தனர். வாஸுகியென்னும் நாகராஜனைக் கயிறாகப்போட்டுப் பெருங்கடலைக்கடையும்போது எல் லாஉலகங்களையும் அழிக்கும்விஷம் அந்தக்கடலில் உண்டாயிற்று. தேவர்களனைவரும் அதைக்கண்டவுடன் மனங்குன்றிப்போயினர். தேவியே! லோகங்களின் நன்மைக்காக அந்தவிஷம் என்னால் விழுங் கப்பட்டது. சிறந்தவளே! அதனாலேதான், மயில்போன்ற நீலநிறம் என்கழுத்தில் உண்டாக்கப்பட்டது. அப்போதுமுதல்தான், நான் நீலகண்டனென்று சொல்லப்படுகிறேன். இதனை முழுதும் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுசொன் னார். உமை, 'நீலகண்டரே! எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஸுகத்தைச் செய்கிறவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். தேவருக்குந்தேவரே! ஈசு வரரே! அனேகம் ஆயுதங்களிருக்க நீர் பினாகத்தை வைத்துக்கொள் ளக்கருதுவது ஏன்? அதனை எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட் டாள். மஹேஶ்வரர், 'அழகானபுன்னகையுள்ளவளே! இந்தஆயு தத்தின்வரலாற்றை உனக்குச்சொல்லுவேன். அதில் தர்மம்இருக் கிறது. நீ கேள். மஹாதேவியே! முன்னொருயுகத்தில் கண்வரென்

1 'இந்திரன் சிவனதுபெருமையைவிரும்பி வஜ்ராயுதத்தைச் சிவன் மேல்பிரயோகிக்க அது கழுத்தில உரைந்ததனால் நீலகண்டரானார்' எனபது வேறுபாடம்.

னும்ஒருமஹரிஷி இருந்தார். அவர் அற்புதமான தவம்செய்யத் தொடங்கினர். அன்புள்ளவளே! அவர் அவ்வாறு கடுந்தவம்செய்யும்போது அவர்தலையில் நாளடைவில் புற்று உண்டாயிற்று. புற்று இருந்ததனால் அவர்தலையில் மூங்கில் முளைத்தது. அவற்றையெல்லாம் அவர்தாங்கிக்கொண்டு முன்போலவே தவம்செய்துகொண்டிருந்தார். தவத்தினால்பூஜிக்கப்பட்டப்ரம்மதேவர் அவருக்கு வரங்கொடுக்கப்போனர். பெண்ணரசியே! அவர் அவருக்கு வரமளித்த பிறகு, அந்தமூங்கிலைப்பார்த்து அதனால் உலகத்திற்கு உபயோகம் செய்வதைக்குறித்து ஆலோசித்தார். ஆலோசித்தபிறகு அந்தமூங்கிலையெடுத்து வில்லாகச்செய்வித்தார். உலகங்களைப்படைத்தவராகிய ப்ரம்மதேவர் அப்போது விஷ்ணுவிடத்திலும் என்னிடத்திலும்ஸாமர்த்தியமிருப்பதையறிந்து விஷ்ணுவுக்கும் எனக்குமாகஇரண்டுவிற்களைத் தந்தார். பிநாகமென்பது என்வில். சார்ங்கமென்பது விஷ்ணுவின்வில். மிகுதியுள்ளமூங்கிலினால் காண்டீவமென்னும் மூன்றுவதுவில் உண்டாயிற்று. அதைச் சந்திரனுக்குக்கொடுத்து ப்ரம்மா திரும்பத் தம்முலகம்சென்ருர். குற்றமற்றவளே! இந்த ஆயுதத்தின்வரலாற்றை முழுதும் உனக்குச்சொன்னேன்' என்றுசொன்ஞர். உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! பிநாகத்தில் மிக்கவிருப்பமுள்ளவரே! பூதங்களுக்கதிபதியே! வேறு வாகனங்கள் அநேகமிருக்கையில் அந்தவிருஷபம் உமக்கு வாகனமானது ஏன்? தேவரே! இது எனக்குச் சந்தேகம். இதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மகாதேவர், 'எனக்கு விருஷபம் வாகனமானவகையை உனக்குச் சொல்வேன். வெளுத்தபுன்னகையுள்ளவளே! முன்ஸ்ருஷ்டியின்ஆரம்பத்தில் பசுக்கள் வெள்ளைநிறமாகவிருந்தன. அந்தப்பசுக்கள் பலகுணமும் தேகக்கட்டுமுள்ளவைகளாய்க் கொழுத்துத் திரிந்தன. அழகியமுகமுள்ளவளே! நான் அந்தக்காலத்தில் இமயமலையில் உலகநன்மைக்காக ஒற்றைக்காலால் நின்று கையைத்தூக்கிக்கொண்டு தவம்செய்தேன். தேவியே! அப்போது, கொழுப்புமிகுந்தபசுக்கள் கூட்டமாக என்பக்கத்தில் சுற்றிலும்வந்து நானிருந்தவிடத்தை இடித்தன. அவைகள்செய்தபிழையினல் எனக்கு மனகலக்கமுண்டாயிற்று. ஆதலால், அப்போது கோபமுள்ளமனத்தினால் பசுக்கள் எரிக்கப்பட்டன. பசுக்களுக்கு அந்தக்கொடியவிசனம்வந்தபோது, இந்தவிருஷபம் என்னிடத்தில் வேண்டிக்கொண்டு கோபத்தையடக்கிற்று. அப்போதுமுதல்தான், பசுக்கள் அடக்கமுள்ளவையும் பலநிறங்களுள்ளவையுமாயின.

தேவியே! இந்த விருஷபமட்டும் முதலிலிருந்தபடி வெண்ணிறமாயிருக்கிறது; அப்போதுமுதல்தான், எனக்குவாகனமாகவும் கொடியாகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதனாலேதான், தேவர்களும் கோக்களும் என்னைப்பசுபதியாகச் செய்தனர். தேவியே! அப்போது, நான் கோபம்தெளிந்து பசுபதியுமானேன்' என்றுகூறினர்.

இருநூற்றேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வர ஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; ஈசுவரர் மயானத்தில் வஸிப்பது, உருவம் உக்ரமாயிருப்பது, சிரத்தில் பிறை தரிப்பது இவற்றின் காரணங்கள்.)

உமை, 'பகவானே! ஸர்வப்பிராணிகளுக்குமீசுவரரே! சூலத்தைக்கையில்தரிப்பவரே! விருஷபக்கொடியுள்ளவரே! விசித்திரமும் மங்களகரமுமான அழகியவீடுகளில் மற்றப்பிராணிகளிருக்கையில் மயிர்களாலும் எலும்புகளாலும் அருவருக்கத்தக்கதும் [1]நூற்றுக் கணக்கான மண்டையோடுகள்நிரம்பினதும் நரிகளும் கழுகுகளும் சேர்ந்திருப்பதும் பிணப்புகையினால்மூடப்பட்டதும் சிதைகளின் அக்நிகளால்விகாரமானதும் கொடியதும் பயங்கரமானதும் போகத்தகாததுமான மயானத்தில் நீர் ஸந்தோஷமாயிருப்பது ஏன்? பார்க்கவும்வழங்காத இப்படிப்பட்ட சவங்கள்போடுமிடத்தில் நீர் எப்படி விளையாடுகிறீர்? தேவரே! எனக்குஇந்தச்சந்தேகமிருக்கிறது. அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மகாதேவர், 'தேவி! ஆ! ஆ! உனக்குச் சொல்வேன். ஊக்கத்துடன் கேள். சுத்தமான புன்னகையுடையதேவியே! சிறந்தவளே! முன்னர் நான் இருப்பதற்காகச் சுத்தமானவிடத்தைத்தேடி வெகுகாலம்கடந்தும் மிகப்பரிசுத்தமானஇடம் கிடைக்கவில்லை. எனக்கு இந்தஎண்ணமுண்டாயிருந்த காலத்தில், மிக்கபயங்கரமானகலக்கமுள்ள ப்ரம்மதேவர் என்னெதிரில் வந்துநின்றார். அப்போது, கொடியதும் உலகங்களுக்குப்பயத்தைத் தருவதுமாகிய பூதசிருஷ்டி எங்கும் உண்டாயிற்று. பலநிறங்களும் பலவடிவங்களும் கொடியகோரப்பற்களும் பிசாசங்கள் ராக்ஷஸர்களின்முகங்களுமுள்ளவையும் அடிப்பவையும் பிராணிகளின்உயிரை எடுப்பவையுமானபூதங்கள் பிராணிகளை அதிகமாகக்கொன்று இங்கும்

---

1 பின்னும்வருவதால் ஒருசொல்விடப்பட்டது.

அங்கும் திரிந்தன. இவ்வாறு பிராணிகள்போனதனால் உலகம்அழி யும்போது,பிதாமஹர் அதற்குப்பரிகாரம் செய்வதற்காக என்னை அவ ற்றைஅடக்கச்சக்தியுள்ளவனென்று நினைத்து அந்தவேலையில் நிய மித்தார். அன்புள்ளவளே! நானும் பிராணிகளின் நன்மைக்காக அதை ஏற்றுக்கொண்டேன். தேவியே! பிறகு, அந்தப்பூதங்களி னிடமுண்டான பயத்திலிருந்து பிராணிகளைக் காப்பாற்றினேன். குற்றமற்றவளே! இந்தமயானத்தைவிடப் பரிசுத்தம் ஒன்றுமில்லை. மனிதர்களின்ஸஞ்சாரமில்லாமையால் மயானம்மிகப்பரிசுத்தமென்று நினைக்கப்பட்டது. சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அந்தப்பூதங்களை நான் மயா னத்தில் நிறுத்தினேன். அன்புள்ளவளே! அங்கிருந்துகொண்டு எல்லாப்பிராணிகளின்பயத்தையும் போக்குகிறேன். எனக்குப் பூதங் களைவிட்டிருக்கப் பிரியமில்லை. ஆதலால், என்மனம் மயானத்திலிரு ப்பதில் விருப்பமுற்றிருக்கிறது. பரிசுத்தத்தைவிரும்பும்பிராம்மணர் கள் மயானத்தை எப்போதும் பரிசுத்தமென்று சொல்லுகின்றனர். தவம்செய்கிறவர்களாலும் மோக்ஷத்தைக்கருதுகிறவர்களாலும் மயா னம் எப்போதும் அடையப்படுகிறது. அன்புள்ளவளே! அது [1]வீரர் களுடையஸ்தானமாயிருப்பதாலும் அதனை எனக்கு இடமாகச் செய் துகொண்டேன். (அதற்கு) அனேகங்கபாலங்கள்நிரம்பிப் பயங்கரமா யிருப்பதே அழகாயிருக்கிறது. உச்சிப்போதிலும் காலைமாலைகளிலும் ருத்திரரைத்தேவதையாகவுடைய (திருவாதிரை) நக்ஷத்திரத்திலும் தீர்க்காயுளைவிரும்புகிறவர் அசுத்தத்துடன் அங்கேபோகக்கூடா தென்பது நிச்சயம். பூதங்களினாலுண்டான பயத்தைப்போக்குவ தற்கு என்னைத்தவிர மற்றொருவனால் முடியாது. நான் அங்கிருந்து கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் ஜனங்களையெல்லாம் காப்பாற்றுகிறேன். என்கட்டளையினால் இங்குள்ளபூதங்களின்கூட்டங்கள் யாரையும்கொ ல்லுவதில்லை. உலகங்களின்நன்மைக்காக அந்தப்பூதங்களை நான் மயா னத்தில் ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். இதனை முழுதும் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்ன கேட்கவிரும்புகிறாய்?" என்றுசொன்னார்.

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! முக்கண் ணரே! வ்ருஷபத்வஜரே! உமதுஉருவம் செம்மட்டைநிறமும் விகார மும்பயங்கரமும் சாம்பற்பூசப்பட்டதும்விகாரமானகண்களும்கூரான கோரப்பற்களுமுள்ளதும் ஜடைவியாபித்ததும் புலியின்வயிற்றுத் தோலையுடுத்ததும் செம்மட்டைநிறமான மீசையடர்ந்ததும் கோப

1 தாந்த்ரிகமதங்களுள் ஒருவகையார்.

முள்ளதும் [1]சூலம் பட்டிசமென்னும் ஆயுதங்களோடுகூடி உக்கிரமு மாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்டஉருவம் எதற்கு? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'அதனை உனக் குச் சொல்வேன். அதனை நீ ஊக்கத்துடன் கேள். அன்புள்ளவளே! உலகத்தில் குளிர்ச்சி வெப்பம்என இரண்டுதன்மைகளுள்ளன. அவற் றினால் பற்றப்பட்டஇவ்வுலகமனைத்தும் [2]ஸௌம்யமும் [3]ஆக்நேய முமாகிறது. ஸௌம்யரூபம் விஷ்ணுவினிடத்திலும் ஆக்நேயரூபம் என்னிடத்திலும் எப்போதும் நிலையாயிருக்கின்றன. இந்தத்தேக த்தினால் நான் எப்போதும் எல்லாஉலகங்களையும் தாங்குகிறேன். தேவியே! உக்கிரமானவடிவமும்விரூபமானகண்களும் சூலபட்டிசங் களென்னும் ஆயுதங்களுமுள்ள ஆக்நேயமென்னும் எனதுரூபம் உல கத்தின்நன்மைக்காக ஏற்பட்டது. அழகியமுகமுள்ளவளே! இந்த உருவத்தைவிட்டு நான் மாறுவேனாயின் எல்லாஉலகங்களுக்கும் தடு மாற்றம் உண்டாகிவிடும். ஆதலால், உலகத்தின் நன்மையைவிரும்பி நான் இந்தரூபத்தைத் தரித்திருக்கிறேன். தேவியே! இதனை உனக் குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்று சொன்னார். உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! சூலத்தைக்கையில்தரிப்பவரே! வ்ருஷபக்கொடியுடையவரே! உமது தலையில் சந்திரனதுபிறை விளங்குகிறதே, அது எதற்காக? தேவரே! அதனை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட் டாள். மஹேஸ்வரர், 'சிறந்தவளே! அதன்காரணத்தை நான் உனக் குச் சொல்வேன்; கேள். தேவியே! வெளுத்தபுன்னகையுள்ள வளே! முன் ஒருகாரணத்தினால் தக்ஷயாகத்தைக்கெடுப்பதற்காக நான் பூதங்களால்சூழப்பட்டுக் கோபமுற்றிருந்தேன். அந்தச் சிறந்தயாகத்தில் ஹவிர்ப்பாகங்காரணமாகவந்தபோரில் யாகத்தில் பாகம்வாங்கிக்கொண்டதேவர்கள் என்னால் அடித்துத் துரத்தப் பட்டனர். தேவியே! குற்றமில்லாமலிருந்தும் கோபமுற்றஎன்னால் அங்கே மிகவும் பீடிக்கப்பட்டும் கால்கட்டைவிரலால்உதைக்கப்பட்டு மிருந்தசந்திரன் அவ்வளவு தீங்குசெய்யப்பட்டும் என்னைப்பார்த்து நல்வார்த்தையாகவே வேண்டிக்கொண்டான். அன்புள்ளவளே! பின்னிட்டு அதனை நான் நினைக்கும்போது வருத்தமுண்டாயிற்று. அப்போதுமுதல் நான் சந்திரனைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டிருக் கிறேன். இப்படிச்செய்வதனாலேதான் என்பாவம்நீங்குமென்பதுஎன்

---

1 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

2 சந்திரன்போன்றது. 3 அக்னிபோன்றது.

எண்ணம். அதனால், அப்போது முதல் என்தலையில் சந்திரன் எப்பொழுதும் காணப்படுகிறான்' என்றுசொன்னார். தேவஸ்ரேஷ்டரான சங்கரர் இவ்வாறுசொல்லும்போது, மகரிஷிகள் ஆச்சரியமடைந்து அஞ்சலிவரிசைகளுடன் சிறந்தவாக்குக்களினால் ஈசுவரரைத் துதிக்கத்தொடங்கினர். 'சங்கரரே! நமஸ்காரம். எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரரே! உலகமனைத்திற்கும் தந்தையே! நமஸ்காரம். தேவருக்கும் முதல்தேவராயிருப்பவருக்கு நமஸ்காரம். சந்திரகலையைத்தரிப்பவரே! நமஸ்காரம். மிகக்கொடியதற்கும் கொடியவரே! நமஸ்காரம். சங்கரரே! ருத்திரரூபியானஉமக்கு நமஸ்காரம். மிக்கசாந்தமுள்ளவருக்கும்சாந்தமானவரே! நமஸ்காரம். சந்திரனைக் காப்பவரே! நமஸ்காரம். உமாதேவியோடுகூடிய தேவருக்கு நமஸ்காரம். நான்முகரே! உமக்கு நமஸ்காரம். பூதபதியே! சம்புவே! கங்காதரரே! நமஸ்காரம். முத்தலைச்சூலத்தைக்கையில் தரிப்பவருக்கு நமஸ்காரம். நாகாபரணருக்கு நமஸ்காரம். விரூபாக்ஷருக்கு நமஸ்காரம். தக்ஷயாகத்தைஎரித்தவரே! நமஸ்காரம். அநேககண்களுடையவருக்கு நமஸ்காரம். உலகத்தைரக்ஷிப்பவரே! நமஸ்காரம். ஈசுவரருடையமகிமையும் ஆச்சர்யம். ஈசுவரருடைய திருப்பையும் ஆச்சர்யம். இப்படி தர்மத்தைமுதன்மையாகக்கொண்டிருப்பதும் தேவருக்குந்தேவரான ஈசுவரருக்கே தகும்' என்றனர். இவ்வாறு ரிஷிகள் துதிக்கும்போது காலம்தெரிந்தஉமாதேவியானவள் ரிஷிகளின்சந்தோஷத்திற்காகச் சம்புவைப்பார்த்து உலகத்திற்கு மிக்க அனுகூலமான சொல்லைச் சொல்லலானாள். 'பகவானே! தேவஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும்ஈஸ்வரரே! எல்லாஉலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரே! இந்தரிஷிக்கூட்டங்களுக்கும் எனக்கும் விருப்பத்தைச் செய்வதற்காக வர்ணாஸ்ரமங்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டதர்மங்களை முழுதும் சொல்லக்கடவீர். தேவஸ்ரேஷ்டரே! திருப்தியுண்டாகவில்லை; உமதுசொல்லை இன்னும் கேட்கவிரும்புகிறேன். பிரபுவே! தேவருக்கும்ஈசுவரரே! 'இவள் ஒற்றுமையாகத்தர்மத்தைச்செய்பவள்' என்றும், 'பக்தியுள்ளவள்' என்றும் நினைத்து உலகங்களின் இதத்திற்காகச் சொல்லக்கடவீர். சங்கரரே! எல்லாவற்றையும் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டுகின்றேன்' என்றுகேட்டனள்.

இருநூற்றேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வர ஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; வர்ணாச்ரமதர்மங்கள்.)

மஹேச்வரர், 'தேவியே! ஆ! ஆ! உன்மனத்திற்குவிருப்பமானதைச் சொல்வேன். வர்ணாச்ரமங்களைச்சேர்ந்ததர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் முழுதும் கேள். பிராம்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரரென்று வர்ணங்கள் நான்குவகை. உலகத்தைநடத்தக்கருதினபிரம்மதேவரால் முதலில் பிராம்மணர்கள் படைக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்குரியகர்மங்களும் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டன. இவ்வுலகமெல்லாம் ஒரேவர்ணமாயிருக்குமாயின் அழிந்துபோம். தேவியே! அதனால், நாலுவர்ணங்களும் சேர்ந்துபடைக்கப்பட்டன. பிராம்மணர்கள் முகத்திலிருந்து உண்டாக்கப்பட்டனர். அதனால், அவர்கள் சொல்திறமையுள்ளவர்கள். க்ஷத்திரியர்கள் கைகளிலிருந்து படைக்கப்பட்டனர், அதனால், அவர்கள் கைவன்மையுள்ளவர்கள். வைசியர்கள் தொடையிலிருந்து உண்டாயினர். அதனால், அவர்கள் [1] வார்த்தையினால் ஜீவிப்பவர்கள். சூத்திரர்கள் பாதங்களிலிருந்து உண்டாக்கப்பட்டனர். அதனால், அவர்கள் ஊழியஞ்செய்பவர்கள். தேவியே! நான்குவர்ணங்களின் தர்மங்களையும் தொழில்களையும் ஊக்கத்துடன் கேள். ப்ராம்மணர்கள் உலகங்களைக்காப்பதற்காக படைக்கப்பட்டவர். அதனால், அவர்கள் பூமிதேவர்களென்று சொல்லப்பட்டனர். தம்நன்மையைக்கருதுகிறயாரும் ப்ராம்மணர்களை அவமதிக்கலாகாது. தேவியே! தானத்தையும் தவத்தையும் எப்போதும் நடத்துகிறவர்களாகிய பிராம்மணர்கள் இராமற்போவாராயின் [2] இரண்டுலோகங்களும் நிலையில்லாமற்போமென்பதுதான் சுருக்கம். உலகங்களுள்பிராம்மணஜன்மமட்டும்பெறுதற்கரிதென்றுநினைக்கப்படுகிறது. பிராம்மணன், கல்வியில்லாதவனாயிருந்தாலும் பொருளில்லாதவனாயிருந்தாலும்எப்போதும்பூஜிப்பதற்குரியவன்.காமத்தினாலும் லோபத்தினாலும் மதிகெட்டுப்பிராம்மணர்களை அவமதித்தும் இகழ்ந்தும்கோபமூட்டியும் அடித்தும் பொருளைப்பறித்தும் இழிதொழில்களைச்செய்வித்துமிருக்கும்இழிந்தவனும் மூடனுமானமனிதன் என்னையே அவமதிப்பவனும் இகழ்கிறவனும் கோபமூட்டுகிறவனும் அடிப்பவனும்

1 பயிர், பசுக்காத்தல், வர்த்தகம். 2 இம்மையும்மறுமையும்.

என்பொருளைப்பறிப்பவனும் புத்தியில்லாமல் என்னையே [1]இழிதொழிலில் ஏவுகிறவனுமாகிறான். வேதமோதுவதும் யாகம்செய்வதும் கொடுப்பதும் பிராம்மணனுக்குத் தர்மங்களென்றும் ஓதுவிப்பதும் யாகம்செய்விப்பதும்தானம்வாங்குவதும் பிராம்மணனுக்கு [2]விருத்திகளென்றும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பொய்யாமை அடக்கம் தவம் தூய்மைஎன்னும்இவை அவனுக்கு இயற்கையாயுள்ளதன்மைகள். அறுசுவைப்பதார்த்தங்களையும் தானியங்களையும்விற்பதும் கஷ்டமில்லாதபோதுசூத்திரனுடையஅன்னத்தைப்புசிப்பதும் சூத்திரப்பெண்ணை அடைவதும்பிராம்மணனுக்குமறுக்கப்பட்டன.எப்போதும்தவம் செய்வதே பிராம்மணனுடைய தர்மமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பிரம்மதேவர் பிராம்மணனைத் தர்மத்திற்காகவே தமதுதவவன்மையினால் முதலில்உண்டாக்கினார். உபநயனமும்எப்போதும்ஜலத்தைவைத்துக்கொள்வதும் சாஸ்திரத்தைக்கேட்பதும் வேதமோதுவதற்காகப்ரம்மசாரிவ்ரதமிருப்பதும் அவனுடையதர்மங்கள்; அக்னிகார்யமும் நித்யமாக யஜ்ஞோபவீதம்தரிப்பதும் முக்கியமானதர்மங்கள். சூத்திரான்னத்தைவிடுவதும் நன்மார்க்கத்தைப்பிடிப்பதும் நித்யஉபவாஸமிருப்பதும் இந்திரியங்களைஜயிப்பதும் பிராம்மணனுடைய முக்கிய தர்மங்கள். [3]பகைவரைவாட்டுபவளே! வீட்டிலிருந்து இல்லறத்தை நடத்துகிறவனுக்கு வீட்டைவிளக்கிவைப்பதும் மெழுகிவைப்பதும் அதிதிகளிடம் அன்புவைப்பதும் மூன்றக்னிகளையும்வைத்திருப்பதும் சாஸ்திரவிதிப்படி [4]இஷ்டிகளையும் பசுபந்தங்களையும்செய்வதும் முக்கியமானதர்மங்கள். மனைவியும் கணவனும் ஒத்தொழுகுவதுதான் இல்லறத்தோரின்கடமை.இவ்வாறு கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலிருந்து தர்மத்தைக்காப்பது பிராம்மணனுடையகடமை. தேவியே! க்ஷத்திரியனுக்குஉரியதர்மம் உன்னால்கேட்கப்பட்டதே, அதனையும் உனக்குச் சொல்வேன்; தேவியே! ஊக்கத்துடன் கேள். தேவியே! பிராம்மணனுக்குப்பிறகு பிராம்மணனைரக்ஷிப்பதற்காக க்ஷத்திரியர்களேற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். உலகத்தில் க்ஷத்திரியரில்லாமற்போவாராயின் உலகமே கீழ்மேலாகிவிடும். க்ஷத்திரியர்கள்காப்பதனால்தான் உலகம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. அந்தக்ஷத்திரியனுக்கும் அத்யயனம் தானம் யாகம்இவை தர்மங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

1 'நிந்திதே' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

2 'கர்மாணி' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

3 'பரந்தபே' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

4 இரண்டும் சிறியயாகங்கள்.

அசக்தர்களைக்காப்பதும் துஷ்டர்களைத்தண்டிப்பதும் சிஷ்டர்களைப் போஷிப்பதும் ஆறுகர்மங்களைச்செய்துஜீவிப்பதும் அவனுடையகர் மங்கள். உற்சாகமும்ஆயுதம்பிடித்துஜீவிப்பதும்வேலைக்காரரைக்காப் பாற்றுவதும் எடுத்தகாரியத்தில் வீண்போகாமையும் நல்லகுணமுள் ளவனாயிருப்பதும் பட்டணத்துஜனங்களுக்குநன்மைசெய்வதும் அவ னுக்கு இயற்கையாயுள்ள தர்மங்கள். எப்போதும் வியவகாரங்களைத் தவறாமல்பார்ப்பவனும் [1]ஆறுகுணங்களில் ஊக்கமுள்ளவனும் ஏழை களுக்குத்திரவியங்கொடுப்பவனுமாகிய அரசன்சிறந்தபுண்ணியத்தை அடைவான். இவ்வாறு முன்னோர்களால் செய்கையின்முறைமைய அனுஸரித்துத் தர்மம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தேவியே! வைசி யர்களும் அப்படியே உலகவாழ்க்கைக்கு உபயோகமாக ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றனர். மற்றவருணத்தார்கள் அவர்களைப்பற்றியே ஜீவிக் கின்றனர். ஏனெனில், அவர்கள் பிரத்தியக்ஷமாகப் பலன்களைக்கொடு ப்பவர். ஆதலால், வைசியர்கள் இராவிடின் மற்றவர்களுமிரார். அவர் களுக்கும் அத்யயனம் தானம் யாகம்இவைகள் தர்மங்களாக விதிக் கப்பட்டிருக்கின்றன. எப்போதும் பசுக்களைக்காப்பதும் பயிரிடுவ தும் வைசியனுடையதொழில்கள். இருபிறப்பாளராகிய இம்மூன்று வர்ணத்தாரும் அக்நிஹோத்திரம்செய்யவேண்டியவர்கள். வர்த்த கம் ஸன்மார்க்கத்திலிருப்பது அதிதிகளையாதரிப்பது பிராம்மணர் களை நல்வரவுவிசாரிப்பது ஆகியஇவை வைசியர்களுக்கு இயற்கையா யுள்ள தர்மங்கள். வைசியதர்மத்திலிருந்து வர்த்தகத்தை நடத்தும் வைசியர்கள் எள்ளையும் வாசனைப்பொருள்களையும் சுவைகளையும் எவ்வகையிலும் விற்கலாகாது. எல்லாவிருந்துகளையும் ஆதரிப்பதும் இரவிலும் பகலிலும் இயன்றவரையில் தர்மார்த்தகாமங்கள் மூன்றை யும்நடத்துவதும் அவர்களின்தர்மங்கள். தேவியே! அவர்கள் இவ் வாறு உலகவாழ்க்கைக்காகவேபிரம்மதேவரால் படைக்கப்பட்டனர். அப்படியே சூத்திரர்கள் எல்லாருடையதர்மங்களுக்கும் ஸகாயமாகப் படைக்கப்பட்டனர். சூத்திரர்களில்லாவிடில் வேலைசெய்கிறவனே யில்லை. முந்தியமூன்றுவர்ணத்தாரும் சூத்திரர்களைக்கொண்டே தம் கர்மங்களெல்லாவற்றையும் நடத்துகிறவர்களாகச் சொல்லப்படுகின் றனர். பிராம்மணன்முதலானவர்ணங்களுக்குப்பணிசெய்வது வர் த்தகம் கைத்தொழில் சிற்பம் நடனம் இவை சூத்திரதர்மங்க ளென்று சொல்லப்படுகின்றன. தீங்குசெய்யாதவனும் சிறந்தஒழு க்கமுள்ளவனும் தேவப்பிராம்மணர்களை வந்தனம்செய்பவனுமாகிய

1 ஸபாபர்வம் 14-ம் பக்கம் 15-ம் குறிப்பிற்காண்க.

சூத்திரன் தன்தர்மத்திலுலேயே விரும்பினபுண்ணியபலன்களையடை வான். இதைப்போன்றவேறுதர்மங்களும் சூத்திர [1]தர்மங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அழகானமுகமுள்ளவளே ! உலகத்தில் சூத் திரர்களும் இவ்வகையாகக் கர்மங்களுக்குரியவர்களாகவே படைக் கப்பட்டனர். தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவளே ! இந்நான்குவர்ணங்களுக் கும் மறுமையிலும் வர்ணதர்மத்திற்குரியநல்லலோகங்கள் படைக்கப் பட்டிருக்கின்றன; அப்படியே ஸரியாக அனுபவிக்கப்பட்டுவருகின் றன. இந்தவர்ணங்களின்தர்மங்களையும் அவர்களின்தொழில்களையும் கேட்கவிரும்பினஉனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் எதனைக் கேட்க விரும்புகிறாய் ?' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே ! தேவருக் குந்தேவரே ! ஈசுவரரே ! வ்ருஷபத்வஜரே ! பிரபுவே ! உமக்குநமஸ் காரம். ஆஶ்ரமங்களின்தர்மங்களை நான்கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னாள். மகேசுவரர், 'தேவியே ! வேதந்தெரிந்தவர்களால் ஆஶ் ரமங்களுக்குவிதிக்கப்பட்டதர்மங்களைச் சொல்லுகிறேன் ; ஊக்கத் துடன் கேள். நான்கு ஆஶ்ரமங்களுள் கிருகஸ்தாஶ்ரமத்தின் தர்மத் தைநடத்தும்கிருஹஸ்தன் மேலானவன். [2]ஐந்துயஜ்ஞங்களைச்செய் வது ஸ்நானசௌசம்செய்வது தன்மனைவியோடுதிருப்தியாயிருக்கை சோம்பாமை ருதுகாலத்தில்புணர்வது தானம் யாகம் தவம் தேசம் விட்டுப்போகாமை வேதாத்யயனம் அக்நிஹோத்திரம் அதிதிகளிடம் கண்ணோட்டம் கூடியவரையில்வேண்டினவர்களைப்புசிப்பித்தல்மனத் திலுைம் சொல்லிலுைம் செய்கையிலுைம்எல்லாரையும்ஆதரிப்பது இவை அவனுக்கு இருக்கவேண்டியவை. இவைபோன்றமற்றநற்கரு மங்களையும் ஜீவனத்திற்குக்கஷ்டமில்லாதகிருஹஸ்தன் செய்யக்கட வன். இவ்வாறுநடக்கும்கிருஹஸ்தனுக்குப் புண்ணியலோகங்கள் உண்டென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. அவ்வாறே, வானப்பிரஸ்தனுக்கும் அழியாததர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மனவுறுதியோடு நிச்சயம்செய்துகொண்டு வீட்டிலிருப்பதைவிட்டுக் காட்டிலுள்ள சிறந்தநல்லபதார்த்தங்களைக்கொண்டேஜீவிக்கவேண்டுமென்பதுஅவ னுடையநிலைமை. தரையில்படுப்பதும் சடைதரித்தலும் தோல்மரவுரி ஆடையுடுப்பதும் தேவதைகளுக்கும்அதிதிகளுக்கும் ஸத்காரம்செய் வதும் பெருந்துன்பங்களையும்வெறுமலிருப்பதும் அக்நிஹோத்திர மும் மூன்றுகாலஸ்நானமும் அவனுக்குக் கடமைகளாக விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. புலன்களையடக்குவதும் பொறுமையும் சுத்தமும்

1 'தாஸதர்ம:' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

2 ஆதிபர்வம் 559-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

அவனுக்கு இயற்கையாயுள்ளதர்மங்கள். இப்படியிருந்துஉயிர்நீங்கினால் அவன் தேவலோகத்தில் கொண்டாடப்படுவான். தேவியே! யதிகளின்தர்மங்களும் அப்படியே. யதியானவன் வீட்டைவிட்டு எங்கேயாவது இருக்கவேண்டும். பொருளில்லாமையும் முயலாமையும் எல்லாச்சுத்தங்களும் கள்ளமில்லாமையும் எங்கும்பிக்ஷையெடுப்பதும் எந்தத்தேசத்திற்கும்போவதும் எப்போதும் தியானத்தை விடாமலிருப்பதும் (யோகத்தினால்) தேகத்தைச் சுத்தமாகவைத்துக் கொள்வதும் பொறுமையும் தயையும் தத்வஜ்ஞானத்தில்புத்திசெல்வதும் ஸந்யாஸிக்குவிதிக்கப்பட்ட தர்மங்களாகும். தேவியே! [1]ப்ரம்மசாரியாயிருப்பவனும் அவனுடைய இரண்டாவதுஜன்மமாகியஉபநயனமுதல் பிக்ஷையெடுத்து ஐம்புலன்களையுமடக்கித் தன்குருவுக்குப் பணிவிடைசெய்யவேண்டும். எப்போதும் எல்லாவிடங்களிலும் குருபூஜையைச் செய்யவேண்டும். பிக்ஷையெடுப்பது அக்நிசுஶ்ரூஷைசெய்வது எப்போதும்ஸ்நானம்செய்வது வேதமோதுவது இவை அவனுக்கு இயற்கையாயுள்ளதர்மங்கள். அவன்செய்கை பிராணனுள்ளவரையிலும் குருபணிவிடைதானென்பது நிச்சயம். குருவில்லாதபோது அவர்புத்திரனிடத்தில் குருவினிடத்தில்நடப்பதுபோல நடக்கவேண்டும். இப்படியிருந்தால் அந்தப்பிரம்மசாரியானபிராம்மணனும் பரிசுத்தமானஉலகங்களையடைவான். தேவியே! ஆஶ்ரமத்திலிருப்பவர்களின் தர்மத்தையும் உனக்குஇப்போதுசொன்னேன். உலகத்தில் நான்குஆஶ்ரமங்கள்தாம் நியாயமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றெண்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வர ஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; ரிஷிதர்மங்கள்.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈஶ்வரரே! திரிபுரமழித்தபிரபுவே! சங்கரரே! இந்தரிஷிக்கூட்டம், 'தவம் தவம்' என்று தவமீட்டுவதையே தலைமையாகக்கொண்டு இடைவிடாமல் தவம்செய்வதினாலேயே வருத்தப்படுகின்றன. அந்தத்தர்மத்தின்

1 இது நைஷ்டிகப்ரம்மசாரியைப்பற்றியது.

இலக்கணம்யாது ? அதன்வரலாறு எப்படிப்பட்டது?' அதனை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். வரங்கொடுப்பவரே ! அதனை எனக்குஉரைக்கக்கடவீர்' என்றுசொன்னாள். பார்வதி இவ்வாறுசொல்லும்போது ரிஷிகளனைவரும் மனமகிழ்ந்து அதில் ஊக்கத்துடன், 'நல்லது ! நல்லது !' என்றுசொன்னார்கள். ரிஷிதர்மங்களைக்கேட்கும் பார்வதியை ரிஷிகள் கொண்டாடினர். 'தேவியே ! உன்னனுக்கிரகத்தினால் நாங்கள் எங்களுக்கு முக்கியமான இதத்தைக் கேட்கப்போகிறோம். உனதுபாதங்களின்கீழ்அடுத்த நாங்களனைவரும் பாக்கியம்பெற்றோம்' என்று எல்லாரும் தேவியை வாக்கினால் துதித்தனர். மகேசுவரர், 'சிறந்தமகிமையுள்ளவளே ! நல்லமனமுள்ளவளே! நீ கேட்கக்கருதுவது நியாயம். ஆ ! ஆ! சுத்தமானபுன்னகையுள்ளவளே ! ரிஷிதர்மத்தை உனக்குச்சொல்வேன். வானப்ரஸ்தாஸ்ரமத்தையடைந்த மனிதர்களால் பலவகைத்தர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றன. ரிஷிதர்மம் பலவகைகளும் பலகிளைகளுமுள்ளது ; அழியாதது. எல்லா ஸுகங்களையும் அடைவதற்காகத்தான் ரிஷிகளால் பெரும்பாலும் தவம் செய்யப்படுகிறது. தேவியே ! அவ்வாறுஅனுஷ்டிக்கும்ரிஷிகளின் தர்மத்தின் முறையைக் கேள். முதலில் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்திலிருந்து நன்மக்களைப்பெறுவதனால் பித்ருக்களின்கடனைத்தீர்த்து மனைவியின்உபயோகத்தைமுடித்தபிறகு ஒருகாரணம்பற்றி வீட்டைவிடவேண்டும். உறுதியுடன் மனத்தையடக்கி உத்ஸாஹத்தைமுதன்மையாகக்கொண்டு மனைவியுடன்கூடவோ தனித்தோ வனவாஸத்திற்குப் போகவேண்டும். நதிகளும்காடுகளுமுள்ளவையும் அஜ்ஞானத்தைத்தீர்ப்பவையும் பெரும்பாலும்புண்ணியதீர்த்தங்களும் தேவாலயங்களுமுள்ளவையுமான சிறந்தபுண்ணியப் பிரதேசங்களுக்குச் சென்றுசாஸ்திரமுறைதெரிந்துகொண்டு சாஸ்திரப்பிரகாரம் தீக்ஷை செய்துகொள்ளவேண்டும். தீக்ஷைசெய்துகொண்டபிறகு, மனம் சலியாமல் அனுஷ்டானம்செய்யவேண்டும். காலையில்எழுந்திருப்பதும் சரீரசுத்திசெய்துகொள்வதும் எல்லாத்தேவர்களையும் நமஸ்கரிப்பதும் தேகத்தில் (கோமயம்) பூசிக்கொள்வதும் தவறுதலில்லாமையும் பாவங்களைவிடுவதும் காலைமாலைகளில் சாஸ்திரப்படி ஸரியானகாலத்தில் ஸ்நானசௌசங்களும் அக்நிஹோத்திரமும் செய்யவேண்டும். சடையையும் மரவுரியையும் தரித்தல்வேண்டும். ஸமித்துக்களுக்கும் புஷ்பங்களுக்குமாக எப்போதும் வனத்தில் திரிவதும் சரத்காலத்தில் வால்நெற்களை ஸம்பாதிப்பதும் காய்களையும்கிழங்குகளையும்சேர்ப்பதும் ஆஸ்ரமத்தை எப்போதும் சுத்தமாகவைத்திருப்

பதும் அவனுக்குத்தர்மமென்றுசொல்லப்படுகின்றன. அதிதிகளிடத்தில்அன்பும் எப்போதும் அவர்களைத்தேடுவதும் பாத்தியத்தையும் ஆஸனத்தையும்கொடுத்துப் பூஜித்து அவர்களை ஆகாரத்திற்கழைப்பதும் காட்டிலுள்ளபதார்த்தங்களைச்சமைப்பதும் அந்தஅந்தக்காலங்களில் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும்பூஜித்து, அதன்பிறகு, விருந்தோம்பலும் வானப்ரஸ்தனுக்குரிய பழமையானதர்மம். தர்மகோஷ்டியில் சிஷ்டர்களுடன் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும்பற்றிப் பேசுவதும் வந்தவருக்கு இருப்பிடங்கள்கொடுப்பதும் தரையிலாவதுகல்லின்மேலாவது படுப்பதும் வ்ரதோபவாஸங்களைச்செய்வதும் புலன்களை அடக்குவதும் பொறுமையும் பகலிலுமிரவிலும்தக்கபடிசுத்தம்செய்துகொள்வதும் தர்மத்தைச்சிந்திப்பதும் வனத்திலுள்ளவர்களுக்குப் பொதுவாயுள்ளதர்மங்களாகப் பூர்வகாலத்தில் கண்டறியப்பட்டன. இனியபுன்னகையுள்ளவளே! இவ்வாறு முயன்றுகொண்டிருப்பவனுக்குப் பிராணவியோகம்நேர்ந்தால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை வசப்படுத்துவான். குற்றமற்றவளே! அங்கே தேவஸ்திரீகளுடன் சேர்ந்து அவனுக்குள்ளஸுகானுபவங்கள் தெரிந்தவையே. அவன் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்துவிழும்போது மனிதர்களிற்சிறந்தவனாகப் பிறப்பான். தேவியே! இவ்வாறு வானப்ரஸ்தர்கள்எல்லாருடைய தர்மங்களையும் முழுதும் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்க விரும்புகிறாய்?' என்றுகேட்டனர். உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! ரிஷிகளுடைய சிறந்தநடக்கையையும் அவர்களின்விசேஷதர்மங்களையும் கேட்கவிரும்புகிறேன். எனக்கு அதில் உற்சாகமிருக்கிறது' என்றுகேட்டனள். மஹேசுவரர், 'தேவியே! நான் அதனை உனக்குச் சொல்வேன்; ஊக்கத்துடன் கேள். வனத்தில் எப்போதும் வஸிப்பவரும் வனத்தில்விருப்பமுள்ளவருமான வானப்பிரஸ்தர்களான மகரிஷிகள் வனத்தை ஆசாரியனைப்போல அடுத்துவஸிக்கவேண்டுமென்பதுநிச்சயம். [1]வீரசயனத்தையும் [2]வீரஸ்தானத்தையும் எடுத்துக்கொண்டும் விரதங்களையும்உபவாஸங்களையும் மிகுதியாகக்கொண்டும் க்ரீஷ்மகாலத்தில் பஞ்சாக்நிமத்தியில் தவம்செய்துகொண்டும் தினந்தோறும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களைச் செய்துகொண்டும் தர்சபூர்ணமாஸங்களென்னும்இஷ்டிகளைச்செய்துகொண்டும் பனிக்காலத்தில் தவளைகள்போல ஜலத்திற்படுத்தும் பாசிக்கொடிகளின் கொழுந்துகளைப்புசித்தும் மரவுரிஆடையுடுத்தும் மான்தோல்போர்த்தும் சாதுர்மாஸ்யம்செய்தும் தேவதாபூஜைகளை

1 அசைவின்றி உறுதியுடன்படுப்பது. 2 அசைவின்றி உறுதியுடன்நிற்பது.

யும்தர்மங்களையும்செய்தும் வனத்திலிருந்துகொண்டும் இவ்வாறு சிலர் மிகப்பெருந்தவம் செய்கின்றனர். இவ்வாறு நல்லகர்மம்செய் பவன் பிறகு ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகிறான். அங்கும் வெகுநீண்ட காலம் ஸுகமாகவிளையாடிக்கொண்டிருந்து பிறகு மானிடலோகத்தி லும் தானபோகங்களுள்ளவனாகப் பிறக்கிறான். வெளுத்தபுன்னகை யுள்ளவளே ! சிறந்ததவமுள்ள இவர்களைப்பற்றி உனக்குச் சொன் னேன்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! அவர்களுள் மனைவிகளோடிருப்பவர் எவரோ அவர்களின் அனுஷ்டானம்எப்படிப்பட்டது? அதனைஎனக்குச்சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டனள். மஹேசுவரர்,'தேவியே! சிலர் விந்தியமலைச்சரிவு களிலும் சிலர் நைமிசாரண்யத்திலும் சிலர் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திலும் மற்றும்சிலர் நதிக்கரைகளிலும் வனங்களிலும்இருந்து ஏகபத்நீவ்ரத முள்ளவர்களாகிப் பெருந்தவம்செய்கின்றனர். அவர்களனைவரும் சாஸ் திரத்திற்சொன்னபடி சிறந்ததவம்செய்கின்றவர்தாம்.கொல்லாமலும் தீங்குசெய்யாமலும் எல்லாப்பிராணிகள்மேலும் அன்போடும் மனத் தையும் ஐம்புலன்களையும் கோபத்தையும்அடக்கி எல்லாஅதிதிகளுக் கும்விருந்துசெய்துகொண்டு எல்லாப்பிராணிகளையும்தம்மைப்போல நினைத்து ருதுகாலங்களில்தம்மனைவிகளைச்சேர்ந்து அவர்களுடன் உயர்ந்ததவம்செய்கின்றனர். அவர்கள் பிள்ளைகளோடும் மனைவிக ளோடும் கவலையின்றி ஸுகமாகவஸிக்கின்றனர். அவர்களுக்கு, இர ண்டாவதுஆஸ்ரமிகளான கிருகஸ்தர்களுக்குப்போலவே தம்சக்திக் குத் தக்கபடி வேண்டியபொருள்களையும் வீட்டிற்குரியகருவிகளையும் தேடுவதுண்டு. தம்குடும்பத்தைக்காப்பதற்காகவும் அக்நிஹோத்திர த்திற்காகவும் பசுக்கள் உழவு இவையெல்லாம் விதிக்கப்படுகின்றன. தேவியே! பத்தினியோடிருக்கும்வானப்பிரஸ்தர்கள் இவ்வாறுசெய்ய வேண்டும். அப்படிஉறுதியாகத்தவம்செய்கிறவர்கள் தம்மனைவிகளு டன் புண்ணியலோகங்களையடைவார். எந்தப்பத்தினிகள் கலங்காமல் கணவர்களுடன் ஒற்றுமையாய்ச் சிறந்ததவம்செய்கின்றனரோ அவர் கள் ஸ்வர்க்கம்போவது திண்ணம். தேவியே! இதனை உனக்குச் சொன் னேன். இன்னும் என்ன கேட்கவிரும்புகிறாய் ?' என்றுகேட்டனர்.

இருநாற்றுப்பத்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; வானப்ரஸ்ததர்மமுதலியன.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! பிரபுவே! ஆநந்தரூபியே! வரமளிப்பவரே! வானப்பிரஸ்தர்களின்தர்மத்தின்பயனை உமதுஅனுக்கிரகத்தினால் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டாள். மகேசுவரர், 'அன்புள்ளவளே! வானப்பிரஸ்தர்கள் அடையும்பலன்கள் எல்லாவற்றையும் கேள். கிரீஷ்மகாலத்தில் சாஸ்திரத்திற்சொன்னகருமங்களைச் செய்துகொண்டு பன்னிரண்டு வருஷகாலம் பஞ்சாக்கினிமத்தியில் தவஞ்செய்பவன் ருத்திரலோகத்திற்பிறப்பான். வருஷாகாலத்தில் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் உபவாஸவிரதத்தைத் தவறாமற்செய்யும்மனிதன் சந்திரலோகத்தில் பிறப்பான். பன்னிரண்டுவருஷகாலம் கட்டைபோல மௌனமாயிருக்கும்மனிதன் மருத்துக்களின்லோகத்திற்குப்போய் அங்குள்ள போகங்களையடைவான். பன்னிரண்டுவருஷகாலம் தர்ப்பைகளும் சிறுகற்களுமுள்ளதரையில்படுத்துத் தவஞ்செய்யும்மனிதன் யக்ஷலோகத்தில்பிறந்து பதினாயிரம்வருஷம் போகங்களையனுபவிப்பான். ஆணிகள்தைத்த பலகையின்மேல் [1]வீராஸனம்போட்டுக்கொண்டு பன்னிரண்டுவருஷம்தவஞ்செய்யும்மனிதன் கந்தர்வலோகத்தில் பிறப்பான். பன்னிரண்டுவருஷகாலம் கைகளைத்தூக்கிக்கொண்டு வீரஸ்தானமாகநிற்கும்மனிதன் தேவலோகத்தில்பிறந்து தேவஸுகங்களையனுபவிப்பான். ஐம்புலன்களையுமடக்கிக் கைகளைத்தூக்கிக்கொண்டு ஒருகால்கட்டைவிரலால்நிற்பவன் பதினாயிரம்வருஷம் இந்திரலோகத்தில் மேன்மையாகவிருப்பான். பன்னிரண்டுவருஷகாலம் ஆகாரநியமம்செய்யும்முனி அநேகமாயிரம்வருஷகாலம் நாகலோகத்திலிருப்பான். தேவியே! இவ்வாறு உறுதியானதவமுள்ள வானப்பிரஸ்தர்கள் தமதுகர்மங்களுக்குத்தக்கபடி அந்தஅந்தஉலகங்களில் அந்தஅந்தப்போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பார். தேவியே! அங்கிருந்துவிழுந்தபிறகு, மானிடலோகங்களில் மேற்குலங்களிலேயேபிறந்து தனதானியங்களையும் போகங்களையும் பெற்றிருப்பர். தேவி! இதனையும் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுகேட்டனர். உமை, 'கௌர

1 ஆதிபர்வம் 226a பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

வத்தைக்கொடுப்பவரே! மகேஸ்வரரே! இவர்களில் மேலாயிருப்பவர்களின் தர்மத்தைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். மிகக்கிருபைகூர்ந்து அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மகேசுவரர், 'பெண்ணரசியே! மேலானவர்களின் தர்மத்தை நீ ஊக்கத்துடன் கேள். சுத்தமானபுன்னகையுள்ளவளே! விரதங்களாலும் உபவாஸங்களாலும் தீர்த்தஸ்நானங்களாலும் சுத்தமானதேகமுள்ளவரும் மனஉறுதியும்பொறுமையுமுள்ளவரும் ஸத்தியத்தையும்நியமங்களையும் விடாதவரும் பக்ஷோபவாஸம், மாஸோபவாஸம், மழை, குளிர், வெய்யில் இவற்றினால்பீடிக்கப்பட்டவருமாகிச் சிறந்ததவம்செய்யும்தர்மந்தெரிந்தவர்கள் காலம்வந்தபோது இந்திரலோகத்தையடைவார். அங்கே அவர் தேவலோகத்தியபுஷ்பசந்தனங்களையணிந்துகொண்டும் திவ்யாபரணங்களையணிந்துகொண்டும் போகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டும் சிறந்தவிமானங்களிலேறித் தேவஸ்திரீகளோடு விரும்பினபடி ஸஞ்சரிப்பார். தேவியே! இதனையும் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கக்கருதுகிறாய்?' என்றுசொன்னார். உமை, 'பிரபுவே! அவர்களில் வண்டிஇழுத்துத்திரிபவர்களின் தர்மத்தைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டனள். மகேசுவரர், 'சிறந்தவளே! ஆ! ஆ! வண்டிஇழுத்துத்திரிபவர்களின் தர்மத்தைப்பற்றி உனக்குச் சொல்வேன்; கேள். பிறருக்குத்தானம்செய்வதற்காக எக்காலமும் வண்டிகளின் நுகத்தடிகளையிழுத்துக்கொண்டு அந்த அந்தக்காலங்களில் வண்டிகளில் பிக்ஷைகேட்பர். தவத்தைஸம்பாதிப்பதில் ஊக்கமுள்ளவர்களாகவும் தவத்தினால்பாவங்கள்தீர்ந்தவர்களாகவும் காமக்குரோதங்களைவிட்டு மனஉறுதியுடன் எல்லாத்திசைகளிலும் திரிவர். சிறந்தவளே! அவர்களும் மரணகாலத்திற்குப்பின் ஸ்வர்க்கம் போவார்; அவ்விடத்திலுள்ளபோகங்களால் மகிழ்ந்து ஸுகமாகத் திரிவர். தேவியே! இதனையும் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுசொன்னார். உமை, 'பிரபுவே! வைகானஸர்களின்தர்மத்தைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டனள். மகேசுவர், 'அழகியகண்களையுடையவளே! உக்கிரமான தவமுள்ளவர்களும் தம்மகிமையினால்பிரகாசிப்பவர்களும் ஸத்தியமும் நியமமும்தவறாதவர்களும் சிறந்தஞானமுள்ளவர்களுமாகிய அந்த வானப்பிரஸ்தர்களே வைகானஸரென்னப்படுகிறார். அவர்களின் தவம் குற்றமற்றது. அவர்களில் சிலர் [1]அச்மகுட்டர்; மற்றும்சிலர் [2] தந்

1 கல்லினால் தான்யத்தைத்தேய்த்து உமிபோக்கியெடுத்துப் புசிப்பவர்.

2 பல்லினால்கடித்து உமியைஉமிழ்ந்து தானியத்தைத்தின்பவர்.

தோலுடையவர்; சிலர் உதிர்ந்தஇலைகளைப் புசிப்பவர்; சிலர் சிற்சிலவாகக் கிடைத்ததை உண்பவர்; சிலர் (உதிர்ந்ததைப்பொறுக்கித்தின்னும்) கபோதங்களைப்போலஜீவிப்பவர்; சிலர்(புல்மேய்ந்துகொண்டு) பசுக்களைப்போலத் திரிபவர்; சிலர் தண்ணீர்நுரையைக் குடிப்பவர்; சிலர் மான்களோடுமான்களாகத் திரியவர்; மற்றும்சிலர் ஜலத்தையும் காற்றையும்பக்ஷிப்பவரும் ஆகாரமில்லாதவருமாயிருப்பவர்;சிலர் உத்தமமாகியவிஷ்ணுபாதபூஜையைநன்றாகச்செய்பவர்; உக்கிரமான தவம்செய்து வியாதியும்மரணமுமில்லாதவர்களாய்த் தாம் நினைத்தபடி நமனையும் எக்காலமும் பயமுறுத்துகின்றனர். அப்படி இருக்குமவர்களுக்கு இந்திரலோகத்தில் அளவற்றபோகங்கள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குற்றமற்றவளே! அவர்கள் சிறந்த அப்ஸரஸுகளுடன்சேர்ந்து தேவர்களுக்குரியபோகங்களையடைந்து நீண்டகாலம் தேவர்களுக்குச்சமமாகஇருக்கின்றனர். தேவியே! இதனையும் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்று சொன்னார். உமை, 'பகவானே! வாலகில்லியர்களென்னும் தபோதனரைப்பற்றிக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னாள். மகேசுவரர், 'தேவி! அப்படியேயாகட்டும். வாலகில்லியர்களின்தர்மானுஷ்டானத்தைக் கேள். அழகானநிதம்பமுடையவளே! அந்தத் தபோதனர்கள் மான்தோலாடையுடுத்துச் சீதோஷ்ணமுதலியஇரண்டினையொழித்துக் கட்டைவிரல்அளவான சரீரங்களோடு அந்தச்சரீரங்களிலேயே எல்லாஉறுப்புக்களும்பொருந்தியிருக்கின்றனர். தர்மந்தெரிந்தவர்களும் ஸத்தியவாதிகளுமான அவர்கள்,உதயமாகும்ஸூரியனைப் பலவகைஸ்தோத்திரங்களினால் எப்போதும் துதித்துக்கொண்டும் சூரியனுடையகிரணங்களோடுகூடவே எல்லாத்திசைகளையும் பிரகாசிக்கச்செய்துகொண்டும் எப்போதும் சஞ்சரிக்கிறார்கள். உலகத்தைக்காப்பதாகிய குற்றமற்றஸத்தியமானது அவர்களிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்கிறது. தேவியே! அவர்களின்தவவன்மையினாலேதான் இவ்வுலகம் தாங்கப்படுகிறது. தெளிவானபுன்னகையுள்ளவளே! சிறந்தமகிமையுள்ளவளே! அம்மகாத்மாக்களின்தவத்தினாலும் ஸத்தியத்தினாலும் பொறுமையினாலும் பிராணிகள்நிலைபெற்றிருப்பதாக அறிகின்றனர். மகான்கள் ஜனங்களுக்காகவும் உலகங்களுக்காகவும் தவம்செய்கின்றனர். தவத்தினால் எல்லாம் கிடைக்கின்றன. தவம் பயன்படுகிறது. இவ்வுலகத்தில் பெறத்தகாதவையனைத்தையும் தவத்தினால் பெறத்தகும். ஐந்துபூதங்களாலாகும் உலகசிருஷ்டியை ஓங்கச்செய்வதும் தவமே. இவ்வுலகமனைத்தும்

தவமேன்மையினால் படைக்கப்பட்டது. அன்புள்ளவளே! அதனாலே தான் இந்தரிஷிக்கூட்டம் தர்மத்தையேதேடிக்கொண்டு தவம்தவ மென்று தவம்செய்வதற்கே எப்போதும் முயற்சிசெய்வது. தவத் தினாலே தேவத்தன்மையையும் சிவத்தன்மையையும் அடையலாம். அன்புள்ளவளே ! நீ கேட்டதற்காகவும் ரிஷிகளின்விருப்பத்திற்காக வும் ஜனங்களின்நன்மைக்காகவும் இவற்றையெல்லாம் சொன்னேன். நீ கேட்டாயன்றோ?' என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லும்ஈசு வரரை ரிஷிகளும் துதித்து அப்போதுமுதல் இன்னும் மேலான தவம்செய்யத்தொடங்கினர்.

இருநூற்றுப்பதினேராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வர ஸம்வாதம் தொடர்ச்சி ; கிருஹஸ்ததர்மம் மோக்ஷதர்மமுதலியன.)

உமை, 'பகவானே ! தர்மார்த்தகாமங்களாகிய மூன்றுபுரு ஷார்த்தங்களுக்கும்காரணமும் நன்மையைத்தருவதுமான மிகச்சிற ந்ததர்மம் உம்மால் சொல்லப்பட்டது. எல்லாப்புருஷார்த்தங்களுக் கும்உரியதர்மம் எதுவோ அதனை எனக்குச் சொல்லும்' என்றுகேட் டாள். மஹேசுவரர், 'உலகம்படைத்தபிரம்மதேவரால், உலகத்தி லுள்ளவர்களுக்கு நன்மையைச்செய்வதற்காக உலகங்களைக்கரையேற் றத்திறமையுள்ளவர்களும் பூமிக்குத்தேவர்களுமாகிய அந்தணர்கள் மனிதர்களுள் படைக்கப்பட்டனர். நல்லபலனைக்கொடுக்கும்தர்மம் அவரிடத்திலிருப்பதை முதலில் சொல்லுவேன். எல்லாருடைய பயத்தையும்நிவிருத்திக்கச்செய்வதும் நன்மையைத் தருவதுமானசிற ந்ததர்மம் பிராம்மணர்களிடத்திலுள்ளது. பிரம்மதேவர் உலகங்க ளுக்கு முதலில் தர்மங்களைத்தான் படைத்தார். பூமியிலுள்ளநல்ல பிராம்மணர்களால் எப்போதும்சொல்லப்படும் அந்தத்தர்மங்களை என்னிடம் தெரிந்துகொள். தன்மனைவியினிடம்திருப்தியடைந்திரு ப்பதும் நித்தியம்ஜபம்செய்வதும் எல்லா அதிதிகளையும்ஆதரிப்பதும் தர்மார்த்தகாமங்கள்மூன்றையும் கூடியவரையில் இரவிலும்பகலிலும் செய்வதும் தர்மங்கள். தர்மத்தில்ஊக்கமுள்ளசூத்திரன் எப்போதும் பணிசெய்வதை விடாமலிருக்கவேண்டும். மூன்றுவேதங்களையும் அறிந்தவனும் பிராயமுதிர்ந்தவனும் அத்தியயனத்தினால்ஜீவிக்காத

வனுமாகியபிராம்மணனுக்குத் தர்மார்த்தகாமங்களென்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களையுங்கடந்ததும் அழியாததுமான மோக்ஷதர்மமிருக்கிறது. உத்தமியே! சிறந்தபுண்ணியத்தைத்தருகின்றவையும் எல்லாவற்றிலுஞ்சிறந்தவையுமான ஆறுகர்மங்கள் பிரம்மதேவரால்முதலில் படைக்கப்பட்டனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் கேள்; யாகஞ்செய்வது செய்விப்பது பாத்திரமறிந்துகொடுப்பது வாங்குவது ஓதுவது ஓதுவிப்பது இவ்வாறுகர்மங்களையும் மனப்பூர்வகமாகச்செய்பவன் புண்ணியத்தையடைவான். நித்தியம் வேதமோதுவதும் நித்தியம் யாகஞ்செய்வதும் நிலைபெற்றதர்மங்கள். பிராம்மணர்களுக்கு, யாகம் தானம் அத்யயனம் இம்மூன்றுகர்மங்களுள் தானம் இன்றியமையாததென்று சொல்லுகின்றனர். இந்தச் சிறந்ததர்மந்தான் ஸாதுக்களிடத்தில் ரகஸ்யமாயிருக்கிறது. கர்ப்பத்திலேயே பரிசுத்தமுள்ளவர்களுக்குத்தான் தர்மத்தின்நியமம் பெரிது. பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களினால் பரிசுத்தமானமனமுள்ளவனும் மனைவியினிடத்தில் ருதுகாலந்தவறாதவனும் பொறாமையில்லாதவனும் இந்திரியங்களைஜயித்தவனும் பிராம்மணர்களைப்பூஜிப்பவனும் வீட்டை நன்றாகமெழுகிப்பெருக்கிவைத்திருப்பவனும் [1]கர்வமில்லாதவனும் வஞ்சியாதவனும் இன்சொற்சொல்லுகிறவனும் விருந்தினர்களையும் தன்னிடம்வந்தவர்களையும் ஆதரிப்பவனும் மீதியன்னத்தால் போஜனஞ்செய்பவனுமாயிருந்து முறைப்படி பாத்தியத்தையும் அர்க்கியத்தையும் ஆஸனத்தையும் சயனத்தையும் தீபத்தையும் கிருஹத்தையுங்கொடுப்பவன்தான் தர்மஞ்செய்பவன். காலையில்எழுந்து பிறகு போஜனத்திற்காகவழைத்து விருந்துசெய்து பின்செல்லுகிறவனுக்கு அழியாததர்மம் உண்டு. உலகவாழ்க்கைக்குரிய பிரவ்ருத்தியென்னும்தர்மம் கிருஹஸ்தர்களுக்கு விதிக்கப்படுகிறது. அறம்பொருளின்பங்களுள் எது எவ்வகையென்பதை உனக்குச் சொல்வேன். நன்மையைக்கருதுகிறவன் தனத்தின்ஒருபாகத்தைத் தர்மத்திற்காகவும் மற்றொருபாகத்தை ஸுகத்திற்காகவும் வைத்து மூன்றாவதுபாகத்தை விருத்திசெய்யவேண்டும். ஒழிவாகியநிவிருத்தியென்னும்தர்மம் பரிசுத்தமானது; மோக்ஷத்திற்குரியதாக விதிக்கப்படுகிறது அதன்நிலைமையைச் சொல்லுகிறேன். அதனை ஊக்கத்துடன் கேள் நிவிருத்திமார்க்கத்திற்கு எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் எப்போதும் தயைசெய்வது முதன்மையானதர்மம். பெண்ணரசியே! பசியினாலும் தாகத்தினாலும் வருந்திக் களைத்துவந்த விருந்தினனைப் பூஜிப்

[1] வேறுபாடம்.

பவருக்கும் அப்பெரும்பயன் உளது. தர்மத்தைக்கருதுகிறவர்கள் யோக்கியனென்னும்காரணம்பற்றியே யாருக்கும் தானம்செய்ய வேண்டும். தகுதியுள்ளவன்வருவனாயின் அவன் கடைத்தேறச்செய்வான். புசிக்கஆசையோடுவந்து போஜனகாலத்தில்நேர்ந்தஅதிதியை எவன்பூஜிப்பனோ அவனுக்கு அங்கே வ்யாஸரே வந்தவராவார். மனத்திலன்புடன் தன்சக்தியளவு அவனைப் பூஜிக்கவேண்டும். தர்மம் மனமடியாகத்தான் உண்டாகும். தர்மமடியாகத்தான் புகழ் உண்டாகும். தேவியே! ஆதலால், உள்ளத்திலன்போடு எவ்வகையினாலாவது தானம்செய்யவேண்டும். மனம்கனிந்துசெய்யும்தானந்தான் எல்லாவற்றிலும்சிறந்தது; பூமியில் தண்ணீரின்சிறுதுளிகள் விழுவதனால் வயல்களும் குளங்களும் ஏரிகளும் ஆறுகளும் ஜலம்நிரம்பினவையாகக் காணப்படுகின்றன. மிகச்சிறந்தவளே! இது எண்ணத்திற்கும் எட்டாதது. அப்படியே சிற்சிலவாகச்செய்யப்படும் ஒவ்வொரு தானமும் பெருகும். வேலைக்காரர்களுக்குஉபத்திரவம்செய்தாவது தானம் செய்வது விசேஷந்தான். பிள்ளைபெண்டுகளும் தனதானியங்களும் இறந்தவரைப் பின்தொடருகிறதில்லை. புகழ்பெற்றவளே! தனம் கிடைத்தபிறகு அதைக்கொடுப்பதும் அனுபவிப்பதுந்தாம் நலம். கொடுப்பதினாலேதான் சிறந்தபாக்கியம்பெற்ற அரசர்களாகிறார்கள். பூமியில் தானத்திற்குச்சரி ஒன்றுமில்லை; தானத்தைப்போன்ற புதையலில்லை. ஸத்தியத்திற்குமிஞ்சின புண்ணியமில்லை. பொய்க்குமிஞ்சினபாவமில்லை. தேவியே! ஆஶ்ரமத்தில் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் புசித்துக்கொண்டு ஜடையும் மரவுரியும்தரித்துக் கோடைக்காலத்தில் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்து சூரியனைநோக்கியும் பனிக்காலத்தில்தவளைபோல ஜலத்தில்படுத்தும் சிரத்தையுடன் நன்றாகத் தவம்செய்துகொண்டு வானப்பிரஸ்தாசிரமத்திலிருப்பவர்களும் கிருகஸ்தாசிரமத்திலிருப்பவர்களின் பதினாறில் ஒருபாகத்திற்கும் ஈடாகார்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பிரபுவே! கிருகஸ்தாசிரமத்தின்அனுஷ்டானம் யாது? விரதங்களும் நியமங்களும் எவை? கிருகஸ்தன்எப்போதும் தேவதாபூஜைசெய்யும்வகை யாது? அவன் எந்தத்திதிகளில் எந்தப்புண்ணியகாலங்களில் எவ்வெவற்றை விடவேண்டும்? இவற்றையெல்லாம் நீர்சொல்லக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'பெண்ணரசியே! கிருகஸ்தாசிரமத்தின் காரணத்தையும் பிரயோஜனத்தையும் அதில் எப்போதும் தர்மம் நாலு பாதங்களோடுநிலைபெற்றிருப்பதாகிய சிறப்பையும் தயிரில் வெண்ணெயெடுப்பதுபோல் ஸாரத்தையெடுத்து உனக்குச் சொல்வேன்.

தர்மம்செய்கிறவளே! கேள். தம்பதிகளுக்கு அலங்காரம்செய்து அவர்களுக்குக் கிருகதானம் செய்யும்மனிதன் பாரியாஸுகத்தையடைவான். அதில் ஸந்தேகமில்லை. ஸ்திரீகளாயினும் புருஷர்களாயினும் தம்பதிபூஜைசெய்பவர்கள் மனத்தில் விரும்பினபலன்களையெல்லாம் அடைவாரென்பது திண்ணம். இல்லறத்திலிருந்து தந்தையையும் தாயையும்உபசரித்து அக்நிஹோத்திரம்செய்துகொண்டிருக்கும்பிராம்மணர்கள்விஷயத்திலும் கணவனுக்குப்பணிவிடைசெய்யும் பெண்ணிடத்திலும் இந்திரன்முதலியதேவர்களும் பித்ருலோகத்திலிருக்கும்பித்ருக்களும் ஸந்தோஷப்படுகின்றனர்; அப்படிச்செய்பவர்களும் தம்தர்மத்தினால் ஸந்தோஷமடைகின்றனர்' என்றுசொன்னார். உமை, 'தாய்தந்தையில்லாத கிருகஸ்தர்களுக்கும் கணவனில்லாத பெண்களுக்கும் உரியதர்மம் யாது? அதனை நீரே எனக்குச் சொல்லும்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'தேவதைகளைப்பூஜிப்பதும் விருந்துகளையாதரிப்பதும் ஆசாரியரையும்பெரியோரையும்நமஸ்கரிப்பதும்எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்துன்பம்செய்யாமையும்பொருளாசையில்லாமையும்சொல்தவருமையும்பிரம்மசாரிவிரதமும் சரணமடைந்தவரை ரக்ஷிப்பதும் சுத்தமும் முதலில்பேசுவதும் நன்றிமறவாமையும் கோட்சொல்லாமையும் தர்மத்தை எப்போதும் விடாமையும் தினத்திற்குஇருமுறைஸ்நானமும்பித்ருக்களையும்தேவர்களையும்பூஜிப்பதும் தினந்தோறும்கோதானம்செய்வதும் அதிதிகளுக்குஸமபாகம் கொடுப்பதும் அவர்களின்தர்மங்கள். தீபத்தையும் கிருகத்தையும் பாத்யத்தையும் ஆஸனத்தையும் கொடுக்கவேண்டும். ஐந்து, ஆறு, எட்டு, பன்னிரண்டு, பதினன்கு, அல்லது பதினைந்துதினங்களுக்கொருமுறை பிரம்மசாரிவிரதமிருக்கவேண்டும். அந்தத்தினங்களில் க்ஷௌரம் தலையில் எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்வது மையிட்டுக்கொள்வது பல்துலக்குவதுஇவற்றைச் செய்யலாகாது. அப்படியிருப்பவர்களிடத்தில் லக்ஷ்மி நிலைபெற்றிருக்கிறாள். விரதங்களையும் உபவாஸங்களையும்விடாமலிருப்பதும் தவம்செய்வதும்இயன்றவரையில் தானம்செய்வதும் வேலைக்காரரைப்போஷிப்பதும் ஏழைகள்மேல் தயைசெய்வதும்பிறர்மனைவியைவிரும்பாமையும்தன்மனைவியினிடத்தில்பற்றோடிருப்பதும் தர்மங்கள். தம்பதிகள்இருவர்களின் சரீரங்களும் பிரம்மதேவரால் முதலில் ஒன்றுகப் படைக்கப்பட்டன. ஆதலால், தன்மனைவியினிடத்தில்அன்போடிருப்பவன் பிரம்மசாரியாகச் சொல்லப்படுகிறான். குணமும்ஒழுக்கமும்திருந்தியும் புலன்களையடக்கியும் உள்ளும்புறமும்ஒத்தும் எல்லாப்பிராணிகளின் நன்மையையும்

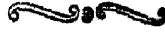
கருதியும் அதிதிகளின்மேல்அன்புவைத்தும் பொறுத்தும் தர்மமாகப் பொருளைஈட்டியும் இல்லறத்திலிருப்பவனுக்கு மற்றஆசிரமங்களினால் ஆவதென்ன? எல்லாப்பிராணிகளும் தாயையடுத்து ஜீவிப்பது போலவே எல்லாஆசிரமங்களும் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தையடுத்துஜீவிக்கின்றன. அரசர்கள், [1]பாஷண்டர்கள், கூத்தாடிகள், பாம்பாட்டிகள், டம்பர்கள், கள்ளர்கள், அரசனுடையஸேவகர்கள், வித்தையாடிகள், பிராணிகளைவளர்ப்பவர்கள், வைத்தியர்கள், நெடுவழிநடந்தவர்கள், நோயுற்றுப்பத்தியமுண்பவர்கள்ஆகியஇவர்களனைவரும் மற்றும்பலரும் கிருகஸ்தனைத் தேடுகின்றனர். தேவியே! பூனைகள், எலிகள், நாய்கள், பன்றிகள், கிளிகள், புறக்கள், நத்தைபாம்புமுதலிய ஊர்வன, மற்றும்காட்டிலிருப்பவைகள், மிருகங்கள்,பக்ஷிகளின்கூட்டங்கள்ஆகியஉலகத்திலுள்ளபலவகைச்சராசரங்களும்நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் வீட்டிலும் நிலத்திலும் வளைகளிலுமிருந்துகொண்டு கிருகஸ்தனால் செய்யப்படும்காரியத்தின் பலனை அனுபவிக்கின்றன. அவற்றிற்கு உபயோகமானதைப்பற்றித் தர்மம் என்றேநினைத்துத் துயரப்படாமலிருக்கும்புத்திமானுக்குரியபலனைக் கேள். தேவியே! எல்லாயாகங்களையும்அறிந்தவனுக்கு அசுவமேத யாகத்தினால்உண்டாகும் பலன்எதுவோ அந்தப்பலனை அவன் பன்னிரண்டாவதுவருஷத்தில் அடைவான். ஆசையென்னும் பாசத்தை விடுவதே எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததர்மமென்றறி. எப்போதும் மரத்தடியிலும் குடியில்லாதவீட்டிலுமிருந்துகொண்டு ஆற்றுமணலில் படுத்தும் ஆற்றங்கரையோடுசென்றும் எல்லாப்பற்றுக்களையும் ஸ்நேகங்களையும்விட்டுத் தன்புத்தியை மனத்தினால் ஆத்மாவினிடத்தில் சேர்த்து மோக்ஷதர்மத்தினால் எல்லாவற்றையும் ஆத்துமாவாக நினைத்துஆகாரத்தைவிட்டு நித்தியம் பரிசுத்தனாகித் தியானம்செய்துகொண்டிருப்பவனுடையதர்மம் அழியாது. அவன் ஒன்றிலும் பற்றேறுடு மகிழ்ந்திரான்; ஒருகிராமத்திலும் நிலையாகநில்லான்; யோகம் செய்துகொண்டே திரிவான்; ஒருமணற்குன்றிலும் நின்று யோகம் செய்யான். இதுதான் வேதத்தில்சொல்லப்பட்டதும் பெரியோர்களின் அனுஷ்டானத்திலிருப்பதுமாகிய 'மோக்ஷதர்மம்' என்று சொன்னார்.

---

1 நாஸ்திகர்கள்.

இருநூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வர ஸம்வர்தம் தொடர்ச்சி; அரசன் ஏற்பட்டதும், தண்டனைமுதலிய கொடியசெய்கைகளாலும் அவனுக்குப் பாவம் வாராமையும்.)

உமை, 'ஐயா! தேவருக்குந்தேவரே! முக்கண்ணரே! விருஷபக்கொடியையுடையவரே! பகவானே! மகேசுவரரே! உமது அனுக்கிரகத்தினால் நான் எல்லாவற்றையும் கேட்டேன். உமது அந்தச்சிறந்தசொல்லை நான் தெரிந்துகொண்டேன். இப்போது ஒரு ஸந்தேகமிருக்கிறது. மனிதர்களில் எல்லாரையும்போலஉயிரும்தலையும்உடலுமுள்ளஒருவன், 'இவன் அரசன்' என்றுநினைக்கப்படுகிறான். எந்தவினைப்பயனால் அவன் எல்லாருக்குந்தலைவனாயிருக்கத் தகுதியுள்ளவனாகிறான்? அவன் மனிதர்களைத் தண்டித்தும் பயமுறுத்தியும் கொன்றுமிருந்தாலும் புண்ணியகருமத்தினாலடையும்லோகங்களை மறுமையிலடைவது எப்படி? கௌரவத்தைக்கொடுப்பவரே! ஆதலால், வேந்தனுடையஒழுக்கத்தை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்க, மஹேசுவரர் சொல்லலானார்.

'அழகியமுகமுள்ளவளே! அந்தராஜதர்மத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுவேன். உலகத்திலுள்ளநல்லொழுக்கம்தீயொழுக்கமெல்லாம் வேந்தனுக்குஉட்பட்டவை. தேவியே! ராஜ்யமானது பெருந்தவப்பயனென்று நினைக்கப்படுகிறது. தவத்தினாலும்தானத்தினாலும் கிடைப்பதாகியராஜ்யமானது சிறந்தபதமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால்,எங்கிருக்கும்மனிதர்களும் எப்போதும் அரசனுக்குஅடங்கியிருக்கின்றனர். சிறந்தபாக்கியமுள்ள பெண்ணரசியே! நீ கேட்க விரும்புவது நியாயம். அன்புள்ளவளே! ஆதலால், உலகத்திற்குஇதமான ராஜசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். முற்காலத்தில் அரசனில்லாமலிருந்தபோது ஜனங்களுக்குப் பெருங்கலக்கமுண்டாயிற்று. பிரம்மதேவர் அந்தக்கலக்கத்தைக்கண்டு மனுவை ராஜ்யத்தில்வைத்தார். மன்னர்களின்நல்லஒழுக்கங்களும் தீயஒழுக்கங்களும் அப்போதுமுதலாகத்தான் காணப்படுகின்றன. பெண்ணரசியே! அரசன் எவ்வகையினால் மறுமையில் ஸ்வர்க்கத்தையும் இம்மையில் வீரத்தன்மையையும் புகழையுமடைவனோ, எதுஅவனுக்கும்உலகத்திற்கும் நன்மையோ அந்தஒழுக்கத்தைக்கேள். தகப்பனாலாவதுவம்சபரம்பரையினாலாவதுவந்தும் தானேஉண்டாக்கிக்கொண்டுமிருக்கும்

ராஜ்யத்தை அடைந்தபிறகு, ராஜதர்மத்தைச் சரிவர நடத்தி ஆள வேண்டும். முதலில் தன்னிடத்தில் குணங்களைப் பொருத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதன்பிறகு, தன் வேலைக்காரர்களுக்கும்கடைசியில்பிரஜைகளுக்கும் குணங்களைப்பொருந்தச்செய்யவேண்டும். இது தான் அடக்குமுறை. அழகானகண்களையுடையவளே! இவ்வுலகத்தில் ஜனங்கள் அரசனைஉதாரணமாகக்கொண்டு அவனைப்போலிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணித்தான் தாங்கள் குணமுள்ளவர்களாயிருப்பது. தானடங்குவதற்குமுன்னமேயே பிரஜைகளையடக்கும் அரசனானவன் தன்குற்றந்தெரியாமையினால் பரிஹஸிக்கப்படுதற்கு உரியவனாவான். கல்விகள்கற்பதினாலும் பெரியோரைச்சேருவதனாலும் தன்னைப் பதப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். அறம்பொருளிரண்டினையும்தருவதுதான் கல்வி. அதைக்கற்றவர்கள்தாம் பெரியோரென்னப்படுகின்றனர். தேவியே! இதற்குமேல் இந்திரியங்களை அடக்குவது முக்கியமாகச்சொல்லப்படுகிறது. அடக்காமல்போனால் மிகப்பெரியபிழையுண்டாகும். அது அரசனைக் கெடுத்துவிடும். அறிவினாலும் அடக்கத்தினாலும் கூடியவரையில் ஐம்புலன்களையும் வசப்படுத்திக்கொண்டு அவற்றின் [1]விஷயங்களைந்தினையும் வற்றச்செய்து [2] ஆறையும்ஒழித்துச் சாஸ்திரத்தைக்கண்ணாகக்கொண்டு உபாயங்களைக்கைப்பற்றி உத்தியோகஸ்தர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒழுக்கமும்கல்வியும்குலமுமுள்ளவர்களும் பரிதானத்தைப்பற்றிப்பரிசோதித்து அதிலகப்படாதவர்களும் எல்லாராலும் அனுசரிக்கப்பட்டவர்களும் ஜிதேந்த்ரியர்களுமானமந்திரிகளை அவர்கள் சக்திக்கும் தகுதிக்கும் ஒத்தவேலைகளில் நியமிக்கவேண்டும். சிறந்த புத்தியுள்ளமந்திரிகள், பலஜனங்களினால்விரும்பப்பட்டதேசம், பகைவரால்வெல்லமுடியாதசிறந்தநகரம், கஷ்டத்தில்தாங்கத்தக்க பொக்கசம், அன்புள்ளசேனை, இன்சொல்மாறுதமந்திராலோசனை, தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை ஆளும்வகைதெரிந்தஅரசன் ஆகியஇவ்வேழும் [3]பிரக்ருதிகளென்னப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் பிரஜைகளைரக்ஷிப்பதற்காக உண்டாக்கப்பட்டவை. அரசன் மேற்சொன்னமற்றஉதவிகளோடு உலகநன்மையைச் செய்யவேண்டும். அரசன் தன்னைக்காப்பாற்றிக்கொள்வதும், பிரஜைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே என்று நினைக்கப்படுகிறது. ஆதலால், எப்போதும் வழுவின்றித் தன்

---

1 சப்தஸ்பர்சரூபரஸகந்தங்கள்.

2 காமக்குரோதலோபமோகமதமாத்ஸர்யங்கள்.

3 ராஜ்யாங்கங்கள்.

னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். உணவு, உடை, ஸ்நானம், வெளியில்புறப்படுவது, ஸ்திரீகளின்புணர்ச்சி இவையெல்லாவற்றிலும் ஜாக்ரதையோடு எப்போதும் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டும். தமர், பிறர், ஆயுதம், விஷம், புத்திரர்கள், மனைவிகள், இவர்களெல்லாரிடத்தும் ஊக்கத்துடன் எப்போதும் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவேண்டும். பிரஜைகளைக்காப்பதற்காக அவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டும். பிரஜைகளின்காரியந்தான் வேந்தனுடையகாரியம். பிரஜைகளின்ஸுகந்தான் அவன்ஸுகம். பிரஜைகளின்விருப்பந்தான் அவன்விருப்பம். பிரஜைகளின்நன்மைதான் அவன்நன்மை. அவனுடையசொத்தெல்லாம் பிரஜைகளுக்காகவுற்படுத்தப்படுகிறதேயன்றித் அவனுக்காகவன்று. ஜனங்களைரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் விருப்புவெறுப்புக்களையொழித்துஇருதிறத்தாரின்வாதங்களையும் உள்ளபடிகேட்டு உண்மைகண்டுபிடிக்கும்வரையில் அந்த விஷயத்தைப்பற்றித் தன்புத்தியினாலும், சாஸ்திரம்தெரிந்தவர்களும் மனிதர்களில்சிறந்தவர்களுமான அநேகம்பெரியோர்களுடன் சேர்ந்தும் நன்றாகஆராய்ந்துபார்க்கவேண்டும். குற்றவாளியையும் குற்றத்தையும் இடத்தையும் காலத்தையும் நியாயத்தையும் அநியாயத்தையும் நன்றாகஅறிந்தபிறகு,சாஸ்திரப்பிரகாரம் மனிதருக்குத்தண்டனையைவிதிக்கவேண்டும்.இவ்வாறுபக்ஷபாதமில்லாமல்செய்கிறவன்புண்ணியத்தையடைவான். அரசன் தன்தேசத்திலுள்ளநல்லொழுக்கத்தையும் தீயொழுக்கத்தையும் பிரத்தியக்ஷத்தினாலும் நம்பக்கூடியவர்களின்சொல்லினாலும் அனுமானத்தினாலும் எப்போதும் அறிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும்; சாரர்களைக்கொண்டும் செய்கைநடப்பதைக் கொண்டும் அதனையறிந்து விசாரிக்கவேண்டும்; தனக்குத்தீங்கான காரியத்தை உடனே பரிகரிக்கவும் தனக்குஅனுகூலமானதை நடத்தவும்வேண்டும். தேவியே! இகழத்தக்கவர்களை இகழவேண்டும்; பூஜிக்கத்தக்கவரைப் பூஜிக்கவேண்டும்; தண்டிக்கத்தக்கவரைத் தண்டிக்கவேண்டும்; அவ்விஷயத்தில் சங்கிக்கலாகாது; எப்போதும் [1]ஐந்தைக்கவனித்துப் புத்தியுள்ளமனிதர்களுடன் மந்திராலோசனை செய்யவேண்டும்; குலம் ஒழுக்கம் கல்வி இம்மூன்றுமுள்ளவர்களோடேயோ எப்போதும் ஆலோசிக்கவேண்டும். தலைவரானமந்திரிக

1 1. காரியங்களையாரம்பிக்கும்வழி. 2. மனிதர்களையும் பொருளையும் சேகரிப்பது. 3. அதற்குஇடத்தையும்காலத்தையும் ஏற்படுத்துவது. 4. இடையூறுகளை நிவிர்த்திசெய்வது. 5. முடிப்பது. இவை மந்திரத்திற்கு ஐந்து அங்கங்கள் என்று ராஜநீதிசாஸ்திரத்திற்சொல்லப்படுகின்றன.

ருடன் மந்திராலோசனையில் தன்னிஷ்டப்படி மனம்செலுத்தலா காது. அரசனானவன் தேசத்தின்இதத்தைக்கருதி ஸத்தியத்தை யும் தர்மங்களையும் நடத்துவிக்கவேண்டும்; அகழ்முதலியவற்றைப் பற்றியும் மனிதர்களைப்பற்றியும் எப்போதும் எல்லாமுயற்சிகளையும் தானேசெய்யவேண்டும்; தேசத்திற்குஅபிவ்ருத்திசெய்பவர்களாகிய வேலைக்காரர்களை ஜாக்கிரதையாகச் சேர்க்கவேண்டும்; தேசத்திற் குக்கெடுதலைச்செய்கிறவர்கள் வேண்டாதவர்கள் அனைவரையும் வில க்கிவிடவேண்டும்; தன்னைச்சேர்ந்தவேலைக்காரர்களைப்பற்றி ஒவ் வொருநாளும் தானேகவனிக்கவேண்டும்; முகமலர்ச்சியோடும் அன் போடும் கொடைகொடுத்து நன்றாகக் காரியங்களைச் செய்யவேண் டும். தர்மமில்லாததும் கொடியதும் கடுமையுமானசொல்லைச்சொல்ல லாகாது; தகுதியுள்ளவர்களிடத்தில் நம்பிக்கைவைக்காமல் ஒருசொல் லையும் சொல்லலாகாது; ஒவ்வொருமனிதனிடத்திலுமுள்ளகுணங் களையும் குற்றங்களையும் நன்றாகஅறியவேண்டும்; மனஉறுதியினால் தன்குறிப்புக்களைமறைத்துவைக்கவேண்டும்; அற்பர்களோடுஸ்நேகம் செய்யலாகாது. அயலார்களுடையகுறிப்புக்களையறிந்து உலகத்திற் பழகவேண்டும். தம்மவராலும் பகைவராலும் ஒருவருக்கொருவரா லும் மனிதர்களல்லாதபாம்புமுதலியபிராணிகளாலும் பயமில்லாம லிருக்கும்படி ஜனங்களை அரசன் காப்பாற்றவேண்டும். பொருளா சைப்படுகிறவரும் கொடியவரும் கொள்ளையடிப்பவருமானமனிதர் கள் எங்கிருந்தாலும் அவர்களை அரசன் பிடித்துத்தண்டிக்கவேண் டும்; ராஜகுமாரர்களுக்குப் பிறந்ததுமுதல் நல்லொழுக்கங்களைக் கற் பிக்கவேண்டும். அவர்களுள் ஆத்மகுணங்கள்நிரம்பினவனை இள வரசாகச்செய்யவேண்டும். ஜனங்களுக்குப்பயமும் ராஜ்யத்தின்வழு வும் இல்லாமலிருக்கும்படி எப்போதும் ஆலோசித்து அந்தக்காரி யத்தைச் செய்யவேண்டும். சிறந்தவளே! ஒருநிமிஷமும் ராஜ்யத் தில் அரசனில்லாமலிருக்கலாகாதே; ஆதலால், தனக்குப்பின் தொட ர்ச்சிக்காக இளவரசு எப்போதும் விதிக்கப்படுகிறது. உயர்குலத் தோர் கற்றவர்கள் வேதமோதினவர்கள் தவமுள்ளவர்கள் மற்றத் தொழிலாளிகள்இவர்களுக்கு மேன்மையைச் செய்யவேண்டும். தன க்காகவும் ராஜ்யத்தைநடத்துவதற்காகவும் பொக்கசத்திற்காகவும் துர்க்கங்களிலிருந்தும் தேசத்திலிருந்தும் ஸமுத்திரத்திலிருந்தும் வர்த்தகர்களிடத்திலிருந்தும் நாதனில்லாத சொத்திலிருந்தும் திரவி யத்தைச் சேர்க்கவேண்டும். மாற்றரசர்களின்தனங்களினாலும் தனது தனங்களினாலும் உத்தியோகஸ்தர்களையும் வாகனங்களையும் படைச்

சேவகர்களையும் போஷிக்கவேண்டும். எப்போதும் ஆதரவுடனிருந்து நியமத்துடன் எல்லாவற்றையும் கவனிக்கவேண்டும். நீதிசாஸ்திரத்தையறிந்து தேசகாலங்களுக்குத்தக்கபடி தர்மத்திற்கும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் தனக்கும் ஆபத்காலத்திற்குமாக நான்குவகைகளாகப் பொக்கசத்தைப் பகுக்கவேண்டும். தன்தேசத்தில் திக்கற்றவர்களையும் நோயாளிகளையும் கிழவர்களையும் அரசன் போஷிக்கவேண்டும். ஸந்தியையும் விக்கிரகத்தையும் அவற்றைச்சேர்ந்த [1]மற்றவற்றையும் நன்றாகஆராய்ந்துநிச்சயித்தபின் நடத்தவேண்டும். எப்போதும் எல்லாருக்கும் அன்புள்ளவனாயிருந்து தேசத்தை நடத்தவேண்டும். நல்லகாரியங்களையும் தான்ஒருவனாகநிச்சயித்துச் செய்யலாகாது. தம்மவராலும் பிறராலும்நேரிடும் துன்பங்களை நன்றாகஆராய்ந்து பிறரோடுநியாயமாயிருப்பதைப் பகையினாலும் லோபத்தினாலும் விடலாகாது. காப்பாற்றப்படுவதே ஜனங்களின்தர்மம், காப்பாற்றுவதே அரசன்தர்மம். ஆதலால், கெட்டஅரசர்களால்பீடிக்கப்பட்ட எல்லாத்தேசத்துப்பிரஜைகளையும் காப்பாற்றவேண்டும். யுத்தயாத்திரைக்குப்போகும்போது பின்தேசத்தைக் கவனிக்காமலிருந்தால் அதன்கலக்கம் பெரிதாகவிளையும். அதனால், ஆபத்துக்கள்உண்டாகுமென்பதைச் சாஸ்திரத்தினால் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். உபாயத்தினாலாவது பொருள்செலவழிப்பதனாலாவது சேனைக்கு ஆபத்துவராமல் காப்பாற்றவேண்டும். உயிர்களைக்காப்பாற்றுவதற்காகச் சண்டையைப் பெரும்பாலும் விட்டுவிடவேண்டும். தகுந்த காரணம்பற்றியே யுத்தம்செய்யவேண்டும். தன்நன்மைக்காகவும் பிறரைக்கெடுப்பதற்காகவும் யுத்தம்செய்யலாகாது. அப்படிப்பட்டவன் தர்மயுத்தத்தில்உயிரைவிடுவதும் தர்மமென்று நினைக்கப்படுகிறது. அதிகபலமுள்ளவனால்எதிர்க்கப்பட்டஅரசன் பிரஜைகளின்நன்மைக்காகவே மந்திரிமுதலியவர்களை ஒற்றுமைப்படுத்திக்கொண்டு ஆபத்திற்குப் பரிஹாரத்தைச் செய்யவேண்டும். வேறுராஜ்யத்தைச்சேர்ந்தவர்களும் தாமேஜீவனத்தைத்தேடுகிறவர்களும் ஆபத்தினால் மற்றவரைஅடைக்கலம்பற்றினவர்களுமானஅரசர்களிடத்தில் தன்ஜனங்களைச் சேர்க்கலாகாது. தேவியே! நல்லொழுக்கம்தீயொழுக்கமிரண்டும் இருதிறத்தாருக்கும்ஸாதகமாயிருக்கையில் நல்லொழுக்கத்தைத் தானே எடுத்துக்கொண்டு தீயொழுக்கத்தைப் பிறரிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும். தேவியே! இவ்வாறு பாவம்பற்றாமலிருக்கும்வகையைக் குறிப்பாகச்சொன்னேன். இந்தராஜதர்மம் உனக்குத் தொகுத்துச்

---

1 யானஸனத்வைதீபாவஸமாஶ்ரயம்.

சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு நடந்து ஜனங்களைத்தண்டித்தும் பய முறுத்தியும்வருமரசன் தாமரையிலையில் தண்ணீரொட்டாமலிருப்பது போலப் பாவமண்டாமலிருப்பான். இவ்வாறுநடக்குமரசன் இறந்த பிறகு ஸ்வர்க்கலோகத்தில் தேவர்களுடன் மகிழ்ந்திருப்பான். அரச னுடையவொழுக்கம் நீதியுள்ளதென்றும் செல்வத்தைப்பற்றியதென் றும் இருவகை. அழகானகண்களையுடையவளே! நீதியுள்ளவொழுக் கத்தை உனக்கு இவ்வாறுசொன்னேன். நீதியையனுஸரித்தராஜ்ய [1]மென்பது புத்தியையும் சாஸ்திரத்தையும் அனுஸரித்திருக்கும். அதனால், தர்மத்தையும் ஸன்மார்க்கத்தையும்சேர்ந்ததும் புகழையும் ஸ்வர்க்கத்தையும்தருவதுமாகும். செல்வத்தையனுஸரித்த ராஜ்ய மென்பது தாறுமாறாகக்காணப்படுகிறது. அதற்குச் சாஸ்திரமில்லை. அது ஸாதுக்களுக்குக் கோபத்தையுண்டுபண்ணும்; பாவத்தையும் அபகீர்த்தியையும் கெட்டமுடிவையும்தருமென்பது நிச்சயம். அரசர் கள் தம்மிஷ்டப்படி எல்லாவற்றையும்செய்வர். அதில் வேலைக்காரர் கள் அதிர்ஷ்டவசத்தினால்கிடைப்பதேயன்றி மேன்மையினால் கிடை ப்பதில்லை. எந்தராஜ்யத்தில்குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்படாமலும் தாழ் ந்தவர்கள் கௌரவிக்கப்பட்டும் யோக்கியர்கள் கெடுக்கப்பட்டுமிருக் கின்றனரோ அது செல்வத்தையனுஸரித்தராஜ்யமாகும். நன்மை தீமைகளை மாறாகப்பார்ப்பவனும் அஸுரன்போலத் தன்ஸுகத்தைப் பார்ப்பவனுமான அரசனிருக்கும் ராஜ்யம் பாக்கியத்தையனுஸரிப்ப தாகும். அழகானகண்களையுடையதேவியே! பாக்கியத்தையனுஸரி த்தராஜ்யத்தில் அரசர்கள் தாறுமாறாகநடந்து இவ்வுலகத்தில் அப கீர்த்தியையும் அனர்த்தத்தையும்அடைந்து பரலோகத்திலும் மிகக் கொடியதும் தாண்டக்கூடாததுமான இருளையடைந்து பிரளயகாலம் வரையில் நரகத்திலிருப்பரென்பது நிச்சயம். தேவியே! பாவிகளுக் கும் காலங்கடந்துபோவதனால் பாவத்தினின்று விடுதல்உண்டு. பாவம்செய்யுமரசர்களுக்குமட்டும் விடுதல் இல்லையேயில்லை. சிறந்த பாக்கியமுள்ளவளே! அரசர்களின்நல்லொழுக்கம் கெட்டஒழுக்கம் எல்லாவற்றையும்சேர்த்து உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்ன கேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றார்.

---

1 'நாம' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

இருநூற்றுப்பதின்மூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வர ஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; கொல்லாமையின் சிறப்பு.)

உமை, 'தேவர்க்குந்தேவரே! மஹாதேவரே! எல்லாத்தேவராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரே! தர்மங்களின்ஸூக்ஷ்மங்கள் எவையென்பதை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னாள். மகேசுவரர், 'தேவியே! மனிதர்களுக்குஸுகத்தைத்தருவதாகிய தர்மஸூக்ஷ்மத்தைக் கேள். புண்ணியத்தைவிரும்புகிறவர்கள், பெண்ணியற்கையில்லாதவர்களிடத்திலும் மலடிகளிடத்திலும் தாழ்ந்தஜாதிஸ்திரீகளிடத்திலும் நிலத்திலும் ரேதஸை விடலாகாது. அன்புள்ளவளே! மேற்சொன்னவற்றில் போடப்பட்ட வித்தானது முளைப்பதில்லையன்றோ? தர்மத்தைவேண்டுகிறவன் கண்டவிடங்களில் விதையைப்போடலாகாது. வித்துஅழிவதனால் மனிதனைப்பிரம்மஹத்தி பற்றுகிறது. கொல்லாமைதான் முதன்மையான தர்மம். கொல்லாமையே முதன்மையான ஸுகம். தர்மசாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றிலுமுள்ளவிஷயம் கொல்லாமையே. பெண்ணரசியே! தேவதைகளையும் அதிதிகளையும்பூஜிப்பதும் எப்போதும் தர்மத்தைவிடாமலிருப்பதும் வேதமோதலும் யாகமும் தவமும் தானமும் இந்திரியங்களையடக்குவதும் ஆசாரியருக்கும்தாய்தந்தையருக்கும் பணிவிடை செய்வதும் புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குப்போவதும் கொல்லாமையினது பதினாறில்ஒருபாகத்திற்கும் ஈடாகாதவை. மிக்கஉயர்ந்த தான இந்தச்சிறந்தரகஸ்யத்தை உனக்குச்சொன்னேன்' என்று சொன்னார். உமை, 'தேவஶ்ரேஷ்டரே! ஹிம்ஸையில் பாவமிருக்குமாயின் பிராம்மணர்கள் பெரியயாகங்களிலும் சிறியஇஷ்டிகளிலும் பசுக்களை ஏன்கொல்லுகின்றனர்? பகவானே! சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவரே! அதிகமாக இம்ஸைசெய்யும்அரசர்கள் யாருக்கும் கிடைக்காதஸ்வர்க்கத்திற்கு [1]உடனேபோவதெப்படி? எவனுடைய வீட்டில் பிராம்மணர்களுக்குமாம்ஸம்போடுவதற்காகத் தினந்தோறும் இருபத்தோராயிரம்பசுக்கள் கொல்லப்பட்டனவோ அந்த ரந்திதேவனென்னுமரசன் மாம்ஸத்தோடுஅன்னம்போட்டதனால்ஸ்வர்க்கமடைந்தானே. அதெப்படி? எனக்குக் கேட்கமிக்கவிருப்பமிருக்கிறது. அரசர்கள் வேட்டைக்காக வெளியில்போய் மிருகங்களைக்

1 அந்த யுத்தத்திலேயே.

கொல்லுகின்றனரே. அவர்கள் தர்மத்தைக்கேட்கவில்லையா? அல்லது, கேட்டதை நம்பவில்லையா! எல்லாந்தெரிந்தவரே! விருஷபத்வஜரே! இவற்றையெல்லாம் தெளிவாகவும் விரிவாகவும்கேட்கவிரும்புகிறேன். அதனை இப்போது நீர் எனக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்டாள். மகேசுவரர், 'தேவியே! நீகேட்டது சிலாகிக்கத்தக்கது. கொல்லாதவன் இவ்வுலகத்தில் ஒருவனுமில்லை. அந்தக் கொலைக்கு அநேகவிதகாரணங்களுண்டு. அவற்றைக் கேள். இவ்வுலகத்தில் கொல்லாதவன் ஒருவனும்காணப்படவில்லை. தேவியே! நடப்பவன் பூமியிலுள்ளவையும் மிகச்சிறியவையும் நடுத்தரமானவையுமாயுள்ள அநேகஉயிர்களைக் கால்களினால் மிதிக்கிறான்; உட்காரும்போதும் படுக்கும்போதும் படுக்கையிலும் ஆஸனத்திலுமுள்ள அநேகஜீவன்களைத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் கொல்லுகிறான். மனிதர்களின்தலைகளிலும் வஸ்திரங்களிலும் வேர்வையினாலுண்டாகும் ஜீவன்களையும் ஈக்களையும் கொசுகுகளையும் அவர்கள் எப்போதும் கொல்லுகின்றனர். ஜீவன்கள் எப்போதும் ஜலத்திலும் ஆகாயத்திலும் இருக்கின்றன. பூமியில் பிராணிகள் நிறைந்திருக்கின்றன. இப்படி பிராணிகள்நிரம்பினஉலகத்தில் கொல்லாதவனாயிருப்பவன் யாவன்? பெண்ணரசியே! வேர்வையிலும் ஜலத்திலும் நிலத்திலுமுண்டானபெரியவையும் நடுத்தரமானவையும் மிகச்சிறியவையும் காணக்கூடியவையும் காணக்கூடாதவையுமாயிருக்கும்பலவகைப்பிராணிகளினால்இவ்வாகாசம் பூமியினைத்தும்நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப்பிராணிகளிலும் ஒன்றை மற்றொன்று கொல்லுகிறது. பலம்மிகுந்தமச்சங்களும் பக்ஷிகளும் பலம்குறைந்தவையான தம்மினங்களைப் புசிக்கின்றன. புறாமுதலியபறவைகள் ஊர்வனவற்றைஉண்டு ஜீவிக்கின்றன. பூமியிலும் ஆகாயத்திலுமுள்ள இன்னுமனேகம் புலால்தின்னும்பிராணிகள் மாம்ஸத்தைவிரும்பிப் பிறமாம்சங்களினால் வளர்கின்றன. அவையும் வேறுபிராணிகளால் பக்ஷிக்கப்படுகின்றன. நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமானபிராணிகள் பிராணிகளாலேயே ஜீவிக்கின்றன. அழகுள்ளவளே! பிராணிகள் மற்றொன்றைப்பீடியாமல் பிழைப்பதில்லை. புலால்தின்னுகின்றவையும் அதனாலேயேஜீவிப்பவையுமான அநேகம்பிராணிகள் பெரிய உடலுள்ள கழுதைஎருமைமுதலான பிராணிகளின்மாம்ஸத்தினாலும் பாலினாலும் ரத்தத்தினாலும் வயிறுநிரப்புகின்றன. ஒருமனிதன் அன்னமுதலியவற்றைப்புசிப்பதனால் தானியங்களென்று பெயருள்ள அநேகமாயிரம்உயிர்களை எப்போதும் உண்ணுகிறான். அவன்

மாமிசம் தானியம் கிழங்குகள்உண்பதையும் விட்டுவிடவேண்டும். மூன்றுதினங்களும் ஐந்துதினங்களும் ஏழுதினங்களும் தானியங்களைப்பக்ஷியாமல் உபவாஸமிருப்பவன் கொல்லாதவன்என்றுசொல்லப்படுகிறான். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பிராணிகளைப் புசியாமலிருக்கிறானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு புண்ணியத்தைஅடைகிறான். அழகிய இடையுள்ளவளே! ஆகாரத்தைவிடுவதனால் தேகம் வாடுகிறது. வாடுவதனால்தேகமும்இந்திரியங்களும், அரசர்களுக்குச் சேவகர்கள்போல வசப்பட்டிருக்கின்றன. பொறிகளைக்கட்டுகிறவன்தான் ஸுகமுள்ளவன். அவனே தெரிந்தவன். மனிதன் பொறிகளையடக்குவதனாலும் கொடுப்பதனாலும் மனஒழிவினாலும் மனத்தில்கருதினவற்றையெல்லாம் அடைகிறான். இவ்வாறு உபவாஸந்தான் கொல்லாமைக்குக்காரணமென்று சொல்லப்படுகிறது. தேவியே! புசிப்பவன் பூமியில்நடப்பவன்இவர்களனைவரும்ஹிம்ஸைசெய்கிறவர்களென்பது தர்மசாஸ்திரங்களில் காணப்படுகிறது. தேவியே! தர்மத்தைச்செய்பவளே! ஹிம்ஸைசெய்யாதமனிதனைஉண்மையாகஅறியும்வகையை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேள். கனிகளையும் கிழங்குகளையும் இலைகளையும் சாம்பலையும் பக்ஷித்துக்கொண்டு சித்திரம்போல அசைவற்றிருப்பவன் தான் ஹிம்ஸைசெய்யாதவனென்று நான் நினைக்கிறேன். அவைகளும் புகையினால் தீ மூடப்படுவதுபோல ஹிம்ஸையினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், எவன் ஆஹாரமில்லாதவனோ அவனே கொல்லாதவனென்று நான் நினைக்கிறேன். எல்லாவற்றையும்விட்டுப் பரிசுத்தனாகவும் நியமமுள்ளவனாகவும் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு தன்னைச் சுற்றிக் கோடுகிழித்து ஸங்கல்பம்செய்துகொண்டு உயிருள்ளவரையிலும் உண்ணாமல் எடுத்தவிரதந்தவறாமல் காலத்தையெதிர்பார்த்துத் தியானமும் தவமும் செய்துகொண்டிருக்கிறவனை ஹிம்ஸியாதவனென்று நான் நினைக்கிறேன். வேறுவிதத்தில் கொல்லாதமனிதன்இருப்பதை நான் பார்க்கவில்லை. தேவியே! இதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டியவை மிகுதியாயிருக்கின்றன. கொல்லாதவன் எவனுமில்லை. சிறந்தமகிமையுள்ளவளே! எவ்வெவற்றில்கொலைபெரியதாயிருக்குமோ அவ்வவற்றையும் மதுமாம்ஸங்களையும் ஒழிப்பதனால் கொல்லுதல் மிகக்குறைவாகும். ஒழிவே பெரியதர்மம். ஒழிவே பேரின்பம். மனத்தில்ஒழிவுள்ளவர்களுக்குப் புண்ணியம் பெரிய குவியலாகும். தர்மங்களும் அதர்மங்களும் மனத்தைமுன்னிட்டே வருகின்றவை. ஸந்தேகமில்லை. மனிதன் ஸம்ஸாரத்திற்கட்டுப்படுவதும் முக்திபெறுவதும் மனத்தினாலேதான். மனத்தைக்கட்டினால்

ஸ்வர்க்கமும் விட்டால் நரகமும் நிச்சயம். கொலையாளி ஆயுதத்தை எடுத்தபின், 'அநேகம்பிராணிகளில் ஆயுள்முடிந்துஇறந்ததைத் தான் நான்கொல்லுகிறேன்' என்று மனத்தில்நினைத்துக்கொல்வானு யின் அந்தக்கொலையாளியைப் பாவம் பற்றுவதில்லை. தேவியே! அந் தப்பிராணிகள் முன்னமே விதியினுல் கொல்லப்பட்டவை. அந்தக் கொலையாளி காரணமாகிறுன். விதிதான் வலியது. முன்வினையை விடவொண்ணுத பிராணிகள் முன்செய்த தம்வினையினுல் மூடப்பட்டு விலங்குஜாதிகளாகவும் ஊர்வனவாகவும் பற்பலபிறப்புக்களில் பிறக் கின்றன. பிராணிகள் பலவகைகளாக வேறுபட்டஉடல்களோடு பல வகைகளான சக்தியும் ஸாமர்த்தியமுமுள்ளவையாகவும் பலஉணவு களுள்ளவையாகவும் பூமியில் பலவிடங்களில் பிறக்கின்றன.பிறக்கும் பிராணிக்கு முன்கர்மங்களுக்கேற்றபடி இறப்பும் ஸுகதுக்கங்களும் முதலிலேயே பிறக்கின்றன. மனிதர்கள் எந்தக்காலத்தில் எந்தவிடத் தில் எந்தக்காரணத்தினுல்மரணமடைகிறுர்களோ அவற்றைத்தாண்ட முடியாது. அது முந்தியகருமத்தின் கட்டளை. விதியானது ஜாக் ரதையில்லாதபிராணிகளை ஜாக்ரதையோடு கவனிக்கிறது. அதற்கு யாரும் நண்பனுமில்லை; பகைவனுமில்லை: அலக்ஷியமாகவிடத்தக்க வனுமில்லை. யமன் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக் காலத்தை எதிர்பார்க்கிறுன்; ஆயுளானவுடன், எல்லாப்பிராணிக ளின் உயிரையும் இழுத்துவிடுகிறுன். எவன் எப்படியிறக்கவேண்டு மென்றுவிதியிருக்கிறதோ அதற்குமாறுகஅவன்இறப்பதில்லை. அறி வினுலாவது பராக்கிரமத்தினுலாவது மந்திரத்தினுலாவது ஔஷதத் தினுலாவது விதியின்நிச்சயமானவழியை ஏமாற்றக்கூடியவன் இவ் வுலகத்திலிருந்தவன் இருக்கப்போகிறவன் இருவகையாரினும்இல்லை. தேவியே! பிராணிகளுக்கு ஹிம்ஸைசெய்வதைப்பற்றியநியாயத்தை உனக்குச் சொன்னேன்.

இருநூற்றுப்பதினுன்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வர ஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; விதியின்வன்மை போரிலிறந்தவர்களின் கதிமுதலியன.)

ஓ! தேவியே! மரணகாலம் வந்தபோது எந்தப்பிராணிகளும் விதியைக் கடக்கமுடியாதென்பதற்குக் காரணத்தைக் கேள். அழகிய முகமுள்ளவளே! பெரியவையும் சிறியவையும் நடுத்தரமான

வையுமாகிய பலபுழுக்களும் விட்டிற்பூச்சிகளும் ஆயுளழியும்போது தாங்களேஓடிவந்து எரிகின்றவிளக்குக்களில் விழுகின்றன. வனங்களிலிருக்கும் மான்கூட்டங்கள் அநேகங்களுள் எதற்குக்காலம் வந்ததோ அதுதான் வலையிலகப்படுகிறது. தேவியே! கொல்லுமிடத்திற்குக்கொண்டுபோவதற்காகப் பிடிக்கப்பட்டவற்றுள் ஆயுள் குறைந்தது எதுவோ அதுதான் கொல்லப்படுகிறது. அது அந்தத் தினம் தவறாமல் கொலையாளியின்கையில் அகப்படுகிறது. விரிவான ஆகாயத்தில் விரைவாகச் செல்லும் பக்ஷிக்கூட்டங்கள் ஓடத்திறமையுள்ளவையாயிருந்தும் ஆயுளில்லாமையினால் பிடிக்கப்படுகின்றன. ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்மீன்களும் மற்றும் பலவகைஜந்துக்களும் விதிக்ககப்பட்டுத் தாங்களே வலையிலேறுகின்றன. சிறந்தவளே! ஊர்வனவாகியபிராணிகள் ஆயுள்ஒழிவதனாலேதான் மதிகெட்டு ஈட்டிமுனையில் தாங்களேஏறி இறக்கின்றன. உழுகிறஉழவருக்குக் கொல்லுவதில் எண்ணமில்லை; ஆகிலும் அவர்களின்கலப்பைமுனை முதலியவற்றினால் எண்ணிறந்தபிராணிகள் கொல்லப்படுகின்றன. மனிதன் தன்நுனிக்காலினால் என்னஹிம்ஸையைச் செய்கிறானோ அந்தஹிம்ஸையைத் துஷ்டயானையும் அநேகஜன்மங்களிலும் செய்ய மாட்டாது. எவைஇறக்கவேண்டுமோ அவைதாம் இறக்கின்றன உழவர் அவற்றைக் கொல்வதில்லை. அவர்களுக்கு, 'உழுவோம் என்றஎண்ணமேயன்றிக் கொல்லஎண்ணமில்லை. ஆதலால், அனேகமாயிரம்பிராணிகளைக்கொன்றாலும் அந்தப்பாவம் அவர்களைப்பற்றாது பிராணியானது முதலில்விதியினால்கொல்லப்பட்டு அதன்பிறகுதான் மரணமடைகிறது. ஆதலால், விதியைக்கடப்பதற்கு எந்தப்பிராணிகளாலும் ஆகாது; ஆயுள்முடிந்தபின் ஒருநிமிஷமும் பிழைத்திருப்பதும்முடியாது. பிழைத்திருக்கவேண்டியகாலத்தில் இறப்பது நடந்ததுமில்லை; நடக்கப்போவதுமில்லை. வினைப்பயன் நன்றோ தீதோ அதைக்கடப்பது ஸாத்தியமன்று. இறக்கத்தக்கவைதாம் இறக்கும் விடுபடத்தக்கவைதாம் விடுபடும். அழகுள்ளவளே! விதியிலகப்பட்டபசுக்கள் ரந்திதேவனுடைய யாகத்திற்குத் தாங்களேவந்து கொல்லப்பட்டன. கொல்லப்பட்ட பசுக்களின் ரத்தத்தினாலுண்டான சர்மண்வதிஎன்னும்பெயர்பெற்றநதி குளம்புகொம்புகளும்களினால் இறங்கக்கூடாமலிருந்தது. சிறந்தவளே! ரத்தமானது அந்தநதியில்விழுந்தபிறகு தெளிவும் நல்லமணமும் நல்லநிறமும் நல்லசுவையுமுள்ளதும் நற்கருமங்களுக்குரியதுமாகிய புண்ணிய தீர்த்தமாகிவிட்டது. அழகுள்ளவளே! அந்தமன்னனுடைய ஸத்ர

யாகத்தில் பிராம்மணர்களும் தேவர்களும் திக்பாலகர்களும் மும்மூர்த்திகளும் நேரில்வந்து அந்தநதியில்ஸ்நானம்செய்து ஜபமுதலிய நித்யகர்மங்களை அனுஷ்டித்தனர். முன்னோர்களால் கண்டறியப்பட்டவிதிப்படி மந்திரத்துடன் பகுத்துக்கொடுக்கப்பட்ட அந்த மாம்ஸத்தை அவர்கள் சாஸ்திரமுறைப்படி பெற்றுக்கொண்டனர். நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாகப் பிராம்மணர்கள் தினந்தோறும் மாம்ஸத்துடன்கூடின அன்னத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே சூரியாஸ்தமயமாயிற்று. அந்தஅரசனது சிறந்த யாகத்தில் விதிப்படி கிரமமாகமந்திரங்களைச்சொல்லிக் கொல்லப்பட்டபசுக்களும் அந்த ரந்திதேவராஜனும் ஸ்வர்க்கம்சென்றனர். இடைவிடாமல்யாகம்செய்ததனாலேயே அவ்வரசன்நல்லபயனையடைந்தான். போகங்களையும் ஆடையாபரணாலங்காரங்களையும் கொடுத்தும் தம்முடன்போஜனம்செய்வித்தும் பலஉபசாரணைகளைச் செய்துமிருக்கும் அரசர்களுக்கு யுத்தத்திலுதவிசெய்யும் தருணம்நேர்ந்தபோது துணையாக அழைக்கப்பட்டமனிதன் ஆயுதமெடுக்கவேண்டும். இரண்டு ஸேனைகளும் வ்யூகங்களாகவகுக்கப்பட்டு யானைகள் குதிரைகள் ரதங்கள் காலாட்படைகள் நிரம்பியும், சாமரங்களும் குடைகளும் கொடிகளும் தோற்கேடகங்களும் பலநிறங்களாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்க, சத்திகள் தோமரங்கள் ஈட்டிகள் கத்திகள் சூலங்கள் உலக்கைகள் சம்மட்டிகள் வில்லுகள் முசுண்டிகள் பிண்டிபாலங்கள் கதைகள் சக்கரங்கள் ப்ராஸங்கள் கர்ப்படங்கள்முதலான பலஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு விருஷபங்களோடுவிருஷபங்களெதிர்ப்பதுபோல இருபுறத்துப்போர்வீரர்களும் கர்ஜித்து யுத்தம்செய்யும்போது, சங்குபேரிகைமுதலான பலவாத்தியங்களின்முழக்கங்களாலும் குதிரைகளின்கனைப்பினாலும் யானைகளின்கர்ஜனையினாலும் மனிதர்களின் வீரவாதங்களாலும் தேர்ச்சதங்கைகளின் ஒலிகளாலும் மழைக்காலங்களில் ஆகாயத்தில் மேகங்கள்முழங்குவதுபோல நாலு திசைகளும் மூலைகளும் வேறுசத்தங்கேட்கப்படாமல் நிரப்பப்படுகின்றன. தேர்ச்சக்கரங்களின்வட்டைகளாலும் குதிரைக்குளம்புகளினாலும் எழுப்பப்பட்டசெந்தூள்கள் கபிலைப்பசுக்கள்போல ஆகாயமெங்கும்மூட இருஸேனைகளிலுமுள்ளவீரர்களும் ஆயுதங்கள்போடத்தலைப்பட்டபொழுது, அந்த அடிகளினாலுண்டானரத்தம் அவர்களுக்குச் செஞ்சந்தனம்போலிருக்கும். போர்த்தலையில் அங்கங்களிலிருந்து ரத்தம்பெருகும்போது அவர்கள் பலாசமலர்களும் அசோகமலர்களும் குவியல்களாகக் குவிந்துநடப்பதுபோலிருப்பர். சூரர்

கள் யுத்தத்தில் உற்சாகத்தோடு கைகளால் ஆயுதங்களையோங்கி ஒருவரையொருவர் அழைத்துக்கொண்டு எதிர்த்துச்செல்வர். கடும் போரில் சூரர்கள் கொன்றும் கொல்லப்பட்டுமிருக்கையில், அரசனுடையஇஷ்டத்திற்குவிரோதமாகஎதிரிக்குப்புறங்காட்டி அடிபடாமல் திரும்பிச்செல்லும்இழிவானமனிதர்கள் தம்மரசனுடையபாவமெல்லாவற்றையும்அடைவர். அவர்களுக்குள்ளபுண்ணியம் எதுவோ அது அவ்வரசனைச்சேரும். கொல்லாமை முதன்மையானதர்மமென்றறிந்து யுத்தங்களில் தம்மால்கூடியவரையில் போர்செய்யாதபடைச்சேவகர்கள், அரசனுடையஅன்னத்தைக்கவர்ந்தவராதலின் கொடியநரகத்தைஅடைவார். படைச்சேவகனுடையகடமையையறிந்து உயிராசையைவிட்டு ஆயுதத்தையோங்கிக்கொண்டு விட்டிற்பூச்சிபோலப் பயமற்றவனாகித் தீக்குழப்பானபோரில்புகுகிறவன் இறந்தபின் ஸ்வர்க்கமடைவான். தேவியே! தயையுள்ளமனிதனும் பூதாவேசங்கொண்டவன்போலப் பிறரையடித்து மகிழ்வான். அவன் உத்ஸாகத்தைத் தலைமையாகக்கொண்டவனன்றோ ? அவன் பிறருடையஅடிகளினால் துன்பப்படுத்தப்பட்டும் சோர்வையடையான். மிகக்கொடிதான போர்க்களத்தில் மான்கூட்டங்களைச் சிங்கம் துன்புறுத்துவதுபோலப் பகைவர்படைகளைத் துன்புறுத்தி நடுப்பகலில் சூரியன்போலக் காணமுடியாதவனாகத் தயையைவிட்டு ஆயுதமெடுத்துயுத்தம்செய்து தன்னரசனைப் போரில்காப்பாற்றுகிறவன் பரிசுத்தாத்மாவாகி யுத்தமென்னும்மகாயாகம்செய்பவனாகிறான். அவனுக்குத் தோற்கேடகம் மான்தோலென்றும் வில் [1]கையில்பிடிக்கும்தண்டமென்றும் ரதம் யாகவேதிகையென்றும் கொடி யூபஸ்தம்பமென்றும் குதிரைக்கடிவாளங்கள் தர்ப்பைகளென்றும் ஜயத்திலுத்ஸாஹம் கர்வம் கோபம் இம்மூன்றும் மூன்றக்நிகளென்றும் நினைக்கப்படுகின்றன. அவனுக்குச் சந்தோஷமே ஸ்ருவமென்னும்ஹோமபாத்திரம். ஸாரதி புரோகிதன்; ஆயுதங்கள் ஸ்ருக்குஎன்னும்பாத்திரமுதலிய யாகக்கருவிகளைனத்துமாகின்றன ; அம்புகள் ஸமித்துக்களாகநினைக்கப்படுகின்றன. புகழ்பெற்றஅந்தவீரனது தேகத்திலுண்டாகும்வேர்வையே தேன். மனிதர்களின்தலைகளே [2]புரோடாசம். ரக்தமே நெய்யாகுதி தூணிகளே ஹவிஸ்வைக்கும்பாத்திரம். தேகத்தின் நிணங்களே நெய்த்தாரைகள். மாம்ஸம்தின்னும்பிராணிகளே அந்தயாகத்திற்குப் பிராம்மணர்கள். அப்படிப்பட்டமனிதர்களும் யானைகளும் குதிரை

1 'தண்டகாஷ்டம்' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

2 சாந்திபர்வம் 39 - ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

களுமே அவற்றிற்குப் பக்ஷணங்களும் அன்னபானங்களும். யாகத்தில் பிராம்மணர்கள்புசிப்பதுபோலவே அவைவிரும்பினவற்றையெல்லாம் நிரம்பப்புசிக்கின்றன. அடிபட்டவீரர்களின்அலங்காரங்களாகிய ஆடையாபரணங்களும் பொன்னும் தங்கமும் அந்தயாகத்திற்குத் தக்ஷிணைகள். தேவியே! அந்தயுத்தத்தில் எதிர்நோக்கிச்சென்று யானையின்மேலிருந்தபடிகொல்லப்பட்டமனிதன் பிரம்மலோகத்தை அடைவான். தேரின்நடுவிலாவது குதிரைமேலாவதுஇருந்து யுத்தத்தில்கொல்லப்படுகிறவன் இந்திரலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். கொல்லப்பட்டவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுகின்றனர். கொன்றவன் இங்கேயே பூஜிக்கப்படுகிறான். கொல்லப்பட்டவன்கொன்றவனிருவரும் ஸுகப்படுகிறார்கள். ஆதலால், போர்க்களத்திற்குப் போனபின் அஞ்சாமல் போர்செய்யவேண்டும். பயத்தைவிட்டு ஆயுதமெடுத்து யுத்தத்தில்அடிப்பவன் எவனோ அவன் தர்மிஷ்டரிற்சிறந்தவன். அநேகமாயிரம்நதிகள் ஸமுத்திரத்தில்விழுவதுபோல ராஜதர்மத்தோடுகூட எல்லாத்தர்மங்களும் ஆசாரமும் ஒழுக்கமும் அவனிடத்தில் பிரவேசிக்கின்றன. தொன்றுதொட்டுநடந்துவரும் வேதங்களிற்சொல்லப்பட்டதர்மங்களையும், பாஷண்டமதங்களிற்சொல்லப்பட்டதர்மங்களையும், மானிடருக்குரியலௌகிகதர்மங்களையும், தேசங்களுக்கும் ஜாதிகளுக்கும் குலங்களுக்கும் மலை கிராமம் நகரமுதலியவற்றிற்குமுரிய பற்பலதர்மங்களையும் காப்பாற்றவேண்டும். தர்மத்தைக்கெடுத்தால் அது கெடுக்கும்; காப்பாற்றினால் காப்பாற்றும். ஆதலால், அரசன் முக்கியமாகத் தர்மத்தைக் கெடுக்கலாகாது. எந்தத் தேசத்தில் அரசன் குடிகளைத் தர்மமாகக் காப்பாற்றுகிறானோ, பிராம்மணர்கள் ஆறுகருமங்களையும் செய்கின்றனரோ, பித்ருக்களும் தேவர்களும் பூஜிக்கப்படுகின்றனரோ அந்தத்தேசத்தில் மழையின்மையும் பிணிகளும் பீடைகளுமிருப்பதில்லை. அரசன் தன்தர்மத்தை விடாமலிருந்தால் ஜனங்களெல்லோரும் தர்மத்தையேசெய்வர். தேவியே! ஆசாரத்தைவிடாதவனும் பகைவரின்சமயமறிபவனும் ஜாக்ரதையும்பராக்கிரமமுமுள்ளவனுமாகிய அரசனை எப்போதும் விரும்பவேண்டும். அழகியஇடையுள்ளவளே! பூமியில் க்ஷத்திரர்கள்அநேகர் அரசர்களை மிகக்கெடுத்திருக்கின்றனர். ஆதலால், தெரிந்தஅரசன் அஜாக்ரதையாயிருக்கக்கூடாது. அவர்களிடத்திலும் விடப்பட்ட சிநேகிதர்களிடத்திலும் மனிதர்களிடத்திலும் யானைகளிடத்திலும் ஸ்நானபானங்களிலும் ஒருபோதும் நம்பிக்கைவைக்கலாகாது. தேசத்தின்நன்மைக்காகவும் பசுக்களுக்காகவும் பிராம்மணர்களுக்காகவும்

சிறைபிடிப்பதற்காகவும் ஸ்நேகிதர்களுக்காகவும் விடக்கூடாதஉயிரை யும் விடுகிறவனெவனோ அவன் அரசனுக்கு அன்பனாவான்; தன் குலத்தையும் சிறப்பிப்பான். சிறந்தநிதம்பங்களையுடையதேவியே! நினைத்தவற்றையெல்லாம் கறக்கும்காமதேனுவும் சராசரங்களைத்தாங் குவதுமாகிய கடல்சூழ்ந்தபுவனியை மலைகளும் காடுகளும்உள்பட மிகுந்ததனத்தோடு பிராம்மணர்களுக்குக்கொடுப்பவனும்,யுத்தத்தில் உயிரைவிடுகிறவனுக்குச் சரியாகான். உயிர்விடுகிறவன் சிறந்தவன். செல்வமுள்ளவன் நியமத்துடன் ஆயிரம்யாகங்கள்செய்தாலும்அதில் என்னஆச்சரியம்? உயிரைவிடுவது செய்தற்குமிகஅரியது. ஆத லால், பிராணயாகமானது எல்லாயாகங்களிலும்சிறந்தது. இவ்வாறு யுத்தமென்னும்யாகத்தைப்பற்றி உனக்கு உள்ளபடி சொன்னேன்.

இருநூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

தா ன த ர் ம ப ர் வ ம் (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; ராஜதர்மமுதலியன.)

தர்மம்செய்பவளே! வேட்டையைப்பற்றிச் சொல்வேன்; கேள். மிருகங்களைக்கொல்வதனால் அரசனைப் பாவம்பற்றாது. எல்லாமிரு கங்களும் இந்தப்பூமியில் மனிதர்களில்லாமலிருக்கக் கருதுகின்றன; பயிர்களைத் தின்றுவிடுகின்றன. அவற்றை அரசன் தண்டிக்கவேண் டும். துஷ்டர்களைச்சிக்ஷிப்பதும் சிஷ்டர்களைரக்ஷிப்பதும் காரியங் களை உண்மையோடுசெய்வதும் அரசனுடையதர்மங்கள். அவற்றை அவன் விடாமற்செய்யவேண்டும். அரசனால் அடிக்கப்பட்டமிரு கங்கள் தாமும் ஸ்வர்க்கம்போகின்றன. அரசனில்லாத ராஜ்யம் மேய்ப்பவனில்லாதபசுக்களைப்போலேதான். ஆதலால், தேவர் கந்தர் வர் நாகர் அரக்கர் இவர்களின்அம்சங்கள், அயோக்கியர்களைச் சிக்ஷித் தும் யோக்கியர்களைரக்ஷித்தும் தேசங்களிலுள்ளபிரஜைகளைப்பாது காப்பதற்குத்தான் அரசனாகஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வர சர்கள் எப்படிநடந்து புகழ்பெற்றிருந்தால் தேசமும் தர்மமும் பொருளும் புகழும் பேரும் விருத்தியடையுமோ அந்தநடக்கையை வரிசையாகச்சொல்வேன்; கேள். தர்மிஷ்டர்களிற் [1]சிறந்தவளே! உத்தமர்களானமன்னர்கள் ஸபையையும் தண்ணீர்ப்பந்தலையும் தடா கத்தையும் தேவாலயத்தையும் பிராம்மணஅக்கிரஹாரங்களையும் முத

1 'வரே' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

வில்உண்டாக்கவேண்டும். இது அவர்களின்தர்மம். பிராம்மணர்களை அவமதிக்கலாகாது. பிராம்மணர்கள் நீறுபூத்ததணல்கள்போலிருந்து கோபம்வந்தபோது குலத்தையே அழித்துவிடுவர். ஊதப்பட்டநெருப்பானது விறகுமுழுமையும் எரித்துவிடுவதுபோல பிராம்மணர்கள் கோபமென்னும்நெருப்பினால் இப்பூமியைஎரித்துவிடுவார்கள். பிராம்மணர்கள் கோபித்தால் அரசர் ராஜ்யத்தையனுபவிப்பதில்லை. வாதாபி நகுஷன்முதலானோர் அறியாமையினால் பிராம்மணர்களையவமதித்து அவர்களின் கோபத்தினால் எரிக்கப்பட்டுச் சுற்றத்தாருடனும் சினேகிதருடனும் அழிந்தனர். இந்திரனுடைய தேகமும் பெண்குறிகள்நிரம்பினதாகச் செய்யப்பட்டது. பிறகு, தேவக்கூட்டத்தாரெல்லாரும் இந்திரனுக்காகக் கௌதமமுனிவரை நமஸ்கரித்துத் துதித்துக் காலில்விழுந்து கோபத்தைத் தெளிவித்தனர். அழகியநிதம்பங்களையுடையவளே! அம்மகாத்மாவான கௌதமமகரிஷி அனுக்கிரகம்வைத்ததனால், ஆயிரம் பெண்குறிகளினால் அடையாளம்பண்ணப்பட்ட அவ்விந்திரன்தேகமானது ஒருநொடியில் ஆயிரம்நேத்திரங்கள்நிரம்பினதாகச் செய்யப்பட்டது. கௌதமர் ஆட்டின்விருஷணங்களையறுத்து மந்த்ரித்தவுடன் அவைஇந்திரனிடத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு அவன் வ்ருஷணங்களாயின. இப்படி ப்ராம்மணர்கள்கோபித்தபோது தேவர்க்கதிபதியான இந்திரனும் அரசாளமுடியாமற்போனான். பூமியிலுள்ளமனிதரைப்பற்றிச்சொல்லவேண்டுமா? கோபித்தபிராம்மணன் உலர்ந்த விறகைத் தீ எரிப்பது போலஎரித்துவிடுவான்; உலகமெல்லாவற்றையும்நீறுக்கித்திரும்பவும் வேறுலகம்படைப்பான். அவன் தேவரல்லாதவரைத் தேவராகவும் தேவரைத்தேவரல்லாதவராகவும் செய்வான். பிராம்மணர்களுக்குக் கோபமே ஆயுதம். ஆதலால், அவர்களுக்குக் கோபத்தையுண்டாக்கலாகாது. பெருங்குற்றங்களிலும் பிராம்மணன்தண்டிக்கப்படத்தகாதவன். குற்றமற்றவளே! பிராம்மணர்கள்மேல் ஆயுதங்களைப் போடுவதும் அவர்களுயிரைப்போக்குவதும் மூவுலகங்களிலும் காணப்படுவதில்லை. அவர்களின்கோபங்களும் அதிகமாகவும் உக்கிரமாகவும் இருக்கும்; அனுக்கிரகங்களும் மிகச்சிறந்தவையாயிருக்கும். ஆதலால், கோபத்தையுண்டாக்கக்கூடாது. பிராம்மணரை எக்காலமும் பூஜிக்கவேண்டும். பிராம்மணர்கள்கோபித்தபிறகு ராஜ்யத்தையாளும் அரசன் இவ்வுலகத்தில் இப்போது காணப்படவுமில்லை; முன்னிருந்ததுமில்லை; இனி இருக்கப்போகிறதுமில்லை. பிராம்மணர்களைப் பரிஹஸிக்கவும் நிந்திக்கவும்கூடாது. (அரசன்) கோபகாலத்தில்

கோபிக்கவேண்டும்; அனுக்கிரஹகாலத்தில் அனுக்கிரஹிக்கவேண்டும். அரசர்கள் தம்வேலைக்காரர்களிடத்தில் பரிகாசம் செய்யலாகாது; அதனால் லேசாகிவிடுவர்; அவர்களின்கட்டளைகள் நடவா. வேலைக்காரரைப்பரிகாசம்செய்வதனால் அரசன்அவமதிக்கப்படுவான். அவர்கள் யாசிக்கத்தகாதவற்றையும் யாசிப்பார்; சொல்லத்தகாதவற்றையும் சொல்லுவர். வேண்டியவற்றைக் கேட்பதற்குமுன்னமேகொடுத்தாலும் அவர்கள் திருப்தியடையார். ஆதலால், அரசன் வேலைக்காரர்களிடத்தில் பரிகாசத்தை விட்டுவிடவேண்டும். தன்னைநம்பாதவனை நம்பலாகாது. நம்பினவனையும் அதிகமாகநம்பலாகாது. எந்த உபாயங்களினாலும் தன்குலத்தோரிடத்தில் நம்பிக்கைவைக்காமலிருப்பது முக்கியம். நம்புவதனாலுண்டானபயமானது மரத்தை இடி அழிப்பதுபோல அழிக்கும். அரசன் அஜாக்கிரதையினாலும் பொருளாசைமேற்கொண்டிருப்பதனாலும் கொல்லப்படுவான். ஆதலால், அஜாக்ரதையையும் ஆசையையும் விடவேண்டும். யாரையும்நம்பலாகாது. பயப்பட்டவர்களைப் பயமில்லாமல்காத்தும் ஏழைகளை அநுக்கிரஹித்தும் காரியாகாரியங்களின்வகைகளை அறிந்தும் தேசநன்மையில் எப்போதும் ஊக்கம்வைத்தும் சொன்னசொல்தவறாமலும் பிரஜைகளைக்காப்பதே காரியமாகவும் பேராசையில்லாமலும் நியாயத்தையேபேசி ராஜ்யத்தைஆண்டுகொண்டு ஆறிலொருபாகம் தீர்வை வாங்கவேண்டும். செய்யத்தக்கவைசெய்யத்தகாதவைகளின் வேறுபாடுகளையறிந்து எல்லாவற்றையும் சாஸ்திரத்தினால் பார்க்கவேண்டும். தன்தேசத்தில் தயைசெய்யவேண்டும். செய்யத்தகாதவற்றில் பிரவ்ருத்திக்கலாகாது. தன்னைப்புகழ்பவராயினும் தன்னைஇகழ்பவராயினும் வேண்டாதவராயினும் குற்றமில்லாதவரை நண்பரைப் போலப் பார்க்கவேண்டும். துஷ்டர்களையும் குற்றத்திற்குத்தக்கபடி தண்டனைசெய்து திருத்தவேண்டும். அரசன் தண்டிப்பதில் ஜாக்ரதையாயுள்ளதேசத்தில்தான் தர்மம் நடக்கும். அரசன் பொறுமையாயுள்ளதேசத்தில் தர்மம் நடவாது. துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிப்பதும் சிஷ்டர்களைரக்ஷிப்பதும் தர்மங்கள். கொல்லத்தக்கவர்களைக் கொல்லவும் கொல்லத்தகாதவர்களைரக்ஷிக்கவும் வேண்டும். பிராம்மணர்களையும் பசுக்களையும் தூதர்களையும் தன்தந்தையையும் கல்வி கற்பித்தவரையும் முன்னுதவிசெய்தவரையும் பெண்களையும் அதிதிகளைஎல்லாம்ஆதரிக்கும்மனிதனையும் கொல்லலாகாது. பிராம்மணர்களுக்குப் பூமி பசு பொன் சமைத்தசோறு எள் நெய்இவற்றை நித்தியமாகத்தானம்செய்வதனால் அரசன் பாவங்களினின்று விடுபடு

வான். எந்த அரசன் தேசநன்மையில்ஊக்கத்துடன் மேற்சொன்ன படி எப்போதும்நடக்கிருனே அவனுக்குத் தேசமும் பொருளும் புண்ணியமும் புகழும் பெயரும் சிறப்புற்றிருக்கும். அவ்வரசன் பாவத்தையும் நஷ்டத்தையுமடையான். ஆறிலொருபாகம் தீர்வையை அனுபவிக்குமரசன், தன்படையினலும் பிறர்படையினலும் தர்மத்தி னலும் பராக்கிரமத்தினலும் பிரஜைகளை ரக்ஷிக்காமலும் பகைவரின் தேசங்களைப் பீடிப்பதில்முயற்சியில்லாமலுமிருப்பானயின், அந்தத் திறமையற்ற அரசனுடையதேசம் பகைவரின்படையினல் கெடுக்கப் படும். தன்தேசத்தைக்கெடுப்பதனல் எதிரிசேனைக்குஉண்டாகும் பாவங்களனைத்தையும் ராஜ்யம்அழிந்த அரசன் அடைவான். தன்னைக் கொல்லவந்தவன் தந்தைஒருவனைத்தவிர மற்றஅம்மான், மருமகன், ப்ராதா, மாமனர், ஆசாரியன்முதல் யாராயிருந்தாலும் அவனைக் கொல்லலாம். பெண்ணரசியே! தன்தேசத்தைக்காப்பதற்காக யுத் தம்செய்து போர்க்களத்தில் எதிரிசேனையினல் கொல்லப்பட்ட வனுக்கு என்னகதி யென்பதைக்கேள். யுத்தத்தில்கொல்லப்பட்ட அரசன் விமானமேறி அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்களினல்சூழப்பட்டு இங்கிருந்து இந்திரலோகம்போவான். அழகுள்ளவளே! அவன் அங்கங்களில் எத்தனை மயிர்க்கால்களிருக்கின்றனவோ அத்தனையா யிரம்வருஷங்கள் அவன் இந்திரலோகத்தில் கொண்டாடப்படுவான். அவன் எப்போது மானிட லோகத்திற்குத் திரும்பிவருவானே அப் போது பராக்கிரமமுள்ளவனகி அரசனகவோ அரசனைப்போன்ற வனகவோ பிறப்பான். ஆதலால், முயன்று தன்தேசத்தைக் காப் பாற்றவேண்டும். வியவகாரங்களைப்பார்ப்பதும் சாரர்களைவிடுவதும் சொல்தவருமலிருப்பதும் சோர்வின்மையும் உற்சாகமும் காரியங் களில்கடுமையில்லாமையும் வேலைக்காரர்களையும் வாகனங்களையும் காப்பாற்றுவதும் போர்ச்சேவகர்கள் அவர்களின்வேலையைச்செய்த போது அது வீண்போகாமலிருக்கும்படி அவர்களுக்குப்பரிசளிப் பதும் அரசர்களுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் நன்மையைப் பயக்கின்றவை.

இருநூற்றுப்பதினருவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம்தொடர்ச்சி; அறம்பொருள்இன்பமுதலியன.)

புகழ்பெற்றவளே! சிறியஇஷ்டிகளிலும் யாகங்களிலும் மந்தி ரங்களைச்சொல்லி யூபஸ்தம்பங்களில்கட்டிச் சாஸ்திரப்படி தர்மசிந்

தையோடு கொல்லப்படுகின்றபசுக்கள் மந்திரத்தினாலும் ஹோமத்தினாலும் பரிசுத்தமடைந்து ஸ்வர்க்கம்போகின்றன. சிறந்தமுகமுள்ளவளே! யாகங்களில் அவற்றின்மாமிசமாகியஹவிர்ப்பாகங்களினால் த்ரேதாக்நிகளும் தேவர்களும் திக்பாலகர்களும் மும்மூர்த்திகளும் திருப்திசெய்விக்கப்படுகின்றனர். தேவியே! அவர்கள்திருப்தியடைந்தபோது அந்தயாகத்திற்கு எந்தப்பலனோ அந்தப்பலன் யஜமானனைச்சேருகிறது. ஸந்தேகமில்லை. தேவியே! அந்தயஜமானன், பத்நி புத்திரர்கள் தந்தை ஸகோதரர்களுடன் ஸ்வர்க்கத்துக்குச்செல்வான். அந்தயாகத்தில் தீக்ஷைசெய்துகொண்டவரனைவரும் ஸ்வர்க்கம்போவர். இதையெல்லாம் உனக்குச்சொன்னேன். இன்னும் என்ன கேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஈசுவரரே! சூலத்தைக் கையில்பிடித்தவரே! பேரொளியுள்ளவரே! கிருகஸ்தர்களெல்லாருடைய ஒழுக்கத்தையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். பிரபுவே! தர்மார்த்தகாமங்களென்னும்மூன்றுபுருஷார்த்தங்களுக்குமுரிய அவர்களுடையஒழுக்கம் எப்படிப்பட்டது? அவர்கள்பிழைப்புக்கு எவ்வகையானபொருளீட்டம் கூறப்பட்டுள்ளது? அவர்களெல்லாரும் எப்படிநடப்பதனால் உத்தமகதியைப்பெறுவர். கௌரவத்தைக்கொடுப்பவரே! இவற்றையெல்லாம் சுருக்கமாகச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்க, மகேசுவரர் சொல்லலானார். 'சிறந்தமஹிமையுள்ளபெண்ணரசியே! நீ கேட்கக் கருதினது நியாயந்தான். இவ்வுலகத்திலுள்ளநல்லொழுக்கம் பெரும்பாலும் கிருஹஸ்தர்களுக்குரியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவர்களைக் காப்பதற்காகவே அரசர்கள் பூமியில் பட்டாபிஷேகம்செய்யப்படுகின்றனர். இப்போது மனிதர்கள்எல்லாருக்கும் பொதுவாயுள்ள தொழிலைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். அன்புள்ளவளே! கல்வி, [1]வார்த்தை, பணிவிடை, சிற்பம், நாட்டியம்என்னுமிவை மனிதர்களுக்கு ஜீவனத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதர்கள் ஜனித்ததின்பயனே முக்கியமாக அவர்களின்ஒழுக்கத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதனை என்னிடம் ஊக்கத்துடன்கேள். மானிடஜன்மமே தொழிலுக்குஇடம். மற்றப்பிராணிகள் இன்பதுன்பங்கள்மாத்திரமுள்ளவை. ஆதலால், எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் மனிதரைப்பற்றியே ஜீவனம் விதிக்கப்படுகிறது. எல்லாமனிதர்களுக்கும் முதலில் கல்விப்பயிற்சிதான் விதிக்கப்படுகிறது. தேவியே! காரியாகாரியங்களையறிவது கல்வியினாலன்றி மற்றொன்றினாலில்லை. கல்வியினால்

---

[1] 700 - ம் பக்கம் 1 - ஆம் குறிப்பிற்காண்க.

அறிவு விரிவாகிறது. அறிவினால் உண்மை புலப்படுகிறது. உண்மையறிந்தவன் பரிசுத்தமனமுள்ளவனாகி எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் அடையத்தக்கவனாகிறான். கல்விகற்றவன் உலகத்தில் சிறந்தஜீவனம் செய்யமுடியும். ஆதலால், முதலில் தன்னைக் கல்வியினால் தகுதியுள்ளவனாகச் [1]செய்துகொண்டும் இந்திரியங்களையும் கோபத்தையுமடக்கியும் தன்ஆத்மாவைச் சுத்தப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஆத்மாவைச்சுத்தப்படுத்திக்கொண்டபிறகு, அவன் பெரியோர்களும் பூஜிப்பதற்குரியவனாவான். மனம் குலத்தில்தொடர்ச்சியாகவரும் ஒழுக்கத்தையே முதலில் பற்றுமென்பதனால் நல்லகுலத்தில் பிறப்பதற்காகத் தானதர்மங்கள் ஆதிகாலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஒருவன் வித்தையினாலேயே தன்ஜீவனத்தைக்கருதுவனாயின் குருவுக்குப்பணிவிடைசெய்தல்முதலியகுணங்கள்பொருந்தி நல்லகுருவினிடம் ராஜவித்தையையாயினும் உலகநடைக்குரியவித்தையையாயினும்கற்கவேண்டும். அந்தவித்தையைப்புஸ்தகம்படிப்பதனாலும் விஷயங்களைப்பயில்வதனாலும் முயற்சிசெய்து உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். தேவியே! இவ்வாறின்றி வேறுவகையால் மனிதன் கல்விப்பயனை அடையான். கல்வியினால் நியாயமாகப் பயன்பெறவிரும்பவேண்டும். அதில் அதர்மத்தை விடவேண்டும். வார்த்தையினால் ஜீவனத்தைக் கருதினால் முறைப்படி ஜலம்நிரம்பினநிலத்தில் அதற்குத்தக்கபயிரைச் செய்யவேண்டும்; அல்லது, தேசத்திற்கும்காலத்திற்கும்தக்கபடி விலையையும் உபயோகத்தையும் பிரயாஸத்தையும் லாபநஷ்டங்களையும் நன்றாக ஆராய்ந்து வர்த்தகம்செய்யவேண்டும்; அல்லது,பசுக்களால் ஜீவிக்கலாம். பத்துப்பசுக்களுக்குக்குறையாமல் காப்பாற்றவேண்டும். அனேகவகைகளானபலபசுக்கள் அவனுக்கு உபயோகமாயிருக்கும். ஊழியம்செய்து ஜீவிக்கக்கருதும் புத்திசாலியானமனிதன் தன்னையடக்கிக்கொண்டு ஏவுகிறவர்களுக்கு உபயோகமாகஇருக்கவேண்டும். புத்தியினாலேயோ செய்கையினாலேயோ கற்பிப்பதினாலேயோ ஒருவனையடுக்கவேண்டும். வழியோடுஅடுத்துப் பிறகு அந்த வேலையைச்செய்யவேண்டும். அந்தயஜமானன் என்னஎன்னவகைகளினால் ஸந்தோஷப்படுவானோ அந்தஅந்தவகைகளினால் அவனைச்சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். ஊழியனுக்குரியகுணங்கள் பொருந்தினவனாகித் தானடுத்தமனிதனைத் தனக்கு அன்பனாகச் செய்துகொள்ளவேண்டும். அவனுக்குஇன்னாததைச் செய்யலாகாது. இதுதான் ஊழியத்தின்சுருக்கம். அவனைவிட்டுப்பிரிவதற்குமுன் வேறுஆதரவைத்

1 'க்ருத்வா' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

தேடலாகாது. சிற்பமும் நாட்டியமும் பெரும்பாலும் தாழ்ந்தஜாதிகளுக்குரியவை. அவற்றிலும் திறமைக்குத்தக்கபடி நியாயமாகக் கூலிவாங்கவேண்டும். எல்லாத்தொழில்களிலும் தான் உண்மையாக நடந்து வேதனம்பெறவேண்டும். உண்மையின்றிவாங்கும் வேதனமானது பாவத்திற்குக் காரணமாகும். எந்தக்காரியங்களையும் ஆரம்பிப்பதற்குமுன் தன்சக்தியையும், உபாயங்களையும், இடம் காலம் கருவிகள் பிரயாஸம் செலவு லாபம்இவற்றையும், தர்மத்தையும் முன்னிட்டு யுக்தியைக்கொண்டு ஆராய்ந்துபார்க்கவேண்டும். மேற்சொன்னவிஷயங்களைஆராய்ந்து தெய்வானுகூலத்தையும் கண்டறிந்து அதன்பிறகு தனக்கு எதில் நன்மையுண்டாகுமோ அதனைச் செய்யத் தொடங்கவேண்டும். ஒருதொழிலை எடுத்துக்கொண்டபிறகு தெய்வத்தாலும் மனிதர்களாலும்நேரிடும் இடையூறுகள் வராமல் மறுபடி வேறுஎண்ணங்கொள்ளாமல் அந்தத்தொழிலை எப்போதும் காப்பாற்றவேண்டும். கிடைத்தபொருளை அழிக்காமல் காப்பாற்றியும் விருத்திசெய்தும் அனுபவிக்கவேண்டும். ஆராய்ந்துபாராமல் சாப்பிடுகிறவனுக்கு மலைபோன்றதும் அழிந்துபோகும். புத்திசாலியானவன் தொழில்களினால் தனத்தையடைந்து அதைத்தர்மத்திற்குஒருபாகம் பொருளுக்குஒருபாகம் ஸுகத்திற்குஒருபாகம் கஷ்டங்களைப்பரிகரிப்பதற்குஒருபாகமாக நான்குபாகங்களாகப் பகுக்கவேண்டும். சிறந்தவளே! அந்நான்குபாகங்களுக்கும் உபயோகத்தைக் கேள். யாகம், அன்னதானம், ஏழைகளுக்குஉதவிசெய்வது, தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் பித்ருக்களையும்பூஜிப்பது, மூலதனத்தைப்பெருக்குவது, அனுஷ்டானங்களை விடாமலிருக்கும் தர்மிஷ்டர்களுடன் சேர்ந்திருப்பதுமுதலான காரியங்களில் தர்மத்திற்காகஇருக்கும்தனத்தைச் செலவிடவேண்டும். லாபத்தைப்பாராமலே தர்மகாரியங்களுக்குத் தனத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். பொருளுக்காக ஏற்பட்டதனத்தை ஐசுவரியமும் உயர்ந்தநிலைமையும் அரசனுடையஸ்நேஹமும் கிடைப்பதற்காகவும் வார்த்தையைச்செய்வதற்காகவும் உதவியானவர்களையும் சினேகிதர்களையும்ஸம்பாதிப்பதற்காகவும் புத்திரர்களுடைய [1]உபநயனத்துக்காகவும் விவாகத்துக்காகவும் ஜீவனத்துக்காகவும் தனத்தை மிகுதியாகப்பெறுவதற்காகவும்நஷ்டத்தைநிவிருத்திசெய்வதற்காகவும் மற்றுமுள்ள இவ்வகைக்காரியங்

1 'ஆவாஹேசவிவாஹே' என்பது மூலம். வரன்வீட்டில் பெண்ணைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பது ஆவாஹமென்றும், வரன் பெண்ணின்வீட்டுக்குப்போய்ப் பெண்ணைவாங்கிக்கொள்வது விவாஹமென்றும் கூறுவது காமஸூத்ரவ்யாக்னம் ஜயமங்களை.

களுக்காகவும் செலவிடவேண்டும். பலனைக் காரணங்களால்கண்டறி ந்தபிறகு பொருளைச் செலவழிக்கவேண்டும். நஷ்டத்தைநிவிருத்தி செய்வதும் லாபத்தை [1]உண்டாக்குவதும் பொருளே. பொருளில் லாதமனிதர்கள் பலமுயற்சிகள்செய்தும் பொருளையடையார். ஆத லால், பொருளை ரக்ஷிக்கவேண்டும். சாஸ்திரப்படி தானம்செய்ய வேண்டும். ஸுகத்திற்காகஏற்பட்டதனத்தைத் தேகபோஷணையின் பொருட்டு உணவைச் [2]சிறப்பித்துக்கொள்வதற்காகவும் ஆட்டம் பாட்டுக்களை அனுபவிப்பதற்காகவும் விநோதயாத்திரைக்காகவும் விளையாட்டுக்காகவும் மனத்திற்கினியவர்களோடு சேருவதற்காகவும் ஸந்தோஷத்தினால்பரிசளிப்பதற்காகவும் மற்றும்இப்படிப்பட்ட காரி யங்களுக்காகவும் செலவிடவேண்டும். தர்மார்த்தகாமங்கள் மூன்றினு முள்ள குணகுற்றங்களை ஆராய்ந்து பொருளைச் செலவிடவேண்டும். சுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! நாலாவதுபாகத்தை ஆபத்காலத் திற்காகப் பத்திரப்படுத்திவைக்கவேண்டும். சிறந்தவளே! ராஜ்யம் தவறுவதனால் உண்டாகும் கெடுதலைப்போக்குவதற்காகவும் பஞ்சநிவ் ருத்திக்காகவும் தீராதவியாதியைத் தீர்ப்பதற்காகவும் கிழத்தனத்தில் உதவுவதற்காகவும் பகைவரைமறுப்பதற்காகவும் தண்டனைகளால் நேரிடும் கஷ்டங்களை நீக்குவதற்காகவும் அன்னியதேசம்போவதற் காகவும் மற்றுமுள்ளஆபத்துக்களினின்றும் தப்புவித்துக்கொள்வதற் காகவும் தனதுபொருளைக் கையில்வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். கஷ் டங்களினின்றும் தப்புவித்துக்கொள்வது உலகத்தில் பொருளுள்ள வர்களுக்குத்தான் எளிது. எவனுக்குச் சிறிதும் பொருளில்லையோ அவனுக்கு இம்மைமறுமையிரண்டுமில்லை. ஆகாரத்தினால் இந்திரி யங்கள்எப்படியோ அப்படியே எல்லாம் பொருளினால் நடக்கின்றன. ஆதலால், பொருளில் ஒருபாகத்தைக் காப்பாற்றிவைக்கவேண்டும். இல்லாவிடின் அழிந்துபோம். தேவியே! உலகங்களில் மனிதர்கள் ஜீவிக்கும்வகைஇது. இவ்வகையான ஒழுக்கமுள்ளஜனங்களுக்குத் தனமும் ஆயுளும் ஸ்வர்க்கமும் சிறந்தபுகழும் பெயரும் உண்டாகத் தக்க மற்றொருஒழுக்கத்தையும் கேள். எல்லாராலும் தர்மார்த்த காமங்கள் மூன்றும் தம்ஸ்வாதீனத்தினால் பகுத்துநடத்தப்படவேண் டும். அவ்வாறு நடத்துபவர் இரண்டு லோகங்களிலும் நன்மைபெறு வர். காலையில்எழுந்திருப்பது, தேகத்தைச் சுத்தப்படுத்துவது, தெய்வப்பிராம்மணபக்தி, ஆசாரியர்களைப்பணிவது, பிராம்மணர்களை

1 'பலத்யுத' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

2 'விசேஷணே' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

வந்தனம்செய்வது, பெரியோர்களை எதிர்கொண்டழைப்பது, கோயி லைக்கும்பிடுவது, அதிதிகளைஎதிர்கொண்டழைத்து மரியாதையோடு விருந்துசெய்வது, பெரியோர்களின்உபதேசப்படி நடப்பது, இதத் தையும் ஸன்மார்க்கத்தையும்கேட்பது, வேலைக்காரரைக்காப்பாற்று வது, இன்சொல் கொடை இவற்றால் வசப்படுத்துவது, நியாயமாக வேலையைச்செய்வது, அநியாயத்தையும் விரோதத்தையும்விடுவது, தன்மனைவியினிடம் ஸரியாகநடப்பது, அவளதுகுற்றங்களைத்தடுப் பது, பிள்ளைகளைக்கற்பிப்பது, அவரவர்களை அவரவர்களுக்குத்தக்க வேலைகளில் அமர்த்துவது, தகாதகாரியங்களைவிடுவித்து நல்லகாரி யங்களைச்செய்விப்பது, குலத்திற்குரியதர்மங்களைச் சரியாகக் காப் பது, தன்முயற்சியினால் தன்குலத்தை எல்லாவகைகளாலும்சிறப்பிப் பதுமுதலிய இந்தக்குணங்கள்எல்லாம் மனிதர்களின்ஒழுக்கமென் பது திண்ணம். நன்மைக்காகவும் ஞானத்திற்காகவும் எப்போதும் பெரியோரை அடுத்திருக்கவேண்டும். பிறருக்காக ஏற்பட்டபொரு ளைக் கேளாமல்எடுப்பது எவ்வகையிலுங்கூடாது. பிறரை யாசிக்க லாகாது. மனவுறுதியுடன் தன்கைவன்மையையே ஆதரவாகப்பற்ற வேண்டும். ஆகாரத்திலும் ஆசாரத்திலும் தன்தேகத்தை எப்போ தும் காப்பாற்றவேண்டும். மனத்திற்கினியதும் தேகத்திற்கனுகூல மானதும் எளிதில்ஜரிப்பதுமாகிய நல்ல ஆகாரத்தை அளவோடு உண்ணவேண்டும். பரிசுத்தமாயிருந்து தேவதைகளுக்கும் அதிதி களுக்கும் செய்யவேண்டிய பூஜைகளெல்லாவற்றையும் விதிப்படிசெ ய்து மிகுந்ததையுண்ணவேண்டும். கடுமையாகப் பேசலாகாது. கிரு கஸ்தாசிரமத்திலிருப்பவன், எல்லாருக்கும் வஸிப்பதற்குஇடத்தை யும் குடிக்கத்தண்ணீரையும் பிக்ஷையையும் பூதபலியையும் எப்போ தும் கொடுக்கவேண்டும். பசுக்களைக்காப்பாற்றவேண்டும். கார ணம்பற்றியே வெளியில் புறப்படவேண்டும். நடுப்பகலிலும் நடு இரவிலும் போக நினைக்கக்கூடாது. சப்தாதிவிஷயங்களில் இறங்க லாகாது. தன்சக்திக்குத்தக்கபடி காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். கிருகஸ்தர்கள் வரவிற்குத்தக்கபடி செலவோடிருப்பதுதான் உலகத் தில் சிலாகிக்கப்படுகிறது. அபகீர்த்தியைக்கொடுப்பதும் லாபத்தைக் கெடுப்பதும் பிறரைத்துயரப்படுத்துவதுமாகிய செய்கையைப் பயத் தினாலாவது லோபத்தினாலாவது ஒருகாலும் செய்யலாகாது. முதலி லேயே குணகுற்றங்களை ஆராய்ந்து நல்லதுகெட்டது இன்னதுஇன் னதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டபிறகு அந்தக்காரியத்தைச் செய் யவேண்டும். தனதுபுண்ணியபாபங்களில் தன்மனத்தையே எப் போதும் சாக்ஷியாகக்கொள்ளவேண்டும். நினைவிலும் சொல்லிலும் செய்கையிலும் பாவத்தைக் கருதலாகாது' என்றார்.

இருநூற்றுப்பதினேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஸ்வர ஸம்வாதம்தொடர்ச்சி; வர்ணாஸ்ரமதர்மங்கள் இன்னவையென்பதும் முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில் வருமென்பதும்.)

உமை, 'பகவானே! பகதேவதையின்நேத்திரத்தையழித்தவரே! காலனைச்சங்கரித்தவரே! சங்கரரே! மகேசுவரரே! இவ்வுலகத்தில் நான்குவர்ணங்களும் இயற்கையாகவே ஏற்பட்டனவா? அல்லது, செய்கையினால் வர்ணங்கள் உண்டாகின்றனவா? இந்தச்சந்தேகத்தைக் கேட்கிறேன். அதனை எனக்குத் தீர்க்கக்கடவீர்' என்று கேட்க, மகேசுவரர் சொல்லலானார்.

'பிராம்மணவர்ணம் முதலான நாலுவர்ணங்களும் இயற்கையாகவே இருக்கின்றன. ஒருஜன்மத்தில் மற்றொருஜாதியை அடையமுடியாது. கர்மங்களினால் மறுஜன்மத்தில்வேறுவர்ணமுண்டாகிறது. ஆதலால்,மனிதர்களுக்குவினைப்பயனாகஉண்டாகும்வர்ணங்கள்எல்லாவற்றையும்பற்றிச் சொல்லுவேன். மனிதன் பிராம்மணனாகப்பிறந்தபின் தன்ஜாதியைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு பிராம்மணனுக்கு வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை உறுதியாகச் செய்யவேண்டும். உயர்குலத்திற் பிறந்தவன் ஸத்தியம்நேர்மைகளுடன் யாகம் தானமுதலியவற்றையும் ஜாதிக்குரியதர்மங்களையும் விடாமலிருக்கவேண்டும். பெண்ணரசியே! இப்படிநடந்துகொண்டிருப்பவன் காலம்சென்றால் பிறகு, ஸ்வர்க்கஸுகங்களையனுபவிப்பதற்காக ஸ்வர்க்கலோகம்போவான். ஸ்வர்க்கஸுகம்கழிந்தபின் மானிடலோகத்தில் முன்போலவே பிராம்மணனாகப்பிறப்பான். மனிதன் இவ்வாறு செய்கையினாலேயே திரும்பவும் தன்ஜாதியை அடைகிறான். மற்றொருவன் பிராம்மணஜாதியில் பிறந்து அஜ்ஞானமென்னும்இருள்மூடி அந்தஜாதியை அலக்ஷியம்செய்து ஜாதிக்குரியகர்மங்களைவிட்டு மாறாகநடந்துகொண்டு சூத்திரனுடையகர்மங்களில் ஆசைவைத்து ஸ்நானசௌசங்களையும் மங்களங்களையும்விட்டுச் சூத்திரர்களுடன்கூடிச் சூத்திரன்போலவே உலகத்தில் திரிகிறான். அவன் காலஞ்சென்றபின் யமலோகத்தில் மிகவும்தண்டிக்கப்பட்டு மனிதலோகத்திற்பிறக்கும்போது சூத்திரனாகவே பிறக்கிறான். தேவியே! பிராம்மணனும் தன் (கெட்ட) கர்மத்தினால் சூத்திரனாகவேஆவான். அப்படியே சூத்திரனாகிய மற்றொருவன் சூத்திரன்செய்கைகளைவிட்டுச் சொல்லுண்மை மன

உண்மைகளோடு தானதர்மங்களைச்செய்துகொண்டும் மந்திரங்களை யும்பிராம்மணர்களையும் பூஜித்தும் மனத்தில்பிராம்மணர்மேல்அன்பு வைத்தும் மற்றுமுள்ளநன்னடக்கைகளோடுமிருந்து மரணமடைவா னாயின் ஸ்வர்க்கலோகம்செல்வான். அதுகழிந்தபோது மானிட லோகத்தில் வேதாத்யயனம்பொருந்தின சிறந்தபிராம்மணகுலத்தில் பிறப்பான். உலகத்தில் எப்பொழுதும் சூத்திரன் பிராம்மணத்தன் மையை அடைவது இவ்வாறுதான். ஜாதிதர்மத்தைவிடாதக்ஷத்திரி யர்களுக்கும் வைசியர்களுக்கும் முறை இப்படியே. மனிதர்கள் உயர் குலத்திலும் இழிகுலத்திலும்பிறப்பது தம்வினைகளாலேயே. மேற் சொல்லியபடி இறந்தபிறகுதான் மனிதர்களுக்கு ஜாதிமாறுபாடுஉண் டாகும்.உலகத்திலுள்ளவ்யவஸ்தை தவறுதாகையினால் இதை மாற்ற முடியாது. ஆதலால், கஷ்டப்பட்டுஉயர்குலத்தையடைந்த புத்தி சாலியானமனிதன் அதிலிருந்துதவறுமலிருக்கும்படி எல்லாவகைக ளாலும் அதனைக் காப்பாற்றவேண்டும். தேவியே! இந்தவிஷயம் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கக் கருதுகிறாய்?' என்றார்.

உமை, 'எந்தமனிதன் தன் அதிகாரத்திற்குத்தக்கபடி சிறந்த தானாலும் தாழ்ந்ததானாலும் தன்கர்மத்தைப் பிறந்ததுமுதல் பரி சுத்தனாகச் செய்வதனால் பிறந்ததின்பயனை அடைவான்?' என்றுகேட் டாள். மகேசுவரர், 'மனவுண்மையோடு தன்கருமத்தைச்செய்கிற வனைப் பாவம் பற்றுவதில்லை. அப்படியேசெய்பவனுக்குத் தன் மனமே அதனை நல்லதாகச்செய்யும்; மற்றவர்களுக்கு அதனையே கெட்டதாகச் செய்யும். மோசக்காரர்களிடத்தில் மோசக்காரன் போலவும் யோக்கியர்களிடத்தில் யோக்கியன்போலவும் நடக்க வேண்டும். கஷ்டங்களில் சோர்வில்லாமலிருக்கவேண்டும். எல்லாக் காரியங்களையும் முதலில் ஸமாதானமாகவே செய்யத்தொடங்கவேண் டும். கொடியவர்களான பகைவர்களுடன் போர்செய்யவேண்டும். நஷ்டத்தையும் பாவத்தையும் துயரத்தையும்தானடையாமலிருக்கும் படி தன்மனம்ஸந்தோஷப்படும்காரியத்தைச் செய்யவேண்டும். இது தான் கிருகஸ்தாசிரமத்திலிருக்கும்மனிதர்களின் ஒழுக்கத்தின்சுருக் கம். இந்தஒழுக்கத்தைக்கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆகாரத்தைக்குறைத் திருந்தால் துயரமின்றிச் சிறந்தகதியையடையலாம். கிருகஸ்தாசிர மத்திலிருப்பவரெல்லாருக்கும் இதுதான் அழியாத ஜன்மபலன். இல் லறத்திலிருப்பவர்கள் எப்பொழுதும் இப்படியேநடக்கவேண்டுமென் பது துணிபு. இதையெல்லாம் நான் சொன்னேன். இன்னும் என்ன

கேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுசொன்னார். உமை, 'தேவருக்கும் அஸுரருக்கும்அதிபதியே! தேவரே! வரமளிப்பவரே! ஸந்தோஷத்தை விருத்திபண்ணுகிறவரே! மனிதர்களிலேயே சிலர் செல்வமுள்ளவர்களாகவும் துயரமும்பகையுமற்றவர்களாகவும்பலவகையான ஸுகங்களையனுபவிப்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்; மற்றும் சிலர் ஏழைகளாகவும் துயரமுள்ளவர்களாகவும் ஸுகமற்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். ஏன் மனிதர்களில் எல்லாரும் ஸமமாகச் செய்யப்படவில்லை? மகாதேவரே! இதைக்கேட்பதில் எனக்கு மிக்க ஆவலிருக்கிறது' என்றுகேட்க, மஹேசுவரர் சொல்லலானார்: 'சிறந்த பாக்கியமுள்ள பெண்ணரசியே! நீகேட்கக்கருதினது நியாயம். மனிதர்களின்நன்மைக்காக அந்தவிஷயம்எல்லாவற்றையும் நான்சொல்லுகிறேன்; விடாமல் கேள். முற்காலத்தில் பிரம்மதேவர் படைக்கஆரம்பித்தபோது பிரஜைகளை ஸமமாகவேபடைத்தார். ஏனெனில்,பிரம்மதேவருக்கு யாரிடத்திலும் விருப்புவெறுப்புக்கள் ஒருகாலும் இல்லையன்றோ? அப்போது அவரிடத்திலிருந்து தேவர்கள்மனிதர்களனைவரும் வேற்றுமையில்லாமலே பிறந்தனர். இப்படி அந்தயுகம்நடக்கும்போது காலத்தின்வித்தியாஸத்தினால் அவர்களிற்சிலர் புத்தி மயங்கி வேறுபாடடைந்தனர். பெண்ணரசியே! ஸமமாகவேயிருந்த அவர்கள் அப்போது குறைவதைக்கண்டு பிராம்மணர்கள் அதன் காரணங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகப் பிரம்மதேவரிடம்சென்று, 'தேவருக்கதிபதியே! நீர் இப்படிப்பட்டபக்ஷபாதம் செய்தல் தகாது; தேவரே! எல்லாரும் உமக்குஸமமான புத்திரர்களாயிருக்க எங்களுள் கலகம் ஏன்உண்டாகவேண்டும்?' என்றுகேட்டனர். அவர்களால் இவ்வாறு குற்றம்கூறப்பட்டபிரம்மதேவர், 'ஓ! பிரஜைகளே! நீங்கள் என்மேல் குற்றம்சொல்லவேண்டாம். உங்கள் கர்மத்தை நினையுங்கள். உங்களுக்கு நல்லதும் தீயதும் உங்களாலேயே தொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. எவன் எவ்விதமான கருமத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அவ்விதமானபலனை அனுபவிக்கிறான். தானே தன்வினைப்பயனை அனுபவிக்கவேண்டும். மற்றொருவன் அதைஅனுபவிக்கத்தகாது' என்றுசொன்னார். காலத்திற்குக் கர்த்தாவாகிய அந்தப்பிரம்மதேவரால் இவ்வாறு தெரிவிக்கப்பட்ட பிராம்மணர்கள் திரும்பி வந்து நல்லகர்மங்களையே செய்தனர். அவர்கள் இவ்வாறு உண்மையைத்தெரிந்துகொண்டு தானதர்மங்களையேமுதன்மையாகக் கொண்டு சாஸ்திரப்பிரகாரம் நற்கர்மங்களைச்செய்து காலம்சென்றபின் மறுஜன்மத்தில் தாங்கள்செய்த தானங்களின் பலன்களையனுப

வித்துக்கொண்டு ஸுகமாகவிருக்கிறார்கள். ஆதலால், மனிதன் தன் வினையைத் தானே அனுபவிக்கிறான். அழகானகண்களையுடையவளே! லோபிகளும் தயையற்றவரும் மிருதியாகத்தம்நன்மையையே கருதுகிறவருமான மற்றும்சிலர் தர்மத்தில் விருப்பமில்லாமலிருக்கின்றனர். சிறந்தவளே! அப்படிப்பட்டவர்கள் இறந்தபின் மறுஜன்மத்தில் ஏழைகளும் துன்பம்அதிகப்பட்டவர்களுமே ஆகிறார்களென்பது திண்ணம்' என்றுசொன்னார்.

உமை, 'மனிதர்களிலேயே சிலர் தனதானியங்களுள்ளவர்களாகவும் ஸுகத்திற்குரியவை எல்லாம் நிறைந்தவர்களாகவுமிருந்தும் ஸுகப்படாதவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்களனுபவிக்காமலிருப்பதுஏன்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள்.

மகேசுவரர், 'சிலர் பிறரால்தூண்டப்பட்டவர்களாய்த் தர்மத்தைச்செய்வதேயன்றித் தம்விருப்பத்தினால் செய்வதில்லை; தமக்குச் சிரத்தையில்லாமல்செய்து விசனப்படுகிறார்கள். சிறந்தவளே! அப்படிப்பட்டவர்கள் மரணமடைந்தபின் மறுபிறப்பில் அந்தப்புண்ணிய பலன்களைப்பெற்றும் அனுபவிப்பது ஒருகாலுமில்லை. தனத்துக்குக் காவற்காரர்போல அதைக்காப்பாற்றிக்கொண்டும் விருத்திசெய்து கொண்டுமிருக்கின்றனர்' என்றுசொன்னார். உமை, 'மகேசுவரரே! சிலமனிதர்கள் தனமில்லாமலிருந்தும் ஸுகப்படுகிறவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அதைப்பற்றியும் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள்.

மகேசுவரர், 'எவர்கள் தர்மத்தில்விருப்பமும் தயையுமுள்ளவர்களாகிக் கஷ்டப்பட்டவர்களைக் காப்பாற்றுகிறதற்காகத் தமதுவறுமையிலும் பிறருக்கு உதவிசெய்கின்றனரோ அவர்கள் பிறருடைய தனத்தையும் கெட்டுப்போனதிரவியத்தையும் பிறரால் அபகரிக்கப்பட்டபொருளையும் மறுபடியும் பெறுவர். பொருளில்லாமலிருந்தும் எப்போதும் தானம்செய்ய விருப்பமுள்ளமனிதர்கள் மரணமடைந்தபின் மறுஜன்மத்தில் தனமில்லாமலிருந்தும் ஸுகமுள்ளவர்களாகிறார்கள். தர்மத்தையும் தானத்தையும்பற்றியஉபதேசத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்பது நிச்சயம். ஆதலால், இதனையும் உனக்குச் சொன்னேன். தேவியே! இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்று சொன்னார்.

இருநூற்றுப்பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி ; முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில்வருமென்பது தொடர்ச்சி.)

உமை, 'ஓ! பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! முக்கண்ணரே! விருஷபத்வஜரே! பிரபுவே! ஸ்வாமீ! மூன்றுவித மானமனிதர்கள் எப்போதும் காணப்படுகின்றனர். சிலர் உட்கார்ந்துகொண்டே உயர்ந்தஅதிகாரத்தையும் செல்வத்தையும் அடைந்து அனுபவிக்கின்றனர். சிலர் முயற்சிசெய்து பாக்கியங்களை அனுபவிக்கின்றனர். மற்றவர்கள் முயற்சிசெய்தும் ஒன்றும் அடையாமலிருக்கின்றனர். அஃது எந்தவினையின்பயன்? எனக்குச்சொல்லக் கடவீர்' என்றுகேட்க, மஹேச்வரர் சொல்லலானார்:—

'சிறந்தமகிமையுள்ளபெண்ணரசியே! தேவியே! நீகேட்கவிரும்புவதுநியாயம். தேவியே! உலகத்தில் எந்தமனிதர்கள் தானத்தையும் தர்மத்தையுமே முக்கியமாகநினைத்துத் தூரத்திலிருந்து ஊகத்தினாலேயே யோக்யர்களை அறிந்து முறைப்படி தாமேஎதிர்கொண்டுசென்று தமதுஇங்கிதங்களாலும் அவர்களுக்குத்தெரியாமலிருக்கும்படி அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தித் தானமுதலியவற்றைவாங்கும்படி செய்கின்றனரோ அப்படிப்பட்டஅந்தமேன்மக்கள் முயற்சியில்லாமலே அதன்பலன்களைமறுஜன்மத்தில்அடைகின்றனர். தமது புண்ணியத்தையனுபவிப்பவர்களாகிய அவர்கள் உட்கார்ந்தபடியே ஸுகங்களையனுபவிக்கின்றனர். மற்றுஞ்சிலர் யாசிப்பவர்களுக்கே தானங்களைக்கொடுக்கின்றனர். தேவியே! யாசிப்பவர்கள் எந்த எந்தக்காலங்களில்யாசிக்கின்றனரோ அந்தஅந்தக்காலங்களில் தானங்கொடுப்பதனால் அந்தமனிதர்கள் அப்போதப்போது மறுபிறப்பில் சிரமப்பட்டுமுயற்சிசெய்து அந்தப்பலன்களைப் பெறுகின்றனர். மனிதர்கள் லோபத்தினால் எண்ணம்கெட்டவர்களாகி யாசிப்பவர்களுக்கும் எவ்வகையிலும் ஒன்றும்கொடாமல் கோபிக்கின்றனரே, அம்மனிதர்கள் மறுஜன்மத்தில் பலவகைகளாக முயற்சிசெய்து தேடினாலும் ஒன்றையும் பெறுவதில்லை. சிறந்தவளே! விதைவிதையாமல் முளை முளைப்பதில்லை. அப்படித்தான் எல்லாம் தானத்தின்பலனென்றுநினைக்கின்றனர். மனிதன் எதை எதைக் கொடுக்கிறானோ அதை அதைமட்டுமே அடைகிறான். தேவியே! இதனை உனக்குச்

சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றார். உமை, 'பகவானே! பகதேவதையின் நேத்திரத்தையழித்தவரே! சிலர் முதிர்ந்தபிராயத்தில் தளர்ச்சியடைந்தபின் அனுபவிக்கத்தகாத காலத்தில் ஐசுவரியத்தையும் போகபாக்கியங்களையும் தனங்களையும் எவ்வகையினாலாவது அடைகின்றனர். அஃது எந்தவினைப்பயன்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'ஆ! ஆ! உனக்குச்சொல்வேன். அதனை நீ ஊக்கத்துடன்கேள். சிலர் செல்வம்பெற்றிருந்தும் தர்மகாரியத்தை வெகுநாள்வரையில் மறந்து உயிர்முடிவுக்காலம்வந்து பிணிகளால்பீடிக்கப்படும்போது தானங்களைக்கொடுக்கவும் தர்மங்களைச்செய்யவும் தொடங்குகின்றனர். சிறந்தவளே! சிறந்தலக்ஷணமுள்ளவளே! அவர்கள் மறுஜன்மத்தில் கஷ்டப்படுகிறவர்களாகப்பிறந்து இளமைப்பருவம்கடந்து கிழத்தனம்வந்தபிறகு முன்செய்த தானங்களின்பலன்களை அடைகின்றனர். தேவியே! இப்படி அவர்கர்மத்தின்பலன் காலம்கடந்துவருகின்றது' என்றுசொன்னார். உமை, 'மஹாதேவரே! சிலர் போகபாக்கியம் பெற்றிருந்தும் வியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டு அவற்றையனுபவிக்கத் திறமையற்றவர்களாயிருக்கின்றனரே, அதற்கு என்னகாரணம்?' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'சிறந்தலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளே! சிறந்தவளே! எவர்கள் வியாதியினால்பீடிக்கப்பட்டுப் பிழைப்பதில்எண்ணம்விட்டபிறகு தானங்களைச்செய்ய ஆரம்பிக்கின்றனரோ அவர்கள் மறுஜன்மத்தில் அந்தப்பலன்களையடைந்தும் நோய்பிடித்தவர்களாகி அவற்றை அனுபவிக்கமாட்டாமல் போகின்றனர்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! மனிதர்களிலேயே சிலர் அழகுள்ளவர்களும் லக்ஷணமான அவயவங்களுள்ளவர்களும் பார்ப்பதற்கினியவர்களுமாகக் காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தக்கர்மத்தின்பலன்? எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'தேவியே! ஆ! ஆ! உனக்குச்சொல்வேன். அதனை நீ ஊக்கத்துடன்கேள். எந்தமனிதர்கள் முன்ஜன்மத்தில் இயற்கையாகவே வெட்கமுள்ளவர்களாகவும் இனிமையாகப்பேசுகிறவர்களாகவும் சக்தியிருந்தும் இயற்கையில் எப்போதும் நயமுள்ளவர்களாகவும் இருந்து பிராணிகளிடத்தில் எப்போதும்தயையுடன் மாம்ஸபோஜனத்தைவிட்டுத் தர்மத்திற்காக அலங்காரங்களையும் வஸ்திரங்களையும் தானம்செய்துகொண்டும் பூமியைச் சுத்தமாகவைத்துக்கொண்டும் காலத்தில் அக்நிஹோத்திரம் செய்துகொண்டுமிருக்கின்றனரோஅப்படிப்பட்டநன்னடக்கையுள்ள

மனிதர்கள் மறுஜன்மத்தில் ஆசைப்படத்தக்க அழகுள்ளவர்களாகப் பிறக்கிறாரென்பதில் ஸந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னார். உமை, 'மனிதர்களிலேயே சிலர் விகாரரூபமுள்ளவர்களாகக் காணப்படுவது எந்தவினையின்பயன்? அதனைஎனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்று கேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'சிறந்தவளே! அந்தக்காரணத்தையும் உனக்குச் சொல்வேன்; கேள். மனிதர்கள் முன்ஜன்மத்தில் நல்ல ரூபமுள்ளவர்களாயிருந்ததனால் கர்வமும் தாம் மேல்என்கிற எண்ணமுமுள்ளவர்களாய் வஞ்சப்புகழ்ச்சி முதலியவற்றினால் அழகில்லாதவர்களை மிகநகைத்தும் பிறருக்குமனவருத்தத்தைத்தந்தும் மாமிசத்தைப்புசித்தும் பொறாமை அனாசாரமுதலிய நடக்கைகளோடிருந்தும் யமலோகத்தில் நன்றாகத்தண்டிக்கப்பட்டபிறகு வெகுகஷ்டத்தினால் மானிடஜன்மத்தையடையும்போது அந்தஜன்மத்தில் அவர்கள் அழகில்லாமல் விகாரரூபமுள்ளவர்களாகப் பிறக்கிறார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈஸ்வரரே! சிலர் அழகும் ஐசுவரியமுமில்லாமலிருந்தாலும் மனத்தைக்கவருந்தன்மையுள்ளவர்களாகவும் பெண்களால் நேசிக்கப்படுகிறவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். அது என்ன கருமத்தின்பயன்? என்க்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்க, மஹேஸ்வரர், தேவியே! சிறந்தவளே! எந்த மனிதர்கள் முந்தியஜன்மத்தில் இனியஸ்வபாவமுள்ளவர்களாகவும் இன்சொல்சொல்லுகிறவர்களாகவும் தம்மனைவிகளிடத்திலேயே திருப்தியுள்ளவர்களாகவும் அநேகமனைவிகளுள் பக்ஷபாதமின்றி இன்னாதபாரியைகளிடத்திலும் தாக்ஷிண்யத்தோடிருப்பவர்களாகவும் ஸ்திரீகளிடத்தில் குணங்களோடுசேர்ந்த குற்றங்களைவெறுக்காமலும் மனிதர்களுக்கு வேண்டினபோது அன்னபானங்களையும் சுவையுள்ளஉணவுகளையும்கொடுப்பவர்களாகவும் தம்மனைவியைவிட்டு வேறுமனைசெல்லாமல் மனவுறுதியுள்ளவர்களாகவும் சிறந்நடக்கையோடிருக்கின்றனரோ அவர்கள் மறுஜன்மத்தில் மிக்கஅழகுள்ளமனிதர்களாகவே பிறப்பது திண்ணம். தேவியே! அவர்கள் பொருளில்லாதவராயினும் பெண்களால் நேசிக்கப்படுகிறவராகிறார்' என்றுசொன்னார். உமை, 'செல்வமும் போகபாக்கியங்களும் பொருந்தியிருந்தும் சிலர் இன்னாதவர்களாகக் காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தக்கர்மத்தின் பயன்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! அதனை நான் உனக்குச் சொல்வேன். ஊக்கத்துடன் முழுதும்கேள். எந்தமனிதர்கள் முன்ஜன்மத்தில் தம்மனைவிகளிடம் விருப்பமில்லா

மல் வெட்கத்தையும் பயத்தையும்விட்டு நினைத்தபடிநடந்துகொண்டும் சொல்லினாலும் எண்ணத்தினாலும் செய்கையினாலும் பிறருக்கு இன்னாதவைதைச்செய்துகொண்டும் யாரையும்காப்பாற்றாமலும் மகிழ்வியாமலும் பெண்களின்மனத்தில் கோபமுண்டாக்கிக்கொண்டும் மற்றும் இவ்வகையானநடக்கைகளுடன்கூடியிருக்கின்றனரோ அவர்கள் மறுபிறப்பில் அழகில்லாதவர்களும் பெண்களின்மனம்வெறுக்கத்தக்கவர்களுமான மனிதர்களாகவே பிறக்கின்றனர். அவர்களுக்குத் தமதுமனைவிகளிடங்கூடப் புணர்ச்சியின்ஸுகம் எவ்வளவுமில்லை' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில்வருமென்பது தொடர்ச்சி.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈச்வரரே! மானிடர்களிலேயே கல்வியும் ஆத்மஜ்ஞானமும் புத்திக்கூர்மையும் பேசுந்திறமையுமுள்ளசிலர் ஒழுங்காகமுயற்சிசெய்தும் தரித்திரர்களாகக் காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தக்கர்மத்தின்பயன்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேச்வரர், 'சிறந்தவளே! அந்தக்காரணத்தையும் உனக்குச் சொல்வேன்; கேள். தேவியே! மங்களங்கள்பொருந்தினவளே! எந்தமனிதர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் கல்வியுள்ளவர்களாகவிருந்தும் யாருக்கும்ஆதரவாயிராமலும் அன்னமுதலியவற்றைக்கொடாமலும் தம்காரியத்தைமட்டுமே அதிகமாகப் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தனரோ அவர்கள் மறுஜன்மத்தில் அறிவும்புத்திக்கூர்மையுமுள்ளவர்களாயிருந்தும் வறிஞராகவேயிருக்கின்றனர். விதையாதது முளையாதன்றோ?' என்றுசொன்னார். உமை, 'மிக்கசெல்வமுள்ளமனிதர்களும், உலகத்தில் கல்வியும் பகுத்தறிவும் புத்திக்கூர்மையும் மனஉறுதியுமில்லாத வீணர்களானமூர்க்கர்களாகக் காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தவினைப்பயன்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! முன்ஜன்மத்தில் சிறிதும் கல்வியில்லாதவர்களாயிருந்தும், ஏழைகளுக்கு உதவிசெய்வதற்காகத் தானங்களைச்செய்கின்றவரும் பகுத்தறிவில்லாமலிருந்தும் யாருக்கும் தானங்களைக் கொடுப்

பவருமானமனிதர்கள் மறுஜன்மத்தில் அந்தப்பலனை அப்படியே அடைகின்றனர். மனிதன் கற்றிருந்தாலும் கற்காமலிருந்தாலும் தானத்தின்பலனை அடையவேயடைகிறுன். தானமானது கல்வியறிவை எதிர்பார்ப்பதில்லை. எவ்வகையாலும் பலனைக் கொடுத்தேவிடும்' என்று சொன்னர். உமை, 'பகவானே ! தேவருக்குந்தேவரே ! ஈசுவரரே ! மனிதர்களிலேயே சிலர் புத்திக்கூர்மையுள்ளவர்களாகவும் கேட்டதுமறவாதவர்களாகவும் எழுத்துக்களைத் தெளிவாக உச்சரிப்பவராகவுமிருக்கின்றனரே, அது எந்தக்கர்மத்தின்பயன்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்று கேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'தேவியே ! சிறந்தவளே ! முன்ஜன்மத்தில் ஞானத்திற்காகக் குருவுக்கு நன்ருகப்பணிவிடைகள்செய்து அந்தக்குருவினிடமிருந்து முறைப்படி வித்தையைப்பெற்றுக்கொண்டு பிறருக்கும் அம்முறை தவருமலே அதனைக்கற்பித்துக்கொண்டும் ஞானத்தினுல் கர்வப்படாமலும் மனத்திலும் வாக்கிலும் அடக்கமுள்ளவர்களாகவும் முயற்சி செய்து உலகத்தில் கலைகளை நிலைபெறச்செய்கின்றவர்கள் மரணமடைந்து மறுஜன்மத்தில் புத்திக்கூர்மையும் கேட்டதுமறவாமையும் தெளிவானவாக்குமுள்ளவராகிருர்' என்றுசொன்னர்.

உமை, 'தேவரே ! மற்றும் சிலமனிதர்கள் பலவகைகளால் முயற்சிசெய்தும் கேள்வியும் கல்வியும் புத்திக்கூர்மையுமில்லாதவர்களாகக் காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தக் கர்மத்தின்பயன் ? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'தேவியே ! சிறந்தவளே ! எந்தமனிதர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் கல்வியினுல் கர்வமடைந்தும் தற்புகழ்ச்சிசெய்துகொண்டும் ஞானத்தையடைந்ததனுல் தாமென்ற அகங்காரங்கொண்டும் மதிகெட்டவர்களாகி எப்போதும் பிறரைவிடத் தங்களுக்கு வித்தைஅதிகமென்றுசொல்லிக்கொண்டும் பிறரைத்தூஷித்துக்கொண்டும் பிறர்மேல் பொருமைப்பட்டுக்கொண்டும் இருக்கின்றனரோஅப்படிப்பட்டவர்கள் அநேகஜன்மங்களுக்குப் பின் ஒருமானிடதேகத்தையெடுத்து இடைவிடாமல்முயற்சிசெய்தும் புத்தியில்லாமலும் கல்வியில்லாமலும் இருக்கின்றனர்' என்று சொன்னர். உமை, 'பகவானே ! சிலமனிதர்கள் எல்லாநற்குணங்களும்பொருந்திக் குணமுள்ளபிள்ளைபெண்டிர்களோடும் வேலைக்காரிகள் வேலைக்காரர்களோடும் ஆடையாபரணங்கள்முதலியவற்ருேடும் சிறந்தபுத்தியோடும் வீடு செல்வம்அதிகாரங்களோடும்விளங்கி அழகு ஆரோக்கியம் பலம் தனதானியங்கள் மாடமாளிகைகள் தேர்கள் குதிரைகள்முதலான மனத்திற்கினிய பலவகைப் போகங்களெல்லாம் நிர

ம்பி வியாதிமுதலியபாதைகளின்றிச் சுற்றத்தாருடன்கூட இடையூறின்றித் தினந்தோறும் மகிழ்ந்திருக்கின்றனரே, அது எந்தக்கர்மத்தின்பயன்? சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! அதையும் முழுதும்உனக்குச் சொல்வேன். ஊக்கத்துடன் கேள். எந்தமனிதர்கள், முன்ஜன்மத்தில் செல்வமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் கல்வியும் நல்லொழுக்கமும் பொருந்தினவர்களாகவும் தானத்திலும் கல்வியிலும் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும் எப்போதும் பிறருடையஇங்கிதத்தையறிந்தே கொடுக்கவேண்டுமென்ற நிச்சயமுள்ளவர்களாகவும் ஸத்தியத்தையும் பொறுமையையும்விடாதவர்களாகவும் பொருளாசை பெண்ணாசையில்லாதவர்களாகவும் பாத்திரமறிந்து கொடுப்பவர்களாகவும் வ்ரதநியமங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவர்களாகவும் பிறர் துயரத்தைத் தம்துயரம்போல நினைத்து விலக்குகிறவர்களாகவும் இனியஒழுக்கமும் சிறந்த ஆசாரமுமுள்ளவர்களாகவும் தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் பூஜிப்பவர்களாகவும் மற்றுமிவ்வகையான குணங்களுள்ளவர்ளாகவுமிருக்கின்றனரோ அவர்கள் மறுஜன்மத்தில் தேவலோகத்திலும் பூலோகத்திலும் தம்புண்ணியத்தையனுபவிப்பவர்களாகப் பிறக்கின்றனர். எப்படிப்பட்ட நன்மைகள்பொருந்தினவர்களாகச் சொல்லப்பட்டனரோ அப்படிப்பட்டகல்யாணகுணங்களுள்ளவர்களாகவே எல்லாரும் மானிடலோகத்தில் பிறக்கின்றனர். அழகு, பொருள், தைரியம், ஆயுள், ஸுகம், அதிகாரம், தேகபலம், கல்விஆகியஎல்லாநலங்களும் தானத்தினலன்றி வேறுவகையாலுண்டாவதில்லை. அழகியமுகமுள்ளவளே! எல்லாம் தவத்தினாலும் தானத்தினாலுமுண்டாகின்றவையென்று அறி' என்றுசொன்னார். உமை, 'மனிதர்களுக்குள்ளேயே சிலர் வறிஞர்களாகவும் மிகத்துயரமுள்ளவர்களாகவும் கொடுப்பதும் அனுபவிப்பதும்அற்றவர்களாகவும் ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதெய்விகம்என்கிற மூன்று பயங்களுள்ளவர்களாகவும் பிணியினாலும்பசியினாலும்வருந்துகிறவர்களாகவும் கெட்டமனைவிகளால்அவமதிக்கப்படுகிறவர்களாகவும் எப்போதும் இடையூற்றையேபார்ப்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தக் கர்மத்தின்பயன்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! எந்தமனிதர்கள் முன்ஜன்மத்தில்அஸுரஸ்வபாவமுள்ளவர்களாய்க் கோபமும்பொருளாசையுங்கொண்டு அன்னமிடாமலும் ஆசாரமில்லாமலும் நாஸ்திகர்களும் சூதர்களும் மூர்க்கர்களும் தம்நயத்தையே பாராட்டிப் பிறரைத்துன்புறுத்துகிறவரும்

பிராணிகளிடத்தில் பெரும்பாலும்தயையற்றவரும் மற்றும்இவ்வகை ஒழுக்கமுள்ளவர்களுமாக இருக்கின்றனரோ அவர்கள் கடைசியாகப் பின்னொருஜன்மத்தில் மானிடராகப்பிறந்தபோது தாம் முன்செய்த தவறுதலினால் எல்லாவகைத்துன்பங்களாலும் பீடிக்கப்பட்டவராகிறார். முன்னே எவ்வகையாகஇருந்தனரென்றுசொல்லப்பட்டனரோ அவ்வகையாகவே பின்னும் பிறக்கின்றனர். தாம்செய்த நல்வினையும் தீவினையும் முறையே ஸுகம் துக்கம்என்னும்பலன்களைஉண்டாக்குகின்றன. தேவியே! இதனையும் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்ன கேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுகேட்டார்.

இருநூற்றிருபதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வர ஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில் வருமென்பது; தொடர்ச்சி.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈச்வரரே! என்னுடையஅன்பைவிருத்திசெய்கிறவரே!பிறவிக்குருடரும் பிறந்தபின் கண்போனவரும் (உலகத்தில்) காணப்படுகின்றனரே, அதுஎன்னகருமப்பயன்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேச்வரர், 'சிறந்தவளே! அன்புள்ளவளே! ஆ! ஆ! உனக்குஅந்தக் காரணத்தைச் சொல்வேன்; கேள். எந்தமனிதர்கள் முன்ஜன்மத்தில் காமத்தினால் பிறர்வீடுகளில்அலைந்துகொண்டும் பிறர்மனைவிகளைக் கெட்ட (எண்ணத்துடன்) கண்ணால்பார்த்துக்கொண்டும் கோபமும் ஆசையும் மேற்கொண்டவர்களாகி மனிதர்கள் கண்ணைக்கெடுத்தும் பொருள்களின்இலக்கணங்கள்தெரிந்தும் அவற்றைப் பிறருக்கு மாறாகத் தெரிவித்தும்மற்றும்இவ்வகைநடக்கைகளோடுமிருக்கின்றனரோ அவர்கள் இறந்தபின் யமதண்டனையினால்தண்டிக்கப்பட்டு வெகுகாலம் நரகத்திலிருந்து மானிடஜன்மத்தையடையும்போது பிறவிக்குருடர்களும் பிறந்தபின் கண்கெட்டவர்களும் நேத்திரரோகமுள்ளவர்களுமாக ஆகின்றனர். அதில் சந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னார்.உமை, 'சிலமனிதர்கள் பிறந்ததுமுதலாகவும் மற்றும்சிலர் பிறந்தபின்ஏதோ காரணம்பற்றியும், பல் கழுத்து கன்னம் இவற்றிலுள்ளநோய்களாகிய முகரோகங்களினால் எப்போதும் அதிகமாகப் பீடிக்கப்பட்டவராகக் காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தக்கருமப்பயன்? எனக்குச் சொல்

லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! ஆ! ஆ! உனக்குச் சொல்வேன். ஊக்கத்துடன்கேள். தேவியே! நாவினால் மிக்ககடுஞ்சொல்லையும் பெரியோர்கள்மேலும் பிறர்மேலும்பொய்யை யும் கொடும்பழியையும்சொல்லுகிற கெட்டபேச்சுக்காரரும் கோபத் தினால்பிறர்நாவைக்கெடுக்கிறவரும் தம்காரியத்திற்காகப் பொய்யை மிகுதியாகச்சொல்லுகிறவருமான மனிதர்களுக்கு நாவில் பிணிகள் உண்டாகின்றன. கெடுதலைக்கேட்பவரும் பிறர்செவிகளைக்கெடுப்பவ ரும் பின்பிறப்பில் பலவகைக்காதுநோய்களை அடைகின்றனர். பல் நோய் தலைநோய் காதுநோய் துயரப்படுத்தும்மற்றுமுள்ளநோய்கள் அனைத்தும் வினைப்பயன்' என்றுசொன்னார். உமை, 'தேவரே! மனி தர்களிலேயே சிலர் மார்புநோய் பக்கசூலை வயிற்றுநோய் மற்று முள்ளகொடிய சூலைநோய்கள்இவற்றினால் பீடிக்கப்பட்டுத் துன்பப் படுகின்றனரே, அது என்னவினைப்பயன்? எனக்கு உரைக்கக்கட வீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! எந்தமனிதர்கள் முன்ஜன்மத்தில் காமக்குரோதங்கள்மேற்கொண்ட வர்களாகவும் பிறரைஎதிர்பாராமல் தாமேஆகாரங்களைப்புசித்தும் நம் பினவர்களுக்குஉண்ணத்தகாதஉணவுகளையும்பக்ஷணங்களையும் விஷ த்தையும்கொடுத்தும் ஆசாரங்களையும் மங்களங்களையும்விட்டும்மற்று மிவ்வகைநடக்கைகளோடுமிருந்தனரோ அவர்கள் மறுஜன்மங்களில் எப்போதாவது மானிடஜன்மத்தையடைந்தபோது அந்தஅந்தப்பல பிணிகளினால் பாதிக்கப்பட்டுத் துன்பப்படுகின்றனர். தேவியே! அவர்கள் இப்போது இப்படியாவதற்குக் காரணத்தை முன்னமே செய்துகொண்டனர்' என்றுசொன்னார். உமை, 'தேவரே! மனி தர்கள் கல்லடைப்பு மதுமேகமுதலான ஆண்குறியைச்சேர்ந்தவியாதி களினால் எந்தக்காலமும் உபத்திரவிக்கப்பட்டவர்களாகக் காணப்படு கின்றனர். அது எந்தக்கருமப்பயன்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! அன் புள்ளவளே! எந்தமனிதர்கள் முன்ஜன்மத்தில் காமத்தினால் பிறர் மனைவிகளைக் கைப்பற்றியும் திர்யக்ஜாதிகளிலும்புணர்ச்சிசெய்யப் பிர வ்ருத்தித்தும் மணமில்லாதபெண்களையும் விதவைகளையும் பலவந்த மாகச்சேர்ந்தும் அழகினால்கர்வப்பட்டும் தூர்த்தர்களாகவிருந்தன ரோ அவர்கள் மரணமடைந்து பின்னொருஜன்மத்தில் மானிடதேக த்தையடைவாராயின் அப்போது ஆண்குறியிலுள்ள கொடியவியா தியினால் பாதிக்கப்படுவார்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! சிலமனிதர்கள் உலர்ந்து இளைத்தவராகக் காணப்படுகின்றனர். அது

என்னகருமப்பயன்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! எந்தமனிதர்கள் பூர்வ ஜன்மத்தில் மாமிசத்தில் மிக்கஆவலுள்ளவர்களும் தமக்குமட்டும் சுவையுள்ளவற்றைவிரும்பி அயலார்புசிப்பதைக்கெடுப்பவரும் அய லார்ஸுகங்களில்பொறாமையும்துயரமும்மற்றும் இவ்வகைஒழுக்கமு முள்ளவருமாக இருந்தனரோ அந்தமனிதர்கள் பின்ஜன்மத்தில் தேகசோஷவ்யாதியுள்ளவர்களாய் நரம்புக்கோவையாகவிருந்து தீவி னைப்பயனையனுபவிப்பவராகிறார். இது திண்ணம்' என்றுசொன் னார். உமை, 'பகவானே! சிலமனிதர்கள் தொண்டைநோயுள்ளவர் களாகக் கஷ்டப்படுகின்றனரே, அது எந்தக்கருமப்பயன்? சொல் லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'தேவியே! சிறந்த வளே! எந்தமனிதர்கள் முன்ஜன்மத்தில் மதிகெட்டு அடிப்பது கொல்வது கட்டுவதுஆகிய வீண்தண்டனைகளினால் பிறருடைய உருவையழித்தும்விருப்பத்தைக்கெடுத்தும் உபத்திரவமானஆகாரத் தைக்கொடுத்தும் பகையினாலும்பொருளாசையினாலும் மனம்கெட்டு வைத்தியம்செய்தும் பிராணிகளைக்கொல்வதில்தயையற்றும் மலங் களைப்போட்டு மனத்தைக்கெடுத்தும் மற்றுமிவ்வகைநடைகளோடும் இருந்தனரோ அவர்கள் பின்னொருஜன்மத்தில் மானிடதேகம் எடுப்பாராயின் அதில் பலவகைத்தொண்டைநோய்களினால் மூடப் பட்டுக் கஷ்டத்தையடைகின்றனர். சிலர், புண் குஷ்டம் வெண் குஷ்டம் தோலைச்சேர்ந்தபடைமுதலியவற்றினால் பலவகையாகக் கஷ்டமடைகின்றனர். தேவியே! எவன் எப்படிச்செய்திருக்கி றானோ அப்படியே அவன் பலன் அடைகிறான்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! சிலமனிதர்கள் அங்கஹீனர்களாகவும் முட வர்களாகவும்இருப்பது என்னகருமப்பயன்? எனக்குச் சொல்லக் கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! முன்ஜன் மத்தில் ஆசையினாலும் அஜ்ஞானத்தினாலும் மூடப்பட்டுப் பிராணி களைத்துன்பஞ்செய்வதற்காக ஆயுதங்களினால் அவற்றின்அங்கங்களை அறுத்தும் அவற்றின்செய்கைகளைத்தடுத்தும் அவற்றின்விருப்பங்க ளைக்கெடுத்தும் மற்றும்இவ்வகைச்செய்கைகளைச் செய்துமிருக்கும் மனிதர்கள் இறந்து மறுஜன்மத்தில் இயற்கையாகவாவது பிறந்தபின் ஒருகாரணத்தினாலாவது அங்கஹீனர்களாகவும் முடவர்களாகவும் ஆகிறார்; ஐயமில்லை' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! சிலமனி தர்கள் புண்களாலும் [1]பிளவைகளாலும் உபத்திரவிக்கப்பட்டவர்களா

[1] 'பிடகை:' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

கக்காணப்படுகின்றனரே, அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்'என்று கேட்டனள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! பூர்வஜன்மத்தில் கைக்குத்துக்களினால் கடுமையாகக்குத்தியும் சூலங்களினால் எறிந்தும்கிழித்தும்பிளந்தும்மனிதர்களின்தேகப்பூட்டுக்களைஉடைத்தும் மற்றுமிவ்வகைச்செய்கைகளைச்செய்துமிருந்த கொடியபாவிகள் பிந்தியஜன்மத்தில் புண்களாலும் பிளவைகளாலும் பீடிக்கப்பட்டு மிகத்துன்பப்படுகின்றனர்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! தேவரே! சிலமனிதர்கள் காலில் எப்போதும் நோயுள்ளவர்களாகக்காணப்படுகின்றனரே, அதுஎந்தவினைப்பயன்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டனள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! எந்தமனிதர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் கோபமும் லோபமும் மேற்கொண்டு தேவதையிருக்கும்இடத்தைக் கால்களால் உதைத்துத் தள்ளியும் முழங்கால்களாலும் குதிகால்களாலும் பிராணிகளுக்கு ஹிம்ஸையைச்செய்தும் மற்றும்இவ்வகைநடையுள்ளவர்களாகவுமிருந்தனரோ அவர்கள் மறுஜன்மத்தில் கால்வெடிப்புமுதலியபலவகைப் பாதரோகங்களினால் பாதிக்கப்படுகின்றனர்' என்று சொன்னார். உமை, 'பகவானே! பூமியில் அனேகமனிதர்கள் தனவான்களாயிருந்தாலும் ஏழைகளாயிருந்தாலும் வாதரோகங்களும் பித்தரோகங்களும் வாதபித்தசிலேஷ்மங்கள்சேர்ந்த பலவகைஸந்நிபாதரோகங்களும் தனித்தனியாகவும் ஒன்றுசேர்ந்தும் பீடிப்பதனால்மிகத்துயரப் படுகின்றனரே,அதுஎந்தவினையின்பயன்? அதனைஎனக்குச்சொல்லக் கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'சிறந்தவளே! அன்புள்ளவளே! அந்தக்காரணத்தை உனக்குச் சொல்வேன்; கேள். எந்தமனிதர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் அஸுரத்தன்மையையடைந்து யாருக்கும் உட்படாமல் கோபித்துக்கொண்டும் குருவைப்பகைத்தும் எண்ணத்தினாலும் சொல்லினாலும் செய்கையினாலும் பிறருக்குத்துன்பத்தை உண்டுபண்ணியும் பிராணிகளிடத்தில் தயையில்லாமல் எப்போதும் வெட்டியும் அடித்தும் குத்தியும் மற்றும்இப்படிப்பட்டசெய்கைகள் செய்துமிருந்தனரோ அவர்கள் பின்னொருபிறப்பில் மானிடதேகத்தையடைவாராயின் அப்போது பலகொடியநோய்களினால் பீடிக்கப் படுவார். சிலர் வாயுவினாலும் சிலர்காசத்தினாலும் மற்றும்சிலர் ஜ்வரம் அதிசாரம் தாகம்இவற்றினாலும் பலவகைக்கால்புற்றுக்களாலும் கபத்தினாலும் காலிலுள்ளபலவகைரோகங்களினாலும் புண், குஷ்டம், பகந்தரம்என்னும்வியாதிகளினாலும் பீடிக்கப்படுகின்றனர். செல்வ

முள்ளவராயிருந்தாலும் ஏழைகளாயிருந்தாலும் வியாதிகளால் வருத்தப்பட்டவராகவே காணப்படுகின்றனர். இப்படி தாம்செய்தகர்மத்தைத்தான் அந்தஅந்தஜன்மங்களில் அனுபவிக்கின்றனர். செய்த கர்மத்தின்பலனைத்தடுப்பதற்கு யாராலும்இயலாது. தேவியே! இதனையும் உனக்குச்சொன்னேன். இன்னும் என்ன கேட்கக்கருதுகிறாய்?' என்றுவினவினர்.

இருநூற்றிருபத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஸ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில்வருமென்பது தொடர்ச்சி.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈஸ்வரரே! பூதங்களைக்காப்பவரே! உமக்குநமஸ்காரம். தேவரே! மனிதர்களில் சிலர் சிறியஉறுப்புள்ளவர்களாகவும் கோணலுறுப்புள்ளவர்களாகவும் ஒற்றைக்கை நொண்டிகளாகவும் கூனர்களாகவும் குள்ளர்களாகவும் காணப்படுகின்றனரே, அது என்னகருமத்தின்பயன்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டனள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! முன்ஜன்மத்தில் பொருளாசையினால் மதிகெட்டு விற்றல்வாங்கல்களுக்காகத் தானியங்களின் அளவுகளையும் நெய்யளவுகளையும் மாறுபாடுசெய்தும் விலையை வித்தியாஸப்படுத்தியுமிருந்த மனிதர்களும், கோபத்தினால் பிறருக்கு அங்கஹீனம்செய்தவர்களும், மாம்ஸம்புசித்தமூர்க்கர்களும், விஷயங்களை ஸரியாகத் தெரிவியாதவர்களும், மற்றும்இவ்வகையானநடையுள்ளமனிதர்களும், பின்ஜன்மத்தில் உறுப்புக்கள்குறைந்தவர்களும் குறளர்கூனர்களுமாகின்றனர்' என்று சொன்னார். உமை, 'பகவானே! மனிதர்களிற்சிலர் பித்துப்பிடித்தவரும் பேய்பிடித்தவருமாக இங்குமங்கும் காணப்படுகின்றனர். அது என்னகர்மத்தின்பயன்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்று கேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! பூர்வஜன்மத்தில் கர்வமும் நானென்கிறஅகங்காரமும் படைத்துப் பிறரைப் பலவிதமாகப்பேசியும் மிகநகைத்துமிருந்தமனிதர்களும் பொருளாசை பற்றி மயக்கத்தைத்தரும்இன்பப்பொருள்களினால் பிறரைமயக்கினவரும் கிழவர்களையும் மேலோர்களையும் வீணாகப்பரிகாசம்செய்தமூர்க்கர்களும் சாஸ்திரங்கள்கற்றுணர்ந்து சதுரர்களாகவிருந்தும் எப்

போதும்பொய்சொல்லிவந்தவரும் மற்றும்இவ்வகைநடையுள்ளவர்களும் பின்ஜன்மத்தில் பித்தரும் பேயருமாகிறரென்பதில் ஸந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே ! சிலமனிதர்கள் பிள்ளையில்லாமல் மிகத்துயரப்படுகின்றனர் ; பலவகைகளில்முயற்சிசெய்தும் ஸந்ததிகளையடைவதேயில்லை. அது எந்தக்கர்மத்தினாலென்பதை எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'தேவியே ! சிறந்தவளே ! பூர்வஜன்மத்தில் எந்தப்பிராணிகளிடத்திலும் தயையில்லாமலும் சிசுஹத்திசெய்துகொண்டும் மிருகங்களையும்பக்ஷிகளையும்புசித்துக்கொண்டும் பெரியோரைப் பகைத்தும் பிறர் பிள்ளைகள்மேல் பொறாமைகொண்டும் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி அஷ்டகைமுதலான சிராத்தங்களினால் பித்ருக்களைப்பூஜியாமலும் மற்றும் இவ்வகை நடைகளோடுமிருந்தமனிதர்கள் பின்ஜன்மங்களில் வெகுகாலங்கழித்து மானிடப்பிறப்பையடைந்தபோது ஸந்ததியில்லாமலும் புத்ரசோகத்தோடுமிருப்பாரென்பதில் ஸந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே ! சிலமனிதர்கள் பயமுள்ளவிடங்களில்வஸித்துக்கொண்டும் எப்போதும்பயமும் துயரமுமுள்ளவர்களாகவும் ஏழைகளாகவும் தவஞ்செய்துகொண்டும் மிகக் கஷ்டப்படுகின்றனர். அது எந்தக்கர்மத்தினால் ? அதனை எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டனள். மஹேஶ்வரர், 'தேவியே ! பூர்வஜன்மத்தில் எப்போதும் பிறரைவைதுகொண்டும் பயமுறுத்திக்கொண்டும் பலதீங்குகள்செய்துகொண்டுமிருந்தவரும் ஏழைகளுக்குத் தாம்நினைத்தபடி வட்டிக்குக்கடன்கொடுத்து வட்டியைக்கேட்பதற்காக எப்போதும் போய்க்கொண்டிருந்தவருமான மனிதர்களைக்கண்டு கடன் வாங்கினவர்கள் தங்கள்பொருளைப்பற்றி நடுங்கினர். ஏழைகளிடத்தில் தமக்குவேண்டியஅதிகவட்டி கேட்கலாகாது. சிலர் நாய்களைக் கொண்டுவேட்டையாடிக் காட்டிலுள்ளமிருகங்களை வெருட்டுகின்றனர். அப்படியே சிலர் பலவகைகளால் பிராணிஹிம்ஸைகளைச் செய்கின்றனர். சிலர்வீடுகளில் நாய்கள் மனிதர்களை வீணாகப் பயப்படுத்துகின்றன. அன்புள்ளவளே ! இப்படிப்பட்டநடையுள்ளவர்கள் மரணமடைந்தபின் யமதண்டனையினால் பீடிக்கப்பட்டு வெகுகாலம் நரகத்திற்கிடந்து பின் மானிடஜன்மத்தையடையும்போது அவர்கள் அநேககஷ்டங்களும் அநேகஹிம்ஸைகளும்நிரம்பின கெட்டதேசத்திற்பிறந்து எதற்கும்பயந்து துயரப்படுகின்றனர்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே ! சிலமனிதர்கள் செல்வமும் கல்வியுமுள்ளவர்களாகவிருந்தும் மிலேச்சராஜ்யங்களில் அவர்களின் அதிகாரத்திற்குட்

பட்டிருக்கின்றனர். அது என்னகர்மத்தினால்? எனக்குச் சொல்லக் கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! மனிதர்கள் பூமியில் தனதானியங்கள்நிரம்பப்பெற்றுச் சிரத்தையில்லாமையினால் முறைதப்பித் தானஞ்செய்கின்றனர். சிறந்தவளே! ஸ்நானசுத்தங்களையும் மங்களாசாரங்களையும்விட்டுத் தகுதியற்றவருக்குத் தானஞ் செய்பவரும் பெருமைக்காகவும் பிறரை அவமதிப்பதற்காகவும்தானம் செய்பவரும் மற்றுமிவ்வகை நடையுள்ளவர்களுமானமூர்க்கர்கள், காடுகளடர்ந்து போவதற்குமுடியாமல் மிலேச்சர்கள்நிரம்பின பற்பல கெட்டதேசங்களிற்பிறந்து மிலேச்சராஜ்யத்தில் சார்ந்திருக்கின்றனர்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! பகதேவதையின்நேத்திரத்தையழித்தவரே! பூமியிலுள்ளமனிதர்களில் சிலர் சக்தியற்றவர்களாகவும் ஆண்மையில்லாதவர்களாகவும் பயன்படாதவர்களாகவும் இழிதொழிலில்ஆசையுள்ளவர்களாகவும் கீழ்மக்களோடுசிநேகமுள்ளவர்களாகவும் இழிந்தவராகவும் காணப்படுகின்றனர். அது என்னகர்மத்தினால்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'சிறந்தவளே! எனக்கன்புள்ளவளே! அந்தக் காரணத்தை உனக்குச்சொல்வேன்; கேள். முன்ஜன்மத்தில் கொடுந்தொழில்களைவிரும்பிப் பசுக்களின்விதையையடித்து ஜீவித்துக்கொண்டும் கோபத்தினால் மனிதர்களுக்குஆண்மையைக்கெடுத்துச் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டும் ஸ்திரீகளிடத்தில் முறைதப்பி இஷ்டப்படி தூர்த்தர்களாகத்திரிந்தும் பகைத்தும் கோட்சொல்லியும் பிறருடைய ஸ்திரீஸுகங்களுக்கு இடையூறுசெய்தும் மற்றுமிவ்வகைநடையோடிருந்தும்வந்த மனிதர்கள் மரணமடைந்தபின் யமனால்தண்டிக்கப்பட்டு வெகுகாலம் நரகத்தில்கிடந்து பிறகு ஒருஜன்மத்தில் மானிடதேகத்தையடைவராயின் அவர்கள் திறமையற்றவர்களும் அலிகளும் உதவியற்றவர்களும் இழிதொழில்செய்பவர்களும் வெட்கங்கெட்டவர்களும் சுறுசுறுப்பில்லாதவர்களும் ஆகின்றனர்; தம்செய்கையினால் பிறர்துயரத்தைவிலக்கி அவர்களை நன்றாகப்பார்ப்பாராயின் அந்தப்பாவத்திலிருந்து விடுபடுவார். அவர்கள் பின்ஜன்மத்திலும் தவறுவராயின் நரகத்திலேயே விழுவார். தேவியே! புருஷர்களுக்கு உண்டாவதுபோலவே பெண்களுக்கும் எல்லாம் தம்கருமங்களினால் உண்டாகின்றன. தேவியே! இதனை உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுவினவினார்.

இருநூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி ; முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில்வருமென்பது தொடர்ச்சி.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈச்வரரே! சூலத்தைக்கையில்பிடித்தவரே! விருஷபத்வஜரே! பெண்களில்சிலர் விலைமாதர்களாகி இழிதொழிலிலிருப்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனரே; அது என்னகருமத்தினாலென்பதை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேச்வரர், 'தேவியே! எந்தமானிடப்பெண்கள் காமவிருப்பத்தினால் மதிகெட்டுக் கணவர்களுக்குஅடங்காமலும் கணவர்களுக்குஇன்னாததுசெய்தும் ஆசாரத்தையும் வெட்கத்தையும் மறந்தும் நினைத்தபடிநடப்பவராகவும் இன்னும்இதுபோன்ற நடையுள்ளவராகவும் இருந்தனரோ அவர்கள் யமலோகத்தில் மிக்கதண்டனைகள்அடைந்து ஒருகால் மானிடப்பிறப்பைப்பெறுவராயின் பலபுருஷர்களுக்குப்பொதுவாயுள்ள விலைமாதர்களாவார். புருஷர்களைத்தேடிப்போதலென்னும் தொழில் பெண்களுக்கு மிக்க கஷ்டமென்று நினைக்கப்படுகிறது. தேவியே! அதுமுதல் அவர்கள் விழுந்தேபோகின்றனர். ஸந்தேகமில்லை. அவர்கள் அந்த நடைக்காக மனத்தில் துயரப்படுவோராயின் நன்மைபெறுவார்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈச்வரரே! உலகத்தில் மானிடச்சிறுமிகள் எல்லாமங்களகாரியங்களுக்கும் முழுதும்விலக்கான விதவைகளாகக் காணப்படுகின்றனரே, அது என்ன கர்மத்தினால்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேச்வரர், 'தேவியே! எந்தமானிடப்பெண்கள் பூர்வஜன்மத்தில் விவேகமில்லாமல் தம்கணவர்களின் குடும்பங்களைவீணேகெடுத்தும் சிறிதும்தயையில்லாமல் கணவர்களுக்கு விஷத்தாலும் தீயாலும் தீங்குசெய்தும் அவர்களைப்பகைத்து வேறுபுருஷர்களைச் சேர்ந்துமிருக்கின்றனரோ அப்படிப்பட்டநடையுள்ளவர்கள் யமலோகத்தில் மிக்கதண்டனைஅடைந்து வெகுகாலம்நரகத்தில் கிடந்து தற்செயலாய் மானிடஜன்மத்தையடைந்தால் அதில் போகங்களில்லாதவிதவைகளாகின்றனர்' என்றுசொன்னார்.

உமை, 'பகவானே! உலகத்தில் பெண்கள் புருஷரும் சுற்றத்தாருமிருக்கப் [1]பாஷண்டமதத்தைச்சார்ந்து துறவிகளாகக் காணப்

---

1 நாஸ்திகமதமுதலியவை.

படுகின்றனரே, அது என்னதீவினையினால்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'பூர்வஜன்மத்தில் பொருளாசையும் அவிவேகமும்கொண்டு மனங்கெட்டுப் பிறர்பொருளில் ஆசைவைத்து அவற்றைத்திருடுகிறவரும் பொறாமைப்பட்டு மாற்றானைக்கெடுப்பவரும் பிறர்மேன்மைபொறாதவரும் எப்போதும்கோபிப்பவரும் சுற்றத்தாருக்குப்பயன்படாதவருமாகவிருந்த பெண்கள் மறுஜன்மத்தில் நல்லொழுக்கத்தைவிட்டுப் பாஷண்டமதத்தைச் சார்ந்து துறவிகளாகின்றனர். ஸந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! சிலமனிதர்கள் கைத்தொழிலைஜீவனமாகக் கொண்டு இழிவானவேலைகளைச்செய்பவராகக் காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தவினைக்கேட்டினாலென்பதை எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'அன்புமிக்கதேவியே! எந்த மனிதர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் வணக்கமில்லாமலும் தம்மையேபுகழ்ந்துகொண்டும் கர்வமும் கோபமுமுள்ளவர்களாகவும் தங்நலமே பெரிதாய்க்கொண்டவர்களாகவும் இருந்துவந்தனரோ அவர்கள் பின்ஜன்மத்தில் கைத்தொழிலாளிகளாகவும் ஆடுகிறவர் பாடுகிறவர்களாகவும் நாவிதர்களாகவும் வந்திகளாகவும் அரசர்களுக்குக் காலந்தெரிவிப்பவர்களாகவும் இப்படி பலவிதமானகீழ்த்தொழில்செய்து ஜீவிக்கின்றனர். முந்தினஜன்மத்தில் பிறரை அவமதித்ததின்பலனாக அவர்கள் பிறரிடம் வேதனம்வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு அலங்காரங்களைச்செய்து ஜீவிக்கின்றனர்' என்றுசொன்னார்.

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈஸ்வரரே! மனிதர்களிலேயேசிலர் அடிமைகளாகி எப்போதும் எல்லாவேலைகளையும் செய்துகொண்டும் அடி பயமுறுத்தல்முதலான எல்லாஉபத்திரவங்களையும்ஸஹித்துக்கொண்டுமிருப்பவர்களாகக்காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தத்தீவினையினால்? எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்று கேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'சிறந்தவளே! அதன்காரணத்தை உனக்குச்சொல்வேன்; கேள். தேவியே! எந்தமனிதர்கள் பூர்வஜன்மத்தில்பிறர்பொருளைப்பறித்தும், வட்டிக்குவாங்கினகடனும் பயிரிடுவதனால்கிடைத்ததும் நிக்ஷேபமாகவும்அடைக்கலமாகவும்கொடுக்கப்பட்டதும் தவறிமறந்துவிடப்பட்டதுமான பிறர்தனத்தை அபகரித்தும், பிறரையடித்தும், கட்டியும், துயரப்படுத்தியும், அடிமையாகச்செய்தும் வந்தனரோ அவர்கள் மரணமடைந்தபின் யமதண்டனைகளையடைந்து தற்செயலாகமானிடப்பிறப்பையடைந்தபோது பிறந்தது முதல் எல்லாவகையாலும் அடிமைகளாவார். அவர்கள் யாருடைய

தனங்களை அபகரித்தனரோ அவர்களுக்கு வேலைகளைத் தம்பயம் தீரும்வரை செய்கிறார்களென்பது திண்ணம். தனங்களையபகரித்த மற்றும்சிலர் பசுக்களாகப் பிறக்கின்றனர். அவர்கள் முன்ஜன்மத்தில்செய்ததவறுதலினால்உண்டானபாவம் அப்படித்தான் கழியும். இதைத்தவிர வேறுவகையில் கருமத்தை [1] விடுவிக்கத் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலுங்கூட முடியாது. பொருளைப் பறிகொடுத்தவரை எல்லாவகைகளாலும் திருப்திசெய்விப்பதுதான் பாவத்தைவிடுவிக்கும்வகை; வேறுவகையால் விடுவிக்கக்கருதுகிறவன் பின்ஜன்மத்திலும்அப்படியேயாவான். வினையைவிடுவிக்கக்கருதுகிறவன் எல்லாக் கஷ்டங்களையும்பொறுத்து வேலைகளையெல்லாம் முறைப்படிசெய்து தன்யஜமானனுடைய மகிழ்ச்சியைக் கருதவேண்டும். யஜமானனால் அன்புடன் விடைகொடுக்கப்பெற்றவன் தன்பாவத்திலிருந்து விடுபட்டவனாகிறான். அப்படிப்பட்டகுணமுள்ளவேலைக்காரர்களை யஜமானனும் எப்போதும் ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். அவனவன் தகுதிப்படி வேலையைச்செய்விக்கவேண்டும். [2]காரணம்பற்றியே தண்டிக்கவேண்டும். கிழவர்களையும் சிறுவர்களையும் இளைத்தவர்களையும் காப்பாற்றுகிறவன் புண்ணியமடைவான். தேவியே! இதனை உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்று கேட்டார்.

இருநூற்றிருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வர ஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில்வருமென்பது தொடர்ச்சி.)

உமை, 'பகவானே! தேவரே! மனிதர்களைப்போலவே காணப்படும்சிலமனிதர்கள், தீண்டுவதற்கும் தகாதவர்களாகவும் இழிதொழில்களில்விருப்பத்துடன் எல்லாருடையமலங்களையும் எடுப்பவர்களாகவும் ஏழைகளாகவும் மிகுதியாகச்சிரமப்படுகிறவர்களாகவும் விகாரரூபமும்கெட்டஎண்ணமுள்ளவர்களாகவும் சண்டாளர்கள்போலக் காணப்படுகின்றனரே, அது என்னதீவினையினால்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'தேவியே!

---

1 'மோக்ஷம்' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

2 'தண்டம்காரணதஃ' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

அதனை உனக்குச் சொல்வேன்; ஊக்கத்துடன்கேள். பூர்வஜன்மத்தில் அதிகஅகங்காரமும் தற்புகழ்ச்சியும் தடித்தனமும் கொழுப்புமுள்ளவர்களாகிப் பெரியோர்களையும்வணங்காமலும் பாமரராகியும் அதிகஅகங்காரத்தினால் தம்தர்மத்துக்குரியகாரியத்தைச் செய்யாமலும் பிறரைப் பலவந்தமாகக்கட்டளையிட்டுத் தமக்குவணங்கும்படி செய்தும் செல்வத்தினால் பிறரை எப்போதும் அவமதித்தும் குடித்தும் எல்லாவற்றையும்பக்ஷித்தும்கொடியவராகவும்கடுஞ்சொல்சொல்லுகிறவராகவும் இன்னும் இவ்வகைஒழுக்கத்தோடும் இருந்தமூர்க்கர்கள் யமதண்டனையினால்தண்டிக்கப்பட்டபிறகு தற்செயலாக மானிடப்பிறப்புவரும்போது இழிதொழிலில்விருப்பமுள்ளவர்களும் எல்லாருடையமலங்களையுமெடுப்பவரும்பிறரைவணங்குகிறவரும் விகாரரூபமுள்ளவரும் தீண்டுவதற்கும்தகாதவருமான சண்டாளர்களென்னும் பாவப்பிறப்பில் பிறக்கின்றனர். அவர்கள் வண்ணான்முதலானவர்களாகப் பிறந்து இழிதொழிலினால் ஜீவிக்கின்றனர்; முன்ஜன்மத்தில் மிக்ககர்வமென்னும்குற்றத்தினால் தாம்செய்ததன்பலனை அனுபவிக்கின்றனர். அப்படித்தாழ்ந்தநிலைமையிலிருக்கும்அந்தச்சண்டாளர்களையும் விவேகமுள்ளவன் இகழவும் கோபிக்கவும் ஆகாது. அவர்கள் தம்வினைப்பயனை அனுபவிக்கின்றனர். சண்டாளர்களும், அந்தஜன்மத்தைப்பற்றித் துயரப்படுவதனால் பரிசுத்தமடைவார்கள்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! சிலமனிதர்கள் பலவகையான ஆசைகளென்னும் வலைகளினால் கட்டப்பட்டும் உள்ளேபோகாமல் தடுக்கப்பட்டும் பிறர்வாயிலில் நிற்கின்றனர். முயற்சிசெய்தும் பிரபுவைப்பார்ப்பதற்கும் தம்கருத்தைத்தெரிவிப்பதற்கும் சமயம்பெறுவதில்லை. அது எந்தக்கர்மதோஷத்தினால்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'தேவியே! சிறந்தவளே! முன்ஜன்மத்தில் ஐஶ்வர்யத்தையும் அதிகாரத்தையும்பெற்று அவற்றினால்மதிகெட்டுப் பிறரோடுசம்பாஷணைசெய்யாமலும் அவர்களைஉள்ளேவிடாமலும் பொருளாசைபெண்ணாசை முதலியவற்றினால் மூடப்பட்டும் தமதுநிலைமையினால் எதையும்மதிக்காமல் தம்காரியத்தையே தலைமையாகக்கொண்டும் எல்லாப்போகங்களுமிருந்தும் பிறருக்குச் சிறிதும் பயன்படாமலும் திறமையிருந்தும் பிறருக்கு அனுக்ரஹம்செய்யாமலும் தயையில்லாமலும் புண்ணியலோகம்போவதற்கு வழிதேடாமலுமிருந்தவர்கள் பின்னொருபிறப்பில்மானிடதேகம்பெறுவாராயின் ஏழைகளாகவும் கெட்டநிலைமையுள்ளவர்களாகவும் எந்தக் கார்யங்களிலும் தடையுள்ளவர்களாகவும் தமதுபிரயோஜனத்தைத்

தெரிவிப்பதற்காக அரசர்களிடத்திலும் அவர்களைப்போன்றவர்களிடத்திலும் ஓடியும் தடுக்கப்பட்டு வாயிலில் நிற்கின்றனர். தமது காரியத்தைத் தெரிவிக்கவும் பிரபுவைப்பார்க்கவும் உள்ளேபுகவும் (சமயம்) கிடைக்காமல் ஆசையோடு வெளியில்நிற்கின்றனர்' என்று சொன்னார்.

உமை, 'பகவானே! அனேகமனிதர்களில் சிலர் அரசனாலும் கள்வனாலும் ஜலமுதலியவற்றினாலும் எல்லாப்பொருள்களும் அபகரிப்பட்டவர்களாகவும் மூலதனங்கள் தவறிப்போனவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனரே, அது எந்தக்கர்ம தோஷத்தினால்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'தேவியே! எவர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் அஸுரத்தன்மையை யடைந்து பகையினாலும் ஆசையினாலும்பிறருடையஜீவனத்தைக்கெடுத்தும் அப்படியே பிறரை [1]வைதும் கோட்சொல்லியும் களவினாலும் மற்றவகையினாலும் பிறர்பொருளை அபகரித்தும் தயையும் பச்சாத்தாபமுமில்லாமல் பிறர்ஜீவனத்தைக்கெடுத்துமிருக்கிறார்களோ கொடியவரும் நாஸ்திகரும் பொய்சொல்லுகிறவரும் பிறர்பொருளை அபலாபம்செய்பவருமான அப்படிப்பட்டநடையுள்ளவர்கள் நெடுநாள்நரகத்திலிருந்து யமனால்தண்டிக்கப்பட்டுத் துன்பப்பட்டபிறகு மானிடஜன்மத்தையடைவராயின் அந்தஜன்மத்தில் திடீரென்று பொருள்நஷ்டத்தையடைவது திண்ணம். காரணம்பற்றியோ நிஷ்காரணமாகவோ கஷ்டத்தையும் தாழ்வையும் திரவியநஷ்டத்தையும் எல்லாராலும் உபத்திரவத்தையும் அடைவது நிச்சயம்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! சிலமனிதர்கள் திடீரென்று பந்துக்களைவிட்டுப் பிரிதலையும் காரணம்பற்றியோ நிஷ்காரணமாகவோ பந்துக்களின்மரணத்தையும் ஆயுதத்தினாலேயோ மற்றெவ்வகையினாலேயோ தம் உயிர்ச்சேதத்தையும் அடைவது எந்தவினைக்கேட்டினால்? எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'தேவியே! அன்புள்ளவளே! எந்தமனிதர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் பெரும்பாலும் அஸுரத்தன்மையோடு கொடுஞ்செய்கையில் விருப்பமும் பொய்யுமுள்ளவராகவும் மூர்க்கர்களாகவும் பிராணிகளை மிக்கவிருப்பத்துடன் தயையில்லாமல் கொல்லுகிறவர்களாகவும் நம்பினவரைக் கெடுக்கிறவராகவும் தூக்கத்தைக்கெடுப்பவராகவும் பெரும்பாலும் பொய்சொல்லுகிறவராகவும் நாஸ்திகராகவும் புலால்தின்பவராகவுமிருந்தனரோ அப்படிப்பட்டவர்கள் இறந்து யமதண்டனை

[1] 'உத்க்ரோசங்' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

யைஅடைந்து வெகுகாலம் நரகத்திலிருந்தபிறகு விலங்காகப்பிற ந்து அதில் துயரங்களையனுபவித்துத் தீர்ந்தபின் மானிடஜன்மம் பெறுவராயின் அதில் எவ்வகையினாலாவது கொலையையும்கட்டுப்படு தலையும்அடைவது நிச்சயம். செல்வமுள்ளவர்களும் ஏழைகளும் தம் வினைப்பயனை அனுபவிக்கின்றனர். தூங்கியும் மயங்கியும் நம்பியு மிருக்கும்போது தாம்செய்ததின்பலனை அப்படியே அடைகின்றனர். தம்முயிர்ச்சேதத்தையும் சுற்றத்தாரைவிட்டுத்திடீரென்றுபிரிவதை யும் பிள்ளைபெண்டிர் அழிவதையும் ஆயுதத்தினாலோ மற்றெதினாலோ கொலையையும் அடைவார்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! மானிடலோகத்திலேயே சிலமனிதர்கள் ராஜநீதிசாஸ்திரத்தில்தேர்ந் தவர்களினால் தண்டிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு எங்கும் பய மிருக்கிறது. அது என்னகருமதோஷத்தினால்? எனக்குச் சொல் லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! சிலமனி தர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் பிராணிகளிடத்தில்தயையில்லாமல் மனிதர் களையோ மற்றஉயிர்களையோ கஷ்டப்படும்படி அடித்துக்கொல்லு கின்றனர். சிலஅரசர்கள் கொடியசெய்கையுள்ளவர்களும், கொடிய தண்டனையிலும்கொல்வதிலும்விருப்பமுள்ளவர்களும்,கோபத்தினால் மதிகெட்டு அஸுரத்தன்மையுள்ளவர்களாகிப் பிறரைப்பீடிப்பவர்க ளும், கர்வப்படுபவர்களும், மாம்ஸம்புசிப்பவர்களும், நாஸ்திகர்களும், யாருக்கும் வேண்டாதவர்களுமாயிருந்து தண்டிக்கத்தகாதவர்களை யும் தண்டிக்கின்றனர். அன்புள்ளவளே! சிலர் பெண்களையும் புரு ஷர்களையும் ஆசாரியர்களையும் கொல்லுகின்றவராகவுமிருக்கின்றனர். அன்புள்ளவளே! இப்படிப்பட்டநடையுள்ளவர்கள் மரணமடை ந்தபிறகு வெகுகாலம்நரகத்தில்கிடந்து யமனால் தண்டிக்கப்படு கின்றனர். ஜனங்கள் முன்ஜன்மத்தில்செய்தகருமத்தை இந்தஜன் மத்தில் அனுபவிக்கின்றனர். இந்தஜன்மத்தில் செய்யப்படும்கரு மம் மறுஜன்மத்தில் பலனைத்தரும். தேவியே! மனிதர்களில்தான் இந்தமுறை காணப்படுகிறது. தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் இந்த வரையறையில்லை. அவர்களோ மரணமில்லாமையாலும் தவத்தின் வலிமையாலும் ஒருசரீரத்திலேயே கர்மபலனை அனுபவிக்கின்றனர். ஸாதாரணமனிதர்களுக்கு அப்படிஆகாது. ஏனெனில், கர்மபலன் அவர்களுக்கு இறந்தபின் தெரியாமல் நேரிடும்' என்றுசொன்னார். உமை, 'இவ்வுலகத்தில் மனிதர்கள் அரசர்களால், 'இவன் கொலை செய்தவன்; இவன் திருடினவன்' என்று அவரவர்செய்தகுற்றத் தைக்குறித்து அந்தஜன்மத்திலேயே தண்டிக்கப்படுவது எப்படி?

புத்திரனைவிரும்புகிறவன் புத்திரகாமேஷ்டிசெய்து அதேஜன்மத்தில் புத்திரர்களை அடைகிருன். ஆதலால், மானிடலோகத்தில்செய்த கருமங்களின்பலனை அதேதேகத்தில் அனுபவிப்பதைக்காண்கிறோம். அதனை நீர் நினைக்கவில்லை. இது என்ஸந்தேகத்திற்கிடமாயிருக்கிறது. அதனை நீர் விளக்கக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! நீ ஸந்தேகப்பட்டது ஸரி. அதனை நீ ஊக்கத்துடன்கேள். இப்புவியில் வினையும் வினைப்பயனும் ஒருகாலத்திலிருப்பனவாக நினைக்கப்படவில்லை. தேவியே! 'இவன் கொன்றவன்; இவன் திருடினவன்' என்று அரசர்களால் மனிதர்கள் தண்டிக்கப்படுவதாக நீ சொன்னயே, அதுவும் அவர்களின் முன்வினைப்பயன்தான். தேவியே! அவர்களால் (அப்போதுசெய்யப்பட்ட) செய்கையும் தண்டிப்பதற்குக் காரணமாகிறது. குற்றத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டுதானே அரசன் பிரஜைகளைத்தண்டிக்கவேண்டும். மற்றவர்களைப்பயமுறுத்தி இவ்வுலகத்தை நிலைபெறச்செய்வதற்காக அந்தஅந்தக்குற்றத்தைக் குறிப்பித்து அரசர்கள்தண்டித்தல் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத்தண்டனையானது தண்டிக்கப்படுகிறவனுடைய முன்வினைப்பயனென்பது திண்ணம்என்று முதலிலேயே நான் சொன்னேன். அந்த விஷயத்தில் உனக்கு ஸந்தேகம்வேண்டாம்' என்றுசொன்னர். உமை, 'பகவானே! பூமியில் அரசர்களால்தண்டிக்கப்பட்டமனிதர்களுக்கு அந்தத்தண்டனையினால் பாவம்போகுமா? போகாதா? இது எனக்கு ஸந்தேகம். இதை நீர் தீர்க்கக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! நீ ஸந்தேகப்பட்டது ஸரி. அதனை நீ ஊக்கத்துடன்கேள். பூமியில் குற்றம்சாட்டப்பட்டு அரசர்களால்தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் யமலோகத்தில் யமனல் தண்டிக்கப்படுவதில்லை. தவறுதலாகத் தண்டிக்கப்படாவிட்டாலும் ஸரியானதண்டனைசெய்யப்படாவிட்டாலும் அவர்களை யமன் தண்டித்தேவிடுவான். அவர்கள்செய்ததும் செய்யாததும் அவனுக்குத்தெரியும். இவ்வுலகத்தில் எந்தமனிதனும் கருமம்செய்தபிறகு யமனைத் தாண்டமுடியாது. சிறந்தவளே! அரசனும்யமனும்தண்டனையைமட்டும்செய்கின்றனர். யமன் அரசன்இருவராலும் தண்டிக்கப்பட்டாலும் தண்டிக்கப்படாவிட்டாலும் பிறகு மானிடஜன்மத்திலும் நரகத்திலும் முறையே வினைப்பயனையனுபவிப்பான். செய்தகருமத்தின்பலனை அறுத்தவன் மூவுலகங்களிலுமில்லை. அன்புள்ளவளே! எல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொன்னேன். ஸந்தேகமற்றிரு' என்றுசொன்னர். உமை, 'பூமியில் மனிதர்கள் நித்தியமாகப் பாவத்தைச்செய்து அதைத்தொ

லேப்பதற்காகத் திரும்பவும் பிராயச்சித்தங்களைச் செய்கின்றனரே, அது ஏன்? அஸ்வமேதயாகம் எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குவதென்றுசொல்லுகின்றனர். பாவத்தைப்போக்குவதற்கு மற்றுமுள்ளபிராயச்சித்தங்களையும் செய்கின்றனர். ஆதலால், எனக்குஅதில் ஸந்தேகம்இருக்கிறது. அதனை நீர் தீர்க்கக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! நீ ஸந்தேகித்தது ஸரி; அதனை நீ ஊக்கத்துடன் கேள். முன்னோரானஞானிகளுக்கும் இது பெரியஸந்தேகம்தான். கெட்டவர்களும் நல்லவர்களும் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தும் அவ்வாறின்றித் தற்செயலாகவும் தவறுதலாகவும் இருவகைகளாகப் பாவத்தைச்செய்கின்றனர். பலனைக்கருதியும் பிடிவாதமாகவும்செய்யப்படும்கருமம் எவ்வகையிலும் அழிவதில்லை. தெரிந்துசெய்தகருமம் ஆயிரக்கணக்கானஅஸ்வமேதயாகங்களாலும்நூற்றுக்கணக்கானபிராயச்சித்தங்களாலும் தீருவதில்லை. அவ்வாறின்றித் தவறுதலால் தற்செயலாகச் செய்யப்பட்டபாவம் பிராயச்சித்தங்களாலும் அஸ்வமேதயாகத்தினாலும்உண்டாகும்புண்ணியத்தினால் அழியும். உலகநடைக்காகவும் பாபகாரியத்திற்குப் பிராயச்சித்தமுதலியவை விதிக்கப்படுகின்றனவென்றறி. அன்புள்ளவளே! ஸந்தேகமற்றிரு. தேவியே! இதனை உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்ன கேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுவினவினார். உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈஸ்வரரே! மானிடலோகத்தில் மனிதர்களும் மற்றப்பிராணிகளும் காரணத்தோடும் காரணமின்றியும் இறந்துபோகின்றனர். அது எந்தக்கர்மத்தின்முடிவினாலென்பதை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! மனிதர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் பிராணிகளிடத்தில் இரக்கமில்லாமல் காரணம்பற்றியும் நிஷ்காரணமாகவும் அவற்றைக்கொன்றிருக்கின்றனர். அவர்கள் தாம் எப்படிச்செய்தாரோ அப்படியே அதன்பலனை அடைகின்றனர். விஷங்கொடுத்தவர் விஷத்தினாலும் ஆயுதத்தினாலடித்தவர் ஆயுதத்தினாலும் உலகத்தில் மற்றெந்தக்காரணத்தினால் மனிதர்கள் மனிதர்களைக்கொல்லுகின்றனரோ அந்தக்காரணத்தினாலும் மறுஜன்மத்தில் தம்முயிர்ச்சேதத்தை அடைகின்றனர். தேவியே! அதில் ஸந்தேகமில்லை. அன்புள்ளவளே! இந்தக்கர்மத்தினாலுண்டாகும் பயன் எல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொன்னேன். திரும்பவும் ஒருகாலும் தவறாத ஸரியான பிரமாணத்தைக்கொண்டு அதனையே உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்வேன். அதனைக் கேள். தேவியே! எந்தமனிதர்கள் முன்ஜன்மத்தில் எந்தக்காலத்தில் எந்தக்காரணத்தினால் எந்தநல்வினையையோ

தீவினையையோ எப்படிச்செய்தனரோ அந்தமனிதர்கள் பின்ஜன்மத்தில் அந்தக்காலத்தில் அந்தக்காரணத்தினால் அந்தஅந்த வினைப்பயன்களை அப்படியே ஸந்தேகமில்லாமல் அடைகின்றனர். உலகத்தில் இதுதான் அவரவர்விதியைப்பற்றிய ஸத்தியமென்றறி. கருமத்தைச் செய்து அதைஅனுபவியாதமனிதன் ஸ்வர்க்கத்திலுமில்லை; பூமியிலுமில்லை. தன்வினையையனுபவியாமலிருப்பதற்குத் தேவர், அஸுரர், மனிதர்எவராலும் முடியாது. உலகமானது ஆதிகாலந்தொடங்கிக் கருமத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கிறது. கர்மபலனைப்பற்றி இதனைக் குறிப்பாகச்சொன்னேன். பலவகைக்கர்மங்களின் தொகுதியில் உனக்கு என்னால் சொல்லப்படாதவை எவையோ அவற்றையெல்லாம் நீ புத்தியினால் ஊகித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். நீகேட்கவிரும்பினதற்காகச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய் ?' என்றுகேட்டார்.

இருநூற்றிருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில்வருமென்பது தொடர்ச்சி.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈச்வரரே! திக்பாலகர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்றவரே! மஹாதேவரே! உமது அனுக்கிரகத்தினால் கர்மங்களின்முடிவைக்கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டேன். நீர்சொன்னவையெல்லாம் உண்மையாகவும் அமிருதத்திற்கொப்பாகவுமிருக்கின்றன. நன்மை தீமையனைத்தும் கர்மத்தால்தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று தெரிந்துகொண்டேன். பசுவின்கன்று தாயையும் ஜலம் பள்ளத்தையும் சேர்வதுபோலச் செய்வினை செய்தவனை எப்போதும் தொடர்ந்துசெல்லும். இவ்வுலகத்தில்செய்த கர்மம் நல்லதோ தீயதோ அழியாதென்பது நிச்சயம். அதனையும் நான் ஒப்புக்கொண்டேன். மஹாதேவரே! வரமளிப்பவரே! அன்பைப்பெருகச்செய்பவரே! இன்னமும் கர்மங்களின் முடிவைப்பற்றியிருக்கும் ஸந்தேகங்களை விடுவிக்கக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேச்வரர், 'தேவியே! கரியகண்களையுடையவளே! சிறந்தலக்ஷணங்கள்பொருந்தினவளே! உனக்கு என்னகேட்கவேண்டுமோ அவை எல்லாம் மிக்கரகஸ்யமாயிருந்தாலும் நீ அச்சப்படாமல் என்

னைக் கேட்கலாம்' என்றுசொன்னார். உமை, 'விருஷபத்வஜரே ! உலகத்தில் கர்மங்களுக்கு இவ்விதமானவியவஸ்தைஇருக்கும்போது புண்ணியபாவங்களைச் செய்தமனிதன் தான்செய்தபுண்ணியகர்மங்களின் பலனை அனுபவிப்பது எப்போது ? இம்மையிலா ? மறுமையிலா? தேவரே ! அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே ! நீ ஸந்தேகப்பட்டது ஸரி. அது மனிதர்களுக்கு மிக்கரகஸ்யமானது. அழகியமுகமுள்ளதேவியே ! அந்தரகஸ்யத்தை உன்விருப்பத்திற்காகச் சொல்வேன். ஜனங்கள் முன்ஜன்மத்தில்செய்தகர்மத்தை இந்தஜன்மத்தில் அனுபவிக்கின்றனர். இந்தஜன்மத்தில் செய்தது மறுஜன்மத்தில் பலிக்கும். தேவியே ! இந்தநியமம் மனிதர்களிடத்தில்மட்டும் காணப்படும். தேவருக்கும் அஸுரருக்கும் மரணமில்லாமையினாலும் தவவன்மையினாலும் கர்மங்களின்பலன் ஒருசரீரத்திலேயே அனுபவிக்கப்படும். தேவியே ! மனிதர்களுக்கு அப்படியில்லை. இதுதான் வித்தியாஸமாக நினைக்கப்படுகிறது' என்றார்.

இருநூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஸ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில்வருமென்பது தொடர்ச்சி.)

உமை, 'பகவானே ! பகதேவதையின் நேத்திரத்தையழித்தவரே ! மனிதர்களின் செய்கைகளனைத்தும் தம்வினைப்பயன்என்னும் உங்கள் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுக்கொண்டேன். உலகத்தில்நன்மை தீமைகளனைத்தும் நவக்கிரகங்களால்செய்யப்பட்டவைஎன்று நினைத்து அந்தக்கிரகங்களையும் நக்ஷத்திரங்களையுமே பெரும்பாலும் பூஜிக்கின்றனர். தேவரே ! இது எனக்கு ஸந்தேகம். இதனை நீர் தீர்க்கக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள்.

மஹேஸ்வரர், 'தேவியே ! நீ ஸந்தேகப்பட்டது ஸரி. உண்மையின்நிச்சயத்தைக் கேள். சிறந்தமகிமையுள்ளவளே ! நக்ஷத்திரங்களும் கிரஹங்களும் மனிதர்களின்நன்மைதீமைகளை அறிவிப்பவை. அவை தாமே காரியங்களைச்செய்பவையல்ல. மனிதர்களின்நன்மைக்காகஅவர்கள்நல்லவைகளாகவும் கெட்டவைகளாகவும் செய்தவற்றையும் இனிச்செய்வனவற்றையும் கிரகங்களின்ஸஞ்சாரம் தெரிவிக்கிறது. அவற்றுள் நல்லகர்மம் சுபக்ரகங்களாலேயே தெரிவிக்கப்

படுகிறது; தீவினையின்பலன் பாபக்ரகங்களினால் தெரிவிக்கப்படு கிறது. ஆதலால்தான் கிரகங்கெடுதலாயிருக்கும்போது ஜனங்கள் கெடுதலைச்செய்கிறார்கள். கிரகங்கள்ஸரியாயிருக்கும்போது தாமே ஸரிசெய்வதாகநினைத்து நல்லகாரியங்களைச் செய்கின்றனர். வெறும் கிரஹநக்ஷத்திரங்கள் நன்மைதீமைகளைச் செய்வதில்லை. எல்லாவினை களும் தம்மாற்செய்யப்பட்டவை. கிரஹங்கள்என்பது உலகச்சொல். கிரஹங்கள் வேறு; செய்பவன் வேறு. செய்கிறவன் தன்செய்கை யின்பலனை அனுபவிக்கிறான். சிறந்தவளே! இவற்றையெல்லாம் உனக் குச் சொன்னேன். ஸந்தேகமற்றிரு' என்றுசொன்னார். உமை, 'பக வானே! நல்லவையும் தீயவையுமான பலவகைக்கருமங்களைச்செய்த மனிதன் மறுபிறப்பில் அவ்விருவகைவினையுள்ளதன்பலனைமுன்னே அனுபவிக்கிறான்? தேவரே! எனக்கு இந்தஸந்தேகமிருக்கிறது. இதனை நீர் விலக்கக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! நீ ஸந்தேகப்பட்டது ஸரி. அதனைஉனக்குத் தெளிவா கச்சொல்வேன். முதலில்அனுபவிக்கப்படுவது தீவினைஎன்று சிலரும் நல்வினைஎன்றுவேறுசிலரும் கூறுகின்றனர். அவ்விருசொற்களும் பிழை. அதனை உனக்குத் தெளிவாகச்சொல்வேன். முன்வினைகள் மானிடஜன்மத்தில் ஒன்றிலேயே அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இரு வினைகளும் எந்தமுறையாகச்செய்யப்பட்டனவோ அந்தமுறைப்படி அவ்வவற்றிற்குத் தக்கபலன்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. பூமியில் மனிதர்கள் செல்வம், வறுமை, இன்பம், துன்பம், [1]பயமின்மை, பயம் இவையெல்லாவற்றையும் வரிசையாயனுபவிக்கிறவர்களாகக் காணப் படுகின்றனர். செல்வமுள்ளவர்களும்துயரப்படுகின்றனர். வறிஞரும் ஸுகத்தை அனுபவிக்கின்றனர். ஆதலால், ஒருஜன்மத்திலேயே எல்லாவற்றையும் அனுபவிப்பதாகக்காணப்படுவது உலகமறிந்தவிஷ யம். அன்புள்ளவளே! நரகத்திலும் ஸ்வர்க்கத்திலும் அவ்வாறில்லை. நரகத்தில் எப்போதும் துன்பமே. ஸ்வர்க்கத்தில் எப்போதும் இன் பமே. புண்ணியபாபங்களின்மிகுதிகள் அவ்வுலகங்களில் அனுபவிக் கப்படுகின்றன. இடைவிடாதஸுகம் ஸ்வர்க்கத்திலும் அப்படிப் பட்டதுக்கம் நரகத்திலுமிருக்கும். சிறந்தவளே! மிகப்பெரியவினை களை முதலில் அவ்வுலகங்களில்அனுபவித்து அற்பமாயுள்ளமிச்சத் தைப் பின்ஜன்மத்தில் அனுபவிக்கின்றனர். இவற்றையெல்லாம் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்ன கேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுகேட்டார்.

---

1 'அபயம்' என்றுபாடங்கொள்ளப்பட்டது.

உமை, 'பகவானே! உலகத்தில் பிராணிகள் பிறந்துபிறந்து நில்லாமலிறந்துபோவது எந்தக்காரணத்தினால்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'அந்தஉண்மையை உனக்குச் சொல்வேன்; நீ ஊக்கத்துடன்கேள். கர்மம் தொலைவதனால் தேகத்தை ஆத்மாவிடுமென்பதைக் கேள். தேகமும் ஆத்மாவும்சேர்ந்திருப்பதுபிராணியென்றுசொல்லப்படுகிறது. அவற்றுள் ஆத்மா நித்யமென்றும் தேகம் அநித்யமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வாறுஆத்மாவுடன்சேர்ந்த தேகமானது நாளடைவில் தளர்ந்து வேலைக்குஉதவாததாகி விழுந்துபோகிறது. அப்போது அதனை ஆத்மா விட்டுவிடுகிறது. நித்யமானஆத்மா அநித்தியமானதேகத்தைவிடுவதை உலகத்தோர் மரணமென்று அறிகின்றனர். தேவர், மனிதர், அஸுரர்யாரும் காலத்தைக்கடக்கமாட்டார். உயிரில்லாதபொருள்ஒன்றும் ஆகாயத்தில் எப்படி சிறிதும் நிற்பதில்லையோ அப்படியே இந்தக்காலம் ஒருநிமிஷமும் நில்லாமல் ஓடுகிறது. அந்த ஆத்மா புதியஉடம்பில்புகுந்து திரும்பவும் பிறக்கிறது. இப்படி உலகநடை ஆதிதொடங்கி எப்போதும் நடந்துகொண்டிருக்கிறது' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! பிராணிகள் இளமையிலேயே மரணமடைவதையும் வெகுகாலம்இருந்து மிகமுதிர்ச்சியடைந்து ஜீவித்திருப்பதையும் காண்கிறோம். மஹேஶ்வரரே! காலத்தினால் மரணமென்பதே நிச்சயமாயில்லை. ஆதலால், பிராணிகள்ஜீவிப்பதற்குக் காரணத்தைபற்றியஎன்ஸந்தேகத்தைத்தெளிவியும்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'தேவியே! அந்தக்காரணத்தைக் கேள். நான்சொன்னது ஒரேநிச்சயந்தான். காலமானது தேகத்தளர்ச்சியைமட்டும் செய்கிறதேயன்றி தேகம் விழுந்துபோகச்செய்வதில்லை. கர்மம்முடிந்தால் தேகம் தானாகவே விழுகிறது. முந்தியகர்மத்தின் அளவின்படிதான் இருப்பதும் இறப்பதும். முன்செய்தகருமம் எதுவரையிலிருக்கிறதோ அதுவரையில் மனிதன் ஜீவிக்கிறான். அந்தக்கருமம்போகுங்காலத்தில் சிறுவரும் இறந்துபோகின்றனர். அந்தக்கர்மத்தின்அளவின்படிதான் முதிர்ந்தவரும் வெகுகாலம்ஜீவித்திருப்பது. தேவியே! இதனை உனக்குச் சொன்னேன். அன்புள்ளவளே! ஐயமற்றிரு' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! மனிதர்கள் தீர்க்காயுளாயிருப்பதும் அற்பாயுளாயிருப்பதும் எந்தநடையினால்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'எந்தநடையுள்ளமனிதர்கள் தீர்க்கஜீவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பது

மனிதர்க்கு மிக்கநன்மையும் ரகஸ்யமுமானது. அவற்றை எல்லாம் நன்ருகக்கேள். கொல்லாமை பொய்யாமை வெகுளாமை பொறுமை உண்மை குருக்களை எப்போதும்பணிவது பெரியோரைப்பூஜிப்பது சுத்தமாயிருப்பது செய்யத்தகாதவற்றைவிடுவது எப்போதும்பத்தியமான ஆகாரத்தை உட்கொள்வது இவைமுதலியநல்லொழுக்கங்கள் தாம் மனிதர்கள் வெகுகாலம்ஜீவிப்பதற்குரியவை. தவத்தினாலும் இந்திரியஜயத்தினாலும் ரஸாயனமென்னும் ஔஷதத்தை உட்கொள்வதனாலும் மனிதர்கள் மிகுந்தகளிப்பும் சிறந்த பலமுமுள்ளவர்களாக வெகுகாலம்ஜீவித்திருக்கின்றனர். தர்மம் செய்தவர்கள் ஸ்வர்க்கத்திலும் மானிடலோகத்திலும் நீண்டகாலமிருக்கின்றனர். மற்றவர்கள் பெரும்பாலும் பாவம்செய்தும் பொய்சொல்லியும் ஹிம்ஸையில்விருப்பமும் பெரியோரிடத்தில்பகையுமுள்ளவர்களும் நற்கருமங்களையும் சுத்தத்தையும்விட்டவர்களும் நாஸ்திகர்களும் கொடியசெய்கைசெய்பவர்களும் மாம்ஸபக்ஷணத்தையும்மதுபானத்தையும்விடாதவர்களுமாயிருக்கின்றனர். பாவங்களைச்செய்தும் ஆசார்யர்களைப்பகைத்தும் கோபமும்கலகமுமே காரியமாகவிருக்கும் இப்படிப்பட்ட அயோக்கியர்கள் நரகத்தில் வெகுகாலம்இருப்பார். அதன்பிறகு, அந்தஅற்ப மனிதர்கள் திர்யக்ஜாதிகளிலேயேமுழுதும்இருந்து பிறகு ஆயுள் குறைந்தமனிதர்களாகப் பிறக்கின்றனர். போகத்தகாதவிடத்திற்குப் போவதனாலும் தேகத்துக்குவிரோதமான ஆகாரத்தைப்புசிப்பதனாலும் மனிதர்களுக்கு ஆயுள் குறைந்துபோகும். அவை ஆயுளைக் குறைப்பவையன்றோ? மேற்சொன்னபலகாரணங்களினால் ஆயுள் குறைந்துபோகிறது. இல்லாவிடின் வெகுகாலம் ஜீவித்திருப்பர். இதைஎல்லாம் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்க விரும்புகிருய்?'' என்றுவினவினர்.

இருநூற்றிருபத்தாருவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வர்தம் தொடர்ச்சி; முன்வினைப்பயன் மறுஜன்மத்தில் வருமென்பது தொடர்ச்சி.)

உமை, 'தேவதேவரே! மஹாதேவரே! பகவானே! இதனை நான் கேட்டேன். ஆத்மாவுக்கு ஸ்திரீயென்றும் புருஷனென்றும் ஜாதிகளின் வேறுபாடுவந்ததைப்பற்றிச் சொல்லும். பெண்உயிரும் ஆண்உயிரும் ஒன்ரு? வெவ்வேரு? தேவரே! இந்தச்சந்தேகம்

எனக்கு இருக்கிறது. அதனை நீர் தீர்க்கக்கடவீர்' என்றுகேட்டனள். மஹேஸ்வரர், 'அதனை நான் உனக்குச்சொல்வேன்; ஊக்கத்துடன் முழுதும்கேள். அழகானகண்களையுடையவளே! உயிருக்குப் பெண் ஆண்என்னும்வேறுபாடு இல்லை. ஆத்மா எப்போதும் விகாரமற்றது. அது பெண்ணுமன்று; ஆணுமன்று. அந்தஅந்தக்கருமங்களுக்குத் தக்கபடி பலஜன்மங்களில் பிறக்கிறது. கர்மம்செய்வதனால் புருஷனும் ஸ்திரீயாகவும் ஸ்திரீயும் புருஷனாகவும் பிறக்கிறார். புருஷன் பெண்ணின் செய்கையைச்செய்து அந்தக்கர்மத்தினால் பெண்ணாவான்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! எல்லாஉலகங்களுக்குமீசுவரரே! ஆத்மா கர்மங்களைச்செய்யாவிட்டால் தேகத்தில் கர்மங்களைச்செய்வது வேறுயார்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்று கேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'பெண்ணரசியே! கர்மம் செய்பவனைக் கேள். ஆத்மா கர்மங்களைச்செய்வதில்லை. அது ப்ரக்ருதியின்குணங்களோடுசேர்ந்து எப்போதும் கர்மங்களைச்செய்கிறது. உலகத்திலுள்ளபிராணிகளின் தேகமானது கபவாதபித்தங்கள்என்னும் மூன்றுதாதுக்களினால் நிரம்பியிருப்பதுபோலவே முக்குணங்களாலும் நிரம்பியிருக்கிறது. ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்என்னும் இக்குணங்கள்தாம் தேகமாயிருப்பவை. அவற்றுள், ஸத்வகுணமானது எப்போதும் பிரகாசரூபமென்று சொல்லப்படுகிறது. ரஜோகுணம் துக்கரூபமாகவிருப்பது. தமோகுணம் அறிவின்மையாகவிருப்பது. இம்முக்குணங்களினாலேதான் உலகத்தில் செய்கைகள் நடக்கின்றன. பொய்யாமை பூததயை பரிசுத்தம் நன்மையில்விருப்பம் பொறுமை அடக்கம் இவையும் மற்றும்இவ்வகையான செய்கைகளும் ஸத்வகுணத்தினாலுண்டானவைஎன்று சொல்லப்படுகின்றன. வேலைத்திறமை சோம்பாமை பொருளாசை விதியைநம்பாமை மனைவியின்மேல்பற்று இனிமை எப்போதும் ஐசுவர்யத்தில்ஆசை முதலியபலசெய்கைகள் ரஜோகுணத்தினாலுண்டாகின்றவை. பொய் கடுமை பிடிவாதம் அதிகப்பகை ஹிம்ஸை நிலையில்லாமை நாஸ்திகத்தனம் தூக்கம் சோம்பல் பயமுதலானபாவச்செய்கைகள் தமஸினால் உண்டாகின்றவை. ஆகையால், நல்லவையும் கெட்டவையுமாகிய கருமங்களெல்லாம் குணங்களாலானவை. ஆதலால், ஆத்மா ஆசையற்றவன், ஒன்றும்செய்யாதவன், விகாரமற்றவன்என்றறி. ஸத்வகுணமுள்ளமனிதர் புண்யலோகங்களிலும் ரஜோகுணமுள்ளவர் மானிடலோகத்திலும் தமோகுணமுள்ளவர் திர்யக்ஜாதிகளிலும் நரகத்திலும் இருப்பர்' என்றுசொன்னார். உமை, 'இந்தத்தேகம்

விழுந்தாலும் ஆயுதத்தினால்கொல்லப்பட்டாலும் ஆத்மாவானது தானே இதைவிட்டுப்போவது எதினால்? அதனை எனக்குச் சொல்லக் கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'சிறந்தவளே! அந்தக் காரணத்தை உனக்குச் சொல்லுவேன்; கேள். நுட்பமான புத்தியுள்ளவர்களும் இதனை நிச்சயிக்கப்போய் மயங்குகின்றனர். ஜன்மமெடுத்தபிராணிகளுக்குக் கர்மம்முடியும்போது எந்தக்காரணம்பற்றியாவது தேகத்துக்கு உபாதிநேரிடும். அதனால், அந்தச்சரீரம்அழியும்போது ஆத்மாவானது கர்மத்தைஅனுஸரித்து அதைவிட்டுப்போகிறது. தேகம்அழியும்போதுள்ளநோய்களினாலும் ஆத்மா அசைவதில்லை. கருமத்தின்பலனுள்ளவரையிலும் ஆத்மா இருக்கும். அது முடிந்தவுடன் ஆத்மா போய்விடும். ஆதிகாலந்தொடங்கி இவ்வுலகத்தில் ஆத்மாவின்கதி இவ்வாறாகநிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவியே! இதனை உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்ன கேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுகேட்டார்.

இருநூற்றிருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஸ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; துன்புறுத்தியும் நல்லபலனையடைவதும், நால்வகைப்பிராணிகளும், இயற்கையறிவும், கல்வியறிவும், இறந்தபின்பிழைப்பதும், கனவுகாண்பதும்.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈஸ்வரரே! மனிதன் தான்செய்தகருமத்திற்குத்தக்கபடி நல்லபலனையும் கெட்டபலனையும் அடைகிறானென்பதுநிச்சயம். அயலாருக்குஇன்னாததுசெய்பவன் நன்மையையடையும்வகை யாது? அது ஒருஜன்மத்திலேயே உண்டாகுமா? அதனைஎனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'சிறந்த மஹிமையுள்ளவளே! மனிதர்களுடையஎண்ணத்தின்வலிமையால் அதுவுமிருக்கும். பிறர்நன்மைக்காக அவருக்குத் துன்பத்தையுண்டுபண்ணுகிறவன் ஸுகம்பெறுவான். அரசன் ஜனங்களைத்தண்டித்தும் பயமுறுத்தியும் புண்ணியத்தையடைவான். வழிதப்பிநடக்கும்சிஷ்யர்களை ஆசார்யனும் தன்வேலைக்காரரை யஜமானனும் பயமுறுத்துவதனாலும் தண்டிப்பதனாலும் புண்ணியபலனையடைவர். சிகித்ஸைசெய்பவன் துன்பத்தையுண்டாக்குவதனால் நன்மையையே அடைவான். யாகத்திற்காகப் பசுஹிம்ஸைசெய்பவ

னைப் பாவம்தொடராது. இவ்வாறு நல்லஎண்ணத்துடன் உபத்திரவத்தைச்செய்யும் மற்றவர்களும் ஸ்வர்க்கத்தையடைவர். அயோக்கியனுனஒருவன்கொல்லப்பட்டதனால் அநேகர் ஸுகப்படுவோராயின் அவனைக்கொல்வதில் தர்மமிருக்கிறதேயன்றிப் பாவம்ஏது? ஹிம்ஸை இல்லைஎன்றுநினைத்துப் பரிசுத்தமானயாககாரியத்தில் கௌரவத்தினால் பசுவைக்கொல்லுகிறவனுக்குத் தர்மம்பெரிதென்ற எண்ணம் உண்மையாகவும் பரிசுத்தமாகவுமிருப்பதனால் அந்தஹிம்ஸையைச் செய்ததனால் பாவபலம் வருவதில்லை' என்றுசொன்னார்.

உமை, 'இவ்வுலகத்திலுள்ள நான்குவகைஜந்துக்களின் அறிவு எவ்வகையாகநினைக்கப்படுகிறது ? உண்டாக்கப்படுவதா ? இயற்கையாலமைந்ததா ? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'உலகமானது தாவரம், ஜங்கமமென்று இருவகைப் பொருள்களுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. அவற்றிலுள்ள பிராணிகளுக்கு நாலுவகை உற்பத்திகள் உண்டு. அவற்றை வரிசையாகச் சொல்லுவேன்: அவற்றுள் கொடிகள் செடிகள் புற்பூண்டுகள் இவை [1] உத்பிஜ்ஜங்கள் என்றுசொல்லப்படுகின்றன. கொசு பேன்முதலான ஜாதிகள்எல்லாம் [2]ஸ்வேதஜங்கள். துவாரமே காதாகவுடைய பறவை முதலானபிராணிகள் [3]அண்டஜங்களாக நினைக்கப்படுகின்றன. பசுக்களையும் காட்டுமிருகங்களையும் மனிதர்களையும் [4]ஜராயுஜங்கள்என்றறி. ஆத்மாவானது இந்தநான்குஜாதிகளிலும் சேர்ந்திருக்கிறது. உத்பிஜ்ஜங்களில் ஸ்பரிசமென்னும் ஓர் அறிவுடன் ஆத்மா இருக்கிறது ; ஸ்வேதஜ்ஜங்களில் ஸ்பர்சம் பார்வைஎன்னுமிரண்டறிவுகளோடு [5]இருக்கிறது. அண்டஜங்களும் ஜராயுஜங்களும் ஐந்துஅறிவுகளோடு ஜீவிக்கின்றன. அன்புள்ளவளே ! நிலமும்ஜலமும்சேர்வதனால் உத்பிஜ்ஜங்கள் உண்டாகின்றன. அன்புள்ளவளே ! சீதமும்உஷ்ணமும் சேர்வதனால் ஸ்வேதஜங்கள் உண்டாகின்றன. வீர்யம்ஈரத்தில்சேர்வதனால் அண்டஜங்கள் உண்டாகின்றன. சுக்லசோணிதங்கள் சேர்வதனால் ஜராயுஜங்கள் உண்டாகின்றன. ஜராயுஜங்கள் எல்லாவற்றிலும் மானிடதேகம் உத்தமம். தேவியே! இதன்பிறகு இருளுண்டாவதை ஊக்கத்துடன்கேள். இரவிலுண்டாவதுஎன்றும் தேகத்திலுண்டாவதுஎன்றும் இருவகைஇருள் உலகத்தில்உண்டு. இரவிலுண்டாகும் இருள் ஒளிகளால் அழிந்துபோகிறது. தேகத்திலுண்டான இருள் மட்டும் உலகத்திலுள்ளஒளிகள்எல்லாம்சேர்ந்தாலும் போகாது. உல

1, 2, 3, 4, ஆதிபர்வம் 57 - பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

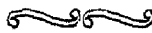
5 'சரீரி' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

கங்களைப்படைத்தவராகிய பிரம்மதேவர் அந்தத்தேகஇருளைப்போக்க வகைதெரியாமல் பெருந்தவம்செய்தார். அவர் தவம்செய்யும்போது வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் உபநிஷத்துக்களும் உண்டாயின. உலகங்களின்நன்மையைக்கருதினபிரம்மதேவர் அவற்றைப்பெற்றபிறகு மகிழ்ந்தார். தேகத்திலுண்டாகும்கொடியஇருள் அவற்றினாலேயே ஒழிக்கப்பட்டது. 'இதுசெய்யத்தக்கது; இதுசெய்யத்தகாதது; இது சொல்லத்தக்கது ; இது சொல்லத்தகாதது' என்று நல்லொழுக்கத்தைத்தெரிவிக்கும் சாஸ்திரம் உலகத்திலிராமல்போமாயின், மனிதர்களும் பசுக்களுடன் வேற்றுமையில்லாமலே நடப்பார். யாகமுதலியவற்றைஆரம்பம்செய்வதும் சாஸ்திரத்தினால்தான் விதிக்கப்படுகின்றது. யாகம் பயன்படுவதனாலேதான் தேவலோகம் விருத்தியடைகிறது. பிறகு,தேவர்கள் மனிதர்கள்மேல் அன்புள்ளவராகிறார். இவ்வாறு,பூமியும் ஆகாயமும் ஒன்றுலொன்று நித்தியம் அபிவிருத்தியாகின்றன. ஆதலால், உலகங்களைத்தாங்குவது சாஸ்திரமென்று அறி. பிராணிகளுக்கு ஞானத்தைவிடச்சிறந்தது மூன்றுலகங்களிலுமில்லை. ஜன்மத்தில்பிறந்தஞானம் முதன்மையானது. கற்பிக்கப்படும்ஞானம் இரண்டாவதாக நினைக்கப்படுகிறது. இரண்டும் எங்கே நிரம்பியிருக்கின்றனவோ அங்கேதான் நன்மையுண்டாகும். சாஸ்திரமெல்லாம் கற்றபின்தான் ஒருவன் பயன்பெற்றவனாகிறான்.அவன் தேவதைபோல மனிதர்களுள் மேன்மேலும் பிரகாசிக்கிறான். புத்தியிலுண்டாகும் அந்தச் சாஸ்திரஞானமானது காமம், குரோதம்,பயம், கர்வம்,விபரீதஞானம் இவற்றை மேகங்களைக் காற்று ஒதுக்குவதுபோல விரைவாக ஒதுக்கிவிடுகிறது. ஞானவான்கள்செய்யும்சிறியதர்மமும் பெரிதாம். ஞானமில்லாதவர்கள்செய்யும் பெரியதர்மமும் பயன்படாமற்போம். ஞானமுள்ளவன் பொருள்களின் உயர்வுதாழ்வுகளையும் உண்மையையும் அறிந்தவனாவான். அழகியகண்களையுடையவளே! இவ்வாறு சாஸ்திரஞானத்தின்பலன் எல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொன்னேன்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! சிலமனிதர்களுக்குப் பூர்வஜன்மத்தின்நினைவு இருக்கிறது; முன்ஜன்மத்தில்நடந்ததை அவர்கள் அறிகிறவர்களாகப் பிறப்பதுஎப்படி? ஐயா! தேவரே! மனிதர்களுக்குள்ள இந்தவிஷயத்தை எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லும்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'அந்தஉண்மையை உனக்குச்சொல்வேன்; ஊக்கத்துடன்கேள். எந்தமனிதர்கள் திடீரென்று இறந்து உடனே திரும்பவும்ஜனிக்கின்றனரோ அவர்களுக்கு முந்தியஜன்மத்தின்நினைவு சிறிதுகாலமிருக்கும். ஆதலால், அந்தஞானத்துடன்

உலகத்தில்பிறந்து [1]ஜாதிஸ்மரராகிறார். அவர்கள் வளரவளர அவ்வறிவு கனவுபோல் மறைந்துபோகிறது. அறிவானது கல்வியில்லாதவர்களுக்குப் பரலோகம்உண்டென்கிறநம்பிக்கைக்குக் காரணமாகிறது' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! சிலமனிதர்கள் இறந்தபிறகும் அதேதேகத்தில்திரும்பிவருகிறதைக்காண்கிறோமே; அதுஎன்ன?' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'சிறந்தவளே! அதன்காரணத்தை உனக்குச் சொல்வேன்; கேள். பிராணிகள்மிகுதியாயிருப்பதனால் அவர்கள் யமதூதர்களினால்கொல்லப்பட்டு உயிர்பிரியும்போது அவர்களுக்கும் அனேகருக்கும் பேர்கள்ஒன்றாயிருப்பதனால் பகுத்தறிவின்றி மாறாட்டமாக மற்றொருவனைக் கொண்டுபோகின்றனர். யமன்ஒருவன்மட்டும் அவரவர்புண்ணியபாவங்கள் எல்லாவற்றையும் மாறுபடாமல் அறிந்திருப்பவன். ஆதலால், அவர்கள் ஸம்யமனிஎன்னும் யமபட்டணத்திற்குப்போனபிறகு யமனால் விடப்பட்டுத் தமதுமிச்சமுள்ளகர்மத்தைஅனுபவிப்பதற்கு மறுபடியும் வருகின்றனர். தமதுகர்மம்முடியாவிடின் மனிதர் திரும்பிவரத்தானேவேண்டும்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! மனிதர்கள் தூங்கினவுடன் கனவுகாண்கின்றனர். அது இயற்கையா? வேறுகாரணமா? அதை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'தூங்கினவர்களின் மனத்தின்செய்கை கனவென்றுசொல்லப்படுகிறது. சஞ்சரிப்பதாகியமனம் நடந்ததையும் வருவதையும் அறிகிறது. ஆதலால், மனிதர்களுக்குக் கனவுகாண்பது வருவதற்குக்குறிப்பாகவுமிருக்கும். தேவியே! இதனை உனக்குச்சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்று வினவினார்.

இருநூற்றிருபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம்தொடர்ச்சி; தெய்வம், முயற்சி, ஆத்மாகர்ப்பத்தில்பிரவேசிப்பதுமுதலியன.)

உமை, 'பகவானே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஈசுவரரே! உலகத்தில் தொழில்செய்யும் வழியில் எல்லாம் தெய்வத்தாலேயே நடக்கின்றனவென்று சிலர் நிச்சயிக்கின்றனர். மற்றவர்கள் முயற்சியைநேரா

---

[1] பூர்வஜன்ம ஜ்ஞானமுள்ளவர்.

கக் காண்பதனால் முயற்சியினாலேதான் எல்லாம்நடப்பவையென்று நிச்சயிக்கின்றனர். இவ்விரண்டுகொள்கைகளின் வேறுபாட்டினால் என் மனம் ஸந்தேகப்படுகிறது. மஹாதேவரே! உண்மையைச் சொல்லும். எனக்குக் கேட்கவிருப்பமிருக்கிறது' என்றுகேட்டாள்.

மஹேஸ்வரர், 'அந்தஉண்மையை உனக்குச் சொல்வேன். நீ ஊக்கத்துடன்கேள். தேவியே! உலகத்தில் நல்லசெய்கையையும் கெட்டசெய்கையையும் மனிதர் செய்கிறார். மனிதர்களிலேயே அந்தக்கருமங்கள் இருவகையாகக் காணப்படுகின்றன. அதனைக் கேள். அவ்விருவகைகளில் முன்செய்யப்பட்டதொன்று; இப்போது செய்யப்படுவது மற்றொன்று. நமது காட்சிக்குப்புலப்படாதகர்மம் எதுவோ அதுதான் தெய்வமென்று சொல்லப்படுகிறது. தன்கருவிகளினால் [1]பிரத்யக்ஷமாகச்செய்யப்படும்கர்மம் மானுஷமென்றுசொல்லப்படுகிறது. மானுஷமென்பது செய்கைமட்டுமே. தெய்வத்தினாலேதான் பலன் நிறைவேறுகிறது. இவ்வாறு மனிதர்களிடமிருக்கும் அவ்விருவகைக்கருமங்களும் முயற்சியென்றேஅறி. உலகத்திலுள்ளதெய்வச்செயல் மனுஷ்யச்செயல் என்பவற்றைப்பற்றிச்சொல்வேன். பயிர்த்தொழிலில் உழுவது விதைப்பது நாற்றுநடுவது அறுப்பதுமுதலியசெய்கைகள்முயற்சியென்றுசொல்லப்படுகின்றன. இவை தெய்வத்தினால் பலியாதிருத்தலுமுண்டு. முயற்சியின்பிழையுமுண்டு. நல்லமுயற்சியினால் புகழ்ச்சியும் கெட்டமுயற்சியினால் இகழ்ச்சியும் உண்டாகும். தேவியே! உலகநடை ஆதிதொடங்கி இவ்வாறுநடக்கிறது' என்றுசொன்னார்.

உமை, 'பகவானே! எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈசுவரரே! தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரே! ஆத்மாவானது எப்போதும் கர்மத்தின்அடியாகக் கர்ப்பத்தில்பிரவேசிப்பது எப்படி? மஹாதேவரே! அதைஎனக்குச்சொல்லும். அதுதான் மிக்கரகஸ்யமாகநினைக்கப்படுகிறது' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'பெண்ணரசியே! அன்புள்ளவளே! அதனை முழுதும்கேள். அதுரகஸ்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேலானது. தேவரகஸ்யத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மரகஸ்யம் பெரிதென்று நினைக்கப்படுகிறது. தேவாஸுரர்கூடஆத்மா போவதையும் வருவதையும்அறியார். ஆத்மா நுட்பமாயிருப்பதனாலும் எங்கும்பொருந்தியிராமையினாலும் அதனை ஜனங்கள்காண முடியாதன்றோ? மாயைகளுள் ஆத்மமாயையே பெரியமாயையென்று எப்போதும் நினைக்கப்படுகிறது. ஆத்மமாயையினாலேதான

1 'விஹிதம்' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

அந்த [1]ஆத்மா நால்வகைஜாதிகளையும் சேருவது. புணர்ச்சி, சுக்லம், சோணிதம், தெய்வம்இந்நான்கும் அதற்குக்காரணங்கள்.சிறந்தவளே! சுக்லசோணிதங்களின்சேர்க்கை எப்போது நேரிடுகிறதோ அப்போது ஆத்மா கர்ப்பத்தில் பிரவேசிக்கிறது. இது அண்டஜங்களுக்கும் ஜராயுஜங்களுக்கும்தான். இப்படி சுக்லசோணிதம்சேரும்போது ஆத்மா கர்ப்பரூபமாகிறது. சுக்லசோணிதம்இரண்டும் தோய்ந்து கட்டியானஉருவமாகிறது; அதன்பிறகு மூட்டமுள்ள மாமிசக்கட்டியாகிறது. அங்கங்களின்பிரிவு உண்டானபோது அதன் கர்மம் காலக்கிரமத்தினால் அதைச் சேர்கிறது. இவ்வாறு கர்ப்பம் விருத்தியாக ஆக அதனுடன்கூடவே கர்மத்துடன்சேர்ந்த ஆத்மா விருத்தியாகிறது. அழகானஒளியுள்ளவளே! நீ என்னைக்கேட்கும் ஆத்மகதி இவ்வாறென்றறி. பயிரை நடுவது அறுப்பதுமுதலான காரியங்கள் முயற்சியென்றுநினைக்கப்படுகின்றன. காலத்தில் மழை பெய்வது வேர்பிடிப்பது முளைப்பது கதிர்பிடிப்பதுமுதலியவை யெல்லாம் தெய்வமென்று நினைக்கப்படுகின்றன. ஐந்துபூதங்களுடையநிலையும் க்ரஹங்கள்முதலியவை ஆகாயத்தில்ஸஞ்சரிப்பதும் மற்றும்இவ்வகையாக மனிதர்புத்திக்கெட்டாதவையும் கருவிகளினால் செய்யப்படாதவையுமான நல்லவைதீயவையனைத்திற்கும் தெய்வமே காரணம். மனிதன் செய்யக்கூடியதெல்லாம் முயற்சியென்று நினைக்கப்படுகிறது. இவற்றில் ஒன்றினால்மட்டும் காரியம் நிறைவேறுவதில்லை. அன்புள்ளவளே! முயற்சி தெய்வம்இரண்டும்சேர்ந்திருப்பவை. செய்கைகளில் அவ்விரண்டும் சீதோஷ்ணங்கள்போலச் சேர்ந்திருக்கின்றன. தெரிந்தவன் அவ்விரண்டனுள் முயற்சியை முதலில் தொடங்கவேண்டும். ஒருவன் தன்முயற்சியினால் (ஒருகாரியத்தைச்) செய்யாமல் கீர்த்தியடையான். நிலத்தைத்தோண்டுவதனால் தண்ணீரையும் அரணியைக்கடைவதனால் அக்நியையும் அடைவது போலத் தெய்வத்தின்பலன் முயற்சியைப் பொறுத்திருக்கிறது. முயற்சிசெய்யாதமனிதன் தெய்வத்தின்பலனை அடைவதில்லை. ஆதலால், எல்லாக்காரியங்களும் தெய்வத்தினாலும் முயற்சியினாலும் செய்யப்படுகின்றவை. அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் உலகத்தை அழிக்கநினைக்கின்றனர். மாமிசத்தையே பக்ஷிக்கும் அந்தப்பாவிகள் தெய்வத்தைப் பார்க்கிறதில்லை. தெய்வகாரியங்களெல்லாம் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேவர்களின்மாயை யாருக்குந்தெரியாதன்றோ? தேவியே! அந்தமுக்கியமானரகஸ்யத்தை நான் உனக்குச் சொல்

[1] மற்றவர்அறியக்கூடாத ஆத்மாவின்செய்கை.

வேன். ஆதிகாலத்தில் மனிதர்களனைவரும் நல்வினைதீவினைகளைச் செய்து இவ்வுலகம்அவ்வுலகம் இரண்டின்நடைகளையும் அறிந்தே பலன்களை அனுபவித்தனர். வேறுதேசத்திற்குப்போனமனிதர்கள் தாம் முன்தேசத்தில் செய்தசெய்கையை எப்படியறிவார்களோ அப்படியே இறந்தபின்னும் முன்தேகத்தில்செய்தகருமத்தை அறிந்திருந்தனர். உலகம் இவ்வாறுஇருந்தபோது எல்லாரும் தர்மத்தையே விரும்பியிருந்தனர். அப்போது வெகுசீக்கிரத்தில் ஸ்வர்க்கம் நிரப்பப்பட்டுப்போயிற்று. தேவர்களுக்கு நெருக்கத்தைக்கண்ட பிரம்மதேவர், 'மனிதர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் பிரவேசித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றனரே; இவர்கள் எப்படிஸஞ்சரிப்பர்?' என்றுநினைத்தார். இவ்வாறுநினைத்தவுடன், மனிதர்களை மயங்கச்செய்தார். அதுமுதல் அம்மனிதர்கள் முன்வினையையறிவதில்லை. அதேகாலத்தில் மனிதர்களிடத்தில் காமக்குரோதங்களையும் சேர்த்தார். அவற்றினால் கெடுக்கப்பட்டமனிதர்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப் போகவில்லை; முன்செய்தவினைதெரியாமையினால் காமக்குரோதங்களால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு முன்வினை இல்லைஎன்றுநினைத்து மேன்மேலும் பாவங்களைச் செய்தனர்; தம்லாபத்திற்காகத் தர்மகாரியங்களையும் பரலோகத்தின்பயத்தையும் மறந்து செய்யத்தகாதபெரும்பாவங்களையும் செய்தனர். அன்புள்ளவளே! உலகம் இவ்வாறானபோது மனிதர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் அழிவுண்டாக்கத்தக்க அஜ்ஞானமுண்டாயிற்று. பாவங்களையேசெய்யும்பிராணிகளினால் நரகங்கள் நிரப்பப்பட்டுப்போயின. உலகத்தைப்படைத்த பிரம்மதேவர் அவர்களைப் பார்த்து உலகங்களின்நன்மைக்காக அந்தவிஷயத்தைப்பற்றித் திரும்பவும்நினைத்தார். 'உலகத்தில் பாவபுண்ணியங்கள் ஸமமாயிருப்பது எப்படி?' என்று அவர் தவத்தினாலும் ஞானத்தினாலும் பலமுறை ஆராய்ந்து பரலோகம் அறிவுக்கெட்டுவதாகவும் கண்ணுக்கெட்டாததாகவும் செய்தார்' என்று சொன்னார்.

உமை, 'பகவானே! ஒருவன் இறந்ததும் பிறந்ததாக நினைக்கப்படுகிறான். அப்படியே பிறப்பதைக் காண்கிறோம். அங்கே ஆத்மா எப்படியிருக்கும்? பகவானே! கர்ப்பம்ஆரம்பிக்கும்போதே ஆத்மா சேருகிறதா? தேவரே! இது எனக்குச் சந்தேகம். இதை நீர் தீர்க்கக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'அந்தஉண்மையை உனக்குச்சொல்வேன்; ஊக்கத்துடன்கேள். வேறு ஓர்ஆத்மா கர்ப்பத்திற்சேர அங்கேயே இறந்துபோகிறான். உடனே [1] மற்றொரு ஆத்மா அந்தச்சரீரத்தில்பிரவேசிக்கப் பூமியில் பிறக்கிறான். எல்

[1] 'புநரந்ய:' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

லாருக்குமே உண்மைதெரியாது. தெய்வத்தினால் அது உண்டாகும். சிறந்தவளே! பெற்றவளின் ஆறுதலுக்காகவும் பிராணிகளுக்குத் தெரியாமலிருப்பதற்காகவும் அவ்விரண்டுஆத்மாக்களும் ஸமமான கருமம்செய்திருப்பதனாலும் அவ்வாறு நடப்பதென்றுஅறி. சிலர் நரகத்தையனுபவித்தபிறகு ஜன்மத்தைவிரும்பிப் [1]போகிறாரன்றோ? பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடையில் [2]ஸாம்யாமிகைஎன்னும்மாயை இருக்கிறது. தேவியே! இதையும் உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே! எல்லாலோகங்களுக்கும்ஈசுவரரே! உலகங்களால் பிரார்த்திக்கப்படுகிறவரே! விருஷபக்கொடியுடையவரே! 'கருமங்களை அனுபவிக்கும்ஆத்மா என்பதில்லை. இறந்துபோனபிராணி பிறப்பதில்லை. செடிக்குக்காயுண்டாவதுபோல எல்லாம் இயற்கையினாலுண்டாகின்றன. கடலில் அலைகள் எப்படிஎழும்புகின்றனவோ அப்படித்தான் உலகத்தில் உருவங்கள் உண்டாகின்றன. ஆதலால், தவம் தானமுதலியகருமங்களும் பயனற்றவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஆதலால், மறுபிறப்பு இல்லை' என்றுசிலர் நிச்சயிக்கின்றனர். மற்றும் சிலர் பாராதவைகளைச்சொல்வதைக்கேட்டும் தாம்கண்ணால்பார்க்கமுடியாமலிருப்பதையறிந்தும், 'இவையெல்லாம் இல்லை; இல்லை' என்று ஸந்தேகத்திலிருக்கின்றனர். இந்தக்கொள்கைவேறுபாடுகளில் எது உண்மையோ அதை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர். நீங்கள்சொல்வதெல்லாம் உலகத்தில் உண்மையானவை' என்றுகேட்டாள். உமாதேவியானவள் இந்தக்கேள்வியைக்கேட்கும்போது அந்தச்சபை மறுமொழிகேட்க ஆவல்கொண்டு ஒரேமனமாயிருந்தது. மஹேஸ்வரர், 'சிறந்தமகிமையுள்ளவளே! நாஸ்திகர்கள் எதுசொல்லுகிறார்களோ அது உலகத்திலில்லை. இதுதான் சாபத்தினால்கெட்டுச் சாஸ்திரங்களைப்பகைப்பவரின் மதம். நான் உனக்கு முன்னமேசொன்னபடி சாஸ்திரங்களிற்சொன்னவிஷயங்கள்எல்லாம் கண்ணால் காணப்பட்டவையே. அந்தக்காலந்தொடங்கி, கற்றவர்கள் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு உறுதிஎன்னும்சிறந்தகத்தியினால் மனிதர்களின்விருப்பங்கள் என்னும்தாள்களை வெட்டிக் கர்மங்களின்பலனைக்காண்பதற்கு ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்க்கொண்டுதானிருக்கின்றனர். ஆதலால், உலகத்தில் சிரத்தையின்பலன் பரலோகத்தில் மிகப்பெரிதாகும். தம்

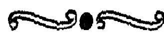
1 அவர்களும் தற்செயலாய் அந்தக்கர்ப்பத்தில் சேர்வதுண்டு என்பது.

2 அந்தமாயைதான் இறந்தவன்சரீரத்தின்ஆத்மாவை மற்றொருசரீரத்தில் பிரவேசிக்கச்செய்வது.

நன்மையைக்கருதுகிறவர்களுக்குப் புத்தியும் சிரத்தையும் அடக்க மும் காரணங்கள். ஆதலால், ஸ்வர்க்கம்போகிறமனிதர்கள் சிலர் தாம். மற்றவர்களுக்கு இம்மூன்றுகாரணங்களும்சேராமையினால் அவர்கள் நாஸ்திகளெண்ணங்கொண்டனர். சாஸ்திரத்தைப்பகைப்ப வர்களும் தாம்பிடித்ததைவிடாதவர்களுமாகிய மூர்க்கர்களானநாஸ் திகர்கள் அனுஷ்டானமில்லாமலும் அவர்களின்அன்னம் யாராலும் புஜிக்கப்படாமலும் தாழ்ந்தகதிக்குப் போகின்றனர். மறுஜன்மம் இரு க்கிறது, இல்லையென்னும்விஷயத்தில் விரிவான அறிவுள்ளவரும் மய ங்குகின்றனர்; எவ்வளவு யுக்திவாதங்கள் நாள்தோறும்செய்தாலும் அதனை யறிவதில்லை. இது பிரம்மாவினால்உண்டாக்கப்பட்டமாயை; அதனை அறியத் தேவராலும் அஸுரராலும் முடியாது. உலகத்தில் ஸ்வல்பபுத்தியுள்ளமனிதர்கள் அறியநினைத்தால்அறிவதுஎது? தேவி யே! உள்ளத்தில்ஊன்றின சிரத்தையினால்மட்டுமே சாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருப்பதெல்லாம் உள்ளதுஎன்றே நினைக்கவேண்டும். அத னால் நன்மைபெறலாம். தேவியே! மற்றத் தேவரகஸ்யங்களிலும் யுக்தி பயன்படாது. அந்தவிஷயங்களில் தன்ஹிதத்தைக்கருதுகிற வன் காதுகண்களில்லாதவன்போல நடந்துகொள்ளவேண்டும். தேவி யே! ரிஷிகளுக்கும்தெரியாத இந்தஉலகநன்மையை உனக்குச் சொன் னேன்' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றிருபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; பிராணிகள் யமலோகம்போவதுமுதலியன.)

உமை, 'பகவானே! எல்லாஉலகங்களுக்குமீசுவரரே! திரிபுர மழித்தவரே! சங்கரரே! யமதண்டனைகள் எப்படிப்பட்டவை? யம தூதர்கள் எப்படிப்பட்டவர்? இறந்தபிராணிகள் யமலோகத்திற்குப் போவதெப்படி? யமனுடையகிருகம் எப்படிப்பட்டது? அவன் பிர ஜைகளைத்தண்டிக்கும்வகை யாது? மஹாதேவரே! பிரபுவே! இவ ற்றையெல்லாம் யான்கேட்கக் கருதுகிறேன்' என்றுகேட்டாள்.

மஹேஶ்வரர், 'சிறந்தவளே! தேவியே! உன்மனத்திற்குப் பிரிய மானவற்றையெல்லாம் சொல்லுகிறேன்; கேள். சிறந்தவளே! தென் திசையில் யமனுடையகிருகம் பெரிதாயிருக்கிறது. அது விசித்திர

மாகவும் அழகாகவும் அனேகம்பொருள்கள் அமைந்ததாகவும் பித்ருதேவதைகளாலும் [1]பிரேதர்களின்கூட்டங்களாலும் யமதூதர்களாலும் கர்மங்களில் அகப்பட்ட பலபிராணிக்கூட்டங்களாலும் நிரம்பியிருக்கிறது. உலகத்தின்நன்மையில்ஊக்கமுள்ளயமன் தண்டித்துக்கொண்டு எப்போதும் அங்கே இருக்கிறான்; அவன் தன் உள்ளத்தினால் பிராணிகளின்நல்வினை தீவினைகளை எப்போதும் அறிகிறான். அங்கிருந்துகொண்டு எல்லாவிடங்களிலுமுள்ளபிராணிக்கூட்டங்களையும் நினைத்தவுடன் ஸம்ஹரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய மாயாரூபங்களானபாசங்கள் தேவாஸுரர்களாலும் அறியப்படுவதில்லை. அவனுடையபெரியசரித்திரத்தை வேறுமனிதனெவன் [2]அறிவான்? இவ்வாறுவஸிக்கும் யமனிடத்திற்குக் கர்மமுடிந்தபிராணிகளைக் காரணம்பற்றிக்கிளம்புகிறவரானதூதர்கள் (வியாதிமுதலிய) ஏதோ ஒருகாரணத்தினால் பிடித்துக்கொண்டுபோகின்றனர். உலகத்தில் பிராணிகள் தாம்செய்யும்கர்மத்தினால் உத்தமமாகவும் அதமமாகவும் மத்தியமமாகவுமிருக்கின்றன. அவைகளைத் தகுதியின்படி எடுத்து யமனிடம் கொண்டுபோகின்றனர். தர்மிஷ்டர்களை உத்தமர்கள் என்றறி. அவர்கள் தேவர்கள்போல ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்கள். கர்மத்தினால் மூவுலகங்களிலும் ஜனிப்பவர்கள் மத்தியமர்கள்என்று நினைக்கப்படுகின்றனர். திர்யக்ஜாதியில்பிறப்பவரும் நரகம்போகிறவரும் மனிதர்களில் அதமர்கள். இறப்பவர்எல்லாருக்கும் மூன்றுவகைமார்க்கங்கள் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. அவை, ரமணீயம் நிராபாதம் துர்த்தர்சம்என்னும்பெயருள்ளவை.அவற்றுள் ரமணீயமென்னும்மார்க்கமானது கொடிகளும்கொடிமரங்களும்நிரம்பி விளக்கி ஜலம்தெளித்துப் பூமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் தூபங்கள் போடப்பட்டும் போகிறவர்களின்மனத்தைக்கவர்கிறதாகவும் போகிறவர்களுக்கு இனிமையான காற்றுள்ளதாகவும் இருக்கும்; நிராபாதமென்னும்மார்க்கமானது ஒளியோடு நன்றாகச்செய்யப்பட்டிருக்கும். மூன்றாவதாகிய துர்த்தர்சம்என்னும் மார்க்கம் துர்க்கந்தமுள்ளதாகவும் இருள்மூடியதாகவும் கற்களும்நாய்ப்பற்களும்மிகநிரம்பிக் கரடுமுரடாகவும் பூச்சிபுழுக்கள் நிறைந்ததாகவும் போகிறவருக்கு நடக்கமிகக்கஷ்டமாகவுமிருக்கும். வெளுத்தபுன்னகையுள்ளவளே! உத்தம மத்தியமஅதமர்களை மரணகாலத்தில் எப்போதும் யமதூதர்கள் இம்மூன்றுவழிகளாலே அழைத்துக்கொண்டுபோவது. அதை

1 ஒருவகைப் பேய்.

2 'வேதாஸ்ய' என்ற பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

என்னிடம் கேள். உத்தமர்கள் இறந்துபோகுங்காலத்தில் அவர்களை யமதூதர்கள் சிறந்தஉடுப்புஉடுத்துவந்து ஸுகமாக எடுத்துக்கொண்டு ரமணீயமென்னும்மார்க்கத்தினால் போவர்' என்றுசொன்னார்.

உமை, 'பகவானே! தேகம்விட்டதும் ஒன்றிலும்பற்றாததும் காட்சிக்கு அகப்படாததுமாகிய ஆத்மாவைஎடுத்து யமனருகில் கொண்டுபோவது எப்படி?' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'பெண்ணரசியே! அதையெல்லாம் கேள், அன்புள்ளவளே! கர்மவசியம் போகவசியம் துக்கவசியம்என்று மூன்றுவகைக்காரணதேகங்கள் உண்டு. கர்மவசியம்என்பது மானிடதேகம். இரண்டாவது போகவசியமென்பது தேவலோகத்திலுள்ளதேகம். மூன்றாவது மாயையினால் உண்டாக்கப்பட்ட [1]யாதனாவசியம்என்னும்தேகம். யாதனாவசியம் என்னும்தேகம் யமலோகத்தில்தவிர மற்றெங்கும்காணப்படுவதில்லை. பெண்ணரசியே! யமதூதர்கள், இறந்துபோனபிராணிகளின் ஆத்மாக்களுக்கு யாதனாவசியம்என்னும் தேகங்களைச்சேர்த்து மாயையினால் அவர்களை யமலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றனர்; மத்தியமர்களைப் போர்ச்சேவகன்வேஷத்துடன் இரண்டாவதாகியநிராபாதம்என்னும் மார்க்கத்தினால் கொண்டுபோகின்றனர். அதமர்களைச் சண்டாளவேஷத்துடன் பிடித்துப் பயமுறுத்திஅடித்துப்பாசங்களினால்கட்டி இழுத்துத் துர்த்தர்சம்என்னும்வழியினால் கொண்டுபோகின்றனர். மூன்றுவகைமனிதர்களை இம்மூன்றுவகைகளாக எடுத்து யமலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றனர். சிறந்தமகிமையுள்ளவளே! அங்கே ஸபையில் மந்திரிகளோடு தர்மாஸனத்தில் உட்கார்ந்து தன் ஒளியினால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் யமதர்மராஜனுக்கு யமதூதர்கள் அவர்களைத்தெரிவித்துக் காண்பிக்கின்றனர். யமன் சிலரைப்பூஜித்தும் சிலரைத்தண்டித்தும் சிலருடையநல்வினைதீவினைகளைக்கேட்டும் அநேகமாயிரவரால்துதிக்கப்பட்டும் எப்போதும் அங்கேஇருக்கிறான். அங்கேபோனவர்களில் உத்தமர்களை யமன் முறைப்படிபூஜித்து அழைத்து நல்வரவையும்க்ஷேமத்தையும் விசாரித்து அவர்களின்கர்மத்தை எடுத்துரைத்து அதற்குத்தக்கலோகத்தைக் கட்டளையிடுகிறான். இவ்வாறு யமனால்விடைகொடுக்கப்பெற்றபின் அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகின்றனர். நடுத்தரமானவர்களின் கர்மங்களை யமன் ஸரிவரக்கேட்டு, 'இவர்கள் மானிடர்களிலேயே பிறக்கட்டும்' என்று அவர்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறான். பாசங்களினால்கட்டப்பட்டுப்போன அதமர்களை யமன் பார்ப்பதேயில்லை.

---

[1] இதுதான் துக்கவசியமென்பது.

சண்டாளரைப்போலக் கொடியவராகக்காணப்படும் யமதூதர்கள் யமதர்மராஜனுடைய கட்டளையினால் அவர்களைத் துன்பப்படுத்துகின்றனர். அவர்களை வெட்டியும் குத்தியும் இங்குமங்கும்இழுத்தும் வைதும் ஒருவரோடொருவரை மோதியும் குழிகளில் குட்புறத் தள்ளுகின்றனர். அன்புள்ளவளே ! ஸம்யாமினிகள்என்னும்பாறைகள் அவர்களின்தலைகளில் விழுகின்றன. இரும்புமுகமுள்ளவையும் மிகக்கொடியவையுமான கழுகுக்கூட்டங்கள் அவர்களைப் பக்ஷிக்கின்றன. அவர்களில் சிலரைக் கொடிய அஸிபத்திரவனத்தில் நடத்துகின்றனர். அங்கே கூரானபற்களுடன் நாய்கள் சிலரைக் கடிக்கின்றன. அங்கே மூத்திரமும்ரத்தமும் பிரவாகமாகப்போவதும் அருவருக்கத்தக்கதும் முதலைகள்நிரம்பினதும் இறங்கமுடியாதஆழமுமாகிய வைதரணிஎன்னும்நதி இருக்கிறது. யமதூதர்கள் அவர்களை அதில்முழுக்காட்டித் தாகத்திற்குத் தண்ணீர்குடிப்பிக்கின்றனர். அவர்களில் சிலரை முள்ளிலவமரங்களில் ஏற்றுகின்றனர். அங்கே சிலர் செக்குயந்திரங்களில் எள்ளைப்போல அரைக்கப்படுகின்றனர். பாவம்செய்தவர்கள் தணல்களில்எரிக்கப்பட்டும் குடங்களுள்மூடி வேகவைக்கப்பட்டும் மணல்களில் வறுக்கப்பட்டுமிருக்கின்றனர். பாவம்செய்தவர்கள் வாள்முதலியஆயுதங்களினால் மரங்கள்போலறுக்கப்பட்டும் துண்டுதுண்டாகவெட்டப்பட்டும் சூலங்களாலும் சிறிய ஊசிகளாலும் குத்தப்பட்டுமிருக்கின்றனர். யமதூதர்கள் தண்டிக்கும்போது, 'நீ இன்னபாவம்செய்தாய். அதற்கு இது தண்டனை' என்றுசொல்லிக் கோஷிக்கின்றனர். அந்தப்பிராணிகள் இவ்வாறு [1] யாதனாவசியங்கள்என்னும் சரீரங்களினால் துன்பத்தையடைந்து அந்தத்துன்பத்தைத் தங்கள்பாவத்தினால் வந்ததுஎன்றுநினைத்து ஸகிக்கின்றனர். கதறியும் அழுதும் எவ்வகையிலும் அவர்கள் விடப்படுவதில்லை; தாங்கள்செய்தபாவத்தைநினைத்து அங்கே மிகப்பரிதபிக்கின்றனர். பாவம்செய்தவர்கள் இப்படிப்பட்டபலதண்டனைகளை அனுபவிக்கின்றனர். நரகங்களிற் பலமுறை துன்பங்களினால் பீடிக்கப்படுகின்றனர். சிலர் அங்கே துன்பங்களையனுபவித்துப் பாவத்தினின்று விடுபடுகின்றனர். அந்த யாதனைகள் மனிதர்களின்பாவத்தைப் போக்குகின்றவையாக நினைக்கப்படுகின்றன. மிகுதியாகக் காய்ச்சப்பட்ட உலோஹம்போல மனிதர்கள் அழுக்கற்றவராவார்' என்றுசொன்னார்.

---

1 'யாதநாவசை:' என்றுபாடங்கொள்ளப்பட்டது.

இருநூற்றுமுப்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஸ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி ; ஐந்துவகை நரகங்கள்முதலியன.)

உமை, 'பகவானே! மஹேஸ்வரரே! அந்தநரகங்களில் அவர்கள் தண்டிக்கப்படுவது எப்படி? அந்தக்கொடியநரகங்கள் எத்தனை? அவை எப்படிப்பட்டவை?' என்றுகேட்க, மஹேஸ்வரர் சொல்லலானார்.

'பெண்ணரசியே! அவற்றையெல்லாம் கேள். அந்தநரகங்கள் ஐந்தாகச்சொல்லப்படுகின்றன. அவை பாவம்செய்தவர்களுக்காகப் பூமியின்கீழ்ப் படைக்கப்பட்டவை; கொடியவை. அவற்றுள் முதலாவது ரௌரவமென்னும்நரகம். அது நூறுயோஜனைநீளமும் அகலமுமுள்ளது; இருள்மூடியது; பாவிகளைப்பீடிப்பது; மிகத்துர்க்கந்தமுள்ளது; கொடியது; பயங்கரமானபுழுக்கள்நிரம்பினது; மிக்கபயங்கரமானது; சொல்லக்கூடாதது; எல்லாவிடங்களிலும் பிரதிகூலமாயிருப்பது. பாவிகள் புழுபூச்சிகளினால்கடிக்கப்பட்டு விஷ்டையின் துர்க்கந்தத்தைஅடைந்து வெகுகாலம் அங்கே நிற்கின்றனர். அங்கே படுப்பதுமில்லை; உட்காருவதுமில்லை; அந்தஉலகத்திலிருக்கும் காலமெல்லாம் இப்படி நடுங்கிக்கொண்டே இருக்கின்றனர். அந்தநரகத்தில் யமதூதர்களின்பாதைகளினால்உண்டாகும்துன்பம் இதற்குப்பதின்மடங்குஅதிகமாக நினைக்கப்படுகிறது. அழகானகண்களையுடையவளே! அங்குள்ள துயரம் அளவற்றதாக நினைக்கப்படுகிறது. கதறிக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் அங்கே துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர். துயரத்தைவிடுவித்துக்கொள்வதற்காக ஓடுகின்றனர். அதைக் கவனிப்பவன் யாருமில்லை. துக்கத்திற்குவிடுதலும் துக்கத்தைஅறிபவனும் அங்கே கிடைப்பதில்லை. அன்புள்ளவளே! மஹாரௌரவம் என்கிறபெயருள்ளது இரண்டாவதுநரகம். அது அளவிலும் துன்பத்திலும் முன்சொன்னரௌரவத்தைக்காட்டிலும் இரண்டுமடங்கு அதிகமென்றறி. அவற்றுள் மூன்றாவதுநரகம் கண்டகாவனம் என்னும்பெயருள்ளது. அது துக்கத்திலும் அளவிலும் முன்னிரண்டு நரகங்களுக்கும் இரண்டுமடங்கு அதிகம். மஹாபாதகங்கள்செய்த கொடியவர்கள் அந்தநரகத்திற்போவார். அன்புள்ளவளே! அக்நிகுண்டம்என்றுசொல்லப்படுவது நான்காவதுநரகம். இது அந்தக் கண்டகாவனத்திற்கும் இரட்டித்தது; அதைப்போலவே ஸுகமில்

லாதது. அமானுஷம்என்னும் (ஐந்தாவது) நரகம் அக்நிகுண்டத்தைப்பார்க்கிலும் மிகப்பெருந்துன்பமுள்ளது. பாவம்செய்தவர்கள் அந்த அந்தநரகங்களிலேயே துக்கங்களையனுபவிக்கின்றனர். அந்த அமானுஷநரகத்திலுள்ள துக்கம் சொல்லமுடியாதது; ஸகிக்கமுடியாததாக இடைவிடாமலிருக்கும். ஐந்துஇந்திரியங்களும் [1]பாதைப்படுவதனால் அது பஞ்சகஷ்டம்என்றும்சொல்லப்படுகிறது. பாவம் செய்தவர்கள் பலவிடங்களில் கஷ்டப்படுகின்றனர். மனிதர்கள் தாங்க முடியாத துன்பத்தைப் பஞ்சபூதங்களாலும் அனுபவிக்கின்றனர். மிகக்கொடியசெய்கையை வெகுகாலம்செய்ததனால் பஞ்சபூதங்களும் அந்தத்துயரத்தையடைகின்றன. பஞ்சகஷ்டத்திற்குச் சமமான துக்கம் வேறில்லை. அன்புள்ளவளே ! பஞ்சகஷ்டம்தான் துக்கத்திற்கு இடமென்று சொல்லுகின்றனர். துக்கத்திற்குரியபிராணிகள் இவ்வாறு இந்தநரகங்களில் நிற்கின்றன. அன்புள்ளவளே ! அவீசிமுதலியவேறுநரகங்களும் உள்ளன. அங்கே சிலர் துக்கப்பட்டு துன்பம்தாங்கமாட்டாமல் கதறிஅழுகின்றனர். சிலர் வாந்திசெய்துகொண்டு புரளுகின்றனர். சிலர் தாங்காமல் ஓடுகின்றனர். நோய் தாங்காமல் தாகமெடுத்துஓடும் பாவம்செய்தபிராணிகளை யமதூதர்கள் சூலத்தைக்கையிலேந்தி நாலுபக்கங்களிலும் தடுக்கின்றனர். முன்செய்தகர்மம் உள்ளவரையில்எவ்வகையிலும் விடப்படுவதில்லை. பிரியமுள்ளவளே ! க்ருமிகளால்பக்ஷிக்கப்பட்டு நோய்தாங்காமலும் தாகமெடுத்தும் தாங்கள்தவறிச்செய்தபாவத்தைநினைத்துத் துயரப்பட்டுக்கொண்டு பாவம்ஒழியும்வரையிலும் அங்கேஇருக்கின்றனர். இவ்வாறு நரகத்தையனுபவித்துப் பாவம்கழிந்தபின் விடப்படுகின்றனர்' என்றார்.

உமை, 'பகவானே ! அவர் நரகங்களில் எவ்வளவுகாலமிருக்கின்றனர் ?' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், '[2]நூறாயிரம்வருஷமுதல் பிரளயகாலம்வரையில் மனிதர்கள் (அவரவர்வினைகளுக்குத் தக்கபடி) நரகத்தில் இருப்பார்என்பது நிச்சயம்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பகவானே ! பிரபுவே ! அந்தநரகங்களுள் எவர்கள் [3]எதிலிருக்கின்றனர் என்பதைச் சொல்லும்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'மனிதர்களைக்கொன்றவரும் நன்றிகெட்டவரும் பொய் சொல்லுகிறவரும் ரௌரவநரகத்தில் நூறாயிரம்வருஷகாலம் இருப்

1 'பஞ்சேந்த்ரியைர்சஸம்பாதாத்' என்ற பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

2 'சதம்' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

3 'குத்ர' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

பர். [1]அப்படிப்பட்டமனிதர்கள் இரண்டாவதுநரகத்தில் இரண்டத்தனேகாலம்வரையில் பீடிக்கப்படுவார். மஹாபாதகங்களைச் செய்தவர்கள் மூன்றாவதுநரகத்தில் தூக்கப்படுவார். இதுவரையில்தான் மனிதர்கள் தாங்குவது. மற்றவை வேறுபிராணிகளுக்குக்காணப்படுகின்றன. யக்ஷர், வித்தியாதரர், நாகர், கின்னரர், கந்தர்வர், பூதங்கள்இவர்களில் அதிகபாவம்செய்தவர்கள் நாலாவதுநரகத்தில் பீடிக்கப்படுகின்றனர். அப்படிப்பட்டவர்கள்தாம் அந்தநரகத்திற்குரியவர்களாக நினைக்கப்படுகின்றனர்; பஞ்சகஷ்டத்திலுள்ளது போல மிகக்கொடிய துயரத்தைச்சகித்துக்கொண்டு பிரளயம்வரையிலும் நாலாவதுநரகத்தில் பீடிக்கப்படுகின்றனர். மனிதர்களின்துயரங்கள் இந்தநீண்டகாலத்துத்துயரத்திற்குக் குறைந்தவையென்றறி. அவர்கள் இவ்வாறு நரகங்களையனுபவித்து அங்கே பாவங்களைத்தொலைத்து நரகங்களிலிருந்துவிடுபட்டபிறகு சிலர் க்ருமிகளாகவும் சிலர் உத்பிஜ்ஜங்களாகவும் பிறக்கின்றனர். சிறந்தவளே! அவற்றிலிருந்து பாவங்கள்கழிந்தபின் திரும்பவும் மிருகஜாதிகளிலும் பக்ஷிஜாதிகளிலும் பிறக்கின்றனர். மிருகபக்ஷிஜன்மங்களில் பாவத்தையனுபவித்தபிறகு மானிடஜன்மத்தையடைகின்றனர்'என்றார்.உமை, 'பாவம்செய்தவர்கள் பலஜாதிகளில்பிறப்பது எதனால்?' என்று, கேட்க, மஹேசுவரர் சொல்லலானார். 'சிறந்தவளே! நீகேட்கவிரும்புகிறதை நான் உனக்குச் சொல்வேன். ஆத்மாவானது எப்போதும் கர்மங்களில் அகப்பட்டதாகிப் பலஜாதிகளில் பிறக்கிறது.எவன் எப்போதும் மாமிசத்தைவிரும்புகிறானோ அவன் காக்கைகளாகவும் கழுகுகளாகவும் பிறக்கிறான். எப்போதும் விடாமல் சுராபானம் செய்யும்மனிதன் பன்றிஜன்மத்தையடைவது நிச்சயம். பக்ஷிக்கத் தகாதவற்றைப் பக்ஷிக்கும்மனிதன் காக்கைஜாதியில் பிறக்கிறான். கோபத்தினால் தற்கொலைசெய்யும்மனிதன் பிரேதஜாதியிற்சேருகிறான். கோட்சொல்லுவதனாலும் தூஷிப்பதனாலும் கோழிஜன்மத்தையடைவான். நாஸ்திகனாயிருக்கும்மூர்க்கன் மிருகஜன்மத்தையடைவான். கொல்வதனால் ஸந்தோஷமடையும்மனிதன் பூச்சிபுழுவாகப் பிறக்கிறான். எப்போதும் அதிககர்வமுள்ளமனிதன் இறந்து கழுதையாகப்பிறக்கிறான். புணரத்தகாதவளைப் புணருவதனாலும் பிறர்மனைசேர்வதனாலும் பெருச்சாளிஜன்மத்தையடைகிறான். அதில் ஸந்தேகமில்லை. நன்றிகெட்டவனும் ஸ்நேகிதனைக்கொன்றவனும் நரியாகவும் ஓநாயாகவும் ஜனிக்கின்றனர். நன்றிகெட்டவனும் புத்

[1] அந்தப்பாவத்தையே இன்னும் மிகுதியாகச்செய்தவர் என்று கருத்து.

திரனைக்கொன்றவனும் தாவரமாகப்பிறக்கின்றனர். இவைமுதலிய தீயகர்மங்களைச் செய்தமனிதர்கள் நரகம்போனபிறகு தாம்செய்த கர்மம்பற்றியே அந்தப்பலவகைஜன்மங்களை எடுக்கின்றனர். இவ்வகைஜன்மங்களினாலேயே பாவம்செய்தபிராணிகளை நிச்சயிக்கலாம். பலஜன்மங்களுக்குப்பின் அவர்கள் மானிடஜன்மத்தையடைவார். லோஹங்கள் பலமுறை தீயிற்சுடப்படுவதனால் சுத்தப்படுவதுபோல ஆத்மா பலபலதுன்பங்களினால் பீடிக்கப்பட்டபின் அதன்வன்மையினால் சுத்தப்படுகிறது. ஆதலால், ஜன்மங்களில் மானிடஜன்மம் கிடைப்பது மிகஅரிதுஎன்றறி' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி ; மனோவாக்காயங்களினாலுண்டாகும்பாவம் மதுபானமுதலியன.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! சூலபாணியே! விருஷபத்வஜரே! வரமளிப்பவரே! உமது அனுக்கிரகத்தினால் பரமரகஸ்யத்தைக் கேட்டேன். பிரஜைகளின் நன்மைக்காகத் திரும்பவும் ஒன்று கேட்கவிரும்புகிறேன். அவரவர்களின் சுபாசுப கர்மங்களைப்பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொன்னீர். அந்தச்சுபாசுபங்களின் முடிவைப்பற்றி எனக்கு விரிவாகச் சொல்லும். தேவரே! அசுபகர்மம் எப்படிப்பட்டது? அது பிராணிகளைக்கீழேதள்ளுவதும் சுபகர்மம் மேலுலகத்தைக்கொடுப்பதுமெப்படி? தேவஶ்ரேஷ்டரே! இதை எனக்குச்சொல்லும். நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று கேட்டாள்.

மஹேசுவரர், 'சிறந்தவளே! அவற்றையெல்லாம் உனக்குச் சொல்வேன்; கேள். கர்மங்கள் புண்ணியமென்றும் பாவமென்றும் இருவகையாகும். அவற்றுள், பாபகர்மமென்பது மனோவாக்குக் காயங்களினால் உண்டாகி மூன்றுவகையாகிறது. மனத்தினாலுண்டாகும் கர்மம் தெரியாமலும் தெரிந்தும் உண்டாகிறது. அதன் பிறகு, சொல்லென்னும்கர்மம் உண்டாகிறது. அன்புள்ளவளே! அதன் பிறகு, அவ்வவற்றைச்செய்வதற்குரிய தேகவியாபாரமுண்டாகிறது. கொல்லக்கருதுவது, பொறாமை, பிறர்பொருளில்ஆசை, நல்லமனிதர்களுக்கும் கெட்டமனிதர்களுக்கும் ஜீவனத்தைக்கெடுப்பது, தர்ம

காரியத்தில் சிரத்தையில்லாமை, பாவகாரியத்தில் உத்ஸாகம் இவை முதலியஅசுபகர்மங்கள் மானஸபாபங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. பொய், கடுஞ்சொல், யாருக்கும்அடங்காமல் உத்தண்டமாய்ப் பேசுவது, மனம்நோகப்பேசுவது, நிந்திப்பது, உண்மைபேசாமை ஆகிய இவை வாக்கினாலுண்டாகும்பாவங்கள். சேரத்தகாதவளிடம் சேருவது, பிறர்மனைபுகுவது, அடிப்பதனாலும் கட்டுவதனாலும் கஷ்டப்படுத்துவதனாலும் பிறஉயிர்களைப் பீடிப்பது, களவு, பிறர் பொருளை அபகரிப்பது, அதனையழிப்பது, புஜிக்கத்தகாதவற்றைப் புஜிப்பது, (வேட்டைமுதலிய) வ்யஸனங்களில்பற்றுதல், கர்வத்தினாலும் அலக்ஷியத்தினாலும் பிடிவாதத்தினாலும் பிறரை நோகச்செய்வது, செய்யத்தகாதவற்றைச்செய்வது, அசுத்தமாயிருப்பது, குடிப்பது, கெட்டஒழுக்கம், துஷ்டர்களின்சேர்க்கை, பிறர்செய்யும்பாவங்களுக்கு உதவியாயிருப்பது, புண்ணியத்துக்கும் புகழுக்குமாகாதகாரியங்களில் பிரவேசிப்பதுமுதலிய கெட்டசெய்கைகள் சாரீரபாவங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. மானஸ பாபத்தைப்பார்க்கிலும் வாக்குப்பாவம் அதிகமென்றும் வாக்குப் பாபத்தைப்பார்க்கிலும் சாரீர பாபம் அதிகமென்றும் நினைக்கப்படுகின்றன. இம்மூன்றுவகைப் பாவகர்மங்களும் மனிதனைத் தள்ளிவிடும். பிறருக்குத்தீங்குசெய்வது அதிகபாவமென்று நினைக்கப்படுகிறது. அப்படி மூவகைப் பாவங்களையும்செய்வது செய்பவனை மிகக்கொடியநரகத்திற்சேர்ப்பிக்கும். பாவம் கர்மவசத்தால் அறியாமலோ அவசியம்செய்யநினைத்து ஒருவியாஜத்தைச்சொல்லியோ எவ்விதமாகச்செய்யப்பட்டாலும் செய்தவனை அடையவேஅடையும். பாவத்தை அவசியம்வெளியிடுவதனால் அதற்குக்காரணமானசெய்கை பயனற்றுப்போம்'என்று சொல்லும்போது, உமை, 'பகவானே ! பாவகார்யத்தைஎவ்வகையிற் செய்தால் குற்றம்பற்றுவதில்லை?' என்று கேட்டதற்குத் திரும்பவும் மஹேஸ்வரர் சொல்லலானார்: 'குற்றம்செய்யாதஒருமனிதன் தன்னுயிரைக்காத்துக்கொள்வதற்காக முதலில் தன்னை அடித்தவனும்அடிக்க ஆயுதத்தைஓங்கினவனுமான பகைவனைத் திருப்பியடித்துக்கொன்றால் அவனைப் பாவம் பற்றாது. ஒருமனிதன், திருடனிடத்தில் அதிகமாகப்பயந்து அவனைத்தடுப்பதற்காக அவனையடித்துக்கொல்லுவனாயின் அவனுக்குப் பாவம்இல்லை. கிராமத்திற்காகவும் யஜமானனுடையஅன்னத்தைச்சாப்பிட்டதற்காகவும் துயரப்படுகிறவர்களைக் காப்பதற்காகவும் அடிப்பதையும் கட்டுவதையும்கஷ்டப்படுத்துவதையும்செய்கிறவன் பாவத்திலிருந்துவிடுபடுவான். பஞ்சத்தில் தான்

ஜீவிப்பதற்காக யாருக்குந்தெரியாமல் தனிமையாகவிருந்துகொண்டு அகாரியத்தைச்செய்தாலும் அபக்ஷ்யத்தைப்பக்ஷித்தாலும் அவனைப் பாவமணுகாது. இந்தச்செய்கை கிருகஸ்தர்களுக்கே பெரும்பாலும் உபதேசிக்கப்படுகிறது. இடத்தையும் காலத்தையும் அநுஸரித்துப் புத்தியினலாராய்ந்து அந்தப்பிரயோஜனத்திற்குத் தக்கபடி பேசத்தகாததைப்பேசினலும் செய்யத்தகாததைச்செய்தாலும் அவனைப் பாவம் சிறிதுபற்றும் ; பற்றுமலும்போகும். தேவியே ! இது இவ்வாறென்று தெரிந்துகொள். இதில் ஸந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னர்.

உமை, 'பகவானே ! மஹேஸ்வரரே ! பானத்தின்குற்றங்களையும் குடிப்பதற்கும் குடியாமலிருப்பதற்கும் காரணத்தையும் கேட்க விரும்புகிறேன். அதைஎனக்குச் சொல்லும்' என்றுகேட்க, மஹேசுவரர் சொல்லலானர் : 'தெளிந்தபுன்னகையுள்ளவளே ! ஆ ! ஆ ! பானத்தின்உற்பத்தியை உனக்குச் சொல்வேன். அன்புள்ளவளே ! ஆதிகாலத்தில் எல்லாமனிதர்களும் நல்லபுத்தியுள்ளவர்களாகவும் நியாயத்தைஅநுஸரிப்பவர்களாகவும் பரிசுத்தர்களாகவும் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாகவும் உயர்ந்த மனமுள்ளவர்களாகவும் இருந்தனர். உலகம் இவ்வாறிருந்தபோது ஒருவனுக்கு ஏவல்தொழில்செய்பவன் மற்றொருவனில்லை. ஏவத்தக்கவனில்லாமையினல் மனிதர்கள் வேலைகளைத் தொடங்குவதே இல்லாமற்போயிற்று. தேவியே ! வேலைகெட்டுப்போவதினல் இரண்டுலோகங்களும்கெடுவதைக்கண்ட பிரபுவான பிரம்மதேவர், 'உலகத்தில் யாககாரியம் எப்படிநடக்கும் ?' என்று நினைத்துத் தேவர்களைப்பார்த்து, 'மனிதர்களுக்கு மயக்கத்தையுண்டு பண்ணுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டார். அன்புள்ளவளே ! தேவர்கள் தமோகுணத்தின்ஸாரத்தை எடுத்துப் புத்தியைக்கெடுப்பதும் பாவத்தையுண்டாக்குவதுமாகிய பானத்தை மனிதர்களிடம் சேர்ப்பித்தனர். அதுமுதல் அந்தப்பானத்தினல் பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் செய்யத்தக்கது செய்யத்தகாதது சொல்லத்தக்கது சொல்லத்தகாதது குணம் குற்றம்இவை ஒன்றும்அறியாமல் மயங்கினர். சிறந்தவளே ! பானத்தைச் சிலர் குடித்து நகைக்கின்றனர். மற்றும் சிலர் அதிகமாகப் பிதற்றுகின்றனர். சிலர் உற்சாகமாகக் கூத்தாடுகின்றனர். சிலர் நல்லபாட்டுக்களையும் கெட்டபாட்டுக்களையும் பாடுகின்றனர். சிலர் சண்டையை விரும்புகின்றனர். சிலர் கலகத்தைவிரும்பி ஒருவரையொருவர் அடிக்கின்றனர் ; சிலவிடங்களில் வேகமாகஓடித் தடுக்கிவிழுகின்றனர். சிறந்தவளே ! கண்டவிடங்களில் தகாதபேச்சுக்களை அதிகமாகப்பேசுகின்றனர். ஆடையில்லாமல் அங்கங்களை

விரித்துக்கொண்டு நினைவுதப்பிக் கிடக்கின்றனர். பெருமயக்கத்தைத் தரும் கள்ளைக்குடித்துப் பாவத்தையடைந்த மனிதர்கள் இப்படிப் புத்திமயங்கி அநேகவிதமானசெய்கைகளைச் செய்கின்றனர். கள் குடித்தலானது தைரியத்தையும் வெட்கத்தையும் புத்தியையும் அழித்துவிடும். அதனால் மனிதர்கள் நாணமும் கூச்சமும் அற்றவராகின்றனர். குடிப்பவர்கள், அறிவும் தைரியமும் உற்சாகமும்குன்றினவர்களாகவும் அழுக்குள்ளவர்களாகவும் குடிக்கக்குடிக்கக் குடிவிருப்பமுள்ளவராகவும்ஆகின்றனர். அந்தக்கீழ்மனிதர்கள் குடியையேவிரும்பியும் அதைப்பற்றியே பேசியும் குடிக்கும்காலத்தை எதிர்பார்த்தும் குடிப்பதற்காகவே வேலைகளுக்குஅடங்கியும்இருக்கின்றனர். குடிப்பவர்கள்குடியைவிரும்பி அந்தஆசையினால்விவேகமும்தைரியமும்குன்றியதனாலும் குடிக்கக்கொடுப்பவர்களுக்கு வேலைக்காரர்களாக உடனேஆயினர். அக்காலந்தொடங்கி உலகத்தில் பானத்திலாசைப்பட்ட ஏழைகளான [1] குடியரைக்கொண்டு புத்திமான்கள் தம்காரியங்களைச் செய்விக்கின்றனர். குடியர்கள், தொழிலாளிகளும் அடிமைகளும் கூலிவேலைக்காரர்களும் ஆகிக் கயிற்றில்கட்டப்பட்ட பசுக்கள்போல எல்லாவேலைகளையும் செய்பவராயினர். குடிப்பவன் கள்ளைக்குடித்தவுடன் விவேகம்கெடுவதனால் காரியாகாரியங்களையறியாமல் தான் நினைத்தபடி செய்வதனாலும் தெரிந்தவர்களுக்கடங்காமையினாலும் பாவத்தையேபற்றுகிறான். கள்குடிப்பவன் ஸ்நேகத்தைக்கெடுப்பவனும் உலகத்தில் அவமதிக்கப்பட்டவனுமாவான். அவன் எப்போதும் அசுத்தனாகவும் எல்லாவற்றையும்பக்ஷிப்பவனாகவும் இருப்பான்; குலத்தோராலும் வித்வான்களாலும் விடப்பட்டு எப்போதும் கலகத்திலேயே எண்ணங்கொண்டு தூர்ப்பாஷையையும் கடுஞ்சொல்லையும் எல்லாரிடத்திலும் சொல்லுகிறான். குடிமயக்கமுள்ளவன் பெரியோரை வரைதப்பிப்பேசுவான்; பிறர்மனைவிகளை ஆக்கிரமிப்பான்; குடியரோடு ஸ்நேகம்செய்வான்; யாரிடத்திலும் இதம்கேளான். சிறந்தவளே! குடியர்களிடத்தில் இப்படி பலகுற்றங்களுள்ளன. அவர்கள் நரகத்திற்கே போவார். அதற்கு ஸந்தேகமில்லை. ஆதலால், தம்இதத்தைக் கருதினஸாதுக்களால் பானம் விடப்பட்டிருக்கிறது. ஸாதுக்கள் நல்லொழுக்கத்திற்காகப் பானத்தை நீக்காமற்போவராயின் இவ்வுலகமனைத்தும் வரம்புகடந்தும் தொழிலற்றும் போய்விடும். ஆதலால்,விவேகத்தைக்காப்பாற்றுவதற்காகவே ஸாதுக்கள் பானத்தை விலக்கினர். அன்புள்ளவளே! இவ்வாறு மூன்று வகைப்பாவங்களையும் உனக்கு முழுதும் சொன்னேன்.

---

1 'பாநபைஃ' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

இருநூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; மூன்றுவகைப் புண்ணியங்கள் ஆசாரசூத்தங்கள் முதலியன.)

தெளிந்தபுன்னகையுள்ளவளே! இனி புண்ணியத்தின்முறையையும் கேள். தேவியே! புண்ணியமும் மூன்றுவகையென்று சுருக்கமாகச்சொல்லப்படுகிறது. ஔபரமிகம், நிருபத்ரவம், ஸோபகரணம் என்று மூன்றுவகை ஸுக்ருதம் இருப்பதாகஅறிகின்றனர். அன்புள்ளவளே! பாபகர்மங்களைச்செய்யாமலொழிவது ஔபரமிகம். மனோவாக்குக்காயங்களினாலுண்டானபாவங்களை நீ என்னிடம் கேட்டிருக்கிறாயே; அவற்றைவிடுவதனால் நன்மையுண்டாகிறது. இம்மூன்றுகுற்றங்களையும்பாவங்களென்றுநினைத்துஒழிப்பவன் எவனோ அவன் பாவங்களை முழுதும்விடுவதனாலேயே எல்லாநன்மைகளையும் அடைகிறான். பாவங்களையெல்லாம் ஒருமிக்கவாவது தனித்தனியாகவாவது முதலில் விடவேண்டும். அதனால் புண்ணியத்தையடையலாம். பாவங்களைவிடுவதுதானே அஸாத்தியம். பாவங்களைமுழுதும் விடுவதனால் மனிதன் ரிஷியாகிறான். செய்யவேண்டியகாரியத்தைச் செய்யாமலே புண்ணியம் எளிதாகக்கிடைப்பதைப் பார். பாவஒழிவைப்பெற்றஆத்மாவுக்குப் பெரியஸுக்ருதம் கிடைக்கிறது. ஆ! ஆ! புத்திக்குறைவானமனிதர்கள் தங்களுக்குவசமான இந்தவழியையறியாமல் கவலையற்றுக் கொடியவர்களாகவிருந்து நரகத்தில் வதைக்கப்படுகின்றனர். பாவத்தைவிட்டமாத்திரத்தினாலன்றோ உயர்பதம் பெறுவது? தேவியே! மனத்தில்கள்ளமின்றித் தர்மத்தைக்கருதிப் பாவத்திற்கஞ்சுவதனால்மாத்திரமே பாவங்கள் விலகிப் பரிசுத்தனாவான். தேவியே! இந்த ஔபரமிகம்என்னும்ஸுக்ருதத்தை உனக்குச் சொன்னேன். சான்றோரிடம்சென்று சாஸ்திரங்களைக்கேட்பதனாலும் ஐம்புலன்களையுமடக்குவதனாலும் உள்ளத்தில்திருப்தியாயிருப்பதனாலும் மனஉறுதியினாலும் பாவங்களைவிலக்கமுடியும். அன்புள்ளவளே! இதுதான் தோஷஸம்யமனம் என்னப்படும்நிருபத்ரவ தர்மமென்று சொல்லுகின்றனர். அன்புள்ளவளே! இந்தத்தோஷஸம்யமனமென்னும்தர்மத்திற்குமேற்பட்ட நல்லதர்மம்ஒன்றுமில்லை.

---

1 'லபதே' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

அந்தயமதர்மத்திலேதான் யதிகள் உத்தமகதியையடைவது. ஐசுவர்யமுள்ளபிரபுக்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் தோஷங்களைவிடுவது தானதர்மங்களைக்காட்டிலும் பெரும்பலனுள்ளது. மஹாதேவியே! தவமும் தானமும் ஸ்வல்பதோஷங்களைத்தான் பரிஹரிக்கும். இப்படிப்பட்டநிருபத்ரவம்என்னும்புண்ணியத்தையும் சொன்னேன். இனி நிருபஸாதனம்என்னும்புண்ணியத்தையும் சொல்வேன். உலகமெல்லாம் ஸுகமாயிருக்கும்படிநினைப்பதும், ஸத்தியமும், சுத்தமும், மனத்தூய்மையும் விரதங்களிலும் உபவாஸங்களிலும்ஸந்தோஷமும் காமக்குரோதங்களைவிடுவதும், மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் அடக்குவதும், மற்றுமுள்ளநற்கருமங்களும் [1]நியமத்தைச்சேர்ந்தவை. பெண்ணரசியே! அவற்றின்பிரிவுகளையும் சொல்வேன்; கேள். ஸத்யமானது ஸ்வர்க்கத்திற்குப்படிபோலவும் துன்பக்கடலுக்குக் கப்பல்போலவும் இருக்கிறது. ஸத்யத்திற்குமேலான தானமுமில்லை. ஸத்தியத்திற்குமேலான தவமுமில்லை. கேட்டதையும் கண்டதையும் செய்ததையும் உள்ளபடி மாற்றாமல்பேசுவதுதான் ஸத்யம். வஞ்சகத்தோடுசேர்ந்தஉண்மையும் பொய்தான். உயர்வுதாழ்வுகளையறிந்தவன் ஸத்யத்தையே பேசவேண்டும். ஸத்யத்தினால் தீர்க்காயுளுள்ளவனும் ஸந்ததியின்தொடர்ச்சியைக்காப்பவனும் உலகின்வரம்பை நிலைநிறுத்துகிறவனுமாவான்' என்றார். உமை, 'மனிதன் விரதத்தை எப்படிநடத்தினால் புண்ணியம்அடைவான்?' என்றுகேட்க, மஹேசுவரர், 'மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் செய்கையினாலும் உண்டாகும் மூன்றுவகையானபாவங்களையும் முன்சொன்னேனே; அவற்றைஉறுதியுடன்விடுவது தபோவிரதம்என்னப்படும். நியமமில்லாமல் விடத்தக்கதையும் செய்யத்தக்கதையும் வீணாகச்செய்பவன் பலனையடையான். ஆதலால், [2]தர்மத்தை வீணாகச்செய்யலாகாது. மனிதன் சாஸ்திரப்பிரகாரம் தீர்த்தஸ்நானம்செய்து தேகத்தைப்பரிசுத்தமாகச்செய்துகொண்டு பஞ்சபூதங்களையும் சூரியசந்திரர்களையும்காலைமாலைஇரண்டுஸந்திகளையும் தர்மதேவதையையும் யமனையும் பித்ருக்

---

1 ஸோபகரணம்என்றும் நிருபஸாதனம்என்றும் நியமமுள்ளதர்மமென்றும்சொல்லப்படுகின்றன. ஸோபகரணம்=குற்றங்களை யொழித்தபின் முயற்சியால்செய்யப்படுவது. நிருபஸாதனம்=தானதர்மங்கள்போலப் பொருள் முதலிய உதவிவேண்டாதது. நியமம்=ஒழுங்குபடுத்துவது ஔபரமிகம்=பாவங்களைவிடுவதற்கு முயல்வது. நிருபத்ரவம்=பாவங்களை விட்டநிலைமை. இதைத்தான் தோஷவர்ஜனம்என்றும் தோஷஸம்யமனம் என்றும் யமம் என்றும்சொன்னது. வர்ஜனம்=விடுவது. ஸம்யமனம், யமம்=அடக்குவது.

2 'தந்தர்மம்' என்றுபாடங்கொள்ளப்பட்டது.

களையும் (நமஸ்கரித்து) தானே தன்னை அவர்களிடம் ஒப்பித்து விரதம்செய்யவேண்டும். மரணம்வரையிலும் விரதம்செய்யலாம். அல்லது, ஒருகாலம்வரையிற் செய்துமுடிக்கலாம். காய்கறிமுதலியவற்றிலும் பூ கனிமுதலியவற்றிலும் விரதம்வைத்துக்கொள்ளலாம். பிரம்மசரியவிரதத்தையும் உபவாஸவிரதத்தையும் செய்யலாம். இதத்தை விரும்புகிறவன் இப்படி இன்னும் அனேககாரியங்களிலும் விரதம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தெரிந்தவர்கள் அந்தவிரதத்திற்குக் கெடுதல்வராமலிருக்கும்படி காப்பாற்றவேண்டும். அழகானகண்களையுடையவளே! விரதங்கெட்டால் பெரியபாவமென்றறி. மருந்துண்பதற்காகவும் அறியாமையினாலும் பெரியோர்கட்டளையினாலும் சுற்றத்தாருக்குஉதவிசெய்வதற்காகவும் விரதங்கெடுவது குற்றமாகாது. மனிதன் விரதம்முடிக்குங்காலத்தில் தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் சாஸ்திரப்பிரகாரம் பூஜிக்கவேண்டும். அதனால் ஸித்தியடைவான்' என்றுசொன்னார்.

உமை, 'ஆசாரத்தின்முறை எது? அதை எனக்குச்சொல்லக் கடவீர்' என்றுகேட்க, மகேசுவரர் சொல்லலானார்: 'புறச்சுத்தமென்றும், அகச்சுத்தமென்றும் இருவகைச்சுத்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. மனத்திலிருக்கும்தர்மசிந்தைதான் அகச்சுத்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. எப்போதும் சுத்தமானஆகாரம்செய்வதும் தேகத்தையலம்புவதும் ஆசமனம்முதலியவற்றினாலுண்டாகும் சுத்தமும் புறச்சுத்தங்களாகும். பரிசுத்தமான பூமியிலிருக்கும் மண்ணினாலும் கோமயகோமூத்திரங்களினாலும் நல்லமணமுள்ளவையும்தேகபுஷ்டியைத்தருகின்றவையுமான மற்றப்பொருள்களினாலும் தேகத்தைஅடிக்கடிதேய்த்து ஜலத்தினால் அலம்பவேண்டும். கலங்காமலும் பரவியும் விடாமற்பெருகுவதானஜலத்திலேயே பெரும்பாலும்ஸ்நானம்செய்யவேண்டும்; அல்லாதஜலத்தை விடவேண்டும். நுரையும் அழுக்குமில்லாதஜலத்தை மும்மூன்றுமுறை ஆசமனம்செய்வது சிறந்தது. ஜலமலவிஸர்ஜனங்களில் அதிக ம்ருத்தினாலும் ஜலத்தினாலும் சுத்தமுண்டாகும். ஜலத்தினாலேதான் சுத்தியுண்டாகிறது. சுத்தம் செய்யப்பட்டதைத்தான் தொடலாம். பூமிக்குக் கோமயத்தினாலும் லோஹங்களுக்குச் சாம்பலாலும் சுத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. செதுக்குவதனாலும் இழைப்பதனாலும் மரப்பாத்திரங்களுக்குச் சுத்தி. மட்பாத்திரங்களுக்குச் சுடுவதுதான் சுத்தி. மனிதர்களுக்குக் கிருச்சிரம்என்னும்விரதம்செய்வதுதான் சுத்தம். தேவியே! மற்றெல்லாவற்றிற்கும் வெயிலினாலும் ஜலத்தினாலும் சுத்தமுண்டா

கும். பிராம்மணர்களுடையவாக்கினாலும் எப்போதும் சுத்தியுண்டாகும். வாக்கினால்சிலாகிக்கப்பட்டதும் கண்ணுக்குத்தெரியாமல் ஜலத்தினாலலம்பப்பட்டதுபோலாகிறது. வேறு சுத்தி அகப்படாத போது இந்தச்சுத்தி விதிக்கப்படுகிறது' என்றுசொன்னார்.

உமை, 'தேவருக்குந்தேவரே! மஹேஸ்வரரே! ஆகாரசுத்தி எப்படி?' என்று கேட்க, மகேசுவரர் சொல்லானார்: 'மாம்ஸம் மது ஊசினது பழையது இவையல்லாததும், காரம் புளிப்பு உப்பு இவைகள் அதிகமாகஇல்லாததும், பூச்சி மயிர்அழுக்குஇல்லாததும், மூடப்பட்டதும்,பார்வைக்குப் பரிசுத்தமானதும், நல்லமணமுள்ளது மான ஆகாரத்தைத் தேவதைகளுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும்கொடுத்தபின்பே புஜிக்கவேண்டும். அதுதான் [1]சுத்தமென்றும் இல்லாவிட்டால் அசுத்தமென்றும் அறியவேண்டும். கிராமங்களிலுள்ளவற்றை விடக் காடுகளிலுள்ளவற்றினால் செய்யப்படும் ஆகாரத்தைச்சமைப்பது சிறந்ததென்றறி. அதிகமாகஸம்பாதித்தபொருளில் சிறிது தானம்செய்வதனால் அது சுத்தமாகிவிடும். யாகசேஷமும் ஹோம சேஷமும் பித்ருசேஷமும் தோஷமில்லாதவை. தேவியே! இதை உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் என்னகேட்கவிரும்புகிறாய்?' என்றார்.

இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஸ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; புலாலுண்பதன்பாவமும் விடுவதன்புண்யமும், குருபூஜை தீர்த்தஸ்நானமுதலியவற்றின் பலனும்.)

உமை, 'பிரபுவே! மகாதேவரே! சிலர் புலால்உண்கின்றனர்; மற்றும்சிலர் விட்டுவிடுகின்றனர். அதை உண்ணக்கூடுமா? கூடாதா? என்னும்நிச்சயத்தை எனக்கு நீர் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்க, மகேசுவரர் சொல்லலானார்:

'மாம்ஸம்பக்ஷிப்பதிலுள்ள குற்றத்தையும் பக்ஷிக்காமலிருப்பதிலுள்ளகுணத்தையும் சொல்வேன். அவற்றை ஸரியாகத்தெரிந்து கொள். அக்நிஹோத்திரமும் தானமும் வேதாத்யயனமும் தக்ஷிணைகள்நிரம்பினயாகங்களும் மாம்ஸத்தைப்பக்ஷிக்காமலிருப்பதினுடைய பதினாறில் ஒன்றுக்கும் ஈடாகாதவை. சுவையைவிரும்பித் தனக்காக

---

1 'சுபமித்யேவ' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

வேறுஉயிரைக்கொல்லுகிறவன் பாம்புகழுகுநரிகளுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் ஸமமானவன். தினமும் வீணாக மாம்ஸத்தைத்தின்பவன் நீசனாவான். தானேமாம்ஸத்தைக்கொண்டுவந்து பக்ஷிப்பதைவிட வேறுபெருங்கஷ்டமில்லை. பிறமாம்ஸத்தினால் தன்மாமிசத்தைவளர்க்கக்கருதுகிறவன் பிறக்கும்பிறப்புக்களிலெல்லாம் பயந்துகொண்டிருக்கும் நிலைமையை அடைவான். தன்மாமிசத்தைஅறுப்பது தனக்கு எப்படி துன்பத்தைஉண்டாக்குமோ அப்படியே பிறமாம்ஸத்தைப் பற்றியும் புத்திசாலி உணரவேண்டும். வாழ்நாள்முழுதும் எந்தமாம்ஸங்களையும் பக்ஷிக்காமல்விட்டிருப்பவன் ஸ்வர்க்கத்தில் பெரிய நிலைமையைப் பெறுவானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. நூறுவருஷமளவும் சிறந்ததவம்செய்வதும் மாம்ஸத்தைவிடுவதும் ஸரியாயிருக்கும்; அல்லது [1]ஸரியாகவுமிராது. உலகத்தில் உயிரைக்காட்டிலும் மிக்கஇனியது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால், தன்னிடத்திற்போலவே பிறஉயிர்களிடத்திலும் இரக்கம்வைக்கவேண்டும். பெண்ணரசியே! எவன் மாம்ஸத்தின்சுவையையறிந்தும் பின்பு அதை விட்டுவிடுகிறானோ அவனுக்கு அதுசெய்யும்நன்மையை யாகங்களும் செய்யாவென்றும் தேவர்களும்செய்யாரென்றும் ரிஷிகள் மாம்ஸபக்ஷணம் விடுவதின்குணங்களைப்பற்றிக் கூறுகின்றனர். தேவியே! மாம்ஸத்தைவிடுவதனால் மனிதர்களுக்கு நன்மைகள் மிகுதியாயுண்டு. மாம்ஸத்தைமுழுதும் விடுவதற்கு எவ்வகையிலும் முடியாமற்போமாயின் ஏதாவது ஒருமாதத்தில் மாம்ஸத்தைவிடுவது புண்ணியம். அதுவும் முடியாமற்போனால் மறுமையில் ஸுகத்தை விரும்புகிறவன் கார்த்திகைமாதம் சுக்லபக்ஷத்திலும் ஜன்மநக்ஷத்திரத்திலும் புண்ணியதிதிகளிலும் அமாவாஸை பூர்ணிமைகளிலும் இரவுகளிலும்மட்டுமாவது மாமிசத்தை விடவேண்டும். சக்தியில்லாதமனிதன் அதுகாரணமாக மாம்ஸம்புசிக்கவிரும்பினால் அதன்முறையைக் கேள். அம்முறைப்படி பக்ஷிப்பவன் பாவத்தையடையான். பெண்ணரசியே! நன்மையைக்கருதுகிறவன், கொல்லுகிறஇடத்தில் உயிர்போனவைகளைக் கிரமமாக விலைக்குவாங்கிப்பிராம்மணர்களானஅதிதிகளைப் பூஜித்தமிகுதியைப் புசிக்கவேண்டும். வியாதிவந்தபோது சிகித்ஸைக்காக மாம்ஸம் தின்பவனைப் பாவம்பற்றாது. பித்ருசேஷமான மாம்ஸத்தையுண்பவனும் பாவத்தையடையான்' என்றார்.

உமை, 'தேவரே! தர்மம்அனுஷ்டிப்பவர்களால் குருபூஜை எவ்வகையாகச் செய்யப்படுகிறது?' என்றுகேட்க, மகேசுவரர் சொல்ல

---

1 மாம்ஸத்தைவிடுவது மேலானதென்பது.

லானுர்: 'சிறந்தவளே! குருபூஜையை உனக்கு முறைப்படி சொல்வேன். நன்றியறிவுள்ளவர்களுக்குத்தான் சிறந்ததர்மம் உளதென்பது வேதவிதி. ஆதலால், தம்தம்குருக்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். ஏனெனில், அவர்கள் முந்தி உபகாரம் செய்தவர்கள். உபாத்தியாயர் தந்தை தாய்இம்மூவரும் குருக்களிற்சிறந்தகுருக்களாக உலகங்களில் பூஜிக்கப்படுகிறவர்கள். அவர்களை விசேஷமாகப் பூஜிக்கவேண்டும். தந்தையின்மூத்தஸகோதரர்கள் இளையஸகோதரர்கள் தந்தையின் தந்தை இவரனைவரும் தந்தைபோலப் பூஜிக்கத்தக்கவர். தாயாருடைய மூத்தஸகோதரி தாயாருடைய இளையஸகோதரி தாயாருக்குத் தாயார் பால்கொடுத்தவள் இவர்கள் தாய்மார்களாக நினைக்கப்படுகின்றனர். உபாத்தியாயரின் புத்திரன் உபாத்தியாயருக்கு உபாத்தியாயர் ரித்விக் குரு பிதா இவர்களும் குருக்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். மூத்தஸகோதரன் அரசன் மாதுலன் மனைவியின்தந்தை பயத்தில்காப்பாற்றினவன் போஷித்தவன்இவர்களும் குருக்களாகச்சொல்லப்படுகின்றனர். கற்புள்ளவளே! இவ்வாறு குருக்கள் எல்லாரையும் சேர்த்துச் சொன்னேன். அவர்களையனுஸரிப்பதையும் பூஜிப்பதையும் என்னிடம்தெரிந்துகொள். நன்மையைக்கருதுகிறவன் தாய்தந்தைகளையும் உபாத்தியாயரையும் பூஜிக்கவேண்டும்; எவ்விதத்திலும் அவமதிக்கலாகாது. எவனால் தந்தை திருப்திசெய்விக்கப்படுகிறாரோ அவனால் பிரம்மதேவரே திருப்திசெய்விக்கப்படுகிறார். எவனால் தாய் திருப்திசெய்விக்கப்படுகிறாளோ அவனால் தேவமாதாக்கள் திருப்திசெய்விக்கப்பட்டவராகிறார். எவனால் உபாத்தியாயர் ஆராதிக்கப்படுகிறாரோ அவனால் பிரம்மதேவரே பூஜிக்கப்பட்டவராகிறார். அவர்கள் அதிருப்தியாயிருந்தால் மனிதன் நரகம்அடைவான். குருக்களின்மேல் நீண்டபகையை எவ்வகையிலும் செய்யலாகாது. மனிதன் தன்குருக்களின்மேல்விரோதத்தை மனத்திலும் நினைக்கலாகாது. அவர்களுக்கின்னாதசொல்லைச் சொல்லலாகாது. அவர்கள் வேண்டாததைச் செய்யலாகாது. அவர்களிருக்கும்போது அவமானஞ்செய்யும்எண்ணத்துடன் யாரிடத்திலும் விவாதமாகப் பேசலாகாது. இவன் என்னஎன்ன செய்யவேண்டுமென்று அவர்கள் நினைக்கின்றனரோ அவற்றையெல்லாம் பணிந்துசெய்யவேண்டும். பெரியோர்கட்டளை வேதவிதிக்குச்சமமென்று நினைக்கப்படுகிறது. குருக்களுடன் விவாதத்தையும் கலகத்தையும் பரிஹாஸத்தையும் காமக்குரோதங்களோடுபேசுவதையும் செய்யலாகாது. எவன் அகங்காரப்படாமல் சோம்பலைவிட்டுக்குருக்களிட்ட கட்டளையைச் செய்கி

ருனே அவனைவிடச் சிறந்தபுண்ணியசாலி எந்தமனிதர்களிலுமில்லை. குருக்கள்மேல் பொருமைப்படவும் அவர்களைத்தூஷிக்கவும் ஆகாது. அவர்களின்விருப்பத்தையும் நன்மையையும்நாடி எப்போதும் அவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்யவேண்டும். குருபூஜையைவிடாமற்செய்வது எந்தநன்மையைச்செய்யுமோ அந்தநன்மையை யாகமும் தான் புரிந்தபெருந்தவமும் செய்யா. குருவைவழிபடாவிட்டால் எந்த ஆஸ்ரமதர்மமுமில்லை. ஆதலால், கோபத்தையடக்கிச் சிரமத்தைப்பொறுத்துக் குருபணிவிடைசெய்யவேண்டும். தெரிந்தவன் தன்பொருளையும் தன்தேகத்தையும் குருவிற்காக விடுவான். பொருளாசையினுலாவது கர்வத்தினுலாவது குருவுடன் விவாதம்செய்யலாகாது. குருக்களினுல்விடப்பட்டவனுக்குப் பிரம்மசாரிவிரதமும் கொல்லாமையும் பலவகைத்தானங்களும் வீண். மனத்தினுலும் செய்கையினுலும் உபாத்தியாயருக்கும் தந்தைக்கும் தாய்க்கும் தீங்குசெய்பவர்களின்பாபம் சிசுஹத்தியிலும் கொடியது. அவர்களைவிட வேறு பாபம்செய்தவன் உலகத்திலில்லை' என்ருர்.

உமை, 'உபவாஸத்தின்விதியைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லக் கடவீர்' என்றுகேட்க, மஹேஸ்வரர், 'தேகத்திலுள்ள அழுக்குக்களைப் போக்குவதற்காகவும் இந்திரியங்களை உலர்த்துவதற்காகவும் ஒருவேளைபுசிப்பதையும் உபவாஸமிருப்பதையும் விரதங்களாக மனிதர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அப்படி ஆகாரத்தைக்குறைப்பதனுல் பெரியபுண்ணியத்தை அடைகின்றனர். தனக்காகப் பலருடையஜீவனத்துக்குத்தடைசெய்யாமலும்பிராணிஹிம்ஸைசெய்யாமலும் ஜீவித்திருப்பவன்தான் பாக்கியசாலியென்று நினைக்கப்படுகிருன். ஆதலால், தன்னுகாரத்தைக்குறைப்பதனுல் மனிதன் புண்ணியத்தையடைவான். அந்தஉபவாஸத்தைக் கிருகஸ்தர்கள் தம்மாலியன்றவரையில் செய்யவேண்டுமென்பது நிச்சயம். உபவாஸத்தினுல் தேகம்வருந்தினபோது அதற்குத்தீங்குவராமலிருப்பதற்காகப் பிராம்மணர்களிடம்கேட்டுக்கொண்டு பாலையும் தண்ணீரையும் உட்கொள்ளுகின்றவன்விரதம்கெட்டவனுகான்'என்றுசொன்னுர். உமை, 'தேவரே! தெரிந்தவன் பிரம்மசாரிவிரதத்தைக் காப்பாற்றுவதெப்படி?' என்றுகேட்டாள். மஹேஸ்வரர், 'தேவியே! அதனை நான் உனக்குச் சொல்வேன்; ஊக்கத்துடன் கேள். பிரம்மசாரிவிரதமே மிகுந்த சுத்தம். பிரம்மசாரிவிரதமே பெருந்தவம். பிரம்மசாரிவிரதத்தினுலேதான் பரமபதம் கிடைக்கிறது. விஷயங்களை நினைப்பது, பார்ப்பது, பேசுவது, தொடுவது, அனுபவிப்பது இவ்வைந்துவகைகளி

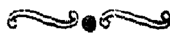
லும் விரதத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். உறுதியாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டும்குற்றமின்றிக்காப்பாற்றப்பட்டுமிருக்கிறபிரம்மசாரிவிரதம் பிரம்மசாரிகளுக்கு எப்போதுமிருப்பதாக விதிக்கப்படுகிறது. அதுவே கிருகஸ்தர்களுக்குக் காலத்தைக்காரணமாகக்குறிப்பிட்டு விதிக்கப்படுகிறது. கிருகஸ்தன் ஜன்மநக்ஷத்திரங்கள்சேர்ந்ததினங்களிலும் பர்வங்களாகிய புண்ணியகாலங்களிலும் தேவபூஜைகளிலும் தர்மகாரியங்களிலும் ப்ரம்மசாரி விரதத்தைச் செய்யவேண்டும். தன்மனைவியைவிட்டு ஒருகாலும் வேறுமாதரிடம் செல்லாமலிருப்பவன்பிரம்மசாரிவிரதத்தின்பலனை அடைவான். பரிசுத்தமும் ஆயுளும் ஆரோக்கியமும் பிரம்மசாரிகளுக்குத்தான் கிடைக்கும்' என்றுசொன்னார்.

உமை, 'தேவரே! தர்மத்தைவிரும்புகிறவர்கள் தீர்த்தயாத்திரையை விரதமாகச் செய்கின்றனர். உலகத்திலுள்ளதீர்த்தங்கள் எவை? அவற்றை எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்க, மகேஶ்வரர் சொல்லலானார். 'அன்புள்ளவளே! ஆ! ஆ! ஆத்மசுத்திக்காகவும் தேகசுத்திக்காகவும் பிரம்மதேவரால் முன்னம் ஏற்படுத்தப்பட்ட தீர்த்தஸ்நானத்தின்முறையையும் உனக்குச்சொல்வேன். உலகத்தில் மகாநதிகள் எத்தனையிருக்கின்றனவோ அத்தனையும் தீர்த்தங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுள் கீழ்த்திசைநோக்கி ஓடுகின்றவை மிகச்சிறந்தவை. அந்நதிகள் ஒன்றோடொன்றுஸங்கமமாகும்இடமும் ஸமுத்திரத்தோடு ஸங்கமமாகுமிடமும் மிகச்சிறந்தவை. தேவியே! அவற்றின்இருகரைகளிலுமுள்ள அனேகமரங்கள் ரிஷிகளாலும் தேவர்களாலும் அடையப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், அவை மிகச்சிறந்ததீர்த்தங்களாகநினைக்கப்படுகின்றன. ஸமுத்திரம் பாவத்தைப்போக்குவதும் மிக்கபரிசுத்தமும் மங்களகரமுமான மகாதீர்த்தம். அதன்கரையிலுள்ளதீர்த்தங்களும் மகான்களால் ஸ்நானம் செய்யப்பட்டவை. அன்புள்ளவளே! மகரிஷிகளால் அடையப்பட்ட மலையருவிகளும் கிணறுகுளங்களும் அம்மகரிஷிகளின் மகிமையினாலேயே தீர்த்தங்களென்றறியப்பட்டவை. அதுமுதல் உலகநன்மைக்காக அவை தீர்த்தங்களாயின. தேவியே! தீர்த்தங்கள் இப்படிப்பட்டவை. அவற்றில் ஸ்நானம்செய்யும்முறையைக்கேள். பிறந்ததுமுதல்அதிகநியமமுள்ளவனாகிச் சிரத்தையுடன் தீர்த்தங்களுக்குச்சென்று நியமத்துடன் மூன்றுஉபவாஸங்களாவது ஓர்உபவாஸமாவதுஇருக்கவேண்டும். புண்ணியமாஸத்திலும் விரதகாலத்திலும் பூர்ணிமையிலும் வெளியிலேயே ஸ்நானம்செய்து சுத்தனாகிப் பிறகு என்னிடம்பக்தியோடு விதிப்படி அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்

செய்யவேண்டும். மூன்றுமுறை ஸ்நானம்செய்து ஜலக்கரையில் ப்ராம்மணர்களுக்குத் தக்ஷிணைகொடுத்துத் தேவாலயத்தில்பூஜைசெய்தபிறகு திரும்பிச்செல்லவேண்டும். அன்புள்ளவளே! இதுதான் எல்லாருக்கும் ஒவ்வொருதீர்த்தத்திலும் செய்யவேண்டியமுறையாகும். அருகிலுள்ளதீர்த்தத்தில்ஸ்நானம்செய்வதைப்பார்க்கிலும் தூரத்திலுள்ளதீர்த்தத்தில்ஸ்நானம்செய்வது மிகச்சிறந்தது. ஜன்மசுத்தனுயிருப்பவனுக்குத் தீர்த்தஸ்நானம் நன்மையைத்தரும். தீர்த்தத்தில்ஸ்நானம்செய்வது தவத்திற்கும் பாவம்போவதற்கும் மனச்சுத்தத்திற்குமுரியது. புண்ணியதீர்த்தங்களில் இவ்வாறுசெய்யப்படும் ஸ்நானம் சிறந்ததாகும். விரதத்தைப்பற்றியஇந்தப்புண்ணியங்களனைத்தையும் உனக்குச்சொன்னேன். அழகானகண்களையுடையவளே! இதன்பலனை மறுமையில் மனிதன் அடைவான்' என்றார்.

இருநூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வர ஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; தானமுறைமுதலியன.)

உமை, 'உலகத்திலுள்ளபொருள் எல்லாருக்கும்பொதுவாக இருப்பதுதானே? அப்படி எல்லாருக்கும்பொதுவாயுள்ள திரவியத்தைத் தானம்செய்து மனிதன் புண்ணியத்தையடைவது எப்படி? இப்படிப் பொதுவாயுள்ளதிரவியம் எப்படி ஒருவனுக்குச்சொந்தமாகும்?' என்றுகேட்க, மஹேஶ்வரர் சொல்லலானார்.

'உலகத்தில் பஞ்சபூதங்களாலாகியபொருள்கள் யாவருக்கும் பொதுத்தான். ஆகிலும்,அவற்றையே மனிதன் கொடுத்துப்புண்ணியமடையும் [1]வகையைக் கேள். கொடுப்பவன், வாங்குபவன், கொடுக்கப்படும்பொருள், கொடுக்கும்வகை, இடம், காலம் இவ்வாறுகுணங்கள்சேர்ந்தது தானமென்றுசொல்லப்படுகிறது. இவ்வாறுக்கும் தனித்தனியேயுள்ளசிறப்புக்களை நான்சொல்லுகிறேன்; தெரிந்துகொள். முதலிலிருந்து மனோவாக்குக்காயங்களின்செய்கைகள் பரிசுத்தமாகவும் ஸத்தியமேபேசிக்கொண்டும்இருப்பவனும் கோபமும்லோபமும் பொறுமையுமில்லாதவனும்சிரத்தையும்நம்பிக்கையுமுள்ளவனுமான தாதா சிலாக்கியனாகிறான். பரிசுத்தனும் புலன்களையும்கோபத்தையும்அடக்கினவனும் ஏழைக்குலத்திற்பிறந்தவனும் கல்வியும்ஒழுக்

---

1 'யதைவ' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

கமுமுள்ளவனும் பெரியகுடும்பமுள்ளவனும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் தவறாதவனும் அங்கஹீனமில்லாதவனுமாயிருப்பது வாங்குகிறவனுக் குரியதர்மமென்றறி. அப்படிப்பட்டவன்தான் சிறந்தபாத்திரனாகி றான். பித்ருகாரியத்திலும் தேவகாரியத்திலும் அக்நிஹோத்திர காலத்திலும் அவனுக்குத்தானம்செய்வதில் பலனதிகம். உலகத்தில் எவன்எவன் எது எதற்குத் தகுதியுள்ளவனாயிருக்கிறானோ அவன் அவன் அதுஅதற்குப் பாத்திரனாகிறான். ஆபத்திலிருப்பவனுடைய ஆபத்தைவிடுவித்துக்காப்பாற்றுவதனால் அவனைப் [1] பாத்திரன் என் பர். பசித்தவன் அன்னத்திற்குப்பாத்திரன். தாகித்தவன் ஜலத் திற்குப்பாத்திரன். இவ்வாறு ஒவ்வொருமனிதனுக்கும் அநேகர் பாத்திரர்களாகச் சொல்லப்படுகின்றனர். அன்புள்ளவளே ! விடன், சோரன், நபும்ஸகன், கொல்பவன், ஆசாரத்தைக்கெடுப்பவன் இவர் களும் உலகத்திற்குக்கெடுதல்செய்யும்மற்றவர்களும்முற்றிலும்விடத் தக்கவர்கள். தேவியே! பிறரைப்பீடித்தும் திருடியும் தயையில்லாதவ னிடத்தில்வாங்கியும் சூதாடியும் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தும் பொருளாசையினால்அனேகருக்குத்தீங்குசெய்தும் மனிதர்கள்ஸம்பா திக்கும்தனம் மிகவும்இழிவானது. பெண்ணரசியே ! அப்படிப்பட்ட தனத்தினால்செய்யப்படும்தர்மம் வீணென்றறி. ஆதலால், புண்ணியத் தைவிரும்புகிறவன் நியாயமாகக்கிடைத்தபொருளையே தானம்செய்ய வேண்டும். எதுஎது எப்போதும் தனக்குஇனியதோ அதைஅதைத் தான் தானம்செய்யவேண்டுமென்பது துணிபு. இனி தானம்செய் யும்முறையைத் தெரிந்துகொள். அது கொடுப்பவருக்குப் பெரிய நன்மை. தகுதியுள்ளவன் தூரத்திலிருக்கையிலேயே அவனிடம் சென்று அவனைவேண்டி அவன்ஸந்தோஷமடையும்படி தானம் செய்யவேண்டும். இதுதான் தானம்செய்வதின்சிறந்தமுறை. கேட்ட பின்கொடுப்பது இரண்டாந்தரம். அன்புள்ளவளே ! பாத்திரம் என் பதைமுதலில்அறிந்துஅவனையழைத்து அவனுக்குப்பொருளைக்காண் பித்து ஸ்நானாசமனங்களைச்செய்து சிரத்தையுடன் கொடுக்கவேண் டும். யாசிப்பவர்களை அன்புடன் மரியாதைசெய்வது முக்கியம். ஸரி யானஇடத்திலும் காலத்திலும் மரியாதையோடழைத்துத் தானம் செய்யவேண்டும். மேன்மையைவிரும்புகிறவன் மற்றத்தகுதியிலலா தவர்களுக்குக்கூடத் தானம்செய்யவேண்டும். தாதாவானவன் பாத் திரர்களைமட்டும் நன்றாகப்பரிசோதித்தே மனஉண்மையுடன் தானம் செய்யவேண்டும். தன்சக்திக்குமேற்பட்டதானம் முதன்மையானது.

[1] 'பா' என்னும் பகுதிக்குக் காப்பாற்றுவது என்பது பொருள்.

தன்சக்திக்குட்பட்டது இரண்டாவது. தன்சக்திக்குமிகக்குறைவா யுள்ளமூன்ருவதுதானம் மிகஇழிவானது. முதலில் வாக்கினுல் எப்படிச்சொல்லப்பட்டதோ அப்படியே தானம்செய்யவேண்டும். புண்ணியக்ஷேத்திரங்களிலும் புண்ணியகாலங்களிலும் செய்யப்படும் தானம் க்ஷேத்திரத்தின்மகிமையாலும் காலத்தின்மகிமையாலும் மிகச்சிறந்ததாகிறதென்றறி' என்ருர்.

உமை, 'மிகப்புண்ணியமான தேசமும் காலமும் எவை ? எனக் குச் சொல்லும்' என்றுகேட்க, மஹேஶ்வரர் சொல்லலானுர் : 'தேவர் களாலும் ரிஷிகளாலும்அடையப்பட்டதும் யாவராலும் பூஜிக்கப்பட் டதுமாகிய அந்தக்குருக்ஷேத்திரத்தின்பாகங்களிலுள்ள சிறந்தமலை யும் புண்ணியதீர்த்தங்களும் சிலாக்கியமானஇடங்கள். வாங்குகிற வனுக்கு எங்கேவாங்குவது இஷ்டமோ அங்கேசெய்யும்தானத் திற்குப் பலனதிகம். சரத்காலம், வஸந்தகாலம், புண்ணியமான மாஸம், பக்ஷங்களில் சுக்லபக்ஷம், புண்ணியதிதிகளில் பூர்ணிமை, சிராத்தமும் தேவகாரியமும் செய்யத்தக்க புண்ணியதினம், சந்திர சூரிய கிரஹணம் ஆகியஇவை மிகச்சிறந்த புண்ணியகாலங்களென் றறி. சிறந்தவளே ! வாங்குகிறவன்மனத்திற்கு இனிமையான காலம் மிகச்சிறந்தது. இவ்வாறு மேற்குறித்தகாலங்களில் செய்யப்படும் தானம் பெரிதாகும். கொடுப்பவன், கொடுக்கப்படும்பொருள், வாங் குகிறவன், கொடுக்கும்வகை, இடம், காலம் இவ்வாறும் தானத் தின் சிறப்புக்களென்றும் சுத்திகளென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் சேர்ந்திருக்கும்தானம் பெரிதாகும். இந்த ஆறு குணங்களும் சேர்ந்ததானம் ஸ்வல்பமாயிருந்தாலும் அனந்தமாகிப் பாபங்களைப்போக்கிக் கொடுப்பவனை ஸ்வர்க்கத்தில்சேர்க்கும். இந்தக் குணங்களில்லாததானம் மிகப்பெரியதாயிருந்தாலும் பலன்கொடுக் குந்தருணத்தில் ஸ்வல்ப பலமாயாவது பலனில்லாமலாவது போய் விடும்' என்ருர். உமை, 'இந்தஆறுகுணங்களுடன் சேர்ந்து கொடுக் கப்படும் பெருந்தானமும் [1]பலன்படாமல்போவதாயிருக்குமானுல்அந் தப் பெரியதானத்தை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டாள். மஹேஶ்வரர், 'மஹானுபாவையே ! மனிதர்களின்எண்ணங் கெடுவதி னுல் அதுவுமுண்டு. சாஸ்திரப்பிரகாரம் தர்மத்தைச்செய்து பின் அதற்காகத் துன்பப்பட்டாலும் தான்செய்ததை வீணுகச் சபையில் புகழ்ந்துபேசினுலும் மறுஜன்மத்தில்அதன்பலன்வரவேண்டுமென்று மனத்தில்விருப்பங்கொண்டாலும் எப்போதும் பலனைவிரும்பியே

1 'சாபலதாம்' என்ற பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

தர்மங்களைச்செய்தாலும் அந்தத்தர்மமும் தானமும் பரலோகத்தில் பலனற்றவையாம். புண்ணியத்தைக் கருதுகிற தாதாக்கள் இந்தக் குற்றங்களை விடவேண்டும். இதுதான் நெடுங்காலமாகப் பெரியோர்களால் எக்காலத்திலும் அநுஷ்டிக்கப்படும் ஒழுக்கமென்றும் மற்றவர்களை அநுக்கிரகிப்பதற்குக் கிருகஸ்தர்களின்கடமையென்றும்எப்போதும் மனத்தில்உறுதிகொண்டு தெரிந்தவர் தானம்செய்யவேண்டும். இப்படி இடைவிடாமல்செய்யப்படும்புண்யம்தான் பெரிதாகும். எல்லாருக்கும் பொதுவாயுள்ள திரவியத்தை இவ்வாறு கொடுப்பதனால் பலன் அதிகம்' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; பொன், பசு, பூமி, கன்னிகை, வித்தை இவற்றின்தான முதலியன.)

உமை, 'பகவானே! மனிதர்கள் தர்மத்திற்காகக்கொடுக்கத் தக்கவை எவை? அவற்றை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவற்றை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்க, மஹேஶ்வரர் சொல்லலானார்:

'அன்புள்ளவளே! தர்மகாரியங்கள் நித்தியமாகச் செய்யத்தக்கவையும் காரணம்பற்றிச் செய்யத்தக்கவையும் உண்டு. அன்னம், இடம், தீபம், தண்ணீர், பசுக்களுக்குப்புல், விறகு, எண்ணெய், சந்தனமுதலியவாஸனைகள், மருந்து, எள், உப்புமுதலியதிரவியங்களைக் கொடுப்பது நித்தியமானதர்மகாரியமென்று சொல்லப்படுகிறது. எந்தக்காலத்திலும் கொடுக்கப்படுவதினால் அது நித்தியமென்று சொல்லப்படுகிறது; எல்லாவர்ணங்களுக்கும்பொதுவானதானத்தைச் சொல்லுகிறேன்; ஊக்கத்துடன்கேள். மனிதர்களுக்கு அன்னமே பிராணன். அன்னங்கொடுப்பவன் பிராணனைக்கொடுப்பவனாவான். ஆதலால், மனிதர்கள் முக்கியமாக அன்னதானம்செய்யக் கருதுகின்றனர். வித்வானானபிராம்மணனுக்குச் சுவையுள்ளஅன்னத்தை எவன் கொடுக்கிறானோ அவன் பரலோகத்திற்குரிய அளவற்றசிறந்தபுதையலைப் புதைத்துவைக்கிறான். வழிநடந்து களைத்து வீடுவந்த விருந்தினனை முயற்சியோடு பூஜிக்கவேண்டும். அதுவே வரமளிக்கும்யாகமாம். பாவத்தைச்செய்தாலும் பசித்தவருக்கும் முக்கியமாகப் பிராம்

மணருக்கும் அன்னமிடுகிறவன் தன்பாவத்தைப் போக்கினவனுகி ருன். எவனதுபிள்ளை அல்லதுபேரன் வேதமோதினபிராம்மணனைப் புஜிப்பிக்கிருனே அவனுடையபித்ருக்கள், நல்லமழையினல் உழவர் மகிழ்வதுபோல மகிழ்கின்றனர். சூத்திரர்களாயிருந்தாலும் சண் டாளர்களாயிருந்தாலும் அவர்களுக்குஅன்னதானம் மறுக்கப்படுவ தில்லை. ஆதலால், கோபத்தைவிட்டு முழுமுயற்சியோடு அன்ன தானம்செய்யவேண்டும். மனைவியைவருத்தியாவது அதிதிகளை எப் போதும் காப்பாற்றவேண்டும். மானிடஜன்மமே அதிதிகளுக்காக அன்றோ உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது ?

குற்றமற்றவளே ! அன்னதானத்தினல்வரும் உலகங்களையும் சொல்வேன். அன்னதானம்செய்யும் மகாத்மாக்களுக்குத் தேவலோ கத்தில் அநேக நூற்றுக்கணக்கான மேல்மாளிகைகளும் உள்ளேதடா கங்களும் வனங்களுமுள்ளவையும், ஒளியுள்ள வைடூரியக்கற்களும் பொன்வெள்ளியும் நிரம்பினவையும், பலவகை ரத்தினமயமானவை யும், பலஉருவங்களாகக்கட்டப்பட்டவையும், பொற்சலங்கைகளின் மாலைகள் கட்டியவையும், சந்திரமண்டலம்போல வெளுத்தவையும், உதயகாலசூரியனைப்போலச் சிவந்தவையும், நினைத்தபக்ஷணங்களும் போஜனங்களும் ஆஸனங்களும் சயனங்களும்நிரம்பினவையும், நிற்ப வையும், நடப்பவையுமானகிருகங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. அங்கே நினைத்தபழங்களையெல்லாம்தரும் மரங்களும் அநேகநடைவாவிகளும் கிணறுகளும் ஆயிரக்கணக்கான குளங்களும் வீடுகளிலிருக்கின்றன. பிராணதானம்செய்பவருக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் பிணிதுன்பங்களற்றவை யும் அழியாதவையும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவையுமான அனேக கிரு கங்களிருக்கின்றன. இவ்வுலகத்தில் அன்னத்தையும் ஜலத்தையும் கொடுப்பவர்கள் சூரியன், சந்திரன், பிரஜைகளுக்கெல்லாம் அதிபதி யான பிரம்மதேவர் இவர்களின்லோகங்களுக்கு எப்போதும் போகி ன்றனர். அவர்கள் அவ்வுலகங்களில் வெகுகாலம் அப்ஸரஸுக ளின்கூட்டங்களுடன் விளையாடி அதன்பிறகு மானிடலோகத்தில் எல்லாச்சிறப்புக்களும் பொருந்தினவர்களாகப் பிறக்கின்றனர். அன்னதானம்செய்யும்மனிதர்கள் தேகபலமும் தேகக்கட்டுமுள்ளவர் களாகவும் நோயற்று நீண்டகாலம் ஜீவித்திருப்பவர்களாகவும் சிறந்த புத்தியுள்ளவர்களாகவும் மேற்குலத்தோராகவும் பிறக்கின்றனர். ஆதலால், நன்மையைவிரும்புகிறவன் எந்தக்காலத்திலும் எவ்விடத் திலும் யாவருக்கும் இடைவிடாமல் அன்னதானம்செய்வது முக்கி யம். ஸ்வர்ணதானம் மிகச்சிறந்தது; ஸ்வர்க்கத்தையும் க்ஷேமத்

தையும் தருவது. ஆதலால், அதனைமுழுதும் ஸரியாக உனக்குச் சொல்வேன். பாவம்செய்தகொடியவனையும் ஸ்வர்ணதானம் தூலக்கி விடும். 'வேதமோதினபிராம்மணருக்கு நல்லமனத்தோடு பொன் னைக்கொடுப்பவர் எவரோ அவர் எல்லாத்தேவதைகளையும் திருப்தி செய்வித்தவராகிறார்' என்று வேதம்சொல்லுகிறது. அக்நிதான் எல் லாத்தேவர்களுமாயிருப்பது. ஸுவர்ணமும் அக்நியென்றுசொல்லப் படுகிறது. ஆதலால், ஸ்வர்ணத்தைக்கொடுப்பதனால் எல்லாத்தேவர் களும் திருப்தியடைந்தவராவார். அக்நியில்லாதபோது அதற்குப் பிரதி தங்கத்தை வைக்கின்றனர். ஆதலால், ஸ்வர்ணம்கொடுப்பவர் விரும்பினவற்றையெல்லாம் அடைவர். ஸ்வர்ணதானம்செய்பவர் சூரியன்அக்நிஇவர்களின் அநேகம்சிறந்தலோகங்களை அடைவரென் பது திண்ணம். ஆபரணமாகச்செய்யப்பட்டபொன் வெறும்பொன் னைக்காட்டிலும் விசேஷம். புண்ணியகாலத்தில் பொன்னால்செய் யப்பட்டஅணிகளினால் பிராம்மணனை அலங்காரம்செய்வித்துப் பூஜிப் பிக்கவேண்டும். பொன்னாற்செய்யப்பட்ட சிறந்தஆபரணமாகியமுதன் மையான தானத்தைக்கொடுப்பவன் மறுஜன்மத்தில் தேகஒளியையும் தேகவலிமையையும் புத்தியையும் கீர்த்தியையும்அடைவது நிச்சயம். ஆதலால், பூமியில் மனிதர்கள் தங்களால்இயன்றவரையில் ஸ்வர்ண தானம்செய்யவேண்டும். இதற்குமேற்பட்டது உலகத்தில் ஒன்று மில்லை. இதனால் பாவத்திலிருந்து விடுபடுவார். குற்றமற்றவளே! இதற்குமேல் கோதானத்தைச் சொல்வேன். அன்புள்ளவளே! கோதானத்திற்குமேற்பட்டதானம் உலகத்தில்இல்லை. பிரம்மதேவர் உலகங்களைப்படைக்கக் கருதினபோதே எல்லாப்பிராணிகளின் ஜீவ னத்திற்காகவும் கோக்களை முதலில் படைத்தார். அதனால் அவை தாய்களென்றுசொல்லப்படுகின்றன. உலகங்களுக்கு மூத்தவையும் உலகங்களின்ஜீவனத்திற்காகஉண்டானவையும் சந்திரனுடையஅமு தப்பெருக்குக்களானவையும் சாந்தமானவையும் பரிசுத்தமானவை யும் உயிரைக்கொடுப்பவையும் நினைத்தவற்றையளிப்பவையுமான அந் தப்பசுக்கள் என்அதீனமாயிருப்பவை. ஆதலால், புண்ணியத்தைக் கருதுகிறமனிதர்கள் அவற்றைப் பூஜிக்கவேண்டும். வெருளாததும் நல்லஅடக்கமுள்ளதும் நல்லகன்றுள்ளதும் நிரம்பப்பாலுள்ளதுமான பசுவைத் தானம்செய்பவன் அதன்தேகத்தில் எத்தனைரோமங்க ளிருக்கின்றனவோ அத்தனைவருஷங்கள் ஸ்வர்க்கஸுகங்களை அனுப விப்பான். பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்டகொம்புநுனிகளையுடைய கபி லைப்பசுவை வஸ்திரத்தோடும் கறக்கவெண்கலப்பாத்திரத்தோடும்

தானம்செய்பவன் தன்புத்திரபௌத்திரர்களையும் தன்குலத்தின்முன் ஏழு தலைமுறைகளையும் பரலோகத்தில் சுகப்படுத்துகிறான். வீட்டில்பிறந்தவையும் கிரயத்திற்குவாங்கப்பட்டவையும் பந்தயமாகக் கிடைத்தவையும் பராக்கிரமத்தினால் [1]உயிர்கொடுத்து வாங்கப்பட்டவையும் பஞ்சகாலங்களில்விடப்பட்டுக் காப்பாற்றுவதற்காகவந்துசேர்ந்தவையுமான பசுக்களையும் மற்றும் இவ்வகைமார்க்கங்களால் கிடைத்தபசுக்களையும் தாரைவார்த்துத் தானம்செய்யவேண்டும். இளைத்தவனும் வெகுபுத்திரர்களுள்ளவனும் அக்கினிஹோத்திரம் செய்பவனுமாகிய வேதமோதினபிராம்மணனுக்கு நோயில்லாதபசுவைத் தானம் செய்பவன் சிறந்தலோகங்களையடைவான். தயையற்றவனுக்கும் நன்றிகெட்டவனுக்கும் பொருளாசையுள்ளவனுக்கும் பொய்சொல்லுகிறவனுக்கும் யாகத்தையும் ஶ்ராத்தத்தையும் விட்டவனுக்கும் எவ்வகையிலும் கோதானம் செய்யலாகாது. நல்லகன்றுள்ளதும் அடங்கினதுமாகிய கறவைப்பசுவை வஸ்திரம்போர்த்துப் பிராம்மணனுக்குத் தானம்செய்பவன் சந்திரலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். நல்லகன்றுள்ளதும் அடங்கினதும் நிரம்பப்பாலுள்ளதுமான கறுத்தபசுவை வஸ்திரம்போர்த்துத் தானம்செய்பவன் வருணலோகத்தையடைவான். பொன்னிறமுள்ளதும் கண்கள்சிவந்ததும் கன்றுள்ளதுமானபசுவை வஸ்திரம்போர்த்துக் கறக்க வெண்கலப்பாத்திரத்துடன் தானம்செய்பவன் குபேரலோகத்திற்குப்போவான். காற்றிலெழும்பும் தூசிநிறமுள்ளதும் கன்றுள்ளதுமானபசுவை வஸ்திரம்போர்த்துக் கறக்க வெண்கலப்பாத்திரத்துடன் தானம்செய்பவன் வாயுலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். ஸரியானகன்றுள்ளதும் அடங்கினதும் நிரம்பப்பாலுள்ளதுமான வெள்ளைப்பசுவை வஸ்திரம் போர்த்துத் தானம்செய்வதனால் அக்கினிலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். இளம்பிராயத்திலிருப்பதும் பலமுள்ளதும் நீண்டகொம்புகளுள்ளதும் மந்தைக்குத்தலைமையுமான கறுத்தவிருஷபத்தை நூறுபசுக்களுடன்அலங்காரம்செய்து மகாத்மாக்களும் வேதமோதினவர்களுமான பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்களுக்குக்கொடுப்பவர்கள் பலஜன்மங்களில் பிறக்கும்போதும் ஐசுவரியத்துடன் பிறப்பார். கோமயத்தையும் கோமூத்திரத்தையும் ஒருகாலும் அருவருக்கலாகாது. கோக்களின் மாமிசத்தை உண்ணலாகாது. கோக்களிடத்தில் எப்போதும் பக்தியோடிருக்கவேண்டும். ஆகாரம்செய்வதற்குமுன்னமே பரிசுத்தனாயிருந்து பிறர்பசுவுக்கு ஒருபிடி புல் கொடுக்கவேண்டும். இப்

---

1 யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டவையும்.

படி ஒருவருஷம்செய்வது விரும்பினவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும் விரதம். ஒவ்வொருநாளும் காலைமாலை இரண்டுவேளைகளிலும் பசுக்களுக்கு மங்களத்தைச் சொல்லவேண்டும். அவற்றிற்குத்தீங்கை எண்ணலாகாதென்று தர்மம்தெரிந்தவர்கள் நினைக்கின்றனர். பசுக்களே சிறந்தசுத்தம். உலகங்கள் பசுக்களிடம் இருக்கின்றன. பசுக்கள் உலகத்திற்குத் தாய்கள். அவற்றை எவ்வகையாலும் அவமதிக்காமலிருக்கவேண்டும். அதனாலேதான் கோதானம் சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. கோக்களிடத்தில்பக்தியும் அவற்றைப்பூஜிப்பதும் மனிதனுக்குத் தீர்க்காயுளைக்கொடுக்கும். இனிப் பெரும்பலனைத் தருவதாகிய பூமிதானத்தைப்பற்றிச் சொல்லுவேன். பூமிதானத்திற்குச்சமமான தானம் உலகத்தில் இல்லையென்பது நிச்சயம். வீடுகளோடேயாவது நிலங்களோடேயாவது சேர்ந்தபாகமாகிய பூமியைக் கொடுக்கவேண்டும். எளிதில் பலனைக்கொடுக்கக்கூடியதும் விவாதமில்லாததுமானநிலத்தைக்குடியிருக்கஇடத்தையும்அமைத்துவாங்குகிறவனுக்கு வஸ்திரத்தினாலும் புஷ்பத்தினாலும் சந்தனத்தினாலும் அலங்காரம்செய்து அவனுக்கும் அவன்வேலைக்காரருக்கும் அவன் சுற்றத்தாருக்கும் நல்லபோஜனமளித்து, 'வாங்கிக்கொள்' என்று மூன்றுமுறைசொல்லிப் புண்ணியகாலத்தில் தாரைவார்த்துத் தக்ஷிணையோடு கொடுக்கவேண்டும். வெறுப்பில்லாமல் சிரத்தையோடு இவ்வாறு பூமிதானம்செய்தால் அந்தப்பூமிஉள்ளவரையிலும் அந்தத் தானத்தின்பயன்இருக்குமென்று நினைக்கின்றனர் பூமிதானம்செய்தவன் ஸ்வர்க்கத்திலேறி நீண்டவருஷகாலம் மகிழ்ந்திருப்பான். அசைவும்அழிவுமில்லாதபூமி விரும்பினவற்றையெல்லாம் கறக்கக்கருதுகிறது. ஜீவனத்திற்காகக் கஷ்டப்படும்மனிதன் ஏதாவது பாவம்செய்தால் பசுவின்காதளவாகிலும் பூமியைத்தானம்செய்தால் அந்தப் பாவத்தினின்று விடுபடுவான். மஹானுபாவையே! பொன், வெள்ளி, வஸ்திரம், ரத்தினங்கள், முத்துக்கள், தனங்கள் இவையனைத்தும் பூமிதானத்திலடங்கினவை. தம் எஜமானனது நன்மையில் ஊக்கத்துடன் யுத்தத்திலடிபட்டுத் தேகம்விட்டுப் பிரம்மலோகத்திற்குப் போகத்தக்கவர்களும் பூமிதானம்செய்தவனுக்கு மேலாகார். எல்லாவித்துக்களும்பலிப்பதும் கிணறுகளும் வீடுகளுமுள்ளதும் கலப்பையினாலுழப்பட்டதுமான பூமியைத் தானம்செய்யவேண்டும். அது வேண்டினவற்றையெல்லாம்கொடுப்பதாகும். பயிர்கள்உண்டானபூமியைப் பிராம்மணர்களுக்கு எவன்கொடுப்பனோ அவன் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்பட்டவனாகி இந்திரலோகத்திற்குப் போ

வான். தாய் தன்பாலினுல் புத்திரனை எப்படிவளர்ப்பளோ அப்படியே பூமி எல்லாப்பலன்களினுலும் கொடுப்பவனை அபிவிருத்தி செய்யும். நல்லொழுக்கமும் பரிசுத்தமான ஆசாரமுமுள்ளவனும் அக்நிஹோத்திரம்செய்பவனுமான பிராம்மணனுக்குத் தம்பூமியைத் தானம்செய்பவர் யமலோகத்திற்குப் போகார். சந்திரன் ஒவ்வொரு நாளும் விருத்தியாவது எப்படி காணப்படுகிறதோ அப்படியே பூமி தானத்தின் புண்ணியம் ஒவ்வொருபயிரிலும் அபிவிருத்தியாகும். பூமியில்விதைக்கப்பட்டவிதைகள் எப்படி முளைக்கின்றனவோ அப்படியே பூமிதானத்தின் சிறப்பினுல் நினைத்த பயன்கள் உண்டாகின்றன. பித்ருலோகத்திலிருக்கும்பித்ருக்களும் தேவலோகத்திலிருக்கும்தேவர்களும் பூமிதானம்செய்பவனை எல்லாப் போகங்களாலும் திருப்திசெய்விக்கின்றனர். மனிதன் பூமிதானம் செய்வதனுல் தீர்க்காயுளையும் அழகானதேகத்தையும் குறைவில்லாத சிறந்த ஐசுவரியத்தையும் மறுஜன்மத்தில்அடைவான். பூமிதானத்தின் இந்தப்பலன்கள் எல்லாவற்றையும் நான் சொன்னேன். அழிவில்லாத இந்தத் தர்மத்தை மனிதர்கள் சிரத்தையோடு நித்தியம் கேட்கவேண்டும். இதற்குமேல் கன்னிகாதானத்தைப்பற்றிச்சொல்வேன். மஹாதேவியே! பரிசுத்தமானவிரதமும் ஒழுக்கமுமுள்ளவளும் குலமும் அழகும்பொருந்தினவளுமாகிய தன்கன்னிகையை அல்லது பிறர்கன்னிகையை அவளிடத்தில் மிக்கவிருப்பமுள்ள தக்கவரனுக்குக்கொடுக்கும் விஷயத்தை முதலில் தானேநிச்சயித்துப் பிறகு பந்துக்களோடு நிச்சயம் செய்து அவனுக்குச் சாஸ்திரப்படி கொடுக்கவேண்டும்; வீடுகட்டிவைத்து எல்லாஅணிகளும் பூட்டப்பட்ட அந்தக் கன்னிகையை வேலைக்காரிகள் . வேலைக்காரர்கள் சிறப்புக்கள் வீட்டுப்பண்டங்கள் பசுக்கள் தானியங்கள் எல்லாவற்றுடனும் அவளுக்குத்தக்கவனும் அவளை விரும்புகிறவனுமான அந்தவரனுக்கு அக்நியின் முன்னிலையில் கொடுத்து விதிப்படி விவாகம் செய்விக்கவேண்டும். அவர்களுக்குரிய ஜீவனத்தையுண்டுபண்ணி அவர்களிருவரையும் நல்ல வீட்டில் வைக்கவேண்டும். இப்படிக் கன்னிகாதானம் செய்தால் அந்தத்தானத்தின் மகிமையினுல் இறந்தபின் ஸ்வர்க்கலோகத்தில்கொண்டாடப்பட்டு ஸுகமாயிருப்பான். திரும்பி ஜனித்தபிறகும் செல்வத்தையும் சந்ததிவிருத்தியையுமடைவான். தேவியே! அதுபோலவே யோக்கியனுக்கு வித்யாதானம்செய்யும் மனிதன் மறுஜன்மத்தில் புத்திவிருத்தியையும் தைரியத்தையும் ஞாபகசக்தியையும் அடைவான். தகுதியுள்ளசிஷ்யனுக்கு வித்யாதானம்செய்பவன் அந்தத்

தானத்தின்பலனை அளவில்லாமலனுபவிப்பான். அழகான முகமுள்ளவளே ! பொருளுதவிசெய்து தரித்திரர்களுக்கு வித்தையைக்கொடுப்பிப்பதும் தான்கொடுத்ததற்குச் சமமாகுமென்றறி. கௌரவமுள்ளவளே! தேவியே! இந்த மகாதானங்களை உன்விருப்பத்திற்காக உனக்குச் சொன்னேன். இன்னம் என்னகேட்க விரும்புகிறாய் ?' என்றார்.

இருநூற்றுமுப்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி ; திலதானமுதலிய பலதானங்களின்சிறப்பு.)

உமை, 'பகவானே ! தேவருக்குந்தேவரே ! ஈஶ்வரரே ! எள்முதலியவற்றைத் தானம்செய்வதெப்படி ? அந்த அந்தத்தானங்களுக்கும் கர்மங்களுக்கும் பலன்களைச் சொல்லும்' என்றுகேட்க, மஹேஶ்வரர் சொல்லலானார். 'தேவியே ! எள்தானம் செய்வதன்முறையை நான் சொல்லுகிறேன் ; ஊக்கத்துடன்கேள். செல்வமுள்ளவரும் இல்லாதவரும் முக்கியமாகத் திலதானம்செய்யவேண்டும். திலம் பரிசுத்தமானது ; பாவத்தைப்போக்குவது ; மிக்கபுண்ணியத்தைத் தருவதென்று சொல்லப்படுகிறது. சுத்தமானஎள்ளை நியாயமார்க்கத்தினால் இயன்றவரை சம்பாதித்து ரத்தினங்களுடன் மலைபோலக் குவிக்கவேண்டும். பெரியகுவியலாயினும் சிறிய குவியலாயினும் பொன், வெள்ளி, ரத்தினம், முத்து, பவழம் ஆகிய பலதிரவியங்களோடும் கொடிச்சீலைகளோடும் சீர்திருத்தப்பட்ட பூமியில்வைத்து அலங்காரம்செய்து இயன்றவரையில் ஆபரணம் வஸ்திரம் சயனம் ஆஸனங்களுடன்கூட முக்கியமாகக் கார்த்திகைமாதம் பூர்ணிமையில் தகுதியுள்ள அநேகம் பிராம்மணர்களைக் கிரமப்படி பூஜிப்பித்துத் தானும் உபவாஸமும் பிரம்மசாரிவிரதமும்செய்து அந்த எள்ளுக்குவியலைப் பிரதக்ஷிணம்செய்து தக்ஷிணையுடன் தானம்செய்யவேண்டும். அபிவிருத்தியைவிரும்புகிறவன் அதை ஒருவருக்காவது பலருக்காவது கொடுக்கலாம். தேவியே ! அந்தத்தானத்திற்கு அக்நிஷ்டோமயாகத்திற்குச் சமமான பலனுண்டு. கோதானம்செய்ய விரும்புகிறமனிதனும் பூமியில் எள்ளைமட்டும் பசுவின் உருவமாகச் செய்து தகுதியுள்ளவனுக்கு வஸ்திரத்தோடும் ரத்தினங்களோடும் கொடுக்கவேண்டும். அதனால, கோதானத்தின் பலனுண்டு. எள்நிரம்

பிணமடக்குக்களைப் பொன்னோடும் சண்பகப்பூவோடும் பிராம்மண னுக்குத் தானம்செய்யும்மனிதன் புண்ணியபலனையடைவான். ஹிதத் தைக்கருதுகிறமனிதன் இவ்வாறு திலதானம்செய்யவேண்டும். தேவி யே! இன்னமும் பலவகைத்தானங்களின்பலன்களை ஊக்கத்துடன் கேள். மனிதன் அன்னதானம்செய்வதனால் தேகவன்மையையும் ஆயுளையும் ஆரோக்கியத்தையும் அடைவான். தண்ணீர்கொடுக்கும் மனிதன் எல்லாரும் விரும்பத்தக்கநிலைமையையும் ஸாரங்களையறியும் திறமையையும் அடைவான். வஸ்திரதானம்செய்வதனால் தேகத்தில் அழகையும் ஆபரணங்களையும் அடைவான். தீபதானம்செய்யும் மனிதன் புத்தியில்தெளிவையும் தேகத்தில் நல்லொளியையும் அடை வான். குடைதானம்செய்பவன் அரசனால்வரும் தீங்கினின்றும் நீங்கு தலைப் பலனாகஅடைவான். வேலைக்காரிகளையும் வேலைக்காரர்களையும் கொடுப்பதனால் மனிதன் செய்யும்கருமங்களில் பலன்களைப்பெற்று மறுஜன்மத்தில் குணமுள்ள அனேகவேலைக்காரிகளையும் வேலைக்காரர் களையும் அடைவான். தகுதியுள்ளவனுக்கு ரதங்களையும் குதிரைகளை யும் தானம்செய்யும்மனிதன் கால்நோயும்சோர்வுமில்லாமல் காற்றுப் போன்றவேகத்தையும் விசித்திரமும்அழகுமுள்ளரதங்களையும் குதி ரைகளையுமடைவான். வீட்டைவிரும்பும்தகுதியுள்ளவனுக்கு மழைக் காலத்திலும் இரவிலும் வீட்டில்இடங்கொடுப்பவன் சிறந்ததுணை களையடைவான். அணைகட்டுதல், கிணறுகுளம்வெட்டுதல் இவற்றைச் செய்யும்மனிதன் தீர்க்காயுளையும் அழகையும் மறுமையில் சிறந்தகதி யையும் பெறுவான். மரங்கள்வைத்து நிழல் பூ கனிகளைக்கொடுக்கும் மனிதன் அந்தப்புண்ணியத்தினால் மறுஜன்மத்தில் யாவராலும் எதிர் கொண்டு அழைக்கப்படுவான். நதிகளில் ஜலம்எடுப்பவர்களுக்குப் படிகட்டுகிறவன் அந்தப்புண்ணியத்தினால் பின்ஜன்மத்தில் வியஸனங் களிலிருந்து விடுபடுவான். வழிகளையுண்டாக்கும்மனிதன் எப்போ தும் ஸந்ததியுள்ளவனாயிருப்பான். தீர்த்தத்தை உண்டாக்குகிறவன் எப்போதும் உடம்பில் நோய்முதலியகுற்றங்களில்லாமலிருப்பான். கிருபையோடு எக்காலமும் ஔஷதம்கொடுப்பதனால் முழுதும் நோயற்றவனும் தீர்க்காயுளுள்ளவனும் ஆவான். நாதனில்லாதவரை யும் அசக்தரையும் குருடரையும் முடவரையும்போஷிப்பவன் அந்தப் புண்ணியத்தினால் பின்ஜன்மத்தில் கஷ்டப்படாமலிருப்பான். சிறந்த வேதபாடசாலைகளையும் யதிகளுக்கு மடங்களையும் கட்டுகிறமனிதன் பின்ஜன்மத்தில் எக்காலமும் பலவிதஉயர்ந்தமாளிகைகளில் வஸிப் பதையும் யக்ஷனைப்போல அழகையும் சிறந்தபலவகைப் பக்ஷணங்

களையும் போஜனங்களையுமடைந்திருப்பான். அழகானமாட்டுக்கொட்டிலைக் கட்டுவிக்கும்மனிதன் பின்ஜன்மத்தில் உயர்ந்தஜாதியையும் நோயில்லாவாழ்வையும் அடைவான். இப்படித் தானம்செய்பவன் இன்னும் பலவகைப் பொருள்களையும் அதன்பலனுக அடைவான்' என்றார்.

உமை, '[1]தேவருக்கும் ஈஶ்வரரே! புண்ணியமும் தானமும் எப்படி எவ்வளவுசெய்வதனுல் பயன்பெறலாம்? அதை எனக்குச் சொல்லும். எனக்கு அதில்விருப்பமிருக்கிறது' என்றுகேட்டாள். மகேஶ்வரர், 'தானத்திற்கும் கர்மத்திற்கும் பின்ஜன்மத்திலுள்ளபலனைக் கேள். தானத்திற்கு முன்சொன்ன [2]ஆறுகுணங்களிருக்கவேண்டும். மனிதர்கள் தகுந்தவனுக்குத் தம்செல்வத்திற்குத்தக்கபடி சாஸ்திரப்பிரகாரம் தானம்செய்யவேண்டும். புத்தி ஆயுள் ஆரோக்கியம் தேகபலம் செல்வம் கல்வி அழகு இவ்வேழுகுணங்களோடுகூடிய மானிட ஜன்மம்வருவது நிச்சயம். பலனைவிரும்பி, 'இதற்காகக் கொடுத்தேன்; இதற்காகக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றுசெய்யும்தானம் அந்தப்பலன்களைமட்டுமே கொடுக்கும். அதற்குமேல் ஒருபலனும் கிடைக்காது. தேவியே! உத்தமனுக்குக்கொடுக்கும்தானம் அழியாது. [3]நடுத்தரமானவனுக்குக்கொடுப்பது நடுத்தரமான பலனைக் கொடுக்கும். அதமனுக்குக்கொடுப்பது பலனற்றதாகும்' என்று சொன்னார்.

இருநூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; வைதிகம்லௌகிகமென்னும் இருவகையாகங்கள்முதலியன.)

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! லௌகிகம் வைதிகம்என இரண்டுயாகங்கள் சிறந்தவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்க, மஹேஶ்வரர் சொல்லலானார்.

'தேவதைகளுக்குச்செய்யும் பூஜைகள்எல்லாம் யாகங்களிலேயே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. யாகங்கள் வேதங்களில் சொல்

---

1 'வததேவேச' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

2 கொடுப்பவன், கொடுக்கப்படும்பொருள், வாங்குகிறவன், கொடுக்கும்வகை, இடம், காலம்.

3 'மத்யம்' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

லப்பட்டிருக்கின்றன. வேதங்கள் பிராம்மணர்களிடம் இருக்கின்றன. தேவியே! ஆகாயத்திலும்பூமியிலுமுள்ள சிறந்தபொருள்களனைத்தும் உலகங்களின்நன்மையைக்கருதி யாகத்திற்காகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றறி. இதைஅறிந்து தன்மனைவியுடன் இடைவிடாமல் யாகம்செய்யும்பிராம்மணன் ஞானமும் கர்மமும் சேர்ந்திருப்பதனால் மறுமையில் நல்லலோகங்களையடைவான். தேவியே! அந்தவேதமானது பிராம்மணர்களிடத்திலேயே ஒப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், சாஸ்திரங்களில்விதிக்கப்பட்ட முறையினால் பிராம்மணர்கள்செய்யும்யாகங்களனைத்தும் தேவர்களைத் திருப்தி செய்விக்கும். பெரும்பாலும் பிராம்மணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் யாகத்திற்கேஉரியவர்என்று நினைக்கப்படுகின்றனர். யஜமானர்களும் ரித்விக்குக்களும்மிகப்பரிசுத்தர்களாகவிருந்து பரிசுத்தமானதிரவியங்களாலும் கருவிகளாலும் வேதங்களில்விதிக்கப்பட்ட அக்நிஷ்டோம முதலானயாகங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பது நிச்சயம். அப்படி யாகங்களைச்செய்தால் தேவர்களுக்குத் திருப்தியுண்டாகும். எல்லாத்தேவர்களும் திருப்தியடைவதனால் யாகம்செய்தவன் யாகபலனை அடைவான். யாகங்களினால் திருப்திசெய்விக்கப்பட்டதேவர்கள் உலகங்களை அபிவிருத்திசெய்கின்றனர். தேவியே! இரண்டுலோகங்களின்சிறப்புக்களும் யாகத்தினால் காணப்படுகின்றன. ஆதலால், யாகம்செய்பவன் ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்று தேவர்களுடன் மகிழ்ந்திருப்பான். தேவியே! யாகத்திற்குச்சமமான தானமில்லை. யாகத்திற்குச்சமமானபூஜையில்லை. எல்லாத்தர்மங்களின் சுருக்கமும் யாகத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் வைதிகயாகம் என்னும்பூஜை. மற்றொன்றாகிய லௌகிகயாகத்தையும் கேள். தேவபூஜையைஉத்தேசித்து உலகத்தின்உற்சவங்கள் செய்யப்படுகின்றன. தேவியே! தேவாலயத்தைஅலங்கரித்துப் பரிசுத்தனாயிருந்து யாகங்களையும் நிவேதனங்களையும் முறைப்படிசெய்து உற்சவம்செய்வதனால் தேவர்களைத் திருப்திசெய்விப்பவன் புண்ணியத்தையடைவான். தேவியே! பூமியில் எந்தமனிதர்கள், சந்தனம் பலவகைப்புஷ்பங்கள் பாயஸம் தூபதீபம் பக்தியுள்ளமனிதர்களால்செய்யப்படும் அனேக ஸ்தோத்திரங்கள் நிருத்தகீதவாத்தியங்கள்முதலிய கண்ணுக்கினிய செய்கைகளையும் தேவதாராதனத்திற்காகச் செய்கின்றனரோ அவர்கள் பக்தியுடன் செய்யும்பூஜையினால் தேவலோகத்திலுள்ளதேவர்கள் ஸந்தோஷமடைகின்றனர். பரிசுத்தர்களும் ஸாதுக்களிடத்தில் அன்புள்ளவர்களும் பிரம்மசரியத்தைவிடாதவர்களுமாக மனிதர்க்கு

உதவிசெய்வதனாலும் யாகபலன் கிடைக்கும். தேவியே! பக்தியுள்ளவர்கள் ஜிதேந்திரியர்களாய்த் தேகத்தைச் சுத்தமாகவைத்துக்கொண்டு பரிசுத்தமானக்ஷேத்திரத்தில் சந்தனபுஷ்பங்களைச் சாத்துவதனாலும் ஸ்தோத்திரம்செய்வதனாலுமே பூஜிக்கப்பட்டதேவர்கள் ஸந்தோஷமடைகின்றனர். தேவியே! தேவர்களைச் சந்தோஷிக்கச்செய்துதான் புண்ணியத்தையடையவேண்டும்' என்றார்.

உமை, 'ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கும்தேவர்கள், பூமியில் மனிதர்கள் சாஸ்திரப்படி செய்யும்செய்கையை எப்படி அறிவார்? அதனை எனக்குச்சொல்லும்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'அன்புள்ளவளே! தேவர்கள் எப்படிஅறிகிறாரென்பதை உனக்குச்சொல்வேன். பிராணிகளின்சரீரங்களுள் ஆத்மாவிருக்கிறது. அழகானகண்களையுடையவளே! அந்தஆத்மாவே சிறந்ததேவதையென்றறி. மனம் அசைவற்றிருப்பதனால் ஆத்மா நன்மைதீமைகளனைத்தையும் அறிகிறது. ஆத்மாதான்தேவர்கள். ஆதலால், மனப்பற்றுடன்செய்யப்படுகிறதைத் தேவர்கள் அறியலாம். ஸாதுக்களானமனிதர்களுக்குமனம் சலியாமலிருப்பதனால் நன்மையுண்டாகிறது. அதனாலேதான் பிராம்மணர்கள் தேவர்களைப்பூஜிப்பது. சிறந்தவளே! சுத்தமானதேகத்தோடும் விரதத்தோடும் மனஊக்கத்தோடும் உறுதியானபக்தியோடும் சலிக்காமல் யாகங்கள்முதலானதர்மகார்யங்களையும் குருபூஜையையும் செய்யவேண்டுமென்பது நிச்சயம். நன்மையைக்கருதுகிறவன் இப்படிச்செய்வதனால் இம்மையிலும்மறுமையிலும் ஸந்தோஷமடைவான். அன்புள்ளவளே! மனவேறுபாட்டுடன் செய்யப்படும் கருமம் பயன்படாது. தேவியே! கெட்டகாரியம்மட்டும் மனமில்லாமல்செய்தாலும் பலிப்பது திண்ணம்' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றுமுப்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; ச்ராத்தவிதியைப்பற்றியது.)

உமை, 'தேவரே! பித்ருயாகம்செய்வதுஎப்படி? அதைஎனக்குச் சொல்லக்கடவீர். பித்ருக்கள் எல்லாஸம்பத்தையும் கொடுப்பவரும் யாவரும் பூஜிக்கத்தக்கவருமா யிருப்பவரன்றோ?' என்று கேட்க, மஹேசுவரர் சொல்லலானார்.

'பித்ருயாகத்தையும் அதற்குரியதேசகாலங்களையும் அதைச் செய்யும்வகையையும் அந்தச்செய்கையின்பலாபலன்களையும் உள்ள படிசொல்வேன்; ஊக்கத்துடன்கேள். உலகங்களில் பித்ருக்கள் யாவரும் பூஜிப்பதற்குரியவர். அவர் தேவருக்குந்தேவர்; பரிசுத்த ராகப் பிரகாசிப்பவர்; புண்ணியவான்கள். அவர் தென்றிசையைச் சார்ந்திருக்கின்றனர். அழகானகண்களையுடையவளே! பூமியிலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளும் மழையைஎதிர்பார்த்திருப்பதுஎப்படியோஅப் படியே பித்ருக்கள் உலகத்தில் நடக்கும் சிராத்தத்தை எதிர்பார்த் திருக்கின்றனர். குருக்ஷேத்திரமும் கயையும் கங்கையும் ஸரஸ்வதி யும் பிரபாஸமும் புஷ்கரமும் சிராத்தத்திற்குரிய இடங்கள். அவற் றில்செய்யும்சிராத்தம் பெரும்பயனுள்ளது. புண்ணியக்ஷேத்திரங் களும் புண்ணியநதிகளும் ஜனங்களில்லாத வனங்களும் ஆற்றுமணல் களும் சிராத்தத்திற்குச் சிறந்தஇடங்கள். மாசிபுரட்டாசிமாதங்கள் சிராத்தம்செய்யச்சிறந்தகாலம். இரண்டுபக்ஷங்களுள்சுக்லபக்ஷத்தை விடக் கிருஷ்ணபக்ஷம் சிறந்தது. அமாவாஸை, திரயோதசி, நவமி, பிரதமைஇந்தத்திதிகளில்சிராத்தம்செய்வதனால் பித்ருக்கள் திருப்தி யடைகின்றனர். தெரிந்தவன் முற்பகலிலும் வளர்பிறையிலும் இர விலும் ஜன்மநக்ஷத்திரங்களிலும் இரட்டித்ததிதிகளிலும் சிராத்தம் செய்யலாகாது. சிராத்தத்திற்கு இந்தச்சிறந்தகாலத்தை உனக்குச் சொன்னேன். எந்தக்காலத்தில் யோக்கியனானபிராம்மணன் நேர் படுவனோ அதுவும் காலமென்று நினைக்கப்படுகிறது. பந்திக்குத் தகாதபிராம்மணர்களை விடவேண்டும். பந்தியைப்பரிசுத்தப்படுத்தும் பிராம்மணர்களைத் தேடவேண்டும். சிராத்தங்களில் பாபிஷ்டர்களைப் புசிப்பித்தவன் நரகம்போவான். சிறந்தவளே! ஒழுக்கம், கல்வி, குலம், குணமுதலியவையுள்ளவரும் மனைவியோடிருப்பவரும் வேதாத்யய னம்செய்திருப்பவருமான ஒற்றைப்படையானகணக்குள்ள பிராம்ம ணர்கள் சிராத்தத்திற்குரியவரென்றறி. தெரிந்தவன் அந்தப்பிராம் மணர்களை முதல்நாளேயாவது அன்றுகாலையிலாவது வரிக்கவேண் டும். அதன்பிறகு, சாஸ்திரப்படி சிராத்தஞ்செய்ய ஆரம்பிக்கவேண் டும். தௌகித்ரனும் குதபகாலமென்னும்நடுப்பகலும் எள்ளும் சிரா த்தத்தைப்புனிதம்செய்யும். சுத்தம் கோபமின்மை அவஸரப்படா மைஇம்மூன்றும் சிராத்தத்திற்கு வேண்டியவையென்று சொல்லு கின்றனர். குதபகாலம், [1]கட்கபாத்திரம், குசம், தர்ப்பம், எள், தேன், காலசாகம், [2] கஜச்சாயைஇவை சிராத்த காரியங்களுக்குப்

---

[1] மரப்பாத்திரம். [2] 663-ம்பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

பரிசுத்தமானவை. சிராத்தபூமியில் எல்லாப்புறங்களிலும் பலநிற முள்ளதிலங்களை இறைக்கவேண்டும். சிறந்தவளே! பித்ருயாகத் தின்குற்றங்கள் திலத்தினால் விலகும். கறுப்புசிவப்புவஸ்திரங்களுடு த்தவனையும் நிறம்குன்றினவனையும் புண்காயாதவனையும் அங்கங் குறைந்தவனையும் அசுத்தனையும் சிராத்தத்தில் விலக்கவேண்டும். கோழிகளையும் பன்றிகளையும் ஆடையில்லாதவனையும் நபும்ஸகனை யும் தூரஸ்திரீயையும் இரும்பு, தகரம், ஈயபாத்திரங்களையும் சிராத் தம்செய்யும்போதுவிட்டுவிடவேண்டும். மாம்ஸங்களினாலும் பச்சைப் பயறு, உளுந்து, யவைஆகியதானியங்களினாலும் பித்ருக்கள் திருப்தி யடைகின்றனர். முயல்புள்ளிமான்மாம்ஸங்களினால் ஆறுமாஸம் திரு ப்திசொல்லப்படுகிறது. பசுவின்நெய்யினாலும் பாயஸத்தினாலும் ஒரு வருஷம் திருப்திசொல்லப்படுகிறது. காளைமாட்டின்மாம்ஸத்தினால் பன்னிரண்டுவருஷம் திருப்தியுண்டாகிறது. சிராத்தத்தில் கொடுக் கப்படும் காண்டாமிருகத்தின்மாம்ஸம் அனந்தமானபலனைக் கொடுக் கும். எள்ளோடுசேர்ந்தபாயஸமும் தேனும் காண்டாமிருகத்தின் மாம்ஸத்திற்குச் சமமானவை. பெருமுள்ளுள்ளமச்சங்களும் முழுச் சிவப்பான ஆடும் காலசாகமும் சிராத்தத்தைஅனந்தமாக்குவனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பக்ஷணத்தோடும் மாம்ஸத்தோடும் நெய்பால் வெண்ணெய்சேர்ந்த ஆகாரத்தை ஸித்தப்படுத்தவேண்டும். அவ்வித மானஆகாரத்தை ஸித்தப்படுத்தினபின் பிராம்மணர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். வபனம்செய்துகொண்டு ஸ்நானஞ்செய்த பிராம்மணர் களை வரிசையாக ஆஸனங்களில்உட்காரவைத்து நல்ல சந்தனங்களா லும் புஷ்பங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் மாலைகளாலும் அவர் களை அலங்காரம்செய்யவேண்டும். அலங்காரம்செய்தபிறகு உட் கார்ந்திருக்கும் அவர்களிடத்தில் பிண்டதானம்செய்வதைத் தெரி விக்கவேண்டும். அதன்பிறகு, ஒருபிடிதர்ப்பங்களைத் தெற்குநுனி யாகப்பரப்பி அவற்றின்சமீபத்தில் அக்கினியைமூட்டி, 'ஸ்வதா' என்று சொல்லி, ஹோமம்செய்யவேண்டும். அக்னீஷோமர்களின் ஸமீபத் தில் பித்ருக்களுக்கு ஹோமம்செய்யவேண்டும். அதன்பிறகு, தெற்கு முகமாயிருந்து பித்ருக்களின்நாமதேயத்தைச்சொல்லி மூன்றுபிண் டங்களை ப்ராசீனவீதத்தோடு கட்டைவிரலினால் தர்ப்பங்களில்வைக்க வேண்டும். இம்முறையாகப்பிண்டதானம்செய்வது பித்ருக்களுக்கு அக்ஷயதிருப்தியைச்செய்யும். அதன்பிறகு, நியமத்தோடும் சுத்தத் தோடும் பிராம்மணர்களைத் தன்சக்திக்குத்தக்கபடியும் அவர்கள் திரு ப்தியடையும்படியும் தக்ஷிணைகளாலும் போஜன பதார்த்தங்களாலும்

திருப்திசெய்விக்கவேண்டும். அந்தச்சிராத்தம்செய்யப்படுமிடத்தில் வெளிப்படையாகவும் ரகஸ்யமாகவும் யாரோடும் பேசலாகாது. வாக்கையும் தேகத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு சிராத்தம்செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும். சிராத்தமுடிந்தபின் அந்தப்பிண்டங்களைப் பிராம்மணனாவது அக்னியாவது ஆடாவது பசுவாவது சாப்பிடவேண்டும்; ஜலத்திலாவது போடவேண்டும். புத்திரனைவிரும்புகிறவன் நடுப்பிண்டத்தை மனைவியைப்புசிக்கச்செய்யவேண்டும். 'பித்ருக்களே! தாமரைமாலையையணிந்தகுமாரனைக் கர்ப்பத்தில் வையுங்கள்' என்று ஜபித்து, திருப்தியடைந்தபிராம்மணர்களை எழுந்திருக்கச்செய்து, மிச்சமுள்ள அன்னத்தை அவர்களுக்குத்தெரிவித்து, அவர்களனுமதியின்மேல், பந்துக்களோடும் வேலைக்காரர்களோடும் புசிக்கவேண்டும். நெடுங்காலமாயுள்ள இந்தப் பித்ருயாகத்தை உனக்குச் சுருக்கமாகச்சொன்னேன். இப்படிச்செய்வதனால் பித்ருக்களும் திருப்தியடைவர்; கர்த்தாவும் பலனையடைவான். தினந்தோறுமாகிலும் மாஸந்தோறுமாகிலும் வருஷத்திற்குநாலுமுறையாகிலும் இரண்டுமுறையாகிலும் தன்சக்திக்குத்தக்கபடி சிராத்தம்செய்யவேண்டும். இந்தப்பித்ருயாகத்தினால் மனிதன் தீர்க்காயுளும் ஆரோக்கியமுமுள்ளவனும் பிள்ளைகளும் வேலைக்காரர்களும் தனதானியங்களும் நிரம்பினவனுமாவான். சிராத்தம்செய்பவன் அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்கள்பாடுவதும் ஆசையும்குற்றமுமில்லாததும் பலவிதஸுகங்களுள்ளதுமாகிய ஸ்வர்க்கத்தை மறுமையிலடைவான். செல்வத்தைவிரும்பிச் சிராத்தங்களைச்செவ்வையாகச்செய்யும்பண்டிதர்களுக்கு எப்போதும் ஸந்ததியையும் செல்வத்தையும் பித்ருக்கள் அளிப்பார்கள். 'சிராத்தம் பொருளையும் புகழையும் ஆயுளையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் கொடுக்கும்; பகைவர்களைக் கெடுக்கும்; குலத்தைப் பெருக்கும்' என்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர்' என்றார்.

உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! பூமியிலிறந்தமனிதர்கள் உடனே தந்தம்கருமங்களுக்குத்தக்கபடி பல ஜாதிகளில் பிறக்கின்றனரே; அந்தப்பித்ருக்கள் தேவர்கள்போல அந்தலோகத்தில் க்ஷேமமாயிருப்பதெப்படி? பித்ருக்களுக்கு இடமெது? பிண்டங்களை அவர்கள் எப்படிச்சாப்பிடுகிறார்கள்? அன்னம் போடுவதனால் இறந்தவருக்குத் திருப்தியுண்டாவதெப்படி? இது எனக்கு ஸந்தேகமாயிருக்கிறது. பகவானே! சொல்லக்கடவீர்' என்று கேட்டாள். உமாதேவி இந்தவிரோதத்தை வினவும்போது அந்தச்சபையனைத்தும் அந்தமுக்கியமான இதத்தைக்கேட்க மிக்க ஆவலோடிருந்தது. அப்போது மஹேசுவரர் சொல்லலானார்:

'தேவியே! நீ ஸந்தேகித்தது ஸரி. சிறந்தவளே! உண்மையைக் கேள். இது ரகஸ்யங்களிலெல்லாம் மிக்கரகஸ்யம்; ஹிதங்களிலெல்லாம் சிறந்தஹிதம். அன்புள்ளதேவியே! ஆகாயத்தில் தேவக்கூட்டத்தார்கள் எப்படியிருக்கின்றனரோ அப்படியே பித்ருக்கூட்டத்தார்களுமிருக்கின்றனர். சிறந்தவளே! பித்ருக்கூட்டத்தாரனைவர்களும் தென்திசையிலிருக்கின்றனர். இறந்துபோனவரைப்பற்றி மனிதர்கள் இவ்வுலகத்தில்செய்யும்பூஜையினால் அந்தப்பித்ருக்கள் திருப்தியடைகின்றனர். இறந்துபோனவரைப் பித்ருக்களென்றுசொல்வதில்லை. யாககாரியங்களினால் வடதிசையில் தேவர்கள் எப்படி திருப்தியடைகின்றனரோ அப்படியே பித்ருயாகங்களினால் தென்திசையிலும் பித்ருக்கள் திருப்தியடைகின்றனர். ஹவ்யம் கவ்யமென்று இருவகைக்கருமங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அவற்றுள், ஹவ்யகாரியங்கள் தேவர்களையும் கவ்யகாரியங்கள் பித்ருக்களையும் திருப்திசெய்கின்றன. ஹவ்யகாரியங்கள் மங்களத்திரவியங்களினால் உபவீதத்தோடு செய்யப்படுகின்றன. கவ்யகாரியங்கள் அமங்களத்திரவியங்களினால் பிராசீனாவீதத்தோடு செய்யப்படுகின்றன. தேவாஸுரகந்தர்வர்களும் பித்ருக்களைப் பூஜிக்கின்றனர். சிராத்தங்களினால் திருப்திசெய்விக்கப்பட்ட பித்ருக்கள் சிராத்தம்செய்பவர்களைச் சிறப்பிக்கின்றனர். ஒருவன் முதலில் பித்ருபூஜைசெய்யாமல் ஒருகிரியையை நன்றாகச்செய்தாலும் அதன்பலனை ராக்ஷஸர்களும் பிசாசர்களும் புஜிப்பார்கள். ஆதலால், பூமியில் மனிதர்கள் ஹவ்யகவ்யங்கள் என்னும்கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும். மானிடதேகம் கர்மங்களுக்கிடம். அது மற்றஉலகங்களில் இல்லை. கவ்யத்தினால் ஸந்ததியும் ஹவ்யத்தினால் பலவகைஸம்பத்துமுண்டாகின்றன. தேவியே! இந்தப்பழமையானதேவரகஸ்யத்தை உனக்குச் சொன்னேன்' என்றார்.

இருநூற்றுமுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; தானபலன் தர்மஸங்கடத்தில் தர்மம்செய்யும் வகைமுதலியன.)

உமை, 'பிரபுவே! இவ்வாறுசெய்யப்பட்டதர்மத்தின் அளவையும் அதன்பலனின் அளவையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டனள்.

மஹேசுவரர், 'தேவியே! பெண்ணரசியே! தானத்தின் அளவின்நிச்சயத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். உலகத்தில் மனிதன் தனக்குமுக்கியமாயுள்ளதிரவியத்தைக் கொடுப்பது உத்தமதானமென்று சொல்லப்படுகிறது. சிறந்தவளே! பூமியில் ஸர்வதானமென்றுசொல்லப்படுவது அதுதான். ஒருகோடிதனமுள்ளவனுக்கு அந்தக்கோடியே தனம். ஏழைக்கு ஒருபடிதானியம் முக்கியமானதனம். ஒருபடிதானியமே ஆஸ்தியாகவுடையவன் அதைக் கொடுப்பதனால் பெரும்பலனையடைவான். கோடிதனமுள்ளவன்அந்தக்கோடியைக் கொடுப்பதனால் பெரும்பலனையடைவான். அவ்விரண்டுதானங்களும் பெரியதானங்களே. பலன் இரண்டிற்கும் ஸமமாகத்தான் சொல்லப்படுகிறது. தர்மார்த்தகாமங்களுக்காகத் தன்னாலனுபவிக்கப்படும்பொருள்களில் தன்சக்திக்குக் குறைவாகக்கொடுப்பது மத்தியமதானமென்றுசொல்லப்படுகிறது. தனக்குள்ளதிரவியத்தில் மிகக்குறைவாகச்செய்யப்படும்தானம் அதமமென்று சொல்லப்படுகிறது. தேவியே! தானபலன்கள் [1]ஆனந்த்யம், மகத்து, ஸமம், ஹீனம், பாதகம் என்று ஐந்துவகைகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கேள். தேவியே! அவற்றின் உட்பிரிவைச் சொல்வேன். ஊக்கத்துடன் கேள். கொடுக்கமனம்வராத பொருளையும் யோக்கியனுக்கு அளிக்கும்தானம் ஆனந்த்யமென்று சொல்லபடுகிறது. [2]ஆறுகுணங்கள்பொருந்தினதானம் மகத்தென்று சொல்லப்படுகிறது. வாங்குகிறவன் யோக்கியதைக்குத்தக்கபடி சிரத்தையுடன்செய்யப்படும் தானம் ஸமமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆறுகுணங்களில் சில குறைந்திருக்கும் தானம் ஹீனமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆறுகுணங்களுமில்லாவிடில் பாதகதானமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனந்த்யமென்னும்தானத்திற்கு நீண்டகாலம்தேவலோகத்தில் பலன்சொல்லுகின்றனர். மகத்தென்னும்தானத்தினால் வெகுகாலம் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். ஸமமென்னும் தானம் மானிடலோகத்திய போகங்களைத் தரும் சிறந்தவளே! செய்கையில்குறைவான ஹீனமென்னும்தானம் பயனற்றதாம்; அல்லது, மிலேச்சதேசங்களில் ஜனிப்பது அதின்பலனாகுமென்றுசொல்லுகின்றனர். ஒருவன் கெட்டதானம்செய்தால் இறந்தபின் நரகத்தையும் அதன்பின் திர்யக்ஜன்மத்தையும் அடைவான்' என்றுசொன்னார். உமை, 'பாதகமான தானத்திற்கும் நல்லபலன்கிடைப்பது எப்படி?' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'மனஉண்மையோடும் தயையோடும் செய்யப்படும்

---

1 அளவற்ற பயனுள்ளது. 2 808-ம்பக்கம் குறிப்பைப்பார்க்க.

தானம் சுத்தமாகிறது. எந்தத்தானங்களையும் அன்புடன்கொடுப்ப தனால் பலனையடையலாம். அழகானகண்களையுடையவளே! இது தான் எல்லாத்தானங்களுக்கும் ஸாரமென்றறி. ஸாதுக்களால்செய் யப்படும் மற்றத்தர்மகாரியங்களையும் கேள். தோட்டங்கள், தேவா லயங்கள், தீர்த்தங்களில்துறைகள், கிணறுகள், மாட்டுக்கொட்டில் கள், தடாகங்கள், ஸபைகள், வேலைக்கூடங்கள், பாஷண்டர்கள் தங்கும்மடங்கள், தண்ணீர்ப்பந்தல், பசுக்களுக்குப்புல், பிணியாளி களுக்குச்சிகித்ஸை, அநாதைகளைக்காப்பது, திக்கற்றபிணங்களை ஸம்ஸ்காரம்செய்வது, க்ஷேத்திரங்களையும் வழிகளையும் சீர்படுத்து வது, தன்னால் இயன்ற அளவு எல்லாரையும் துன்பங்களிலிருந்துகாப் பது ஆகியஇவையெல்லாம் தர்மகாரியங்களென்று தொகுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. சிறந்தவளே! மனிதன் இவற்றை இயன்ற வரை சிரத்தையோடுசெய்யவேண்டும்; மறுமையில் புண்ணியத்தை அடைவானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. அப்படிப்பட்டமனிதன் அழ கையும் எல்லாரும்விரும்பும் தன்மையையும் ஆரோக்கியத்தையும் தேகபலத்தையும் சௌக்கியத்தையும் அடைவான். ஸ்வர்க்கத்திலும் மானிடலோகத்திலும் அந்தஅந்தப்போகங்களும் நிரம்பப்பெற்றிருப் பான்' என்று சொன்னார்.

உமை, 'பகவானே! உலகங்களைக்காப்பவரே! ஈசுவரரே! பெரி யோர்களால்ஆராய்ந்து அறியப்பட்டதர்மத்தின்வகைகளெத்தனையென் பதை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்க, மஹேசுவரர்சொல் லலானார். 'தேவியே! தர்மங்கள் ஒன்றோடொன்றுமாறுபடுவதனால் பலவாறும். முக்கியமானதை எடுத்துச்சொல்லுகிறேன்; கேள். உல கத்தில் பலவகைத்தர்மங்கள் அநேகவேதவாக்கியங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. தர்மசாஸ்திரத்தில்சொன்னதர்மங்களும் சிஷ்டா சாரங்களும் பலவாகக் காணப்படுகின்றன. சிறந்தவளே! தேசதர்மங் கள் ஜாதிதர்மங்கள் குலதர்மங்கள் கூட்டங்களின்தர்மங்கள் இவை யும் காணப்படுகின்றன. தேகஸௌக்கியக்குறைவினாலும் காலக்கெடு தலினாலும் ஆபத்தர்மமும் காணப்படுகிறது. உலகத்திலிருப்பவர் இந் தக்காரணங்களினால் தர்மத்தைப் பலவகைகளாகச் செய்கின்றனர். அந்தஅந்தக் காரணங்களிலும் தர்மபலனிருப்பதாகநினைக்கப்படுகின் றது. அந்தஅந்தக்காரணங்கள்நேரும்போது அந்தஅந்தத் தர்மங்க ளைச்செய்வதனால் மனிதன் பலனையடைவான். காரணங்கள்நேராமலே செய்பவன் அதற்குத்தகாதவன். உரியவனல்லாதவன் செய்ததனால் புண்ணியத்தையடைவான். தர்மம்பலவகையாயிருப்பது இப்படி.

இவற்றைச் செய்யும்மனிதன் பலனையடைவான். தர்மங்களுள்,வேதத்திலும் தர்மசாஸ்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டதர்மம் எல்லாருக்கும் பொதுவென்று சொல்லப்படுகிறது. தேவியே! இதை உனக்குச்சொன்னேன். இன்னம் என்ன கேட்கவிரும்புகிருய்?' என்றுவினவினூர்.

இருநூற்றுநாற்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; பல புண்ணிய உலகங்களைப்பற்றியது.)

உமை, 'பகவானே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்ஈசுவரரே! திரிபுரம்அழித்தவரே! வரமளிப்பவரே! சங்கரரே! பாவம்செய்தவர்கள் யமலோகத்தில்படும்துன்பத்தைக்கேட்டேன். தேவரே! புண்ணியம் செய்யும்மனிதர்களைப்பற்றிக் கேட்கவிரும்புகிறேன். மஹேசுவரரே! புண்ணியம்செய்தமனிதர்களுக்கு எப்படிப்பட்டலோகங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; அவர்கள் அந்தஉலகங்களில் போகங்களை அநுபவிப்பதுஎப்படி? தேவசிரேஷ்டரே! இதை எனக்குச் சொல்லும். எனக்குக் கேட்கவிருப்பமிருக்கிறது' என்றுகேட்க, மஹேசுவரர் சொல்லலானூர்.

'எல்லாமங்களங்களும்பொருந்தினவளே! சிறந்தவளே! நீ விரும்புகிறவற்றையெல்லாம் சொல்லுகிறேன்; கேள். நற்கர்மங்களின் பயன்களாயுள்ளபுண்ணியஉலகங்கள் பலஉள்ளன. பொன்மயமான மேருமலையைச்சுற்றி எல்லாத்திசைகளிலும் பத்ராசுவம் கேதுமாலம் உத்தரகுருக்ஷேத்திரம் ஜம்புவனமுதலிய தேசங்கள் ஸ்வர்க்கங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றில் கர்மங்கள்செய்வதில்லை. அந்தத்தேசங்களில்பிறந்தபின் ஸ்வதந்தரர்களாய் எல்லா உலகங்களிலும் காணப்படுவார்கள். ஒவ்வொன்றும் ஆயிரம்யோஜனைதூரம் அளவுள்ளது; அந்தஉலகங்களில் எக்காலமும் பூக்களும் பழங்களுமுள்ள மரங்கள் எல்லாவிடங்களிலும் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும் காய்த்துத்தொங்கிக்கொண்டும் பொன்னிறமாகவும் இருக்கின்றன. அவற்றில் பவளம்போலும் நிறமுள்ளவையும் ஆச்சர்யமானவையும் மனத்தைக்கவர்கின்றவையுமான வண்டுகளும் பறவைகளும் கூவிக்கொண்டு அவற்றைச் சிறப்பிக்கின்றன. தடாகங்கள் தாமரைவனங்களினூல் மூடப்பட்டு அழகாயிருக்கின்றன. சிறந்தவாஸனையினூல் ஸுகத்தைத்தரும்காற்று அவ்

விடத்தில் எப்போதும் வீசுகிறது. அங்குள்ளவர்களெல்லாரும் வாடாதமாலைகளைத்தரித்துத் தூயஆடைகளையுடுத்திருக்கின்றனர். தேவியே! இப்படிச்சுகத்தைத்தரும் தேவபோகங்கள் பலவகைகளாயிருக்கின்றன. புண்ணியம்செய்த ஸ்திரீகள் புருஷர்கள்அனைவரும் அங்கே ஒருவர்மேலொருவர் ஆசையும்அன்புமுள்ளவர்களாகி மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். அங்குள்ளஸ்திரீபுருஷர்களெல்லாரும் அழகுள்ளவர்களும் சிறந்தமகிமையுள்ளவர்களும் அழகானகுண்டலங்களையணிந்தவர்களும் காட்சிக்கினியவர்களுமாயிருக்கின்றனர். அங்குள்ள சிறுமிகள் அனேகவிதமானரஸபாவங்களுள்ளவர்களாகவும் எப்போதும்இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களாகவும் நினைத்தஉருவமெடுப்பவர்களாகவும் மென்மையுள்ளவர்களாகவும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அந்தஸ்திரீகள் ஸ்வர்க்கலோகத்தில்எப்படியோ அப்படியே அனுபவிப்பவர்களின்மனத்திற்கொத்தவர்களாகவும் இனியவர்களாகவும் அலங்காரம்செய்யப்பட்டவர்களாகவும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அந்தத்தேசங்களில் இப்படிப்பட்டஸ்திரீகளும் புருஷர்களும், ஐம்புலன்களும்ஸுகமாகவும் தேகங்கள்போகத்திற்குரிய அலங்காரங்களோடும் உத்ஸாகமாயிருக்கின்றனர். அன்புள்ளவளே! அன்பு மகிழ்ச்சிமுதலியகுணங்கள் அவர்களிடத்தில் மிகுதியாயிருக்கின்றன; கோபமுதலியகுற்றங்களில்லை. சிறந்தவளே! அங்கே பசியும் தாகமும் உடம்பின்வாட்டமும் இல்லை. அந்தத்தேசம் எங்கும் அழகாகவும் எல்லாருதுக்களின்புஷ்பங்களுமுள்ளதாகவுமிருக்கிறது. (புண்ணியம்செய்தவர்கள்) புண்ணியபலன் எதுவரையிலிருக்கிறதோ அதுவரையில் அங்கே எல்லாரோடும்சேர்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்; ஸ்வர்க்கவாஸிகள் எக்காலமும் போகங்களோடு மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். அன்புள்ளவளே! அவ்விடங்களிற்பிறந்து புண்ணியமுள்ளவரையில் போகங்களையனுபவித்துப் புண்ணியம்கழிந்தவுடன் அந்தத்தேகம்நீங்கிவிடுகின்றனர். அந்த ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருந்து விழுந்து திரும்பவும் மானிடஜன்மத்தில்பிறக்கின்றனர். அவர்கள் முந்தியபுண்ணியத்தின்மிச்சத்தினால் சிறந்தவர்களாக ஜனிக்கின்றனர். பெண்ணரசியே! நீ கேட்டதற்குஇந்தஸ்வர்க்ககதியைச்சொன்னேன். அன்புள்ளவளே! இதற்குமேல் எட்டுப்புண்ணியலோகங்களைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். அவை ஒன்றுக்கொன்றுமேலானவையும் போகங்களும் ஸுகமுமுள்ளவையுமாயிருப்பவை. வித்தியாதரலோகம், கிம்புருஷலோகம், யக்ஷலோகம், கந்தர்வலோகம், கின்னரலோகம் அப்ஸரஸுகளின்லோகம், தானவலோகம், தேவலோகம் இவை

வரிசையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. புண்ணியகருமம்செய்த மனிதர்கள் அவ்வுலகங்களில் உண்டாகின்றனர். அவ்வுலகங்களும் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கொப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றன. புண்ணியம் செய்தவரெல்லாரும் அவ்வுலகங்களில் ஸ்வர்க்கத்திற்போலவே அழகும் விவேகமும் பலமும் தீர்க்காயுளுமுள்ளவர்களாகப் போகங்களை யனுபவித்து மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் மானிடர்போலவே எல்லாக்கிரியைகளையும் செய்வதைக் காண்கிறோம். மனிதருக்குமேற்பட்ட ஐசுவரியம் அவ்வுலகங்களில் நினைத்தவுடன்உண்டாகிறது. மூப்பும் பிறப்புஇறப்புக்களும் அவ்விடங்களில் காணப்படுகின்றன. அங்கே குணங்களுமுண்டு; குற்றங்களுமுண்டு. பெண்ணரசியே! தவச்சிறப்பினால் அவரவர்புண்ணியங்களுக்குத்தக்கபடி ஆகாசஸஞ்சாரமும் அந்தர்த்தானமும் தேகவன்மையும் மனவுறுதியும் நீண்டகாலம்ஜீவித்திருப்பதும் உண்டாகின்றன. அவர்களுக்குத் தேவலோகஸஞ்சாரமும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவலோகம் அப்படிப்பட்டதன்று. தேவர்கள் அவர்களுக்குமேற்பட்டவர்களாக நினைக்கப்படுகின்றனர். தேவலோகத்தில் சொல்லுக்கெட்டாதஸுகமும் இறவாமையும் விமானங்களினால்ஸஞ்சரிப்பதும் எப்போதும் அப்ஸரஸுகள்பணிசெய்வதும்உள்ளன. இப்படிப்பட்டஇன்னமனேகம்செய்கைகள் தேவர்களுக்கு விசேஷமாயிருக்கின்றன. தேவியே! சிறந்தவளே! தேவலோகத்திலுள்ளநடையெல்லாம் உனக்கு நேரிலேயே தெரியுமே. ஆதலால், உனக்குத்தெரிந்ததை நான் அதிகமாக விவரித்துச்சொல்லவில்லை. அந்தஉத்தமமான இடங்களெல்லாம் புண்ணியங்களாலேயே அடையப்படுகின்றன' என்றார்.

இருநூற்றுநாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; நரகத்துக்குரியவர்களையும் ஸ்வர்க்கத்துக்குரியவர்களையும் அறியும்வகை.)

உமை, 'மனிதர்கள் ஜீவித்திருக்கும்போதே, 'இந்தஜீவன் நல்லகதிக்குரியவன்' என்றும், 'இவன் அப்படியல்லன்; துன்பத்திற்குரியவன்' என்றும் அவரவர்கதிகளை யறியக்கூடுமோ, கூடாதாவென்பதை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். அதை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்க, மகேசுவரர் சொல்லலானார்.

'உயிர்வாழ்க்கையிருக்கும்வகையைப்பற்றி உனக்குச் சொல்வேன். உலகத்தில்மனிதர்கள்தேவத்தன்மையர், அஸுரத்தன்மையர் என்று இரண்டுவகையினராயிருக்கின்றனர். மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் செய்கையினாலும் தீங்குசெய்துகொண்டிருப்பவரெவரோ அவர்களை அஸுரத்தன்மையர்என்றறி. அந்தமனிதர்கள் நரகத்திலிருப்பவர். துன்பம்செய்பவரும் கள்வரும் வஞ்சகரும் பிறர்மனைவியைத் தொடுகிறவரும் இழிதொழிலில்விருப்பமுள்ளவரும் சுத்தத்தையும் மங்களத்தையும்விட்டவரும் ஆசாரத்தைப் பகைப்பவரும் பாவங்களைச் செய்பவரும் உலகவொழுக்கத்தைக் கெடுப்பவரும் மற்றும் இவ்வகைநடக்கையுள்ளவர்களாக ஜீவிப்பவர்களும் நரகலோகத்திற்கு உரியவர். மற்றும் இப்படி உலகங்களுக்குப் பயத்தைத்தரும்மிருகங்களும் ஸர்ப்பங்களும் கொடியமுள்மரங்களும் அஸுரத்தன்மையுள்ளவையென்றறி. தேவியே! தேவத்தன்மையரானமற்றவர்களையும் ஊக்கத்துடன் கேள். மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் செய்கையினாலும் எப்போதும் நன்மையையே செய்துகொண்டிருப்பவர் எவரோ அப்படிப்பட்டவர்களைத் தேவர்களென்றறி. அம்மனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம்போவதற்குரியவர். சுத்தமும் ஸத்தியமுமுள்ளவர்களாகிப் பிறர்பொருளை எடாமலும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமபுத்தியோடுமிருக்கும் விவேகிகளானமனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம்போவதற்குரியவர். பயத்தினாலாவது ஜீவனத்திற்காகவாவது பொய்சொல்லாமல் எப்போதும் ஸத்தியமேபேசிக்கொண்டிருக்கும்மனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம் போவதற்குரியவர். தர்மத்தையும் ஆசாரத்தையும்விடாமல் பரிசுத்தர்களாகவும் இன்சொல்லுள்ளவர்களாகவும் செய்யத்தகாதவற்றை மனத்தினாலும் கருதாதவர்களாகவுமிருக்கும் மனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம் போவதற்குரியவர்கள். பிறர்துன்பப்படுவதைத் தம்துயரத்தைப்போல நினைப்பவரும் ஏழைகளாயிருந்தும் யாசிப்பவர்களுக்கு அன்புடன் ஏதையாவது ஒன்றைக் கொடுப்பவருமானமனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம் போவதற்குரியவர்கள். ஆஸ்திகரும் மங்களங்களைவிடாதவரும் எப்போதும் பெரியோரை அடுப்பவரும் புண்ணியகருமங்களை விடாமற் செய்பவருமானமனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம்போவதற்குரியவர்கள். எப்போதும் விரதங்களையும் தானதர்மங்களையும்விடாதவரும் கள்ளமும் குரூரமுமில்லாதவருமான மனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம்போவதற்குரியவர். குருபணிவிடைசெய்துகொண்டும் தேவர்களையும்பிராம்மணர்களையும் பூஜைசெய்துகொண்டும் நன்றிமறவாமலும் கல்விகற்றுக்கொண்டுமிருக்கும்மனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம்போவதற்கு உரியவர்கள். ஐம்புலன்களை

யுமடக்கிக் கோபம், தற்புகழ்ச்சி, கர்வம், பொருளாசை, பகை இவற்றைவிட்டவர்களான மனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம்போவதற்குரியவர்கள். 'நான், எனது' என்பதைவிட்டுத் தம் பந்துக்களிடத்தில் அன்பையும் ஏழைகளிடத்தில்தயையையும் விடாமலிருக்கும்மனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம்போவதற்குரியவர். இம்மையிலுள்ள ஒழுக்கத்தாலேயே மறுமையின்பயன் ஊகிக்கப்படுகிறது. இப்படிப்பட்டவர்களாக இவ்வுலகத்தில்ஜீவிக்கும்மனிதர்கள் ஸ்வர்க்கம்போகத்தக்கவர். அழகான முகமுள்ளவளே ! பிரஜைகளுக்கு நன்மையைச்செய்யும் பசுக்களும் விருக்ஷங்களும் மற்றும்உலகத்திலுள்ள நல்லவையனைத்தும் தேவபக்ஷத்தைச்சேர்ந்தவையென்றறி. உலகத்திலுள்ளசராசரங்களனைத்தும் நன்மைதீமையுள்ளவைகளாகவே இருக்கின்றன. அன்புள்ளவளே ! நல்லவற்றைத் தேவபக்ஷமென்றும் தீயவற்றைஅஸுரபக்ஷமென்றும் சொல்லுகின்றனர்' என்றார்.

இருநூற்றுநாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; பலவகை மரணங்களைப்பற்றியது.)

உமை, 'பகவானே ! மரணகாலம்வந்தபோது எவ்வகையால் உயிர்விட்டமனிதர்கள் மறுமையில் இதம்பெறுவர்?' என்றுகேட்க மகேசுவரர் சொல்லலானார்.

'தேவியே ! ஆ ! ஆ ! உனக்குச் சொல்வேன். ஊக்கத்துடன் கேள். உலகத்தில் இயற்கை முயற்சிஇருவகைகளாலும் மரணம் உண்டாகிறது. அவ்விரண்டனுள்ளும் ஸ்வபாவமரணம் அபாயமில்லாதது. முயற்சியினாலுண்டாகும்மரணம் உபாயங்களினால்செய்யவேண்டும். தேவியே ! சிறந்தவளே ! இவ்விரண்டும்உண்டாகும்வகையைக் கேள். முயற்சியினாலுண்டாகும்மரணம் தேகத்தில் சக்தியுள்ளவனுக்கும் இல்லாதவனுக்கும் இரண்டுவகைகளாகச் சொல்லப்படுகிறது. முயற்சியினாலுண்டாகும் மரணம்என்பது இறந்துபோகஎண்ணத்தினால் உயிரைவிடுவதுதான். தேகவலிமைதப்பினவனுக்கு மூப்பும் பிணியும் காரணங்கள். இறக்கஎண்ணமுள்ளவர்கள் உயிரைவிடுவதற்கு மகாப்பிரஸ்தானம்போவது ப்ராயோபவேசங்கிடப்பது நீரில்விழுவது அக்நிப்பிரவேசம்செய்வதுஆகிய இந்நான்குவகைகள் கூறப்பட்டுள்

ளன.சிறந்தவளே! இவற்றின்வகையைவரிசையாகச்சொல்லுகிறேன்; கேள். சாஸ்திரப்படி தன்தர்மங்களைச்செய்து கிருகஸ்தாசிரமத்தை வெகுகாலம்நடத்தி (தேவமனுஷ்யபித்ருரிஷி) கடன்களைத்தீர்த்துப் பிராயமுதிர்ந்தும் நோயடைந்துமிருக்கும்போது தன்அசக்தியைத் தெரிவித்துப் பந்துக்களெல்லாரையும்கேட்டுக்கொண்டு தன்குடும்ப போஷணங்கள் எல்லாவற்றையும்விட்டுத் தன்புண்ணியத்திற்காகத் தானங்களைச்செய்து எல்லாரிடத்தும்இன்சொல்லாகப்பேசிச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு புதுவஸ்திரம்தரித்து அதைத் தர்ப்பகயிற்றினால் கட்டிக்கொண்டு ஆசமனம்செய்து ஸங்கல்பத்தோடு நிச்சயம்செய்து உலகநடையையெல்லாம்விட்டுத் தனக்கிஷ்டமான தர்மத்தைச்செய்ய வேண்டும். மகாப்ரஸ்தானத்தில்விருப்பமிருந்தால் உயிர்விடும்வரையிலும் ஆகாரமில்லாமலிருந்துகொண்டுவடதிசையைநோக்கிச் செல்ல வேண்டும். நடையற்றுப்போகும்போது மனவுறுதியுடன்படுத்தும் உயிர்விடவேண்டும். இப்படிச்செய்தால் பரிசுத்தமானபுண்ணிய லோகங்களை அடையலாம். மனிதன் பிராயோபவேசம்செய்யக்கருதினாலும் முன்சொன்னமுறைப்படியே ஆகாரமில்லாமல் சிறந்தபுண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் படுக்கவேண்டும். [1]உயிருள்ளவரையிலும் பரிசுத்தனாயிருந்து தன்சக்தியளவு தானத்தையும் புண்ணியத்தையும் செய்து உயிரைவிடவேண்டும். இது எக்காலமுமுள்ளதர்மம். இப்படித்தேகத்தைவிட்டபிறகு ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். சிறந்தவளே! அக்நிப்பிரவேசத்தில்விருப்பமிருந்தாலும்முன்சொன்ன விதிப்படியே புண்ணியக்ஷேத்திரத்திலாவது நதிக்கரைகளிலாவது கட்டைகளினால்சிதையைச்செய்து பரிசுத்தனாகிச் சங்கல்பம்செய்து கொண்டு தேவதைகளுக்குநமஸ்காரம்செய்து அக்னியைப்பிரதக்ஷிணம்செய்து அதில் முழுகவேண்டும். அவ்வாறு விதிப்படிசெய்பவனும் புண்ணியலோகங்களையடைவான். சிறந்தவளே! நீரில்விழநினைத்தாலும் அதேமுறையாய்மிகப்புண்ணியமானதென்றுபிரஸித்தி பெற்றதீர்த்தத்தில் தர்மத்தைநினைத்து அமிழவேண்டும். அப்படிச் செய்பவனும்பற்றில்லாமையினால்சிறந்தபுண்ணியலோகங்களை அடைவான். இனித் தேகவன்மையுள்ளவன் உயிர்விடும்வகையை ஸரியாகச் சொல்லுகிறேன்; கேள். பிரஜாபரிபாலனம்செய்யும்க்ஷத்திரியசிரேஷ்டன் தன்ராஜ்யத்தைக்காப்பாற்றுகிறதற்காகவும் படைச்சேவகர்அரசனுடையஅன்னத்தின்கடமைக்காகவும் பிரம்மசாரிகள் குருவுக்காகவும் எல்லாரும் கோக்களுக்காகவும் பிராம்மணர்களுக்காகவும் உயிரை

---

1 'ஆப்ராணம்' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

விடுவது சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. தன்ராஜ்யத்தைக்காப்ப தற்காகவும் கெட்டஜனங்களினால்உபத்திரவிக்கப்பட்டஜனங்களைவிடு விப்பதற்காகவும் விதிப்படி யுத்தஸந்நாகம்செய்துகொண்டு மனவுறுதி யுடன் யுத்தத்தில்சென்று பின்வாங்காமல் உயிரைவிடவேண்டும். இவ்வாறுஇறந்தஅரசன் அப்போதே ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப் படுவான். அப்படிப்பட்டநல்லகதி வேறில்லை. க்ஷத்திரியனுக்கு அது சிறந்தது. படைச்சேவகன் யஜமானனுடைய அன்னம்உண்ட தற்காக அவனுடையகாரியம்நேர்ந்தபோது தன்னுயிரைக்கவனியா மல் அவனுக்கு உதவிசெய்து அவனுக்காகஉயிரைவிடுவனாயின் அவ னும் புண்ணியலோகங்களைஅடைவான்; அந்தலோகத்தில்தேவக் கூட்டங்களினால் விரும்பப்படுவான். அதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்படியே கோக்களுக்காகவும் பிராம்மணர்களுக்காகவும் அசக்தர் களுக்காகவும் உயிரைவிடுகிறவனும் அந்தத்தயாகுணம்பொருந்தியிரு ந்ததனால் புண்ணியலோகத்தையடைவான். இவ்வாறு, உயிரைவிடு தற்குள்ளநல்வழிகளை உனக்குச் சொன்னேன். காமத்தினாலாவது கோபத்தினாலாவது பயத்தினாலாவது தேகத்தை ஒருவன் விடுவா னாயின் அவன் தற்கொலைசெய்துகொண்ட காரணத்தினால் முடிவில் லாதநரகத்தை அடைவான். ஸ்வபாவமரணம்என்பது தன்இச்சை யினாலுண்டாகாததுதான். இறந்துபோனவர்களுக்குச் சாஸ்திரப்படி செய்யவேண்டியகாரியத்தையும் சொல்லுகிறேன்; கேள். அந்தமர ணத்திலும் தேகத்தைப் பாராமல் போட்டுவிடுவதைப்பார்க்கிலும் புத்திபூர்வமாகப்போடுவது விசேஷம். மனிதன் இறந்துபோகுந் தருணத்தில் தேகத்தைப் பூமியில் படுக்கவைக்கவேண்டும். உயிர் விட்டவுடன் அந்தத்தேகத்தை வஸ்திரத்தினால் மூடவேண்டும். பெண்ணரசியே! பிரேததேகத்தைப் பூமாலைகளினாலும் சந்தனத்தி னாலும் பொன்னினாலும் அலங்கரித்து மயானத்தின்தென்புறத்தில் சிதையின்அக்கினியில் எரிக்கவேண்டும். உயிரில்லாததேகத்தைப் பூமி யில் புதைக்கவும்செய்யலாம். இறந்துபோகக்கருதுகிறவர்களுக்குப் பகலும் சுக்லபக்ஷமும் உத்தராயணமும் சிறந்தவை; மற்றவை இழி வானவை. ஜலதர்ப்பணமும் அஷ்டகையென்னும்சிராத்தமும் அநே கரால்செய்யப்படுமானால் இறந்துபோனவர்களுக்குப் பரலோகத்தில் புஷ்டியையும் புண்ணியத்தையும் தருவனவாம். மனிதர்களுக்குஇத மானசொல்லாக இவற்றையெல்லாம்உனக்குச்சொன்னேன்' என்றார்.

இருநூற்றுநாற்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம்தொடர்ச்சி; மோக்ஷதர்மத்தைப்பற்றியது.)

உமை, 'தேவதேவரே! காலஸம்ஹாரம்செய்தவரே! சங்கரரே! உமக்கு நமஸ்காரம். உலகத்திலுள்ள அநேகதர்மங்களை உமது அனுக்கிரகத்தினால் யான் கேட்டேன். எல்லாத்தர்மங்களிலும்சிறந்ததும் ஆதியும் அந்தமுமில்லாததும் அழியாதபலனுள்ளதுமாகிய தர்மத்தையெல்லாம் கேட்கவிரும்புகிறேன். இதில்என்மனம்மயங்குகிறது. சிலபிராம்மணர்கள் மோக்ஷத்தையும் சிலர் யாகத்தின்பலனையும் சிலர் வானப்பிரஸ்தாச்ரமத்தையும் சிலர் கிருகஸ்தாசிரமத்தையும் சிலர் ராஜதர்மத்தையும் சிலர் வேதாத்யயனத்தையும் சிலர்பிரம்மசர்யாசிரமத்தையும் சிலர் மௌனமாகியஸந்யாஸாசிரமத்தையும் புகழ்கின்றனர். சிலர் தாய்தந்தையருக்குப்பணிவிடைசெய்து ஸ்வர்க்கம்போயினர். மற்றும்சிலர் கொல்லாமையினாலும் ஸத்தியத்தினாலும் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுகின்றனர். சிலர் யுத்தத்தில்எதிர்த்துச்சென்று அடிக்கப்பட்டு ஸ்வர்க்கம்போயினர். சிலர் உஞ்சவ்ருத்தியுள்ளவர்களாயிருந்து தவசித்திபெற்று ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தையடைந்தனர். மற்றும்சிலர் மனவுண்மையோடு பெரியோரைப்பூஜித்துக் கள்ளமில்லாதசுத்தாத்மாக்களாயிருந்து ஸ்வர்க்கத்தில் நிலைபெற்றனர். இவ்வாறு உலகத்தில் தர்மத்திற்கு அநேகம்வழிகள் மிக்கரகஸ்யமாயிருப்பதனால் என்மனம் காற்றினால் மேகங்கலங்குவதுபோலக் கலங்குகிறது. தேவசிரேஷ்டரே! இப்படிப்பட்டஸந்தேகத்திற்கு இடமான விஷயத்தில் ஸந்தேகத்தையறுப்பதும் நிச்சயஞானத்தை அளிப்பதுமானசொல்லைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று கேட்டாள். பினாகமென்னும்வில்லைத்தரிப்பவராகியமஹாதேவர், தமதுதேவியாகியஉமை இவ்வாறுகேட்க, ஆத்மஞானத்தைப்பற்றியதும் நுட்பமும் இனிமையுமானசொல்லைச் சொல்லலானார்.

'மஹானுபாவையே! நீ நிச்சயத்தைக்கேட்கவிரும்புவது நியாயந்தான். அன்புள்ளவளே! நீ என்னை இப்போதுகேட்பதுதான் சிறந்தவிஷயம். ஸ்வர்க்கலோகபலனுக்குக்காரணமாகியதர்மம் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநேகவழிகளுள்ள தர்மத்தினுடையஎந்தச்செய்கையும் இவ்வுலகத்தில் வீண்போவதில்லை. தெளிந்தபுன்னகையுள்ளவளே! யார்யாருக்கு எந்தஎந்த

விஷயத்தில் உறுதியிருக்கிறதோ அதைஅதைமட்டுந்தான் தர்ம மென்று அவர்அவர்நினைப்பது. வேறுஒன்றையும் நினைப்பதில்லை. தேவியே! மிகச்சிறந்ததான மோக்ஷோபாயத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்; கேள். இதுதான் எல்லாத்தர்மங்களுக்கும் மேற்பட்டதும் அழியாதபலனுள்ளதுமான நல்லதர்மம். தேவியே! மோக்ஷத்திற்குமேலானது ஒன்றுமில்லை. மோக்ஷந்தான் சிறந்தகதி. அழியாதசிறந்தஸுகமென்றும் பிறவியில்லாததென்றும் அதை அறிகின்றனர். தேவியே! அதில் மூப்புஇறப்புக்களும் துயரமும் சோர்வும் இல்லை. தேவியே! அது சிந்தைக்கெட்டாதபேரின்பம். அதற்கு மேல் ஒன்றுமில்லை. மோக்ஷஞானந்தான் எல்லா ஞானங்களிலும் உத்தமமானஞானமென்று வித்வான்கள் அறிகின்றனர். ரிஷிகளும் தேவர்களும் அதைப் பரமபதமென்று சொல்லுகின்றனர். அழியாததும் குறையாததும் அலைக்கவும்வெல்லவும்கூடாததும் என்றும்ஸுகமாகவேயிருப்பதும் தேவசிரேஷ்டர்களாலும் ஆசைப்படத்தக்கதுமான அந்தப் பரமபதத்தை ஞானிகள் அடைகின்றனர். இந்தஸம்ஸாரமானது துக்கத்தையே ஆதியாகவும் துக்கத்தையே அந்தமாகவும் உடையதென்று சொல்லப்படுகிறது; துயரம் பிணி மூப்பு இறப்புஎன்னும் குற்றங்கள் உள்ளது. ஆகாயத்திலுள்ள நக்ஷத்திரங்கள்முதலியவை எப்படி திரும்பித்திரும்பிச் சுற்றுகின்றனவோ அப்படியேதான் பிராணிகளும். சிறந்தலக்ஷணங்களுள்ளவளே! இந்தஸம்ஸாரத்தை விடுவதற்கு உபாயம் சொல்லுகிறேன்; கேள். பிரம்மாமுதல் தாவரம் ஈருகவுள்ள அனைத்தும் ஸம்ஸாரமென்றுசொல்லப்படுகின்றன. ஸம்ஸாரத்தில் எல்லாப்பிராணிகளும் திரும்பித்திரும்பிப்பிறந்து இறந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்த ஸம்ஸாரசக்ரத்திலிருந்து விடுபடுவது ஞானத்தினாலென்றறியப்படுகிறது. ஆத்மாவின்உண்மையையறிவதுதான் ஞானமென்றுசொல்லப்படுகிறது. ஞானியாயிருப்பவன் ஞானத்தைக்கிரகிக்கும்உபாயத்தையும் சாஸ்திரப்பிரகாரமான அவனுடைய ஆசாரத்தையும் சொல்வேன். அதை நீ ஊக்கத்துடன்கேள். பிராம்மணனும் க்ஷத்திரியனும் முதலில் கிருகஸ்தாசிரமத்திலிருந்து எல்லாக்கடன்களையும்நிவ்ருத்திசெய்துகொண்டு அதன்பிறகு அந்தஆசிரமத்தை விடவேண்டும். கிருகஸ்தாசிரமத்தைவிட்டபிறகு மனவுறுதியோடு வனத்திற்குப் போகவேண்டும். வனத்தில் ஒருகுருவைத் தேடிச்சாஸ்திரப்பிரகாரம்தீக்ஷையைச்செய்துகொண்டு அதன்பிறகு, வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தின்ஒழுக்கத்தைக் கிரமப்படிகாப்பாற்றவேண்டும். குற்றமில்லாதவனாயிருந்து அந்தஉபாத்தியாயரிடத்தில் மோக்ஷத்

திற்குரிய ஞானத்தையும் பெறவேண்டும். அந்தமோக்ஷஞானம் ஸ்மிருதிகளில் ஸாங்கியமென்றும் யோகமென்றும் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இருபத்தைந்துதத்வங்களை ஆராய்வது ஸாங்கிய மென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸித்திகள்பெற்றுத்தேவதைக்குச்சமமா யிருப்பது யோகசாஸ்திரத்தின்ஸித்தாந்தம். சிஷ்யனுயிருந்து அவ் விரண்டனுள் ஏதாவதுஒருஞானத்தைக் கேட்கவேண்டும். காலம் பாராமலும் காஷாயமுடுக்காமலும் ஒருவருஷம் குருகுலவாஸம் செய் யாமலும் சிரத்தையுடன் குருவின்அன்பைப் பெறாமலும் ஸாங்கியத் தையும் யோகத்தையும் தெரிந்துகொள்ளலாகாது. விருப்புவெறுப் புக்களைவிட்டுச் சீதோஷ்ணம் ஸுகதுக்கமுதலியவற்றைத் தாங்க வேண்டும். அவன்தான் ரிஷி. பசிதாகங்களினுல்கலங்காமல் பழகின விஷயங்களிலிருந்து நிவ்ருத்திக்கவேண்டும். எண்ணத்திலுள்ள உறுதியானபற்றுக்களைவிடவேண்டும். எப்போதும் தியானமே காரிய மாக இருக்கவேண்டும். குடம் பானபாத்திரம் உறி குடை தடி பாத ரக்ஷை வஸ்திரம்இவற்றில் தனது என்னும்பற்றை வைக்கலாகாது. குருவுக்குமுன்னெழுந்து பின் படுக்கவேண்டும். அவருக்குத்தெரிவி யாமல் அவசியமானகாரியத்திற்கும் செல்லலாகாது. பகலில் இரண்டு ஸந்திகளிலும் [1]ஸ்நானசாடியோடு இருமுறை ஸ்நானம்செய்யவேண் டும். அவனுக்கு ஒருவேளைபோஜனந்தான் யதிகளால் பூர்வகாலத் தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாரிடத்திலும்பிக்ஷை எடுக்கவேண் டும். இரவில் இடைவிடாமல் தியானம்செய்யவேண்டும். அந்த அந்த ஸமயங்கள்நேர்ந்தபோதும் ஒருகாலும் குருவுக்குத் தான் தெரிவிக் கப்படக்கூடாது. பிரம்மசாரிவிரதமும் காட்டில் வாஸமும் ஸ்நான சுத்தமும் இந்திரியநிக்ரஹமும் ஸர்வபூததயையும் அவனுக்கு நிலை யானதர்மங்கள். அல்பாகாரம்செய்து இந்திரியங்களையடக்கி எல்லாப் பாவகாரியங்களையும்விட்டவன் ஆத்மத்தியானம்செய்து பாவங்களைப் போக்கும்சிறந்தஞானத்தை அடைவான். செய்கையினுலும் மனத் தினுலும் வாக்கினுலும் எந்தப்பிராணிகளிடத்திலும் கெட்டஎண் ணத்தை எப்போது செய்யாமலிருக்கிருனே அப்போதே பிரம்மத்தை அடைகிருன். கடுமையும் அகங்காரமும்பகையுமற்றவனுகி இரண்டை விட்டிருப்பவன் துயரமும் பயமும் உபத்திரவமுமில்லாத உயர்பத த்தை அடைவான். இகழ்ச்சியிலும் புகழ்ச்சியிலும் வேறுபாடில்லா மலும் ஓட்டாஞ்சில்லியையும் கல்லையும் பொன்னையும் ஒன்ருகநினைத் தும் பகைவனிடத்தும் மித்திரனிடத்தும் வேறுபாடில்லாதமௌனி

1 ஸ்நானத்திற்குரிய வஸ்திரம்.

யானவன் முக்திபெறுவான். இப்படிப்பட்டஆசாரங்களோடு ஆத்மாவையே தியானம்செய்துகொண்டிருப்பவன் அந்தஞானத்தைப் பழகுவதனாலேயே பரகதியையடைவான்.

இருநூற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; வைராக்கியத்தைப்பற்றியது.)

துன்பம் நோய் மூப்பு இளைப்பிறால் இந்தஸம்ஸாரசக்ரத்தில் மனம்வெறுக்காதவனுக்கு முக்தி வருவதில்லை. ஆதலால், ஸம்ஸாரத்தில்வெறுப்பையுண்டாக்குவதும்மனத்தைநிலைநிறுத்துவதுமாகிய ஞானத்தை உனக்குச் சொல்வேன். அந்தஞானம் அடியாகத்தானே அமிருதமென்னப்படும்முக்தி வருவது. மூடனிடத்தில்நாள்தோறும் துன்பத்திற்குஇடங்கள் ஆயிரங்களும் பயத்திற்குஇடங்கள் நூறுகளும் பிரவேசிக்கின்றன. பண்டிதனிடத்தில் அவை பிரவேசிப்பதில்லை. பொருள்நஷ்டம்வந்தபோதும் மனைவி மக்கள் தந்தைமுதலியவர்கள்இறந்தபோதும், 'ஐயோ ! கஷ்டம் !' என்றுநினைத்துத் துயரமடைகிறான். கடந்துபோனவற்றின்சிறப்புக்களைப்பற்றி நினைக்கலாகாது. அவற்றைநினையாதவனுக்குத் துயரப்பற்று அழிந்துபோகிறது. அற்பபுத்தியுள்ளமனிதர்கள், வேண்டாதது வருவதனாலும் வேண்டினதுபோவதினாலும் மனத்துயரங்களை அடைகின்றனர். இறந்தவனையும் கெட்டுப்போனபொருளையும்பற்றிச் சிந்திப்பவன், கடந்துபோனதனால் துயரத்தையே அடைவான். ஆனால், அந்தநினைவு இவனைவிட்டுப் போவதில்லை. இந்தமானிடப்பிறப்பில் கர்ப்பத்திலிருக்கும்காலந்தொடங்கி மானிடஇயற்கையுண்டாயிருக்கிறது. துன்பங்களும் இன்பங்களும் பலவகைகளாக அடிக்கடி வருகின்றன. அவ்வின்பதுன்பங்களுள் ஒன்றும்இவனைஉட்படுத்தாமலிருக்கவேண்டும். இன்பத்தைஅடைந்து மகிழாமலும் துன்பத்தைஅடைந்து பரிதபியாமலுமிருக்கவேண்டும். எந்தப்பொருளில் அன்பு உண்டாகிறதோ அதில் குற்றங்களை ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். துன்பம்கலந்திருப்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அதனால், சீக்கிரத்தில் வைராக்கியம்பெறலாம். பெருங்கடலில் ஒருகட்டையும் மற்றொருகட்டையும்சேர்வதும் சேர்ந்தபின் பிரிவதும் எப்படியோ அப்படித்தான் சுற்றங்கள்சேருவது. காணாமலிருந்துவந்து திரும்பியும் காணாமற்

போனவர்களானமனிதர்கள்விஷயத்தில் ஸ்நேகம்செய்தல் தகாது. அவர்களைவிட்டுப்பிரிவது நிச்சயமன்றோ? பிள்ளை பெண்டிர் தேகம் ஆஸ்தி அதிகாரம் க்ஷேமம்என்னும்இவை குடும்பங்கள். தெரிந்தவன் அவற்றில் மயங்கலாகாது. தேவலோகத்தில்தேவேந்திரனுக்கும் இன்பமே முழுதும்இருப்பதில்லை. அங்கும் மிகப்பெருந்துயரமிருக்கிறது. அவனும் நித்தியஸுகத்தையடைவதில்லை. இன்பத்திற்கு அடுத்தது துன்பம். துன்பத்திற்குஅடுத்தது இன்பம். தனங்கள்எல்லாவற்றிற்கும் அழிவுதான் முடிவு. மேன்மைகளுக்குத் தாழ்வு முடிவு. சேர்க்கைக்குப் பிரிவு முடிவு. உயிர்வாழ்வுக்கு மரணம் முடிவு. உயர்வதையும் விழுவதையும் தானே கண்டறிந்து எல்லாம் அநித்தியமென்றும் அஸுகமென்றும் நிச்சயிக்கவேண்டும். பொருள்களைஈட்டுவதிலும் துன்பம்; ஈட்டினவற்றைக்காப்பதிலும் துன்பம்; அழிந்துபோவதிலும் துன்பம்; செலவாவதிலும் துன்பம். சீ! பொருள் துன்பத்திற்கு இடம். பொருளுள்ளமனிதனை ஐந்துபகைவர் எப்போதும் பீடிக்கின்றனர். அவராவார்:—அரசன் கள்வன் தாயாதி பூதம் செலவு. அர்த்தந்தான் அநர்த்தத்திற்குக் காரணமென்று தெரிந்துகொள். பொருளில்லாதவனை அநர்த்தங்கள் பீடிப்பதில்லை. பொருள்கிடைப்பது பெருந்துயரம். பொருளில்லாமை பெரியஸுகம். பொருள்களுக்குக்கெடுதல்கள்நேரிடும்போது துன்பமுண்டாவது நிச்சயம். பொருள்கிடைத்ததனால் ஆசைபூர்த்தியாவதைக் காணவில்லை. அந்த ஆசை ஆதாரங்கிடைத்ததனால் விறகிற்பற்றின தீப்போல அதிகப்படுகிறது. நான்குகடல்களையும்மேகலையாகஅணிந்திருக்கும்பூமிமுழுமையையும் ஜயித்தபிறகும் திரும்பவும் அக்கடல்களின்அக்கரையை ஜயிக்கக்கருதுவதும் நிச்சயம். இவ்வுலகப்பற்றுப் போதும். பற்றுத் தானே குற்றமுள்ளது. தேவியே! பற்றுச்சேர்க்கும்கறையான் பற்றுதலினாலேயே கொல்லப்படுகிறது. ஒருவன் புவனிமுழுமையையும் ஒற்றைக்குடையின்கீழ் ஆளுகிறான். அவ்வரசனும் ஒருதேசத்திலேதான் வஸிக்கவேண்டும்; அந்தத்தேசத்திலும் ஒருநகரத்திலேதான் இருக்கலாம்; நகரத்திலும் ஒருவீடுதான் அவனிருக்குமிடம்; அந்தவீட்டிலும் ஓர் அறையில்தான் அவன்வஸிப்பது. அந்தஅறையிலும் இரவில் ஒருபடுக்கையில்தான் படுக்கவேண்டும். அந்தப்படுக்கையும் இவனுக்குப்பாதியும் இவன்மனைவிக்குப்பாதியுமாகப் பகுக்கப்படுகின்றது. ஆதலால், இவ்வளவுபெரியபற்றுதலிலும் இவன் அனுபவிப்பது மிகக்கொஞ்சம். சிறுவன் அறிவில்லாமல், 'எல்லாம் எனதுபலத்தினால்தான்' என்றுநினைக்கிறான். மேற்சொன்னபடி எல்

லாவற்றையும்உபயோகிக்கும்போது இவனுக்குண்டாகும் பிரயோஜனம் மிகக்கொஞ்சம். எல்லாமனிதர்களின்தேகயாத்திரையும் ஒருபடியளவுஅரிசியினாலேமட்டும் நடக்கும். அதற்குமேல் அதிகமான லாபமெல்லாம் துன்பத்திற்கும் கஷ்டத்திற்கும்தான். ஆசைக்கீடான துன்பமுமில்லை; விடுவதைப்போலின்பமுமில்லை. விருப்பங்களையெல்லாம்விட்டபிறகுதான் பிரம்மப்ராப்திக்குரியவனாகிறான். நல்லறிவில்லாதவர்களால்விடமுடியாததும்,தேகந்தளர்ந்தாலும்தளராததும்,உயிருள்ளவரையிலும்இருக்கும் ரோகமுமாகிய ஆசையைவிடுகிறவனுக்கே ஸுகம். விருப்பம், விரும்பினவற்றைஅனுபவிப்பதினால் ஒருகாலும்தணிவதில்லை; நெய்யினால் அக்நி அதிகமாவதுபோல இன்னும் அதிகரிக்கும். தெரிந்தவன் விரும்பினவை கிடைக்காமையினாலேயே துயரத்தை விட்டுவிடுகிறான். பற்றுதலென்னும்அரணியில்உண்டாகி முயற்சியென்னும்விறகையடைந்து உக்கிரமாகஜ்வலிக்கும்காமமென்னும்அக்நியானது அறிவுத்தேர்ச்சியில்லாதமனிதனைச் சப்தாதிவிஷயங்களினால் மயக்கி எரித்துவிடுகிறது. பூமியிலுள்ளநெல் யவம் பொன் பசுக்கள் பெண்கள்எவ்வளவோ அவ்வளவும் ஒருவனுக்கும் நிரம்பப்போதாதென்றுகண்டறிகிறவன் மயங்குவதில்லை. உலகத்திலுள்ள காமஸுகங்களும் தேவலோகங்களிலுள்ளபெரியஸுகமும் ஆசையற்றிருக்கும்ஸுகத்தின் பதினாறில் ஒருபாகத்திற்கும் ஈடாகாதவை. அறிவுள்ளவன் ஐம்புலன்களையும் சப்தாதிவிஷயங்களில் விடலாகாது; ஐம்புலன்களையும் ஆறாவதாகியமனத்தையும்கட்டி எப்போதும்ஆத்மாவினிடம்வைக்கவேண்டும். புலன்களை விஷயங்களில்செலுத்துவதனால் கெடுதலையடைவது திண்ணம். அவற்றையேகட்டினால் அதனாலேயே பலனைப்பெறலாம். இவ்வாறு இந்திரியங்களையும் ஆத்மாவினிடம் சேர்த்துக் கட்டுப்படுத்தும்திறமையுள்ள புத்திசாலி பாவங்களையும் துன்பங்களையுமடையான். தெரிந்தவன் எப்போதும் ஜாக்ரதையோடு இந்திரியங்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும். அவை காக்கப்படாவிடின் விரைவில் மனிதன் நரகமடைவானன்றோ? [1]மோகமென்னும்எருவினால் உண்டாவதும் அஜ்ஞானமென்னும்வேரூன்றினதும் [2] முயற்சியென்னும்தண்ணீர்விடப்பட்டதும் க்ரோதம்லோபம் என்னும்பெருங்கிளைகளுள்ளதும் முன்ஜன்மத்துப்பாவத்தை வயிரமாக உடையதும் உழைப்புஎன்னும்சிறுகிளைகளுள்ளதும் கொடிய துயரமென்னும்புஷ்பங்களும் பயமென்னும்தளிர்களும் பலவகைஎண்ணங்

1 குற்றம்தெரியாமை.

2 'விவித்ஸா' என்பதுமூலம்; அடையவேண்டுமென்னும் விருப்பம்

களென்னும்இலைகளுமுள்ளதும் அஜாக்ரதையினால்வளர்க்கப்பட்டதும் ஆசைகளென்னும்பெருங்கொடிகளினால்எங்கும்சுற்றப்பட்டதுமாகிய காமமென்னும்விசித்திரமானமரம் அறிவின் திருத்தமில்லாதவனுடைய மனமென்னும்நிலத்தில் வளருகிறது. தத்வஜ்ஞானியினிடத்தில் அம்மரம் முளைப்பதேயில்லை. முளைத்தாலும் உடனே வெட்டப்படுகிறது. கஷ்டமானஉபாயங்களினால்தேடப்பட்டவையும் நிலையற்றவையும் குணமற்றவையும் துன்பத்தையேஅடியாகவும்முடிவாகவுமுடையவையுமான காமஸுகங்களென்னும்பிரயோஜனங்களில் என்னஇன்பமிருக்கிறது? இந்திரியங்கள்கெட்டு ஆயுள்முடிந்து நமனெதிரில்நிற்கும்போது இந்தஅஸுகத்தில் என்னஸுகமிருக்கிறது? பாருங்கள்! தேகத்திலும்மனத்திலுமுள்ளவியாதிகளினால் எக்காலமும் பீடிக்கப்பட்டுத் தன்காரியங்கள் முடியாமலேஇருக்கும்மனிதனுக்கு மரணம்வரும்போது என்னஸுகமிருக்கிறது? அந்தப்பொருளையே சேர்த்துக்கொண்டும் காமஸுகங்களில் விருப்பம் தீராமலுமிருக்கும் மனிதனைக் காட்டில் புலி ஆட்டைத்தூக்குவதுபோல நமன் தூக்கிக்கொண்டுபோகிறான். பிறப்பு இறப்பு மூப்புத் துன்பங்களினால் எப்போதும் உபத்திரவிக்கப்பட்டு ஸம்ஸாரத்தில்வேகவைக்கப்பட்டிருந்தும் ஜனங்கள் பாவத்திற்கு அஞ்சுவதில்லை' என்றார்.

உமை, 'பகவானே! மனிதர்கள் எந்தஉபாயத்தினால் மூப்பையும் மரணத்தையும் நிவிருத்திசெய்துகொள்ளலாம்? அது இருக்குமாயின் சீக்கிரம் எனக்குச்சொல்லும். தவத்தினாலேயா? யாகமுதலியபெருங்கர்மங்களாலேயா? கல்வியினாலேயா? அல்லது, ரஸாயனமென்னும் ஔஷதத்தினாலேயா? எதனால் மூப்பு இறப்புக்களைத் தாண்டுவது?' என்றுகேட்க, மஹேசுவரர் சொல்லலானார். 'சிறந்தமஹிமையுள்ளவளே! பெண்ணரசியே! ஜராமரணங்களைப்போக்கும்உபாயம் மோக்ஷத்தைத்தவிர வேறு ஒன்றும் எவ்வுலகங்களிலுமில்லை என்று அறி. மனிதர்கள் முக்தியடைந்தாலன்றித் தனத்தினாலும் ராஜ்யத்தினாலும் உக்கிரமானதவத்தினாலும் மரணத்தைத் தாண்டுவதில்லை. மோக்ஷமடைந்தாலன்றி அசுவமேதயாகங்கள்ஆயிரமும் வாஜபேயயாகங்கள்நூறும் மூப்புஇறப்புக்களைத் தாண்டுவிப்பதில்லை. ஆளுகையினாலும் தனதானியங்களாலும் வித்தியாலாபத்தாலும் தவத்தினாலும் ரஸாயனமென்னும்ஔஷதத்தினாலும் ஜராமரணங்களை யாரும் தாண்டுவதில்லை. தானமும் யாகமும் தவமும் நல்லொழுக்கமுமுள்ளவரும் ரஸாயனம்தெரிந்தவரும் வேதாத்தியயனம்செய்துகொண்டிருப்பவரும் ஜராமரணங்களைக் கடந்துபோவதில்லை. தேவர், தான

வர், கந்தர்வர், கின்னரர், நாகர், அரக்கர்யாவரையும் காலம் தன்வசப் படுத்திக்கொள்ளுகிறது. காலத்துக்குவசப்படாதவனில்லை. சென்ற பகலிரவுகளும் மாதங்களும் திரும்பிவருவதில்லை; நதிகளின்பிர வாகங்கள்போலத் திரும்பாமலே ஓடுகின்றன. அந்தக்காலம் மாருத உறுதியானதியானத்தை இடைவிடாமல் செய்துகொண்டிருக்கிறது. அழிவில்லாதஇந்தச்சூரியன் இடைவிடாதபகலிரவுகளில் மனிதர்க ளின்ஆயுளை எடுத்துக்கொண்டும் எல்லாப்பிராணிகளின் உயிரையும் போக்கிக்கொண்டும் அடிக்கடி அஸ்தமனமும் உதயமுமாகிருன். ஒருராத்ரிகடந்துபோனாலும் ஆயுள் மிகக்கொஞ்சமாகிவிடுகிறது. ஆழமில்லாதஜலத்தில் மச்சம்போலிருக்கும் அவனுக்கு என்னஇள மையிருக்கிறது? சரீரத்திற்கு மரணம் நிச்சயம்; மாற்றமுடியாதது. எவனும் ஒருக்ஷணம்இருந்தாலும் திரும்பவும் காலத்துக்குவசப்படு கிருன். எல்லாப்பிராணிகளும் இறவாமலும் தளராமலுமிருக்குமா யின் பிராணிகளுக்கு அநிஷ்டமும் துன்பமும் ஒருபோதும் உண் டாவதில்லை. ஜாக்ரதையில்லாதபிராணிகளிடத்தில் காலம் ஜாக்ரதை யோடுஇருக்கிறது. மரணம்நேர்ந்தபோது ஜாக்ரதையுள்ளகாலத்தி லிருந்து விடுபடுவதில்லை. நாளைச்செய்யத்தக்கதை இன்றைக்கேசெய் யவேண்டும். பிற்பகலில்செய்யத்தக்கதை முற்பகலிலேயே செய்ய வேண்டும். எந்தக்காலத்தில் இவன்எமனால்பார்க்கப்படவில்லை என்று யாருக்குத் தெரியும்? 'மழைக்காலத்தில் இதைச் செய்வேன். கிரீ ஷ்மகாலத்தில் இதைச் செய்வேன். வஸந்தகாலத்தில் இதைச்செய் வேன்' என்றுநினைக்கிறவன் சிறுவன். அவன் இடையூற்றை அறிவ தில்லை. கிடைக்காதபொருள்களைப்பற்றி, 'இது எனக்கு வேண்டும்; இது எனக்குவேண்டும்' என்னும் எண்ணங்கொண்டிருக்கையிலேயே மனிதர்கள் மரணத்தினிடம் கொண்டுபோகப்படுகின்றனர். நாள் தோறும் ஜரைவந்து காலபாசத்தினால்கட்டப்பட்டு நாள்தோறும் துக்கமார்க்கத்தில்மயங்கும்போது பிராணிகளுக்குத் தர்மத்திலசிர த்தை எதற்கு? இளமையிலேயே தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். உயிர்வாழ்க்கை நிச்சயமில்லை. பழுத்தபழங்களுக்குப்போல விழுத லின்பயம் மனிதருக்கு எப்போதுமுள்ளது. தனமும் தாரமும் புத்திரனும் போகங்களும் மனிதருக்குப் பிரியமாயிருந்தாலும் அவற் றினால் என்னபயன்? ஒருநாள் எல்லாவற்றையும்விட்டு நமனுக்கு அகப்படவேண்டுமே. பிறப்பவரையும் இறப்பவரையும் பார்த்தும் மனிதனுக்குத் துன்பமுண்டாகாமற்போமாயின் அவன் கட்டைக் கும் ஓட்டுக்கும் ஸமமானவன்தானே. அழிவதும் நிச்சயமில்லாதது

மான உயிருக்குப் பந்துக்களாலும் ஸிநேகிதர்களாலும் உடைமைகளாலும் என்னபயன்? ஒருநொடியில் இவற்றையெல்லாம் விட்டுப்போகிறானே. போனபின் திரும்பிவருவதில்லையே' என்றுஎல்லாப்பொருள்களும் அநித்தியமாயிருப்பதை எப்போதும் சிந்திப்பவனுக்கு மூக்திக்குமுதலாகிய வைராக்கியம் விரைவில் உண்டாகும். அந்தவைராக்கியத்தினால் அவனுக்குத் திரும்பவும் விவேகமுண்டாகிறது. சிறந்தவளே! அந்தவைராக்கியத்தினால் மனிதர் முடிவானஒழிவைப்பெறுகின்றனர். வைராக்கியந்தான் முக்தியின்சிறந்தரகஸ்யமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவியே! வைராக்கியமுண்டாவதைப்பற்றி இந்தச்சொல்லை உனக்குச் சொன்னேன். மோக்ஷத்தைக்கருதுகிறவர் இவ்வாறு ஆராய்ந்து ஆராய்ந்துதான் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடப்படுகின்றனர்.

இருநூற்றுநாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி ; ஸாங்கியத்தின் கொள்கை.)

தெளிந்தபுன்னகையுள்ளவளே! ஸாங்கியமென்னும் ஞானத்தைப்பற்றி உனக்குச் சரியாகச்சொல்வேன். அதை அறிந்தமனிதன் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தில் புகமாட்டான். ஸந்யாஸத்தையறிந்தவர்களாகிய அந்தஸாங்கியர்கள் ஞானத்தினாலேயே முக்திபெறுகின்றனர். சரீரத்தைச்சேர்ந்ததாகிய கொடுந்தவம் வீணென்று ஸாங்கியர் கூறுகின்றனர். இருபத்தைந்து தத்வங்களையறிவதே ஞானமென்பது அவர்கொள்கை. அவ்யக்தமென்பது மூலப்பிரகிருதி. அவ்யக்தத்திலிருந்து மகத்து உண்டாகிறது. மகத்திலிருந்து அகங்காரமுண்டாகிறது. அந்தஅகங்காரத்திலிருந்துசப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம்என்னும் ஐந்து தன்மாத்திரைகளும் [1]பதினோர் இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன. அந்த ஐந்து தன்மாத்திரைகளிலிருந்து ஐந்து பூதங்கள் உண்டாகின்றன. அவற்றினால் சரீரமுண்டாகிறது. இவ்வாறு சரீரத்தைச்சேர்ந்தவை இருபத்துநான்கு தத்வங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. இந்தஎண்ணில் புருஷனென்னும் ஆத்மாவை இருபத்தைந்தாவது தத்வமென்று சொல்லுகின்றனர். ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்என்னும் குணங்கள் பிரக்ருதியிலிருப்பவை. ப்ரக்ருதியானது

---

1 ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, மனம் ஒன்று.

தன்னுடைய 'குணங்களினால் உலகமனைத்தையும் படைக்கிறது. விருப்புவெறுப்புக்கள் இன்பதுன்பங்கள் தேகம் புத்தி தைரியம்இவை ப்ரகிருதியின்காரியங்களென்றே ஞானிகள் அறியவேண்டும். எல்லாவற்றின் இலக்கணங்களையும் பிரிவுகளையும் முதலிலிருந்து தெளிவாக விரித்துச் சொல்வேன்; கேள். நித்தியமும் பிரிவில்லாததும் ஸூக்ஷ்மமும் பிறகு,பரவத்தக்கதும் தொழிலில்லாததும் காரணமில்லாததும் இந்திரியங்கள் ஒன்றுக்கும் புலப்படாததுமாயிருக்குமென்பதுதான் அவ்யக்தத்தின்இலக்கணம். அவ்யக்தம் ப்ரகிருதி மூலம் ப்ரதானம் யோனி [1]அவ்யயம்என்னும்பலசொற்கள் அவ்யக்தத்தையே சொல்பவை. அது ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதனால் சுட்டிக்காட்டமுடியாதது. அது ஸத்தென்றுசொல்லப்படுகிறது. உலகமெல்லாம் அதனாலுண்டானது. சிருஷ்டிக்கு அதுதான் மூலமென்று நினைக்கப்படுகிறது. ஸத்வமுதலியவை ப்ரகிருதியிலுண்டாகும்குணங்கள். நான் அவற்றைச் சொல்லுகிறேன். ஸுகம் ஸந்தோஷம் புத்தித்தெளிவு இம்மூன்றும் ஸத்வகுணத்தின்காரியங்கள். விருப்புவெறுப்புக்கள் இன்பதுன்பங்கள் கர்வம் இவை ரஜோகுணத்தின்காரியங்கள். தெளிவில்லாமை, பயம், மயக்கம், சோம்பல்இவை தமோகுணத்தின்காரியங்கள். ஸத்வகுணம் தலைஎடுத்திருக்கும்போது சிரத்தையும் உற்சாகமும் பகுத்தறிவும் மயக்கமின்மையும் தயையும் தைரியமும் உண்டாகின்றன. அது இல்லாதபோது இவையும் இல்லாமற்போகின்றன. ரஜோகுணம் தலைஎடுத்தபோது காமக்குரோதங்கள் மனத்துயரம் பொருளாசை மயக்கம் பொய் இவைஎல்லாம் அதிகப்படுகின்றன. தமோகுணம் தலைஎடுத்தபோது மனச்சோர்வு சந்தேகம் அறியாமை சோம்பல் தூக்கம் பயம்இவை காரணம்பற்றியும் காரணமில்லாமலும் உண்டாகின்றன. இவ்வாறு இம்முக்குணங்களில் ஒவ்வொன்று தலைஎடுக்கும்போது அவ்வவற்றின்காரியங்கள் மிகுதியாகஉண்டாகின்றன. மற்றொன்று தலைஎடுக்கும்போது இவை அதனால்மறைக்கப்பட்டுக் குறைந்துபோகின்றன. இப்படி நித்தியமாக நடக்கிறது. அவற்றுள் தேகத்திலும் மனத்திலும் ஸந்தோஷத்தோடுஉண்டாகும்செய்கைகளெல்லாம் ஸத்வகுணத்தின் செய்கைகளென்று அறியவேண்டும். எப்போது மனக்கலக்கத்தையும் கொதிப்பையும் உண்டாக்கும் செய்கையிருக்கிறதோ அப்போது ரஜோகுணமிருக்கிறதென்றே நினைக்கவேண்டும். எப்போது ஒன்றுந்தெரியாமலும் ஊகமும்விவேகமுமில்லாமலும் துயரமுண்டாய்க்கொண்டிருக்கிறதோ அப்போது

[1] அழிவில்லாதது.

தமோகுணம்தலையெடுத்திருக்கிறதென்று நினைக்கவேண்டும். சுருங்கச் சொன்னால், தர்மம் ஸத்வகுணத்தையும் அர்த்தம் ரஜோகுணத்தையும் காமம் தமோகுணத்தையும் சேர்ந்தவை. த்ரிவர்க்கமென்னப்படும் தர்மார்த்தகாமங்கள் முறையே இம்முக்குணங்களையும் சேர்ந்தவை. பிரம்மாமுதலான தேவர்களின்ஸ்ருஷ்டி ஸாத்விகஸ்ருஷ்டி என்று சொல்லப்படுகிறது. மனிதர்சிருஷ்டி ராஜஸசிருஷ்டிஎன்றும் திர்யக்ஜாதிசிருஷ்டி தாமஸசிருஷ்டிஎன்றும் சொல்லப்படுகின்றன. ஸத்வகுணமுள்ளவர் மேலேபோகின்றனர். ராஜஸர்கள் நடுவிலிருக்கின்றனர். தாழ்ந்தகுணமும் செய்கையுமுள்ளதாமஸர்கள் கீழே போகின்றனர். தேவர், மனிதர், விலங்குகள், மற்றச்சராசரங்கள் அனைவரும் ஆதிமுதல்இம்முக்குணங்களினால் நிரம்பியிருக்கின்றனர். இனிமேல் மகத்துமுதலானதத்வங்களை லக்ஷணங்களுடன் சொல்லுவேன். அறிவும் விவேகமும் மகத்தின்இலக்கணங்கள். மகத்து புத்தி மதி பிரஜ்ஞைஎன்னும் இவை மகத்தின்பெயர்களென்று அறிகின்றனர். அகங்காரமென்பது நான்என்னும்எண்ணமென்று அதன்இலக்கணத்தினாலேயே சுருக்கமாக அறியத்தக்கது. அகங்காரத்தினாலேதான் பல பிராணிசிருஷ்டி உண்டாகிறது. அகங்காரம்விடுவதுதான் முக்திக்குக் காரணமாகிறது. ஆகாயம் வாயு அக்நி ஜலம் பூமிஇவ்வைந்தும் மகாபூதங்கள். அவற்றிற்கு உற்பத்தியும் லயமும் அகங்காரத்திலேயே. சப்தம் செவி துவாரங்கள் இம்மூன்றும் ஆகாசத்தினாலுண்டானவை. பிராணிகளுக்கு ஸ்பரிசமும் அசைவும் காற்றின்குணங்களாக நினைக்கப்படுகின்றன. நிறம் உஷ்ணம் கண்கள் ஒளிஇந்நான்கும் தேஜஸின்குணங்கள். சுவை சிநேகம் (நெய்ப்பு) நா குளிர்ச்சிஇவை ஜலத்தின்குணங்கள். மணம் மூக்கு தேகம்இம் மூன்றும் பூமியின்குணங்கள். தேவியே! இப்படி எல்லாக்குணங்களும் பஞ்சபூதங்களைச்சேர்ந்தவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பின் பின்பூதங்கள் முன்முன்பூதங்களின்குணங்களை அடைகின்றன. அதனால், இவ்வுலகத்தில் பூதசிருஷ்டிகள் அநேககுணங்களுள்ளவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஜலத்தில்மணத்தைக்கண்டு சிலஅறிவில்லாதவர் ஜலத்திற்கும் மணமென்னும்குணமிருப்பதாகச் சொல்லுவர். தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவளே! தெரிந்தவர் அப்படி நினைப்பதில்லை. ஜலத்திற்குக் கந்தமில்லை. அது பூமியின் குணம் தான். பூமியில்கந்தமும் ஜலத்தில் ஸ்நேகமும் கண்ணில் ஒளியும் இருக்கின்றன. காற்று, பிராணவாயுவிலும் அபானவாயுவிலும் சேர்ந்திருக்கிறது. பிராணிகளின்தேகத்திலுள்ள துவாரங்களில் ஆகாயமிருக்

கிறது. மயிர் எலும்பு நகம் பல் தோல் கை கால் தலை முதுகு வயிறு இடுப்பு கழுத்துஇவைஎல்லாம் பூமியாகச்சொல்லப்படுகின்றன. இந்தத்தேகத்தில் [1]தாதுக்களையும் [2]தோஷங்களையும் மலங்களையும்சேர்ந்தவையெல்லாம் பூதங்களைச்சேர்ந்தவையென்றறி. தேகங்களில் தலைமையாயிருப்பது பூமிதான். செவி தொக்கு நேத்திரம் நா நாசிஇவை ஞானேந்திரியங்கள். வாக்கு கை கால் குறி ஆஸனம் இவை கர்மேந்திரியங்கள். பஞ்சபூதங்களிலிருந்துஉண்டாகும் சப்த ஸ்பரிச ரூப ரஸ கந்தங்கள்ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களென்றறிய வேண்டும். சொல் தொழில் நடை இன்பம் விடுதல்இவ்வைந்தும் கர்மேந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களென்றறி. அவையும் பஞ்சபூதங்களால் உண்டாகின்றவை. மனம் எல்லா இந்திரியங்களுக்கும்தலைமையென்று சொல்லப்படுகிறது. நினைப்பதுதான் அதன்இலக்கணம். அந்தமனம் இந்திரியமென்றுசொல்லப்படுகிறது. ஆத்மா மனத்துடன்சேர்ந்து மேற்சொன்னபூதங்களை நடத்துகிறது. மனத்தைக் கட்டவும் விடவும் ஸ்வதந்திரமுள்ளவன் ஆத்மாதான். இந்திரியங்களும் அவற்றின் விஷயங்களும் இயற்கையும் அறிவும் தைரியமும் பஞ்சபூதங்களின் காரியங்களும் பூதங்களல்லாதஅகங்காரத்தின்காரியங்களும் எல்லாம் சேர்ந்தது சரீரமென்றுசொல்லப்படுகிறது. சரீரத்தைவிட வேறாக இருக்கும்ஆத்மா சரீரத்தைச்சார்ந்திருக்கிறான். ஆத்மாவுக்கும் சரீரத்திற்கும்உள்ள வேறுபாட்டை ரிஷிதான் அறிவான். ரஸம், ஸ்பரிசம், கந்தம், ரூபம், சப்தம்இவையற்றதும் சரீரஇந்திரியங்களல்லாததுமாகியஆத்மாவைச் சரீரத்தில் காணமுயலவேண்டும். எல்லாத்தேகங்களிலுமிருந்தேபுலப்படாமலும்அவைஇறந்தும் இறவாமலுமிருக்கும் ஆத்மாவை வேறாகப்பார்ப்பவன் எவனோ அவன்தான் பற்றைவிட்டவனாவான். அந்தச்சிறந்தஆத்மாவைக் கண்ணினாலும் மற்றஇந்திரியங்களினாலும் அறியமுடியாது; தெளிவானமனத்தினால்மட்டுமே காணலாம். சிறந்தசக்தியுள்ளஅவ்வாத்மாஒருவன் சராசரங்களாகிய பலபூதங்களிலும் பலசெய்கையுள்ளவனாகஇருக்கிறான். அந்தஆத்மாவுக்கு உயரம் குட்டை பருமைஎன்பதொன்றுமில்லை. இந்திரியங்களினால்எப்படியோ அப்படித்தான் புத்தியினாலும் ஆத்மாவைக்காண்பது ஒருபோதும் முடியாது. அந்தஆத்மா எல்லாவற்றையும்வசப்படுத்திக்கொண்டு ஒன்பதுவாயில்களையுடைய தேகமென்னும்நகரத்தையடைந்து அதிலடங்கியிருக்கிறான். எல்லாஉலகங்களிலுமுள்ள ஸ்தாவரங்களுக்கும் ஜங்கமங்களுக்கும் ஆத்மாவே ஈசுவரன். ஆத்மா

[1], [2] சாந்திபர்வம் 629-ம் பக்கத்துள்ள 2, 3-ம் குறிப்புக்களிற்காண்க.

அணுவினும்அணு, மகத்தினும் மகத்என்பர். ஆத்மா பலவகையான எல்லாப்பொருள்களிலும்வியாபித்து, அழியாமலிருக்கிறான். ஞானியானவன் இந்திரியங்களையடக்கி எப்போதும் மனத்தில்ஆத்மாவைத் தனியாகவும் தேகத்தைத் தனியாகவும் ஆராய்ந்துபார்க்கவேண்டும். செய்கையில்லாதவனும் பற்றில்லாதவனும் நித்தியனும் ஒருகாரியங்களிலும் சேராதவனுமாகிய புருஷனென்னப்படும்ஆத்மா பிரக்ருதியிலிருந்துகொண்டிருப்பதனால் அதன்குணங்களை அனுபவிக்கிறான். கார்யம், காரணம், கர்த்தாஎன்னும்பிரிவுகள் பிரக்ருதியினாலுண்டானவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன. புருஷனென்னப்படும் ஆத்மா சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். அந்தஆத்மாவை வெல்லவும் நினைக்கவும்முடியாது. அவன் நித்யன்; புலப்படாதவன். ஆத்மா ஒளியுருவமாகத் தேகத்திலிருக்கிறானென்று சிலர் சொல்லுகின்றனர். சிலர், 'தேகத்திலுள்ளஉஷ்ணமும் வாயுவும் அறிவும் ஜீவனென்னப்படுவன' என்று புத்தியினால் ஊகித்துநிச்சயிக்கின்றனர். மற்றும்சிலர், ஆத்மாஎல்லாஉலகங்களையும்வியாபித்திருப்பதாகச் சொல்லுகின்றனர். சிலர் இந்தத்தேகத்திலேயே ஆத்மா எள்ளில்எண்ணெய்போலஇருப்பதென்று சொல்லுகின்றனர். மற்றும் சிலமூடர்களானநாஸ்திகர்கள், கண்ணுக்குப்புலப்படும் இலக்கணங்களில்லாமையினால் ஆத்மாஇல்லையென்று நிச்சயிக்கின்றனர். அந்த அறிவீனர் நரகம்போகிறவர். இப்படி அநேகர் ஈசுவரனை விசாரியாமலிருக்கின்றனர்' என்றார். உமை, 'பகவானே! பிரம்மதேவர் படைத்தஉலகத்தில் அழியாததும் குறையாததும் குற்றமில்லாததுமாகியஆத்மா எல்லாப்பொருள்களிலும் இருக்கிறதென்பதற்குக் காரணத்தையறிவது மிகக்கடினம்' என்றுசொன்னாள். மஹேஸ்வரர், 'ரிஷிகளாலும் தேவர்களாலும்கூட ஆத்மா காணப்படுவதில்லையென்பது திண்ணம். ஆனால், அந்தச் சிறந்தஆத்மாவைக்கண்டபிறகு ஸம்ஸாரத்தில் திரும்புவதில்லை. ஆதலால், ஆத்மாவைக்காண்பதினாலே தான் பரகதியடையலாம். தேவியே! என்றும் அழியாததும் கபிலர் முதலானஆசார்யர்களாலும் மற்றுமுள்ள மஹரிஷிகளாலும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதுமான இந்தஸாங்கியதர்மத்தை உனக்குச்சொன்னேன்.

இருநூற்றுநாற்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; யோகத்தின்முறை.)

ஸாங்கியஞானத்தில் பிரவ்ருத்தித்தவர்களைப்பற்றிச் சரியாகச் சொன்னேன். இனி, யோகதர்மத்தை முழுதும் உனக்குச் சொல்வேன்; கேள். அந்தயோகம் பிரம்மரிஷிஸம்மதம் தேவரிஷிஸம்மதம்என இருவகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாஸ்திரங்களினால் விதிக்கப்பட்டஆசாரம் இரண்டிற்கும் பொது. அந்தயோகம் எண்குணங்களோடுகூடியஐசுவரியம் ஸித்திப்பதற்காக விதிக்கப்படுகிறது. யோகதர்மத்தைப் பற்றினவர்கள் தேவர்களோடு மிக்கஒற்றுமையை அடைவார். எல்லாயோகங்களுக்கும் ஞானமே மூலமென்றறி. யோகங்களெல்லாவற்றையும் விரதங்களினாலும் உபவாஸங்களினாலும் இந்திரியஜயங்களினாலும் விருத்திசெய்யவேண்டும். சிறந்த ஞானமுள்ளவளே! புத்தி, மனம், இந்திரியங்கள்எல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து ஆத்மாவையறிவதுதான் யோகிகளுடையஞானம். பிராம்மணர்களையும் அக்நியையும் தேவாலயங்களையும் பூஜிக்கவேண்டும். எல்லாப்பிராணிகளையும் ஆதரித்து அவற்றிற்குத் தீங்குநினையாமலிருக்கவேண்டும். தானம் அத்யயனம் சிரத்தை வ்ரதங்கள் ஆசாரங்கள் ஸத்தியம் பரிசுத்தமானஆகாரம் தூய்மை இந்திரியங்களையடக்குவது இவற்றினால் மகிமை அதிகப்படுகிறது. பாவமும் விலக்கப்படுகிறது. பாவம்விலகினதால் மகிமையடைந்தவன் ஆகாரத்தையடக்கி இந்திரியங்களையடக்கி வீண்காலம்போக்காமல் பரிசுத்தனும் அடக்கமுள்ளவனுமானபிறகு யோகாப்பியாசம் செய்யவேண்டும். மீன்பிடிப்பவன் மாம்ஸத்தைவைத்துக்கொள்வதுபோலத் தெரிந்தவன் முதலில் மனத்தை வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஜனங்களில்லாததும் நாற்புறமும்மூடப்பட்டதும் பரிசுத்தமுள்ளதுமானதனிஇடத்தில் மிருதுவான தர்ப்பங்களைப்பரப்பி ஆஸனம் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும். அந்தஆஸனத்திலுட்கார்ந்து உடம்புங்கழுத்தும்ஒழுங்காகவும் மனம் எங்கும்செல்லாமலும் அங்கங்களையசையாமலும் ஆகாயத்தையும் திசைகளையும்பாராமலும் தன்மூக்கின்நுனியையேபார்த்துக்கொண்டு ஸுகமாகவிருக்கவேண்டும். தேவியே! மனத்தைநிறுத்துவதுதான் யோகத்தினுடைய ரகஸ்யம். ஆதலால், முழுமுயற்சிகளாலும் மனத்தை எப்போதும் அசைவில்லாமலிருக்கச்செய்யவேண்டும். அதன்

பிறகு, மெய், காது, நா, மூக்கு, கண்இவ்வைந்துஇந்திரியங்களையும் விஷயங்களிலிருந்துஇழுத்து மனத்தில்சேர்த்து நிறுத்தவேண்டும். எல்லாஎண்ணங்களையும்போக்கி ஆத்மாவினிடம் மனத்தை வைக்க வேண்டும். ஐம்புலன்களும் மனமும் ஆத்மாவினிடத்தில் எப்போது நிற்கின்றனவோ அப்போது பிராணாபானங்களிரண்டும் ஒருமிக்க இவனுக்கு வசப்பட்டிருக்கின்றன. பிராணன்வசப்பட்டால் யோகத்தின் ஸித்தி நிலையாயுண்டாகும். சரீரத்திலுள்ளவற்றையெல்லாம் தெளிவாகப் பகுத்துப்பார்க்கவேண்டும். தேகத்தினுள் பிராணவாயுசெல்வதையும் ஆராய்ந்துபார்க்கவேண்டும். பிறகு, தலையையும் [1]அக்நியையும் தேகத்தையும் காப்பாற்றவேண்டும். உயிரும் சுவாஸமும் தலையிலிருந்துகொண்டுதான் நடக்கின்றன. எல்லாப்பிராணிகளுள்ளும்இருப்பவனும் நிலையானவனுமாகிய புருஷனென்னப்படும்ஜீவாத்மாமனம் புத்தி அகங்காரம் பஞ்சபூதங்கள் சப்தாதிவிஷயங்கள் இவற்றைக் கவனிக்கிறான். அபானவாயுவானது [2]வஸ்தி மூலம் குதம் ஜாடராக்நி இவற்றைச்சார்ந்து மலமூத்திரங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு எப்போதும் ஸஞ்சரிக்கிறது. ஆதலால், தேகங்களிலுள்ளசெய்கைகள் அபானவாயுசேர்ந்து உண்டாகின்றவை. உதானமானது ரத்த முதலியதாதுக்களெல்லாவற்றையும் எழுப்பிக்கொண்டு மேல்நோக்கிச் செல்லுகிறது. அதனால்,தேகதத்வம்தெரிந்தஜனங்கள் அதைஉதானம் என்றறிகின்றனர். மனிதர்களின் தேகங்களிலுள்ள பூட்டுக்கள்தோறும் இருந்துஎல்லாச்செய்கைகளையும்நடத்தும்வாயு வியானமென்று சொல்லப்படுகிறது. ரத்தமுதலானஏழுதாதுக்களிலும் ஜாடராக்நியிலுமிருந்து உஷ்ணத்தைஎழுப்பித் தேகமெங்கும் பரவச்செய்வது ஸமானம். அதுவே, மரணகாலத்தில் எல்லாச்செய்கைகளையும் நிறுத்திவிடுகிறது. மேற்சொன்னபிராணன்முதலிய ஐந்துவாயுக்களும் ஒன்றுசேர்வதனால்உண்டாகும்உஷ்ணத்தை அக்நியென்றறியவேண்டும். அதுதான் பிராணிகளுக்கு ஆகாரத்தை ஜரிக்கச்செய்கிறது. வியானனும் உதானனும் பிராணாபானவாயுக்களினிடையில் இருக்கின்றன. ஜாடராக்நி ஸமானனோடுசேர்ந்துதான் நன்றாகஜீர்ணம் செய்கிறது. தேகத்தின்நடுவில் நாபியிருக்கிறது. நாபியில் அக்நி இருக்கிறது. பிராணன்முதலானவாயுக்கள் அக்நியில் சேர்ந்திருக்கின்றன. பிராணனிடத்தில் ஆத்மாஇருக்கிறது. நாபிக்குங்கீழே [3]பக்வாசயமிருக்கிறது. நாபிக்குமேல் [4]ஆமாசயமிருக்கிறது. தேக

---

1 ஜாடராக்நி. 2 மலாசயம்.

3 4 சாந்திபர்வம் 629-ம் பக்கம் 5, 6-ஆம் குறிப்புக்களிற்காண்க.

த்தின்பஞ்சப்பிராணன்களும் நாபியின் நடுவிலிருக்கின்றன. பிராணன்முதலானவாயுக்கள் எல்லாம் குறுக்கும் மேலும் கீழுமாக ஸஞ்சரிக்கின்றன.பிராணவாயுக்களாலும் அக்னியினாலும் தூண்டப்பட்ட பத்துநரம்புகள் உணவுகளின்ஸாரங்களைத் தேகத்தில் ஓடச்செய்கின்றன. யோகிகளின்இந்தமார்க்கம் இவ்வைந்துபிராணன்களில் நிற்கிறது. சிரமத்தைப்பொறுத்து நிலைத்த ஆஸனம்போட்டு ஆத்மாவைத் தலையில் வைக்கவேண்டும். [1]ஆத்மாவைத் தலையில்வைத்தபின் இருபுருவங்களின்இடையில் மனத்தைநிறுத்தி அதன்பிறகு பிராணனையும் ஆத்மாவையும் தியானிக்கவேண்டும். அபானனைப் பிராணனிலும் பிராணனை அபானனிலும்சேர்க்கவேண்டும். பிராணன் அபானன்இரண்டினுடையபோக்குக்களையும்நிறுத்திப் பிராணாயாமம் செய்யவேண்டும். யோகியானவன் ஆகாரத்தைக்குறைத்து ஏகாந்தமானஇடத்தில் மௌனமாக மூச்சுவிடாமல் தேகத்திலுள்ள பஞ்சப்பிராணன்களையும் இவ்வாறு ஒன்றிலொன்றைச் சேர்க்கவேண்டும். தியானம்கலைந்தாலும் சோர்வில்லாமல் திரும்பவும்திரும்பவும் தியானம்செய்யவேண்டும். இவ்வாறே சோம்பாமல் நிற்கும்போதும் நடக்கும்போதும் தூங்கும்போதும் யோகம்செய்யவேண்டும். இவ்வாறு மனத்தைச்செலுத்தி யோகம்செய்யும்யோகிக்குச் சீக்கிரத்தில் மனம் தெளியும். அது தெளிந்தால் ஆத்மாவைக் காணலாம். புகையில்லாமல் எரியும் அக்னிபோலவும் நிரம்பினகிரணங்களோடு பிரகாசிக்கும் ஆதித்தன்போலவும் ஆகாயத்தில் மின்னல்போலவும் பரிசுத்தமாகப் பிரகாசிக்கும்புருஷனென்னும்ஆத்மாவைக் காணலாம். அந்தஆத்மாவின் ஒளியைக்கண்டபின் எண்குணங்களோடுகூடிய ஐசுவரியத்தைப் பெற்றுத்தேவர்களும் ஆசைப்படத்தக்க சிறந்தஸ்தானத்தை அடைவான். யோகத்திற்கு இப்பத்துக்குற்றங்களையும் சொல்லுகின்றனர். பெண்ணரசியே! இந்தத்தோஷங்களினால் யோகிகளுக்கு யோகவிக்னம் உண்டாகுமென்று ஞானிகள் நினைக்கின்றனர். காமம், குரோதம், பயம், தூக்கம், சிநேகம், அதிகபோஜனம், ஊக்கமில்லாமை, பிணி, சோம்பல், பொருளாசைஇவைபத்தும் குற்றங்கள். தெய்வத்தினாலுண்டாக்கப்பட்ட இப்பத்துக்குற்றங்களினால் யோகிகளுக்குத்தடை உண்டாகும். ஆதலால், முதலில் இவற்றைப்போக்கிப் பிறகு மனத்தை யோகத்தில் செலுத்தவேண்டும். யோகத்திற்கு இவ்வெண்குணங்களையும் கணக்கிடுகின்றனர். இவ்வெண்குணங்களினால் [2]சிறந்த

[1] பிராணாயாமத்தினால் பிராணவாயுவைத் தலையில்சேர்ப்பதுதான் ஆத்மாவைத் தலையில்வைப்பது. [2] 'திவ்யம்' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

ஐசுவர்யம் அடையப்படும். அணிமா, மஹிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாம்யம், ஈசித்வம், வசித்வம், தான்நினைத்தபடி கனமாகவோ இலேசாகவோ ஆதலாகிய கரிமா லகிமா இவ்வெண்குணங்களையும் பிரயாஸத்தினாலடைந்து யோகிசிரேஷ்டர்கள் எல்லாஉலகங்களுக்கும்அதிகாரிகளாகித் தேவர்களுக்கும்மேற்படுகிறார்கள். மிகுதியாகப்புசிப்பவனுக்கும் சிறிதும்புசியாதவனுக்கும் அதிகமாகத்தூங்குகிறவனுக்கும் சிறிதும்தூங்காதவனுக்கும் யோகம் வருவதில்லை. உணவும் ஸஞ்சாரமும் வேலைசெய்வதும் தூங்குவதும் விழிப்பதும் அளவாகஉள்ளவனுக்குத் துக்கங்களைப்போக்குவதாகியயோகம் நிலைபெறும். இந்தச்செய்கையினாலேதான் ஸாயுஜ்யமென்னும்தேவத்தன்மை உண்டாகிறது. தேவஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தபிறகும் பக்தியோடு ஆத்மத்யானம் செய்யவேண்டும். தேவியே! வேறொன்றிலும்மனம்செல்லாமல் எப்போதும் ஆத்மாவினிடம்மனம்வைத்தவன் பெருமுயற்சியினால்வெகு காலத்திற்குப்பின் தேவஸாயுஜ்யத்தை அடையலாம். தன்சக்தியளவு அன்னங்களாலும் அர்ச்சனைகளாலும் ஹோமங்களாலும் நமஸ்காரங்களாலும் நித்தியமாகத் தியானம்செய்வதனாலும் அர்ச்சிக்கப்பட்ட தேவர்கள் தமதுலோகத்தைக் [1]கொடுக்கின்றனர். ஸாயுஜ்யங்களுள் என்சாயுஜ்யமும் விஷ்ணுசாயுஜ்யமும் சிறந்தவை. அழகானகண்களையுடையவளே! என்னையடைந்தவரும் விஷ்ணுவையடைந்தவரும் ஸம்ஸாரத்தில் திரும்புவதில்லை. தேவியே! இந்தஅநாதியானயோகதர்மத்தை உனக்குச் சொன்னேன். உன்னைத்தவிர வேறு ஒருவரால் இந்தயோகதர்மத்தைக் கேட்கமுடியாது' என்றார்.

இருநூற்றுநாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம்தொடர்ச்சி; பாசுபதயோகமுறை.)

உமை, 'முக்கண்ணரே! தேவஸ்ரேஷ்டரே! த்ரியம்பகரே! தேவர்க்கதிபதியே! திரிபுரஸம்ஹாரியே! மன்மதன்அங்கத்தை அழித்தவரே! கங்காதரரே! தக்ஷயாகத்தைக்கெடுத்தவரே! சூலபாணியே! பகைவர்களையழிப்பவரே! உலகங்களைக்காப்பவரே! ஈசுவரரே! தேவர்களுக்கும்வரமளிப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். சாங்கியத்தையும்யோகத்தையும்சேர்ந்த சிறந்ததாகிய ஆத்மஜ்ஞானமானதுபலகிளைகளுள்ளது; எல்லைஇல்லாதது; ஊகிக்கவும் அறியவும் கூடாதது.

---

[1] 'திசந்தி' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

நான்வினவினதற்காக நீர் எனக்குத்தெரியும்படி சொன்னீர்.பிரபுவே! இப்பொழுது உம்முடைய ஸாயுஜ்யத்தைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். மேலானவிடத்திலிருப்பவராகிய உம்மை இந்தப்பக்தர்கள் பணிவது எவ்வகை? பக்தர்களின் ஆசாரம் எப்படிப்பட்டது? நீர் எதனால் திருப்தி அடைவீர்? உம்மால் நேரில்சொல்லப்படுவது எனக்கு மிக்கஸந்தோஷகரமாயிருக்கிறது' என்றுகேட்க, மஹேசுவரர் சொல்லலானார்:

'ஆ! ஆ! என்ஸாயுஜ்யம் ஆச்சர்யமானது. அதனை உனக்குச் சொல்வேன்.என்னைத்தியானம்செய்யும் சிறந்தயோகிகள் என்ஸாயுஜ்யமடைவதனால் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருவதில்லை; நான் புலப்படாதவன். மோக்ஷத்தைக்கருதினமுன்னோர்களும் என்னைச் சிந்திக்கமுடியவில்லை. சாங்கியமும் யோகமும் சராசரமனைத்தும் என்னால் படைக்கப்பட்டன. நான் பூஜிக்கத்தக்கவன். நான் ஈசுவரன். நான் அழிவில்லாதவன். நான் ஆதியில்லாதவன். நான் அனுக்கிரகம் செய்து பக்தர்களுக்குத் தேவத்தன்மையையும் கொடுக்கிறேன். தேவக்கூட்டங்களும் தவத்தையே தனமாகவுடைய முனிவர்களும் என்னை அறிவதில்லை. தேவியே! உன்விருப்பத்திற்காக என்ஐசுவர்யத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். சிறந்தவளே! தேவியே! நான் என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களும் பாவமற்றவர்களும் பரிசுத்தர்களுமானநான்குஆசிரமத்தாராகியநான்குபிரம்மரிஷிகளை அழைத்து அவர்களுக்குப் பாசுபதமென்னும்சிறந்தயோகத்தை உரைத்தேன். அவற்றையெல்லாம் அவர்கள் எனதுதென்முகத்திலிருந்து கிரகித்துக் கொண்டனர். அவர்கள் தாம்கேட்டபிறகு அதை மூவுலகங்களிலும் நிலைநிறுத்தினர். இப்போதும் நீகேட்பதனால் சொல்லுவேன். ஊக்கத்துடன் கேள். நான் பசுபதியென்றுபெயருள்ளவன். என்னிடம் பக்திவைத்து உடம்பெல்லாம்நீறணிந்திருக்கும்மனிதர்களனைவரும் பாசுபதர்கள்என்றறியத்தக்கவர். பெண்ணரசியே! என்னிடம்பக்தியுள்ளவருக்கு ரக்ஷைக்காகவும் மங்களத்திற்காகவும் சுத்தத்திற்காகவும் அடையாளத்திற்காகவும் ஆதிகாலத்தில் பஸ்மத்தைக் கொடுத்தேன். அந்தப்பஸ்மத்தை அங்கமெல்லாமணிந்து கொண்டு ஜடையுள்ளவர்களாகவும் முண்டிதர்களாகவும் பலவகைக் குடுமிகளுள்ளவர்களாகவும் விகாரரூபிகளாகவும் சிவந்தநிறமுள்ளவர்களாகவும் திகம்பரர்களாகவும் பலஉருவங்களுடன் பிக்ஷையெடுத்துக்கொண்டு ஒன்றையும்விரும்பாமலும் பொருள்சேர்க்காமலும் மண்பாத்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு என்னிடத்தில்பக்தியுடன் புத்தியைச்செலுத்தி உலகமெல்லாம்திரிந்துகொண்டு எனக்குச் சந்

தோஷத்தை மிகவிருத்திசெய்கின்றனர். அவர்கள் சிறந்ததும் அரியதும் ஸூக்ஷ்மமுமாகிய பாசுபதமென்னும் என்யோகசாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்துகொண்டு உலகங்களிலெல்லாம் ஸஞ்சரிக்கின்றனர். இவ்வாறு எப்போதும் என்னைத்தியானம்செய்துகொண்டும் தவம்செய்துகொண்டுமிருக்கும் என்பக்தர்கள் என்னைச்சீக்கிரமாகஅடையும்உபாயத்தை நானே தேடுகிறேன். மூன்றுஉலகங்களிலும் சிவலிங்கத்தை நான் ஸ்தாபித்திருக்கிறேன். அதை நமஸ்காரம்செய்வதனாலேயே எல்லாப்பாவங்களும் விட்டுப்போம். தேவதாபூஜையும் தானமும் அத்யயனமும் நிரம்பினதக்ஷிணைகளோடுகூடினயாகங்களும் சிவலிங்க நமஸ்காரத்தின்பதினாறில்ஒருபாகத்திற்கும் ஈடாகாதவை. அன்புள்ளவளே! சிவலிங்கத்தைப்பூஜிப்பதனால் நான் சந்தோஷமடைகிறேன். சிவலிங்கத்தைப்பூஜிக்கும்முறையையும் நான் சொல்லுகிறேன்; கேள். ஆவின்பாலினாலும் வெண்ணெயினாலும் என்லிங்கத்தை அர்ச்சிப்பவனுக்கு அசுவமேதயாகம்செய்தபலனுண்டாகும். நெய்யினால்என் லிங்கத்தைப்பூஜிக்கும்மனிதன் அக்நிஹோத்திரம்செய்த பிராம்மணன்அடையும்பலனை அடைவான். என்லிங்கத்திற்குச் சுத்தஜலத்தினால்அபிஷேகம்செய்யும்மனிதனும் புண்ணியத்தையும் என்அனுக்கிரகத்தையுமடைவான். என்ஸமீபத்தில் நெய்யினாலும் குங்கிலியத்தினாலும் நன்றாகத்தூபம்போடுகிறவனுக்குக் கோஸவமென்னும்யாகத்தின்பலனுண்டாகும். வெறுங்குங்கிலியக்கட்டியினால் தூபம்போடுகிறவனுக்கும் ஸ்வர்ணதானத்தின்பலனுண்டாகும். பலவகைப்புஷ்பங்களினால் என்லிங்கத்தைஅர்ச்சிப்பவன் ஆயிரம்கோதானங்களின் பலனை அடைவான். தேசாந்தரம்போய்ச்சிவலிங்கத்தைப்பூசிப்பவனை விட மேலாகஎன்பிரியத்தைச்செய்தவன் மனிதர்களிலில்லை. இப்படிப் பலவகைத்திரவியங்களினால் சிவலிங்கத்தைப் பூஜிக்கவேண்டும். அப்படிப்பூஜிப்பவன் எனக்குச்சமமாவான்; திரும்பவும் மனிதரில் பிறவான். பக்தியோடு பூஜைகளாலும் நமஸ்காரங்களாலும் நைவேத்தியங்களாலும் ஸ்தோத்திரங்களாலும் சோம்பாமல் சிவலிங்கங்களில் என்னை நித்தியமாகப் பூஜிக்கவேண்டும். பலாசஇலைகளும் வில்வ தளங்களும் [1] கொன்றைப்பூமாலையும் எருக்கம்பூவும் பரிசுத்தமானவை; எனக்கு மிகப்பிரியமானவை. தேவியே! பக்தர்கள் என்னிடம் அன்புவைத்துக்கொடுக்கும் கனி, காய், மலர், ஜலம்அனைத்தும் எனக்கு ப்ரீதியையுண்டாக்கும். நான் ஸந்தோஷமடைந்தால், உலகங்களில் கிடைக்காதது ஒன்றுமில்லை. அதனாலேதான், அந்தப்

---

1 'ராஜவ்ருக்ஷம்' என்பது மூலம்

பக்தர்கள் எப்போதும் என்னையே பூஜிக்கின்றனர். என்பக்தர்கள் கெடார். என்பக்தர்கள் பாவமற்றவர். என்பக்தர்கள் எல்லாலோகங்களிலும் மிக்கபூஜைக்குரியவர். என்னைப்பகைப்பவரும் என்பக்தரைப் பகைப்பவருமானமனிதர்கள் நூற்றுக்கணக்கான யாகங்களைச் செய்தாலும் கொடியநரகத்திற்குப் போவார். இந்தப்பாசுபதமென்னும்சிறந்தயோகத்தை முழுதும்உனக்குச் சொன்னேன். தேவியே! என்னிடத்தில்பக்தியுள்ளமனிதர்கள் இதைத் தினந்தோறும் கேட்கவேண்டும். இந்தஎன்தர்மசித்தாந்தத்தைக்கேட்பவனும்படிப்பவனுமாகிய உத்தமமனிதன் ஸ்வர்க்கத்தையும் கீர்த்தியையும் தனதானியங்களையும் அடைவான்' என்றார்.

இருநூற்றுநாற்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஸ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி: உமை ஸ்த்ரீ தர்மம் சொல்லத் தொடங்கியது.)

ஸ்வயம்பிரபுவானமகாதேவர் இவ்வாறு சொல்லித் தமக்கொத்தவளும் அன்புள்ளவளும் பக்கத்திலிருப்பவளும் மனைவியுமானஉமாதேவியினிடம் தாம் தர்மம்கேட்கும் விருப்பத்துடன் பேசலானார்.

'தபோவனத்தில் வஸிக்கும்ரிஷிகளுடைய தர்மங்களின் தாரதம்மியங்களையறிந்தவளே! தீக்ஷையையும் அடக்கத்தையும் அடைந்து எப்போதும்தவம்செய்பவளே! பெண்ணரசியே! நான் உன்னை ஒன்று வினவுகிறேன். நான் விரும்பிவினவுவதற்குமறுமொழிகூறக்கடவாய். பிரம்மாவின்பத்தினியானஸாவித்திரி, இந்திரன்பத்தினியானஇந்திராணி, விஷ்ணுவின் அன்புள்ளபத்தினியாகியலக்ஷ்மி, யமனுடையபார்யையாகிய த்ருதி, மார்க்கண்டேயருடைய பத்னியாகிய தூமோர்ணை, குபேரனுடைய பார்யையான ருத்தி, வருணனுடைய பிரியபார்யையான கௌரி, சூரியனுடையபார்யையானஸுவர்ச்சலை, சந்திரன்பார்யையானரோஹிணி, அக்னியின்பார்யையான குற்றமற்ற ஸ்வாஹாதேவி, கசியபர்பத்னியான அதிதி, வஸிஷ்டர் பத்னியான அருந்ததி இவர்களும் இன்னும் உலங்களில்பதிவ்ரதைகளென்று பெயர்பெற்றஸ்திரீகள் அனைவரும் உன்னுடன்கூடிவஸித்திருப்பதாகக் கேள்வி. (அவர்கள்) ஒத்துநடந்தும் ஒத்துப்பேசியும் உன்னைப் பூஜிக்கின்றனர். தர்மந்தெரிந்தவளே! உலகத்திலுல்பூஜிக்கப்பட்டவளே! அதனால்தான்

உன்னைக் கேட்கிறேன். ஸ்திரீதர்மத்தை நீசொல்லிக்கேட்க விரும்புகிறேன். நீ என்னுடன்சேர்ந்துதர்மத்தைச் செய்கிறவள்; உலகத்தைத் தாங்குகிறவள். இந்தஸ்திரீக்கூட்டம் உன் அனுக்கிரகத்தினால் தனக்குஇதமான சிறந்தஸ்திரீதர்மத்தைக்கேட்பதற்கு உன்னை விடாமல் அனுஸரிக்கிறது.உன்னால்சொல்லப்படுவது மிகச்சிறந்ததாகவன்றோ இருக்கும்? அன்புள்ளவளே! ஸ்திரீகளுக்கு ஸ்திரீகள்தாமே கதி. எப்போதும் பசு பசுக்களிடத்திலேயே சேரும். மனிதன் மனிதரல்லாதவரிடத்தில் ஸந்தோஷமடையான். தேவியே! உலகத்தில் இந்தஇயல்பு ஆதிகாலமுதல் நடக்கிறது. பெண்ணினால்சொல்லப்படுவது எதுவாயினும் அது பெண்களுள் கொண்டாடப்படும். குற்றமற்றவளே! புருஷன்சொல்வது ஸ்திரீகளிடத்தில் அப்படி மதிப்பையடையாது. ஸ்திரீகளுக்கு அழியாததர்மம் உனக்குத்தெரிந்த விஷயந்தானே. ஆதலால், உன்னைக்கேட்கிறேன். நான் விரும்பிக் கேட்பதை நீ சொல்லக்கடவாய்' என்றார். சிறந்தவளானஉமாதேவி மஹாதேவரால் இவ்வாறுகேட்கப்பட்டபோது, அச்சமும்நாணமும் அடைந்து அந்தஸபையில் ஒன்றும்பேசாமலிருந்தாள். அப்போது, ஈசுவரர் பலமுறை என்னவென்று தேவியைக் கேட்டார். உமை, 'பகவானே! தேவருக்குந்தேவரே! ஈசுவரரே! தேவராலும்அஸுரராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரே! உம்மிடத்தில் நான் ஸ்திரீதர்மத்தைச்சொல்வது எப்படி?' என்றுசொன்னாள். மஹேசுவரர், 'எனக்கு அன்புள்ளவளே! என்கட்டளையினால் நீ அவசியம் சொல்லவேண்டும்' என்றுசொன்னார். உமை, 'மஹாதேவரே! இந்தநதிகள் உமது ஸ்நானத்திற்காக எல்லாப்புண்ணியதீர்த்தங்களோடும்சேர்ந்து உமது ஸமீபத்தைவிடாமல் இருக்கின்றன. இந்தநதீதேவதைகளோடுகூட ஆலோசித்து நீர் விரும்பினதைச்சொல்வேன். முக்கியமானவர்கள் இருக்கும்போது அவர்களைவிட்டுப்பேசுவது தகாது. இந்தச்சிறந்த நதிகள் என்னால்வெகுமானிக்கப்பட்டவரும் ஆகவேண்டும்' என்று சொன்னாள். அம்மஹாதேவி இவ்வாறுநிச்சயித்து நதீதேவதைகளை அழைத்தாள். விபாசை, விதஸ்த்தை, சந்திரபாகை, ஸரஸ்வதி, சதத்ரு, தேவிகை, ஸிந்து, கௌதமி, கௌசிகி, யமுனை, நர்மதை, காவேரி, தேவநதியும் ஸ்வர்க்கமத்தியபாதாளங்களென்னு மூன்று உலகங்களிலும்ஸஞ்சரித்து நன்மையைச்செய்பவளும் எல்லாப்புண்ய தீர்த்தங்களையும் வகிப்பவளும் எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குபவளுமான கங்கையாகிய இந்நதீதேவதைகளை அழைத்து அவர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்.

'சிறந்தவர்களும் எல்லாப்பாவங்களையும்ஒழிப்பவர்களும் அறிவும்விவேகமுமுள்ளவர்களுமான புண்ணியநதிகளே! என்சொல்லைக் கேளுங்கள். பகவான் ஸ்திரீதர்மத்தைப்பற்றி என்னை ப்ரஶ்னம்செய்திருக்கிறார். அது என்ஒருத்தியினால் சொல்லமுடியாதது. அதனால், உங்களையழைத்தேன். சிறந்தவர்களே! உங்களோடுசேர்ந்து ஆலோசித்துத்தான் சொல்லநினைக்கிறேன். தேவருக்குந் தேவரான ஈசுவரருக்குச் சிறந்ததான ஸ்திரீதர்மத்தை எப்படிச்சொல்லலாம்?' என்றாள். அந்தத்தேவியினால் இவ்வாறுகேட்கப்பட்டமஹாநதிகள் நடுங்கினர். அவர்களில் மிகச்சிறந்தவளானகங்கை பின்வருமாறுசொல்லலானாள். 'குற்றமற்றவளே! உன்னுடையஇந்தச்சொல்லினால் நாங்கள் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டுப் பாக்கியம்பெற்றோம். தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கொண்டாடப்படுகிற நீ நதிகளை ஆதரிக்கிறாயன்றோ? சிறந்தவளே! இப்படி இன்சொல்லினால்மகிழ்விப்பது உனக்கேதகும். எவர்கள் தெரியாதவர்களோ அவர்கள் தம்மைத்தாமே புகழ்ந்து கொண்டு ஸபைகளில் தாமாகவே தாங்கள்சொல்லமுடியாதவிஷயத்தையும் நினைத்தபடி சொல்லுவார். திறமையிருந்தும், 'நான்' என்று பேசாதவன்கிடைப்பது மிகஅரிதுஎன்றுநினைக்கின்றனர். தேவியே! நீ இந்தப்ரஶ்னத்திற்கு முழுதும் மறுமொழிசொல்லத்திறமையுள்ளவளாயிருந்தும்பெண்ணாயிருப்பதனால் சொல்லக்கருதாமலிருக்கிறாய்; எங்களையும் கௌரவிக்கிறாய். தேவியே! நீ தானே மஹாதேவி; கூட்டியும் தள்ளியும் ஆலோசிக்கத்திறமையுள்ளவள். தேவியே! நீ திவ்யஜ்ஞானமுள்ளவள்; திவ்யஜ்ஞானமென்னும்விறகினால் ஜ்வலிப்பவள். பெண்களின் நல்லொழுக்கத்தையும் தீயஒழுக்கத்தையும் நீ தான் சொல்லத்தக்கவள். உன்முகத்திலிருந்து வெளிப்படும் இவ்வமுதத்தைக்கேட்பதற்கு நாங்கள் வேண்டுகிறோம். தேவியே! உத்தமமானஸ்திரீதர்மத்தைச்சொல்லி ஈசுவரருடையவிருப்பத்தைநிறைவேற்று' என்றாள். உலகமெல்லாம் பூஜிப்பதற்குரியகங்கையினால் இவ்வாறு வேண்டப்பட்டபிறகு, தேவசுந்தரியானஉமாதேவி ஸ்திரீதர்மத்தை முழுதும் சொல்லலானாள்: 'பகவானே! தேவருக்குந் தேவரே! ஈசரே! தேவசிரேஷ்டரே! மஹேசுவரரே! உமதுவிருப்பத்திற்காக நீர்கேட்கக்கருதின ஸ்திரீதர்மத்தை உமது அனுக்கிரகத்தினால் சரிவரச்சொல்வேன்' என்றாள்.

இருநூற்றுநாற்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேஶ்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி ; ஸ்த்ரீதர்மம் ; விவாகத்தையும் பதிவ்ரதாதர்மத்தையும் பற்றியது.)

இவ்வாறு, ஈசுவரருடைய கட்டளையினால் உமாதேவி ஸ்திரீதர்மஞ்சொல்லத்தொடங்கும்போது, ரிஷிகள் கந்தர்வர்கள் யக்ஷர்களுடையஸ்திரீகளும் அப்ஸரஸுகளும் நாககன்னிகைகளும் பூதகன்னிகைகளும் நதீதேவதைகளும் வந்துசேர்ந்தனர். எல்லாரும் சிறந்த வாக்கைக் கேட்கக்கருதி நாற்புறத்திலும்நின்றனர். பெண்கள்மேல் எப்போதும் அன்புள்ளவளும் அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவளுமான உமாதேவியானவள் ஸந்தோஷம்அடைந்து பெண்களின் நன்மைக்காகவும் சிவனுடையவிருப்பத்தைச் செய்வதற்காகவும் ஸ்திரீகளின் தர்மத்தைப்பற்றிச் சொல்லத்தொடங்கினாள்:

' பகவானே ! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்ஈசுவரரே ! என்சொல்லைக்கேட்கவேண்டும். ருதுகாலம்வரையிலும் சிறந்ததேகசுத்தமுள்ளவள் கன்னியென்றுசொல்லப்படுகிறாள். தந்தை தாய் ஸகோதரன் அம்மான் தந்தையின்ஸகோதரன் இவ்வைவரும் அந்தக்கன்னிகையைத் தானம்செய்கிறதற்கு அதிகாரிகள். அந்தப்பெண்களுக்குத் தர்மகாரியத்தைநடத்துவதற்காகச் செய்யப்படும்விவாகங்கள் ஐந்து வகை. ஒருவரொருவரை ஆசைப்படுவதனால் [1] இஷ்டப்படி கன்னிகையே தன்னை ரகஸ்யத்தில்கொடுப்பதும் விவாகந்தான். மேற்சொன்னவிவாகங்களில் எதனாலாவது ஒருகன்னிகை யாருக்குக் கொடுக்கப்படுகிறாளோ அவனுக்கே மனைவியாவாள். ஆதலால், கொடுப்பவர்கள் நன்றாகஆராய்ந்துபார்த்தே கொடுக்கவேண்டும். வேறுவிதமாகக் கொடுக்கலாகாது. மேல்வர்ணத்தாருக்கு மந்திரங்களோடு பாணிக்கிரகணம் நடக்கவேண்டும். சூத்திரர்களில் ஸ்திரீபுருஷர்கள் சேருவதே விவாகமென்று சொல்லுகின்றனர். ஒருகன்னிகை தன்னைமனைவியாகவிரும்புகிறவனுக்குத் தன்சுற்றத்தாரால்எப்போது கொடுக்கப்பட்டவளாகிறாளோ அதுமுதல் அந்தப்பெண் பத்துத் தினங்கள்வரையில் வெட்கத்தோடிருப்பாள். பிறகு, அவள் மனத்தி

---

[1] இது காந்தர்வம். இது ஆறுவது. ராக்ஷஸமும் பைசாசமும் தானமில்லாமையினால் சேர்க்கப்படவில்லை. பிராம்மம் ஆர்ஷம் பிராஜாபத்தியம் தெய்வம் ஆஸுரம் இவ்வைந்தும் கூறப்பட்டதாகக் கொள்க.

ளுலும் செய்கையினுலும் வாக்கினுலும் கணவனுக்கு அனுகூலமாகவே நடக்கவேண்டும். சிறந்தபெண் இவ்வாறு அந்தக்கணவனிடத்தில் பதிவ்ரதாதர்மத்தை நடத்தவேண்டும். விவாகமானதுமுதல் அந்தப்பெண் கணவனுக்கு இன்னுததுசெய்யலாகாது. தர்மார்த்த காமங்களுள் எதுஎதைக் கணவன்விரும்பினுலும் அதுஅதிலும் அவனுக்குப்பிரியமாயிருந்து அவனை உபசரிக்கவேண்டும். இதுதான் பெண்களுக்கு எக்காலமுமுள்ள பதிவ்ரதாதர்மம். கணவன் நன்னடையுள்ளவனுகவோ கெட்டநடையுள்ளவனுகவோ எப்படிஇருக்கிருனே அப்படியே அவளும் எப்போதும் இருக்கவேண்டும். இதுதான் ஒழுக்கத்தின்சுருக்கம். எப்போதும் கணவனைக்கவனிக்கும்கற்புள்ளவள் தெய்வத்தன்மையுள்ளவள். அவளுக்குக் கணவன் தெய்வமாகவேஇருப்பதாக அறியப்படுவான். தேவரே ! இதற்கு உதாரணமாக ஒருபழைய சரித்திரத்தைக்கேட் டிருக்கிறேன். உமது அனுக்கிரகத்தினுல் அதைச் சுருக்கமாகச்சொல்லுகிறேன். தேவரே ! கேளும். ஒருபிராம்மணனுக்கு இரண்டுமனைவிகள் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருத்தி தேவர்களிடத்தில்பக்தியோடு தர்மத்தைச் செய்யக் கருதுகிறவள். அவள் கணவனை அவமதித்துத் தேவதைகளிடத்தில் பக்திவைத்து ஊக்கத்துடன் தேவதாவிக்கிரஹங்களைப்பூஜித்துப் பெரியதர்மத்தைச் செய்தாள். சிறந்தவளானமற்ருெருத்தி கணவனைப்பற்றியேதர்மம்செய்யநினைத்து அவனையேதெய்வமாகக்கொண்டு அவன்விருப்பத்தைச் செய்தாள். மஹாதேவரே ! இப்படிநடந்து கொண்டிருக்கையில் அவ்விருவருக்கும் ஒருகாலத்தில் மரணம் நேர்ந்தபோது அவ்விருவரும் பரலோகத்தின்வழியில் சென்றனர். அவர்களுள் ஒருத்தியானதெய்வப்பற்றுள்ளவள்நிற்க, பதிவ்ரதை புண்ணியலோகம்சென்ருள். தெய்வபக்தியுள்ளவள் நின்றுகொண்டு மிக்கதுயரத்தோடு அழுதாள். திக்பாலகனுகியயமன் அவளைப்பார்த்து, 'குற்றமற்றவளே ! நீ விசனப்படாதே. உனக்கு உலகங்களில்லை. நீ உன் தர்மத்தைச்செய்யாமலிருந்ததனுல் உனக்கு அந்தப்புண்ணியஉலகங்கள் கிடையா. பெண்ணுக்குக் கணவனே தெய்வமாக எல்லாத்தேவதைகளாலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிருன். சிறந்தவளே ! நீ அவனை அவமதித்தபின் புண்ணியலோகங்களுக்குப்போவது எப்படி ? பெண்ணரசியே ! நீ மதிகெட்டு உன்தெய்வத்தை அறியாமற்போனுய். கணவனுள்ளபெண் கணவனுக்குள்ளதர்மத்தையே செய்யவேண்டும். ஆதலால், நீ திரும்பிச்செல். கணவனுக்கு அனுகூலத்தைச்செய். அதன்மேல், பதிவ்ரதைகள்போகும்லோகங்களுக்குப் போவாய். இல்

லாவிடில் உத்தமமான பதிஉலகத்திற்குப் போகமுடியாது' என்னும் பூரணமானசொல்லைச் சொன்னான். யமன் இவ்வாறுசொன்னபின், அவள் மறுபடியும்திரும்பிச்சென்று கணவனையடுத்து அவன்விருப் பத்தையே முக்கியமாகச்செய்துகொண்டிருந்தாள். மஹாதேவரே! இப்படி இருப்பதனால் பெண்ணுக்குக் கணவனே தெய்வம். ஆதலால், அவள் கணவனையேமுக்கியமாகநினைத்து அவனுக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும்.

இருநூற்றைம்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(உமாமஹேச்வரஸம்வாதம் தொடர்ச்சி; ஸ்த்ரீதர்மம்; பெண்களின் பலஇயற்கைகளைப்பற்றியது.)

கணவனுள்ளபெண் பகல்இரவுகளில்நடத்தும் சிறந்தஒழுக்கத் தைச்சொல்லுகிறேன்; கேட்கவேண்டும். அவள் கணவனுக்குமுன் எழுந்து காலைக்காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். அதன் பிறகு, கணவனுடையகருத்தையறிந்து அவனை எழுப்பவேண்டும். காலைக் காரியங்களைத் தானே முறைப்படிசெய்யவேண்டும். 'ஆகாரம் எப் படிச்செய்யலாம்?' என்று புருஷனைக்கேட்டு அவனுக்கு எப்படி பிரியமாயிருக்குமோ அப்படியே எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். தன்கணவன் எப்படியோ அப்படியே மனைவியும் குருபக்தி செய்ய வேண்டும். அவன்தேகபுஷ்டிக்குத்தக்கபடியும் அவன்மனவிருப்பம் நிறைவேறும்படியும் உபசரிக்கவேண்டும். கணவன்வெளியில்போன பிறகு, தன்காரியங்களை ஜாக்கிரதையோடு கவனிக்கவேண்டும். கண வன்வரக்கண்டு, உடனே அன்புடன் பாத்தியத்தையும் ஆஸனத்தை யும் சயனத்தையும்கொடுத்து மனத்திற்கினிமையாகப்பேசி உடம் பின்சிரமம்தீரும்படி சிறந்தஉபசாரத்தைச் செய்யவேண்டும். அதிதி கள்வரும்போதெல்லாம் ஸந்தோஷத்தோடு இருக்கவேண்டும்; எப் போதும் செய்கையினாலும் வாக்கினாலும் அதிதிகளைச் சந்தோஷிக் கச்செய்யவேண்டும். மங்களங்களையும் வீட்டின்சுத்தத்தையும் தான் செய்தும் செய்வித்தும் வீட்டிலுள்ளபண்டங்களெல்லாவற்றையும் எந்தக்காலமும் கவனிக்கவேண்டும். பெண்ணானவள் பர்த்தாவின் தர்மகாரியம்நேர்ந்தபோது தானும் அவனைப்போலவே தர்மத்தில் ஊக்கத்துடனிருக்கவேண்டும். தன்விஷயமானகாரியம்நேர்ந்தபோது

சோம்பலைவிட்டு அவன்உதவிக்காகமுழுமுயற்சியையும் செய்யவேண்டும். கற்புள்ளபெண் கணவனுடைய தர்மார்த்தங்களிரண்டிலும் எப்பொழுதும் தானே பாரத்தைவகிப்பவளாயிருக்கவேண்டும். கலவிக்காலத்தில் கணவனுள்ளக்கருத்தையறிந்து அதற்குத்தக்கபடி அலங்காரங்களைச்செய்துகொண்டு புன்னகையோடு முகமலர்ச்சியுள்ளவளாய் இன்சொற்களினால் கணவனை மகிழ்விக்கவேண்டும். மாற்றான் விஷயமாகக் கணவனுக்குவிரோதமாகக் கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லலாகாது. கணவன் எவள்மேல் காதலோடு இருக்கிறானோ அவளுக்கு இனியதுசெய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். ஊக்கத்தோடு மனப்பூர்வமாய்க் கணவனைத் திருப்திசெய்விக்கவேண்டும். கணவனுக்குப்பிறகு மற்றவர்கள்போஜனத்தைக் கவனித்துப்பார்க்கவேண்டும். வேலைக்காரிகளுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் ரிஷபங்களுக்கும் சண்டாளர்களுக்கும் நாய்களுக்கும் திக்கற்றவர்களுக்கும் அசக்தர்களுக்கும் பிச்சைக்காரர்களுக்கும் அன்னத்தையும் பிக்ஷையையும் ஆதரவுடன் கொடுத்துத் தன்கணவனுடைய தர்மத்தை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும். கணவன் கோபித்தாலும் பொருளில்லாதவனாயிருந்தாலும் அசக்தனாயிருந்தாலும் அவனை உபசரிக்கவேண்டும். அவன் எப்படிச்செய்தால் ஸந்தோஷமடைந்து கவலையற்றிருப்பானோ அப்படிச் செய்யவேண்டும். குடும்பகாரியத்தின் ஆலோசனைக்காகவும் வியவகாரத்திற்காகவும் தனம் சேர்ப்பதற்காகவும் புருஷனால் அழைக்கப்படும்போது அவனுக்கு உதவிக்காக இனிமையும் அனுகூலமுமாகப் பேசவேண்டும். அவனுடைய தர்மார்த்தங்களைக்கருதி அவனுக்கு அப்ரியமாயிருந்தாலும் ஹிதத்தைச் சொல்லவேண்டும். பிறரிடத்தில் ரகஸ்யமான விஷயங்களைச் சொல்வதையும் கலகத்தையும் விடவேண்டும். வெளியிற்பார்ப்பது, கவனிப்பின்மை, (நியாயமானகாரியங்களில்) வெட்கப்படுவது, கோட்சொல்லுவது, மிகுதியாகப்புசிப்பது, பகலில்தூங்குவதுமுதலியவற்றைவிடவேண்டும். கற்புள்ளவள் பிள்ளைகளோடுங்கூட ஏகாந்தத்தில் உட்காரலாகாது. எது எதைக் கணவன் வைத்துவைக்கும்படி கொடுக்கிறானோ அதுஅதைஅடைக்கலம்வைத்ததைப்போலக் காப்பாற்றவேண்டும். மறந்துபோனபொருளையும் தன்சுத்தத்தினால் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டும்; கணவனால் கொடுக்கப்பட்டது எதுவாகிலும் அதைப்பெற்று மகிழவேண்டும். அதிகமாகக்கட்டளையிடுவதையும் அதிகப்பொறுமையையும் தூரத்தில் விடவேண்டும். பார்யையானவள் எப்போதும் கணவனைக் குழந்தையைப்போலவும் கிழவனைப்போலவும் அனுஸரித்திருக்கவேண்

டும். பிரபுவே! எப்போதும் இந்தவ்ரதம்தான் மனைவி செய்யவேண் டும். தேவரே! இந்தப் பதிவ்ரதாதர்மத்தைச் சுருக்கமாகச் சொன் னேன். எவளுக்குக் கணவனைக்காட்டிலும் தன்னுடையபோகத் திலும் ஐசுவரியத்திலும் சௌக்கியத்திலும் தனத்திலும் அதிக விருப்பமில்லையோ அவள்தான் பெண்களுள் பதிவ்ரதை. பெண் களுக்குக் கணவனே தெய்வம்; கணவனே சுற்றம்; கணவனே தஞ்சம். பெண்களுக்குக் கணவனைப் போன்றகதி மற்றொன்றை நானறியவில்லை. பிரபுவே! ஜன்மங்களுள் ஸ்திரீஜன்மம் சிறந்த தென்றுயான்நினைப்பது. புருஷன் (தவமுதலிய) பெரிய காயக்லேசத் தினால் அடையும் பலன்கள்எல்லாவற்றையும் பெண் பதிசுசுருஷையி னால் எளிதில் அடைகிறாள். கணவனுள்ள பெண்ணுக்குக் கணவ னுக்கு அனுகூலம்செய்வதினாலேயே எல்லா ஸுகமுமுண்டாகிறது. பெண்ணுக்கு இவ்வகையாகத் தர்மம் பூர்ணமாகிவிடுகிறது. தேவ ரீர் பாருங்கள். பாவத்தினால் மதிகெட்ட கெட்டபெண்கள் இதை விட்டு மாறிப்போகின்றனர். பெண்ணுக்குத் தவமும் தானமும் கண வனுக்கு உட்பட்டிருப்பதுதான். அழகு குலம் புகழ் ஒளிஇவையெல் லாம் கணவனைப்பற்றியவை. இப்படிப்பட்டநியமமும் ஆசாரமுமுள்ள பெண்கள் தம் ஒழுக்கத்தினாலேயே சிறந்தவர்களாகிறார்கள். நல்ல செய்கைசெய்தவள் தன்கணவனுடன் கூடவே புண்ணியலோகங் களுக்குச் செல்வாள். கணவன் கிழவனோ குரூபியோ அருவருக்கத் தக்கவனோ பொருளுள்ளவனோ இல்லாதவனோ எப்படியிருந்தாலும் அவனே பெண்களுக்குச்சிறந்தஆபரணம். செல்வமும்அழகு முள்ள வனாயிருந்தாலும் இல்லாதவனாயிருந்தாலும் கணவனை உபசரிப்பவள் தான் கற்புள்ளவள். அவளே பத்நிகளிற்சிறந்தவள். தரித்திரனும் குரூபியும் அறிவில்லாதவனும் குஷ்டரோகியுமான கணவனையும்உப சரிக்கும் பெண் அழிவில்லாதபுண்ணியலோகங்களை அடைவாள். இப் படி நடந்துகொண்டிருப்பவள் கணவன்முதலிலிறப்பானாயின் அவனு டன் தானும் மரணமடையவாவதுவேண்டும்; திரும்பவும்தவஞ்செய் யவாவதுவேண்டும். இவ்வாறுநான்சொன்னேன். பெண்கள்பலவகை யாகக் கூறப்படுகின்றனர். தேவர் தானவர் கந்தர்வர் மனிதர் என்று அனேகவகுப்புக்களாகப் பெண்களிருக்கின்றனர். அவர்கள்எல்லாரும் நல்லொழுக்கமும் சிறந்த ஆசாரமுமுள்ளவர்களுமாகலாம். மஹேஶ்வ ரரே! ஸ்திரீகளுக்கு எதுநல்லதர்மமென்பதைச்சொல்வேன். அவர் கள் அஸுரர்களாகவும் பிசாசர்களாகவும் அரக்கர்களாகவும் இருக் கின்றனர். அவர்களின் ஒழுக்கம்எல்லாவற்றையும் உலகத்திற்காகச்

சொல்லுகிறேன்; கேட்கவேண்டும். எண்ணத்தில்கெடுதலுள்ளவர்களாகிவிருப்புவெறுப்புக்கள்மேற்கொண்டபெண்களும் நியாயமாகவோ அநியாயமாகவோ கணவர்களுக்கு உபசாரங்களைச் செய்யவே செய்கின்றனர். தம் தர்மத்தில் சிரத்தையில்லாமல் எவ்வகையிலாவது கணவர்களைத் தூஷிக்கின்றனர். எப்போதும் விஷயங்களில் ஆசை அதிகப்பட்டுக் கணவனுக்குவிரோதமாகப் பேசுகின்றனர். அப்படியே பொருள்களையழிக்கின்றனர். ஹிதத்தை யார்சொன்னாலும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. தங்கள்புத்தியைக்கொண்டு எவ்வகையாலாவது ஜீவிக்கின்றனர். சிலகாலம் குணமுள்ளவர்கள்போலவும் பதிவ்ரதா தர்மத்திலிருப்பவர்போலவுமிருந்து திரும்பவும் கெட்டஒழுக்கத்தை யடைந்து பாவிகளாகிறார்கள். வரம்பில்அடங்காமலும் நியமமில்லாமல் பல உடைகளைத்தரித்தும் திருப்தியில்லாமல் பொருளாசைகொண்டு அதிகப்பொறாமையும் கோபமுமுள்ளவர்களாகி வேண்டினவர்களைப்பகைத்தும் காமஸுகங்களையே முதன்மையாகவிரும்பியும் பெரும்பாலும் பொய்சொல்லிக்கொண்டும் பெரியோர்களை எதிர்த்தும் மற்றுமிவ்வகைநடைகளோடுமிருக்கும் பெண்கள் அஸுரத்தன்மையுள்ளவர்கள். மற்றும்சிலர் எப்போதும் தீங்குகளையே செய்துகொண்டும் கலகத்தையே விரும்பிக்கொண்டும் கொடியவரும் கொடுஞ்சொற்சொல்லுகிறவரும் அருவருப்பும்வெட்கமும் அற்றவரும் அன்பில்லாதவரும் கணவர்கள்மேலும் புத்ரர்கள்மேலும் சுற்றத்தார்மேலும்கோபிப்பவரும் பயங்கரரும் மாம்ஸத்தை விரும்புகிறவருமாயிருந்துகொண்டும் எக்காலமும் சிரித்துக்கொண்டாவது அழுதுகொண்டாவது இருக்கின்றனர். எப்படியாயினும் புருஷர்களைவிட்டுக் கெட்டவழியாக வியபிசாரமேசெய்கின்றனர். தேவரே! சுற்றத்தாரால்பயமுறுத்தப்பட்டுத்தான் வீட்டுக்காரியங்களைச் செய்வது. அதனாலேயே தம் காரியங்களை விட்டுவிடுவதுமுண்டு. அப்படியே தற்கொலை என்னும் கொடுமையைச் செய்துகொள்வர். ஸந்தேகமில்லை. தயையும் அன்புமில்லாதவர்களாகிக் குடும்பகாரியத்தைக் கெடுப்பர். தர்மத்திற்கும் தனத்திற்கும் விலக்கான கொடுஞ்செய்கைகளை எப்போதும் செய்வர். அனர்த்தகாரியங்களில் தேர்ச்சியுள்ளவரும் உயிர்களில் தயையற்றவரும் பாவிகளும் மற்றுமிவ்வகையொழுக்கமுள்ளவருமானபெண்கள் பிசாசத்தன்மையுள்ளவர். மற்றும்சில அறிவில்லாதவர்கள்வெட்கங்கெட்டு அழுதுகொண்டும் ஆசாரமில்லாமலும் உடம்பில் அழுக்கைப்பூசிக்கொண்டும் மதுமாம்ஸங்களில் மிக்க ஆசைகொண்டும் பொய்சொல்லிக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டும் புலம்பிக்கொண்டுமிருக்கின்றனர்

ஸமாதானப்படுத்தமுடியாத பெருங்கோபக்காரிகளும் இடைவிடாமல் தூங்குவதேகாரியமாகவிருப்பவரும் தாமஸகுணமிகுந்தவரும் அறிவு கெட்டவரும் சுருசுருப்பற்றவரும் பெருவயிறுள்ளவருமாகிப்பிறரால் செய்யப்பட்ட பலவகை உணவுகளை மிகுந்த அவசரத்துடனுண்பர். அவர்கள் மிக்கமன்மததாபம்கொண்டு, குணமும் அழகும் இளமைப் பருவமுமுள்ளவனும் அன்புள்ளவனுமான சிறந்த கணவனைவிட்டு மற்றொருவனோடேயே எவ்வகையாலாவது சேர்வர். அவர்கள்வெட்கமில்லாதவர்கள்; தர்மத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள்; யாரிடத்திலும் பகையுள்ளவர்கள். இப்படிப்பட்டநடையுள்ளபெண்கள் ராக்ஷஸத்தன்மையர்கள். இப்படிப்பட்டவர்எல்லாருக்கும் பரலோகத்தில் பேரின்பம்இல்லை. நரகத்திலிருந்துவிடுபட்டபின்னரும் அவர்களுக்கு மானிடப்பிறப்பு கிடைப்பதரிது. அப்படிப்பிறந்தாலும் தங்கள் பாவத்திற்குத்தகுந்த தாங்கக்கூடாத அதிகத்துயரத்தை அனுபவிப்பார்; ஏழைகளும் பலவகைக் கஷ்டப்படுகிறவர்களும் குரூபிகளும் பிறரால் இகழப்பட்டவர்களும் விதவைகளும் பாக்கியமற்றவர்களும் மற்றும்இவ்வகைத்துன்பமுள்ளவர்களுமாவார். வியபிசாரஞ்செய்பவள் தன் கணவனுக்கும் தன் குலத்திற்கும் தன் பாவத்தைச்சேர்த்துத் தானும் நூறாயிரம்வருஷம் நரகத்திலிருப்பாள். இந்தக்கெடுதியை அறிந்து திரும்பவும் கணவனையே அடைந்து தனக்குநன்மையுண்டாகக்கருதுவளாயின் அதனால் புண்ணியத்தையடைந்து மிகச்சிறந்தவையான பதிவ்ரதைக்குரிய சிறந்தலோகங்களை அடைவாள். முதலில் கெட்டநினைவுடன் கணவனைஅவமதித்தும் அவனுக்கு எப்போதும் விரோதமாகவே நடந்தும்வந்தவர்கள் அவன்மரணகாலத்தில் காமத்தினாலாவது கோபத்தினாலாவது பயத்தினாலாவது லோபத்தினாலாவது அநுமரணம்செய்வார்களாயின் பரிஹாஸத்துக்குரியவராவார். முதலிலிருந்து கெட்டவர்களான ஸ்திரீகள் அநுமரணம்செய்வது வீண். முதலிலிருந்து கணவனிடத்தில் அன்புவைத்தகற்புள்ளவள் கணவனுடன் அநுமரணம்செய்தால் பரிசுத்தியுடன் மேலுலகம்செல்வாள். இவ்வாறு இறந்துபோனவள்போகும் உலகங்களை நான் கண்ணினாற் காண்கிறேன். பதிவ்ரதைகள்செல்லும்அவ்வுலகங்கள் தேவக்கூட்டங்களும் ஆசைப்படத்தக்கவை. அல்லது, கணவனிறந்தபின் பதிவ்ரதைகள் விதவாதர்மத்தையடைந்து நாள்தோறும் பேசாமல் [1]பௌமஸ்நானத்தையும் ஜலத்தில்உத்தமமான [2]அஞ்சலிஸ்நானத்தையும்செய்ய

---

1 உடம்புமுழுதும் மண்ணைப்பூசிக்கொள்வது.

2 இருகைகளாலும் ஜலத்தைத் தலையில் இறைத்துக்கொள்வது.

வேண்டும்; அதன்பிறகு, தன்கணவனைப்பற்றியவ்ரதத்தையும் நியமத்தையும் செய்யவேண்டும். இப்படிச்செய்வதனால் அந்தப் பெண் எல்லாவற்றிலுஞ்சிறந்ததான பதிலோகமென்னும் புண்ணியலோகத்தை அடைவாள். சொல்லிமுடியாத அழகுள்ளதும் தேவருக்கும் மனிதருக்கும்கிடைக்காததுமான அந்தஉலகத்தைப் பதிவ்ரதையாயிருப்பவள்மட்டுமே அடைவாள். தேவரே! இவ்வாறுஎல்லாவற்றிலும்சிறந்தஸ்திரீதர்மத்தை உமக்குச் சொன்னேன். தேவஸ்ரேஷ்டரே! நான் உங்களுடையவிருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி ஆசைகொண்டு உமதுமுன்னிலேயில்சொன்னதற்காகத் தேவரீர் க்ஷமிக்கவேண்டும்' என்றாள்.

இவ்வாறுபேசி நாணிநின்ற உமாதேவிக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும்படி மஹாதேவர் வாக்கினால் சிலாகித்தார். ரிஷிகளும் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும், ஆயிரக்கணக்கானமாதர்களும் உமாதேவியைத் தலைவணங்கித் துதித்தனர். மற்றும்சிலர் ஸந்தோஷத்துடன் தேவருக்குந்தேவரானஈசுவரரைக் கொண்டாடினர். சிரத்தையும்நல்லமனமுமுள்ளமற்றும்சிலர் இந்தஉமாமஹேசுவரஸம்வாதத்தை நினைத்துக்கொண்டிருந்தனர். பிறகு, தேவசிரேஷ்டருக்கும் ஈசுவரரான சங்கரர் உமாதேவியைநோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'சிறந்தவளே! என்சொல்லைக்கேள். நம்மிருவருடைய இந்தஸம்வாதம்புண்ணியத்தைத்தருவதாகவும் பாவத்தைப்போக்குவதாகவும் பிரஸித்தமாகவுமிருக்கும். அதற்குச் சந்தேகமில்லை. அன்புள்ளவளே! எந்த வித்வான் பரிசுத்தனாயிருந்து சிரத்தையுள்ளமனிதருக்கு நம்முடைய இந்தஸம்வாதத்தைச் சொல்லுவனோ அவன் அவர்களுடன்கூடவே எளிதில்ஸ்வர்க்கம்போவான். நம்முடைய இந்தச்சிறந்தஸம்வாதத்தை நித்தியமாகக்கேட்பவன் கீர்த்தியையும் ஆயுளையும் ஆரோக்கியத்தையும் பரகதியையும் அடைவான்' என்றார்.

இருநூற்றைம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பரமேசுவரர் ரிஷிகளுக்கு விஷ்ணுவின் பெருமையைச் சொல்லியது.)

ரிஷிகள், 'பிநாகம்தரித்தவரே! பகதேவதையின்நேத்திரத்தை அழித்தவரே! எல்லாஉலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்றவரே! சங்கரரே! விஷ்ணுவின்மகிமையைக்கேட்கவிரும்புகிறோம்' என்றுகேட்க, ஈசுவரர் சொல்லலானார்:- 'ஹரியானவர் பிரம்மாவுக்கும்மேற்பட்டநித்

தியபுருஷர்; கிருஷ்ணர்; பொன்போலவும் மேகமில்லாத ஆகாயத்தில் உதித்தசூரியன்போலவும் பிரகாசிப்பவர்; பத்துக்கைகளுள்ளவர்; பெருஞ்சக்தியுள்ளவர்; அஸுரர்களையழிப்பவர்; ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மச்சத்தை அடையாளமாகவுடையவர்; ஹ்ருஷீகேசர்; எல்லாத்தேவர்களாலும்பூஜிக்கப்பெற்றவர். பிரம்மதேவர்அவருடையநாபியில்உண்டானவர். நான் அவர்நெற்றியில்உண்டானவன். அவரதுதலைமயிர்களினின்றும் கிரகநக்ஷத்திரங்களும் தேகத்தின்ரோமங்களிலிருந்துதேவாஸுரர்களுமுண்டாயினர். ரிஷிகளும் அழியாதஉலகங்களும் அவர்தேகத்திலிருந்துஉண்டாயினர். பிரம்மதேவருக்கும் மற்றஎல்லாத்தேவர்களுக்கும் அவரே இருப்பிடம். அவரே இவ்வுலகமனைத்தையும்படைத்தவர்; மூவுலகங்களுக்கும் ஈசுவரர். ஜங்கமஸ்தாவரங்களாகிய எல்லாப்பொருள்களையும் ஸம்ஹரிப்பவர் அவரே. அவரே தேவர்களிற்சிறந்தவர்; தேவர்களுக்குநாதர்; பகைவரைவருத்துகிறவர்; ஸர்வஜ்ஞர்; எல்லாவற்றிலும் சேர்ந்திருப்பவர்; எங்கும் வியாபித்திருப்பவர்; எங்கும் முகமுள்ளவர்; பரமாத்மா; பிரகாசிக்கும் கேசங்களையுடையவர். எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டவர்; மஹேசுவரர். மூவுலகங்களிலும், அவருக்குமேற்பட்டபொருள் ஒன்றுமில்லை. அவர் எக்காலமுமிருப்பவர்; மதுவென்னும் அஸுரனைக் கொன்றவர். கோவிந்தரென்றுபெயர்பெற்றவர். கௌரவத்தைக் கொடுப்பவராகிய அவர் தேவர்களின்காரியத்திற்காக மானிடதேகமெடுத்துப்பிறந்து யுத்தத்தில் அரசர்களெல்லாரையும்வதம்செய்விக்கப்போகிறார். தலைவராகிய த்ரிவிக்கிரமர்இல்லாமல் உலகத்திலுள்ள தேவக்கூட்டங்கள் காரியங்களைச்செய்யததிறமையற்றவை. அவர் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்நாதர். எல்லாத்தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்றவர். தேவர்களுக்கு நாதரும் தேவகார்யத்தைச்செய்பவரும் எப்போதும் பிரம்மரிஷிக்குச்சரணமாயிருப்பவரும் பரப்ரம்மமுமாகிய அவருடையதேகத்தினுள்பிரம்மதேவர் ஸுகமாகவஸிக்கிறார். சிவனும் அவர்தேகத்தில் ஸுகமாயிருந்து மகிழ்ந்திருக்கிறார். எல்லாத்தேவர்களும் அவருடையதேகத்தில் ஸுகமாயிருக்கின்றனர். தாமரைக்கண்ணராகிய அந்தப்பகவான் லக்ஷ்மியை மார்பில்வைத்துக்கொண்டு அவளைவிட்டுப் பிரியாமலேயிருக்கிறார். அவர் சார்ங்கமென்னும்வில்லையும் சக்ராயுதத்தையும் கத்தியையும் தரிப்பவர். கருடக்கொடியுள்ளவர். எல்லாவற்றிலும் சிறந்தசீலம், அடக்கம், மனஒழிவு, பராக்கிரமம், வன்மை, வடிவழகு, கடாக்ஷம், உயரம், பருமன், தைரியம், மனவுண்மை, தயை, ஒளி, சக்திஆகிய இவையெல்லாம் பொருந்தினவர்; ஆச்சரியக்காட்சியுள்ள

திவ்யாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றினாலும் பிரகாசிப்பவர்; யோகமாயையுள்ளவர்; ஆயிரங்கண்களையுடையவர்; அபாயமில்லாதவர்; பெரிய மனமுள்ளவர்; வீரர்; அன்புள்ளஜனங்களைப் பாராட்டுகிறவர்; குலத்தோரையும் சுற்றத்தோரையும் விரும்புகிறவர்; பொறுமையுள்ளவர்; அகங்காரமில்லாதவர்; பிராம்மணப்பிரியர்; பிராம்மணர்களுக்கு ஈசுவரர்; பயந்தவருக்குப் பயத்தைப்போக்குகிறவர்; அன்புள்ளவருக்கு ஆனந்தத்தை விருத்திசெய்கிறவர்; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தஞ்சமாயிருப்பவர்; துயரப்பட்டவரைக் காப்பதில்ஊக்கமுள்ளவர்; கல்வியுள்ளவர்; வேண்டத்தக்கவையெல்லாம் நிரம்பினவர்; எல்லாப் பிராணிகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவர்; தம்மையடுத்தபகைவருக்கும் வரமளிப்பவர்; தர்மந்தெரிந்தவர்; நீதிதெரிந்தவர்; நீதிகுறையாமல் நடத்துகிறவர்; வேதத்தையுபதேசிப்பவர்; ஜிதேந்திரியர்; கோவிந்தர். அவர் அந்தச்சிறந்தஞானமுள்ளதேவர்களின் நன்மைக்காகப் பிரம்மாவினுடைய சிறந்தமார்க்கமாகிய மானிடலோகத்தில் மஹாத்மாவானமனுவின்தர்மத்தினால் பரிசுத்தமானவம்சத்தில் அவதரிக்கப் போகிறார். மனுவின்புத்திரன் அங்கன் என்பவன். அவனுக்குப்பின் அந்தர்த்தாமன். அந்தர்த்தாமனுக்குப்பின் பிரஜைகளைச்சிருஷ்டிப்பவனும் குற்றமற்றவனுமான ஹவிர்த்தாமன். ஹவிர்த்தாமனுக்கு ப்ராசீனபர்ஹி என்னும் சிறந்தபுத்ரன் உண்டாவான். அவனுக்கு ப்ரசேதஸ்முதலான பத்துப்புத்திரர்கள் உண்டாவர். ப்ரசேதஸுக்குத் தக்ஷப்ரஜாபதிஎன்னும் புத்திரனுண்டாவன். தக்ஷன்மகளாகிய அதிதியின்புத்திரன் ஆதித்தன். ஆதித்தன் புத்திரன் வைவஸ்வதமனு. மனுவின்வம்சத்தில்பிறந்த இளை ஸுத்யும்னனாவாள். புதனுக்குப் புரூரவன்; அவனுக்கு ஆயு பிறக்கப்போகிறான். ஆயுவுக்கு நஹுஷன்; நஹுஷன்புத்திரன் யயாதி. யயாதிக்குப்புத்திரன் சிறந்த பராக்கிரமசாலியான யது; அவன்புத்திரன் க்ரோஷ்டா; க்ரோஷ்டாவுக்கு வ்ருஜினீவானென்னும்சிறந்தபுத்திரன் உண்டாவான். வ்ருஜினீவானின்புத்திரன் தோல்வியடையாதஉஷங்கு; உஷங்குவின்புத்திரர்கள் சூரனும் சித்ரரதனும்; சூரன்என்பவன் அவர்களில் இளையவன்; பராக்கிரமத்தில்பிரஸித்திபெற்றவர்களும் சரித்திரங்களாலும் குணங்களாலும் விளங்குகிறவர்களும் சாஸ்திரப்படி யாகஞ்செய்பவர்களும் மிகப்பரிசுத்தர்களுமான அவ்வரசர்களுடைய பிராம்மணர்களால் கொண்டாடப்பட்ட வம்சத்தில்க்ஷத்திரியஶ்ரேஷ்டனும் சிறந்தபராக்கிரமமும் பெரும்புகழுமுள்ளவனும் கௌரவத்தைக்கொடுப்பவனுமாகியஅந்தச்சூரன், தன்வம்சத்தைப் பெருகச்செய்பவனும் வஸுதேவ

னென்று கியாதிபெற்றவனுமாகிய ஆனகதுந்துபியென்னும் புத்திரனை உண்டாக்கப்போகிறான். அந்த வஸுதேவனுக்குச் சதுர்ப்புஜராகிய வாஸுதேவர் புத்திரராகப் பிறக்கப்போகிறார். கொடையாளியும் பிராம்மணரைப்பூஜிப்பவரும் பிராம்மணர்களால் விரும்பப்படுகிறவரும் பரப்பிரம்மமுமாகிய அந்தக்கிருஷ்ணன் மலைகளினிடையிலிருக்கும் ஜராஸந்தனென்னும்அரசனை ஜயித்து அவனால்சிறையில்வைக்கப் பட்டஅரசர்களை விடுவிப்பார். அந்தவீரர் எல்லாஅரசர்களாலும் ரத்தினங்களினால் நிரப்பப்படுவார். தமதுபராக்கிரமத்தினால் யாராலும்வெல்லப்படாமல் பூமியில்இருப்பார். மிகுந்தசக்தியுள்ளவரும் எல்லா அரசருக்கும் அரசரும் நீதிதெரிந்தவருமாகிய அந்தப்பிரபு சூரஸேனதேசத்தில்பிறந்து துவாரகையில் வஸித்துக்கொண்டு பூமிதேவியைஜயித்து நீண்டகாலம் பரிபாலனம்செய்வார். நீங்கள் நித்யரான அவரையடைந்து சொல்மாலைகளாலும் சிறந்தபூசனைகளாலும் பிரம்மாவைப்போல அவரைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் பூஜியுங்கள். என்னையும் உலகத்திற்குத் தந்தையானபிரம்மதேவரையும் காணவிரும்புகிறவன் பராக்கிரமசாலியான கிருஷ்ணபகவானைப் பார்க்கவேண்டும். தபோதனர்களே! அவர்காணப்பட்டால் நானும் தேவஸ்ரேஷ்டரான பிரம்மதேவரும் காணப்பட்டவராவோமென்பதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை. இதை அறியுங்கள். அந்தத்தாமரைக்கண்ணர் எவன்மேலன்புள்ளவராவரோ அவன்மேல் பிரம்மாமுதலிய தேவர்கள் அனைவரும் அன்புள்ளவராவார். மானிடலோகத்தில் எவன் கிருஷ்ணனை அடைவனோ அவனுக்குக் கீர்த்தியும் ஜயமும் ஸ்வர்க்கமுமுண்டாகும். அவர் நேரில் தர்மத்தை உபதேசிப்பவராகவும் அனுஷ்டிப்பவராகவும் இருப்பார். தர்மமுள்ளவர்கள் எப்போதும் முயற்சியோடு அந்தத்தேவசிரேஷ்டரை நமஸ்கரிக்கவேண்டும். அந்தப்பிரபு பூஜிக்கப்பட்டாலே சிறந்த தர்மம்உண்டாகுமன்றோ? சிறந்தசக்தியுள்ளவரும் புருஷஸ்ரேஷ்டருமான அந்தப்பகவான் ஜனங்களுக்கு நன்மையைச் செய்யக்கருதித் தர்மத்தைவெளியிடுவதற்காகவே கோடிக்கணக்கான ரிஷிகளைப்படைத்தார். அந்தப் பிரபுவினால் படைக்கப்பட்ட ஸநத்குமாரர்முதலிய அந்தரிஷிகள் கந்தமாதனமலையில் தவம்செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். பிராமணோத்தமர்களே! ஆதலால், சிறந்த வாக்குள்ளவரும் தர்மந்தெரிந்தவருமான அவரை நமஸ்கரித்தல்வேண்டும். ஹரி என்றும் நாராயணர் என்றும் சொல்லப்பட்டபகவான் மேலுலகத்தில் சிறந்தவரன்றோ? பிராம்மணோத்தமர்களே! அந்தப்பகவான் தம்மை நமஸ்கரித்தவரைத் தாம்நமஸ்கரிப்பர்; கௌரவித்தவரைக் கௌரவிப்

பர்; கொண்டாடினவரைக் கொண்டாடுவர்; பூஜித்தவரைப் பூஜிப்பர்; தம்மைக்காண்பவரைத் தினந்தோறும்காண்பர்; அடுத்தவரை அடுப்பர்; பணிவிடைசெய்பவருக்குப் பணிவிடைசெய்வர். குற்றமற்றவரும் முதல்தேவரும் சிறந்தவருமான அந்தவிஷ்ணுவுக்குப் பெரியோர்களால் எப்போதும் அனுஷ்டிக்கப்படுவதுதான் முக்கியமானவ்ரதம். நித்தியரான அவர் உலகத்தில் எப்போதும் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறார். அவரை வழிபடுவோர் தக்கபடி அபயம்பெறுகிறார். பிராம்மணர்கள் எப்போதும் மனோவாக்குக்காயங்களினால் அவரையே நமஸ்கரித்தல்வேண்டும்; முயற்சியோடு அருகிற்சென்று தேவகீபுத்திரரைக் காணவேண்டும். ரிஷிஶ்ரேஷ்டர்களே! இந்த வழியை உங்களுக்கு நான் சொன்னேன். அந்தக்கிருஷ்ணபகவானைக்கண்டால் தேவஶ்ரேஷ்டர்களெல்லாரையும் கண்டதாகும். மஹாவராகரூபியும் எல்லாலோகங்களுக்குங்கர்த்தாவும் எல்லாவற்றிற்கும் நாதருமான அந்தப்பகவானை நானும் நாள்தோறும் நமஸ்கரிக்கிறேன். அவரைக்கண்டால் [1]மூவுலகங்களையும்கண்டதாகுமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. தேவர்களாகிய நாங்களனைவரும் அவர்தேகத்தில் வஸிக்கிறோம். பூமியைத்தாங்கும் ஆதிசேஷர் வெண்மலைச்சிகரம்போன்ற ஒளியுள்ளவரும் ஹலாயுதர்என்றும் பலராமரென்றும் கியாதிபெற்றவருமாகிய அவரது மூத்தஸகோதரராகப் பிறக்கப்போகிறார். அந்தப் பலராமருடையதேரில் மூன்றுதலைகளோடுகூடிய சிறந்தபொற்பனைமரம் கொடிமரமாயிருக்கும். சிறந்த கைகளையுடையவரும் எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசுவரருமாகிய அந்தப்பலராமருடையசிரம் பெரிய உடல்களுள்ள மஹாத்மாக்களான நாகர்களால் சூழப்பட்டிருக்கும். ஆயுதங்களும் அஸ்த்ரங்களும் நினைத்தமாத்திரத்தில் அவரிடம்வந்து சேரும். அழிவில்லாதபகவானாகிய அந்தஹரியே அநந்தரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். அவர் தேவர்களால், 'பிரபுவே! உமதுரூபத்தைக் காண்பியும்' என்றுவேண்டப்பட்டார். கசியபர்புத்திரரும் பலசாலியுமாகியகருடர் பரமாத்மாவான அந்தப்பகவானுடையமகிமையினால் அவருடையஎல்லையைக் காணமுடியாமற்போனார். அந்தஆதிசேஷர் மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் ஸஞ்சரிப்பார். அவர் தம்முடலினால் பூமியைத்தழுவிக்கொண்டு பூமிக்குள் வஸிக்கிறார். அவரே பகவானனவிஷ்ணு. அவரே அநந்தர். அவரே பூமியைத்தாங்குகிறவர். அந்தராமரே கிருஷ்ணன். கிருஷ்ணனே ராமர். ஆச்சரியபராக்கிரமமுள்ளவர்களும் திவ்யரூபிகளும் சக்கரத்தையும்கலப்பையையும்

---

1 மும்மூர்த்திகளையும் என்றும் கொள்ளலாம்.

வந்துகிறவர்களுமாகிய அவ்விரண்டு புருஷசிரேஷ்டர்களையும் கண்டு கொண்டாடவேண்டும். தபோதனர்களே! நீங்கள் யாதவசிரேஷ்டரானகண்ணனை முயற்சியோடுபூஜிக்கவேண்டும். நான்சொன்ன இந்த விஷயம் உங்களுக்குச் சிறந்தஅனுக்கிரகம்' என்றார்.

இருநூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(கிருஷ்ணன்மகிமையும், அர்ஜுனனும் கிருஷ்ணனும் நரநாராயணரென்பதும்.)

பிறகு, ஆகாயத்தில் மின்னலோடுகூடியமேகங்களின் பெரு முழக்கமுண்டாயிற்று. ஆகாயம் அடர்ந்தமேகங்களினால் மறைக்கப் பட்டுக் கறுத்திருந்தது. மழைக்காலத்திற்போலவே மேகம் தெளி வானஜலத்தை வர்ஷித்தது. பயங்கரமான இருளும் உண்டாயிற்று. திசைகள் பிரகாசிக்கவில்லை. அப்போது அழகியதும் புண்ணியமும் நித்தியமுமான அந்த இமயமலையில் ரிஷிகள் சிவனையும் பூதகணங் களையும் காணவில்லை. அடுத்தநிமிஷத்தில் ஆகாயத்தில் மேகங்கள் இல்லாமற்போயின. பிறகு, சிலபிராம்மணர்கள் வந்தபடியே திரும்பித் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றனர். சிந்தைக்கெட்டாத அந்தஆச்சரி யத்தைக்கண்டு அந்தரிஷிகள்ஆச்சரியமடைந்தனர். உமதுகதையைப் பற்றிச் சங்கராருக்கும் உமைக்கும்ஸம்வாதம்நடந்தது. புருஷஶ்ரேஷ் டரே! மலையின்மேல் மஹாத்மாவானஈசுவரரால்எவரைப்பற்றி நாங் கள் உபதேசிக்கப்பெற்றோமோ அப்படிப்பட்டநீர் பரப்ரம்மமாயிருப் பவர்; நித்தியர்; கிருஷ்ண! இப்போது உமதுமகிமையினால் உண்டாக் கப்பட்ட இந்த இரண்டாவது புதுமையையும்கண்டு ஆச்சர்யமடைந் தோம். முன்ஞாபகமும் எங்களுக்குவந்தது. பிரபுவே! சிறந்த கைகளையுடையவரே! ஜனார்த்தனரே! ஜடாதாரியானஈசுவரரால்தேவ ருக்கும்தேவரானஉமதுமகிமைஇவ்வாறுசொல்லப்பட்டது' என்றார். ரிஷிகளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தேவகிபுத்திரரான வாஸுதே வர் அந்தரிஷிகளெல்லாரையும் பூஜித்தார். பிறகு, அந்தரிஷிகள் மகிழ் ந்து திரும்பவும் அவரைப்பார்த்து, 'மதுஸூதனரே! அடிக்கடி எங்களுக்குக் காட்சிகொடும். பிரபுவே! உமதுதர்சனத்திலுள்ள ஸுகம் எங்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்திலுமில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய வரே! பகவானானஈசுவரர்சொன்னது உண்மைதான். பகைவர்

களை அழிப்பவரே! இந்தரகஸ்யமெல்லாவற்றையும் உமக்குச்சொன்னோம். எல்லாவிஷயங்களின்உண்மைகளையும் அறிந்திருப்பவர் நீரன்றோ? உம்மைநாங்கள்கேட்டதற்கு எங்களைநீர்கேட்பதனால்உமது விருப்பத்திற்காக நாங்கள் இந்தரகஸ்யத்தைச் சொன்னோம். பிரபுவே! ஜனனகாரணமும் அதற்குங்காரணமும் உமக்குத்தெரியாத தொன்றும் மூவுலகங்களிலுமில்லை. எங்களுக்கு அதிகசஞ்சலத்தினால் ரகஸ்யத்தைக் காப்பாற்றத்திறமைஇல்லை. பிரபுவே! அதனால், நீரிருக்கையில் அற்பத்தனமாகப் பிதற்றுகிறோம். இவ்வுலகத்தில் நீர்அறியாதஆச்சர்யம் ஒன்றுமில்லை. தேவரே! தேவலோகத்திலும் பூலோகத்திலுமுள்ளவையனைத்தும் உமக்குத்தெரிந்தவையே. கிருஷ்ணு! யாம்செல்வோம். அபிவிருத்தியையும்க்ஷேமத்தையும்அடையக்கடவீர். ஐயா! உமக்குச்சரியாகவாவது மேற்பட்டாவது சிறந்த பிரபாவமுள்ளவனும் ஸந்தோஷத்தையும் புகழையும் உண்டுபண்ணுகிறவனும் பிரபுவுமானபுத்திரன் உண்டாவன்' என்றனர். அம்மகரிஷிகள் அப்போது தேவசிரேஷ்டரும் புருஷோத்தமருமான வாஸுதேவரை நமஸ்கரித்து ப்ரதக்ஷிணம்செய்து சென்றனர். லக்ஷ்மியும் சிறந்தஒளியுமுள்ளவரான அப்படிப்பட்டஇந்தநாராயணர் அந்தவ்ரதத்தைச் சரியாகச்செய்து திரும்பவும் துவாரகைக்குவந்தார். பிரபுவானதர்மராஜனே! பத்தாவதுமாஸம் நிரம்பினபின் அவருக்கு ருக்மிணியினிடம்மிக்கஆச்சரியமானசூரனும் வம்சத்தைவிருத்திபண்ணுகிறவனும் மனத்திற்கினியவனுமானபுத்திரன் பிறந்தான். ராஜனே! அவன் எல்லாப்பிராணிகளின்உள்ளங்களிலுமிருக்கும்மன்மதன். எப்போதும் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் மனத்தில்ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவன். புருஷோத்தமரும் முகில்வண்ணரும் சதுர்ப்புஜருமான அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் அன்பினால் பாண்டவர்களான உங்களைச்சார்ந்தார். நீங்களும் அவரையடுத்திருக்கிறீர்கள். திரிவிக்ரமரானவிஷ்ணுவாகிய இந்தக்கிருஷ்ணபகவான்எங்கிருக்கிறாரோ அங்கே கீர்த்தியும் லக்ஷ்மியும் மகிழ்ச்சியும் முக்திக்குஉபாயமுமிருக்கின்றன. இந்திரன்முதலான முப்பத்துமூன்றுதேவர்களும் இவர்தாம். அதில் ஸந்தேகமில்லை. இந்தமதுஸூதனர் ஆதிதேவர்; பெரியதேவதை; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆதாரம்; ஆதியும் அந்தமுமில்லாதவர்; அறிவுக்கெட்டாதவர்; மஹாத்மா. இந்தப்பெரிய மஹிமையுள்ளவர் தேவர்களின்காரியத்தைஸாதிப்பதற்காக அவதரித்திருக்கிறார். இந்தமாதவர் சிறிதும்ஸாதிக்கமுடியாத ஸூக்ஷ்மகாரியங்களையும் சொல்லவும் செய்யவும்சக்தர். குந்திபுத்ரனே! உனக்கு இந்த

ஜயமனைத்தும் ஒப்பற்றபுகழும் இந்தப்புவனிமுழுமையும் நாரா யணரையடுத்ததனாலேதான். நாராயணரை ஆதரவாகப்பெற்ற உனக் குச் சிந்தைக்கெட்டாதஇவரே காப்பவராயிருக்கிறார். அதனால், நீ அத்வர்யுவாயிருந்து பிரளயகாலத்துஅக்கினிக்கொப்பான கிருஷ்ண னென்னும் பெரியஹோமபாத்திரத்தினால் யுத்தமென்னும் அக்கினியில் அரசர்களை ஹோமம்செய்தாய். கோபத்தினால் கிருஷ்ணனோடும் அர்ஜுனனோடும் விரோதம்செய்த அறிவில்லாத துர்யோதனனும் அவன்புத்திரர்களும் ஸகோதரர்களும் பந்துக்களும் இரக்கப்படத்தக் கவர்கள். பெருந்தேகங்களும் மிகுந்தவன்மையுமுள்ள திதியின்புத் திரர்களும் தனுவின்புத்திரர்களுமாகிய அஸுரஶ்ரேஷ்டர்கள் காட் டுத்தீயில் விட்டிற்பூச்சிகள் அழிவதுபோலச் சக்ராயுதமென்னும் அக்கினியில் மாய்ந்துபோயினர். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! தைரியம் பராக் கிரமம்தேகவன்மைமுதலியவைகுறைந்தமனிதர்கள் போரில்இவரை எதிர்க்கமுடியாதன்றோ? ராஜனே! ஜயிப்பவனும் யோகியும் பிரளய காலாக்கினிபோன்றவனுமாகிய ஸவ்யஸாசியானவன் போர்த்தலையில் நின்று துர்யோதனன்சேனையனைத்தையும் பராக்கிரமத்தினால்ஒழித் தான். பூர்வகாலத்தில் இமயமலையின்மேல் விருஷபத்வஜர் ரிஷி களுக்குச்சொன்னதை நான் சொல்லுகிறேன்; கேள். பிரபுவே! புஷ் டியும் ஒளியும் புகழும் பராக்கிரமமும் மகிமையும் வணக்கமும் அவ தாரமும் அவருக்கிருப்பதைக்காட்டிலும் மூன்றுமடங்குஅதிகம்கிரு ஷ்ணனிடத்தில இருக்கின்றன. எது எப்படி நடக்கவேண்டுமோ அதை மாறுகச்செய்வதற்கு யாரால்முடியும்? இன்னமுங்கேள். பக வானானவாஸுதேவர் எங்கிருக்கிறாரோ அங்கே எல்லாவற்றிற்கும் மேலானசிறப்புஉண்டாகும். இந்தவிஷயத்தில் நாங்கள் சிறிய புத்தி யுள்ளவர்கள்; பிறருக்கு வசப்பட்டிருப்பவர்கள்; மிகவும் அசக்தர் கள்; நீங்காதமரணமார்க்கத்தைப் புத்திபூர்வமாக அடைந்திருக்கி றோம். நீ உண்மையையே முக்கியமாகக்கொண்டவன். முதலில் பிர திஜ்ஞைசெய்து அந்தப் பிரதிஜ்ஞையைக்காப்பதிலேயே ஊக்கமுள் ளவனாயிருப்பதனால் ராஜ்யத்தையும் விரும்பாமலிருக்கிறாய். ராஜனே! பகைவரைஜயிப்பவனே! இவ்வுலகத்தில் நீ உன்மரணத்தைச் சிறந்ததாக நினைக்கிறாய். வாக்குத்தத்தம்செய்ததை விடமாட்டாய். இந்தஜனங்கள்அனைவரும் காலத்தினால் போர்த்தலையில் கொல் லப்பட்டனர். நாமும் காலத்தினால் கொல்லப்படுகிறோம். காலமே முதன்மையான ஈசுவரன். காலந்தெரிந்தவன் காலத்தினால்தீண்டப் பட்டதைப்பற்றித் துயரப்படத்தகாது. காலபுருஷன் ரத்தம்போலச்

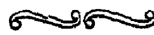
சிவந்தகண்களும் கருநிறமும் தண்டாயுதமுமுள்ளவன்: அழியாத வன். குந்திபுத்திரனே! ஆதலால், தாயாதிகளைப்பற்றித் துயரப்பட வேண்டாம். குருவம்சத்தவரைமகிழ்விப்பவனே! நீ எப்போதும் துயரப்படாமலிரு. இந்தக்ருஷ்ணனுடையமகிமையை நான்சொல் லக்கேட்டாயன்றோ? யோக்கியர்களுக்கு அதுதான் முழுதும்போது மானஉதாரணம். மஹாராஜனே! வியாஸருடையசொல்லையும் சிறந்த ஞானியானநாரதருடையசொல்லையும்கேட்டு நீயே கிருஷ்ணனுடைய சிறந்ததுதியை அறிந்துகொள். பாரதனே! ரிஷிக்கூட்டங்களின் மிகச்சிறந்தமகிமையையும் உமாமஹேஸ்வர ஸம்வாதத்தையும் உனக் குச் சொன்னேன். இந்தமஹாபுருஷருடைய அவதாரத்தை நினைப்பவ னும் கேட்பவனும்சொல்லுபவனுமானவன் சிறந்தநன்மையைப்பெறு வான். அவன் நினைத்தவிருப்பங்கள்எல்லாம்அவனுக்குக்கூடிவரும். அம்மனிதன் இறந்தும் ஸ்வர்க்கமடைவான். அதில் ஸந்தேகமில்லை. நன்மையைக்கருதுகிறவன் ஜனார்த்தனரைச் சரணகதிசெய்வதுதான் உசிதம். அரசனே! இந்தஜனார்த்தனர்தாம் அழிவில்லாதவரென்று பிராம்மணர்களால் துதிக்கப்படுகிறார். கௌரவராஜனே! மஹேச வரர்முகத்திலிருந்துவந்தவையும் நம்மாலுரைக்கப்பட்டவையுமாகிய தர்மச்சிறப்புக்களை நீ இரவும்பகலும் மனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியேநடந்துகொண்டு ஸரியாகத் தண்டத்தைச் செலுத்திப் பிரஜைகளை நன்றாகக்காப்பதனால் உனக்கு ஸ்வர்க்க லோகமுண்டாகும். ராஜனே! எப்போதும் தர்மத்தினாலேயே ப்ரஜை களைக் காப்பாற்றவேண்டும். தண்டம் ஸரியாக வியாபித்திருப்பது தான் ஸரியானதர்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. வேந்தனே! ரிஷி களின்முன்னிலையில் சங்கரருக்கும் உமைக்கும்நடந்த தர்மஸம்பாஷ ணையை உனக்குச்சொன்னேன். தனதுமேன்மைமையைக்கருதுகிற வன் இதைக்கேட்டபின்னும் கேட்பதற்குமுன்னும் பரிசுத்தமான மனத்தோடு சங்கரரைப் பூஜிக்கவேண்டும். இதுதான் அந்தக்குற்ற மற்ற மஹாத்மாவானநாரதருடைய தேவபூஜையைப்பற்றிய உபதே சம். பாண்டுபுத்திரனே! நீ அதை அப்படியேசெய். பிரபுவே! குந்திபுத்திரனே! இமையமலையில் கிருஷ்ணன் சிவன் இவர்களின் இயற்கையாலமைந்த இந்தச்சரித்திரம் மிக்க ஆச்சரியமும் புண்ணிய முமாயிருப்பது. நித்தியராகிய இந்தவாஸுதேவர் அர்ஜுனனுடன் நரநாராயணராகப் பதினாயிரவருஷகாலம் பதரிகாசிரமத்தில் பெருந் தவம்செய்தார். ராஜனே! [1]ஆறுகுணங்கள்நிரம்பினவர்களும் தாம

[1] ஞானம், சக்தி, பலம், ஐசுவரியம், வீர்யம், தேஜஸ்.

ரைக்கண்ணர்களுமாகிய இந்தக்ருஷ்ணார்ஜுனர்களை நாரதராலும் வ்யாஸராலும் நான் தெரிந்துகொண்டேன். சிறந்தகைகளையுடைய க்ருஷ்ணன் சிறுபிராயத்திலேயே தம்குலத்தோரைக்காப்பாற்றுவ தென்னும்பிரயோஜனத்திற்காகப் பெரிதான கம்ஸவதத்தைச்செய் தார். குந்திபுத்திரனே! யுதிஷ்டிரனே! அழியாதவரும் புராண புருஷருமான இந்தக்கிருஷ்ணனுடையசெய்கைகளை நான் அளவிட முடியாது. அப்பா! புருஷசிரேஷ்டரானஇந்தஜனார்த்தனர் உனக்கு அன்பராயிருப்பதனால் எல்லாவற்றிற்கும்மேலானபெருநன்மைஉனக் குண்டாவது திண்ணம். மதிகெட்டதுர்யோதனன்இறந்தும் உலகத் தில் அவனைப்பற்றித் துயரப்படுகிறேன். யானைகுதிரைகளோடு பூமி யனைத்தும் அவனாலழிந்தது. துர்யோதனன் கர்ணன் சகுனி துச் சாஸனன்இந்தநான்குபேருடையகுற்றத்தினால் கௌரவர்கள் மடிந் தார்'' என்றார். புருஷசிரேஷ்டரானபீஷ்மர் அம்மஹாத்மாக்களின்நடு வில் இவ்வாறுசொல்லும்போது தர்மராஜர் பேசாமலிருந்தார். திருத ராஷ்டிரன்முதலியஅரசர்கள் அதைக்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தனர். எல்லாரும் கிருஷ்ணனை மனத்தினால் பூஜித்துக் கைகூப்பினர். அப் போது, நாரதர்முதலான ரிஷிகளனைவரும் பீஷ்மர்சொல்லைஅங்கீகரித் துக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். தர்மராஜர் தம்ஸகோதரர்கள் அனைவ ரோடும் மிக்கஆச்சரியமும் புண்ணியமுமானஇந்தப்பீஷ்மர்உபதேசம் எல்லாவற்றையும் கேட்டார். சிறந்த புத்தியுள்ள தர்மராஜர், அதிக ஸமர்த்தரான பீஷ்மர் களைப்பாறினபிறகு திரும்பவும் வினவத் தொடங்கினார்.

இருநூற்றைம்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(ஒருபிராம்மணப்பெண்ணுக்கும் யமனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! பாபகர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் சிறந்தஞானத்தையும்பற்றி மிகுந்தகிருபையோடு சொன்னீர். அந்த ஞானத்தைத் திரும்பவும் எனக்குச் சொல்லும்'' என்றுகேட்க, பீஷ் மர் சொல்லலானார்.

"நாராயணரை இடைவிடாமல் தியானம்செய்வதும் அவருக்கு அர்ச்சனைசெய்வதும்ஆராதனம் செய்வதும் ஸ்தோத்திரம்செய்வதும் அவர் கதைகளைக்கேட்பதும் அவற்றையறிந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவ

தும் அவர்களுக்குப்பணிசெய்வதில்விருப்பமும் அவர்களின் உபதேசத்தைநடந்துவதும் பரகதியைஅடைவதற்குச் சிறந்த உபாயங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. ஸாமானியமான மனிதனும் அவரைத்தியானம்செய்வதனாலும் ஜபம்செய்வதனாலும் விரைவில்முக்திபெறுவான். ஜபமானது [1]வைதிகம் [2]தாந்த்ரிகம் [3]பௌராணிகம் [4]ஸ்மார்த்தம் என நான்குவைகளாக வித்வான்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வித்வான்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வதனாலும் வித்வான்களைக் காப்பாற்றுவதனாலும் ஞானமுண்டாகிறது. ஞானிகளுக்குஅஸாத்யம் ஒன்றுமில்லை. ஆதலால், பிராம்மணர்களை நீ ரக்ஷிக்கவேண்டும். முற்காலத்தில் வனத்தில் பந்துக்களால்விடுபட்டுத் தனித்திருந்தஒருபதிவிரதை ஒரு வித்வானை ரக்ஷித்ததின்பலனைப்பற்றி யமனால் சிலாகிக்கப்பட்டாள். ' முன் வைசியஜாதிப்பெண்ணாயிருந்த நீ ஒரு பிராம்மணனுடைய மரணத்திற்குக்காரணமாயிருந்து அவன்மனைவிக்கும் தந்தைக்கும் விசனத்தைக்கொடுத்தாய். இப்போது பிராம்மணப்பெண்ணாகப்பிறந்தது உனக்குப்பெரியலாபம் ' என்றுசொல்லி யமனால் புகழப்பட்டஅவள், 'இவ்வளவு பாவமுள்ள நான் பிராம்மணகுலத்தில் நல்ல பிறப்புப்பிறந்தது எதனால்? இனி நான் அடையும்புண்ணியம் என்ன? அதையும் எனக்குச்சொல்' என்றுகேட்டாள். யமன், 'வேறு ஒரு ஜன்மத்தில் அடிகளினால்பீடிக்கப்பட்ட ஒருவித்வானைத் திருடனென்னும்ஸந்தேகத்தைப்போக்கி விடுவித்ததனால் நல்லஜன்மமடைந்தாய் ' என்று சொன்னான். அவள், இவ்வாறுசொல்லக்கேட்டு, அஷ்டாக்ஷரத்தின் தியானம் ஜபமுதலிய நன்மார்க்கங்களை உபதேசித்து யமனால்அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவளாகிப் புண்ணியலோகங்களில் வாஸமடைந்தாள். ராஜனே! ஆதலால், எப்போதும் வித்வான்களை ரக்ஷிப்பதிலேயே ஊக்கத்தோடிரு. அவர்களை ரக்ஷிப்பதனால் உடனே எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபடலாம் " என்றார்.

---

1 வேதத்திற் சொல்லப்பட்டது.

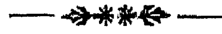
2 வைகாநஸபாஞ்சராத்ர ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டது.

3 புராணங்களில் சொல்லப்பட்டது.

4 தர்மசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டது.

இருநூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

தா ன த ர் ம ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)



(ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்.)

[ஸ்ரீ பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த, 'பகவத்குண தர்ப்பணம்' என்னும் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தை அனுஸரித்து எழுதிய குறிப்புரை. கருத்து வேறு படுமிடங்களில், ஸ்ரீமத், சங்கரபகவத்பாதர் பாஷ்யத்திலுள்ள கருத்தும் எழுதப்படும்.

ப. பா = பட்டர் பாஷ்யம்.

ச. பா = சங்கர பாஷ்யம்.

உலகத்தில் அறிவுள்ளவரனைவரும் பிரமாணங்களினால் விஷயங்களைக்கண்டறிந்தபிறகு, புஷ்பம் சந்தனம் பொன் மணிமுதலிய அனுகூலமானவிஷயங்களை எடுத்துக்கொள்வதும் கத்திமுள்முதலிய பிரதிகூலவிஷயங்களைத் தள்ளுவதும் அனுகூலம்பிரதிகூலமிரண்டுமில்லாத கட்டை கல் மண்முதலியவற்றை உதாஸீனமாகவிடுவதும் அனுபவத்தில் காணப்படுகின்றன. அப்படி அறியப்படும் விஷயங்களில் பொருள்இன்பமாகிய இரண்டு புருஷார்த்தங்களும் பிரத்யக்ஷமுதலிய பிரமாணங்களினால் அறியப்படுகின்றவையாயினும் மிக்க அல்பமும் பின்புதீங்கைவிளைவிப்பனவும் அருவருக்கத்தக்கனவும் விரைவில்அழிந்துபோவனவும் துன்பங்கலந்தனவும் கஷ்டஸாத்யங்களுமாயிருப்பதுமுதலிய எண்ணிறந்த குற்றமுள்ளனவாயிருப்பதனால் விடத்தக்கவை. சாஸ்த்ரத்தினால்மட்டும் அறியத்தக்கவை தர்மமும் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமுமே. முற்கூறிய பொருளின்பமென்னும் இரண்டு புருஷார்த்தங்களுக்கும் மாறாகவும் அளவற்றமங்களங்கள்சேர்ந்தவையாகவுமிருத்தலின் சாஸ்த்ரமும் மேற்சொன்ன சாஸ்த்ரார்த்தங்களாகிய தர்மமும் பரதத்வமும் கிரகிக்கத்தக்கவற்றுள் மிகச்சிறந்தவை. இதைப்பற்றி இதிஹாஸமறிந்தவர்களும் புராணமறிந்தவர்களும், 'ஸத்யம் ; ஸத்யம் ; திரும்பவும் ஸத்யம். கைதூக்கி உத்கோஷிக்கிறேன். வேதசாஸ்த்ரத்துக்குமேலான சாஸ்த்ரமுமில்லை; கேசவருக்குமேலான தெய்வமுமில்லை' என்று ஒற்றுமையாகச் சொல்லுகின்றனர். பதினைன்குவித்யாஸ்தானங்களாகப் பகுக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்களில் தலைமையாயுள்ள வேதத்தைப்பற்றி, 'இதிஹாஸத்தினாலும் புராணத்தினாலும் வேதத்தைத் தெளிந்துகொள்ளவேண்டும்; வேதமானது குறைந்தகல்விகேள்வியுள்ளவனைக்கண்டு, 'இவன்

என்னை மோசஞ்செய்துவிடுவான்' என்றுபயப்படுகிறது' என்று சொல்லியிருப்பதனால் இதிஹாஸபுராணங்களின் உதவியைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தைத் தெளிந்துகொள்ளவேண்டும். அவ்விரண்டனுள் மேற்சொன்னவசனத்தில் இதிஹாஸத்தைமுன்னும் புராணத்தைப் பின்னும்சொல்லியிருத்தலால் புராணங்களைவிட இதிஹாஸங்கள் சிறந்தபிரமாணங்களென்பது சாஸ்திரங்களின் கருத்து.

மஹாபாரதமானது, ஸ்ரீமத்ராமாயணம்போலவே தத்வ ஜ்ஞானத்திற்கு இன்றியமையாதஆதாரம். இது, பெரியோர்களால் மிக்கவிசேஷப்பிரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதனால் அர்த்தங் களில்மாறுபாடின்றி அழகானசொல்லாலமைந்திருப்பதென்று நிச் சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இதிஹாஸமாயிருப்பதனாலும் பிரபல மான பிரமாணமாகிறது. 'வ்யாஸபகவான் தமதுபுத்தியென்னும் மத்தை வேதமென்னும் கடலில்செலுத்திக் கடைந்து உலகங்களின் நன்மைக்காக மஹாபாரதமென்னும் சந்திரனை எடுத்தார்' என்று வாயுபுராணத்திலும் சைவபுராணத்திலும் கூறப்பட்டிருப்பதனாலும், 'மனிதன் கடினமானசாஸ்திரத்தைக்கண்டு, உக்ரமானமருந்தைக்கண் டதுபோலப் பயப்படுகிறான். ஆதலால், எல்லாச்சாஸ்த்ரங்களின்ஸார முமாகிய இம்மஹாபாரதம் காவ்யரூபமாகச் செய்யப்பட்டது' என்று பவிஷ்யத்புராணத்திலும், 'மஹாபாரதமென்னும்சந்திரனால் உலகத் திற்கு வெளிச்சம்கொடுத்தவராகிய த்வைபாயனரென்னும் புத்ரராக ஸாக்ஷாத்விஷ்ணுவே பராசரருக்குப் பிறந்தார்' என்று மத்ஸ்யபுரா ணத்திலும், 'மைத்ரேய! க்ருஷ்ணத்வைபாயனரென்னப்படும் வ்யா ஸரைப் பிரபுவானநாராயணரென்றேஅறி. பூமியில்வேறுஎவன்மஹா பாரதம் செய்பவனாவான்?' என்று விஷ்ணுபுராணத்திலும், 'கெட்ட தர்மங்களாகிய மரங்களைக்களைவதும் வேதமென்னும்மலையினின்றும் இறங்கியதுமாகிய வ்யாஸர்வாக்கென்னும்ஜலப்ரவாஹத்தினால் பூமி யானது பாவமாகிய தூசியில்லாததாகச் செய்யப்பட்டது' என்று மார்க்கண்டேயபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டிருப்பதனாலும், 'நாலு வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் உபநிஷத்துக்களையும் அறிந்தும் இம்மஹாபாரதத்தை அறியாதபிராமணன் அறிவுத்தேற்றமுள்ளவ னாகான்' என்று மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்படுதலாலும் மற்று முள்ள ஆயிரத்துக்குமேற்பட்டபிரமாணங்களினால்சிலாகிக்கப்படுவத னாலும் எல்லா அங்கங்களோடுங்கூடிய சுருதிஸ்மிருதிஇதிஹாஸபுரா ணங்கள்முதலிய எல்லாப்ரமாணங்களுக்கும் ஒத்திருப்பதனாலும், 'இதிலுள்ளதுதான் மற்றெல்லாவற்றிலுமுள்ளது. இதில் இல்லா

தது எதிலுமில்லை' என்றுசொல்லியிருப்பதனால் லௌகிகங்களும் வைதிகங்களுமான எல்லாவிஷயங்களையும் ஐயந்திரிபின்றித்தெரிவிக்கப்பிரவ்ருத்தித்திருப்பதனாலும் ஒருவிஷயத்திலும் பக்ஷபாதமில்லாமையாலும் புராணங்களைக்காட்டிலும் இது சிறந்த பிரமாணமென்று அநேகஅறிஞர் தீர்மானித்திருக்கின்றனர்.

அதிலும், ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயமானது, மஹாபாரதத்தில் ஸாரமாயிருப்பதனாலும் ரிஷிகளினால் ஓதப்பட்டிருப்பதனாலும் வேதாசார்யரால் ஒருங்கு தொகுத்துச் செய்யப்பட்டிருத்தலாலும் பீஷ்மர் தமது சிறந்தமதமாகச் சொல்லியிருப்பதனாலும் ஆன்றோர் எல்லாவற்றிலும் விசேஷமாக எடுத்துக்கொண்டிருப்பதனாலும் கீதைமுதலிய வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களோடு பொருளொற்றுமை இருப்பதனாலும் மிக்கஅனுகூலமாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய விஷயமென்று நினைக்கப்படுகிறது. இம்மஹாபாரதத்திற்குஉள்ளம்போன்றதாகிய சாந்திபர்வத்தில் தானதர்மங்கள்முதலிய எல்லாச்சாஸ்திரங்களின்பொருளையும் ஸாரமாகஎடுத்து முடிக்குமிடத்தில் இந்தஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம் எல்லாவற்றினுடையஸாராம்சங்களின்ஸங்க்ரஹமுமாக வன்றோ நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பது? இப்படி இதுபிரமாணமாயிருப்பதற்குச் சிறந்தகாரணமிருப்பதனாலும் தத்வார்த்தத்தில் இதன் தாத்பர்யத்தைஅறிவதற்கு லக்ஷணங்களாயுள்ளஉபக்ரமஉபஸம்ஹாரமுதலியஆறுவகைத்தாத்பர்யலிங்கங்களும் நிரம்பியிருப்பதனாலும், 'பிரமாணமாஅன்றோ' என்றும், 'இந்தவிஷயத்திற்காக இதுவந்ததா தோத்திரமுதலிய வேறுவிஷயத்துக்காகவந்ததா' என்றும் சங்கிப்பதற்குச் சிறிதும்இடமில்லை. எல்லாவற்றிலும் சிறந்த விஷயத்தைத்தெரிவிப்பதனால் இம்மையில் எல்லாவிதநன்மைகளுக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் இதுவே சிறந்தஉபாயமாக எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கது. வேதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் நேராகக்கண்டறிந்த ஸனகர் ஸனத்குமாரர் நாரதர்முதலான மஹரிஷிகளினால் இவ்வாயிரநாமங்களும் சொற்பொருள்களின் தத்வங்களையறிந்து கீர்த்தனம்செய்யப்பட்டவையே. இந்நாமங்கள் வேதவ்யாஸபகவானால் ஸ்தோத்ரரூபமாகத் தொடுத்துக்கூறப்பட்டு ஸம்ப்ரதாயவரிசையில் நமக்குக்கிடைத்திருக்கின்றன.

வேதவ்யாஸபகவான் வேதாசார்யராக அவதரித்தபகவானாதலின், அவரதுஞானம்சக்திமுதலியகல்யாணகுணங்கள், எல்லாவற்றிலும்சிறந்தவை. மயக்கம் பிறரைமயங்கச்செய்வது ஊக்கமின்மை சொற்சோர்வுஆகியகுற்றங்கள் ஒன்றும் அவரிடத்தில்இருக்கக்கூடு

மென்றுநினைப்பதற்கே இடமில்லாமையால், அவர்சொல்வதெல்லாம் பிரமாணமே. கலிகாலத்தில் சக்திகுறைந்தமனிதர்களின்மேல் அனுக்ரகம்வைத்து வேதங்களைவகுத்து வேதங்களின் முக்கியவிஷயங்களாகிய தத்வஜ்ஞானம் அனுஷ்டானம் இவ்விரண்டிலும் ஐயந்திரிபுஅறியாமைகளைப்பரிகரிப்பதற்காகப் பஞ்சமவேதமாகிய மஹாபாரதத்தை அவர் இயற்றினர். மேலும், அவர், க்ஷத்ரியஜாதியிற்பிறந்த விசுவாமித்ரரைத் தம்ஒருசொல்லினல்ப்ராம்மணராகச்செய்த வஸிஷ்டபகவானுடையப்ரபௌத்ரர்; வஸிஷ்டரும் புலஸ்த்யரும் வரமளித்ததனல்பரதேவதையின்நிஜஸ்வரூபத்தைஅறிந்துபுராணஸம்ஹிதைசெய்வதுமுதலிய மகிமைகளையடைந்தவரென்று லிங்கபுராணமுதலியவற்றில் சிறப்பித்துக்கூறப்பட்ட பராசரருடையபுதல்வர்; மற்றவர்களுக்கில்லாத தவம்த்யானங்களின்சிறப்புக்களினல் மற்றெல்லாப்பரமரிஷிஸபைகளாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவர். மேற்கூறியஸனகர்முதலான மகரிஷிகளினல் ஓதப்பட்ட பகவந்நாமங்களையே ஸ்தோத்ரரூபமாக இவர் தொகுத்துக்கூறியிருப்பதனலும் இந்தஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம் அனுகூலமாக எடுத்துக்கொள்பவற்றுள் மிகச்சிறந்தது.

பீஷ்மாசார்யரும் மிகநம்பத்தக்கவர். வேதவ்யாஸபகவானே தர்மபுத்ரரைநோக்கி, 'சிறந்தபராக்ரமசாலியான அரசனே! தர்மங்களெல்லாவற்றையும் உனக்குக்கேட்கவிருப்பமிருந்தால் கௌரவர்களுக்குப்பிதாமஹரும் பெரியவருமான பீஷ்மரிடம்செல். ஸர்வஜ்ஞரும் எல்லாவற்றிலும்உண்மைதெரிந்தவருமாகிய அந்தக்கங்காபுத்ரர் ஸூக்ஷ்மவிஷயங்களெல்லாவற்றிலும் உன்மனத்திலுள்ள ஸந்தேகங்களை. அறுத்துவிடுவார். அவர் இந்த்ராதிதேவர்களைநேராகக்கண்டவர்' என்றும், 'அவருடையஸபையில் பரிசுத்தர்களானபிரம்மரிஷிகள் எக்காலமும் ஸப்யர்களாயிருந்தனர். அறியவேண்டியவிஷயங்களில் அவருக்குத்தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. தர்மந்தெரிந்தவரும் நுட்பமானதத்வார்த்தத்தை உணர்ந்தவருமாகியஅவர், உனக்குத் தர்மங்களைச்சொல்வர்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறர். கிருஷ்ணபகவானும், 'பீஷ்மர் சரதல்பத்தில்படுத்து அக்நிஆறுவதுபோலிருக்கிறர். புருஷசிரேஷ்டரான அவர் இப்போது என்னை த்யானம்செய்கிறர். ஆதலால், என்மனம் அவரிடம்சென்றது. சிறந்தசக்தியுள்ளவரும் புத்தியுள்ளவருமான அவர் திவ்யாஸ்த்ரங்களையும் நான்குவேதங்களையும் வேதாந்தங்களையும் தம்மனத்தில்வைத்திருக்கிறர். நான் என் மனத்தினல் அவரைச்சேர்ந்திருக்கிறேன். பரதசிரேஷ்டரே! தர்மானுஷ்டானஞ்செய்பவரிற்சிறந்தவரான பீஷ்மர் முக்காலமும் அறிந்த

வர். அதனால்,என்மனம் அவரிடம்சென்றது. குருவம்சத்தவருக்குத் தலைவராகிய அந்தப்பீஷ்மர் அஸ்தமனமாகிவிட்டால் ஞானங்கள்குறைந்துபோம். ஆதலால், நான் உம்மைத் தூண்டுகிறேன்' என்றும், 'ஓ! பீஷ்மரே ! அறியவேண்டுமென்றுகேட்கும்தர்மராஜருக்கு நீர் என்ன சொல்லப்போகிறீரோ அவையெல்லாம் வேதவாக்யங்கள்போலப் பூமியில்நிலைநிற்கப்போகின்றன' என்றும்,'ஓ! பரதசிரேஷ்டரே! (பீஷ்மரே !) பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானங்களெல்லாம் அறிவில்முதிர்ந்தவராகியஉமக்கு உள்ளங்கையில்வைக்கப்பட்டவைபோலிருக்கின்றன. புருஷர்களிற்சிறந்தவரே ! நானும் நேராகவும் உம்மைஅறிந்திருக்கிறேன். நீர்தவத்தினால்சராசரங்களிடங்கியிருக்கின்றஉலகங்களையும்படைக்கத் திறமையுள்ளவர்' என்றும், 'உமக்குக் களைப்புமில்லை; மூர்ச்சையுமில்லை' என்றுதொடங்கி, 'பீஷ்மரே! உமதுமனம் எப்போதும் ஸத்வகுணத்திலேயேநிலைபெற்று ரஜோகுணதமோகுணங்கள் அணுகாது மேகங்களால்விடுபட்டசந்திரன்போலிருக்கும்' என்றும்சொல்லுகிறார். நாரதபகவானும், 'நான்குவர்ணங்களுக்குமுள்ளபலவகைத் தர்மங்களையும் இவர் முழுதும் அறிந்திருப்பவர். ஆதலால், உள்ளத்தின்கணுள்ளஸம்சயங்களை விரைவில் வினவுங்கள்' என்றுதொடங்கி விரிவாகச்சொல்லிப் பரதத்வத்தையும் பரதத்வஞானத்தையும் தர்மானுஷ்டானத்தையும் வெளியிடும்படிவரமளித்தார்.பீஷ்மர், மாதாபிதாக்களுக்குப் பணிவிடைசெய்து அவர்கள் மனமகிழ்ந்துஅளித்த வரத்தையும்பெற்றிருக்கிறார். அவர் தாமேயும், 'ஓ ! கோவிந்தரே! உமது அனுக்ரகத்தினால் எனக்குத் தாபம்,மயக்கம், மனச்சோர்வு, ஓய்வு, வாட்டம், நோய்கள்எல்லாம் உடனேபோய்விட்டன. அச்சுதரே! பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானங்களையும் அவற்றிற்குமேற்பட்டபரம்பொருளையும் உள்ளங்கையில்வைக்கப்பட்டகனிபோலப் பார்க்கிறேன். அச்சுதரே! வேதங்களில் சொல்லப்பட்டபிரவிருத்திதர்மங்களும் வேதாந்தங்களில்மட்டுமுள்ள விஷயங்களும் நீர்வரமளித்ததனால் முழுதும் என் கண்ணெதிரில் இருக்கின்றன' என்றும், 'ஜனார்த்தனரே ! உம்மை இடைவிடாது த்யானம்செய்ததனால் பூரித்து இளமைப்பருவத்திலிருப்பவன்போலானேன்.உமதுஅனுக்ரகத்தினால் தர்மங்களைச்சொல்வதற்குச் சக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறேன்' என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

இப்படித் தத்துவஞானத்தை ஸரியாகப்பெற்றபீஷ்மர், 'இதுதான் எல்லாத்தர்மங்களிலும் மிகச்சிறந்ததர்மமென்று நான் நினைப்பது' என்றுதொடங்கி இந்தஸஹஸ்ரநாமஸங்கீர்த்தனம் தமதுமிகவும்சிறந்தமதமாகச் சொல்வதனால் இவ்வத்தியாயம் அனுகூலமாக

எடுத்துக்கொள்பவற்றுள்; மிக்கஸாரமானது. ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ர நாமம் எல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும், ஸபாபர்வத்தில், 'பகவான் ஆயிரம் நாமங்களுடையவர்' என்றும், விஷ்ணுதர்மத்தில் கஜேந்திரமோக்ஷப்ரகரணத்தில், 'ஆயிரம்மங்கள கரமான நாமங்களையுடையவரும் ஆதிதேவரும் ஜனனமில்லாதவரு மான பிரபுவை' என்றும் ஆயிரம்நாமங்களைப்பற்றிச் சிறப்புக்கூறப் பட்டிருக்கின்றது. இந்தஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்திரத்திலேயும், ஆரம் பத்திலும் முடிவில் பலன்சொல்வதிலும் இதன்குணங்கள் விரிவாக வெளியிடப்படுகின்றன. வைத்யசாஸ்திரமுதலியவற்றிலும் ஸஹஸ்ர நாமத்தின்விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது. அவற்றுள் வைத்திய சாஸ்த்ரமாகிய சரகஸம்ஹிதையில், 'ஆயிரம்தலைகளையுடையவரும் சராசரங்களுக்குஸ்வாமியும்ஸர்வவ்யாபியுமான விஷ்ணுவை ஸஹஸ்ர நாமம்சொல்லித் துதிப்பதனால் எல்லாஜ்வரங்களையும் போக்கிக் கொள்ளலாம்' என்றுசொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறே, நவீனமான ஒருவைத்யநூலும் மேகரோகத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் சொல்லுகை யில், 'புருஷஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டும்' என்றுசொல்லி, 'அது போலவே பாரதத்திற்சொல்லப்பட்ட பகவானுடைய ஸஹஸ்ரநாமத் தையும் ஜபிக்கவேண்டும்' என்றுகூறுகிறது. க்ஷயரோகத்திற்குச் சிகித்ஸைசொல்வதிலும், 'பகவானுடையஸஹஸ்ரநாமத்தைக் கீர்த் தனம்செய்யவேண்டும்' என்றும் ஒருவகைஜ்வரத்திற்குச் சிகித்ஸை யில், 'ஹோமத்தை முன்போலவேசெய்து பகவானுடையஸஹஸ்ர நாமத்தை ஜபிக்கவேண்டும்' என்றும்சொல்லுகிறது. கிரஹசாந்தி சொல்லுமிடத்திலும், 'வாயுஸூக்தமும் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமமும் சொல்லவேண்டும்' என்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும்அநேக விடங்களில் இப்படிச்சொல்லியிருப்பதைக் காணலாம். லௌகிகர் களானகவிகளிலும், பட்டபாணகவி ப்ரஸவக்ருஹத்தைவர்ணிக்கும் போது, நாராயணரது ஸஹஸ்ரநாமத்தை இடைவிடாமல்படிக்கிறார் கள்' என்றுசொல்லுகிறார். இப்போதும் உலகத்தில் அவ்விதமாக அநேகம்வியாதிகளுக்கும் பாவங்களுக்கும் பரிகாரமாக ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம்செய்வதைக் காண்கிறோம். விஷம், பிசாசம், வியாதி, கிரஹம், தீயகனவு, அபசகுனமுதலான அமங்களங்களுக்குச் சாந்தி செய்வதற்கும் மஹாபாதகமுதலான பாதகங்களுக்குப் பிராயச்சித் தத்திற்கும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் மேன்மைகள் கிடைப் பதற்கும் ஸம்ஸாரமென்னும் விலங்கைவிடுவிப்பதற்கும் ஸம்ஸார விலங்கைவிட்டுப் பரமபதத்தை அடைவதற்கும் தற்காலத்தில்பகவத்

குணங்களென்னும் அமுதை உண்டு ஸுகம்பெறுவதற்கும் குழந்தைகள், ஊமைகள், பித்தர், பெண்கள், நாஸ்திகர்கள் முதலியோர்களும் மிக்கசிரத்தை பக்தி விசுவாசங்களுடன் அனுஷ்டிப்பதைக் காண்கிறோம். இப்படி அங்கீகரிப்பது வேதங்களுக்குமில்லை. மூர்க்கர்கள் வேதங்களை எடுத்துக்கொள்வதில்லை. அந்தஅந்தக் குலம் கோத்திரமுதலியவற்றிற்கு அந்தஅந்தச்சாகைகளென்று பிரிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஒருசாகையையும் யாவரும் கிரஹிப்பதில்லை. பாரதத்துள் ஸித்தாந்தங்களாகஏற்பட்டிருக்கும் பகவத்கீதை நாராயணீயம் யானஸந்திபர்வம் அக்ரபூஜை உத்தமதர்மாநுசாஸனமுதலான அநேகஇடங்களிலுள்ளகருத்தை இது சுருக்கிச்சொல்வதனால் அவற்றோடு பொருளொற்றுமை இருக்கிறது. இவ்விதகாரணங்களினால் விவேகத்தோடு காரியங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு எல்லாவற்றிலும் சிறந்த விஷயமாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா வித்தைகளுக்கும் ஆசார்யர்களும் பிரம்மஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றவர்களுமான வ்யாஸர் தேவசிரவஸ் தேவஸ்தானர் நாரதர் வாத்ஸ்யர் அஸ்மர் ஸுமந்து முதலான தேவரிஷிகளாலும் பிரம்மரிஷிகளாலும் சொல்லப்பட்டது. ஸர்வேசுவரரும் கீதையென்னும்உபநிஷத்துக்குஆசார்யரும் முன்னோரான குருக்களுக்கும் குருவும் தாமரைக்கண்ணருமாகிய ஸாக்ஷாத்பகவானே கேட்பவரோடுகூடஉட்கார்ந்து பீஷ்மரிடம்கேட்டு அங்கீகரிக்கப்பெற்றதாகிய இந்த ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்துக்குப் பகவத்குணங்களின் தத்வஜ்ஞானம்உண்டாவதற்காக வ்யாக்யானம்எழுதப்படுகிறது. முன்னமேபலமுறைபரதத்வத்தைச்சொல்லுகிறபலஇடங்களில்விசேஷார்த்தங்களின் நிச்சயத்தைக்கேட்டுத் திருப்தியானதாக நினைத்துக்கொண்டிருப்பதனால் வினவாமலிருக்கும் ஜனமேஜயருக்கு அவரிடமுள்ளபேரன்பினால் மற்றொருமிக்கரஹஸ்யத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக வைசம்பாயனர் தாமாகவே இதைச்சொல்லத் தொடங்குகிறார்.]

தர்மபுத்ரர் தானதர்மம் மோக்ஷதர்மமுதலிய தர்மங்களையும் தவம் தீர்த்தயாத்ரைமுதலிய பரிசுத்தம்செய்வனவற்றையும் அவற்றின்பலன்கள், அங்கங்கள், செய்யும்வகை, செய்யத்தக்க அதிகாரிமுதலிய எல்லாவற்றோடும் கேட்டபிறகு, திரும்பவும் பீஷ்மரை நோக்கி, "சாஸ்த்ரங்களில்சொல்லப்பட்ட ஒப்புயர்வற்றகடவுள்யார்? குற்றமற்றுத் தன்னினும்உயர்ந்ததில்லாத மங்களஸ்வபாவமாயிருப்பதனால் எல்லாவற்றிற்கும்மேலானபரமபுருஷார்த்தமென்றுநீர்நினைப்பது யாது? மனிதர்கள் யாரைத்துதித்தும், யாரை ஆராதித்தும், ஐசுவரியம் முக்தியென்னும் இருவகை நன்மைகளைப்பெறுவர்? எல்லாத்

தர்மங்களிலும் சிறந்ததாக நீர் நினைத்திருக்கும்தர்மம் யாது? மனிதன் எதைஜபம்செய்வதனால் ஜன்மமென்னப்படும் ஜராமரணம்கர்ப்பவாஸமுதலிய துன்பங்களிலிருந்தும், அவற்றின்காரணங்களாகிய அவித்தை பூர்வகர்மம் அதனாலுண்டானவாஸனை அதைப்பற்றிய விருப்பம் அதனடியாகவரும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் ஆகிய ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுவான்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"ஜகமென்னப்படும் ஜங்கமஸ்தாவரங்களனைத்துக்கும் ஸ்வாமியும் தேவர்க்கும்தேவதையும் எவ்வகையிலும்அளவிடக்கூடாதபெருமையுள்ளவரும் தம்மையும் அளிக்கும்பரமோதாரகுணமுள்ளஉத்தமபுருஷருமான நாராயணரை ஆயிரம்நாமங்களினால் எக்காலமும் முயன்றுதுதிசெய்தும், தாமரைக்கண்ணரும் இடைவிடாமல் அனுபவித்தாலும் குணங்களுக்கு முடிவில்லாதவருமாகிய அவரையே எக்காலமும் அடிமைபூண்டு தனக்கு ஸ்வாமியென்னும்ப்ரேமையோடு பக்தியோகத்தினால் உபாஸனைசெய்தும், மனத்தில் இடைவிடாமல் அம்ருததாரைபோல ஸுகமாயிருப்பதும் ஸம்ஸாரத்தினாலுண்டான ஆத்யாத்மிகமுதலிய மூன்றுவகைத்துன்பங்களையும் அடியோடறுப்பதுமான பகவத்குணத்யானத்தைச்செய்தும், துதித்தும், நமஸ்கரித்தும் பக்திமேற்கொண்டு, 'தேகம் இந்திரியங்கள் மனம் வாக்கு ஆத்மா ஆகியஎன்னுடையவை அனைத்தும் உம்முடையவைதாம். அங்கீகரிக்கக்கடவீர்' என்று அகங்காரமமகாரங்களையொழித்துப்பகவானுடைய பாகாரலிங்கங்களில் ஆத்மஸமர்ப்பணம்செய்தும், அவரையே புஷ்பமுதலியஉபசாரங்களினால் பூஜித்துமிருப்பவன் எல்லாத்துயரங்களையும்கடக்கவல்லவான். ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவரும் எங்கும்வியாபித்திருப்பவரும் எல்லாலோகங்களுக்கும் முதற்கடவுளும் எல்லாலோகங்களையும் ப்ரத்யக்ஷமாகப்பார்ப்பவரும் வேதங்களினால்உரைக்கப்படுகிறவரும் எல்லாத்தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் தம்மைத்துதிப்பவருக்குப்புகழைப்பெருகச்செய்பவரும் உலகங்களுக்கு ஸ்வாமியும் சிறந்தபொருளும் எல்லாப்பிராணிகளின்இருப்புக்கும் காரணமும் அனுக்ரஹிப்பவருமான பகவானை எப்பொழுதும் துதிப்பதனாலே மாத்ரமும் பக்தியோகம்முழுவதும் பூர்த்தியாகாவிடினும் ஸம்ஸாரதுக்கங்களெல்லாவற்றையும் கடந்தவனாவான். தாமரைக்கண்ணரை மனிதன் பக்தியுடன் ஸ்தோத்திரங்களினால் எக்காலமும்ஆராதிப்பது

எல்லாத்தர்மங்களிலும் மிகச்சிறந்ததர்மமென்று நான் நினைத்திருக்கிறேன். எவர் தாம் ப்ரகாசிப்பதனாலும் மற்றவற்றையெல்லாம்ப்ரகாசிக்கச்செய்வதனாலும் சிறந்தபேரொளியாயிருப்பவரோ, எவர் தேவர்களையும் ஆளுவதனால் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தபெருந்தவமோ, எவர் அளவற்றகல்யாணகுணங்களாலும் எங்கும் வ்யாபித்திருப்பதனாலும் தமதுசக்தியினால் தம்மைச்சேர்ந்தவரைப் பெருகச்செய்வதனாலும் எல்லாவற்றிலும்சிறந்தபரப்ரம்மமாகிறாரோ, எவர்பரிசுத்தம்செய்வனவற்றுளெல்லாம் சிறந்தபரிசுத்தம்செய்பவரோ, எவர் மங்களத்திரவியங்களுளெல்லாம் சிறந்தமங்களத்திரவியமோ, எவர் எல்லாவற்றிற்கும் முடிவானபரமபுருஷார்த்தமோ, எவர்தேவர்க்கும்தேவதையோ, எவர் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் எக்காலமும் அழியாததந்தையோ, எல்லாப்பொருள்களும்யுகங்களின்முதல்ஆரம்பமாகியஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் எவரிடத்திலிருந்துஉண்டாகின்றனவோ, திரும்பவும் ப்ரளயகாலத்தில் எவரிடத்தில் லயமாகின்றனவோ உலகங்களுக்கு ஸ்வாமியும் உலகங்களைநடத்துகிறவருமாகிய அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவின் ஆயிரநாமங்களும், பாவங்களையும் அவற்றினால் வரும்பயத்தையும் வேரோடுகளைகின்றவை. அரசனே! அவற்றை என்னிடம்கேள். மஹாத்மாவானபகவானுக்கு எந்தநாமங்கள் குணங்களாலும் செய்கைகளாலும் வந்தனவாகப் பிரஸித்திபெற்றவையோ, ரிஷிகளால்நன்றாகக் கீர்த்தனம்செய்யப்பட்டவையோ அவற்றை ஆத்மோஜ்ஜீவனத்திற்காக உனக்குச் சொல்வேன்.

வேதவ்யாஸர், ஸஹஸ்ரநாமத்தைக் கண்டறிந்த ரிஷி. அடியொன்றுக்கு எட்டு உயிரெழுத்துக்கள் அடங்கிய அனுஷ்டுப் என்னும் சந்தஸில் இந்த ஸஹஸ்ரநாமமிருக்கிறது. இதற்குப் பகவானை விஷ்ணு, தேவதை. 'அம்ருதாம்சூத்பவ:' என்பது இம்மந்திரத்துக்குப் பீஜம் (=ஆதாரம்.) 'தேவகீநந்தந:' என்பது சக்தி. 'த்ரிஸாமா' என்பது ஹ்ருதயம். ஸர்வதோஷ நிவாரணம் என்னும் ப்ரயோஜனத்தில் இம்மந்திரத்துக்கு உபயோகம். ஆயுதத்திற்கு எஃகுமுதலிய காரணம் பீஜமென்றும் முனைசக்தியென்றும் அதன் நடு ஹ்ருதயம் என்றும் சொல்வதும் அதைச் சத்ருவதம் முதலிய கார்யங்களில் உபயோகிப்பதும் எப்படியோ அப்படியே மந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சொல்வதுவழக்கம். பரம் வ்யூஹம் விபவம் என்னும் அவதாரங்களினால் ஏற்பட்ட நாமங்களில், பரஸ்வரூப நாமங்கள் முதலில் சொல்லப்படுகின்றன.

[1] விஶ்வம், (2) [2]விஷ்ணு, வஷட்காரர், பூதபவ்யபவத்ப்ரபு, பூதக்ருத், பூதப்ருத், பாவர், (8) பூதாத்மா, பூதபாவநர், (10) பூதாத்மா, பரமாத்மா, முக்தாநாம்பரமாகதி, அவ்யயர், (14) புருஷர், (15) ஸாக்ஷீ, க்ஷேத்ரஜ்ஞர், (17) [3]அக்ஷரர், யோகர், யோகவிதாம்நேதா, ப்ரதாநபுருஷேஶ்வரர், நாரஸிம்மவபு, (22) ஶ்ரீமாந்; (23) கேசவர், புருஷோத்தமர், ஸர்வர், சர்வர், (27) சிவர், ஸ்தாணு, பூதாதி, நிதிரவ்யயர், ஸம்பவர், (32) பாவநர், பர்த்தா, ப்ரபவர், (35) ப்ரபு, (36) ஈஶ்வரர், ஸ்வயம்பூ, சம்பு, (39) ஆதித்யர், (40) புஷ்கராக்ஷர், மஹாஸ்வநர், அநாதிநிதநர், (43) தாதா, (44) விதாதா, தாதுருத்தமர், அப்ரமேயர், ஹ்ருஷீகேசர், (48) பத்மநாபர், அமரப்ரபு, விஶ்வகர்மா, மநு, த்வஷ்டா, (53) ஸ்தவிஷ்டர், ஸ்தவிரர், (55) த்ருவர், அக்ராஹ்யர், சாஶ்வதர், (58) க்ருஷ்ணர், லோஹிதாக்ஷர், ப்ரதர்த்தநர், ப்ரபூதர், த்ரிககுத்தாமா (அல்லது த்ரிககுப்தாமா), பவித்ரம், மங்களம்பரம், ஈசாநர், (66) ப்ராணதர், (67) ப்ராணர், ஜ்யேஷ்டர், ஶ்ரேஷ்டர், (70) ப்ரஜாபதி, (71) ஹிரண்யகர்ப்பர், பூகர்ப்பர், (73) மாதவர், மதுஸூதநர், (75) ஈஶ்வரர், (76) விக்ரமீ, தந்வீ, மேதாவீ, விக்ரமர், க்ரமர், அநுத்தமர், துராதர்ஷர், (83) க்ருதஜ்ஞர், க்ருதி, ஆத்மவாந், ஸுரேசர், சரணர், சர்ம, விஶ்வரேதஸ், ப்ரஜாபவர், அஹஸ், (92) ஸவம்த்ஸரர், வ்யாளர், ப்ரத்யயர், ஸர்வதர்சநர், (96) அஜர், ஸர்வேஶ்வரர், (98) ஸித்தர், ஸித்தி, [4]ஸர்வாதி, (101) அச்யுதர், வ்ருஷாகபி, (103) அமேயாத்மா, ஸர்வயோகவிநிஸ்ருதர், (105) வஸு, (106) வஸுமநஸ், (107) ஸத்யர், ஸமாத்மா, ஸம்மிதர், ஸமர், (111) அமோகர், புண்டரீகாக்ஷர், வ்ருஷகர்மா, வ்ருஷாக்ருதி, ருத்ரர், பஹுசிரஸ், பப்ரு, (118) விஶ்வயோநி, சுசிஶ்ரவஸ், அம்ருதர், சாஶ்வதஸ்தாணு, வராரோஹர், [5]மஹாதபஸ், ஸர்வகர், ஸர்வவித், (126) பாநு, விஷ்வக்ஸேநர்,

---

1 இந்த நாமத்தினால் பூர்ணரென்று ஏற்படுகிறது; அளவற்ற பெருவிபூதிகளையுடையவராயிருப்பது முதலில் சொல்லவேண்டுமாதலின், இந்த நாமம் முதலிற்கூறப்பட்டது. (ப - பா)

2 முதலில் விபவாவதாரத்தில் அநுப்ரவேசித்திருப்பதைக் கூறுகிறது. (ப - பா)

3 இந்நாமத்தின் கடைசியில், 'ஏவச' என்பதில், 'ஏவ' என்பதனால் ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்துக்கும் வாஸ்தவத்தில் பேதமில்லாமையும், 'ச' என்பதனால் வ்யவஹாரத்தில் பேதமிருப்பதும் குறிப்பிக்கப்பட்டன. (ச - பா)

4 முதல்சதகம் முற்றிற்று.

5 இதுவரையிலும் பரஸ்வரூபம் பெரும்பாலும் குறிப்பிக்கப்பட்டது. இனி வ்யூஹம் கூறப்படுகிறது. அந்தவ்யூஹம் வாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன்

ஜநார்த்தநர், [1]வேதர், (130) வேதவித், அவ்யங்கர், வேதாங்கர், (133) வேதவித், கவி, [2]லோகாத்யக்ஷர், ஸுராத்யக்ஷர், தர்மாத்யக்ஷர், க்ருதாக்ருதர், (139) சதுராத்மா, (140) சதுர்வ்யூஹர், சதுர்த்தம்ஷ்ட்ரர், சதுர்ப்புஜர், ப்ராஜிஷ்ணு, போஜநம், (145) போக்தா, (146) ஸஹிஷ்ணு, [3]ஜகதாதிஜர், (148) அநகர், விஜயர், ஜேதா, (151) விஸ்வயோநி, புநர்வஸு, உபேந்த்ரர், வாமநர், ப்ராம்சு, (156) அமோகர், (157) சுசி, ஊர்ஜிதர், அதீந்த்ரர், ஸங்க்ரஹர், ஸர்க்கர், த்ருதாத்மா, (163) நியமர், (164) யமர், வேத்யர், வைத்யர், ஸதாயோகீ, (168) வீரஹா, (169) மாதவர், மது, [4]அதீந்த்ரியர், மஹாமாயர், மஹோத்ஸாஹர், மஹாபலர், மஹாபுத்தி, மஹாவீர்யர், மஹாசக்தி, மஹாத்யுதி, (179) அநிர்த்தேஸ்யவபு, (180) ஸ்ரீமாந், (181) அமேயாத்மா, [5]மஹாத்ரித்ருத், மஹேஷ்வாஸர், மஹீபர்த்தா, (185) ஸ்ரீநிவாஸர், (186) ஸதாம்கதி, (187) அநிருத்தர், [6]ஸுராநந்தர், (189) கோவிந்தர், கோவிதாம்பதி, மரீசி, தமநர், ஹம்ஸர், (194) ஸுபர்ணர், [7]புஜகோத்தமர், ஹிரண்யநாபர், ஸுதபஸ், (198) பத்மநாபர், (199) ப்ரஜாபதி, [8], [9]அம்ருத்யு, (201) ஸர்வத்ருக், (202) ஸிம்மர், ஸந்தாதா, ஸந்திமாந், ஸ்திரர், (206) அஜர், துர்மர்ஷணர்,

---

ப்ரத்யும்நன் அநிருத்தன் எனநான்குவகை. அவற்றுள், வாஸுதேவன் பரரூபத்தில்சேர்ந்ததாதலின் தனித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆதலால், இதற்குமேல் ஸங்கர்ஷணவ்யூஹம் சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா.)

1 இனி ஸங்கர்ஷணவ்யூஹம் உலகங்களுக்குச் சாஸ்த்ரங்களைக்கொடுப்பதென்பது சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா)

2 இதுமுதல் மூன்றுநாமங்கள் ஸர்வஜ்ஞரென்பதை விவரிப்பவை. (ப - பா)

3 இதுவரை, வ்யூஹங்கள் கூறப்பட்டன. இனி விபவாவதாரங்களில் மும்மூர்த்திகளில் ஒன்றாகிய விஷ்ணுஅவதாரம் கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

4 இனி பரம், வியூஹம், விபவம் என்னும் மூன்றுவகை அவதாரங்களுக்கும் முக்கியமான ஆறுகுணங்களைச் சொல்வதன்பொருட்டுப் பரமாத்மஸ்வரூபம் தெளிவிக்கப்படுகிறது. (ப - பா)

5 இனி குணங்களுக்குத்தக்க செய்கைகள் கூறப்படுகின்றன. (ப - பா)

6 இனி அநேகஅவதாரங்களுக்கு வேராயுள்ள இந்த அநிருத்தாவதாரத்திலிருந்துவரும் ஹம்ஸாவதாரம் கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

7 முன், 'பத்மநாபர், அமரப்ரபு' என்னுமிடத்தில் வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களென்னும் வ்யூகாவதாரங்களில் கடைசியான அநிருத்தரென்னும் பத்மநாபாவதாரம் கூறியது. இனி, விபவாவதாரங்களில் முதன்மையான விஷ்ணுவென்னும் பத்மநாபாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா)

8 இனி நரஸிம்மாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா)

9 இரண்டாவதுசதகம் முற்றிற்று.

சாஸ்தா, விஸ்ருதாத்மா, ஸுராரிஹா, [1]குருர்க்குருதமர், தாம; (213) ஸத்யர், ஸத்யபராக்ரமர், நிமிஷர், அநிமிஷர், ஸ்ரக்வீ, (218) வாசஸ்பதி, உதாரதீ, அக்ரணீ, க்ராமணீ, (222) ஸ்ரீமாந், ந்யாயர், நேதா, ஸமீரணர், ஸஹஸ்ரமூர்த்தா, விஸ்வாத்மா, ஸஹஸ்ராக்ஷர், ஸஹஸ்ரபாத், ஆவர்த்தநர், (231) நிவ்ருத்தாத்மா, ஸம்வ்ருதர், ஸம்ப்ரமர்த்தநர், அஹஸ்ஸம்வர்த்தகர், வஹ்நி, (236) அநிலர், தரணீதரர், ஸுப்ரஸாதர், ப்ரஸந்நாத்மா, விஸ்வஸ்ருக், விஸ்வபுக்விபு, ஸத்கர்த்தா, ஸத்க்ருதர், ஸாது, ஜஹ்நு, நாராயணர், நரர், அஸங்க்யேயர், அப்ரமேயாத்மா, விசிஷ்டர், சிஷ்டக்ருத், (252) சுசி, ஸித்தார்த்தர், ஸித்தஸங்கல்பர், ஸித்திதர், ஸித்திஸாதநர், வ்ருஷாஹீ, வ்ருஷபர், (259) விஷ்ணு, வ்ருஷபர்வா, வ்ருஷோதரர், வர்த்தநர், வர்த்தமாநர், விவிக்தர், ஸ்ருதிஸாகரர், ஸுபுஜர், (267) துர்த்தரர், வாக்மீ, மஹேந்த்ரர், வஸுதர், (271) வஸு, [2]நைகரூபர், ப்ருஹத்ரூபர், சிபிவிஷ்டர், ப்ரகாசநர், ஓஜஸ்தேஜோத்யுதிதரர், ப்ரகாசாத்மா, ப்ரதாபநர், (279) ருத்தர், ஸ்பஷ்டாக்ஷரர், மந்த்ரர், சந்த்ராம்சு, பாஸ்கரத்யுதி, அம்ருதாம்சூத்பவர், (285) பாநு, சசபிந்து, ஸுரேஸ்வரர், ஔஷதம், ஜகதஸ்ஸேது, ஸத்யதர்மபராக்ரமர், பூதபவ்யபவந்நாதர், (292) பவநர், (293) பாவநர், (294) அநலர், காமஹா, காமக்ருத், (297) காந்தர், காமர், காமப்ரதர், (300) [3]ப்ரபு, [4]யுகாதிக்ருத், யுகாவர்த்தர், நைகமாயர், மஹாசநர், அத்ருஸ்யர், வ்யக்தரூபர், ஸஹஸ்ரஜித், அநந்தஜித், இஷ்டோவிசிஷ்டர், சிஷ்டேஷ்டர், சிகண்டீ, நஹுஷர், வ்ருஷர், [5]க்ரோதஹா, க்ரோதக்ருத், (316) கர்த்தா, விஸ்வபாஹு, (318) மஹீதரர், (319) அச்யுதர், ப்ரதிதர், (321) ப்ராணர் (322) [6]ப்ராணதர், வாஸவாநுஜர், அபாம்நிதி, அதிஷ்டாநர், அப்ரமத்தர், ப்ரதிஷ்டிதர், ஸ்கந்தர், ஸ்கந்ததரர், துர்யர், வரதர், (332) வாயுவாஹநர், (333) [7]வாஸுதேவர், ப்ருஹத்பாநு, (335) ஆதிதேவர், புரந்தரர், (337) அசோகர், தாரணர், (339) [8]தாரர், (340)

---

1 இனி மத்ஸ்யாவதாரம் கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

2 இனி, மேற்சொன்ன மகிமைக்குத் தகுதியாக விசுவரூபம் கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

3 மூன்றாவதுசதகம் முற்றிற்று.

4 இனி அளவில்லாத ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுவதற்காக, ஆலிலைமேல் பள்ளிக்கொண்ட அவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா)

5 இனி பரசுராமாவதாரத்தைக் குறிப்பிடும் நாமங்கள். (ப - பா)

6 இனி கூர்மாவதாரத்தைக் குறிப்பிடும் நாமங்கள். (ப - பா)

7 இனி பன்னிரண்டுநாமங்கள் பரஸ்வரூபத்தைக்குறிக்கின்றவை. (ப - பா)

8 இவ்வேழுநாமங்களினால் விளையாடும்தன்மை கூறப்பட்டது. (ப - பா)

சூரர். (341) சௌரி, ஜநேச்வரர், அநுகூலர், சதாவர்த்தர், [1]பத்மீ, பத்மநிபேக்ஷணர், (347) பத்மநாபர், அரவிந்தாக்ஷர், பத்மகர்ப்பர், சரீரப்ருத், [2]மஹர்த்தி,(352) ருத்தர், வ்ருத்தாத்மா, மஹாக்ஷர், கருடத்வஜர், அதுலர், சரபர், (358) பீமர், ஸமயஜ்ஞர், (360) [3]ஹவிஸ், (361) ஹரி, [4]ஸர்வலக்ஷணலக்ஷண்யர், லக்ஷ்மீவாந், ஸமிதிஞ்சயர், விக்ஷரர், ரோஹிதர், (367) மார்க்கர், ஹேது, தாமோதரர், ஸஹர், (371) மஹீதரர், மஹாபாகர், வேகவாந், அமிதாசநர், (375) உத்பவர், க்ஷோபணர், தேவர், ஸ்ரீகர்ப்பர், பரமேச்வரர், கரணம், காரணர், (382) கர்த்தா, விகர்த்தா, (384) கஹநர், குஹர், [5]வ்யவஸாயர், வ்யவஸ்தாநர், ஸம்ஸ்தாநர், ஸ்தாநதர், (390) த்ருவர், [6]பரர்த்தி, பரமஸ்பஷ்டர், துஷ்டர், புஷ்டர், சுபேக்ஷணர், ராமர், விராமர், விரதர், (399) மார்க்கர், நேயர், [7]நயர், அநயர், (402) வீரர், சக்திமதாம்ச்ரேஷ்டர், தர்மம், தர்மவிதுத்தமர், வைகுண்டர், (407) புருஷர், (408) ப்ராணர், (409) ப்ராணதர், ப்ரணமர், ப்ருது, (412) ஹிரண்யகர்ப்பர், சத்ருக்நர், வ்யாப்தர், வாயு, அதோக்ஷஜர், ருது, ஸுதர்சநர், காலர், பரமேஷ்டீ, [8]பரிக்ரஹர், [9]உக்ரர், (423) ஸம்வத்ஸரர், (424) தக்ஷர், விச்ராமர், விச்வதக்ஷிணர், விஸ்தாரர், ஸ்தாவரஸ்தாணு, (429) ப்ரமாணர், பீஜமவ்யயம், அர்த்தர், அநர்த்தர், மஹாகோசர், மஹாபோகர், மஹாதநர், (436) அநிர்விண்ணர், (437) ஸ்தவிஷ்டர், பூ, தர்மயூபர், மஹாமகர், நக்ஷத்ரநேமி, நக்ஷத்ரீ, க்ஷமர்,

---

1 இதுவரை வாஸுதேவஸ்வரூபத்தின் குணங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. இனி, அதன் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தின் குணங்கள் கூறப்படுகின்றன. (ப-பா)

2 இனி பகவானுடைய விபூதிகளின்சிறப்பு விவரிக்கப்படுகிறது. (ப-பா)

3 'ஹவிர்ஹரி' என ஒன்றாகக்கொண்டு, 'இஷ்டர்' எனவும், 'விசிஷ்டர்' எனவும் இரண்டாகக் கொள்வதுமுண்டு. (ப - பா)

4 இனி லக்ஷ்மீபதிமூர்த்தி சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா)

5 இனி ககோளங்களுக்கு ஆதாரமான த்ருவமூர்த்தி சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா)

6 இனி ம்ருதஸஞ்சீவனமான ராமசரிதம் கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

7 நான்காவதுசதகம் முற்றிற்று ; இந்தச்சதகத்தில் ஒருநாமம் அதிகப்படுகிறது.

8 எல்லாவற்றிலும் சிறந்தபெருமையையுடையவர் மிக்க எளியவரோடும் வேறுபாடின்றிக் கலந்திருப்பதாகிய ஸௌசீல்யமென்னும் குணநிசயம் இவ்வவதாரத்தில் தலையெடுத்திருப்பதென்று குறிப்பிக்கப்பட்டது. (ப - பா)

9 இனி, தமது நற்குணங்களுக்கு வசப்படாத துஷ்டர்களை வசப்படுத்துவதாகிய ஸம்ஹாரஅதிகாரத்தை வகித்துப் பாதாளத்தில் சயனித்திருக்கும் கல்கி அவதாரம் கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

(444) க்ஷாமர், ஸமீஹநர், (446) யஜ்ஞர், இஜ்யர், மஹேஜ்யர், [1]க்ரது, ஸத்ரம், (451) [2]ஸதாம்கதி, ஸர்வதர்சீ, (453) நிவ்ருத்தாத்மா, (454) ஸர்வஜ்ஞர், ஜ்ஞாநமுத்தமம், (456) ஸுவ்ரதர், ஸுமுகர், ஸூக்ஷ்மர், ஸுகோஷர், (460) ஸுகதர், ஸுஹ்ருத், மநோஹரர், ஜிதக்ரோதர், வீரபாஹு, விதாரணர், ஸ்வாபநர், ஸ்வவசர், வ்யாபீ, நைகாத்மா, நைககர்மக்ருத், வத்ஸரர், வத்ஸலர், வத்ஸீ, ரத்நகர்ப்பர், தநேஸ்வரர், தர்மகுப், தர்மக்ருத், தர்மீ, ஸத், அஸத், க்ஷரம், (482) அக்ஷரர், அவிஜ்ஞாதா, ஸஹஸ்ராம்சு, (485) விதாதா, க்ருதலக்ஷணர், கபஸ்திநேமி, ஸத்வஸ்தர், (489) ஸிம்மர், பூதமஹேஸ்வரர், (491) ஆதிதேவர், மஹாதேவர், தேவேசர், தேவப்ருத், குரு, உத்தரர், (497) கோபதி, கோப்தா, ஜ்ஞாநகம்யர், [3]புராதநர், சரீரபூதப்ருத், (502) போக்தா, கபீந்த்ரர், பூரிதக்ஷிணர், ஸோமபர், அம்ருதபர், ஸோமர், புருஜித், புருஸத்தமர், விநயர், ஜயர், ஸத்யஸந்தர், தாசார்ஹர், ஸாத்வதாம்பதி, ஜீவர், விநயிதா, (517) ஸாக்ஷீ, முகுந்தர், (519) அமிதவிக்ரமர், அம்போநிதி, அநந்தாத்மா, மஹோததிசயர், அந்தகர், (524) அஜர், மஹார்ஹர், ஸ்வாபாவ்யர், ஜிதாமித்ரர், ப்ரமோதநர், [4]ஆநந்தர், நந்தநர், நந்தர், ஸத்யதர்மா, த்ரிவிக்ரமர், மஹர்ஷி, கபிலாசார்யர், (536) க்ருதஜ்ஞர், மேதிநீபதி, த்ரிபதர், த்ரிதசாத்யக்ஷர், மஹாஸ்ருங்கர், க்ருதாந்தக்ருத், மஹாவராஹர், (543) கோவிந்தர், ஸுஷேணர், கநகாங்கதீ, குஹ்யர், கபீரர், (548) கஹநர், குப்தர், சக்ரகதாதரர், வேதஸ், ஸ்வாங்கர், அஜிதர், (554) க்ருஷ்ணர், த்ருடர், ஸங்கர்ஷணர், (557) அச்யுதர், வருணர், வாருணர், வ்ருக்ஷர், (561) புஷ்கராக்ஷர், மஹாமநஸ், பகவாந், பகஹா, நந்தீ, வநமாலீ, ஹலாயுதர், (568) ஆதித்யர், [5]ஜ்யோதிராதித்யர், (570) ஸஹிஷ்ணு, கதிஸத்தமர், ஸுதந்வா, கண்டபரசு, தாருணர், [6] த்ரவிணப்ரதர், திவிஸ்ப்ருக், (577) ஸர்வத்ருக், வ்யாஸர், (579)

1 இதற்குமுன் தேவயஜ்ஞமும் பித்ருயஜ்ஞமும் பூதயஜ்ஞமும் மநுஷ்யயஜ்ஞமும் ப்ரம்மயஜ்ஞமும் என்னும் ஐந்துமஹாயஜ்ஞங்களும் ஔபாஸநமுதலிய பாகயஜ்ஞங்களும் அக்நிஹோத்ரமுதலிய ஹவிர்யஜ்ஞங்களும், 'யஜ்ஞ' என்கிறபெயரினால் கிரகிக்கப்பட்டன. (ப - பா)

2 ப்ரவ்ருத்திதர்மத்திலிருப்பவர்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவர் என்பது இதுவரை கூறப்பட்டது. இனி, நிவ்ருத்திதர்மத்திலிருப்பவர்களுக்கும் அவரே கதி என்பது கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

3 ஐந்தாவதுசதகம் முற்றிற்று.

4 இனி கபிலமூர்த்தியைச் சொல்வது. (ப - பா)

5 இனி நரநாராயணவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா)

6 இனி வ்யாஸாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா)

வாசஸ்பதி, அயோநிஜர், த்ரிஸாமா, ஸாமகர், ஸாம, நிர்வாணம், பேஷஜம், பிஷக், ஸந்யாஸக்ருத், சமர், சாந்தர், நிஷ்டா, சாந்தி, பராயணர், (593) சுபாங்கர், சாந்திதர், (595) ஸ்ரஷ்டா, (596) குமுதர், குவலேசயர், கோஹிதர், (599) கோபதி, (600) [1]கோப்தா, வ்ருஷபாக்ஷர், வ்ருஷப்ரியர், அநிவர்த்தீ, (604) நிவ்ருத்தாத்மா, ஸம்க்ஷேப்தா, க்ஷேமக்ருத், (607) சிவர், ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷஸ், ஸ்ரீவாஸர், ஸ்ரீபதி, ஸ்ரீமதாம்வரர், ஸ்ரீதர், ஸ்ரீசர், (614) ஸ்ரீநிவாஸர், ஸ்ரீநிதி, ஸ்ரீவிபாவநர், ஸ்ரீதரர், ஸ்ரீகரர், ஸ்ரேயஸ்ஸ்ரீமாந், லோகத்ரயாஸ்ரயர், ஸ்வக்ஷர், ஸ்வங்கர், சதாநந்தர், நந்தி, ஜ்யோதிர்க்கணேஸ்வரர், விஜிதாத்மா, விதேயாத்மா, ஸத்கீர்த்தி, சிந்நஸம்சயர், உதீர்ணர், ஸர்வதஸ்சக்ஷு, அநீசர், சாஸ்வதஸ்திரர், பூசயர், பூஷணர், பூதி, (637) அசோகர் (அல்லது விசோகர்,) சோகநாசநர், அர்ச்சிஷ்மாந், அர்ச்சிதர், கும்பர், விசுத்தாத்மா, விசோதநர், (644) [2]அநிருத்தர், அப்ரதிரதர், ப்ரத்யும்நர், (647) அமிதவிக்ரமர், காலநேமிநிஹா, (649) சௌரி, (650) சூரர், சூரஜநேஸ்வரர், த்ரிலோகாத்மா, த்ரிலோகேசர், (654) கேசவர், கேசிஹா, (656) ஹரி, காமதேவர், காமபாலர், காமீ, (660) [3]காந்தர், (661) க்ருதாகமர், (662) அநிர்த்தேஸ்யவபு, (663) விஷ்ணு, (664) வீரர், அநந்தர், தநஞ்சயர், ப்ரம்மண்யர், ப்ரம்மக்ருத்ப்ரம்மா, ப்ரம்ம, ப்ரம்மவிவர்த்தநர், ப்ரம்மவித், ப்ராம்மணர், ப்ரம்மீ, ப்ரம்மஜ்ஞர், ப்ராம்மணப்ரியர், மஹாக்ரமர், (677) மஹாகர்மா, மஹாதேஜஸ், மஹோரகர், மஹாக்ரது, மஹாயஜ்வா, மஹாயஜ்ஞர், மஹாஹவிஸ், [4]ஸ்தவ்யர், ஸ்தவப்ரியர், ஸ்தோத்ரம், ஸ்துதர், ஸ்தோதா, ரணப்ரியர், பூர்ணர், பூரயிதா, (692) புண்யர், புண்யகீர்த்தி, அநாமயர், மநோஜவர், தீர்த்தகரர், [5]வஸுரேதஸ், (698) வஸுப்ரதர், (699) வஸுப்ரதர், (700) [6]வாஸுதேவர், (701) வஸு, (702) வஸுமநஸ், (703) ஹவிஸ், ஸத்கதி, ஸத்க்ருதி, ஸத்தா, ஸத்பூதி, ஸத்பராயணர், சூரஸேநர், யதுஸ்ரேஷ்

---

1 ஆறாவது சதகம் முற்றிற்று.

2 இனி சிலக்ஷேத்திரங்களில் முன்சொன்ன வ்யூஹாவதாரங்களிலும் விபவாவதாரங்களிலும் சிலஇருப்பதைக் கூறுவது. (ப - பா)

3 இப்படியே இனிமேலும் நாமங்களின் அர்த்தங்களைக்கொண்டு அந்த அந்த க்ஷேத்ரங்களை ஊஹித்துக்கொள்க. இனி, சக்ரிசரென்னும் அவதாரம் கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

4 மனத்தினாலும் காயத்தினாலும் ஆராதிக்கப்படுவது சொல்லியாயிற்று; இனி வாக்கினால் ஆராதிக்கப்படுவது கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

5 இனி க்ருஷ்ணாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. (ப - பா)

6 ஏழாவதுசதகம் முற்றிற்று.

டர், ஸந்நிவாஸர், ஸுயாமுநர், பூதாவாஸர், (714) வாஸுதேவர், ஸர்வாஸுநிலயர், (716) அநலர், தர்ப்பஹா, தர்ப்பதர், அத்ருப்தர், (720) துர்த்தரர், (721) அபராஜிதர், விஸ்வமூர்த்தி, மஹாமூர்த்தி, தீப்தமூர்த்தி, அமூர்த்திமாந், அநேகமூர்த்தி, அவ்யக்தர், சதமூர்த்தி, சதாநநர், ஏகர், நைகர், ஸ, வ, க, கிம், யத், தத், பதமநுத்தமம், லோகபந்து, லோகநாதர், (741) மாதவர், பக்தவத்ஸலர், ஸுவர்ணவர்ணர், ஹேமாங்கர், வராங்கர், சந்தநாங்கதீ, (747) வீரஹா, விஷமர், சூந்யர், க்ருதாசிஸ், அசலர், சலர், அமாநீ, மாநதர், மாந்யர், லோகஸ்வாமீ, த்ரிலோகத்ருத், ஸுமேதஸ், மேதஜர், தந்யர், ஸத்யமேதஸ், தராதரர், தேஜோவ்ருஷர், த்யுதிதரர், ஸர்வசஸ்த்ரப்ருதாம்வரர், ப்ரக்ரஹர், நிக்ரஹர், வ்யக்ரர், நைகஶ்ருங்கர், கதாக்ரஜர், சதுர்மூர்த்தி, சதுர்ப்பாஹு, (773) சதுர்வ்யூஹர், சதுர்க்கதி, (775) சதுராத்மா, சதுர்ப்பாவர், சதுர்வேதவித், ஏகபாத், ஸமாவர்த்தர், (780) நிவ்ருத்தாத்மா, துர்ஜயர், துரதிக்ரமர், துர்லபர், துர்க்கமர், துர்க்கர், துராவாஸர், [1]துராரிஹா, (788) சுபாங்கர், லோகஸாரங்கர், ஸுதந்து, தந்துவர்த்தநர், இந்த்ரகர்மா, (793) மஹாகர்மா, க்ருதகர்மா, (795) க்ருதாகமர், (796) உத்பவர், ஸுந்தரர், ஸுந்தர், ரத்நநாபர், [2]ஸுலோசநர், அர்க்கர், வாஜஸநி, ஶ்ருங்கீ, ஜயந்தர், ஸர்வவிஜ்ஜயீ, ஸுவர்ணபிந்து, (807) அக்ஷோப்யர், ஸர்வவாகீஶ்வரேஶ்வரர், மஹாஹ்ரதர், மஹாகர்த்தர், [3] மஹாபூதர், மஹாநிதி, (813) குமுதர், குந்தரர், குந்தர், பர்ஜந்யர், (817) பவநர், (818) அநிலர், அமிதாசர், அம்ருதவபு, (821) ஸர்வஜ்ஞர், ஸர்வதோமுகர், ஸுலபர், (824) ஸுவ்ரதர், (825) ஸித்தர், [4] சத்ருஜிச்சத்ருதாபநர், ந்யக்ரோதோதும்பரர், [5]அஶ்வத்தர், சாணூராந்த்ரநிஷூதநர், ஸஹஸ்ரார்ச்சிஸ், ஸப்தஜிஹ்வர், ஸப்தைதஸ்,

1 அணுகவொண்ணுமலிருக்கும்தன்மை அவர்திருவடி பற்றுதிருக்கும் பாவிகள்விஷயமென்று விலக்குவதற்காக இனி புத்தாவதாரம் கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

2 எட்டாவதுசதகம் முற்றிற்று.

3 இதுவரை தம்கட்டளையைக்கடந்த அஸுரர்களை நிக்ரஹிக்கும் தன்மை கூறப்பட்டது. இனி, தமதுவிதியை அநுஸரிக்கும் தேவத்தன்மைபெற்ற சான்றோர்களை அநுக்கிரஹிக்கும்தன்மை கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

4 இதுவரை நேராகஉள்ளஅவதாரங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. இனி,தமது அநுப்ரவேசத்தினால் சிறப்புற்றவர்கள்முகமாக லோகரக்ஷணம்செய்ததுகூறப்படுகிறது. (ப - பா)

5 இனி தமது அங்கத்தினராகிய தேவர்களைக்கொண்டு உலகத்தை நடத்துவதைக்கூறுவது; இதுதான் ப்ராதுர்ப்பாவாந்தரமென்னப்படும் அவதாரம். (ப - பா)

ஸப்தவாஹநர், அமூர்த்தி, (835) அநகர், அசிந்த்யர், பயக்ருத், பய நாசநர், [1]அணு, ப்ருஹத், க்ருசர், ஸ்தூலர், குணப்ருத், நிர்க்குணர், மஹாந், அத்ருதர், ஸ்வத்ருதர், ஸ்வாஸ்யர், ப்ராக்வம்சர், வம்சவர்த் தநர், பாரப்ருத், கதிதர், யோகீ, யோகீசர், ஸர்வகாமதர், ஆஸ்ரமர், ஸ்ரமணர், (858) க்ஷாமர், (859) ஸுபர்ணர், (860) வாயுவாஹநர், தநுர்த்தரர், தநுர்வேதர், தண்டர், தமயிதா, அதமர், (866) அபரா ஜிதர், ஸர்வஸஹர், நியந்தா, (869) நியமர், (870) யமர், [2]ஸத்வவாந், ஸாத்விகர், (873) ஸத்யர், ஸத்யதர்மபராயணர், அபிப்ராயர், ப்ரியார் ஹர், அர்ஹர், ப்ரியக்ருத், ப்ரீதிவர்த்தநர், விஹாயஸகதி, ஜ்யோதி, ஸுருசி, ஹுதபுக்விபு, ரவி, விரோசநர், ஸூர்யர், (887) ஸவிதா, ரவிலோசநர், அநந்தஹுதபுக்போக்தா, (890) ஸுகதர், நைகதர், அக்ரஜர், (893) அநிர்விண்ணர், ஸதாமர்ஷீ, லோகாதிஷ்டாநர், அத் புதர், ஸநாத், ஸநாதநதமர், கபிலர், [3]கபிரவ்யயர், ஸ்வஸ்திதர், ஸ்வஸ்தி க்ருத், ஸ்வஸ்தி, ஸ்வஸ்திபுக், ஸ்வஸ்திதக்ஷிணர், அரௌத்ரர், குண்டலீ, (908) சக்ரீ, (909) விக்ரமீ, ஊர்ஜிதசாஸநர், சப்தாதி கர், சப்தஸஹர், சிசிரர், சர்வரீகரர், அக்ரூரர், பேசலர், (917) தக்ஷர், தக்ஷிணர், க்ஷமிணாம்வரர், வித்வத்தமர், வீதபயர், புண்யஸ்ர வணகீர்த்தநர், உத்தாரணர், துஷ்க்ருதிஹா, (925) புண்யர், துஸ் வப்நநாசநர், (927) வீரஹா, ரக்ஷணர், ஸந்தர், ஜீவநர், பர்யவஸ்திதர், அநந்தரூபர், அநந்தஸ்ரீ, ஜிதமந்யு, பயாபஹர், சதுரஸ்ரர், கபீராத்மா, விதிசர், வ்யாதிசர், திசர், அநாதி, பூர்ப்புவர், லக்ஷ்மீ, ஸுவீரர், ருசிராங்கதர், [4]ஜநநர், ஜநஜந்மாதி, (948) பீமர், பீமபராக்ரமர், ஆதார நிலயர், (951) தாதா, புஷ்பஹாஸர், ப்ரஜாகரர், ஊர்த்வகர், ஸத்பதா சாரர், (956) ப்ராணதர், ப்ரணவர், பணர், (959) ப்ரமாணர், ப்ராண நிலயர், ப்ராணக்ருத், ப்ராணஜீவநர், தத்வம், தத்வவித், ஏகாத்மா, ஜந்மம்ருத்யுஜராதிகர், பூர்ப்புவஸ்வஸ்தரு, (968) தாரர் (969) ஸவிதா, ப்ரபிதாமஹர், (971) யஜ்ஞர், யஜ்ஞபதி, யஜ்வா, யஜ்ஞாங் கர், யஜ்ஞவாஹநர், யஜ்ஞப்ருத், யஜ்ஞக்ருத், யஜ்ஞீ, யஜ்ஞபுக்,

---

1 இனி அணிமாமுதலிய அஷ்டைசுவரியங்கள் கூறப்படுகின்றன. (ப-பா)

2 இதுவரையில் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் நடத்துவது கூறப்பட்டது. இனி, ஒளியும் ஸுகமும் எளிமையும் உள்ளதாதலின் மோக்ஷத்துக்குக்காரணமான ஸத்வகுணத்துக்கு அவர் நேரே தலைமையாயிருப் பது கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

3 ஒன்பதாவது சதகம் முற்றிற்று

4 இனி பகவானுடைய செய்கைகளெல்லாவற்றிற்கும் ப்ரயோஜனம் கூறப்படுகிறது. (ப - பா)

யஜ்ஞஸாதநர், யஜ்ஞாந்தக்ருத், யஜ்ஞகுஹ்யர், அந்நம், அந்நாதர்[1], ஆத்மயோநி, ஸ்வயஞ்சாதர், வைகாநர், ஸாமகாயநர், தேவகீநந்தநர், (990) ஸ்ரஷ்டா, க்ஷிதீசர், [2]பாபநாசநர், சங்கப்ருத், நந்தகீ, (995) சக்ரீ, சார்ங்கதந்வா, கதாதரர், ரதாங்கபாணி, (999) அக்ஷோப்யர், [3]ஸர்வப்ரஹரணாயுதர்.

இப்படி எல்லாக்குற்றங்களும் ஒழிந்ததும் காரணமும் எண்ணும்எல்லையும்கடந்து எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தமங்களமுமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம், திவ்யமங்களவிக்ரஹம், திருக்கல்யாண குணங்கள், மகிமை,செய்கைகள்,எங்கும்தடைப்படாதஈஸ்வரத்தன்மை,யாவரும் கலந்துபழகக்கூடியஎளிமை, ஆபத்திற்குதவும்தன்மை,வேண்டினவர் வேண்டினவற்றையெல்லாம் அளிக்கும் கல்பகவிருக்ஷமாயிருக்கும் ஔதார்யம் இவையெல்லாம்பொருந்தினவரும் சரணாகதர்களுக்கு ஓரேஉயிர்த்தோழரும் ஸ்ரீபதியுமான பகவான் புருஷோத்தமரை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு எல்லாச்செல்வச்சேர்க்கைகளும்நீங்காமல்வளருமென்பது இவ்வாயிரநாமங்களினாலும் தெரிவிக்கப்பட்டது. (ப-பா)

---

1 'இங்கு 'ஏவ' என்பது ஜகத்தெல்லாம் போக்த்ருரூபமாகவும் போக்யரூபமாகவும் இருக்குமென்று தெரிவிப்பதற்காக; 'ச' என்பது, உலகத்திலுள்ள சொற்களனைத்தும்சேர்ந்து பரமாத்மாவைச்சொல்லுமென்பதற்காக' என்பது (ச - பா)

2 இனி, தமது பரமேசுவரத்தன்மைக்கு அறிகுறிகளான திவ்யாயுதங்கள் கூறப்படுகின்றன. (ப - பா)

3 பத்தாவது சதகம் முற்றிற்று.

ஸர்வப்ரஹரணாயுத: என்பதை இருமுறைசொல்லி, 'ஓம்நம:' என்று முடிக்கவேண்டும். இரண்டுமுறைசொல்வது கிரந்தமுடிவைத் தெரிவிக்கிறது. 'ஓம்' என்பது மங்களக்குறிப்பு. 'நம:' என்பது பணிவைக்காட்டுவது. 'ஓம்' என்பது, 'அத' என்பதுஇவ்விரண்டும் ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் பிரம்மதேவரின்கழுத்தைப்பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டன. ஆதலால், இவ்விரண்டுசொற்களும் மங்களகரமானவை. எதில் முதலில் விஷ்ணு நமஸ்காரம் செய்யப்படுகிறதோ, அதுதான் நல்லலக்னம்; அதுதான் நல்ல நக்ஷத்ரம்; அதுதான் சுபதினம்; அதுதான் கிரியைக்குச்சுத்தம். இங்கு, முதலில்என்று சொன்னது முடிவில்நமஸ்காரம்செய்வதையும் சேர்த்துக்கொள்ளும் கருத்துள்ளது. நமஸ்காரம்செய்வதற்கு முன்னமே அதன்பலன் வந்துவிடுமென்று தெரிவிப்பதற்காக முடிவிலும்நமஸ்கரிப்பது சிஷ்டாசாரம். கிருஷ்ணனுக்குச்செய்த ஒருநமஸ்காரமும் பத்து அசுவமேதயாகங்கள்செய்து அவபிருத ஸ்நானம் செய்ததற்குச் சமானம். பத்து அசுவமேதயாகங்கள்செய்தவனும் திரும்பிஜனிப்பான். கிருஷ்ணனைநமஸ்கரிப்பது திரும்பி ஜனிக்கவொட்டாது. காயாம்பூநிறமுள்ளவரும் பீதாம்பரம்தரித்தவரும் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் மாறாமலிருப்பவருமான கோவிந்தரை நமஸ்கரிப்பவர்களுக்குப் பயமில்லை. மூன்றுலோகங்களுக்கும் அதிபதியும் ஒப்பற்றமகிமையுள்ளவரும் ஸர்வசக்தரும் ஸர்வேசுவரருமானபகவானைச் சிறிது தலைவணங்கினாலும், மனிதனுக்குப் பலஜன்மங்களிலும் ப்ரளயங்களிலும் யுகங்களிலும் உண்டான பாவங்களனைத்தும் உடனே ஒழிந்துவிடும். (ச - பா)

பஞ்சபூதங்களின்சேர்க்கையாகிய வைஜயந்தியென்னப்படும் வன மாலையை அணிந்தவரும் கதை, சார்ங்கம், சங்கம், சக்ரம், நந்தகமென் னும்கத்தி இவ்வாயுதங்களைத்தரிப்பவரும் ஸர்வவியாபியும் எல்லாவற் றையும்தமக்குள்வைத்துக்கொண்டும், எல்லாவற்றுள்ளும்தாம்அந்தர் யாமியாகப்பிரவேசித்துமிருப்பவருமாகிய ஸ்ரீமந்நாராணர் காப்பாற் றக்கடவர். நாமகீர்த்தனம்செய்யத்தகுந்தவரும் மகிமைபொருந்தின வருமானகேசவரது திவ்யநாமங்கள் ஆயிரமும் ஒன்றும்விடாமல் கூறப்பட்டன.

இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்தை நித்தியமாகக்கேட்பவனும், [1]கீர்த்தனம் செய்பவனுமாகிய மனிதன் இம்மையிலும் [2] மறுமையிலும்யாதொரு கெடுதலையும் அடையான்; ப்ராம்மணன் வேதாந்தஜ்ஞானம்பெற்றவ னாவான்; க்ஷத்ரியன் வெற்றிபெறுவான்; வைசியன் செல்வம் நிரம்பினவனாவான்; சூத்ரன் ஸுகம்பெறுவான்; தர்மத்தைவிரும்பு கிறவன் தர்மத்தையடைவான்; பொருளைவிரும்புகிறவன் பொருளை அடைவான்; போகங்களைவிரும்புகிறவன் போகங்களையடைவான்; ஸந்ததிகளைவிரும்புகிறவன் ஸந்ததிகளையடைவான். எவன் நித்யமும் தூங்கிஎழுந்தபிறகு ஸ்நானமுதலியனசெய்து பரிசுத்தனாகிப் பக்தி யுடன் பகவானிடத்தில் மனத்தைச்செலுத்தி வாஸுதேவருடைய இவ்வாயிரம்நாமங்களையும் நன்றாகக்கீர்த்தனம்செய்வானோ அவன் பெரும்புகழையும் மனிதர்களில் முதன்மையாகவிருத்தலையும் அழி யாத செல்வத்தையும் எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தசிரேயஸாகியமோக்ஷ த்தையும் பெறுவான். ஓரிடத்திலும் அவனுக்குப் பயம் இல்லை. அவன் சக்தியையும் உத்ஸாஹத்தையும் அடைவான்; நோயற்ற வனும் சிறந்தஒளியும் வன்மையும் அழகும் குணங்களும் பொருந் தினவனுமாவான். பிணியினால்வருந்துகிறவன் பிணிநீங்கினவனா வான். சிறையில்அடைபட்டவன் சிறையிலிருந்துவிடுபடுவான். பய ந்தவன் பயத்திலிருந்துநீங்குவான். ஆபத்தையடைந்தவன் ஆபத்தி னின்றும்விடுபடுவான். பக்தியுடன் இவ்வாயிரம்நாமங்களினாலும் புரு ஷோத்தமரானபகவானைத் தினந்தோறும் துதிக்கும்மனிதன் கஷ்டங்

---

1 ஆரம்பத்தில், 'எதைஜபித்து மனிதன்முக்திபெறுவான்?' என்று தர்ம ராஜர்கேட்டதனாலும் இங்கு, 'கீர்த்தனம்செய்பவன்' என்பதினாலும், மூன்று வகை ஜபங்கள் குறிப்பிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன:—எடுத்துச் சொல் வதும் பிறருக்குக்கேளாமல் ஏகாந்தமாகச்சொல்வதும் மனத்திற்குள்ளேயே சொல்லிக்கொள்வதுமாம். (ச - பா)

2 பரலோகம் சென்ற பிறகும் தீங்குவருவது, யயாதி நஹுஷன்முத லானவர்களால்பிரஸித்தமாதலின் அந்தத்தீங்கும்நேரிடாதென்பது குறிப்பு. (ச - பா)

களை உடனேதாண்டிவிடுகிருன். வாஸுதேவரையடுத்து அவரையே முடிவானபலனென்று உறுதியாகநம்புகிறமனிதன் எல்லாப்பாவங்களும்நீங்கிப் பரிசுத்தமான ஆத்மாவையுடையவனுகிச் சாஸ்வதமான ப்ரம்மத்தைச் சேருவான். வாஸுதேவரிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுக்கு எவ்விடத்திலும் தீங்குவருவதில்லை; பிறப்பு இறப்பு மூப்புப் பிணிகளின்பயமும் உண்டாவதில்லை. சிரத்தையோடும் பக்தியோடும் கூட இந்தஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்திரத்தைஓதும்மனிதன் ஆத்மஸுகத்தையும் பொறுமையையும் செல்வத்தையும் தைர்யத்தையும் ஞாபகசக்தியையும் புகழையும் அடைவான். புண்யம்செய்து புருஷோத்தமரிடத்தில் பக்தியை அடைந்தவர்களுக்குக் கோபம் இல்லை; பகை இல்லை; பொருளாசையில்லை; கெட்டஎண்ணமில்லை; சந்திரன் ஸூர்யன் நக்ஷத்திரங்களோடுகூடிய மேலுலகமும் இடைவெளியாகிய ஆகாயமும் திசைகளும் பூமியும் கடலும் மஹாத்மாவானவாஸுதேவரது சக்தியினுல் தாங்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேவர்கள், அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், மற்றுமுள்ள சராசரங்கள் ஆகியஇவ்வுலகமனைத்தும் கிருஷ்ணனுடைய வசத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, ஸத்வகுணம், சக்தி, வன்மை, தைரியம், தேகம், ஆத்மா இவையனைத்தும் வாஸுதேவருடைய சரீரங்களென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிற்கும் ஆசாரமே முதலாகநிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆசாரத்திலிருந்துஉண்டானது தர்மம். தர்மத்தினுல் ஆராதிக்கப்படுகிறவரும் அதன்பலனைத்தருகிறவரும் துணையுமாயிருப்பவர் அச்சுதர். ரிஷிகளும் பித்ருக்களும் தேவர்களும் பஞ்சமஹாபூதங்களும் அவற்றின்கார்யங்களாகியபோகபோக்யங்களும் ஜங்கமஸ்தாவரங்களாகிய இந்தஜகமனைத்தும் நாராயணரிடமிருந்து உண்டானவை. கர்மயோகம் பக்தியோகம் இவற்றின் அறிவும் ஸாங்க்யமென்னப்படும் ஜ்ஞானயோகமும்தர்க்கமும்வ்யாகரணமுதலானவித்தைகளும் சில்பங்களும் அனுஷ்டிக்கத்தக்க வர்ணுசிரமதர்மங்களும் வேதங்களும் ஸ்மிருதி இதிஹாஸம் புராணமென்னும் சாஸ்திரங்களுமாகிய இந்தஞானமனைத்தும் ஜநார்த்தனரிடமிருந்து உண்டானவை. பெரும்பொருளாகிய ஒருவிஷ்ணு அநேகங்களாகப்பிரிந்திருக்கும் தனித்தனிபூதங்களையும் மூன்று உலகங்களென்னப்படும் பத்தரும் முக்தரும் நித்யருமான மூன்றுவகைச்சேதனர்களையும் வியாபித்து எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாகி அவற்றின் குற்றங்கள்பற்றுதவராகி எல்லாவற்றையும்காப்பாற்றிஅனுபவிக்கிருர். ஸ்ரேய

ஸென்னப்படும்முக்தியையும் மற்றஸுகங்களையும் அடையவிரும்பும் மனிதன் வேதவ்யாஸபகவானால் உரைக்கப்பட்ட பகவானானவிஷ்ணு வின்இந்தஸ்தோத்திரத்தைப் படிக்கக்கடவன். உலகங்களுக்குஈஶ்வரரும் ஜனனமில்லாதவரும் எல்லாவற்றிற்கும்மேலாக ஆனந்தஸ்வரூபமாகப்பிரகாசிப்பவரும் உலகங்களின் உத்பத்திக்கும் லயத்துக்கும் காரணமுமாகியதாமரைக்கண்ணரை உபாஸிப்பவர் எவரோ அவர் தோல்வியடையார். 'நதேயாந்திபராபவம்' என்று இரண்டாம்தரம் சொல்வதனால், இதைஆணையிட்டு உறுதியாகச் சொன்னதாயிற்று. (ப • பா.)

ஸ்ரீ விஷ்ணுஸஹஸ்ர நாம அகராதியும் பொருளும்.

அக்ரணீ=பக்தர்களை மேற்பதமாகியமுக்திக்குக் கொண்டுபோகிறவர்.

அக்ரஜர்=* [1]முக்தர்கள் அனுபவித்துமகிழும்படி பர்யங்கவித்தையில்சொன்னதுபோல் எல்லாஐஶ்வரியங்களும் நிரம்பி மிக்கஸுகமாக எதிரில் பிரகாசிப்பவர்.

அக்ராஹ்யர்=[2] உலகத்திலுள்ள மண்பொன்முதலிய காரணங்கள் வேலைசெய்பவரால் கையாளப்படுவதுபோல மற்றொருவரால் கையாளப்படாதவர்; தாமேஉபாதானகாரணமும்அதைக்கையாளும் கர்த்தாவுமாயிருப்பவரென்பது.

அக்ரூரர்= [3]யானையைக்காப்பதற்கு ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்தும் முதலையையும் உடனே கொல்லமனமில்லாமல் பொறுத்திருந்தவர்.

அச்யுதர் (101)=[4] தம்மை அடைந்தவர்களைவிட்டு நீங்காதவர்; 'அடைந்தவர்களுக்குத் தவறுதல்வராமலிருக்கும்படிசெய்பவர்' என்பது நிருக்தி.

அச்யுதர் (319)=[5] பிரம்மாதிதேவர்களைப்போல் அவதரிப்பவராயினும் அவர்களைப்போலன்றித் தம்நிலைதவறாமலிருப்பவர்.

அச்யுதர் (557)=[6] வ்யூஹாவதாரத்திலும் தமது ஸ்தானத்திலிருந்துவழுவாதவர்.

---

* இவ்வகராதியில்வரும் குறிப்புக்கள் சங்கரபாஷ்யம்.

1 எல்லாவற்றிற்கும் முன்னேயிருப்பவர்.

2 கர்மேந்திரியங்களினால் அறியக்கூடாதவர்.

3 கோபமில்லாமையினால் கொடுமையில்லாதவர்.

4 தம்ஸ்வரூபத்துக்குள்ளமகிமை முக்காலங்களிலும் நீங்காமலிருப்பவர்.

5 விகாரங்களற்றவர்.

6 'ஸங்கர்ஷணர்' பார்க்க.

அசலர் = [1]துர்யோதனன்முதலான துராத்மாக்களாலும் அசைக்க ஒண்ணாதவர்.

அசிந்த்யர் = [2]முக்தர்களை உவமையாகக்கொண்டும் நிரூபிக்கக் கூடாதவர்.

அசோகர் (337) = [3]துன்பத்தைப் போக்குகிறவர்; இதனால், மயக்கம் பசிமுதலிய ஆத்யாத்மிகபயங்களைப் போக்குவதும் உபலக்ஷணமாகக்கொள்ளப்படும்.

அசோகர் (அல்லது விசோகர்) (637) = [4]நாதனற்றவன் எவனையும் காப்பாற்றாதுவிடாமையினால் அவன்விஷயமாகப்பின்னை துயரப்படாதவர்.

அணு = மிகநுண்ணியவர்.

அத்புதர் = [5]முக்தர்களெல்லாராலும் எக்காலமும் எல்லாவகைகளாலும் அனுபவிக்கப்பட்டிருந்தும் காணாதுகண்டதுபோல ஆச்சரியப்படத்தக்கவராயிருப்பவர்.

அத்ருதர் = [6]விஶ்வரூபமாயிருக்கும்மேன்மையினால் ஒன்றிலும் கட்டுப்படாதவர்; அவர்நினைத்தது எப்போதும் தடையின்றி நடப்பதனால் ஸமாதியின் தேர்ச்சியை அடையாதவைதிகபுத்ரர்கள்ஸம்ஸாரத்தில் மீண்டுவாராமலிருக்கும்படி பரமபதத்தை அடைந்தது அவர் ஸங்கல்பத்தினாலன்றோ? பரமபதம்சேர்ந்தவரை அதைவிட்டு ஸம்ஸாரத்தில் இழியச்செய்யவும் சேதனாசேதனங்களின்ஸ்வரூபங்களை மாற்றவும்சக்தியிருந்தும் அவற்றை அப்படிச்செய்யாமலிருப்பதும் அவருடைய ஸ்வதந்த்ரஸங்கல்பத்தினாலேதான் என்பது.

அத்ருப்தர் = [7]எல்லாவற்றிலும்சிறந்த தமதுசக்தியினால் சிறி

---

1 ஸ்வரூபமும் சக்தியும் ஞானமுதலியகுணங்களும் எப்போதும்மாறாமலிருப்பவர்.

2 எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாதலின் பிரமாணங்களெல்லாவற்றிற்கும்எட்டாதவர்; அல்லது, பிரபஞ்சத்துக்கு விலக்ஷணமாயிருப்பதினால் இத்தகையரென்று நினைக்கவொண்ணாதவர்.

3 பசி, தாகம், விசனம், மயக்கம், மூப்பு, மரணம் என்கிற ஆறுகுற்றங்களுமற்றவர்.

4 'விசோகர்' ஆனந்தரூபியாதலின் சோகமில்லாதவர்.

5 தம்மைக்கேட்பதும் அடைவதும் தெரிந்துகொள்வதும் அரியனவாகையால் அத்புதமாயிருப்பவர்; அல்லது, உருவத்தினாலும் சக்தியினாலும் செய்கையினாலும் அத்புதமாயிருப்பவர்.

6 எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான பூமிமுதலியவற்றையும் தாங்குவதனால் ஒன்றாலும் தாங்கப்படாமலிருப்பவர்.

7 'த்ருப்தர்' ஆத்மாநந்தத்தை அனுபவிப்பதனால் எப்பொழுதும் மகிழ்ந்திருப்பவர்.

தும் கர்வமடையாதவர்; அல்லது, 'த்ருப்தர்' நந்தகோபராலும் யசோதையினாலும் கொண்டாடப்பட்டு மகிழ்ந்திருப்பவர்.

அத்ருஶ்யர்= [1]நினைக்கவும் எட்டாத செய்கையுள்ளவர்.

அதமர்= [2]தாம் யாராலும் அடக்கப்படாதவர்.

அதிஷ்டாநர்= [3]கடல்கடையும்போது மந்தரமலை நிலைநிற்கும் படி தாங்கினவர்.

அதீந்த்ரர்=இந்திரனுக்குஇளையவராயினும் ஈசுவரத்தன்மையாலும் அதற்குரியசரித்ரங்களாலும் இந்திரனுக்குமேற்பட்டவர்.

அதீந்த்ரியர்=புலன்களுக்கெட்டாதவர்.

அதுலர்=ஒப்பற்றவர்.

அதோக்ஷஜர்= [4]யாவரும் அனுபவித்து உபயோகித்துக்கொண்டாலும் அமுதக்கடல்போல ஒருகாலும் வற்றிக் கீழேபோகாமலிருப்பவர்; அல்லது, கீழுலகிலும் தம்மகிமை சிறிதும்குன்றாமல் அவதரித்திருப்பவர்.

அந்தகர்= [5]பிரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் அழிப்பவர்.

அந்நம்= [6]பகவானை அனுபவிக்கும் சக்தியைப் பகவானால்அளிக்கப்பெற்றவர்களால் அனுபவிக்கப்படும் அமுதாயிருப்பவர்

அந்நாதர்= [7]தம்மையனுபவிப்பவர்களைத் தாமும்போக்கியமாக அனுபவிப்பவர்.

அநகர் (148)= [8]ப்ரபஞ்சத்தில் அவதரித்தும் குற்றங்கள் சிறிதும் அணுகாதவர்.

அநகர் (835)= [9]கர்மவசர்களான ஜீவாத்மாக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமானவர்.

---

1 புலப்படாதவர்.

2 'தமர்' தண்டத்தினாலுண்டாகும் அடக்கமாகவுமிருப்பவர்.

3 உலகங்களுக்கு ஆதிகாரணம்.

4 அந்தரிக்ஷமாகிய மேலுலகத்துக்கும் பூமியாகிய கீழுலகத்துக்கும்இடையில் விராட்ருபத்தைஎடுத்து வியாபித்திருப்பவர்; அல்லது, வெளிநோக்கத்தைவிட்டு உள்நோக்கமுள்ள இந்திரியங்களுக்குமுன் பிரத்யக்ஷமாக ஆவிர்ப்பவிப்பவரென்னவுமாம்.

5 பிராணிகளுக்கு முடிவைச்செய்பவர்.

6 எல்லாராலும் அனுபவிக்கப்படுகிறவர்; அல்லது, பிராணிகளை ஸம்ஹரிப்பவர்.

7 எல்லாஜகத்தையும் ஸம்ஹாரகாலத்தில் உண்பவர்.

8 குற்றமில்லாவர்.

9 துக்கமில்லாதவர்; அல்லது பாவமில்லாதவர்.

அநந்தர்— [1]தேசவரையும் காலவரையும் ஸ்வரூபஅளவும் குணங்களுக்குக்கணக்கும் முடிவுபெருதவர்.

அநந்தரூபர்— [2]அந்த அந்தப்பக்தர்களைக் காப்பதற்கு அப்போதைக்கப்போது எண்ணிறந்தரூபங்களை எடுத்திருப்பவர்.

அநந்தஸ்ரீ— [3]அடுத்தவர்களுக்குத் தம்மையடையும் வரையிலுள்ள அளவற்றசெல்வங்களை வைத்திருப்பவர்.

அநந்தஜித்— [4]தமதுமகிமையின்முடிவை யாருங்காணக்கூடாமலிருப்பவர்.

அநந்தஹுதபுக்போக்தா— [5]அளவற்றமகிமையுள்ள இந்திரனையும் ப்ரம்மாவையும் வைத்திருப்பவர் ; அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் பதினோராவதுபடி இந்திரனும் பன்னிரண்டாவதுபடி ப்ரம்மாவும் கூறப்படுகின்றனர்; யாகங்களில்ஹோமஞ்செய்வதைப் புசிப்பதனால் இந்திரனை ஹுதபுக் என்றும் ப்ரஜைகளைக்காப்பதனால் ப்ரம்மாவைப் போக்தாவென்றும் சொல்லியது.

அநந்தாத்மா— [6]கூர்மாவதார மூர்த்தியின்மேல் உலகங்களுக்கு ஆதாரமான ஸ்தம்பம்போலநிற்கும் ஆதிசேஷருக்கு ஆத்மாவாக நிற்பவர்.

அநயர்—தாம் யாராலும் நடத்தப்படாதவர் ; விரோதிகளால் நடத்தமுடியாதவர் ; யுத்தத்தில் வெல்லமுடியாதவரென்பது ; அல்லது, உலகங்களுக்குத் தம்மைவிட நன்மையைத்தரும்வகை வேறில்லாமலிருக்கும்படி சிறந்தநன்மையைச் செய்பவர்.

அநர்த்தர்— [7]அற்பபலன்களைவிரும்புகிற பாக்கியக்குறையுள்ளவர்களால் வேண்டப்படாதவர்.

---

1 குணங்களால் அளவுபெருதவர் என்னவுமாம்.

2 ஆதிசேஷரூபி ; அல்லது, எல்லாப்ரபஞ்சரூபமாகவுமிருப்பவர்.

3 அளவற்ற மஹாசக்தியுடையவர்.

4 எல்லாப்பிராணிகளையும் ஜயிப்பவர்.

5 மூன்றுநாமம். அநந்தர்—தேசத்தினுலும் காலத்தினுலும் ஸ்வரூபத்தினுலும் அளவுபடாமையினுல் அல்லது ஆதிசேஷரூபியாதலால் அநந்தராகிறார். ஹுதபுக்—ஹோமஞ்செய்ததைப் புசிப்பவர். போக்தா—ப்ரகிருதியை அனுபவிப்பவர் ; அல்லது, உலகங்களைக்காப்பவர்.

6 தேசவரையும் காலவரையுமற்ற எல்லாப்பொருள்களாகவுமிருக்கும் ஸ்வரூபமுடையவர்.

7 விரும்பினவையெல்லாம் நிரம்பியிருப்பவராதலின் தாம்விரும்பத்தக்க பயன் ஒன்றுமில்லாதவர்.

அநலர் (294)— [1]பலவகைகளால் அனுக்கிரஹித்தும் அடியவர்களுக்கு அதுபோதாதென்று நினைப்பவர்; இந்தச் சக்தியின் ஒரு சிறிது இருப்பதுபற்றித்தான் அக்னிக்கு அநலன் என்றுபெயர் வந்தது; அக்னியும் எரிவதற்கு எவ்வளவுபோட்டாலும் போதுமென்பதில்லாமல் மேன்மேலும் விறகுமுதலியவற்றை எதிர்பார்க்கிறது; அப்படியே பகவானும் எவ்வளவுகாப்பாற்றியும் இன்னும்காப்பாற்றுவதற்கு எதிர்பார்த்தேயிருப்பவரென்பது.

அநலர்(716)— [2]ஆஶ்ரிதர்களுக்குஎல்லாஎவல்களையும்செய்தும் போதுமென்று நினையாமல், 'நான் இவர்களுக்கு ஒன்றும்செய்யவில்லையே' என்று ஆராமைமைப் மேற்கொண்டவர்; அல்லது, தம்பக்தர்கள்விஷயத்தில் பிறர்செய்யும் பிழையைப்பொறுக்கமுடியாதவர்.

அநாதி— [3]பிரம்மாதிதேவர்களாலும் ஸ்வாமியாக அறியப்படாதவர்; பக்திசெய்த திர்யக்ஜாதிகளுக்கும் வசப்படுகிறவர்; பிரம்மாதி தேவர்களுக்கு அல்பபலன்களைமட்டும் அளிப்பது அவர்கள் மஹாபலத்தை விரும்பாமையினால்தானென்பது.

அநாதிநிதநர்— [4]எக்காலமும் யௌவனப்பருவமாகவேயிருப்பதனால் பிறப்புமூப்புமுதலிய மாறுதலில்லாமல் நித்தியமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹமுடையவர்.

அநாமயர்— [5]ஸம்ஸாரமென்னும் பெரும்பிணிக்குப் பகையாயிருப்பவர்.

அநிமிஷர்— [6]ஸாதுக்களைக் கண்மூடாதுகவனித்துக்கடாக்ஷிப்பவர்; இமைகொட்டாதவரென்பதனால் மத்ஸ்யாவதாரம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அநிர்த்தேஶ்யவபு (179)— [7]ஐஶ்வர்யம் பலம் ஞானம் வீர்யம் சக்தி தேஜஸ்என்னும் ஆறுகுணங்களும் அளவற்றகடல்கள்போல

---

1 அனமென்னப்படும் பிராணனை அலங்கரிக்கும் ஜீவாத்மாவாயிருப்பவர்; அல்லது, உயிர்களைக்கிரகிப்பவர்; அல்லது, நலமென்னப்படும் மணமில்லாதவர்; அல்லது, போதுமென்பதில்லாதவர்; அனுபவிக்க அனுபவிக்கத் தெவிட்டாதவர்; அல்லது, உலகங்களைஜீவிக்கச்செய்பவர்.

2 சக்திக்கு முடிவில்லாதவர்.

3 தமக்குக்காரணமில்லாதவர்.

4 ஆதியும் அந்தமுமில்லாதவர்.

5 கர்மங்களினால் உண்டான மனநோய்களாலும் வெளிநோய்களாலும் பீடிக்கப்படாதவர்.

6 எப்போதும் விழித்துக்கொண்டிருப்பவர்; அல்லது, மத்ஸ்யாவதாரம் செய்தவர்.

7 பிறரால் அறியமுடியாமையால் இது இவ்விதமென்று சுட்டிக்காட்ட முடியாதஸ்வரூபமுடையவர்.

நிரம்பியிருப்பதனால் திவ்யமங்களவிக்கிரகத்துக்கு உவமை சொல்லக்கூடாதவர்.

அநிர்த்தேச்யவபு (662)—[1]அந்த அந்தயுகங்களின் குணங்களை அபிவிருத்தி செய்யத்தக்க உருவங்கள் பலவாதலின் இவ்விதமென்று நிரூபிக்கக்கூடாத திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களையுடையவர்.

அநிர்விண்ணர் (436)— [2]ஸிருஷ்டிமுதலான செய்கைகளையும், அவரவர் வேண்டினபலன்களைக் கொடுப்பதையும், அடிக்கடி வேண்டினவற்றைக் கொடுத்து ஸம்ஸாரவிஷயங்களில் பித்துப்பிடித்துத்தம்மையணுகாமல் பயனற்றுப்போகிறவர்களைத் திரும்பவும் வசப்படுத்தப் பெருமுயற்சியையும் செய்வதில் சிறிதும் சோர்வில்லாதவர்.

அநிர்விண்ணர் (893)— [3]அடுத்தவனைப் பெரியஊக்கத்துடன் ஸம்ஸாரமென்னும் படுகுழியிலிருந்து கரையேற்றித் தம்மிடம் சேர்த்தபிறகு அவனைப்பற்றிய கவலையில்லாமலிருப்பவர்.

அநிருத்தர் (187)— [4]அளவிறந்தபிராணிவர்க்கங்களைக் காப்பாற்றுவதில் தடையொன்றுமில்லாத திவ்ய சேஷ்டிதங்களையுடையவர்.

அநிருத்தர் (644)— [5]'ஜகத்ப்ரபுவான அநிருத்தபகவான் ஜநார்த்தநரென்னும் பெயரோடு பூமியில் வாஸுபாண்டமென்னும்க்ஷேத்திரத்தில் நித்தியாவிர்ப்பாவமாக இருக்கிறார்' என்று சொல்லப்பட்ட அநிருத்தவ்யூகத்தின் அவதாரமான ஜநார்த்தநராயிருப்பவர்.

அநிலர் (236)— [6]யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்பவர் ; பகவானுடைய சக்திலேசத்தாலன்றோ காற்றும் அநிலம் என்னப்படுவது ?

அநிலர் (818)— [7]பக்தர்களை அனுக்கிரகிப்பதில் தம்மைத் தூண்டுகிறவர் வேண்டாதவர்.

---

1 ப்ரகிருதிக்கு அதீதமாதலின் இன்னது இப்படிப்பட்டது என்று நிரூபிக்கப்படாத ரூபமுள்ளவர்.

2 விரும்பினவையெல்லாம்கைகூடியிருப்பதனால் வெறுப்பில்லாதவர்.

3 விரும்பினவையெல்லாம் நிரம்பியிருப்பதனாலும் ஒன்றும் கிடைக்காமலிருக்கக்காரணமில்லாமையாலும் கவலையற்றிருப்பவர்.

4 அவதாரங்களிலும் யாராலும் தடுக்கப்படாதவர்.

5 நான்குவ்யூகங்களில் ஒருவராகிய அநிருத்தர் ; அல்லது, பகைவர்களால் ஒருகாலும் தடுக்கப்படாதவர்.

6 அனுதியர்யிருப்பவர் ; அல்லது, பிராணருபியாக அன்னங்களைப் புசிப்பவர் : அல்லது, ஒன்றையும் ஆதாரமாகப் பற்றாதவர்.

7 தம்மைஆஜ்ஞாபிக்கிறவர் யாருமில்லாதவர்; அல்லது, எப்போதும் தூங்காமல் ப்ரகாசிக்கும் ஞானஸ்வரூபி; அல்லது, பக்தர்கள் அடைவதற்கு அரியராயில்லாமல் சுலபராயிருப்பவர்.

அநிவர்த்தீ— [1]ப்ரவிருத்திதர்மத்திலிருப்பவர்களைப்புகை, இரவு, க்ருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயனமாகிய தூமாதிமார்க்கத்தினால் பித்ரு லோகம் சேர்த்துத் திரும்பவும் இவ்வுலகில் பிறப்பிப்பதனால் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு நிவிர்த்திக்கச் செய்யாதவர்.

அநீசர்— [2]ஸ்நானம், அலங்காரம், கோஷ்டிமுதலிய எல்லாக் காரியங்களிலும் பக்தர்களுக்குப் பராதீனமாயிருப்பதனால் ஸ்வதந்திரமில்லாதவர்.

அநுகூலர்— [3]இயற்கையான மகிமையிருப்பதனால் அதைப்பற்றிய வியப்பும் கர்வமும் அகங்காரமுமில்லாமையால் உலகத்துக்கெல்லாம் மேலோடும் ஐஸ்வர்யப்பெருவெள்ளம் வரம்புமீறாது கரையினுள் அடங்கியிருக்கும்படி செய்பவர்; தமது பரத்வத்தைப் பாராட்டாமல் ஆஸ்ரிதர்களனைவருக்கும் அடைய எளியவராயிருப்பவர் என்பது; அல்லது, பக்தர்களுக்கு நன்மைசெய்பவர்.

அநுத்தமர்—தமக்கு மேற்பட்டவர் யாருமில்லாதவர்.

அநேகமூர்த்தி— [4]க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும், தாம் வாஸுதேவமூர்த்தியாகவும் ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி பலராமனாகவும் பிரத்யும்னனும் அநிருத்தனும் புத்திர பௌத்திரர்களாகவும் நான்குவ்யூகங்களாகப் பிரிந்திருந்தமையால் பலதேகங்களுடையவர்; அல்லது, பதினாறுயிரத்துநூறு ஸ்திரீகளின்நடுவில் பதினாறுயிரத்துநூறு திருமேனிகொண்டு விளங்கியதுமாம்.

அப்ரதிரதர்—ஜனார்த்தனரென்னும்பெயருக்குத்தக்கபடிவிரோதிகளைப் பீடிப்பதில் தடுப்பவர் யாருமில்லாதவர்.

அப்ரமத்தர்— [5]ஆஸ்ரிதர்களைக் காப்பதில் ஊக்கம் தவறாமல் இருப்பவர்.

அப்ரமேயர்— [6]பிரம்மாமுதலியவர்களுக்கும் தம் இந்திரியங்களால் அறியக்கூடாதவர்.

அப்ரமேயாத்மா— [7]எண்ணிறந்தவையாதலின் அளவிடப்படாத பொருள்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ளும்புறமும் வியாபித்திருப்பவர்;

---

1 தேவாஸுரயுத்தமுதலியவற்றில் புறங்காட்டித் திரும்பிப்போகாதவர்; அல்லது, தர்மத்திலிருந்து விலகாதவர்.

2 தமக்குமேல் ஈசுவரனில்லாதவர்.

3 ஆத்மாவாதலால் யாவருக்கும் அனுகூலமாயிருப்பவர்.

4 அவதாரங்களில் ஸ்வேச்சையாகப் பலதேகங்களையெடுத்திருப்பவர்.

5 கர்மங்களுக்குத்தக்கபலன்களை அளிப்பதில் தவறாதவர்.

6 பிரமாணங்களுக்கும் எட்டாதவர்.

7 அறிவிற்கெட்டாத ஸ்வரூபமுள்ளவர்.

அபராஜிதர் (721)= [1]பஞ்சபாண்டவர்கள் அதிகஸஹாயமில்லாதவர்களாயிருந்தும் துர்யோதனுதியர் நூற்றுவராலும் வெல்லப்படாமலிருக்கும்படி செய்தவர்.

அபராஜிதர்(866)= [2]எங்குமுள்ள எல்லாவற்றையும் நடத்தும் தமது கட்டளை எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் எதனுலும் தடைப்படாமலிருப்பவர்.

அபாம்நிதி= [3]கடல் கடையப்படும்போது அதற்காதாரமாகத் தாங்கினவர்.

அபிப்ராயர்= [4]ஸாத்விகதர்மத்தையனுஷ்டித்து நிர்மலராயிருக்கும் அடியார்களினுல் வேறுபலனைவிரும்பாது தாமேபரமோத்தேஸ்யமாக நினைக்கப்படுகிறவர்.

அம்போநிதி= [5]எல்லாஉலகங்களையும் தாங்கும் பீடம்போன்ற கூர்மரூபியாகக் கடலில் தம்மாலேயே தாம்வைக்கப்படுகிறவர்.

அம்ருத்யு= [6]ம்ருத்யுவைத்தடுப்பவர்; நரஸிம்மமூர்த்தி; ம்ருத்யுவுக்கு ம்ருத்யுவாயிருப்பவர்.

அம்ருதபர்= [7]அம்ருதரூபமான ஹவிஸைக்குடிப்பவர்; அல்லது, தம்முடைய அனுஷ்டானத்தை அனுஷ்டித்து நடப்பவர்களுக்குப் பரமபதத்தில் தம்மைஅனுபவிப்பதாகிய அம்ருதமென்கிற பரமானந்தத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்.

அம்ருதர்= [8]முக்தியை அளித்து மூப்பு இறப்புக்களை ஒழிப்பவர்; அல்லது, எக்காலமும் ஸேவித்தாலும் போதுமென்று தோன்

---

1 காமக்குரோதமுதலிய உட்பகைகளாலும் அஸுரர்முதலிய வெளிப்பகைகளாலும் வெல்லப்படாதவர்.

2 பகைவர்களால்வெல்லப்படாதவர்.

3 கடலாயிருப்பவர்.

4 புருஷார்த்தங்களை விரும்புகிறவர்களால் பிரார்த்திக்கப்படுகிறவர்; அல்லது, ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஜகமனைத்தும் தம்மிடம்வந்தடையும்படி இருக்கத்தக்கவர்.

5 நான்கு ஜலங்களென்று வேதங்களில்சொல்லப்படும் தேவர் மனுஷ்யர் பித்ருக்கள் அஸுரர் இவர்களைத்தாங்குகிறவர்; அல்லது கடலாயிருப்பவர்.

6 அழிவும்அதற்குக்காரணமும் இல்லாதவர்.

7 ஆத்மானந்தமென்னும் அம்ருதரஸத்தைக்குடிப்பவர்; அல்லது, கடல் கடைந்துஉண்டான அமுதம் அஸுரர்களால் அபகரிக்கப்பட்டதை வாங்கித் தேவர்களையும் குடிப்பித்துத் தாமும் குடிப்பவர்.

8 அழிவில்லாதவர்.

ருமல் மேன்மேலும் விருப்பத்தைவிளைவித்து அமுதம்போலச் சுவை யுள்ளவராயிருப்பவர்.

அம்ருதவபு= [1]தமது திவ்யமங்களவிக்ரஹமும் அமுதம்போலப் போக்யமாயிருப்பவர்.

அம்ருதாசர்= [2]பக்தர்களுக்குத் தமது குணங்களென்னும் அமுதைஊட்டுகிறவர்.

அம்ருதாம்ருத்பவர் = [3]எல்லாத்தாபங்களையும்போக்கிப் புஷ்டியை உண்டாக்குவதும் இறந்தவரைப் பிழைப்பிப்பதுமாகிய அமுதம் நிறைந்த கிரணங்களோடுகூடிய சந்திரனும் தமதுமனத்திலிருந்து உண்டானதுபற்றி இந்தக்குணச்சிறப்புக்களை அடைந்தானென்னும்படி யிருப்பவர்.

அமரப்ரபு=பிரம்மாதி தேவர்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டிமுதலான அதிகாரங்களைக்கொடுத்து நடத்துகிறவர்.

அமாநீ= [4]பக்தர்கள்விஷயத்தில் தம்உயர்வை நினையாதவர்; ஆதலாலன்றோ பாண்டவதூதராகச்சென்றது?

அமிதவிக்ரமர் (519)= [5]அளவிடப்படாத சக்தியையுடையவர்; பக்தர்கள் தியானத்திலும் ஆராதனத்திலும் நினைக்கத்தக்கபிரகிருதி முதலானதத்வங்களெல்லாவற்றையும் தாங்குவதான ஆதாரசக்தியை உடையவரென்பது.

அமிதவிக்ரமர் (647)= [6]திரிவிக்ரமாவதாரத்தில் மூவுலங்களிலும் தமது திருவடிப்பதிப்பு அடங்காமலிருந்தவர்; யமுனாதீரத்தில் த்ரிவிக்ரமாவதாரம் இருக்கிறது.

அமிதாசநர்= [7]இடையர்கள் இந்திரனுக்காகச்செய்த அளவற்ற அன்னராசியைத் தாம் உண்டவர்.

---

1 அழியாததேகமுள்ளவர்.

2 ஆத்மானந்தமென்னும் அமுதைஉண்பவர்; அல்லது, தேவர்களுக்கு அமுதம்கொடுத்தபிறகு தாமும்அதைஉண்டவர்; அல்லது, பலனழியாதவிருப்பமுள்ளவர்.

3 திருப்பாற்கடலை கடைந்தபோது சந்திரன் உண்டாவதற்குக்காரணமானவர்.

4 ஆத்மாவல்லாதவற்றை ஆத்மாவாக நினையாதவர்.

5 த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் அளவிடக்கூடாத மூன்று அடிவைப்புக்களையுடையவர்; அல்லது, அளவற்ற பராக்ரமமுடையவர்.

6 யாராலும் பிடிக்கப்படாத பராக்ரமமுள்ளவர்; அல்லது, அளவற்ற மகிமையுள்ளவர்.

7 ஸம்ஹாரகாலத்தில அளவற்றஉலகங்களை உண்டவர்.

அமூர்த்தி— [1]பஞ்சபூதமயமான ரூபத்தைவிட வேறு சரீர முடையவர்; அப்ராகிருத திவ்யமங்கள விக்கிரகமுடையவரென்பது.

அமூர்த்திமாந்— [2]உருவமில்லாத மூலப்பிரகிருதி ஜீவாத்மா முதலியவற்றிற்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவர்.

அமேயாத்மா (103)— [3]ஆஸ்ரிதர்களுக்கு அநுக்ரஹம் செய்யு முறை இவ்வளவென்று வரையறுக்கக்கூடாத ஸ்வபாவமுடையவர்.

அமேயாத்மா (181)— [4]பலவகைக்குணங்கள்நிரம்பிஅகாதமான கடல்போலிருப்பதனால் அளவிடக்கூடாத தன்மையுள்ளவர்.

அமோகர் (111)— [5]தமது ஸம்பந்தம் வீண்போகாதவர்.

அமோகர் (156)— [6]தம்மை அடுத்தவர்யாரும் வீண்போகாம லிருக்கச்செய்பவர்; பலிசக்கரவர்த்தி இந்திரன் இருவருக்கும் வித்தி யாசமின்றி சிறந்தஅனுக்ரகத்தைசெய்தவரென்பது.

அயோநிஜர்— [7]கர்ப்பத்தில் பிறவாதவர்; ஸாரஸ்வதரென்னும் அவதாரத்தில் பகவானுடைய வாக்கினின்றும் பிறந்ததனால் கர்ப்பத் தில் பிறவாதவர்.

அர்க்கர்— [8]இவர் மகாத்மாவென்றும் மிக்கதர்மிஷ்டரென்றும் அஸுரர்களால் துதிக்கப்பெற்றவர்.

அர்ச்சிதர்— [9]எக்காலங்களிலும் எல்லாப் புண்யக்ஷேத்திரங்க ளிலுமுள்ளகோவில்களிலும் வீடுகளிலும் பக்தர்கள் கண்ணுற்கண்டு பூஜிப்பதற்கெளிய அர்ச்சாவதாரமெடுத்திருப்பவர்; இந்த அர்ச்சாவ தாரம் பரஸ்வரூபம்போல எட்டாததுமன்று; உபேந்திராவதாரம் மனுஷ்யாவதாரமுதலியவற்றைப்போல ஓரிடத்திலும் ஒருகாலத்திலு மாத்திரமிருப்பதுமன்று; எப்போதும் எல்லா க்ஷேத்திரங்களிலும் யாவராலும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணக்கூடியது.

---

1 கடினரூபம்இல்லாதவர்; அல்லது, தேஹமில்லாதவர்.

2 வினை உடம்பிலில்லாதவர்.

3 அளவிடக்கூடாதஸ்வரூபமுள்ளவர்.

4 யாராலும் அறியக்கூடாத ஞானமுள்ளவர்.

5 பூஜிப்பவருக்கும் துதிப்பவருக்கும் த்யானிப்பவருக்கும் எல்லாப்பலன் களையும் அளிப்பவர்; அல்லது, தமது ஸங்கல்பம்மாறுதவர்.

6 தமதுஒருசெய்கையும் வீண்போகாமலிருப்பவர்.

7 '(579) வாசஸ்பதி' பார்க்க.

8 பிரம்மாதிதேவர்களால் துதிக்கப்பெற்றவர்.

9 எல்லாலோகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட பிரம்மாதிதேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவர்.

அர்ச்சிஷ்மாந்—[1]பக்தர்களுக்கு மறைந்திருக்கும் தமதுபிரபாவத்தை அறியும்படி அவர்களுடைய அகக்கண்களையும் புறக்கண்களையும் திறக்கும் திறமையுள்ள அப்ராகிருதமான பேரொளியுடையவர்.

அர்த்தர்—[2]நன்ருகஅறிந்து உறுதியாகப்பக்திசெய்யும் உயர்ந்த அதிகாரிக்குத் தாமே பயனுயிருப்பவர்.

அர்ஹர்— [3]வேருென்றிலும் விருப்பமில்லாத பக்தர்களுக்குத் தாம் ஒருவரே தகுதியாயிருப்பவர்.

அரவிந்தாக்ஷர்—தாமரைமலர்போன்ற அழகிய திருக்கண்களையுடையவர்.

அரௌத்ரர்— [4]எல்லாவற்றிற்கும்மேலான ஐஸ்வர்யம் இருக்கையிலும் கல்யாணகுணங்களின்குளிர்ச்சியினுல் கடுமைதணிக்கப்பட்டு ஸௌம்யமாயிருப்பவர்.

அவ்யக்தர்— [5]மனுஷ்யாவதாரத்தில் மறைந்திருப்பதனுல் தம் மகிமை யாருக்கும்வெளிப்படாமலிருப்பவர்.

அவ்யங்கர்— [6]சிக்ஷை வ்யாகரணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யௌதிஷம் கல்பம்என்னும் ஆறுவேதாங்கங்களும் தம்மிடத்தில் குறைவின்றி நிரம்பியிருப்பவர்.

அவ்யயர்— [7]யாரும்தம்மைவிட்டு விலகாமலிருப்பவர்; முக்தர்கள் அவரைப்பிரிவதில்லை என்பது.

அவிஜ்ஞாதா— [8]ஆச்ரிதர்களுடையகுற்றங்களை அறியாதவர்.

அஜர் (96)—[9] தம்மைப்பற்றினவர்கள் தம்மை அடைவதற்கு இடையூருனவற்றை எல்லாம் விலக்குகிறவர்.

அஜர் (206)—[10]மற்றவர்களைப்போல ஜனியாதவர்; தூணில் பிறந்தவர் என்பது குறிப்பு.

---

1 சூரியன்முதலானவர்களுக்கும் ஒளியைக்கொடுக்கும் சிறந்த ஒளியுள்ளவர்.

2 ஸுகஸ்வரூபியாதலின் யாவராலும் விரும்பப்படுகிறவர்.

3 பூஜிக்கப்படுகிறவர்.

4 வினை காமம் குரோதம் என்னும் மூன்று கொடுஞ்செய்கையும் இல்லாதவர்.

5 இவர் இப்படிப்பட்டவரென்று யாராலும் அறியக்கூடாதவர்.

6 ஞானமுதலியகுணங்கள் நிரம்பியிருப்பவர்; அல்லது, புலப்படாதவர்.

7 நாசமற்றவர்; அல்லது, விகாரமற்றவர்.

8 பரப்ரம்மமாகியபகவான் ஞான்ஸ்வரூபியாதலின் ஞானமுள்ளவரல்லர்.

9 ஜனனமில்லாதவர்.

10 எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பவர்; அல்லது, நடத்துகிறவர்.

அஜர் (524)— [1]ப்ரகிருதி, மஹத், அகங்காரம், ஐந்துபூதங்கள், ஐந்து தன்மாத்ரைகள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்துகர்மேந்திரியங்கள், மனம், புருஷனென்னப்படும் ஜீவாத்மா ஆகிய இவ்விருபத்தைந்து தத்வங்களின்முடிவில் இருபத்தாருவது தத்வமாகஎண்ணப்படுகிறவரும் ப்ரணவத்துக்கு முதலாகிய அகாரத்தின்பொருளுமான ஸ்ரீமந்நாராயணரூபியாயிருப்பவர்.

அஜிதர்— [2]ஜனனமரணமுதலானப்ரகிருதிதர்மங்களினுல் வெல்லப்படாதஅஜிதைஎன்னும் ஸ்ரீவைகுண்டநகருக்குஅதிபதி.

அஶ்வத்தர்— [3]இன்றைக்கிருப்பது நாளைக்கிராதுஎன்னும்படி அநித்தியமானபதங்கள்பெற்ற இந்திரன் சூரியன்முதலானவர்களுள் அனுப்பிரவேசித்து எல்லாவற்றையும்நடத்துகிறவர்; (அஶ்வ:+ஸ்த: என்றுபகுக்க ;) 'மேல் வேரும் கீழ் கிளைகளுமுள்ள அனுதியான அஶ்வத்தமென்று சுருதியில்சொல்லியபடி கீழுள்ள உலகங்களுக்கெல்லாம் காரணமாக மேலேவிளங்கும் அரசமரம்போலிருப்பவர்' என்பது நிருக்தி.

அஸங்க்யேயர்— [4]எண்ணிறந்த சேதனசேதனங்களாகிய விபூதிகளையுடையவர்.

அஸத்— [5]துஷ்டர்களுக்கு நீடூழிகாலம் முடிவில்லாதஸம்ஸாரதுக்கத்தைக்கொடுப்பவர்.

அஹஸ்— [6]தம்மைப்பற்றினவன் கெட்டு இழிவான கதிக்குப் போகாமல் செய்பவர் ; அல்லது, அனுதியான அவித்தைஎன்னும் நித்திரையிலிருந்து தம்ஸ்வரூபத்தை அறிவித்துக் கண்விழிக்கச் செய்வதனுல் பகல்போன்றவர்.

அஹஸ்ஸம்வர்த்தகர்— [7]பகல்முதலிய பிரிவுகளோடுகூடியகாலசக்ரத்தை உருட்டுகிறவர்.

அக்ஷரர் (17)— [8]அனுபவிக்க அனுபவிக்கக் கரைகடந்த கல்

---

1 அகாரப்பொருளாகிய விஷ்ணுவினிடத்திற்பிறந்த மன்மதனுயிருப்பவர்.

2 அவதாரங்களில் யாராலும் ஜயிக்கப்படாதவர்.

3 நாளைக்குநில்லாத அநித்யவஸ்துவாகவுமிருப்பவர் ; அல்லது, அரசமரம்போலிருப்பவர்.

4 நாமரூபங்கள்முதலிய பேதங்களற்றிருப்பவர்.

5 பெயர்வடிவமுதலிய அவித்தையோடுகூடிய பிரம்மம்.

6 பகல்போலப் பிரகாசமாயிருப்பவர்.

7 பகலை உண்டாக்கும் ஸூர்யரூபி.

8 அழியாமலிருப்பவர் ; அல்லது,கர்மபலனை அனுபவிப்பவர் ; ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றுதலின் ஜீவனது கர்மபலன் பிரம்மமே அனுபவிப்பதென்பது.

யாணகுணங்கள் மேன்மேலும் புலப்படுவதனால் அனுபவஸுகம் முடிவுபெறாமல் விருத்தியாகும்படி இருப்பவர்.

அக்ஷரர் (482)—எந்தக்காலத்திலும் எந்தத்தேசத்திலும் குண ங்களும் ஸ்வரூபமும் குறையாதவர்.

அக்ஷோப்யர் (807)—[1]ஆழ்ந்தகருத்துள்ளவராதலின்யாராலும் மாற்றமுடியாதவர்.

அக்ஷோப்யர் (999)—[2]சரணாகதர்களுக்கு அபயம் கொடுப்ப தென்கிற உறுதியான விரதத்திலிருந்து எந்தக்காரணத்தினாலும் அசைக்கமுடியாதவர்; அல்லது, தமதுமகிமையினால் யாராலும்வெல் லக்கூடாதவர்.

ஆத்மயோநி—[3]பாலுடன் சர்க்கரையைச் சேர்ப்பதுபோலத் தம்மை அனுபவிப்பவனைத் தம்மிடம் சேர்ப்பிப்பவர்.

ஆத்மவாந்—[4]ஸுக்ருதத்தைச்செய்யும் ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூ பம் செய்கைமுதலியவை எல்லாம் தம்மதீனமாகஇருப்பதனால் ஆத் மாக்கள் தம்முடைய சொத்துக்களாக இருப்பவர்.

ஆதாரநிலயர்—[5]தர்மிஷ்டர்களாதலால் உலகங்களைத் தாங்குகிற வர்களாகிய ப்ரஹ்லாதர் விபீஷணர் பாண்டவர்முதலான ஸாதுக் களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவர்.

ஆதித்யர் (39)—[6]சூரியமண்டலத்திலிருப்பவர்.

ஆதித்யர் (568)—[7]தம்மைச் சொல்லுவதாகிய அகார எழுத்தி னால் அடையத்தக்கவர்; ஆத் இத்ய: என்று பிரிக்க; அகரம் ஸங்கர் ஷணமந்திரத்துக்குப் பீஜம்; அல்லது, 'ஆதித்யஃ' ஒருபதம்; முன் ஜன்மத்தில் அதிதியாயிருந்ததேவகியின் புத்ரர்.

---

1 காமக்குரோதமுதலியவற்றினாலும் சப்தாதிவிஷயங்களினாலும் அஸு ரர்களினாலும் கலக்கக்கூடாதவர்.

2 சக்ராயுதமிருப்பதனாலேயே எதிரிகள் யாராலும் கலக்கக்கூடாதவர்.

3 தாமே ஜகத்துக்கெல்லாம் உபாதானகாரணமாயிருப்பவர்.

4 தமக்கு வேறு ஆதாரமின்றித் தம்மகிமையை ஆதாரமாகக்கொண்டிருப் பவர்.

5 எல்லாவற்றையும் தாங்குவனவாகிய பஞ்சபூதங்களுக்கும் ஆதாரமா யிருப்பவர்.

6 ஸூர்யமண்டலத்திலிருக்கும் பொன்மயமானபுருஷர்; அல்லது, பன் னிரண்டுஆதித்யர்களில் ஒருவரானவிஷ்ணு; அல்லது, அதிதிஎன்னப்படும் பூமிதேவிக்குஅதிபதி; அல்லது, சூரியன் ஒருவனே அநேக ஜலபாத்திரங் களில்பிரதிபலிப்பதுபோலப் பரமாத்மா ஒருவரே அநேக சரீரங்களில் தோற்று வதனால் ஸூர்யன்போன்றவர்.

7 அதிதியிடத்தில் வாமனராக அவதரித்தவர்.

ஆதிதேவர் (335)—உலகத்துக்கு முதற்காரணமாயிருந்து உலகம்படைப்பதுமுதலிய விளையாட்டுக்களினால் மகிழ்ந்திருப்பவர்; இதனால், லீலாவிபூதியாகிய பிரகிருதியை நடத்துவது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஆதிதேவர் (491)—[1]பிரம்மாதிதேவருக்கும் முந்தினவரும் பிரகாசிப்பவருமானவர்.

ஆநந்தர்—[2]வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாத பேரானந்தமுடையவர்.

ஆவர்த்தநர்—ஸம்ஸாரத்தை ஏற்றத்தைப்போலக் கீழும்மேலுமாகத் திருப்புகிறவர்.

ஆஶ்ரமர்—[3]ஶ்ரமத்தைப் போக்குகிறவர்; புண்யலோகங்களிலிருந்து மீண்டு ஸம்ஸாரத்தில்வந்தவரைப் பிரம்மஞானம் நிரம்பிய வைஷ்ணவகுலங்களில் பிறப்பித்து அவர்கள் அதுவரையில் அலைந்ததனால் உண்டான ஶ்ரமத்தைஆற்றுகிறவர் என்பது.

இந்த்ரகர்மா—[4]சரணாகதர்களான இந்திராதி தேவர்களுக்காக அஸுரர்களை வஞ்சிப்பதுமுதலிய காரியங்களைச் செய்தவர்.

இஜ்யர்—[5]காம்யபலனைக் கருதுகிறவர்களால் இந்திராதிதேவதாரூபியாக ஆராதிக்கப்படுகிறவர்; தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாதலால் தேவபூஜைகளனைத்தும் அவரையே சேருகின்றன.

இஷ்டோவிசிஷ்டர்—[6]பிரளயகாலத்தில் தம்உதரத்தினால்வகிக்கப்பட்டயாவரும் வித்தியாஸமின்றித் தாய்போல விரும்பும்படி இருப்பவர்.

ஈசாநர்—சராசரங்கள் எல்லாவற்றையும் நடத்துகிறவர்; ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முக்தர்களுக்கும் பரிசுத்தஸ்வரூபமிருந்தாலும் அது

---

1 எல்லாப்பிராணிகளையும் தாம்கிரகிப்பவரும் அவற்றிற்குத் தேவதையுமானவர்.

2 ஆனந்தஸ்வரூபமானவர்.

3 ஸம்ஸாரமென்னும் வனத்தில் திரிபவர்களுக்கு ஆசிரமம்போல இளைப்பாறுமிடமாயிருப்பவர்.

4 இந்திரனைப்போன்ற செய்கையுள்ளவர்: உலகங்களுக்கு ஈசுவரராயிருப்பவரென்பது.

5 யஜ்ஞபலன்களைக் கொடுப்பவராதலின் யஜ்ஞங்களினால் ஆராதிக்கப்படுகிறவர்.

6 இரண்டு நாமம்; இஷ்டர்—ஆனந்தரூபியாயிருப்பதனால் எல்லாராலும் விரும்பப்படுகிறவர்; அல்லது, யாகங்களினால் பூஜிக்கப்படுகிறவர். விசிஷ்டர்—அந்தர்யாமியாயிருப்பதினாலும் தம் உயர்வினாலும் எல்லாவற்றிலுஞ்சிறந்தவர்.

முறையே மறைந்தும் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டும் இருப்பது போலன்றி எல்லாவற்றையும் நடத்தும் ஸர்வசக்தி எக்காலமும் குறையாமலிருப்பவர் என்பது.

ஈஸ்வரர் (36)= [1]சுத்தஸ்வரூபத்தில் பார்க்கிலும் அவதாரங்களில் ஈஸ்வரத்தன்மை மிக்கவிசேஷமாகப் பயன்படும்படி இருப்பவர்.

ஈஸ்வரர் (75) = [2]அளவில்லாத நித்யவிபூதியிலும் தாம் நினைத்தது தடைப்படாமலிருக்கும்படி ஸத்யஸங்கல்பரானவர்.

உக்ரர்= [3]தர்மவிரோதிகள்விஷயத்தில் கொடியவராயிருப்பவர்.

உத்தரர்= [4]அஸுரர்களால் உண்டான ஆபத்தினின்றும் ப்ரம்மாதிதேவர்களைக் கரையேற்றுபவர்; அல்லது, தேவகாரியத்துக்காக யோகநித்திரையை விட்டெழுந்து முயலுகின்றவர்.

உத்தாரணர்= [5]யானையையும் முதலையையும் குளத்திலிருந்து கரையேற்றினவர்.

உத்பவர் (375)= [6]கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட அவருடைய உருவத்தைத் தியானிப்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபந்தத்தை ஓடச்செய்பவர்.

உத்பவர் (796)= [7]மோக்ஷத்தை உபதேசிப்பதாக வெளியில் காண்பிப்பதினால் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தவர்போலிருப்பவர்.

உதாரதீ= [8]யாவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படத்தக்க சிறந்தஞானமுள்ளவர்; ஸர்வஜ்ஞர்.

உதீர்ணர்= [9]வெளிக்கண்ணாலும் காணப்படும்படி வெளிப்படையாக அவதரிப்பவர்; அவதாரங்களினால் தம் ஸ்வரூபத்தை ஸந்தேகமற வெளிப்படுத்துகிறவரென்பது.

---

1 இயற்கையான ஐசுவரியமுள்ளவர்.

2 ஸர்வசக்தியுள்ளவர்.

3 சூரியன்முதலானவர்களும் அச்சத்துடன் தம்தம்வேலைகளைநடத்தும்படி கண்டிப்பாக ஆஜ்ஞையைச்செய்பவர்.

4 ஸம்ஸாரக்கடலிலிருந்து கரையேற்றுபவர்: அல்லது, எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவர்.

5 ஸம்ஸாரக்கடலிலிருந்து கரையேற்றுகிறவர்.

6 ப்ரபஞ்சமுண்டானதற்குக்காரணமானவர்; அல்லது, ஸம்ஸாரப்பற்று இல்லாதவர்.

7 உத்க்ருஷ்டமான அவதாரங்களைச் செய்தவர்; அல்லது, ஜனனமில்லாதவர்.

8 'வாசஸ்பதி' பார்க்க.

9 எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மேலானவர்.

உபேந்த்ரர்= [1]த்வாதசாதித்யர்களில் இந்த்ரனுக்கு இளையவராக அவதரித்த பன்னிரண்டாவது ஆதித்யராகிய உபேந்த்ரராயிருப்பவர்.

ஊர்த்வகர்= [2]எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தவர்.

ஊர்ஜிதசாஸனர்= [3]ப்ரம்மா இந்த்ரன்முதலிய தேவர்களாலும் தாண்டமுடியாத உறுதியானகட்டளையையுடையவர்.

ஊர்ஜிதர்=விரோதிகளைக் கொல்வது கட்டுவதுமுதலிய செய்கைகளில் சிறந்தவன்மையுள்ளவர்; நமுசிமுதலான பகைவர்களை அடக்கினவரென்பது குறிப்பு.

ஏகபாத்= [4]ஒருபாகத்தினால் அவதரித்திருப்பவர்; முழுருபத்தின்பெருமை எண்ணவும் ஒண்ணாதென்பது.

ஏகர்= [5]மகிமையில் தமக்கொப்பாக எண்ணக்கூடியவர் மற்றொருவருமில்லாமையினால் ஒருமையாயிருப்பவர்; எவ்வகையிலும் ஒப்பில்லாதபகவானை யாருடனும்சேர்த்து எண்ணக்கூடாமையால் ஒருவரென்று சொல்வது.

ஏகாத்மா= [6]சேதநாசேதன வர்க்கங்களனைத்துக்கும் ஒருவரே சேஷியும் ஸ்வாமியும் ஆளுகிறவரும் ஆதரிப்பவருமாயிருப்பவர்.

ஓஜஸ்தேஜோத்யுதிதரர்= [7]பலத்தையும் பிறரைவெல்லும் திறமையாகிய பராக்ரமத்தையும் அல்லது கீர்த்தியையும் ஒளியையுமுடையவர்.

ஔஷதம்= [8]ஸம்ஸாரமென்னும் கொடிய விஷத்தைநிவ்ருத்திசெய்யும் மருந்தாயிருப்பவர்.

க்ரது= [9]அக்னிஷ்டோமமுதலிய ஸோமபானமுள்ள யாகங்கள் எழுவகைகளாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவர்.

---

1 இந்திரனுக்கு மேற்பட்டவரென்னவுமாம்.

2 எல்லாவற்றிற்கும்மேலிருப்பவர்.

3 உறுதியான வேதம்ஸ்மிருதிஎன்னும் கட்டளையையுடையவர்.

4 உலகமனைத்தும் அவரது ஒருபாகத்தில் அடங்கியிருப்பது.

5 பேதமில்லாதவர்; ஒருவரே ஸத்யமாயிருப்பவரென்பது.

6 ஒரே ஆத்மா; வியாபித்திருப்பவர்.

7 'ஓஜஸ்=பலமுள்ளவர்களின் பலமாயிருப்பவர். தேஜஸ்=பராக்ரமமுள்ளவர்களின் பராக்ரமமாயிருப்பவர். த்யுதிதரர்=அறிவென்னும் ஒளியுள்ளவர்' என்று மூன்றாகவும் கொள்ளலாம்.

8 ஸம்ஸாரரோகத்துக்கு மருந்தாயிருப்பவர்.

9 யூபஸ்தம்பம் நாட்டிச் செய்யப்படும் யாகங்களாயிருப்பவர்.

க்ரமர்— [1]அளவற்ற நித்யைஸ்வர்யத்தினால் எல்லாவற்றையும் வியாபித்து அபிவிருத்தி அடைந்திருப்பவர்.

க்ராமணீ— [2]பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளின் கூட்டத்திற்கு அதிபதியாயிருப்பவர்.

க்ருசர்— [3]பஞ்சினும் காற்றினும் மிக்கலேசாயிருப்பவர்; இதனால், எங்கும் தடையின்றிச் செல்லும்படியான லகிமாஎன்னும் ஐஸ்வர்யம் சொல்லப்பட்டது.

க்ருதகர்மா— [4]அஸுரர்கள் மோசம்போவதற்காகவே அவர்களின் நாஸ்திகாசாரங்களைத் தாமும் அனுஷ்டித்தவர்.

க்ருதலக்ஷணர்— [5]தாம்அனுக்ரஹிக்கத்தக்கவர்களுக்குத்தாமே அடையாளம் செய்திருப்பவர்.

க்ருதஜ்ஞர் (83)—[6] பூஜைமுதலிய சிறிய உபசாரத்தையும் தமக்கு உபகாரமாக நினைத்து அதை என்றும் மறவாதவர்; பகவானுக்கு அடிமைபூண்டிருப்பதே ஜீவாத்மாக்களின் இயற்கை என்பதை மறந்து அவித்தையினால் ஸ்வதந்த்ரதை ஏற்றிக்கொண்டு நடக்கும் ஸம்ஸாரிகள் புண்ணியவசத்தினால் தற்செயலாக ஏதாவது ஓர் உபசாரம் தமக்குச் செய்தாலும் அதைப்பேருதவியாக மறவாமல் நினைத்துக்கொண்டு அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்.

க்ருதஜ்ஞர் (536)—[7] ஸகர்புத்ரர்கள் அபராதம் செய்திருந்தும் அவர்களின் ஸந்ததியான அம்சுமான் தம்மைவணங்கின நல்வினையை மட்டுமே அறிந்தவர்.

க்ருதாக்ருதர்— [8]போகம் ஐஸ்வர்யமுதலிய அநித்யபலன்களைத் தரும் ப்ரவ்ருத்திதர்மமாகவும் நித்திய பலனான மோக்ஷத்தைத்தரும் நிவ்ருத்தி தர்மமாகவும் இருப்பவர்.

---

1 வியாபித்தவர்; அல்லது, ஸ்ருஷ்டியில் உலகம் வியாபிப்பதற்குக் காரணமானவர்.

2 பிராணிகளின் கூட்டத்தை நடத்துகிறவர்.

3 உருவமில்லாதவர்.

4 கார்யங்களெல்லாம் முடிந்தவர்; ஆகவேண்டுவது ஒன்றுமில்லாதவரென்பது; அல்லது, தர்மமென்னும் கர்மத்தைச் செய்தவர்.

5 நித்யஜ்ஞானரூபியாக இலக்கணம் கூறப்பட்டவர்; அல்லது, சாஸ்திரங்களைச் செய்தவர்; அல்லது, எல்லாப்பொருள்களுக்கும் தனித்தனியே இலக்கணங்களைச் செய்தவர்; அல்லது, தம்மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் அடையாளத்தையுடையவர்.

6 பிராணிகளின் புண்யபாவங்களாகிய செய்கைகளை அறிகிறவர்; அல்லது, பத்ரம் புஷ்பமுதலிய அல்பங்களையளிப்பவருக்கும் மோக்ஷத்தையளிப்பதனால் நன்றியறிபவர்.

7 காரியமான பிரபஞ்சமாகவும் ஆத்மாவாகவுமிருப்பவர்.

8 கார்யமாகவும் காரணமாகவுமிருப்பவர்.

க்ருதாகமர் (661)— [1]சாஸ்திரங்களை உண்டுபண்ணினவர்.

க்ருதாகமர் (795)— [2]நாஸ்திக அநுஷ்டானத்தை ஸ்திரப்படுத்துவதற்காகப் புத்தாகமம் ஜைனாகமமுதலிய சமயநூல்களைச் செய்தவர்.

க்ருதாசிஸ்— [3]தம்திருக்கல்யாணகுணங்களினால் உலகங்களைச் செழிப்பிப்பதில் ஆசையுள்ளவர்; அல்லது, இடைச்சேரியிலுள்ள நெய் வெண்ணெய்முதலியவற்றை விரும்பினவர்.

க்ருதாந்தக்ருத்— [4]யமனைப்போன்ற ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் மஹாஸுரனை அறுத்தவர்;அல்லது,வராஹஸ்மிருதியினாலும்வராஹபுராணத்தினாலும் தமது ஸித்தாந்தத்தை வெளிப்படுத்தினவர்.

க்ருதி— [5]ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்மைப்பூஜிக்க எண்ணமுண்டாவதற்குக் காரணமாகிய ஸுக்ருதத்தையும் அவர்மேல் அநுக்ரகம் வைத்துத் தாமேகொடுப்பவர்.

க்ருஷ்ணர்(58)— [6]ஸ்ருஷ்டிமுதலிய லீலைகளின்ரஸத்தினால்எப்போதும் மகிழ்ந்திருப்பவர்.

க்ருஷ்ணர் (554) — [7]கார்முகில்போலக் கறுத்தநிறமுள்ளவர்; வராஹாவதாரமுதலியவற்றில் இந்தநிறம் விசேஷமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

க்ரோதக்ருத்— [8]காஸ்யபபிரார்த்தனைக்குமுன் க்ஷத்திரியர்கள் மேல் கோபஞ்செய்தவர்.

க்ரோதஹா— [9]கோபத்தைஒழித்தவர்; க்ஷத்திரியர்களைஇருபத்தொருமுறைவதஞ்செய்தபிறகு அந்தக்கோபத்தைக் காசியபர்வேண்டின மாத்திரத்தில் ஒழித்தவர் என்பது குறிப்பு.

---

1 சுருதிஸ்மிருதிமுதலான சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டவர்.

2 வேதத்தை உண்டுபண்ணினவர்.

3 விருப்பங்களற்றவர்.

4 தம்மால் செய்யப்பட்ட உலகத்துக்கு ஸம்ஹாரத்தைச் செய்பவர்; அல்லது, யமனை ஜயிப்பவர்.

5 முயற்சியாயிருப்பவர்; அல்லது, செய்கையாயிருப்பவர்; அல்லது, ஸம்ஹாரம் செய்வதனால் ஹிம்ஸையாயிருப்பவர்; அல்லது, எல்லாம் தாமாயிருப்பதனால் எல்லாச் செய்கைகளுக்கும் ஆதாரமானவர்.

6 ஸச்சிதானந்த ரூபமாயிருப்பவர்; அல்லது, கருமைநிறமுள்ளவர்.

7 வ்யாஸ ரூபியானவர்.

8 துஷ்டர்கள்மேல் கோபஞ்செய்தவர்; அல்லது, 'க்ரோதக்ருத் கர்த்தா' என ஒன்றாகவும் கொள்ளலாம்; கோபிக்கும் அஸுரர்முதலியவர்களைச் சேதிப்பவர்.

9 ஸாதுக்களுக்குக் கோபத்தைப் போக்குகிறவர்.

க= [1]எல்லாரிடங்களிலும் பிரகாசிப்பவர்; அழுக்கானவற்றில் வஸித்தாலும் பிரகாசிப்பவர்.

கண்டபரசு= [2]ருத்ரருடைய யுத்தத்தைக் கண்டித்த கோடாலி என்னும் ஆயுதத்தை உடையவர்.

கதாக்ரஜர்= [3]கதனென்னும்யாதவனுக்கு முன்பிறந்தவர்; கதனென்பவன் வஸுதேவர்மனைவிகளில் ஒருத்தியாகிய ஸுநாமை என்பவளின் புத்ரன்; கிருஷ்ணனுக்கு இளையவன்.

கதாதரர்= [4]ப்ரளயகாலாக்னிபோல நான்குபக்கமும் பொறிகளை விசிறிச் சத்ருஸம்ஹாரம்செய்து உலகத்தை ஸந்தோஷப்படுத்துவதனால் கௌமோதகிஎன்று பெயர்பெற்ற சிறந்தகதையைத்தரிப்பவர்.

கதிதர்= [5]சொல்லப்பட்டவையும் சொல்லப்படப் போகின்றவையுமான குணங்கள் நிரம்பிஇருப்பவராக எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டவர்.

கதிஸத்தமர்= [6]சிறந்ததர்மமார்க்கத்தை உபதேசித்தவராதலின் தர்மமார்க்கோபதேச விஷயத்தில் மிகவும் ஆப்தர்.

கநகாங்கதீ=அப்ராகிருதமாகத் தோள்வளைகள்முதலிய திவ்ய பூஷணங்களை எப்போதும் அணிந்திருப்பவர்; இங்கு, 'கனக' என்பதற்கு அப்ராகிருததிவ்யம் என்பதுபொருள்.

கபஸ்திநேமி= [7]கிரணங்களால் பிரகாசிக்கும் ஆயிரம் மூனைகளோடுகூடிய சக்கரத்தை உடையவர்.

கபிரவ்யயர்= [8]அவ்யய: கபி=மாறுதல் ஒன்றுமில்லாதவராக ஸுகத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்; அல்லது, மாறுதல் ஒன்றுமில்லாத நித்யஸுகத்தை அனுபவிப்பவர்.

---

1 ஸுகமென்றுபொருள்படுவதான, 'க' என்னும் சொல்லால் துதிக்கப்படுகிறவர்.

2 பரசுராமாவதாரத்தில் சத்துருக்களைக் கண்டிக்கும் கோடாலி என்னும் ஆயுதமுடையவர்; அல்லது, சிவரூபி; அல்லது, அகண்டபரசு=யாராலும் கண்டிக்கப்படாத பரசுவையுடையவர்.

3 மந்திரத்தினால் முன்னே ஆவிர்ப்பவிக்கிறவர்; அல்லது, கதன் என்பவனுக்குத்தமையனார்.

4 புத்திதத்வரூபமாகிய கௌமோதகிஎன்னும் கதையைத்தரிப்பவர்.

5 வேதங்களால் ஒருவரே பரதத்வமென்று கூறப்பட்டவர்.

6 எல்லாருக்கும் கதியாகவும் மிகஉயர்ந்தவராகவுமிருப்பவர்.

7 வட்டமாயிருக்கும் கிரணங்களின் நடுவில் ஸூர்யரூபமாயிருப்பவர்.

8 இரண்டுநாமம். கபி=சூரியகிரணங்களினால் ஜலத்தை இழுப்பவர்; அல்லது, வராகாவதாரமெடுத்தவர். அவ்யயர்=பிரளயகாலத்தில் உலகமெல்லாம் அடங்குமிடமாயிருப்பவர்.

கபிலர்— [1]சுற்றிலும் மின்னிக்கொண்டிருக்கும் மின்னலின் நடுவில் விளங்கும் நீருண்டமேகம்போலப் பரந்தஒளியாகிய நித்யவிபூதியின் நடுவில் விளங்குகிறவர்.

கபிலாசார்யர்— [2]கபிலரென்னும் ஆசார்யராயிருப்பவர்; புகையில்லாத தணல் நிறமுள்ளவராதலின் கபிலர் என்றும், ஸாங்கியசாஸ்திரத்திலுல் தத்வஞானத்தைப் பரவச்செய்ததுபற்றி ஆசார்யரென்றும் சொல்லப்படுகிறுர்.

கபீந்த்ரர்— [3]ராமாவதாரத்தில் தமது மகிமைக்கு ஒவ்வாத மானிடவடிவத்தை விளையாட்டாக எடுத்துக்கொண்டு அதற்கும் மிக வேற்றுமையான வானரஉருவத்தை எடுத்துக்கொண்ட தமதுதாஸர்களான தேவர்களுக்கு இந்த்ரராயிருந்தவர்.

கபீரர்— [4]அகாதமாயிருப்பவர்; யாருக்கும்புலப்படாத ஈஶ்வர மகிமை உபநிஷத்திலுல்மட்டும் வெளிப்படும்படி இருப்பவர்; அநாதியாகிய அஜ்ஞானத்திலுல் கலங்கியிருக்கும் ஸம்ஸாரியும் தேற்றுங்கொட்டையால் தேற்றப்பட்ட தண்ணீர்போலத் தெளிந்துபோகிறுனென்றுல் இயற்கையாகவே எப்போதும் பிரகாசிக்கும்பகவான் பிரகாசிப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ என்பது கருத்து.

கபீராத்மா— [5]ப்ரம்மாதிதேவர்களும் ஆழங்கண்டறியக் கூடாத ஸ்வரூபமுள்ளவர்.

கர்த்தா (316)— [6]தம் கோபத்திற்குக் காரணமான கார்த்தவீர்யார்ஜுனனைத் துணித்தவர்.

கர்த்தா (382)— [7]ஜீவர்களுக்குச் செய்கைகளை உண்டுபண்ணுவதில் தாமே சுதந்திரமாகநிற்பவர்; பலத்தை அனுபவிப்பதற்குரிய அதிகாரியான ஜீவன் தன்னுடைய இன்பதுன்பங்களைத் தான் எப்படிகவனிப்பனே அப்படியும் அதற்குமேலாகவும் ஜீவனது அந்த அந்த நிலைமைகளையும் பகவான் கவனிப்பவர் என்பது.

---

1 கபிலநிறமுள்ள வடவைத்தீயாகக் கடலிலிருப்பவர்.

2 'மஹர்ஷி' பார்க்க.

3 வராகரூபியும் எல்லாருக்கும் ஈசுவரருமாயிருப்பவர்; அல்லது, வானரர்களுக்கு ஈசுவரராகிய ராமர்.

4 ஞானம் ஐசுவரியம் பலமுதலிய அளவற்ற குணங்களிலுல் அகாதமாயிருப்பவர்.

5 தமது ஸ்வரூபமும் சித்தமும் யாராலும் காணக்கூடாதவர்.

6 உலகத்தைப் படைத்தவர்; 'க்ரோதக்ருத்' பார்க்க.

7 ஸ்வதந்த்ரர்.

கரணம்—[1]அடியார்கள் தம்மையடைவதற்குத் தாமே சிறந்த கருவியாயிருப்பவர்; அறிவுக்குக் கருவிகளான ஞானேந்திரியங்களும் செய்கைக்குக் கருவிகளான கர்மேந்திரியங்களும் பகவானுடைய சக்தியின் ஒருதிவலை சேர்ந்தனால் கரணங்களென்னப்படுகின்றன.

கருடத்வஜர்—கருடனைக் கொடியாகவுடையவர்; இது ஸர்வேஶ்வரருக்கே சிறப்பாயுள்ள இலக்கணம்.

கவி—எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவர்; ஸர்வஜ்ஞரென்பது.

கஹநர் (384)—[2]ஜீவர்களுடைய ஸுகதுக்கங்களைத் தம்முடையவையாக நினைப்பதாகிய மஹாகுணத்தில் கரைகடந்தவர்.

கஹநர் (548)—[3]இழிவதற்கரியவர்; உட்பொருள்கள் வெளியே காணப்படும்படி தெளிவாயிருப்பினும் கருங்கடல் இழிவதற்கு அரிதாயிருப்பதுபோல உபநிஷத்தினால் குணங்கள் அறியப்பட்டாலும் அளவற்றிருப்பதனால் கிரஹிக்கக்கூடாமலிருப்பவர் என்பது.

காந்தர் (297)—தமது வடிவழகு மென்மைமுதலிய குணங்களினால் யாவராலும் விரும்பப்படுகிறவர்.

காந்தர் (660)—[4]யாவராலும் விரும்பத்தக்கவர்; அதனாலல்லவோ காமதேவரென்னும் இவர், அப்ஸரஸினால் பூஜிக்கப்படுவது?

காமக்ருத்—[5]அவரவர்விருப்பப்படியே போகமோக்ஷமுதலிய பலன்களைக் கொடுப்பவர்; 'தமது திருவடித்தாமரைகளில் ஞானிகளுக்கு விருப்பத்தைத் தாமேசெய்கிறவர்' என்பது நிருக்தி.

காமதேவர்—[6]விரும்பினவற்றையெல்லாம் அளிப்பவர்; 'எல்லாருக்கும் வேண்டினவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும்பகவான் காமதேவர் என்னும் பேரோடு இமயமலையைச்சார்ந்து அப்ஸரஸினால் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறார்' என்று கூறப்பட்டுளது.

காமப்ரதர்—விரும்பினவற்றையெல்லாம் கொடுப்பவர்; தம்மை விரும்பினவர்களுக்குத் தம்மையும் மற்றச்சிறியபலன்களைவிரும்பினவர்களுக்கு அவற்றையும் அவரவர்விருப்பப்படி அளிப்பவர்என்பது.

---

1 உலகத்தின் உற்பத்திக்குக் கருவியாயிருப்பவர்.

2 தம்முடைய ஸ்வரூபமும் சக்தியும் செய்கைகளும் அறியக்கூடாமலிருப்பவர்.

3 இழியமுடியாதவர்; அல்லது, எல்லாவற்றிற்கும் தாம் சாக்ஷியாக இருப்பதனால் அறியக்கூடாதவர்.

4 அழகான தேகமுள்ளவர்; அல்லது, பிரம்மாவுக்கும் முடிவைச் செய்கிறவர்.

5 காமனெனப்படும் பிரத்யும்னனை உண்டுபண்ணினபிதா.

6 எல்லாராலும் விரும்பப்பட்ட ஈசுவரர்.

காமபாலர்— [1]தாம்கொடுத்தபலன்களைக் காப்பாற்றுகிறவரான காமதேவர்என்னும் அர்ச்சாவிக்ரகம்.

காமர்— [2]ஸௌலப்யம் ஔதார்யம் தயைமுதலிய ஆத்மகுணங் கள்பற்றியும் யாவராலும் விரும்பப்படுகிறவர்; இந்தக்குணங்களில் சிறிதுபெற்றதினாலேதான் மன்மதனுக்கு உலகத்தை மயங்கச்செய் யும் தன்மையிருப்பது.

காமஹா— [3]தம்குணங்களில் இழிந்தவர்களுக்கு மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் விருப்பத்தைக்கெடுப்பவர்.

காமீ— [4]குறைவின்றிக்கொடுக்கச் சிறந்தபலன்களெல்லாம் தம் மிடத்தில் நிரம்பியிருப்பவர்.

காரணர்— [5]இந்திரியங்களாகியகருவிகளால் ஜீவன்களுக்கு அவ் வவற்றின்செய்கைகளை உண்டுபண்ணுகிறவர்; இந்திரியங்களுக்கும் அதிஷ்டானதேவதைஎன்பது.

காலநேமிநிஹா— [6]காலசக்ரத்தின் நேமியாகிய அவித்தை என் னப்படும் கலிகல்மஷத்தைத் தம்மிடம் சேர்ந்தமாத்திரத்தில் அழி ப்பவர்; இதற்காகவே பலக்ஷேத்திரங்களில் அவதரித்திருப்பவரென் பது.

காலர்— [7]குணவிசேஷங்களினால் சராசரங்களனைத்தையும் தம் மிடத்தில் சேர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறவர்.

கிம்— [8]தந்தம் மனோரதங்களை அடைவதற்குவிரும்பி யாவரும் ஒருகாரணமுமின்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பும்படியிருப்பவர்.

குண்டலீ— [9]தம்திருமேனிக்குத்தகுதியான குண்டலமுதலிய திவ்யபூஷணங்களை எக்காலமும் அணிந்திருப்பவர்.

---

1 விரும்பினவர்களின் விருப்பங்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்.

2 மிக்கஅழகானவர்; புருஷார்த்தங்களை விரும்புகிறவர்களால் விரும்பப் படுகிறவர்.

3 மோக்ஷத்தைக் கருதும் பக்தர்களுக்கு ஸம்ஸாரப்பற்றுக்களைப் போக்கு கிறவர்; அல்லது, விரோதிகளின் எண்ணங்களைக்கெடுப்பவர்

4 விரும்பினவையெல்லாம் நிரம்பினவர்.

5 மூலகாரணமும் நிமித்தகாரணமுமாயிருப்பவர்.

6 காலநேமிஎன்னும் அஸுரனைக்கொன்றவர்.

7 எல்லாவற்றையும் எண்ணுகிறவர்; ஸ்ருஷ்டியிலுள்ள எல்லாப்பொருள் களின் கணக்குக்களையும் அறிந்திருப்பவர் என்பது.

8 விசாரிக்கப்படும் பிரம்மமாயிருப்பவர்.

9 ஆதிசேஷரூபியானவர்; அல்லது, ஸூர்யன்போலப் பிரகாசிக்கும் குண்டலங்களையுடையவர்: அல்லது, ஸாங்க்யம் யோகம்ஆகிய இரண்டு மகர குண்டலங்களையுடையவர்.

குணப்ருத்— [1]தம்ஸங்கல்பத்தினால் எல்லாநிலைமைகளிலுமிருக்கும் எல்லாப்பொருள்களையும் தமதுகுணம்போலத் தம்மிடத்தில் வைத்துத் தாங்குகிறவர்; எல்லாம் உட்பட்டிருப்பதாகிய ஈசித்வமென்னும் ஐஸ்வர்யம் சொல்லப்பட்டது.

குந்தர்— [2]ஞானம்வைராக்யமுதலிய முற்படிகள்ஏறினவர்களுக்குப் பரபக்தி பரஜ்ஞானம் பரமபக்திகளாகிய மேற்படிகளைக் கொடுப்பவர்; அல்லது, அழிக்கப்பட்டபாவம் திரும்பிஅணுகாமலிருக்கும்படி விலக்குகிறவர்.

குந்தரர்— [3]குருக்கத்திமலர்போலச் சுத்தமாயிருப்பவர்; அல்லது, குந்தம்என்னப்படுவதாகிய பரதத்வஞானத்தைக் கொடுப்வர்; அல்லது, 'கும்' என்னப்படும்பாவத்தைப் போக்குபவர்.

குப்தர்—[4] பகவானுடையமகிமையைஅறிந்தபூர்வாசார்யர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்; அவர்களின் ஸம்ப்ரதாயமின்றி மற்றெவ்வகையிலும் அறியக்கூடாதவர் என்பது.

கும்பர்—[5] அவரவர்கண்ணால்கண்டு பழகினஉருவங்களுக்கொப்பான வடிவழகுமுதலியவற்றினால் பக்தர்களால் விரும்பப்படுகிறவர்; அல்லது, கு என்னப்படும்பூமியாகிய க்ஷேத்ரங்கள் ஆலயங்கள்முதலியவற்றில் தியானத்திற்கும் ஆராதனத்திற்கும் விஷயமாகும்படி பிரகாசிப்பவர்; அல்லது, ஜனனமரணமாத்திரங்களினால் ஸ்வல்பஸம்பந்தமுள்ள பூமியில் யமபடர்முதலிய பயங்களைப்போக்கும் மகாப்பிரபாவத்தோடு பிரகாசிப்பவர்.

குமுதர் (596)— [6]பிரம்மாமுதலிய எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உரிய சப்தஸ்பர்சமுதலான போகங்களுக்குஇடமாதாலால் கு (பூமி) என்னப்படும் ப்ரகிருதிமண்டலத்திலுள்ள சேதனர்களுக்குப் போகங்களையளித்து மகிழ்ந்திருப்பவர்.

---

1 ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணமாகிய ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களைவகிப்பவர்.

2 குந்தமலர்போல அழகான அங்கமுடையவர்; ஸ்படிகம்போலத் தெளிவாயிருப்பவர் என்பது; அல்லது, பரசுராமாவதாரத்தில் பூமியைக் கசியபருக்கு யாகதக்ஷிணையாகக் கொடுத்தவர்; அல்லது, பூமியில் க்ஷத்ரியர்களில்லாமல் கண்டித்தவர்.

3 குருக்கத்திமலர்போலச் சுத்தமானதர்மபலன்களை அளிப்பவர்; அல்லது, குந்தமலர்போன்ற தர்மபலன்களை அங்கீகரிப்பவர்; அல்லது, ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொல்லுவதற்காக வராகரூபமெடுத்துப் பூமியைப்பெயர்த்தவர்.

4 வாக்குக்கும் மனத்திற்கும்எட்டாமல் மறைந்திருப்பவர்.

5 குடம்போல எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருப்பவர்.

6 பூமியில் மகிழ்ந்திருப்பவர்.

குமுதர்(813)— [1]பூமியென்னப்படும்ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலேயே மகாத்மாக்களுடன் சேர்ந்து மகிழ்ந்திருப்பவர்; அல்லது, முக்தியின் பூமியாகிய பரமபதத்தைக்கொடுப்பவர்; (கு=பூமி, மு=முக்தி.)

குரு— [3]வேதங்களினால் அவரவர் அதிகாரங்களை உபதேசித்த தனால் அவர்களுக்கு ஆசார்யர்.

குருர்க்குருதமர்— [3]எல்லாவித்தைகளையும் பிரம்மாமுதலானவருக்கும் உபதேசித்ததனால் ஆசார்யர்களுக்கும் பரமாசார்யர்.

குவலேசயர்— [4]ஸம்ஸாரமுள்ளநாள்வரையிலும், 'கு' என்னப்படும் ப்ரகிருதிமண்டலத்தில் பிறந்தும் இறந்தும் இழிவாகச்சுழன்றுகொண்டும் தம்தேகங்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் தாமே அதிகாரிகளென்று நினைத்துக்கொண்டுமிருக்கும் சேதனர்களை அப்படியே நடத்திக்கொண்டு அந்தர்யாமியாயிருப்பவர்.

குஹ்யர்— [5]பரமோபநிஷத்தினால்மட்டும் அறியத்தக்கதும் வெளிப்படையாகப் புலப்படாததுமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தோடு கூடினவர்.

குஹர்—[6] ஜீவர்களின் இன்பதுன்பங்களைத் தாமடைந்து மாறுவதுமுதலியவகைகளால் உலகமனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவர்.

கேசவர் — [7]கறுத்துச்சுருண்டு சேர்ந்து இணங்கியிருக்கும் அழகிய கூந்தலுடையவர்.

கேசவர் (654)— [8]'கிலேசங்களைப் போக்குபவராகியகேசவர்இந்தப் பூலோகத்தில் மதுரைஎன்னும் பெயருள்ள மகாக்ஷேத்திரத்தி

---

1 பூபாரத்தைஒழித்துப் பூமியை மகிழ்விப்பவர்.

2 'தேவப்ருத்' பார்க்க.

3 இரண்டுநாமம். குரு=எல்லாக்கல்விகளையும் கற்பிப்பவர்; அல்லது, எல்லாருக்கும் தந்தை. குருதமர்=ப்ரம்மாமுதலானவர்களுக்கும் ப்ரம்மஜ்ஞானத்தின் ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பிரவ்ருத்திப்பித்தவர்.

4 பூமியைச்சுற்றி இருக்கும் கடலில் சயனித்திருப்பவர்; அல்லது, குவலயமென்னப்படும் இலங்கைப்பழத்தின் நடுவில் இருக்கும் தக்ஷகனாகஇருப்பவர்; தக்ஷகனும் அவருடையபரிவாரமென்பது; அல்லது, பூமியில்நகரும் ஸர்ப்பஜாதியாகிய ஆதிசேஷனின்வயிற்றின்மேல் சயனித்திருப்பவர்.

5 ரகசியமான உபநிஷத்தினால்மட்டும் அறியக்கூடியவர்; அல்லது, குகையென்னப்படும் ஹிருதயாகாசத்தில் வைக்கப்பட்டவர்.

6 மாயையினால் எல்லாவற்றையும் மறைப்பவர்.

7 அழகியகூந்தலையுடையவர்; அல்லது, க, அ, ஈச என்னப்படும் ப்ரம்மவிஷ்ணுமகேசுவரர்களாகிய மும்மூர்த்திகளையுடையவர்; அல்லது, க, ஈச என்னும் ப்ரம்மருத்திரர்களைத் தம்வசத்தில் வைத்திருப்பவர்: அல்லது, கேசி என்னும் அஸுரனை வதஞ்செய்தவர்.

8 சூரியன்முதலானவர்களிடத்திலுள்ள கிரணங்களுக்குரியவர்; அல்லது, க, அ, ஈச என்னப்படும் ப்ரம்ம விஷ்ணு சிவசக்திகள் மூன்றுக்கும் இருப்

லும் காசியிலும் இரண்டுருபமாயிருக்கிறார்' என்று சொல்லப்பட்ட அர்ச்சாவதாரமாகிய கேசவர்.

கேசிஹா=கேசிஎன்னும் அஸுரனைக் கொன்றவர்.

கோப்தா (498)= [1]எல்லாவித்தைகளையும் காப்பாற்றுகிறவர்.

கோப்தா (600)= [2]இம்மையிலுள்ள கர்மபலன்களனைத்தையும் ரக்ஷித்தவர்.

கோபதி (497)= [3]வேதங்களும் தேசபாஷைகளுமாகிய வாக்குக்கள் எல்லாவற்றையும் நடத்துகிறவர்.

கோபதி (599)= [4]போகபூமியான ஸ்வர்க்கத்திற்கும் ஸ்வாமி.

கோவிதாம்பதி= [5]வேதங்களையறிந்தஞானிகளால் ஞானமென்னும் யஜ்ஞத்தினால் ஆராதிக்கப்பட்டு அவர்களைக்காப்பாற்றுகிறவர்.

கோவிந்தர் (189)= [6]தேவர்கள் செய்யும் துதிகளாகிய வாக்குக்களைப் பெறுகிறவர்.

கோவிந்தர் (543)= [7]பூமியைத் திரும்பவும் அடைந்தவர்.

கோஹிதர்= [8]ஸம்ஸாரமென்னும்வித்துவினையும்இடமாதலால் கோ (பூமி) என்னப்படும் ப்ரகிருதிக்குப் பலவிதப் படைப்புக்களினால் வரையறையை உண்டுபண்ணுகிறவர்.

சக்திமதாம்ஶ்ரேஷ்டர்= [9]சிறந்த சக்தியையுடைய தேவர்கள் முதலானவர்களுக்கும் மிகச்சிறந்தவர்.

சக்ரகதாதரர்= [10]சக்ரம் கதைமுதலிய திவ்யாயுதங்களை உடையவர் ; ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், நிக்ரஹம், அனுக்ரஹம்ஆகிய

பிடமானார்; அல்லது, பிரம்மாவும் சிவனும் தமதுபாகத்திலிருந்து உண்டாகச்செய்தவர்.

1 உலகங்களைக்காப்பவர்.

2 உலகத்தைரக்ஷிப்பவர்; அல்லது, மாயையினால் தம்முடையஸ்வரூபத்தை மறைப்பவர்.

3 கிருஷ்ணவதாரத்தில் பசுக்களை மேய்த்தவர் ; அல்லது, பூமிதேவியின் கணவர்.

4 பூமிக்குப்பதி.

5 வேதவாக்கை அறிந்தவர்களுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பவர்.

6 நஷ்டமாக மறைந்துபோன பூமியை எடுத்தவர்.

7 கோக்களென்னப்படும் வேதாந்தவாக்குக்களினால் அறியப்படுகிறவர்.

8 கிருஷ்ணவதாரத்தில் கோவர்த்தனமேந்திக் கோக்களைக்காத்தவர். அல்லது, பாரத்தை ஒழித்துப் பூமிக்கு அனுகூலம்செய்தவர்.

9 சக்தியுள்ளப்ரம்மாதிதேவர்களுக்கும் மிகுந்தசக்தியுள்ளவர்.

10 மனஸ்தத்துவமாகிய சக்கரத்தையும் புத்திதத்துவமாகிய கதையையும் லோகரக்ஷணத்திற்காகத்தரிப்பவர்.

ஐந்துசக்திகளே உருக்கொண்டவையான சங்கம், சக்கரம், கதை, சார்ங்கம், நந்தகம்என்னும் ஐந்து திவ்யாயுதங்களையும் திவ்யபூஷணங்களைப்போலவே எப்போதும் தரித்துக்கொண்டிருப்பவர் என்பது; அல்லது, பரமேஷ்டி, புருஷன், விஶ்வன், நிவ்ருத்தி, சர்வன் என்று ஐந்துவிதமாகப் பகுக்கப்பட்ட பரமாத்ம சக்திகளின் வடிவங்களாகிய பஞ்சாயுதங்களைத்தரிப்பவர்.

சக்ரீ (908)= [1]ஸுதர்சனமென்னும் சக்கரமுதலிய திவ்யாயுதங்களை எப்போதும் தரிப்பவர்.

சக்ரீ (995)= [2]தம்மை ஆஶ்ரயித்ததேவர்களுக்கு விரோதிகளானராக்ஷஸர்களையும்அஸுரர்களையும்கொன்று அவர்களின் ரத்தத்தினல்சித்திரவர்ணமுள்ளதும் ஜ்வாலைகளோடுகூடினதுமான ஸுதர்சனமென்னும் சக்கரத்தை வகிப்பவர்.

சங்கப்ருத்= [3]பாஞ்சஜன்யம்என்னும்சங்கைத் தம்திருப்பவள இதழின் அம்ருதத்தினல் போஷிப்பவர்; அஸாதாரணமான சின்னமான திவ்யசங்கம் உடையவர்என்பது.

சசபிந்து= [4]கெட்டவழி போகிறவர்களை அழிப்பவர்.

சத்ருக்நா= [5]விஷயங்களில் பிரவ்ருத்திப்பதனல் ராவணன் போலவே பகைகளாயுள்ள இந்திரியங்களை விவேகமென்னும் அம்பினல் அடக்குகிறவர்.

சத்ருஜிச்சத்ருதாபநா= [6]தமது திவ்யசக்தியினல் பூரிக்கப்பட்டுச் சத்ருக்களைஜயித்தவர்களாகிய ககுத்ஸ்தர் புருகுத்ஸர்முதலியோர்களைக்கொண்டு பகைவரை வருத்துகிறவர்.

சதமூர்த்தி= [7]அர்ஜுனனுக்கு விஶ்வரூபதர்சனம் தந்தருளியபடி எண்ணிலாஉருவங்களையுடையவர்.

---

1 அந்தக்கரணதத்வரூபமான ஸுதர்சனமென்னும் சக்கரத்தை எல்லா உலகங்களையும்காப்பதற்காகத் தரித்திருப்பவர்.

2 மனத்தத்துவமாகிய ஸுதர்சனமென்னப்படும் சக்கரத்தையுடையவர்; அல்லது, ஸம்ஸாரசக்ரமானது தமது ஆஜ்ஞையினல் சுழலும்படி செய்பவர்.

3 தாமஸாகங்காரமாகிய பாஞ்சஜன்யமென்னும்சங்கத்தை வகிப்பவர்.

4 முயல்போன்ற களங்கத்தையுடைய சந்திரன்; அதாவது, சந்திரன் போல எல்லாவற்றையும் போஷிப்பவர்; ஆனந்தக்கடல்.

5 தேவர்களுக்குச் சத்ருக்களான அஸுரர்களைக் கொல்லுகிறவர்.

6 இரண்டுநாமம். சத்ருஜித்=தேவசத்ருக்களான அஸுரர்களை ஜயிப்பவர். சத்ருதாபநா=அவர்களைத்துன்புறச்செய்கிறவர்.

7 ஞானரூபியாயிருந்தும் மாயையினல் பலஉருவங்களாகத் தோற்றுகிறவர்.

சதாநந்தர்— [1]தாமும் பிராட்டியும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் வைத்திருக்கும் ப்ரேமரஸாதிசயத்தினால் பேரானந்தம் கரைகடந்து மேன்மேலும் பெருகிக்கொண்டிருப்பவர்.

சதாநநர்— [2]அர்ஜுனனுக்கு விஸ்வரூபம் காட்டினபோது அநேகமுகங்களுடையவர்.

சதாவர்த்தர்— [3]அநேகம் சுழல்களையுடையவர்; தமது அளவற்ற ஐஸ்வர்யப்பெருக்கு குறைவுபடாது மேன்மேலும் அதிகரிக்க அதை ஸௌலப்யமானது அடக்குவதுபற்றி உள்ளேயே பலசுழல்களிட்டுக்கொண்டிருப்பது என்பது; நதிவேகத்தை அடக்கினாற்போலத் தமதுஐஸ்வர்யம் அடக்க அடக்கச் சுழல்கள் சுழித்து மேன்மேலும் விருத்தியாகும்படி இருப்பவர்.

சதுர்க்கதி— [4]உபாஸிப்பவர்கள்செய்யும் பக்தியின் தாரதம்யத்தை அனுஸரித்து இந்திரபதம், பிரம்மபதம், கைவல்யம், மோக்ஷம் ஆகிய நான்குவகைக்கதிகளைக் கொடுப்பவர்.

சதுர்த்தம்ஷ்ட்ரர்— [5]வ்யூகங்களுக்கு ஆதாரமான பரவாஸுதேவரூபத்தில் நான்குகோரப்பற்களையுடையவர்; இது மகாபுருஷலக்ஷணம்.

சதுர்ப்பாவர்— [6]வாஸுதேவர் ஸங்கர்ஷணர் பிரத்யும்னர் அநிருத்தர் என்னும் நான்குவ்யூகங்களிலும் உலகத்துக்குப் பிரயோஜனமாயுள்ள நான்கு செய்கைகளை வெளிப்படுத்துகிறவர்; ஜாக்ரத்ஸ்வப்ன ஸுஷுப்தி துரியமென ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காகப்பகுக்கப்படுவதனால் பதினாறுகவுற்படும் வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண பிரத்யும்ன அநிருத்தமூர்த்திகளில் உலகம்படைப்பது சாஸ்திரம்கொடுப்பதுமுதலிய நான்குபிரயோஜனங்களை வெளிப்படுத்துகிறவர்என்பது.

---

1 ஒரேஆனந்தம் பலகாரணங்கள்பற்றிப் பலவகைகளாகப் பிரிந்திருப்பதனால் அனேகஆனந்தங்களுடையவர்.

2 பலஉருவங்கள் இருப்பதனாலேயே பலமுகங்களையுடையவர்.

3 தர்மத்தைரக்ஷிப்பதற்காக அநேக அவதாரங்களையெடுப்பவர்; அல்லது, தேகத்திலுள்ள நாலுநாடிகளிலும் பிராணரூபியாகி ஸஞ்சரிப்பவர்.

4 நான்கு வர்ணங்களுக்கும் நான்கு ஆசிரமங்களுக்கும் தஞ்சமாயிருப்பவர்.

5 நான்கு கோரப்பற்களையுடையவர்; இது நரஸிம்மாவதாரம்; அல்லது ஞானம், யோகம், க்ரியை, சரியைஆகிய நான்கு கொம்புகளையுடையவர்.

6 தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பவர்.

சதுர்ப்பாஹு— [1]வ்யூகங்களுக்குக் காரணமான பரஸ்வருபமாகிய வாஸுதேவராக நான்குகைகளோடு தேவகிகர்ப்பத்திலிருந்து அவதரித்தவர்.

சதுர்ப்புஜர் — நான்குகைகளையுடையவர்; இதுவும் பரமான வாஸுதேவமூர்த்தியின் லக்ஷணம்.

சதுர்மூர்த்தி— [2]கிருஷ்ணனாகிய விபவாவதாரத்திலும் அதற்குக்காரணமான வ்யூகங்களிலிருப்பதுபோலவே ஸங்கர்ஷண வாஸுதேவ பிரத்யும்ன அநிருத்த மூர்த்திகளாக யதுவம்சத்தில் அவதரித்திருப்பவர்.

சதுர்வ்யூஹர் (140)— [3]முன் 123-வதாகிய, 'மஹாதபஸ்' என்னும் நாமத்துக்குமுன் சொல்லப்பட்ட பிரயோஜனங்களுக்காக ஆறு குணம் ஸமமாகச்சேர்ந்தும் இரண்டு இரண்டு குணங்கள் அந்த அந்தக் கார்யத்துக்குத்தக்கபடி தலையெடுத்துமிருக்கும் நான்குவகை யடையாளங்களினால் வேறுபாடுள்ள அங்கங்களும் நிறமும் ஆபரணங்களும் ஆயுதங்களும் வாகனங்களும் த்வஜமுதலியவைகளும் பொருந்தி ஜாக்ரத்ஸ்வப்நஸுஷுப்திதுரியம்என்னும் நான்குநிலைமைகளைப் பகுத்து அடைந்திருப்பவையான முன் சொல்லிய திவ்யமங்கள மூர்த்திகளினால் தாமே தம்மை நான்காகவகுத்துக்கொண்டிருப்பவர்; அநிருத்தர் ஜாக்ரதவஸ்தை, ப்ரத்யும்நர் ஸ்வப்நாவஸ்தை, ஸங்கர்ஷணர் ஸுஷுப்த்யவஸ்தை, வாஸுதேவர் துரியாவஸ்தை.

சதுர்வ்யூஹர்(773)— [4]வ்யூகங்களிலிருப்பதுபோலவே விபவாவதாரத்திலும் நான்குபிரிவுகளிலும் ஞானம் சக்தி பலம் ஐஶ்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் இந்தஆறுகுணங்களும் வாஸுதேவரூபத்தில் ஸமமாக நிரம்பியும் மற்றமூன்றிலும் இரண்டிரண்டு தலையெடுத்துமிருப்பவர்.

சதுர்வேதவித்— [5]நான்குவேதங்களையும் அறிந்தவர்களுக்கும் வியூஹாவதாரங்களிலும் விபவாவதாரங்களிலும் வெளிப்படுத்தப்

1 நான்குகைகளையுடையவர்.

2 விராட்ஸ்வரூபம், ஸூத்ராத்மா, அவ்யாக்ருதம் (அவித்தை,) துரியம் என நான்கு உருவங்களோடு இருப்பவர்; அல்லது, வெண்மை, செம்மை, பசுமை, கருமை ஆகிய நான்குநிறமுள்ள மூர்த்திகளோடிருப்பவர்.

3 வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தரென்னும் நான்குவ்யூகங்களையுடையவர்.

4 சரீரபுருஷன் சந்தபுருஷன் வேதபுருஷன் மஹாபுருஷன்என்று ஐதரேயோபநிஷத்தில்சொல்லப்பட்ட நான்குபிரிவுகளையுடையவர்.

5 நான்குவேதங்களின் பொருளையும் அறிந்தவர்.

பட்ட தம்முடையமகிமையென்னும்பெருங்கடலில் ஒருதுளிஅளவே தெரியும்படி இருப்பவர்.

சதுரஸ்ரர்= [1]மூலமேயென்று கதறின யானைக்காக ஆடையும் ஆபரணங்களும் பூமாலைகளும் தளரும்படி சென்றும்முதலையின்மேல் கோபித்தும் கார்யங்களைப் பழுதில்லாமல் செய்தவர்; ஆஸ்ரிதருக்காகப் பரபரப்பது உசிதந்தான் என்பது.

சதுராத்மா (139)= [2]வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ன அநிருத்தர்களென்னும் நான்கு மூர்த்திகளை யுடையவர்.

சதுராத்மா (775)= [3]அவ்வவ்வதிகாரிகளின் தாரதம்யத்துக்கு ஏற்றபடி ஜாக்ரத ஸ்வப்ன ஸுஷுப்தி துர்யமென்னும் நான்கு நிலைமைகளிலும் நான்கு உருவங்களாகி ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் பிரகாசிப்பவர்.

சந்த்ராம்சு= [4]தியானிப்பவர்களுக்குக் களைப்பைத் தீர்த்துச் செழிப்பையுண்டாக்குவதனால் சந்திரன்போன்றஒளியுள்ளவர்.

சந்தநாங்கதீ=ஆநந்தத்தைக்கொடுக்கும் தோள்வளைகள் முதலிய திவ்யாபரணங்களையும் மிகுதியாக அணிந்திருப்பவர்.

சப்தஸஹர்= [5]தெளிவாக உச்சரிக்கமாட்டாத திர்யக்ஜாதிகளின் துக்கசப்தத்தையும் பெரியபாரம்போலப் பொறுப்பவர்; கஜேந்த்ராழ்வான் முதலையின்வாயிலகப்பட்டு மூலமேயென்று கதறினதை வருத்தத்தோடு கேட்டவரென்பது.

சப்தாதிகர்= [6]சொல்லுக்கு எட்டாதவர்; ஆதிசேஷனுடைய அநேகநாக்களாலும் வேதங்களின் அநேகசாகைகளாலும் ஸரஸ்வதியினாலும் அவர்மகிமையைச் சொல்லமுடியாதென்பது.

---

1 மனிதர்களுக்கு அவரவர் கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி ஸரியானபலன்களைக் கொடுப்பவர்.

2 ப்ரம்மா, தக்ஷர்முதலான ஸ்ருஷ்டி கர்த்தர்கள், காலம், ப்ராணிகள் ஆகிய இந்நான்குவகை ஸ்ருஷ்டிக் கருவிகளையும் விஷ்ணு, மனுமுதலானவர்கள், காலம், பிராணிகள் ஆகிய நான்குவகை ரக்ஷணக்கருவிகளையும் ருத்ரன், காலம், யமன்முதலானவர்கள், ப்ராணிகள் ஆகிய நான்குவகைஸம்ஹாரக் கருவிகளையுமுடையவர்.

3 காமக்ரோதமுதலியவை இல்லாமையினால் தேர்ந்த மனமுள்ளவர்; அல்லது மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் இந்நான்கு உருவங்களாக இருப்பவர்.

4 ஸம்ஸார தாபத்தினால்வருந்தினவருக்குச் சந்திரகிரணம்போலமகிழ்ச்சியைத்தருகிறவர்.

5 எல்லாவேதங்களாலும்கோஷிக்கப்படுவதனால் எல்லாச்சப்தங்களையும் தாங்குகிறவர்.

6 சப்தத்தினால்சொல்வதற்குரியஜாதிமுதலியவைஇல்லாமையால் சப்தத்தைக்கடந்தவர்.

சம்பு= [1]யாவரும் அச்சமின்றி ஒன்றாகக்கலந்து பழகக்கூடிய ஸௌலப்யம்வடிவழகுமுதலான குணங்களை வெளிப்படுத்திப்பேரின்பத்தைவிளைவிப்பவர்.

சமர்=[2] காமம், க்ரோதம், பயமுதலியவற்றை அடக்குவதற்கு உபாயத்தை உபதேசிப்பவர்.

சர்ம=ஸுகரூபமாயிருப்பவர்; தாமே பலனாகவுமிருப்பவர்என்பது.

சர்வர்= [3]தம்சரீரங்களாயுள்ள ப்ராணிகளின்தீங்குகளைச் சிதற அடிப்பவர்.

சர்வரீகரர்= [4]பகைவர்களைப்பிளக்கும் சங்கம், சக்ரம், கதை, சார்ங்கம், நந்தகமென்னும்பஞ்சாயுதங்களையும் கஜேந்திரரக்ஷணத்திற்காகக் கையில்எடுத்துக்கொண்டவர்.

சரணர்=தம்மையடைவதற்குத் தாமே உபாயமாகவிருப்பவர்; துயரப்படுகிறவர்களின் துயரத்தைப் போக்குகிறவர் என்பது.

சரபர்= [5]வரம்புமீறினவர்களை அழிப்பவர்.

சரரீப்ருத்= [6]உபாஸகனுடையஹ்ருதயகமலத்திலிருந்து தமக்குச்சரீரமான அந்தஉபாஸகனைப்போஷிப்பவர்; அவருடையகல்யாணகுணங்களைத்யானிப்பதே பக்தர்களுக்குஅபிவ்ருத்திஎன்பது.

சரீரபூதப்ருத்= [7]தமதுசரீரமாயிருக்கும் பிரகிருதிமகததகங்காரமுதலிய தத்துவங்களெல்லாவற்றையும் வகிப்பவர்.

சலர்= [8]தம்மையடுத்த பாண்டவர்முதலியோரின் காரியத்திற்காகத் தமதுசொல்லையும் ஏற்பாட்டையும் விட்டுவிலகுகிறவர்; பீஷ்மருக்காக ஆயுதமெடுத்தது குறிப்பிடப்படுகிறது.

1 பக்தர்களுக்கு ஸுகத்தையுண்டாக்குகிறவர்.

2 ஸந்யாஸிகளுக்குச் சாந்தியை ஞானத்திற்குக்காரணமென்று சொல்லுகிறவர்; அல்லது, எல்லாப்பிராணிகளையும் அடக்குகிறவர்.

3 ஸம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாப்ரஜைகளையும் ஸம்ஹரிப்பவர்.

4 ஸம்ஸாரத்திலிருப்பவருக்கு ராத்திரியாகியஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிப்பவர்; அல்லது, ஞானிகளுக்கு ராத்திரியாகிய ஸம்ஸாரத்தையுண்டுபண்ணுகிறவர்.

5 சரீரங்களில் ஆத்மாவாகவிளங்குகிறவர்.

6 அன்னரூபமாகவாவது ப்ராணரூபமாகவாவது ப்ராணிகளின்தேகங்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்; அல்லது, தம்மாயையினால் அநேகசரீரங்களைஎடுப்பவர்.

7 சரீரத்துக்குக் காரணமான பஞ்சபூதங்களைப் பிராணரூபியாகித்தாங்குகிறவர்.

8 காற்றுமுதலிய உருவங்களினால் சலிப்பவர்.

சாணூராந்த்ரநிஷூதநர்—தேவர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் விரோதியான சாணூரன் என்னப்படும் ஆந்த்ரனாகிய மல்லனை ஸம்ஹாரம்செய்தவர்.

சாந்தர்—[1]பொங்குவதற்குக் காரணமானமகிமைக்கடல்பெருகியிருந்தும் அலையில்லாக்கடல்போல அடங்கியிருப்பவர்.

சாந்தி—[2]ஸமாதியின்கடைசிநிலைமையில்எல்லாத்தொழில்களையும் மறந்து தம்மையே அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கச்செய்பவர்.

சாந்திதர்—[3]பக்தியோகம் தலைக்கட்டினவர்களுக்கு ஸம்ஸார துக்கத்தைத் தலையெடுக்கவிடாமல் வேர்களைந்து தமது ஸாயுஜ்யமாகிய சாந்தியைக் கொடுப்பவர்.

சார்ங்கதந்வா—[4]சார்ங்கமென்னும் வில்லையுடையவர்; நாண் ஓசையினாலும்சரமாரிபொழிவதனாலும் பகைவர்களென்னும்பெயரையே ஒழிப்பதாகிய தமக்கொத்த சார்ங்கம் என்னும் வில்லை ஏந்தியவர்.

சாஶ்வதர்—[5]உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரவியாபாரங்கள் ஒன்றன்பின் மற்றொன்றாக ப்ரவாகம்போல எக்காலமும் தொடர்ச்சியாகவிருப்பதனால் ஓய்வில்லாதவர்.

சாஶ்வதஸ்தாணு—[6]தேவலோகத்திய அம்ருதம்போலன்றி என்றும் அழிவில்லாமலும் பக்தர்களிடமிருந்து யாரும் அபகரித்துக்கொண்டுபோகாமலுமிருக்கும்படி நிலையாயிருப்பவர்,

சாஶ்வதஸ்திரர்—[7]பலவிதங்களான அர்ச்சாவதாரரூபங்களை எடுத்துப் பக்தர்கள் எக்காலமும் ஸேவிக்கும்படியிருப்பதனால் எக்காலமும் நீங்காமலிருப்பவர்.

சாஸ்தா—[8]எல்லாருக்கும் விரோதிகளான ஹிரண்யன்முதலானவர்களை நன்றாகச்சிக்ஷித்தவர்.

சிகண்டீ—[9]யாராலும் வெல்லக்கூடாத அளவற்ற ஐஶ்வரியமாகிய சிறந்தமகிமையே சிறந்தசிரோபூஷணமாகஇருப்பவர்.

---

1 விஷயஸுகங்களில் பற்றில்லாதவர்.

2 அவித்யாநிவ்ருத்தியாயிருப்பவர்.

3 ராகத்வேஷமுதலியவற்றின் விடுதலைக்கொடுப்பவர்.

4 இந்திரியங்களுக்குக் காரணமாகிய ஸாத்விகாகங்காரத்தின் வடிவமான சார்ங்கமென்னும் வில்லையுடையவர்.

5 எல்லாக்காலமுமிருப்பவர்.

6 எப்பொழுதும் நிலைபெற்றிருப்பவர்.

7 எல்லாக்காலமும் மாறாமலிருப்பவர்.

8 வேதமுதலியவற்றினால் யாவரையும்கட்டளையிட்டு நடத்துகிறவர்.

9 மயில்தோகையை ஆபரணமாக அணிந்தகோபாலர்.

சிசிரர்— [1]கஜேந்திரனது அழுகுரல்கேட்டவுடன் மிக்கவிரைவாகச்சென்றவர்.

சிந்நஸம்சயர்— [2]அடியார்க்கெளியராதல்பற்றிய புகழினாலேயே, இவரைஅறியக்கூடுமோ, கூடாதா, வசப்படுவாரா, படாரா, எளியரா, அரியரா' என்பவைமுதலிய ஸந்தேகங்களையறுப்பவர்.

சிபிவிஷ்டர்— [3]கிரணங்களுள்பிரவேசித்து வியாபித்திருப்பவர்; அல்லது, கிரணங்களால் வியாபிக்கப்பட்டிருப்பவர்; அல்லது, சூரிய கிரணங்கள்போன்ற நிறமுள்ளரோமங்களினால் வியாபிக்கப்பட்டிருப்பவர்.

சிவர் (27)— [4]ப்ராணிகளுக்கு நன்மைகளைச்செய்பவர்.

சிவர் (607)— [5]போகத்தைவிரும்புகிறவரும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவருமான யாவருக்கும் அவரவர் அதிகாரத்துக்குரிய நன்மைகளைச் செய்பவர்.

சிஷ்டக்ருத்— [6]தமது ஸம்பந்தம்பெற்றபொருள்களைத் தம்மிடம் சேரத்தக்க கல்யாணகுணங்களுள்ளவைகளாகச் செய்பவர்.

சிஷ்டேஷ்டர்— [7]மார்க்கண்டேயர்முதலிய சான்றோர்களால் பரமபுருஷார்த்தமென்று விரும்பப்படுகிறவர்.

சுசி (157)— [8]பரிசுத்தர்; தாம்செய்யும் பேருதவிகளுக்கு எவ்விதக்கைம்மாறுகளையும் எதிர்பாராதவரென்பது.

சுசி (252)— [9]ஸ்வயம் சுத்தமானவர்; பிறரால் பிரகாசம்உண்டு பண்ணவேண்டாதவர்.

சுசிஶ்ரவஸ்— [10]பக்தர்களால் சொல்லப்படும் இன்சொற்களைக் கேட்பவர்.

---

1 தாபத்ரயத்தினால் வருந்தினவர்களுக்குக் குளிர்ந்தஇடமாயிருப்பவர்.

2 எல்லாவற்றையும் உள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோல எப்போதும் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பவராதலின் ஸந்தேகமற்றவர்.

3 சிபிகளென்னப்படும் யாகபசுக்களிடத்தில் யாகரூபியாக வஸிப்பவர்.

4 முக்குணங்கள் இல்லாமையால் பரிசுத்தர்; அல்லது, 'அவரே பிரம்மா, அவரே சிவன்' என்று வேதத்தில்அபேதம்சொல்வதனால் சிவன்முதலிய நாமங்களினாலும் விஷ்ணுவையே துதிப்பது.

5 நினைத்தமாத்திரத்தில் பாவத்தைப்போக்குகிறவர்.

6 எல்லாவற்றையும் ஆஜ்ஞாபிப்பவர்; அல்லது, சிஷ்டர்களைரக்ஷிப்பவர்.

7 ஞானிகளுக்குப் பிரியமானவர்; அல்லது, அவர்களிடத்தில் அன்புள்ளவர்.

8 தம்மைத்யானிப்பவரையும் துதிப்பவரையும் ஆராதிப்பவரையும் சுத்தப்படுத்துகிறவர்.

9 குற்றமில்லாதவர்.

10 பாவங்களைப்போக்கும் பரிசுத்தமான திவ்யநாமங்களையுடையவர்.

சுபாங்கர் (593)= [1]யமம், நியமம், ஆஸனம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், தாரணை, த்யானம், ஸமாதிஎன்னும் சிறந்தயோகாங்கங்கள் எட்டினையும் நிறைவேற்றுகிறவர்.

சுபாங்கர் (784)= [2]'இவர் மிகநம்பத்தக்கவர்' என்று அஸுரர்கள் ஏமாறும்படி அவர்களில் ஒருவராகச் சேர்ந்து, மாயையினால் அவர்கள்மயங்கும்படி அழகியஉருவமெடுத்தவர்.

சுபேக்ஷணர்= [3]பரத்வஸௌலப்யங்களின் மேன்மைக்கு அறிகுறிகளாகக் குளிர்ந்தும் பரந்தும் நீண்டுமிருக்கும் திருக்கண்களையுடையவர்; அல்லது, தாம்கடாக்ஷிப்பதே யாவருக்கும் மங்களகரமாயிருப்பவர்; அல்லது, தம்மைத் தரிசிப்பது எல்லாருக்கும் மங்களகரமாயிருப்பவர்.

சூந்யர்= [4]மனுஷ்யாவதாரத்திலும் குற்றங்களெல்லாம் நீங்கினவர்.

சூரர் (340)= [5]ஜயிப்பதில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவர்; இதனால் ஜயம் கூறப்பட்டது.

சூரர் (650)= [6]சித்திரகூடபர்வதத்தில் சூரரான ராமாவதாரமாயிருப்பவர்.

சூரஜநேஸ்வரர்= [7]ஸுக்ரீவன் ஆஞ்சநேயர்முதலியசூரர்களான ஜனங்களுக்கும் ஈஸ்வரராயிருப்பவர்.

சூரஸேநர்= [8]யாதவர்கள் பாண்டவர்கள்முதலான சூரர்களைப் பூபாரம் ஒழிப்பதாகிய தாம் அவதரித்த காரியத்துக்குத் துணையான ஸேனையாகக் கொண்டிருப்பவர்,

சோகநாசநர்= [9]நாதனற்றவர்களுக்குத் தமதுஸம்பந்தமில்லாமையினால் உண்டாகும் விசனத்தை ஒழிப்பவர்.

---

1 ஸுந்தரரூபமுள்ளவர்.

2 அழகான அங்கங்களையுடையவர்.

3 முக்தியைவேண்டுகிறவர்களுக்கு முக்தியையும் போகங்களை வேண்டுகிறவர்களுக்குப் போகங்களையும் அளிப்பதும், பாவிகளின் பாவங்களை ஒழிப்பதும், எல்லாஸந்தேகங்களையும் விலக்குவதும், மனத்தின் அஜ்ஞானக்காட்டை அறுப்பதும், எல்லாக்கருமங்களையும் அவித்தையையும் போக்குவதுமான மங்களகடாக்ஷமுள்ளவர்.

4 நிர்க்குணரூபமாதலால் இல்லாததுபோலிருப்பவர்.

5 பராக்ரமமுடையவர்.

6 சௌரி=சூரகுலத்திற்பிறந்த கிருஷ்ணன்; அல்லது, ப்ரஸித்தமான பராக்ரமமுள்ளவர்.

7 சூரர்களான இந்த்ரன்முதலியோருக்கும் ஈசுவரர்.

8 ஆஞ்சனேயர்முதலான சூரர்களைச் சேனையாக உடையவர்.

9 நினைத்தமாத்திரத்தில் பக்தர்களின் சோகத்தைப் போக்குகிறவர்.

சௌரி (341)— [1]சூரரென்னப்படும் வஸுதேவருடைய புத்ரர். பக்தர்களைத் தாமே தேடிச்செல்பவர் என்பது குறிப்பிக்கப்படுகிறது.

சௌரி (649)— [2]வஸுதேவபுத்ரர்; உத்பலாவதகமென்னும் திருக்கண்ணபுர க்ஷேத்திரத்தில் சௌரி என்னும் திருநாமத்துடன் கிருஷ்ணனாக எழுந்தருளியிருப்பவர்.

த்யுதிதரர்— [3]க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் இளமைப்பருவத்திலும் இந்த்ரனைத்தோற்கச்செய்யும் அமாநுஷ திவ்யசக்தியையுடையவர்.

த்ரவிணப்ரதர்— [4]சாஸ்திரங்களும் சாஸ்திரார்த்தங்களுமாகிய தனங்களை நிரம்பக்கொடுப்பவர்.

த்ரிககுத்தாமா(அல்லது த்ரிககுப்தாமா)— [5]இவ்வுலகமனைத்தும் அணுமாத்ரமாகத் தோன்றும்படி இதற்குமூன்றுபங்கு விரிவுள்ள த்ரிபாத்விபூதியென்னப்படும் பரமபதத்தை இடமாக உடையவர்; 'அந்தநித்யவிபூதியின் பதினாயிரத்தின் ஒருபாகத்தின்பதினாயிரத்து ஓரம்சத்தினது பாகங்களில் ஒன்றுக்குள் இவ்வுலகசக்தி அடங்கியிருக்கிறது' என்றும், 'பரமபதத்திற்கும் இவ்வுலகத்திற்கும் மேருவுக்கும் அணுவுக்குமுள்ளவாசி' என்றும்சொல்லியிருப்பதனால் மூன்று மடங்கு அதிகமென்று சுருதி சொல்லியிருப்பது எண்ணைக் குறிப்பதன்று; ஏற்றக்குறைவுகளைமட்டும் தெரிவிப்பதென்று கொள்ள வேண்டும்; அல்லது, மூன்று கூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஞானம், சக்தி, பலம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும் ஆறுகுணங்களுக்கும் இடமாயிருப்பவர்; இவ்வாறுகுணங்களிலும் இரண்டிரண்டு ஒவ்வொருகூறாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது; இதுபற்றியே, 'த்ரியுகர், மூன்று இரட்டையுள்ளவர்' என்று திருநாமம்; அல்லது, மூன்று கொண்டைகளோடுகூடிய வராகாவதாரத்தையெடுத்த ஒளியுருவமாயிருப்பவர்.

த்ரிதசாத்யக்ஷர்— [6]ப்ரளயகாலத்திய ஆபத்தில் வராகரூபியாகிப் பிரம்மாதிதேவர்களைக் காப்பாற்றின பிரபு.

த்ரிபதர்— [7]போக்யம் (அனுபவிக்கத்தக்கது) ஆகிய அசேதனம் போக்தா (அனுபவிப்பவன்) ஆகிய ஜீவாத்மா, நியந்தா (எல்லாவற்

---

1 சூரகுலத்தில் பிறந்தவர்.

2 வீரர்—எல்லாப்பகைவர்களையும் வென்றுவிளங்குகிறவர்.

3 தேகஒளியைத் தரிப்பவர்; அல்லது, கீர்த்தியை வசிப்பவர்.

4 பக்தர்களுக்கு விரும்பினவற்றைக் கொடுப்பவர்.

5 மேல் கீழ் நடுவாகிய மூவுலகங்களுக்கும் இருப்பிடம்.

6 ஜாக்ரத்ஸ்வப்னஸுஷுப்திகள் என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளையும் நடத்துகிறவர்.

7 த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் மூன்றடிகளால் உலகங்களை அளந்தவர்.

றையும் நியமிப்பவன்) ஆகிய ஈஸ்வரன் என்னும் இம்மூன்று தத்வங்களையும் அறிவிப்பவர் ; அல்லது, பிரணவத்திலுள்ள அகார உகார மகாரங்களாகிய மூன்றுபதங்களாலும் சொல்லப்படுகிறவர் ; அல்லது, மூன்றுகொண்டைகளுள்ள வராஹரூபமெடுத்தவர்.

த்ரிலோகத்ருத்—மூன்று உலகங்களையும் தாங்குகிறவர் ; உலகங்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்து அவற்றைவளர்த்துக் காப்பவராதலின் அவருக்கு இவ்வெளிமை உரித்தென்பது.

த்ரிலோகாத்மா— [1]பக்தர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காக மூவுலகங்களுக்கும் இடைவிடாமற்செல்லுகிறவர் ; மகததேசத்தில் மகாபோதத்திலிருக்கும் லோகநாதன் என்னும் மூர்த்தி.

த்ரிலோகேசர்— [2]மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஈஸ்வரர் ; ப்ராக்ஜோதிஷ நகரத்திலிருக்கும் விஸ்வேஸ்வரரென்னும் அர்ச்சாவதாரம் கூறப்படுகிறது.

த்ரிவிக்ரமர்— [3]தம்சிறந்தமகிமையினால் மூன்றுவேதங்களையும் வ்யாபித்திருப்பவர் ; மூன்றுவேதங்களாலும் கோஷிக்கப்பட்ட மகிமையுள்ளவரென்பது.

த்ரிஸாமா— [4]தம்மைச்சொல்லுகிறபிருஹத், ரதந்தரம், வாமதேவ்யம்என மூன்றாகவகுக்கப்பட்ட ஸாமவேதங்களினால் கானம் செய்யப்படுகிறவர்.

த்ருடர்— [5]நித்யமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்திலிருந்து உபாஸிப்பவர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காக வ்யூஹாவதாரத்தில் கொஞ்சம் ஸ்தூலரூபியாக வ்ருத்தியடைந்திருப்பவர்.

த்ருதாத்மா— [6]எளிதில்தம்மைத்தருவதனால் ஆத்மாக்களை உய்விப்பவர்.

த்ருவர் (55)— [7]பலவகைஉலகங்களாகமாறியும் தமதுஸ்வரூபம் கெடாமல் ஒரேநிலையாயிருப்பவர்.

த்ருவர் (390)— [8]த்ருவனை அழியாமலிருக்கச்செய்தவர் ; ஸர்வவ்யாபகமானசக்தி த்ருவனதுசிறப்பு.

---

1 மூன்றுஉலகங்களுக்கும் அந்தர்யாமி ; அல்லது, மூன்று உலகங்களும் தம்மைவிட வேறில்லாதவர்.

2 மூவுலகங்களையும் தம்தம்கருமங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கச் செய்பவர்.

3 மூன்றடிகளால் மூன்றுஉலகங்களையும் வியாபித்தவர்.

4 தேவவ்ரதங்கள்என்றுபெயருள்ள மூன்றுஸாமங்களினால் துதிக்கப்படுகிறவர்.

5 ஸ்வரூபத்தின்சக்தியினால் இயற்கைமாறுதவர்.

6 ஜனனமுதலானவிகாரமின்றி ஒரேவிதமானஸ்வரூபத்தையுடையவர்.

7 'ஸ்தவிரர்' பார்க்க.

8 அழியாதவர்.

த்வஷ்டா= [1]தேவர்மனிதர்முதலிய விசித்ரமானபலநாமரூபங்களுள்ளவையாக உலகங்களைவகுப்பவர்.

தண்டர்= [2]க்ஷேமங்களைச்செய்யும் நல்லஅரசர்களைக்கொண்டு தண்டஞ்செலுத்தித் துஷ்டர்களை அடக்குகிறவர்.

தத்= [3]அன்பர்களுக்கு ஞானபக்திகளை மிகுதிப்படுத்துகிறவர்.

தத்வம்= [4]தயிர்பால்களில் வெண்ணெய்போலச் சேதநாசேதனங்களாகியபிரபஞ்சத்தில் வியாபித்திருக்கும்ஸாராம்சமாயிருப்பவர்.

தத்வவித்= [5]தமதுஉண்மையைஅறிந்திருப்பவர்.

தந்துவர்த்தனர்= [6]பாவப்பற்றுக்களென்னும் சிறுநூல்களினால் ஸம்ஸாரமென்னும்கயிற்றைப் பெருகச்செய்கிறவர்.

தந்யர்= [7]பக்தப்பிரார்த்தனைக்காகத் தாம் அவதரிப்பதைத் தமக்கு ஒரு தனலாபமாக நினைப்பவர்.

தந்வீ= [8]தமக்கோர்உயர்வின்றி எல்லாவற்றிலும் சிறந்த சக்திக்குத்தக்கதான சார்ங்கமென்னப்படும் வில்லை எக்காலமும் வைத்திருப்பவர்; இங்கு வில்லைச்சொன்னதனால் மற்றத்திவ்யாயுதங்களெல்லாவற்றையும் உபலக்ஷணமாகக்கொள்ளவேண்டும்.

தநஞ்சயர்= [9]தனத்தைஜயிப்பவர்; பொன்ரத்னமுதலியதனங்களையும்வெறுத்துச் சம்பாதிப்பதற்கும் காப்பாற்றுவதற்கும் அனுபவிப்பதற்கும் மிகவிரும்பத்தக்கவராயிருப்பவர்.

தநுர்த்தரர்=[10]தம்மைஉபாஸிப்பவர்களுக்குஉண்டாகும் இடையூறுகளைஒழிப்பதற்காக எப்போதும் தாமே வில்லெடுத்திருப்பவர்.

தநுர்வேதர்=[11]தேவேந்திரன் அரசர்முதலானவர்களும் வில்வித்தைமுதலியவித்தைகளைத் தம்மிடத்தில்உபதேசம்பெற்றுக்கொள்ளும்படி எல்லாச்சாஸ்திரங்களையும் ப்ரவ்ருத்திப்பித்தவர்.

---

1 ஸம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் அழிப்பவர்.

2 தாமே தண்டமாக இருப்பவர்.

3 எல்லாவற்றையும்படைக்கும்ப்ரம்மம்.

4 பரமார்த்தவஸ்துவாயிருப்பவர்; மாயையல்லாதவரென்பது.

5 தம்ஸ்வரூபத்தைஅறிந்திருப்பவர்.

6 பிரபஞ்சத்தை வ்ருத்திசெய்பவர்.

7 எல்லாப்பிரயோஜனங்களையும் பெற்றிருப்பவர்.

8 வில்லாளியாயிருப்பவர்.

9 அர்ஜுனனாயிருப்பவர்.

10 ராமாவதாரத்தில் வில்லெடுத்திருப்பவர்.

11 அந்த ராமபிரானே தனுர்வேதத்தை அறிந்திருப்பவர்.

தநேஶ்வரர்— [1]அவரவர்விரும்பினஐஶ்வரியங்களை உடனே அளிப்பவர்.

தமநர்— [2]கங்கைபோன்ற தேகஒளியினால் ஸம்ஸாரதாபத்தைச் சமனஞ்செய்பவர்.

தமிதா— [3]தாமே நேராகவும் ராவணாதிகளானதுஷ்டர்களை அடக்கிக்கொண்டிருப்பவர்.

தர்ப்பதர்— [4]பகைவர்களை அடக்கினது, வெல்லமுடியாத துவாரகாபட்டணத்தைச்செய்தது, சங்கநிதி பத்மநிதி பாரிஜாதம் தேவஸபைகளைக் கொண்டுவந்ததுமுதலியவற்றால் காப்பாற்றப்பட்டுக் கவலையில்லாமற்செய்யப்பட்ட யாதவர்களுக்கு மதுபானமுதலியவற்றினால் மதத்தைக்கொடுத்தவராகவுமிருப்பவர்.

தர்ப்பஹா— [5]கர்வத்தைப்போக்குகிறவர்; கோவர்த்தனத்தையெடுத்தது பாரிஜாதத்தைக்கவர்ந்தது வாணாஸுரனுடைய ஆயிரம் தோள்களைத் துணித்ததுமுதலிய காலத்திலும் தேவர்களின்கர்வத்தை மட்டும் போக்கினவர்; ஆஶ்ரிதர்களைக் கொல்லாதவர் என்பது.

தர்மக்ருத்— [6]நிஷ்காரணமான அனுக்ரஹத்தினால் தர்மத்தை ப்ரவ்ருத்திப்பித்து எல்லாரையும் தர்மிஷ்டர்களாகச்செய்பவர்.

தர்மகுப்— [7]தம்மாலளிக்கப்பட்டஅர்த்தகாமங்கள் கெட்டவிஷயங்களில்செல்லாமலிருக்கும்படிசெய்து அவற்றினால் தர்மத்தையே ரக்ஷிப்பவர்.

தர்மயூபர்— [8]தர்மத்தைத்தலைமையாக வைத்திருப்பவர்.

தர்மர்— [9]ஐஶ்வரியத்தையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுத்து ஜீவர்களெல்லாரையும் தாமே நேரில்தாங்குகிறவர்.

---

1 தனங்களுக்கு ஈசுவரர்.

2 தம்தம்கடமைகளில்தவறுகிற ஜனங்களை யமன்முதலிய ரூபங்களினால் தாமே தண்டிக்கும்தன்மையுள்ளவர்.

3 வைவஸ்வதமனுமுதலியஅரசர்களாயிருந்து பிரஜைகளை அடக்குகிறவர்.

4 தர்மமார்க்கத்திலிருக்கிறவர்களுக்குக் கர்வத்தைக் கொடுக்கிறவர்.

5 தர்மவிரோதிகளின் கர்வத்தைப் போக்குகிறவர்.

6 தமக்குத் தர்மாதர்மங்களில்லாமற்போயினும் தர்மத்தைநிலைபெறுத்துவதற்காகத் தாமே தர்மத்தைஅனுஷ்டிப்பவர்.

7 தர்மங்களைஸ்தாபிப்பவர்.

8 யூபஸ்தம்பத்தில்பசுக்கள்போலத் தர்மங்கள் அவரிடத்தில்கட்டப்படுகின்றன; அவருடையஆராதனங்களாயிருக்கின்றனஎன்பது.

9 எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவர்; அல்லது, எல்லாத் தர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவர்.

தர்மவிதுத்தமர்= [1]தர்மந்தெறிந்தவர்களான வஸிஷ்டர் வாமதேவர் மார்க்கண்டேயர்முதலானவர்களுக்கும் மிகச்சிறந்தவர்.

தர்மாத்யக்ஷர்=தர்மத்துக்கு ஸாதனமாக வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கிரியைகளை ப்ரத்யக்ஷமாகஅறிபவர்.

தர்மீ= [2]தாம் எல்லாரையும்காப்பாற்றுவதற்குத் தர்மத்தையே பொதுவானகருவியாக வைத்திருப்பவர்.

தரணீதரர்= [3]உலகத்தைத்தாங்குவனவாகியஎல்லாவற்றையும் தாங்குகிறவர்.

தராதரர்= [4]கோவர்த்தனகிரியை எடுத்தவர்.

தக்ஷர் (424)= [5]தஸ்யுக்களென்னப்படும் கொள்ளைக்காரர்களாகிய மிலேச்சர்களை விரைவில் வதஞ்செய்தவர்.

தக்ஷர் (917)= [6]கஜேந்த்ரனைக்காப்பதற்காக விரைவாக வந்திருந்திவர்.

தக்ஷிணர்= [7]இன்சொற்களினால் கஜேந்த்ரனைத்தேற்றி அன்பு பாராட்டினவர்.

தாசார்ஹர்=தானத்திற்குரியவர்; பக்தர்கள் ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்வதற்குரியவர்; அல்லது, பக்தர்களுக்குத் தமது ரூபத்தையேதரத்தக்கவர்; அல்லது, தாசார்கர்களென்னும் யாதவர்களின் வம்சத்தில் கண்ணனாகஅவதரித்தவர்.

தாதா (43)= [8]எல்லாஅசேதனங்களின்தொகுதியும் எல்லாவற்றிற்கும் விளைநிலமுமாகிய மூலப்ரக்ருதியின்கண் சேதனர்களின் தொகுதியாகிய ப்ரம்மதேவரென்னப்படும் கர்ப்பத்தை வைப்பவர்.

---

1 வேதங்களும் தர்மசாஸ்திரங்களும் அவரதுகட்டளையாயிருப்பதனால் தர்மந்தெரிந்தவர்களில் சிறந்தவர்.

2 தர்மங்களைத்தாங்குகிறவர்.

3 ஆதிசேஷன் திக்கஜங்கள்முதலிய உருவங்களாலும் வராஹாவதாரம் செய்தும் பூமியைத்தாங்குகிறவர்.

4 ஆதிசேஷன்முதலிய தமதுஅம்சங்களினால் பூமியைத்தாங்குகிறவர்.

5 பலஉலகவடிவங்களாகவிருத்தியடைந்திருப்பவர்; அல்லது, எல்லாக்காரியங்களையும் விரைவில் செய்பவர்.

6 எல்லாவற்றிலும் அதிகமானசக்தியும் விரைவாகச்செய்யுந்திறமையும் எல்லாவற்றையும் நடத்தும் ஸாமர்த்தியமுமுள்ளவர்.

7 முன்னாமத்தில்சொல்லியதே பொருள்; நாமம் வேறுதலால் கூறியது கூறலாகாது; அல்லது, எங்கும்செல்லுகிறவரென்றும், பகைவரைஅழிப்பவரென்றும் கொள்ளலாம்.

8 ஆதிசேஷன்முதலிய ரூபங்களினால் உலகங்களைத் தாங்குகிறவர்.

தாதா (951)= [1]தாமேதர்மத்தை உபதேசித்தும் அனுஷ்டித்தும் உலகத்தைத் தாங்குகிறவர்.

தாதுருத்தமர்= [2]உலகம்பண்டைத்தப்ரம்மதேவரினும் மிகச்சிறந்தவர்.

தாம= [3]சராசரங்களனைத்தையும் தாங்குகிறவர்; ப்ரளயகாலத்தில் அழிந்துபோன சராசரங்களின் வித்துக்களுக்கு ஆதாரமான கப்பலைத் தாங்கி நடத்தினவர்.

தாமோதரர்= [4]தாமங்களென்னப்படும் உலகங்களைத் தம்வயிற்றில் வைத்திருப்பவர்; அல்லது, தேவர்களுக்கு ஸுகத்தைக்கொடுப்பவர்; தமம் என்பது ஸுகம், அதுவேதாமம், அதைஉதார்=வெளிப்படுத்துகிறவர் என்பது; அல்லது, யசோதையினால் வயிற்றில் கயிற்றினால் உரலோடு கட்டப்பட்டவர்; திருமகளும் தேடி விரும்பத்தக்க பெருமையிருக்கையிலும் பக்தர்களிடமுள்ள அன்பினால் யசோதையினால் கயிறுகொண்டு கட்டப்பட்டு அசைவற்றுநின்ற எளிமை மிகப்பெரிதென்பது.

தாரணர்= [5]பயங்களைத் தாண்டுவிப்பவர்; ஆதிபௌதிகங்களென்னப்படும் பகைவர், கள்வர், பிணிகள்முதலிய பயங்களை நிவ்ருத்திசெய்பவரென்பது குறிப்பு.

தாரர் (339)=கர்ப்பவாஸம் ஜனனமரணங்கள் மூப்புமுதலிய ஸம்ஸாரக்கடலிலுள்ள மகாபயங்களினின்றும் கரையேற்றுகிறவர்.

தாரர் (968)= [6]ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவிப்பவர்.

தாருணர்= [7]புறப்பகைகளையும் அகப்பகைகளையும் பிளப்பவர்.

திசர்= [8]ப்ரம்மாதிதேவர்களை அவரவர்கார்யங்களில் கட்டளையிடுகிறவர்.

---

1 அதாதா=தம்மைத்தவிர வேறு ஆதாரம் இல்லாதவர்; அல்லது, தாதா=ஸம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாப்ரஜைகளையும் விழுங்கிவிடுகிறவர்.

2 பூமி முதலியவற்றைக்காட்டிலும் உத்தமமான தாது(=காரணம்;) அல்லது, பிரம்மதேவருக்கும் உயர்ந்தவர்; அல்லது, 'தாது=கார்யகாரணங்களாகிய பிரபஞ்சங்களைத்தரிப்பவர்; உத்தமர்= எல்லாரிலும் உயர்ந்தவர்' என்று இரண்டு நாமங்களுமாம்.

3 ஒளியாயிருப்பவர்: அல்லது, விரும்பினவற்றிற்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பவர்.

4 இந்த்ரியஜயத்தினால் அடையப்படும்உயர்ந்த கதியாயிருப்பவர்; இங்கு, 'தம' என்பது, 'தாம' என்றும், 'உதார' என்பது, 'உதர' என்றும் ஆயின.

5 ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டுவிப்பவர்.

6 ப்ரணவரூபி.

7 நல்வழியைக்கெடுப்பவருக்குப் பயங்கரர்.

8 வேதரூபியாக எல்லாக்கர்மங்களுக்கும் பலன்களைக்காட்டுபவர்.

திவிஸ்ப்ருக்— [1]தமது பரவித்தையினால் (ப்ரம்மஜ்ஞானத்தினால்) பரமபதத்திலிருக்கும் ரஹஸ்யமான ஸ்வரூபத்தைத் தொடுகிறவர்; எல்லாவற்றையும் அறிகிறவர்.

தீப்தமூர்த்தி— [2]ஒவ்வொரு குணத்தினால் மிகவிளங்கும் பொருள்களனைத்தும் அவருடைய அம்சம்பெற்றவையாதலின் குணங்களில் சிறந்த பொருள்களைச் சரீரமாகவுடையவர்.

தீர்த்தகரர்— [3]தம்மைப்போலவே நினைப்பது நாமத்தைஉச்சரிப்பதுமுதலியவை செய்தமாத்திரத்திலும் எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குவனவாகிய கங்கை புஷ்கரமுதலான புண்ணியதீர்த்தங்களை உண்டுபண்ணினவர்; அல்லது, சுருதி ஸ்ம்ருதிமுதலிய ஸத்ஸம்ப்ரதாயங்களை ப்ரவ்ருத்திக்கச் செய்பவர்; அல்லது, கடல்போல இறங்க முடியாத ஆழமானதம்மிடத்தில் பக்தர்கள் இழியும்வண்ணம் படிகளை உண்டுபண்ணினவர்.

துர்க்கமர்— [4]மத்யான்னஸூர்யன்போலக் கண்ணாலும் காண முடியாதஒளியுள்ளவரைக் கிட்டச்சேர்ந்து அடைவது மிகஅரிதாதலின், அடைவதற்குஅரியவராயிருப்பவர்.

துர்க்கர்— [5]அவித்தைமுதலான மறைவுகள் கோட்டைபோல மூடிக்கொண்டிருப்பதனால் ப்ரவேசிக்கக்கூடாமலிருப்பவர்.

துர்த்தரர் (267)— [6]சிறந்தகைவன்மையினால் ப்ரளயகாலஸமுத்திரம்போல்வேகமுள்ளவராயிருப்பதனால், பிறருடையசக்திகள்மணற்கரைகள்போலத் தடுக்கமாட்டாமல் உடைந்துபோகும்படி இருப்பவர்.

---

1 திவஸ்ப்ருக்— ஆகாசத்தைத் தொடுகிறவர்.

2 ஞானமயமாகப் பிரகாசிக்கும் ரூபமுள்ளவர்; அல்லது, தம்மிச்சையால் ஒளியுருக்கொண்டிருப்பவர்.

3 பதினான்கு வித்தைகளையும் வேதத்துக்கு விலக்கான வித்தைகளையும் உண்டாக்கி வெளியிட்டவர்; மதுகைடபர்களைக் கொன்று ஹயக்ரீவமூர்த்தியாகி ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் பிரம்மதேவருக்கு வேதங்களையுபதேசித்து அஸுரரை வஞ்சிப்பதற்காக வேதத்திற்குப் புறம்பாயுள்ள மோகவித்தைகளையும் உபதேசித்தவரென்பது.

4 அறியக்கூடாதவர்.

5 பல இடையூறுகளிருப்பதனால் அடைவதற்குக் கடினமாயிருப்பவர்.

6 எல்லாவற்றையும் தாங்கித் தாம் வேறொருவரால் தாங்கப்படக் கூடாமலிருப்பவர்; அல்லது, மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்கள் மனத்தில் த்யானம் செய்யும்போது நிறுத்துவதற்கரியவராயிருப்பவர்.

துர்த்தரர் (720)= [1]குழந்தைவிளையாட்டுக்களிலும் மதயானை போலத் தாய்தந்தையரால் பிடிக்கமுடியாதவர்; அல்லது, துஷ்டர்களால் பிடிக்கமுடியாதவர்.

துர்மர்ஷணர்=பகைவரால் தாங்கமுடியாதவர்.

துர்.பர்= [2]உலகங்களை வகிப்பவர்.

துர்லபர்= [3]ஐம்புலன்களை வெல்லாதவருக்குக் கிடைக்க அரியவர்.

துர்ஜயர்= [4]தேவர்களும் மனிதர்களும் தம்ஸாமர்த்யத்தினால் வசப்படுத்தவும் கண்டுபிடிக்கவும் கூடாதவர்.

துரதிக்ரமர்= [5]அவர்பாதங்களையன்றி வேறு கதியில்லாமையினால் யாருக்கும் தாண்டிப்போகக்கூடாதவர்.

துராதர்ஷர்= [6]கடல்போல மிகஆழ்ந்திருப்பதனால் கலக்க முடியாதவர்.

துராரிஹா= [7]புத்தாவதாரத்தில், கெட்டவழியில் செல்லுகிறவர்களை வேதயார்க்கத்தை விடுவிப்பதுமுதலிய பல உபாயங்களினால் கெடுத்தவர்.

துராவாஸர்= [8]அவித்தைமுதலியவற்றின் மறைவினால் அவருடைய பரமபதத்தில் வஸிப்பது கிடைக்க அரிதாகஇருப்பவர்; அல்லது, துராவாஸர்=அவர்இருப்பிடம் யாவருக்கும் எட்டாததாக இருப்பவர்.

துஷ்க்ருதிஹா= [9]ப்ரம்மஜ்ஞானியான கஜேந்திரனுக்குத்தீங்கு செய்த பாவியானமுதலையைக் கரையேறினபின் கொன்றவர்.

---

1 நிர்க்குணராகையால் த்யானமுதலியவற்றினால் மனத்தில் நிறுத்த முடியாதவராயினும் எண்ணிறந்த ஜன்மங்களில் விடாமல் பாவனைசெய்து அவரருள்பெற்ற சிலரால்மட்டும் மிக்கசிரமத்தினால் மனத்தில் நிறுத்தக்கூடியவர்.

2 ஸர்வப்பிராணிகளின் உத்பத்திமுதலிய பாரங்களையும் வகிப்பவர்.

3 கிடைக்க அரிதான பக்தியைப் பெற்றவர்களுக்கல்லது மற்றவர்களுக்கு எட்டாதவர்.

4 வெல்லமுடியாதவர்.

5 ஸூர்யன்முதலானவர்களும் தம்கட்டளையைத் தாண்டமுடியாதபடி இருப்பவர்.

6 அஸுரர்முதலியவர்களாலும் வெல்லமுடியாதவர்.

7 கெட்டவழியிற்செல்லுகிற அஸுரர்முதலானவர்களை அழித்தவர்.

8 யோகிகளால் யோகத்தில் மிக்க சிரமத்தோடு மனத்தில்தரிக்கப்படுகிறவர்.

9 பாவங்களைப் போக்குகிறவர்: அல்லது, பாவிகளைக் கொல்லுகிறவர்.

துஷ்டர்— [1]முக்தர்கள்மட்டும் அறிவதற்குரியதானபரத்வத்தைக் காட்டிலும் மனிதர்முதலிய யாவருக்கும் தெரியக்கூடிய தசரதபுத்ரராக இருப்பதும் ராஜ்யபரிபாலனுதிகாரமும் கிடைத்ததில் அதிக ஸந்தோஷமடைந்திருப்பவர்.

துஸ்வப்நநாசநர்— [2]கஜேந்த்ரமோக்ஷத்தைக் கேட்பவர்களுக்குக் கெட்டகனவைப் போக்குகிறவர்.

தேவகீநந்தநர்—தேவகியின் புதல்வர். பரஸ்வரூபத்திலேமட்டுமன்றிக் கிருஷ்ணுவதாரத்திலேயே இவ்வளவு பெருமைகள்பொருந்தியிருப்பவரென்று சுட்டிக்காட்டுவது.

தேவப்ருத்— [3]தேவர்களைக்காப்பாற்றுகிறவர்; அல்லது, வஹிப்பவர்.

தேவர்— [4]புலிமுதலிய ப்ராணிகளைக் கயிற்றினுல்கட்டி விளையாடுவதுபோல ஜீவர்களை மாயையென்னும்கயிற்றினுல் கட்டி விளையாடுகிறவர்.

தேவேசர்— [5]தேவர்களுக்கு நாதர்; பிரம்மாதிதேவர்களை அவரவருக்குத்தக்க அதிகாரங்களில் நியமிப்பவர் என்பது.

தேஜோவ்ருஷர்— [6]அன்பரைக்காப்பாற்றுவதில்தமதுசக்தியை வர்ஷிப்பவர்; மிகுதியாக உபயோகப்படுத்துகிறவர்.

ந்யக்ரோதோதும்பரர்— [7]கீழேநின்றுவணங்கிக்கைகூப்புகிறவர்களால் தங்களைநோக்கி அனுக்ரஹிக்கும்படி தடுத்துநிறுத்தப்படுகிற

---

1 பேரானந்தவடிவமாயிருப்பவர்.

2 கெடுதலுக்கு அறிகுறியான கெட்டகனவுகளைத் தம்மைத்தியானிப்பதனுலும் துதிப்பதனுலும் பேர்சொல்லுவதினுலும் பூஜிப்பதனுலும் பயன்படாமற்செய்பவர்.

3 தேவப்ருத்குரு—தேவர்களைக் காப்பாற்றும் இந்த்ரனையும் நியமிப்பவர்; அல்லது, தேவப்ருத்—தேவர்களைப் பரிப்பவர்; குரு—எல்லாவித்தைகளையும் உபதேசிப்பவர்.

4 ஸ்ருஷ்டிமுதலிய வியாபாரங்களினுல் விளையாடுகிறவர்; அல்லது, தேவர்முதலானவர்களையும் ஜயித்து மேலாயிருப்பவர்; அல்லது, எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக நடப்பவர்; அல்லது, ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருப்பவர்; அல்லது, துதிக்கப்படுகிறவர்; அல்லது, விரும்பப்படுகிறவர்; அல்லது, எங்கும் செல்லுகிறவர்.

5 தேவசிரேஷ்டர்.

6 ஸூர்யரூபியாகி ஒளியைப் பொழிகிறவர்; அல்லது, ஸூர்ய ரூபியாகி ஜலத்தை வர்ஷிப்பவர்.

7 இரண்டுநாமம். ந்யக்ரோதர்—மேலே வேரும் கீழேகிளையுமாக வளருகிறவர்; ப்ரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் மேலிருப்பவரென்பது; அல்லது, தமது மாயையினுல் எல்லாப்பிராணிகளையும்கீழ்ப்படுத்தி மறைப்பவர்; உதும்பரர்—ஆகாயத்திற்குமேற்பட்டவர்; காரணப்பொருள்என்பது; அல்லது, அன்னமுதலியவற்றினுல் எல்லாவற்றையும் போஷிப்பவர்; இங்கு ஸந்தி ஆர்ஷம்.

வரும் எல்லாக்குணங்களினாலும் உயர்ந்ததானபரமபதத்தையும் திருமகள்முதலானவிபூதிகளையும் அடைந்தவருமாயிருப்பவர்; இங்கு, 'அம்பரர்' என்பதின், அ, உ என்று மாறியிருக்கிறது; மிகஉயர்ந்தவர்கள் ஸேவைசெய்யும்படி இருந்தும் மிகக்கீழ்ப்பட்டவர்களும் அணுகக்கூடியவரென்பது.

ந்யாயர்= [1]தம்பக்தர்களுக்குத் தவறுதல் வராமலிருக்கும்படி எதுயுக்தமோ அதைச்செய்பவர்.

நந்தகீ= [2]பகவானும், 'என்னை இது மகிழ்விக்கவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்கும் தகுதியினால் நந்தகமென்று பெயர்பெற்ற கட்கத்தை ஆயுதமாக எக்காலமும் வகிப்பவர்.

நந்தநர்=தம்முடைய ப்ரம்மானந்தத்தை மோக்ஷத்தில் அளித்து நிரப்புகிறவர்.

நந்தர்= [3]அனுபவத்திற்குரிய பொருள்களும் அவற்றிற்குரிய கருவிகளும் அனுபவங்களும் அனுபவிப்பவர்களும் எப்போதும் தம்மிடத்தில் நிரம்பியிருப்பவர்.

நந்தி= [4]எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா வகைகளாலும் லக்ஷ்மி நிறைந்திருப்பவர்.

நந்தீ= [5]வ்யூகாவதாரத்தில் ஸங்கர்ஷணராயிருந்த தாமேவிபவாவதாரத்தில் பலராமராக அவதரித்து நந்தகோபனைத் தந்தையாக அடைந்திருப்பவர்.

நயர்= [6]தம்மிடம் அன்புவைத்த ரிஷிகளைக் கர்ப்பத்தில் வைத்துக் காப்பதுபோல எப்போதும் காப்பாற்றுகிறவர்.

நரர்= [7]சேதனங்களும் அசேதனங்களுமாகிய தம்மைச்சேர்ந்த விபூதிகள் அழியாமலிருக்கப்பெற்றவர்.

நஹுஷர்=தமதுமாயையினால் ஜீவர்களைக்கட்டுகிறவர்

நக்ஷத்ரநேமி= [8]நக்ஷத்ரங்களென்னப்படும் ககோளசக்ரத்தை நடத்துகிறவர்.

---

1 ப்ரமாணங்களுக்கெல்லாம் உதவியான தர்க்கமாயிருப்பவர்.

2 வித்யாரூபமாகிய நந்தகமென்னும் கட்கத்தைவகிப்பவர்.

3 வேண்டியவையெல்லாம் நிரம்பினவர்; அல்லது, அநந்தர்=விஷய ஸுகங்களைக்கடந்தவர்.

4 பரமாநந்தவடிவமாயிருப்பவர்.

5 ஆநந்தீ=ஸுகரூபியாயிருப்பவர்: அல்லது, எல்லாச்செல்வங்களும் நிரம்பியிருப்பவர்.

6 எல்லாவற்றையும்நடத்துகிறவர்.

7 எல்லாவற்றையும்நடத்துகிறவர்.

8 சிம்சுமாரசக்ரமென்னப்படும்நக்ஷத்ரமண்டலத்தைச் சக்கரத்தின் நடுவில் குடம்போலிருந்து நடத்துகிறவர்.

நக்ஷத்ரீ= [1]நக்ஷத்ரங்களுக்கு ஆதாரமானவர்; அல்லது, நக்ஷத்ர மண்டலத்தைத் தாங்குகிறவர்.

நாரஸிம்மவபு= [2]நரஸிம்மாவதாரம் செய்தவர்; பக்தனுடைய பயத்தைப்போக்குவதற்காக அவன்வேண்டினகாலத்தில் திவ்யநர ஸிம்மரூபத்தைஎடுத்தவரென்பது.

நாராயணர்= [3]நரர்களென்னப்படும் அழியாதநித்யவஸ்துக்க ளாகிய ஆத்மாக்களின்கூட்டத்துக்கு அயநம்=தஞ்சமானவர்; அல் லது, அந்தர்யாமியாய் அவற்றுள் இருப்பவர்.

நிக்ரஹர்= [4]அர்ஜுனன்பராக்கிரமத்தை எதிர்பாராமலே தாம் ஸாரத்தியம்செய்யும் விநோதத்தினாலேயே எதிரிகளை அடக்குகிறவர்.

நிதிரவ்யயர்= [5]அவ்யயோநிதி= எக்காலமும் எவ்வகைகளா லும் அனுபவிக்கப்பட்டபோதிலும் சிறிதும் குறையாத பொற்புதை யல்போன்றவர்; ஆபத்துக்குதவும்பொருளைப்போல வைத்துக் காக் கத்தக்கவரென்பது.

நிமிஷர்= [6]ஸாதுக்களுக்குவிரோதிகளிடத்தில் கடாக்ஷத்தைச் செலுத்தாதவர்.

நியந்தா= [7]பலதேவதைகளிடம் பக்திவைத்திருக்கும் பலரை அவரவர்விருப்பப்படி தாமே நடத்துகிறவர்,

நியமர்(163)= [8]அடுத்தவர்களைப்பகைக்கும் பலிமுதலிய அஸு ரர்களை அடக்குகிறவர்.

---

1 நக்ஷத்திரங்களுக்கரசனாகிய சந்திரரூபியானவர்.

2 மனிதலக்ஷணங்களும் ஸிம்மலக்ஷணங்களும் ஒருதேகத்தில் பொருந்தி அவதரித்தவர்.

3 நரன்என்னப்படும் ஆத்மாவினிடத்து உண்டானதால் நாரங்களென் னப்படும் ஆகாயமுதலியகார்யவர்க்கங்களில் காரணரூபியாகவியாபித்திருப்ப தனால் அவற்றைத் தமக்கு இருப்பிடமாகவுடையவர்; அல்லது, நரர்களென் னப்படும்ஜீவர்களுக்குப் பிரளயகாலத்தில் ஆதாரமாயிருப்பவர்; அல்லது, நாரமென்னப்படும்ஜலமாகிய ப்ரளயஸாகரத்தில் சயனித்திருப்பவர்.

4 எல்லாவற்றையும் தம்வசமாக அடக்கிவைத்திருப்பவர்.

5 அழியாதநிதி; பிரளயகாலத்தில் எல்லாம் அவரிடம் வைக்கப்படுவத னால் நிதியென்பது.

6 யோகநித்திரையினால் கண்களை மூடியிருப்பவர்.

7 எல்லாரையும் தந்தம்காரியங்களில் நிற்கச்செய்பவர்.

8 ப்ரம்மாதிதேவர்களையும் தந்தம் அதிகாரங்களில் நியமிப்பவர்.

நியமர்(869)— [1]அந்த அந்தப் பூஜைகளுக்குப்பலன்களாக உயர் குலம், ஆயுள், போகங்கள்முதலியவற்றை அந்த அந்தத் தேவதாரூபி யாகிக் கொடுப்பவர்.

நிர்க்குணர்— [2]ப்ராக்ருதகுணங்கள்ஒன்றும் தம்மிடம்பற்றுமலி ருப்பவர்; இங்கு ஒன்றுக்கும் உட்படாமலிருக்கும் வசித்வம் என் னும் ஐஶ்வர்யம் கூறப்பட்டது.

நிர்வாணம்— [3]பாவம்விலக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பரமகதிக்குக் காரணமாதலால் முக்திஸ்வரூபமாயிருப்பவர்.

நிவ்ருத்தாத்மா (231)— [4]ப்ரக்ருதிக்கு மூன்றுமடங்கதிகமான நித்யவிபூதியில் இருப்பதாகிய தமதுஸ்வரூபம் கால்பாகமாகியப்ர க்ருதிமண்டலத்தைக் கடந்ததாயிருப்பவர்.

நிவ்ருத்தாத்மா (453)— [5]நிவ்ருத்திதர்மத்தை உபதேசிப்பதற்கா கவும்சிறந்தவைராக்கியத்தைத் தம்அநுஷ்டானத்தினால்வெளிப்படுத் துவதற்காகவும் நரநாராயணாவதாரங்களையெடுத்துச் சப்தாதி விஷ யங்களை மனத்தினால் துறந்திருந்தவர்.

நிவ்ருத்தாத்மா(604)— [6]நிவ்ருத்திதர்மத்திலிருக்கும் சேதனர் களுக்கும் ஈஶ்வரராயிருப்பவர்.

நிவ்ருத்தாத்மா (780)— [7]தயையினால் உலகத்தோடு சேர்ந்திருந் தாலும் இயற்கையில் ஒன்றிலும்சேராத தனித்த மனமுள்ளவர்.

நிஷ்டா— [8]ஸமாதிகலையாத மனமுள்ளவர்கள் மனத்திற்கினிய பிடிப்பாகிய தம்திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் நிலைபெற்று நிற்கும்படி இருப்பவர்.

நேதா— [9]பக்தர்கள்இட்ட வேலையைச் செய்பவர் ; தாம் மத்ஸ் யமாகக் கடலில்மூழ்கி மகாத்மாக்களான பக்தர்களைக் கரையேற்றி னவரென்பது.

---

1 அநியமர்—தம்மைஅடக்குகிறவர் யாருமில்லாதவர்; அல்லது, நியமர்— யோகத்திற்கு அங்கமாகிய நியமமாயிருப்பவர்: அதாவது, அதனால் அடை யப்படுகிறவர்.

2 குணங்களில்லாதவர்.

3 ஒருதுக்கமுமில்லாதபரமானந்தமாகிய ப்ரம்மமாயிருப்பவர்.

4 ஸம்ஸாரப்பற்றில்லாத ஸ்வரூபமுடையவர்.

5 விமுக்தாத்மா—இயற்கையாகவே எல்லாப்பற்றுக்களும்விட்ட ஆத்மா வாயிருப்பவர்.

6 விஷயங்களில் மனம் ப்ரவ்ருத்தியாமலிருப்பவர்.

7 அநிவ்ருத்தாத்மா—எங்கும் நிறைந்திருப்பவராதலின் அவரது ஸ்வரூ பம் ஓரிடத்திலும் இல்லாமற்போவதில்லை; அல்லது, நிவ்ருத்தாத்மா—பற்றுக் களிலிருந்து நீங்கினமனமுள்ளவர்.

8 ப்ரளயத்தில் எல்லாப்பொருள்களும் முடிவுபெறும் இடமானவர்.

9 உலகங்களை நடத்துகிறவர்.

நேயர்—[1]தம்மிடம் அன்புவைத்தரிஷிகள்முதலானவர்கள் தம்மைக்கட்டளையிட்டு நடத்தும்படி அவர்களுக்கு அடங்கியிருப்பவர்.

நைககர்மக்ருத்—[2]கடைவது மலையைத்தாங்குவது பகைவரை அழிப்பது அமுதம்அளிப்பதுமுதலிய பலசெய்கைகளைச் செய்பவர்.

நைகதர்—[3]எண்ணிறந்த பூமாலைமைஆடைமுதலியப்ரம்மாலங்காரங்களைக் கொடுக்கும் அப்ஸரஸ்கள் முக்தனை எதிர்கொண்டழைக்கும்படிசெய்பவர்.

நைகமாயர்—[4]பலவகை ஆச்சரியங்களையுடையவர்; சிறுகுழந்தையாயிருந்து அளவற்ற உலகங்களை விழுங்கியும் ஓரேதண்ணீரில் பிடிப்பில்லாத ஆலிலையில் படுத்தும் ஊகிப்பதற்குமெட்டாத மற்றும் பல ஆச்சர்யங்களைச் செய்துகொண்டுமிருப்பவர் என்பது.

நைகர்—[5]தமது விபூதிகளினால் அனந்தமாயிருப்பவர்.

நைகரூபர்—உபாயங்களைச் செய்யும் பலவகைஜனங்களின் அறிவுக்குப்புலப்படும்படி பலவகை ரூபங்களை எடுப்பவர்; 'விஸ்வரூபமாகப் பற்பலரூபங்களை எடுப்பவர்' என்பது நிருக்தி.

நைகஸ்ருங்கர்—[6]பகைவரைவெல்லுவதற்குப்பலவகைஉபாயங்களை எடுப்பவர்; புத்தியினால் உபாயம் சொல்வது, ஸாரதியாயிருப்பது, ஆயுதமெடுப்பதில்லையென்று உறுதிசெய்வது ஸமயம் நேர்ந்தபோது ஆயுதமெடுப்பதுமுதலியஉபாயங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

நைகாத்மா—[7]கடல்கடையும் காலத்தில் தேவர்கள்பக்கத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியாகவும், மந்தரத்தைத்தாங்குவதற்குக் கூர்மாவதாரமாகவும், இன்னும்அக்காலத்துக்குத்தக்கபடி மோகினிமுதலியரூபங்களாகவும் பலஉருவங்களெடுத்தவர்.

ப்ரக்ரஹர்—[8] தாம் ஸாரதியாயிருந்து தேராளியான அர்ஜுன

---

1 பரமாத்மாவால் நடத்தப்படும் ஜீவாத்மாவாயிருப்பவர்.

2 ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரமுதலிய பலசெய்கைகளைச் செய்கிறவர்.

3 நைகஜர்—தர்மத்தைரக்ஷிப்பதற்காக அநேக அவதாரங்கள் எடுப்பவர்.

4 பலமாயைகளைத்தரிப்பவர்.

5 மாயையினால் பலஉருவமாயிருப்பவர்.

6 அநேகம் கொம்புகளையுடையவர்; தர்மார்த்தகாமமோக்ஷமென்னும் நான்குபுருஷார்த்தங்களும் கொம்புகள்போன்றவையென்பது: அல்லது, நான்குவேதங்களையும் கொம்புகளாகவுடையவர்.

7 ஸ்ருஷ்டிமுதலியவற்றிற்குக் காரணமான பலசக்திகளுள்ளவராதலின் பலஉருவங்களாயிருப்பவர்.

8 பக்தர்கள்அர்ப்பணம்செய்யும் பத்ரபுஷ்பமுதலியவற்றையும் அங்கீகரிப்பவர்; அல்லது, விஷயங்கள்என்னும்காடுகளில்ஓடும் இந்திரியங்கள்என்னும்குதிரைகளைக் கடிவாளம்பிடித்துஇழுப்பதுபோல இழுப்பவர்.

ளைக் கடிவாளம்பிடித்திழுப்பதுபோல இழுத்துப்பிடித்தவர்; தம் சொற்படிகேட்கும்படி நடத்தினவரென்பது.

ப்ரகாசநர்= [1]தமது திவ்யரூபத்தைக் காணக்கருதும் அர்ஜுனன்முதலானபக்தர்களுக்குப் புலப்படுத்துகிறவர்.

ப்ரகாசாத்மா= [2]மூடர்களுக்கும் வெளிப்படையாகத்தெரியும் சிறந்தப்ரபாவமுடையவர்.

ப்ரணமர்= [3]தமது குணங்களினால் சராசரங்களனைத்தும் தம்மிடம் வணங்கும்படியிருப்பவர்; 'ப்ரணவர் என்னும்பாடத்தில், மிகவும் புகழப்படுகிறவர் என்றுபொருள்' என்பது, நிர்வசனம்.

ப்ரணவர்= [4]தமக்கும் ஆத்மாக்களுக்குமுள்ள நித்யஸம்பந்தத்தைப் பிரணவத்தினால்அறிவித்து அவர்களைத் தமதுசரணாரவிந்தங்களில் வணங்கச்செய்பவர்.

ப்ரத்யயர்= [5]தம்மைஅடைந்தவர்களுக்குத் தம்மிடத்தில் நம்பிக்கைவரும்படிசெய்கிறவர்.

ப்ரத்யும்நர்= [6]சிறந்தஆத்மப்ரகாசமுள்ளவர்.

ப்ரதர்த்தநர்=ப்ரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பவர்.

ப்ரதாநபுருஷேஸ்வரர்=ஜீவர்களைப்பந்தப்படுத்தும் ப்ரக்ருதியையும் அதில் பத்தப்பட்ட ஜீவர்களையும் எல்லாவகைகளாலும் நடத்துகிறவர்.

ப்ரதாபநர்= [7]எல்லாவற்றையும் ப்ரமிக்கும்படிசெய்பவர்; அல்லது, பகைவருக்குத் துன்பம்உண்டுபண்ணுகிறவர்.

ப்ரதிதர்=புகழ்பெற்றவர்.

ப்ரதிஷ்டிதர்=தமக்குவேறுஆதாரம்வேண்டாதபடி தம்மகிமையையேஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பவர்.

ப்ரபவர்= [8]அவதாரங்களிலும் தம்மை நினைத்தமாத்திரத்தில்

---

1 எல்லாவற்றையும்ப்ரகாசிக்கச்செய்பவர்.

2 ஞானரூபமானஸ்வரூபமுடையவர்.

3 ப்ரணவர்= 'ஓம்' என்று முழங்குகிறவர்; அல்லது, தேவர்களாலும் வணங்கப்படுகிறவர்.

4 ஓங்காரமாகியப்ரணவரூபியாகவிருப்பவர்.

5 அறிவுவடிவானப்ரம்மம்.

6 சிறந்ததனமுள்ளவர்; அல்லது, ப்ரத்யும்னரென்னும்வ்யூகமாயிருப்பவர்.

7 ஸூர்யன்முதலியபரிவாரங்களினால் உஷ்ணத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்.

8 எல்லாம் உண்டாவதற்குக் காரணமாயிருப்பவர்; அல்லது, உயர்ந்த ஜன்மமுள்ளவர்.

ஸம்ஸாரவிலங்குகளனைத்தையும் வேர்களைவதும் குற்றங்கள்சிறிதும் பற்றுததுமான சிறந்தஜனனமுடையவர்.

ப்ரபிதாமஹர்—பிதாமஹரென்னும்பிரம்மதேவருக்கும்தந்தை.

ப்ரபு (35) — [1]மானிடர்முதலியவர்களைப்போல அவதரித்தும் தேவர்களுக்கும் கிடைக்க அரியனவான போகமோக்ஷமுதலியபலன்களை அளிக்கவல்லவர்.

ப்ரபு (300)— [2]ஸௌலப்யம் ஔதார்யமுதலிய குணங்களின் சிறப்பினால் எல்லோருடைய மனங்களையும் கவரும் சக்தியுள்ளவர்.

ப்ரபூதர்— [3]எல்லாம் நிரம்பினவர்; அழியாதவையும் அளவற்றவையுமான போகஸாதனங்கள் நிரம்பின பரமபதத்திலிருப்பவரென்பது.

ப்ரம்ம—ஸ்ருஷ்டியிலுள்ளசேதனர்கள் எல்லாரையும் ஒப்புயர்வற்ற தமது திருக்கல்யாணகுணங்களினால் மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தி செய்து தமதுஸ்வரூபமும் குணங்களும் விபவங்களும் இன்னும் அபிவிர்த்தியாகிநிரம்பியிருப்பதும் ஸ்வதந்த்ரமும் வேதாந்தங்களில் அறியப்படுவதுமாகிய பரப்ரம்மமாயிருப்பவர்.

ப்ரம்மக்ருத்ப்ரம்மா— [4]ப்ரக்ருதியினால்உண்டாகும் மஹத் அகங்காரமுதலான அளவற்றவிஸ்தாரமுள்ள உலகங்களைப்படைப்பவராகிய ப்ரம்மதேவரும் எல்லாவிதங்களாலும் தம்மால்நியமிக்கப்பட்டு நடக்கும்படிசெய்பவர்.

ப்ரம்மண்யர்— [5]எல்லாவற்றையும்அனுபவிக்கும் போக்தாவாதலால் பெரிதென்றுசொல்லப்படும் சேதனங்களுக்கும் போகத்திற்குரிய அளவற்றஸாதனங்களைத்தருவதனால் போக்யத்திற்பெரிதான ப்ரக்ருதிக்கும் இருப்புஸாகமுதலானஎல்லாநிலைமைகளுக்கும்காரணமாதலின் அனுகூலராயிருப்பவர்.

ப்ரம்மவித்— [6]முடிவில்லாதவேதங்களின்முடிவை அறிந்திருப்பவர்.

ப்ரம்மவிவர்த்தநர்—தவமுதலியதர்மத்தை விருத்திசெய்கிறவர்.

---

1 எல்லாச்செய்கைகளிலும் மிக்கஸாமார்த்தியமுள்ளவர்.

2 உயர்ந்திருப்பவர்.

3 ஞானம் ஐசுவரியமுதலிய குணங்கள் நிரம்பினவர்.

4 இரண்டுநாமம்; ப்ரம்மக்ருத்—தவமுதலியவற்றை உண்டுபண்ணுகிறவர். பிரம்மா—ப்ரம்மதேவராகிஉலகத்தைப்படைப்பவர்.

5 தவம், வேதம், ஸத்யம், ஞானம்இவற்றிற்கு அனுகூலமானவர்; அல்லது, இவற்றைஅறிபவர்.

6 வேதத்தையும் வேதார்த்தத்தையும் ஸரியாகஅறிந்திருப்பவர்; அல்லது, ஸரியாகஅடைந்திருப்பவர்.

ப்ரம்மஜ்ஞர்— [1]வேதங்களையும் வேதார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்காரமாகஅறிபவர்.

ப்ரம்மீ— [2]ப்ரம்மம் என்னப்படும் ப்ரமாண ப்ரமேயங்களனைத்தையுமுடையவர்.

ப்ரமாணர் (429)— [3]இருதயகத்திலுள்ளவர்களுக்கு நன்மை தீமைகளைப்பகுத்துஅறிவிப்பவர்.

ப்ரமாணர் (959)— [4]வேதங்களின் ரஹஸ்யமாகிய தத்வார்த்தங்களை ஐயந்திரிபின்றி அறிவிப்பவர்.

ப்ரமோதநர்— [5]தம்மைச்சேர்ந்தவர்கள் தம்மைத்தியானிக்கத் தொடங்கும்போதே அவர்களை மகிழ்விப்பவர்; அல்லது, தம்மை த்யானிக்கும் பக்தர்கள்விஷயத்தில் தாம் மகிழ்கிறவர்.

ப்ரஜாகரர்— [6]பயிரிடுகிறவன் பயிர்காப்பதுபோலப் பக்தர்களை இரவும்பகலும் தூங்காமற்காப்பவர்.

ப்ரஜாபதி (70)— [7]பக்தர்களினும் முக்தர்களினும் சிறந்தவர்களாகவிளங்கும் நித்யஸூரிகளைக் காப்பாற்றுகிறவர்.

ப்ரஜாபதி (199)—தமது நாபீகமலத்தில் பிறந்த பிரம்மதேவர் முதலான ப்ரஜைகளுக்கு ஸ்வாமி.

ப்ரஜாபவர்— [8]எல்லாப்ரஜைகளும் அவர் கொடுத்தஸாதனங்களைக்கொண்டே அவரைச்சேரும்படி அவர்களுக்குஇடமாயிருப்பவர்.

ப்ரஸந்நாத்மா— [9]வேண்டினவையெல்லாம் தேடாமலேபொருந்தியிருப்பதனால் விருப்பு வெறுப்புமுதலிய கலக்கங்களின்றி எப்போதும் தெளிந்தமனமுள்ளவர்.

---

1 வேதங்களைத் தம்உருவமாகஅறிந்தவர்.

2 ப்ரம்மமென்றுசொல்லப்பட்டதெல்லாம் தமக்குட்பட்டதாகக்கொண்டிருப்பவர்.

3 ஞானரூபியாயிருப்பவர்; அல்லது, ப்ரத்யக்ஷமுதலான ப்ரமாணங்களாயிருப்பவர்.

4 ஞானரூபியாகவிருப்பவர்.

5 ஆத்மாவாகிய அம்ருதரஸத்தை அனுபவிப்பதனால் எப்போதும்மகிழ்ந்திருப்பவர்; அல்லது, தம்மைத்யானிப்பவருக்குத் தியானித்தமாத்திரத்திலேயே ஸந்தோஷத்தைஉண்டுபண்ணுகிறவர்.

6 எப்போதும் விழித்துக்கொண்டிருப்பவர்.

7 எல்லாஜனங்களுக்கும் அதிபதி.

8 ப்ரஜைகளின் உத்பத்திக்குக் காரணமானவர்.

9 ரஜோகுணம் தமோகுணங்களினால் கலங்காதமனமுள்ளவர்; அல்லது, அனுக்ரஹிக்கும் தன்மையுள்ளவர்.

ப்ராக்வம்சர் = [1]ஆதிகாலந்தொடங்கி முக்தர்களாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் வம்சம்போல நித்யாதாரமாயிருப்பவர்; நித்யமாயுள்ளவைகளும் பகவானுடைய நித்யஸங்கல்பத்தினாலேதான் அவ்வாறிருப்பதென்பது.

ப்ராணத்ருத் = [2]ஜீவாத்மாக்களைத் தாய்போலத் தாங்குகிறவர்; அல்லது, போஷிப்பவர்.

ப்ராணதர் (66)= [3]எக்காலமும் தரிசித்துஆனந்தஅனுபவத்துடன் நித்யகைங்கர்யம் செய்வதற்குரிய சக்தியை நித்யஸூரிகளுக்கு அளிப்பவர்.

ப்ராணதர் (322)= [4]தேவர்களுக்கு அமுதம் கடைவதற்குரிய தேகபலத்தைக் கொடுப்பவர்.

ப்ராணதர் (409)= [5]உயிரைக்கொடுப்பவர்.

ப்ராணதர் (956)= [6]சப்தாதிவிஷயங்களென்னும் விஷயங்கள் தீண்டி மயக்கத்தினால் தம்மைமறந்து ஆத்மநாசம் அடைந்தவர்களுக்கு ஆத்மாஉய்வதாகிய உயிரைக்கொடுப்பவர்.

ப்ராணநிலயர்= [7]கூட்டில் பறவைகள் அடைவதுபோல எல்லா ஆத்மாக்களும் தம்மிடம்அடங்கும்படியிருப்பவர்.

ப்ராணர் (67)= [8]முக்திபெற்றவர்களுக்கு உயிராயிருப்பவர்.

ப்ராணர் (321)= [9]எல்லாஜீவர்களுக்கும் உயிராயிருப்பவர்.

ப்ராணர் (408)=[10]எல்லாவற்றையும்உய்விப்பவர்.

ப்ராணஜீவநர்= [11]உணவுபோலஆத்மாக்களைப்பிழைப்பிப்பவர்.

---

1 இதரவம்சங்களைப்போலப் பிறப்பட்டதாகாமல் தம்வம்சமான பிரபஞ்சம் முறப்பட்டதாகவுமுடையவர்; பிரபஞ்சஸ்ருஷ்டி அநாதி என்பது.

2 ப்ராணப்ருத்=ப்ராணிகளின் உயிரை அன்னரூபமாகப்போஷிப்பவர்.

3 உயிர்களை நடத்துகிறவர்; அல்லது, உயிர்களைஸம்ஹரிப்பவர்; அல்லது, உயிரென்னப்படும் ஜீவாத்மாக்களைச் சுத்தப்படுத்துகிறவர்.

4 தேவர்களுக்குப் பலத்தைக்கொடுப்பவரும் அஸுரர்களுக்குப்பலத்தைக் கெடுப்பவரும்.

5 ப்ரளயகாலத்தில் உயிர்களைஅழிப்பவர்; அல்லது, ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாகி உயிரைக்கொடுப்பவர்.

6 கர்ப்பத்தில்இறந்துபோன பரிக்ஷித்துமுதலானவர்களைத் திரும்பவும் பிழைப்பித்தவர்.

7 இந்திரியங்களுக்கும் பிராணம் அபானமுதலானவாயுக்களுக்கு ஆதாரமானஜீவாத்மாக்களுக்கும் இருப்பிடமானவர்.

8 ஜீவாத்மரூபி; அல்லது, பரமாத்மா; அல்லது, உயிராயிருப்பவர்.

9 வாயுரூபியானஸூத்ராத்மாவாக ஜனங்களைப் பிழைப்பிக்கிறவர்.

10 ஜீவரூபியாயிருப்பவர்; அல்லது, ப்ராணவாயுரூபமாயிருப்பவர்.

11 ப்ராணவாயுரூபியாக ப்ராணிகளைஜீவிக்கச்செய்பவர்.

ப்ராம்சு—த்ரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்து உலகங்களையெல்லாம் வ்யாபித்தவர்.

ப்ராம்மணப்ரியர்—[1]வேதத்திற்கு அதிகாரிகளானப்ராம்மணர்களைத் தமக்கு அன்பர்களாக உடையவர்.

ப்ராம்மணர்—[2]வேதார்த்தத்தைஉலகத்தில் நிலைபெறுத்துவதற்காகத் தாமே அத்ரிமஹரிஷியின்கோத்திரத்தில் தத்தாத்ரேயரென்னும் ப்ராம்மணத்திருமேனியாகஅவதரித்தவர்; அல்லது, வேதத்தை உலகத்திற்குக்கொடுக்கிறவர்.

ப்ராஜிஷ்ணு—[3]பரரூபத்தையேபகிர்ந்துகொண்டு உபாஸிப்பவர்களுக்குப்புலப்படும் தன்மையுள்ளவர்.

ப்ரியக்ருத்—[4]ப்ரயோஜனாந்தரங்களைக்கருதிப் பக்திசெய்கிறவர்களையும் அவர்விருப்பங்களை நிறைவேற்றித் தம்மையேவிரும்பும்படி செய்கிறவர்.

ப்ரியார்ஹர்—[5]அனன்யபக்தியாக வந்தடையும் ஞானியாகிய அன்பனை அனுக்ரஹிப்பதற்குரியவர்.

ப்ரீதிவர்த்தனர்—பக்தர்களுக்குக் காலக்கிரமத்தில் தமது குணங்களை மேன்மேலும் வெளிப்படுத்துவதனால் அவர்களின்பக்தியைஅதிகப்படுத்துகிறவர்.

ப்ருது—[6]பெரும்புகழ்பெற்றவர்.

ப்ருஹத்—மிகப்பெரிதான பரமபதமென்னும்பெருவெளியையும் உள்ளங்கையிலடக்குவதுபோலத் தமது ஏகதேசத்தில் அடக்கிக்கொண்டு வ்யாபித்திருக்கும் மஹிமையென்னும் ஐஶ்வர்யமுள்ளவர்.

ப்ருஹத்பாநு—[7]விஸ்தாரமாக எப்போதும் ப்ரகாசிக்கும் கிரணங்களையுடையவர்; இதனால் நித்யவிபூதியான பரமபதத்தில் எப்போதும் அதிகப்ரகாசமுள்ள ஸ்வரூபம் குறிப்பிக்கப்படுகிறது.

---

1 ப்ராம்மணர்களுக்குப் பிரியமானவர்.

2 ப்ரம்மருபியாகி உலகமனைத்துக்கும் வேதங்களை ப்ரவசனம்செய்தவராதலின் வேதத்துக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவர்.

3 ஒளிவடிவமானவர்.

4 பக்தர்களுக்கு விருப்பத்தைச்செய்கிறவர்.

5 மனிதர் தம்தம் இஷ்டபதார்த்தங்களை ஸமர்ப்பணம் செய்வதற்குரியவர்.

6 ப்ரபஞ்சரூபமாகத் தாமே விரிந்திருப்பவர்.

7 சந்திரன் ஸூர்யன்முதலியவர்களுக்கு மிகுதியான கிரணங்களைக்கொடுத்து அவற்றினுல் உலகத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்கிறவர்.

ப்ருகத்ரூபர்= [1]தாமெடுக்கும் ரூபங்களில் ஒவ்வொன்றும் எல்லாத்திசைகளையும் மேலுலகத்தையும் இடைவெளியையும் வியாபிக்கும்படி பெரியவராயிருப்பவர்.

பக்தவத்ஸலர்=தம்மை ஸ்வாமியாகவும் பந்துவாகவும்உணர்ந்து பக்திபண்ணுகிறவர்கள்விஷயத்தில் விசேஷ அன்புள்ளவர்; பக்தர்கள் கிடைத்த பரபரப்பில் மற்றெல்லா விஷயங்களையும் மறந்திருப்பவரென்பது.

பகவான்= [2]குற்றங்களனைத்தையும் ஒழித்துக் கல்யாணகுணங்களே நிரம்பினஸ்வரூபமாதலின் மிகவும் பூஜிக்கத்தக்கவர்.

பகஹா= [3]நிரம்பின ஐஶ்வர்யம், வீரியம், கீர்த்தி, லக்ஷ்மி, ஞானம், வைராக்யம் இவ்வாறுகுணங்களையும் அடைந்திருப்பவர்.

பணர்= [4]தாம் ஸ்வாமியாகவும் ஆத்மாக்கள் தமக்குத்தாஸர்களாகவுமிருக்கும் ஸம்பந்தத்தைச் சிலசமயங்களில் தாம் பக்தர்களுக்கு அடிமையாயிருந்து மாற்றுவதனால் க்ரயவிக்ரயம் செய்பவர்.

பத்மகர்ப்பர்=தமக்குத் தகுதியாகச் சிறந்த மணமுள்ளதும் கோமளமுமான பத்மாஸனத்தினுள் இருப்பவர்; அல்லது, உபாஸனை செய்பவர்களால் ஹ்ருதயகமலங்களில் நிறுத்தப்படுகிறவர்; ஆதாரசத்திமுதலியபீடகர்ப்பத்தில் அஷ்டதளபத்மத்தினுள் பகவானிருப்பதுசொல்லப்படுகிறது.

பத்மநாபர் (48)= [5]ப்ரம்மதேவருக்கும்பிறப்பிடமான காலரூபமான கமலத்தை நாபியிலுடையவர்.

பத்மநாபர் (198)= [6]அஷ்டதளங்களோடுகூடிய கமலத்தைநாபியிலுடையவர்.

பத்மநாபர் (347)= [7]பதுமம்போன்றநாபியையுடையவர்.

---

1 பூமியைத்தாங்கும்படி பெரிதான வராஹாவதாரமெடுத்தவர்.

2 பூர்ணமான ஐசுவரியம், தர்மம், கீர்த்தி, லக்ஷ்மி, வைராக்யம், மோக்ஷம் ஆகிய ஆறுகுணங்களும் பொருந்தினவர்; அல்லது, பிராணிகள் உண்டாவதையும் அழிவதையும் வளருவதையும் தேய்வதையும் ஞானத்தையும் அஜ்ஞானத்தையும் அறிபவர்.

3 ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஐசுவரியமுதலான குணங்களை அழிப்பவர்.

4 புண்யகர்மங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அவற்றின் பலன்களைத்தருவதாகிய க்ரயவிக்ரய வியாபாரஞ்செய்பவர்; அல்லது, படைத்தவற்றிற்கெல்லாம் பேரிடுகிறவர்.

5 உலகத்துக்கெல்லாம்காரணமாகியகமலத்தை நாபியில்வைத்திருப்பவர்.

6 பத்மம்போன்றவட்டமானநாபியுள்ளவர்; அல்லது, ஹ்ருதயகமலத்தின் மத்தியில் பிரகாசிப்பவர்.

7 பதுமமலரின் நாபியாகிய உட்காயிலிருப்பவர்; அல்லது, பதினான்கு உலகங்களாகிய பதுமத்தைத் தமது நாபியிலுடையவர்.

பத்மநிபேக்ஷணர்— [1]பதுமமலர்போல மலர்ந்து அழகியதும் ஸ்ரமத்தைப்போக்குவதுமான கடாக்ஷமுடையவர்.

பத்மீ—கையில் லீலாபத்மத்தை எப்போதும் தரித்திருப்பவர்.

பதமநுத்தமம்—அதற்குமேல் ஒன்றுமில்லாதபரமப்ராப்யமானவர்.

பப்ரு—ஆதிசேஷரூபத்தினால் உலகங்களைத்தாங்குகிறவர்.

பயக்ருத்—தமதுசாஸ்திரத்தைக் கடந்தவருக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்.

பயநாசநர்— [3]தமதுசாஸ்திரத்தை அநுஷ்டிப்பவருக்குப் பயத்தையொழிப்பவர்.

பயாபஹர்— [4]கஜேந்திரனுக்குப்பகையான முதலைக்கும் நற்கதி கொடுத்ததாகிய சரித்திரத்தினால் நம்போன்றவர்களுக்கும் இயற்கையாயுள்ள அன்பினால் நாதனில்லையென்கிறபயத்தைப் போக்கத்தக்கவர்.

பர்த்தா— [5]தம்மைத்தந்துகாப்பாற்றும் இயற்கையுள்ளவர்.

பர்யவஸ்திதர்— [6]அன்பினால் கஜேந்திரனைச்சுற்றிநின்றவர்.

பர்ஜந்யர்— [7]தம்முடையஸ்வரூபத்தைத்தெரிவித்து ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம்என்கிற மூன்று தாபங்களையும் போக்கும் மேகமாயிருப்பவர்.

பரமஸ்பஷ்டர்— [8]யாவரும் தமதுமகிமையை வெளிப்படையாகக் கண்ணால்காணும்படி அவதரித்திருப்பவர்.

பரமாத்மா— [9]தமக்குஅாத்மாஇல்லாத ஆத்மாவாயிருப்பவர்; ஸர்வேஸ்வரர்; தமக்கும்தாமே ஈஸ்வரரென்பது.

---

1 பதுமமலருக்கொப்பான திருக்கண்களையுடையவர்.

2 கெட்டவழியிலிருப்பவருக்குப் பயத்தைஉண்டுபண்ணுகிறவர்; அல்லது, பக்தர்களுக்குப் பயத்தை அறுப்பவர்.

3 வர்ணாச்ரமதர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவருக்குப் பயத்தையொழிப்பவர்.

4 ஸம்ஸாரபயத்தை நிவ்ருத்திசெய்பவர்.

5 ப்ரபஞ்சத்துக்குஆதாரமாகத் தாங்குகிறவர்.

6 எங்கும்வியாபித்திருப்பவர்.

7 மூன்றுதாபங்களையும் போக்குவதனாலும் விரும்பினவற்றைப் பொழிவதனாலும் மேகமாயிருப்பவர்.

8 பரமர்—சிறந்தஅழகுள்ளவர்; அல்லது, எல்லாவற்றிலும்சிறந்தவர்; ஸ்பஷ்டர்—ஞானரூபியாதலின் வேறுப்ரமாணங்களாலன்றித் தம்மாலேயே தாம் ப்ரகாசிப்பவர்.

9 காரணகார்யங்களைவிட விலக்ஷணமும் நித்யமும் பரிசுத்தமும் ஞானமுள்ளதும் ஒன்றிலும்பற்றுததுமான ஸ்வபாவமுள்ளவர்.

பரமேஶ்வரர்— [1]பெரியபிராட்டியாரே ஸ்வயம்வரம்செய்யும்படி யிருப்பதனால் தமதுபரமேஶ்வரசக்தி பயன்பட்டிருப்பவர்.

பரமேஷ்டீ— [2]ராக்ஷஸர்களை வேட்டையாடியும்உலகத்தைப்பரிபாலித்தும் இவ்வுலகத்தில்விளையாடினபின் திரும்பவும் தம் உயர்ந்த ஸ்தானமாகியபரமபதத்தில்இருப்பவர்.

பரர்த்தி— [3]தமது ஸர்வேஶ்வரதன்மைக்கும் மேற்பட்டதான திருக்கல்யாணகுணங்களின் பரிபூர்த்தியையுடையவர்; தமது ஸௌலப்யத்தினால் பரத்வமும்மறையும்படியிருப்பவர்; அதனாலன்றோ இந்திரன்சந்திரன்முதலானதாழ்ந்தவர்களையும் ராமாயணத்தில் ராமபிரானுக்கு உபமானமாகக்கூறுவது?

பராயணர்— [4]ஸமாதியில் இழிந்திருப்பவருக்குமோக்ஷத்திற்கு நேர்ஸாதனமாகியபரமபக்தியையும் தாமே அளிப்பவர்.

பரிக்ரஹர்— [5]ராமாவதாரத்தில் தம்மைச்சேர்ந்தநகரத்துஜனங்களையும் தேசத்துஜனங்களையும் அவர்களின் சுற்றத்தாரையும் அவர்களின்இஷ்டதேவதைகளையும் தோட்டங்களிலுள்ளமரம்புல்முதலியவற்றையும் பரமபதம்சேரும்படி அங்கீகரித்தவர்.

பவநர் (202)—எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாஇடங்களிலும் இயற்கையாகச்செல்லுகிறவர்; இவருடைய சக்திலேசம்பற்றித்தான் காற்றும் ஸதாகதிஎன்னப்படுவது.

பவநர் (817)— [6]தாமேபக்தர்களிடம்செல்லுகிறவர்.

பவித்ரம்— [7]ஞானமுதலிய ஆறுகுணங்களையும் மஹிமைகளையும் படிகளாகக்கொண்டு பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் இறங்கிக்குற்றங்கள் எல்லாவற்றினும் நீங்கிப் பரிசுத்தமாகியஸ்வரூபம்

பஹுசிரஸ்— [8]அநேகம்தலைகளுடைய ஆதிசேஷராயிருப்பவர்.

---

1 எல்லாவற்றிற்கும் மேலானஈசுவரர்.

2 தமதுசிறந்தசக்தியையே ஆதாரமாகக்கொண்டிருப்பவர்; அல்லது, ஹ்ருதயாகாசத்தில் வஸிப்பவர்.

3 சிறந்த ஐசுவரியமுடையவர்.

4 மறுபடியும்ஸம்ஸாரத்தில்திரும்பாமலிருக்கும்உயர்ந்தஸ்தானமாயிருப்பவர்; பராயணம்=அப்படிப்பட்ட உயர்ந்தஸ்தானத்தை உடையவர் என்பது.

5 சரணாகதர்களால் எல்லாவகைகளாலும் பற்றப்படுகிறவர்; அல்லது, ஸர்வவ்யாபியாதலால் 'எங்கும்அறியப்படுகிறவர்; அல்லது, பக்தர்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்படும்பத்ரபுஷ்பங்கள் முதலியவற்றையும் அங்கீகரிக்கிறவர்.

6 பாவநர்=தம்மைநினைத்தவர்களைச்சுத்தப்படுத்துகிறவர்.

7 பரிசுத்தப்படுத்துவது; அல்லது, இடிபோன்ற மகாபயத்தினின்றும் காப்பாற்றுவது.

8 ஆயிரம்தலைகளையுடைய விராட்புருஷராயிருப்பவர்.

பாநு (126)— [1]எல்லாவற்றையும் படைத்தும் தாம் விகாரமில்லாமல் விளங்குகிறவர்; இது வீர்யம். வீர்யமாவது ஒரு விகாரமும் தன்னிடத்தில் சேராமலிருக்கும் ஸாமர்த்தியம்.

பாநு (235)—ஸூர்யனும் தமது ஒளியின் ஏகதேசம்பெற்றுப் பிரகாசிக்கிறான் என்னும்படி மிகுதியாகப் பிரகாசிப்பவர்.

பாபநாசநர்— [2]தயிர்வெண்ணெய்களைத் திருடினது ராஸக்ரீடை செய்தது முதலிய கதாம்ருதத்தினால் கேட்பவருடைய பாவங்களையும் போக்கிவிடுகிறவர்; அவதாரகாலத்திலும் தம் பக்தர்களுக்கு வெளிப்பகைவர்களையும் காமக்ரோதாதிகளான உட்பகைவர்களையும் அழிப்பவர் என்னவுமாம்.

பாரப்ருத்— [3]ஆத்மாக்களுக்கு ஸம்ஸார விலங்கை அறுத்து அவர்கள் ஸ்வரூபம்விளங்கித் தம்மைச் சேருவதிலுள்ளபொறுப்பை வகிப்பவர்.

பாவநர்(32)— [4]அவதாரங்களில் துன்பங்களைப்போக்கி இன்பங்களையளித்து உய்விப்பவர்.

பாவநர்(293)— [5]உலகத்தைப் பரிசுத்தம்செய்யும் கங்கை முதலியவற்றிற்கும் அந்தச் சக்தி தம்ஸம்பந்தத்தினால் உண்டாகும்படியிருப்பவர்.

பாவர்— [6]எல்லாப்பொருள்களையும் மயிலுக்குத்தோகைபோலத் தமக்கு அணியாகக் கொண்டிருப்பவர்.

பாஸ்கரத்யுதி— [7]ஸூர்யனைக்கண்ட இருள்போலப் பகைவர் பறந்தோடத்தக்க மஹிமையுள்ளவர்.

பிஷக்— [8]ரோகத்திற்குக் காரணத்தையும் பரிகாரத்தையும் நன்குணர்ந்த வைத்தியராயிருப்பவர்.

---

1 'ஸர்வவித்' பார்க்க.

2 பூஜிப்பதனாலும் த்யானம்செய்வதனாலும் நாமத்தைச் சொல்வதனாலும் பாவங்களையொழிப்பவர்.

3 ஆதிசேஷன்முதலிய உருவங்களினால் லோகபாரத்தைத் தாங்குகிறவர்.

4 எல்லாருக்கும் எல்லாப்பலன்களையும் அளிப்பவர்.

5 காற்றையும் வீசும்படி செய்பவர்.

6 ப்ரபஞ்சரூபமாயிருப்பவர்; அல்லது, தனித்திருப்பவர்; அல்லது, எல்லாவற்றிற்கும் இருப்பாயிருப்பவர்.

7 ஸூர்யன்ஒளியைப்போன்ற ஒளியையுடையவர்.

8 ஸம்ஸாரரோகத்தை விடுவிக்கும் பரவித்தையைப் பகவத்கீதையில் உபதேசித்தவர்.

பீமபராக்ரமர்— [1]உலகங்களுக்குத் தீங்குசெய்யும் ஹிரண்யாக்ஷன் ஹிரண்யகசிபுமுதலாகிய ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு அச்சத்தைத் தரும் பயங்கரமான பராக்ரமத்தையுடையவர்; துஷ்டர்களை நிக்ரஹிப்பது அவர்களுக்கும் அநுக்ரஹமேதான்; பித்தனை விலங்கு முதலியவற்றால் கட்டுவது அவனுக்கும் அவனால் பீடிக்கப்படும் மற்றவருக்கும் நன்மையாகிறதன்றோ?

பீமர் (358)— [2]ஆஜ்ஞையைக் கடந்தவர்களுக்குப் பயத்தைக் கொடுப்பவர்; வாயுமுதலான தேவர்களும் அவரிடம் பயந்துதான் தம்தம் தொழில்களை வழுவில்லாமல் நடத்துகிறார்கள்.

பீமர் (948)— [3]தம்முடைய மஹாநுக்ரஹத்தை விரும்பாதவர்களுக்குக் கர்ப்பவாஸம்நரகமுதலிய துன்பங்களையும் கொடுத்துப் பயமுறுத்துகிறவர்.

பீஜமவ்யயம்— [4]அவ்யயம்பீஜம்—மழையில்லாதபஞ்சம்போன்ற கலிகாலம்முடியும்போதெல்லாம் திரும்பத்திரும்பத் தர்மத்தைமுளைக்கச்செய்வதனால் அழியாதவித்தாயிருப்பவர்.

புண்டரீகாக்ஷர்—[5] புண்டரீகமென்னப்படும்பரமபதத்தில் நித்யவாஸிகளாயிருப்பவருக்குக் கண்போன்றவர்.

புண்யகீர்த்தி — [6]தமதுநாமஸங்கீர்த்தனமே பாவங்களை எல்லாம் முழுதும்விலக்கும்படியிருப்பவர்.

புண்யர் (692) — பாவிகளும் மங்களங்களுக்குரியராகும்படி அவர்களின் பாவங்களைப் போக்குகிறவர்.

புண்யர் (925) — [7]கஜேந்த்ரரக்ஷணம் என்னும் புண்ணியசரித்திரத்தினால் நம்மைப்போன்றவர்களின்பாவங்களையும் போக்குகிறவர்.

---

1 அஸுரர்முதலியவர்களுக்குப் பயத்தைத்தரும் பராக்ரமமுள்ளவராக அவதரித்திருப்பவர்.

2 எல்லாம் தம்மிடத்தில் பயப்படும்படியிருப்பவர்; அல்லது, அபீமர்— ஸாதுக்கள் பயப்படாமலிருக்கச் செய்பவர்.

3 உலகமெல்லாம் தம்மிடத்தில் பயந்து நடக்கும்படி செய்பவர்.

4 ஸ்ருஷ்டியில் வித்யாஸமின்றி முன்போலவே காரியங்களையுண்டாக்கும் காரணமாயிருப்பவர்.

5 ஹிருதயகமலத்தையடைந்திருப்பவர்; அல்லது, தாமரைபோன்ற கண்களையுடையவர்.

6 பாவத்தைப்போக்கும் புகழுள்ளவர்.

7 இதிஹாஸபுராணமுதலியவற்றைக் கேட்கிறவர்களுக்குப் புண்யத்தைச்செய்கிறவர்; அல்லது, சுருதிஸ்ம்ருதிகளால எல்லாருக்கும் புண்ணியத்தையே சொல்லுகிறவர்.

புண்யஸ்ரவணகீர்த்தநர்= [1]கஜேந்த்ரமோக்ஷத்தைக் கேட்பதனுலும் உரைப்பதனுலும் எல்லாப்பாவங்களும் நீங்கும்படி செய்பவர்.

புநர்வஸு= [2] ப்ரம்மாதிதேவர்களிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக வஸிப்பவர்.

புரந்தரர்=அஸுரர்களின்பட்டணங்களைப்பிளப்பவர்; அஸுரர் பிசாசுமுதலியவற்றை நிக்ரஹிப்பதனுல் ஆதிதைவிகபயத்தைப் போக்குகிருர் என்பது குறிப்பு.

புராதநர்= [3]முந்தியகல்பங்களிலும் இப்படியே வித்தைகளை வெளிப்படுத்தினவர்.

புருஜித்=அநேகரைஜயித்தவர்.

புருஷர் (14)= [4]மிகுதியாகக்கொடுப்பவர்; முக்தர்களுக்குத் தம் ஸ்வரூபகுணவிபவங்களில் ஈடுபாடென்னும் பேரானந்தத்தை அளிப்பவர்.

புருஷர் (407)= [5]உலகமெல்லாவற்றிற்கும் தலைவரும் பாவங்களையெல்லாம் எரிப்பவருமாயிருப்பவர்; அல்லது, காப்பாற்றுகிறவர்; 'விருப்பங்களை நிரப்புகிறவர்; அல்லது, எல்லாருக்கும் முன் செல்லுகிறவர்' என்பது நிர்வசனம்.

புருஷோத்தமர்= [6]புருஷர்களென்னப்படும்பத்தர், முக்தர், நித்யரென்ற மூவகைச்சேதனர்களையும் பார்க்கிலும் மிகச்சிறந்தவர்.

புருஸத்தமர்= [7]தமது குணங்களென்னும் அமுதக்கடலைக் குடிக்கவிரும்பும் கருடன்முதலான அநேகரிடத்தில் ஸ்திரமாகவும் தெளிவாகவுமிருப்பவர்.

புஜகோத்தமர்= [8]ஆதிசேஷனுக்கும் மேற்பட்ட சேஷியாகிய ஸ்வாமி; அரவணையில் பள்ளிகொண்டிருப்பவர் என்பது.

---

1 அவரைக்கேட்பதும் உரைப்பதும் புண்யத்துக்குக்காரணம்.

2 சரீரங்களில் ஜீவாத்மாவாக மாறிமாறி வஸிப்பவர்.

3 காலவரையில்லாமையால் முந்தியும் இருப்பவர்.

4 புரமென்னப்படும் சரீரத்திலிருப்பவர்; அல்லது, எல்லாவற்றிற்கும் முன்னமே இருந்தவர்; அல்லது, உயர்ந்தபொருள்களிலிருப்பவர்; அல்லது, அநேகபலன்களைக்கொடுப்பவர்; அல்லது, ப்ரளயகாலத்தில் அநேகலோகங்களை ஸம்ஹரிப்பவர்; அல்லது எல்லாவற்றிலும் நிரம்பியிருப்பவர்.

5 தேகங்களில் ஆத்மாவாகப் பிரவேசித்திருப்பவர்.

6 புருஷர்களுள்சிறந்தவர்; அல்லது, புருஷர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவர்.

7 விசுவரூபியும் மிக்க உத்க்ருஷ்டருமாயிருப்பவர்.

8 ஸர்ப்பங்களுள் உத்தமர்; ஆதிசேஷரூபி என்பது.

புஷ்கராக்ஷர் (40) = தாமரைக்கண்ணர்; 'அவருடைய கண்கள் மலர்ந்த தாமரைமலருக்கு ஒப்பானவை' என்று சுருதியில் சொல்லிய ஸர்வேஶ்வரர் சிறப்பிலக்கணம் இதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது.

புஷ்கராக்ஷர் (561) = [1]கருணைபொழிந்து ஆஶ்ரிதர்களைப்போஷிக்கும் திருக்கண்களையுடையவர்.

புஷ்டர் = [2]சிறந்த திருக்கல்யாணகுணங்கள் நிரம்பியிருப்பவர்.

புஷ்பஹாஸர் = [3]தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்கும் திறமை உண்டானவர்களுக்கு ஸாயங்காலத்தில் புஷ்பம் மலர்வது போலத் தாமேமலர்ந்து மிகப்போக்யராகப் பிரகாசிப்பவர்.

பூ = [4]த்ருவநக்ஷத்திரத்தில்சேர்ந்து பூகோள ககோளங்களனைத்தையும் தாங்குகிறவர்.

பூகர்ப்பர் = [5]பூமிதேவியென்னும் பத்நியைக் கர்ப்பத்தில் வைப்பதுபோல வைத்துக்காப்பவர்.

பூசயர் = [6]பக்தர்கள் அர்ச்சாவிக்ரஹங்களில் எழுந்தருளும்படி பிரார்த்திப்பதை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களால் காண்பிக்கப்பட்ட ஸ்வயம்வ்யக்தம், ஸித்தம், மானுஷமுதலான திவ்யாலயப்ரதேசங்களில் அவர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காக ஸுகமாயிருப்பவர்.

பூதக்ருத் = [7] எல்லாப்பொருள்களையும்தம்மிச்சையினால் படைப்பவர்.

பூதப்ருத் = [8]எல்லாஉலகங்களையும் தாங்குகிறவர்.

---

1 பூர்ணமாக வ்யாபித்திருப்பவர்; அல்லது, ஹ்ருதயகமலத்தில் ப்ரகாசித்திருப்பவர்.

2 எப்போதும் பூர்ணமானவர்.

3 புஷ்பம் மலர்வதுபோல ப்ரபஞ்சரூபமாக ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தாம் மலர்கிறவர்.

4 அபூ = ஜனனமில்லாதவர்; அல்லது, பூ = இருப்பாயிருப்பவர்; அல்லது, பூமிரூபி.

5 பூமியைத் தம்கர்ப்பத்தில் வைத்திருப்பவர்.

6 ராமாவதாரத்தில் ஸேதுபந்தனத்திற்காகக் கடற்கரையில் தர்ப்பசயனத்தில் படுத்தவர்.

7 விஷ்ணுவே, ரஜோகுணத்தை எடுத்துக்கொண்டு ப்ரம்மரூபியாக எல்லாவற்றையும் படைக்கிறார்; அல்லது, தமோகுணத்தைக்கொண்டு ருத்ரரூபியாக எல்லாவற்றையும் அழிக்கிறார்.

8 ஸத்வகுணத்தைக் கைக்கொண்டு விஷ்ணுரூபியாக எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றுகிறவர்; அல்லது, போஷிப்பவர்.

பூதபவ்யபவத்ப்ரபு=சென்றவை நிகழ்கின்றவை வருபவை எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்வாமி (=சேஷி)யாயிருப்பவர்.

பூதபவ்யபவந்நாதர்= [1]இறந்தது எதிர்வது நிகழ்கிறது ஆகிய முக்காலங்களிலுமுள்ளவற்றிற்கும் ஈஸ்வரர்.

பூதபாவநர்= [2]தாங்குவதனாலும் போஷிப்பதனாலும் போகங்களைக்கொடுப்பதனாலும் எல்லாப்பொருள்களையும் வ்ருத்திசெய்பவர்.

பூதமஹேஸ்வரர்= [3]எல்லாப் பிராணிகளையும் நடத்தும்ப்ரம்மா யமன் முதலானவர்களையும் நியமிப்பவர்.

பூதாத்மா (8)=எல்லாப்பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமி.

பூதாத்மா (10)=பரிசுத்தஸ்வபாவமுள்ளவர்; சரீரங்களாயுள்ள சேதநா சேதனங்களின் குற்றங்களொன்றும் பற்றாதவரென்பது.

பூதாதி= [4]எல்லாப்பிராணிகளாலும் இவரே பரமபுருஷார்த்தமென்று ஆவலோடு அடையப்படுகிறவர்.

பூதாவாஸர்=எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் தங்குமிடமாயிருப்பவர் தம்முடைய பரத்துவத்தைமறைத்துக் கிருஷ்ணவதாரத்தின் ஸௌலப்யத்தை மேற்கொண்டு எல்லாப்பிராணிகளும் எளிதில் ஆஸ்ரயிக்கும்படி இருந்தவர் என்பது.

பூதி= [5]வெளிஉபாயங்களாகிய செல்வங்களும் உள்உபாயமான த்ருடபக்திமுதலானவையும் இல்லாதவர்களுக்கும் அவற்றையெல்லாம் நிரப்பும் ஸம்பத்தாயிருப்பவர்.

பூர்ணர்= [6]விரும்பினவையெல்லாம் குறைபடாது நிரம்பியிருப்பவர்; அதனாலேதான் அதிகப்பொருட்செலவினாலும் தேகஸ்ரமத்தினாலும்செய்யப்படும் ஆராதனங்கள்இல்லாமலும் ஸ்தோத்திரத்தினால் மட்டுமே வசப்படுகிறவர்.

பூர்ப்புவர்= [7]பகவத்தாஸனென்கிற ஞானத்தினாலே ஆத்மா கடைத்தேறின பக்தனுக்குத் தாமே இடமாயிருப்பவர்.

---

1 முக்காலங்களிலுமுள்ளவர்களாலும் யாசிக்கப்படுகிறவர்; அவருக்குத் தாபத்தையுண்டுபண்ணுகிறவர்; அவர்களை ஆசீர்வதிப்பவர்.

2 பொருள்களை உண்டாக்குகிறவர்; அல்லது, வ்ருத்திசெய்கிறவர்.

3 ப்ராணிகளுக்குப் பெரியஈசுவரர்; அல்லது, ஸத்யமான முதல்ஈசுவரர்.

4 எல்லாப்பொருள்களுக்கும் முதல்காரணமாயிருப்பவர்.

5 இருப்பு; அல்லது, ஐசுவரியமாயிருப்பவர்; அல்லது, எல்லாஐசுவரியங்களுக்கும் காரணமானவர்.

6 எல்லாப்பலன்களும் எல்லாச்சக்திகளும் நிரம்பியிருப்பவர்.

7 எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான பூமிக்கும் ஆதாரமானவர்; 'லக்ஷ்மி' பார்க்க

பூர்ப்புவஸ்வஸ்தரு= [1]பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் ஆகிய மூவுலகங்களிலுமுள்ள ப்ராணிகள், பறவைகள் பழுத்தமரத்தை அடுப்பதுபோலத் தம்மை அடுத்து ஜீவிக்கும்படியிருப்பவர்.

பூரயிதா= [2]தம்மைத்துதிப்பவர்களின் விருப்பங்களையெல்லாம் நிரப்பும் தன்மையுள்ளவர்; விருப்பங்களை நிரப்புவதற்காகவே ஸ்தோத்ரமுதலியவற்றை அங்கீகரிப்பவர் என்பது.

பூரிதக்ஷிணர்= உலகத்தில் ஆசாரத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகச் செய்யப்பட்ட அஸ்வமேதமுதலிய யாகங்களில் நிரம்பத்தக்ஷிணைகளையளித்தவர்.

பூஷணர்= [3]யாவருக்கும் அநுகூலமான ஸௌலப்யகுணத்தினால் ஸ்ரீபதியான தம்மை அலங்கரிப்பவர்.

பேசலர்= [4]கஜேந்திரனைக் காப்பாற்றுவதில் உண்டான வேகத்தில் மாலைகளும் ஆடைஆபரணங்களும் கலைந்திருப்பதே ஓர் அழகாகத்தோன்றினவர்.

பேஷஜம்=சிகித்ஸைக்கு அஸாத்யமான ஸம்ஸாரரோகத்திற்குச் சிறந்த ஔஷதமாயிருப்பவர்.

போக்தா (145) = [5]பக்தர்களால் நிவேதனம்செய்யப்படும் ப்ராபணமுதலிய சுவையுள்ள பதார்த்தங்களை அம்ருதத்தைப்போல அங்கீகரித்து உண்பவர்; நெய் பால் தேன் சர்க்கரைகளோடு கோதுமையைச் சேர்த்துப் பாகம்செய்யப்பட்ட பாயஸம் ப்ராபணமென்னப்படுவது.

போக்தா (502)= [6]ஹயசிரஸ்ரூபமாக ஹவ்யகவ்யங்களெல்லாவற்றையும் புசிப்பவர்.

போஜநம்= [7]பக்தர்களால் உணவுபோல ஸுகமாக அனுபவிக்கப்படுகிறவர்.

---

1 பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகமாகிய மூவுலகங்களும், 'பூ: புவ: ஸுவ:' என்கிற வேதஸாரங்களாகிய மூன்றுவ்யாஹ்ருதிகளாக இருக்கின்றன; அவற்றினால் செய்யப்படும் ஹோமமுதலியவற்றினால் உலகம் நடக்கும்படி செய்பவர்; அல்லது, மேற்சொல்லிய மூவுலகங்களாகிய ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷமாயிருப்பவர்; அல்லது, விருக்ஷம்போல மூவுலகங்களையும் வ்யாபித்திருப்பவர்.

2 பக்தர்களுக்கு எல்லாச்செல்வங்களையும் நிரப்புகிறவர்.

பல அவதாரங்களினால் பூமியை அலங்கரிப்பவர்.

4 செய்கையிலும் மனத்திலும் வாக்கிலும் வடிவத்திலும் அழகாயிருப்பவர்.

5 அந்தப்ராக்ருதியை அனுபவிக்கும் புருஷராகவுமிருப்பவர்.

6 காப்பாற்றுகிறவர்; அல்லது, தமது ஸ்வரூபமான ஆனந்தத்தை அநுபவிப்பவர்.

7 அனுபவிக்கப்படுவதாகிய மாயையென்னும் ப்ரக்ருதிவடிவமாயிருப்பவர்.

மங்களம்பரம்— [1]சிறந்தமங்களம்; தீக்குணங்கள் அணுகாது கல்யாண குணங்கள் சிறப்புற்ற ஸ்வரூபம்.

மது—ஞானிகளான பக்தர்களுக்கு இன்சுவையாயிருப்பவர்.

மதுஸூதநர்—மதுவென்னும் அஸுரனை ஸம்ஹரித்தவர்; அல்லது, நித்யஸூரிகளின் மதுக்கள் (=புலன்கள்) தம்மிடத்தில் இடையூறில்லாமல் சேர்ந்திருக்கும்படி ஆகர்ஷிப்பவர்.

மந்த்ரர்— [2]மனனம் செய்பவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்.

மநு— [3]ஸங்கல்பிப்பவர்; தமது ஸங்கல்பலேசமாத்ரத்தினால் எல்லாவற்றையும் படைப்பவர் என்பது.

மநோஜவர்— [4]மனோவேகமாகக் காரியங்களைச்செய்பவர்.

மநோஹரர்— [5]இயற்கையான அன்பினால் பக்தர்களின் மனங்களைக் கவர்கிறவர்; 'மோகினி ரூபத்தினால் அஸுரர்களின் மனங்களை இழுத்தவர்' என்பது நிர்வசனம்.

மரீசி— [6]பிறவிக்குருடர்கள்போன்ற மூடர்களான பிராணிகளுக்கும் மாசற்ற தமது திவ்யரூபத்தை வெளிப்படுத்துகிறவர்.

மஹர்த்தி—பெரும் செல்வமுடையவர்; பக்தர்களின் யோக க்ஷேமங்களெல்லாவற்றையும் குறைவின்றி நடத்துவதற்குரிய அளவற்ற செல்வமுடையவர்.

மஹர்ஷி— [7]வேதங்களனைத்தையும் நேராகக் கண்டறிந்த கபில மூர்த்தி.

மஹாக்ரது— [8]ஆகம சாஸ்த்ரங்களினால் விதிக்கப்பட்டஎல்லாச் செய்கைகளும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்படுவதனாலேயே

---

1 த்யானித்தவர்களுக்கு எல்லாநன்மைகளையும் மிகப்பயப்பது; அல்லது, தானே மங்களரூபமாயுள்ளது; பரப்ரம்மம்.

2 வேதமந்த்ரரூபமாயிருப்பவர்; அல்லது, மந்திரங்களினால் தெரிவிக்கப்படுகிறவர்.

3 எல்லாவற்றையும் நினைப்பவர்; அல்லது, மந்திரரூபி; அல்லது, மனு என்னும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருரூபி.

4 எங்கும்வியாபித்திருப்பதனால் மனத்தின் வேகத்துக்கொப்பான வேகமுள்ளவர்.

5 மேல்வரையற்ற ஆனந்த ரூபியாதலின் யாவருக்கும் இனியவர்.

6 ஒளியுள்ளவர்களுக்கும் ஒளியாயிருப்பவர்.

7 'மஹர்ஷி: கபிலாசார்ய:' ஒருநாமம். வேதத்தை முழுதும் பார்த்தவராதலின் கபிலர் மஹரிஷியாவர்; வேதத்தில் ஒரு பாகம் பார்த்தவரும் ரிஷியேயாவர்; ஸாங்க்யமென்னும் பரிசுத்தமானஞானத்தை உபதேசித்தவராதலின், கபிலர் ஆசார்யரென்று சொல்லப்படுகிறார்.

8 சிறந்த அசுவமேதயாகமாயிருப்பவர்.

இனியசுவையுள்ளவைகளாகச் செய்யப்படுவதனால் ஆராதனத்திற்கு எளியவர்.

மஹாக்ரமர்— [1]மிக்கஆழமான ஸம்ஸாரமென்னும் பாதாளத்தில் அமிழ்ந்துகிடக்கும் சேதனர்கள் சிற்சிலவாகச்செய்யும்நற்கர்மங்களினால் வரிசைக்ரமமாகத் தம்மிடம்ஏறும்படியாகநீண்டபடிவரிசைகளை வைத்திருப்பவர்.

மஹாகர்த்தர் = [2]புத்தாவதாரத்தில் தாம்செய்தநாஸ்திகவாதங்களினால் ஆத்மாகெட்டுப்போனவர்களை ரௌரவாதிநரகங்களென்னும்குழிகளில் விழும்படிசெய்பவர்.

மஹாகர்மா (677) = [3]பூச்சிபுழுக்களாகப் பிறந்து அறிவிலும் உருவத்திலும் மிகச்சிறியவையான பிராணிகளையும் அவற்றின்கர்மக்ரமத்தில் மனுஷ்யதேகமளித்துத் தமதுபெரியஐஶ்வர்யத்தைஅநுபவிக்க ஆவலோடு முயலும்படிசெய்வதாகிய சிறந்த செய்கையையுடையவர்.

மஹாகர்மா (793) = [4]சிறந்தகாரியமுடையவர்.

மஹாகோசர் = [5]வேண்டுகிறவர்களுக்கெல்லாம் எக்காலமும் எல்லாவகைகளாலும் தானம்செய்தாலும் அழியாதவையான மஹாபத்மம், பத்மம், சங்கம், மகரம், கச்சபம், முகுந்தம், குந்தம், நீலம், வரம் என்கிறஒன்பதுநிதிகளும் ரத்நாகரமாகிய கடலும் ரத்நங்கள் விளையுமிடமாகிய ரோகணமலையும் மற்றும் இவ்வகையானபொருள்களனைத்தும் தமதுபொக்கசசாலைகளாக இருக்கப்பெற்றவர்.

மஹாசக்தி = தமதுசரீரத்தின் ஏகதேசமாகிய ப்ரக்ருதியின்பரிணாமத்தினால் உலகங்களையெல்லாம் படைக்கும் பெருந்திறமையுள்ளவர்; சிலந்தியானது தன்சரீரத்தின்எச்சிலினால் நூலையுண்டாக்கி அதற்குத் தானே கர்த்தாவாயிருப்பதுபோல ப்ரக்ருதியின்பரிணாமங்களாகியஉலகங்களை நினைத்தமாத்திரத்தில் படைப்பதனால் நிமித்தகாரணமென்னப்படும் கர்த்தாவாகவும் உபாதானகாரணமென்னப்படும் மூலகாரணமாகவுமிருப்பவரென்பது; இது சக்தியென்னும் குணம்.

---

1 பெரியகாலடிகளை உடையவர்.

2 அவித்தையென்னும் படுகுழி வைத்திருப்பவர்; அல்லது, சிறந்ததேராளி; மஹாபாரத முதலியவற்றில் சொல்லியபடி மஹாரதர் என்பது.

3 சிறந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான கர்மங்களை உடையவர்.

4 ஆகாயமுதலான மஹாபூதங்களைப் படைத்தவர்.

5 அன்னமயம், ப்ராணமயம், மனோமயம், விஜ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்னும் ஐந்து கோசங்களினுள்ளிருப்பவர்.

மஹாசநர் = பெரும்தீனியுள்ளவர்; ஸம்ஹாரகாலத்தில் உலக மனைத்தையும் விழுங்கினவர்.

மஹாத்யுதி= [1]பெரியஒளியுள்ளவர்; உள்ளும்புறமுமுள்ள இருளனைத்தையும் நினைத்தமாத்திரத்தினால் ஒதுக்கிவிடும் ப்ரகாசமுள்ளவரென்பது; ஸூர்யன்முதலியவற்றின்ஒளி இதன் ஒருதுளி; இது தேஜஸென்னும் குணம்.

மஹாத்ரித்ருத்= [2]திருப்பாற்கடல்கடைந்தபோது மந்தரமென்னும் பெரியமலையைத் தாங்கினவர்.

மஹாதநர் = [3]மிக்கஏழைகளுக்கும் எண்ணாமல் கொடுக்கத்தக்க அளவற்ற பொருள்களை வைத்திருப்பவர்.

மஹாதபஸ்= [4]சிறந்தஞானமுள்ளவர்; ஆறுகுணங்களில், ஞானம், பலம்என்னும் இரண்டுகுணங்கள் ஸங்கர்ஷணன் கூறானவை. அவற்றில் ஞானமாவது:—ஜனனமரணங்களாகிய ஸம்ஸாரமார்க்கத்தில் அனாதிகாலமாக நடந்துகொண்டு வருந்தும் ஜீவராசிகளுக்கு ஸம்ரமபரிகாரம்செய்வதற்காக அந்தஅந்தக் கார்யகாரணங்களை அறிந்து கார்யவர்க்கங்களைத் தம்தம் காரணங்களில் அடக்குவதற்குரிய ஸர்வஜ்ஞத்வம்.

மஹாதேவர் = [5]ப்ரம்மாமுதலிய தேவர்களைப் பந்துமுதலிய விளையாட்டுக்கருவிகளைப்போல வைத்து விளையாடுகிறவர்.

மஹாதேஜஸ் = [6]தமோகுணத்தில் அகப்பட்டுப் பிறந்திறந்து கொண்டிருக்கும் சேதனங்களுக்கும் அனாதியாயுள்ள அஜ்ஞானம் என்னும் இருளைஒழிக்கும் பேரொளியுள்ளவர்.

மஹாந்= [7]எல்லாவற்றிலும் மிகச்சிறந்தவர்; இங்கு, நீரில்போல நிலத்திலும் முழுகுவது கிளம்புவதுமுதலிய நினைத்தவெல்லாம் தடைப்படாமலிருப்பதாகிய ப்ராகாம்யம்என்னும் ஐஸ்வர்யம் கூறப்

1 ஸ்வயம்பிரகாசம்.

2 கோவர்த்தனத்தை எடுத்தவர் என்னவுமாம்.

3 போகத்திற்கு ஸாதனமாகிய தனங்களை மிகுதியாகவுடையவர்.

4 ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றிய சிறந்த ஞானமுள்ளவர்; அல்லது, சிறந்த ஐசுவரியமுள்ளவர்; அல்லது, சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவர்.

5 தமது சிறந்த ஆத்மஜ்ஞானத்தினால் எல்லாவற்றையும்விட்டு யோகிசுவரராயிருத்தலால் கொண்டாடப்படுகிறவர்.

6 ஸூர்யன் முதலானவர்களுக்கும் ஒளியைக்கொடுக்கும் சிறந்த ஒளியுள்ளவர்.

7 சப்தாதிகுணங்களில்லாமையாலும் மிகவும் ஸூக்ஷமராயிருப்பதனாலும் நித்யத்வம் சுத்தத்வம் ஸர்வகதத்வம்என்னும் தமது மூன்றுதர்மங்களினாலும் பிரதிபந்தகமில்லாதவர்.

பட்டது; நிழல்போல உட்புகுந்து பிறர்மனத்தைத் தம்வசப்படுத்திக் கொள்வதும், இடைவிடாது தம்மை த்யானிக்கும்படி அவர்மன த்தை நடத்துவதும், ஆத்மா தேகத்திலிருக்கும்போதும் கிளம்பிப் போனபோதும் அத்தேகத்துள் பிரவேசித்திருப்பதும், யாகங்கள் செய்வது குளம்வெட்டுவதுமுதலிய தர்மகாரியங்களை நடத்துவது மாகிய நான்குவகையான காமாவஸாயித்வம் என்னப்படுவதும் இது தான்.

மஹாநிதி— [1]மகாத்மாக்களை நிதிகண்டதுபோல அன்புடன் ஆதரிப்பவர்.

மஹாபலர்— [2]வேறுஉதவியை எதிர்பாராமல் எல்லாவற்றையும் நடத்தும் சிறந்த மகிமையுள்ளவர்; தமது மகிமையைத்தவிர வேறு ஆதாரமில்லாமல் எல்லாவற்றையும் தமதுதேகத்தைப்போலத் தாமே தரித்திருப்பவரென்பது; நீர் காற்று மலை பூமிமுதலியவற்றிலுள்ள தாங்கும் சக்தி, பகவானுடைய சக்தியென்னும்கடலில் ஒரு சிறு திவலையாகத் தோற்றும்படியிருப்பவர்; இது பலமென்னும் குணம்.

மஹாபாகர்— [3]ஆயர்பாடிப்பெண்களும் நீளாதேவியென்னப் படும் நப்பின்னைப்பிராட்டியும் திவ்யகன்னிகைகள் பதினாறுபிரவரும் ருக்மிணி ஸத்யபாமை ஜாம்பவதிமுதலிய பெண்ணரசிகளும் வலிய வரிக்கத்தக்க வடிவழகையுடையவர்.

மஹாபுத்தி— [4]எக்காலமும் எவ்விடங்களினுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் ஐயந்திரிபற அறிவதாகிய பேரறிவுள்ளவர்; ஸர் வஜ்ஞரென்பது; இது ஞானமென்னும் குணம்.

மஹாபூதர்— [5]சான்றோர்களைத் தமராகக்கொண்டவர்.

மஹாபோகர்— [6]திரவியங்களினாலாகிய சிறந்தபோகங்களனைத் தையும் தருகிறவர்.

மஹாமகர் — [7]தர்மம் அவருக்குச்சரீரமாதலின் யாவராலும் பூஜிக்கத்தக்க யாகத்தைத் தமக்கு அவயவமாகவுடையவர்.

---

1 எல்லாப்பொருள்களும் தம்மிடத்தில்தங்கும்படியான பெரிய ஆதாரம்.

2 பலசாலிகளுக்கும் மிகுந்த பலசாலி.

3 சிறந்தபோஜனங்களாகிய பாகங்களையுண்பவர்; அல்லது, அவதாரங்க ளில் சிறந்தபோகங்களை அனுபவிப்பவர்.

4 ஞானிகளெல்லாரிலும் சிறந்த ஞானமுள்ளவர்.

5 காலவரையின்றி எக்காலமும் வ்யாபித்திருப்பவர்.

6 சிறந்த ஸ்வரூபமாயிருப்பவர்.

7 தமக்கு அர்ப்பணம்செய்வதனால் யாகங்கள்முதலிய கர்மங்களைச் சிறப் பிப்பவர்.

மஹாமநஸ் = [1]ஆஸ்ரிதர்கள்விஷயத்தில் பெரியமனமுள்ளவர்; அவர்களுக்கு எவ்வளவுகொடுத்தாலும் கொடுத்ததுபோதாது என்று தாம்நினைக்கும் உதாரகுணமுள்ளதும் அவர்கள்செய்யும் அபராதங்களினால் கலங்காமலிருக்கும்படி அகாதமுமான திருவுள்ளமுடையவர்.

மஹாமாயர் = [2]தம்மைச் சரணமடையாத ஜனங்களனைவருக்கும் ஸ்வரூபம்தெரியவொட்டாமல்திரைபோலமறைப்பதாகிய மாயையென்னப்படும் ஸங்கல்பத்தையுடையவர்.

மஹாமூர்த்தி = [3]விஸ்வரூபம்காண்பித்தபோது அநேகம் பிரம்மாண்டங்கள் அடங்கிய உலகமனைத்தும் ஒருமூலையில்அடங்கிக்கிடக்கும்படி பெரியஉருவமுள்ளவர்.

மஹாயஜ்ஞர்= [4]தம்மை ஆராதிப்பது எல்லா ஆராதனங்களிலும் மேற்பட்டதாகச் செய்பவர்.

மஹாயஜ்வா = [5]மற்றத்தேவர்களைப் பூஜிப்பவரைப்பார்க்கிலும் தம்மைஆராதிப்பவர்கள் சிறந்தவர்களாகும்படிசெய்பவர்.

மஹார்ஹர்= [6]ஒருவன், ப்ரணவத்தைஉச்சரித்துத் தன்ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவிடம் ஒப்பிப்பதாகிய பூஜைக்கு உரியவர்.

மஹாவராஹர் = பூமியையெடுத்ததனால் ஒப்புயர்வற்ற வராஹரூபியாயிருப்பவர்.

மஹாவீர்யர்= [7]விகாரப்படுவதற்குக்காரணங்களிருப்பினும் தமதியற்கை விகாரப்படாமலிருப்பவர்; இது வீர்யம் என்னும் குணம்; யோகீஸ்வரர்களிடத்திலுள்ள கலங்காமை என்னும் இந்திரியஜயம் இந்தக்குணத்தின் ஓர் அணுவாக நினைக்கப்படுகிறது.

---

1 ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களை நினைத்தமாத்திரத்தில் செய்யத்தக்க பெரிய மனமுடையவர்.

2 மாயைசெய்பவர்களுக்கும் அம்மாயையைஉண்டாக்குவதனால் யாராலும் தாண்டமுடியாதபெரியமாயையையுடையவர்; (மாயை=மயக்கும்சக்தி.)

3 ஆதிசேஷன்மேல் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பெரிய உருவமுடையவர்.

4 சிறந்த ஜபயஜ்ஞமாயிருப்பவர்; அல்லது சிறந்த ஜபயஜ்ஞத்தையுடையவர்.

5 உலகங்களுக்கு யாகமுறையை அறிவிப்பதற்காகச் சாஸ்த்ரப்படி யஜ்ஞஞம் செய்வதனால் யாகம்செய்பவரில்சிறந்தவர்; அல்லது, சிறந்தயாகம் செய்பவரனைவரும் தம்மவராயிருப்பவர்.

6 பூஜைக்கு உரியவர்.

7 உலகத்தை உண்டாக்குவதாகிய அவித்தையென்னும் பெருங்காரணத்தையுடையவர்.

மஹாஶ்ருங்கர் = [1]பூமண்டலமெல்லாம் முனையில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி பெரியகோரப்பல்லையுடையவர்.

மஹாஸ்வநர் = [2]சிறந்தநாமமுள்ளவர்; அல்லது, வேதங்களுக்கும் அவற்றின்ஸாரமாகியகாயத்ரிக்கும் பொருளாயிருப்பவர்.

மஹாஹ்ரதர் = [3]பாவம்செய்தவர்கள் தலையெடாமல் அமிழ்ந்து போவதும் புண்ணியம் செய்தவர்கள் அடிக்கடி ஆழ்ந்தும் போதுமென்று தோன்றாமலிருப்பதுமான பெருமடுவாயிருப்பவர்.

மஹாஹவிஸ் = [4]ஸாத்விகர்களினால் உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஞானயஜ்ஞத்தினால் மனம் புத்தி இந்திரிய முதலியவற்றை ஹவிஸுகளாக ஸமர்ப்பணம் செய்யப்பெறுகிறவர்; அல்லது, ஆத்மா என்னும் சிறந்த ஹவிஸை அங்கீகரிப்பவர்.

மஹாக்ஷர் = [5]யாவராலும் பூஜிக்கப்படும் வேதமூர்த்தியான கருடனை வாஹனமாகவுடையவர்.

மஹீதரர் (318) = [6]பூபாரமாயுள்ள துஷ்டர்களை ஒழித்துப் பூமியைத்தாங்குகிறவர்.

மஹீதரர் (371) = [7]பூபாரத்தைப்போக்கிப் பூமியை நிலை நிறுத்துகிறவர்.

மஹீபர்த்தா = [8]ஆதிகூர்மரூபியாகப் பூமியை எப்போதும் எளிதாகத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பவர்.

மஹேந்த்ரர் = [9]யாவராலும் கொண்டாடப்படும் பரமேஶ்வரத் தன்மையையுடையவர்.

---

1 ப்ரளயஸமுத்திரத்தில் ஓடமாகியபூமியைக்கட்டி விளையாடின சிறந்த கொம்புள்ளவர்.

2 தமது மூச்சாகச்சொல்லப்படும் வேதத்தையே சிறந்தசப்தமாகஉடையவர்.

3 யோகிகள்மூழ்கி இளைப்பாறி ஸுகமாகத்தங்கியிருக்கும்ஆனந்தமென்ன ஜலம்நிரம்பின மடுவாயிருப்பவர்.

4 பெரியஹவிஸாயிருப்பவர்; உலகமெல்லாம் ப்ரம்மஸ்வரூபமாதலின் ப்ரளயகாலத்தில் அவரிடத்தில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட உலகமென்னும் பெரியஹவிஸாக அவரேயிருப்பவரென்பது; அல்லது, உலகமென்னும் பெரிய ஹவிஸையுடையவர்.

5 பெரிய கண்களையுடையவர்; அல்லது, சிறந்த புலன்களையுடையவர்

6 பூமியைத் தாங்குகிறவர்; அல்லது, பூஜையைப் பெறுகிறவர்.

7 மலைகளாயிருந்து பூமியைத்தாங்குகிறவர்.

8 வராஹாவதாரமெடுத்துக் கடலில் முழுகின பூமியைத் தூக்கி எடுத்தவர்.

9 ஈசுவரருக்கும் ஈசுவரர்.

மஹேஜ்யர்— [1]பலன்களை விரும்பாதவர்கள் இந்திராதிதேவர்களையன்றித் தம்மை நேராக ஆராதிப்பதையே சிறந்த ஆராதனமாக அங்கீகரிப்பவர்.

மஹேஷ்வாஸர்—கடலில் அணைகட்டுவது ராவணவதமுதலான கார்யங்களில் பார்ப்பவர்மனத்தைக் கவரும்படி சிறந்த பாணப்ரயோகம் செய்பவர்.

மஹோத்ஸாஹர்— [2]எல்லாவற்றையும் படைப்பதாகிய ஈஸ்வரசக்தி மிகப்பெரிதாகவிருப்பவர்; ஸாங்க்யர்கள் சொல்லும் ஈஸ்வரன் போல ஒன்றும் செய்யாமல் தொழிலற்றிருப்பவரல்லர்; தாம் எல்லாம் செய்யவல்லவராயினும் அவரவர் தகுதிப்படி பலன்களைப் பகுத்துக் கொடுப்பவரென்பது; இது ஐஸ்வர்யமென்னும் குணம்.

மஹோததிசயர்— [3]ப்ரளயகாலத்தில் பெருங் கடலில் ஆதிசேஷனாகிய அரவணையின்மேல் படுத்திருப்பவர்.

மஹோரகர்— [4]தாம் மிகப் பெரியவராயிருந்தும் மிக்க அற்பர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக ஹ்ருதயத்துள் பிரவேசித்திருப்பவர்.

மாதவர் (73)— [5]ஸ்ரீதேவியின் கணவர்; திருமகள் தம்மைவிட்டு என்றும் அகலாமல் இருப்பவர்; ஞானம், சக்தி, பலம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும் ஆறு குணங்களும் சேர்ந்து உருவெடுத்திருப்பவளும், பகவானுடைய எல்லாச் சக்திகளுக்கும் தலைமையாக உலகங்களை நடத்தும் பராசக்தியும், பகவானுடைய மற்றச் சக்திகளை நடத்திக்கொண்டு சராசரங்கள் அடங்கிய உலகமனைத்தையும் வ்யாபித்திருப்பதனால் அனந்தையென்று சொல்லப்படுகிறவளும், தயாமூர்த்தியுமான திருமகளுக்கும் ஸ்வாமியென்பது.

மாதவர் (169)—'மா' என்னப்படும் பரமாத்மஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பவர்; அல்லது, மௌனம் தியானம் யோகம் இம்மூன்றும் பொருந்தினவர்.

---

1 தம்மைக்குறித்துச் செய்யும் யாகமே மோக்ஷபலனைத் தருவதாதலின் அது மற்றத் தேவர்களைக்குறித்துச் செய்யும் யாகங்களைக் காட்டிலும் சிறந்ததாம்படி இருப்பவர்.

2 உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார விஷயத்தில் எப்போதும் முயற்சியோடிருப்பவர்.

3 எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹாரம் செய்தபிறகு ப்ரளயஸமுத்திரத்தில் படுத்திருப்பவர்.

4 மஹாஸர்ப்பமாயிருப்பவர்.

5 மதுவித்தையினால் உபாஸிக்கப்பட்டவர்; அல்லது, மௌனம் த்யானம் யோகம் இம்மூன்றும் பொருந்தினவர்.

மாதவர் (741) = லக்ஷ்மிக்குநாயகர்; உலகங்களுக்கு லக்ஷ்மி தாயும் தாம் தந்தையுமாயிருப்பவர்; அல்லது, மதுவென்னும் யாதவனுடையகுலத்தில் அவதரித்தவர்; அல்லது, மௌனம், த்யானம் யோகம் இம்மூன்றுமுள்ளவர்.

மாநயர் = [1]தமதுபக்தர்களுக்குக்கீழ்ப்படிந்தநிலைமையையே பெருமையாகநினைத்துத் தம்மாலேயேதாம்வெகுமானிக்கப்படுகிறவர்.

மாநதர் = [2]தம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் கௌரவத்தைக்கொடுப்பவர்; அர்ஜுனனைத்தேராளியாகச்செய்து தாம்ஸாரதியாகஇருந்ததும், கம்ஸவதம்செய்தபின் உக்ரஸேனனை ராஜாவாக அபிஷேகம் செய்து தாம்கீழ்ப்பட்டிருந்ததும், யுதிஷ்டிரரைமூத்தவராகமதித்துத் தாம்கீழ்ப்படிந்திருந்ததும், மற்றும் இவ்வித அநேகஸௌலப்யவியாபாரங்களும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மார்க்கர் (367)= [3]பக்தர்களினால் தேடப்படுகிறவர்.

மார்க்கர் (399)= [4]பரத்வாஜர்முதலான முனிவர்களால் தேடப்படுகிறவர்; 'விரதர்' பார்க்க.

முக்தாநாம்பரமாகதி = [5]ஸர்வசேஷியானதாமே முக்திபெற்றவர்கள் முடிவாகச்சேரும் இடமாயிருப்பவர்; அடைந்தவர் தம்மை விட்டுவிலகாமலிருக்கச்செய்பவர்.

முகுந்தர் = [6]பாஞ்சராத்திரர்களினால் ஒரேதெய்வம்தொழுது பிரார்த்திக்கப்பெற்றவராக அவர்களுக்கு முக்தியைக்கொடுப்பவர்.

மேதஜர் = [7]தேவகியானவள் பூர்வஜன்மத்தில் புத்ரனைவேண்டி நோற்ற நோன்பென்னும் யாகத்தின்பலனாக அவதரித்தவர்.

மேதாவீ= [8]காலவரையும்தேசவரையுமற்றதாகிய மஹிமைக்கு உதவியாக இயற்கையால் அமைந்த ஸர்வஜ்ஞத்வமுடையவர்.

---

1 ஸர்வேசுவரராதலின் எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்கவர்.

2 தம்முடையமாயையினால் எல்லாருக்கும் ஆத்மாவல்லாதவற்றை ஆத்மாவாகநினைக்கும் அபிமானத்தைக்கொடுப்பவர்; அல்லது, பக்தியில்லாதவரின் கர்வத்தைக் கண்டிப்பவர்; அல்லது, தத்வஞானிகளுக்கு ஆத்மாஅல்லாதவற்றைஆத்மாவாக அபிமானிக்கும்மயக்கத்தைப் போக்குகிறவர்.

3 மோக்ஷத்தைவிரும்புகிறவர்களால் தேடப்படுகிறவர்; அல்லது, ப்ரம்மானந்தத்தை அடைவதற்குத் தாமே உபாயமாயிருப்பவர்.

4 முக்திக்குவழியாயிருப்பவர்.

5 முக்தர்களுக்கு உத்க்ருஷ்டமான கதி; அவரைவிட வேறுதேவதையை அடையவேண்டுவதுமில்லை; ஸம்ஸாரத்தில் திரும்புவதுமில்லை.

6 முக்தியைக்கொடுப்பவர்.

7 யாகத்தில் உண்டாகிறவர்.

8 அநேக கிரந்தங்களை அறியும் திறமையுள்ளவர்.

மேதிநீபதி = பூமிக்கு நாதர்.

யத் = [1]ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போதும் முயற்சிசெய்கிறவர்; அல்லது, அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகத் தம்மை அவர்களிடம் சேர்ப்பிக்கிறவர்.

யதுச்ரேஷ்டர் = முழுகிப்போன யதுவம்சத்தை உயரத்தூக்கினதனால் யதுக்களில் சிறந்தவர்.

யமர் (164) = எல்லாவற்றையும் நடத்துகிறவர்.

யமர் (870) = [2]விரும்பினவரன்களையளிக்கும் தேவர்களையும் நடத்துகிறவர்.

யஜ்ஞக்ருத் = [3]உலகங்களின் நன்மைக்காக ஆதிகாலத்தில் யஜ்ஞத்தைச் சிருஷ்டித்தவர்.

யஜ்ஞகுஹ்யர் = [4]யாகத்தின் ரஹஸ்யமாயிருப்பவர்; விருப்பமற்றவராயிருந்தும் விருப்பமுள்ளவர்போல யாகங்களில் கொடுக்கும் புரோடாசமுதலிய ஹவிஸுகளையுண்டு தாம் திருப்தியடைந்து யாகம்செய்தவரைப் பலன்களினால் திருப்திசெய்விக்கிறாரென்பது சாஸ்திரஸூக்ஷ்மங்களை அறிந்தவர்க்கல்லது மற்றவர்களுக்குப் புலப்படாமையால் யாகத்தின் ரஹஸ்யமாயிருப்பவர் என்பது.

யஜ்ஞப்ருத் = [5]யஜ்ஞம்குறைவுபட்டாலும், தம்மைத்யானிப்பதனாலும் பூர்ணாஹுதியினாலும் அதை நிரம்பச்செய்பவர்.

யஜ்ஞபதி = [6]தம் ஆராதனத்திற்குப் பலனை அளிப்பவர்.

யஜ்ஞபுக் = யஜ்ஞங்களையனுபவிப்பவர்; அல்லது, காப்பவர்.

யஜ்ஞர் (446) = [7]யாகரூபியாயிருப்பவர்; யாகங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவரும் யாகங்களின் பலன்களை அளிப்பவருமாயிருப்பவர்.

---

1 ப்ரஸித்தமாயிருப்பதைச் சொல்லும் யத் என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுகிறவர்.

2 அயமர் = மரணமில்லாதவர்; அல்லது, யமர் = யோகத்திற்கு அங்கமாகிய யமமாக இருப்பவர்; அதாவது, அதனால் அடையப்படுகிறவர் எனினுமாம்.

3 ப்ரளயகாலத்தில் யஜ்ஞத்தை ஸம்ஹரிப்பவர்.

4 யஜ்ஞங்களுள் ரஹஸ்யமாகிய ஞானயஜ்ஞமாகவிருப்பவர்; அல்லது, பலனைக்கருதாது செய்யப்படும் யாகமாகவிருப்பவர்.

5 யஜ்ஞத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்.

6 யஜ்ஞங்களைக் காப்பவர்; அல்லது, யஜ்ஞங்களுக்கு ஈசுவரர்.

7 யஜ்ஞஸ்வரூபி; அல்லது, யஜ்ஞத்தினால் எல்லாத்தேவர்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவர்.

யஜ்ஞர் (971) = தம்மை ஆராதிப்பதற்குப் போதுமான புண்ய ஸம்பத்தில்லாமல் தமதாராதனத்தை விரும்புகிறவர்களுக்குத் தாமே ஜபயஜ்ஞரூபமாயிருப்பவர்.

யஜ்ஞவாஹநர் = யஜ்ஞம்செய்பவர்களுக்குச் சக்தியையும் சிரத்தையையும் அதிகாரத்தையும் கொடுத்து யாகத்தை நடத்துகிறவர்.

யஜ்ஞஸாதநர்=யஜ்ஞங்களை ஞானத்தின் வழியாகத் தம்மை அடைவதற்கு உபாயங்களாகும்படி செய்பவர்.

யஜ்ஞாங்கர்= [1]சக்தியுள்ளவர்கள் செய்யும் மற்றயாகங்கள்தமது யாகத்திற்கு அங்கமாகக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும்படி செய்பவர்.

யஜ்ஞாந்தக்ருத் = [2]யாகத்தின் பலனாகிய தத்வஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்.

யஜ்ஞீ = எல்லாயஜ்ஞங்களுக்கும் சேஷி; எல்லாயஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவர் என்பது.

யஜ்வா = அசக்தர்களுக்குத் தாமே யஜமானரூபியாக யாகம் செய்பவர்.

யுகாதிக்ருத் = [3]ப்ரளயமானபோது யுகங்களுக்கு ஆதியான ஸ்ருஷ்டியைச்செய்பவர்; அதாவது, பிரளயமானதினால் யாதொரு கெடுதலுமில்லாமலிருக்கும்படி திரும்பவும் உலகத்தை நடத்தினவர் என்பது.

யுகாவர்த்தர் = [4]நான்குயுகங்களையும் அவ்வவற்றின் தர்மவரைகளோடு அடிக்கடி திரும்பச்செய்கிறவர்.

யோகர் = [5]ஸாயுஜ்யமாகிய முக்திக்கு உபாயமாகவும் தாமே இருப்பவர்.

யோகவிதாம்நேதா = [6]பக்தியோகத்தை அவலம்பித்தவர்களைப் பலன் பெறும்படி நடத்துகிறவர்; வேறுஉபாயமாகிய பக்தியோகத்தை அவலம்பித்தவர்களுக்கும் பூர்த்தி செய்கிறவர்.

---

1 யாகங்களை அங்கங்களாகவுடைய வராஹமூர்த்தி.

2 யஜ்ஞபலனை உண்டுபண்ணுகிறவர்; அல்லது தம்மைப்பற்றிய மந்த்ரத்தைச் சொல்வதனாலும் பூர்ணாஹுதி செய்வதனாலும் யஜ்ஞத்தை நிறைவேற்றுகிறவர்.

3 யுகமுதலிய காலப்பிரிவுகளைச் செய்பவர்; அல்லது, யுகங்களின் ஆரம்பத்தைச்செய்பவர்.

4 காலரூபியாக யுகங்களைத் திருப்புகிறவர்.

5 யோகத்தினாலடையத்தக்கவர்.

6 யோகிகளான ஞானிகளின் யோகக்ஷேமங்களை வகித்து நடத்துகிறவர்.

யோகீ = [1]கூடாதனவற்றையும் கூட்டுவதாகிய சிறந்தப்ரபாவம் எப்போதும் பொருந்தியிருப்பவர்.

யோகீசர் = [2]ஸம்ஸாரிகளுக்கும்இயற்கையில் த்யானம்அமைந்த ஸநகர்முதலான யோகிகளுக்கும் யோகத்தை நிறைவேற்றுகிறவர்.

ரணப்ரியர் = [3]தம்அன்பர்களுக்குச்சந்தோஷமுண்டாவதற்காக யுத்தமுதலிய வியாபாரங்களைச்செய்கிறவர்.

ரத்நகர்ப்பர் = [4]சரணாகதர்களில் செல்வம் வேண்டுகிறவர்களுக் குக்கொடுக்கத்தக்க ரத்நங்களென்னப்படும் சிறந்த தனங்களை மிகுதி யாகத் தம்மிடம்வைத்திருப்பவர்.

ரத்நநாபர் = [5]புத்தாவுதாரத்தில்புலமையைநடிப்பதற்காக வயிற் றைத்தடவுவதனால் ரத்னம்போல அழகாகப்பிரகாசிக்கும் நாபியை உடையவர்.

ரதாங்கபாணி = சக்ராயுதத்தை எப்போதும் கையில் வைத்திருப் பவர்; சக்ரீயென்பதனால் சக்ராயுதமுடையவர்என்பது கூறப்பட் டது; ரதாங்கபாணி என்பதனால் துஷ்டர்களைப்போக்கவும் சிஷ்டர் களைக்காக்கவும் எப்போதும் மற்றஆயுதங்கள்இருந்தும் சக்ராயுதம் மட்டும் பிரயோகத்திற்குச் சித்தமாகக் கையிலெடுத்து ஓங்கப்பட் டிருக்கிறதென்றுகூறப்பட்டது.

ரவி = [6]ஸூர்யன் மேலேறிப் பிரகாசிப்பதனால் சிலாக்கியமாகச் சொல்லப்படும் உத்தராயணமாக இருப்பவர்; உத்தராயணம் அர்ச் சிராதிமார்க்கத்தில் நான்காம்படி.

ரவிலோசநர் = [7]ஸூர்யனால் சந்திரனையும் மின்னலையும் வரு ணனையும் பிரகாசிக்கச்செய்பவர்; ஸூர்யகிரணங்கள் பிரவேசிப்பத னாலேதான் சந்திரன்முதலானவர்கள் ப்ரகாசிப்பது; இதனால் அர்ச் சிராதிமார்க்கத்தில் எட்டாவது ஒன்பதாவது பத்தாவதுபடிகளாகிய சந்திரன், மின்னல், வருணன் இவைகள் கூறப்பட்டன.

---

1 யோகமென்னப்படும் தத்துவஞானத்தினாலேயே அடையப்படுகிறவர்; அல்லது, தம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்.

2 மற்றயோகிகள்போல இடையூறுகளினால் தடைப்படாமையினால் யோகிகளுளெல்லாம் சிறந்தவர்.

3 லோகரக்ஷணத்திற்காகப் பஞ்சாயுதங்களைத்தரிப்பதனால் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவர்.

4 ரத்நங்களைஉள்ளேவைத்திருக்கும்கடலாயிருப்பவர்.

5 அழகியநாபியுள்ளவர்.

6 ஸூர்யனாகஇருப்பவர்.

7 ஸூர்யனைக்கண்ணாகஉடையவர்.

.ரக்ஷணர் = [1]தொட்டும் தழுவியும் நல்வார்த்தைசொல்லியும் கஜேந்த்ரனைக் காப்பாற்றினவர்.

ராமர் = [2]குணங்களாலும் வடிவழகினாலும்இழுக்கப்பட்டு யாவரும் தம்மிடம்மகிழும்படியிருப்பவர்.

ருசிராங்கதர் = [3]மிக்கஅழகான தமது திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைப் பக்தர்கள் கண்டுகளித்தனுபவிக்கும்படி கொடுப்பவர்.

ருத்தர் (279) = [4]பர்வகாலங்களில்கரைபுரளும்கடல்போல எப்போதும் நிரம்பியேயிருப்பவர்.

ருத்தர் (352) = [5]பக்தர்களின் அபிவ்ருத்தியினாலேயே தாமும் அபிவ்ருத்தியடைந்திருப்பவர்.

ருத்ரர்= [6]திவ்யரூபத்தினாலும்பலவகைகளானதிவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் பக்தர்கள் நெஞ்சுருகி ஆனந்தக்கண்ணீர்விடும்படிசெய்பவர்.

ருது = [7]எப்போதும் புதியவைபோலமேன்மேலும்மனமகிழ்ச்சியைத்தரும் திருக்கல்யாணகுணங்களின்வரிசைகள் ஒன்றுக்குமேலொன்று விசேஷமாக வ்ருத்தியாகும்படி பக்தர்களின்உள்ளங்களில் சென்றுகொண்டிருப்பவர்.

ரோஹிதர் = [8]தாமரைமலரின்உட்புறம்போலச் சிவந்தநிறமுள்ளவர்.

லக்ஷ்மீ = [9]தம்மைச்சேர்ந்தவர்களுக்கு எல்லாவித ஸம்பத்துக்களாகவும் தாமேயிருப்பவர்.

லக்ஷ்மீவாந்=[10]திருமகள்எப்போதும்தம்மைவிட்டுப்பிரியாமல் சேர்ந்திருக்கப்பெற்றவர்.

---

1 ஸத்வகுணத்தைக்கொண்டு மூவுலகங்களையும் காப்பவர்.

2 யோகிகள் நித்தியாநந்தரூபியானதம்மிடத்தில் மகிழும்படியிருப்பவர்; அல்லது, தம்மிச்சையினால் தசரதபுத்திரராகஅவதரித்து அழகானசரீரத்தை வஹித்தவர்.

3 அழகானதோள்வளைகளையுடையவர்.

4 தர்மம், ஞானம், வைராக்யமுதலியகுணங்கள் நிரம்பியிருப்பவர்.

5 ப்ரபஞ்சரூபமாக வ்ருத்தியடைகிறவர்.

6 ஸம்ஹாரகாலத்தில் ப்ரஜைகளை அழும்படிசெய்பவர் ; அல்லது, துன்பத்தைக்கொடுப்பவர் ; அல்லது, துன்பத்துக்குக்காரணத்தைஓட்டுகிறவர்.

7 ருதுவென்னும்காலரூபியானவர்.

8 ரோஹிதமென்னும்சிவப்புமத்ஸ்யமாக அவதரித்தவர்.

9 உலகங்களுக்குச் சோபையாகவிருப்பவர் ; அல்லது, 'பூ:, புவ:, லக்ஷ்மீ:' என்றுமூன்றுநாமங்கள்; பூலோகமாகவும் புவர்லோகமாகவும் லக்ஷ்மியென்னப்படும்ப்ரம்மவித்தையாகவும்இருப்பவர்; அல்லது,'பூர்ப்புவோலக்ஷ்மீ:' ஒருநாமமாகக்கொண்டு பூமிக்கும் ஆகாசத்துக்கும் சோபையாயிருப்பவர் எனினுமாம்.

10 திருமார்பில் எப்போதும் லக்ஷ்மிவஸிக்கப்பெற்றவர்.

லோகத்ரயாஸ்ரயர் = பிராட்டியும் தாமுமாகத் தாய்தந்தைகள் போல எல்லாஉலகங்களுக்கும்ஆதரவாயிருப்பவர்.

லோகநாதர் = [1]உலகங்களுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பவர்; இந்த இயற்கையானஸம்பந்தத்தினல் தாமே விசேஷபந்துவாயிருப்பவர் என்பது.

லோகபந்து = [2]வேறுபாடின்றிஅனுக்ரஹிப்பதனல் உலகத்தார் எல்லோருக்கும் விடமுடியாத உறவாயிருப்பவர்.

லோகஸ்வாமீ = உலகங்களுக்கெல்லாம்அதிபதி.

லோகஸாரங்கர் = [3]உலகத்தோர்புகழத்தக்கதாக யுக்திகளுக்கு ஒற்றுமையான போகமோக்ஷங்கள் இரண்டுமார்க்கங்களையும்அறிந்து உபதேசித்திருப்பவர்என்பது; இதுதான் புத்தாவதாரத்தில் அஸுரர்களைவஞ்சித்தஉபாயம்.

லோகாத்யக்ஷர் = [4]தர்மத்திற்குத்தகுதியுள்ளமனிதர்களை ப்ரத்யக்ஷமாகஅறிபவர்.

லோகாதிஷ்டானர் = [5]மேலுலகங்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவர்.

லோஹிதாக்ஷர் = ஆனந்தத்திற்குஅறிகுறியாகத் தாமரைமலர் போலச்சிவந்தகண்களையுடையவர்.

வ்யக்தரூபர் = [6]தெளிவாகப்புலப்படும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமுடையவர்; மார்க்கண்டேயர்முதலானவர்களுக்குத் தமதுதிவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தைத் தாமே புலப்படுத்தினவரென்பது.

வ்யக்ரர்= [7]எதிரிகளை அடக்குவதற்காகஅர்ஜுனன்யுத்தம்செய்யும்வரையில் தாம்பொறுமல் பரபரப்படைந்தவர்; பீஷ்மரைத்தடுப்ப

---

1 உலகங்களால் யாசிக்கப்படுகிறவர்; அல்லது, உலகங்களைப்ரகாசப்படுத்துகிறவர்; அல்லது, உலகங்களை ஆசீர்வதிக்கிறவர்; அல்லது, உலகங்களுக்கு ஈசுவரர்.

2 உலகமெல்லாம் தம்மிடத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும்படி ஆதாரமாயிருப்பவர்; அல்லது, உலகங்களைஉற்பத்திபண்ணினதனல் பந்துவாயிருப்பவர்; அல்லது, சுருதிஸ்மிருதிகளால் உலகங்களுக்கு ஹிதாஹிதங்களை உபதேசிப்பதனல் உலகங்களுக்குச் சுற்றமாயிருப்பவர்.

3 உலகங்களிலுள்ளஸாராம்சங்களைக் கிரஹிப்பவர்; அல்லது, உலகத்தில் ஸாரமானப்ரணவோபாஸனையினல் அடையத்தக்கவர்.

4 உலகங்களைப் பிரத்யக்ஷமாகக்காண்பவர்; உலகங்களுக்குத்தலைமையானபிரபு.

5 மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஆதாரமானவர்.

6 ஸ்தூலப்ரபஞ்சமாகப்புலப்படும்உருவமுள்ளவர்; அல்லது, ஸ்வயம்ப்ரகாசர்; அல்லது, யோகிகளுக்குப்புலப்படும் ரூபமுள்ளவர்.

7 அழிவில்லாதவர்; அல்லது, பக்தர்கள்வேண்டியவற்றைக்கொடுப்பதில் பரபரப்புள்ளவர்.

தற்குத் தாம் ரதத்தைவிட்டு எழுந்து சக்ரமெடுத்துப்போனது குறிப்பிடப்படுகிறது.

வ்யவஸ்தாநர் = [1]கலைமுகூர்த்தமுதலியகாலப்பிரிவுகள் வ்யவஸ்தையாக ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயிருப்பவர்.

வ்யவஸாயர்= [2]ஸூர்யசந்திரநக்ஷத்திரங்களாகியகோளசக்ரம் தம்மிடத்தில்கட்டப்பட்டிருப்பவர்; நக்ஷத்திரங்களுக்குஆதாரமான ஆகாயத்தைச் சரீரமாகவுடையவர்என்பது.

வ்யாதிசர்= [3]அவரவர்விரும்பும்பலபலன்களையும் அளிப்பவர்.

வ்யாப்தர்= [4]தியானிப்பவர்களிடத்தில் இளையவன், முதிர்ந்தவன், யஜமானன், வேலைக்காரன், பகைவன், நண்பன்முதலியவேற்றுமைகளின்றி ஓரேவிதமான அன்பினால் வியாபித்திருப்பவர்.

வ்யாபீ= [5]தேவர்கள், அஸுரர்கள், மந்தரமலை, வாஸுகிமுதலியவர்களுக்குக் கடைவதில் சக்தியை வ்ருத்திசெய்வதற்காக அவர்களெல்லாரிடத்திலும் தாம்வியாபித்திருப்பவர்.

வ்யாளர்= [6]விசேஷமாக அபயப்ரதானம் செய்து அவர்களை அங்கீகரித்துத் தமக்குட்படுத்துகிறவர்.

வ்யாஸர்= [7]வேதங்களை வகுத்தவர்.

வ்ருத்தாத்மா= [8]மகிமைகளெல்லாம் உள்ளங்கையில் அடங்கினாற்போலத் தோற்றும்படி பெரிதான ஸ்வரூபமுடையவர்.

வ்ருஷகர்மா = நம்போன்றவர்களுக்கும் பெரும் பேற்றை அளிப்பதனால் தர்மரூபமாகவிருக்கும் செய்கையையுடையவர்; அல்லது, தாபத்ரயத்தையாற்றும் தன்மையான குளிர்ந்த செய்கையை உடையவர்.

---

1 எல்லாவரையறைகளுக்கும் ஆதாரமானவர்; அல்லது, திக்பாலகர்களின்அதிகாரங்களையும் ஜராயுஜம், அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜமென்னும் நான்குபடைப்புக்களையும் வர்ணாசிரமங்களையும் அவற்றின்தர்மங்களையும் வகைவகையாக ஸ்தாபிப்பவர்.

2 ஞானஸ்வரூபி.

3 இந்திராதிதேவர்களையும் பலவித அதிகாரங்களில் ஆஜ்ஞாபிப்பவர்.

4 காரணமானதால் கார்யங்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருப்பவர்.

5 எல்லாக்காரியங்களிலும் வியாபித்திருப்பவர்; அல்லது, ஆகாயம்போல எங்கும் நிறைந்திருப்பவர்.

6 மஹாஸர்ப்பம்போல யாராலும்பிடிக்கமுடியாதவர்; அதாவது, யாருக்கும்வசப்படாத ஸ்வதந்த்ரர் என்பது.

7 'ஸர்வத்ருக்' பார்க்க.

8 அனாதியாயிருப்பதனால் முதிர்ந்தவர்.

வ்ருஷப்ரியர்—ப்ரவ்ருத்திதர்மம் நிவ்ருத்திதர்மம் இரண்டிலும் அன்புவைத்திருப்பவர்; அவர்விரும்புவதனாலே இவ்விருவகைக்கர்மங்களும் தர்மமாயின; அவரது விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பதுதான் வேதவிதிகளின் கருத்து.

வ்ருஷபர்— [1]ஸம்ஸாரமென்னும்தீயினால் சுடப்பட்டு வந்தடைந்தவர்களை அமுதம் பொழிவதுபோலக் கடாக்ஷத்தை வர்ஷித்துச் செழிக்கச்செய்பவர்.

வ்ருஷபர்வா —தம்மிடம்ஏறிவருவதற்கு வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களையே படிகளாக வைத்திருப்பவர்.

வ்ருஷபாக்ஷர் — [2]வேண்டின பலன்களை வர்ஷிப்பதாகிய தர்மத்தையே ஸம்ஸாரசக்ரத்திற்கு ஆதாரமான அச்சாக வைத்திருப்பவர்; தர்மத்தின் வழியாகக் கர்மபலன்களை ரக்ஷிப்பவர் என்பது.

வ்ருஷர்—[3]கடலினிடையே அலைந்துவருந்தியமார்க்கண்டேயரை அமுதம்போன்ற தேகஒளியினாலும் இன்சொல்லினாலும் நனைப்பவர்.

வ்ருஷாக்ருதி— [4]தர்மமே உருவமாக உடையவர்; அல்லது, ஜனங்களின் தாபங்களையெல்லாம் சமனம்செய்து அம்ருதம் பொழிவதுபோலக் குளிர்ந்திருக்கும் திவ்யரூபமுள்ளவர்.

வ்ருஷாகபி —தர்மமேஉருக்கொண்டதான சிறந்த வராகாவதாரமெடுத்தவர்.

வ்ருஷாஹீ — [5]அவரை முதலில் அடையும்தினமே எல்லாமங்களங்களுக்கும்வித்தாநடுவதுபோல ஆரம்பதினமாயிருப்பதனால் தர்மரூபமாயிருப்பது.

வ்ருஷோதரர்— [6]தர்மத்தையே வயிறாகஉடையவர்; ஆராதிப்பவர்கள் தமக்குக்கிடைத்த ஹவிஸ்முதலியவற்றினாலும் எளிதாக நிரப்பக்கூடியதாயிருப்பதனால், அல்லது, துன்பமுற்றவர்களனைவரையும் தம்வயிற்றில் வைத்துக் காப்பதனால் தர்மமயமான வயிற்றையுடையவர்.

---

1 பக்தர்களுக்கு விரும்பினவற்றையெல்லாம் வர்ஷிப்பவர்.

2 விரும்பினவற்றையெல்லாம் வர்ஷிக்கும் நேத்ரங்களையுடையவர்; அல்லது, தர்மத்தையே கண்ணாகவுடையவர்.

3 அபீஷ்டங்களை வர்ஷிக்கும் தர்மமாயிருப்பவர்.

4 தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவே அவதாரஉருவம் எடுப்பவர்.

5 பகல்போல்பிரகாசிக்கும்புண்யமானயஜ்ஞங்களையுடையவர்.

6 அவருடையவயிறு ஜனங்களைவர்ஷிப்பது; அதாவது, ஸ்ருஷ்டிசெய்வது.

வ்ருக்ஷ:— [1]நிழலுள்ளமரம்போல ஆச்ரிதர்கள் வந்தடைந்து எல்லாப்பலன்களையும் அநுபவிக்கும்படியிருப்பவர்; மேலும், அவர்களால் செய்யப்படும் நிர்ப்பந்தங்களையும் ஸஹிப்பவர்.

வ:— [2]எல்லாம் தம்மிடத்தில் வஸிக்கும்படியிருப்பவர்; தாமும் எல்லாவற்றிலும்ஆத்மாவாகவஸிப்பவர், 'ஸவ 8 என்று ஒருநாமமாகவும்கொள்ளலாம்' என்பது நிர்வசனம்.

வத்ஸரர்:— [3]புருஷார்த்தங்களை அவரவர் அதிகாரங்களுக்குத் தக்கபடி பகுத்து ஏற்பாடுசெய்வதற்காகத் தர்மாத்மாஎன்னும் ரூபத்துடன் எல்லாரிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக வஸிப்பவர்.

வத்ஸலர்:— [4]பசுக்கள் புதியனவாகஈன்ற கன்றுகளிடத்தில் அன்புவைத்துப் பால்சுரந்துகொண்டு அவற்றைத்தேடித்திரிவது போலச் சரணாகதர்களைப் பேரன்புடன் தேடுகிறவர்.

வத்ஸீ:— [5]எப்பொழுதும் தம்மால் போஷிக்கப்படத்தக்கஆத்மவர்க்கங்கள் தம்மிடம் மிகுதியாயிருப்பவர்.

வநமாலீ:—தம்மால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பஞ்சபூதங்களிலும் அவற்றின் தன்மாத்ரைகளிலுமுள்ள சிறந்தபரிமளங்களின் அபிமானிதேவதையாகிய வைஜயந்திஎன்னப்படும் வனமாலையை எக்காலமும் அணிந்திருப்பவர்.

வம்சவர்த்தநர்:— [6]வம்சம்என்னப்படும் நித்யஸூரிவர்க்கத்தை விருத்திசெய்பவர்; அதாவது, அவர்களுக்குக் கைங்கர்யரஸத்தை மேன்மேலும் பெருகச்செய்பவரென்பது.

வர்த்தநர்:— [7]ஆராதிப்பவர்களைத் தாய்போல வயிற்றில்வைத்து வளர்ப்பவர்.

வர்த்தமாநர்:— [8]ஆராதிப்பவர்களை விருத்திசெய்வதனாலேயே தாமும் வ்ருத்தியாகிறவர்; அல்லது, இப்படி எல்லாருக்கும் எல்லாவற்றையும்அளித்தும் தமதுநிறைவுகுறையாதவர்.

---

1 விருக்ஷம்போல அசையாமலிருப்பவர்.

2 'ஸ' பார்க்க.

3 எல்லாவற்றிற்கும் தாமே இருப்பிடமானவர்.

4 பக்தர்களிடத்தில் அன்புள்ளவர்.

5 கிருஷ்ணாவதாரத்தில் கன்றுகளைமேய்ப்பவர்; அல்லது, உலகத்திற்குத் தந்தையாதலின் எல்லா ப்ரஜைகளையும் தம்குழந்தைகளாக நினைக்கும் தன்மையுள்ளவர்.

6 வம்சம்என்னப்படும் ப்ரபஞ்சத்தைப் பெருகச்செய்பவர்; அல்லது, ஸம்ஹரிப்பவர்.

7 எல்லாவற்றையும் வ்ருத்திசெய்பவர்.

8 ப்ரபஞ்சரூபமாகவ்ருத்தியடைகிறவர்.

வரதர்— [1]தேவர்களுக்கும் லோகபாரங்களை வகிக்கும்ஸாமர்த்ய மாகியவரங்களை அளிப்பவர்.

வராங்கர்— [2]சிறந்ததிவ்யமங்களவிக்ரகமுடையவர்; தேவகியின் பிரீதிக்காக உபநிஷத்தில்கூறப்பட்ட திவ்யமங்களவிக்ரஹலக்ஷணங் கள் மறையாமலே அவதரித்தவர்என்பது.

வராரோஹர்—[3]மீண்டுகீழுலகம்போவதில்லாமையால் மேலேறி அவரையடைவது எல்லாவற்றிலும்சிறந்ததாம்படியிருப்பவர்.

வருணர்— [4]எல்லாவற்றையும் மறைத்துக்கொண்டிருப்பவர்.

வஷட்காரர்— [5]ஆகாசமுதலியவற்றைப்போலன்றித் தாம்வியா பித்திருப்பவற்றையெல்லாம் தாம்நினைத்தபடிநடப்பனவாகத் தம் வசப்படுத்துகிறவர்.

வஸு(105)— [6]தம்மையடைந்தவர்களிடத்தில் மிக்கஅன்புடன் தாமே வஸிப்பவர்.

வஸு (271)— [7]பெரியோர்களுக்குத் தாமே தனமாயிருப்பவர்; அவர்கள் மற்றப்பொருளைப் பொருளாகநினைப்பதில்லையென்பது.

வஸு (701)— [8]திருப்பாற்கடலில்வஸிப்பவர்.

வஸுதர்—தடுக்கமுடியாத பெரிய ஐஶ்வர்யமிருக்கையிலும் பொருளைவிரும்பும் சிறியோருக்குப்பொருளையும் அளிப்பவர்.

வஸுப்ரதர் (698)— [9]சிறந்த நிதியாகியதம்மைத் தேவகிக்கும் வஸுதேவருக்கும் புத்ரராகக் கொடுத்தவர்.

---

1 வரங்களையளிப்பவர் ; அல்லது, யஜமானரூபியாகக் கோவென்னும் தக்ஷிணையையளிப்பவர்.

2 சிறந்த அவயவங்களைஉடையவர்.

3 எல்லாவற்றிலும் சிறந்த ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்குரியவர்.

4 ஸாயங்காலத்தில் அஸ்தமயமாகும்ஸூர்யன் தன்கிரணங்களை மறைப் பதனால் வருணனாகிறான் ; அந்த ஸூர்யனாயிருப்பவர்.

5 யாகங்களில்செய்யப்படும் ஹோமங்களுக்கு உத்தேஶ்யமாயிருப்பவர்; அல்லது, யாகரூபி ; அல்லது, தேவர்களைஸந்தோஷப்படுத்தும் மந்திரரூபி; அல்லது, மந்திரதேவதாரூபி.

6 எல்லாப்பிராணிகளும் தம்மிடத்தும் தாம்அவற்றினிடத்தும்இருப்பவர்; அல்லது, அக்னிஸ்வரூபி.

7 தனமாயிருப்பவர் ; அல்லது, மாயையினால் தம்ஸ்வரூபத்தை மறைப்ப வர் ; அல்லது, ஸூர்யரூபியாக ஆகாசத்தில் வஸிப்பவர்.

8 எல்லாம் தம்மிடத்தில் வஸிக்கப்பெற்றவர் ; அல்லது, தாம் எல்லாவற் றிலும் வஸிப்பவர் ; அல்லது, மாயையினால் ஸ்வரூபத்தைமறைப்பவர்.

9 தனத்தை மிகுதியாகக் கொடுத்தவர்.

வஸுப்ரதர் (699) = [1]உலகத்திற்குத் தந்தையாகிய தமக்கும் தாய்தந்தைகளாகும்படி பெருமகிமையை அந்தத் தேவகிவஸுதேவர்களுக்கு அளித்தவர்.

வஸுமநஸ் (106)= [2]ஆச்ரிதர்களை நிதியைப்போல மனத்தில் கருதுகிறவர்.

வஸுமநஸ் (702) = [3]லக்ஷ்மி பிறந்தவிடமாகிய க்ஷீராப்தியில் வாஸம்செய்யும் வஸுதேவரிடத்தில் மனம்வைத்தவர்.

வஸுரேதஸ் = [4]தம்முடைய திவ்யதேஜஸையே அவதாரத்திற்குக் காரணமாகவுடையவர்.

வஹ்நி = [5]பரமபதம் ஆகாசமுதலிய தேசரூபியாக நித்யஸூரிகள் முக்தர்கள் ஸம்ஸாரிகளாகிய எல்லாரையும் தாங்குகிறவர்.

வாக்மீ=வேதரூபமான சிறந்தவாக்கையுடையவர் ; ராமகிருஷ்ணுதி அவதாரங்களில் கேட்கக்கேட்க அமுதம்போல இனியவாக்குக்களை உரைப்பவர் என்னவுமாம்.

வாசஸ்பதி (218) = [6]மத்ஸ்யபுராணத்தினுல் வேதார்த்தத்தை வெளியிட்டதனுல் வாக்கென்னப்படும் சொல்லுக்கு அதிபதி.

வாசஸ்பதி (579) = [7]ஐந்தாவது வேதமான மகாபாரதம் என்னும் ஸரஸ்வதிக்கு ஸ்வாமியானவர் ; மஹாபாரதத்தை இயற்றினவர் என்பது.

வாமநர் = [8]இந்திரனை ரக்ஷிப்பதற்காகப் பலிசக்ரவர்த்தியின் யாகத்தில் வாமனுவதாரமெடுத்துச்சென்றவர்.

வாயு =[9] தம்மை த்யானிப்பவர்களிருக்குமிடந்தேடி ஆங்காங்கு செல்லுகிறவர் ; சபரி, பரத்வாஜர், குகன் முதலானவர்களைத் தேடிச் சென்ருர் என்பது குறிப்பு.

வாயுவாஹநர் (332) =[10]உலகத்துக்குப்பிராணனுனகாற்றையும் நடத்துகிறவர்.

---

1 பக்தர்களுக்கு மோக்ஷமென்னும் பலனைக்கொடுப்பவர் ; அல்லது, அஸுரர்களின் தனத்தை மிகவும் கண்டிப்பவர்.

2 சிறந்தமனமுள்ளவர்.

3 எல்லாரிடத்திலும் வஸிக்கும்மனமுள்ளவர்.

4 ஸ்வர்ணமாகிய வீர்யத்தையுடையவர்.

5 ஹோமங்களைத் தேவர்களுக்குக்கொண்டுபோகும் அக்னியாயிருப்பவர்.

6 'வாசஸ்பதிருதாரதீ' ஒருநாமம் ; வித்தைக்கதிபதியான ஸர்வஜ்ஞர்.

7 'வாசஸ்பதிரயோநிஜா' ஒருநாமம் ; வித்தைக்கதிபதியும் கர்ப்பத்திற் பிறவாதவரும்.

8 வாமனுவதாரம்செய்தவர் ; அல்லது, எல்லாராலும் பஜிக்கத்தக்கவர்.

9 நல்லமணத்தையுண்டாக்குகிறவர்.

10 ஸப்தமருத்துக்களையும் நடத்துகிறவர்.

வாயுவாஹநர் (860) = [1]தம்மைத்தியானிப்பவர் எவ்வளவு பலமானகாரணங்களினால் கீழேவிழுந்தாலும் ஒப்பற்றவேகமுள்ள கருடனைக்கொண்டு அவர்களைத் தூக்கிவிடுகிறவர்; பரமபாகவதனாகியவஸுராஜன் மஹரிஷிசாபத்தினால் கீழேவிழுந்தபோது அவனைக் கருடனால் மறுபடியும்மேலேற்றி உபரிசரவஸுவாகச்செய்தது இதற்கு உதாஹரணம்.

வாருணர் = [2]தம்மை ஸ்வாமியாகவரிக்கும் பக்தர்களிடத்தில் இருப்பவர்.

வாஜஸநி = [3]நாஸ்திகவாதம்செய்து இம்மைக்குரியஅன்னமுதலியவற்றையே பௌத்தர்கள் அடையும்படிசெய்தவர்; காலைதோறும் தத்யோதனகபளங்களைச்சாப்பிடவேண்டுமென்பது க்ஷபணகர்களின் வ்ரதம்.

வாஸவாநுஜர் = [4]அமுதத்தில் விருப்பமுள்ள இந்திரனுக்கு அதைஅளிப்பதற்காகப் பின்பிறந்தவர்.

வாஸுதேவர் (333) = உலகங்களைத் தாயின்கர்ப்பத்தில்போலத் தமக்குள்வைத்தும், பறவைகள்சிறகுகளினால்குஞ்சுகளை அணைப்பதுபோலத் தீங்குகள்வராமல் மூடிக்காப்பாற்றியும், அவற்றினிடம் தாம் அந்தர்யாமியாகவஸித்துமிருப்பதனால் வாஸுஎன்றும், இந்தரக்ஷணத்தைவிளையாட்டாகவைத்திருப்பதனாலும் எல்லாவற்றையும் அடக்கி மேலாயிருப்பதனாலும் எப்போதும் விளங்குவதனாலும் யாவராலும் துதிக்கப்பெறுவதனாலும் பக்தர்களிடத்தில் விசேஷித்துச்செல்லுவதனாலும் தேவர்என்றும் சொல்லப்படுகிறார்; அதனால், பரஸ்வரூபியான பகவான் வாஸுதேவராகிறார்.

வாஸுதேவர் (700) = வஸுதேவர் புத்ரர்.

வாஸுதேவர்(714) = [5]துவாதசாக்ஷரமந்த்ரத்தை உபதேசித்த வாஸுதேவ வியூகமாயிருப்பவர்.

விக்ரமர் = [6]வேதமூர்த்தியானகருடனை வாகனமாகக்கொண்டு ஸஞ்சரிப்பவர்.

---

1 காற்றும் அவரிடம் அச்சத்தோடு நடக்கும்படி நியமிப்பவர்.

2 வருணபுத்திரரானவஸிஷ்டர்; அல்லது, அகஸ்தியராயிருப்பவர்.

3 வாஜஸநர் = அன்னம்வேண்டியவர்களுக்கு அன்னத்தைக்கொடுப்பவர்.

4 அதிதியினிடம் கசியபருக்கு இந்த்ரன்தம்பியாகப் பிறந்தவர்.

5 மாயையினால் உலகத்தைமறைக்கும்தேவர்.

6 உலகமளந்தவரென்னவுமாம்.

. விக்ரமீ (76)=பராக்ரமமுள்ளவர்; தாம்நினைத்ததைத் தடையின்றிமுடிக்கும்இயற்கையுள்ளவர்.

விக்ரமீ (909) = [1]தமதுபெருமைக்குத்தகுந்ததிவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையவர்.

விகர்த்தா= [2]தமக்காக இன்பதுன்பங்களில்லாமலிருந்தும் பிறர் இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதனால் தாம் இன்பதுன்பங்களையடைந்துமாறுகிறவர்; இந்தமாறுதல் பிறரிடத்திலுள்ள அன்புபற்றியதாதலின் ஈஸ்வரருக்குக் குற்றமாகாது.

விசிஷ்டர்= [3]எல்லாவற்றையும்பார்க்கிலும் விலக்ஷணமாயிருப்பவர்.

விசுத்தாத்மா= [4]அவரவர் புண்ணியங்களுக்குத் தக்கபடி தம்மைத்தந்து தம்ஸ்வரூபத்தை மிச்சப்படுத்திக்கொள்ளாதவர்; தமது ஸ்வரூபத்தையெல்லாம் பக்தர்களுக்கே ஒப்புவித்திருப்பவர்.

விசோதநர்= [5]தமது திவ்யக்ஷேத்திரங்களில் தேகம்விட்டவர்கள் தம்மையடைவதற்கு உரியவராம்படி அவர்களைத் துலக்குகிறவர்.

வித்வத்தமர்= [6]மிகத்தெரிந்தவர்; கஜேந்திரன்துன்பத்தை விலக்கத் தெரிந்தவரென்பது.

விதாதா (44)= [7]பிரம்மதேவராகிய கர்ப்பத்தை முதிரவைத்து உத்பத்தி செய்பவர்.

விதாதா (485) = [8]பக்தனுடையகுற்றங்களைப்பகவான்பொறுக்கும்போது, பாவங்களுக்குப் பலன்களைத்தரத்தக்க யமனும் அவனால் செய்யப்படும் யாதனைகளும் அந்தப்பக்தனை யாதொன்றும் செய்யாமலிருக்கும்படி தாமேநடத்துகிறவர்.

விதாரணர்= [9]தமது திவ்யாயுதங்களினால் ராகுமுதலானவர்களைச் சேதித்தவர்.

---

1 சிறந்தநடையுள்ளவர்; அல்லது, சிறந்தபராக்ரமமுள்ளவர்.

2 விசித்ரமான உலகங்களைப்படைத்தவர்.

3 எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர்.

4 முக்குணங்களையும் கடந்த பரிசுத்த ஸ்வரூபமுள்ளவர்.

5 தம்மை நினைத்தமாத்திரத்தில் பாவங்களைப்போக்குகிறவர்.

6 ஸர்வஜ்ஞர்.

7 கர்மங்களையும் அவற்றின் பலன்களையும் செய்பவர்; அல்லது, ஆதிசேஷன்முதலானவர்களையும் விசேஷமாகத் தரிப்பவர்.

8 ஆதிசேஷன் திக்கஜங்கள்முதலியவர்களைப் பூமியைத்தாங்கும்படி செய்கிறவர்.

9 அதர்மிஷ்டர்களைப் பிளக்கிறவர்.

விதிசர்— [1]துதிக்கவருபவர்கள் வணங்கித் தழுதழுத்து மெய்ம் மறந்துசெய்யும் ஸ்தோத்திரங்களுக்கும்எட்டாத ஸ்வரூபம், திவ்யமங் களவிக்ரகம், குணச்சிறப்புக்கள், மகிமைமுதலியவற்றையுடையவர்.

விதேயாத்மா— [2]தமது பக்தர்கள், 'இங்குவா, இங்குநில், இங்கு உட்கார், இதைஉண்' என்று கட்டளையிடுவதற்குரிய ஸ்வரூபமுள் ளவர்.

விநயர்— [3]மாரீசன்முதலானவர்களையும் தமதுபராக்ரமத்தினால் தண்டித்துஅடக்கினவர்.

விநயிதா— [4]பாகவதர்களை ராஜகுமாரர்களைப்போல அரவணைத் துக்காப்பவர்.

விரதர்— [5]ராஜ்யமுதலியவற்றில் ஆசையில்லாமல் ஒழிந்திருப் பவர்; 'விரஜர்' என்னும் பாடத்தில், விரஜோமார்க்கர் ஒருநாமம்; அடுத்தவர்களுக்குக் குற்றமில்லாத வழியைக் காட்டுகிறவர்.

விராமர்— [6]வரங்களையளிக்கும் ப்ரம்மாதி தேவர்களும் அவர் களாலளிக்கப்படும் வரங்களும் வரங்கள்பெற்ற ராவணாதிகளும் தம் மிடத்தில் வியாபிக்காமல் போகும்படியிருப்பவர்.

விரோசநர்— [7]உத்தராயணம், தக்ஷிணாயனம் என்னும்இரண்டு மார்க்கங்களினால் ரதம்சென்று ஸூர்யன்பிரகாசிப்பதாகிய ஸம்வத் ஸரமாயிருப்பவர்; இது அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் ஐந்தாம்படி.

விவிக்தர்— [8]எல்லாஉலகங்களுக்கும் விலக்ஷணமாகத் தமக்கே சிறப்பாயுள்ள சரித்திரங்களையுடையவர்.

விஜயர்— [9]ப்ரம்மருத்ரர்களாகிய மற்ற இரண்டுமூர்த்திகளும்

1 அவரவர் அதிகாரங்களுக்குத்தக்கபடி பலன்களை விசேஷமாகஅளிப்பவர்.

2 அவிதேயாத்மா— யாருக்கும் உட்படாத ஸ்வரூபமுள்ளவர்.

3 துஷ்டர்களைத் தண்டிப்பவர்.

4 விநயிதாஸாக்ஷீ— பிரஜைகள் அடக்கமுள்ளவராயிருப்பதை ப்ரத்யக்ஷ மாகக்காண்பவர்; அல்லது, விநயிதா— எல்லாவற்றையும் நடத்துகிறவர்; அஸா க்ஷீ— தம்மைவிட வேறுபொருளைப் பாராதவர்.

5 விரஜர்— தம்மையடுத்தவர்களுக்கு விஷயப்பற்றுகிய ரஜோகுணத்தை விலக்குகிறவர்.

6 எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் முடிவைத்தருகிறவர்.

7 பலவிதமாகப்பிரகாசிப்பவர்; ஸூர்யன், அல்லது அக்நியாயிருப்பவர்.

8 பிரபஞ்சரூபமாயிருந்தும் ஒன்றிலும்சேராமல் தனித்துநிற்பவர்.

9 ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியமுதலியகுணங்களினால் எல்லாவற்றை யும் ஜயிப்பவர்.

ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரமுதலிய தம்தம்கார்யங்களில் ஜயம்பெறும்படி செய்பவர்.

விஜிதாத்மா= [1]மகாலக்ஷ்மியும்விரும்பத்தக்கசிறப்பினால்தடையில்லாமல்ஓங்கிவளரும்திருவுள்ளமும் திருவடிபணிந்தவர்கள் விஷயத்தில் தாழ்ந்து இணங்கும்படியிருப்பவர்.

விஶ்ராமா்= [2]பாவங்களும் அவற்றின்பயன்களும் மிதமிஞ்சி வருத்துவதனால் களைத்துப்போன ஜனங்களுக்கு இளைப்பாறுமிடம்; அவர்கள் பகவானை அடைந்தவுடன் அவர்களின்பாவங்களும்துன்பங்களும் விலகிப்போகின்றன என்பது.

விஶ்ருதாத்மா= [3]யாவராலும்வியந்துகேட்கத்தக்கநரஸிம்மாவதார திவ்யசரித்திரமுடையவர்.

விஶ்வகர்மா= [4]ப்ரம்மாவைப் படைப்பதற்கு முன்னும்பின்னுமுள்ள உலகவ்யாபாரங்கள்எல்லாம் தமதுசெய்கைகளாகவே இருப்பவர்.

விஶ்வதக்ஷிணர்= [5]நன்றுசெய்தவர்களுக்கும் தீதுசெய்தவர்களுக்கும்வேற்றுமையின்றி விரைவில்நன்மையையளிப்பவர்; அபராதப்பட்டவர்கள்விஷயத்திலேயும் மிக்க பொறுமையுள்ளவரென்பது; அல்லது, அசுவமேதயாகத்தில் பூமியனைத்தையும் ப்ராம்மணர்களுக்குத் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தவர்.

விஶ்வபாஹு=விரோதிகளைக் களைவதனால் உலகத்துக்கு க்ஷேமகரமான கரங்களையுடையவர்.

விஶ்வபுக்விபு= [6]உலகங்களைவ்யாபித்துக்காப்பவர்.

---

1 மனத்தை அடக்கினவர்.

2 பசி, தாகம், விசனம், மயக்கம், மூப்பு, இறப்பு ஆகிய ஷடூர்மிகளென்னப்படும் அறுவகைகளான ஸம்ஸாரக்கடலின் அலைகளினாலும் அவித்தைமுதலியமகாக்லேசங்களினாலும் மதமுதலியஉபக்லேசங்களினாலும் பீடிக்கப்பட்டு இளைப்பாறவிரும்புகிறவர்களுக்கு மோக்ஷமென்னும்இளைப்பாறுதலைக் கொடுப்பவர்.

3 வேதத்தில் விசேஷமாகஉரைக்கப்பட்ட ஸத்யம்ஞானமுதலிய இலக்கணங்கள்பொருந்தின ஸ்வரூபமுடையவர்.

4 விசித்ரஸ்ருஷ்டிசக்தியில் விசுவகர்மாஎன்னும் தேவசில்பியைப்போன்றவர்என்னவுமாம்.

5 எல்லாவற்றையும்காட்டிலும் மிகுந்தசக்தியுள்ளவர்; அல்லது, எல்லாக்காரியங்களிலும் மிகுந்தஸாமர்த்தியமுள்ளவர்.

6 விஶ்வபுக், விபு, இரண்டுநாமங்கள். விஶ்வபுக்= உலகத்தை ஸம்ஹாரகாலத்தில் புஜிப்பவர்; அல்லது, காப்பவர்; விபு=ஹிரண்யகர்ப்பர்முதலிய பலஉருவங்களாயிருப்பவர்.

விஶ்வம்= [1]எல்லாவற்றிலும்ப்ரவேசித்து எங்கும்நிரம்பியிருப்பவர்; இயற்கையாகவே மங்களரூபமாயுள்ளவையும் தமதுசிறப்புக்கு மேல்வரைஅற்றவையுமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம், திவ்யமங்களவிக்ரஹம், கல்யாணகுணங்கள், மஹிமைஇவை பரிபூர்ணமாகநிரம்பியிருப்பவர்.

விஶ்வமூர்த்தி=உலகமெல்லாம் தம்உடம்பாகவுடையவர்; எல்லாம் தமதுசரீரமாயிருத்தலின் தம்சரீரம் தமக்கு அனிஷ்டம்செய்யப்புகாமைபற்றிப் பலவான்களும் துர்ப்பலர்களை ஜயிக்கக்கூடாமல் போவரென்பது.

விஶ்வயோநி (118)= [2]அடைந்தவர்கள்எல்லாரையும் தம்முடன் ஒன்றாகக்கூட்டிக்கொள்ளுகிறவர்.

விஶ்வயோநி(151)= [3]பிரம்மருத்திராதிகளைக்கொண்டு நடத்தப்படும்உலகமனைத்துக்கும் காரணமாயிருப்பவர்.

விஶ்வரேதஸ்=உலகத்துக்கெல்லாம்முதல்காரணமாயிருப்பவர்; தம்மையறிவதற்குரியஞானேந்திரியங்களையும் தமதுகைங்கர்யத்துக்குரியகர்மேந்திரியங்கள்முதலானவற்றையும் ஜனங்களுக்கு உண்டாக்குகிறவர் என்பது.

விஶ்வஸ்ருக்= [4]குணத்தையும் குற்றத்தையும்பாராமல் உயிர்கள் உய்வதையேகருதி உலகத்தைப்படைப்பவர்.

விஶ்வாத்மா= [5]தம்முடையஞானசக்திகளினால் உலகமெல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பவர்.

விஷ்ணு (2)=தமது விபூதிகளாயுள்ள சேதனாசேதனங்களில் அந்தர்யாமியாய்ப் பிரவேசித்திருப்பவர்; இதனால் அந்தர்யாமிஎன்பது கூறப்பட்டது.

விஷ்ணு (259)= [6]கடாக்ஷத்தைவர்ஷித்தும் மற்றும்பலஉதவிகள்செய்தும் தமதுஉயர்வையும் அடியார்களின்தாழ்வையும்பாராமல் என்றும் அவர்களைவிட்டுப்பிரியாமல்இருப்பவர்.

விஷ்ணு (663)=ஸ்வரூபத்தினாலும் நடத்துவதுமுதலியசக்தியினாலும் எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பவர்; அல்லது, மூவுலகங்களையும்அளந்தவர்.

---

1 உலகமனைத்தும் தாமாயிருப்பவர்.

2 எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்.

3 உலகத்தைத் தமக்குஆதாரமாகவுடையவர்; அல்லது உலகரூபியும் காரணரூபியுமாயிருப்பவர்.

4 விஶ்வத்ருக்=உலகத்திற்குப்பிரபு.

5 எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவர்.

6 த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் அடிகளால உலகங்களைவ்யாபித்தவர்.

விஷ்வக்ஸேநர் = [1]எங்குமுள்ள ஜனங்கள் தம்மைரக்ஷகராகக் கொண்டு ஜீவிக்கும்படிசெய்பவர் ; இது ரக்ஷிப்பதுதொழிலாகவுடைய அநிருத்தவ்யூகம் ; சக்தி தேஜஸ்என்னும் இரண்டுகுணங்கள் அநிருத்தவ்யூகத்திற்குச் சிறப்பாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றுள், எதையும்காப்பாற்றும் ஸாமர்த்யம் சக்தியெனப்படுவது ; அதை இந்த நாமம்குறிப்பிக்கிறது.

விஷமர்= [2]ஸாதுக்களுக்குக்ஷேமத்தையும் துஷ்டர்களுக்குப் பயத்தையும்தருவதனால் அவரவர்குணங்களைப்பற்றி வேற்றுமையுள்ளவர்.

விஸ்தாரர்= [3]கலியுகமென்னும்விரோதியையொழித்து க்ருதயுகத்தையுண்டாக்குவதனால் வேதத்தினால்விதிக்கப்படும்முறைகளை வெளிப்படுத்துகின்றவர்.

விஹாயஸகதி= [4]பக்தியினுடைய முடிவானநிலைமையில் ஏறப்பெற்றவர்கள் பரமபதம்செல்வதற்கும் தாமே உபாயமாயிருப்பவர்.

விக்ஷரர்= [5]ஆஸ்ரிதர்களிடத்தில் நீங்காத அன்புடையவர்.

வீதபயர்= [6]தாம்வந்தபரபரப்பைக்கண்டதனாலேயே கஜேந்திரனுக்குப் பயம்போகும்படி செய்தவர்.

வீரபாஹு= [7]கடகங்கள் தோள்வளைகள்முதலிய திருவாபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் திருப்பாற்கடல்கடையும்காலத்தில், 'நான், நான்' என்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப்ரவ்ருத்திக்கும் ஆயிரம்கைகளையுடையவர்.

வீரர் (402)= [8]ராக்ஷஸர்களைப் பயத்தினால் நடுங்கும்படிசெய்பவர்.

---

1 அஸுரஸேனை இவரைக்கண்டமாத்திரத்தில் பலதிசைகளிலும்சிதறியோடும்படி தம்யுத்தமுயற்சியினால் செய்பவர்.

2 தமக்கொப்பில்லாதவர்.

3 உலகங்களனைத்தும் தம்மை ஆதாரமாகக்கொண்டு விரிவாகும்படியிருப்பவர்.

4 ஆகாயத்திலிருப்பவர் ; அதனாலேதான் ஆகாயம் விஷ்ணுபதம்என்னப்படுவது ; ஸூர்யன்என்னவுமாம்.

5 நாசமில்லாதவர்.

6 ஸம்ஸாரபயம்அற்றவர்.

7 தேவசத்ருக்களையழித்து வேதமர்யாதையைநிலைநிறுத்தும்பராக்மமுள்ள கைகளையுடையவர்.

8 பராக்ரமமுள்ளவர்.

வீரர் (664)= [1]நல்லோரைத் துன்பப்படுத்தும் துஷ்டர்களை அழிப்பவர்.

வீரஹா (168)= [2]யுக்திவாதங்களினால் பரமாத்மஞானத்தைக் கெடுக்கும் தர்க்கசூரர்களை ஒழிப்பவர்.

வீரஹா (747)= [3]சிறுகுழந்தைப்பருவத்திலும் பூதனை, சகடாஸுரன், இருமருதங்கள்முதலிய வஞ்சகர்களான அஸுரவீரர்களை வேரோடுகளைந்தவர்.

வீரஹா (927)= [4]கஜேந்திரனுக்கு விரோதியான மிருத்யுவைத் தடுத்தவர்.

வேகவாந்= [5]மானிடக்குழந்தையாக விளையாடும் பருவத்திலும் தமது பரமேஸ்வர சக்தியின் வேகம் குறையாதவர்.

வேத்யர்= [6]தம்அவதாரங்களினால் புலங்களுக்கெட்டாத மகிமையை வெளிப்படுத்தி யாவரும் அறிவதற்கெளியவராயிருப்பவர்.

வேதர்= [7]தம்மால் தேகங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் அடைந்திருக்கும் மனிதர்முதலானவர்கள் சாஸ்திரங்களைத் தம்மிடமேஅடையும்படி கொடுப்பவர்; இந்தக்காரணம்பற்றித்தான் ஸங்கர்ஷணருக்கு அப்யுபாயம் (=பரகதியை யடைவதற்குக்கருவி,) ஆகமஃ (=சாஸ்த்ரம் வருமிடம்,) பந்தாஃ (=வழி,) நேதா (=நடத்துகிறவர்,) ப்ராம்மணர், ஆசார்யர் என்று நாமங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

வேதவித் (130)=ஐயந்திரிபின்றி வேதார்த்தங்களை அறிபவர்.

வேதவித் (133)= [8]வேதங்களினால் அறியப்படும் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்து அதைத் தமக்கு ஆராதனமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவர்; இவர் ப்ரத்யும்னர் என்னும் வ்யூகம்; இந்த வ்யூகத்துக்கு, தர்மம், ப்ரத்யோதயிதா (=விளங்கச் செய்பவர்,) ப்ரவர்த்தயிதா (=நடத்துகிறவர்) என்று நாமங்களுண்டு.

---

1 கதி, படைப்பு, காந்தி, இருப்பிடம், போஜனம் இவற்றையுடையவர்.

2 தர்மத்தைக்காப்பதற்காக அஸுரவீரர்களை ஒழிப்பவர்.

3 ஹிரண்யகசிபுமுதலானசத்ருவீரர்களையும் காமக்ரோதாதிகளையும் ஒழிப்பவர்.

4 பலவிதமான ஸம்ஸாரகதிகளைக் கெடுத்து முக்திகொடுப்பவர்.

5 'அசையாமலே மனத்திற்கும் கடியவேகமுள்ள ஒருபொருள்' என்கிற சொற்படி மிகுந்த வேகமுள்ளவர்.

6 மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் அறியத்தக்கவர்.

7 வேதரூபி; அல்லது, எல்லாவற்றையும் தெரிவிப்பவர்.

8 வேதங்களை விசாரிப்பவர்.

வேதஸ் = [1]அளவற்றமங்களமான பலவகைப் பெரியவிபவங்களைப் பக்தர்களுக்கு எக்காலமும் செய்பவர்.

வேதாங்கர் = வேதத்தைத் தமது சரீரமாகவுடையவர்; சரீரத்திஞல் ஆத்மா அறியப்படுவதுபோல வேதத்திஞல் அறியப்படுகிறவர்; அல்லது, வேதம் அவருடைய ஆஜ்ஞையாகவிருப்பதனுல் அதைக் கருவியாக உடையவரென்பது.

வைகாநர் = [2]அவதரித்தபின் ஆஸ்ரிதர்களுக்கு ஸம்ஸார துக்கத்தைக் கல்லியெடுப்பவர்.

வைகுண்டர் = [3]பக்தர்கள் தம்மையடைவதற்கு இடையூறுகளெல்லாவற்றையும் விலக்கி அவர்களை எளிதில் தம்மிடம் சேர்த்துக் கொள்பவர்.

வைத்யர் = [4]தம்மை த்யானிப்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை நிவ்ருத்திசெய்யும்வகையை அறிந்தவர்.

ஜ்ஞானகம்யர் = [5]ஸமாதிநிஷ்டையென்னும் பரவித்தையாகிய ஞானத்திஞல் அறியத்தக்கவர்.

ஜ்ஞானமுத்தமம் = ஒருநாமம்; (உத்தமம்ஜ்ஞானம் =) எல்லாவற்றிலும்சிறந்தவைஷ்ணவதர்மத்தை யாவரும் தெரிந்துகொள்ளக்காரணமாயிருப்பவர்; பாஞ்சராத்ரமுதலியபகவச்சாஸ்திரங்களைப் பிரவ்ருத்திப்பித்தவர் என்பது.

ஜ்யேஷ்டர் = [6]எப்போதும் எல்லாவகைகளாகவும்மோக்ஷத்தில் அனுபவிப்பவர்களுக்கும் கரைகாணக்கூடாத பெரியஐஸ்வரியமுள்ளவராதலின் எல்லாவற்றினும் மிகஸ்லாக்கியமானவர்; அல்லது, எல்லாவற்றிற்கும்ஆதியாயிருப்பதனுல் மிகவும்முதிர்ந்தவர்.

ஜ்யோதிர்க்கணேஸ்வரர் = [7]திவ்யதம்பதிகளாகிய தம்இருவருக்கும்அனுகூலர்களும் ஒளிஉருவமாகவிளங்குகிறவர்களுமானஆதிசேஷன் விஷ்வக்ஸேநர்முதலான நித்யஸூரிகளின்கூட்டங்கள் எப்போதும்திருவடிபணிந்து கைங்கர்யம்செய்யப்பெற்றவர்; எப்போதும்

---

1 ஸ்ருஷ்டிப்பவர்.

2 ஹிரண்யாக்ஷனைக்கொல்ல வராஹமூர்த்தியாகிப் பாதாளத்தைத்தோண்டினவர்.

3 ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் பஞ்சபூதங்களும் தனிவழி செல்வதைத்தடுத்து அவற்றை ஒன்றுசேர்த்து ஸ்ருஷ்டியில் உபயோகப்படுத்துகிறவர்.

4 எல்லாவித்தைகளையும் அறிந்தவர்.

5 ஞானத்திஞலேயே அடையத்தக்கவர்.

6 நித்யமும்அளவுபடாததும் எல்லாப்பலன்களையும் ஸாதிப்பதுமாகிய சிறந்தஞானமாயிருப்பவர்.

7 ஸூர்யன்முதலியதேஜஸுகள் எல்லாவற்றிற்கும் தலைவராயிருப்பவர்.

பிரகாசிப்பதனால் வேதத்தில் மரீசி (=கிரணம்) என்றுகூறப்படும் நித்யஸூரிகளை இங்கே ஜ்யோதிஸ்என்றுசொல்லுகிறது.

ஜ்யோதிராதித்யர் = [1]அப்ராக்ருதமான ஆச்சரியதேஜோமயமாகியஸூர்யன்; ஆகாயத்திலிருக்கும் ஸூர்யன் இருள்அடைந்துபோகும்படியாகத்தோன்றும் பேரொளியுள்ளவர்என்பது.

ஜ்யோதிஸ்= [2]பக்தர்கள் பரமபதம்ஏறுவதற்குஅர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் முதற்படியான ஒளியாயிருப்பவர்.

ஜகதஸ்ஸேது = [3]உலகத்தில் நல்லவை தீயவைகளைப் பிரிக்கும் அணையாயிருப்பவர்; புண்யபாபபலன்களை மாறாமல் கொடுப்பவரென்பது.

ஜகதாதிஜர் = [4]உலகங்களுக்கு முதல்பொருள்களாகிய மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவராக அவதரித்தவர்.

ஜந்மம்ருத்யுஜராதிகர் = பிறப்புஇறப்பு மூப்புக்களைக்கடந்தவர்; சேதநாசேதனங்கள் இரண்டினும் விலக்ஷணர்என்பது.

ஜநநர்= [5]பக்தராகாதவர்களும் பகவத்ஸ்வரூபத்தைஅநுபவிப்பதற்குரிய கரணகளேபரங்களோடு ஜனிக்கும்படிசெய்பவர்.

ஜநஜந்மாதி = [6]ஜனங்களின் ஜன்மத்துக்குத் தாமேபலனாயிருப்பவர்.

ஜநார்த்தநர் = [7]தமது ரக்ஷணத்திற்குவிரோதம்செய்யும்சத்ருஜனங்களை உதவிதேடாமல்அழிப்பவர்; இங்கு தேஜஸ் குறிப்பிக்கப்படுகிறது; தனக்கு ஓர்உதவியைத்தேடாது கார்யத்தைமுடிக்கும் திறமை தேஜஸ்என்னப்படுவது.

ஜநேஶ்வரர்= [8]ஜனித்தவர்கள் எல்லாரையும்வியாபிக்கும் ஐஶ்வர்யமென்னும்மஹாப்பிரவாஹத்தினால் விளங்குகிறவர்.

ஜயர்= [9]ஆஶ்ரிதர்களால்ஏவப்படும்படியிருப்பவர்.

---

1 ஸூர்யமண்டலத்தில் ப்ரகாசிப்பவர்; அல்லது, ஸூர்யனாக ப்ரகாசிப்பவர்.

2 ஸ்வயமாகவே பிரகாசிப்பவர்.

3 உலகத்தைக்கரையேற்றுபவர்; அல்லது, வர்ணாஶ்ரமதர்மங்கள் கலவாமலிருக்கும்படி தாங்குகிறவர்.

4 உலகம்உண்டாவதற்குமுன் ஹிரண்யகர்ப்பனுபியாக ஜனித்தவர்.

5 ப்ராணிகளைப்படைப்பவர்.

6 ஜனங்களின் உத்பத்திக்குக்காரணமானவர்.

7 துர்ஜனர்களைப்பீடிப்பவர்; அல்லது, அவர்களைநரகங்களுக்குப்போகச்செய்பவர்; அல்லது, ஸாதுஜனங்களினால் ஐசுவர்யத்தையும் மோக்ஷத்தையும் வேண்டப்படுகிறவர்.

8 ஜனங்களுக்குஈசுவரர்.

9 எல்லாப்பிராணிகளையும்ஜயிப்பவர்.

ஜயந்தர்— [1]புத்தாவதாரத்தில்ஞானமேஆத்மாவென்றும்பிரபஞ்சம்பொய்என்றும் வீண்வாதம்செய்து ஆஸ்திகர்களைஜயித்தவர்.

ஜஹ்நு— [2]பக்தரல்லாதவருக்குத் தம்மகிமையை மறைப்பவர்.

ஜிதக்ரோதர்— [3]ஆஶ்ரிதர்களுக்குக் காமக்ரோதமுதலியவற்றைப்போக்குகிறவர்; 'மோகினிரூபத்தைக்கண்டு வியந்தஅஸுரர்கள் மனம்தளர்ந்து தேவர்களின்மேல் கோபியாமலிருக்கும்படி அவர்களின்கோபத்தையடக்கினவர்' என்பது நிர்வசனம்.

ஜிதமந்யு — கோபத்தைவென்றவர்; சரணாகதனானகஜேந்திரனுக்குவிரோதியானஜலஜந்துவின்மேல் கோபம்வைக்காமல் அதற்கும் நற்கதிகொடுத்தவர்என்பது.

ஜிதாமித்ரர் — [4]தாம் எல்லோருக்கும்அமைந்தஸ்வாமியாயிருக்கும்ரஹஸ்யத்தைக்கண்டறிவதற்கு விரோதிகளான அகங்காரமமகாரங்கள் காமக்ரோதங்கள்முதலியபகைகளை ஜயித்தவர்.

ஜீவநர்— [5]தம்கையினால் கொல்லுண்டதனால் முதலையையும் கந்தர்வனுக்கிப் பிழைக்கச்செய்தவர்.

ஜீவர் — [6]பாகவதர்கள் தமக்கு ஆராதனம் செய்வதனால் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்கிறவர்.

ஜேதா— [7]பிரம்மருத்திராதிகளையும் தம் அபிப்பிராயத்தில் நிற்கும்படி செய்பவர்.

ஶ்ரமணர் — [8]கர்மபலன்களையனுபவித்தும் திரும்பவும்ஜனித்தும் முன்வாஸனைமிச்சமின்றிக்கழியாதவர்கள் மிச்சமுள்ளயோகாப்யாஸத்தை அந்தஜன்மத்தில் எளிதாகஅப்யஸிக்கும்படி செய்பவர்.

ஸ்ரீகர்ப்பர்— [9]போகங்களிலும் விளையாட்டுக்களிலும் அகலாமலிருக்கும்திருமகளைக் கர்ப்பத்தைப்போலக் காப்பாற்றுகிறவர்.

---

1 பகைவர்களைஜயிப்பவர்; அல்லது, ஜயத்துக்குக்காரணமானவர்.

2 ஸம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் மறைப்பவர்; அல்லது, பக்தி செய்யாதஅஜ்ஞானிகளைப் பரமபதம்சேர்ப்பியாதவர்.

3 கோபத்தையடக்கினவர்; ராக்ஷஸர்களைக்கொல்வது வேதமர்யாதையைக்காப்பதற்கன்றிக் கோபத்தினாலன்றென்பது கருத்து.

4 உட்பகைகளாகிய காமக்ரோதங்கள்முதலியவற்றையும் வெளிப்பகைவர்களாகிய ராவணன்முதலானவர்களையும் ஜயித்தவர்.

5 ப்ராணரூபியாகிப் பிரஜைகளை ஜீவிக்கச்செய்பவர்.

6 ஜீவாத்மரூபியாக எல்லாஉயிர்களையும் தாங்குகிறவர்.

7 ஜயிக்கும்தன்மையுள்ளவர்.

8 அவித்வக்களைவருத்துகிறவர்.

9 தமதுசெல்வமாகியஉலகமனைத்தையும் வயிற்றுக்குள்வைத்திருப்பவர்.

ஸ்ரீகரர் = [1]பரஸ்வரூபத்திற்போலவே வியூகவிபவாவதாரங்கள் முதலியவற்றிலும் தமக்குழைத்தபடி லக்ஷ்மியை அவதரிக்கச்செய்கிறவர்.

ஸ்ரீசர் = பிராட்டிக்கும் பெருமைவந்ததற்குக் காரணமாயிருப்பவர்; திருவுக்குந்திருவென்பது; அல்லது, எல்லாநிலைமைகளிலும் பிராட்டியைத் தமக்குரைஸ்வரியாக வைத்திருப்பவர்.

ஸ்ரீதர் = [2]எப்போதும் புதிதாகத்தோன்றும் நிஷ்காரணமான ப்ரேமரஸமானசிறப்பைத் திருமகளுக்கு அளிப்பவர்; இவரைச்சார்ந்ததனால் அவளுக்கு, 'ஸ்ரீ' என்று பெயர்வந்திருப்பதனால் அந்தத் திருமகளுக்கும் பிராணதாரமாயிருப்பவரென்பது.

ஸ்ரீதரர் = [3]மணிக்குஒளிபோலவும் மலருக்குமணம்போலவும் மதிக்குநிலவுபோலவும் அமுதத்துக்குச்சுவைபோலவும் இயற்கையாகவுள்ளஸம்பந்தத்தினால் எப்போதும் லக்ஷ்மியைச்சேர்ந்திருப்பவர்.

ஸ்ரீநிதி = [4]ரத்தினத்துக்குப்பெட்டிபோலப் பிராட்டிதங்குமிடமாயிருப்பவர்.

ஸ்ரீநிவாஸர் (185) = திருப்பாற்கடல்கடைந்தபோது அவதரித்த பெரியபிராட்டியாரைத் தமது திருமார்பில்வைத்து இன்சொற்கூறிச் சிறப்பித்தவர்.

ஸ்ரீநிவாஸர் (614) = [5]நந்தனவனத்திலுள்ளகொடிக்குக் கற்பக விருக்ஷம்போலப் பிராட்டிக்கு என்றும் சேர்ந்திருக்கும்கொழுகொம்பாக இருப்பவர்.

ஸ்ரீபதி = [6]ஸ்ரீதேவி தனக்குத் தகுந்த கணவரென்று நித்யமும் ஸ்வயம்வரம்செய்யும் புருஷராயிருப்பவர்.

ஸ்ரீமதாம்வரர் = [7]ஐஶ்வர்ய லக்ஷ்மிபொருந்தின பிரம்மாதி தே

---

1 தம்மை த்யானித்தும் துதித்தும் ஆராதித்தும்வரும் பக்தர்களுக்கு எல்லாஐசுவர்யங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறவர்.

2 பக்தர்களுக்கு ஐசுவர்யத்தைக் கொடுப்பவர்.

3 உலகமாதாவான லக்ஷ்மியை மார்பில்வகிப்பவர்.

4 எல்லாச்சக்திகளும் வைக்கப்படும் இடமாயிருப்பவர்.

5 ஐசுவர்யமுள்ளவர்களிடத்தில் நித்யமாக வஸிப்பவர்.

6 அமுதம் கடைந்தகாலத்தில் தேவாஸுரர்கள் எல்லாரையும்விட்டு லக்ஷ்மியினால் ஸ்வயம்வரம்செய்யப்பட்டபதி; அல்லது, 'ஸ்ரீ' என்னப்படும் பராசக்திக்குப்பதி.

7 ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் என்னப்படும் செல்வம்பொருந்தின பிரம்மாதி தேவர்க்கும் தலைமையானவர்.

வர்கள் எல்லாரிலும் சிறந்தவர்; மகாலக்ஷ்மியின் பூர்ணகடாக்ஷம் பெற்றவர் பகவான்; அவர்கடாக்ஷலேசம்பெற்றவர்கள் மற்றத்தேவர்கள் என்பது.

ஸ்ரீமாந் (22)= [1]அழகும் ஒளியும் பொருந்தி மனத்தைக்கவரும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவர்; மனிதனும் ஸிம்மமும் சேராச்சேர்க்கையாகவிருப்பினும் அவை ஒருசரீரத்தில் பொருந்தியிருக்கும் அழகினால் ஸேவிப்பவருக்கு மனமகிழ்ச்சியை உண்டாக்கி உலகத்தைக் காப்பவரென்பது.

ஸ்ரீமாந் (180)= [2]எப்பொழுதும் தம்திருமேனிக்குத் தகுந்த திவ்யாபரணங்களின் சிறப்புள்ளவர்.

ஸ்ரீமாந் (222)= [3]தாமரைக்கண்ணனென்றுசொல்லப்பட்டசிறப்பிலக்கணத்தினால் மத்ஸ்யாவதாரத்திலும் தமது பரமேஸ்வரமகிமை வெளிப்படையாகத் தோற்றும்படியிருப்பவர்.

ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷஸ்= தம்மால் நியமிக்கப்படும் உலகம்அனைத்தையும்காட்டிலும் வைலக்ஷண்யத்தைத் தோற்றுவிப்பதாகிய திருமகள் கணவரென்னும் சிறப்புக்குக்குறியான ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்அடையாளத்தைத் திருமார்பிலுடையவர்.

ஸ்ரீவாஸர்= [4]திருமகள் எக்காலமும் யதேச்சையாக விளையாடுவதற்குரிய கற்பகவனமாயிருப்பவர்; நாலுபுஜங்களே கற்பகமரங்களென்று கருத்து.

ஸ்ரீவிபாவநர்= [5]பிராட்டியினாலேயே தமக்குப் புகழும் மகிமையும் உண்டாக்கப்பட்டிருப்பவர்.

ஶ்ருங்கீ= [6]அஹிம்ஸையென்னும்விரதத்தை எண்ணுவிப்பதற்காகக் கொம்புபோல மயில்தோகையைக் கையில்வைத்திருப்பவர்.

ஶ்ருதிஸாகரர்= குணங்களைஉரைக்கும்ஶ்ருதிகளுக்கு நதிகளுக்குக்கடல்போல முடிவுபெறும்இடமாயிருப்பவர்.

ஶ்ரேயஶ்ஸ்ரீமாந்= [7]எல்லாப்புருஷார்த்தங்களுக்காகவும் எல்லா

1 திருமார்பில் திருமகள் நித்யமாகப்பொருந்தியிருக்கப்பெற்றவர்.

2 நிரம்பின ஐசுவர்யமுள்ளவர்.

3 சிறந்த ஒளியுள்ளவர்.

4 மார்பில் லக்ஷ்மி அகலாமல் வஸித்திருக்கப்பெற்றவர்.

5 எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பலவித ஐசுவர்யங்களையளிப்பவர்.

6 ப்ரளயக்கடலில் கொம்புள்ள மத்ஸ்யரூபம்எடுத்தவர்.

7 இரண்டுநாமம். ஶ்ரேயஸ்= நித்யஸுகமான பிரம்மானந்தரூபமாயிருப்பவர். ஸ்ரீமாந்= எல்லாச்சிறப்புக்களும் தம்மிடத்திலேயே பொருந்தியிருக்கப்பெற்றவர்.

ராலும் ஆஶ்ரயிக்கப்படத்தக்கபிராட்டியானவள் தம்மிடத்தில் எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவர்.

ஶ்ரேஷ்டர்— [1]நித்யஸூரிகள் இடைவிடாமல் அனுபவித்துக் களித்துச்செய்யும் ஸ்தோத்திரங்களினால் மிகவும் ஆராதிக்கப்பெறுகிறவர்.

ஸ்கந்ததரர்— [2]அஸுரர்களைச் சோஷிக்கச்செய்யும் தேவஸேநாபதியான குமாரக்கடவுளையும் தாங்குகிறவர்; அவரும் இவருக்குப்பரிவாரம்என்பது.

ஸ்கந்தர்— [3]அஸுரர்முதலானவர்களை வற்றச்செய்பவர்.

ஸ்தவ்யர்— [4]ஸ்தோத்திரத்துக்குரியவர் ; எந்தக்குணங்களையிட்டு எப்படிப்புகழ்ந்தாலும் அவை பொய்யாகாமல் பொருந்தியிருப்பவர்.

ஸ்தவப்ரியர்—யாராலும் எந்தப்பாஷையாலும் எவ்வகையாலும் சொற்பொருட்பிழைஇருந்தாலும்செய்யப்படும் ஸ்தோத்திரங்களைக் குணங்களைச்சொல்வதாகஎண்ணி அன்புடன்அங்கீகரிப்பவர்.

ஸ்தவிரர்— [5]எக்காலமும் நிலையாயிருப்பவர் ; பால்முதலியன தயிர்முதலியனவாகப்பரிணமமாவதற்குக் காலவரையை எதிர்பார்ப்பதுபோலன்றி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை நினைத்தபோதெல்லாம்செய்யும் ஸ்வதந்த்ரமுள்ளவர்; ஆனால், காலத்தைப்ரதீக்ஷிப்பது அவருக்கொரு லீலைமட்டும்என்பது.

ஸ்தவிஷ்டர்(53)—மிகஸ்தூலமாயிருப்பவர்;ஸூக்ஷ்மமானமூலப்ரக்ருதிஅடங்கினரூபத்திலிருந்து தமது ஸங்கல்பத்தினால் தேவர், மனிதர், விலங்கு, ஸ்தாவரங்கள்ஆகியபலதேகங்களும் அவற்றிலுள்ள புலன்களும் அவற்றிற்குப்புலப்படும்சப்தாதிவிஷயங்களும் இவையடங்கினபதினான்குஉலகங்களும் இவையெல்லாம்உள்ளடங்கியப்ரம்மாண்டமும் அதையும் மூடிக்கொண்டிருக்கும்விரிவானப்ரக்ருதிமண்டலமுமாகப் பலவிரிவுகளை அடைந்திருப்பவர்.

---

1 எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்டவர்.

2 தர்மமார்க்கத்தைத் தாங்குகிறவர்.

3 தாம் அமுதமாகப்பெருகுகிறவர் ; அல்லது, வாயுரூபியாக எல்லாவற்றையும்உலர்த்துபவர்.

4 எல்லாராலும் துதிக்கப்பெறுகிறவர் ; தாம் யாரையும் துதியாதவர் என்பது.

5 'ஸ்தவிரோத்ருவ:' ஒருநாமம். பழமையாகஅல்லது கிழவராகநிலைபெற்றிருப்பவர்.

ஸ்தவிஷ்டர் (437)= [1]நக்ஷத்ரமண்டலமாகிய சிம்சுமாரசக்ர ரூபியாக மிக்க விரிவாயிருப்பர்.

ஸ்தாணு = ஸ்திரமானவர்; அழியாத பலன்களைத்தரும் அநுக்ரஹமுள்ளவர்; அல்லது, தாம்செய்த அநுக்ரஹத்தில் த்ருப்தியடையாமல் மேன்மேலும் அநுக்ரஹிப்பவர்.

ஸ்தாநதர் = [2]கீழ்ப்பட்டவனை த்ருவனென்னும் ராஜகுமாரனுக்கு அழியாததான த்ருவபதம் என்னும்உயர்பதத்தை அளித்தவர்.

ஸ்தாவரஸ்தாணு = [3]கல்கியவதாரத்தில் தர்மம் நிலைநிறுத்தப்பட்டபிறகு ஓழிவாயிருப்பவர்.

ஸ்திரர்= [4]தாம் பக்தர்களிடத்தில்வைத்தஅன்பு அவர்கள் செய்யும் அபசாரங்களாலும் விலக்கவொண்ணுதபடி இருப்பவர்.

ஸ்துதர்= [5]ஆதிசேஷன், வேதபுருஷன், அனந்தகருடவிஷ்வக்ஸேனர்முதலிய கணக்கில்லாதநித்யஸூரிகளாலும் பிரம்மாதிதேவர்களாலும் நம்போன்றமனிதர்களாலும் எப்போதும் அவரவர்இஷ்டம் நிறைவேறுவதற்காக ஓரேரீதியாகத் துதிக்கப்பெற்றவர்.

ஸ்தூலர் = [6]பருத்திருப்பவர் ; ஓரிடத்திலிருந்தே எல்லாப்பொருள்களையும்தொடத்தக்கவர் ; இங்கு பூமியிலிருந்தே சந்திரனைத்தொடும்சக்தியாகிய பிராப்திஎன்னும் ஐஶ்வர்யம் சொல்லப்பட்டது.

ஸ்தோத்ரம் =அவரைத்துதிக்கப்பெறுவதும்அவர்அநுக்ரஹத்தினலேயேஉண்டாவதனல் அவரே ஸ்தோத்ரமாகவுமிருப்பவர்.

ஸ்தோதா= [7]தம்மைத்துதிப்பவரைத் தாம் துதிக்கும்தன்மையுள்ளவர்.

ஸ்பஷ்டாக்ஷரர்= [8]தமதுமகிமையைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும்வேதாக்ஷரங்களை வெளிப்படுத்தினவர்.

---

1 விராட்ரூபியாக மிகவிரிவாயிருப்பவர்.

2 த்ருவன்முதலானவர்களுக்கும் அவரவர் கர்மங்களுக்கேற்ற அதிகாரங்களைக் கொடுப்பவர்.

3 தாம்நிலைபெற்றவராகவும் பூமிமுதலியவை தம்மிடத்தில் நிற்கும்படியாகவுமிருப்பவர்.

4 விகாரமற்றவர்.

5 'ஸ்துதி' என்னும்பாடத்தில் துதிக்கும்செய்கையும் தாமேயாயிருப்பவர்.

6 எல்லாமாகவும் தாமிருப்பதனல் பெரியஉருவமுள்ளவர்.

7 துதிப்பவரும் அவரே.

8 உதாத்தஸ்வரமுள்ளஓங்காரமென்னும்அக்ஷரத்தினல் வெளியிடப்படும் மகிமையையுடையவர்.

ஸ்ரக்வீ= திர்யகவதாரங்களிலும் பஞ்சபூதஸூக்ஷ்மங்கள்சேர்ந்ததான வைஜயந்தியென்னும்வனமாலையை எக்காலமும் அணிந்திருப்பவர்.

ஸ்ரஷ்டா (595)= [1]முக்தியைவிரும்புகிறவர்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்துவிடுவித்து உலகவாழ்க்கையில்விருப்பமுள்ளவர்களை அவரவர்கள் வெகுகாலமாகச் சேர்த்திருக்கும் பலவகைப்புண்யபாபங்களாகியகர்மங்களுக்குத்தக்கபடி சரீரமுதலானஸாதனங்களுடன் கூட்டிப்படைப்பவர்.

ஸ்ரஷ்டா (990)=உலகங்களைப்படைப்பவர்; பரவாஸுதேவஸ்வரூபரும் இவரேஎன்பது.

ஸ்வங்கர்= [2]பிராட்டியும்அடிக்கடிஆசைப்படத்தகுந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹமுள்ளவர்.

ஸ்வத்ருதர்= [3]தம்மாலேயே தாம் தாங்கப்படுகிறவர்; இந்தமகிமை இயற்கையாகஅமைந்ததாயிருப்பவர்: யோகிகளுக்கு மந்த்ரம், ஓஷதி, தவம், த்யானம்இவற்றினால்ஏற்படும்ஐசுவர்யங்கள்போலன்றி இயற்கையினால் அமைந்திருப்பதென்பது.

ஸ்வயஞ்சாதர் = [4]ஒருவருடையப்ரார்த்தனையை எதிர்பாராமல் தாமே அவதரிப்பவர்.

ஸ்வயம்பூ = [5]கர்மங்களடியாகவரும் ஜன்மங்கள்போலன்றித் தமது மகிழ்ச்சியேகாரணமாகக்கொண்டு தமக்கேசிறப்பாயுள்ளசுத்தஸத்வமயமானதேகத்தைத் தேவமனிதரூபங்களாயமைத்துக்கொண்டு தாமே தம்மிச்சையாக அவதரிப்பவர்.

ஸ்வவசர்= [6]தம்மால்மயக்கப்பட்ட அஸுரர்கள் தூங்கினபோது தம்அடியார்களாயுள்ளதேவர்களுடன் தம்மிஷ்டப்படிமகிழ்ந்திருப்பவர்.

ஸ்வஸ்தி = தாமே மஹாமங்களமூர்த்தி.

---

1 ஆதிகாலத்தில் எல்லாவற்றையும்படைத்தவர்.

2 அழகிய அங்கங்களையுடையவர்.

3 தம்மாலேயேதரிக்கப்படுகிறவர்; தம்மகிமையே தமக்குஆதாரமாயிருப்பவர்என்பது.

4 தமக்குத் தாமே கர்த்தாவாகஜனித்தவர்; நிமித்தகாரணமும் தாமேஎன்பது.

5 தாமேஉண்டானவர்; அல்லது, எல்லாவற்றிற்கும்மேலேஇருப்பவர்; அல்லது, ஸ்வதந்த்ரர்.

6 ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லயங்களுக்குக்காரணமாயிருப்பதனால் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பவர்.

ஸ்வஸ்திக்ருத்— [1]தம்மைக் குணங்களோடுகூட அனுபவிக்கும்படியாக முக்தர்களுக்கு ஆசீர்வாதம்செய்பவர்.

ஸ்வஸ்திதர்— [2]மஹாமங்களத்தைக் கொடுப்பவர்.

ஸ்வஸ்திதக்ஷிணர்— [3]தமக்குக் கைங்கர்யம் செய்யத்தகுதியான திவ்யசரீரம் சக்திமுதலிய அநேகம்நன்மைகளையும் தம்மைத்தருவதாகிய தீர்க்கஸத்ரயாகத்தில் தம்அடியார்களாகிய ரித்விக்குக்களுக்குத் தக்ஷிணையாக அளிப்பவர்.

ஸ்வஸ்திபுக்— [4]எல்லாமங்களங்களையும் அழியாமலிருக்கும்படி காப்பாற்றுகிறவர்.

ஸ்வக்ஷர்— [5]திருமகள்வடிவழகென்னும் அமுதக்கடலில் கரைகண்ட திருக்கண்கள்முதலான திவ்யேந்திரியங்களையுடையவர்.

ஸ்வாங்கர்— [6]தமதுஸர்வேஶ்வரத்தன்மைக்குச்சிறப்பிலக்கணங்களான சத்ரசாமரமுதலானராஜ்யாங்கங்களையுடையவர்.

ஸ்வாபனர்— [7]மோகினிஅவதாரத்தில் அழிக்கப்படாமல் மிகுந்தவர்களையும் அழகியபுன்சிரிப்பு இனியநோக்கு புருவங்களசைத்தல் முதலிய விளையாட்டுக்களினால் தூங்கவைப்பவர்; அவர்கள் தங்களை மறந்துபோகும்படிசெய்பவர்என்பது.

ஸ்வாபாவ்யர்— [8]தமதுபொருள்களாகிய ஆத்மாக்களினால் ப்ரணவத்தைச்சொல்லி ஸ்வாமியாகவந்தடைந்து தியானிப்பதற்குரியவர்; 'ஆத்மாக்களினால் ஸ்வபாவமாகஅமைந்தஸ்வாமியாகநினைக்கப்படுகிறவர்' என்பது நிர்வசனம்.

ஸ்வாஸ்யர் — [9]சிறந்தஇருப்பையுடையவர்; முக்தியடைந்த

---

1 மங்களத்தைச்செய்பவர்.

2 பக்தர்களுக்கு மங்களத்தைக்கொடுப்பவர்.

3 மங்களரூபமாகவ்ருத்திஅடைபவர்; அல்லது, மங்களத்தைக்கொடுக்கத்திறமையுள்ளவர்; அல்லது, மங்களத்தை விரைந்துகொடுக்கும் தன்மையுள்ளவர்.

4 மங்களத்தைஅனுபவிப்பவர்; அல்லது, மங்களத்தைக்காப்பாற்றுகிறவர்.

5 தாமரைமலருக்கொப்பான அழகியகண்களையுடையவர்.

6 காரியங்களையும் காரணங்களையும் அவ்வவற்றின் அவயவங்களையும் படைப்பவர்.

7 ப்ராணிகளை மாயையினால் ஆத்மஜ்ஞானமின்றித் தூங்கச்செய்கிறவர்.

8 நித்யஸ்வரூபராதலின் எப்போதும் ஒரேஸ்வபாவத்தோடேஇருப்பவர்.

9 தாமரைமலர்போல அழகியமுகமுள்ளவர்; அல்லது, வேதம்வெளிப்பட்ட சிறந்தமுகமுள்ளவர்.

ஆத்மாக்களின்நிலைமை அதற்குமுன் அவித்தையினால் மூடப்பட்டுக் கெட்டிருந்தது ; அவ்வாறன்றிப் பரமாத்மாவின் ஐஶ்வர்யமாகிய நிலைமை எக்காலமும் பரிசுத்தமாகச்சிறந்திருப்பது.

ஸ= [1]கிருஷ்ணாவதாரத்தில்சிறுவர்முதல்யாவருக்கும் தம்மைப் பற்றிய நிச்சயஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்.

ஸங்க்ரஹர்= [2]பக்தர்களால் எளிதில்அடையப்படுகிறவர்.

ஸங்கர்ஷணர்= [3]சேதனுசேதனங்களைத் தம்மிடத்தில் ஒன்று சேரும்படி ஆகர்ஷிப்பவர்.

ஸத்= [4]ஒருகாலும் உற்பத்திநாசங்களின்றி நித்யமாயிருப்பதனு லும் திருக்கல்யாணகுணங்கள்பொருந்தியிருப்பதனுலும் ஸத் என் னும்தர்மத்திற்கு ஆதாரமாயிருப்பதனுலும் ஸத் என்றுசொல்லப்படு கிறவர்.

ஸத்க்ருதர்= [5]ஸாதுக்களால்பூஜிக்கப்படுகிறவர் ; சபரிமுதலா னவர்கள் ஶ்ரத்தையோடுகொடுத்தசிறியபொருள்களையும்தம்மகிமைக் குத்தகுதியானவற்றைப்போல அங்கீகரித்து ஸந்தோஷமடைகிறவர் என்பது.

ஸத்க்ருதி= [6]தயிர்வெண்ணெய்திருடினது, உரலில்கட்டுப்பட் டது, நடந்தது, ராஸக்ரீடைசெய்ததுமுதலிய குழந்தைவிளையாட்டுச் செய்கைகளும் ஸம்ஸாரவிலங்குகள்எல்லாவற்றையும்தறிப்பவைகளா கச் சிறந்திருப்பவர்.

ஸத்கதி= [7]அவதரிக்கும்போதே அஸுரர்களால்விளையும்ஆபத் துக்களைஒழித்து ஸாதுக்களைக்காப்பாற்றுகிறவர்.

ஸத்கர்த்தா=ஸத்புருஷர்களைப்பூஜிப்பவர்.

ஸத்கீர்த்தி=ஸௌலப்யமிருப்பதனுலேயே யதார்த்தமானபுகழ் பெற்றவர் ; எந்தக்குணம்சொன்னுலும் அவரிடத்தில் பொருந்தும் ; அவரிடத்திலுள்ளகுணங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவும் அதற்குமே

---

1 ஸவர்=ஸோமயாகரூபியாயிருப்பவர்.

2 ப்ரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும்ஸம்ஹரிப்பவர்.

3 ஸங்கர்ஷணுச்யுதர் ஒருநாமம் ; ஸங்கர்ஷணர்=ஸம்ஹார காலத்தில் பிரஜைகளைச் சேர்த்து இழுப்பவர் ; அச்யுதர்=தம்ஸ்வரூபத்தைவிட்டுத் தவரு தவர்.

4 சுத்தப்ரம்மம்.

5 யாவராலும்பூஜிக்கப்படும் பிரம்மதேவர்முதலானவர்களாலும் பூஜிக்கப் பெறுகிறவர்.

6 சிறந்தஸ்ருஷ்டிமுதலானசெய்கைகளையுடையவர்.

7 பிரம்மஜ்ஞானிகளால்அறியப்படுகிறவர் ; அல்லது, உயர்ந்தஞானமுள் ளவர்.

னும் யாராலும்சொல்லமுடியாததால் அவருடையகீர்த்தியெல்லாம் யதார்த்தமென்பது.

ஸத்தா = [1]தாமே ஸாதுக்களுக்குஇருப்பாயிருப்பவர்.

ஸத்பதாசாரர் = [2]தமக்கடிமைசெய்வதாகிய நன்மார்க்கத்தில் பிரஹ்லாதன்முதலானபக்தர்களை ப்ரவ்ருத்திக்கச்செய்பவர்.

ஸத்பராயணம் = [3]பாண்டவர்முதலியஸாதுக்கள் முடிவாகச் சேரும் இடமாயிருப்பவர்; 'ஸத்பராயணர்' என்னும் பாடத்தில் ஸாதுக்களையே தமக்கு முக்கியஆதாரமாக வைத்திருப்பவர்.

ஸத்பூதி = [4]ஸாதுக்களுக்குப் புத்ரன், மித்ரன், பந்து, தூதன், ஸாரதிமுதலிய எல்லாவகைஉதவிகளாகவும் தாமேஇருப்பவர்.

ஸத்யதர்மபராக்ரமர் = தர்மங்களென்னப்படும் தமதுகல்யாண குணங்களும் பராக்கிரமங்களென்னப்படும் திவ்யசேஷ்டிதங்களும் வீண்போகாமல் உலகத்தை உய்விக்கும்படியிருப்பவர்.

ஸத்யதர்மபராயணர் = [5]ஒருகாரணமுமின்றி சாஸ்திரவிதி யென்றுமாத்திரம் ஸாத்விகர்களான அதிகாரிகளினால்செய்யப்படும் உத்தமமானநிவ்ருத்திதர்மத்தை மிகப்பிரியமாகஅங்கீகரிப்பவர்.

ஸத்யதர்மா = [6]ஆரம்பமுதல் தம்மைஅடையும்வரையிலும் தம் தர்மமாகிய சரணாகதரக்ஷணத்தைப் பொறுப்பாகநடத்துகிறவர்.

ஸத்யபராக்ரமர் = [7]மனுமுதலானஸாதுக்கள்விஷயத்தில் தம் முடையசக்தியை வஞ்சனையில்லாமல் உபயோகித்தவர்.

ஸத்யமேதஸ் = [8]ஆயர்கள் வஸுதேவர்முதலியோர்களும் தா மும் ஸஜாதீயர்களேஎன்னும்எண்ணம் வெளிக்குக்காட்டுதல்மாத் திரமின்றித் தம்முள்ளத்திலும் உண்மையாகஇருக்கும்தன்மையுள் ளவர்.

---

1 பேதமில்லாதஜ்ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பவர்.

2 ஸாதுக்களின்மார்க்கங்களாகியஸதாசாரங்களைத் தாமும் அனுஷ்டிப் பவர்.

3 தத்வஜ்ஞானிகளுக்குச் சிறந்தகதியாயிருப்பவர்.

4 ஸத்தாயிருக்கும் பரமாத்மாவாயிருந்தே பலபொருள்களாகத்தோற்று கிறவர்.

5 ஸத்யவாக்யத்தையும் சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்பட்ட தர்மத்தையும் முக்கியமாகவுடையவர்.

6 யதார்த்தமானஞானமுதலியகுணங்களையுடையவர்; அல்லது, எல்லா வற்றையும் ஸரியாகஅறிபவர்.

7 உண்மையானசக்தியுள்ளவர்.

8 யதார்த்தஞானமுள்ளவர்.

ஸத்யர் (107) = [1]தம்மையடுத்தஸத்புருஷர்களின் அபீஷ்டங்களை ஸாதிப்பவர்.

ஸத்யர் (213) = [2]ஜலப்ரளயகாலத்தில் தம்மை ஆஸ்ரயித்த மனு முதலான ஸத்புருஷர்களுக்கு உபகாரம்செய்தவர்.

ஸத்யர் (873) = [3]ஸாத்விகசாஸ்திரங்களினுல்சொல்லப்படுவதனுல் உண்மையானமகிமையுள்ளவர்; அல்லது, ஸத்யத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பவர்.

ஸத்யஸந்தர்= [4]சொன்னசொல்தவருதவர்.

ஸத்ரம்= [5]பலயஜமானர்களால் நீண்டகாலம்செய்யப்படும்ஸத்ரயாகத்தினுல் எப்போதும்ஆராதிக்கப்பட்டிருப்பதனுல் ஸத்ரரூபியாயிருப்பவர்.

ஸத்வவாந்= [6]மோக்ஷத்திற்குக்காரணமாகிய சுத்தஸத்வத்தை அடைந்திருப்பவர்.

ஸத்வஸ்தர்= [7]பக்தர்ஹ்ருதயத்திலிருப்பவர்; சரணுகதர்களின் உள்ளத்திலிருந்து யமதண்டனைவராமலிருக்கச்செய்பவர்என்பது.

ஸதாம்கதி (186)= [8]தமதுவிளையாட்டுவியாபாரங்களாலும் பக்தர்களுக்கு இனியதையேசெய்பவர்.

ஸதாம்கதி (451)= [9]வைராக்யமடைந்து ஜிதேந்திரியர்களான ஸாதுக்கள்சேருமிடமாயிருப்பவர்.

ஸதாமர்ஷீ= [10]எக்காலமும் தமக்கு முக்தன்பிரதிஉபகாரமாகச்

---

1 மாருதரூபமுள்ளவர்; அல்லது, சேதனுசேதனரூபமாயிருப்பவர்; அல்லது, ஸத்தென்னப்படும் ப்ராணனுகவும் த்என்னப்படும்அன்னமாகவும் யம் என்னப்படும் ஆதித்தனுகவுமிருப்பவர்; அல்லது, ஸாதுக்களுக்கு உதவி செய்பவர்.

2 ஸத்தியவசனமென்னும்தர்மஸ்வரூபி.

3 ஸத்துக்களுக்குஉபகாரம்செய்பவர்.

4 தாம்ஸங்கல்பித்தது தவருதவர்.

5 ஸத்ரயாகமாயிருப்பவர்; அல்லது, ஸாதுக்களைக்காப்பாற்றுகிறவர்.

6 பராக்ரமமுள்ளவர்.

7 எல்லாவற்றையும்பிரகாசிக்கச்செய்யும் ஸத்வகுணத்தை முக்யமாகக் கொண்டிருப்பவர்; அல்லது, எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலுமிருப்பவர்.

8 வைதிகர்களானஸாதுக்களுக்குப் புருஷார்த்தங்கிடைக்கக் காரணமாயிருப்பவர்.

9 மோக்ஷத்தைவிரும்புகிறவர்களுக்கு ஒரேஆதாரமானவர்.

10 நல்லகாரியம்செய்து தமக்குஅனுகூலமாகவருகிறவர்களின் குற்றங்களைப் பொறுப்பவர்.

செய்யும்கைங்கரியங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டும் நிறைவேற்றிக் கொண்டுமிருப்பவர்.

ஸத்ராயோகீ— [1]பக்தர்களுக்கு ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி செய்யும்விஷயத்தில் எப்போதும் ஊக்கமுள்ளவர்.

ஸந்தர்— [2]ஆஶ்ரிதர்கள்எல்லோரையும் விருத்திசெய்பவர்; அல்லது, தம்மையடுத்தவர்களுக்குத் தாம் உளராயிருப்பவர்; அல்லது, ஆஶ்ரிதர்களுக்கு இஷ்டங்களைக்கொடுப்பவர்.

ஸந்தாதா— [3]பிரஹ்லாதன்முதலான பக்தர்களைத் தம்மிடம் சேர்த்துக்கொள்பவர்.

ஸந்திமாந்— [4]பக்தர்களுக்குத் தம்முடைய சேர்க்கை எக்காலமும் நீங்காமலிருக்கச் செய்பவர்.

ஸந்நிவாஸர்— [5]மானிட நடக்கைகளிலிருந்தும் ஸநகர்முதலிய ஸாதுக்கள் வந்து இளைப்பாறுமிடமாயிருப்பவர்.

ஸந்யாஸக்ருத்— [6]ஸாத்விகஸந்யாஸமாகியபற்றுவிடுதலைமுன்னிட்டுச் செய்யப்படும் பகவதாராதனரூபமான நற்கர்மங்களைச் செய்விப்பதனால் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் அறுப்பவர்; இதுதான்அவர் சிகித்ஸைசெய்யும் முறை; தன் விஷயமானபொறுப்பை ஸ்வாமியிடம் ஒப்புவிப்பதுதான் ஸந்யாஸம்; அதுதான் ஸம்ஸாரத்துக்குச் சிகித்ஸை.

ஸநாத்— [7]முக்தரால் பங்கிட்டுக்கொண்டு அனுபவிக்கப்படுகிறவர்.

ஸநாதநதமர்— [8]எக்காலமும் இருப்பவராயினும்ஒவ்வொருகாலமும் அப்போது புதிதாகக் கிடைத்தவர்போல ஆவல்கொண்டுஅனுபவிக்கத்தக்கவர்.

ஸப்தவாஹநர்— [9]காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், ப்ருஹதீ,

1 எப்போதும் ஸ்வரூபம்ப்ரகாசிக்கும்தன்மையுள்ளவர்.

2 நல்லொழுக்கமுள்ளஸாதுக்களின்உருவமாக வித்தையையும் விநயத்தையும் விருத்திசெய்துகொண்டிருப்பவர்.

3 பிராணிகளுக்கு வினைப்பயன்களைச் சேர்ப்பிப்பவர்.

4 வினைப்பயன்களையனுபவிப்பவரும் தாமாயிருப்பவர்.

5 வித்வான்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவர்.

6 நான்காவதான ஸந்யாஸாஶ்ரமத்தை உண்டுபண்ணினவர்.

7 அனுதியானகாலரூபியாயிருப்பவர்.

8 பழமையாயிருக்கும் ப்ரம்மாதிதேவர்களுக்கும் பழமையாயிருப்பவர்.

9 ஏழுகுதிரைகளையுடையஸூர்யனுயிருப்பவர்; அல்லது, ஸப்தமென்னும் ஒருதேர்க்குதிரையையுடைய ஸூர்யனுயிருப்பவர்.

பங்க்தீ, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீஎன்னும் ஏழுசந்தஸுகளோடுகூடிய வேத மந்த்ரங்களுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகளாகிய ஸூர்யனது தேர்க் குதிரைகள் ஏழையும் தமக்கு வாகனங்களாகவுடையவர் ; ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவர் என்பது ; அல்லது, ஸப்தவாயுஸ்கந்தங்களை யும் நடத்துகிறவர் ; அல்லது, தாங்குகிறவர்.

ஸப்தஜிஹ்வர்—காளி, கராளி, மனோஜவை, ஸுலோஹிதை, ஸுதாம்ரவர்ணை, ஸ்புலிங்கினி, விஸ்வரூபிஎன்று ஏழுஜ்வாலைகளான ஏழுநாக்கஞயுடைய அக்னிபகவானுயிருப்பவர்;அல்லது, ஹிரண்யை, கனகை, ரக்தை, கிருஷ்ணை, ஸுப்ரபை, அதிரக்தை, பஹுரூபை என்னும் ஏழுஜ்வாலைகளாகிய ஏழுநாக்கஞயுடைய அக்னிரூபி ; ஏழுநாவுள்ள அக்னியை முகமாகக்கொண்டு எல்லாத்தேவதைகளைக் குறித்தும் ஹோமம் செய்யப்படும் ஹவிஸுகளைத் தாமே புசிப்பவர் என்பது.

ஸப்தைதஸ்— [1]ஔபாஸநம், வைஸ்வதேவம், ஸ்தாலீபாகம், அஷ்டகை, மாஸஸ்ராத்தம், ஈசானபலி, ஸர்ப்பபலியென்னும் ஏழு பாகயஜ்ஞங்களையும் அக்னிஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாசம், பிண்ட பித்ருயஜ்ஞம், பசுபந்தம், ஆக்ரயணம், சாதுர்மாஸ்யம், ஸௌத்ரா மணிஎன்னும் ஏழுஹவிர்யஜ்ஞங்களையும் அக்னிஷ்டோமம், அத்யக் னிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசம், வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம்என்னும்ஏழுஸோமஸம்ஸ்தைஎன்னும்யாகங்களையும் பிரகாசிக்கச்செய்வனவாகிய கிரியைகள் எல்லாவற்றையும் அடைகிற வர் ; அல்லது, அரசு, அத்தி, பலாசு, வன்னி, விகங்கதம், அசனிஹ தம், புஷ்கரபர்ணம்என்னும் ஏழுவிதமானஸமித்துக்களால் .செய்யப் படும்யாகங்களை அடைகிறவர்.

ஸம்ப்ரமர்த்தநர்— [2]தம்மைஉபாஸனைசெய்வதனுல்அந்தப்ரகிரு திஎன்னும்இருளை முழுதும்அழிப்பவர்.

ஸம்பவர்— [3]பொற்புதையல்போலத்தம்மை மறைத்துவைத்துக் கொண்டிருந்தும் நேராகஅனுபவிக்க ஆவல்கொண்டு பிரார்த்திப்பவர் களுக்குத் தம்மைவெளிப்படுத்துவதற்காகக் காலதேசங்கள்தோறும் பலஅவதாரங்களைச்செய்பவர்.

---

1 ஏழுஜ்வாலைகளையுடைய அக்னிரூபியாயிருப்பவர்.

2 ருத்ரன் யமன்முதலிய தமதுபரிவாரங்களினுல் உலகங்களைஅழிப்பவர்

3 துஷ்டநிக்ரஹசிஷ்டபரிபாலனங்களுக்காக ஸ்வேச்சையாய் அவதாரஞ் செய்பவர்.

ஸம்மிதர்— [1]தம்மை ஆஶ்ரிதர்களுக்கு அடங்கியிருப்பவராகவும் நினைக்கும்படி உட்பட்டிருப்பவர்.

ஸம்வ்ருதர்— [2]தமஸ்என்னப்படும்ப்ரக்ருதியினால் அறிவுமழுங்கினவர்களுக்குப் பிரகாசியாமல்மறைந்திருப்பவர்.

ஸம்வத்ஸரர் (92)— [3]பகவத்ஸ்வரூபத்தின் அறிவுண்டானபோதே அடியார்களைக் கைதூக்கி மேன்மைப்படுத்துவதற்காக அவர்களிடத்தில் சேர்ந்துவஸிப்பவர்.

ஸம்வத்ஸரர் (423)— [4]ஸம்ஹாரத்துக்குரியகருவிகளுடன் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு பாதாளலோகத்தில் ஆதிசேஷன் மேலிருப்பவர்.

ஸம்ஸ்தாநர்— [5]எல்லாம் தம்மிடத்தில் முடிவுபெறும்படியிருப்பவர்.

ஸம்க்ஷேப்தா— [6]பிரவ்ருத்திதர்மத்திலிருப்பவர்களை இயற்கையாயுள்ளஅறிவும் மகிமையும் குறுகும்படிசெய்யும் தன்மையுள்ளவர்.

ஸமயஜ்ஞர்— [7]அக்னிவாயுமுதலானதேவர்களுக்குத் தாம்கொடுத்த அதிகாரங்களின்வ்யவஸ்தையை அறிந்திருப்பவர்; பிரளயத்திற்குப்பின் மறுஸ்ருஷ்டியிலும் முன்போலவே அவ்வவ்வதிகாரங்களை அந்தஅந்தத்தேவர்களுக்குத் தவறாமல் அறிந்துகொடுப்பவர்; அல்லது, பக்தர்களுக்குத் தம்மைத்தருவதற்குக் காலம்அறிபவர்; அல்லது, அவர்களுக்கு அபயங்கொடுப்பதாகியவிரதத்தை மறவாதவர்.

ஸமர்— [8]பழகினவன் பழகாதவன் ஆவலதிகமாயுள்ளவன் ஆவல் குறைந்தவனென்னும் வித்யாஸமுதலியவற்றைப்பாராமல் ஓரே விதமானகௌரவம் வைப்பவர்.

---

1 அளவிடப்படாதவராயிருந்தும் அளவிடப்பட்ட பொருள்களுடன் சேர்த்து அளவுள்ளவராகநினைக்கப்படுகிறவர்; அல்லது, அஸம்மிதர்—அளவிடப்படாதவர்.

2 அவித்தையினால்மறைக்கப்பட்டவர்.

3 ஸம்வத்ஸரமாகியகாலரூபி.

4 எல்லாப்பொருள்களும் தம்மிடத்தில்வஸிக்கும்படி செய்பவர்.

5 சிறந்தஸ்தானமுடையவர்.

6 விஸ்தாரமானஉலகத்தைப் பிரளயகாலத்தில் சிறிதாகக் குறுக்குகிறவர்.

7 ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரகாலங்களையறிபவர்; அல்லது, நித்யகர்மானுஷ்டானத்துக்குரிய ஆறுகாலங்களை, அல்லது, ஆறுவிதாந்தங்களை அறிந்தவர்; அல்லது, தம்முடைய ஆராதனமானயாகம் யாவருக்கும் ஸமமாயிருக்கும்படிசெய்பவர்.

8 எக்காலங்களிலும் விகாரமற்றிருப்பவர்; அல்லது, லக்ஷ்மியோடிருப்பவர்.

ஸமாத்மா — [1]ஆஸ்ரிதர்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப்பாராது எல்லாரையும் ஸமமாக மனத்தில் நினைப்பவர்.

ஸமாவர்த்தர்— [2]வ்யூகாவதாரங்களாகவும் விபவாவதாரங்களாகவும் இவ்வுலகத்தில் பலமுறை திரும்பிவந்துகொண்டிருப்பவர்.

ஸமிதிஞ்சயர் — [3]ஜீவர்கள் தமக்குத் தாஸர்களாயிருப்பதைவிட்டு ஸ்வதந்தரர்களாகநினைத்து விவாதப்படுவதாகிய கலகத்தை ஜயிப்பவர்; ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தமதுமகிமையைத்தெரிவித்து அவர்கள், 'நாம் பகவானுக்குஅடிமையேயன்றி ஸ்வதந்த்ரர்களல்லோம்' என்றறிந்து பக்திசெய்து உஜ்ஜீவிக்கச்செய்பரென்பது.

ஸமீரணர் — [4]பக்தர்கள்விரும்பத்தக்க திவ்யசேஷ்டிதங்களை உடையவர்.

ஸமீஹநர்— [5]ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் எல்லாரையும் தம்தம் அதிகாரங்களில் ஓய்வில்லாமல் பிரவிருத்திக்கச்செய்பவர்.

ஸர்க்கர்— [6]த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ்செய்து யாவரும் தம்திருவடித் தாமரைகளை எளிதில்பற்றும்படி தம்மையளிப்பவர்.

ஸர்வகர் — [7]அழிக்கப்பட்டவற்றையெல்லாம் தாம் அடைந்து பொறுப்பவர்; இதனால், பலம்என்னும்இரண்டாவதுகுணம் குறிப்பிக்கப்பட்டது; பலமாவது:—ஸம்ஹரிக்கப்பட்டவற்றையெல்லாம் தம்மிடத்தில்வைத்துத் தாங்குவதற்குரியவன்மை; இது ஞானத்துக்கு முக்கியமான அங்கம்.

ஸர்வகாமதர் — [8]யோகத்தில்தவறினவர்களுக்கும் அணிமா முதலானஐஸ்வர்யங்களை அவர்களின் யோகத்திற்கு இடையூறுன பலன்களாகக் கொடுப்பவர்.

ஸர்வ்சஸ்த்ரப்ருதாம்வரர்—நரகாஸுரன், ஜராஸந்தன்முதலானவர்களுடன் செய்தபோர்களில் பலவகைஅஸ்திரங்களைவிளையாட்டாக

---

1 விருப்புவெறுப்புமுதலியவற்றினுல் மாறுதமனமுள்ளவர்; அல்லது, எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஓரே ஆத்மாவாகவிருப்பவர்.

2 ஸம்ஸாரசக்ரத்தைச் சுழற்றுகிறவர்.

3 யுத்தங்களில் ஜயிப்பவர்.

4 வாயுரூபியாக எல்லாவற்றையும் அசையும்படி செய்பவர்.

5 ஸ்ருஷ்டிமுதலானகாரியங்களைச் செய்வதற்காக நன்ருகப் பிரவிர்த்திப்பவர்.

6 ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டபிரபஞ்சரூபி; அல்லது, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா.

7 எங்கும்செல்லுகிறவர்: காரணமாதலால் கார்யங்கள்எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பவர்என்பது.

8 எல்லாப்பலன்களையும்கொடுப்பவர்.

விடக்கண்டு அவர்கள்மயங்கும்படிசெய்ததனுல் அஸ்த்ரம்பிடித்தவ ரெல்லாரினும் சிறந்தவர்.

ஸர்வத்ருக் (201)— [1]நண்பர்களையும் பகைவர்களையும் இரண்டு மல்லாதமத்யஸ்தர்களையும் அவரவருக்குத்தக்கபடி நடத்துவதன் பொருட்டு எல்லாவற்றையும் நன்குபார்த்தறிபவர்; அவர், எங்கும் முக்முள்ளவர்என்பது.

ஸர்வத்ருக் (577)— [2]மகிமைகளனைத்தையும் கண்டறிகிறவர்.

ஸர்வதர்சநர்— [3]அவர்கள்நம்பும்படி தமதுமகிமையனைத்தையும் காலக்ரமத்தில் புலப்படுத்துகிறவர்.

ஸர்வதர்சீ— [4]ப்ரவ்ருத்திதர்மங்களும் நிவ்ருத்தி தர்மங்களுமா கியஅனைத்தையும் பிரத்யக்ஷமாகப்பார்க்கும் தன்மையுள்ளவர்.

ஸர்வதஶ்சக்ஷு— [5]எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள எல்லாருடைய கண்களுக்கும் புலப்படுகிறவர்; பிரத்யக்ஷமாகஅவதரித்தபின் ஸம்ச யத்திற்கு இடமில்லைஎன்பது.

ஸர்வதோமுகர்— [6]எங்கும்வழியுள்ளவர்; பக்தர்களுக்கு இன்ன வழியினுலேதான் அடையலாம், வேறுவழியால்கூடாதென்கிற நிர்ப் பந்தத்தைப்போக்கி, எந்தவழியையாகிலும் வியாஜமாகக்கொண்டு எளிதிலடையக்கூடியவர்; எதிர்ப்பக்கம்சேர்ந்தவிபீஷணர்முதலான வர்களையும் சரணமென்றுசொன்னஅளவில் அங்கீகரித்துக்காத்தது இதற்குஉதாரணம்.

---

1 பிராணிகளின்புண்யபாவங்களெல்லாவற்றையும் இயற்கையான அறிவி ஞல் எப்போதும் பார்ப்பவர்.

2 'ஸர்வத்ருக்வ்யாஸர்' ஒருநாமம்; எல்லாவற்றையுமறிந்தவரும் வேதங் கள் புராணங்கள் முதலானவைகளை விஸ்தரித்தவருமான ப்ரம்மாவாயிருப்பவர்; வேதங்களை ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம்என நான்காகவும், அவற்றில் ருக்வேதத்தை இருபத்தொருசாகைகளாகவும், யஜுர்வேதத்தை நூற்றொரு சாகைகளாகவும், ஸாமவேதத்தை ஆயிரம்சாகைகளாகவும், அதர்வணவேத த்தை ஒன்பதுசாகைகளாகவும் பிரித்தும் மற்றுமுள்ளபுராணங்களையும் தனித் தனியே பிரித்தும் செய்தவரான ப்ரம்மாவாயிருப்பவர்.

3 எல்லாவற்றையும் கண்களாகவுடையவர்.

4 எல்லாப்பிராணிகளின் நல்வினைகள் தீவினைகளனைத்தையும் இயற்கை யாகஅறிகிறவர்.

5 தம்பேரறிவினுல் எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவர்.

6 எங்கும்கண்களும் தலைகளும் முகங்களுமுள்ளஸ்வரூபமென்றுசொல்லு கிறபடி எங்கும் முகங்களையுடையவர்.

ஸர்வப்ரஹரணாயுதர்— [1]தம்மையடுத்தவர்களுக்கு எல்லா அநிஷ்டங்களையும் வேரோடுகளையத்தக்கவையும், அளவற்றசக்தியுள்ளவையும், தமக்குத்தக்க அணிகலங்களென்று நினைக்கத் தக்கவையுமான எண்ணிறந்த பலதிவ்யாயுதங்களையும் தரித்திருப்பவர்.

ஸர்வயோகவிநிஸ்ருதர்— [2]சாஸ்திரங்களால் அறியப்பட்டவையும் அவரவர்புத்தியினால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையுமான உபாயங்கள் எல்லாவற்றினாலும் வேதரஹஸ்யங்களை அறிந்துகிரஹிப்பதுபோலவே எளிதில் கிரஹிக்கவும் அடையவும் கூடியவர்.

ஸர்வர்— [3]தமது சரீரங்களாயுள்ள சராசரங்களனைத்தையும் ஆத்மாவாக வ்யாபித்து அவற்றையெல்லாம் தாமாகவேநினைத்து நடத்துகிறவர்.

ஸர்வலக்ஷணலக்ஷண்யர் — [4]மஹாபுருஷலக்ஷணங்களெல்லாவற்றினாலும் ஸ்ரீபதிஎன்றுஅறியத்தக்கவர்; 'திருமார்பில் திருமகள் திருவடிப் பதிப்புக்களாகிய அடையாளங்களினால் பரதத்வமென்று அறியக்கூடியவர்' என்பது நிருக்தி.

ஸர்வவாகீஸ்வரேஸ்வரர் — [5]பேசும்திறமையுள்ளவர்கள் எல்லாருக்கும் மேலானவர்; வாதம்செய்வதிலும் பேசுவதிலும் கரைகண்டவர்என்பது.

ஸர்வவித்— [6]ஸம்ஹரிக்கப்பட்டவற்றையெல்லாம் திரும்பவும் படைத்துக் கார்யங்களானபிரபஞ்சங்களனைத்தையும் அடைகிறவர். இங்கு ப்ரத்யும்னன்என்னும்வியூகம் குறிப்பிக்கப்படுகிறது; ஐஶ்வர்

1 எல்லாவிதமான ஆயுதங்களையுமுடையவர்; ஆயுதங்களாகநினைக்கப்படாதநகமுதலியவையும் அவருக்கு நரஸிம்மாவதாரத்தில் ஆயுதங்களாயின என்பது ப்ரஸித்தம்; இது, ஸத்தியஸங்கல்பராதலின் ஸர்வேஶ்வரர்என்பதைக் குறிப்பித்தது.

2 எல்லாப் பற்றுக்களினின்றும் வெளிப்பட்டிருப்பவர்; அல்லது, பல சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட யோகத்தினின்றும் விலகினவர்.

3 எல்லாவற்றின் தோற்றவொடுக்கங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதனாலும் எல்லாவற்றையும்அறிவதனாலும் எல்லாமாயிருப்பவர்.

4 எல்லாப்பிரமாணங்களினாலும் அறியப்படுகிறவர்; அவரொருவரே உண்மைப்பொருள்என்பது.

5 பிரம்மாதிதேவர்களுக்கும் ஈஶ்வரர்.

6 ஸர்வவித்பாநு' ஒருநாமம்; ஸர்வவித்=எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் அறிபவர்; அல்லது, எல்லாம் தம்மிடத்தில்பொருந்தியிருப்பவர்; பாநு=ப்ரகாசிப்பவர்; எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் அறிந்து விளங்குபவர்; அல்லது, எல்லாம்தம்மிடத்தில்பொருந்தி ப்ரகாசிப்பவர் என்பது இரண்டுக்கும் சேர்ந்தபொருள்.

யம், வீர்யம்என்னும் இரண்டுகுணங்கள் பிரத்யும்னவ்யூகத்தின் கூறு களாக வகுக்கப்படுகின்றன; அவற்றில், ஐஶ்வர்யமென்பது விசித்ர மானஉலகங்களையுண்டுபண்ணும்திறமைவெளிப்படுவது;அதை இந்த நாமம் தெரிவிக்கிறது.

ஸர்வவிஜ்ஜயீ= [1]எல்லாம்தெரிந்தவர்களையும் ஜயிக்கும் திறமை உடையவர்.

ஸர்வஜ்ஞர் (451)= [2]தாமே எல்லாமாகவும் அறிந்திருப்பவர்; தம்மை ஸர்வாந்தர்யாமியாக அறிந்திருப்பவர்.

ஸர்வஜ்ஞர் (821) = [3]பக்தர்களின்சக்தியையும் அசக்தியையும் அவர்களால் ஸாதிக்கக்கூடியதையும் கூடாததையுமெல்லாம் உணர் கிறவர்.

ஸர்வஸஹர்= [4]தேவர்களெல்லாரையும் குறைந்த அதிகாரிகள் ஆராதிக்கஉரியராகும்படி அவர்களைத் தாமேதாங்குகிறவர்; அவர்க ளுக்குச் சக்தியைக் கொடுத்திருப்பவர் என்பது.

ஸர்வாதி = [5]உயர்வும் தாழ்வுமாயுள்ள எல்லாப் புருஷார்த்தங் களுக்கும் தாமேகாரணமாயிருப்பவர்.

ஸர்வாஸுநிலயர் = [6]எல்லாருடைய உயிர்களுக்கும் இருப்பிட மானவர்.

ஸர்வேஶ்வரர்= [7]சரணாகதி செய்தவரனைவருக்கும் காலதாம தத்தையும் அதனால் வரும் மனச்சோர்வையும் விலக்குவதற்காகத் தாமே அவர்களிடம் விரைவாகச் சென்றடைபவர்.

ஸவிதா (887)= [8]ஸூர்யனால் மழையையும் அதனால் பயிர்முத லானவற்றையும் உண்டாக்குகிறவர்; இந்த நாமத்தினால் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் ஏழாம்படியான ஸூர்யன் சொல்லப்படுகிறான்.

ஸவிதா (969) =எல்லாவற்றையும் தாமே உண்டாக்குகிறவர்.

---

1 எல்லாம்தெரிந்தவரும் காமம் குரோதமுதலிய உட்பகையையும் ஹிர ண்யாக்ஷன்முதலியவெளிப்பகையையும்ஜயிப்பவருமானவர்.

2 எல்லாமாகவும் ஞானமுள்ளவராகவுமிருப்பவர்.

3 எல்லாம்தெரிந்தவர்.

4 எல்லாக்காரியங்களிலும்ஸமர்த்தர்; அல்லது, எல்லாப்பகைவர்களையும் தாங்கத்திறமையுள்ளவர்; அல்லது, பூமிமுதலியஉருவங்களினால் எல்லாவற் றையும்தாங்குகிறவர்.

5 எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆதிகாரணம்.

6 ப்ராணன்களும் தம்மிடம் லயமடையும் ஜீவாத்மாவாயிருப்பவர்.

7 எல்லாருக்கும்ஈஶ்வரர்; ஈஶ்வரருக்கும்ஈஶ்வரர் என்பது.

8 உலகங்களையெல்லாம் உண்டாக்குகிறவர்.

ஸஹர்— [1]லக்ஷ்மீபதியாயிருந்தும் அவதாரத்தில்எளிமையைக் காட்டிக் கட்டுவது பயமுறுத்துவது முதலிய தண்டனைகளையும் ஸஹிப்பவர்.

ஸஹஸ்ரபாத் — [2]ஆயிரம் கால்களையுடையவர். இங்கும் பின்னும் ஆயிரமென்பது அளவற்றவை என்பதைத் தெரிவிப்பது; செய்கைக்குக் கருவிகளாயுள்ள கால்முதலிய உறுப்புக்கள் அளவற்றவையாகப்பொருந்தியிருப்பவர்; கால் என்பதனால் மற்றக் கர்மேந்திரியங்களும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும்.

ஸஹஸ்ரமூர்த்தா—ஆயிரம் தலைகளையுடையவர். இதற்கும்,பின், 'ஸஹஸ்ராக்ஷர்' என்பதற்கும் ஞானத்துக்குக்கருவிகளான தலை,கண் முதலிய உறுப்புக்கள் அளவற்றவையாகப் பொருந்தியிருப்பவர் என்பது கருத்து; தலையையும் கண்ணையும் கூறியதனால் மற்றஞானேந்திரியங்களும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும்.

ஸஹஸ்ரஜித்— [3]ஆயிரம்யுகங்களாக எண்ணப்படும் ப்ரளயகாலத்தை யோகநித்ரையிலிருந்தே ஜயிப்பவர்.

ஸஹஸ்ராம்சு— [4]அளவற்றஞானங்களாகியகிரணங்களையுடையவர்; 'அவிஜ்ஞாதா' என்பதில் ஆச்ரிதர்குற்றங்களையறியாதவரென்பதற்கு அவர்களின் குற்றங்களைக் குற்றமாக எடுத்துக்கொள்ளாதவரென்று கருத்தாதலின் விரோதமில்லை.

ஸஹஸ்ரார்ச்சிஸ் —[5] எண்ணிறந்த கிரணங்களையுடையவர்; உலகத்திலுள்ள பொருள்களைப் பரிணமம் செய்வதும் உலர்த்துவதும் உஷ்ணத்தையும் ஒளியையும்உண்டுபண்ணுவதும் இயற்கையாயுள்ள அவருடைய அநேக கிரணங்களே ஸூர்யன்முதலியவற்றில் அவரால் வைக்கப்பட்டவை என்பது.

ஸஹஸ்ராக்ஷர் — [6]ஆயிரம் கண்களையுடையவர்.

ஸஹிஷ்ணு (146)— [7]அறிந்தும் அறியாமலும்மனமொழிமெய்களினால் தம்மிடத்திலும் தம்மடியாரிடத்திலும் செய்யும் அபராதங்கள் எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் தன்மையுள்ளவர்.

---

1 எல்லாவற்றையும்வெல்லுகிறவர்; அல்லது, பொறுப்பவர்.

2 ஆயிரம்பாதங்களையுடையவர்; விராட்ஸ்வரூபியென்பது.

3 ஆயிரக்கணக்கான அஸுரர்களை ஜயிப்பவர்.

4 ஸூர்யன்முதலியவற்றிலுள்ள கிரணங்கள் தம்முடையவையாதலின் அளவற்றகிரணங்களையுடையவர்.

5 அளவற்றகிரணங்களையுடையவர்.

6 ஆயிரம் இந்திரியங்களையுடையவர்என்னவுமாம்.

7 ஹிரண்யாக்ஷன்முதலானவிரோதிகளையடக்குகிறவர்.

ஸஹிஷ்ணு (570)= [1]நரநாராயணவதாரத்தில் நடந்த யுத்தத்தில் சிவன்செய்த அபராதத்தைப் பொறுத்தவர்.

ஸாத்வதாம்பதி=ஸத்வமென்னப்படும் பரப்ரம்மத்தை அறிந்தவர்களும் ஸாத்விகர்களுமாகிய பெரியோர்கள் அநுஷ்டிக்கத்தக்க கர்மங்களைச்சொல்லும் பாஞ்சராத்ர சாஸ்திரத்தை ப்ரவ்ருத்திப்பித்து ஸாத்வதர்களென்னும் பாகவதர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்.

ஸாத்விகர்= [2]தர்மம், ஞானம், வைராக்யம், ஐஸ்வர்யம் ஆகிய ஸத்வகுணத்தின் பலன்களை அளிக்கத்தக்கவர்.

ஸாது= [3]தூதுபோவது தேரோட்டுவதுமுதலாக அடியவர்கள் விரும்பினவற்றையெல்லாம் செய்து முடிப்பவர்.

ஸாம= [4]தம்மைப்பாடுகிறவர்களின் பாவத்தைதைஒழிப்பவர்.

ஸாமகர்=ப்ரம்மாநுபவானந்தத்தினால் அந்த ஸாமங்களைத் தாமும் பாடுகிறவர்.

ஸாமகாயநர்= [5]ஸம்ஸாரம் தொலைந்து முக்தியடைந்தவர்கள் தம்மையடைவதாகிய மதுபானத்தினால் களிப்புற்று, 'ஹாவ், ஹாவ், ஹாவ்' என்று ஸாமகானம் செய்யும்படியிருப்பவர்.

ஸாக்ஷீ (15)= [6]தம்மால் மகிழ்விக்கப்பட்டமுக்தர்களைத் தாமும் பார்த்து மகிழ்ந்திருப்பவர்.

ஸாக்ஷீ (517) = [7]பாகவதர்களின் ஒழுக்கங்களைப் பிரத்யக்ஷமாகக் காண்பவர்.

ஸித்தர் (98)= [8]உபாயங்களைக்கொண்டுதேடவேண்டாது புதைத்துவைத்தபொருள்போல முன்னமேஏற்பட்டிருப்பவர்.

ஸித்தர்(825)= [9]தமதுஉண்மையைஅறிந்தவர்களுக்குமுயன்று ஸம்பாதிக்கவேண்டாமல் தாமாகவே ஏற்பட்டிருக்கும்ரக்ஷகர்; அவர் ரக்ஷகராயிருப்பது இயற்கையாகஅமைந்ததேயன்றிக் காரணம்பற்றியதன்று என்பது.

ஸித்தஸங்கல்பர்=நினைத்தவையெல்லாம் நினைத்தமாத்திரத்தில் அமைந்திருக்கும் ஸத்யஸங்கல்பர்.

---

1 சீதோஷ்ணமுதலியவற்றைப் பொறுப்பவர்.
2 ஸத்வகுணத்தைப் பிரதானமாகவுடையவர்.
3 நியாயமாகநடப்பவர் ; அல்லது, எல்லாக்காரியங்களையும் ஸாதிப்பவர்.
4 ஸாமவேதமாயிருப்பவர்.
5 ஸாமங்களைக் கானம்பண்ணுகிறவர்.
6 எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவர்.
7 'விநயிதா' பார்க்க.
8 ஸித்தர் ; நித்யர்.
9 தமக்குக்காரணமின்றித் தாமாகவே எப்போதும்இருப்பவர்.

ஸித்தார்த்தர்—வேண்டினவை யெல்லாம் தமக்குத் தாமே அமைந்திருக்கும் ஸத்யகாமர்.

ஸித்தி— [1]உபாயங்களினால் தேடப்படும்பலனாகவுமிருப்பவர்.

ஸித்திதர்— [2]அணிமாமுதலியஎட்டுஸித்திகளையும் யோகிகளுக்குக்கொடுப்பவர்.

ஸித்திஸாதநர்— [3]அவரைஉபாஸிப்பதும் பலன்போலச் சுகமாகத்தோற்றும்படியிருப்பவர்.

ஸிம்மர் (202)— [4]மஹாநரஸிம்மரூபி ; பகைவர்களை ஹிம்ஸிப்பவர்.

ஸிம்மர் (489)— [5]பக்தர்களின்உள்ளத்தில் பகவான்இருப்பதை அறியாமல் அந்தபக்தர்களையும் மற்றவர்களையும் யமன்முதலானவர்கள் துன்பப்படுத்துவராயின் அவர்களை ஹிம்ஸிக்குந் தன்மையுள்ளவர்.

ஸுகதர் (460)— [6]ஸதாசாரங்களையும் த்யானநிஷ்டையையும் தாம் அநுஷ்டித்துக்காண்பித்து, அப்படி அநுஷ்டிப்பவர்களுக்குப் பரமஸுகமாகியபலனையளிப்பவர்; 'அம்ருதம்கொடுப்பதுமுதலியவற்றினால் தேவர்களுக்குஸுகத்தைக் கொடுப்பவர்' என்பது நிர்வசனம்.

ஸுகதர் (890)— [7]அமானவனென்னும் திவ்யபுருஷன்தொடுவதனால் ஸம்ஸாரமும் ஸம்ஸாரவாஸனைகளும் பற்றற ஒழிந்துபோனபிறகு தம்மைஅடைவதாகியஸுகத்தைக் கொடுப்பவர் ; இந்த அமானவன் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் அடுத்த பதின்மூன்றாவதுபடி.

ஸுகோஷர்— [8]அழகியஉபநிஷத்முதலிய வேதாத்யயனங்களினால் கோஷிக்கப்படுகிறவர்; 'கடல்கடைந்தஆச்சரியசரித்திரம் தேவர்

---

1 ஞானரூபி ; அல்லது, எல்லாவற்றினும்சிறந்த பலனாயிருப்பவர்.

2 அவரவர்தகுதிப்படி பலன்களைக் கொடுப்பவர்.

3 ஸித்திகளென்னப்படும்கிரியைகளையெல்லாம் ஸாதிப்பவர்.

4 நினைத்தவளவில் பாவங்களெல்லாவற்றையும் போக்குபவர்.

5 பராக்ரமத்தினால் ஸிம்மம்போலிருப்பவர் ; நரஸிம்மாவதாரம்செய்தவர்என்னவுமாம்.

6 ஸாதுக்களுக்கு ஸுகத்தைக்கொடுப்பவர் ; அல்லது, அஸாதுக்களின் ஸுகத்தைக் கெடுப்பவர்.

7 பக்தர்களுக்கு மோக்ஷஸுகத்தைக்கொடுப்பவர் ; அல்லது, ஸுகதர்= துக்கத்தைக்கண்டிப்பவர்.

8 வேதங்களை ப்ரம்மதேவருக்கு உபதேசித்ததினால் சிறந்தவேதாத்யனகோஷத்தைச்செய்பவர் : அல்லது, மேகமுழக்கம்போலக் கம்பீரமான குரலையுடையவர்.

அஸுரர்முதலியவரால் உத்கோஷிக்கப்பட்டிருப்பவர்' என்பது நிர்வசனம்.

ஸுதந்து= [1]சாந்தவேஷமுதலியவற்றை ஏறிட்டுக்காண்பிப்பதாகிய அஸுரர்களைக்கவரும்வலையை யாராலும் தாண்டமுடியாமல் உறுதியாயிருக்கும்படி வைத்திருப்பவர்.

ஸுதந்வா= [2]அமிருதத்தைப்பற்றி உண்டான தேவாஸுரயுத்தத்தை முடித்ததனால் சிறந்ததானவில்லுடையவர்.

ஸுதபஸ்= [3]திவ்யஞான வடிவமாயிருப்பவர்.

ஸுதர்சநர்= [4]குணங்களின்பெருமையையறியாதவரும் கண்டமாத்திரத்தில் நன்மைபெறும்படி அழகானதிவ்யமங்களவிக்ரகத்தை உடையவர்.

ஸுந்தர்= [5]வடிவழகினால் அஸுரர்களுடையமனங்களை நன்றாகமெதுப்படுத்துகிறவர்; அன்பு உண்டாக்குகிறவரென்பது.

ஸுந்தரர்=அஸுரர்களின்கண்களைக்கவரும் அழகிய உருவமுள்ளவர்.

ஸுப்ரஸாதர்= [6]தம்மைஅடுத்தவர்கள்விஷயத்தில் சிறந்தஅநுக்ரகம்செய்பவர்.

ஸுபர்ணர் (194) = [7]அழகியஇறகுகளையுடையவர்; அல்லது, ஸம்ஸாரக்கடலினின்றும் கரைசேர்ப்பவர்.

ஸுபர்ணர் (859) = [8]யோகப்ரஷ்டர்களாகித் திரும்பவும் ஸமாதியை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு அந்தச்சமாதியைப்பயன்படுத்தி அவர்களை ஸம்ஸாரக்கடலின்கரையில்சேர்ப்பவர்.

ஸுபுஜர்= [9]சரணாகதிசெய்பவர்களின் பாரத்தை வகிக்கும்திறமையுள்ள சிறந்தகைகளையுடையவர்.

---

1 விஸ்தாரமானப்ரபஞ்சத்தை வைத்திருப்பவர்.

2 இந்திரியரூபமானசார்ங்கமென்னும்சிறந்தவில்லையுடையவர்.

3 பதரிகாஶ்ரமத்தில் நரநாராயணரிஷிகளாகிச் சிறந்த தவம்செய்தவர்.

4 அவரையறிவது முக்தியைத்தருவதாயிருப்பது; அல்லது, அவரது திருக்கண்கள் தாமரையிதழ்கள்போல நீண்டு அழகாயிருப்பவை; அல்லது, ஸுந்தரரூபமுள்ளவர்; அல்லது, பக்தர்கள் எளிதாகக்காணக்கூடியவர்.

5 ஈரமுள்ளவர்; தயையுள்ளவரென்பது.

6 அபகாரம்செய்த சிசுபாலன் முதலியவர்களுக்கும் மோக்ஷமளிக்கும் சிறந்த அனுக்ரஹமுள்ளவர்.

7 பேரறிவும்பேரின்பமுமாகிய இரண்டு அழகியசிறகுகளையுடையவர்; அல்லது, கருடரூபி.

8 வேதங்களென்னும் இலைகளோடுகூடியவர்; ஸம்ஸாரரூபியாயிருப்பவரென்பது.

9 உலகத்தைக் காப்பதில் சிறந்தபுஜங்களையுடையவர்.

ஸுமுகர்— [1]ஜபமுதலியவை செய்வதிலும் அந்தவருத்தஉணர்ச்சியினால் உண்டாகும்மாறுதல் சிறிதுமில்லாமல் மலர்ந்துமனத்தைக் கவருகின்ற திருமுகமண்டலத்தையுடையவர்; 'அமுதம்கொண்டு வந்தகாலத்தில் அந்தஉத்ஸாஹம்நிரம்பினதனால் அழகியமுகமுள்ளவர்' என்பது நிர்வசனம்.

ஸுமேதஸ்— [2]தம்மை ஆராதிப்பவர்கள்விஷயத்தில் க்ஷேமத்தைத்தரும் நல்லஎண்ணமுள்ளவர்.

ஸுயாமுநர்— [3]தாம் யமுனையிற்செய்த ஜலக்ரீடை, பூக்கொய்தல், ராஸக்ரீடைமுதலிய செய்கைகளெல்லாம் மனத்திற்கினியவையாகவும் பாவங்களைப்போக்கிப் பரகதியைத் தருகின்றவையாகவும் இருப்பவர்.

ஸுராத்யக்ஷர்— [4]தர்மத்தினால் ஆராதிக்கப்படும் தேவர்களையும் பிரத்யக்ஷமாக அறிபவர்.

ஸுராநந்தர்—ஆபத்தில் உதவிசெய்வதனால் தேவர்களைச்செழிக்கச்செய்பவர்.

ஸுராரிஹா— [5]தேவர்களுக்கு விரோதியான ஹிரண்யன்மார்பைப்பிளந்து அவனைக்கொன்றவர்.

ஸுருசி— [6]ஸூர்யோதயத்தினால் பிரகாசிப்பதாகியசிறந்தபகலை நடத்துகிறவர்; அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் பகல் இரண்டாம்படி.

ஸுரேசர்— [7]ப்ரம்மாதிதேவர்களையும் அவரவர் அதிகாரங்களில் நியமிப்பவர்.

---

1 அழகியமுகமுள்ளவர்; ராமாவதாரத்தில் பட்டாபிஷேகத்தை விலக்கிக் காட்டுக்குப்போகச்சொல்லுகையிலும் முகமலர்ச்சிமாறாதவர்; அல்லது, எல்லா வித்தைகளையும் உபதேசிக்கும் திருமுகமண்டலமுள்ளவர்.

2 சிறந்தபுத்தியுள்ளவர்.

3 சுபமானவர்களும் யமுனையின்ஸமீபத்தில்வஸிப்பவர்களுமான தேவகி, வஸுதேவர், நந்தகோபர், யசோதை, பலபத்ரர், ஸுபத்ரைமுதலானவர்களால் சூழப்பெற்றவர்; அல்லது, கிருஷ்ணாவதாரத்தில் யமுனைக்கரையில் வந்திருந்த மங்களத்தைத்தருபவரான பிரம்மாமுதலியோரால் சூழப்பெற்றவர்.

4 லோகபாலகர்கள்முதலான தேவர்களுக்குப் பிரத்யக்ஷமாயிருப்பவர்; அவர்கள் தம்மிடத்திலிருந்து அதிகாரங்களைநடத்தும்போது அதற்குவிரோதிகளாயுள்ள அஸுரர்முதலாகிய சத்துருக்களைத் தடுக்க நினைக்கும்போது அவர்களுக்குப் பிரத்யக்ஷமாக ஆவிர்ப்பவிப்பவரென்பது.

5 அஸுரர்களைஸம்ஹரிப்பவர்.

6 சிறந்தஒளியுள்ளவர்; அல்லது, சிறந்தஸங்கல்பமுள்ளவர்.

7 தேவர்களுக்குஈச்வரர்; அல்லது, நன்மையைக் கொடுப்பவர்களுக்கெல்லாம் தலைவர்.

ஸுரேஶ்வரர் — [1]தேவர்களென்னப்படும் நன்மார்க்கத்திலிருப்பவர்களை மேற்கதிக்குப்போகும்படி நடத்துகிறவர்.

ஸுலபர் — [2]விலையில்லாத உயர்ந்தபொருளாயிருந்தும் செலவின்றி எளிதில் அடையக்கூடியவர்.

ஸுலோசநர் — [3]அழகியகண்களையுடையவர்.

ஸுவ்ரதர் (456) — [4]தமக்கு ஒருகருமமும் வேண்டாமாயினும் தம்மைப்பார்த்து மற்றவர்கள்தர்மஞ்செய்து பலன்பெறுவதற்காகத் தாம் தர்மத்தை விடாமல்அநுஷ்டிப்பவர்; அவருடையதர்மாநுஷ்டானவிரதமானது எல்லாருடையநன்மைக்கும் காரணமாயிருப்பது.

ஸுவ்ரதர் (824) — [5]எவ்வகையாலும்அடைந்தவர்களைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றுவதென்கிற உறுதியானவிரதமுடையவர்.

ஸுவர்ணபிந்து — [6]புத்தாவதாரத்தில், ஸர்வசக்தியுள்ளவராதலின் ஸர்வஜ்ஞர்களையும் ஜயிக்கும் திறமையினால் எழுத்துச்சொல் சுத்தமுள்ள உறுதியானபேச்சினால் ஆஸ்திகவாதத்தைக்கண்டிப்பவர்.

ஸுவர்ணவர்ணர் — மாற்றேறின தங்கம்போலக் குற்றமின்றி விளங்கும் திவ்யரூபமுள்ளவர்.

ஸுவீரர் — [7]பாண்டவர்முதலானபக்தர்களுக்கு அபாயத்தைப் பரிகரிக்கும் சிறந்த சக்தியுள்ளவர்.

ஸுஷேணர் — [8]ஸம்ஸாரிகளையும் முக்திபெற்றவர்களையும்நித்யஸூரிகளையும் வசப்படுத்துவதற்குச் சேனைபோலச்சிறந்தகருவியான பஞ்சோபநிஷந்மயமான திருமேனியையுடையவர்.

ஸுஹ்ருத் — [9]உபகாரம்செய்யாதவன் விஷயத்திலும், ‘இவனுக்கு நான் என்னசெய்யக்கடவேன்?’ என்று நன்மையையேகருதும் சிறந்தமனமுள்ளவர்.

---

1 தேவர்களுக்குஈஶ்வரர்; அல்லது, நன்மையைக் கொடுப்பவர்களுக்குத் தலைவர்.

2 பத்ரம் புஷ்பமுதலியவற்றைப் பக்தியுடன் ஸமர்ப்பணம் செய்தமாத்திரத்தில் எளிதாகஅடையக்கூடியவர்.

3 சிறந்தஞானமுள்ளவர்.

4 சிறந்தஆஶ்ரிதரக்ஷணவிரதத்தையுடையவர்.

5 சிறந்தபோஜனநியமமுள்ளவர்; அல்லது, போஜனத்திலிருந்துநிவ்ருத்தித்தவர்.

6 பொன்னுக்குஒப்பான அவயவங்களையுடையவர்; அல்லது, நல்லஅக்ஷரமும் பிந்துவென்னும் அநுஸ்வாரமும்கூடிய மந்த்ரமாகிய பிரணவமாயிருப்பவர்.

7 பலவகைநல்லகதிகளைக் கொடுப்பவர்; அல்லது, பலவகையாகச் சொல்லப்பட்டவர்.

8 தம்கணங்களாகிய சிறந்தஸேனையையுடையவர்.

9 கைம்மாறுவேண்டாமல் உதவிசெய்யும் சிறந்தமனமுள்ளவர்.

ஸமீரர்— [1]வாயுஸஞ்சரிப்பதற்குஇடமாகிய வாயுலோகம் ; இது அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் ஆரும்படி.

ஸூக்ஷ்மர்— [2]பலன்களை விரும்பாமல் ஸ்வயம்ரஸமாகச் செய்யப்படும் தியானத்தினுல்மட்டும் புலப்படக்கூடிய மிக்கநுண்ணிய தான ஸ்வரூபமுடையவர் ; 'அமுதம்கொண்டுவந்தகாலத்தில் தமது உட்கருத்து அஸுரர்களுக்குவெளிப்படாதவர்' என்பது நிர்வசனம்.

ஸோமபர்— [3]தாம்செய்த யாகங்களில் ஸோமரஸத்தைப்பானம் செய்தவர்.

ஸோமர்— [4]தாமே அம்ருதமாயிருப்பவர்.

ஹ்ருஷீகேசர்— [5]ஐம்புலன்களையும் நடத்துகிறவர் ; அல்லது, ஸந்தோஷமும் ஸௌக்யமும் ஐஶ்வர்யமும் பொருந்தினவர்.

ஹம்ஸர்—[6] ஹம்ஸாவதாரம்செய்தவர்; பற்றுக்களை அறுப்பவர்; அல்லது, அழகாகநடப்பவர் ; அல்லது, அழகானபுன்சிரிப்புள்ளவர்.

ஹரி (316)— [7]பக்தர்களுக்குவரும் இடையூறுகளைப் போக்குகிறவர்.

ஹரி (656)— [8]ஸர்வேஶ்வரரும் பகவானுமானஹரி ; கோவர்த்தனமலையில் ஆலயத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறவர்.

ஹலாயுதர்— [9]கலப்பையை ஆயுதமாகவுடையவர்; பஞ்சபூதங்களென்னும் பயிர்களை அபிவிர்த்திசெய்யும் உழவராகையால் கலப்பை என்னும் ஆயுதத்தைக் கருவியாக வைத்திருப்பவர்.

---

1 எல்லாவற்றையும்உண்டாக்குகிறவர்; அல்லது, ஐஶ்வர்யத்தைக்கொடுப்பவர்.

2 ஸ்தூலமாவதற்குக் காரணமான சப்தமுதலியவை யில்லாமையால் ஸூக்ஷ்மர்.

3 எல்லாயாகங்களிலும் அந்தஅந்தத்தேவதாரூபியாக ஆராதிக்கப்பட்டு ஸோமரஸத்தைப் பானம்செய்பவர் ; அல்லது, தாம்செய்தயாகங்களில் யஜமானரூபியாக ஸோமரஸத்தைப்பானம்செய்தவர்.

4 சந்திரரூபியாக ஓஷதிகளைவளரச்செய்பவர் ; அல்லது, உமையோடுகூடியசிவரூபியாகவும் தாமேயிருப்பவர்.

5 ஆத்மாவாக இந்திரியங்களை வசப்படுத்துகிறவர்; அல்லது, ஸூர்யரூபமாகவும் சந்திரரூபமாகவும் உலகத்தைமகிழ்விக்கும்கிரணங்களையுடையவர்.

6 'அஹம்ஸ :' 'நானேஅவன்' என்று ஒன்றுகத்தியானிப்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபந்தத்தை ஒழிப்பவர் ; அல்லது, எல்லாத்தேசங்களிலும் ஆத்மாவாகச்செல்லுகிறவர்.

7 'ஹவிஸ்' பார்க்க.

8 ஸம்ஸாரத்தை மூலத்தோடு அழிப்பவர்.

9 பலராமரூபியாயிருப்பவர்.

ஹவிஸ்(360)—[1] பக்தர்களுக்குத் தம்மைத்தாமேகொடுப்பவர்; அல்லது, பக்தர்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறவர்; பக்திசெய்த மாத்திரத்திலை் அவர்கள் ஸ்வதந்த்ரமாக எடுத்துக்கொள்ளும்படி உட்படுகிறவர்; அல்லது, 'ஹவிர்ஹரி' ஒருநாமம், யாகங்களில்கொடுக்கப்பட்ட ஹவிர்ப்பாகத்தைப் பெறுகிறவர்.

ஹவிஸ்(703)—[2] தேவகீவஸுதேவர்களின்ஸமீபத்தில்வஸிக்க விருப்பமுள்ளவராயிருந்தும், அவர்கள் அதிப்ரேமையினால் பகவானுடைய மகிமையைமறந்து கம்ஸனால்தீங்குவருமென்று அஞ்சின தன்மேல் தம்மைஒளித்துக்கொள்வதற்காக யசோதைநந்தகோபர்களினால் வளர்ப்பதற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவர்.

ஹிரண்யகர்ப்பர்(71)—[3] குற்றமற்றசுத்தஸத்வமயமாகிய பொன்னுலகில்வஸிப்பவர்; அல்லது, நன்மையைத்தருவதனால்ஹிதமாகவும் ஆனந்தத்தைத்தருவதனால் ரமணீயமாகவும் இருப்பதுபற்றி ஹிரண்யம்என்னப்படும்பரமபதத்துள் நித்யமாகவஸிப்பவர்.

ஹிரண்யகர்ப்பர்(412)—[4] தமக்குஅனுகூலமாயும் இனியவையாயுமிருக்கும் தியானிப்பவர்மனங்களுக்கு நல்ல ஆதாரமாயிருப்பவர்; தியானத்திற்குஇனியதும் தியானபலனைத்தருவதுமாக இருப்பதனால் தியானிப்பவர்கள் ஹ்ருதயங்களினால் அமுதுண்பதுபோல அனுபவிக்கப்படுகிறவர்; அல்லது, பொற்புதையல்போன்றவர்.

ஹிரண்யநாபர்—அழகான நாபியுள்ளவர்; தமதுஸங்கல்பத்தினாலுண்டாக்கப்பட்ட அஷ்டதளங்களோடுகூடியநாபீகமலத்தில் பொன்மயமான மேரு தாமரைக்காயாகவிளங்கும்படியிருப்பவர்.

ஹுதபுக்விபு—[5] அமிர்தமாகப்பரிணமிக்கும் ஹோமத்திரவியங்களைப்புசிப்பவனாகியசந்திரன்வளர்வதாகியவளர்பிறை; சுக்லபக்ஷம் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் மூன்றும்படி.

---

1 'ஹவிர்ஹரி' ஒருநாமம்; ஹோமஞ்செய்யப்படுகிறவராதலால், 'ஹவிஸ்' என்றும் நினைத்தமாத்திரத்தில் பாவத்தையும் அஜ்ஞானத்தையும் ஸம்ஸாரத்தையும்போக்குவதனாலாவது பச்சைநிறமாயிருப்பதனாலாவது, 'ஹரி' என்றும் சொல்லப்படுகிறவர்.

2 ஹவிஸாயிருப்பவர்.

3 பொன்மயமான பிரம்மாண்டத்துள் ப்ரம்மரூபமாக வஸித்தவர்.

4 பிரம்மாவின் உத்பத்திக்குக்காரணமாகிய பொன் அண்டத்தைத் தம்முள் வைத்திருப்பவர்.

5 இரண்டுநாமம். ஹுதபுக்—எல்லாத் தேவதைகளைப்பற்றியும் செய்யப்படும் ஹோமங்களைப்புசிப்பவர்; அல்லது, காப்பாற்றுகிறவர். விபு—எங்கும் நிரம்பியிருப்பவர்; அல்லது, எல்லாஉலகங்களுக்கும் பிரபு.

ஹேது—[1] பக்தர்களுக்குப் பலம்ஸித்திக்கக் காரணமாயிருப்பவர்.

ஹேமாங்கர்—[2] பொன்மயமான அங்கமுள்ளவர் ; பொன்னிறம் சுத்தஸத்வமயமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைச் சார்ந்திருப்பது என்பது.

க்ஷமர்—[3] எல்லா உலகங்களின் பாரங்களையும்எளிதில்வஹிப்பவர்; ப்ரவஹமென்னும்வாயுரூபியென்பது.

க்ஷமிணாம்வரர்—[4] பொறுமையுள்ளவரிற் சிறந்தவர் ; கஜேந்திரனைக்கண்டபிறகு தம்மனத்தைப் பதைக்காமல் நிறுத்திக்கொண்டவர் என்பது.

க்ஷரம்—[5] துஷ்டர்களுக்கு அநித்யமாகிய துக்கமாயிருப்பதனால் அவரிடத்தில் நில்லாமல் செல்பவர்.

க்ஷாமர்(444)—[6] அவாந்தரப்ரளயத்தில் மற்றநக்ஷத்திரங்கள் அழிந்தபோது நாலுநக்ஷத்திரங்களோடுமட்டும் த்ருவனுக்கு அருகிலிருப்பதினால் இளைத்திருப்பவர்.

க்ஷாமர்(858)—[7] யோகப்பிரஷ்டர்களும் தம்மை த்யானம்செய்யத்தொடங்கின அளவில் அவர் ஸம்ஸாரமென்னும் அகழைத்தாண்டத்திறமையுள்ளவராகும்படி செய்பவர்.

க்ஷிதீசர்—[8] பூமிக்கு ஈய்வரர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஈய்வரராயினும் பூமியின் துயரத்தை நீக்குவதற்கு அவதரித்ததனால் பூமிக்கு ஈய்வரரென்று சிறப்பாகக் கூறினது.

க்ஷேத்ரஜ்ஞர்—[9] முக்தர்கள் தம்மை அனுபவிப்பதற்குரிய இடமாகிய நித்யவிபூதியை அறிந்திருப்பவர்; முக்தர்கள் அடையும் இடத்தை க்ஷேத்திரம் என்று சொல்வது.

---

1 எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாயும் நிமித்தகாரணமாயுமிருப்பவர்.

2 சீதோஷ்ண முதலியவற்றைப்பொறுப்பவர்.

3 எல்லாக்காரியங்களிலும்திறமையுள்ளவர்; அல்லது,பொறுமையுள்ளவர்.

4 எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் யோகிகளையும் பூமிமுதலியவற்றையும் பொறுப்பதினால் பொறுப்பவரிற்சிறந்தவர் ; அல்லது, சக்தியுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவர்.

5 அழிவதான விகாரரூபியாயிருப்பவர்.

6 பிரளயகாலத்தில் காரியங்களனைத்தும் அழிந்தபோது தாம்மட்டும் தனித்திருப்பவர்.

7 பிரஜைகளை ஸம்ஹாரகாலத்தில் அழிப்பவர்.

8 பூமிக்கு அரசர் ; இது ராமாவதாரக் குறிப்பு.

9 க்ஷேத்ரங்களென்னப்படும் சரீரங்களை அறிந்திருப்பவர்.

க்ஷேமக்ருத்= [1]நிவ்ருத்திதர்மத்திலிருப்பவர்களுக்கு அறிவும் மகிமையும் சுருங்காமல் விரிவாகும்படி மோக்ஷமென்னும் க்ஷேமத்தைச் செய்பவர்.

க்ஷாபணர்=கட்டுப்படுவதற்குரிய ஜீவராசிகளையும் அவற்றைக் கட்டுவதாகிய பிரகிருதியையும் பிரளயத்திற்குப் பின் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் கலக்குகிறவர்; உற்பத்தியாகும்படி செய்பவர்.

இருநூற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(தேவர்கள்முதலானவர்களின் நாமங்கள்.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! சிறந்தபுத்தியுள்ளவரே! நிபுணரே! எந்தமந்திரத்தை நித்யமாகஜபிப்பவனுக்குச் சிறந்தபுண்ய பலனுண்டாகும்? புறப்படும்போதும் ஓரிடத்தில்பிரவேசிக்கும்போதும் காரியமாரம்பிக்கும்போதும் தேவதாபூஜையிலும் சிராத்த காலத்திலும் எதைஜபிப்பது அந்தக்காரியத்துக்கு ஸாதனமாயிருக்கும்? தோஷசாந்தியையும் ஸௌக்யத்தையும் கொடுப்பதும் ரக்ஷையாயிருப்பதும் பகைவர்களையொழிப்பதும் பயத்தைப்போக்குவதுமான வேதத்திற்குச்சமமானமந்திரத்தை நீர் சொல்லக்கடவீர்" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"அரசனே! காயத்ரியினாலுண்டாக்கப்பட்டதும் உடனேபாவத்தைப்போக்குவதுமான ஒருதிவ்யமந்திரம் வ்யாஸரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை மனவூக்கத்துடன் கேள். குற்றமற்றவனே! அந்தமந்திரத்தின் முறையெல்லாவற்றையும் நான் சொல்லுகிறேன்; கேள். பாண்டவஸ்ரேஷ்டனே! அதைக்கேட்டதனாலேயே மனிதன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுவான். தர்மந்தெரிந்தவனே! இரவிலும்பகலிலும் இதைஜபிப்பவனிடத்தில் பாவங்கள் பற்றுவதில்லை. ராஜனே! அதை உனக்குச் சொல்வேன்; மனவூக்கத்துடன் கேள். ராஜபுத்திரனே! அதைக்கேட்கும்மனிதன் தீர்க்காயுளுள்ளவனாவான்; நினைத்தது நன்றாகக்கைகூடி இம்மையிலும்மறுமையிலும் மகிழ்ந்திருப்பான். ராஜனே! முற்காலத்தில் எப்போதும் க்ஷத்திரியதர்மத்தைஅனுஷ்டிப்பவரும் ஸத்தியத்தையும்தவத்தையும்முதன்மையாகக்கொண்டவருமான சிறந்தராஜரிஷிகளினால் அது இடைவிடாமல்

1 தம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்களுக்கு க்ஷேமத்தைஉண்டுபண்ணுகிறவர்.

அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. பரதசிரேஷ்டனே! அரசர்கள் நியமத்தோடு தினந்தோறும் இதைஉறுதியாகஜபிப்பதனால் சிறந்தஐஸ்வர்யத்தை அடைவார். அந்தமந்திரமாவது, 'சிறந்ததவமுள்ளவஸிஷ்டருக்கு நமஸ்காரம். வேதங்களுக்குநிதியானபராசரரை நமஸ்கரிக்கிறேன். நாகராஜனுனஆதிசேஷனுக்கு நமஸ்காரம். இவ்வுலகத்தில் அழிவில்லாதஸித்தபுருஷர்களுக்கு நமஸ்காரம். ரிஷிகளுக்கு நமஸ்காரம். சிறந்தவருக்குஞ் சிறந்தவரும் வரமளிப்பவருக்கும் வரமளிப்பவரும் தேவர்க்குந்தேவருமானபகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன். ஆயிரந்தலைகளுள்ளவரும் ஆயிரநாமங்களுள்ளவரும் மங்களமூர்த்தியுமான ஜனார்த்தனருக்கு நமஸ்காரம். அஜைகபாத், அஹிர்ப்புத்நியர், தோல்வியடையாத பிநாகி, ருதர், பித்ருரூபர், திரியம்பகர், மஹேஸ்வரர், விருஷாகபி, சம்பு, ஹவனர், ஈஸ்வரர்ஆகியஇந்தஏகாதசருத்ரர்கள் மூன்று உலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரரென்று பிரஸித்திபெற்றவர். சதருத்திரத்தில் இம்மகாத்மாக்கள் நூற்றுவரென்று சொல்லப்படுகின்றனர். அம்சன், பகன், மித்ரன், ஜலத்திற்கதிபதியானவருணன், தாதா, அர்யமா, ஜயந்தன், பாஸ்கரன், த்வஷ்டா, பூஷா, இந்திரன், விஷ்ணு ஆகியஇந்தப்பன்னிரண்டுஆதித்யர்கள் காஸ்யபரின்புத்திரர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். தரன், த்ருவன், ஸோமன், ஸாவித்ரன், அநிலன், அநலன், பிரத்யூஷன், ப்ரபாஸன்ஆகியஇவர்கள் அஷ்டவஸுக்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். நாஸத்யன், தஸ்ரன் இவ்விருவரும் அஸ்வினீதேவர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். இவ்விருவரும் சூரியன்புத்ரர்கள்; ஸம்ஜ்ஞாதேவியின்மூக்கிலிருந்து பிறந்தவர்கள். இதன்பிறகு, ஜனங்களின்கர்மங்களுக்குச் சாக்ஷிகளாயிருப்பவர்களைச் சொல்வேன். மிருத்யு, காலன், விஸ்வேதேவர்கள்ஆகிய தேவஸ்ரேஷ்டர்களும் பித்ருக்கூட்டங்களும் தவத்தையேதனமாகவுடைய முனிவர்களும் தவத்தினால்மோக்ஷத்தைக்கருதும்ஸித்தர்களும் தேகமெடுத்துக்கொண்டு கண்ணுக்குப்புலப்படாமலே எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலுமுள்ள யாகம்தானமுதலியநற்கருமங்களையும் பாவங்களையும்அறிகின்றனர்; அவர்களின்பெயர்களைச்சொல்லும்மனிதர்களுக்கு அவர்கள் இனியமுகமலர்ச்சியோடு நன்மையைத் தருகின்றனர். அவர்கள் எல்லாஉலகங்களிலுமுள்ள எல்லாக்காரியங்களிலும் ஊக்கம் வைத்துத் தங்கள் திவ்யசக்தியோடு பிரம்மாவினால்படைக்கப்பட்ட இவ்வுலகங்களில் வஸிக்கின்றனர். உயிரை நடத்துகிறவர்களாகிய இவர்கள்பெயர்களைப் பரிசுத்தனாயிருந்து தினந்தோறும் கீர்த்தனம் செய்யும்மனிதன் தர்மார்த்தகாமங்களை மிகுதியாகப்பெற்று லோகே

ம்வரர்களால் அளிக்கப்பட்ட புண்ணியலோகங்களையும் அடைவான். மேற்சொன்ன [1]முப்பத்துமூன்றுதேவர்கள் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஈம்வரர்கள். நந்தீம்வரன், மஹாகாயன், க்ராமணி, [2]வ்ருஷபத்வஜன், [3]கணேம்வரன், விநாயகர் இவர்கள் எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈம்வரர். சாந்தர்களும் உக்ரர்களுமாகிய இந்தக்கணங்களையும் யோகிகளானபூதங்களுடையகணங்களையும் கிரகங்களையும் நதிகளையும் ஆகாயத்தையும் பக்ஷிராஜனானகருடனையும் பூமியில்தவஞ்செய்துஸித்திபெற்றஸ்தாவரங்களையும் (காமதேனுமுதலிய) ஜங்கமங்களையும் இமயமுதலானமலைகள்அனைத்தையும் நான்கு ஸமுத்திரங்களையும் சிவனுக்குச்சமமான மகிமையுள்ள சிவனைச்சேர்ந்தவர்களையும் விஷ்ணுவையும் இந்திரனையும்ஸூப்ரம்மண்யரையும்அம்பிகையையும் பக்தியுடன் சொல்லுகிறவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். இனி, மனிதர்களானரிஷிசிரேஷ்டர்களைச் சொல்வேன். யவக்ரீதர், ரைப்யர், அர்வாவஸு, பராவஸு, உசிக்கின் புத்திரரான கக்ஷீவான், அங்கிரஸின் புத்திரராகியபலர், மேதாதிதியின்புத்திரரானகண்வர் இவர்கள் எழுவரும் [4]பர்ஹிஷதரென்று சொல்லப்படுகின்றவர். இவரனைவரும் பிரம்மதேஜோமயமாயிருப்பவர்; நாமங்களைச் சொன்னமாத்திரத்தில் உலகங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறவர். இவரனைவரும் தங்கள்புண்ணிய பலனையடைந்து ருத்ரர்களுக்கும் அக்நிக்கும் வஸுக்களுக்கும் ஸமமான ஒளியுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர்; பூமியில்புண்ணியகருமஞ்செய்து தேவலோகத்தில் தேவர்களுடன் மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். இவர்களெழுவரும் இந்திரனுக்கு ஆசாரியர்கள்; கீழ்த்திசையைச்சார்ந்திருக்கின்றனர். பக்தியோடு இவர்களைச் சொல்லுகிறவன் இந்திரலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுவான். உன்முசு, ப்ரமுசு, மகிமையுள்ள ஸ்வஸ்தியாத்ரேயர், த்ருடவ்யர், ஊர்த்வபாஹு, த்ருணஸோமாங்கிரஸ், மித்ராவருணர்களின்புத்ரரும் மகிமையுள்ளவருமான அகஸ்தியர் இவ்வெழுவரும் தர்மராஜனையமனுடையரித்விக்குக்கள்; தென்திசையைச் சார்ந்திருக்கின்றனர். த்ருடேயு, ருதேயு, புகழ்பெற்ற பரிவ்யாதர், ஏகதர், த்விதர், த்ரிதர், அத்ரியின்புத்ரரும் தர்மாத்மாவுமான ஸாரஸ்வதரிஷிஆகிய சூரியனுக்குச்சமமான இவ்வெழுவரும் வருணனுடையபுரோகிதர்கள்; மேற்றிசையைச் சார்ந்திருக்கின்றனர். அத்ரி, வஸிஷ்டபகவான், கம்யபமகரிஷி, கௌதமர், பரத்

---

1 ருத்ரர்கள் பதினொருவர். ஆதித்யர்கள் பன்னிருவர்; வஸுக்கள் எண்மர்; அம்வினீதேவர் இருவர்.

2 இரண்டுமூர்த்திகள். 3 கணங்களைச்சேர்ந்தவன்.

4 அக்நியைப்போன்றவர்.

வாஜர், குசிகவம்சத்தவரானவிஸ்வாமித்ரர், ரிசீகர்புத்ரரும் உக்ரரும் மகிமையுள்ளவருமானஜமதக்னி இவ்வெழுவரும் குபேரனுடைய ஆசாரியர்கள்; வடதிசையைச் சார்ந்திருக்கின்றனர். (பின்கூறப்படும் ஸம்வர்த்தர்முதலிய) மற்றஸப்தரிஷிகள் எல்லாத்திசைகளிலுமிருக்கின்றனர். உலகத்தைக்காப்பவர்களான அவர்கள் தங்கள்பெயர்சொல்லும்மனிதர்களுக்குப் புகழையும் க்ஷேமத்தையும் செய்கிறவர். தர்மன், காமன், காலன், வஸு, வாஸுகி, அனந்தன், கபிலன், இவ்வேழுநாகர்கள் பூமியைத்தாங்குகிறவர். பரசுராமர், வ்யாஸர், த்ரோணபுத்ரரான அஸ்வத்தாமா, லோமசர் இவர்கள் தேவமுனிகள்; ஒவ்வொருவரும் [1]எவ்வேழுஉருவங்களாயிருக்கின்றனர். திக்பாலகர்கள் பெயரைச்சொன்னால் அவர்கள் உலகத்தின் கஷ்டநிவிருத்தியையும் ஸௌக்யத்தையும் செய்கிறார்கள். அவர்கள் எந்தஎந்தத்திசையிலிருக்கின்றனரோ அந்த அந்தத்திசையைநோக்கி நமஸ்காரம்செய்யவேண்டும். அவர்கள் எல்லாஉலகங்களையும்படைப்பவர்; நாமங்களைச் சொல்லுகிறவர்களின்பாவத்தைப் போக்குகிறவர். சிறந்ததவமுள்ளவரும் ஜிதேந்திரியருமாயிருக்கும் ஸம்வர்த்தர், மேருஸாவர்ணர், தர்மிஷ்டரானமார்க்கண்டேயர், ஸாங்கியர், யோகர், நாரதர், துர்வாஸமகரிஷி இந்த ஸப்தரிஷிகள்தாம் மூன்றுலகங்களிலும் பெயர்பெற்றவர்கள். ருத்திரனைப்போலப்பிரகாசிக்கும் மற்றும் சிலரிஷிகள் பிரம்மலோகத்திலிருப்பவர்களாகச் சொல்லப்படுகின்றனர். அவர்கள்பெயர் சொல்வதனால் புத்திரனில்லாதவன்புத்திரனையும் தனமில்லாதவன் தனத்தையும் அடைவார். மனிதனுக்குத்தர்மார்த்தகாமங்களென்னும் புருஷார்த்தங்கள்மூன்றும் ஸித்திக்கும். ஸூர்யவம்சத்தில்பிறந்தவனும் இந்திரனுக்குச்சரியான பராக்ரமமுள்ளவனும் வேனனுடைய புத்திரனும் பிரஜைகளையும் பூமியையும்காப்பவனும் எல்லாப்பூமிக்குமீஸ்வரனும் அரசரில்சிறந்தவனுமாகிய ப்ருதுசக்ரவர்த்தியைச் சொல்லவேண்டும். பூமியானது அவனுக்குப் பெண்ணாயிருந்ததனால் ப்ருதிவியென்றுசொல்லப்படுகிறது. இளையின்குமாரனும் புதனுக்கன்புள்ளபுத்திரனும் மூன்றுலங்களிலும்பெயர்பெற்றவனுமான புரூரவனென்னும் அரசனை உரைக்கவேண்டும். மூவுலங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றவீரனாகிய பரதசக்ரவர்த்தியின்நாமத்தைச் சொல்லவேண்டும். கிருதயுகத்தில் கவாமயனமென்னும் யாகம்செய்தவனும் சிறந்த மகிமையுள்ளவனுமான ரந்திதேவனென்னும் மகாராஜனைச் சொல்லவேண்டும். உலகங்களைஜயித்தவனும் சிறந்த தவமுள்ளவனும்

---

1 ஏழு உலகங்களுக்கும் ஏழுஉருவமென்பது.

ராஜலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவனும் உலகங்களால் பூஜிக்கப்பெற்றவனும் சிறந்தமகிமையுள்ளவனுமான [1]ப்ஙவேதனென்னும்ராஜரிஷியை உரைக்கவேண்டும். அவன் ஸகரருடையபுத்ரர்களைக் கங்கையினால் நனைத்துக் கரையேற்றினவன். பெரியஉருவமும் சிறந்தசக்தியும் பயங்கரமானதோற்றமும் மிகுந்ததைரியமுமுள்ளவர்களும் பெரும்புகழ் பெற்றவர்களும் அக்நியைப்போன்றவர்களுமாகிய இந்தத்தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பூமிக்கதிபதிகளானஅரசர்களையும் உரைக்கவேண்டும். சிறந்தவையானஸாங்கியயோகங்களையும் ஹவ்யகவ்யங்களையும் எல்லாவேதங்களின்முதற்பொருளுமான பரப்பிரம்மத்தையும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்மங்களத்தைத் தருகின்றவையும் வியாதிகளைப் போக்குகின்றவையும் மேன்மையைத்தருகின்றவையும் எல்லாக்கர்மங்களிலும் சிறந்தவையும் பாவனமுமான அநேகம்கர்மங்களையும் சொன்னேன். பாரதரே! மேற்சொன்னவர்களின்நாமங்களைக் காலைமாலைகளில் பரிசுத்தனாகிக் கீர்த்தனம்செய்யவேண்டும். இவர்கள் தாம் உலகமெல்லாம் செல்லுகின்றனர்; மழைபொழிகின்றனர்; ஒளிகொடுக்கின்றனர்; காற்றுவீசுகின்றனர்; உலகத்தைப்படைக்கின்றனர். இவர்கள் துயரங்களைப்போக்குகிறவர்; சிறந்தவர்; ஸமர்த்தர்; பொறுமையுள்ளவர்; ஜிதேந்திரியர். இவர்களெல்லாரும் தங்கள்பெயர்களைச் சொல்லும்மனிதர்களுக்குத் தீங்குகளைப் போக்குகின்றனர். இந்த மகாத்துமாக்கள் பாவபுண்ணியங்களுக்குச் சாக்ஷிகளாயிருப்பவர். காலையிலெழுந்து இவர்களைக்கீர்த்தனம்செய்பவன் நன்மையையடைவான். அவனுக்குஅக்னிபயமும்சோரபயமும்இல்லை. அவனுக்குவழிகளில் இடையூறு உண்டாவதில்லை. இவர்களைத்தினந்தோறும் கீர்த்தனம்செய்யும்மனிதர்களுக்குக் கெட்டகனு உண்டாவதில்லை; எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு க்ஷேமமாக வீட்டைச்சேர்வர். பிராம்மணன் நியமும் ஆசாரமும் ஆத்மஞானமும் பொறுமையும் அடக்கமுமுள்ளவனாகவும்பொறாமையற்றவனாகவும் தீக்ஷாகாலங்கள்எல்லாவற்றிலும் இதைப்படிக்கவேண்டும். பிணியாளனும் மனோவியாதியுள்ளவனும் இதைப்படிப்பதனால் துயரத்திலிருந்து விடுபடுவார். வீட்டினுள்படிப்பவனுக்குக் குலத்திற்கே க்ஷேமமுண்டாகும். நிலத்தின் நடுவில்படித்தால் எல்லாப்பயிரும் விருத்தியாகும். வேறுஊருக்குப் பயணமாகப்போகும்போது படித்தால் க்ஷேமமாக வழிச்செல்வான். இதைத் தனக்கும் பிள்ளைபெண்டுகளுக்கும் பொருளுக்கும் தான்யங்களுக்கும் பயிர்களுக்கும் ரக்ஷையாகஉபயோகிக்கவேண்டும். க்ஷத்தி

---

1 இவனே பகீரதன்.

ரியன் யுத்தகாலத்தில் இதைச்சொன்னால்பகைவர்களையழித்துக்ஷேம மாகத் திரும்புவான். தேவகாரியங்களிலும் பித்ருகாரியங்களிலும் இதைப்படிக்கும் மனிதனுடைய ஹவ்யகவ்யங்களைத் தேவர்களும் பித்ருக்களும் புசிப்பர்; வியாதிபயமும் துஷ்டஜந்துக்களின்பயமும் யானைபயமும் திருடர்பயமும் இரா; துக்கங்குறையும்; பாவம்விலகும்; ஓடத்திலும் வாகனத்திலும் தூரதேசப்பிரயாணத்திலும் அரண்மனையிலும் சிறந்தகாயத்திரியைச்சொல்லுகிறவன் சிறந்தலாபத்தை அடைவான். அவனுக்கு ராஜபயம் பிசாசபயம் ராக்ஷஸபயம் அக்நிபயம் ஜலபயம் காற்றுப்பயம் ஸர்ப்பபயம் ஒன்றுமுண்டாவதில்லை. இந்தஉத்தமமானகாயத்திரியை இடைவிடாமற்படிப்பவன் நான்குவர்ணங்களுக்கும் ஆஸ்ரமங்களுக்கும்சிறந்தஸுகத்தைச்செய்கிறவனாகிறான். இந்தக்காயத்திரியைப்படிக்குமிடத்தில் கட்டைகளில் தீப்பிடிப்பதில்லை; எவனும் இளமையில் இறப்பதில்லை; ஸர்ப்பங்களிருப்பதில்லை; காயத்திரியின்மகிமையுள்ள இந்தச் சிறந்தமந்திரத்தைச் சொல்லும்போது கேட்பவரும் துன்பமடையார்; சிறந்தகதியையடைவார். பசுக்களின் நடுவில் இதைச்சொன்னால் பசுக்கள் அவனிடத்தில் மிக்க அன்புள்ளவையாகும். புறப்படும்போதும் அன்னியதேசத்திலிருக்கும்போதும் எந்தநிலைமையிலிருக்கும்போதும் இதைப்படிக்கவேண்டும். ராஜனே! எக்காலமும் ஜபஹோமங்களைச்செய்துகொண்டு மனத்தையடக்கின ரிஷிகளுக்கும் இந்தஜபம் மிக்கமுக்கியமும் ரகஸ்யமுமானது. இதை ஸரியாகஅனுஷ்டித்து ஸித்திபெற்ற பராசரருடைய சிறந்தபுராதன சரித்திரம் முன்னர்இந்திரனுக்குச்சொல்லப்பட்டது. பழமையும் ஸத்யமுமாகிய இந்தமந்திரத்தை உனக்கு இப்போது சொன்னேன். இது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உள்ளம்போன்றது. இது அழியாதவேதம். சூரியவம்சத்திலும் சந்திரவம்சத்திலும் ரகுவம்சத்திலும் குருவம்சத்திலும் பிறந்தவரனைவரும் தினந்தோறும் பரிசுத்தர்களாகி எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்ஆதாரமான இந்தமந்திரத்தைப் படிப்பது வழக்கம். தேவர்களுக்கும் ஸப்தரிஷிகளுக்கும் த்ருவனுக்கும்ஸமீபத்தில் இதை நித்யமாகச்சொல்வது பயங்களையும் எல்லாக்கஷ்டங்களையும் விடுவிப்பது. காஸ்யபர், கௌதமர், ப்ருகு, அங்கிரஸ், அத்ரி, சுக்ரர், அகஸ்தியர், ப்ருகஸ்பதிமுதலிய வ்ருத்தர்களான ப்ரம்மரிஷிகளினால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதும் பரத்வாஜரால் நியானிக்கப்பட்டதும் ரிசீகர்புத்ரர்களால் வஸிஷ்டரிடமிருந்து அடையப்பட்டதுமாகிய இந்தமந்திரம் கிடைத்தபிறகுதான் இந்திரனும் வஸுக்களும், தானவரனைவரையும் ஜயித்தனர். பொன்மயமான கொம்புகளோடுகூடிய நூறுபசுக்களை

வேதங்களும் பலசாஸ்திரங்களும் கற்றுணர்ந்த பிராம்மணனுக்குத் தானம் செய்பவனுக்கும் இந்தச்சிறந்த பாரதகதையை நித்யமாகச் சொல்லுகிறவனுக்கும் பலன் ஒன்றுதான். ப்ருகுவைச்சொல்வதனால் தர்மம் விருத்தியாகிறது. வஸிஷ்டருக்கு நமஸ்காரம் செய்வதனால் மகிமை விருத்தியாகிறது. ரகுவை நமஸ்கரிப்பதனால் யுத்தத்தில் ஜயமுண்டாகிறது. அஸ்வினீதேவர்களின் நாமஸங்கீர்த்தனம்செய்வதனால் பிணிநீங்கிவிடுகிறது. அரசனே! வேதத்திலுள்ள அழிவற்றதாகிய இந்தக்காயத்திரியை உனக்குச் சொன்னேன். பாரதனே! உனக்கு இன்னும் என்னகேட்க விருப்பமிருக்கிறதோ அதையும் சொல்வேன்'' என்றார்.

இருநூற்றைம்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிராம்மணமகிமை.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! பூஜிக்கத்தக்கவர் எவர்? நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர் எவர்? யாரிடத்தில் எப்படிநடக்கவேண்டும்? யாரிடத்தில் எவ்வகை ஒழுக்கத்தோடிருந்தால் மனிதன் கெடாமலிருப்பன்?'' என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

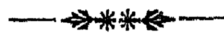
"யுதிஷ்டிர! பிராம்மணர்களை அவமதிப்பது தேவர்களையும் கெடுத்துவிடும். பிராம்மணர்களை நமஸ்கரிப்பவன் கெடான். பிராம்மணர்களே பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். அவர்களே நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர்கள். அவர்களிடத்தில் நீ புத்ரன்போல நடந்துகொள். அவர்கள் இவ்வுலகங்களனைத்தையும்தாங்குகிறவர்; ஞானிகள். பிராம்மணர்களேஎல்லா உலகங்களுக்கும் பெரியவர்கள்; தர்மத்திற்கு அணையாயிருப்பவர்கள். அவர்கள் தனத்தைவிட்டதனால் எல்லாருக்கும்இனியவராயிருப்பவர். மதுரமான சொற்களையுடையவர்? எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் இனியவர்; தங்களனுஷ்டானங்களைத் தவறாமல் வகிப்பவர். உலகத்திற்கு நிதிகள்போன்ற சாஸ்திரங்களையுண்டாக்கிப் புகழ்பெற்றவர். அவர்களுக்கு எப்போதும் தவமேதனம்; சொல்லேபெரியவன்மை. அவர்கள் தர்மங்களுக்குத் தந்தைகள்; தர்மஸூக்ஷமங்களைக் கண்டறிந்தவர்; தர்மத்தில்விருப்பமுள்ளவர்; தர்மத்தில்நிலைபெற்றவர்; தங்கள் நற்செய்கைகளினால் தர்மத்தைத்தாங்கும் அணைகளாயிருப்பவர். நான்குவகையான பிராணிகளனைத்தும் அவர்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு நிற்கின்றன. அவர்களே எல்லாரையும் நடத்தும் வழிகள்; யாகங்களை

நடத்துகிறவர்; எக்காலமும் இருப்பவர்; தங்கள்தாதை மூதாதை பரம்பரையாக வந்திருக்கும் பெரியபாரத்தை எப்போதும்வகித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். நல்லகுதிரைகள் கெட்டவழியிலும் சோராம லிருப்பதுபோலச் சங்கடத்திலும் தங்கள் பாரத்தை வகிக்கச்சோர்வ தில்லை. (அவர்கள்) பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் அதிதிகளுக் கும் முதன்மையாயிருந்து ஹவ்யகவ்யங்களில் முதலில் பாகங்களைப் புஜிப்பவர்; தாங்கள் புஜிப்பதனாலேயே மூவுலகங்களையும்பெரும்பயத் திலிருந்து காப்பாற்றுகின்றனர்; எல்லாஉலகங்களுக்கும் தீபமாகவும் கண்ணுள்ளவர்களுக்கும் கண்ணாகவுமிருக்கின்றனர்; சிற்பமுதலிய எல்லாவித்தைகளுக்கும் நிதிகள்; பண்டிதர்கள்; ஸூக்ஷ்மத்தைஅறி யும்திறமையுள்ளவர்கள்; எல்லாப்பிராணிகளின்வினைப்பயன்களையும் அறிந்திருப்பவர்; ஆத்மாவையே கதியாகத்தியானிப்பவர்; ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையறிந்தவர்; ஸந்தேகமற்றவர்; மேல்கீழ் வஸ் துக்களின் வேற்றுமைகளையறிந்தவர்; உயர்ந்தகதிக்குச் செல்லுகிற வர்; பற்றற்றவர்; பாவங்களை உதறினவர்; சீதோஷ்ணம் ஸுகதுக்க முதலியவற்றையும் தமவென்னும் அபிமானத்தையும் விட்டவர்; பூஜிக்கத்தக்கவர்: ஞானிகளான மகாத்மாக்களினால் எப்போதும் பூஜிக்கப்பெற்றவர்; சந்தனம்பூசுவதிலும் அழுக்கான சேற்றைப் பூசுவதிலும் உண்பதிலும் உண்ணாமலிருப்பதிலும் வேற்றுமையில் லாதவர்; மெல்லிய ஆடையும் நார்மடியும் வெண்பட்டும் தோலும் அவர்களுக்குச்சரிதான். அவர்கள் அனேகநாள்கள் போஜனம் செய்யாமலுமிருப்பார்; இந்திரியங்களையடக்கி வேதாத்யயனங்களி னால் தேகங்களை வாடச்செய்வார்; தேவதையல்லாதவனை தேவதை யாகவும் தேவதையைத் தேவதையல்லாதவனாகவும் செய்வார்; அவர் கள் கோபமூட்டப்பட்டால் வேறுலோகங்களையும் வேறுலோகபாலர் களையும் படைப்பார். அந்தமகாத்மாக்களின் சாபத்தினாலேதான் ஸமுத்திரம் குடிக்கத்தகாததாகிவிட்டது. அவர்களின் கோபமென் னும் அக்நி தண்டகாவனத்தில் இன்னும் ஆறவில்லை. அவர்கள் தேவருக்குந்தேவர்; காரணத்திற்கும்காரணம்; பிரமாணத்திற்கும் பிரமாணம். ஆதலால், தெரிந்தவன் அவர்களை அவமதிக்கலாகாது. அவர்களில் கிழவர் சிறுவர் அனைவரும் நல்லமார்க்கத்தைக் காண்பிப் பவர். அவர்கள் தவச்சிறப்பினாலும் கல்விச்சிறப்பினாலும் ஒருவரை யொருவர் கௌரவிக்கிறார்கள். கல்வியில்லாதப்ராம்மணனும் தேவ தை; தானத்திற்குப் பரிசுத்தனான சிறந்தபாத்ரன். வித்வானோ வெனில் மிகச்சிறந்ததேவதை; பொங்கினகடலுக்கொப்பானவன்.

பிராம்மணன் வித்வானாயிருந்தாலும் அவித்வானாயிருந்தாலும் பெரிய தேவதைதான். மந்திரத்தினால் சுத்தம்செய்யப்பட்டாலும் படாவிட்டாலும் அக்கி பெரியதேவதையன்றோ? பெரியதேஜஸுள்ள அக்கி மயானத்திலிருந்தாலும் கெடுவதில்லை. சாஸ்திரப்படி யாகங்களில் ஹோமம்செய்யப்பட்டஅக்கி இன்னம் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கிறது. அப்படியே வேண்டாதகாரியங்களெல்லாவற்றையும் செய்தபோதிலும் பிராம்மணனைப்பூஜிக்கவேண்டும். அவன் பரதேவதையென்றறி" என்றார்.

இருநூற்றைம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வாயுவுக்கும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்கும் ஸம்பாஷணை ; பிராம்மணர்மகிமையைப் பற்றியது.)

யுதிஷ்டிரர், "வேந்தரே! சிறந்தபுத்தியுள்ளவரே! பிராம்மண பூஜைசெய்வதில் என்னபலனையும் என்ன விசேஷபுண்ணியத்தையும் கண்டறிந்து அவர்களைப் பூஜிக்கிறீர்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"பாரதனே! இந்தவிஷயத்தில் வாயுபகவானுக்கும் கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையாகிய இந்தப்பழமையான இதிஹாஸத்தைச் சொல்லுகின்றனர். ஆயிரங்கைகளுள்ளவனும் சிறந்தபலசாலியும் சிறப்புள்ளவனுமான கார்த்தவீரியார்ஜுனன் இவ்வுலகமனைத்திற்கும் ஈச்வரனாகி மாகிஷ்மதியென்னும் நகரத்திலிருந்தான். தவறுதபராக்கிரமமுள்ள அந்த ஹேஹயதேசத்தரசன் ரத்தினங்களுண்டாகும் கனிகளுள்ளதும் ஏழுதீவுகளுள்ளதும் கடல்சூழ்ந்ததுமாகிய புவனியனைத்தையும்ஆண்டான். அவன் தன்னுடைய க்ஷத்திரிய தர்மத்தையும் அடக்கத்தையும் சாஸ்திரஞானத்தையும் முன்னிட்டுத் தன்தனத்தை ஒருஸந்தர்ப்பத்தில் தத்தாத்ரேயருக்குக் கொடுத்தான். அந்தக் கார்த்தவீரியார்ஜுனன் அம்முனிவருக்குப் பணிவிடையும்செய்தான். அந்தப்பிராம்மணர் ஸந்தோஷமடைந்து அவனைமூன்றுவரங்கேட்கச்சொன்னார். அவரால்வரங்கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட அவ்வரசன், 'கடுந்தவமுள்ளவரே! எனக்கு [1]ஸேனை நடுவிலிருக்கும்போது ஆயிரம்கைகளும் வீட்டிலிருக்கும்போது [2]ஸ்வபாவமாக இரண்டுகைகளும் இருக்கவேண்டும். போரில்படைச்

1 வேறுபாடம். 2 வேறுபாடம்.

சேவகர் என்னுயிரங்கைகளையும் பார்க்கக்கடவர். பராக்கிரமத்தினால் பூமியனைத்தையும் வெல்லக்கடவேன். அந்தப் பூமியையடைந்தபின் சோம்பாமல் தர்மமாகப் பரிபாலனஞ்செய்யக்கடவேன். பிராம்மணோத்தமரே! குற்றமற்றவரே! நான் உம்மிடத்தில் நான்காவது வரமும் கேட்கிறேன். என்னை அனுக்கிரகிப்பதற்காக அதையும் கொடுக்கக் கடவீர். உம்மைச்சேர்ந்தவனாகியநான் ஒழுக்கந்தவறினால் பெரியோர்கள் என்னைத்திருத்தக்கடவர்' என்றுசொன்னான். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டஅந்தப்பிராம்மணர், 'அப்படியேஆகட்டும்' என்று அவ்வரசனுக்குச்சொன்னார். ஜ்வலிக்கும் பராக்ரமமுள்ள அவ்வரசனுக்கு வரங்கள் அவ்வாறே பயன்பட்டன. அவன் அக்நிக்கும் சூரியனுக்கும் சமமான ஒளியுள்ள ரதமேறிச்சென்று பராக்ரமகர்வத்தினால் 'தைரியத்திலும் ஸாமர்த்தியத்திலும் புகழிலும் சூரத்தனத்திலும் பிறரை வசப்படுத்துவதிலும் மகிமையிலும் எவன் எனக்குச்சரியானவன்?' என்றுசொன்னான். அவன்சொல் முடியும்போதே ஆகாயத்தில் ஓர் அசரீரவாக்கானது, 'மூடா! பிராம்மணன் க்ஷத்திரியனைவிடச்சிறந்தவனென்பதை நீ அறியவில்லை. இவ்வுலகத்தில் க்ஷத்திரியன்பிராம்மணனோடு சேர்ந்துதான் பிரஜைகளையாளுகிறான்' என்று சொல்லிற்று. அதற்கு அர்ஜுனன், 'நான் ஸந்தோஷமடைந்தால் பிராணிகளைஉண்டாக்குவேன்; கோபித்தால் அழிப்பேன். செய்கையிலும் எண்ணத்திலும்வாக்கிலும்பிராம்மணன் எனக்குமேலாவதில்லை. பிராம்மணன் சிறந்தவனென்பது முந்தியவாதம். க்ஷத்திரியன் சிறந்தவனென்பது பிந்தியவாதம். உன்னாற்சொல்லப்பட்ட இரண்டுவாதங்களும் காரணமுள்ளவைதாம். ஆனால், அவற்றில் ஒருவிசேஷமிருக்கிறது. பிராம்மணர்கள் க்ஷத்திரியனைச் சார்ந்திருப்பதேயன்றி க்ஷத்திரியன் பிராம்மணர்களைச்சார்ந்திருப்பதில்லை. பிராம்மணர்கள் பூமியில் வேதத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு க்ஷத்திரியர்களையடுத்துப் பிழைக்கிறார்கள். பிரஜாபரிபாலனமென்னும் தர்மம் க்ஷத்திரியர்களிடத்தில் பொருந்தியிருக்கிறது. க்ஷத்திரியர்களால் பிராம்மணர்களுக்குஜீவனம். அந்த க்ஷத்திரியர்களைவிட ப்ராம்மணன் சிறந்தவனாவது எப்படி? தாங்களே தங்களைக் கௌரவித்துக்கொண்டு எல்லாப்பிராணிகளிலும் முதன்மையாகிப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கும் அந்தப்பிராம்மணர்களை நான் எனக்கு வசப்படுத்தி வைத்திருக்கிறேன். ஆகாயத்தில் பேசும் இந்தக்கன்னிகை சொன்னது பொய். எனக்குட்படாத தோலாடையுடுத்த பிராம்மணர்களனைவரையும் ஜயித்துவிடுவேன். மூவுலகங்களிலும் தேவனாகட்டும் மனிதனாகட்டும் எவனும் என்னை

ராஜ்யத்திலிருந்து நழுவச்செய்யமுடியாது. ஆதலால், நான் பிராம்மணர்களை ஜயிப்பேன்; பிராம்மணன் மேலாயிருந்த உலகத்தில் இப்போது க்ஷத்திரியன்மேலாயிருக்கச் செய்வேன். யுத்தத்தில் என் சக்தியைத்தாங்குவதற்கு யாராலும் முடியாதன்றோ?' என்று சொன்னான்.

கார்த்தவீரியார்ஜுனனுடைய சொல்லைக்கேட்டு அந்த அசரீரவாக்குச் சொன்ன ராக்ஷஸி பயந்தாள். பிறகு, ஆகாயத்திலிருக்கும் வாயு அவனைப்பார்த்து, 'ராஜனே! இந்தக் கெட்டஎண்ணத்தை விட்டுவிடு. பிராம்மணர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய். அவர்களுக்குத் தீங்குசெய்கிறவனுக்குத் தேசத்தில்கலகமுண்டாகும். பிறகு, உன்னையும் பிராம்மணர்கள் அழித்துவிடுவார். சிறந்தவன்மையுள்ள பிராம்மணர்களின் உற்சாகத்தைக் கெடுத்ததனால் அவர்கள் உன்னைத் தேசத்திலிருந்து ஓட்டிவிடுவார்' என்றுசொன்னான். அவ்வரசன் அவனை, 'நீ யார்?' என்றுகேட்க, வாயுபகவான் அவனைப்பார்த்து, 'நான் வாயு; தேவதூதன்; உனக்கு இதஞ்சொல்லுகிறேன்' என்றுசொன்னான். கார்த்தவீரியார்ஜுனன், 'ஆ! ஆ! பிராம்மணர்களிடத்தில் உனக்குள்ள பக்தியையும் அன்பையும் காண்பித்தாய். பிராம்மணனைத் தமன் பூமி, வாயு, அப்பு, அக்நி, சூரியன், ஆகாயம் இவற்றில் எதற்குச் சமமானவனென்பதை எனக்குச் சொல்' என்றுகேட்டான்.

இருநூற்றைம்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வாயுவுக்கும் கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கும் ஸம்பாஷணை; கஶ்யபர் முதலியோரின்மகிமை.)

வாயு, 'ராஜனே! மூடனே! மகாத்மாக்களானபிராம்மணர்களின்குணங்களில் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். உன்னால் குறிக்கப்பட்டவையெல்லாவற்றினும் பிராம்மணன் சிறந்தவன். பூமிதேவியானவள் கஶ்யபரோடு சண்டைசெய்து பூமியுருவத்தையே இழந்து அழிந்துபோனாள். அவளைப் பிராம்மணரான கஶ்யபர் நிலைநிறுத்தினார். ராஜனே! பிராம்மணர்கள் தேவலோகத்திலும் இவ்வுலகத்திலும் எக்காலமும் அழியாமலிருப்பவர். முற்காலத்தில் அங்கிரஸின்வம்சத்தில் பிறந்த உசத்யமுனிவர் தம்பிரபாவத்தினால் ஜலமெல்லாவற்றையும் குடித்தார். அம்மகாமுனிவர் அந்தஜலங்களைப் பாலைப்போலச் சலிக்காமல் குடித்தார். ராஜனே! அவரே பூமி

யனைத்தையும் பெரியநீர்ப்பெருக்கினால் நிரப்பினார். அவர்கோபித்த காலத்தில் நானும் அவரிடத்தில்பயந்து அந்தப்பயநிவிர்த்திக்காக அந்தஉசத்தியரின்அக்நிஹோத்திரத்திலேயே இருந்தேன். பகவானான தேவேந்திரன் அகல்யைமேலாசைப்பட்டதற்காகக் கௌதமரால் சபிக்கப்பட்டான். அவர், தர்மத்தினால் அவனை அழிக்காமல் விட்டார். ராஜனே! அப்படியே நல்லதண்ணீர்நிரம்பினதாகக்காணப்பட்ட ஸமுத்திரம் பிராம்மணர்கள்சாபத்தினால் உப்புநீராயிற்று. புகையில்லாமல் பொன்னிறமுள்ளதும் ஒன்றுசேர்ந்தெழுந்த ஜ்வாலைகளோடுகூடியதும் மகிமைபொருந்தியதுமான அக்னி, அங்கிரஸ் கோபித்துச் சபித்ததனால் இந்தக்குணங்கள் இல்லாமற்போயிற்று. சிறந்த கீர்த்தியையுடையகபிலரென்னும் பிராம்மணராற்சபிக்கப்பட்டு மிகச் சிறந்தவர்களான ஸகரபுத்திரர்கள் கடலருகில் நீறானதைப் பார். ராஜனே! பிராம்மணர்களின் நன்குமதிப்புச் சிறந்ததென்றறி. அரசனானவன் கர்ப்பத்திலிருக்கும் பிராம்மணர்களையும் எப்போதும் நமஸ்கரித்தல்வேண்டும். தண்டகனென்னுமரசனுடைய பெரிய ராஜ்யம் பிராம்மணனால் அழிக்கப்பட்டது. தாலஜங்கர்களென்னும் சிறந்த க்ஷத்திரியர்கள் ஔர்வரென்னும் ஒருபிராம்மணரால் அழிக்கப்பட்டனர். உனக்கும் கிடைக்க மிக்க அரியவையான பெரியராஜ்யமும் சக்தியும் தர்மமும் கல்வியும் தத்தாத்ரேயர் அனுக்கிரகத்தினால் கிடைத்தன. அர்ஜுனா! நீ அக்நியை நித்யமாகப்பூஜிக்கிறாய். பிராம்மணனைப் பூஜியாமலிருப்பதேது? அவன் எல்லாஉலகங்களுடையஹவிஸையும் தேவர்களுக்குச் சேர்ப்பிக்கும் பிராம்மணனன்றோ; அவனை நீ ஏன் அறியவில்லை? அல்லது, ஒவ்வொருபிராணியையும் காப்பாற்றுகிறவனும் ஜீவலோகத்தையே படைப்பவனுமாகிய பிராம்மணன் சிறந்தவனென்று அறிந்திருந்தும் ஏன்கர்வப்படுகிறாய்? பரமாத்மாவினிடத்திலுண்டானவரும் அழியாதவரும் சராசரங்களாகிய இந்தப் பேருலகத்தைப் படைத்தவருமாகிய பிரம்மதேவரே பிராம்மணர்; அண்டத்திலுண்டானவரென்று சில அறிவீனர் நினைக்கின்றனர். அண்டம்வெடித்தபின் மலைகளும் திசைகளும் ஜலமும் பூமியும் ஆகாயமும்உண்டாயின. பிரம்மதேவர் இவற்றை அவ்விதமாகக்கண்டவர். பிறப்பில்லாதஅவர் பிறப்பதேது? பிரம்மதேவர் எந்தஅண்டத்தினின்றுண்டானாரோ அந்தஅண்டமாகிய இடம் ஆகாயமன்றோ? அதில் அவர் எப்படி நிற்பரென்றுசொல்லலாம்? அந்தக்காலத்தில் ஒன்றும் இராதன்றோ? எல்லாச்சக்திகளையுமடைந்த பிரம்மதேவர் [1]அகங்கார

[1] மகத்திலிருந்துண்டான அகங்காரம்என்னும் தத்வம்.

மென்று சொல்லப்படுகிறார். அவருக்கு முடிவில்லை. அந்தப் பிரம்ம தேவர் உலகங்களைப்படைத்து அவற்றிற்கு ஈசுவரராயிருக்கிறார்' என்றுசொன்னான். வாயுவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அவ்வரசன் அப்போது பேசாமலிருந்தான். திரும்பவும் அவனைப்பார்த்து வாயு சொல்லலானான்.

இருநூற்றைம்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வாயுவுக்கும் கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கும் ஸம்பாஷணை ; உசத்யர் வருணனைவென்றகதை.)

'ராஜனே ! முற்காலத்தில் அங்கனென்னுமரசன் இந்தப்பூமியைப் பிராம்மணர்களுக்குத் தக்ஷிணையாகக்கொடுக்கக்கருதினான். அப்போது பூமிதேவி கவலையுற்றாள். அவள், 'இந்தச்சிறந்தஅரசன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆதாரமும் பிரம்மாவின்புதல்வியுமான என்னையடைந்து பிராம்மணர்களுக்குத் தானம்செய்யநினைக்கிறானே. இதென்ன ? ஆதலால், நான் பூமிஉருவத்தைவிட்டுப் பிரம்மலோகம் போவேன். இவ்வரசனும் இவன்ராஜ்யமும் இராமற்போகட்டும்' என்று நினைத்துச் சென்றாள். பிறகு, பூமிதேவிசெல்வதைக்கண்ட கஶ்யபர் உடனே மனத்தை யோகத்தில் மிகஉறுதியாகச்செலுத்திப் பூமிக்குள் பிரவேசித்தார். ராஜனே ! பிறகு, அந்தப்பூமியானது எங்கும் புல்லும்பயிர்களும்நிரம்பினதாகவும் தர்மமிருந்ததாகவும் பயமற்றதாகவும் செழித்ததாகவும் இருந்தது. ராஜனே ! பெருந்தவமுள்ள கஶ்யபர் இவ்வாறு முப்பதினாயிரம்தேவவருஷங்கள்சலியாமல்பூமியாயிருந்தார். மகாராஜனே ! பிறகு, பூமிதேவி வந்து கஶ்யபரைநமஸ்கரித்து அம்மகாத்மாவின்பெண்ணாகிக் காஶ்யபியென்று பெயர்பெற்றாள். அரசனே! அந்தக்காஶ்யபரென்னும்பிராம்மணர்இப்படிப்பட்டவராயிருந்தார். கஶ்யபருக்குமேலான வேறு எந்தக்ஷத்திரியனையாவது நீ சொல்' என்றான். அரசன் ஒன்றும்பேசவில்லை. வாயுபகவான் திரும்பவும் பேசலானான். 'ராஜனே! அங்கிரஸின்குலத்திற்பிறந்தவரானஉசத்தியரின்சரித்திரத்தைக்கேள். சந்திரன்புதல்வியானபத்ரையென்பவள் அழகில்மிகச்சிறந்தவளாகப் பெயர்பெற்றிருந்தாள். சந்திரன் உசத்யரை அவளுக்குச் சரியானகணவராக நினைத்தான். புகழ்பெற்றமகானுபாவையான அந்தப்பத்ரையும் உக்ரமான தவம் செய்

தாள். சந்திரன் மகானுபாவரானஉசத்யரை அவளுக்காக வரித்தான். பிறகு, சந்திரன் உசத்யரையழைத்து, 'புகழ்பெற்றபத்ரையைக் கொடுக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். அந்தஉசத்யரும் மிகுதியான தக்ஷிணைகளைக்கொடுத்துச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் அவளை மனைவியாக மணம்செய்தார். ஆனால், சிறந்த ஐஸ்வர்யமுள்ளவருணன் முதலி லேயே அவளைக் காதலித்திருந்தான். அவன் யமுனைக்கரையிலுள்ள வனப்பிரதேசத்திற்குவந்து அவளைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனான். ஜலேஸ்வரனானவருணன் அவளையெடுத்துக்கொண்டுமிகஆச்சர்யமாக விளங்குவதும் அறுநூறுயிரம் மடுக்களுள்ளதுமாகிய தனதுநகரத் திற்சேர்ந்தான். அதற்குமேலழகான சிறந்தபட்டணம் மற்றொன்று இல்லை. அது மாளிகைகளாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் தேவபோகங் களாலும் விளங்குகிறது. ராஜனே! அந்தப்பட்டணத்தில் ஜலேஸ் வரனானவருணன் அவளுடன்கூடி மகிழ்ந்திருந்தான். இப்படித் தம் மனைவியைப் பறித்துக்கொண்டுபோனதை உசத்யர் நாரதர் சொல்லத் தெரிந்தார். எல்லாவற்றையும்நாரதரிடமிருந்துகேட்டஉசத்யர் அப் போது நாரதரைப்பார்த்து, 'நாரதரே! நீர் வருணனிடத்திற்சென்று, 'நீ என்னுடையமனைவியை விடு. நீ அவளை ஏன்கொண்டுபோனாய்? லோகபாலகனானநீஉலகத்தைக்காப்பவனேயன்றிக் கெடுப்பவனன்று. ஸோமனால்எனக்குக்கொடுக்கப்பட்டமனைவியை நீ இப்போது அப கரித்தாய்' என்று நான்சொன்னதாகக் கடிந்துசொல்லும்' என்று சொன்னார். அவர்சொன்னதன்மேல் நாரதர் வருணனைப்பார்த்து, 'உசத்யருடையபார்யையை நீ ஏன்எடுத்தாய்? அவளை விட்டுவிடு' என்றுசொல்லினர். இவ்வாறு அவர்சொல்லியதைக்கேட்டவருணன் நாரதரைப்பார்த்து, 'எனக்கு இவள்மிகப்பிரியமானபாரியை. இவளை விட எனக்கு மனமில்லை' என்றுசொன்னான். வருணன் இவ்வாறு சொல்ல, நாரதர் அந்தஉசத்யமுனிவரிடம் வந்து மனத்தில் அதிகஸந் தோஷமில்லாமலே, 'மஹாமுனிவரே! வருணனால் பிடர்பிடித்துத் தள்ளப்பட்டேன். அவன் உமதுபாரியையைக் கொடுக்கிறதாகஇல்லை. நீர் செய்யக்கூடியதைச்செய்யும்' என்றுசொன்னார். நாரதர்சொல் லைக்கேட்டஉசத்யர் கோபத்தினால் ஜ்வலித்தார். மிகச்சிறந்ததவ முள்ளஉசத்யர் தம்மகிமையினால் ஜலங்களையெல்லாம் நிறுத்திச்செய்து குடித்துவிட்டார். ஜலமெல்லாம் குடிக்கப்படும்போது வருணன் அன் பர்களால்வேண்டப்பட்டும் அந்தப்பத்ரையை விடவேயில்லை. பிறகு, பிராம்மணோத்தமரான உசத்தியர் கோபித்துப் பூமியைப்பார்த்து, 'அம்மா! அறுநூறுயிரம்மடுக்களையும் தரையாகக்காண்பி' என்று

சொன்னார். உடனே, ஸமுத்திரம்ஓடிப்போனதனால் பூமியானது [1]மரு காந்தாரமாயிற்று. அந்தப்பிராம்மணோத்தமர் ஸரஸ்வதிநதியைப்பார்த்தும், 'ஸரஸ்வதிநதியே! பயந்தவளே! நீயும் உன்தேசத்தைவிட்டுக் கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் மருகாந்தாரத்திற்குச் சென்றுவிடு. சிறந்தவளே! உன்னால்விடப்பட்டதேசம் புண்ணியமில்லாததாகட்டும்' என்றுசொன்னார். அப்படி தேசமெல்லாம் புழுதியாகச்செய்யப்பட்டபோது, வருணன் உசத்யர்பார்யையான பத்ரையை அழைத்துவந்து அவரைச்சரணமடைந்து அவருக்குக் கொடுத்தான். பார்யையைப் பெற்றுக்கொண்டபிறகு அந்த உசத்யர் மனமகிழ்ந்து உலகத்தைக் கஷ்டத்திலிருந்து விடுவித்தார். தேவர்களும் துயரமற்றவராயினர். ராஜனே! தர்மந்தெரிந்தவரும் மிகச் சிறந்த மகிமையுள்ளவருமான அந்தஉசத்யர் அந்தமனைவியையடைந்தபிறகு வருணனுக்குச்சொன்னதைக்கேள். 'ஜலாதிபதியே! என்தவத்தினால் உன்னை அழைத்து இவளைப் பெற்றுக்கொண்டேன்' என்றுசொல்லி அவளைஅழைத்துக்கொண்டு தம்ஆஶ்ரமத்திற்குச் சென்றார். ராஜனே! இந்த உசத்யரென்னும் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர் இப்படிப்பட்டவரென்று சொல்லுகிறேன். உசத்தியரைவிடச் சிறந்தக்ஷத்திரியனை நீ சொல்' என்றான்.

இருநூற்றைம்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வாயுவுக்கும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்கும் ஸம்பாஷணை; அகஸ்திய வஸிஷ்டர்களின் கதை.)

இவ்வாறுசொல்லப்பட்டஅவ்வரசன்பேசாமலிருந்தான். பிறகு, வாயுபகவான் சொல்லலானான். 'அரசனே! அகஸ்தியரென்னும் பிராம்மணருடையமகிமையைக் கேள். தேவர்கள் அஸுரர்களால் ஜயிக்கப்பட்டு உற்சாகமற்றவர்களாகச் செய்யப்பட்டனர். ஹைஹய தேசாதிபதிகளிற் சிறந்தவனே! மனிதர்களால்செய்யப்படும் கர்மங்களும் தேவர்களுக்குரியயாகங்களும் பித்ருக்களுக்குரியஶ்ராத்தங்களும் அஸுரர்களால் அபகரிக்கப்பட்டன. பிறகு, தேவர்கள் ஐஶ்வர்யம்நீங்கிப் பூமியில் திரிந்தனரென்பது பிரஸித்தம். அரசனே! பிறகு, ஒருகால் அந்தத்தேவர்கள் சூரியனைப்போல ஒளியினால் பிரகாசிப்பவரும் மகிமையுள்ளவரும் சிறந்ததவமுள்ளவருமான அகஸ்தியரைக்

---

1 நீரில்லாத இடம்.

கண்டனர். ராஜனே! தேவர்கள் அம்மகாத்மாவைநமஸ்கரித்துக் குசலப்ரஸ்னம்செய்து அவருடையஸமயம்பார்த்து,'ஓ! முனிஸ்ரேஷ்டரே! நாங்கள் அஸுரர்களால் யுத்தத்தில் வெல்லப்பட்டு ஐஸ்வர்யமில்லாமற்செய்யப்பட்டோம். ஆதலால், அந்தக் கொடியபயத்திலிருந்து எங்களைக்காப்பாற்றக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். தேவர்களால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது அந்தமகிமையுள்ளஅகஸ்தியர் கோபித்துப் பிரளயகாலாக்கிபோல ஜ்வலித்தார். மஹாராஜனே! அவருடையஜ்வலிக்கின்றகிரணங்களினால் எரிக்கப்பட்டஅவ்வஸுரர்கள் ஆயிரக்கணக்காக ஆகாயத்திலிருந்து விழுந்தனர். அந்தஅகஸ்தியருடையஒளியினால் சுடப்பட்ட அவ்வஸுரர்கள் தேவலோகம் பூலோகம் இரண்டையும்விட்டுத் தென்றிசையைச் சேர்ந்தனர். பலிசக்கரவர்த்தியானவன் பூமிக்குள்போய் அஸ்வமேதயாகஞ்செய்தான். ராஜனே! பூமியிலும் பாதாளத்திலுமுள்ள மற்றஅஸுரஸ்ரேஷ்டர்கள் அவரால்எரிக்கப்படவில்லை. ராஜனே! உலகங்களைவிட்டுப்போன அஸுரர்கள் பயந்தீர்ந்த தேவர்களால் மறுபடியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு, தேவர்கள் அகஸ்தியரைநோக்கி, 'பூமியிலிருக்கும்அஸுரர்களைக் கொல்லும்' என்றனர். ராஜனே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அகஸ்தியர் தேவர்களைப்பார்த்து, 'பூமியிலுள்ளவர்களைஎரிக்க என்னால்முடியாது. என்தவம் கெடும். நான் எரிக்கமாட்டேன்' என்றுசொன்னார். அரசனே! தவத்தினால் ஆத்மசுத்தமடைந்த அகஸ்தியரால் அஸுரர்கள் அப்போது இவ்வாறு எரிக்கப்படவில்லை. குற்றமற்றவனே! இப்படிப்பட்ட அகஸ்தியரையும் உனக்குச்சொன்னேன். மற்றொருவரையும் சொல்வேன். அகஸ்தியருக்குமேலான க்ஷத்திரியன்இருந்தால் நீ சொல்லலாம்' என்றான். இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட அரசன் அப்போது பேசாமலிருந்தான். பிறகு, வாயுபகவான் சொல்லலானான்.

'ராஜனே! புகழ்பெற்ற வஸிஷ்டருடைய சிறந்த செய்கையைக் கேள். தேவர்கள் [1]வஸிஷ்டருடையமகிமையையறிந்து அவரைமனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு கங்கைக்கரைக்குச்சென்று அங்கே வைகானஸமென்னுந் தடாகத்தின் அருகில் வானப்ரஸ்தர்செய்யும் முறையாக ஸத்ரயாகஞ் செய்தனர். அவர்கள் எல்லாரும் யாகம்செய்து தீக்ஷையினால் இளைத்திருப்பதைக்கண்டு மலைகளுக்கொப்பான பலிகளென்னும் அஸுரர்கள் அவர்களை அடிக்கக்கருதினர். பிரம்மதேவரால் வரமளிக்கப்பட்ட வைகானஸமென்னுந்தடாகம் அவ்வஸுரர்

1 'தத்தஸ்யகௌரவம்' என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

களுக்கருகிலிருந்தது. அஸுரர்கள் கொல்லப்படக் கொல்லப்பட அத்தடாகத்தில் முழுகிப்பிழைத்தார். அந்தப்பதிநாயிரக்கணக்கான அஸுரர்கள் மிக்கபயங்கரமான மலைகளையும் பரிகாயுதங்களையும்மரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அந்தஜலத்தை நூறுயோஜனைதூரம் மேலேகிளம்பும்படி கலக்கிக்கொண்டு தேவர்களை எதிர்த்தனர். அப்போது அவர்களால் பீடிக்கப்பட்ட தேவர்கள் இந்திரனைச் சரணமடைந்தனர். இந்திரனும் துயரப்பட்டுக்கொண்டு அவர்களுடன் வஸிஷ்டரைச் சரணமடைந்தான். பிறகு, பகவானான வஸிஷ்டமகரிஷி அவர்களுக்கு அபயமளித்தார். தயையைமுக்கியமாகக்கொண்ட அம்முனிவர் அப்போது அவர்கள் துக்கப்படுவதையறிந்து பிரகாசிக்கின்றதமதுபிரம்மதேஜஸினால் அஸுரர்களெல்லாரையும் அலக்ஷயமாக எரித்தார். சிறந்த தவமுள்ள அந்தவஸிஷ்டர் கைலாயத்திற்குப் போகும் கங்காநதியை அந்த வைகாநஸமென்னும் சிறந்த தடாகத்தில் கொணர்ந்துவிட்டார். அந்த நதியினால் அந்தத்தடாகம் உடைக்கப்பட்டது. அந்தநதியினால் உடைக்கப்பட்ட தடாகத்திலிருந்து பெருகினதுதான் [1]ஸரயூநதியானது. அந்தப் பலிகளென்னும்அஸுரர்கள் எங்கே கொல்லப்பட்டனரோ அந்தத்தேசமும் பலினமென்று பெயர்பெற்றது. மஹாத்மாவான வஸிஷ்டரால் இவ்வாறு இந்திராதி தேவர்களும் காப்பாற்றப்பட்டனர். பிரம்மாவினால் வரமளிக்கப்பட்ட அஸுரர்களும் அழிக்கப்பட்டனர். குற்றமற்றவனே! வஸிஷ்டரது இந்தச் செய்கையையும் சொன்னேன். மற்றொருவரையும் சொல்வேன். வஸிஷ்டருக்குமேலானக்ஷத்திரியன் யாரையாவது சொல்' என்றான்.

இருநூற்றுபத்தோராவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வாயுவுக்கும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்கும் ஸம்பாஷணை; அத்ரி ச்யவனர்களின் கதை.)

இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட கார்த்தவீரியார்ஜுனன் பேசாமலிருந்தான். அவனைப்பார்த்து வாயு சொல்லலானான். 'ஹேஹயராஜர்களிற் சிறந்தவனே! மிக்கமஹாத்மாவான அத்ரியினுடைய செய்கையைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். தேவர்களும் அஸுரர்களும் சேர்ந்து கொடியஇருளில் யுத்தம்செய்தனர். அந்த

1 ஸரஸ் = தடாகத்தில், யு = சேர்ந்தது.

யுத்தத்தில் ஸ்வர்ப்பானுஎன்பவன் சந்திரசூரியர்களைப் பாணங்களால் அடித்தான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே ! அப்போது இருளினால் மூடப்பட்ட அந்தத் தேவர்கள் பலசாலிகளான் தானவர்களினால் ஒன்றுசேர்ந்து அடிக்கப்பட்டனர். அஸுரர்களாலடிக்கப்பட்டு வலிமைகுன்றின தேவர்கள் தவம்செய்துகொண்டிருக்கும்பிராம்மணரான அத்ரிமுனிவரைக்கண்டனர். கோபமற்றவரும் ஜிதேந்திரியருமான அம்முனிவரிடத்தில் தேவர்கள், 'பிரபுவே ! இந்தச் சந்திர சூரியர்களிருவரும் அஸுரர்களால் அம்புகளால் அடிக்கப்பட்டனர். இருள் மூடியிருப்பதனால் நாங்களும் பகைவர்களால் அடிக்கப்படுகிறோம். எங்களுக்கு ஸுகமில்லை. இந்தப்பயத்திலிருந்து எங்களைக்காப்பாற்றும்' என்று சொன்னார்கள். அதற்கு அத்ரி, 'உங்களை நான் ரக்ஷிப்பது எப்படி ?' என்றுகேட்க, அவர்கள், 'நீர் சந்திரனாகவும் சூரியனாகவும் இருந்து இருளைப்போக்கி எங்கள்சத்துருக்களைக் கொல்லக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அத்ரி அப்போதே இருளைப்போக்கும் சந்திரனானார். சந்திரன்போலக் காட்சிக்கினியவரான அந்தரிஷி அன்புடன் பார்த்தார். அரசனே ! அந்தமஹரிஷி சந்திரனும் சூரியனும் ஒளியிழந்திருப்பதைப்பார்த்து உடனே தம்தவத்தினால் அவர்களுக்கு யுத்தகளத்தில் ஒளிகொடுத்தார் ; அப்போது உலகத்தையே இருளில்லாமல் பிரகாசிக்கச்செய்தார் ; தேவர்களின் சத்துருக்கூட்டங்களையும் தம்ஒளியினால் ஜயித்தார். அம்மஹாஸுரர்கள் அத்திரியினால் எரிக்கப்படுவதைக்கண்டு அவரால் நன்றாகக்காப்பாற்றப்பட்ட தேவர்களும் தங்கள்பராக்கிரமங்களினால் அஸுரர்களை அடித்தனர். உத்தமமான தேஜஸுள்ள அத்திரியினால் . சூரியன் ஒளியுண்டாக்கப்பட்டான்; தேவர்கள் காப்பாற்றப்பட்டனர் ; அஸுரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அவர் தாமே சந்திரனாயிருந்தார். ராஜரிஷியே ! அக்கினியைமட்டும் ஸகாயமாகவைத்துகொண்டு தோலாடையுடுத்துக் கனிகளைப்பக்ஷித்து ஜபம்செய்துகொண்டிருந்த அத்ரி என்னும் பிராம்மணரால் செய்யப்பட்டகாரியத்தைப் பார். சிறந்த மஹாத்மாவான அந்த அத்ரியினுடையகாரியத்தையும் விரிவாகச் சொன்னேன். மற்றொருவரைச் சொல்லட்டுமா ? அல்லது, அத்ரிக்கு மேற்பட்டக்ஷத்திரியனை நீ சொல்லுகிறாயா ?' என்றான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனன் பேசாமலிருந்தான். பிறகு, வாயு சொல்லலானான்.

'ராஜனே! மஹாத்மாவான ச்யவனருடைய சிறந்தகாரியத்தைக் கேள். ச்யவனர் அஸ்வினீதேவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தம்செய்து இந்

திரனைப்பார்த்து, 'அஶ்வினீதேவர்களையும் தேவர்களுடன்சேர்ந்து ஸோமபானஞ்செய்விக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'சிறந்ததவமுள்ளவரே! இந்தஅஶ்வினீதேவர்கள் எங்களால் இகழப் பட்டவர்கள். இவர்கள் ஸோமபானஞ்செய்வதெப்படி? இவர்கள் தேவர்களுக்குச்சமமானவரல்லர். ஆதலால், எங்களை நீர் இப்படிச் சொல்லலாகாது. அஶ்வினீதேவர்களுடன்சேர்ந்து ஸோமபானஞ் செய்ய ஒப்பமாட்டோம். பிராம்மணரே! நீர் வேறுஎதுசொன்னாலும் அதை உமதுசொற்படி செய்வோம்' என்று சொன்னான். ச்யவனர், 'தேவேந்திரனே! இந்த அஶ்வினீதேவர்களும் உங்களுடன்சேர்ந்து ஸோமரஸத்தைக் குடிக்கட்டும். இவ்விருவரும் சூரியபுத்திரர்கள்; தேவர்கள். ஓ! தேவர்களே! நான்சொல்வதை நான் சொன்னபடி செய்யுங்கள். இதைச்செய்தால் உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்; செய்யாவிடில் உண்டாகாது' என்றுசொன்னார். இந்திரன், 'பிராம்ம ணோத்தமரே! நான் அஶ்வினீதேவர்களோடுகூட ஸோமபானஞ் செய்யேன். மற்றவர்கள் இஷ்டமிருந்தால் குடிக்கட்டும்; எனக் குக் குடிக்கஇஷ்டமில்லை' என்றுசொன்னான். ச்யவனர், 'பலாஸுர னைக்கொன்றவனே! நான்சொன்னதைச்செய்யாவிட்டால் என்னால் நிர்ப்பந்தம்செய்யப்பட்டு இப்போதே யாகத்தில் ஸோமரஸத்தைக் குடிப்பாய்' என்றுசொன்னார். பிறகு, அஶ்வினீதேவர்களின் நன் மைக்காக ச்யவனரால் ஒருயாகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதில் மந் திரங்களினால் தேவர்கள் அவமதிப்பை அடைந்தனர். அந்தக்கிரியை யாரம்பித்ததைக்கண்டு பகவானை இந்திரன் கோபத்தினால் கண்கள் கலங்கிப் பெரியமலையையும் வஜ்ராயுதத்தையும் ஓங்கிக்கொண்டு ச்ய வனரிடம்ஓடினான். சிறந்ததவமுள்ளச்யவனர் அவன்வரவைக்கண்ட வுடன் ஜலத்தினால் ப்ரோக்ஷித்து வஜ்ராயுதத்தோடும் பர்வதத்தோ டுங்கூடவே இந்திரனை நிறுத்திவிட்டார். அம்மகரிஷி உடனே தமது ஆஹுதிகளினால் வாயைத்திறந்துகொண்டிருக்கும் மிகக்கொடியவ னை மதனென்னும்இந்திரசத்துருவைஉண்டுபண்ணினார். அவனுக்கு நூறுயோஜனைநீளமுள்ள ஆயிரம்பற்களிருந்தன. அவனுடையகோரப் பற்கள் இருநூறுயோஜனை நீளமுள்ளவை; மிக்க பயங்கரமானவை; அவனுடையமோவாய் பூமியிலிருந்தது; வாயின்மேற்பாகம் ஆகாயத் தைத்தொட்டது. இந்திரன்முதலிய தேவர்களனைவரும் பெருங்கட லில் பெரியமீன்வாயில்அகப்பட்டசிறுமீன்கள்போல் அவன்தொண் டையிலிருந்தனர். அந்தமதனுடையஸமீபத்திலகப்பட்ட தேவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஆலோசித்து இந்திரனைப்பார்த்து, 'இந்தப்பிராம்

மணரை நமஸ்காரம்செய். அஸ்வினீதேவர்களுடன் நாம் ஸோமத்தைக்குடித்துப்பயமில்லாமலிருப்போம்' என்றுசொன்னார்கள். பிறகு, இந்திரன் அந்தச்யவனருக்குவணங்கி அவர்சொன்னதைச்செய்தான். ச்யவனர் இப்படி இந்த அஸ்வினீதேவர்களை ஸோமபானத்திற்குரியவர்களாகச் செய்தார். பிறகு, அம்முனிவர் அந்தக்கிரியையை முடித்தார். பிறகு, சக்தியுள்ளஅம்முனிவர் அந்தமதனைச் சூதாட்டங்களிலும் வேட்டையிலும் மதுபானத்திலும் ஸ்திரீகளிடத்திலும் பிரித்துவிட்டார். ராஜனே! அதனால்தான், மனிதர்கள் (சூதாட்டமுதலிய) இந்தத்தீமைகளால் நிச்சயமாய்க் கெடுகின்றனர். ஆதலால், மனிதன் இக்குற்றங்களை எப்போதும் தூரத்தில்விடவேண்டும். ராஜனே! இந்தச்யவனருடையசெய்கையையும் உனக்குச் சொன்னேன். மற்றொருவரையும் சொல்லட்டுமோ? நீயாவது பிராம்மணனுக்கு மேலானக்ஷத்திரியனைச் சொல்லுகிறாயா?' என்றான்.

இருநூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(வாயுவுக்கும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்கும்ஸம்பாஷணை; பூமியும் ஸ்வர்க்கமும் கபர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டதும், தேவர்கள் ப்ராம்மணர்களால் அவற்றைத் திரும்பப்பெற்றதும், கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கு ப்ராம்மணர்களால் பயமுண்டாகப்போவதும்.)

கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் பேசாமலிருந்தான். வாயுபகவான் திரும்பவும் பேசலானான்.

'ராஜனே! பிராம்மணர்களிடத்திலேயே முக்கியமானகிரியையிருப்பதை என்னிடங்கேள். எப்போது இந்திரன்முதலானதேவர்கள் மதன்வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டனரோ அப்போதே ச்யவனரால் அவர்களின்ஸ்வர்க்கமும் பூமியும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. இரண்டுலோகங்களும் அபகரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு அந்தத்தேவர்கள் துன்பமடைந்தனர். அவர்கள் வியஸனத்தினால்வாடி மகாத்மாவானபிரம்மதேவரைச் சரணமடைந்து, 'உலகங்களால்பூஜிக்கப்பட்டவரே! பிரபுவே! நாங்கள் மதனுடையவாயிலகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ச்யவனர், கபர்களைக்கொண்டு பூமியையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் அபகரிக்கச்செய்தார்' என்றுசொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு, பிரம்மா, 'ஓ! இந்திராதிதேவர்களே! உடனே பிராம்மணர்களைச்

ாக்

சரணமடையுங்கள். அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தினபிறகு முன்போல இரண்டுஉலகங்களையும் பெறுவீர்கள்' என்றுசொன்னார். பிறகு, அந்தத்தேவர்கள் பிராம்மணர்களைச் சரணமடைந்தனர். அந்தப்பிராம்மணர்கள், 'நாங்கள் யாரை ஜயிக்கவேண்டும்?' என்றுகேட்டனர். இவ்வாறுகேட்க, அந்தத்தேவர்கள் அந்தப்பிராம்மணர்களைப்பார்த்து, 'இப்போது கபர்களை நீங்கள் ஜயிக்கக்கடவீர்கள்' என்றுகூறினர். பிராம்மணர்கள், 'பூமியிலிருப்பவர்களை நாங்கள் ஜயிப்போம்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, அந்தப்பிராம்மணர்கள் கபர்களைஅழிப்பதற்காக ஒருகிரியைசெய்யத்தொடங்கினர். அதைக்கேட்ட கபர்களால் தனியென்னுந்தூதன் பிராம்மணர்களிடம் அனுப்பப்பட்டான். அந்தத்தனியென்பவன் அந்தப்பிராம்மணர்களைப் பார்த்துக் கபர்கள் சொல்லியனுப்பியபடி, 'கபர்களெல்லாரும் உங்களுக்குச்சமமானவர்கள். இங்கே என்னகாரியம் நடக்கிறது? கபர்களெல்லாரும் வேதந்தெரிந்தவர்கள்; எல்லாரும் ஞானிகள்; எல்லாரும் யாகஞ்செய்பவர்கள்; எல்லாரும் ஸத்யத்தையே வ்ரதமாகக்கொண்டவர்கள்; எல்லாரும் மகரிஷிகளுக்கொப்பானவர்கள்; அவர்களிடத்தில் லக்ஷ்மியானவள் அன்புவைத்திருக்கிறாள். அவர்கள் லக்ஷ்மியைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; ஸந்ததியுண்டாகாமல் வீணாக மனைவிகளைச் சேருவதில்லை; வீணாகப் புலாலுண்பதில்லை; ஜ்வலிக்கின்ற அக்நியில் ஹோமஞ்செய்கின்றனர்; ஆசாரியர் சொல்லில் அடங்கியிருக்கின்றனர்; எல்லாரும் மனத்தைஜயித்தவர்கள்; சிறுவருக்கும் பங்குகொடுத்து அனுபவிப்பவர்கள்; மெதுவாகவந்து மெதுவாகப்போகின்றனர்; ரஜஸ்வலையாயிருக்கும் பெண்ணைச் சேருவதில்லை; ஸ்வர்க்கம் போகிறவர்; நற்கருமங்களுள்ளவர்; கர்ப்பமுள்ள பெண்கள் கிழவர் முதலானவர்கள் புசியாமலிருக்கத் தாங்கள் புசிப்பதில்லை; முற்பகல்களில் சொக்கட்டான் ஆடுவதில்லை; பகலில் தூங்குவதில்லை; இவையும் இன்னும் பலவுமான குணங்களுள்ளகபர்களை நீங்கள் எப்படி ஜயிப்பீர்கள்? திரும்புங்கள். திரும்பினால்தான் உங்களுக்கு ஸுகம்' என்றான். பிராம்மணர்கள், 'கபர்களை நாங்கள் வெல்வோம். தேவர்களென்பவர் நாங்களே. ஆதலால், கபர்கள் எங்களால் கொல்லப்படத்தக்கவர். தனியே! வந்தவாறே செல்' என்று சொன்னார்கள். தனியானவன் கபர்களிடத்திற்சென்று, 'பிராம்மணர்கள் உங்கள் விருப்பத்தைச் செய்கிறவர்களாயில்லை' என்று சொன்னான். பிறகு, கபர்களனைவரும் அஸ்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு பிராம்மணர்களை எதிர்த்துப் போயினர். கொடிகளெடுத்துவருங்கபர்களைக்கண்டு பிராம்மணர்க

னைவரும் கபர்களின் உயிரைப் போக்குவதற்காக ஜ்வலிக்கின்ற த்ரேதாக்கினிகளை அனுப்பினர்.ராஜனே! அழியாத அக்நிகள் பிராம் மணர்களாலனுப்பப்பட்டுக் கபர்களைக்கொன்று ஆகாயத்தில் மேகங் கள்போல விளங்கின. தேவர்களனைவருஞ்சேர்ந்து போரில் அஸுரர் களைக்கொன்றனர்.கபர்கள் பிராம்மணர்களாற் கொல்லப்பட்டனரென் பதை அப்போது அந்தத்தேவர்களறியவில்லை.பிரபுவே! பிறகு, சிறந்த மகிமையுள்ள நாரதர் வந்து, 'மஹானுபாவர்களான பிராம்மணர்கள் தங்கள் பிரம்மதேஜஸினால் கபர்களை அழித்தார்கள்' என்றுசொன் னார். தேவர்களனைவரும் நாரதர்சொல்லைக்கேட்டு, சிறந்த புகழ்பெற்ற வேதந்தெரிந்த பிராம்மணர்களைத் துதித்தனர். அதன்பிறகு, அந்தத் தேவர்களுக்கு ஒளியுஞ்சக்தியும் அதிகரித்தன. மூன்று உலகங்களி லும் கொண்டாடப்படும் அமரத்தன்மையையும் அவர்களடைந்தனர்' என்றான்.

சிறந்தகைகளையுடைய தர்மராஜனே! இவ்வாறுசொல்லிமுடித்த வாயுபகவானைக் கொண்டாடி, கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் மறுமொழி சொன்னதைக்கேள்.அவன்,'பிரபுவே! நான் எக்காலமும் எல்லாவகை யாலும் பிராம்மணர்களுக்காகவே பிழைத்திருக்கிறேன். பிராம்மணர் கள்மேல் அன்புவைத்து எக்காலமும் பிராம்மணர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.தத்தாத்ரேயருடைய அனுக்கிரகத்தினாலேதான் நான்இந் தச் சக்தியையும் உலகத்தில் சிறந்தபுகழையும் அடைந்து பெருந்தர் மத்தைச் செய்திருக்கிறேன். ஆ! ஆ! வாயுபகவானே! பிராம்மணர் களின் செய்கைகளை எனக்கு நீ உண்மையாகச் சொன்னாய். நானும் ஊக்கத்துடன் முழுதும் அவற்றைக் கேட்டேன்' என்றுசொன்னான். வாயுபகவான், 'இந்திரியங்களையடக்கி க்ஷத்திரியதர்மத்தோடு பிராம்மணர்களைப் பரிபாலனம் செய். உனக்குப் பிராம்மணர்களாலே கொடிய பயமிருக்கிறது. ஆனால், அது காலங்கழித்துவரும்' என்று சொன்னான்" என்றார்.

இருநூற்றறுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணபகவானுடைய மகிமை.)

யுதிஷ்டிரர், "அரசரே! நியமந்தவறாத பிராம்மணர்களை நீர் எக்காலமும் பூஜிக்கிறீர். ஜனங்களுக்கதிபதியே! என்ன விசேஷதர் மத்தைக்கண்டு அவர்களைப் பூஜிக்கிறீர்? சிறந்த விரதமுள்ளவரே!

சிறந்த கைகளையுடையவரே! பிராம்மண பூஜையில் என்னபலனைக் கண்டு அவர்களைப் பூஜிக்கிறீர்? அதை முழுதும் எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"சிறந்த நியமமுள்ளவனே! பிராம்மணபூஜையிலுள்ள லாபத்தையும் நன்மையையும்கண்டிருக்கும் சிறந்தஞானியான இந்தவாஸுதேவர் உனக்கு எல்லாவற்றையும்சொல்வார். எனக்கு இப்போது தேகவன்மையும் காது வாக்கு மனம் கண்களின் அறிவுமாகிய இவை யொன்றும் தெளிவாயில்லை. தேகத்தை விடுவது இனி அதிகதாமதமிராதென்று நினைக்கிறேன். இப்போது சூரியன் அதிகவிரைவாகப் போகவில்லை. ராஜனே! குந்திபுத்திரனே! தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் பிரம்மக்ஷத்திரியவைஸ்யசூத்திரர்களுக்குப் புராணங்களிற்சொல்லப் பட்டசிறந்ததர்மங்களைக் கிருஷ்ணனிடத்தில்தெரிந்துகொள். இந்தவாஸுதேவர் யாரென்றும் இவருடையபூர்விகமானசக்தி எதுவென்றும் இவருடையஉண்மையை நான்தானே அறிவேன். கௌரவராஜனே! கிருஷ்ணபகவானுடையஸ்வரூபத்தை அறியமுடியாது. அவர் இப்போது இந்தத்தர்மமெல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொல்வர். இவர் பூமியையும் ஆகாயத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும்படைத்தவர். இவருடைய தேகத்திலிருந்துதான் பூமியுண்டாயிற்று. இவரே எதிரிகளுக்குப்பயங்கரமான பலமுள்ள ஆதிவராகர். இவர்தாம்மலைகளையும்திசைகளையும்உண்டாக்கினவர். காற்றும் ஆகாயமும் மேலுலகமும் நான்கு திசைகளும் நான்குமூலைகளும் ஆகிய இவ்வுலகமனைத்தும் இவரிடத்திலிருந்து பிறந்தவை. எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையான இவர்தாம் இவ்வுலகத்தைப் படைத்தவர். குந்திபுத்திரனே! தாமே அளவற்ற மகிமையுள்ளபிரம்மதேவராகஎந்தக்கமலத்திலுண்டானாரோ, அந்தப் பயங்கரமான பிரளயகாலத்திருள் இவரால் எதனால் போக்கப்பட்டதோ, அவருக்குப்படுக்கையாயுள்ள கடல்கள் எதிலிருக்கின்றனவோ அந்தக்கமலமானது இவரதுநாபியிலிருந்து பிறந்தது. குந்திபுத்ரனே! இந்தக்கிருஷ்ணமூர்த்தி கிருதயுகத்தில் நிரம்பினதர்மமாயிருந்தார்; த்ரேதாயுகத்தில் யாகரூபத்தையடைந்தார்; த்வாபரயுகத்தில் தேகவன்மையாயிருந்தார்; கலியில் அதர்மமாகப் பூமியிலேயே அவதரித்திருக்கிறார். இவர்தாம் முற்காலத்தில் அஸுரர்களை கொன்றார். இவரே தேவர்களையெல்லாம்ஆளும் தேவராகவுமிருந்தார் பிராணிகளையுண்டாக்குகிறவரும் பிராணிகளுக்கு மங்களங்களை கொடுக்கிறவரும் இவரே. இவ்வுலகமனைத்தையும்காப்பவரும் இவரே [1] தேவர்களின்பக்ஷத்தில் தர்மம் எப்போதுகுறைகிறதோ அப்போ

[1] யோக்கியர்கள்.

இவர் மனிதரிற்பிறக்கிறார். பரிசுத்தாத்மாவான இவர்தாம் தர்மத்தி லிருந்துகொண்டே மேலுலகங்களையும் கீழுலகங்களையும் காப்பாற்று கிறார்; அஸுரர்களைவதஞ்செய்து விடவேண்டியவற்றைவிட்டுக்காரிய காரணங்களையும் நித்தியமான ஆத்மாக்களையும் காப்பாற்றுகிறார். செய் யப்பட்டதும் செய்யப்படுகிறதும் இனிச்செய்யப்படுவதும் இந்தக் கிருஷ்ணன்தான். ராகுவும் சந்திரனும் இந்திரனும் இவரே என்றறி. எல்லாநற்கருமங்களையும் பெறுகிறவரும் உலகம்யாவுந்தாமாயிருப்ப வரும்எல்லாவற்றையுங்காப்பவரும் படைப்பவரும் எல்லாவற்றையும் ஜயிப்பவரும் இவர்தாம். இவர்தாம் சிவன். இவர்தாம் ரத்தத்தைப் போஷிக்கும்தேகவியாபியான பிராணன். புண்ணியகர்மம்செய்தவர் இவரையறிந்து துதிக்கின்றனர். அநேகநூற்றுக்கணக்கானகந்தர் வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் தேவர்களும் எக்காலமும் இவரைப்பணி கின்றனர். ராக்ஷஸர்களும் இவரையே பேசுகின்றனர். அரசர்களை யெல்லாம் வெல்லக்கருதுகிற ஒப்பற்றவீரர் இவர்தாம். யாகங்களில் சஸ்திரமந்திரங்களைச்சொல்லித்துதிப்பது இவரைத்தான். ஸாமகர் களும் ரதந்தரமென்னும் ஸாமத்தினால் இவரையே துதிக்கின்றனர். பிராம்மணர்கள் காயத்திரிமுதலானமந்திரங்களினால் இவரையேதுதிக் கின்றனர். அத்வர்யுக்களென்னும் ரித்விக்குக்கள் ஹோமஞ்செய்யப் படும்நெய்முதலியவற்றை இவருக்காகவே ஹவிஸாகஉண்டுபண்ணு கின்றனர். பாரதனே! இவர்தாம் பிரளயகாலத்தில் அனாதியாயுள்ள பிரம்மகுகைஎன்னும்மூலப்ராகிருதியில் பிரவேசித்தார். ஆதிகாலத்தில் இவர்தாம் பூமிஸ்ருஷ்டியைக் கண்டவர். சிறந்தசெய்கையையுடைய இவர்தாம் தைத்தியர்களையும் தானவர்களையும் நாகர்களையும்ஜயித்துக் கடலில்முழுகினபூமியைத்தூக்கினார். பாரதனே! இந்திராதிதேவர்கள், இடைச்சேரிக்காகக் கோவர்த்தனம்எடுத்த இவரை வேதவாக்குக்களி னால்துதித்தனர். இவர்ஒருவர்தாம் [1]பசுக்களுக்கு ஈஶ்வரர். இவருக்கே பலவகைப்பக்ஷணங்களை நிவேதனம்செய்கின்றனர். இவரையேயுத்தங் களைநடத்துகிறவராகநினைக்கின்றனர். ஆகாயம் பூமி மேலுலகம்இவை அனைத்தும் நித்யரானஇவருக்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. இவர்தாம் [2] குடத்தில் (மித்திராவருணரென்னும்) தேவர்களின்ரேதஸை விடு வித்தவர். அதிலிருந்துதான் வஸிஷ்டமஹரிஷியுண்டானதாகச்சொல் லுகின்றனர். இவரே காற்று. வேகமுள்ளகுதிரையாகச்சொல்லப் படும்அக்நியும் இந்தப்பிரபுவே. கிரணங்களோடுகூடிய சூரியனும்

---

1 கோலோகத்திற்கும் ஆத்மாவிற்குமென்பது. [பது.

இவர்சக்தி பிரவேசிக்காமல் அவ்வளவுமகிமையுள்ளரிஷி உண்டாகாரென்

இவரே, இவரே ஆதிதேவர். இவரால்அஸுரர்களனைவரும் வெல்லப்பட்டனர். இவர்காலடிகளால் மூன்றுலகங்களும் ஜயிக்கப்பட்டன. தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் பித்ருக்களிலும் இவரே இருப்பவர். யாகத்தை அறிந்தவர்கள் இவரையே யாகமென்றுசொல்லுகின்றனர். காலத்தைப்பிரித்துக்கொண்டு உதயமாகும்சூரியபகவான் இவரே.உத்தராயணம் தக்ஷிணாயனம்இரண்டும் இவருடையவையே. இவருடைய கிரணங்களே பூமியில் ஒளியையுண்டாக்கிக்கொண்டு மேலும் கீழும் குறுக்கிலும் பரவுகின்றன.வேதந்தெரிந்தபிராம்மணர்கள் இவரையே அடைகின்றனர். இவருடையகிரணங்களை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டுதான் சூரியன் பிரகாசிக்கிறான். இவர்தாம் யாகங்களுக்காக [1]ஒவ்வொருமாஸத்தையும்பிரிக்கிறார். வேதந்தெரிந்தவர்கள் [2]இவரையே யாகங்களில் ஓதுகின்றனர். [3]மூன்றுநாபிகளோடுகூடியதும் ஏழுகுதிரைகள்பூட்டியதுமாகிய இந்தக்காலசக்கரத்தை நடத்துகிறவரும், [4] மூன்றுஇடங்களையுடையவரும் இவரே. [5] ஹிரண்மயரும் [6]ஏழு தாதுக்களுள் மறைந்திருப்பவரும் ஸர்வஜ்ஞரும் நாலுகைகளுள்ளவரும்ஆதிசேஷரூபியும்பத்மநாபரும் பேரொளியுள்ளவரும் ஸர்வவியாபியும் எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பவருமாகிய கிருஷ்ணன் ஒருவரே உலகங்களைத் தாங்குகிறவர். வீரனே! குந்திபுத்ரனே! இந்தக்கிருஷ்ணனையே இருளைப்போக்கும் ஹம்ஸன்என்னப்படும் ஸூர்யனாகவும் சிருஷ்டிகர்த்தாவானபிரம்மதேவராகவும் எப்போதும் அறி. மஹாத்மாவான இந்தப்பிரபுதான் ஒருகாலத்தில் காண்டவவனத்தில் அக்னியாக மரங்களில்பற்றித் திருப்தியடைந்தவர். எங்கும்வியாபியான இவர்தாம் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும்வென்று எல்லாவற்றையும் காண்டவாக்நியில் ஹோமம்செய்தவர். இவர்தாம் அர்ஜுனனுக்கு வெள்ளைக்குதிரைகொடுத்தவர். எல்லாக்குதிரைகளையும் உண்டுபண்ணினவர் இவர்தாம். [7]மூன்றுசக்கரங்களும் [8]மூன்றுதலைகளும்

---

1 சந்திரனுயிருந்து தம்கலைகளினால் தேவர்களுக்குஅமிருதம்கொடுத்து அமாவாசைவரையிலும் ஒவ்வொருமாஸத்தையும் பிரிக்கிறார்என்பது.

2 மந்திரமூர்த்தியென்பது.

3 அச்சுப்போடுங்குழை; 'த்ரிநாபி' என்பதற்கு 'குளிர், வெப்பம்மழை என்னும்மூன்றுகாலங்களை நாபியென்கிற கர்ப்பத்திலுடையது' என்பதும், 'த்ரிஸாமா' என்பதற்கு, மழை காற்று வெப்பம் என்று மூன்று விதமும் சூரியனோடுகூடியதுமாகிய ஸம்வத்ஸரசக்கரத்தை நடத்துகிறவரும் இவரே' என்பதும்பழையவுரை.

4 வைகுண்டம், திருப்பாற்கடல்,சூரியன்.

5 எல்லாருக்கும் இதமாகவும் ரமணீயமாகவுமிருப்பவர்.

6 சாந்திபர்வம், 629-ம் பக்கம்குறிப்பிற்காண்க.

7 முக்குணங்கள். 8 ப்ரகிருதி புருஷன் காலம்.

[1] மூன்றுநாபிகளுமுள்ளதும் மூன்று [2]சுற்றுள்ளதும்[3]நான்குகுதிரை கள்கட்டினதுமாகிய அழகான [4]ரதம் இவருடையது. பஞ்சபூதங் களுக்கும்ஆதாரமாயுள்ள இவர் பூமியையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் ஆகா யத்தையும் இடைவெளியையும் காடுகளையும் மலைகளையும் படைத் தார். இவரே ஐம்புலன்களையும் நடத்துகிறவர்; ஜ்வலிக்கின்ற அக் னிக்கொப்பான அளவற்றஒளியுள்ளவர்; பகைவரைக்கொல்வதற்கு [5] நதிகளைக்கடந்தார்; [6]வஜ்ராயுதத்தைப்ரயோகிக்கும் இந்திரனை ஜயித் தார். பெரியயாகங்களில் பிராம்மணர்களால் பழமையானஅநேகமந் திரங்களைச்சொல்லி மஹேந்திரனென்று துதிக்கப்படுகிறவர் இவரே. ராஜனே! பெரியமகிமையுள்ள துர்வாஸமுனிவரைவீட்டில்வைத்துக் கொள்வது இவர்தவிரமற்றெவராலும் முடியாது. இவரையே ஒப் பற்ற ஆதிரிஷியென்று சொல்லுகின்றனர். உலகங்களைப்படைக்கும் இவரே ஜனங்களைத் தம்மிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களாகச் செய்கிறார். தேவருக்குந்தேவரானஇவரே வேதங்களைஉபதேசிப்பவர். இவரே பழமையானசாஸ்திரோக்தகர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவர். வேதத்திற் சொல்லப்படுபவையும்உலகத்திலுள்ளவையுமாகிய காம்யபலன்களனை த்தும்இந்தக்கிருஷ்ணனேஎன்றறி. எல்லாஉலகங்களிலும்தெளிவாகப் பிரகாசிக்கும் சூரியன் அக்நிமுதலானதேஜஸுகளும் மூவுலகங் களும் உலகங்களைக்காப்பவராகியமும்மூர்த்திகளும் த்ரேதாக்நிகளும், 'பூ: புவ: ஸுவ:' என்னும் மூன்று வியாஹ்ருதிகளும் எல்லாத்தேவர் களும் கிருஷ்ணனே. வருஷம், ருது, பக்ஷம், இரவுபகல்கள், [7]கலை, [8] காஷ்டை, [9]மாத்திரை, [10]முகூர்த்தம். [11]லவம், [12]க்ஷணம்இவைஎல் லாம் கிருஷ்ணன்என்றே அறி. குந்திபுத்திரனே! சந்திரசூரியர் கள், மற்றக்கிரகங்கள், அச்வினிமுதலியநக்ஷத்திரங்கள், ஸாதா ரண நக்ஷத்திரங்கள், அமாவாஸை, பூர்ணிமை, நக்ஷத்திரங்களைச்

---

1 மூன்றுகாலங்கள். 2 மூன்றுஉலகங்கள்.

3 அறம், பொருள், இன்பம், வீடு.

4 மூலப்ரகிருதி,ஸம்ஸாரத்தைப்பூட்டுகிறவர்; 'ஸத்வம்,ரஜஸ்,தமஸ்என் னும்மூன்றுசக்கரங்களுடையதும் மேல்நடுகீழ்என்னும் மூன்றுபலகையுடை யதும் காலம், அதிருஷ்டம், ஈச்வரஸங்கல்பம், தனதுஸங்கல்பம் என்னும் நான்குகுதிரைகளையுடையதும் சுக்கிலம் கிருஷ்ணம் சுக்கிலகிருஷ்ணம் என்று மூன்றுகர்ப்பத்திலுடையதுமானரதம் அவருடையது' என்பது பழையவுரை.

5 ராமாவதாரத்திலென்பது. 6 கருடரூபியென்பது.

7 முப்பதுகாஷ்டைகள். 8 பதினெட்டுநொடிக்காலம்.

9 ஒருநொடி. 10 பன்னிரண்டுக்ஷணம்; அல்லது, இரண்டுநாழிகை.

11 இமைநொடிக்கும்சிறியகாலம்; அணுஎன்னப்படுவது.

12 முப்பதுகலைகள்.

சேர்ந்த த்ருவமுதலியயோகங்கள், வஸந்தமுதலியருதுக்கள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனிடத்திலிருந்து உண்டானவை. ருத்ரர்கள், ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், அஸ்வினீதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், விஸ்வேதேவர்கள், மருத்துக்கள், ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான கஸ்யபர், தேவமாதாவான அதிதி, ஸப்தரிஷிகள் இவரனைவரும் கிருஷ்ணனிடத்திலுண்டானவர். விஸ்வரூபியான இந்தக்கிருஷ்ணன் காற்றாயிருந்து எல்லாவற்றையும் தள்ளுகிறார். அக்னியாயிருந்து எரிக்கிறார். ஜலமாகி எல்லாவற்றையும் நனைக்கிறார். பிரம்மாவாக விருந்து உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் படைக்கிறார். தாமே அறியத்தக்க பரம்பொருளாயிருந்து அறியத்தக்கபரம்பொருளை அறிவிக்கிறார். தாமே சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டகர்மரூபியாயிருந்து சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டகர்மங்களைச் செய்கிறார். தர்மத்திலும் வேதத்திலும் பலத்திலும் இவரே சிறந்தவர். சராசரங்களனைத்தும்கிருஷ்ணனேயென்று நீ அறி. விஸ்வரூபரான இந்தப்பரமபுருஷரே முதலில் சூரியனாயிருந்து ஒளியினால் பிரகாசித்தவர். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகவும் காரணமாகவுமிருக்குமிவர் முதலில் ஜலத்தைச்சிருஷ்டித்துப் பிறகு எல்லா உலகங்களையும்படைத்தார். வஸந்தமுதலானருதுக்களும் உத்பாதங்களும் பலவகைஆச்சரியங்களும் மேகம், மின்னல், ஐராவதம், ஸ்தாவரம், ஜங்கமம்அனைத்தும் கிருஷ்ணனிடத்திலிருந்து உண்டானவை என்றுஅறி. இவரை எல்லாருக்கும் ஆத்மாவானவிஷ்ணுவென்றுஅறி. [1] குணங்களென்றுசொல்லப்படும் ப்ரகிருதிக்குவெளிப்பட்டவரான இவரை உலகங்களுக்காதாரமாகவும் உலகங்களுக்குஅந்தர்யாமியாகவும்இருப்பதனால் வாஸுதேவரென்றும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அதிஷ்டானதேவதையாயிருப்பதனால்ஸங்கர்ஷணரென்றும்('த்யும்நம்' என்னும் தனம்போன்ற ஸுகத்தைத்தருவதனால்) பிரத்யும்னரென்றும் (தடையை நீக்கிப் பிரவ்ருத்தியையுண்டாக்குவதனால்) நாலாவதான அநிருத்தரென்றும் சொல்லுகின்றனர். தாமே தமக்குஆத்மாவாயுள்ள இம்மகாத்மாவானவர் எல்லாவற்றையும் ஆஜ்ஞாபிக்கிறார். குந்திபுத்திரனே! [2]ஐந்துகுணங்களோடுகூடி இவ்வுலகத்தைப் படைக்கத்தொடங்கி [3]ஐந்துவகைகளால் நடத்துவதற்காகப் பூமி காற்று ஆகாயம் தேயு அப்பு இவற்றை உண்டுபண்ணினார். அவர் ஜங்கமத்தையும்ஸ்தாவரத்தையும் [4]இந்நான்குவகைப் பிராணிகளையும் படைத்து அதன்

---

1 'நிர்க்குணம்' என்பதுமூலம்.
2 சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தங்கள்.
3 சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், நிக்ரஹம், அனுக்ரஹம்.
4 ஆதிபர்வம் 57-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

பிறகு ஆகாயம், பூமி, அக்நி, ஜலம், வாயுவென்னும் ஐந்துகாரணங்களடங்கியபூமியைப் படைத்தார். "ராஜனே! இவ்வுலகம் இவரால் படைக்கப்பட்டதென்றறி. தமக்குத்தாமேகாரணமாகவுடைய இவர் தம்மாலேயே இவற்றைக் காப்பாற்றுகிறார். மேன்மேலும் சிருஷ்டிக்கக்கருதின இந்தாஸ்வரர் தேவர்கள் அஸுரர்கள் மனிதர்கள் ரிஷிகள் பித்ருக்கள்முதலான ஜனங்களையும் பற்பலஉலகங்களனைத்தையும் எப்போதும்காப்பாற்றுகிறார். நன்மை தீமைகள் ஜங்கமஸ்தாவரங்கள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனாலுண்டானவையென்றறி. இவ்வுலகத்தில் எது இருக்கிறதோ, எது வரப்போகிறதோ அவையனைத்தும் கிருஷ்ணனென்றறி. தேகமெடுத்தபிராணிகளுக்கு முடிவுக்காலத்தில்வரும்யமனும் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவாகியகிருஷ்ணனே. இவ்வுலகத்தில் நமக்குத்தெரியாதபொருள்கள் என்ன இருக்கின்றனவோ அவையனைத்தும் கிருஷ்ணனாலுண்டானவையென்றறி. உலகங்களில் சிறந்தவைகளும் புண்ணியமும் ஸுகதுக்கங்களும் ஆகியஎல்லாம் சிந்தைக்கெட்டாத இந்தக்கிருஷ்ணன்தான். இவருக்கு மேலானது ஒன்றுமில்லை. கிருஷ்ணன் இப்படிப்பட்டவர்; இங்கே சொல்லியவைகளுக்கும் மேற்பட்டவர். எல்லாரிலுஞ்சிறந்தவரும் குற்றமற்றவரும் சராசரங்களின் ஆதிமத்தியாந்தங்களுக்குக் காரணமானவரும் மோக்ஷத்தைவிரும்புகிறவருக்கு ஆதாரமும் அழிவில்லாதவருமான நாராயணர் இவர் தாம்" என்றார்.

இருநூற்றறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(கிருஷ்ணன் பிராம்மணபூஜையின் சிறப்பையும் துர்வாஸமகரிஷியைப்பூஜித்ததனால் தமக்கு உண்டான மேன்மையையும் தர்மபுத்ரருக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், "மதுஸூதனரே! பிராம்மணபூஜையிலுள்ள பிரயோஜனத்தைச் சொல்லும். இந்தவிஷயம் உமக்குத்தானே தெரியும்? உம்மையறிந்திருப்பவர் எமது பிதாமகரன்றோ?" என்று கேட்க, வாஸுதேவர் சொல்லலானார்.

"வேந்தரே! பரதஸ்ரேஷ்டரே! மிக்கஸத்புருஷரானகௌரவரே! பிராம்மணர்களுடைய குணங்களை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன்; ஊக்கத்துடன்கேளும். கௌரவரை மகிழ்விப்பவரே! முன்னர் நான் துவாரகாநகரத்திலிருக்கையில் பிராம்மணர்களால் கோபமூட்டப்பட்ட

ப்ரத்யும்னன், 'மதுஸூதனரே! பிராம்மணர்களைப் பூஜிப்பதில் என்ன பலனிருக்கிறது? இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் அவர்களே அதிகாரிகளாயிருப்பது எப்படி? எப்போதும் பிராம்மணர்களைப் பூஜிப்பதனால் என்னலாபம்? கௌரவத்தைக் கொடுப்பவரே! இவற்றையெல்லாம் தெளிவாகச் சொல்லும். இதில் எனக்கு மிகப்பெரிய ஸந்தேகமிருக்கிறது' என்றுகேட்டான். மகாராஜரே! பிரத்யும்னன் இவ்வாறு சொன்னபோது நான் அவனுக்கு மறுமொழி சொன்னதைக் கவனித்துக்கேளும். 'ருக்மிணியின் மைந்தனே! பிராம்மண பூஜையிலிருக்கும் பயனை என்னிடம் தெரிந்துகொள். ருக்மிணியின் புதல்வனே! குழந்தாய்! பிராம்மணர்கள் சந்திரனை அரசனாகப் பெற்றவர்கள். இவ்வுலகத்திலும் அவ்வுலகத்திலும் அவர்களே ஸுகதுக்கங்களுக்கு அதிகாரிகள். பிராம்மணன் தலைமையாயிருக்குங்காரியம்தான் சீர்பெறுவது. அதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை. ஸௌக்கியம், ஆயுள், புத்தித்தெளிவு, புகழ், தேகவன்மை ஆகிய எல்லாம் பிராம்மணர்களால் உண்டாகின்றவை. உலகங்களும் உலகங்களுக்குஈஸ்வரர்களான தேவர்களனைவரும் பிராம்மணரைப் பூஜிப்பவரே. தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷமென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்காகவும், புகழ் ஐஸ்வர்யம் பிணிநீக்கம் இந்தக்காரியங்களுக்காகவும், தேவதாபூஜைகள் பித்ருஸ்ராத்தங்களுக்காகவும் பிராம்மணர்களையே நாம் திருப்தி அடைவிக்கவேண்டும். புத்திரனே! 'நான் ஈஸ்வரன்' என்றுநினைத்து அந்தப்பிராம்மணர்களை எப்படிப் பூஜியாமலிருக்கலாம்? சிறந்தகைகளையுடையவனே! உனக்கு இவ்வுலகத்தில் பிராம்மணர்களின் மேல் கோபமுண்டாகக்கூடாது. பிராம்மணர்கள்தாம் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் பெரும்பொருள். அவர்கள் கோபித்துக் கண்ணால்பார்த்தால் இவ்வுலகத்தை நீறாக்கிவிடுவர். அப்படியே உலகங்களையும் உலகங்களுக்கீஸ்வரர்களான தேவர்களையும் அவர்கள் அழிக்கவும் ஆக்கவும்கூடும். அவர்களில் நல்லஞானமுள்ளவரும் நல்லமகிமையுள்ளவரும் ஏன் இரார்? அப்பா! பசும்பொன்னிறமுள்ளவரும் மரவுரிதரித்தவரும் வில்வத்தடிபிடித்தவரும் நீண்டமீசைதாடியுள்ளவரும் இளைத்தவரும் நெட்டையானவருமான ஒருபிராம்மணர் என்கிருகத்தில் வஸித்தார். அவர் பூமியில் உயரமாயுள்ளமனிதர்களெல்லாரையுங்காட்டிலும் அதிகஉயரமானவர். தேவலோகங்களிலும் மானிடலோகங்களிலும் நினைத்தபடி ஸஞ்சரிப்பவர். துர்வாஸஸ் என்னும்பிராம்மணரைப் பூஜித்து வீட்டில்வைத்துக்கொள்ளத்தக்கவன் எவன்? சிறியதவறுசெய்தாலும் எல்லாப்பிராணிகளின்மேலும்

அவர் கோபிப்பவர்; 'இந்த என்னுடைய நிச்சயமானசொல்லைக் கேட்டபிறகு எனக்கு எவன் இடங்கொடுப்பான்? எவன் எனக்கு இடங்கொடுப்பானே அவன் என்னைக் கோபிக்கச்செய்யாமலிருக்க வேண்டும்' என்னும் பொருளடங்கிய ஸ்லோகங்களை நாற்சந்திகளி லும் ஸபைகளிலும் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அவரை யாரும் ஆதரி யாமல்போனதனால் நான் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டேன். அவர் ஒருவேளை அநேகமாயிரவர்புஜிக்கும்அன்னத்தைப் புஜிப்பர்; மற் றொருவேளைஸ்வல்பம் புஜிப்பர்; ஒருவேளை வீட்டிற்கே வரார்; காரண மில்லாமல்நகைப்பர்; காரணமில்லாமல் அழுவர்; பிராயத்தில்அவருக் கீடானவர் பூமியிலில்லை; சிறந்தமகிமையுள்ளரிஷி ஒருகால் தம்மிடம் போய்க் கட்டில் மெத்தைகளைஎரித்துத் தாமும் அவற்றிலிருந்துவிழுந் தார். உக்கிரமானதவமுடையஅந்தமுனிவர் திரும்பவும் ஒருகால் என்னைப்பார்த்து, 'கிருஷ்ணா! பாயஸம்சாப்பிடவிரும்புகிறேன்' என்று ஆவலோடுசொன்னார். அதற்குமுன்னமே நான் அவர்மனத் தையறிந்து எல்லாவகைஉணவுகளையும் பானங்களையும் பலவகைப் பக்ஷணங்களையும் நன்றாகச்செய்துவைக்கவேண்டுமென்று வீட்டி லிருக்கும் வேலைக்காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தேன்; அதனால் அவருக்கு உஷ்ணமானபாயஸத்தைக்கொடுத்தேன். அதை அவர் விரைவாகச்சாப்பிட்டு,உடனே என்னைப்பார்த்து, 'பாயஸத்தை உன் னுடையஅங்கங்களில் சீக்கிரம் தடவிக்கொள்'என்றுசொன்னார். நான் சங்கியாமலே அவர்சொன்னதை அப்படியே செய்தேன். அவர் எச்சிலை உடம்பின்அங்கங்களில் பூசிக்கொண்டேன். அவர் அப்போது அழகானமுகமுள்ள உன்தாய் என்ஸமீபத்திலிருப்பதைக் கண்டார். புன்னகையோடிருக்கும்அவள்மேலும் அம்முனிவர் பாயஸத்தைத் தடவுவித்தார்; உடம்பில்பாயஸம்பூசப்பட்ட அவளைத்தேரில்கட்டி அந்தத் தேரின்மேலேறி என்கிருகத்திலிருந்து விரைவாகவெளியிற் சென்றார். அக்கினிறமாகஜ்வலிப்பவரும் சிறந்தஞானமுள்ளவருமான அந்தப்பிராம்மணர் சிறுமியானருக்மிணியை என்கண்முன்னே தேர்க் குதிரையைப்போலச் சாட்டையால்அடித்தார். அப்போது எனக்குக் கோபத்தினால் சிறிதும் வருத்தம் உண்டாகவில்லை. அப்படியே அவர் விசாலமான ராஜமார்க்கத்தின்வழியாக வெளியிற்சென்றார். அந்தப் பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு யாதவர்கள்சிலர் கோபமுள்ளவராக ஒருவரைஒருவர்அழைத்து, 'பிராம்மணர்களே உண்டாகவேண்டும். வேறுவர்ணம் எவ்வகையிலும் உண்டாகவேண்டாம். இவ்வுலகத்தில் வேறுஎந்த ஆண்பிள்ளை இவளைக்கட்டினதேரில் ஏறிப் பிழைப்பன்?

பாம்பின்விஷம் கொடிது. அதிலும் மிகக்கொடியவன் பிராம்மணன். பிராம்மணனென்னும் பாம்பின்விஷத்தினால் எரிக்கப்பட்டவனுக்கு வைத்தியன் ஒருவனுமில்லை' என்று ரகஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டனர். யாராலும் வெல்லமுடியாத அம்முனிவர் போகும்போது வழியில் ருக்மிணி தடுக்கிவிழுந்தாள். [1]மகிமையுள்ள துர்வாஸஸ் அது பொருமல் அவளை விரைவாக ஓட்டினர். பிறகு, அந்தப்பிராம்மணர் மிக்க கோபமுற்றுத் தேரிலிருந்து குதித்துக் கால்நடையாய் வழியில்லாத வழியில் தென்றிசையைநோக்கி ஓடினர். நான் வழியில்லாவழியில் போகும் பிராம்மணோத்தமரை, 'பகவானே! கோபிக்கவேண்டாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டுபாயஸம்பூசிக்கொண்டபடியே தொடர்ந்து ஓடினேன். சிறந்தமகிமையுள்ள அந்தப்ராம்மணர் உடனே என்னைப் பார்த்து, 'கிருஷ்ணா! சிறந்தகைகளையுடையவரே! நீர் இயற்கையாகவே கோபத்தைஜயித்தவர். சிறந்தஉறுதியுள்ளவரே! இப்போது உம்முடையபிழையொன்றையும் நான் காணவில்லை. கோவிந்தரே! உம்மிடத்தில் அன்புள்ளவனாகிறேன். வேண்டினவரங்களைக் கேளும். ஐயா! நான்ஸந்தோஷமடைவதின்பலன் எப்படிப்பட்டதென்பதைப் பாரும். மனிதர்களுக்கு ஆகாரத்தில் விருப்பமிருப்பதுபோல உம்மிடத்திலும் விருப்பமிருக்கும். உம்முடைய பரிசுத்தமானகீர்த்தி எவ்வளவுகாலம் உலகத்திலிருக்குமோ அவ்வளவுகாலம் மூவுலகங்களிலும் மேன்மையை அடைந்திருப்பீர். ஜனார்த்தனரே! எல்லா உலகங்களுக்கும் மிக்க அன்பராவீர். ஜனார்த்தனரே! உடைக்கப்பட்டும் எரிக்கப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும் போனவையெல்லாவற்றையும் முன்போலவும் முன்னைவிடச்சிறந்தவையாகவும் பார்ப்பீர். மதுஸூதனரே! அச்சுதரே! உம்முடைய அங்கங்களில் பாயஸந்தடவப்பட்டிருக்கும்இடங்களில் நீர்நினைக்குங்காலம்வரையில் மரணபயமில்லை. நீர்உள்ளங்கால்களில்மட்டும் தடவிக்கொள்ளவில்லை. அதனால், அங்கேதான் உமக்குமரணம். அது எனக்குப் பிரியமாயில்லை' என்று அன்புடன்சொன்னார். அவரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டநான் என்தேகம் சிறந்த ஒளியோடிருப்பதைக்கண்டேன். அவர் ருக்மிணியைப்பார்த்தும் அன்புடன், 'ஓ! சிறந்தவளே! எல்லாஸ்திரீகளுக்கும்மேலான மகிமையையும் உலகத்தில் மிகச்சிறந்தபுகழையும் அடைவாய். பெண்ணரசியே! மூப்பு, பிணி, நிறமாறுதல் இவைசிறிதும் உன்னை அணுகா. இனியமணமுள்ளவளாகிக் கிருஷ்ணனை ஸந்தோஷப்படுத்துவாய். கிருஷ்ணனுடையபதினாயிரம்ஸ்திரீகளுள் மிகச்சிறந்த

---

1 வேறுபாடம்.

வனும் அவரோடொருலோகத்திலிருப்பவனும்ஆவாய்' என்றுசொன்ஞர். மிகச்சிறந்த மகிமையுள்ளவரும் அக்னிபோல ஜ்வலிப்பவருமான துர்வாஸமுனிவர் உன்தாய்க்கு இவ்வாறுசொன்ன பிறகு, புறப்பட்டுப்போகும்போது திரும்பவும் என்னைப் பார்த்து, 'கேசவரே! பிராம்மணர்கள்விஷயத்தில் இதேஎண்ணம் உமக்கு இருக்கவேண்டும்' என்று சொன்ஞர். புத்ரனே! அவர் இவ்வாறு சொன்னவுடனே அங்கேயே அந்தர்த்தானமாஞர். ஸமர்த்தனே! அவர்மறைந்தபிறகு பிராம்மணன் எதைச்சொன்ஞலும் நான் அதையெல்லாம் செய்யக்கடவேனென்று எனக்குள் விரதம்வைத்துக்கொண்டேன். புத்ரனே! இந்தவ்ரதஞ்செய்துகொண்டு மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு உன் தாயுடன் வீட்டிற்குள் சென்றேன். புத்ரனே! வீட்டில் பிரவேசித்தவுடன் அந்தப்பிராமணரால் உடைக்கப்பட்டவை எரிக்கப்பட்டவையனைத்தும் புதியவையாயிருக்கக்கண்டேன். எல்லாம் புதியனவாகவும் உறுதியுள்ளனவாகவுமிருப்பதைக் கண்டபிறகு நான் ஆச்சரியமடைந்தேன். ருக்மிணியின் மைந்தனே! நான் எப்போதும் பிராம்மணர்களை மனப்பூர்வமாகப் பூஜிக்கிறேன்' என்றேன். பரதஸ்ரேஷ்டரே! ருக்மிணியின் மைந்தனை பிரத்யும்னன் கேட்டபோது பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரான துர்வாஸரின்மகிமையனைத்தையும் அவனுக்கு இவ்வாறு உரைத்தேன். குந்திபுத்திரரே! பிரபுவே! அப்படியே நீரும் மகானுபாவர்களான பிராம்மணர்களை எப்போதும் சொல்லினாலும் கொடையினாலும் பூஜிக்கக்கடவீர். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிராம்மணர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினால்இவ்விதமானபலனை நான் அடைந்தேன். இந்தப்பீஷ்மர் என்னைப்பற்றிச் சொன்னது உண்மை" என்ருர்.

இருநூற்றுநாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம் (தொடர்ச்சி.)



(கிருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரனுக்குச் சங்கரர்மகிமையைச்சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், "மாதவரே! சங்கரருடைய அம்சமான துர்வாஸருடைய அனுக்கிரகத்தினால் நீர் அடைந்த ஞானத்தை எனக்கு உரைக்கக்கடவீர். புத்திமான்களிற் சிறந்தவரே! மகாத்மாவான அந்தச் சங்கரருடைய மகிமையையும் நாமங்களையும் தெளிவாக முழுதுந் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்" என்றுகேட்க, வாஸுதேவர் சொல்லலானார்.

"அரசரே! சிவனுக்கு வந்தனம் செய்து, நான் அடைந்த நன்மையையும் ஸம்பாதித்த புகழையும் உமக்குச்சொல்வேன். அரசரே! காலையிலெழுந்து அனுஷ்டானங்களைச்செய்து கரங்குவித்துச் சதருத்ரீயத்தைப் படிப்பவனுக்குக் கிடைக்காதது ஒன்றும் இல்லை. எங்கும் வியாபித்திருப்பவரும் உலகத்தைப் படைப்பவருமாகியருத்ரரென்னப்படும்சிவனைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். பிரம்மதேவர் பெருந்தவம்செய்து அத்தவத்தின்முடிவில்சங்கரரைப்படைத்தார். ஐயா! அந்தச்சங்கரர் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய பொருள்களனைத்தையும் படைத்தார். அரசரே! மஹாதேவருக்கு மேற்பட்டபொருள் ஒன்றுமில்லை. மூவுலகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளுக்குக் காரணம் அவரன்றோ? அம்மஹாத்மாவின்முன்னிற்க யார்க்கும்முடியாது. அவருக்குச்சரியானபொருள் மூவுலகங்களிலுமில்லை. யுத்தத்தில்கோபித்த அவருடையவாஸனையினாலும் பகைவர்கள் மூர்ச்சித்துப் பெரும்பாலும் உயிர்போய் நடுங்கிவிழுகின்றனர். யுத்தத்தில் மேகமுழக்கத்திற்கொப்பான அவருடைய உக்ரமானகர்ஜனையைக் கேட்டுத் தேவர்களின்மனங்களும் சிதறிப்போகும். அவர் கொடிய பார்வையினால் எவனைப்பார்த்தாலும் அவன்எரிக்கப்பட்டுக் கீழேவிழுவான். அவர்கோபித்தால் உலகத்தில் தேவர் அஸுரர் கந்தர்வர் நாகர் யாவரும் குகைகளிற்புகுந்தாலும் ஸுகப்படுவதில்லை. தக்ஷப்ரஜாபதிசெய்த பெரிய யாகத்தில் கோபித்தசிவன் பயமில்லாமல் வில்லினால் அம்பைஎவி அந்தயாகத்தை அழித்து மிகப்பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தார். மஹேஸ்வரர்கோபித்து அந்தயாகமும் அடிக்கப்பட்டபோது அந்தத்தேவர்கள் ஸுகத்தையும் ஸமாதானத்தையுமடையாமல் துயரமடைந்தனர். குந்திபுத்திரரே! அப்போது நாண் உள்ளங்கையில்படுஞ்சத்தத்தினால் எல்லாஉலகங்களும் ஸ்வாதீனந்தப்பிக் கலங்கிப்போயின; தேவர்களும் அஸுரர்களும் துன்பப்பட்டனர்; ஜலங்கள் குழம்பின; பூமி நடுங்கிற்று; மலைகள் உருகின; ஆகாயமெல்லாம் பிளந்துபோயிற்று; உலகங்கள் மிக்க இருளினால் மூடப்பட்டு மறைந்துபோயின; பாரதரே! ஸூர்யன்முதலான கிரகங்களின் ஒளி மழுங்கிற்று. அப்போது ரிஷிகள் மிக்க பயமுற்று எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் தங்களுக்கும்நன்மையைக்கருதித் தோஷபரிகாரத்தையும் மங்களகாரியங்களையும் செய்தனர். பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள அந்தருத்ரர் அப்போது தேவர்களை எதிர்த்துப்போனார்; கோபத்தினால் அடித்துப் பகதேவதையின் கண்களை உதிர்த்தார்; பயங்கரமானவடிவத்துடன் சூரியனை எதிர்த்துச் சென்றார்; புரோ

டாசமென்னும் ஹவிஸைப் பக்ஷிக்கும் சூரியனுடைய பற்களை உதிர்த்தார். உடனே அந்தத் தேவர்கள் நடுங்கிக்கொண்டு சங்கரரை நமஸ்கரித்தனர். திரும்பவும் சங்கரர்மிகக்கூர்மையுள்ள ஜ்வலிக்கும் பாணத்தைத்தொடுத்தார். ருத்ரருடைய பராக்கிரமத்தைக்கண்டு தேவர்களும் ரிஷிகளும் பயந்தனர். பிறகு, தேவசிரேஷ்டர்கள் சிவனைப் பிரார்த்தித்தனர். அப்போது தேவர்கள் கரங்கள்குவித்துச் சதருத்ரீயத்தை ஜபித்தனர். தேவர்களால் துதிக்கப்பட்ட மஹேஶ்வரர் கோபம்நீங்கினர். பிறகு, தேவர்கள் யாகத்தில் சிவனுக்குச் சிறந்த பாகத்தை ஏற்படுத்தினர். அரசே! பயத்தினால் தேவர்கள் அவரைச் சரணமடைந்தனர். அவர் ஸந்தோஷமடைந்து அந்தயாகத்தை [1] ஓட்டினர். அந்தயாகத்தில் எது எப்படிக் கெடுக்கப்பட்டதோ அதை அப்படியே திரும்பவும் பிழைப்பித்தார். பராக்கிரமசாலிகளான (மூன்று) அஸுரர்களுடைய மூன்றுபட்டணங்கள் ஆகாயத்திலிருந்தன, ஒன்று எஃகு; ஒன்று வெள்ளி; மற்றொன்று பொன். அவற்றை இந்திரன் எந்த ஆயுதத்தாலும் பிளக்கமுடியவில்லை. அப்போது அஸுரர்களால் பீடிக்கப்பட்ட தேவர்களனைவரும் ருத்ரரைச் சரணமடைந்தனர். மஹாத்மாக்களானதேவர்களனைவரும் அவரிடம் வந்து, 'ருத்ரரே! எல்லாக்கிரியைகளிலும் பசுக்கள் ருத்ரரைச்சேர்ந்தவைகளே ஆகக்கடவன. பெருமையைக்கொடுப்பவரே! அஸுரர்களையும் அவர்கள் பட்டணங்களையும்அடித்து உலகங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர்' என்று பிரார்த்தித்தனர். அவர்களால் வேண்டப்பட்ட சங்கரர், 'ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி, விஷ்ணுவைச் சிறந்த அம்பாகவும் அக்னியை அதற்குமுனையாகவும் ஸூர்யபுத்திரனை யமனை அம்பின்காம்பாகவும் ஓங்காரத்தை வில்லாகவும் உத்தமமான காயத்ரியை நாணாகவும் பிரம்மாவை ஸாரதியாகவும்வைத்துக்கொண்டு மூன்று கணுக்களும் மூன்றுமுனைகளுமுள்ள அந்தப்பாணத்தைப்பிரயோகித்து அந்தப்பட்டணங்களெல்லாவற்றையும் பிளந்தார். பாரதரே! சூரியனுக்கும் பிரளயகாலாக்கினிக்கும்ஸமமான ஒளியுள்ள அந்தப் பாணத்தினால் அந்தஅஸுரர்களையும் அவர்கள் பட்டணங்களையும் எரித்துவிட்டார். திரும்பவும் [2] ஐங்குடுமியுள்ள தலையோடுகூடிய சிறுவனாகத் தன்மடியில்படுத்திருக்கும் அவரைக்கண்டு உமாதேவி அறியக்கருதி, 'இவன்யார்?' என்றுகேட்டாள். இந்திரன் கோபித்து வஜ்ராயுதத்தினாலடிக்கத்தொடங்கினபோது கதவின்குறுக்கு

---

1 யாகபுருஷனுடைய அறுத்ததலையை ஓட்டினார்என்றகதை.

2 'பஞ்சசிகம்' என்பதுமூலம்.

மரத்திற்கொப்பான அவன்கையை வஜ்ராயுதம்பிடித்தபடியே அசை வற்றிருக்கச்செய்தார். தேவர்கள் உலகங்களுக்கு ஈஸ்வரராகிய அவரோடு யுத்தம்செய்யமாட்டாமற்போயினர். பிரம்மாமுதலியவ ரனைவரும் அந்தஈஸ்வரரையறியாமலும் மயங்கினர். பிறகு, பகவானான பிரம்மா அளவற்றமகிமையுள்ள அந்தப்பாலகரை த்யானம்செய்து, 'இவர் எல்லாரிலும்சிறந்தவர்' என்றறிந்து அந்தஉமாபதிக்கு வந்த னம்செய்தார். பிறகு, தேவர்கள் உமையையும் சங்கரரையும் வேண்டி னர். மறுபடியும் அவர் முன்போலப் பாலராகிச் சென்றார். அவர்தாம் மகிமையுள்ள துர்வாஸரென்னும் பிராம்மணராகித் துவாரகையில் வெகுநாள் என்கிருகத்திலிருந்தார்; என்வீட்டில் மிகவும்அதிகமான தீமைகளைச் செய்தார். மிகவும்பொறுக்கக்கூடாத அந்தத்தீமைகளை நான் அவருடையமேன்மையினால் பொறுத்தேன். அவர்தாம் ருத்ரர். அவர்தாம் சிவன். அவர்தாம் அக்னி. எல்லாம் அவரே. அவர் எல்லாவற்றையும்ஜயித்தவர். அவரே இந்திரன். அவரே வாயு. அவரே அஸ்வினீதேவர்கள். அவரே மின்னல். அவரே சந்திரன். அவரே ஈசானனென்னுந்திக்பாலகர். அவரே சூரியன். அவரே வரு ணன். காலபுருஷன் அவரே. எல்லாவற்றையும்அழிக்கும் மிருத்யு என்னப்படும்யமனும் அவரே. இரவு, பகல், மாதம், பக்ஷம், ருது, இரண்டுஸந்தி, வருஷம்ஆகியஎல்லாம் அவரே. அவரே தாதா. அவரே விதாதா. அவரே விஸ்வகர்மா. அவர் ஸர்வஜ்ஞர். நக்ஷத்திரங்களும் நவக்கிரகங்களும் திசைகளும் மூலைகளும் அவரே. அவர் உலகங்களை வடிவமாகவுடையவர்; அறிவுக்கெட்டாதஸ்வரூபமுள்ளவர்; சிறந்த மகிமையுள்ளவர்; சிறந்தஒளியுள்ளவர். அவரே ஒன்றாகவும் இரண் டாகவும் பலவாகவும்நூறாகவும் ஆயிரமாகவும் லக்ஷமாகவுமிருப்பவர். அம்மஹாதேவர் இப்படிப்பட்டவர்; இதற்கும்மேலான மகிமையு முள்ளவர். அநேகநூற்றாண்டுகளாலும் அவர்குணங்களைச் சொல் வது இயலாது.

இருநூற்றுப்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(கிருஷ்ணன் சங்கரர்மகிமையைத் தர்மபுத்திரருக்குச் சொல்லியது; தொடர்ச்சி.)

சிறந்தகைகளையுடைய யுதிஷ்டிரரே! பலஉருவங்களும்பலநாம ங்களுமுள்ள மகாத்மாவான சங்கரருடைய மகிமையை என்னிடம்

தெரிந்துகொள்ளும். உக்ரரென்றும் மகாதேவரென்றும் ஸ்தாணு வென்றும் மகேஸ்வரரென்றும்ஏகாக்ஷரென்றும்த்ரியம்பகரென்றும் விஸ்வரூபரென்றும் சிவனென்றும் அவரைச் சொல்லுகின்றனர். அவருக்கு ஒருமூர்த்திஉக்ரமென்றும் மற்றொருமூர்த்திசிவமென்றும் இன்னும் பலமூர்த்திகளும்உளவென்றும் வேதந்தெரிந்தபிராம்மணர் கள் அறிந்திருக்கின்றனர். அக்நி மின்னல் சூரியன் இவைதாம் அவரு டையகொடியமூர்த்திகள். தர்மம் ஜலம் சந்திரன் இவை அவருடைய ஸௌம்யமான சிவமூர்த்திகள். அவர்தேகத்தில் ஒருபாதி அக்னி யென்றும் மற்றொருபாதி சந்திரனென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. அவருடையமூர்த்திகளில் ஒன்றாகியசிவமூர்த்தியானது பிரம்மசாரி விரதத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறது; மிக்க உக்ரமானமூர்த்தி உலகங்களுக்கு ஸம்ஹாரத்தைச் செய்கிறது. அவர் மகானாகவும் ஈஸ்வரராகவுமிருப்பதனால் மகேஸ்வரரென்று சொல்லப்படுகிறார். எல்லாவற்றையும் எரிப்பதனாலும் கோபித்திருப்பதனாலும் தாங்க முடியாமலிருப்பதனாலும் பராக்ரம மிருப்பதனாலும் மாம்ஸத் தையும், ரக்தத்தையும், கொழுப்பையும் புசிப்பதனாலும் [1]ருத்ர ரென்று சொல்லப்படுகிறார்; தேவர்களுக்கெல்லாம்மிகப்பெரியவரா யிருப்பதனாலும் எல்லா உலகங்களையும் ரக்ஷிப்பதனாலும் மகாதேவ ரென்று சொல்லப்படுகிறார்; அவருடைய ஜடை தூம்ரவர்ணமென்னும் செம்மட்டைநிறமாயிருப்பதனால் தூர்ஜடையென்று சொல்லப்படு கிறார்; எல்லாரையும் அவரவர்கள்கர்மங்களினால் எப்போதும்விருத்தி செய்து மனிதர்களின்க்ஷேமத்தையேவிரும்புவதனால் சிவனென்று சொல்லப்படுகிறார்; தாம்உயரமாயிருந்து மனிதர்களின்உயிரைஎரிப்ப தனாலும் தாம்அழியாமலிருப்பதனாலும் தமதுலிங்கம் எக்காலமும் அழியாமலிருப்பதனாலும் [2]ஸ்தாணுவென்றுசொல்லப்படுகிறார்; பூதப விஷ்யத்வர்த்தமானங்களும் ஸ்தாவரஜங்கமங்களுமாகப் பலரூபங்கள் அவருக்கிருப்பதனால் பஹுரூபரென்று சொல்லப்படுகிறார்; எல்லாத் தேவர்களும் அவரைச்சார்ந்திருப்பதனால் விஸ்வரூபரென்று சொல் லப்படுகிறார்; ஆயிரம்பதினாயிரம்கண்களுள்ளவராகவும் எங்கும்கண்க ளுள்ளவராகவும்இருப்பதனாலும் அவர்கண்ணிலிருந்து ஒளியுண்டா வதனாலும் ஸர்வதஸ்சக்ஷு என்று சொல்லப்படுகிறார்; [3]பசுக்களெல் லாவற்றையும்காப்பதனாலும் அவற்றுடன் மகிழ்ந்திருப்பதனாலும் அவற்றையாளுவதனாலும் பசுபதியென்று சொல்லப்படுகிறார். அவரு டையலிங்கமானது பக்தர்களையனுக்கிரகிப்பதற்காக நித்யப்ரம்மசாரி

---

1 அழவைப்பவர். 2 ஸ்திரமானவர். 3 ஆத்மாக்கள்.

விரதத்தோடிருப்பதனால் [1]கூடலிங்கரென்று சொல்லப்படுகிறார். அவருடைய லிங்கத்தை உலகம் பூஜிக்கிறது. அந்தமகாத்மாவுக்கு அந்தலிங்கம் பிரியமானது. அந்தமகாத்மாவினுடையவிக்ரகத்தைப் பூஜிப்பவன் லிங்கத்தையும் பூஜிக்கவேண்டும். நாள்தோறும் லிங்கத்தைப்பூஜிப்பவன் பெரியஐஸ்வர்யத்தையடைவான். ரிஷிகளும் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் மேனோக்கியிருக்கும் அந்த லிங்கத்தையே பூஜிக்கின்றனர். லிங்கத்தைப்பூஜித்தால் மகேஸ்வரர் ஸந்தோஷமடைகிறார். பக்தர்களிடத்தில் அன்புள்ளசங்கரர் ஸந்தோஷமடைந்து பக்தர்களுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறார். இவர்தாம் மயானங்களில் எரித்துக்கொண்டிருப்பவர். வீரஸ்தானமென்னப் படும்வீரலோகத்தைவிரும்புகிறஜனங்கள் அவரை அங்கே பூஜிக்கின்றனர். இவ்வுலகத்தில் பிராணிகளின்தேகங்களில் அவரே மரணகாலத்தில் மிருத்யுவாயிருக்கிறார். பிராணிகளின் உயிரைக்காப்பாற்றும் பிராணவாயுவாகத் தேகங்களில் இருப்பவரும் அவரே. அவருடைய உக்ரமாகஜ்வலிக்கும்பலஉருவங்கள் உலகத்தில்பூஜிக்கப்படுகின்றன. அவற்றையறிகின்றவர்கள் வித்வான்களானபிராம்மணர்கள். அவருடைய நாமங்களநேகங்கள் வேதங்களிலிருக்கின்றன. அவருடைய மகிமையினாலும் சக்தியினாலும் செய்கைகளாலும் அந்நாமங்கள் அர்த்தமுள்ளவைகளாகப் பகுத்துரைக்கப்படுகின்றன. வேதத்தில் அவரைப் பற்றியஉத்தமமானசதருத்ரீயத்தைப் பிராம்மணர்கள் அறிகின்றனர். அம்மகாத்மாவைப் பூஜிக்கும்வகையும்வ்யாஸரால்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர் எல்லாஉலகங்களுக்கும் வேண்டினவற்றைக்கொடுப்பவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷி; குறைவில்லாதவர். பிராம்மணர்களும் ரிஷிகளும் மற்றவர்களும் அவரை ஜ்யேஷ்டரென்று சொல்லுகின்றனர். அவர் தேவர்களுக்குமுதல்வர். அவர் தம்முகத்திலிருந்து அக்நியையுண்டாக்கினார். அவரே அநேகப்ராணாயாமங்களினால் மூச்சை அடக்கிவிடுகிறார். ரக்ஷிப்பதில்ஸமர்த்தராகிய அவர் மகிழ்ந்து அநுக்ரஹம்வைத்துச் சரணாகதர்களுக்கு முக்தியளிக்கிறார். மனிதர்களுக்கு ஆயுளையும் ஆரோக்யத்தையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் ஸுகத்தையும் நிரம்பினபோகங்களையும் கொடுப்பவரும் திரும்பியெடுப்பவரும் அவரே. அவருடையஐஸ்வர்யந்தான் இந்திராதிதேவர்களிடத்திலும் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மூவுலகங்களுக்கும் நன்மைதீமைகளின் பலன்களைக்கொடுப்பவர் அவரே. வேண்டினவற்றையெல்லாம் பெறும்சக்தியிருப்பதனால் ஈஸ்வரரென்று சொல்லப்படுகிறார். பெரிய

[1] மறைவானலிங்கமுள்ளவர்.

உலகங்களுக்குஈஸ்வரராயிருப்பதனால் மஹேஸ்வரரென்றுசொல்லப் படுகிறார். அவருடையபலவகையானரூபங்களாலேயே இவ்வுலகமனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடலிலுள்ளவடவாமுகாக்கினியும் அந்தஈஸ்வரரதுவாய்தான்" என்றார்.

இருநூற்றறுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பீஷ்மர் தர்மத்தைப்பற்றி ஸந்தேகம் வந்தால் நிச்சயிக்கும் வகையைத் தர்மபுத்ரருக்கு உரைத்தது.)

தேவகீபுத்ரரானகிருஷ்ணபகவான் இந்தச் சொல்லை இவ்வாறுசொன்னபிறகு, யுதிஷ்டிரர் சந்தனுபுத்திரரான பீஷ்மரை நோக்கி, "ஓ! சிறந்த புத்தியுள்ளவரே! தாமந்தெரிந்தவர்களிலெல்லாம் சிறந்தவரே! ஒன்றைநிச்சயிப்பதற்குப் பிரத்யக்ஷம் சாஸ்திரம் இவ்விரண்டினுள் எது ஸரியானபிரமாணமாகும்?" என்று திரும்பவும் கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"சிறந்த புத்தியுள்ளவனே! நீ நன்றாகக் கேட்கிறாய். இதுவிஷயத்தில் ஸந்தேகமொன்றுமில்லையென்று எனக்கு அபிப்பிராயமிருக்கிறது. அதை உனக்குச் சொல்வேன்; கேள். இந்த விஷயத்தில் ஸந்தேகமுண்டாவது எளிது; நிச்சயம்வருவது கடினம். பார்ப்பதற்கும் கேட்பதற்கும் முடிவில்லை. அதனால், ஸந்தேகமுண்டாகிறது. ப்ரத்யக்ஷம் பிரமாணமாக யாவராலும் காணப்படுகிறது. பண்டிதனாக நினைத்திருப்பவனுக்கு யுக்திவாதம் பிரமாணமாகிறது. அவர்கள் ஸத்யவாக்யத்தையும் சாஸ்திரத்தையும் இல்லாதவையாக நிச்சயிக்கின்றனர். அவர்கள் நினைப்பது பிழை. அவர் தங்களைப் பண்டிதராக நினைத்திருக்கும் அறிவீனர். எதையும், 'இது ஸரியானபிரமாணமாகுமா' என்று ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டுவதுதான். உலகவாழ்க்கையை நடத்தும் மனிதன் யுக்திகளாலும் சாஸ்திரவிசாரணைகளாலும் நீண்டகாலத்தினால் நிச்சயிக்கமுடியும். ஒரு விஷயத்திலேயே ஊக்கம் வைத்தாலன்றி அந்தப்பிரமாணத்தை நிச்சயிக்க முடியாது. ஹேதுவாதங்களை நிறுத்தினபிறகுதான் எல்லா உலகங்களுக்கும் ஒளியாயிருக்கும் சிறந்த பேரறிவைத் தடையின்றி அறியலாம். வேந்தனே! யுக்திகளைக்கொண்டு அறிவது சரியான அறிவன்று. நம்பத்தகாததும் முடிவில்லாததுமான யுக்திவாதத்தை வாக்கினால் சொல்லாமல் விடவேண்டும்" என்றார்.

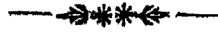
யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! பிரத்யக்ஷம் உலகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உலகம் வேதத்தை முன்னிட்டதாயிருக்கிறது. சிஷ்டாசாரங்கள் பலவகைகளாயிருக்கின்றன. இவற்றைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர், 'துஷ்டர்கள் வலியர்களாகித் தர்மத்தைக் கெடுக்கும்போது எவ்வகைமுயற்சிகளினால் அதற்கு விபவஸ்தைசெய்தாலும் அது காலத்தினால் உடைபட்டுப்போகிறது. யுதிஷ்டிர! கிணறு புல்லால் மூடப்படுவதுபோல அதர்மமும் தர்மத்தின் வேஷத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதனாலேதான் சிலருடைய ஆசாரங்கள் வேறுபடுகின்றன. அவற்றையுங்கேள். சில புத்தியீனர் பிழைப்பில்லாமையால் சாஸ்திரத்தை விடுவதையே கார்யமாகக்கொண்டு தர்மத்தைப்பகைத்து இகழ்கின்றனர். அவர்களுக்குத்தான் இவ்விதமான ஸந்தேகமுண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஸத்புருஷர்களை மேன்மேலும் விரும்பிக்கொண்டு சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிலும் நம்பிக்கையுள்ளவரும் அதுவே சிறந்ததென்று திருப்தியடைந்திருப்பவரும் எவரோ அவரையடுத்துக்கேள். பொருளாசையையும் அறியாமையையும் அநுஸரித்திருக்கும் அர்த்தகாமங்களைவிட்டுத் தர்மமொன்றையே பார்ப்பவர் எவரோ அவரையடுத்துக் கேள். அவர்களின் ஆசாரமும் மாறுவதில்லை. யாகம் வேதாத்யயனம் ஆசாரம் இம்மூன்றும்பிரமாணங்கள்மூன்றும் ஒரே தர்மம்தான்" என்றுசொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், "கரையில்லாத ஸந்தேகத்தில்மூழ்கி அக்கரையைக் காணாமலிருக்கும் மனம் இந்தவிஷயத்தில் திரும்பவும் மயங்குகிறது. வேதம் பிரத்யக்ஷம் சிஷ்டாசாரம்இம்மூன்றும் பிரமாணங்களாயிருந்தால் இம்மூன்றும் வெவ்வேறாக இருக்கின்றனவே? மூன்றும் தர்மமாவதெப்படி?" என்றுகேட்டார். பீஷ்மர், "அரசனே! துஷ்டர்கள் வலிமையுற்றுத் தர்மத்தைக் கெடுப்பதனால் நீ இப்படி தர்மத்தைப் பற்றி மூன்றுவகைகளில் ஸம்சயமிருக்கிறதென்று நினைக்கிறாய். தர்மம்ஒன்றென்றும் அதைஅறியும்வகை மூன்றென்றும் அறி. அம்மூன்றுவகைகளும் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாஸப்படுவதாக நான் நினைக்கவில்லை. மூன்றுபிரமாணங்களின்ஒழுங்கையும்உனக்குச்சொன்னேன். அதைஅப்படியே அநுஷ்டிக்கக்கடவாய். பரதஸ்ரேஷ்டனே! தர்க்கங்களினால் தர்மத்தைவிசாரிப்பது ஒருபோதும் தகாது. உனக்கு இதில் ஸந்தேகம் வேண்டாம். நான் எதைச்சொல்லுகிறேனோ அதைக் கண்தெரியாதவன்போலவும் மூடன்போலவும் விசாரிக்காமல்செய். அஜாதசத்ருவே! கொல்லாமை, ஸத்யம், பொறுமை, கொடை இந்நான்கையும் அநுஷ்டிப்பாயாக. இவைதாம் அழியாத

தர்மம். சிறந்தகைகளையுடையவனே! பிராமணர்விஷயததுல உனது தந்தைபாட்டன்முதலிய பரம்பரையில்வந்த ஒழுக்கம்எதுவோ அதை அனுஸரி. அவர்கள்தாம் தர்மத்தின் வழியைக் காட்டுகிறவர்கள். அறிவில்லாதவன் பிரமாணத்தையும் அப்பிரமாணமாகச் செய்வானாயின் அவனைநம்பத்தகாது. அவன் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன். பிராம்மணர்களையே பூஜித்தும் வெகுமானித்தும் பணியக்கடவாய். இவ்வுலகங்களனைத்தும் அவர்களிடத்திலேயே இருக்கின்றன என்றறி" என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றறுபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி)



(தர்மபலன்களும் பலதர்மங்களும்.)

யுதிஷ்டிரர், "தர்மத்தை எவர் பகைக்கின்றனரோ, எவர் அதை அனுஷ்டிக்கின்றனரோ அவ்விருதிறத்தாரும் அடையும் கதிகள் எவை? அவர்கள் எங்கேபோகின்றனரென்பதை நீர் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்" என்று கேட்டனர்.

பீஷ்மர், "மகாராஜனே! ரஜோகுணத்தினாலும் தமோகுணத்தினாலும் மூடப்பட்டமனமுள்ள ஜனங்கள்தாம் தர்மத்தைப் பகைப்பவர்; அவர் நரகம்சேர்கின்றனர். சொல்சுத்தமும் மனச்சுத்தமுமுள்ளவர்களாகித் தர்மத்தையே எப்போதும் அனுஷ்டிக்கும் ஸத்புருஷர்கள்தாம் ஸ்வர்க்கலோகத்தையனுபவிப்பவர். அவர்களுக்குக் குருபணிவிடையினால் தர்மத்திலேயே விருப்பமுண்டாகும். மனிதராயினும் தேவராயினும் தேகத்தைவருத்தித் தர்மத்தைஅனுஷ்டிப்பவர்எவரோ அவர்தாம் ஸுகம்பெறுவர். பொருளாசையையும்வெறுப்பையும்விட்டுத் தர்மம்செய்கிறவர் ஸுகமாக அபிவிருத்தியடைகின்றனர். தர்மத்தைப் பிரம்மாவின் மூத்தகுமாரனென்று அறிஞர் கூறுகின்றனர். உண்ணுகிறவர் பழுத்தபழத்தைக் காப்பதுபோலத் தர்மிஷ்டர்கள் தர்மத்தைக் காக்கின்றனர்" என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "கெட்டவனுடையநடை எப்படிப்பட்டது? நல்லவன்நடை எப்படிப்பட்டது? ஸத்துக்களும் அஸத்துக்களும் எப்படியிருப்பவர்? இதனை நீர் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார். "[1]கெட்டஆசாரமும் துஷ்டவாக்குமுள்ளவர்களும்

---

[1] 'துராசார' என்றபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

அடக்கமுடியாதவர்களுமாயிருப்பவர்கள் அஸாதுக்கள். நல்லொழுக்கம் நிரம்பினவர்கள் ஸாதுக்கள். சிஷ்டாசாரத்தின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறேன். அரசர்க்கரசனே! தர்மிஷ்டர் ராஜமார்க்கத்திலும் பசுக்கள்நடுவிலும் ஜனங்கள்நடுவிலும் மலமூத்திரங்களைவிடார். ஸாதுக்கள் பஞ்சமகாயாகங்களைச் செய்தபிறகு அவற்றின் மிச்சத்தை உண்பர்; புஜிக்கும்போது பேசார்; ஈரக்கையோடு தூங்கார்; அக்நியையும் [1]வருணனையும் கொட்டிலையும் நாற்சந்தியையும் பிராம்மணனையும் தர்மிஷ்டனையும் பிராயமுதிர்ந்தவனையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்வர்; பிராயமுதிர்ந்தவருக்கும் சுமையினால்வருந்துகிறவருக்கும் பெண்களுக்கும் சிறுவருக்கும் பிணியாளருக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் வழிவிடுவார். எல்லா அதிதிகளுக்கும் வேலைக்காரருக்கும் சுற்றத்தாருக்கும் ஒரேபோஜனம் செய்விக்கவேண்டும், தான் சிறந்தபோஜனத்தைச் செய்யலாகாது. சொற்சுத்தம் மனச்சுத்தம்என்னும் தர்மங்களுக்குச் சரியானது மற்ற எதுவுமில்லை. அந்தத்தர்மத்தினால் பஹுளையென்னும் பசு சிறந்தகதியையடைந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு பிராம்மணன் ரிஷிசாபத்தினால் புலியானான். அந்தப்புலி பகுளையென்னும்பசுவையடைந்து அதைப் பக்ஷிக்கவிரும்பிற்று; அதைச் சபதத்தின்மேல் விட்டது. அந்தப்பசு சபதப்படி கன்றுக்குஊட்டக்கொடுத்துத் திரும்பிவந்ததைக்கண்டு அந்தப்புலி தன்பூர்வஜன்மத்தை நினைத்தது.அதனால்விடப்பட்ட அந்தப்பசு திரும்பவும் தன்தேசத்திற்குச்சென்று பிறகு புண்யலோகங்களையடைந்தது. ராஜனே! பரதச்ரேஷ்டனே! ஆதலால், நீயும்ஸத்தியத்தையும் மனத்தூய்மையையும்விடாமல் தேசத்தையும் அதிலுள்ளமனிதர்களையும் காப்பாற்றி எளிதில் ஸ்வர்க்கமடைவாய். அப்படியே சரணம்தேடுகிறவர்களுக்கு நல்வரவுசொல்லி அவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். மனிதர்களுக்குக் காலைமாலைகளில் மட்டும் போஜனம் தேவர்களால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது; இடையில்போஜனம் சொல்லப்படவில்லை. அப்படியிருப்பது உபவாஸம் செய்வதாகிறது. அக்நியானது ஹோமகாலத்தில் ஹோமத்தை எப்படி எதிர்பார்க்கிறதோ அப்படி பித்ருக்கள் ருதுகாலத்தில் கர்ப்பாதானத்தை எதிர்பார்க்கின்றனர். ருதுகாலமல்லாதகாலங்களில் ஸ்திரீ ஸங்கமம் செய்யாமலிருப்பது பிரம்மசாரி வ்ரதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அம்ருதம் பிராம்மணர்கள் பசுக்கள் இம்மூன்றும் ஓரினம்.

1 'வ்ருஷபத்தையும் தேவதையையும்' என்பது வேறுபாடம்; அதில், 'வருணன்' என்பது இல்லை.

ஆதலால், கோக்களையும் பிராம்மணர்களையும் எப்போதும் சாஸ்திரப் படி பூஜிக்கவேண்டும். யாகங்களில் மந்திர சுத்தமான மாம்ஸத்தைப் புசிப்பவன் பாவமடையான். ம்ருகமாம்ஸமும் யாகத்திற்சேராத மாம்ஸமும் புத்ரமாம்ஸமும் ஸமமானவை. ஸ்வதேசத்திலாகட்டும் பரதேசத்திலாகட்டும் அதிதியை உபவாஸமிருக்கச்செய்யலாகாது. கர்மங்களெல்லாவற்றையும் செய்தபின் குருவுக்குத் தெரிவிக்கவேண் டும். குருக்களை நமஸ்கரித்துப் பூஜித்து அவர்களுக்கு ஆஸனங்கொடு க்கவேண்டும். குருவைப்பூஜைசெய்வதனால் ஆயுளும் புகழும் ஐஸ் வர்யமும் அபிவ்ருத்தியாகின்றன. முதிர்ந்தவர்களைஒருகாலும் அவ மதிக்கவும் அவர்களை வேலைகளில் ஏவவுங்கூடாது. அவர்கள் நிற்கும் போது உட்காரலாகாது. இப்படியிருப்பவனுக்கு ஆயுள் குறையாது. வஸ்திரமில்லாத ஆண்பெண்கள்யாரையும் பார்க்கலாகாது. ஸ்த்ரீ புரு ஷர்களின்கலவி எப்போதும்ரகஸ்யமாயிருக்கவேண்டும். தவஞ்செய்ய வேண்டும். குருக்கள் தீர்த்தங்களுக்கும் தீர்த்தம். மனமே சுத்தங் களுள்சுத்தம். ஞானம் கண்களுக்கும்சிறந்தகண். திருப்தியேபெரிய ஸுகம். காலைமாலைகளில் தர்மம்நிரம்பினபெரியோர்களின் சொற் களைக் கேட்கவேண்டும். பெரியோரை எப்போதும் அடுப்பதனாலே தான் மனிதன் கல்வியையடைவது. வேதாத்யயனஞ்செய்யும்போ தும் போஜனம்செய்யும்போதும் வலக்கையைவெளியிலெடுத்து (உத் தரியத்தை யஜ்ஞோபவீதமாகப்போட்டுக்) கொள்ளவேண்டும். வாக் கையும் மனத்தையும் ஐம்புலன்களையும் எப்போதும் அடக்கவேண் டும். நன்றாகப்பாகம்செய்யப்பட்ட பாயஸான்னம் யவான்னம் க்ரு ஸரம் நெய் இவை எப்போதும் சுத்தமானவை. பித்ருதேவதைகளு க்கு அஷ்டகாஸ்ராத்தமும் நவக்கிரகங்களுக்குப்பூஜையும் நித்தியமா கச்செய்யவேண்டும். க்ஷௌரத்தை மங்களமென்றுசொல்வதும் தும் மினபோது மங்களவசனங்களைச் சொல்வதும் வியாதியுள்ளவர்களுக் கெல்லாம் ஆயுள்வ்ருத்தியைச்சொல்வதும் அவசியம். எந்தஆபத்தி லிருந்தாலும் பெரியோரை நீ என்றுபேசலாகாது. நீ என்று பேசுவ திலும் கொலைசெய்வதிலும் வித்வான்களுக்குப் பேதமில்லை. தாழ்ந்த வர்களுக்கும் ஸரியானவர்களுக்கும் சிஷ்யர்களுக்குமட்டும் நீ என்று பேசுவது ஆசாரமாகும். பாபிஷ்டர்களினுள்ளம் எப்போதும் பாபத் திலேயேசெல்லும். தெரிந்து செய்தகாரியத்தையும் அயோக்யர்கள் மறைத்துவிடுவர். 'என்னை மனிதர்களும் பார்க்கவில்லை; தேவர் களும் பார்க்கவில்லை' என்றுநினைத்து, புத்திபூர்வமாகச் செய்த பாவத்தைப் பெரியஸபையில் பெரியோர்களிடத்தில் மறைப்பவர்

கெட்டுப்போகிறார். பாவஎண்ணத்தினால்மறைக்கப்பட்டபாவம் மேன் மேலும் பாவத்தையே உண்டாக்குகிறது. வட்டிவாங்கிஜீவிப்பவன் நாள்தோறும் வட்டியை எதிர்பார்ப்பதுபோலத் தர்மத்தினால் பாவம் மறைக்கப்பட்டுத் தர்மத்தையே விருத்திசெய்கிறது. ஜலத்தில்போ டப்பட்டஉப்பு எப்படிக் கரைந்துபோகிறதோ அப்படியே பிராயச் சித்தத்தினால் அடிக்கப்பட்டபாவம் உடனே அழிந்துபோகிறது. ஆத லால், பாவத்தை மறைக்கலாகாது. மறைக்கப்பட்டால் மேன்மேலும் வளரும். பாவத்தைச்செய்தும் யோக்யர்களிடத்தில் சொல்வதனால் அதை நிவ்ருத்திசெய்யலாம். ஆசையினால் ஈட்டப்பட்டபொருளைத் தானிருக்குங்காலத்தில் அனுபவியாமற்போனால் அவன் இறந்துபோன பின் மற்றவர்கள் அதை அனுபவிக்கின்றனர். ஆதலால், தனம் தர்மத் திற்குச் சாதனமென்றே நினைத்து அதை எப்போதும் சம்பாதிக்க வேண்டும். தர்மமே மேன்மைக்குக்காரணமென்று எல்லாப்பிராம்ம ணர்களின்மனத்திலுமிருக்கிறதாகத் தெரிந்தவர் கூறுகின்றனர். அதனாலேதான் எல்லாப்பிராணிகளும் இயற்கையில் தர்மத்தையே பற்றுகின்றன. தர்மத்தைத் தனித்தேசெய்யவேண்டும். தர்மக்கொடி கட்டலாகாது. தர்மத்தைக்கொண்டுஜீவிப்பவர் தர்மத்தை வர்த்தகம் செய்பவராகிறார். தேவர்களை மனஉண்மையோடு பூஜிக்கவேண்டும், குருக்களை வஞ்சகமின்றிப் பணியவேண்டும். காப்பாற்றிவைத்திருக் கும்தனத்தைப் பரலோகத்திற்குரியநிதியாக யோக்யர்களிடத்தில் வைக்கவேண்டும்" என்றார்.

இருநூற்றறுபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(விதிக்கும் முயற்சிக்குமுள்ள வித்தியாசமுதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதஶ்ரேஷ்டரே! அத்ருஷ்டமில்லாதவன்மிக்க வலிமையுள்ளவனாயிருந்தாலும் தனத்தையடைவதில்லை. அத்ருஷ்ட முள்ளவன் இளைத்திருந்தாலும் சிறுவனாயிருந்தாலும் மிகுதியாகத் தனங்களையடைகிறான். முயற்சிசெய்தாலும் லாபம்வராதகாலத்தில் பொருளையடைவதில்லை. லாபகாலத்தில் முயற்சியில்லாமலே மிகுதி யான தனத்தை மனிதன் அடைகிறான். முயற்சிசெய்துபலனடையாத மனிதர்களனேகர் காணப்படுகின்றனர். முயற்சியில்லாமலே செல்வம் பெருகின ஜனங்கள்பலர் காணப்படுகின்றனர். முயற்சியேகாரணமா யிருந்தால் மனிதன் அதன்பலனையெல்லாம் அடையவேண்டும். மனி

தர்களுக்குக்கிடைக்காதது ஒன்றும் காணப்படாது. முயற்சிசெய்தும் பலனில்லாதமனிதர்களைக்காண்கிறோம். வரவுக்குரிய அனேக வழிகளினால் ஒருவன் பொருள்களைத் தேடுகிறான். மற்றொருவன் தேடாமலே ஸுகப்படுகிறான். செய்யத்தகாத காரியங்களைத் தொடர்ச்சியாகச்செய்தும் பொருள்பெறுதமனிதர்கள் காணப்படுகின்றனர். மற்றும்சிலர் ஸத்கர்மங்களிலிருந்துகொண்டே பொருளுள்ளவராகவும் காணப்படுகின்றனர். ஒருவன் ராஜநீதிசாஸ்திரங்களைக்கற்றும் நீதியிற்சேர்ந்தவனாகக் காணப்படவில்லை. சாஸ்திரந்தெரியாதவனும் மந்திரிபதம்கொடுக்கப்படுகிறான். கல்வியுள்ளவனும் கல்வியில்லாதவனும் புத்தியில்லாதவனும் பொருளுள்ளவராயிருக்கிறார்கள். கல்வியைப்பற்றி மனிதன் ஸுகப்பெறுவானாயின் கற்றறிந்தவன் கல்வியில்லாதவனை ஜீவனத்திற்காக அடுக்கக்கூடாது. ஜலம்கிடைத்ததனால் மனிதன் தண்ணீர்த்தாகத்தைப் போக்குவதுபோல வித்தையினாலேயே வேண்டினபொருளையடையலாமானால் வித்தையையாரும்விடார். அனேகம்அம்புகளினாலடிக்கப்பட்டிருந்தாலும் காலம்வராமல் இறப்பதில்லை. காலம்வந்தபோது புல்முனைபட்டாலும் பிழைப்பதில்லை. இதற்கு என்ன காரணம்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

"யுதிஷ்டிர! அனேகமுயற்சிகளைச்செய்பவனும் பொருளையடையாமற்போவனாயின் அவன் கடுந்தவம் செய்யவேண்டும். விதையாமல் ஒன்றும் முளைப்பதில்லை. தானஞ்செய்வதனாலேதான் போகங்களையடையவேண்டும். பெரியோரையடுத்துத்தான் அறிவுள்ளவனாவான். அஹிம்ஸையினாலேதான் தீர்க்காயுள்பெறுவானென்று தெரிந்தவர் கூறுகின்றனர். ஆதலால், கொடுக்கவேண்டும். யாசிக்கலாகாது. தர்மிஷ்டர்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். இன்சொற்சொல்லியும் இனியதுசெய்தும் மனமடங்கியும் ஒருபிராணியையும் துன்பம்செய்யாமலுமிருக்கவேண்டும். கொசுகு புழு எறும்புகளுக்கும் ஸுகதுக்கங்களுக்குக்காரணங்கள் பிறப்பும் இறப்பும்தாம். நீ நிச்சயமாயிரு.

இருநூற்றெழுபதாவது அத்யாயம்.

தானதர்மபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும்முறைமுதலியன.)

நல்லதாகிய புண்ணியத்தையும் கெட்டதாகிய பாவத்தையும் மனிதன் பிறரால் செய்வித்துக்கொண்டும், தானேசெய்துகொண்டுமிருக்கிறானன்றோ? அவற்றுள் நல்லதைச்செய்தபின் கவலையற்றிருக்

கலாம்; கெட்டதைச்செய்தபின் அவ்வாறு இருக்கலாகாது. காலந் தான் உள்ளிருக்கும்சக்தி. கெடுதலேயும் நன்மையையும் அதுவே கொடுக்கிறது. அதுதான் பிராணிகளின்புத்தியில்பிரவேசித்துத் தர் மத்தையும் அதர்மத்தையும் நடத்துகிறது. தர்மத்தின்பலனேக்காண் பதனுல் இவனுக்குத் தர்மநிச்சயமுண்டாகுமாஞல் அப்போதுதான் தர்மசிந்தையுள்ளவன் அதில்நம்பிக்கையாயிருக்கலாம். அவ்வாறன்றி உறுதியானஎண்ணத்தோடு நம்பலாகாது. மனிதர்களுள் தெரிந்த வர்களின் இலக்கணம் இவ்வளவுதான். காலத்திஞல் தூண்டப்பட் டாலும் தர்மாதர்மங்களிரண்டையும் அறிந்து அவற்றில் எது முடி வில் நியாயமாகஇருக்குமோ அதை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ராஜ் யத்தையடைந்தமனிதர்கள் ஜனங்களே எப்படி கௌரவிக்கின்ற னரோ அப்படியே இவ்வுலகத்தில் தர்மிஷ்டர்கள் தம்மாலேயே தம்மை மேன்மையாகச்செய்கின்றனர். தவத்திஞலும் தேவதா பூஜையிஞலும் முந்தியபுண்ணியத்திஞலும் கல்வியிஞலும் தானத் திஞலும் ஜபத்திஞலும் உள்ளம் சுத்தமாகிறது. இந்தச்சுத்தமில் லாதவன் தர்மகாலத்தில் தேவதாபூஜையை எவ்வகையிலும் செய்ய லாகாது. தர்மத்தைவிட்டால் தர்மபலனேக் காலம் எவ்வகையிலும் கொடாது. ஆதலால்தான், தர்மம்செய்யும்போது பரிசுத்தஞயிருப் பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தொடர்ச்சியாகச்செய்யப்பட்ட அதர்மம் காலத்திஞல் காப்பாற்றப்பட்ட தர்மத்தை எரியும்தீயைப் போல அணுகாது. தவத்தையும் தேவதாபூஜையையும் தர்மமா கவே செய்யவேண்டும். ஜயத்தைத்தருவது தர்மந்தான். மூன்றுல கங்களுக்கும் ஒளியன்றே ஆதாரமாயிருப்பது ? எந்தஞானியும் மனி தனேக் கையில்பிடித்துநடத்துவதில்லே. தர்மத்திஞல்தூக்கிக்கொண்டு போகப்பட்டுத்தான் எவனும் வழுவில்லாதமேற்பதத்தை அடைவது. நல்லவையாகக்காணப்படும்பலதர்மங்களில் நம்பிக்கைதான் வைக்க வேண்டும். சிலர், 'நான் சூத்திரன் ; நான்கு ஆஶ்ரமதர்மங்களேயும் அனுஷ்டிப்பதில்எனக்கு அதிகாரமில்லே' என்னும்பகுத்தறிவை மன த்தில்வைத்துக்கொள்வதில்லே. நாலுவர்ணங்களின் விசேஷதர்மத்தை யும் குறிப்பாகச் சொல்லுவேன். ஐந்துபூதங்களால் உண்டானதேக முள்ளவர்களும் ஒரே இயற்கையுள்ளவர்களுமான எல்லாவர்ணத்தா ருக்கும் உலகநடக்கையிலும் தர்மகாரியங்களிலும் வேறுபாடு செய் யப்பட்டிருக்கிறது. பிராணிகள் முடிவில் முக்தியடைவதற்கு ஒன்ரு கத்தான் இருக்கின்றன. அதற்குள் பிரிவிருக்கிறது. அப்பா ! உலகம் நிலேயற்றதாகவும் தர்மமட்டும் நிலேபெற்றதாகவும் சொல்லப்படுவது

எப்படியென்றால், காலம் அழியாது. ஆதலால், தர்மம் அழியாது. எல்லாரும் ஒரேதேகமும் ஒரேதன்மையுமுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் காலமானது தர்மத்துடன்சேர்ந்து அவர்கள்பின்கதிக்குத் தானே வழிகாட்டுவதாகிறது. இப்படியிருப்பதனால் பிராணிகள் தம்தம் தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதில் பிழையொன்றுமில்லை. இப்படியிருக்கையில் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்காமையினால் திரியக்ஜாதியில் பிறந்த பிராணிகளுக்குத் தோஷமில்லை. உலகம்தான் யாவருக்கும் ஆசாரியனாக நினைக்கப்படுகிறது" என்றார்.

இருநூற்றேழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

தா ன த ர் ம ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)



(தேவநாமங்களும் ரிஷிநாமங்களும்.)

கௌரவராஜரும் பாண்டுபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் பாவத்தைப் போக்குவதாகிய ஹிதத்தை அறியக்கருதிச் சரதல்பத்திலிருக்கும்பீஷ்மரை நோக்கி, "இவ்வுலகத்தில் எது மனிதனுக்கு நன்மை? எதைச் செய்தால் ஸுகத்தை மிகுதியாகப்பெறலாம்? எதனால் மனிதன் பாவமற்றவனாவான்? பாவங்களைப் போக்குவது எது?" என்று கேட்டார். புருஷச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! திரும்பவும் கேட்கக்கருதின யுதிஷ்டிரருக்கு உடனேபீஷ்மர் தேவர்களின் வம்சத்தை வரிசைப்படி சொல்லலானார்.

"குழந்தாய்! நான்சொல்லும் தேவவம்சத்தையும் ரிஷிவம்சத்தையும் காலை நடுப்பகல் மாலை இம்மூன்றுஸந்திகளிலும் படிப்பது பாவங்களைப் போக்குபவற்றுள் சிறந்தது. இந்திரியங்களினால் பிரவ்ருத்திக்கும் மனிதன் பரிசுத்தனாகி இதைச்சொல்வதனால் பகலிலும் இரவிலும் காலைமாலைஸந்திகளிலும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் செய்யப்படும் பாவங்களெல்லாவற்றிலிருந்தும் உடனே விடுபடுவான். காலத்தில் இதைச் சொல்லுகிறவன் குருடனாவதில்லை; செவிடனாவதில்லை; எப்போதும் மங்களமுள்ளவனாயிருப்பான்; திர்யக்ஜாதிகளிலும் ஸங்கரஜாதிகளிலும் பிறவான்; நரகம்புகான். அவனுக்குத் துக்கமும் பயமும் இல்லை; மரணகாலத்தில் புத்திமயக்கமிராது. 'தேவருக்கும் அஸுரருக்கும்பிதாவும் எல்லாப்பிராணிகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும்சிந்தைக்கும் சொல்லுக்கும் எட்டாதவரும் எல்லாருக்கும் உயிரும் கர்ப்பத்தில் பிறவாதவரும் உலகங்களுக்கு நாதரு

மான பிரம்மதேவர், பிரம்மதேவருடைய பத்நியாகியஸாவித்ரிதேவி, வேதங்களில் சொல்லப்படுகிறவரும் ஜகத்கர்த்தாவும் பிரபுவும் ஜகத்வியாபியுமான நாராயணர், உமையின்கணவராகிய விருபாக்ஷர், தேவஸேனைக்குப்பதியாகிய விசாகரென்னப்படும் ஸுப்ரம்மண்யர், அக்நி, வாயு, ஒளியைச்செய்கிறவர்களாகிய சந்திரசூரியர்கள், சசியின் கணவனாகிய தேவேந்திரன், தூமோர்ணையென்னும் மனைவியுள்ள யமன், கௌரியென்னும் பத்நியுள்ளவருணன், ருத்தியென்னும் பத்நியுள்ள குபேரன், சாந்தமான காமதேனுவென்னும்கோதேவதை, விஸ்ரவஸ் மகரிஷி, ஸங்கல்பனென்னப்படுங்காமன், ஸமுத்ரராஜன், கங்கை, ஏழுமருத்துக்கள், தவஸித்திபெற்ற வாலகில்யர்கள், வ்யாஸர், நாரதர், பர்வதர், விஸ்வாவஸு, ஹாஹா, ஹூஹூ, தும்புரு, சித்ரஸேனன், [1]பெயர்பெற்ற தேவதூதன், சிறந்தமகிமையுள்ள தேவகன்னிகைகள், உர்வசி, மேனகை, ரம்பை, மிஸ்ரகேசி, அலம்புஷை, விஸ்வாசி, க்ருதாசி, பஞ்சசூடை, திலோத்தமையென்னும் சிறந்த அப்ஸரஸுகள், ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ருத்ரர்கள், அஸ்வினீதேவர்கள், பித்ருக்கள், தர்மம், கல்வி, தவம், தீக்ஷை, முயற்சி, [2]பிதாம்ஹர், இரவுகள், பகல்கள், மரீசியின்புத்திரரான கஸ்யபர், சுக்ரர், ப்ருகஸ்பதி, குஜன், புதன், ராஹு, சநி, நக்ஷத்திரங்கள், ருதுக்கள், மாதங்கள், பக்ஷங்கள், வருஷங்கள், விநதையின் புத்ரர்கள், கடல்கள், கத்ருவின்பிள்ளைகளாகிய நாகர்கள், சதத்ரு, விபாசை, சந்திரபாகை, ஸரஸ்வதி, ஸிந்து, தேவிகைஎன்னும் நதிகள், பிரபாஸதீர்த்தம், புஷ்கரதீர்த்தம், மகாநதியான ஆகாசகங்கை, வேணை, [3]காவேரி, நர்மதை, குலம்புனை, விசல்யை, எப்போதும் ஜலம் பிரவகிக்கும் கரதோயை, ஸரயு, கண்டகி, லோஹிதமென்னும்பெரிய [4]நதம், தாம்ராருணை, வேத்ரவதி, பர்ணாசை, கௌதமி, கோதாவரி, வேண்யை, கிருஷ்ணவேணை, அத்ரிஜை, த்ருஷத்வதி, காவேரி, [5]சக்ஷு, மந்தாகினி, பிரயாகை, [6]ப்ரபாஸம், புண்ணியமான நைமிசாரண்யம், பரிசுத்தமான புண்ணியதீர்த்தமாகவும் சிறந்த ஜலமுள்ளதாகவுமிருக்கும் நிர்மலமான தடாகமுள்ள அந்த ஈஸ்வரருடைய ஸ்தானமாகிய குருக்ஷேத்திரம், ஸிந்தூத்தமம், தபோதானம், ஜம்புமார்க்கம், ஹிரண்வதி, வித

1 விஸ்ருதன் என்னும் தேவதூதன் என்றும் கொள்ளலாம்.

2 பிரம்மதேவருக்குப் பிறப்பட்டவர்.

3 இது இரண்டுமுறை வந்திருக்கிறது.

4 மேற்கடலில் விழும் ஆறு.

5 சக்ஷு, மந்தாகினி இரண்டும் கங்கையின் பிரிவுகள்.

6 இது இரண்டுமுறை வருகிறது.

ஸ்தை, ப்லக்ஷவதி, வேதஸ்ம்ருதி, வேதவதி, மாலவை, அப்ரவவதி இந். நதிகளும், பூமியிலுள்ள புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களும், 'கங்காத்வாரமும், ஸிந்துநதியைச்சேரும் ரிஷிகுல்யைகள் என்னும் பரிசுத்தமான நதிகளும் புண்ணியநதியான சர்மண்வதி, கௌசிகி, யமுனே, பீமரதி, மஹாநதியான பாஹுதை, மாஹேந்திரவாணி, த்ரிதிவை, நீலிகை, ஸரஸ்வதி, நந்தை, அபரநந்தை, தீர்த்தமகாஹ்ரதமென்னும் புண்ணியதடாகம், கயை, பல்குனீதீர்த்தம், தேவர்களாற்சூழப்பட்ட தர்மாரண்யம், புண்ணியமான தேவநதி, பிரம்மாவினுலுண்டாக்கப்பட்டதும் மூன்றுலகங்களிலும் பெயர்பெற்றதும் எல்லாப்பாவங்களேயும் போக்குவதும் பரிசுத்தமும் ஸௌக்கியமுமான மானஸஸரஸ், சிறந்த ஓஷதிகளோடுகூடிய இமயமலே, பலநிறங்களான தாதுக்களும் புண்ணியதீர்த்தங்களும் ஓஷதிகளும் நிரம்பியவிந்தியமலே, மேரு, மஹேந்திரம், மலயம், வெள்ளிமயமான ப்வேதகிரி, ப்ருங்கவான், மந்தரம், நீலம், நிஷதம், தர்த்துரம், சித்ரகூடம், அஞ்சனுபம், கந்தமாதனம், புண்ணியமான ஸோமகிரிமுதலான மலேகளும், திசைகளும், மூலேகளும், பூமியும், எல்லாமரங்களும், விப்வேதேவர்களும், ஆகாயமும், நக்ஷத்திரங்களும், கிரகங்களும் ஆகிய தேவர்களின் பேர்களே நான் சொன்னேன். இந்தத்தேவர்கள் என்னே எப்போதும் காப்பாற்றக்கடவர்' என்று இவர்களேப் பற்றிச்சொல்லும் மனிதன் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவான். துதிப்பவனும் அதைக்கேட்டு ஸந்தோஷிப்பவனும் எல்லாப்பயங்களிலிருந்தும் விடுபடுவார். இந்தத் தேவஸ்தோத்திரத்தைக்கேட்டு ஸந்தோஷிப்பவன் ஜாதிஸங்கரத்தினுலுண்டாகும் பாவங்களெல்லாவற்றிலிருந்தும் விடப்படுவான். தேவதைகளேச் சொன்னபின் சொல்லப்படுகிறவரும் தவஸித்தி பெற்றவரும் தவத்தில் சிறந்தவரும் எல்லாப்பாவங்களேயும் விடுவிப்பவருமான பிராம்மணர்களேத் தேவர்களுக்கடுத்தபடியில் சொல்வேன். யவக்ரீதர், ரைப்யர், உசிக்கின் புத்ரராகிய கக்ஷீவான், ப்ருகு, அங்கிரஸ், கண்வர், மகிமையுள்ள மேதாதிதி, குணங்கள் நிரம்பின பர்ஹிஎன்பவர் இவர்கள் கிழக்குத் திக்கைச்சார்ந்தவர்கள்; உல்முசு, ப்ரமுசு, மஹானுபாவரான முமுசு, மகிமையுள்ள ஸ்வஸ்த்யாத்ரேயர், மித்திரனுக்கும் வருணனுக்கும் புத்ரரும் மகிமையுள்ளவருமான அகஸ்தியர், த்ருடாயுஎன்றும்ஊர்த்வபாஹுவென்றும் பெயர்பெற்ற இரண்டுரிஷிப்ரேஷ்டர்கள் ஆகிய இம்மஹானுபாவர்கள் தென்திசையைச்சார்ந்திருக்கின்றனர். இனி, மேற்குத்திசையைச் சார்ந்திருப்பவர்களேக் கேள். ஸஹோதரர்களோடுகூடிய உஷங்கு, சிறந்தமகிமை

யுள்ள பரிவ்யாதர், தீர்க்கதமஸ், கௌதமமகரிஷி, காஸ்யபர், ஏகதர், த்விதர், த்ரிதர் என்னும் மகரிஷிகள், அத்ரியின் புத்ரரும் தர்மாத்மாவும் ஸமர்த்தருமான ஸாரஸ்வதர் ஆகியஇவர்கள்மேற்குத்திசையைச் சார்ந்தவர்கள். இனி,வடக்குத்திசையைச்சேர்ந்து விளங்குகிறவரைக் கேள். அத்ரி, வஸிஷ்டர், சக்தி, சிறந்த மகிமையுள்ள வ்யாஸர், விஸ்வாமித்திரர், பரத்வாஜர், ஜமதக்நி, ரிசீகர்புத்ரரானபரசுராமர், உத்தாலகர்புத்ரரான ஸ்வேதகேதுமகரிஷி, கோஹலர், விபுலர், தேவலர், தேவசர்மா, தௌமியர், ஹஸ்திகாஸ்யபர், லோமசர், நாசிகேதர், லோமஹர்ஷணர், உக்ரஸ்ரவஸ், ப்ருகுவம்சத்தவரான ச்யவனர் இவர்கள் வடதிசையைச்சார்ந்தவர்கள். ராஜனே! ரிஷிகளும் தேவர்களும்சேர்ந்த இந்தக்கூட்டத்தைக் கீர்த்தனம்செய்வது எல்லாப் பாவங்களையும் விடுவிக்கும். ந்ருகன், யயாதி, நகுஷன், யது, பராக்ரமசாலியானபூரு, துந்துமாரன், திலீபன், பராக்ரமமுள்ள ஸகரன், க்ருசாஸ்வன், யௌவனாஸ்வன், சித்ராஸ்வன், ஸத்யவான், துஷ்யந்தன், பெரும்புகழ்பெற்ற பரதசக்ரவர்த்தி, பவனன்,ஜநகர், த்ருஷ்டரதனென்னும் அரசன், ரகுவென்னும் அரசன், தசரதமகாராஜர், ராக்ஷஸர்களைக்கொன்ற வீரராகிய ராமர், சசபிந்து, பகீரதன், அரிச்சந்த்ரன், மருத்தன்,த்ருடரதனென்னுமரசன்,மகோதர்யன், அலர்க்கன், ஐரவராஜன்,கரந்தமராஜன்,கத்மோரராஜன், தக்ஷன்,அம்பரீஷன், குகுரர், மிகப்புகழ்பெற்ற ரைவதன், குரு, ஸம்வரணன், தவறாத பராக்ரமமுள்ள மாந்தாதா, ராஜரிஷியானமுசுகுந்தன், ஜாந்நவியானகங்காதேவியினுலடையப்பட்ட ஜஹ்நு, ஆதிஅரசனும் வேனன் புத்ரனுமானப்ருது, எல்லாருக்கும் பிரியத்தைச்செய்யும் மித்ரபானு,த்ரஸத்தஸ்யுரர்ஜன், ராஜரிஷிகளிற்சிறந்த ஸ்வேதன், பெயர்பெற்ற மகாபீஷன், நிமிராஜன், அஷ்டகன், ஆயு, க்ஷுபனென்னும் ராஜரிஷி, கக்ஷேயுஎன்னுமரசன், ப்ரதர்த்தனன், திவோதாஸன்,கோஸலதேசத்தரசனுனஸுதாஸன், ராஜரிஷியான நளன்,பிரஜைகளுக்கதிபதியான மனு,ஹவித்ரன்,ப்ருஷத்ரன்,ப்ரதீபன்,சந்தனு,அஜன்,பிராசீனபர்ஹி, பெரும்புகழ்பெற்ற இக்ஷ்வாகு, அநரண்யராஜன், ஜானுஜங்கன், கக்ஷஸேனனென்னும் ராஜரிஷிஇவர்களையும் நான் சொல்லாத மற்றுமுள்ள ராஜரிஷிகளையும் நாள்தோறும் காலையில் எழுந்து ஸூர்யோதயம் ஸூர்யாஸ்தமனம் இரண்டு ஸந்திகளிலும் வீட்டிற்கு வெளியிலிருந்து பரிசுத்தனுகிக் கீர்த்தனம்செய்பவன் தர்மபலனை அடைவான். 'உலகத்திற்கதிகாரிகளாகிய தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் ராஜரிஷிகளும் என்னால் துதிக்கப்பட்டு எனக்குத் தேகபுஷ்டி

யையும் ஆயுளையும் புகழையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் கொடுக்கக்கடவர் எனக்கு இடையூறும் பாவமும் பகையும் இல்லாமலிருக்கக்கடவன. எனக்கு எப்போதும் ஜயமும் மறுமையில் நல்லகதியும் உண்டாகக் கடவன' என்று சொல்லவேண்டும். மனத்தைஅடக்கி எல்லாஜனங்களையும் காப்பாற்று. உனக்கு வ்யாஸர்கண்ணுகவும் கிருஷ்ணன் ஆதாரமாகவும் இருக்கவேண்டும்" என்றுர். சிறந்தபுத்தியுள்ள பீஷ்மர் இவ்வாறுசொல்லித் ...செய்வதற்காக ஓய்ந்தார்'' என்றுர்.

இருநாற்றெ...டாவது அத்யாயம்.

தான த...ம பர்வம். (தொடர்ச்சி.)



(பீஷ்மர் விடைகொ...த்ததும், யுதிஷ்டிரர் ஹஸ்தினபுரம் சென்றதும்.)

...வைசம்பாயனர்சொல்லக் கேட்ட ஜனமேஜயர், இந்தப்...கௌரவர்களுக்குத்தலைவரானபீஷ்மர்வீரசயனமான "பிராம்மண...டுத்துப் பாண்டவர்களால் அடையப்பட்டிருந்தபோது சரதல்பத்...ின்பாட்டனும்சிறந்தஞானமுள்ளவருமானயுதிஷ்டிரர், என்தந்...திரங்களையும் தானவிதிகளையும்பற்றிய ஸந்தேகங்களெல் தர்ம...றையுங்கேட்டுத்தெரிந்து தர்மார்த்தஸந்தேகங்கள் தீர்ந்தபின் லா... என்னகாரியம்செய்தார்; அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்" ...றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"அந்தப்பீஷ்மர் பேசிஓய்ந்தபிறகு, அந்தராஜக்கூட்டமனைத்தும் படத்திலெழுதினசித்திரம்போலச் சற்றுநேரம் அசைவற்றிருந்தது. ஸத்யவதியின்புத்ரரான வ்யாஸர் சிலநேரம்சிந்தித்து, படுத்திருக்கும் அரசரான பீஷ்மரைப்பார்த்து அவஸரமாக, "புருஷஶ்ரேஷ்டரே! ராஜரே! கௌரவராஜனையுதிஷ்டிரன் தைரியமடைந்தான்; ஸஹோதரர்கள் அடுத்திருக்கும்அரசர்கள்முதலியஎல்லாரோடும்சிறந்தஞானமுள்ளகிருஷ்ணனோடும் உம்மைக் காத்திருக்கிறுன். பட்டணத்திற்குப்போகும்படி நீர் இவனுக்கு விடைகொடுக்கவேண்டும்" என்று சொன்னுர். வ்யாஸபகவான் இவ்வாறு சொல்ல, வேந்தரான பீஷ்மர் பிறகு யுதிஷ்டிரருக்கும் அவரோடுகூட இருக்கிறவருக்கும் விடை கொடுத்தார். சந்தனுபுத்ரரும் அரசருமானபீஷ்மர் தர்மராஜரைப் பார்த்து, "ராஜனே! பட்டணத்திற்குப் போ. மனத்தைத் தர்மத்தில்வை. நிரம்பின அன்னங்களும் தக்ஷிணைகளுமுள்ள பலவகை யாகங்களைச் செய். குந்திபுத்ரனே! அரசர்க்கரசே! யயாதிபோலவே

த்தையோடு ஐம்புலன்களையும் அடக்கி க்ஷத்திரியதர்மத்தில் கம்வைத்துப் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் திருப்திசெய். நன் மையடைவாய். உனக்குமனத்தில் வருத்தம்விலகட்டும். பிரஜை யெல்லாம் ஸந்தோஷிக்கச்செய். மந்திரிகள்முதலான ராஜ்ய ங்கங்களை நயப்படுத்திக்கொள். சினேகிதர்களுக்குப் பிரயோஜனங் ளைச்செய்வதனாலும் மர்யாதைகளைச்செய்வதனாலும் அவரவருக்குத் க்கபடி திருப்திசெய். அப்பா! அன்புள்ளசிநேகிதர்கள் கிராமத் ின்பக்கத்திலிருக்கும் பழுத்தமரத்தைப் பறவைகள் அடுப்பதுபோல ன்னை அடுத்து ஜீவிக்கட்டும். ராஜனே! சூரியன் திரும்பி உத்தரா ணம்வந்தபின் நான் குறித்தகாலத்தில் நீ வரலாம்?' என்று மதுர ானசொல்லைச் சொன்னார். அந்தத்தர்மராஜர், 'அப்படியே' என்று சால்லிப் பீஷ்மரைநமஸ்கரித்துக் கூடஇருப்பவர்களோடுஹஸ்தினா புரத்திற்குச் சென்றார். ஜனமேஜயராஜரே! கௌரவஶ்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் திருதராஷ்டிரனையும் பதிவ்ரதையான காந்தாரியையும்முன் விட்டுக்கொண்டு எல்லாரிஷிகளோடும் ஸஹோதரர்களோடும் கிருஷ் ணனோடும் பட்டணத்திலும்தேசத்திலுமுள்ளஜனங்களோடும் முதிர்ந் தவர்களான மந்திரிகளோடும் ஹஸ்திநாபுரப்பிரவேசம் செய்தார்.

தானதர்மபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றெழுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

பீஷ்மஸ்வர்க்காரோஹணபர்வம்.



(உத்தராயணம் வந்தபின் தர்மபுத்ரர் பீஷ்மரிடம் சென்றது.)

பிறகு, குந்திபுத்திரரான தர்மராஜர் பட்டணத்துஜனங்களையும் தேசத்துஜனங்களையும் அவரவருக்குத்தக்கபடி மர்யாதைசெய்து தங் கள் தங்கள்வீடுகளுக்குப்போக அனுமதிகொடுத்தார். அப்போது பாண்டுபுத்ரரான தர்மராஜர் யுத்தத்தில் புத்திரர்களும் கணவர்களும் இறந்துபோனஸ்திரீகளை மிகுதியாகப்பொருள்கொடுத்து ஸமாதானப் படுத்தினார். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் புருஷஶ்ரேஷ்டரும் தர்மிஷ்ட ரிற்சிறந்தவருமான அந்தச்சிறப்புற்றயுதிஷ்டிரர்,பட்டாபிஷேகஞ்செய் யப்பெற்று ராஜ்யத்தையடைந்து தம்ஜனங்களெல்லாருக்கும் நல்ல வார்த்தைசொல்லிப் பிராம்மணர்கள் சேனைத்தலைவர்கள் நகரத்தில் முக்கியமானவர்கள் இவர்களெல்லாருடைய சிறந்தஆசீர்வாதங்களையும் பெற்றுநகரத்தில்ஐம்பதுநாட்கள்வஸித்தபின்புகௌரவர்களிற்சிறந்த

வரான பீஷ்மர்குறித்தகாலத்தை நினைத்தார். அவர் உத்தராயண
வந்து சூரியன்திரும்பினதைக்கண்டவுடன், புரோகிதர்களால் சூ
பெற்று ஹஸ்தினபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டார். பகைவரைஜ
வரே! குந்திபுத்திரரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் சிறந்தபராக்
முள்ளவரும் கௌரவருமான யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மருக்குஸம்ஸ்கா
செய்வதற்காக நெய், புஷ்பமாலை, வாஸனைத்திரவியங்கள், பட்டுக்
சிறந்த சந்தனக்கட்டைகள், கறுப்பும்வெளுப்புமான அகிற்கட்
கள் இவற்றை முன்னேயனுப்பிப் பூமாலைகளையும் விலையுயர்
பலவகைரத்னங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு திருதராஷ்டிரனைய
புகழ்பெற்றகாந்தாரியையும், தம் தாயான குந்தியையும், புரு
ஶ்ரேஷ்டர்களான ஸஹோதரர்களையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு, கிரு
ணனும் புத்திசாலியான விதுரரும் யுயுத்ஸுவும் யுயுதானனும் பி
செல்ல, அரசர்களுக்குரிய சிறந்த பரிவாரங்கள்சூழவும் எல்லாரு
துதிக்கவும் பீஷ்மருடைய அக்நிக்குப்பின் சென்றார். தர்மரா
அந்நகரத்திலிருந்து தேவேந்திரன்போலப் புறப்பட்டுக் குருக்ஷே
திரத்தில் பீஷ்மரிடம் சென்றார். ஜனமேஜய ராஜரிஷியே! பராச
புத்ரரும் சிறந்தஞானியுமான வ்யாஸராலும் நாரதராலும் தேவல
லும் அஸிதராலும் பலதேசத்திலிருந்துவந்து அடிபடாமல் மிகு
அரசர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்டும் சுற்றிலும் காவற்காரர்களால் க
பாற்றப்பட்டும் வீரசயனத்தில் படுத்திருக்கும் அம்மகாத்மாவை
தர்மராஜர் கண்டார். உடனே, ஸஹோதரர்களுடன் ரதத்தினின்
இறங்கினர். பிறகு, தர்மராஜர் பகைவரையடக்குகிறவராகிய தம
பிதாமஹரையும் வ்யாஸர்முதலான பிராம்மணர்களையும் நமஸ்கரித்
அவர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றார். கௌரவரும் தர்மராஜருமா
யுதிஷ்டிரர் ப்ரம்மாவுக்கொப்பான புரோகிதர்களோடும் ஸகோதரர்
ளோடும் ரிஷிகளால்சூழப்பட்டுச் சரதல்பத்தில்படுத்திருக்கும் பர
ஶ்ரேஷ்டரானபீஷ்மர் அருகில்சென்று, "கங்காபுத்ரரே! ராஜரே
நான் யுதிஷ்டிரன்; உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். சிறந்தகைகளையுடை
வரே! நான்சொல்வது உமதுசெவியில் படுகிறதா? நான் என்ன
செய்யவேண்டுமென்பதைக்கட்டளையிடும். ராஜரே! ஸமர்த்தரே! ந
குறித்தகாலத்தில் அக்நியை எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்
ஆசாரியர்களும் பிராம்மணர்களும் ரித்விக்குக்களும் என்ஸகோதர
ளும் வந்திருக்கிறார்கள். உமது புத்திரரும் சிறந்த பராக்கிரமசாலி
மான திருதராஷ்டிரமகாராஜரும் மந்திரிகளுடன் வந்திருக்கிற
சிறந்தமகிமையுள்ள வாஸுதேவரும் வந்திருக்கிறார். யுத்தத்தி